Szent Biblia

Károli Gáspár, 1993

All rights reserved. Copyright © 2001–2005

Permission for *personal* use only is hereby given.

Az Ótestamentum Könyvei

	oldal
I Mózes	1
II Mózes	36
III Mózes	64
IV Mózes	85
V Mózes	114
Józsué	139
Birák	156
Ruth	173
I Sámuel	176
II Sámuel	199
I Királyok	218
II Királyok	241
I Krónika	262
II Krónika	281
Ezsdrás	305
Nehémiás	312
Eszter	322
Jób	328
Zsoltárok	344
Példabeszédek	384
Prédikátor	398
Énekek Éneke	404
Ésaiás	407
Jeremiás	437
Jeremiás Sir	474
Ezékiel	477
Dániel	510
Hóseás	520
Jóel	525
Ámós	527
Abdiás	531
Jónás	532
Mikeás	534
Náhum	537
Habakuk	539
Sofóniás	541
Aggeus	543
Zakariás	545
Malakiás	551

Az Újtestamentum Könyvei

	oldal
Máté	553
Márk	575
Lukács	589
János	613
Apostolok	631
Rómaiakhoz	655
I Korinthusi	665
II Korinthusi	674
Galátákhoz	680
Efézusiakhoz	683
Filippiekhez	687
Kolosséiakhoz	690
I Thessalonika	693
II Thessalonika	696
I Timótheushoz	698
II Timótheushoz	701
Titushoz	703
Filemonhoz	704
Zsidókhoz	705
Jakab	712
I Péter	715
II Péter	718
I János	720
II János	723
III János	724
Júdás	725
Jelenések	726

I MÓZES

1, 2 Kezdetben teremté Isten az eget és a földet. A föld pedig kietlen és puszta vala, és setétség vala
a mélység színén, és az Isten Lelke lebeg vala a vizek felett. 3 És monda Isten: Legyen világos-
ság: és lőn világosság. 4 És látá Isten, hogy jó a világosság; és elválasztá Isten a világosságot a
setétségtől. 5 És nevezé Isten a világosságot nappalnak, és a setétséget nevezé éjszakának: és
lőn este és lőn reggel; első nap. 6 És monda Isten: Legyen mennyezet a víz között, a mely elválaszsza a
vizeket a vizektől. 7 Teremté tehát Isten a mennyezetet, és elválasztá a mennyezet alatt való vizeket, a
mennyezet felett való vizektől. És úgy lőn. 8 És nevezé Isten a mennyezetet égnek: és lőn este, és lőn
reggel, második nap. 9 És monda Isten: Gyűljenek egybe az ég alatt való vizek egy helyre, hogy tessék
meg a száraz. És úgy lőn. 10 És nevezé Isten a szárazat földnek; az egybegyűlt vizeket pedig tengernek
nevezé. És látá Isten, hogy jó. 11 Azután monda Isten: Hajtson a föld gyenge füvet, maghozó füvet, gyü-
mölcsfát, a mely gyümölcsöt hozzon az ő neme szerint, a melyben legyen néki magva e földön. És úgy
lőn. 12 Hajta tehát a föld gyenge füvet, maghozó füvet az ő neme szerint, és gyümölcstermő fát, a melynek
gyümölcsében mag van az ő neme szerint. És látá Isten, hogy jó. 13 És lőn este és lőn reggel, harmadik nap.
14 És monda Isten: Legyenek világító testek az ég mennyezetén, hogy elválaszszák a nappalt az éjszakától,
és legyenek jelek, és meghatározói ünnepeknek, napoknak és esztendőknek. 15 És legyenek világítókúl
az ég mennyezetén, hogy világítsanak a földre. És úgy lőn. 16 Teremté tehát Isten a két nagy világító
testet: a nagyobbik világító testet, hogy uralkodjék nappal és a kisebbik világító testet, hogy uralkodjék
éjjel; és a csillagokat. 17, 18 És helyezteté Isten azokat az ég mennyezetére, hogy világítsanak a földre; És
hogy uralkodjanak a nappalon és az éjszakán, és elválaszszák a világosságot a setétségtől. És látá Isten,
hogy jó. 19, 20 És lőn este és lőn reggel, negyedik nap. És monda Isten: Pezsdűljenek a vizek élő állatok
nyüzsgésétől: és madarak repdessenek a föld felett, az ég mennyezetének színén. 21 És teremté Isten a
nagy vízi állatokat, és mindazokat a csúszó-mászó állatokat, a melyek nyüzsögnek a vizekben az ő nemök
szerint, és mindenféle szárnyas repdesőt az ő neme szerint. És látá Isten, hogy jó. 22 És megáldá azokat
Isten, mondván: Szaporodjatok, és sokasodjatok, és töltsétek be a tenger vizeit; a madár is sokasodjék a
földön. 23, 24 És lőn este és lőn reggel, ötödik nap. Azután monda az Isten: Hozzon a föld élő állatokat nemök
szerint: barmokat, csúszó-mászó állatokat és szárazföldi vadakat nemök szerint. És úgy lőn. 25 Teremté
tehát Isten a szárazföldi vadakat nemök szerint, a barmokat nemök szerint, és a földön csúszó-mászó
mindenféle állatokat nemök szerint. És látá Isten, hogy jó. 26 És monda Isten: Teremtsünk embert a mi
képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, mind az
egész földön, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon. 27 Teremté tehát Isten az embert az ő képére,
Isten képére teremté őt: férfiúvá és asszonnyá teremté őket. 28 És megáldá Isten őket, és monda nékik
Isten: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet és hajtsátok birodalmatok alá; és uralkod-
jatok a tenger halain, az ég madarain, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon. 29 És monda Isten:
Ímé néktek adok minden maghozó füvet az egész föld színén, és minden fát, a melyen maghozó gyümölcs
van; az legyen néktek eledelül. 30 A föld minden vadainak pedig, és az ég minden madarainak, és a földön
csúszó-mászó mindenféle állatoknak, a melyekben élő lélek van, a zöld füveket adom eledelűl. És úgy lőn.
31 És látá Isten, hogy minden a mit teremtett vala, ímé igen jó. És lőn este és lőn reggel, hatodik nap.

2, 2 És elvégezteték az ég és a föld, és azoknak minden serege. Mikor pedig elvégezé Isten hetednapon
az ő munkáját, a melyet alkotott vala, megszűnék a hetedik napon minden munkájától, a melyet alkotott
vala. 3 És megáldá Isten a hetedik napot, és megszentelé azt; mivelhogy azon szűnt vala meg minden
munkájától, melyet teremtve szerzett vala Isten. 4 Ez az égnek és a földnek eredete, a mikor teremtettek.
Mikor az Úr Isten a földet és az eget teremté, 5 Még semmiféle mezei növény sem vala a földön, s még
semmiféle mezei fű sem hajtott ki, mert az Úr Isten még nem bocsátott vala esőt a földre; és ember sem
vala, ki a földet mívelje; 6, 7 Azonban pára szállott vala fel a földről, és megnedvesíté a föld egész színét. És
formálta vala az Úr Isten az embert a földnek porából, és lehellett vala az ő orrába életnek lehelletét. Így
lőn az ember élő lélekké. 8 És ültete az Úr Isten egy kertet Édenben, napkelet felől, és abba helyezteté az
embert, a kit formált vala. 9 És nevele az Úr Isten a földből mindenféle fát, tekintetre kedvest és eledelre
jót, az élet fáját is, a kertnek közepette, és a jó és gonosz tudásának fáját. 10 Folyóvíz jő vala pedig ki
Édenből a kert megöntözésére; és onnét elágazik és négy főágra szakad vala. 11 Az elsőnek neve Pison, ez
az, a mely megkerüli Havilah egész földét, a hol az arany terem. 12 És annak a földnek aranya igen jó; ott

13 van a Bdelliom és az Onix-kő. A második folyóvíz neve pedig Gihon; ez az, a mely megkerüli az egész
14 Khús földét. És a harmadik folyóviz neve Hiddekel; ez az, a mely Assiria hosszában foly. A negyedik
15 folyóvíz pedig az Eufrátes. És vevé az Úr Isten az embert, és helyezteté őt az Éden kertjébe, hogy mívelje
16, 17 és őrizze azt. És parancsola az Úr Isten az embernek, mondván: A kert minden fájáról bátran egyél. De
18 a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert a mely napon ejéndel arról, bizony meghalsz. És
19 monda az Úr Isten: Nem jó az embernek egyedül lenni; szerzek néki segítő társat, hozzá illőt. És formált
vala az Úr Isten a földből mindenféle mezei vadat, és mindenféle égi madarat, és elvivé az emberhez, hogy
20 lássa, minek nevezze azokat; mert a mely nevet adott az ember az élő állatnak, az annak neve. És nevet
ada az ember minden baromnak, az ég madarainak, és minden mezei vadnak; de az embernek hozzá
21 illő segítő társat nem talált vala. Bocsáta tehát az Úr Isten mély álmot az emberre, és ez elaluvék.
22 Akkor kivőn egyet annak oldalbordái közűl, és hússal tölté be annak helyét. És alkotá az Úr Isten azt
23 az oldalbordát, a melyet kivett vala az emberből, asszonnyá, és vivé az emberhez. És monda az ember:
Ez már csontomból való csont, és testemböl való test: ez asszonyembernek neveztessék, mert emberből
24 vétetett. Annakokáért elhagyja a férfiú az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik feleségéhez: és lesznek
25 egy testté. Valának pedig mindketten mezítelenek, az ember és az ő felesége, és nem szégyenlik vala.

3 A kígyó pedig ravaszabb vala minden mezei vadnál, melyet az Úr Isten teremtett vala, és monda
2 az asszonynak: Csakugyan azt mondta az Isten, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek? És monda az
3 asszony a kígyónak: A kert fáinak gyümölcséből ehetünk; De annak a fának gyümölcséből, mely a kert-
4 nek közepette van, azt mondá Isten: abból ne egyetek, azt meg se illessétek, hogy meg ne haljatok. És
5 monda a kígyó az asszonynak: Bizony nem haltok meg; Hanem tudja az Isten, hogy a mely napon ején-
detek abból, megnyilatkoznak a ti szemeitek, és olyanok lésztek mint az Isten: jónak és gonosznak tudói.
6 És látá az asszony, hogy jó az a fa eledelre s hogy kedves a szemnek, és kivánatos az a fa a bölcseségért:
7 szakaszta azért annak gyümölcséből, és evék, és ada vele levő férjének is, és az is evék. És megnyilatko-
zának mindkettőjöknek szemei s észrevevék, hogy mezítelenek; figefa levelet akgatának azért össze, és
8 körülkötőket csinálának magoknak. És meghallák az Úr Isten szavát, a ki hűvös alkonyatkor a kertben
9 jár vala; és elrejtőzék az ember és az ő felesége az Úr Isten elől a kert fái között. Szólítá ugyanis az
10 Úr Isten az embert és monda néki: Hol vagy? És monda: Szavadat hallám a kertben, és megfélemlém,
11 mivelhogy mezítelen vagyok, és elrejtezém. És monda Ő: Ki mondá néked, hogy mezítelen vagy? Avagy
12 talán ettél a fáról, melytől tiltottalak, hogy arról ne egyél? És monda az ember: Az asszony, a kit mellém
13 adtál vala, ő ada nékem arról a fáról, úgy evém. És monda az Úr Isten az asszonynak: Mit cselekedtél?
14 Az asszony pedig monda: A kígyó ámított el engem, úgy evém. És monda az Úr Isten a kígyónak: Mi-
velhogy ezt cselekedted, átkozott légy minden barom és minden mezei vad között; hasadon járj, és port
15 egyél életed minden napjaiban. És ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod
16 között, és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod. Az asszonynak
monda: Felette igen megsokasítom viselősséged fájdalmait, fájdalommal szűlsz magzatokat; és epekedel
17 a te férjed után, ő pedig uralkodik te rajtad. Az embernek pedig monda: Mivelhogy hallgattál a te fe-
leséged szavára, és ettél arról a fáról, a melyről azt parancsoltam, hogy ne egyél arról: Átkozott legyen
18 a föld te miattad, fáradságos munkával élj belőle életednek minden napjaiban. Töviset és bogácskórót
19 teremjen tenéked; s egyed a mezőnek fűvét. Orczád verítékével egyed a te kenyeredet, míglen visszatérsz a földbe, mert abból vétettél: mert por vagy te s ismét porrá leszesz. Nevezte vala pedig Ádám
20 az ő feleségét Évának, mivelhogy ő lett anyja minden élőnek. És csinála az Úr Isten Ádámnak és az ő
21 feleségének bőr ruhákat, és felöltözteté őket. És monda az Úr Isten: Ímé az ember olyanná lett, mint
mi közűlünk egy, jót és gonoszt tudván. Most tehát, hogy ki ne nyújtsa kezét, hogy szakaszszon az élet
22 fájáról is, hogy egyék, s örökké éljen: Kiküldé őt az Úr Isten az Éden kertjéből, hogy mívelje a földet,
23 a melyből vétetett vala. És kiűzé az embert, és oda helyezteté az Éden kertjének keleti oldala felől a
Kerúbokat és a villogó pallos lángját, hogy őrizzék az életfájának útját.

4 Azután ismeré Ádám az ő feleségét Évát, a ki fogad vala méhében és szűli vala Kaint, és monda:
2 Nyertem férfiat az Úrtól. És ismét szűlé annak atyjafiát, Ábelt. És Ábel juhok pásztora lőn, Kain pedig
3, 4 földmívelő. Lőn pedig idő multával, hogy Kain ajándékot vive az Úrnak a föld gyümölcséből. És Ábel
is vive az ő juhainak első fajzásából és azoknak kövérségéből. És tekinte az Úr Ábelre és az ő ajándé-
5 kára. Kainra pedig és az ő ajándékára nem tekinte, miért is Kain haragra gerjede és fejét lecsüggeszté.
6, 7 És monda az Úr Kainnak: Miért gerjedtél haragra? és miért csüggesztéd le fejedet? Hiszen, ha jól
cselekszel, emelt fővel járhatsz; ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik, és reád van

vágyódása; de te uralkodjál rajta. És szól s beszél vala Kain Ábellel, az ő atyjafiával. És lőn, mikor a 8
mezőn valának, támada Kain Ábelre az ő atyjafiára, és megölé őt. És monda az Úr Kainnak: Hol van 9
Ábel a te atyádfia? Ő pedig monda: Nem tudom, avagy őrizője vagyok-é én az én atyámfiának? Monda 10
pedig az Úr: Mit cselekedtél? A te atyádfiának vére kiált én hozzám a földről. Mostan azért átkozott 11
légy e földön, mely megnyitotta az ő száját, hogy befogadja a te atyádfiának vérét, a te kezedből. Mikor a 12
földet míveled, ne adja az többé néked az ő termő erejét, bujdosó és vándorló légy a földön. Akkor monda 13
Kain az Úrnak: Nagyobb az én büntetésem, hogysem elhordozhatnám. Ímé elűzöl engem ma e földnek 14
színéről, és a te színed elől el kell rejtőznöm; bujdosó és vándorló leszek a földön, és akkor akárki talál
reám, megöl engemet. És monda néki az Úr: Sőt inkább, a ki megöléndi Kaint, hétszer megbüntettetik. 15
És megbélyegzé az Úr Kaint, hogy senki meg ne ölje, a ki rátalál. És elméne Kain az Úr színe elől, és 16
letelepedék Nód földén, Édentől keletre. És ismeré Kain az ő feleségét, az pedig fogada méhében, és 17
szűlé Hánókhot. És építe várost, és nevezé azt az ő fiának nevéről Hánókhnak. És lett Hánókhnak fia, 18
Irád: És Irád nemzé Mekhujáelt: Mekhujáel pedig nemzé Methusáelt, és Methusáel nemzé Lámekhet.
Lámekh pedig vett magának két feleséget: az egyiknek neve Háda, a másiknak neve Czilla. És szűlé 19, 20
Háda Jábált. Ez volt atyjok a sátorban-lakóknak, és a barompásztoroknak. Az ő atyjafiának pedig Jubál 21
vala neve: ez volt atyja minden lantosnak és síposnak. Czilla pedig szűlé Tubálkaint, mindenféle réz- 22
és vasszerszámok kovácsolóját: és Tubálkain hugát, Nahamát. Akkor monda Lámekh az ő feleségei- 23
nek: Oh Háda és Czilla, hallgassatok szómra, Lámekh feleségei, halljátok beszédem: embert öltem, mert
megsebzett; ifjat öltem, mert megütött. Ha hétszeres a bosszú Kainért, hetvenhétszeres az Lámekhért. 24
Ádám pedig ismét ismeré az ő feleségét, és az szűle néki fiat, és nevezé annak nevét Séthnek: mert adott 25
úgymond, énnékem az Isten más magot Ábel helyett, kit megöle Kain. Séthnek is született fia, és nevezé 26
annak nevét Énósnak. Akkor kezdték segítségül hívni az Úrnak nevét.

Ez az Ádám nemzetségének könyve. A mely napon teremté Isten az embert, Isten hasonlatosságára **5**
teremté azt. Férfiúvá és asszonynyá teremté őket, és megáldá őket és nevezé az ő nevöket Ádámnak, 2
a mely napon teremtetének. Élt vala pedig Ádám száz harmincz esztendőt, és nemze fiat az ő képére 3
és hasonlatosságára és nevezé annak nevét Séthnek. És telének Ádám napjai, minekutánna Séthet 4
nemzette, nyolczszáz esztendőre, és nemze fiakat és leányokat. És lőn Ádám egész életének ideje kilenc- 5
százharmincz esztendő; és meghala. Éle pedig Séth száz öt esztendőt; és nemzé Énóst. És éle Séth, 6, 7
minekutánna Énóst nemzette, nyolczszáz hét esztendeig; és nemze fiakat és leányokat. És lőn Séth 8
egész életének ideje kilenczszáz tizenkét esztendő; és meghala. Éle pedig Énós kilenczven esztendőt, és 9
nemzé Kénánt. És éle Énós, minekutánna Kénánt nemzette, nyolczszáz tizenöt esztendeig, és nemze 10
fiakat és leányokat. És lőn Énós egész életének ideje kilenczszázöt esztendő; és meghala. Éle pedig 11, 12
Kénán hetven esztendőt, és nemzé Mahalálélt. És éle Kénán, minekutánna Mahalálélt nemzette, nyolc- 13
zszáz negyven esztendeig; és nemze fiakat és leányokat. És lőn Kénán egész életének ideje kilenczszáz 14
tiz esztendő; és meghala. Éle pedig Mahalálél hatvanöt esztendőt, és nemzé Járedet. És éle Mahalá- 15, 16
lél, minekutánna Járedet nemzette, nyolczszáz harmincz esztendeig, és nemze fiakat és leányokat. És 17
lőn Mahalálél egész életének ideje nyolczszáz kilenczvenöt esztendő; és meghala. Éle pedig Járed száz 18
hatvankét esztendőt, és nemzé Énókhot. És éle Járed, minekutánna Énókhot nemzette, nyolczszáz esz- 19
tendőt; és nemze fiakat és leányokat. És lőn Járed egész életének ideje kilenczszáz hatvankét esztendő; 20
és meghala. Éle pedig Énókh hatvanöt esztendőt, és nemzé Methuséláht. És járt Énókh az Isten- 21, 22
nel, minekutánna Methuséláht nemzette, háromszáz esztendeig; és nemze fiakat és leányokat. És lőn 23
Énókh egész életének ideje háromszáz hatvanöt esztendő. És mivel Énókh Istennel járt vala; eltűnék, 24
mert Isten magához vevé. Éle pedig Methusélah száz nyolczvanhét esztendőt és nemzé Lámekhet. És 25, 26
éle Methusélah, minekutánna Lámekhet nemzette, hétszáz nyolczvankét esztendőt; és nemze fiakat és
leányokat. És lőn Methusélah egész életének ideje kilenczszáz hatvankilencz esztendő; és meghala. Éle 27, 28
pedig Lámekh száz nyolczvankét esztendőt, és nemze fiat. És nevezé azt Noénak, mondván: Ez vígasz- 29
tal meg minket munkálkodásunkban s kezünk terhes fáradozásában e földön, melyet megátkozott az Úr.
És éle Lámekh, minekutánna Noét nemzette, ötszáz kilenczvenöt esztendőt; és nemze fiakat és leányo- 30
kat. És lőn Lámekh egész életének ideje hétszázhetvenhét esztendő; és meghala. És mikor Noé ötszáz 31, 32
esztendős volt, nemzé Noé Sémet, Khámot és Jáfetet.

Lőn pedig, hogy az emberek sokasodni kezdének a föld színén, és leányaik születének. És láták az **6**, 2
Istennek fiai az emberek leányait, hogy szépek azok, és vevének magoknak feleségeket mind azok közűl,

kiket megkedvelnek vala. És monda az Úr: Ne maradjon az én lelkem örökké az emberben, mivelhogy ő test; legyen életének ideje száz húsz esztendő. Az óriások valának a földön abban az időben, sőt még azután is, mikor az Isten fiai bémenének az emberek leányaihoz, és azok gyermekeket szűlének nékik. Ezek ama hatalmasok, kik eleitől fogva híres-neves emberek voltak. És látá az Úr, hogy megsokasult az ember gonoszsága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz, Megbáná azért az Úr, hogy teremtette az embert a földön, és bánkódék az ő szívében. És monda az Úr: Eltörlöm az embert, a kit teremtettem, a földnek színéről; az embert, a barmot, a csúszó-mászó állatokat, és az ég madarait; mert bánom hogy azokat teremtettem. De Noé kegyelmet talála az Úr előtt. Noénak pedig ez a története: Noé igaz, tökéletes férfiú vala a vele egykorúak között. Istennel jár vala Noé. És nemze Noé három fiat: Sémet, Khámot és Jáfetet. A föld pedig romlott vala Isten előtt, és megtelék a föld erőszakoskodással. Tekinte azért Isten a földre, és ímé meg vala romolva, mert minden test megrontotta vala az ő útát a földön. Monda azért Isten Noénak: Minden testnek vége elérkezett előttem, mivelhogy a föld erőszakoskodással telt meg általok: és ímé elvesztem őket a földdel egybe. Csinálj magadnak bárkát gófer fából, rekesztékeket csinálj a bárkában, és szurkozd meg belől és kivűl szurokkal. Ekképen csináld pedig azt: A bárka hoszsza háromszáz sing legyen, a szélessége ötven sing, és a magassága harmincz sing. Ablakot csinálj a bárkán, és egy singnyire hagyd azt felülről; a bárka ajtaját pedig oldalt csináld; alsó, közép, és harmad padlásúvá csináld azt. Én pedig ímé özönvizet hozok a földre, hogy elveszessek minden testet, a melyben élő lélek van az ég alatt; valami a földön van, elvész. De te veled szövetséget kötök, és bemégy a bárkába, te és a te fiaid, feleséged és a te fiaidnak feleségei teveled. És minden élőből, s minden testből, mindenből kettőt-kettőt vígy be a bárkába, hogy veled együtt életben maradjanak: hímek és nőstények legyenek. A madarak közűl az ő nemök szerint, a barmok közül az ő nemök szerint és a földnek minden csúszó-mászó állatjai közűl az ő nemök szerint; mindenből kettő-kettő menjen be hozzád, hogy életben maradjanak. Te pedig szerezz magadnak mindenféle eledelt, mely megehető, és takarítsd be magadhoz, hogy neked is, azoknak is legyen eledelűl. És úgy cselekedék Noé; a mint parancsolta vala néki Isten, mindent akképen cselekedék. és az özönvíz.

7 Monda az Úr Noénak: Menj be te, és egész házadnépe a bárkába: mert téged láttalak igaznak előttem ebben a nemzedékben. Minden tiszta baromból hetet-hetet vígy be, hímet és nőstényét; azokból a barmokból pedig, a melyek nem tiszták, kettőt-kettőt, hímet és nőstényét. Az égi madarakból is hetet-hetet, hímet és nőstényét, hogy magvok maradjon az egész föld színén. Mert hét nap múlva esőt bocsátok a földre negyven nap és negyven éjjel; és eltörlök a föld színéről minden állatot, melyet teremtettem. Cselekedék azért Noé mind a szerint, a mint az Úr néki megparancsolta vala. Noé pedig hatszáz esztendős vala, mikor az özönvíz volt a földön. Beméne azért Noé és az ő fiai, az ő felesége, és fiainak feleségei ő vele a bárkába, az özönvíz elől. A tiszta barmok közűl, és a tisztátalan barmok közűl, a madarak közűl, és minden földön csúszó-mászó állat közűl, Kettő-kettő méne be Noéhoz a bárkába, hím és nőstény: a mint Isten megparancsolta vala Noénak. Lőn pedig hetednapra, hogy megjöve az özönvíz a földre. Noé életének hatszázadik esztendejében, a második hónapban, e hónap tizenhetedik napján, felfakadának ezen a napon a nagy mélység minden forrásai, és az ég csatornái megnyilatkozának. És esék az eső a földre negyven nap és negyven éjjel. Ugyanezen a napon ment vala be Noé és Sém és Khám és Jáfet, Noénak fiai, és Noé felesége és az ő fiainak három felesége velök együtt a bárkába. Ők, és minden vad az ő neme szerint és minden barom az ő neme szerint és minden csúszó-mászó állat, mely csúsz-mász a földön, az ő neme szerint és minden repdeső állat az ő neme szerint, minden madár, minden szárnyas állat. Kettő-kettő méne be Noéhoz a bárkába minden testből, melyben élő lélek vala. A melyek pedig bemenének, hím és nőstény méne be minden testből, a mint parancsolta vala Isten őnéki: és az Úr bezárá utána az ajtót. Mikor az özönvíz negyven napig volt a földön, annyira nevekedének a vizek, hogy felveheték a bárkát, és az felemelkedék a földről. A vizek pedig áradának és egyre nevekedének a földön, és a bárka jár vala a víz színén. Azután a vizek felette igen nagy erőt vevének a földön, és a legmagasabb hegyek is mind elboríttatának, melyek az egész ég alatt valának. Tizenöt singgel nevekedének a vizek feljebb, minekutánna a hegyek elboríttattak vala. És oda vesze minden földön járó test, madár, barom, vad, és a földön nyüzsgő minden csúszó-mászó állat; és minden ember. Mindaz, a minek orrában élő lélek lehellete vala, a szárazon valók közűl minden meghala. És eltörle az Isten minden állatot, a mely a föld színén vala, az embertől a baromig, a csúszó-mászó állatig, és az égi madárig; mindenek eltöröltetének a földről; és csak Noé marada meg, és azok a kik vele valának a bárkában. És erőt vevének a vizek a földön, száz ötven napig.

8 Megemlékezék pedig az Isten Noéról, és minden vadról, minden baromról, mely ő vele a bárkában vala: és szelet bocsáta az Isten a földre, és a vizek megapadának. És bezárúlának a mélység forrásai

s az ég csatornái; és megszűnt az eső az égből. És elmenének a vizek a földről folyton fogyván, és száz 3
ötven nap mulva megfogyatkozának a vizek. A bárka pedig a hetedik hónapban, a hónak tizenhetedik 4
napján, megfeneklett az Ararát hegyén. A vizek pedig folyton fogyának a tizedik hónapig; a hó első 5
napján meglátszának a hegyek csúcsai. És lőn negyven nap múlva, kinyitá Noé a bárka ablakát, melyet 6
csinált vala. És kibocsátá a hollót, és az el-elrepült, meg visszaszállt, míg a vizek a földről felszáradának. 7
Kibocsátá a galambot is, hogy meglássa, vajjon elfogytak-é a vizek a föld színéről. De a galamb nem 8, 9
találá lábainak nyugvóhelyet és visszatére ő hozzá a bárkába, mert víz vala az egész föld színén; ő pedig
kezét kinyujtá, megfogá, és bévevé azt magához a bárkába. És várakozék még másik hét napig, és 10
ismét kibocsátá a galambot a bárkából. És megjöve ő hozzá a galamb estennen, és ímé leszakasztott 11
olajfalevél vala annak szájában. És megtudá Noé, hogy elapadt a víz a földről. És ismét várakozék még 12
másik hét napig, és kibocsátá a galambot, és az nem tére többé ő hozzá vissza. És lőn a hatszáz egyedik 13
esztendőben, az első hónak első napján, felszáradának a vizek a földről, és elfordítá Noé a bárka fedelét, és
látá, hogy ímé megszikkadt a földnek színe. A második hónapban pedig, a hónak huszonhetedik napján 14
megszárada a föld. És szóla az Isten Noénak, mondván: Menj ki a bárkából te és a te feleséged, a te 15, 16
fiaid, és a te fiaid feleségei te veled. Minden vadat, mely veled van, minden testből, madarat, barmot, 17
és minden földön csúszó-mászó állatot vígy ki magaddal, hogy nyüzsögjenek a földön, szaporodjanak és
sokasodjanak a földön. Kiméne azért Noé és az ő fiai, az ő felesége, és az ő fiainak feleségei ő vele. 18
Minden állat, minden csúszó-mászó, minden madár, minden a mi mozog a földön, kijöve a bárkából az ő 19
neme szerint. És oltárt építe Noé az Úrnak, és vőn minden tiszta állatból és minden tiszta madárból, 20
és áldozék égőáldozattal az oltáron. És megérezé az Úr a kedves illatot, és monda az Úr az ő szívében: 21
Nem átkozom meg többé a földet az emberért, mert az ember szívének gondolatja gonosz az ő ifjúságától
fogva; és többé nem vesztem el mind az élő állatot, mint cselekedtem. Ennekutánna míg a föld lészen, 22
vetés és aratás, hideg és meleg, nyár és tél, nap és éjszaka meg nem szünnek. törvénye és szövetsége.
Szőlőművelés. Khám megátkoztatik, Sém és Jáfet megáldatik; Noé meghal.

Azután megáldá Isten Noét és az ő fiait, és azt mondá nékik: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet. **9**
És féljen és rettegjen tőletek a földnek minden állatja és az égnek minden madara: 2
minden a mi nyüzsög a földön, és a tengernek minden hala kezetekbe adatott; Minden mozgó állat, a 3
mely él, legyen nektek eledelül; a mint a zöld fűvet, nektek adtam mindazokat. Csak a húst az őt ele- 4
venítő vérrel meg ne egyétek. De a ti véreteket, a melyben van a ti éltetek, számon kérem; számon 5
kérem minden állattól, azonképen az embertől, kinek-kinek atyjafiától számon kérem az ember életét.
A ki ember-vért ont, annak vére ember által ontassék ki; mert Isten a maga képére teremté az embert. 6
Ti pedig szaporodjatok és sokasodjatok, nyüzsögjetek a földön és sokasodjatok azon. És szóla az Isten 7, 8
Noénak és vele az ő fiainak, mondván: Én pedig ímé szövetséget szerzek ti veletek és a ti magvatokkal ti 9
utánnatok. És minden élő állattal, mely veletek van: madárral, barommal, minden mezei vaddal, mely 10
veletek van; mindattól kezdve a mi a bárkából kijött, a földnek minden vadjáig. Szövetséget kötök ti ve- 11
letek, hogy soha ezután el nem vész özönvíz miatt minden test; és soha sem lesz többé özönvíz a földnek
elvesztésére. És monda az Isten: Ez a jele a szövetségnek, melyet én örök időkre szerzek közöttem és ti 12
köztetek, és minden élő állat között, mely ti veletek van: Az én ívemet helyeztetem a felhőkbe, s ez lesz 13
jele a szövetségnek közöttem és a föld között. És lészen, hogy mikor felhővel borítom be a földet, meglát- 14
szik az iv a felhőben, És megemlékezem az én szövetségemről, mely van én közöttem és ti közöttetek, és 15
minden testből való élő állat között; és nem lesz többé a víz özönné minden testnek elvesztésére. Azért 16
legyen tehát az ív a felhőben, hogy lássam azt és megemlékezzem az örökkévaló szövetségről Isten között
és minden testből való élő állat között, mely a földön van. És monda Isten Noénak: Ez ama szövetségnek 17
jele, melyet szerzettem én közöttem és minden test között, mely a földön van. Valának pedig Noé fiai, 18
kik a bárkából kijöttek vala: Sém és Khám és Jáfet. Khám pedig Kanaánnak atyja. Ezek hárman a Noé 19
fiai s ezektől népesedék meg az egész föld. Noé pedig földmívelő kezdé lenni, és szőlőt ültete. És ivék a 20, 21
borból, s megrészegedék, és meztelenen vala sátra közepén. Khám pedig, Kanaánnak atyja, meglátá az 22
ő atyjának mezítelenségét, és hírűl adá künnlevő két testvérének. Akkor Sém és Jáfet ruhát ragadván, 23
azt mindketten vállokra veték, és háttal menve takarák be atyjok mezítelenségét; s arczczal hátra meg
sem láták atyjok mezítelenségét. Hogy felserkene Noé mámorából, és megtudá a mit vele az ő kissebbik 24
fia cselekedett vala: Monda: Átkozott Kanaán! Szolgák szolgája legyen atyjafiai közt. Azután monda: 25, 26
Áldott az Úr, Sémnek Istene, néki légyen szolgája Kanaán! Terjeszsze ki Isten Jáfetet, lakozzék Sémnek 27
sátraiban; légyen néki szolgája a Kanaán! Éle pedig Noé az özönvíz után háromszáz ötven esztendeig. 28
És vala Noé egész életének ideje kilenczszáz ötven esztendő; és meghala. Khám és Jáfet nemzetsége. 29

10 Ez pedig a Noé fiainak, Sémnek, Khámnak és Jáfetnek nemzetsége; és fiaik születének az özönvíz
2, 3 után. Jáfetnek fiai: Gómer, Mágog, Madai, Jáván, Thubál, Mésekh és Thirász. A Gómer fiai pedig:
4, 5 Askhenáz, Rifáth, és Tógármah. Jávánnak pedig fiai: Elisah, Thársis, Kitthim és Dodánim. Ezekből
váltak ki a szigetlakó népek az ő országaikban, mindenik a maga nyelve, családja és nemzetsége szerint.
6, 7 Khámnak pedig fiai: Khús, Miczráim, Pút, és Kanaán. Khúsnak pedig fiai: Széba, Hávilah, Szábthah,
8 Rahmáh, Szabthékah. Rahmáhnak pedig fiai: Séba és Dédán. Khús nemzé Nimródot is; ez kezde ha-
9 talmassá lenni a földön. Ez hatalmas vadász vala az Úr előtt, azért mondják: Hatalmas vadász az Úr
10, 11 előtt, mint Nimród. Az ő birodalmának kezdete volt Bábel, Erekh, Akkád, és Kálnéh a Sineár földén. E
12 földről ment aztán Assiriába, és épité Ninivét, Rekhoboth városát, és Kaláht. És Reszent Ninivé között
13 és Kaláh között: ez az a nagy város. Miczáim pedig nemzé: Lúdimot, Anámimot, Lehábimot, és Naftuk-
14, 15 himot. Pathruszimot és Kaszlukhimot, a honnan a Filiszteusok származtak, és Kafthorimot. Kanaán
16, 17 pedig nemzé Czídont, az ő elsőszülöttét, és Khétet. Jebuzeust, Emorreust, és Girgazeust. Khivveust,
18 Harkeust, és Szineust. Arvadeust, Czemareust, Hamatheust. És azután elszéledének a Kananeusok
19 nemzetségei. Vala pedig a Kananeusok határa, Czídonból Gérár felé menve Gázáig; Sodoma, Gomora,
20 Ádmáh, és Czeboim felé menve Lésáig. Ezek a Khám fiai családjok, nyelvök, földjök s nemzetségök sze-
21, 22 rint. Sémnek is lettek gyermekei; a ki Héber minden fiainak atyja, Jáfetnek testvérbátyja vala. Sém
23, 24 fiai: Élám, Assur, Arpaksád, Lúd és Arám. Arámnak fiai pedig: Úcz, Húl, Gether, és Más. Arpaksád
25 pedig nemzé Sélaht, Séláh pedig Hébert. Hébernek is lett két fia: Az egyiknek neve Péleg, mivelhogy az
26 ő idejében osztatott el a föld; testvérének pedig neve Joktán. Joktán pedig nemzé Almondádot, Sélefet,
27, 28, 29 Haczarmávethet és Jerákhot. Hadórámot, Úzált, és Diklaht. Obált, Abimáélt és Sébát. Ofirt, Havilát,
30 és Jóbábot. Ezek mind a Joktán fiai. És vala ezeknek lakása, Mésától fogva Séfárba menve a napke-
31, 32 leti hegyekig. Ezek a Sém fiai családjok, nyelvök, földjök és nemzetségök szerint. Ezek a Noé fiainak
családjai az ő nemzetségeik szerint, az ő népeik között, és ezektől szaporodának el a népek a földön, az
özönvíz után.

11, 2 Mind az egész földnek pedig egy nyelve és egyféle beszéde vala. És lőn mikor kelet felől elindultak
3 vala, Sineár földén egy síkságot találának és ott letelepedének. És mondának egymásnak: Jertek, ves-
4 sünk téglát és égessük ki jól; és lőn nékik a tégla kő gyanánt, a szurok pedig ragasztó gyanánt. És
mondának: Jertek, építsünk magunknak várost és tornyot, melynek teteje az eget érje, és szerezzünk
5 magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész földnek színén. Az Úr pedig leszálla, hogy lássa a
6 várost és a tornyot, melyet építenek vala az emberek fiai. És monda az Úr: Ímé e nép egy, s az egésznek
egy nyelve, és munkájának ez a kezdete; és bizony semmi sem gátolja, hogy véghez ne vigyenek mindent,
7 a mit elgondolnak magukban. Nosza szálljunk alá, és zavarjuk ott össze nyelvöket, hogy meg ne értsék
8 egymás beszédét. És elszéleszté őket onnan az Úr az egész földnek színére; és megszűnének építeni a
9 várost. Ezért nevezék annak nevét Bábelnek; mert ott zavará össze az Úr az egész föld nyelvét, és on-
10 nan széleszté el őket az Úr az egész földnek színére. Ez a Sém nemzetsége: Sém száz esztendős korában
11 nemzé Arpaksádot, két esztendővel az özönvíz után. És éle Sém, minekutánna nemzette Arpaksádot,
12 ötszáz esztendeig és nemze fiakat és leányokat. Arpaksád pedig harminczöt esztendős vala, és nemzé
13 Sélaht. És éle Arpaksád, minekutánna nemzette Sélaht, négyszáz három esztendeig, és nemze fiakat
14, 15 és leányokat. Séláh pedig harmincz esztendős vala, és nemzé Hébert. És éle Séláh, minekutánna
16 nemzé Hébert, négyszáz három esztendeig, és nemze fiakat és leányokat. Héber pedig harmincznégy
17 esztendős vala és nemzé Péleget. És éle Héber, minekutánna nemzé Péleget, négyszáz harmincz esz-
18, 19 tendeig, és nemze fiakat és leányokat. Péleg pedig harmincz esztendős vala, és nemzé Réut. És éle
20 Péleg, minekutánna nemzé Réut, kétszáz kilencz esztendeig, és nemze fiakat és leányokat. Réu pedig
21 harminczkét esztendős vala, és nemzé Sérugot. És éle Réu, minekutánna nemzé Sérugot, kétszáz hét
22, 23 esztendeig és nemze fiakat és leányokat. Sérug pedig harmincz esztendős vala, és nemzé Nákhort. És
24 éle Sérug, minekutánna nemzé Nákhort, kétszáz esztendeig, és nemze fiakat és leányokat. Nákhot pe-
25 dig huszonkilencz esztendős vala, és nemzé Thárét. És éle Nákhor, minekutánna nemzé Thárét, száz
26 tizenkilencz esztendeig, és nemze fiakat és leányokat. Tháré pedig hetven esztendős vala, és nemzé
27 Ábrámot, Nákhort, Háránt. Ez a Tháré nemzetsége: Tháré nemzé Ábrámot, Nákhort és Háránt. Hárán
28 pedig nemzé Lótot. Meghala pedig Hárán az ő atyjának Thárénak szemei előtt, az ő születésének földjén,
29 Úr-Kaszdimban. Ábrám pedig és Nákhor vőnek magoknak feleséget: az Ábrám feleségének neve Szárai;
30 a Nákhor feleségének neve Milkhah, Háránnak Milkhah atyjának és Jiszkáh atyjának leánya. Szárai
31 pedig magtalan vala; nem vala néki gyermeke. És felvevé Tháré Ábrámot az ő fiát, és Lótot, Hárán-

nak fiát, az ő unokáját, és Szárait, az ő menyét, Ábrámnak az ő fiának feleségét, és kiindulának együtt Úr-Kaszdimból, hogy Kanaán földére menjenek. És eljutának Háránig, és ott letelepedének. Vala pedig 32
Tháré kétszáz öt esztendős, és meghala Tháré Háránban.

12 És monda az Úr Ábrámnak: Eredj ki a te földedből, és a te rokonságod közül, és a te atyádnak házából,
a földre, a melyet én mutatok néked. És nagy nemzetté tészlek, és megáldalak téged, és felmagasztalom 2
a te nevedet, és áldás leszesz. És megáldom azokat, a kik téged áldanak, és a ki téged átkoz, megátkozom 3
azt: és megáldatnak te benned a föld minden nemzetségei. És kiméne Ábrám, a mint az Úr mondotta 4
vala néki, és Lót is kiméne ő vele: Ábrám pedig hetvenöt esztendős vala, mikor kiméne Háránból. És 5
felvevé Ábrám az ő feleségét Szárait, és Lótot, az ő atyjafiának fiát, és minden szerzeményöket, a melyet szereztek vala, és a cselédeket, a kikre Háránban tettek vala szert, és elindulának, hogy Kanaán földére menjenek, és el is jutának a Kanaán földére. És általméne Ábrám a földön mind Sikhem vidékéig, Móréh 6
tölgyeséig. Akkor Kananeusok valának azon a földön. És megjelenék az Úr Ábrámnak, és monda néki: 7
A te magodnak adom ezt a földet. És Ábrám oltárt építe ott az Úrnak; a ki megjelent vala néki. Onnan 8
azután a hegység felé méne Bétheltől keletre és felüté sátorát: Béthel vala nyugatra, Hái pedig keletre, és ott oltárt építe az Úrnak, és segítségűl hívá az Úr nevét. És tovább költözék Ábrám; folyton délfelé 9
húzódván. Azonban éhség lőn az országban, és Ábrám aláméne Égyiptomba, hogy ott tartózkodjék, 10
mert nagy vala az éhség az országban. És lőn míkor közel vala, hogy bemenjen Égyiptomba, monda 11
feleségének Szárainak: Ímé tudom, hogy szép ábrázatú asszony vagy. Azért mikor meglátnak téged az 12
égyiptomiak, majd azt mondják: felesége ez; és engem megölnek, téged pedig életben tartanak. Mondd 13
azért, kérlek, hogy húgom vagy; hogy jól legyen dolgom miattad, s életben maradjak te éretted. És 14
lőn mikor Ábrám Égyiptomba érkezék, láták az égyiptomiak az asszonyt, hogy az nagyon szép. Mikor 15
megláták őt a Faraó főemberei, magasztalák a Faraó előtt és elvivék az asszonyt a Faraó udvarába. És 16
jól tőn érette Ábrámmal, és valának juhai, ökrei, szamarai, szolgái, szolgálói, nőstényszamarai és tevéi.
De megveré az Úr a Faraót és az ő házát nagy csapásokkal, Száraiért, Ábrám feleségéért. Hívatá azért 17, 18
a Faraó Ábrámot és monda: Miért mívelted ezt velem? Miért nem mondottad meg énnékem, hogy ez
néked feleséged? Miért mondottad: Húgom ő; azért vevém magamnak feleségűl. Most már imhol a te 19
feleséged, vedd magadhoz és menj el. És parancsola felőle a Faraó némely embereknek, a kik elbocsáták 20
őtet és az ő feleségét, és mindenét a mije vala.

13 Feljöve azért Ábrám Égyiptomból, ő és az ő felesége, és mindene valamije vala, és Lót is ő vele, a
déli tartományba. Ábrám pedig igen gazdag vala barmokkal, ezüsttel, és aranynyal. És méne helyről 2, 3
helyre délfelől mind Béthelig, oda a hol először vala az ő sátora, Béthel és Hái között. Annak az oltárnak 4
helyére, melyet ott elsőben készített vala: és segítségűl hívá ott Ábrám az Úrnak nevét. Lótnak is 5
pedig, a ki Ábrámmal jár vala, valának juhai, ökrei és sátorai. És nem bírá meg őket az a föld, hogy 6
együtt lakjanak, mert sok jószáguk vala, és nem lakhatának együtt. Versengés is támada az Ábrám 7
barompásztorai között és a Lót barompásztorai között; és a Kananeusok és a Perizeusok is ott laknak
vala akkor azon a földön. Monda azért Ábrám Lótnak: Ne legyen versengés közöttem és között ed, se 8
az én pásztoraim között és a te pásztoraid között: hiszen atyafiak vagyunk. Avagy nincsen-é előtted 9
mind az egész föld? Válj el kérlek, tőlem; ha te balra tartasz, én jobbra megyek; ha te jobbra menéndesz,
én balra térek. Felemelé azért Lót az ő szemeit, és látá, hogy a Jordán egész melléke bővizű föld; mert 10
minekelőtte elvesztette volna az Úr Sodomát és Gomorát, mind Czoárig olyan vala az, mint az Úr kertje,
mint Égyiptom földe. És választá Lót magának a Jordán egész mellékét, és elköltözék Lót kelet felé: 11
és elválának egymástól. Ábrám lakozik vala a Kanaán földén, Lót pedig lakozik vala a Jordán-melléki 12
városokban, és sátoroz vala Sodomáig. Sodoma lakosai pedig nagyon gonoszok és bűnösök valának az 13
Úr előtt. Az Úr pedig monda Ábrámnak, minekutánna elválék tőle Lót: Emeld fel szemeidet és tekints 14
arról a helyről, a hol vagy, északra, délre, keletre és nyugotra. Mert mind az egész földet, a melyet látsz, 15
néked adom, és a te magodnak örökre. És olyanná tészem a te magodat, mint a földnek pora, hogyha 16
valaki megszámlálhatja a földnek porát, a te magod is megszámlálható lesz. Kelj fel, járd be ez országot 17
hosszában és széltében: mert néked adom azt. Elébb mozdítá azért sátorát Ábrám, és elméne, és lakozék 18
Mamré tölgyesében, mely Hebronban van, és oltárt építe ott az Úrnak.

14 Lőn pedig Amrafelnek, Sineár királyának és Ariókhnak, Elászár királyának, Khédorlaomernek, Élám
királyának, és Thidálnak, a Góim királyának napjaiban: Hadat indítának ezek Bera, Sodoma királya 2
ellen, Birsa, Gomora királya ellen, Sináb, Admáh királya ellen, Seméber, Czeboim királya ellen és Bélah, azaz Czoár királya ellen. Mind ezek a Sziddim völgyében egyesűlének; ez a Sóstenger. Tizenkét 3, 4

esztendeig szolgálták vala Khédorlaomert, és a tizenharmadik esztendőben ellene támadtak vala. A tizennegyedik esztendőben pedig eljöve Khédorlaomer, és a királyok, a kik ő vele valának, és megverék a Refeusokat Asztheroth Kárnajimban, és a Zuzeusokat Hámban, és az Emeusokat Sávé-Kirjáthajimban.
6, 7 És a Horeusokat az ő hegyökön, a Seiren, egész Él-Páránig, mely a puszta mellett van. És megtérének s menének Hén Mispátba azaz Kádesbe, és elpusztíták az Amálekiták egész mezőségét, és az Emoreusokat is, kik laknak vala Háczaczon-Thámárban.
8 Kiméne tehát Sodoma királya, Gomora királya, Admáh királya, Czeboim királya, és Bélah, azaz Czoár királya, és megütközének azokkal a Sziddim völgyében:
9 Khédorlaomerrel, Élám királyával, és Thidállal, Gójim királyával, Amráfellel, Sineár királyával, és Ariókhkal, Elászár királyával: négy király öt ellen.
10 A Siddim völgye pedig tele vala szurok-forrásokkal. És megfutamodának Sodoma és Gomora királyai, és azokba esének: a megmaradottak pedig a hegységbe
11 futának. És elvivék Sodomának és Gomorának minden jószágát és minden eleségét; és elmenének.
12 Elvivék Lótot is az Ábrám atyjafiának fiát jószágostól együtt, és elmenének; mert Lót Sodomában lakik
13 vala. Eljöve pedig egy menekűlt és hírűl hozá a héber Ábrámnak, a ki lakik vala az Emoreus Mamrénak,
14 Eskol atyjafiának és Áner atyjafiának tölgyesében, a kik meg Ábrámnak szövetségesei valának. A mint meghallá Ábrám, hogy az ő atyjafia fogságba esett, felfegyverzé házában nevekedett háromszáz tizen-
15 nyolcz próbált legényét és üldözve nyomúla Dánig. És csapatokra oszolván ellenök éjszaka ő és szolgái,
16 megveré őket, és űzé őket mind Hóbáig, a mely Damaskustól balra esik. És visszahozá mind a jószágot;
17 Lótot is, az ő atyjafiát jószágával egybe visszahozá, meg az asszonyokat és a népet. Minekutánna pedig visszatért Khédorlaomernek és a vele volt királyoknak megveréséből, kiméne ő elébe Sodomának királya
18 a Sáve völgyébe, azaz a király völgyébe. Melkhisédek pedig Sálem királya, kenyeret és bort hoza; ő
19 pedig a Magasságos Istennek papja vala. És megáldá őt, és monda: Áldott legyen Ábrám a Magasságos
20 Istentől, ég és föld teremtőjétől. Áldott a Magasságos Isten, a ki kezedbe adta ellenségeidet. És tizedet
21 ada néki mindenből. És monda Sodoma királya Ábrámnak: Add nékem a népet, a jószágot pedig vedd
22 magadnak. És monda Ábrám Sodoma királyának: Felemeltem az én kezemet az Úrhoz, a Magasságos
23 Istenhez, ég és föld teremtőjéhez: Hogy én egy fonalszálat, vagy egy sarukötőt sem veszek el mindab-
24 ból, a mi a tiéd, hogy ne mondjad: Én gazdagítottam meg Ábrámot. Semmi egyebet, csupán a legények élelmét, és ama férfiak részét, kik én velem eljöttek volt: Áner, Eskhol, Mamré, ők vegyék ki az ő részöket.

15 E dolgok után lőn az Úr beszéde Ábrámhoz látomásban, mondván: Ne félj Ábrám: én paizsod vagyok
2 tenéked, a te jutalmad felette igen bőséges. És monda Ábrám: Uram Isten, mit adnál énnékem, holott
3 én magzatok nélkűl járok, és az, a kire az én házam száll, a Damaskusbeli Eliézer? És monda Ábrám:
4 Ímé énnékem nem adtál magot, és ímé az én házam szolgaszülöttje lesz az én örökösöm. És ímé szóla az Úr ő hozzá, mondván: Nem ez lesz a te örökösöd: hanem a ki a te ágyékodból származik, az lesz
5 a te örökösöd. És kivivé őt, és monda: Tekints fel az égre, és számláld meg a csillagokat, ha azokat
6 megszámlálhatod; és monda nékie: Így lészen a te magod. És hitt az Úrnak és tulajdoníttaték az őnéki
7 igazságúl. És monda néki: Én vagyok az Úr, ki téged kihoztalak Úr-Kaszdimból, hogy néked adjam e
8, 9 földet, örökségedűl. És monda: Uram Isten, miről tudhatom meg, hogy öröklöm azt? És felele néki: Hozz nékem egy három esztendős üszőt, egy három esztendős kecskét, és egy három esztendős kost, egy
10 gerliczét és egy galambfiat. Elhozá azért mind ezeket, és kétfelé hasítá azokat, és mindeniknek fele
11 részét a másik fele része átellenébe helyezteté; de a madarakat nem hasította vala kétfelé. És ragadozó
12 madarak szállának e húsdarabokra, de Ábrám elűzi vala azokat. És lőn naplementekor, mély álom lepé
13 meg Ábrámot, és ímé rémülés és nagy setétség szálla ő reá. És monda az Úr Ábrámnak: Tudván tudjad, hogy a te magod jövevény lesz a földön, mely nem övé, és szolgálatra szorítják, és nyomorgatják őket
14 négyszáz esztendeig. De azt a népet, melyet szolgálnak, szintén megítélem én, és annakutánna kijőnek
15, 16 nagy gazdagsággal. Te pedig elmégy a te atyáidhoz békességgel, eltemettetel jó vénségben. Csak a
17 negyedik nemzedék tér meg ide; mert az Emoreusok gonoszsága még nem tölt be. És mikor a nap leméne és setétség lőn, ímé egy füstölgő kemencze, és tüzes fáklya, mely általmegyen vala a húsdarabok
18 között. E napon kötött az Úr szövetséget Ábrámmal, mondván: A te magodnak adom ezt a földet,
19 Égyiptomnak folyóvizétől fogva, a nagy folyóig, az Eufrátes folyóvízig. A Keneusokat, Kenizeusokat, és
20, 21 a Kadmoneusokat. A Hittheusokat, Perizeusokat, és a Refeusokat. Az Emoreusokat, Kananeusokat, Girgazeusokat, és a Jebuzeusokat.

16 És Szárai, az Ábrám felesége nem szűle néki; de vala néki egy Égyiptomból való szolgálója, kinek neve
2 Hágár vala. Monda azért Szárai Ábrámnak: Ímé az Úr bezárolta az én méhemet hogy ne szűljek: kérlek,
3 menj be az én szolgálómhoz, talán az által megépülök; és engede Ábrám a Szárai szavának. Vevé tehát

Szárai, Ábrám felesége az Égyiptombeli Hágárt, az ő szolgálóját, tíz esztendővel azután, hogy Ábrám a
Kanaán földén letelepedék, és adá azt Ábrámnak az ő férjének feleségül. És béméne Hágárhoz, és az 4
fogada az ő méhében; ez pedig a mint látta, hogy terhes, nem vala becsülete az ő asszonyának ő előtte.
Monda azért Szárai Ábrámnak: Bántódásom van miattad. Én adtam öledbe szolgálómat, és mivelhogy 5
látja, hogy teherbe esett, nincsen előtte becsületem. Tegyen ítéletet az Úr én közöttem és te közötted. És 6
monda Ábrám Szárainak: Ímé a te szolgálód kezedben van, azt tedd vele a mit jónak látsz. Nyomorgatja
vala azért Szárai, és az elfuta ő előle. És találá őt az Úrnak angyala egy forrásnál a pusztában, annál 7
a forrásnál, a mely a Súrba menő úton van. És monda: Hágár, Szárai szolgálója! honnan jössz és hová 8
mégy? És az monda: Az én asszonyomnak, Szárainak színe elől futok én. Akkor monda néki az Úr 9
angyala: Térj meg a te asszonyodhoz, és alázd meg magad az ő kezei alatt. És monda néki az Úrnak 10
angyala: Felettébb megsokasítom a te magodat, hogy sokasága miatt megszámlálható se legyen. És 11
monda néki az Úrnak angyala: Ímé te terhes vagy, és szűlsz fiat; és nevezd nevét Ismáelnek, mivelhogy
meghallá Isten a te nyomorúságodat. Az pedig vadtermészetű ember lesz: az ő keze mindenek ellen, 12
és mindenek keze ő ellene; és minden ő atyjafiának ellenébe üti fel sátorát. És nevezé Hágár az Úrnak 13
nevét, a ki ő vele szólott vala: Te vagy a látomás Istene. Mert monda: Avagy nem e helyen láttam a
látomás után? Annakokáért nevezé azt a forrást Lakhai Rói forrásának; ott van Kádes és Béred között. 14
És fiat szűle Hágár Ábrámnak, és nevezé Ábrám az ő fiának nevét, a kit Hágár szül vala néki, Ismáelnek. 15
Ábrám pedig nyolczvanhat esztendős vala, a mikor Hágár Ismáelt szülé Ábrámnak. a körűlmetélkedést 16
szerzi, és Izsák születése felől igéretet tesz.

Mikor Ábrám kilenczvenkilencz esztendős vala, megjelenék az Úr Ábrámnak, és monda néki: Én a **17**
mindenható Isten vagyok, járj én előttem, és légy tökéletes. És megkötöm az én szövetségemet én közöt- 2
tem és te közötted: és felette igen megsokasítlak téged. És arczára borúla Ábrám, az Isten pedig szóla 3
őnéki, mondván: A mi engem illet, imhol az én szövetségem te veled, hogy népek sokaságának atyjává 4
leszesz. És ne neveztessék ezután a te neved Ábrámnak, hanem legyen a te neved Ábrahám, mert népek 5
sokaságának atyjává teszlek téged. És felette igen megsokasítalak téged; és népekké teszlek, és királyok 6
is származnak tőled. És megállapítom az én szövetségemet én közöttem és te közötted, és te utánad a 7
te magod között annak nemzedékei szerint örök szövetségűl, hogy legyek tenéked Istened, és a te magod-
nak te utánad. És adom tenéked és a te magodnak te utánad a te bujdosásod földét, Kanaánnak egész 8
földét, örök birtokúl; és Istenök lészek nékik. Annakfelette monda Isten Ábrahámnak: Te pedig az én 9
szövetségemet megőrizzed, te és a te magod te utánad az ő nemzedékei szerint. Ez pedig az én szövetsé- 10
gem, melyet meg kell tartanotok én közöttem és ti közöttetek, és a te utánad való magod között: minden
férfi körűlmetéltessék nálatok. És metéljétek körűl a ti férfi testetek bőrének elejét, és az lesz az én kö- 11
zöttem és ti közöttetek való szövetségnek jele. Nyolcznapos korában körűlmetéltessék nálatok minden 12
férfigyermek nemzedékeiteknél; akár háznál született, akár pénzen vásároltatott valamely idegentől, a
ki nem a te magodból való. Körűlmetéltetvén körűlmetéltessék a házadban született és a pénzeden vett; 13
és örökkévaló szövetségül lesz az én szövetségem a ti testeteken. A körűlmetéletlen férfi pedig, a ki körűl 14
nem metélteti az ő férfi testének bőrét, az ilyen lélek kivágattatik az ő népe közűl, mert felbontotta az én
szövetségemet. És monda Isten Ábrahámnak: Szárainak, a te feleségednek nevét ne nevezd Szárainak, 15
mert Sára az ő neve. És megáldom őt, és fiat is adok ő tőle néked, és megáldom, hogy legyen népekké; 16
nemzetek királyai származzanak ő tőle. Ekkor arczára borúla Ábrahám, és nevete és gondolá az ő szívé- 17
ben: vajjon száz esztendős embernek lesz-é gyermeke? avagy Sára kilenczven esztendős lévén, szűlhet-é?
És monda Ábrahám az Istennek: Vajha Ismáel élne te előtted. Az Isten pedig monda: Kétségnélkűl a 18, 19
te feleséged Sára szűl néked fiat, és nevezed annak nevét Izsáknak, és megerősítem az én szövetségemet
ő vele örökkévaló szövetségűl az ő magvának ő utána. Ismáel felől is meghallgattalak: Ímé megáldom 20
őt, és megszaporítom őt és megsokasítom őt felette nagyon; tizenkét fejedelmet nemz, és nagy néppé te-
szem őt. Az én szövetségemet pedig megerősítem Izsákkal, kit néked szül Sára ez időkorban a következő 21
esztendőben. És elvégezé vele való beszédét, és felméne az Isten Ábrahámtól. Vevé azért Ábrahám 22, 23
Ismáelt az ő fiát, és háza minden szülöttét, és mind a pénzén vetteket, minden férfiat Ábrahám házanépe
közűl és körűlmetélé férfi testöknek bőrét ugyanazon napon, a mikor szólott vala vele az Isten. Ábrahám 24
pedig kilenczvenkilencz esztendős vala, mikor körűlmetélé az ő férfitestének bőrét. Ismáel pedig az ő fia 25
tizenhárom esztendős vala, mikor körűlmetélék az ő férfitestének bőrét. Ugyanazon napon metéltetett 26
körűl Ábrahám és Ismáel az ő fia. És házának minden férfi tagja, háza szülöttei és kik idegen embertől 27
pénzen vásároltattak, vele együtt körűlmetéltetének. angyaloktól kisérve jön Ábrahámhoz; újból fiat igér

néki Sárától; Sárát megdorgálja hitetlenségéért, és megjelenti Ábrahámnak Sodoma veszedelmét.

18, 2 Megjelenék pedig ő néki az Úr a Mamré tölgyesében, és ő űl vala a sátor ajtajában, a hő napon. És felemelé az ő szemeit, és látá, hogy ímé három férfiú áll ő előtte. És látván, eléjök siete a sátor ajtajából, 3 és földig meghajtá magát. És monda: Jó Uram, ha kedves vagyok te előtted, kérlek, ne kerüld el a te 4 szolgádat. Hadd hozzanak, kérlek, egy kevés vizet, és mossátok meg a ti lábaitokat, és dőljetek le a fa 5 alatt. Én pedig hozok egy falat kenyeret, hogy erősítsétek meg a ti szíveteket, azután menjetek tovább, 6 mert azért tértetek be a ti szolgátokhoz. És mondának: Cselekedjél, a mint szólál. És besiete Ábrahám a 7 sátorba Sárához, és monda: Siess, gyúrj meg három mérték lisztlángot, és csinálj pogácsát. A baromhoz is elfuta Ábrahám, és hoza egy gyenge kövér borjút, és adá a szolgának, az pedig siete azt elkészíteni. 8 És vőn vajat és tejet, és a borjút, melyet elkészített vala, és eléjök tevé: és ő mellettök áll vala a fa 9 alatt, azok pedig evének. És mondának néki: Hol van Sára a te feleséged? Ő pedig felele: Ímhol van a 10 sátorban. És monda: Esztendőre ilyenkor bizonynyal megtérek hozzád és ímé akkor a te feleségednek 11 Sárának fia lesz. Sára pedig hallgatózik vala a sáto r ajtajában, mely annak háta megett vala. Ábrahám 12 pedig és Sára élemedett korú öregek valának; megszünt vala Sáránál az asszonyi természet. Nevete 13 azért Sára ő magában, mondván: Vénségemre lenne-é gyönyörűségem? meg az én uram is öreg! És monda az Úr Ábrahámnak: Miért nevetett Sára, ezt mondván: Vajjon csakugyan szűlhetek-é, holott én 14 megvénhedtem? Avagy az Úrnak lehetetlen-é valami? Annak idején, esztendőre ilyenkor visszatérek 15 hozzád, és fia lesz Sárának. Sára pedig megtagadá, mondván: Nem nevettem én; mivelhogy fél vala. 16 De monda az Úr: Nem úgy van, mert bizony nevettél. Azután felkelvén onnan azok a férfiak, Sodoma 17 felé tartanak vala. Ábrahám is velök méne, hogy elkisérje őket. És monda az Úr: Eltitkoljam-é én 18 Ábrahámtól, a mit tenni akarok? Holott Ábrahám nagy és hatalmas néppé lesz; és benne megáldatnak a 19 földnek minden nemzetségei. Mert tudom róla, hogy megparancsolja az ő fiainak és az ő házanépének ő utána, hogy megőrízzék az Úrnak útát, igazságot és törvényt tévén, hogy beteljesítse az Úr Ábrahámon, 20 a mit szólott felőle. Monda azután az Úr: Mivelhogy Sodomának és Gomorának kiáltása megsokasodott, 21 és mivelhogy az ő bűnök felettébb megnehezedett: Alámégyek azért és meglátom, vajjon teljességgel 22 a hozzám felhatott kiáltás szerint cselekedtek-é vagy nem? tudni akarom. És elfordulának onnan a 23 férfiak, és menének Sodomába: Ábrahám pedig még az Úr előtt áll vala. És hozzá járula Ábrahám és 24 monda: Avagy elveszted-é az igazat is a gonoszszal egybe? Talán van ötven igaz abban a városban, avagy 25 elveszted-é, és nem kedvezel-é a helynek az ötven igazért, a kik abban vannak? Távol legyen tőled, hogy ilyen dolgot cselekedjél, hogy megöld az igazat a gonoszszal, és úgy járjon az igaz mint a gonosz: Távol 26 legyen tőled! Avagy az egész föld bírája nem szolgáltatna-é igazságot? És monda az Úr: Ha találok 27 Sodomában a városon belől ötven igazat, mind az egész helynek megkegyelmezek azokért. És felele 28 Ábrahám, és monda: Ímmár merészkedtem szólani az én Uramnak, noha én por és hamu vagyok. Ha az ötven igaznak talán öt híja lesz, elveszted-é az öt miatt az egész várost? És monda: Nem vesztem el, ha 29 találok ott negyvenötöt. És ismét szóla hozzá és monda: Hátha találtatnak ott negyvenen? És monda Ő: 30 Nem teszem meg a negyvenért. Mégis monda: Kérlek, ne haragudjék meg az én Uram ha szólok: Hátha 31 találtatnak ott harminczan? És Ő felele: Nem teszem meg, ha találok ott harminczat. És ő monda: Ímmár merészkedtem szólani az én Uramnak: Hátha találtatnak ott húszan? Felele: Nem vesztem el a 32 húszért. És monda: Ne haragudjék kérlek az én Uram ha szólok még ez egyszer: Hátha találtatnak ott 33 tízen? É s Ő monda: Nem vesztem el a tízért. És elméne az Úr, minekutánna elvégezte Ábrahámmal való beszélgetését; Ábrahám pedig megtére az ő helyére.

19 Mikor a két angyal estére Sodomába jutott, Lót Sodoma kapujában űl vala, és a mint meglátá őket 2 Lót, felkele eléjök, és arczczal a földre borúla. És monda: Ímé én Uraim kérlek, térjetek be a ti szolgátok házához, és háljatok ott, és mossátok meg lábaitokat; reggel korán felkelhettek és indúlhattok útatokra. 3 Azok pedig mondának: Nem, hanem az útczán hálunk meg. De nagyon unszolá őket, és betérének hozzá, 4 és bemenének az ő házába; ő pedig szerze nékik vendégséget, és pogácsát is süte, és evének. Lefekvésök 5 előtt a város férfiai, Sodoma férfiai körűlvevék a házat, ifja, örege, mind az egész község egytől egyig. És szólíták Lótot, mondván néki: Hol vannak a férfiak, a kik te hozzád jövének az éjjel? Hozd ki azokat mi 6 hozzánk, hadd ismerjük őket. És kiméne Lót ő hozzájok az ajtó eleibe, és bezárá maga után az ajtót. 7, 8 És monda: Kérlek atyámfiai, ne cselekedjetek gonoszságot. Ímé van énnékem két leányom, a kik még nem ismertek férfiat, kihozom azokat ti hozzátok, és cselekedjetek velök a mint néktek tetszik, csakhogy 9 ezekkel az emberekkel ne csináljatok semmit, mivelhogy az én hajlékom árnyéka alá jöttenek. Azok pedig mondának: Eredj el innen. Ismét mondának: Ez egy maga nálunk a jövevény s ő szabja a törvényt?

Majd gonoszból cselekszünk veled, hogy nem azokkal. És reá rohanának a férfiúra, Lótra, felette igen, és azon valának, hogy betörik az ajtót. De kinyújták azok a férfiak kezeiket, és bevonák Lótot magokhoz 10
a házba és bezárák az ajtót. Az embereket pedig, kik a ház ajtaja előtt valának, vaksággal verék meg 11
kicsinytől nagyig, annyira, hogy elfáradának az ajtó keresésében. És mondának a férfiak Lótnak: Ki 12
van még itt hozzád tartozó? vődet, fiaidat és leányaidat, és mindenedet, a mi a tied a városban, vidd
ki e helyből. Mert mi elvesztjük e helyet, mivelhogy ezek kiáltása nagyra nőtt az Úr előtt; és az Úr 13
küldött minket, hogy elveszítsük ezt. Kiméne azért Lót, és szóla az ő vőinek, kik az ő leányait elvették 14
vala, és monda: Keljetek fel, menjetek ki e helyből, mert elveszti az Úr e várost; de az ő vőinek úgy
tetszék, mintha tréfálna. És mikor a hajnal feljött, sürgetik vala az Angyalok Lótot, mondván: Kelj fel, 15
vedd a te feleségedet és jelenlevő két leányodat, hogy el ne veszsz a városnak bűne miatt. Mikor pedig 16
késedelmeskedék, megragadák a férfiak az ő kezét és az ő feleségének kezét és két leánya kezét, az Úrnak
iránta való irgalmából, és kivivék őt: és ott hagyák a városon kivűl. És lőn mikor kivivék őket, monda 17
az egyik: Mentsd meg a te életedet, hátra ne tekints, és meg ne állj a környéken; a hegyre menekülj, hogy
el ne veszsz. És monda Lót nékik: Ne oh Uram! Ímé a te szolgád kegyelmet talált te előtted, és nagy 18, 19
a te irgalmasságod, melyet mutattál irántam, hogy életemet megtartottad: de én nem menekűlhetek a
hegyre, nehogy utólérjen a veszedelem, és meghaljak. Ímhol az a város közel van, hogy oda fussak, 20
kicsiny is, hadd menekűljek kérlek oda, lám kicsiny az; és én életben maradok. Monda azért néki: Ím 21
tekintek rád e dologban is, és nem pusztítom el a várost, a melyről szólottál. Siess, menekülj oda, mert 22
semmit sem tehetek addig, míg oda nem érsz. Azért nevezték annak a városnak nevét Czóárnak. A 23
nap feljött vala a földre, mikor Lót Czóárba ére. És bocsáta az Úr Sodomára és Gomorára kénköves és 24
tüzes esőt az Úrtól az égből. És elsűlyeszté ama városokat, és azt az egész vidéket, és a városok minden 25
lakosait, és a föld növényeit is. És hátra tekinte az ő felesége, és sóbálványnyá lőn. Ábrahám pedig 26, 27
reggel arra a helyre indúla, a hol az Úr színe előtt állott vala. És tekinte Sodoma és Gomora felé, és az 28
egész környék földje felé; és látá, és ímé felszálla a földnek füstje, mint a kemencze füstje. És lőn mikor 29
elveszté Isten annak a környéknek városait, megemlékezék az Isten Ábrahámról, és kiküldé Lótot a
veszedelemből, mikor elsűlyeszté a városokat, a melyekben lakott vala Lót. Lót pedig felméne Czóárból, 30
és letelepedék a hegyen, és vele együtt az ő két leánya is, mert fél vala Czóárban lakni; lakozék tehát egy
barlangban ő és az ő két leánya. És monda a nagyobbik a kisebbiknek: A mi atyánk megvénhedett, és 31
nincsen a földön férfiú, a ki mi hozzánk bejöhetne az egész föld szokása szerint. Jer, adjunk bort inni 32
a mi atyánknak, és háljunk ő vele, és támaszszunk magot a mi atyánktól. Adának azért inni bort az ő 33
atyjoknak azon éjszaka, és beméne a nagyobbik, és hála az ő atyjával, ez pedig semmit sem tuda annak
sem lefekvéséről, sem fölkeléséről. És lőn másodnapon, monda a nagyobbik a kisebbiknek: Ímé a mult 34
éjjel én háltam atyámmal, adjunk néki bort inni ez éjjel is, és menj be te, hálj vele, és támaszszunk magot
a mi atyánktól. Adának azért azon éjszaka is az ő atyjoknak bort inni, és felkele a kisebbik is és vele 35
hála; ő pedig semmit sem tuda annak sem lefekvéséről, sem fölkeléséről. És teherbe esének Lót leányai 36
mindketten az ő atyjoktól. És szűle a nagyobbik fiat, és nevezé annak nevét Moábnak; ez a Moábiták 37
atyja mind e mai napig. A kisebbik is fiat szűle és nevezé annak nevét Benamminak. Ez az Ammoniták 38
atyja mind e mai napig.

És elköltözék onnan Ábrahám a déli tartományba, és letelepedék Kádes és Súr között, és tartózkodék **20**
Gérárban. És monda Ábrahám Sáráról az ő feleségéről: Én húgom ő. Elküldé azért Ábimélek Gérárnak 2
királya, és elviteté Sárát. De Isten Abimélekhez jöve éjjeli álomban, és monda néki: Ímé meghalsz az 3
asszonyért, a kit elvettél, holott férjnél van. Abimélek pedig nem illette vala őt, és monda: Uram, az 4
ártatlan népet is megölöd-é? Avagy nem ő mondotta-é nékem: én húgom ő; s ez is azt mondotta: én 5
bátyám ő. Szívem ártatlanságában, és kezeim tisztaságában cselekedtem ezt. És monda az Isten néki 6
álomban: Én is tudom, hogy szívednek ártatlanságában mívelted ezt, azért tartóztattalak én is, hogy
ne vétkezzél ellenem, azért nem engedtem, hogy illessed azt. Mostan azért add vissza az embernek 7
az ő feleségét, mert Próféta ő: és imádkozik te éretted, és élsz; hogyha pedig vissza nem adod: tudd
meg, hogy halállal halsz meg te, és minden hozzád tartozó. Felkele azért Abimélek reggel, és előhívatá 8
minden szolgáját, s fülök hallatára mindezeket elbeszélé és az emberek igen megfélemlének. És hívatá 9
Abimélek Ábrahámot, és monda néki: Mit cselekedtél mi velünk? És mit vétettem te ellened, hogy
én reám és az én országomra ilyen nagy bűnt hoztál? A miket cselekedni nem szabad, olyan dolgokat
cselekedtél ellenem. És monda Abimélek Ábrahámnak: Mit láttál, hogy ezt a dolgot cselekedted? Felele 10, 11
Ábrahám: Bizony azt gondoltam: nincsen istenfélelem e helyen, és megölnek engem az én feleségemért.
De valósággal húgom is, az én atyámnak leánya ő, csakhogy nem az én anyámnak leánya; és így lőn 12

13 feleségemmé. És lőn hogy a mikor kibujdostata engem az Isten az én atyámnak házából, azt mondám
néki: Ilyen kegyességet cselekedjél én velem, mindenütt valahová megyünk, azt mondjad én felőlem: én
14 bátyám ez. Akkor Abimélek vett juhokat, ökröket, szolgákat és szolgálókat, és adá Ábrahámnak, és
15 vissza adá néki Sárát is az ő feleségét. És monda Abimélek: Ímé előtted van az én országom, a hol
16 tenéked jónak tetszik, ott lakjál. Sárának pedig monda: Ímé ezer ezüst pénzt adtam a te bátyádnak,
ímé az neked a szemek befedezője mindazok előtt, a kik veled vannak; és így mindenképen igazolva
17 vagy. Könyörge azért Ábrahám az Istennek, és meggyógyítá Isten Abiméleket, és az ő feleségét, és az
18 ő szolgálóit; és szűlének. Mert az Úr erősen bezárta vala az Abimélek háza népének méhét, Sáráért az
Ábrahám feleségéért.

21 Az Úr pedig meglátogatá Sárát, a mint mondotta vala, és akképen cselekedék az Úr Sárával, a mi-
2 képen szólott vala. Mert fogada Sára az ő méhében, és szűle fiat Ábrahámnak az ő vénségében, abban
3 az időben, melyet mondott vala néki az Isten. És nevezé Ábrahám az ő fiának nevét, a ki néki született
4 vala, a kit szűlt vala néki Sára, Izsáknak: És körűlmetélé Ábrahám az ő fiát Izsákot, nyolcznapos korá-
5 ban, a mint parancsolta vala néki az Isten. Ábrahám pedig száz esztendős vala, mikor születék néki az
6, 7 ő fia Izsák. És monda Sára: Nevetést szerzett az Isten énnékem; a ki csak hallja, nevet rajtam. Ismét
8 monda: Ki mondotta volna Ábrahámnak, hogy Sára fiakat szoptat? s ímé fiat szűltem vénségére. És fel-
nevekedék a gyermek, és elválasztaték; Ábrahám pedig nagy vendégséget szerze azon a napon, a melyen
9 Izsák elválasztaték. Mikor pedig Sára nevetgélni látá az Égyiptombéli Hágárnak fiát, kit Ábrahámnak
10 szűlt vala, Monda Ábrahámnak: Kergesd el ezt a szolgálót az ő fiával egybe, mert nem lesz örökös e
11, 12 szolgáló fia az én fiammal, Izsákkal. Ábrahámnak pedig igen nehéznek látszék e dolog, az ő fiáért. De
monda az Isten Ábrahámnak: Ne lássék előtted nehéznek a gyermeknek és a szolgálónak dolga; valamit
13 mond néked Sára, engedj az ő szavának, mert Izsákról neveztetik a te magod. Mindazáltal a szolgáló-
14 leány fiát is néppé teszem, mivelhogy a te magod ő. Felkele azért Ábrahám jó reggel, és vőn kenyeret
és egy tömlő vizet, és adá Hágárnak, és feltevé azt és a gyermeket annak vállára s elbocsátá. Az pedig
15 elméne, és bujdosék a Beérseba pusztájában. Hogy elfogyott a víz a tömlőből, letevé a gyermeket egy
16 bokor alá. És elméne s leűle által ellenébe mintegy nyillövésnyi távolságra; mert azt mondja vala: Ne
17 lássam mikor a gyermek meghal. Leűle tehát által ellenébe, és fölemelé szavát és síra. Meghallá pedig
Isten a gyermeknek szavát, és kiálta az Isten angyala az égből Hágárnak, és monda néki: Mi lelt téged
18 Hágár? ne félj, mert az Isten meghallotta a gyermeknek szavát, ott a hol van. Kelj fel, vedd fel a gyerme-
19 ket, és viseld gondját, mert nagy néppé teszem őt. És megnyitá Isten az ő szemeit, és láta egy vízforrást,
20 oda méne azért, és megtölté a tömlőt vízzel, és inni ada a gyermeknek. És vala Isten a gyermekkel, s az
21 felnövekedék, és lakik vala a pusztában, és lőn íjászszá. Lakozék pedig Párán pusztájában, és vőn néki
22 anyja feleséget Égyiptom földéről. És lőn abban az időben, hogy Abimélek és Pikhól annak hadvezére
23 megszólíták Ábrahámot mondván: Az Isten van te veled mindenben, a mit cselekszel. Mostan azért
esküdj meg énnékem az Istenre itt, hogy sem én ellenem, sem fiam, sem unokám ellen álnokságot nem
cselekszel, hanem azzal a szeretettel, a melylyel én te iránted viseltettem, viseltetel te is én irántam és
24, 25 az ország iránt, a melyben jövevény voltál. És monda Ábrahám: Én megesküszöm. Megdorgálá pedig
26 Ábrahám Abiméleket a kútért, melyet erővel elvettek vala az Abimélek szolgái. És monda Abimélek:
Nem tudom kicsoda mívelte e dolgot; te sem jelentetted nekem, s én sem hallottam, hanem csak ma.
27, 28 Vett azért Ábrahám juhokat, barmokat és adá Abiméleknek; és egymással szövetséget kötének. És kü-
29 lön állíta Ábrahám a nyájból hét juhot. És monda Abimélek Ábrahámnak: Mire való e hét juh, melyet
30 külön állítál? És felele Ábrahám: Ezt a hét juhot vedd tőlem, hogy bizonyságúl legyenek nékem, hogy
31 én ástam ezt a kútat. Azért nevezék azt a helyet Beérsebának, mivelhogy ott esküdtek vala meg mind
32 a ketten. Megköték tehát a szövetséget Beérsebában, és felkele Abimélek és Pikhól annak hadvezére és
33 visszatérének a Filiszteusok földére. Ábrahám pedig tamariskus-fákat ültete Beérsebában, és segítségűl
34 hívá ott az örökkévaló Úr Istennek nevét. És sok ideig tartózkodék Ábrahám a Filiszteusok földén. hite,
engedelmessége. Új igéretek. Nákhor nemzetsége.

22 És lőn ezeknek utána, az Isten megkisérté Ábrahámot, és monda néki: Ábrahám! S az felele: Ímhol
2 vagyok. És monda: Vedd a te fiadat, ama te egyetlenegyedet, a kit szeretsz, Izsákot, és menj el Mórijának
3 földére, és áldozd meg ott égő áldozatúl a hegyek közűl egyen, a melyet mondándok néked. Felkele azért
Ábrahám jó reggel, és megnyergelé az ő szamarát, és maga mellé vevé két szolgáját, és az ő fiát Izsákot,
és fát hasogatott az égő áldozathoz. Akkor felkele és elindula a helyre, melyet néki az Isten mondott

vala. Harmadnapon felemelé az ő szemeit Ábrahám, és látá a helyet messziről. 4, 5
És monda Ábrahám az ő szolgáinak: Maradjatok itt a szamárral, én pedig és ez a gyermek elmegyünk amoda és imádkozunk, azután visszatérünk hozzátok. 6
Vevé azért Ábrahám az égőáldozathoz való fákat, és feltevé az ő fiára Izsákra, ő maga pedig kezébe vevé a tüzet, és a kést, és mennek vala ketten együtt. 7
És szóla Izsák Ábrahámhoz az ő atyjához, és monda: Atyám! Az pedig monda: Ímhol vagyok, fiam. És monda Izsák: Ímhol van a tűz és a fa; de hol van az égő áldozatra való bárány? 8
És monda Ábrahám: Az Isten majd gondoskodik az égőáldozatra való bárányról, fiam; és mennek vala ketten együtt. 9
Hogy pedig eljutának arra a helyre, melyet Isten néki mondott vala, megépíté ott Ábrahám az oltárt, és reá raká a fát, és megkötözé Izsákot az ő fiát, és feltevé az oltárra, a fa-rakás tetejére. 10
És kinyújtá Ábrahám az ő kezét és vevé a kést, hogy levágja az ő fiát. 11
Akkor kiálta néki az Úrnak Angyala az égből, és monda: Ábrahám! Ábrahám! Ő pedig felele: Ímhol vagyok. 12
És monda: Ne nyujtsd ki a te kezedet a gyermekre, és ne bántsd őt: mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek én érettem. 13
És felemelé Ábrahám az ő szemeit, és látá hogy ímé háta megett egy kos akadt meg szarvánál fogva a szövevényben. Oda méne tehát Ábrahám, és elhozá a kost, és azt áldozá meg égőáldozatúl az ő fia helyett. 14
És nevezé Ábrahám annak a helynek nevét Jehova-jire-nek. Azért mondják ma is: Az Úr hegyén a gondviselés. 15, 16
És kiálta az Úrnak Angyala Ábrahámnak másodszor is az égből. És monda: Én magamra esküszöm azt mondja az Úr: mivelhogy e dolgot cselekedéd, és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek: 17
Hogy megáldván megáldalak tégedet, és bőségesen megsokasítom a te magodat mint az ég csillagait, és mint a fövényt, mely a tenger partján van, és a te magod örökség szerint fogja bírni az ő ellenségeinek kapuját. 18
És megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei, mivelhogy engedtél az én beszédemnek. 19
Megtére azért Ábrahám az ő szolgáihoz, és felkelének és együtt elmenének Beérsebába, mert lakozék Ábrahám Beérsebában. 20
És lőn ezeknek utána, hírt hozának Ábrahámnak mondván: Ímé Milkha is szült fiakat Nákhornak, a te atyádfiának: 21
Úzt az ő elsőszülöttét, és Búzt annak testvérét, és Kemuélt Arámnak atyját. 22, 23
És Keszedet, Házót, Pildást, Jidláfot és Bethuélt. Bethuél pedig nemzé Rebekát. Ezt a nyolczat szülé Milkha Nákhornak az Ábrahám atyjafiának. 24
Az ő ágyasa is, kinek neve Reuma vala, szülé néki Tebáhot, Gakhámot, Thakhást és Mahákhát.

23, 2 Vala pedig Sárának élete száz huszonhét esztendő. Ezek Sára életének esztendei. És meghala Sára
Kirját-Arbában azaz Hebronban a Kanaán földén, és beméne Ábrahám, hogy gyászolja Sárát és sirassa őt. 3, 4
Felkele azután Ábrahám az ő halottja elől, és szóla Khéth fiainak, mondván: Idegen és jövevény vagyok közöttetek: Adjatok nékem temetésre való örökséget ti nálatok, hadd temessem el az én halottamat én előlem. 5, 6
Felelének pedig a Khéth fiai Ábrahámnak, mondván őnéki: Hallgass meg minket uram: Istentől való fejedelem vagy te mi közöttünk, a mi temetőhelyeink közűl a mely legtisztességesebb, abba temesd el a te halottadat, közűlünk senki sem tiltja meg tőled az ő temetőhelyét, hogy eltemethesd a te halottadat. 7, 8
És felkele Ábrahám, és meghajtá magát a földnek népe előtt, a Khéth fiai előtt. És szóla ő velök mondván: Ha azt akarjátok, hogy eltemessem az én halottamat én előlem: hallgassatok meg engemet, és esedezzetek én érettem Efron előtt, Czohár fia előtt. 9
Hogy adja nékem Makpelá barlangját, mely az övé, mely az ő mezejének szélében van: igaz árán adja nékem azt, ti köztetek temetésre való örökségűl. 10
Efron pedig űl vala a Khéth fiai között. Felele azért Efron a Khitteus, Ábrahámnak, a Khéth fiainak és mindazoknak hallatára, a kik bemennek vala az ő városának kapuján, mondván: 11
Nem úgy uram, hallgass meg engem: azt a mezőt néked adom, s a barlangot, mely abban van, azt is néked adom, népem fiainak szeme láttára adom azt néked, temesd el halottadat. 12
És meghajtá magát Ábrahám a földnek népe előtt. 13
És szóla Efronhoz a föld népének hallatára, mondván: Ha mégis meghallgatnál engem! megadom a mezőnek árát, fogadd el tőlem; azután eltemetem ott az én halottamat. 14
És felele Efron Ábrahámnak, mondván néki: Uram! hallgass meg engemet; négyszáz ezüst siklusos föld, micsoda az én köztem és te közötted? Csak temesd el a te halottadat. 15
Engede azért Ábrahám Efronnak és odamérte Ábrahám Efronnak az ezüstöt, a melyet mondott vala a Khéth fiainak hallatára; kalmároknál kelendő négyszáz ezüst siklust. 16
Így lett Efronnak Makpelában levő mezeje, mely Mamré átellenében van, a mező a benne levő barlanggal, és minden a mezőben levő fa az egész határban körösköríl. 17, 18
Ábrahámnak birtoka, a Khéth fiainak, mind azoknak szeme előtt, a kik az ő városának kapuján bemennek vala. 19
Azután eltemeté Ábrahám az ő feleségét Sárát a Makpelá mezejének barlangjába Mamréval szemben. Ez Hebron a Kanaán földén. 20
Így erősítteték meg a mező és a benne lévő barlang Ábrahámnak temetésre való, örökségűl a Khéth fiaitól.

24, 2 Ábrahám pedig vén élemedett ember vala, és az Úr mindenben megáldotta vala Ábrahámot. Monda

azért Ábrahám az ő háza öregebb szolgájának, a ki őnéki mindenében gazda vala: Tedd a kezed tom-
3 porom alá! Hogy megeskesselek téged az Úrra, a mennynek Istenére, és a földnek Istenére, hogy nem
4 vészesz feleséget az én fiamnak a Kananeusok leányai közűl, a kik között lakom. Hanem elmégysz az
5 én hazámba, és az én rokonságim közé és onnan vészesz feleséget az én fiamnak Izsáknak. Monda pedig
őnéki a szolga: Hátha az a leányzó nem akar velem eljőni e földre, ugyan vissza vigyem-é a te fiadat arra
6, 7 a földre, a honnan kijöttél vala? Felele néki Ábrahám: Vigyázz, az én fiamat oda vissza ne vidd. Az Úr
az égnek Istene, ki engemet kihozott az én atyámnak házából, és az én rokonságimnak földéről, a ki szólt
nékem, és megesküdött nékem mondván: A te magodnak adom ezt a földet; elbocsátja az ő Angyalát te
8 előtted, hogy onnan végy az én fiamnak feleséget. Hogyha pedig nem akar a leányzó teveled eljőni, ment
9 lészesz az én esketésem alól; csakhogy az én fiamat oda viszsza ne vidd. Veté azért a szolga az ő kezét
10 az ő urának Ábrahámnak tompora alá, és megesküvék néki e dolog felől. És vőn a szolga tíz tevét az ő
urának tevéi közűl, és elindúla; (mert az urának minden gazdagsága az ő kezében vala). Felkele tehát
11 és elméne Mésopotámiába, a Nákhor városába. És megpihenteté a tevéket a városon kivűl egy kútfőnél,
12 este felé, mikor a leányok vizet meríteni járnak. És monda: Uram! én uramnak Ábrahámnak Istene,
13 hozd elém még ma, és légy kegyelmes az én uram Ábrahám iránt. Ímé én a víz forrása mellé állok és
14 e város lakosainak leányai kijőnek vizet meríteni. Legyen azért, hogy a mely leánynak ezt mondom:
Hajtsd meg a te vedredet, hogy igyam, és az azt mondándja: igyál, sőt a te tevéidet is megitatom: hogy
azt rendelted légyen a te szolgádnak Izsáknak, és erről ismerjem meg, hogy irgalmasságot cselekedtél az
15 én urammal. És lőn, minekelőtte elvégezte volna a beszédet, ímé jő vala Rebeka, Bethuélnek leánya, a ki
16 Milkhának, az Ábrahám testvérének Nákhor feleségének vala fia, és pedig vedrével a vállán. A leányzó
pedig felette szép ábrázatú vala; szűz, és férfi még nem ismeré őt, és aláméne a forrásra, és megtölté
17 vedrét, és feljöve. Akkor a szolga eleibe futamodék és monda: Kérlek, adj innom nékem egy kevés vizet
18 a te vedredből. Az pedig monda: Igyál uram! és sietve leereszté a vedret az ő kezére, és inni ada néki.
19, 20 És minekutána eleget adott néki innia, monda: A te tevéidnek is merítek, míg eleget nem isznak. És
21 sietett és kiüríté vedrét a válúba és ismét elfuta a forrásra meríteni, és meríte mind az ő tevéinek. Az
ember pedig álmélkodva néz vala reá, és veszteg hallgat vala, tudni akarván: vajjon szerencséssé teszi-é
22 az Úr az ő útját, vagy nem. És lőn, mikor a tevék már eleget ittak, elévőn az ember egy aranyfüggőt,
23 a melynek súlya fél siklus, és két karpereczet, a melynek súlya tíz arany. És monda: Kinek a leánya
24 vagy te? kérlek mondd meg nékem: van-é a te atyádnak házában hálásra való helyünk? Az pedig felele
25 néki: Bethuél leánya vagyok a Milkhah fiáé, a kit ő Nákhornak szűlt. Azt is mondá: Szalma is, abrak
26 is bőven van minálunk, és hálásra való hely is van. Meghajtá azért magát az ember, és imádá az Urat.
27 És monda: Áldott az Úr az én uramnak Ábrahámnak Istene, ki nem vonta meg az ő irgalmasságát és
28 hűségét az én uramtól. Az Úr vezérlett engem ez útamban az én uram atyjafiainak házához. Elfuta
29 azonközben a leányzó, és elbeszélé az ő anyja házában, a mint ezek történtek. Vala pedig Rebekának
30 egy bátyja, kinek neve Lábán vala. És kifutamodék Lábán ahhoz az emberhez a forráshoz. Mert mikor
látta a függőt, és a pereczeket az ő húgának karjain, és hallotta húgának Rebekának beszédét, a ki ezt
mondja vala: Így szóla nékem az a férfiú; akkor méne ki a férfiúhoz; és ímé ez ott áll vala a tevék mellett
31 a forrásnál. És monda: Jőjj be Istennek áldott embere; mit állasz ide kinn? holott én elkészítettem a
32 házat, és a tevéknek is van hely. Beméne azért a férfiú a házhoz, ő pedig lenyergelé a tevéket, és ada a
tevéknek szalmát és abrakot; és vizet az ő lábai megmosására és az emberek lábainak, kik ő vele valának.
33 És enni valót tevének eleibe, de ő monda: Nem eszem, míg el nem mondom az én beszédemet. És szóla:
34, 35 Mondd el. Monda azért: Én az Ábrahám szolgája vagyok. Az Úr pedig igen megáldotta az én uramat,
úgy hogy nagygyá lett: mert adott néki juhokat, barmokat, ezüstöt, aranyat, szolgákat, szolgálóleányo-
36 kat, tevéket, szamarakat. És Sára az én uramnak felesége fiat szűlt az én uramnak, az ő vénségében, és
37 annak adá mindenét, a mije van. Engem pedig megesküdtetett az én uram, mondván: Ne végy feleséget
38 az én fiamnak a Kananeusok leányai közűl, a kiknek földjén én lakom, Hanem menj el az én atyámnak
39 házához, és az én rokonságom közé, hogy onnan végy feleséget az én fiamnak. Mikor pedig azt mondám
40 az én uramnak: Hátha nem akarna velem az a leányzó eljőni? Monda nékem: Az Úr, a kinek én színe
előtt jártam, elbocsátja az ő angyalát teveled, és szerencséssé teszi a te útadat, hogy feleséget vehess az
41 én fiamnak az én nemzetségem közűl, és az én atyám házából. Csak akkor leszesz fölmentve esketésem
alól, ha elmenéndesz az én nemzetségem közé; és ha nem adják oda: ment leszesz az én esketésem alól.
42 Mikor ma a forráshoz érkezém, mondék: Uram, én uramnak, Ábrahámnak Istene, vajha szerencséssé
43 tennéd az én útamat, melyen járok: Ímé én e forrás mellet állok; és legyen, hogy az a hajadon, a ki kijön
44 vizet meríteni, s a kinek azt mondom: Adj innom nékem egy kevés vizet a te vedredből, És az ezt mondja
nékem: Te is igyál, és a te tevéidnek is merítek; az legyen a feleség, a kit az Úr az én uram fiának rendelt.

Én még el sem végeztem vala az én szívemben a beszédet, és ímé kijő vala Rebeka, vedrével a vállán, 45
és leméne a forrásra és meríte, én pedig mondék néki: Adj innom kérlek. Ő pedig sietett és leereszté 46
az ő vedrét és monda: Igyál, sőt a te tevéidnek is inni adok; és én ivám, s a tevéknek is inni ada. És 47
megkérdezém őt és mondék: Ki leánya vagy? ő pedig felele: Bethuélnek, a Nákhor fiának leánya vagyok,
a kit Milkha szűlt vala őnéki. Ekkor a függőt orrába, és a pereczeket karjaira tevém. Meghajtván azért 48
magamat, imádám az Urat, és áldám az Urat, az én uramnak Ábrahámnak Istenét, ki engem igaz úton
vezérelt, hogy az én uram atyjafiának leányát vegyem az ő fiának feleségűl. Most azért, ha szeretet- 49
tel és hűséggel akartok lenni az én uramhoz, mondjátok meg; ha pedig nem, adjátok tudtomra, hogy én
vagy jobbra vagy balra fordúljak. És felele Lábán és Bethuél, és mondának: Az Úrtól van e dolog: Nem 50
mondhatunk neked sem jót, sem rosszat. Ímé előtted van Rebeka, vegyed, menj el; és legyen felesége a 51
te urad fiának, a mint az Úr elvégezte. És lőn, a mint hallja vala az Ábrahám szolgája azoknak beszé- 52
dét, meghajtá magát a földig az Úr előtt. És hoza elő a szolga ezüst edényeket és arany edényeket és 53
ruhákat, és adá azokat Rebekának: drága ajándékokat ada az ő bátyjának is és az ő anyjának. Evének 54
azután és ivának, ő és a férfiak, a kik ő vele valának, és ott hálának. Mikor pedig felkelének reggel,
monda: Bocsássatok el engem az én uramhoz. Monda pedig a leány bátyja és anyja: Maradjon velünk 55
a leány még vagy tíz napig, azután menjen el. A szolga pedig monda nékik: Ne késleljetek meg engem, 56
holott az Úr szerencséssé tette az én útamat; bocsássatok el azért engem, hogy menjek az én uramhoz.
Mondának akkor: Hívjuk elő a leányt, és kérdjük meg őt. Szólíták azért Rebekát, és mondának néki: 57, 58
Akarsz-é elmenni e férfiúval? és monda: Elmegyek. Elbocsáták azért Rebekát, az ő húgokat, és az ő daj- 59
káját, és az Ábrahám szolgáját, és az ő embereit. És megáldák Rebekát, és mondák néki: Te mi húgunk! 60
szaporodjál ezerszer való ezerig. És bírja a te magod az ő ellenségeinek kapuját. És felkele Rebeka és 61
az ő szolgálóleányai, és felűlének a tevékre, s követék azt a férfiút. Így vevé a szolga Rebekát, és elméne.
Izsák pedig visszajő vala a Lakhai Rói forrástól; és lakik vala a déli tartományban. És kiméne Izsák este 62, 63
felé elmélkedni a mezőre, és felemelé szemeit és látá, hogy ímé tevék jőnek. Rebeka is felemelé szemeit 64
s meglátá Izsákot, és leszálla a tevéről. És monda a szolgának: Kicsoda az a férfiú, a ki a mezőn előnkbe 65
jő? A szolga pedig monda: Az én uram ő. Akkor fogta a fátyolt és elfedezé magát. Elbeszélé azután a 66
szolga Izsáknak mindazokat a dolgokat, a melyeket cselekedett vala. Izsák pedig bevivé Rebekát Sárá- 67
nak az ő anyjának sátorába. És elvevé Rebekát és lőn néki felesége és szereté őt. S megvigasztalódék
Izsák az ő anyja halála után.

Ábrahám pedig ismét vőn magának feleséget, kinek neve Ketúráh vala. És az szűlé néki Zimránt, **25**, 2
Joksánt, Médánt, Midiánt, Isbákot és Suakhot. Joksán pedig nemzé Sébát, és Dédánt. Dédánnak pedig 3
fiai valának: Assurim, Letúsim és Leummim. S Midiánnak fiai: Éfah, Éfer, Hánok, Abida és Eldaah: 4
Mind ezek Ketúráhnak fiai. Valamije pedig Ábrahámnak vala, mindazt Izsáknak adta vala. Az ágya- 5, 6
sok fiainak pedig, a kik Ábrahámái valának, ada Ábrahám ajándékokat, és elküldé azokat az ő fia mellől,
Izsák mellől még éltében napkelet felé, napkeleti tartományba. S ezek Ábrahám élete esztendeinek 7
napjai, melyeket élt: száz hetvenöt esztendő. És kimúlék és meghala Ábrahám, jó vénségben, öregen 8
és betelve az élettel, és takaríttaték az ő népéhez. És eltemeték őt Izsák és Ismáel az ő fiai a Makpela 9
barlangjában, Efronnak, a Khitteus Czohár fiának mezejében, mely Mamré átellenében van. Abban a 10
mezőben, melyet Ábrahám a Khéth fiaitól vett vala: ott temettetett el Ábrahám és az ő felesége Sára. Lőn 11
pedig Ábrahám halála után, megáldá Isten az ő fiát Izsákot; Izsák pedig lakozék a Lakhai Rói forrásánál.
Ezek pedig Ábrahám fiának Ismáelnek nemzetségei, a kit az Égyiptombeli Hágár a Sára szolgálója szűlt 12
vala Ábrahámnak. Ezek az Ismáel fiainak nevei, nevök s nemzetségök szerint: Ismáelnek elsőszülötte 13
Nebájót, azután Kédar, Adbeél, és Mibszám. És Misma, Dúmah, és Massza. Hadar, Théma, Jetúr, Náfis 14, 15
és Kedmah. Ezek az Ismáel fiai, és ezek azoknak nevei udvaraikban, falvaikban; tizenkét fejedelem az 16
ő nemzetségök szerint. Ezek pedig az Ismáel életének esztendei: száz harminczhét esztendő. És kimú- 17
lék és meghala, és takaríttaték az ő népéhez. Lakoztak pedig Havilától fogva Súrig, a mely Égyiptom 18
átellenében van, a merre Assiriába mennek. Minden atyjafiával szemben esett az ő lakása. Ezek pe- 19
dig Izsáknak az Ábrahám fiának nemzetségei: Ábrahám nemzé Izsákot. Izsák pedig negyven esztendős 20
vala, a mikor feleségűl vette Rebekát a Siriából való Bethuélnek leányát, Mésopotámiából, a Siriából való
Lábánnak húgát. És könyörge Izsák az Úrnak az ő feleségéért, mivelhogy magtalan vala, és az Úr meg- 21
hallgatá őt: és teherbe esék Rebeka, az ő felesége. Tusakodnak vala pedig a fiak az ő méhében. Akkor 22
monda: Ha így van, miért vagyok én így? Elméne azért, hogy megkérdezze az Urat. És monda az Úr 23
őnéki: Két nemzetség van a te méhedben; és két nép válik ki a te belsődből, egyik nép a másik népnél

24 erősebb lesz, és a nagyobbik szolgál a kissebbiknek. És betelének az ő szülésének napjai, és ímé kettősök
25 valának az ő méhében. És kijöve az első; vereses vala, mindenestől szőrös, mint egy lazsnak; azért neve-
26 zék nevét Ézsaúnak. Azután kijöve az ő atyjafia, kezével Ézsaú sarkába fogódzva; azért nevezék nevét
27 Jákóbnak. Izsák pedig hatvan esztendős vala, a mikor ezek születének. És felnevekedének a gyermekek,
28 és Ézsaú vadászathoz értő mezei ember vala; Jákób pedig szelíd ember, sátorban lakozó. Szereti vala
29 azért Izsák Ézsaút, mert szájaíze szerint vala a vad; Rebeka pedig szereti vala Jákóbot. Jákób egyszer
30 valami főzeléket főze, és Ézsaú megjövén elfáradva a mezőről, Monda Ézsaú Jákóbnak: Engedd, hogy
31 ehessem e veres ételből, mert fáradt vagyok. Ezért nevezék nevét Edomnak. Jákób pedig monda: Add el
32 hát nékem azonnal a te elsőszülöttségedet. És monda Ézsaú: Ímé én halni járok, mire való hát nékem az
33 én elsőszülöttségem? És monda Jákób: Esküdjél meg hát nékem azonnal, és megesküvék néki és eladá
34 az ő elsőszülöttségét Jákóbnak. S akkor Jákób ada Ézsaúnak kenyeret, és főtt lencsét, és evék és ivék,
és felkele és elméne. Így veté meg Ézsaú az elsőszülöttséget.

26 Lőn pedig éhség az országban, amaz első éhség után, mely Ábrahám idejében vala. Elméne azért Izsák
2 Abimélekhez a Filiszteusok királyához Gérárba. Mert megjelent vala néki az Úr és ezt mondotta vala:
3 Ne menj alá Égyiptomba! lakjál azon a földön, melyet mondándok tenéked. Tartózkodjál ezen a földön,
és én veled leszek és megáldalak téged; mert tenéked és a te magodnak adom mind ezeket a földeket, hogy
4 megerősítsem az esküvést, melylyel megesküdtem Ábrahámnak a te atyádnak. És megsokasítom a te
magodat mint az ég csillagait, és a te magodnak adom mind ezeket a földeket: és megáldatnak a te ma-
5 godban a földnek minden nemzetségei; Mivelhogy hallgata Ábrahám az én szavamra: és megtartotta a
6, 7 megtartandókat, parancsolataimat, rendeléseimet és törvényeimet. Lakozék azért Izsák Gérárban. És
mikor annak a helynek lakosai az ő felesége felől kérdezősködének, azt mondja vala: én húgom ő. Mert
fél vala azt mondani: én feleségem; gondolván: nehogy megöljenek engem e helynek lakosai Rebekáért,
8 mivelhogy szép ábrázatú ő. És lőn idő multával, hogy Abimélek a Filiszteusok királya kitekintvén az
9 ablakon, látá Izsákot enyelegni Rebekával az ő feleségével. Kiálta azért Abimélek Izsáknak, és monda:
Ímé bizony feleséged ő; hogyan mondhattad tehát: húgom ő!? És monda neki Izsák: Mert azt gondolám,
10 netalán még meg kell halnom miatta. És monda Abimélek: Miért mívelted ezt mi velünk? Kevésbe múlt,
11 hogy feleségeddel nem hált valaki a nép közűl, és bűnt hoztál volna mi reánk. Parancsola azért Abimélek
mind az egész népnek, ezt mondván: A ki ezt az embert vagy ennek feleségét illeténdi, bizonynyal meg
12 kell halnia. És vete Izsák azon a földön, és lett néki abban az esztendőben száz annyia, mert megáldá őt
13 az Úr. És gyarapodék az a férfiú, és elébb-elébb megy vala a gyarapodásban, mígnem igen nagygyá lőn.
14, 15 És, vala néki apró és öreg barma és sok cselédje, s irigykedének ezért reá a Filiszteusok. És mindazokat
a kútakat, melyeket az ő atyjának szolgái Ábrahámnak az ő atyjának idejében ástak vala, behányák a
16 Filiszteusok, és betölték azokat földdel. És monda Abimélek Izsáknak: Menj el közűlünk, mert sokkal
17 hatalmasabbá lettél nálunknál. Elméne azért onnan Izsák, és Gérár völgyében voná fel sátrait, és ott
18 lakék. És ismét megásá Izsák a kútakat, a melyeket ástak vala az ő atyjának Ábrahámnak idejében,
de a melyeket Ábrahám holta után behánytak vala a Filiszteusok, és azokkal a nevekkel nevezé azokat,
19 a mely neveket adott vala azoknak az ő atyja. Izsák szolgái pedig ásnak vala a völgyben, és élő víznek
20 forrására akadának ott. Gérár pásztorai pedig versengének Izsák pásztoraival, mondván: Miénk a víz.
21 Ezért nevezé a kútnak nevét Észeknek, mivelhogy czivakodtak vala ő vele. Más kútat is ásának s azon
22 is versengének, azért annak nevét Szitnának nevezé. És tovább vonula onnan és ása más kútat, a mely
miatt nem versengének; azért nevezé nevét Rehobóthnak, és monda: Immár tágas helyet szerzett az Úr
23, 24 minékünk, és szaporodhatunk a földön. Felméne pedig onnan Beérsebába. És megjelenék néki az Úr
azon éjszaka, és monda: Én vagyok Ábrahámnak a te atyádnak Istene: Ne félj, mert te veled vagyok,
25 és megáldalak téged, és megsokasítom a te magodat Ábrahámért, az én szolgámért. Oltárt építe azért
ott, és segítségűl hívá az Úrnak nevét, s felvoná ott az ő sátorát; Izsák szolgái pedig kútat ásának ottan.
26, 27 Abimélek pedig elméne ő hozzá Gérárból és Akhuzzáth az ő barátja, meg Pikhól az ő hadvezére. És
28 monda nékik Izsák: Miért jöttetek én hozzám, holott gyűlöltök engem s elűztetek magatok közűl? Ők
pedig mondák: Látván láttuk, hogy az Úr van te veled, és mondánk: legyen esküvés mi közöttünk, köz-
29 tünk és te közötted; és kössünk frigyet teveled, Hogy minket gonoszszal nem illetsz, valamint mi sem
bántottunk téged, és a mint csak jót cselekedtünk veled, és békességgel bocsátottunk el magunktól. Te
30, 31 már az Úr áldott embere vagy. Akkor vendégséget szerze nékik és evének és ivának. Reggel pedig fel-
32 kelvén, egymásnak megesküvének, és elbocsátá őket Izsák, és elmenének ő tőle békességgel. Ugyanaz
nap eljövének az Izsák szolgái, és hírt hozának néki a kút felől, melyet ástak vala; és mondának néki:

Találtunk vizet. S elnevezé azt Sibáhnak: Azokáért annak a városnak neve Beérseba mind e mai napig. 33
És mikor Ézsaú negyven esztendős vala, feleségűl vevé Jehudithot, a Khitteus Beéri leányát, és Boszmá- 34
tot a Khitteus Elon leányát. És ők valának Izsáknak és Rebekának lelke keserűsége. Ézsaú képében, 35
ettől az atyai áldást elnyeri s Ézsaú haragja elől Mésopotámiába menekűl.

27 És lőn, a mikor megvénhedett vala Izsák, és szemei annyira meghomályosodtak vala, hogy nem látott,
szólítá a nagyobbik fiát Ézsaút, és monda néki: Fiam; és ez monda néki: Imhol vagyok. És monda: Ímé 2
megvénhedtem; nem tudom halálom napját. Most tehát vedd fel kérlek a te fegyvereidet, tegzedet és 3
kézívedet, és menj ki a mezőre, és vadászsz énnékem vadat. És csinálj nékem kedvem szerint való ételt, 4
és hozd el nékem hogy egyem: hogy megáldjon téged az én lelkem minekelőtte meghalok. Rebeka pedig 5
meghallá, a mit Izsák az ő fiának Ézsaúnak monda; s a mint elméne Ézsaú a mezőre, hogy vadat vadász-
szon és hozzon: Szóla Rebeka Jákóbnak az ő fiának mondván: Ímé hallám, hogy atyád szóla bátyádnak 6
Ézsaúnak mondván: Hozz nékem vadat, és csinálj nékem kedvem szerint való ételt, hogy egyem; és 7
megáldjalak téged az Úr előtt, minekelőtte meghalok. Most azért fiam, hallgass az én szavamra, a mit 8
én parancsolok néked. Menj el, kérlek, a nyájhoz, és hozz nékem onnan két kecskegödölyét a javából, 9
hogy csináljak azokból a te atyádnak kedve szerint való ételt, a mint ő szereti. Te pedig beviszed atyád- 10
nak, hogy egyék, azért, hogy téged áldjon meg, minekelőtte meghal. Jákób pedig monda Rebekának az 11
ő anyjának: Ímé az én bátyám Ézsaú szőrös ember, én pedig sima vagyok. Netalán megtapogat engem 12
az én atyám s olyan leszek előtte, mint valami csaló, és akkor átkot és nem áldást hozok magamra. És 13
monda néki az ő anyja: Reám szálljon a te átkod fiam, csak hallgass az én szavamra, és menj és hozd el
nékem. Elméne azért, és elhozá, és vivé az ő anyjának; és az ő anyja ételt készíte, a mint szereti vala az 14
ő atyja. És vevé Rebeka az ő nagyobbik fiának Ézsaúnak drága ruháit, melyek ő nála otthon valának, és 15
felöltözteté Jákóbot az ő kisebbik fiát. A kecskegödölyék bőrével pedig beborítá az ő kezeit, és nyakának 16
simaságát. És az ételt a melyet készített vala, kenyérrel együtt adá Jákóbnak az ő fiának kezébe. És 17, 18
beméne az ő atyjához és monda: Atyám! és az monda: Imhol vagyok. Ki vagy te fiam? Monda Jákób az 19
ő atyjának: Én vagyok Ézsaú a te elsőszülötted, aképen cselekedtem a mint parancsolád, kelj fel, kérlek,
űlj le és egyél vadászatomból, hogy megáldjon engem a te lelked. És monda Izsák az ő fiának: Hogy van 20
az, hogy ily hamar találtál, fiam? És felele: Mert az Úr, a te Istened hozta előmbe. És monda Izsák Já- 21
kóbnak: Jer közelebb, kérlek, hadd tapogassalak meg fiam: hogy vajjon te vagy-é az én fiam Ézsaú vagy
nem? Oda méne tehát Jákób Izsákhoz az ő atyjához, a ki megtapogatván őt, monda: A szó Jákób szava, 22
de a kezek Ézsaú kezei. És nem ismeré meg őt, mivelhogy kezei szőrösek valának mint Ézsaúnak az ő 23
bátyjának kezei; annakokáért megáldá őt. És monda: Te vagy fiam Ézsaú? Felele: Én vagyok. Az pedig 24, 25
monda: Hozd ide, hadd egyem az én fiam vadászatából, hogy megáldjon téged az én lelkem; és oda vivé,
és evék; bort is vive néki és ivék. Akkor monda néki Izsák az ő atyja: Jer közelebb fiam, és csókolj meg 26
engem. Oda méne azért, és megcsókolá őt: s megérezvén ruháinak szagát, megáldá őt, és monda: Lám 27
az én fiamnak illatja olyan, mint a mezőnek illatja, a melyet megáldott az Úr. Adjon az Isten tenéked 28
az ég harmatából, és a föld kövérségéből, és gabonának és bornak bőségét. Népek szolgáljanak néked 29
és nemzetségek hajoljanak meg előtted; légy úr a te atyádfiain, és hajoljanak meg előtted a te anyádnak
fiai. Átkozott, a ki téged átkoz, és a ki téged áld, legyen áldott. És lőn a mint elvégezé Izsák Jákóbnak 30
megáldását; és épen csakhogy kiment vala Jákób az ő atyjának Izsáknak színe elől; az ő bátyja Ézsaú is
megjöve vadászásából. És készíte ő is ételt, s vivé az ő atyja elé, és mondá az ő atyjának: Keljen fel az 31
én atyám, és egyék az ő fia vadászatából, hogy áldjon meg engem a te lelked. És monda néki az ő atyja 32
Izsák: Kicsoda vagy te? És monda: Én vagyok a te elsőszülött fiad Ézsaú. Akkor Izsák elrémüle igen 33
nagy rémüléssel, és monda: Ki volt hát az, a ki vadat fogott és behozá nékem, és én mindenből ettem mi-
nekelőtte te megjöttél, és megáldottam őt, és áldott is lészen. A mint hallotta vala Ézsaú az ő atyjának 34
beszédét, nagy és igen keserves kiáltással felkiálta, és monda atyjának: Áldj meg engem is atyám. Ez 35
pedig monda: A te öcséd jöve el álnoksággal, és ő vevé el a te áldásodat. Az pedig monda: Nem méltán 36
hívják-é őt Jákóbnak? mert immár két ízben csalt meg engemet; elvevé elsőszülöttségemet, most pedig
áldásomat vevé el. És monda: Nem tartottál-é nékem is valami áldást? Felele Izsák és monda Ézsaú- 37
nak: Ímé uraddá tettem őt, és minden atyjafiát szolgáúl adtam néki, gabonával is borral is őt láttam el;
mit míveljek azért immár veled fiam? Monda Ézsaú az ő atyjának: Avagy csak az az egy áldásod van-é 38
néked atyám? Áldj meg engem, engem is atyám; és felemelé szavát Ézsaú és sír vala. Felele azért Izsák 39
az ő atyja, és monda néki: Ímé kövér földön lesz lakásod, és részed lesz az ég harmatjából onnan felűl;
És fegyvered után élsz, és öcsédet szolgálod. De lészen, a mikor ellene támadsz, letöröd igáját nyakadról. 40

41 Gyűlöli vala azért Ézsaú Jákóbot az áldásért, a melylyel megáldotta vala őt az ő atyja, és monda Ézsaú az
ő szívében: Közelgetnek az én atyámért való gyásznak napjai, és akkor megölöm az én öcsémet Jákóbot.
42 Mikor pedig hírűl vivék Rebekának, az ő nagyobbik fiának Ézsaúnak beszédit, elkülde és magához hí-
vatá az ő kissebbik fiát Jákóbot, és monda néki: Ímé Ézsaú a te bátyád azzal fenyeget, hogy megöl téged.
43, 44 Most azért fiam, hallgass az én szavamra, és kelj fel és fuss Lábánhoz az én bátyámhoz Háránba, És
45 maradj nála egy kevés ideig, míg a te bátyád haragja elmúlik; Míg elfordúl a te bátyád haragja te rólad,
és elfelejtkezik arról a mit rajta elkövettél: akkor elküldök és haza hozatlak téged; miért fosztatnám meg
46 mindkettőtöktől egy napon? Izsáknak pedig monda Rebeka: Eluntam életemet a Khitteusok leányai
miatt. Ha Jákób a Khitteusok leányai közűl vesz, feleséget, a milyenek ezek is, ez ország leányai közűl
valók; minek nékem az élet? fogadást tesz.

28 Előhívatá azért Izsák Jákóbot, és megáldá őt, és megparancsolá néki és mondá: Ne végy feleséget a
2 Kananeusok leányai közűl. Kelj fel, menj el Mésopotámiába, Bethuélnek a te anyád atyjának házához,
3 és onnan végy magadnak feleséget, Lábánnak a te anyád bátyjának leányai közűl. A mindenható Isten
4 pedig áldjon meg, szaporítson és sokasítson meg téged, hogy népek sokaságává légy; És adja néked az
Ábrahám áldását, tenéked, és a te magodnak te veled egybe; hogy örökség szerint bírjad a földet, melyen
5 jövevény voltál, melyet az Isten adott vala Ábrahámnak. Elbocsátá azért Izsák Jákóbot, hogy menjen
Mésopotámiába Lábánhoz a Siriabeli Bethuél fiához, Rebekának, Jákób és Ézsaú anyjának bátyjához.
6 És látá Ézsaú, hogy Izsák megáldotta Jákóbot, és elbocsátotta őt Mésopotámiába, hogy onnan vegyen
magának feleséget; és hogy mikor áldja vala, parancsola néki, és monda: Ne végy feleséget a Kananeusok
7, 8 leányai közűl; És hogy Jákób hallgata atyja és anyja szavára, és el is ment Mésopotámiába; És látá
9 Ézsaú, hogy a Kananeusok leányai nem tetszenek Izsáknak az ő atyjának: Elméne Ézsaú Ismáelhez,
és feleségűl vevé még az ő feleségeihez Ismáelnek az Ábrahám fiának leányát Mahaláthot, Nebajóthnak
10, 11 húgát. Jákób pedig kiindula Beérsebából, és Hárán felé tartott. És juta egy helyre, holott meghála,
mivelhogy a nap lement vala: és vőn egyet annak a helynek kövei közűl, és feje alá tevé; és lefeküvék
12 azon a helyen. És álmot láta: Ímé egy lajtorja vala a földön felállítva, melynek teteje az eget éri vala,
13 és ímé az Istennek Angyalai fel-és alájárnak vala azon. És ímé az Úr áll vala azon és szóla: Én vagyok
az Úr, Ábrahámnak a te atyádnak Istene, és Izsáknak Istene; ezt a földet a melyen fekszel néked adom
14 és a te magodnak. És a te magod olyan lészen mint a földnek pora, és terjeszkedel nyugotra és keletre,
15 északra és délre, és te benned és a te magodban áldatnak meg a föld minden nemzetségei. És ímé
én veled vagyok, hogy megőrizzelek téged valahova menéndesz, és visszahozzalak e földre; mert el nem
16 hagylak téged, míg be nem teljesítem a mit néked mondtam. Jákób pedig fölébredvén álmából, monda:
17 Bizonyára az Úr van e helyen, és én nem tudtam. Megrémüle annakokáért és monda: Mily rettenetes ez
18 a hely; nem egyéb ez, hanem Istennek háza, és az égnek kapuja. És felkele Jákób reggel, és vevé azt a
19 követ, melyet feje alá tett vala, és oszlopúl állítá fel azt, és olajat önte annak tetejére; És nevezé annak a
20 helynek nevét Béthélnek, az előtt pedig Lúz vala annak a városnak neve. És fogadást tőn Jákób, mondá:
Ha az Isten velem leénd, és megőriz engem ezen az úton, a melyen most járok, és ha ételűl kenyeret s
21 öltözetűl ruhát adánd nékem; És békességgel térek vissza az én atyámnak házához: akkor az Úr leénd
22 az én Istenem; És ez a kő, a melyet oszlopúl állítottam fel, Isten háza lészen, és valamit adándasz nékem,
annak tizedét néked adom. Rákhel magtalan.

29, 2 Jákób azután lábára kelvén, elméne a napkeletre lakók földére. És látá, hogy ímé egy kút van a
mezőben, és hogy ott három falka juh hever vala. Mert abból a kútból itatják vala a nyájakat; de a
3 kútnak száján nagy kő vala: Mikor pedig ott valamennyi nyáj összeverődik, elgördítik a követ a kút
4 szájáról és megitatják a juhokat s ismét helyére teszik a követ, a kút szájára. És monda nékik Jákób:
5 Honnan valók vagytok atyámfiai? És mondának: Háránból valók vagyunk. És monda nékik: Ismeritek-
6 é Lábánt, a Nákhor fiát? s azok felelének: Ismerjük. Azután monda nékik: Egészségben van-é? s azok
7 mondának: Egészségben van, és az ő leánya Rákhel ímhol jő a juhokkal. És monda Jákób: Ímé még nagy
fenn van a nap, nincs ideje hogy beterelj ék a marhát: itassátok meg a juhokat, és menjetek, legeltessetek.
8 Azok pedig felelének: Nem tehetjük míg valamennyi nyáj össze nem verődik, és el nem gördítik a követ
9 a kút szájáról, hogy megitathassuk a juhokat. Még beszélget vala velök, mikor megérkezék Rákhel az
10 ő atyja juhaival, melyeket legeltet vala. S lőn, a mint meglátá Jákób Rákhelt, Lábánnak az ő anyja
bátyjának leányát, és Lábánnak az ő anyja bátyjának juhait, odalépett Jákób és elgördíté a követ a kút
11 szájáról, és megitatá Lábánnak az ő anyja bátyjának juhait. És megcsókolá Jákób Rákhelt, és nagy
12 felszóval síra. S elbeszélé Jákób Rákhelnek, hogy ő az ő atyjának rokona és hogy Rebekának fia. Ez
13 pedig elfuta, és megmondá az ő atyjának. És lőn mikor Lábán Jákóbnak, az ő húga fiának hírét hallá,

eleibe futa, megölelé és megcsókolá őt, és bevivé az ő házába, és az mindeneket elbeszéle Lábánnak. És 14
monda néki Lábán: Bizony én csontom és testem vagy te! És nála lakék egy hónapig, És monda Lábán 15
Jákóbnak: Avagy ingyen szolgálj-é engem azért, hogy atyámfia vagy? Mondd meg nékem, mi legyen
a béred? Vala pedig Lábánnak két leánya: a nagyobbiknak neve Lea, a kissebbiknek neve Rákhel. 16
Leának pedig gyenge szemei valának, de Rákhel szép termetű és szép tekintetű vala. Megszereti vala 17, 18
azért Jákób Rákhelt, és monda: Szolgállak téged hét esztendeig Rákhelért, a te kissebbik leányodért.
És monda Lábán: Jobb néked adnom őt, hogysem másnak adjam őt, maradj én nálam. Szolgála tehát 19, 20
Jákób Rákhelért hét esztendeig, s csak néhány napnak tetszék az neki, annyira szereti vala őt. És 21
monda Jákób Lábánnak: Add meg nékem az én feleségemet: mert az én időm kitelt, hadd menjek be
hozzá. És begyűjté Lábán annak a helynek minden népét, és szerze lakodalmat. Estve pedig vevé az ő 22, 23
leányát Leát, és bevivé hozzá, a ki beméne ő hozzá. És Lábán az ő szolgálóját Zilpát, szolgálóúl adá az 24
ő leányának Leának. És reggelre kelve: Ímé ez Lea! Monda azért Lábánnak: Mit cselekedtél én velem? 25
Avagy nem Rákhelért szolgáltalak-é én tégedet? Miért csaltál meg engem? Lábán pedig monda: Nem 26
szokás nálunk, hogy a kissebbiket oda adják a nagyobbik előtt. Töltsd ki ennek hetét, azután amazt is 27
néked adjuk a szolgálatért, melylyel majd szolgálsz nálam még más hét esztendeig. Jákób tehát aképen 28
cselekedék, kitölté azt a hetet; ez pedig néki adá Rákhelt, az ő leányát feleségűl. És adá Lábán az ő 29
leányának Rákhelnek, az ő szolgálóját Bilhát, hogy néki szolgálója legyen. És beméne Rákhelhez is, 30
és inkább szereté Rákhelt, hogysem Leát és szolgála ő nála még más hét esztendeig. És meglátá az 31
Úr Lea megvetett voltát, és megnyitá annak méhét. Rákhel pedig magtalan vala. Fogada azért Lea 32
az ő méhében és szűle fiat, és nevezé nevét Rúbennek, mert azt mondja vala: Meglátta az Úr az én
nyomorúságomat; most már szeretni fog engem az én férjem. Azután ismét teherbe esék és szűle fiat, 33
és monda: Mivelhogy meghallotta az Úr megvetett voltomat, azért adta nékem ezt is; és nevezé nevét
Simeonnak. És megint teherbe esék és szűle fiat, és monda: Most már ragaszkodni fog hozzám az én 34
férjem, mert három fiat szültem néki; azért nevezé nevét Lévinek. És ismét teherbe esék, és fiat szűle 35
és mondá: Most már hálákat adok az Úrnak; azért nevezé nevét Júdának, és megszűnék a szüléstől.

30 És látá Rákhel, hogy ő nem szűle Jákóbnak, irigykedni kezde Rákhel az ő nénjére, és monda Jákóbnak:
Adj nékem gyermekeket, mert ha nem, meghalok. Felgerjede azért Jákób haragja Rákhel ellen, és 2
monda: Avagy Isten vagyok-é én, ki megtagadta tőled a méhnek gyümölcsét. És monda ez: Ímhol az 3
én szolgálóm Bilha, menj be hozzá, hogy szűljön az én térdeimen, és én is megépüljek ő általa. Adá 4
tehát néki az ő szolgálóját Bilhát feleségűl, és beméne ahhoz Jákób, És teherbe esék Bilha, és szűle 5
Jákóbnak fiat. És monda Rákhel: Ítélt felőlem az Isten, és meg is hallgatta szavamat, és adott énnékem 6
fiat: azért nevezé nevét Dánnak. Ismét fogada az ő méhében, és szűle Bilha, a Rákhel szolgálója más 7
fiat is Jákóbnak. És monda Rákhel: Nagy tusakodással tusakodtam az én nénémmel, és győztem; azért 8
nevezé nevét Nafthalinak. Látván pedig Lea hogy ő megszűnt a szüléstől, vevé az ő szolgálóját Zilpát, és 9
adá azt Jákóbnak feleségűl. És szűle Zilpa, Lea szolgálója, fiat Jákóbnak. És monda Lea: Szerencsére! 10, 11
és nevezé nevét Gádnak. És szűle Zilpa, Lea szolgálója, más fiat is Jákóbnak. És monda Lea: Oh én 12, 13
boldogságom! bizony boldognak mondanak engem az asszonyok: és nevezé nevét Ásernek. És kiméne 14
Rúben búzaaratáskor, és találá a mezőn mandragóra-bogyókat s vivé azokat az ő anyjának, Leának. És
monda Rákhel Leának: Adj nékem kérlek a fiad mandragóra-bogyóiból. Az pedig monda néki: Talán 15
keveselled, hogy elvetted tőlem az én férjemet, s a fiam mandragóra-bogyóit is elvennéd tőlem? És monda
Rákhel: Háljon veled hát az éjjel a te fiad mandragóra-bogyóiért. Mikor Jákób este a mezőről jöve, 16
eleibe méne Lea, és monda: Én hozzám jőjj be, mert megvettelek a fiam mandragóra-bogyóiért; és nála
hála azon éjszaka. És meghallgatá Isten Leát, mert fogada az ő méhében és szűle Jákóbnak ötödik 17
fiat. És monda Lea: Megadta az Isten jutalmamat, a miért szolgálómat férjemnek adtam; azért nevezé 18
nevét Izsakhárnak. És ismét fogada az ő méhébe Lea, és szűle hatodik fiat Jákóbnak. És monda Lea: 19, 20
Megajándékozott az Isten engem jó ajándékkal; most már velem lakik az én férjem, mert hat fiat szültem
néki, és nevezé nevét Zebulonnak. Annakutána szűle leányt, és nevezé nevét Dínának. Megemlékezék 21, 22
pedig az Isten Rákhelről; és meghallgatá őt az Isten és megnyitá az ő méhét. És fogada méhében, és 23
szűle fiat, s monda: Elvevé Isten az én gyalázatomat. És nevezé nevét Józsefnek, mondván: Adjon ehhez 24
az Úr nékem más fiat is. És lőn, a mint szűlte vala Rákhel Józsefet, monda Jákób Lábánnak: Bocsáss 25
el engemet, hadd menjek el az én helyembe, az én hazámba. Add meg nékem az én feleségeimet és 26
magzatimat, a kikért szolgáltalak téged, hadd menjek el, mert te tudod az én szolgálatomat, a melylyel
szolgáltalak téged. És monda néki Lábán: Vajha kedvet találtam volna szemeid előtt! Úgy sejtem, hogy 27

28, 29 te éretted áldott meg engem az Úr. És monda: Szabj bért magadnak és én megadom. Ez pedig monda:
30 Te tudod mimódon szolgáltalak téged, és hogy mivé lett nálam a te jószágod. Mert a mi kevesed vala én előttem, sokra szaporodott, és megáldott az Úr téged az én lábam nyomán. Immár mikor tehetek valamit
31 a magam házáért is? És monda Lábán: Mit adjak néked? Felele Jákób: Ne adj nékem semmit; juhaidat
32 ismét legeltetem és őrizem, ha nekem ezt a dolgot megteszed: Nyájaidat ma mind végig járom, minden pettyegetett és tarka bárányt kiszaggatok közűlök, és minden fekete bárányt a juhok közűl, s a tarkát
33 és pettyegetettet a kecskék közűl, s legyen ez az én bérem. S a mikor majd bérem iránt eljövendesz, mi előtted lesz, becsületességemről ez felel: a mi nem pettyegetett vagy tarka a kecskék, s nem fekete
34 a juhok közt, az mind lopott jószág nálam. És monda Lábán: Ám legyen: Vajha a te beszéded szerint
35 lenne. Külön választá azért azon a napon a pettyegetett és tarka kosokat, és minden csíkos lábú és tarka kecskét, mind a melyikben valami fehérség vala, és minden feketét a juhok közűl, és adá az ő
36 fiainak keze alá. És három napi járó földet vete maga közé és Jákób közé; Jákób pedig legelteti vala
37 Lábán egyéb juhait. És vőn Jákób zöld nyár-, mogyoró- és gesztenye-vesszőket, és meghántá azokat
38 fehéresen csíkosra, hogy látható legyen a vesszők fehére. És a vesszőket, melyeket meghántott vala, felállítá a csatornákba, az itató válúkba, melyekre a juhok inni járnak vala, szembe a juhokkal, hogy
39 foganjanak, mikor inni jönnek. És a juhok a vesszők előtt foganának és ellenek vala csíkos lábúakat,
40 pettyegetetteket és tarkákat. Azután külön szakasztá Jákób ezeket a bárányokat, és a Lábán nyáját arczczal fordítja vala a csíkos lábú és fekete bárányokra; így szerze magának külön falkákat, melyeket
41 nem ereszte a Lábán juhai közé. És lőn, hogy mikor a nyáj java részének vala párzási ideje, akkor Jákób
42 a vesszőket oda raká a válúkba a juhok eleibe, hogy a vesszőket látva foganjanak. De mikor satnya vala
43 a nyáj, nem rakja vala oda s ily módon Lábánéi lőnek a satnyák, a java pedig Jákóbé. És felette igen meggazdagodék a férfiú; és vala néki sok juha, szolgálója, szolgája, tevéje és szamara. és szövetséget kötnek.

31 És meghallá a Lábán fiainak beszédét, kik ezt mondják vala: Valamije volt atyánknak, mind elvette
2 Jákób; és atyánkéból szerezte mind e gazdagságot. És látá Jákób a Lábán orczáját, hogy ímé nem olyan
3 ő hozzá mint annakelőtte. Monda pedig az Úr Jákóbnak: Térj meg atyáid földére, a te rokonságod közé,
4, 5 és veled leszek. Elkülde tehát Jákób, és kihívatá magához Rákhelt és Leát a mezőre az ő nyájához. És monda nékik: Látom atyátok orczáját, hogy nem olyan hozzám, mint ennekelőtte; de az én atyám Istene
6, 7 velem volt. Ti pedig tudjátok, hogy teljes erőm szerint szolgáltam atyátokat. De atyátok engem megcsalt s tízszer is megváltoztatta béremet; mindazáltal az Isten nem engedte, hogy nékem kárt tehessen.
8 Mikor azt mondotta: A pettyegetettek legyenek a te béred, a juhok mind pettyegetetteket ellenek vala.
9 Ha azt mondotta: A csíkos lábúak legyenek a te béred, a juhok mind csíkos lábúakat ellenek vala. Így
10 vette el Isten atyátok jószágát és nékem adta. Mert lőn a juhok foganásának idejekor, szemeimet felemelém, és látom vala álomban, hogy ímé a juhokat hágó kosok csíkos lábúak, pettyegetettek és tarkák.
11, 12 Akkor monda nékem az Isten Angyala álomban: Jákób. És felelék: Ímhol vagyok. És ő monda: Emeld fel szemeidet és lásd, hogy a mely kosok a juhokat hágják, azok mind csíkos lábúak, pettyegetettek és
13 tarkák. Mert mindazt láttam a mit veled Lábán cselekeszik vala. Én vagyok ama Béthelnek Istene, a hol emlékoszlopot kentél fel, és a hol fogadást tettél nékem. Most kelj fel, menj ki e földről, és térj
14 vissza szülőföldedre. És felele Rákhel és Lea, és mondának néki: Vajjon vagyon-é még nékünk valami
15 részünk és örökségünk a mi atyánk házában? Avagy nem úgy tartott-é minket mint idegeneket? midőn
16 minket eladott, és értékünket is teljesen megemésztette. Mert mind ez a gazdagság, melyet Isten vett el a mi atyánktól, miénk és a mi fiainké. Most azért valamit néked az Isten mondott, azt cselekedjed.
17, 18 Felkele tehát Jákób, és feltevé gyermekeit és feleségeit a tevékre; És elvivé minden nyáját, és minden keresményét, melyet keresett vala; minden jószágát, melyet szerzett vala Mésopotámiában, hogy elmen-
19 jen az ő atyjához Izsákhoz Kanaán földére. Lábán pedig elment vala juhait nyírni; azonközben ellopá
20 Rákhel a házi bálványokat, melyek atyjánál valának. Jákób pedig meglopá a Siriabeli Lábánnak szívét,
21 mivelhogy nem adá tudtára, hogy szökni akar. Megszökék tehát mindenestől, és felkelvén, általméne
22 a folyóvízen, és Gileád hegye felé tarta. És mikor harmad napra megmondák Lábánnak, hogy Jákób
23, 24 elszökött, Maga mellé vévén az ő rokonait, hét napi járó földig űzé őket; és eléré a Gileád hegyén. Isten pedig megjelenék a Siriabeli Lábánnak éjjel álomban, és monda néki: Vigyázz magadra, Jákóbnak se jót,
25 se rosszat ne szólj. Mikor eléré Lábán Jákóbot, s Jákób a hegyen voná fel sátorát; Lábán is a Gileád
26 hegyén voná fel az ő rokonaival egybe. És monda Lábán Jákóbnak: Mit cselekedtél, hogy megloptad szí-
27 vemet, és leányaimat fegyverrel nyert foglyokként vitted el? Miért futottál el titkon, s loptál meg engem?
28 miért nem jelentetted nékem, hogy elbocsátottalak volna örömmel, énekszóval, dob- és hegedűszóval? És
29 nem engedted meg, hogy megcsókoljam fiaimat és leányaimat. Ez egyszer bolondúl cselekedtél. Volna

erőm hozzá, hogy rosszat tegyek veletek, de a ti atyátok Istene tegnap éjszaka megszólíta engem, ezt
mondván: Vigyázz magadra, Jákóbnak se jót, se rosszat ne szólj. Hogyha pedig immár el akartál menni, 30
mivelhogy nagy kívánsággal kívánkoztál atyád házához: miért loptad el az én isteneimet? Felelvén pe- 31
dig Jákób, monda Lábánnak: Mert féltem, mert gondolom vala, hogy talán elveszed a te leányaidat én
tőlem erővel. A kinél pedig megtalálod a te isteneidet, ne éljen az. Atyánkfiai előtt vizsgáld meg, mid van 32
nálam, és vidd el. Mert nem tudja vala Jákób, hogy Rákhel lopta el azokat. Beméne tehát Lábán Jákób 33
sátorába, és Lea sátorába, és a két szolgáló sátorába, és nem találá meg; akkor kiméne Lea sátorából, és
méne a Rákhel sátorába. Rákhel pedig vette vala a házi bálványokat, és tette vala azokat egy tevének 34
a nyergébe, és rájok űle; Lábán pedig felhányá az egész sátort, és nem találta vala meg azokat. Akkor 35
monda az ő atyjának: Ne haragudjék az én uram, hogy fel nem kelhetek előtted; mert asszonyok baja
van rajtam. Keresé tehát, de nem találá a házi bálványokat. Jákób pedig haragra gerjede s feddődék 36
Lábánnal. Megszólala Jákób és monda Lábánnak: Mi a vétkem, és mi a bűnöm, hogy üldözőbe vettél?
Bezzeg minden holmimat felhánytad, mit találtál a magad házi holmija közűl valót? add elő itt az én 37
rokonaim és a te rokonaid előtt, hogy tegyenek ítéletet kettőnk között. Immár húsz esztendeje vagyok 38
nálad, juhaid és kecskéid nem vetéltek el, és nyájad kosait nem ettem meg. A mit a vad megszaggа- 39
tott, nem vittem hozzád, én fizettem meg azt; tőlem követelted a nappal lopottat, mint az éjjel lopottat
is. Úgy voltam hogy nappal a hőség emésztett, éjjel pedig a hideg; és az álom távol maradt szemeimtől. 40
Immár húsz esztendeje hogy házadnál vagyok; tizennégy esztendeig szolgáltalak két leányodért, és hat 41
esztendeig juhaidért; te pedig béremet tízszer is megváltoztattad. Ha az én atyám Istene, Ábrahám Is- 42
tene, és az Izsák félelme velem nem volt volna, bizony most üresen bocsátanál el engem, de megtekintette
Isten az én nyomorúságomat és kezeim munkáját, és megfeddett téged tegnap éjjel. Felele pedig Lábán 43
és monda Jákóbnak: A leányok én leányaim és a fiak én fiaim, és a nyáj az én nyájam, s valamit látsz
mind az enyim, de mit tehetek ma ezeknek az én leányaimnak, vagy az ő magzatjaiknak, a kiket szűl-
tek? Most tehát jer, kössünk szövetséget, én meg te, hogy az légyen bizonyságúl közöttem és közötted. 44
És vőn Jákób egy követ, és felemelé azt emlékoszlopúl. És monda Jákób az ő atyjafiainak: Szedjetek 45, 46
köveket! És gyűjtének köveket, és csinálának rakást; és evének ott a rakáson. És nevezé azt Lábán 47
Jegár-Sahaduthának, Jákób pedig nevezé Gálhédnek. És mondja vala Lábán: E rakás bizonyság ma, 48
közöttem és közötted, azért nevezék Gálhédnek. És Miczpának, mivelhogy mondá: Az Úr legyen vigyázó 49
közöttem és te közötted, a mikor egymástól elválunk. Ha az én leányaimat nyomorgatándod, és ha az 50
én leányaimon kivűl több feleséget veéndesz, senki sincs ugyan velünk; de meglásd: Isten a bizonyság én
közöttem és te közötted. És monda Lábán Jákóbnak: Ímé e rakás kő és ímé ez emlékoszlop, a melyet 51
raktam én közöttem és te közötted, Bizonyság legyen e rakás kő, és bizonyság ez az emlékoszlop, hogy 52
sem én nem megyek el e rakás kő mellett te hozzád, sem te nem jössz át én hozzám e rakás kő, és ez
emlékoszlop mellett gonosz végre. Az Ábrahám Istene, és a Nákhor Istene, és az ő atyjok Istene tegye- 53
nek ítéletet közöttünk: És megesküvék Jákób az ő atyjának Izsáknak félelmére. Akkor Jákób áldozatot 54
öle ott a hegyen, és vendégségbe hívá az ő rokonait. És vendégeskedtek vala, s meghálának a hegyen.
Reggel pedig felkele Lábán és megcsókolá fiait és leányait és megáldá őket. Azután elméne Lábán, és 55
visszatére az ő helyére. a ki végre megáldja.

Jákób tovább méne az ő útján, és szembe jövének vele az Isten Angyalai. És monda Jákób mikor **32**, 2
azokat látja vala: Isten tábora ez; és nevezé annak a helynek nevét Mahanáimnak. Azután külde Jákób 3
követeket maga előtt Ézsaúhoz az ő bátyjához, Széir földébe, Edóm mezőségébe, És parancsola azoknak 4
mondván: Így szóljatok az én uramnak Ézsaúnak: Ezt mondja a te szolgád Jákób: Lábánnál tartózkodtam
és időztem mind ekkorig. Vannak pedig nékem ökreim és szamaraim, juhaim, szolgáim és szolgálóim, 5
azért híradásúl követséget küldök az én uramhoz, hogy kedvet találjak szemeid előtt. És megtérének 6
Jákóbhoz a követek, mondván: Elmentünk vala a te atyádfiához Ézsaúhoz, és már jön is elődbe, és négy-
száz férfi van vele. Igen megíjede Jákób és féltében a népet, mely vele vala, a juhokat, a barmokat és 7
a tevéket két seregre osztá. És monda: Ha eljön Ézsaú az egyik seregre, és azt levágja, a hátramaradt 8
sereg megszabadúl. És monda Jákób: Óh én atyámnak Ábrahámnak Istene, és én atyámnak Izsáknak 9
Istene, Jehova! ki azt mondád nékem: Térj vissza hazádba, a te rokonságod közé, s jól tészek veled: Ki- 10
sebb vagyok minden te jótéteményednél és minden te hűségednél, a melyeket a te szolgáddal cselekedtél:
mert csak pálczámmal mentem vala által ezen a Jordánon, most pedig két sereggé lettem. Szabadíts 11
meg, kérlek, engem az én bátyám kezéből, Ézsaú kezéből; mert félek ő tőle, hogy rajtam üt és levág en-
gem, az anyát a fiakkal egybe. Te pedig azt mondottad: Jól tévén jól tészek te veled, és a te magodat 12
olyanná tészem mint a tenger fövénye, mely meg nem számláltathatik sokasága miatt. És ott hála azon 13

14 éjjel: és választa abból, a mi kezénél vala, ajándékot Ézsaúnak az ő bátyjának: Kétszáz kecskét, és húsz
15 bakot; kétszáz juhot, és húsz kost; Harmincz szoptatós tevét s azok fiait; negyven tehenet, és tíz tulkot:
16 húsz nőstény szamarat, és tíz szamár vemhet. És szolgái kezébe adá, minden nyájat külön-külön, és
17 monda az ő szolgáinak: Menjetek el én előttem, és közt hagyjatok nyáj és nyáj között. És parancsola az elsőnek, mondván: Ha az én bátyám Ézsaú előtalál és megkérdez téged, mondván: Ki embere vagy?
18 Hová mégy? És kiéi ezek előtted? Akkor azt mondjad: Szolgádé Jákóbé; ajándék az, a melyet küld
19 az én uramnak Ézsaúnak, és ímé ő maga is jön utánunk. Ugyanazt parancsolá a másiknak, a harmadiknak, és mindazoknak, kik a nyájak után mennek vala, mondván: Ilyen szóval szóljatok Ézsaúnak,
20 mikor vele találkoztok. Ezt is mondjátok: Ímé Jákób a te szolgád utánunk jő; mert így gondolkodik vala: Megengesztelem őt az ajándékkal, mely előttem megy, és azután leszek szembe vele, talán kedves
21, 22 lesz személyem előtte. Előlméne tehát az ajándék; ő pedig azon éjjel a seregnél hála. Felkele pedig ő azon éjszaka és vevé két feleségét, két szolgálóját, és tizenegy gyermekét, és általméne a Jabbók révén.
23, 24 Vevé hát azokat és átköltözteté a vízen, azután átköltözteté mindenét valamije vala. Jákób pedig egye-
25 dűl marada és tusakodik vala ő vele egy férfiú, egész a hajnal feljöveteléig. A ki mikor látá, hogy nem vehet rajta erőt, megilleté csípőjének forgócsontját, és kiméne helyéből Jákób csípőjének forgócsontja a
26 vele való tusakodás közben. És monda: Bocsáss el engem, mert feljött a hajnal. És monda Jákób: Nem
27 bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engemet. És monda néki: Mi a te neved? És ő mondá: Já-
28 kób. Amaz pedig monda: Nem Jákóbnak mondatik ezután a te neved, hanem Izráelnek; mert küzdöttél
29 Istennel és emberekkel, és győztél. És megkérdé Jákób, és monda: Mondd meg, kérlek, a te nevedet.
30 Az pedig monda: Ugyan miért kérded az én nevemet? És megáldá őt ott. Nevezé azért Jákób annak a
31 helynek nevét Peniélnek: mert látám az Istent színről színre, és megszabadult az én lelkem. És a nap
32 felkél vala rajta, amint elméne Peniél mellett, ő pedig sántít vala csípőjére. Azért nem eszik Izráel fiai a csípő forgócsontjának inahúsát mind e mai napig, mivelhogy illetve vala Jákób csípője forgócsontjának inahúsa.

33 Jákób pedig felemelé szemeit és látá, hogy ímé Ézsaú jő vala, és négyszáz férfiú ő vele; megosztá azért
2 a gyermekeket Lea mellé, Rákhel mellé, és két szolgálója mellé. És előreállítá a szolgálókat és azok
3 gyermekeit, ezek után Leát és az ő gyermekeit, Rákhelt pedig és Józsefet leghátúl. Maga pedig előttök
4 megy vala, és hétszer hajtá meg magát a földig, a míg bátyjához juta. Ézsaú pedig eleibe futamodék és
5 megölelé őt, nyakába borúla, s megcsókolá őt, és sírának. És felemelé szemeit s látá az asszonyokat és a gyermekeket, és monda: Kicsodák ezek teveled? Ő pedig monda: A gyermekek, kikkel Isten megajándé-
6, 7 kozta a te szolgádat. És közelítének a szolgálók, ők és gyermekeik és meghajták magokat. Elérkezék Lea is az ő gyermekeivel, és meghajták magokat; utoljára érkezék József és Rákhel, és ők is meghajták
8 magokat. És monda Ézsaú: Mire való ez az egész sereg, melyet előltalálék? És felele: Hogy kedvet
9 találjak az én uram szemei előtt. És monda Ézsaú: Van nekem elég, jó öcsém, legyen tiéd, a mi a tiéd.
10 Monda pedig Jákób: Ne úgy, kérlek, hanem ha kedvet találtam szemeid előtt, fogadd el ajándékomat az én kezemből; mert a te orczádat úgy néztem, mintha az Isten orczáját látnám, és te kegyesen fogadál
11 engem. Vedd el kérlek az én ajándékomat, melyet hoztam néked, mivelhogy az Isten kegyelmesen cse-
12 lekedett én velem, és mindenem van nékem. És unszolá őt, és elvevé. És monda: Induljunk, menjünk
13 el, és én előtted megyek. Felele néki Jákób: Az én uram jól tudja, hogy e gyermekek gyengék, és hogy szoptatós juhokkal és barmokkal vagyok körűl, a melyeket ha csak egy napig zaklatnak is, a nyájak mind
14 elhullanak. Menjen el azért az én uram az ő szolgája előtt, én is elballagok lassan, a jószág lépése sze-
15 rint, a mely előttem van, és a gyermekek lépése szerint, míg eljutok az én uramhoz Széirbe. És monda Ézsaú: Hadd rendeljek melléd néhányat a nép közűl, mely velem van. S ez monda: Minek az? csak
16, 17 kedvet találjak az én uram szemei előtt. Visszatére tehát Ézsaú még az nap az ő útján Széir felé. Jákób pedig méne Szukkóthba és építe magának házat, barmainak pedig hajlékokat csinála, s azért nevezé a
18 hely nevét Szukkóthnak. Annakutána minden bántás nélkül méne Jákób mésopotámiából jövet Sikhem
19 városába, mely vala a Kanaán földén, és letelepedék a város előtt. És megvevé a mezőnek azt a részét,
20 a hol sátort felvonta vala, Khámornak a Sekhem atyjának fiaitól száz pénzen. És oltárt állíta ott, és nevezé azt ily névvel: Isten, Izráel Istene.

34 Kiméne pedig Dína, Leának leánya, kit Jákóbnak szűlt vala, hogy meglátogassa annak a földnek leá-
2 nyait. És meglátá őt Sekhem, a Khivveus Khámornak, az ország fejedelmének fia, és elragadá őt, és vele
3 hála és erőszakot tesz vala rajta. És ragaszkodék az ő lelke Dínához a Jákób leányához, és megszereté
4 a leányt és szívéhez szól vala a leánynak. Szóla pedig Sekhem Khámornak az ő atyjának, mondván:

Vedd nékem feleségül ezt a leányt. És meghallá Jákób, hogy megszeplősítette Dínát, az ő leányát, fiai 5
pedig a mezőn valának a barommal, azért veszteg marada Jákób, míg azok megjövének. És kiméne Khá- 6
mor, Sekhem atyja Jákóbhoz, hogy szóljon vele. Mikor Jákób fiai megjövének a mezőről és meghallák 7
a dolgot, elkeseredének s nagyon megharaguvának azok az emberek, azért hogy ocsmányságot cseleke-
dett Izráelben, Jákób leányával hálván, a minek nem kellett volna történni. És szóla nékik Khámor, 8
mondván: Az én fiam Sekhem, lelkéből szereti a ti leányotokat, kérlek, adjátok azt néki feleségül, És 9
szerezzetek velünk sógorságot: a ti leányaitokat adjátok nékünk, és a mi leányainkat vegyétek magatok-
nak, És lakjatok velünk; a föld előttetek van, lakjátok, s kereskedjetek rajta és bírjátok azt. Sekhem is 10, 11
monda a Dína atyjának és az ő bátyjainak: Hadd találjak kedvet előttetek, és valamit mondotok nékem,
megadom. Akármily nagy jegyadományt és ajándékot kivántok, megadom a mint mondjátok nékem, 12
csak adjátok nékem a leányt feleségül. A Jákób fiai pedig álnokul felelének Sekhemnek és Khámornak 13
az ő atyjának, és szólának, mivelhogy megszeplősítette Dínát az ő húgokat, És mondának nékik: Nem 14
mívelhetjük e dolgot, hogy a mi húgunkat körűlmetélkedetlen férfiúnak adjuk; mert ez nékünk gyalázat
volna. Veletek csak úgy egyezünk, ha hasonlókká lesztek hozzánk, hogy minden férfiú körűlmetélked- 15
jék ti köztetek. Így a mi leányainkat néktek adjuk, és a ti leányaitokat magunknak veszszük, veletek 16
lakozunk, és egy néppé leszünk; Hogyha pedig nem hallgattok reánk, hogy körűlmetélkedjetek: felvesz- 17
szük a mi leányunkat és elmegyünk. És tetszék azoknak beszéde Khámornak, és Sekhemnek a Khámor 18
fiának. Nem is halasztá az ifjú a dolog véghezvitelét, mivelhogy igen szereti vala a Jákób leányát; néki 19
pedig atyja házanépe között mindenkinél nagyobb becsűlete vala. Elméne azért Khámor és Sekhem az 20
ő fia az ő városuk kapujába; és szólának az ő városuk férfiaival, mondván: Ezek az emberek békesség- 21
gesek velünk, hadd lakjanak e földön, és kereskedjenek benne, mert ímé e föld elég tágas nékik; az ő
leányaikat vegyük magunknak feleségül, és a mi leányainkat adjuk nékik. De csak úgy egyeznek bele e 22
férfiak, hogy velünk lakjanak és egy néppé legyenek velünk, ha minden férfiú körűlmetélkedik közöttünk,
a miképen ők is körűl vannak metélkedve. Nyájaik, jószáguk, és minden barmuk nemde nem míéink 23
lesznek-é? csak egyezzünk meg velök, akkor velünk laknak. És engedének Khámornak, és Sekhemnek 24
az ő fiának mindenek, a kik az ő városa kapuján kijárnak vala, és körűlmetélkedék minden férfiú, a ki
az ő városa kapuján kijár vala. És lőn harmadnapon, mikor ezek a seb fájdalmában valának, a Jákób 25
két fia, Simeon és Lévi, Dínának bátyjai, fegyvert ragadának s bátran a városra ütének és minden férfit
megölének. Khámort, és az ő fiát Sekhemet fegyver élére hányák, és elvivék Dínát a Sekhem házából, és 26
kimenének. A Jákób fiai a megölteknek esének és feldúlák a várost, mivelhogy megszeplősítették vala az 27
ő húgokat. Azok juhait, barmait, szamarait, és valami a városban, és mezőn vala, elvivék. És minden 28, 29
gazdagságukat, minden gyermekeiket és feleségeiket fogva vivék és elrablák, és mindent a mi a házban
vala. És monda Jákób Simeonnak és Lévinek: Megháborítottatok engem, és utálatossá tettetek e föld 30
lakosai előtt, a Kananeusok és Perizeusok előtt; én pedig kevesed magammal vagyok, és ha összegyűlnek
ellenem, levágnak, és eltörölnek engem, mind házam népével egybe. Azok pedig mondának: Hát mint 31
tisztátalan személylyel, úgy kellett-é bánni a mi húgunkkal?

Monda pedig az Isten Jákóbnak: Kelj fel, eredj fel Béthelbe és telepedjél le ott; és csinálj ott oltárt **35**
amaz Istennek, ki megjelenék néked, mikor a te bátyád Ézsaú előtt futsz vala. Akkor monda Jákób 2
az ő házanépének, és mind azoknak, kik vele valának: Hányjátok el az idegen isteneket, kik köztetek
vannak, és tisztítsátok meg magatokat, és változtassátok el öltözeteiteket, És keljünk fel, és menjünk 3
fel Béthelbe, hogy csináljak ott oltárt annak az Istennek, ki meghallgatott engem az én nyomorúságom
napján, és velem volt az úton, a melyen jártam. Átadák azért Jákóbnak mind az idegen isteneket, kik 4
nálok valának, és füleikből a függőket, és elásá azokat Jákób a cserfa alatt, mely Sikhem mellett vala. És 5
elindulának. De Istennek rettentése vala a körűltök való városokon, és nem üldözék a Jákób fiait. Eljuta 6
azért Jákób Lúzba, mely Kanaán földén van, azaz Béthelbe, ő maga és az egész sokaság, mely ő vele vala.
És építe ott oltárt, és nevezé a helyet Él-Béthelnek, mivelhogy ott jelent meg néki az Isten, mikor az 7
ő bátyja előtt fut vala. És meghala Débora, a Rebeka dajkája, és eltemeték Béthelen alól egy cserfa 8
alatt, és nevezék annak nevét Allon-Bákhutnak. Az Isten pedig ismét megjelenék Jákóbnak, mikor ez 9
jöve Mésopotámiából, és megáldá őt. És monda néki az Isten: A te neved Jákób; de ne neveztessék 10
többé a te neved Jákóbnak, hanem Izráel légyen neved. És nevezé nevét Izráelnek. És monda néki az 11
Isten: Én vagyok a mindenható Isten, nevekedjél és sokasodjál, nép és népek sokasága légyen te tőled;
és királyok származzanak a te ágyékodból. És a földet, melyet adtam Ábrahámnak és Izsáknak, néked 12
adom azt, utánad pedig a te magodnak adom e földet. És felméne ő tőle az Isten azon a helyen, a hol 13
vele szólott vala. Jákób pedig emlékoszlopot állíta azon a helyen, a hol szólott vala vele, kőoszlopot; és 14

áldozék azon italáldozattal, és önte arra olajat. És nevezé Jákób a hely nevét, a hol az Isten szólott vala ő vele, Béthelnek. És elindúlának Béthelből, s mikor Efratától, hogy oda érjenek, már csak egy dűlőföldre valának, szűle Rákhel, és nehéz vala az ő szűlése. S vajudása közben monda néki a bába: Ne félj, mert most is fiad lesz. És mikor lelke kiméne, mert meghala, nevezé nevét Benóninak, az atyja pedig nevezé őt Benjáminnak. És meghala Rákhel, és eltemették az Efratába (azaz Bethlehembe) vivő úton. És emlékoszlopot állíta Jákób az ő sírja fölött. Rákhel sírjának emlékoszlopa az mind e mai napig. Azután tovább költözék Izráel, és a Héder tornyán túl voná fel sátorát. Lőn pedig, mikor Izráel azon a földön lakozék, elméne Rúben, és hála Bilhával, az ő atyjának ágyasával, s meghallá Izráel. Valának pedig a Jákób fiai tizenketten. Lea fiai: Jákób elsőszülötte Rúben, azután Simeon, Lévi, Júda, Izsakhár, és Zebulon. Rákhel fiai: József és Benjámin. A Rákhel szolgálójának Bilhának fiai: Dán és Nafthali. A Lea szolgálójának Zilpának fiai: Gád és Áser. Ezek a Jákób fiai, a kik születtek néki Mésopotámiában. És eljuta Jákób Izsákhoz, az ő atyjához Mamrébа, Kirját-Arbába, azaz Hebronba, a hol Ábrahám és Izsák tartózkodnak vala. Valának pedig Izsák napjai száz nyolczvan esztendő. És kimúlék Izsák és meghala, és takaríttaték az ő eleihez vén korban, bételvén az élettel; és eltemeték őt az ő fiai, Ézsaú és Jákób.

36 Ez Ézsaúnak (azaz Edómnak) nemzetsége. Ézsaú a Kananeusok leányai közűl vette vala feleségeit: Adát, a Khitteus Élonnak leányát; és Oholibámát, Anáhnak leányát, a ki a Khivveus Czibhón leánya vala. És Boszmáthot, az Ismáel leányát, Nebajóthnak húgát. Szűlé pedig Adá Ézsaúnak Elifázt; és Boszmáth szűlé Rehuélt. Oholibáma pedig szűlé Jehúst, Jahlámot és Kórét. Ezek az Ézsaú fiai, kik születtek néki Kanaán földén. És felvevé Ézsaú az ő feleségeit, az ő fiait, és az ő leányait, és minden házabeli lelket, minden juhait, barmait, és minden jószágát, melyet szerzett vala Kanaán földén, és elméne más országba, az ő atyjafiának Jákóbnak színe elől. Mert az ő jószáguk több vala, semhogy együtt lakhattak volna, és tartózkodásuk földe nem bírja vala meg őket az ő nyájaik miatt. Letelepedék tehát Ézsaú a Széir hegyén. Ézsaú pedig az Edóm. Ez Ézsaúnak az Edomiták atyjának nemzetsége a Széir hegyén. Ezek Ézsaú fiainak nevei: Elifáz, Adának Ézsaú feleségének fia. Rehuél, Boszmáthnak Ézsaú feleségének fia. Elifáznak fiai valának: Thémán, Omár, Czefó, Gahtám és Kenáz. Thimna pedig Elifáznak, az Ézsaú fiának ágyasa vala, ki Elifáznak szűlé Amáleket. Ezek Adának, Ézsaú feleségének fiai. Ezek pedig a Rehuél fiai: Nakhath, Zerakh, Sammá, Mizzá. Ezek valának Boszmáthnak, Ézsaú feleségének fiai. Oholibámának pedig, Ézsaú feleségének, Anáh leányának, ki Czibhón leánya volt, ezek valának fiai, kiket szűle Ézsaúnak: Jéhus, Jahlám és Korakh. Ezek Ézsaú fiainak fejedelmei: Elifáznak, Ézsaú elsőszülöttének fiai: Thémán fejedelem, Omár fejedelem, Czefó fejedelem, Kenáz fejedelem. Korakh fejedelem, Gahtám fejedelem, Amálek fejedelem. Ezek Elifáztól való fejedelmek Edómnak országában; ezek Adá fiai. Rehuélnek pedig, az Ézsaú fiának fiai ezek: Nakhath fejedelem, Zerakh fejedelem, Sammá fejedelem, Mizzá fejedelem. Ezek Rehuéltől való fejedelmek Edóm országában. Ezek Boszmáthnak, Ézsaú feleségének fiai. Ezek pedig Oholibámának, Ézsaú feleségének fiai: Jéhus fejedelem, Jahlám fejedelem, Korakh fejedelem. Ezek Oholibámától, Anáh leányától, Ézsaú feleségétől való fejedelmek. Ezek Ézsaú fiai, és ezek azoknak fejedelmei; ez Edóm. A Horeus Széirnek fiai, kik ama földön laknak vala ezek: Lótán, Sóbál, Czibhón, Anáh. Disón, Eczer, Disán: Ezek a Horeusok fejedelmei, Széirnek fiai Edóm országában. Lótánnak pedig fiai voltak: Hóri, Hémám, és Lótánnak húga, Timna. Sóbálnak fiai ezek: Halván, Mánakháth, Hébál, Sefó, Onám. Czibhónnak pedig fiai ezek: Aja és Anáh, az az Anáh, ki meleg forrásokat talált a pusztában, mikor atyjának Czibhónnak szamarait legelteté. Anáhnak fiai ezek: Disón és Oholibáma Anáhnak leánya. Disónnak fiai ezek: Hemdán, Esbán, Ithrán, Kherán. Eczernek fiai ezek: Bilhán, Zahaván, Hakán. Disánnak fiai ezek: Húcz és Arán. A Horeusok közűl való fejedelmek pedig ezek: Lótán fejedelem, Sóbál fejedelem, Czibhón fejedelem, Anáh fejedelem. Disón fejedelem, Eczer fejedelem, Disán fejedelem. Ezek a Horeusok közűl való fejedelmek az ő fejedelemségök szerint, Széir tartományában. Ezek pedig a királyok, kik uralkodtak Edóm földén minekelőtte Izráel fiai között király uralkodott volna. Király vala Edómban Béla, Behor fia, s az ő városának neve Dinhába vala. És meghala Béla, uralkodék helyette Jóbáb, Zerakh fia, ki Boczrából való volt. És meghala Jóbáb, és uralkodék helyette a Témán földéből való Khusám. És meghala Khusám és uralkodék helyette Hadád, a Bédád fia, a ki megveré a Midiánitákat a Moáb mezején; az ő városának neve pedig Hávit vala. És meghala Hadád és uralkodék helyette a Masrekából való Szamlá. És meghala Szamlá és uralkodék helyette Saul, a folyóvíz mellett való Rékhobóthból. És meghala Saul és uralkodék helyette Báhál-Khanán, Akhbór fia. És meghala Báhál-Khanán, Akhbór fia, és uralkodék helyette Hadár; és az ő városának neve Pahu, az ő feleségének pedig neve Mehetábéel, a ki Mézaháb leányának Matrédnak leánya vala. Ezek pedig az

Ézsaú nemzetségéből való fejedelmek nevei, az ő családjok, helyök, és nevök szerint: Timná fejedelem, Halvá fejedelem, Jetéth fejedelem. Ohólibámá fejedelem, Éla fejedelem, Pinon fejedelem. Kenáz fejedelem, Témán fejedelem, Mibczár fejedelem. Magdiél fejedelem, Hirám fejedelem. Ezek Edóm fejedelmei az ő lakások szerint, az ő örökségök földén. Ézsaú az Edómiták atyja.

Jákób pedig lakozék az ő atyja bujdosásának földén, Kanaán földén. Ezek a Jákób nemzetségének **37** dolgai: József tizenhét esztendős korában az ő bátyjaival együtt juhokat őriz vala, bojtár vala Bilhának és Zilpának az ő atyja feleségeinek fiai mellett, és József rossz híreket hord vala felőlük az ő atyjuknak. Izráel pedig minden fiánál inkább szereti vala Józsefet, mivelhogy vén korában nemzette vala őt; és czifra ruhát csináltat vala néki. Mikor pedig láták az ő bátyjai, hogy atyjuk minden testvére közt őt szereti legjobban, meggyűlölik vala, és jó szót sem bírnak vala hozzá szólani. És álmot álmodék József és elbeszélé az ő bátyjainak; és azok annál inkább gyűlölik vala őt. Mert monda nékik. Hallgassátok meg kérlek ezt az álmot, melyet álmodtam. Ímé kévéket kötünk vala a mezőben, és ímé az én kévém felkele és felálla; a ti kévéitek pedig körűlállanak, és az én kévém előtt meghajolnak vala. És mondának néki az ő bátyjai: Avagy király akarsz-é lenni felettünk? Vagy uralkodni akarsz-é rajtunk? S annál is inkább gyűlölik vala őt álmáért és beszédéért. Más álmot is álmodék, és elbeszélé azt az ő bátyjainak, mondván: Ímé megint álmot álmodtam; ímé a nap és a hold, és tizenegy csillag meghajol vala én előttem. S elbeszélé atyjának és bátyjainak, és az ő atyja megdorgálá őt, mondván néki: Micsoda álom az a melyet álmodtál? Avagy elmegyünk-é, én és a te anyád és atyádfiai, hogy meghajtsuk magunkat te előtted a földig? Irígykednek vala azért reá az ő bátyjai; az ő atyja pedig elméjében tartja vala e dolgot. Mikor pedig az ő bátyjai elmenének Sikhembe, hogy az ő atyjok juhait őrizzék; Monda Izráel Józsefnek: A te bátyáid avagy nem Sikhemben legeltetnek-é? Jöszte, és én hozzájok küldelek téged. Ő pedig monda: Ímhol vagyok. És monda néki: Menj el, nézd meg, hogy s mint vagynak a te bátyáid és a juhok, s hozz hírt nékem. Elküldé tehát őt Hebron völgyéből, és méne Sikhembe. Előtalálá pedig őt egy ember, mikor a mezőben bolyong vala, és megkérdé őt az az ember, mondván: Mit keressz? És monda: Az én bátyáimat keresem, kérlek, mondd meg nékem, hol legeltetnek? És monda az ember: Elmentek innen, mert hallám, hogy mondák: Menjünk Dóthánba. Elméne azért József az ő bátyjai után, és megtalálá őket Dóthánban. Mikor távolról megláták, minekelőtte közel ért volna hozzájok, összebeszélének, hogy megölik. És szólának egymás között: Ímhol jő az álomlátó! Most hát jertek öljük meg őt, és vessük őt valamelyik kútba; és azt mondjuk, hogy fenevad ette meg, és meglátjuk, mi lesz az ő álmaiból. Meghallá pedig Rúben és megmenté őt kezökből, és mondá: Ne üssük őt agyon. És mondá nékik Rúben: Ne ontsatok vért, vessétek őt ebbe a kútba, a mely itt a pusztában van, de kezet ne vessetek reá. Azért, hogy megszabadítsa őt kezökből, hogy visszavigye atyjához. És lőn, a mint oda ére József az ő bátyjaihoz, letépték Józsefről az ő felső ruháját, a czifra ruhát, mely rajta vala. És megragadák őt és beleveték a kútba; a kút pedig üres vala, nem vala víz benne. Azután leűlének kenyerezni, és felemelék szemeiket, és láták, hogy ímé egy Ismáelita karaván jő vala Gileádból, és azoknak tevéi visznek vala fűszerszámot, balzsamot, és mirhát, menvén, hogy alávigyék Égyiptomba. És monda Júda az ő atyjafiainak: Mi haszna, ha megöljük a mi atyánkfiát, és eltitkoljuk az ő vérét? Jertek adjuk el őt az Ismáelitáknak, és ne tegyük reá kezünket, mert atyánkfia, vérünkből való ő. És hallgatának rá az ő atyjafiai. És menének arra Midiánita kereskedő férfiak, és kivonák és felhozák Józsefet a kútból, és eladák Józsefet az Ismáelitáknak húsz ezüstpénzen: azok pedig elvivék Józsefet Égyiptomba. És visszatére Rúben a kúthoz, és ímé József nem vala a kútban, és megszaggatá ruháit, És megtére az ő atyjafiaihoz, és monda: Nincsen a gyermek, és én, merre menjek én? Akkor vevék József felső ruháját, és leölének egy kecskebakot, és belemárták a felső ruhát a vérbe. És elküldék a czifra ruhát, és elvivék atyjokhoz és mondának: Ezt találtuk, ismerd meg, fiad ruhája-é vagy nem? És megismeré azt, és monda: Fiam felső ruhája ez, fenevad ette meg őt, bizony széllyelszaggatta Józsefet. És megszaggatá Jákób ruháit, és zsákba öltözék és gyászolá az ő fiát sokáig. Felkelének pedig minden ő fiai, és minden ő leányai, hogy vígasztalják őt, de nem akara vígasztalódni, hanem monda: Sírva megyek fiamhoz a sírba; és siratá őt az atyja. A Midiániták pedig eladák őt Égyiptomba Pótifárnak, a Faraó főemberének, a testőrök főhadnagyának. az ő menyével.

És lőn abban az időben, hogy Júda elméne az ő atyjafiaitól, és betére egy Adullámbeli férfiúhoz, kinek **38** neve Khira vala. És meglátá ott Júda egy Súah nevű Kanaánbeli férfiúnak leányát, és elvevé azt, és beméne hozzá. És az fogada méhében és szűle fiat, és nevezé nevét Hérnek. És ismét fogada méhében, s fiat szűle, és nevezé Ónánnak. Még egyszer szűle fiat, és nevezé nevét Sélának, és mikor azt szűlé, Khezibben vala. És vőn Júda az ő elsőszülött fiának Hérnek feleséget, ennek neve Thámár vala. De Hér, Júdának elsőszülött fia gonosz vala az Úr szemei előtt, és megölé őt az Úr. És monda Júda Ónánnak:

9 Eredj be a te bátyád feleségéhez, és vedd feleségűl mint sógor, és támaszsz magot bátyádnak. Ónán
pedig tudja vala, hogy a magzat nem lesz az övé, azért valamikor az ő bátyja feleségéhez bemegy vala,
10 földre vesztegeti vala el a magot, hogy bátyjának magot ne támaszszon. És gonoszságnak tetszék az
11 Úr szemei előtt, a mit cselekeszik vala, annakokáért megölé őt is. És monda Júda Thámárnak, az ő
menyének: Maradj özvegyen addig a te atyád házában, míg az én fiam Séla felnevekedik. Mert így
gondolkodik vala: Netalán ez is meghal, mint az ő bátyjai. Elméne azért Thámár, és marada az ő atyja
12 házában. Sok idő múlva meghala Súa leánya, a Júda felesége. Júda pedig megvígasztalódék és elméne
13 az ő juhainak nyírőihez, barátjával az Adullámbeli Khirával, Thimnába. Hírűl adák pedig Thámárnak
14 mondván: Ím a te ipad Thimnába megy juhainak nyírésére. Leveté azért magáról özvegyi ruháját,
elfátyolozá és beburkolá magát, és leűle Enajim kapujába, mely a Thimnába vezető úton van; mert látja
15 vala, hogy felnevekedék Séla, és még sem adák őt annak feleségűl. Meglátá pedig őt Júda, és tisztátalan
16 személynek gondolá, mivelhogy befedezte vala orczáját. És hozzá tére az útra és monda: Engedd meg
kérlek, hogy menjek be te hozzád, mert nem tudja vala hogy az ő menye az. Ez pedig monda: Mit
17 adsz nékem ha bejösz hozzám? És felele: Küldök néked az én nyájamból egy kecskefiat. És az monda:
18 Adsz-é zálogot, míg megküldöd? És monda: Micsoda zálogot adjak néked? És monda: Gyűrűdet, gyűrűd
19 zsinórját és pálczádat, mely kezedben van. Oda adá azért néki, és beméne hozzá, és teherbe ejté. Azután
20 felkele és elméne, és leveté magáról a fátyolt; és felvevé az ő özvegyi ruháját. És megküldé Júda a
21 kecskefiat az ő Adullámbeli barátjától, hogy visszavegye a zálogot az asszonytól, de nem találá azt. És
megkérdé a helység férfiait, mondván: Hol van az a felavatott parázna nő, a ki Enajim mellett az útfélen
22 vala? És azok mondának: Nem volt erre felavatott parázna nő. Visszatére tehát Júdához, és monda:
23 Nem találám azt meg, a helység lakosai is azt mondák: Nem volt erre felavatott parázna nő. És monda
Júda: Tartsa magának, hogy csúffá ne legyünk; ímé én megküldöttem volt ezt a kecskefiat, te pedig nem
24 találtad meg őt. És lőn mintegy három hónap múlva, jelenték Júdának, mondván: Thámár a te menyed
paráználkodott, és ímé terhes is a paráznaság miatt. És monda Júda: Vigyétek ki őt, és égettessék meg.
25 Mikor pedig kivitetnék, elkülde az ő ipához, mondván: Attól a férfiútól vagyok terhes, a kiéi ezek. És
26 mondá: Ismerd meg kérlek, kié e gyűrű, e zsinór, és e pálcza. És megismeré Júda és monda: Igazabb ő
27 nálamnál, mert bizony nem adám őt az én fiamnak Sélának; de nem ismeré őt Júda többé. És lőn az ő
28 szűlésének idején, ímé kettősök valának az ő méhében. És lőn, hogy szűlése közben az egyik kinyújtá
29 kezét, és fogá a bába és veres fonalat köte reá, mondván: Ez jött ki először. De lőn, hogy a mikor
visszavoná kezét, ímé az ő testvére jöve ki. És mondá a bába: Hogy törtél te magadnak rést? Azért
30 nevezé nevét Pérecznek. És utána kijöve az ő testvére kinek veres fonál vala kezén; és nevezé nevét
Zerákhnak. ki annak feleségétől bűnre kényszeríttetvén nem enged; vádoltatik; tömlöczbe vettetik; de
Isten ott is vele van.

39 József pedig alávitetek Égyiptomba és megvevé őt az Ismáelitáktól, kik őt oda vitték vala, egy égyip-
2 tomi ember Pótifár, a Faraó főembere, a testőrök főhadnagya. És az Úr Józseffel vala, és szerencsés
3 ember vala és az ő égyiptomi urának házában vala. Látá pedig az ő ura, hogy az Úr van ő vele, és hogy
4 valamit cselekszik, az Úr mindent szerencséssé tesz az ő kezében: Kedvessé lőn azért József az ő ura
5 előtt, és szolgál vala néki; és háza felvigyázójává tevé, és mindenét, a mije vala, kezére bízá. És lőn az
időtől fogva, hogy házának és a mije volt, mindenének gondviselőjévé tevé, megáldá az Úr az égyiptomi
6 embernek házát Józseférт; és az Úr áldása vala mindenen, a mije csak volt a házban és a mezőn. Min-
dent azért valamije vala József kezére bíza; és semmire sem vala gondja mellette, hanem ha az ételre,
7 melyet megeszik vala. József pedig szép termetű és szép arczú vala. És lőn ezek után, hogy az ő urá-
8 nak felesége Józsefre veté szemeit, és monda: Hálj velem. Ő azonban vonakodék s monda az ő ura
feleségének: Ímé az én uramnak én mellettem semmi gondja nincs az ő háza dolgaira, és a mije van,
9 mindenét az én kezemre bízá. Senki sincs nálamnál nagyobb az ő házában; és tőlem semmit sem tiltott
meg, hanem csak téged, mivelhogy te felesége vagy; hogy követhetném hát el ezt a nagy gonoszságot és
10 hogyan vétkezném az Isten ellen? És lőn, hogy az asszony mindennap azt mondogatá Józsefnek, de ő
11 nem hallgata reá, hogy vele háljon és vele egyesüljön. Lőn azért egy napon, hogy valami dolgát végezni
12 a házba beméne, és a háznép közűl senki sem vala ott benn a házban, És megragadá őt ruhájánál fogva,
13 mondván: Hálj velem. Ő pedig ott hagyá ruháját az asszony kezében és elfuta és kiméne. És mikor
14 látja vala az asszony, hogy az a maga ruháját az ő kezében hagyta, és kifutott: Összehívá a háznépet és
szóla hozzájuk, mondván: Lássátok, héber embert hozott hozzánk, hogy megcsúfoljon bennünket. Bejött
15 hozzám, hogy velem háljon, s én fenszóval kiálték. És lőn, a mint hallja vala, hogy fenszóval kezdék

kiáltani, ruháját nálam hagyá és elfuta és kiméne. Megtartá azért az ő ruháját magánál, míg az ő ura 16
haza jöve. S ilyen szókkal szóla hozzá, mondván: Bejöve hozzám a héber szolga, a kit ide hoztál, hogy 17
szégyent hozzon reám. És mikor fenszóval kezdtem kiáltani, ruháját nálam hagyá és kifuta. És lőn, a 18, 19
mint hallja az ő ura az ő feleségének beszédeit, melyeket néki beszélt, mondván: Ilyesmiket tett velem a
te szolgád; haragra gerjede. Vevé azért Józsefet az ő ura és veté őt a tömlöczbe, melyben a király foglyai 20
valának fogva, és ott vala a tömlöczben. De az Úr Józseffel vala, és kiterjeszté reá az ő kegyelmességét és 21
kedvessé tevé őt a tömlöcztartó előtt. És a tömlöcztartó mind azokat a foglyokat, kik a tömlöczben valá- 22
nak, József kezébe adá, úgyhogy a mi ott történik vala, minden ő általa történék. És semmi gondja nem 23
vala a tömlöcztartónak azokra, a melyek keze alatt valának, mivelhogy az Úr vala Józseffel, és valamit
cselekeszik vala, az Úr szerencséssé teszi vala.

És lőn ezekután, hogy az égyiptomi király pohárnoka és sütőmestere vétkezének az ő urok ellen, az **40**
égyiptomi király ellen. Megharaguvék azért a Faraó az ő két főemberére, a főpohárnokra, és a fősütőmes- 2
terre, És fogságba vetteté azokat a testőrök főhadnagyának házában levő tömlöczbe, arra a helyre, ahol 3
fogva vala József. A testőrök főhadnagya pedig Józsefet rendelé melléjük és szolgála nékik. És jó ideig 4
valának fogságban. És az égyiptomi király pohárnoka és sütőmestere, a kik a tömlöczben fogva valá- 5
nak, látának álmot mindketten; mindegyik külön álmot, azon egy éjjel, mindegyik az ő álmának értelme
szerint. És beméne hozzájok József reggel, látá, hogy ímé bánkódnak vala. És megkérdé a Faraó fő- 6, 7
embereit, a kik az ő ura házánál vele együtt fogva valának, mondván: Miért oly komor ma a ti orczátok?
És mondának néki: Álmot láttunk és nincsen a ki megfejtse azt. És monda nékik József: A megfejtés 8
nem Isten dolga-é? mondjátok el, kérlek, nékem. Elbeszélé azért a főpohárnok az ő álmát Józsefnek, és 9
monda néki: Álmomban ímé egy szőlőtő vala előttem; És a szőlőtőn három szál vessző vala, s alighogy 10
bimbózék, virágozék, és gerézdjei megérlelék a szőlőszemeket. A Faraó pohara pedig az én kezemben 11
vala, és én vevém a szőlőszemeket és facsarám a Faraó poharába, és adom vala a poharat a Faraó kezébe.
És monda néki József: Ez annak a megfejtése: a három vesszőszál, három nap. Harmadnap múlva a 12, 13
Faraó felmagasztalja a te fejedet, és visszahelyez téged hivatalodba, és adod a Faraó kezébe az ő poharát,
az előbbi tiszted szerint, mikor az ő pohárnokja valál. Csakhogy azután megemlékezzél rólam, mikor 14
néked jól lesz dolgod, és cselekedjél, kérlek, irgalmasságot velem, emlékezzél meg rólam a Faraó előtt és
szabadíts meg engem e házból. Mert lopva hoztak el engem a héberek földéről, és itt sem cselekedtem 15
semmit, hogy a tömlöczbe vessenek. És látá a fősütőmester, hogy jól magyaráz vala és monda Józsefnek: 16
Álmodtam én is, hogy ímé három kosár kalács vala fejemen. A felső kosárban pedig valának a Faraónak 17
mindenféle süteményei, és a madarak eszik vala azokat a kosárból, az én fejemről. És felele József és 18
monda: Ez annak a magyarázatja: a három kosár, három nap. Harmadnap múlva fejedet véteti a Faraó 19
és fára akasztat fel téged, és a madarak leeszik rólad húsodat. S lőn harmadnapon, a Faraó születése 20
napja, és vendégséget szerze minden ő szolgáinak, s akkor a főpohárnokot és a fősütőmestert is fölvevé
szolgái közé. És a főpohárnokot visszahelyezé pohárnokságába, és nyújtotta a poharat a Faraó kezébe. 21
A fősütőmestert pedig felakasztatá; a miképen magyarázta vala nékik József. És nem emlékezék meg a 22, 23
főpohárnok Józsefről, hanem elfelejtkezék róla. és nagy méltóságra emeltetik.

Lőn pedig két esztendő múlván, hogy a Faraó álmot láta, s ímé áll vala a folyóvíz mellett. És ímé a **41**, 2
folyóvízből hét szép és kövér tehén jő vala ki, és legel vala a nádasban. S ímé azok után más hét tehén jő 3
vala ki a folyóvízből, rútak és ösztövérek, és oda állanak vala ama tehenek mellé a folyóvíz partján. És 4
elnyelék a rút és ösztövér tehenek a hét szép és kövér tehenet; és felserkene a Faraó. És elaluvék és má- 5
sodszor is álmot láta, és ímé hét gabonafej nevekedik vala egy száron, mind teljes és szép. És ímé azok 6
után hét vékony s keleti széltől kiszáradt gabonafej nevekedik vala. És elnyelék a vékony gabonafejek 7
a hét kövér és teljes gabonafejet. És felserkene a Faraó, és ímé álom vala. Reggelre kelvén, nyugta- 8
lankodék lelkében, elküldé azért és egybehívatá Égyiptom minden jövendőmondóját, és minden bölcsét
és elbeszélé nékik a Faraó az ő álmát, de senki sem vala, ki azokat megmagyarázta volna a Faraónak.
Szóla azért a főpohárnok a Faraónak, mondván: Az én bűneimről emlékezem e napon. A Faraó megha- 9, 10
ragudt vala az ő szolgáira, és fogságba vettetett vala engem a testőrök főhadnagyának házába, engem és
a fősütőmestert. És álmot látánk egy éjjel, én is, az is; mindegyikünk a maga álmának értelme szerint 11
álmoda. És vala velünk ott egy héber ifjú, a testőrök főhadnagyának szolgája; elbeszéltük vala néki, és 12
ő megfejté nékünk a mi álmainkat; mindegyikünknek az ő álma szerint fejté meg. És lőn, hogy a mi- 13
képen megfejté nékünk, úgy lőn: engem visszahelyeze hívatalomba, amazt pedig felakasztatá. Elküldé 14
azért a Faraó és hívatá Józsefet, és hamarsággal kihozák őt a tömlöczből, és megborotválkozék, ruhát
válta és a Faraóhoz méne. És monda a Faraó Józsefnek: Álmot láttam és nincs a ki megmagyarázza azt: 15

16 Én pedig azt hallottam rólad beszélni, hogy ha meghallod az álmot, meg is magyarázod azt. És felele
17 József a Faraónak, mondván: Nem én, Isten jelenti meg, a mi a Faraónak javára van. Monda azért a
18 Faraó Józsefnek: Álmomban ímé állok vala a folyóvíz partján. És ímé a folyóvízből hét kövér és szép
19 tehén jő vala ki, és legel vala a nádasban. S ímé azok után más hét tehén jő vala ki, nagyon ösztövérek,
20 rútak és hitványak; egész Égyiptom földén nem láttam azokhoz hitványságra hasonlókat. És elnyelék
21 az ösztövér és rút tehenek, az előbbi hét kövér tehenet. És azok gyomrukban valának, de nem tetszik
22 vala meg, hogy gyomrukban volnának, mert külsejök oly rút vala, mint az előtt. És felserkenék. És
23 láttam álmomban, és ímé hét gabonafej nevekedik vala egy száron, mind teljes és szép. És ímé hét
24 összeaszott, vékony, keleti széltől kiszáradt gabonafej nevekedik vala azok után, És elnyelék a vékony
gabonafejek a hét szép gabonafejet. És elmondám az írástudóknak, de senki sincs, a ki megmagyarázza
25 nékem. És monda József a Faraónak: A Faraó álma egy és ugyanaz; a mit Isten cselekedni akar, azt
26 jelentette meg a Faraónak. A hét szép tehén, hét esztendő, a hét szép gabonafej az is hét esztendő: az
27 álom egy és ugyanaz. A hét ösztövér és rút tehén pedig, melyek amazok után jöttek ki, az is hét esz-
28 tendő, és a hét vékony, keleti széltől kiszáradt gabonafej, az az éhségnek hét esztendeje. Ez az a mit
29 mondék a Faraónak, hogy a mit Isten cselekedni akar, megmutatta a Faraónak. Ímé hét esztendő jő,
30 és nagy bőség lesz egész Égyiptomban. Azok után pedig következik az éhség hét esztendeje, s minden
31 bőséget elfelejtenek Égyiptom földén, és megemészti az éhség a földet. És nem ismerszik meg az előbbi
32 bőség e földön az utána következő éhség miatt, mert igen nagy lesz. Hogy pedig a Faraó álma kettős,
33 kétszeres vala, onnan van, mert Istennél elvégezett dolog ez, és siet az Isten azt véghez vinni. Most
34 azért szemeljen ki a Faraó egy értelmes és bölcs férfit, és tegye Égyiptom földén gondviselővé. Cse-
lekedje ezt a Faraó és rendeljen tiszttartókat az országnak, és szedjen ötödöt Égyiptom földén a hét bő
35 esztendőben. És takarítsák be a következő jó esztendők minden termését, és gyűjtsenek gabonát a Fa-
36 raó keze alá, élelmül a városokban, és tartsák meg, És legyen az élelem tartalékban az ország számára
az éhség hét esztendejére, melyek elkövetkeznek Égyiptom földére, hogy el ne veszszen e föld az éhség
37, 38 miatt. És tetszék e beszéd a Faraónak és minden ő szolgáinak. Monda azért a Faraó az ő szolgáinak:
39 Találhatnánk-é ehhez hasonló férfit, a kiben az Isten lelke van? És monda a Faraó Józsefnek: Mivelhogy
40 Isten mind ezeket néked jelentette meg, nincs hozzád fogható értelmes és bölcs ember. Te légy az én
házamon főgondviselő, és minden népem a te szavadra hallgasson, csak a királyiszék tesz engem nálad
41, 42 nagyobbá. Monda továbbá a Faraó Józsefnek: Ímé fejedelemmé tettelek az egész Égyiptom földén. És
levevé a Faraó a maga gyűrűjét kezéről, és adá azt József kezére; és felöltözteté őt drága gyolcs ruhába,
43 és aranylánczot tőn az ő nyakába. És meghordoztatá őt az ő második szekerén, és kiáltják vala ő előtte:
44 Térdet hajtsatok! Így tevé őt fejedelemmé az egész Égyiptom földén. És monda a Faraó Józsefnek: Én
45 vagyok a Faraó; de te nálad nélkül senki se kezét, se lábát fel ne emelhesse egész Égyiptom földén. És
nevezé a Faraó József nevét Czafenát-Pahneákhnak, és adá néki feleségül Aszenáthot, Potiferának On
46 papjának leányát. És kiméne József Égyiptom földére. József pedig harmincz esztendős vala, mikor a
Faraó előtt, az égyiptomi király előtt álla. Kiméne tehát József a Faraó elől, és bejárá az egész Égyiptom
47, 48 földét. És a föld a hét bő esztendő alatt tele marokkal ontá a termést. És összegyűjté a hét esztendőnek
minden eleségét, mely vala Égyiptom földén, és a városokba takarítá az élelmet, minden városba a kö-
49 rülte levő határ élelmét takarítá be. És felhalmozá József a gabonát, mint a tenger fövenye, igen sokat,
50 anynyira, hogy megszűntek azt számba venni, mivelhogy száma nem vala. Józsefnek pedig születék két
fia az éhség esztendejének eljötte előtt, kiket szűle néki Aszenáth, Potiferának az On papjának leánya.
51 És nevezé József az elsőszülöttnek nevét Manassénak: mert úgymond, elfelejteté én velem Isten minden
52 én vesződségemet, és az én atyámnak egész házát. A másodiknak nevét pedig nevezé Efraimnak: mivel,
53 úgymond, megszaporított engem Isten az én nyomorúságomnak földén. Eltele tehát a bőség hét eszten-
54 deje, a mely vala Égyiptomnak földén. És elkezdődék az éhség hét esztendeje, mint megmondotta vala
55 József; és lőn éhség minden országban; de Égyiptom földén mindenütt vala kenyér. De megéhezék egész
Égyiptom földe is, és kenyérért kiált vala a nép a Faraóhoz. Monda pedig a Faraó mind az Égyiptombeli-
56 eknek: Menjetek Józsefhez, és a mit mond néktek, azt míveljétek. És az éhség mind az egész földön vala.
Akkor mind megnyitá József a gabonás házakat, és árulja vala az Égyiptombelieknek; mert nagyobbodik
57 vala az éhség Égyiptom földén. És mind az egész föld Égyiptomba megy vala Józsefhez gabonát venni;
mert nagy vala az éhség az egész földön.

42 És látá Jákób, hogy van gabona Égyiptomban és monda Jákób az ő fiainak: Mit néztek egymásra?
2 És monda: Ímé hallom hogy Égyiptomban van gabona; menjetek le oda, és vegyetek onnan nékünk ga-

bonát, hogy éljünk és ne haljunk meg. Leméne azért Józsefnek tíz bátyja Égyiptomba gabonát venni. 3
De Benjámint a József öcscsét nem bocsátá el Jákób az ő bátyjaival; mert mondá: Netalán veszedelem 4
érhetné. Elmenének tehát Izráel fiai gabonát venni az oda menőkkel együtt, mert éhség vala Kanaán 5
földén. József pedig az ország kormányzója vala, és ő árulja vala a gabonát a föld minden népének. Elju- 6
tának azért a József bátyjai, és arczczal a földre borúlának ő előtte. Amint meglátá József az ő bátyjait, 7
megismeré őket, de idegennek mutatá magát hozzájok, és kemény beszédekkel szóla nékik, mondván:
Honnan jöttetek? Azok pedig mondának: Kanaán földéről jöttünk eleséget venni. Megismeré pedig Jó- 8
zsef az ő bátyjait, de azok nem ismerék meg őt. És megemlékezék József az álmokról, a melyeket azok 9
felől álmodott vala. És monda nékik: Kémek vagytok ti, kik azért jöttetek, hogy az ország védetlen részeit
meglássátok. És mondának néki: Nem uram, hanem eleséget venni jöttek a te szolgáid. Mi mindnyájan 10, 11
egy ember fiai vagyunk: igaz emberek vagyunk. Soha nem voltak kémek a te szolgáid. Ismét monda: 12
Nem úgy van, hanem azért jöttetek, hogy az ország védetlen részeit meglássátok. Amazok mondának: 13
Mi, te szolgáid, tizenketten vagyunk testvérek, egy embernek fiai, Kanaán földén; és ímé legkissebbikünk
most atyánknál van, egyikünk pedig nincsen meg. József pedig monda nékik: Úgy van a mint néktek 14
mondám: kémek vagytok. Ezzel lesztek próbára téve: Úgy éljen a Faraó, hogy ki nem mentek innen, míg 15
ide nem jő a ti legkissebbik atyátokfia. Küldjetek el közűletek egyet, hogy hozza ide testvérteket; ti pedig 16
fogva lesztek. Így lesz próbára téve beszédetek, hogy igaz járatban vagytok-é vagy nem? Úgy éljen a Fa-
raó, hogy ti kémek vagytok. Annakokáért fogságban tartá őket harmadnapig. Harmadnap pedig monda 17, 18
nékik József: Ezt cselekedjétek, hogy éljetek; az Istent én is félem. Ha igaz emberek vagytok, maradjon 19
fogva egyik testvéretek a ti tömlöczötökben, ti pedig menjetek el, vigyetek gabonát házaitok szükségére.
Legkissebbik atyátokfiát pedig hozzátok én hozzám, akkor igazolva lesznek beszédeitek és nem haltok 20
meg. És aképen cselekedének. És mondának egymásnak: Bizony vétkeztünk mi a mi atyánkfia ellen, a 21
kinek láttuk lelki szorongását, mikor nékünk könyörög vala, de nem hallgattunk reá; azért következett
reánk ez a nyomorúság. Rúben pedig felele nékik, mondván: Avagy nem mondtam-é néktek, hogy ne 22
vétkezzetek a gyermek ellen, de ti nem hallgattatok reám. És ímé vérét is keresik rajtunk! És nem 23
tudják vala ők, hogy József érti őket, mert tolmács vala közöttük. És elfordula tőlök és síra: Azután 24
hozzájok fordula és szóla nékik, és viszszatartá közűlök Simeont, és szemök láttára megkötözteté őt. És 25
parancsola József, hogy töltsék meg edényeiket gabonával, és tegyék vissza pénzöket mindeniknek az ő
zsákjába, és hogy adjanak nékik enni valót az útra; és így cselekedének velök. És felveték gabonájokat 26
szamaraikra és elmenének onnan. És egyik kioldá zsákját, hogy abrakot adjon szamarának a szálláson 27
és meglátá az ő pénzét, hogy ímé zsákja szájában van az. És monda az ő atyjafiainak: Visszatették az 28
én pénzemet, és ímé zsákomban van. Akkor megrettene szívök, és remegve mondának egymásnak: Mi-
csoda ez, a mit Isten cselekedett velünk? És eljutának atyjokhoz Jákóbhoz Kanaán földére és mindazt 29
elbeszélék néki a mi velök történt vala, mondván: Az a férfiú, annak a földnek ura, keményen szóla 30
nékünk, és úgy bánt velünk, mintha az országot kémleltük volna. És mondánk néki: Igaz emberek va- 31
gyunk, soha nem voltunk mi kémek. Tizenketten vagyunk atyafiak, a mi atyánknak fiai, egyikünk nincs 32
meg, legkissebbikünk pedig most atyánkkal van Kanaán földén. És monda nékünk az a férfiú, annak a 33
földnek ura: Erről ismerem meg hogy igaz emberek vagytok: egyik atyátokfiát hagyjátok nálam, a háza-
itok szükségére valót vigyétek, és menjetek el; És hozzátok hozzám a ti legkissebbik atyátokfiát, akkor 34
megtudom, hogy nem vagytok kémek, hanem igaz emberek; akkor visszaadom néktek a ti atyátokfiát, és
ebben az országban kereskedhettek. És lőn a mint zsákjaikat kiüresíték, ímé az ő csomó pénze minde- 35
niknek zsákjában vala. A mint látták az ő csomó pénzeiket ők és az ő atyjok, megfélemlének. És monda 36
nékik az ő atyjok Jákób: Megfosztotok engem gyermekeimtől; József nincsen, Simeon sincsen. Benjámint
is elviszitek? mindez engem ér! Akkor szóla Rúben az ő atyjának, mondván: az én két fiamat öld meg, 37
ha meg nem hozom őt néked. Bízd az én kezemre őt, és én visszahozom néked. Az pedig monda: Nem 38
megy le oda az én fiam ti veletek, mert az ő bátyja megholt és ő maga maradt meg; ha veszedelem érné
őt az úton, a melyen elmentek, ősz fejemet búba borítva bocsátanátok le a koporsóba.

Az éhség pedig elhatalmazott vala az országon. És lőn mikor fogytán vala az eleség, melyet Égyip- **43**, 2
tomból hoztak vala, monda nékik az ő atyjok: Menjetek el ismét, vegyetek nékünk egy kevés eleséget.
És felele néki Júda mondván: Erősen fogadkozék az a férfiú mondván: Színem elé ne kerűljetek, ha ve- 3
letek nem lesz a ti atyátokfia. Ha azért elbocsátod velünk a mi öcsénket, elmegyünk, és veszünk néked 4
eleséget; Ha pedig el nem bocsátod, nem megyünk, mert az a férfiú megmondá nékünk: Színem elé ne 5
kerűljetek, ha a ti atyátokfia veletek nem lesz. És monda Izráel: Miért cselekedtetek gonoszúl velem, 6
hogy megmondtátok annak a férfiúnak, hogy még van egy öcsétek? Azok pedig mondának: Nagyon tuda- 7

kozódék az a férfiú felőlünk és nemzetségünk felől, mondván: Él-é még atyátok? van-é még testvéretek? És mi kérdéseihez képest feleltünk néki. Avagy tudhattuk-é mi, hogy azt mondja: Hozzátok ide a ti atyá-
8 tokfiát? És monda Júda Izráelnek, az ő atyjának: Bocsásd el azt a fiút én velem, és mi azonnal felkelünk
9 és elmegyünk, hogy éljünk és meg ne haljunk se mi, se te, se a mi gyermekeink. Én leszek kezes érette, az én kezemből kérd elő. Ha vissza nem hozom őt hozzád, és elődbe nem állítom őt, mind éltig bűnös le-
10, 11 gyek előtted. Bizony ha nem késlekedünk vala, ez ideig már kétszer is megjöhettünk volna. És monda nékik Izráel az ő atyjok: Ha csakugyan így kell lenni, akkor ezt cselekedjétek: Vegyetek e föld válogatott gyümölcseiből a ti edényeitekbe, és vigyetek ajándékot annak a férfiúnak; egy kevés balzsamot, egy kevés
12 mézet, fűszerszámokat, mirhát, diót, mandulát. Pénzt pedig két annyit vigyetek magatokkal, sőt a mely
13 pénzt meghoztatok a ti zsákjaitok szájában, azt is vigyétek vissza magatokkal, talán tévedés ez. Öcsé-
14 teket is vegyétek, keljetek fel és menjetek vissza ahhoz a férfiúhoz. A mindenható Isten pedig engedje, hogy kedvet találjatok annál a férfiúnál, és bocsássa vissza ti veletek a másik atyátokfiát, és Benjámint. Én pedig ha megfosztottnak kell lennem, hadd legyek megfosztva. Vevék azért a férfiak azt az ajándé-
15 kot, és vevének kétannyi pénzt az ő kezökbe, és Benjámint, és felkelének és alámenének Égyiptomba, és
16 megállának József előtt. A mint meglátá József ő velök Benjámint, monda az ő háza gondviselőjének: Vidd be azokat az embereket a házba, és ölj barmot, s készítsd el, mert velem ebédelnek ez emberek ma
17 délben. És az a férfiú aképen cselekedék, a mint József parancsolta vala, és bevivé az a férfiú azokat az
18 embereket a József házába. És megfélemlének azok az emberek, a miért bevivék őket a József házába, és mondának: A pénzért hozattatánk ide be, mely először a mi zsákjainkba tétetett volt, hogy reánk ro-
19 hanjon, megtámadjon és minket rabszolgákká tegyen a mi szamarainkkal együtt. És járulának József
20 házának gondviselőjéhez, és szólának néki a ház ajtajában. És mondának: Kérünk uram! Ennekelőtte
21 alájöttünk vala eleséget venni. És lőn mikor éjjeli szállásra jutánk és kioldjuk vala a mi zsákjainkat: ímé mindenikünknek pénze az ő zsákjának szájában vala, tulajdon pénzünk teljes mértéke szerint; és
22 visszahoztuk azt magunkkal. De más pénzt is hoztunk le magunkkal eleséget venni; nem tudjuk ki tette
23 a mi pénzünket zsákjainkba. És monda: Legyetek békén, ne féljetek; a ti Istentek és a ti atyátok Istene adta néktek azt a kincset zsákjaitokba; pénzetek az én kezemhez jutott. És kihozá hozzájok Simeont.
24 Bevivé azután a férfiú azokat az embereket a József házába, és vizet hozata, és megmosák lábaikat, és
25 abrakot is ada az ő szamaraiknak. Ők pedig elkészíték az ajándékot mire József délben megjöve; mert
26 megértették vala, hogy ott ebédelnek. Mikor József haza jöve, bevivék néki az ajándékot, mely kezökben
27 vala, a házba, és leborulának előtte a földig. És kérdezősködék egészségök felől, s monda: Egészségben
28 van-é a ti vén atyátok, a kiről nékem szóltatok? él-é még? Azok pedig mondának: Egészségben van a
29 te szolgád, a mi atyánk, még él. És meghajták magokat és leborúlának. És felemelé szemeit és látá Benjámint az ő atyjafiát, az ő anyjának fiát, és monda: Ez-é a ti legkissebbik atyátokfia, a ki felől nékem
30 szóltatok vala? És ismét monda: Az Isten légyen hozzád kegyelmes, fiam! Akkor elsiete onnan József,
31 mert felgerjede szíve az ő öcscse iránt, és erőlteti vala a sírás; beméne azért szobájába, és ott síra. Az-
32 után megmosá orczáját, és kiméne, és megtartóztatá magát, és monda: Hozzatok enni valót. És elhozák néki külön, azoknak is külön, és az Égyiptombelieknek is, kik vele esznek vala, külön: Mert nem ehet-
33 tek az Égyiptombeliek együtt a héberekkel, mert utálatos az az Égyiptombeliek előtt. Leűlének azért ő előtte, az elsőszülött az ő elsőszülöttsége szerint, és a fiatalabb az ő fiatalsága szerint. És az emberek
34 álmélkodva nézének egymásra. Ő pedig részt juttata azoknak maga elől és a Benjámin része ötszörte nagyobb vala mindnyájok részénél. És ivának és megittasodának ő nála.

44 Azután parancsola József az ő háza gondviselőjének, mondván: Töltsd meg ez embereknek zsákjait
2 eleséggel a mennyit elvihetnek; és mindeniknek pénzét tedd zsákja szájába. Az én poharamat pedig, az ezüst poharat, tedd a legkissebbik zsákjának szájába gabonájának árával együtt. És az József beszéde
3 szerint cselekedék, a mint beszélt vala. Reggel virradatkor, elbocsáttatának azok az emberek, szama-
4 raikkal együtt. Kimenének a városból, de nem meszsze haladhatának, a mikor monda József az ő háza gondviselőjének: Kelj fel, siess utánuk azoknak az embereknek és ha eléred őket, mondd nékik: Miért
5 fizettetek gonoszszal a jó helyébe? Avagy nem abból iszik-é az én uram? és abból szokott jövendölni!
6, 7 Gonoszúl cselekedtétek, a mit cselekedtetek! És utóléré őket, és ilyen szavakkal szóla nékik. Azok pedig mondának néki: Miért szól az én uram ilyen szavakkal? Távol legyen szolgáidtól, hogy ilyen dolgot
8 cselekedjenek. Ímé a pénzt, melyet zsákjaink szájában találtunk vala, meghoztuk néked Kanaán földé-
9 ről; hogy loptunk volna hát urad házából ezüstöt vagy aranyat? Akinél megtaláltatik a te szolgáid közűl,
10 haljon meg az; sőt mi is szolgái leszünk uramnak. És monda: Mostan is legyen beszédetek szerint: a
11 kinél megtaláltatik, az legyen nékem szolgám, ti pedig mentek legyetek. És sietének és leraká kiki az

ő zsákját a földre, és kioldá kiki az ő zsákját. És keresgéle; a legnagyobbikon kezdé s a legkissebbiken végezé, és megtalálá a poharat a Benjámin zsákjában. Azok pedig meghasogaták ruhájokat, és kiki megterhelé a maga szamarát, és visszatérének a városba. És beméne Júda és az ő atyjafiai a József házába, ki még ott vala, és földre esének előtte. És monda nékik József: Mi dolog ez a mit cselekedtetek? Avagy nem tudjátok-é hogy az ilyen magamféle ember jövendölni tud? És monda Júda: Mit mondhatunk az én uramnak? Mit szóljunk és mivel igazoljuk magunkat? Az Isten büntetése utólérte szolgáidat. Ímé mi az én uram szolgái vagyunk, mind mi, mind az, a kinek kezében a pohár találtatott. Ő pedig monda: Távol legyen tőlem, hogy azt cselekedjem: az a kinek kezében találtatott a pohár, az legyen nékem szolgám, ti pedig békességgel menjetek el a ti atyátokhoz. De Júda hozzá járula és monda: Kérlek uram, hadd szólhasson egy szót uram fülébe a te szolgád, és ne gerjedjen fel haragod a te szolgád ellen; mert hasonló vagy te a Faraóhoz. Az én uram kérdezte vala az ő szolgáit, mondván: Van-é atyátok, vagy testvéretek? Akkor mi azt felelénk az én uramnak: Van egy vén atyánk, és egy kis gyermek, a ki az ő vénségében lett; és ennek bátyja megholt, és csak ő maga maradt az ő anyjától, és az ő atyja szereti őt. És azt mondád a te szolgáidnak: Hozzátok én hozzám azt, hogy szemeimet reá vessem. És mondánk az én uramnak: Nem hagyhatja el az a fiú az ő atyját; mert ha elhagyja atyját, meghal az. És ezt mondád a te szolgáidnak: Ha a ti legkissebbik atyátokfia el nem jő veletek, színem elé se kerüljetek többé. Mikor azért felmenénk a te szolgádhoz, az én atyámhoz és tudtul adjuk vala néki az én uramnak beszédét: És monda a mi atyánk: Menjetek vissza, és vegyetek nékünk egy kevés eleséget. És mondánk: Nem mehetünk le; ha a mi legkissebbik atyánkfia velünk lesz, akkor lemegyünk; mert nem mehetünk ama férfiú színe elé, ha a mi legkissebbik atyánkfia velünk nem lesz. És monda a te szolgád, az én atyám, nékünk: Ti tudjátok hogy az én feleségem nékem csak két fiat szűlt. Az egyik kiméne tőlem, és azt mondom vala: bizonyára fenevad szaggatta széllyel és attól fogva nem láttam őt. Ha ezt is elviszitek szemeim elől, s veszedelem találja érni, akkor az én ősz fejemet keserűségtől borítva bocsátjátok alá a koporsóba. Ha tehát most visszamenéndek a te szolgádhoz az én atyámhoz, és e fiú nem lesz velünk, mivelhogy annak lelke ennek lelkéhez van nőve, Ha meglátja, hogy nincs meg a gyermek, meghal s akkor a te szolgáid, a te szolgádnak a mi atyánknak ősz fejét búba borítva bocsátják alá a koporsóba. Mivel a te szolgád e fiúért az atyjánál kezes lett, mondván: Ha vissza nem hozom őt hozzad, mind éltig bűnös legyek az én atyám előtt. Hadd maradjon azért e gyermek helyébe a te szolgád, az én uramnak szolgájául; e gyermek pedig menjen fel az ő bátyjaival. Mert mimódon mehetnék én fel atyámhoz, ha e gyermek velem nem lenne, a nélkül, hogy ne lássam a nyomorúságot, mely atyámat érné?

45 És nem tartóztathatá magát tovább József, mindazok előtt, kik körűlötte állának és felkiálta: Vezessetek ki minden embert mellőlem. És nem marada senki nála, mikor megismerteté magát József az ő atyjafiaival. És hangos sírásra fakada, úgy hogy meghallák az Égyiptombeliek, és meghallá a Faraó háznépe is. És monda József az ő atyjafiainak: Én vagyok József, él-é még az én atyám? És nem felelhetének néki az ő atyjafiai, mert megrettentek vala tőle. Monda azért József az ő atyjafiainak: Jőjjetek közelebb hozzám! És közelebb menének. Akkor monda: Én vagyok József, a ti testvéretek, kit eladtatok vala Égyiptomba. És most ne bánkódjatok, és ne boszszankodjatok azon, hogy engem ide eladtatok; mert a ti megmaradástokért küldött el engem Isten ti előttetek. Mert immár két esztendeje, hogy éhség van e földön, de még öt esztendő van hátra, melyben sem szántás, sem aratás nem lesz. Az Isten küldött el engem ti előttetek, hogy míveljem a ti megmaradásotokat e földön, és hogy megmenthesselek titeket nagy szabadítással. Nem ti küldöttetek azért engem ide, hanem az Isten, ki engem a Faraó atyjává tett, és egész házának urává, és Égyiptom egész földének fejedelmévé. Siessetek és menjetek fel atyámhoz, és mondjátok néki: Ezt mondja a te fiad József: Az Isten engem egész Égyiptomnak urává tett, jőjj le én hozzám, ne késsél. És Gósen földén lakozol, és én hozzám közel leszesz, mind te, mind fiaid, mind fiaidnak fiai, juhaid, barmaid, és mindened, a mid van. És eltartalak ott téged, mert még öt esztendei éhség lesz, hogy tönkre ne juss te, és házadnépe, és semmi, a mid van. És ímé a ti szemeitek látják, és az én atyámfiának Benjáminnak szemei, hogy az én szám szól hozzátok. Beszéljétek hát el atyámnak minden én dicsőségemet Égyiptomban, és mindazt, a mit láttatok. És siessetek s hozzátok ide az én atyámat. És nyakába borúla az ő öcscsének Benjáminnak és síra; Benjámin is síra az ő nyakán. És megcsókolá mind az ő testvéreit és síra ő rajtok; azután beszédbe ereszkedének vele az ő testvére i. És eljuta a hír a Faraó házába is, mondván: Eljöttek a József atyjafiai; és tetszék e dolog mind a Faraónak, mind az ő szolgáinak. És monda a Faraó Józsefnek: Mondd meg a te atyádfiainak: Ezt cselekedjétek: Terheljétek meg a ti barmaitokat, és eredjetek, menjetek el Kanaán földére; És vegyétek fel atyátokat és házatok népét, és jőjjetek hozzám; és én néktek adom Égyiptom földének javát, hogy éljétek e földnek zsírját. Ez is paran-

csolatúl legyen néked: Ezt míveljétek, vigyetek magatokkal Égyiptom földéről szekereket gyermekeitek
20 és feleségeitek számára, és vegyétek fel atyátokat és jőjjetek. A ti házi eszközeitekre pedig ne tekintse-
21 tek sóhajtva; mert egész Égyiptom földének a legjava a tiétek. És aképen cselekedének Izráel fiai; és ada
22 nékik József szekereket a Faraó parancsolatja szerint; és enni valót is ada nékik az útra. Valamennyien
valának, mindegyiknek ada egy-egy öltöző ruhát: Benjáminnak pedig ada háromszáz ezüst pénzt és öt
23 öltöző ruhát. Atyjának pedig külde ilyenképen: tíz szamarat égyiptomi javakkal terhelve, és tíz nőstény
24 szamarat gabonával, kenyérrel és egyéb élelemmel terhelve, az ő atyjának az útra. És elbocsátá az ő
25 testvéreit, és elmenének, és monda nékik: Ne háborogjatok az úton. Feljövének azért Égyiptomból: és
26 eljutának Kanaán földére az ő atyjokhoz, Jákóbhoz. És mikor tudtára adák, mondván: József még él,
27 és hogy uralkodik egész Égyiptom földén; az ő szíve elalélt, mert nem hisz vala nékik. Elbeszélék azért
néki József minden beszédét, a melyeket velök beszélt vala, és látá a szekereket is, a melyeket József
28 küldött vala, hogy őt elvigyék; akkor fölélede az ő atyjoknak, Jákóbnak lelke. És monda Izráel: Elég
nékem, hogy József az én fiam még él: lemegyek hát, hogy meglássam őt minekelőtte meghalok.

46 Eindula azért Izráel minden hozzá tartozóival és méne Beérsebába; és áldozék áldozatokat az ő atyja
2 Izsák Istenének. És szóla Isten Izráelnek éjjeli látomásban, és monda: Jákób, Jákób. Ő pedig monda:
3 Ímhol vagyok. És monda: Én vagyok az Isten, a te atyádnak Istene: Ne félj lemenni Égyiptomba; mert
4 nagy néppé teszlek ott téged. Én lemégyek veled Égyiptomba, és én bizonynyal fel is hozlak; és József
5 fogja bé a te szemeidet. Felkerekedék azért Jákób Beérsebából, és elvivék Izráel fiai Jákóbot az ő aty-
6 jokat, és gyermekeiket és feleségeiket a szekereken, melyeket a Faraó küldött vala érette. És elvivék
nyájaikat és szerzeményeiket, melyeket Kanaán földén szereztek vala, és jutának Égyiptomba Jákób és
7 minden vele levő magva. Az ő fiait és fiainak fiait, az ő leányait, és fiainak leányait és minden vele
8 levő magvát elvivé magával Égyiptomba. Ezek pedig az Izráel fiainak nevei, kik bémentek Égyiptomba:
9 Jákób és az ő fiai: Jákóbnak elsőszülötte Rúben. Rúben fiai pedig: Khánokh, Pallu, Kheczrón, Khármi.
10, 11 Simeon fiai pedig: Jemúel, Jámin, Ohad, Jákhin, Czóhár és Saul a kanaáni asszonynak fia. Lévi fiai
12 pedig: Gerson, Kehát, Mérári. Júda fiai pedig: Hér, Ónán, Séla, Perecz, Zerákh; de megholt vala Hér és
13 Ónán a Kanaán földén. Perecznek fiai pedig: Kheczrón és Khámul. Izsakhár fiai pedig: Thóla, Puvah,
14, 15 Jób és Simrón. Zebulon fiai pedig: Szered, Élon, Jákhleél. Ezek Lea fiai, a kiket szűlt vala Jákóbnak
Mésopotámiában, Dínával az ő leányával együtt. Fiainak és leányainak összes száma: harminczhárom
16, 17 lélek. Gád fiai pedig: Czifjon, Khaggi, Súni, Eczbón, Héri, Aródi és Areéli. Áser fiai pedig: Jimnáh, Jis-
18 váh, Jisvi, Beriha, és Szerakh az ő húgok; Berihának fiai pedig: Khéber és Málkhiel. Ezek Zilpa fiai, kit
19 Lábán adott vala Leának az ő leányának; és ő szűlé ezt a tizenhat lelket Jákóbnak. Rákhelnek, Jákób
20 feleségének fiai: József és Benjámin. És születének Józsefnek Égyiptom földén Manasse és Efráim, a
21 kiket Aszináth, Pótiferának, On papjának leánya szűlt néki. Benjámin fiai pedig: Bela, Bekher, Asbél,
22 Géra, Nahamán, Ekhi, Rós, Muppim, Khuppim és Ard. Ezek Rákhel fiai, kik születtek Jákóbnak, mind-
23, 24 össze tizennégy lélek. Dán fia pedig: Khusim. Nafthali fiai pedig: Jakhczeél, Gúni, Jéczer és Sillém.
25 Ezek Bilha fiai, kit adott vala Lábán Rákhelnek az ő leányának; és ezeket szűlte Jákóbnak, mindössze
26 hét lelket. Valamennyi Jákóbbal Égyiptomba jött lélek, kik az ő ágyékából származtak, a Jákób fiainak
27 feleségeit nem számítva, mindössze hatvanhat lélek. József fiai pedig, kik Égyiptomban születtek, két
28 lélek. Jákób egész házanépe, mely Égyiptomba ment vala, hetven lélek. Júdát pedig elküldé maga előtt
29 Józsefhez, hogy útmutatója legyen Gósen felé. És eljutának Gósen földére. És befogata József az ő sze-
kerébe, és eleibe méne Izráelnek az ő atyjának Gósenbe; s a mint maga előtt látá, nyakába borúla, és síra
30 az ő nyakán sok ideig. És monda Izráel Józsefnek: Immár örömest meghalok, minekutána láttam a te
31 orczádat, hogy még élsz. József pedig monda az ő testvéreinek, és az ő atyja házanépének: Felmegyek és
tudtára adom a Faraónak, és ezt mondom néki: Az én testvéreim és atyám háznépe, kik Kanaán földén
32 valának, eljöttek én hozzám. Azok az emberek pedig juhpásztorok, mert baromtartó nép valának, és
33 juhaikat, barmaikat, és mindenöket valamijök van, elhozták. S ha majd a Faraó hivat titeket és azt
34 kérdi: Mi a ti életmódotok? Azt mondjátok: Baromtartó emberek voltak a te szolgáid gyermekségünktől
fogva mind ez ideig, mi is, mint a mi atyáink, hogy lakhassatok Gósen földén; mert minden juhpásztor
utálatos az Égyiptombeliek előtt. hogy a Kanaán földén temesse el őt.

47 Elméne azért József és tudtára adá a Faraónak, és monda: Az én atyám és atyámfiai, juhaikkal, bar-
2 maikkal és mindenökkel valamijök volt, ide jöttek Kanaán földéről; és most Gósen földén vannak. És
3 vőn ötöt az ő testvérei közűl, és állítá őket a Faraó elé. És monda a Faraó a József testvéreinek: Mi a
4 ti életmódotok? És mondának a Faraónak: Juhpásztorok a te szolgáid, mi is, mint a mi atyáink. És

mondának a Faraónak: Azért jöttünk, hogy e földön tartózkodjunk, mert a te szolgáid barmainak nincs legelője, mivelhogy elhatalmazott az éhség Kanaán földén: hadd lakjanak azért most a te szolgáid Gósen földén. És szóla a Faraó Józsefnek mondván: A te atyád és a te atyádfiai jöttek te hozzád. Égyiptom 5, 6
földe ímé előtted van; e föld legjobb részében telep ítsd le a te atyádat és atyádfiait, lakozzanak a Gósen földén: ha pedig tudod, hogy vannak közöttök arra termett emberek, tedd azokat az én barmaim gondviselőivé. Bevivé József Jákóbot is az ő atyját, és állítá őt a Faraó elé. És köszönté Jákób a Faraót. És 7, 8
monda a Faraó Jákóbnak: Hány esztendős vagy? Monda pedig Jákób a Faraónak: Az én bujdosásom 9
esztendeinek napjai száz harmincz esztendő; kevesek és nyomorúságosak voltak az én életem eszte ndeinek napjai, és nem érték el az én atyáim élete esztendeinek napjait, a meddig ők bujdostak. És megáldá 10
Jákób a Faraót, és kiméne a Faraó elől. Megtelepíté tehát József az ő atyját és atyjafiait, és ada nékik 11
birtokot Égyiptom földén, annak a földnek legjobb részében a Rameszesz földén; a mint megparancsolta vala a Faraó. És ellátja vala József az ő atyját és atyjafiait, és az ő atyjának egész házanépét kenyérrel, 12
gyermekeik számához képest. És kenyér nem vala az egész föld kerekségén, mert igen nagy vala az 13
éhség, és elalélt vala Égyiptom földe, és a Kanaán földe az éhség miatt. József pedig mind összeszedé a 14
pénzt, a mi találtatik vala Égyiptomnak és Kanaánnak földén a gabonáért, a melyet azok vesznek vala; és bévivé József a pénzt a Faraó házába. És mikor elfogyott a pénz Égyiptom földéről is, Kanaán földéről 15
is, egész Égyiptom Józsefhez méne, mondván: Adj nékünk kenyeret, miért haljunk meg szemed láttára, azért hogy nincs pénz. És monda József: Hozzátok ide barmaitokat, és adok néktek a ti barmaitokért, ha 16
nincs pénz. És elvivék barmaikat Józsefhez, és ada nékik József kenyeret lovakért, juhokért, ökrökért 17
és szamarakért: és eltartá őket abban az esztendőben kenyérrel az ő barmaik összeségéért. Mikor pedig 18
elmúlék az esztendő, menének hozzá a második esztendőben, és mondának néki: Nem titkolhatjuk el uramtól, hogy bizony elfogyott a pénz, és a barom-nyájak mind uramnál vannak, a mint látja az én uram semmi sem maradt, csak testünk és földünk. Miért veszszünk el szemed láttára mind magunk, mind 19
földünk? végy meg minket és földünket kenyéren, és mi és a mi földünk szolgái leszünk a Faraónak; csak adj magot, hogy éljünk s ne haljunk meg, és a föld ne pusztuljon el. Megvevé azért József egész Égyip- 20
tom földét a Faraó részére, mert az Égyiptombeliek mind eladák az ő földjöket, mivelhogy erőt vett vala rajtok az éhség. És a föld a Faraóé lőn. A népet pedig egyik városból a másikba telepíté Égyiptom egyik 21
határszélétől másik széleig. Csak a papok földét nem vevé meg, mert a papoknak szabott részök vala a 22
Faraótól és abból a szabott részből élnek vala, a mit nékik a Faraó ád vala; annak okáért nem adák el az ő földjöket. És monda József a népnek: Ímé megvettelek titeket a mai napon, és a ti földeteket a Faraónak. 23
Ímhol számotokra a mag, vessétek be a földet. És takaráskor adjatok a Faraónak egy ötödrészt; négy 24
rész pedig legyen a tiétek, a mező bevetésére és éléstekre, mind magatoknak, mind házatok népének, és gyermekeiteknek eledelül. És mondának: Életünket megtartottad; hadd találjunk kegyelmet uram 25
szemei előtt, és szolgái leszünk a Faraónak. És törvénynyé tevé azt József mind e mai napig Égyiptom 26
földén, hogy a Faraóé az ötödrész, csak a papok földe, egyedűl az nem volt a Faraóé. Lakozék azért Izráel 27
Égyiptom földében a Gósen földén, és ott megörököd́enek, s megszaporodának és megsokasodának felette igen. Jákób pedig tizenhét esztendeig él vala Égyiptom földén, és Jákób élete esztendeinek napjai száz 28
negyvenhét esztendő. És elközelgeténck Izráel halálának napjai, és hívatá az ő fiát Józsefet, s monda 29
néki: Ha én te előtted kedves vagyok, kérlek tedd a kezedet tomporom alá, és légy hozzám szeretettel és hűséggel: Kérlek, ne temess el engem Égyiptomban. Midőn elaluszom az én atyáimmal, vígy ki engem 30
Égyiptomból, és temess el az ő sírjokba. És monda: Én a te beszéded szerint cselekszem. És monda: 31
Esküdjél meg nékem! és megesküvék néki. És leborúla Izráel az ágy fejére. és megáldja őket.

És lőn ezek után, megmondák Józsefnek: Ímé a te atyád beteg; és elvivé magával az ő két fiát Manas- **48**
sét és Efraimot. És tudtára adák Jákóbnak mondván: Ímé a te fiad József hozzád jő; és összeszedé erejét 2
Izráel, s felűle az ágyon. És monda Jákób Józsefnek: A mindenható Isten megjelenék nékem Lúzban, a 3
Kanaán földén, és megálda engem. És monda nékem: Ímé én megszaporítlak és megsokasítlak és népek 4
sokaságává teszlek téged, s ezt a földet te utánad a te magodnak adom örök birtokúl. Most tehát a te 5
két fiad, a kik néked Égyiptom földén annakelőtte születtek, hogy én hozzád jöttem vala Égyiptomba, az enyéim; Efraim és Manasse, akár csak Rúben és Simeon, az enyéim lesznek. Ama szülötteid pedig, kiket 6
ő utánok nemzettél, tiéid lésznek, és az ő bátyjaik nevéről neveztessenek az ő örökségökben. Mert mi- 7
kor Mésopotámiából jövék, meghala mellettem Rákhel Kanaán földén az úton, mikor még egy dűlőföldre valék Efratától, és eltemetém őt ott az Efratába (azaz Bethlehembe) vezető úton. És meglátá Izráel a 8
József fiait és monda: Kicsodák ezek? József pedig monda az ő atyjának: Az én fiaim, kiket Isten itt 9
adott nékem. És monda: Hozd ide őket hozzám, hadd áldjam meg. Mert Izráelnek szemei meghomá- 10

lyosodának a vénség miatt, és nem láthat vala. Közel vivé tehát őket hozzá, ő pedig megcsókolgatá és
11 megölelgeté őket. És monda Izráel Józsefnek: Nem gondoltam, hogy orczádat megláthassam, és ímé az
12 Isten megengedte látnom magodat is. Akkor kivevé József azokat az ő atyjának térdei közűl, és leborúla
13 arczczal a földre. És fogá József mindkettejöket, Efraimot jobbkezével Izráel balkeze felől; Manassét
14 pedig balkezével, Izráelnek jobbkeze felől és közel vivé őket hozzá. Izráel pedig kinyujtá az ő jobbkezét
és rátevé Efraim fejére, pedig ő a kisebbik vala, az ő balkezét pedig Manasse fejére. Tudva tevé így kezeit,
15 mert az elsőszülött Manasse vala. És megáldá Józsefet s monda: Az Isten, a kinek előtte jártak az én
16 atyáim Ábrahám és Izsák; az Isten a ki gondomat viselte, a mióta vagyok, mind e napig: Amaz Angyal,
ki megszabadított engem minden gonosztól, áldja meg e gyermekeket, és viseljék az én nevemet és az én
17 atyáimnak Ábrahámnak és Izsáknak nevét, és mint a halak szaporodjanak e földön. Látván pedig Jó-
zsef, hogy az ő atyja jobbkezét Efraim fejére tevé, nem tetszék néki, és megfogá atyja kezét, hogy Efraim
18 fejéről Manasse fejére tegye át. És monda József az ő atyjának: Nem úgy atyám; mert ez az elsőszülött,
19 ennek fejére tedd jobb kezedet. Nem akará pedig az atyja és monda: Tudom fiam, tudom, ő is néppé
lesz, ő is megnevekedik; de az ő öcscse nálánál inkább megnevekedik, és az ő magja népek sokaságává
20 lesz. És megáldá őket azon a napon, mondván: Ha áld, téged említsen Izráel, mondván: Az Isten téged
21 olyanná tégyen mint Efraimot s Manassét. És Efraimot eleibe tevé Manassénak. És mondá Izráel Jó-
22 zsefnek: Ímé én meghalok, de az Isten veletek lesz és vissza visz titeket a ti atyáitok földére. Én pedig
adok néked egy osztályrészt a te atyádfiainak része felett, melyet az Emoreustól vettem fegyveremmel és
kézivemmel.

49 És szólítá Jákób az ő fiait, és monda: Gyűljetek egybe, hadd jelentsem meg néktek, a mi rátok kö-
2 vetkezik a messze jövőben. Gyűljetek össze s hallgassatok Jákóbnak fiai! hallgassatok Izráelre, a ti
3 atyátokra. Rúben, te elsőszülöttem, erőm, tehetségem zsengéje, első a méltóságban, első a hatalomban.
4 Állhatatlan, mint a víz, nem leszesz első, mivel atyád ágyába léptél fel: akkor megfertőztetted! Nyoszo-
5, 6 lyámba lépett ő. Simeon és Lévi atyafiak, erőszak eszközei az ő fegyverök. Tanácsukban ne légyen
részes lelkem, gyűlésükkel ne egyesűljön dicsőségem, mert haragjokban férfit öltek, s kedvök telve inát
7 szegték az ökörnek. Átkozott haragjok, mert erőszakos, és dühök, mivel kegyetlen; eloszlatom őket Já-
8 kóbban, és elszélesztem Izráelben. Júda! téged magasztalnak atyádfiai, kezed ellenségeidnek nyakán
9 lesz s meghajolnak előtted atyáidnak fiai. Oroszlánkölyök Júda; zsákmányt ejtvén, felmentél, fiam! Le-
10 hevert, lenyúgodott, mint a hím-oroszlán, és mint nőstény oroszlán; ki veri őt fel? Nem múlik el Júdától
11 a fejedelmi bot, sem a vezéri pálcza térdei közűl; míg eljő Siló, és a népek néki engednek. Szőlőtőhöz
köti szamarát, és nemes venyigéhez szamara vemhét, ruháját borban mossa, s felöltőjét a szőlő vérében.
12, 13 Bortól veresek szemei, tejtől fehérek fogai. Zebulon a tenger partjáig lakozik, azaz a hajók kikötőjéig
14, 15 s határának széle Czídonig ér. Izsakhár erős csontú szamár, a karámok közt heverész. S látja, hogy
16 jó a nyugalom, és hogy a föld mily kies: teher alá hajtja hátát, s robotoló szolgává lesz. Dán ítéli az
17 ő népét, mint Izráel akármelyik nemzetsége. Dán kígyó lesz az úton, szarvaskígyó az ösvényen, mely
18, 19 a ló körmébe harap, hogy lovagja hanyatt esik. Szabadításodra várok Uram! Gád! had háborgatja;
20, 21 majd ő hág annak sarkába. Ásernek kenyere kövér, királyi csemegét szolgáltat. Nafthali, gyorslábú
22 szarvas, az ő beszéde kedves. Termékeny fa József, termő ág a forrás mellett, ágazata meghaladja a
23, 24 kőfalat. Keserítik, lövöldözik és üldözik a nyilazók: De mereven marad kézíve, feszülten keze karjai,
25 Jákób Hatalmasának kezétől, onnan, Izráel pásztorától, kősziklájától. Atyád Istenétől, a ki segéljen; a
mindenhatótól, a ki megáldjon, az ég áldásaival, onnan felülről, a mélység áldásaival, mely alant terül,
26 az emlők és anyaméh áldásaival. Atyád áldásai meghaladják az ős hegyek áldásait, az örök halmok ki-
27 ességeit. Szálljanak József fejére, a testvérek közűl kiválasztatottnak koponyájára. Benjamin ragadozó
28 farkas: reggel ragadományt eszik, este pedig zsákmányt oszt. Mind ezek Izráel nemzetségei, tizenket-
ten, és ez az a mit mondott nékik az ő atyjok, mikor őket megáldá; mindeniket tulajdon áldásával áldá
29 meg. És parancsola nékik és monda: Én az én népemhez takaríttatom, temessetek engem az én atyáim-
30 hoz, ama barlangba, mely a Khitteus Efron mezején van. Abba a barlangba, mely Kanaán földén Mamré
ätellenében Makpelahnak mezején van, melyet megvett Ábrahám a mezővel együtt a Khitteus Efrontól,
31 temetésre való örökségűl. Oda temették el Ábrahámot és Sárát az ő feleségét; oda temették Izsákot és
32 Rebekát az ő feleségét; s oda temettem el Leát is. Szerzemény e mező és a barlang, mely abban van, a
33 Khéth fiaitól. És elvégezé Jákób a mit fiainak parancsolt és fölszedé lábait az ágyra, és kimúlék és az ő
népéhez takaríttaték.

50, 2 József pedig az ő atyja orczájára borúla és siránkozék felette és csókolgatá őt. És megparancsolá
József az ő szolgáinak, az orvosoknak, hogy balzsamozzák be az ő atyját; és bebalzsamozák az orvosok
3 Izráelt. Mikor negyven nap eltelék, mert akkorra telnek be a bebalzsamozás napjai, siraták őt az Égyip-

tombeliek hetven napig. És elmúlának az ő siratásának napjai, és szóla József a Faraó házanépéhez, 4
mondván: Ha kedves vagyok előttetek, szóljatok kérlek a Faraónak, mondván: Az én atyám engem 5
megesketett mondván: Ímé én meghalok; az én síromba, melyet Kanaán földén ástam magamnak, oda
temess el engem. Most hát kérlek, hadd menjek el, és temessem el az én atyámat, azután visszatérek.
És monda a Faraó: Eredj el és temesd el a te atyádat, a mint megesketett téged. Elméne azért József, 6, 7
hogy az ő atyját eltemesse, és vele együtt felmenének mind a Faraó szolgái, az ő házának vénei és Égyip-
tom földének minden vénei, Józsefnek is egész háznépe; és az ő bátyjai, és az ő atyjának háznépe; csak 8
gyermekeiket, juhaikat és barmaikat hagyták a Gósen földén. Felmenének annakfelette ő vele szekerek 9
is és lovagok, úgy hogy igen nagy sereg vala. Mikor eljutának Atád szérűjéhez, mely a Jordánon túl van, 10
nagy és keserves sírással sírának ott. József pedig hét napig gyászolá az ő atyját. És láták az ország 11
lakosai, a Kanaán népe azt a gyászt Atád szérűjénél, és mondának: Keserves gyásza ez az Égyiptombe-
lieknek. Azért nevezék azt a helyet Ábel Miczrajimnak, mely a Jordánon túl van. Aképen cselekedének 12
azért Jákóbbal az ő fiai, a miképen megparancsolta vala nékik. Elvivék ugyanis őt az ő fiai Kanaán 13
földére és eltemeték őt a Makpelah mezőnek barlangjába, melyet vett vala Ábrahám a mezővel együtt te-
metésre való örökségnek a Khitteus Efrontól Mamrénak átellenében. És visszatére József Égyiptomba, 14
ő és az ő atyjafiai, és mind azok, kik vele fölmentek vala az ő atyjának temetésére, minekutána eltemette
az ő atyját. A mint láták József bátyjai, hogy az ő atyjok meghalt, ezt mondják vala: Hátha gyűlölni 15
fog minket József, és visszaadja nékünk mindazt a gonoszt, a mit rajta elkövettünk. Izenetet küldének 16
azért Józsefhez, mondván: A te atyád megparancsolta nékünk az ő holta előtt, mondván: Így szóljatok 17
Józsefhez: Kérünk téged, bocsásd meg a te atyádfiainak vétkét és bűnöket, mert gonoszúl cselekedtek te
ellened. Most azért bocsásd meg azoknak vétkét, a kik a te atyád Istenét szolgálják. József pedig sír vala,
mikor ezt mondák néki. Járulának pedig ő hozzá az ő testvérei is, és leborúlának előtte és mondának: 18
Ímé mi a te szolgáid vagyunk. József pedig monda: Ne féljetek: avagy Isten gyanánt vagyok-é én? Ti 19, 20
gonoszt gondoltatok én ellenem, de Isten azt jóra gondolta fordítani, hogy cselekedjék úgy a mint ma,
hogy sok nép életét megtartsa. Most annakokáért ne féljetek: Eltartalak én titeket és a ti gyermekei- 21
teket. És megvígasztalá őket és szívökre beszéle. József pedig Égyiptomban lakozék; mind ő, mind az 22
ő atyjának házanépe. És éle József száz tíz esztendeig. És látá József Efraimtól harmad ízen való fiait. 23
Manasse fiának Mákhirnak is születtek József térdén gyermekei. És monda József az ő testvéreinek: Én 24
meghalok, de Isten bizonnyal meglátogat titeket és felvisz titeket e földről arra a földre, melyet esküvel
ígért meg Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak. És megesketé József Izráel fiait, mondván: Mikor az Is- 25
ten titeket bizonnyal meglátogat, vigyétek fel innen az én tetemeimet magatokkal. És meghala József 26
száz tíz esztendős korában, és bebalzsamozák, és koporsóba tevék Égyiptomban.

II MÓZES

1 Ezek pedig az Izráel fiainak nevei, a kik Jákóbbal Égyiptomba menének; ki-ki az ő házanépével
2, 3, 4 méne: Rúben, Simeon, Lévi és Júda; Izsakhár, Zebulon és Benjámin; Dán és Naftháli, Gád
5 és Áser. Mindazok a lelkek pedig, a kik Jákób ágyékából származtak vala, hetvenen valának.
6 József pedig Égyiptomban vala. És meghala József és minden ő atyjafia és az az egész nem-
7 zedék. Izráel fiai pedig szaporák valának, szaporodának és sokasodának és igen-igen elhatalmazának,
8 úgy hogy megtelék velök az ország. Azonközben új király támada Égyiptomban, a ki Józsefet nem is-
9, 10 merte vala. És monda az ő népének: Ímé az Izráél fiainak népe több, és hatalmasabb nálunknál. Nosza
bánjunk okosan vele, hogy el ne sokasodjék és az ne legyen, hogy ha háború támad, ő is ellenségünkhöz
11 adja magát és ellenünk harczoljon és az országból kimenjen. Rendelének azért föléjök robotmestere-
ket, hogy nehéz munkákkal sanyargassák őket. És építe a Faraónak gabonatartó városokat, Pithomot és
12 Ramszeszt. De minél inkább sanyargatják vala őt, annál inkább sokasodik és annál inkább terjeszkedik
13, 14 vala, s félnek vala az Izráel fiaitól. Pedig kegyetlenűl dolgoztaták az égyiptomiak az Izráel fiait. És
kemény munkával keseríték életöket, sárcsinálással, téglavetéssel és mindenféle mezei munkával, min-
15 den munkájokkal, melyeket kegyetlenűl dolgoztatnak vala velök. És szóla Égyiptom királya a héber
16 bábáknak, a kik közűl egyiknek Sifra, a másiknak Puá vala neve. És monda: Mikoron héber asszonyok
17 körűl bábálkodtok, nézzetek a szűlőszékre: ha fiú az, azt öljétek meg, ha pedig leány az, hadd éljen. De
a bábák félék az Istent és nem cselekedének úgy a mint Égyiptom királya parancsolta vala nékik, hanem
18 életben hagyják vala a gyermekeket. Hívatá annakokáért Égyiptom királya a bábákat és monda nékik:
19 Miért míveltétek azt, hogy életben hagytátok a gyermekeket? A bábák pedig mondának a Faraónak:
Mert a héber asszonyok nem olyanok, mint az Égyiptombeliek: mert azok élet-erősek; minekelőtte a bába
20 hozzájok eljutna, már szűlnek. Annakokáért jól tőn Isten a bábákkal, a nép pedig sokasodék és igen
21, 22 elhatalmazék. És lőn, hogy mivel a bábák félék az Istent: megépíté az ő házukat. Parancsola azért
a Faraó minden ő népének, mondván: Minden fiút, a ki születik, vessetek a folyóvízbe, a leányt pedig
hagyjátok mind életben. neveltetése, menekülése és házassága.

2, 2 És elméne egy Lévi nemzetségéből való férfiú és Lévi-leányt vőn feleségűl. És fogada méhében az
3 asszony és fiat szűle; és látá; hogy szép az és rejtegeté három hónapig. De mikor tovább nem rejtegetheté,
szerze annak egy gyékény-ládácskát, és bekené azt gyantával és szurokkal s belétevé a gyermeket és
4 letevé a folyóvíz szélén a sás közé. Az ő nénje pedig megáll vala távolról, hogy megtudja: mi történik
5 vele? És aláméne a Faraó leánya, hogy megfürödjék a folyóvizben, szolgálóleányai pedig járkálnak vala
6 a víz partján. És meglátá a ládácskát a sás között s elküldé az ő szolgálóleányát és kihozatá azt. És
kinyitá és látá a gyermeket; és ímé egy síró fiú. És könyörűle rajta és monda: A héberek gyermekei
7 közűl való e z. Az ő nénje pedig monda a Faraó leányának: Elmenjek-é s hívjak-é egy szoptatós asszonyt
8 a héber asszonyok közűl, hogy szoptassa néked a gyermeket? És a Faraó leánya monda néki: Eredj
9 el. Elméne azért a leányzó, és elhívá a gyermek anyját. És monda néki a Faraó leánya: Vidd el ezt
a gyermeket és szoptasd fel nékem, és én megadom a te jutalmadat. És vevé az asszony a gyereket és
10 szoptatá azt. És felnevekedék a gyermek, és vivé őt a Faraó leányához, és fia gyanánt lőn annak, és
11 nevezé nevét Mózesnek, és mondá: Mert a vízből húztam ki őt. Lőn pedig azokban a napokban, mikor
Mózes felnevekedék, kiméne az ő atyjafiaihoz és látá az ő nehéz munkájokat s látá, hogy egy Égyiptombeli
12 férfi üt vala egy héber férfit az ő atyjafiai közűl. Mikor ide-oda tekinte és látá hogy senki sincs, agyonüté
13 az Égyiptombelit és elrejté azt a homokba. Másnap is kiméne és ímé két héber férfi veszekedik vala.
14 És monda annak a ki bűnös vala: Miért vered a te atyádfiát? Az pedig monda: Kicsoda tett téged fő
emberré és bíróvá mi rajtunk? Talán, engem is meg akarsz ölni, mint megöléd az égyiptomit? Mózes
15 pedig megfélemlék és monda: Bizony kitudódott a dolog. A Faraó is meghallá azt a dolgot és Mózest
halálra keresteti vala; de elfuta Mózes a Faraó elől és lakozék Midián földén; leűle pedig egy kútnál.
16 Midián p apjának pedig hét leánya vala, és oda menének és vizet húzának és tele merék a válúkat,
17 hogy megitassák atyjoknak juhait. A pásztorok is oda menének és elűzék őket. Mózes pedig felkele
18 és segítséggel lőn nékik és megitatá juhaikat. Mikor atyjokhoz Réhuelhez menének, monda ez: Mi az
19 oka, hogy ma ilyen hamar megjöttetek? Ők pedig mondának: Egy égyiptombeli férfi oltalmaza minket
20 a pásztorok ellen, annakfelette vizet is húzott nékünk, és megitatta a juhokat. S monda leányainak: És
21 hol van ő? miért hagytátok ott azt a férfit? hívjátok el, hogy egyék kenyeret. És tetszék Mózesnek, hogy

ott maradjon e férfiúnál, és ez feleségűl adá Mózesnek az ő leányát, Czipporát. És fiat szűle ez és nevezé 22
nevét Gersomnak, mert mondá: Jövevény voltam az idegen földön. És lőn ama hosszú idő alatt, meghala 23
az Égyiptom királya, Izráel fiai pedig fohászkodnak vala a szolgaság miatt, és kiáltnak vala és feljuta a
szolgaság miatt való kiáltásuk Istenhez. És meghallá Isten az ő fohászkodásukat és megemlékezék Isten 24
az Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal kötött szövetségéről. És megtekinté Isten az Izráel fiait és gondja 25
vala rájok Istennek.

Mózes pedig őrzi vala az ő ipának, Jethrónak a Midián papjának juhait és hajtá a juhokat a pusz- **3**
tán túl és juta az Isten hegyéhez, Hórebhez. És megjelenék néki az Úr angyala tűznek lángjában egy 2
csipkebokor közepéből, és látá, hogy ímé a csipkebokor ég vala; de a csipkebokor meg nem emésztetik
vala. S monda Mózes: Oda megyek, hogy lássam e nagy csudát, miért nem ég el a csipkebokor. És látá 3, 4
az Úr, hogy oda méne megnézni, és szólítá őt Isten a csipkebokorból mondván: Mózes, Mózes. Ez pedig
monda: Ímhol vagyok. És monda: Ne jőjj ide közel, oldd le a te saruidat lábaidról; mert a hely, a melyen 5
állasz, szent föld. És monda: Én vagyok a te atyádnak Istene, Ábrahámnak Istene, Izsáknak Istene 6
és Jákóbnak Istene. Mózes pedig elrejté az ő orczáját, mert fél vala az Istenre tekinteni. Az Úr pedig 7
monda: Látván láttam az én népemnek nyomorúságát, a mely Égyiptomban vagyon és meghallottam az
ő sanyargatóik miatt való kiáltásukat; sőt ismerem szenvedéseit. Le is szállok, hogy megszabadítsam őt 8
az Égyiptombeliek kezéből és felvigyem őt arról a földről, jó és tágas földre, téjjel és mézzel folyó földre,
a Kananeusok, Khitteusok, Emoreusok, Perizeusok, Khiveusok és Jebuzeusok lakóhelyére. Mivel hát 9
ímé feljutott hozzám az Izráel fiainak kiáltása és láttam is a nyomorgatást, a melylyel nyomorgatják őket
az Égyiptombeliek: Most azért eredj, elküldelek téged a Faraóhoz és hozd ki az én népemet, az Izráel 10
fiait Égyiptomból. Mózes pedig monda az Istennek: Kicsoda vagyok én, hogy elmenjek a Faraóhoz és 11
kihozzam az Izráel fiait Égyiptomból? És felele: Én veled lészek! és ez lesz a jele, hogy én küldöttelek 12
téged, hogy mikor kihozod a népet Égyiptomból, ezen a hegyen fogtok szolgálni az Istennek. Mózes pedig 13
monda az Istennek: Ímé én elmegyek az Izráel fiaihoz és ezt mondom nékik: A ti atyáitok Istene küldött
engem ti hozzátok; ha azt mondják nékem: Mi a neve? mit mondjak nékik? És monda Iste n Mózesnek: 14
VAGYOK A KI VAGYOK. És monda: Így szólj az Izráel fiaihoz: A VAGYOK küldött engem ti hozzátok.
És ismét monda Isten Mózesnek: Így szólj az Izráel fiaihoz: Az Úr, a ti atyáitoknak Istene, Ábrahámnak 15
Istene, Izsáknak Istene és Jákóbnak Istene küldött engem ti hozzátok. Ez az én nevem mind örökké és ez
az én emlékezetem nemzetségről nemzetségre. Menj el és gyűjtsd egybe az Izráel véneit és mondd ezt né- 16
kik: Az Úr, a ti atyáitok Istene, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak Istene megjelent nékem, mondván:
Megemlékeztem rólatok és arról a mit elkövettek rajtatok Égyiptomban. És mondám: Kiviszlek titeket 17
az égyiptomi nyomorúságból a Kananeusok, Khitteusok, Emoreusok, Perizeusok, Khivveusok és Jebuze-
usok földére, téjjel és mézzel folyó földre. És ha hallgatnak szavadra, akkor elmégy te és az Izráel vénei 18
Égyiptom királyához, s így szóltok néki: Az Úr, a héberek Istene megjelent nékünk; most azért hadd
menjünk három napi útra a pusztába, hogy áldozzunk az Úrnak a mi Istenünknek. Én pedig tudom, 19
hogy az égyiptomi király nem engedi meg néktek hogy elmenjetek, még erőhatalomra sem. Kinyujtom 20
azért az én kezemet és megverem Égyiptomot mindenféle csudáimmal, melyeket véghez viszek benne:
így azután elbocsát titeket. És kedvessé tészem e népet az Égyiptombeliek előtt, és lészen, hogy mikor 21
kimentek, nem mentek üresen. Kérjen azért minden asszony az ő szomszédasszonyától és háza lakó 22
asszonyától ezüst edényeket és arany edényeket és ruhákat: és rakjátok azokat fiaitokra és leányaitokra,
s így foszszátok ki Égyiptomot.

Felele Mózes és monda: De ők nem hisznek nékem s nem hallgatnak szavamra, sőt azt mondják: nem **4**
jelent meg néked az Úr. Az Úr pedig monda néki: Mi az a kezedben? S ő monda: Vessző. Vesd azt- 2, 3
úgymond-a földre. És veté azt a földre és lőn kígyóvá; és Mózes elfutamodék előle. Monda pedig az Úr 4
Mózesnek: Nyújtsd ki k ezedet és fogd meg a farkát! És kinyujtá kezét és megragadá azt, és vesszővé lőn
az ő kezében, Hogy elhigyjék, hogy megjelent néked az Úr, az ő atyáik Istene, Ábrahám Istene, Izsák 5
Istene és Jákób Istene. És ismét monda néki az Úr: Nosza dugd kebeledbe a kezed; és kebelébe dugá 6
kezét és kihúzá: ímé az ő keze poklos vala, olyan mint a hó. És monda: Dugd vissza kebeledbe a kezed: és 7
visszadugá kezét kebelébe, és kivevé azt kebeléből és ímé ismét olyanná lőn mint teste. És ha úgy lenne, 8
hogy nem hisznek néked és nem hallgatnak az első jel szavára, majd hisznek a második jel szavának.
És ha úgy lenne, hogy ennek a két jelnek sem hisznek és nem hallgatnak szavadra: akkor meríts vizet a 9
folyóvízből és öntsd a szárazra, és a víz. a mit a folyóvízből merítettél, vérré lesz a szárazon. És monda 10
Mózes az Úrnak: Kérlek Uram, nem vagyok én ékesenszóló sem tegnaptól, sem tegnap előttől fogva, sem

azóta, hogy szólottál a te szolgáddal; mert én nehéz ajkú és nehéz nyelvű vagyok. Az Úr pedig monda
néki: Ki adott szájat az embernek? Avagy ki tesz némává vagy siketté, vagy látóvá vagy vakká? Nemde
12, 13 én, az Úr? Most hát eredj és én lészek a te száddal, és megtanítlak téged arra, a mit beszélned kell. Ő
14 pedig monda: Kérlek Uram, csak küldd, a kit küldeni akarsz. És felgerjede az Úr haragja Mózes ellen és
monda: Nemde atyádfia néked a Lévi nemzetségből való Áron? Tudom, hogy ő ékesenszóló és ímé ő ki is jő
15 elődbe s mihelyt meglát, örvendezni fog az ő szívében. Beszélj azért vele, és add szájába a beszédeket, és
16 én lészek a te száddal és az ő szájával és megtanítlak titeket arra, a mit cselekedjetek. És ő beszél majd
17 helyetted a néphez és ő lesz néked száj gyanánt, te pedig leszesz néki Isten gyanánt. Ezt a vesszőt pedig
18 vedd kezedbe, hogy véghez vidd vele ama jeleket. És méne Mózes és visszatére az ő ipához Jethróhoz és
monda néki: Hadd menjek és térjek vissza az én atyámfiaihoz Égyiptomba, hogy meglássam, ha élnek-
19 e még? És monda Jethró Mózesnek: Eredj el békességgel. Az Úr pedig monda Mózesnek Midiánban:
20 Eredj, térj vissza Égyiptomba; mert meghaltak mindazok a férfiak, a kik téged halálra kerestek vala. És
felvevé Mózes az ő feleségét és az ő fiait és felülteté őket a szamárra és visszatére Égyiptom földére. Az
21 Isten vesszejét pedig kezébe vevé Mózes. És monda az Úr Mózesnek: Mikor elindulsz, hogy visszatérj
Égyiptomba, meglásd, hogy mindazokat a csudákat véghez vidd a Faraó előtt, melyeket kezedbe adtam;
22 én pedig megkeményítem az ő szívét, és nem bocsátja el a népet. Ezt mondd azért a Faraónak: Így
23 szólt az Úr: Elsőszülött fiam az Izráel. Ha azt mondom néked: Bocsásd el az én fiamat, hogy szolgáljon
24 nékem és te vonakodol elbocsátani: ímé én megölöm a te elsőszülött fiadat. És lőn az úton, egy szálláson,
25 eleibe álla az Úr és meg akarja vala őt ölni. De Czippóra egy éles követ veve és lemetszé az ő fiának
26 előbőrét és lába elé veté mondván: Bizony, vérjegyesem vagy te nékem! És békét hagya néki. Akkor
27 monda: Vérjegyes a körűlmetélkedésért. Áronnak pedig monda az Úr: Eredj Mózes eleibe a pusztába!
28 És elméne és találkozék vele az Isten hegyénél és megcsókolá őt. Mózes pedig elbeszélé Áronnak az Úr
29 mindama szavait, melyekkel őt elküldötte vala és mindazokat a jeleket, melyeket reá bízott vala. És
30 méne Mózes és Áron és egybegyűtjék Izráel fiainak minden véneit. És elmondá Áron mindazokat a
31 beszédeket, melyeket mondott vala az Úr Mózesnek és megcselekedé-a jeleket a nép szemei előtt. És
hitt a nép, és megértette, hogy meglátogatta az Úr Izráel fiait és megtekintette nyomorúságukat. És
meghajták magokat és leborúlának.

5 Annakutána pedig elmenének Mózes és Áron és mondának a Faraónak: Ezt mondá az Úr, Izráelnek
2 Istene: Bocsásd el az én népemet, hogy ünnepet űljenek nékem a pusztában. A Faraó pedig mondá:
Kicsoda az Úr, hogy szavára hallgassak, és elbocsássam az Izráelt? Nem ismerem az Urat és nem is
3 bocsátom el Izráelt. Ők pedig mondának: A héberek Istene megjelent nékünk; hadd mehessünk hát
háromnapi útra a pusztába, hogy áldozhassunk az Úrnak a mi Istenünknek, hogy meg ne verjen minket
4 döghalállal vagy fegyverrel. Égyiptom királya pedig monda nékik: Mózes és Áron! miért vonjátok el a
5 népet az ő munkáitól? menjetek dolgotokra. Ezt is mondja vala a Faraó: Ímé a föld népe most sok, és
6 ti elhagyatjátok velök az ő munkáikat. Parancsolá azért a Faraó azon a napon a nép sarczoltatóinak és
7 felvigyázóinak, mondván: Ne adjatok többé polyvát a népnek a téglavetéshez mint ennekelőtte; hadd
8 menjenek el ők magok és szedjenek magoknak polyvát. De a tégla számát, mennyit ennekelőtte csinál-
tak, vessétek ki rájok; azt le ne szállítsátok, mert restek ők és azért kiáltoznak, mondván: Menjünk el,
9 áldozzunk a mi Istennünknek. Nehezíttessék meg a szolgálat ezeken az embereken, hogy azzal legyen
10 dolguk és ne hajtsanak hazug szóra. Kimenének azért a nép sarczoltatói és felvigyázói és ezt mondák a
11 népnek mondván: Ezt mondja a Faraó: Nem adok néktek polyvát. Menjetek magatok, szedjetek maga-
12 toknak polyvát onnan, a hol találtok; mert semmi sem szállíttatik le szolgálatotokból. És elszélede a nép
13 egész Égyiptom földén, hogy tarlót szedjen polyva helyett. A sarczoltatók pedig szorítják vala, mondván:
14 Végezzétek el munkátokat, napjában a napi munkát, mint akkor, a mikor polyva volt. És verettetének az
Izráel fiai közűl való felvigyázók, a kiket a Faraó sarczoltatói rendeltek vala föléjök, mondván: Miért nem
15 végeztétek el a rátok vetett téglaszámot sem tegnap, sem ma úgy, mint ennekelőtte? És elmenének az
Izráel fiai közűl való felvigyázók és kiáltának a Faraóhoz, mondván: Miért cselekszel így a te szolgáiddal?
16 Polyvát nem adnak a te szolgáidnak és azt mondják nékünk: Csináljatok téglát! És ímé a te szolgáid
17 verettetnek, a te néped pedig vétkezik. Az pedig monda: Restek vagytok, restek, azért mondjátok: Men-
18 jünk el, áldozzunk az Úrnak! Most pedig menjetek, dolgozzatok, polyvát ugyan nem adnak néktek, de
19 a rátok vetett tégla-számot be kell adnotok. Akkor látják vala Izráel fiainak felvigyázói, hogy bajban
vannak, mivel azt kell mondaniok: a tégla-számot le ne szállítsátok; napjában a napi munka meglegyen.
20, 21 És mikor kijövének a Faraótól, szembe találkozának Mózessel és Áronnal. S mondának nékik: Lásson

meg titeket az Úr és ítéljen meg, kik rossz hírbe kevertetek minket a Faraó előtt és az ő szolgái előtt, fegyvert adván azok kezébe, hogy megöljenek minket. És visszaméne Mózes az Úrhoz és monda: Uram, 22
miért engedsz rosszúl bánni ezzel a néppel! Miért küldél engem ide? Mert attól fogva, hogy bemenék a 23
Faraóhoz, hogy a te nevedben szóljak, roszszabbul bánik e néppel; megszabadítani pedig nem szabadítád meg a te népedet.

Az Úr pedig monda Mózesnek: Majd meglátod mit cselekszem a Faraóval; mert hatalmas kéz miatt **6**
kell őket elbocsátani és hatalmas kéz miatt űzi el őket az ő földéről. Az Isten pedig szóla Mózeshez és 2
monda néki: Én vagyok az Úr. Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak úgy jelentem meg mint mindenható 3
Isten, de az én Jehova nevemen nem voltam előttük ismeretes. Szövetséget is kötöttem velek, hogy nékik 4
adom a Kanaán földét, az ő tartózkodásuk földét, a melyen tartózkodjanak. Fohászkodását is meghal- 5
lottam az Izráel fiainak a miatt, hogy az Égyiptombeliek szolgálatra szorítják őket, és megemlékeztem az én szövetségemről. Annakokáért mondd meg az Izráel fiainak: Én vagyok az Úr és kiviszlek titeket 6
Égyiptom nehéz munkái alól és megszabadítlak titeket az ő szolgálatjoktól és megmentlek titeket kinyújtott karral és nagy büntető íté letek által. És népemmé fogadlak titeket s Istentekké lészek néktek és 7
megtudjátok, hogy én vagyok a ti Uratok Istentek, a ki kihoztalak titeket Égyiptom nehéz munkái alól. És béviszlek titeket a földre, a mely felől esküre emeltem fel kezemet, hogy Ábrahámnak, Izsáknak és Já- 8
kóbnak adom azt, és néktek adom azt örökségűl, én az Úr. Eképen szóla Mózes az Izráel fiaihoz; de nem 9
hallgatának Mózesre, a kislelkűség és a kemény szolgálat miatt. Az Úr pedig szóla Mózeshez mondván: 10
Eredj be, szólj a Faraónak, Égyiptom királyának, hogy bocsássa el Izráel fiait az ő földéről. Mózes pedig 11, 12
szól az Úr előtt, mondván: Ímé Izráel fiai nem hallgatnak reám, hogy hallgatna hát reám a Faraó, holott én nehéz ajkú vagyok? És szóla az Úr Mózeshez és Áronhoz és rendelé őket Izráel fiaihoz és a Faraóhoz, 13
Égyiptom királyához, hogy hozzák ki az Izráel fiait Égyiptom földéről. Ezek atyáik házanépének fejei: 14
Rúbennek, Izráel elsőszülöttének fiai: Khanókh, Pallu, Kheczrón és Karmi. Ezek a Rúben nemzetségei.
Simeon fiai pedig: Jemúél, Jámin, Óhad, Jákin, Czohar és Saul, a kanaánbeli asszony fiai. Ezek a Si- 15
meon nemzetségei. Ezek pedig a Lévi fiainak nevei az ő születésök szerint: Gersón, Kehát és Merári. 16
Lévi életének esztendei pedig: száz harminczhét esztendő. Gersón fiai: Libni, Simhi, az ő nemzetségeik 17
szerint. Kehát fiai pedig: Amrám, Jiczhár, Khebrón és Huzziél. Kehát életének esztendei pedig: száz 18
harminczhárom esztendő. Merári fiai pedig: Makhli és Músi. Ezek a Lévi nemzetségei az ő születésök 19
szerint. Amrám pedig feleségül vevé magának Jókébedet, atyjának húgát s ez szűlé néki Áront és Mó- 20
zest. Amrám életének esztendei pedig száz harminczhét esztendő. Jiczhár fiai pedig: Kórákh, Nefeg és 21
Zikri. Huzziél fiai pedig: Misáél, Elczáfán, és Szithri. Áron pedig feleségűl vevé magának Elisebát, 22, 23
Aminádáb leányát, Nakhsón húgát s ez szűlé néki Nádábot, Abíhut, Eleázárt és Ithámárt. Kórákh fiai 24
pedig: Asszir, Elkánáh és Abiászáf. Ezek a Kórákh nemzetségei. Eleázár pedig az Áron fia, a Putiél 25
leányai közűl vőn magának feleséget s ez szűlé néki Fineást. Ezek a Léviták atyáinak fejei az ő nemzetségeik szerint. Ez Áron és Mózes, a kiknek mondá az Úr: Hozzátok ki az Izráel fiait Égyiptom földéről, 26
az ő seregeik szerint. Ők azok, a kik szóltak a Faraónak, Égyiptom királyának, hogy kihozhassák az 27
Izráel fiait Égyiptomból. Ez Mózes és Áron. És lőn a mikor szóla az Úr Mózesnek Égyiptom földén. Így 28, 29
szóla az Úr Mózesnek, mondván: Én vagyok az Úr: mondd el a Faraónak Égyiptom királyának mindazt, a mit én szólok néked. Mózes pedig monda az Úr előtt: Ímé én nehéz ajakú vagyok, hogy hallgatna reám 30
a Faraó? Égyiptom vizeit vérré változtatja,

Az Úr pedig monda Mózesnek: Lásd, Istenévé teszlek téged a Faraónak, Áron pedig, a te atyádfia, **7**
szószólód lészen. Te mondj el mindent, a mit néked parancsolok; Áron pedig, a te atyádfia mondja meg a 2
Faraónak, hogy bocsássa el Izráel fiait az ő földéről. Én pedig megkeményítem a Faraó szívét és megso- 3
kasítom az én jeleimet és csudáimat Égyiptom földén. És a Faraó nem hallgat reátok; akkor én kezemet 4
Égyiptomra vetem és kihozom az én seregeimet, az én népemet, az Izráel fiait Égyiptom földéről nagy büntető ítéletek által. S megtudják az Égyiptombeliek, hogy én vagyok az Úr, a mikor kinyujtándom 5
kezemet Égyiptomra és kihozándom az Izráel fiait ő közűlök. És cselekedék Mózes és Áron, a mint 6
parancsolta vala nékik az Úr; úgy cselekedének. Mózes pedig nyolczvan esztendős és Áron nyolczvan- 7
három esztendős vala, a mikor a Faraóval beszéltek. És szóla az Úr Mózesnek és Áronnak mondván: 8
Ha szól hozzátok a Faraó mondván: tegyetek csudát; akkor mondd Áronnak: Vedd a te vessződet és vesd 9
a Faraó elé; kígyóvá lesz. Beméne azért Mózes és Áron a Faraóhoz és úgy cselekedének, a mint az Úr 10
parancsolta vala; veté Áron az ő vesszejét a Faraó elé és az ő szolgái elé, és kígyóvá lőn. És előhívá a 11
Faraó is a bölcseket és varázslókat, és azok is, Égyiptom írástudói, úgy cselekedének az ő titkos mester-

12 ségökkel. Elveté ugyanis mindenik az ő veszszejét és kígyókká lőnek; de az Áron vesszeje elnyelé azok
13 vesszejét. És megkeményedék a Faraó szíve és nem hallgata reájok, a mint megmondotta vala az Úr.
14, 15 Az Úr pedig monda Mózesnek: Kemény a Faraó szíve, nem akarja a népet elbocsátani. Eredj a Faraóhoz
reggel; ímé ő kimegy a vízhez, és állj eleibe a folyóvíz partján, és a vesszőt, a mely kígyóvá változott vala,
16 vedd kezedbe. És mondd néki: Az Úr, a héberek Istene küldött engem hozzád, mondván: Bocsásd el az
17 én népemet, hogy szolgáljanak nékem a pusztában;de ímé mindez ideig meg nem hallgattál. Így szólt az
Úr: Erről tudod meg hogy én vagyok az Úr: Ímé én megsujtom a vesszővel, a mely kezemben van, a vizet,
18 a mely a folyóban van, és vérré változik. És a hal, a mely a folyóvízben van, meghal, a folyóvíz pedig
19 megbüdösödik és irtózni fognak az Égyiptombeliek vizet inni a folyóból. Monda azért az Úr Mózesnek:
Mondd Áronnak: Vedd a te vessződet és nyujtsd ki kezedet Égyiptom vizeire; azoknak folyóvizeire, csa-
tornáira, tavaira és minden vízfogóira, hogy vérré legyenek és vér legyen Égyiptom egész földén, mind a
20 fa-, mind a kőedényekben. Mózes és Áron pedig úgy cselekedének, a mint az Úr parancsolta vala. És
felemelé a vesszőt és megsujtá a vizet, a mely a folyóban vala a Faraó előtt és az ő szolgái előtt, és mind
21 vérré változék a víz, a mely a folyóban vala. A hal pedig, a mely a folyóvízben vala, meghala, és megbü-
dösödék a folyóvíz, és nem ihatának az Égyiptombeliek a folyónak vizéből; és vér vala az egész Égyiptom
22 földén. De úgy cselekedének Égyiptom írástudói is az ő varázslásukkal, és kemény maradt a Faraó szíve
23 és nem hallgata reájok; a mint az Úr megmondotta vala. És elfordula a Faraó és haza méne és ezen sem
24 indula meg az ő szíve. Az Égyiptombeliek pedig mindnyájan ássák vala folyóvíz mellékét vízért, hogy
25 ihassanak; mert nem ihatják vala a folyó vizét. És hét nap telék el, a mióta az Úr megsujtotta vala a
folyóvízet. tetvek, és bogarak sokaságával boríttatja el Égyiptom földét.

8 És monda az Úr Mózesnek: Menj be a Faraóhoz és mondd néki: Azt mondja az Úr: Bocsásd el az
2 én népemet, hogy szolgáljanak nékem. Ha pedig te el nem akarod bocsátani, ímé én egész határodat
3 békákkal verem meg. És a folyóvíz békáktól pozsog és felmennek és bemennek a te házadba és ágyasház-
4 adba és ágyadra és a te szolgáid házába és néped közé és a te kemenczéidbe és sütőteknőidbe. És reád
5 és népedre s minden te szolgáidra felmennek a békák. És monda az Úr Mózesnek: Mondd Áronnak:
Nyujtsd ki kezedet a te veszsződdel a folyóvizekre, csatornákra és a tavakra, és hozd fel a békákat Égyip-
6 tom földére. És kinyujtá kezét Áron Égyiptom vizeire, és békák jövének fel és ellepék Égyiptom földét.
7 De az írástudók is úgy cselekedének az ő titkos mesterségökkel és felhozák a békákat Égyiptom földére.
8 És hívatá a Faraó Mózest és Áront és monda: Könyörögjetek az Úrnak, hogy távolítsa el rólam és az én
9 népemről a békákat, és én elbocsátom a népet, hogy áldozzék az Úrnak. Mózes pedig monda a Faraónak:
Parancsolj velem: mikorra könyörögjek éretted és a te szolgáidért és a te népedért, hogy elpusztúljanak
10 a békák tőled és házaidtól; és csak a folyóvízben maradjanak meg. Felele a Faraó: Holnapra. És monda
11 Mózes: A mint kívánod, hogy megtudd, hogy níncs hasonló a mi Urunkhoz Istenünkhöz. És eltávoznak
12 a békák tőled, meg a te házaidtól, szolgáidtól és a te népedtől; csak a folyóvízben maradnak meg. És
kiméne Mózes és Áron a Faraótól és kiálta Mózes az Úrhoz a békák felől, a melyeket a Faraóra bocsátott
13 vala. És az Úr Mózes beszéde szerint cselekedék és kiveszének a békák a házakból, udvarokból és me-
14, 15 zőkről. És rakásokba gyűjték azokat össze és a föld megbüszhödék. S a mint látá a Faraó, hogy baja
16 könnyebbűl, megkeményíté az ő szívét, és nem hallgata reájok, a mint megmondotta vala az Úr. És szóla
az Úr Mózesnek: Mondd Áronnak: Nyujtsd ki a te vessződet és sujtsd meg a föld porát, hogy tetvekké le-
17 gyen egész Égyiptom földén. És aképen cselekedének. Áron kinyujtá kezét az ő vesszejével és megsujtá
a föld porát, és tetvek lőnek emberen és barmon; a föld minden pora tetvekké lőn egész Égyiptom földén.
18 És úgy cselekedének az írástudók is az ő varázslásukkal, hogy tetveket hozzanak elő, de nem teheték;
19 és valának a tetvek emberen és barmon. És mondák az írástudók a Faraónak: Az Isten újja ez. De
20 kemény maradt a Faraó szíve, és nem hallgata reájok; a mint mondotta vala az Úr. Az Úr pedig monda
Mózesnek: Kelj fel reggel és állj a Faraó eleibe; ímé kimegy a vizek felé, és mondd néki: Ezt mondja az
21 Úr: Bocsásd el az én népemet, hogy szolgáljanak nékem. Mert ha el nem bocsátod az én népemet, ímé
én bocsátok te reád, a te szolgáidra és a te népedre és a te házaidra ártalmas bogarakat, és megtelnek az
22 Égyiptombeliek házai ártalmas bogarakkal és a föld is, a melyen ők vannak. De különválasztom azon a
napon a Gósen földét, a melyen az én népem lakik, hogy ne legyenek ott ártalmas bogarak, azért, hogy
23 megtudd, hogy én vagyok az Úr ezen a földön. És különbséget tészek az én népem között és a te néped
24 között. Holnap lészen e jelenség. És aképen cselekedék az Úr; jövének ugyanis ártalmas bogarak a Faraó
házára és az ő szolgái házára, és egész Égyiptom földén pusztává lőn a föld az ártalmas bogarak miatt.

És hívatá a Faraó Mózest és Áront és monda: Menjetek, áldozzatok a ti Istenteknek ezen a földön. Mózes 25, 26
pedig monda: Nincs rendén hogy úgy cselekedjünk, hogy mi azt áldozzunk az Úrnak a mi Istenünknek, a
mi utálatos az Égyiptombeliek előtt: ímé, ha azt áldozzunk az ő szemeik előtt, a mi az Égyiptombelieknek
utálatos, nem köveznek-é meg minket? Háromnapi járó földre megyünk a pusztába és úgy áldozunk a 27
mi Urunknak Istenünknek, a mint megmondja nékünk. És monda a Faraó: Én elbocsátlak titeket, hogy 28
áldozzatok a ti Uratoknak Istenteknek a pusztában, csak nagyon messze ne távozzatok; imádkozzatok
érettem. Mózes pedig monda: Ímé én kimegyek te tőled és imádkozom az Úrhoz és eltávoznak az ártal- 29
mas bogarak a Faraótól és ő szolgáitól és az ő népétől holnap; csak megint el ne ámítson a Faraó, hogy el
ne bocsássa a népet áldozni az Úrnak. És kiméne Mózes a Faraótól és imádkozék az Úrhoz. És az Úr 30, 31
Mózes beszéde szerint cselekedék; s eltávozának az ártalmas bogarak a Faraótól, szolgáitól és népétől;
egy sem marada. De a Faraó ezúttal is megkeményíté az ő szívét és nem bocsátá el a népet. fekélyek s 32
jégeső csapása Égyiptomon.

És monda az Úr Mózesnek: Menj a Faraóhoz és beszélj vele: Ezt mondja az Úr, a héberek Istene: **9**
Bocsásd el az én népemet, hogy szolgáljanak nékem: Mert ha nem akarod elbocsátani és tovább is 2
tartóztatod őket: Ímé az Úr keze lészen a te mezei barmaidon, lovakon, szamarakon, tevéken, ökrökön 3
és juhokon; igen nagy döghalál. De különbséget tesz az Úr az Izráel barmai között és Égyiptom barmai 4
között, és mindabból, a mi Izráel fiaié, egy sem vész el. Időt is hagya az Úr, mondván: Holnap cselekszi 5
az Úr ezt a dolgot a földön. Meg is cselekedé az Úr ezt a dolgot másodnapon, és elhulla Égyiptomnak 6
minden barma, de az Izráel fiainak barma közűl egy sem hullott el. El is külde a Faraó, és ímé egy sem 7
hullt vala el az Izráeliták barma közűl; de a Faraó szíve kemény maradt, és nem bocsátá el a népet. Az 8
Úr pedig monda Mózesnek és Áronnak: Vegyétek tele markaitokat kemenczehamuval, és szórja azt Mózes
az ég felé a Faraó szeme láttára. Hogy porrá legyen Égyiptomnak egész földén, s emberen és barmon 9
hólyagosan fakadó fekélylyé legyen Égyiptomnak egész földén. Vevének azért kemenczehamut és a 10
Faraó elé állának, és Mózes az ég felé szórá azt; és lőn az emberen és barmon hólyagosan fakadó fekély.
És az írástudók nem állhatnak vala Mózes előtt a fekély miatt; mert fekély vala az írástudókon s mind az 11
Égyiptombelieken. De az Úr megkeményíté a Faraó szív ét, és nem hallgata reájok, a mint megmondotta 12
vala az Úr Mózesnek. És monda az Úr Mózesnek: Kelj fel reggel és állj a Faraó eleibe és mondd néki: 13
Ezt mondja az Úr, a héberek Istene: Bocsásd el az én népemet, hogy szolgáljanak nékem. Mert ezúttal 14
minden csapásomat reá bocsátom a te szívedre, a te szolgáidra és a te népedre azért, hogy megtudd,
hogy nincs én hozzám hasonló az egész földön. Mert ha most kinyujtanám kezemet és megvernélek 15
téged és a te népedet döghalállal, akkor kivágattatnál a földről. Ámde azért tartottalak fenn tégedet, 16
hogy megmutassam néked az én hatalmamat, és hogy hirdessék az én nevemet az egész földön. Ha 17
tovább is feltartóztatod az én népemet és nem bocsátod el őket: Ímé holnap ilyenkor igen nagy jégesőt 18
bocsátok, a melyhez hasonló nem volt Égyiptomban az napságtól fogva hogy fundáltatott, mind ez ideig.
Most annakokáért küldj el, hajtasd be barmaidat és mindenedet, valamid a mezőn van; minden ember és 19
barom, a mely a mezőn találtatik és házba nem hajtatik, jégeső szakad arra, és meghal. A ki a Faraó 20
szolgái közűl az Úr beszédétől megfélemedék, szolgáit és barmait házakba futtatá. A ki pedig nem 21
törődék az Úr beszédével, szolgáit és barmát a mezőn hagyá. Az Úr pedig monda Mózesnek: Nyújtsd ki 22
kezedet az égre, hogy legyen jégeső Égyiptom egész földén az emberre, baromra és a mező minden fűvére,
Égyiptom földén. Kinyutjá azért Mózes az ő vesszejét az égre, az Úr pedig mennydörgést támaszta és 23
jégesőt, és tűz szálla le a földre, és jégesőt bocsáta az Úr Égyiptom földére. És lőn jégeső, és a tűz 24
egymást éré az igen nagy jégeső közt, a melyhez hasonló nem volt egész Égyiptom földén, mióta nép
lakja. És elveré a jégeső egész Égyiptom földén mindazt, a mi a mezön vala, embertől baromig; a mező 25
minden fűvét is elveré a jégeső és a mező minden fáját is egybe rontá. Csak a Gósen földén, hol Izráel fiai 26
valának, nem volt jégeső. A Faraó pedig elkülde és hívatá Mózest és Áront, és monda nékik: Vétkeztem 27
ezúttal; az Úr az igaz; én pedig és az én népem gonoszok vagyunk. Imádkozzatok az Úrhoz, hogy legyen 28
elég a mennydörgés és jégeső, és akkor elbocsátlak titeket és nem maradtok tovább. Mózes pedig monda 29
néki: Mihelyt kimegyek a városból, felemelem kezeimet az Úrhoz; megszűnnek a mennydörgések és nem
lesz többé jégeső, hogy megtudd, hogy az Úré a föld. De tudom, hogy te és a te szolgáid még nem féltek 30
az Úr Istentől. A len pedig és az árpa elvereték, mert az árpa kalászos, a len pedig bimbós vala. De a 31, 32
búza és a tönköly nem vereték el, mert azok késeiek. És kiméne Mózes a Faraótól a városból és felemelé 33
kezeit az Úrhoz, és megszűnének a mennydörgések s a jégeső és eső sem ömlik vala a földre. A mint látá 34
a Faraó, hogy megszűnék az eső, meg a jégeső és a mennydörgés, ismét vétkezék és megkeményíté szívét

35 ő és az ő szolgái. És kemény maradt a Faraó szíve, és nem bocsátá el az Izráel fiait, a mint megmondotta
vala az Úr Mózes által.

10 És monda az Úr Mózesnek: Menj be a Faraóhoz, mert én keményítettem meg az ő szívét és az ő
2 szolgáinak szívét, azért hogy ezeket az én jeleimet megtegyem közöttök. És azért hogy elbeszéljed azt a
te fiadnak és fiad fiának hallatára, a mit Égyiptomban cselekedtem, és jeleimet, a melyeket rajtok tettem,
3 hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. És beméne Mózes és Áron a Faraóhoz és mondának néki: Ezt
mondja az Úr, a héberek Istene: Meddig nem akarod még magadat megalázni én előttem? Bocsásd el
4 az én népemet, hogy szolgáljanak nékem. Mert ha te nem akarod az én népemet elbocsátani, ímé én
5 holnap sáskát hozok a te határodra. És elborítja a földnek színét, úgy hogy nem lesz látható a föld, és
megemészti a megmenekedett maradékot, a mi megmaradt néktek a jégeső után, és megemészt minden
6 fát, mely néktek sarjadzik a mezőn. És betöltik a te házaidat, és minden szolgáidnak házát és minden
Égyiptombelinek házát, a mit nem láttak a te atyáid, sem a te atyáid atyjai, a mióta e földön vannak
7 mind e mai napig. És megfordúla s kiméne a Faraó elől. A Faraó szolgái pedig mondának őnéki: Meddig
lesz még ez mi nékünk romlásunkra? Bocsásd el azokat az embereket, hogy szolgáljanak az Úrnak az
8 ő Istenöknek. Még sem veszed-é eszedbe, hogy elvész Égyiptom? És visszahozák Mózest és Áront a
Faraóhoz s monda ez nékik: Menjetek el, szolgáljatok az Urnak a ti Istenteknek. Kik s kik azok, a
9 kik elmennek? Mózes pedig monda: A mi gyermekeinkkel és véneinkkel megyünk, a mi fiainkkal és
10 leányainkkal, juhainkkal és barmainkkal megyünk, mert az Úrnak innepet kell szentelnünk. Monda
azért nékik: Úgy legyen veletek az Úr, a mint elbocsátlak titeket és gyermekeiteket! Vigyázzatok, mert
11 gonoszra igyekeztek. Nem úgy! menjetek el ti férfiak és szolgáljatok az Úrnak, mert ti is ezt kívántátok.
12 És elűzék őket a Faraó színe elől. És monda az Úr Mózesnek: Nyújtsd ki a te kezedet Égyiptom földére
a sáskáért, hogy jőjjön fel Égyiptom földére és emészsze meg a földnek minden fűvét; mindazt a mit a
13 jégeső meghagyott. Kinyujtá azért Mózes az ő vesszejét Égyiptom földére, és az Úr egész nap és egész
14 éjjel keleti szelet támaszta a földre. Mire reggel lőn, a keleti szél felhozá a sáskát. És feljöve a sáska
egész Égyiptom földére s nagy sokasággal szálla le Égyiptom egész határára. Annak előtte sem volt olyan
15 sáska s ezután sem lesz olyan. És elborítá az egész föld színét, és a föld elsötétedék, és megemészté a
földnek minden fűvét és a fának minden gyümölcsét, a mit a jégeső meghagyott vala, és semmi zöld sem
16 marada a fán, sem a mezőnek fűvén egész Égyiptom földén. Akkor a Faraó siete hívatni Mózest és Áront
17 és monda: Vétkeztem az Úr ellen, a ti Istenetek ellen és ti ellenetek. Most annakokáért bocsásd meg
csak ez egyszer az én vétkemet és imádkozzatok az Úrhoz a ti Istentekhez, hogy csak ezt a halált fordítsa
18, 19 el én tőlem. És kiméne Faraó elől és imádkozék az Úrhoz. És fordíta az Úr igen erős nyugoti szelet,
és felkapá a sáskát és veté azokat a veres tengerbe; egy sáska sem marada egész Égyiptom határán.
20, 21 De az Úr megkeményíté a Faraó szívét, és nem bocsátá el az Izráel fiait. És monda az Úr Mózesnek:
Nyujtsd ki a te kezedet az ég felé, hogy legyen setétség Égyiptom földén és pedig tapintható setétség.
22, 23 És kinyujtá Mózes az ő kezét az ég felé, és lőn sűrű setétség egész Égyiptom földén három napig. Nem
látták egymást, és senki sem kelt fel az ő helyéből három napig; de Izráel minden fiának világosság
24 vala az ő lakhelyében. Akkor hívatá a Faraó Mózest és monda: Menjetek el, szolgáljatok az Úrnak,
25 csak juhaitok és barmaitok maradjanak; gyermekeitek is elmehetnek véletek. Mózes pedig monda: Sőt
inkább néked kell kezünkbe adnod véres áldozatra és égő-áldozatra valókat, hogy megáldozzuk a mi
26 Urunknak Istenünknek. És velünk jőnek a mi barmaink is, egy körömnyi sem marad el, mert azokból
veszünk, hogy szolgáljunk a mi Urunknak Istenünknek; magunk sem tudjuk, mivel szolgálunk az Úrnak,
27, 28 míg oda nem jutunk. De az Úr megkeményíté a Faraó szívét, és nem akará őket elbocsátani. És monda
néki a Faraó: Menj el előlem; vigyázz magadra, hogy többé az én orczámat ne lásd; mert a mely napon az
29 én orczámat látod, meghalsz. Mózes pedig monda: Helyesen szólál. Nem látom többé a te orczádat.

11 Az Úr pedig monda Mózesnek: Még egy csapást hozok a Faraóra és Égyiptomra; azután elbocsát tite-
2 ket innen; a mikor mindenestől elbocsát, űzve hajt el titeket innen. Szólj azért a népnek füle hallatára,
hogy kérjenek a férfi az ő férfitársától, az asszony pedig az ő asszonytársától ezüst edényeket és arany
3 edényeket. Az Úr pedig kedvessé tevé a népet az Égyiptombeliek előtt. A férfiú Mózes is igen nagy
4 vala Égyiptom földén a Faraó szolgái előtt és nép előtt. És monda Mózes: Ezt mondja, az Úr: Éjfél kö-
5 rűl kimegyek Égyiptomba. És meghal Égyiptom földén minden elsőszülött, a Faraónak elsőszülöttétől
fogva, a ki az ő királyi székében űl, a szolgálónak első szülöttéig, a ki malmot hajt; a baromnak is minden
6 első fajzása. És nagy jajgatás lesz egész Égyiptom földén, a melyhez hasonló nem volt és hasonló nem
7 lesz többé. De Izráel fiai közül az eb sem ölti ki nyelvét senkire, az embertől kezdve a baromig; hogy

megtudjátok, hogy különbséget tett az Úr Égyiptom között és Izráel között. 8
És mindezek a te szolgáid lejönnek hozzám és leborúlnak előttem, mondván: Eredj ki te és mind a nép, a mely téged követ, és csak azután megyek el. És nagy haraggal méne ki a Faraó elől. 9
Az Úr pedig monda Mózesnek: Azért nem hallgat reátok a Faraó, hogy az én csudáim sokasodjanak meg Égyiptom földén. 10
Mózes pedig és Áron mindezeket a csudákat megtevék a Faraó előtt; de az Úr megkeményíté a Faraó szívét. És nem bocsátá el Izráel fiait az ő földéről.

12, 2 Szólott vala pedig az Úr Mózesnek és Áronnak Égyiptom földén, mondván: Ez a hónap legyen néktek a hónapok elseje; első legyen ez néktek az esztendő hónapjai között. 3
Szóljatok Izráel egész gyülekezetének, mondván: E hónak tizedikén mindenki vegyen magának egy bárányt az atyáknak háza szerint, házanként egy bárányt. 4
Hogyha a háznép kevés a bárányhoz, akkor a házához közel való szomszédjával együtt vegyen a lelkek száma szerint; kit-kit ételéhez képest számítsatok a bárányhoz. 5
A bárány ép, hím, egy esztendős legyen; a juhok közűl vagy a kecskék közűl vegyétek. 6
És legyen nálatok őrizet alatt e hónap tizennegyedik napjáig, és ölje meg Izráel községének egész gyülekezete estennen. 7
És vegyenek a vérből, és azokban a házakban, a hol azt megeszik, hintsenek a két ajtófélre és a szemöldökfára. 8
A húst pedig egyék meg azon éjjel, tűzön sütve, kovásztalan kenyérrel és keserű fűvekkel egyék meg azt. 9
Ne egyetek abból nyersen, vagy vízben főtten, hanem tűzön sütve, a fejét, lábaszáraival és belsejével együtt. 10, 11
És ne hagyjatok belőle reggelre, vagy a mi megmarad belőle reggelre, tűzzel égessétek meg. És ilyen módon egyétek azt meg: Derekaitokat felövezve, saruitok lábaitokon és pálczáitok kezetekben, és nagy sietséggel egyétek azt; mert az Úr páskhája az. 12
Mert általmégyek Égyiptom földén ezen éjszakán és megölök minden elsőszülöttet Égyiptom földén, az embertől kezdve a baromig, és Égyiptom minden istene felett ítéletet tartok, én, az Úr. 13
És a vér jelűl lesz néktek a házakon, a melyekben ti lesztek, s meglátom a vért és elmegyek mellettetek és nem lesz rajtatok a csapás veszedelmetekre, mikor megverem Égyiptom földét. 14
És legyen ez a nap néktek emlékezetűl, és innepnek szenteljétek azt az Úrnak nemzetségről nemzetségre; örök rendtartás szerint ünnepeljétek azt. 15
Hét napig egyetek kovásztalan kenyeret; még az első napon takarítsátok el a kovászt házaitokból, mert valaki kovászost ejéndik az első naptól fogva a hetedik napig, az olyan lélek irtassék ki Izráelből. 16
Az első napon pedig szent gyűléstek legyen és a hetedik napon is szent gyűléstek legyen; azokon semmi munkát ne tegyetek, egyedűl csak a mi eledelére való minden embernek, azt el lehet készítenetek. 17
Megtartsátok a kovásztalan kenyér innepét; mert azon a napon hoztam ki a ti seregeiteket Égyiptom földéről; tartsátok meg hát e napot nemzetségről nemzetségre, örök rendtartás szerint. 18
Az első hónapban, a hónapnak tizennegyedik napján estve egyetek kovásztalan kenyeret, a hónap huszonegyedik napjának estvéjéig. 19
Hét napon át ne találtassék kovász a ti házaitokban; mert valaki kovászost ejéndik, az a lélek kiirtatik Izráel gyülekezetéből, akár jövevény, akár az ország szülöttje legyen. 20
Semmi kovászost ne egyetek, minden lakóhelyeteken kovásztalan kenyeret egyetek. 21
Előhívá tehát Mózes Izráel minden véneit és monda nékik: Fogjatok és vegyetek magatoknak bárányt családaitok szerint és öljétek meg a páskhát. 22
És vegyetek egy kötés izsópot és mártsátok a vér be, a mely az edényben van, és hintsétek meg a szemöldökfát és a két ajtófelet abból a vérből, a mely az edényben van; ti közületek pedig senki se menjen ki az ő házának ajtaján reggelig. 23
Mikor általmegy az Úr, hogy megverje az Égyiptombelieket és meglátja a vért a szemöldökfán és a két ajtófélen: elmegy az Úr az ajtó mellett és nem engedi, hogy a pusztító bemenjen öldökölni a ti házaitokba. 24
Megtartsátok azért ezt a dolgot, rendtartás gyanánt, magadnak és fiaidnak mindörökre. 25
És mikor bementek a földre, melyet az Úr ád néktek, amint megmondotta vala: akkor tartsátok meg ezt a szertartást. 26
Mikor pedig a ti fiaitok mondandják néktek: Micsoda ez a ti szertartástok? 27
Akkor mondjátok: Páskha-áldozat ez az Úrnak, a ki elment az Izráel fiainak házai mellett Égyiptomban, mikor megverte az Égyiptombelieket, a mi házainkat pedig megoltalmazta. És a nép meghajtá magát és leborúla. 28
És menének és úgy cselekedének az Izráel fiai, a mint megparancsolta vala az Úr Mózesnek és Áronnak; úgy cselekedének. 29
Lőn pedig éjfélkor, hogy megöle az Úr minden elsőszülöttet Égyiptomnak földén, a Faraónak elsőszülöttétől fogva, a ki az ő királyi székiben űl vala, a tömlöczbeli fogolynak elsőszülöttéig és a baromnak is minden első fajzását. 30
És fölkele a Faraó azon az éjszakán és mind az ő szolgái és egész Égyiptom, és lőn nagy jajgatás Égyiptomban; mert egy ház sem vala, melyben halott ne lett volna. 31
És hívatá Mózest és Áront éjszaka és monda: Keljetek fel, menjetek ki az én népem közűl, mind ti, mind Izráel fiai és menjetek, szolgáljatok az Úrnak, a mint mondátok. 32
Juhaitokat is, barmaitokat is vegyétek, a mint mondátok és menjetek el és áldjatok engem is. 33
És az Égyiptombeliek erősen rajta valának, hogy a népet mentül hamarább kiküldhessék az országból; mert azt mondják vala: mindnyájan meghalunk. 34
És a nép az ő tésztáját, minekelőtte megkelt volna, sütőteknőivel együtt ruhájába kötve, vállára veté. 35
Az Izráel fiai pedig Mózes

beszéde szerint cselekedének és kérének az Égyiptombeliektől ezüst edényeket és arany edényeket, meg
36 ruhákat. Az Úr pedig kedvessé tette vala a népet az Égyiptombeliek előtt, hogy kérésökre hajlának és
37 kifoszták az Égyiptombelieket. És elindulának Izráel fiai Rahmeszeszből Szukhótba, mintegy hatszáz
38 ezeren gyalog, csupán férfiak a gyermekeken kívül. Sok elegy nép is méne fel velök; juh is, szarvasmarha
39 is, felette sok barom. És sütének a tésztából, melyet Égyiptomból hoztak vala, kovásztalan pogácsákat,
mert meg nem kelhet vala mivelhogy kiűzetének Égyiptomból és nem késhetének s még eleséget sem
40 készítének magoknak. Az Izráel fiainak lakása pedig a míg Égyiptomban laknak, négyszáz harmincz
41 esztendő vala. És lőn a négyszáz harmincz esztendő végén, lőn pedig ugyanazon napon, hogy az Úrnak
42 minden serege kijöve Égyiptomnak földéről. Az Úr tiszteletére rendelt éjszaka ez, a melyen kihozta őket
Égyiptom földéről; az Úr tiszteletére rendelt éjszaka Izráel minden fiai előtt nemzetségről nemzetségre.
43 És monda az Úr Mózesnek és Áronnak: Ez a Páskha rendtartása: Egy idegen származású se egyék abból.
44, 45 Akárkinek is pénz en vett szolgája akkor egyék abból, ha körűlmetélted. A zsellér és a béres ne egyék
46, 47 abból. Egy házban egyék meg; a házból ki ne vígy a húsból, és csontot se törjetek össze abban. Izráel
48 egész gyülekezete készítse azt. És ha jövevény tartózkodik nálad, és páskhát akarna készíteni az Úrnak:
metéltessék körűl minden férfia, és úgy foghat annak készítéséhez, és legyen olyan, mint az országnak
49 szülötte. Egy körűlmetéletlen se egyék abból. Egy törvénye legyen az ott születettnek és a jövevénynek,
50 a ki közöttetek tartózkodik. És Izráel fiai mindnyájan megcselekedék; a mint parancsolta vala az Úr
51 Mózesnek és Áronnak, úgy cselekedének. Ugyanazon napon hozá ki az Úr az Izráel fiait Égyiptomnak
földéről, az ő seregeik szerint.

13, 2 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: Nékem szentelj minden elsőszülöttet, valami megnyitja az ő
3 anyjának méhét az Izráel fiai között, akár ember, akár barom, enyim legyen az. És monda Mózes a
népnek: Megemlékezzél e napról, melyen kijöttetek Égyiptomból, a szolgálatnak házából; mert hatalmas
4 kézzel hozott ki onnan titeket az Úr; azért ne egyetek kovászost. Ma mentek ki, az Abib hónapban.
5 És ha majd bevisz téged az Úr a Kananeusok, meg Khittheusok, meg Emoreusok, meg Khivveusok és
Jebuzeusok földére, melyről megesküdött a ti atyáitoknak, hogy néked adja azt a téjjel és mézzel folyó
6 földet: akkor ebben a hónapban végezd ezt a szertartást. Hét napon át kovásztalan kenyeret egyél, a
7 hetedik napon pedig innepet űlj az Úrnak. Kovásztalan kenyeret egyél hét napon át, és ne láttassék
8 nálad kovászos kenyér, se kovász ne láttassék a te egész határodban. És add tudtára a te fiadnak azon
9 a napon, mondván: Ez a miatt van, a mit az Úr cselekedett velem, mikor kijövék Égyiptomból. És
legyen az néked jel gyanánt a te kezeden és emlékezetűl a te szemeid előtt azért, hogy az Úr törvénye
10 a te szádban legyen, mert hatalmas kézzel hozott ki téged az Úr Égyiptomból. Tartsd meg azért ezt a
11 rendelést annak idejében esztendőről esztendőre. Ha pedig beviénd téged az Úr a Kananeusok földére,
12 a miképen megesküdött néked és a te atyáidnak, és azt néked adándja: Az Úrnak ajánld fel akkor
mindazt, a mi az ő anyjának méhét megnyitja, a baromnak is, a mi néked lesz, minden méhnyitó fajzását;
13 a hímek az Úré. De a szamárnak minden első fajzását báránynyal váltsd meg; ha pedig meg nem váltod,
14 szegd meg a nyakát. Az embernek is minden elsőszülöttét megváltsd a te fiaid közűl. És ha egykor a
te fiad téged megkérdez, mondván: Micsoda ez? akkor mondd néki: Hatalmas kézzel hozott ki minket
15 az Úr Égyiptomból, a szolgálatnak házából. És lőn, mikor a Faraó megátalkodottan vonakodék minket
elbocsátani: megöle az Úr minden elsőszülöttet Égyiptom földén, az ember elsőszülöttétől a barom első
fajzásáig; azért áldozok én az Úrnak minden hímet, mely anyja méhét megnyitja, és megváltom az én
16 fiaimnak minden elsőszülöttét. Legyen azért jel gyanánt a te kezeden és homlok-kötő gyanánt a te
17 szemeid előtt, mert hatalmas kézzel hozott ki minket az Úr Égyiptomból. És lőn, a mikor elbocsátá a
Faraó a népet, nem vivé őket Isten a Filiszteusok földje felé, noha közel vala az; mert monda az Isten:
18 Netalán mást gondol a nép, ha harczot lát, és visszatér Égyiptomba. Kerülő úton vezeté azért Isten
a népet, a veres tenger pusztájának útján; és fölfegyverkezve jövének ki Izráel fiai Égyiptom földéről.
19 És Mózes elvivé magával a József tetemeit is, mert megesketvén megeskette vala Izráel fiait, mondván:
20 Meglátogatván meglátogat titeket az Isten, akkor az én tetemeimet felvigyétek innen magatokkal. És
21 elindúlának Szukhótból és táborba szállának Ethámban, a puszta szélén. Az Úr pedig megy vala előttök
nappal felhőoszlopban, hogy vezérelje őket az úton, éjjel pedig tűzoszlopban, hogy világítson nékik, hogy
22 éjjel és nappal mehessenek. Nem távozott el a felhőoszlop nappal, sem a tűzoszlop éjjel a nép elől. az
Égyiptombeliek pedig oda vesznek.

14, 2 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: Szólj az Izráel fiainak, hogy fordúljanak vissza és üssenek tábort
Pi-Hahiróth előtt, Migdol között és a tenger között, Baál-Czefón előtt; ezzel átellenben üssetek tábort a

tenger mellett. Majd azt gondolja a Faraó az Izráel fiai felől: Eltévelyedtek ezek e földön; körűlfogta 3
őket a puszta. Én pedig megkeményítem a Faraó szívét, és űzőbe veszi őket, hogy megdicsőíttessem 4
a Faraó által és minden ő serege által és megtudják az Égyiptombeliek, hogy én vagyok az Úr. És úgy
cselekedének. És hírűl vivék az égyiptomi királynak, hogy elfutott a nép, és megváltozék a Faraónak és 5
az ő szolgáinak szíve a nép iránt és mondának: Mit cselekedtünk, hogy elbocsátottuk Izráelt a mi szolgá-
latunkból! Befogata tehát szekerébe és maga mellé vevé az ő népét. És vőn hatszáz válogatott szekeret 6, 7
és Égyiptom minden egyéb szekerét és hárman-hárman valának mindeniken. És megkeményíté az Úr a 8
Faraó nak, az égyiptomi királynak szívét, hogy űzőbe vegye az Izráel fiait; Izráel fiai pedig mennek vala
nagy hatalommal. És az Égyiptombeliek utánok nyomulának és elérék őket a tenger mellett, a hol tá- 9
boroznak vala, a Faraónak minden lova, szekere, meg lovasai és serege Pi-Hahiróth mellett, Baál-Czefón
előtt. A mint közeledék a Faraó, Izráel fiai felemelék szemeiket, és ímé az Égyiptombeliek nyomuk- 10
ban vannak. És nagyon megfélemlének s az Úrhoz kiáltának az Izráel fiai. És mondának Mózesnek: 11
Hát nincsenek-é Égyiptomban sírok, hogy ide a pusztába hoztál minket meghalni? Mit cselekedél ve-
lünk, hogy kihoztál minket Égyiptomból? Nem ez volt-é a szó, a mit szóltunk vala hozzád Égyiptomban, 12
mondván: Hagyj békét nékünk, hadd szolgáljunk az Égyiptombelieknek, mert jobb volt volna szolgál-
nunk az Égyiptombelieknek, hogynem mint a pusztában halnunk meg. Mózes pedig monda a népnek: 13
Ne féljetek, megálljatok! és nézzétek az Úr szabadítását, a melyet ma cselekeszik veletek; mert a mely
Égyiptombelieket ma láttok, azokat soha többé nem látjátok. Az Úr hadakozik ti érettetek; ti pedig 14
veszteg legyetek. És monda az Úr Mózesnek: Mit kiáltasz hozzám? Szólj Izráel fiainak, hogy induljanak 15
el. Te pedig emeld fel a te pálczádat és nyújtsd ki kezedet a tengerre és válaszd azt kétfelé, hogy Izráel 16
fiai szárazon menjenek át a tenger közepén. Én pedig ímé megkeményítem az Égyiptombeliek szívét, 17
hogy bemenjenek utánok, és megdicsőíttetem a Faraó által és az ő egész serege által, szekerei és lovasai
által. És megtudják az Égyiptombeliek, hogy én vagyok az Úr, ha majd megdicsőíttetem a Faraó által, 18
az ő szekerei és lovasai által. Elindúla azért az Istennek Angyala, a ki jár vala az Izráel tábora előtt, és 19
méne mögéjök; a felhő-oszlop is elindúla előlök s mögéjök álla. És oda méne az Égyiptombeliek tábora és 20
az Izráel tábora közé; így lőn a felhő és a setétség; az éjszakát pedig megvilágosítja vala. És egész éjszaka
nem közelítettek egymáshoz. És kinyújtá Mózes az ő kezét a tengerre, az Úr pedig egész éjjel erős keleti 21
széllel hajtá a tengert és szárazzá tevé a tengert, és kétfelé válának a vizek. És szárazon menének az 22
Izráel fiai a tenger közepébe, a vizek pedig kőfal gyanánt valának nékik jobbkezök és balkezök felől. Az 23
Égyiptombeliek pedig utánok nyomúlának és bemenének a Faraó minden lovai, szekerei és lovasai a ten-
ger közepébe. És lőn hajnalkor, rátekinte az Úr az Égyiptombeliek táborára a tűz- és felhő-oszlopból és 24
megzavará az Égyiptombeliek táborát. És megállítá szekereik kerekeit és nehezen vonszoltatá azokat. 25
És mondának az Égyiptombeliek: Fussunk az Izráel elől, mert az Úr hadakozik érettök Égyiptom ellen.
És szóla az Úr Mózesnek: Nyújtsd ki kezedet a tengerre, hogy a vizek térjenek vissza az Égyiptombeli- 26
ekre, az ő szekereikre s lovasaikra. És kinyújtá Mózes az ő kezét a tengerre, és reggel felé visszatére a 27
tenger az ő elébbi állapotjára; az Égyiptombeliek pedig eleibe futnak vala, és az Úr beleveszté az égyip-
tomiakat a tenger közepébe. Visszatérének tehát a vizek és elboríták a szekereket és a lovasokat, a 28
Faraónak minden seregét, melyek utánok bementek vala a tengerbe; egy sem marada meg közűlök. De 29
Izráel fiai szárazon menének át a tenger közepén; a vizek pedig kőfal gyanánt valának nékik jobb-és
balkezök felől. És megszabadítá az Úr azon a napon Izráelt az Égyiptombe liek kezéből; és látá Iráel a 30
megholt Égyiptombelieket a tenger partján. És látá Izráel azt a nagy dolgot, a melyet cselekedék az Úr 31
Égyiptomban; félé azért a nép az Urat és hívének az Úrnak és Mózesnek, az ő szolgájának.

Akkor éneklé Mózes és az Izráel fiai ezt az éneket az Úrnak, és szólának mondván: Éneklek az Úr- **15**
nak, mert fenséges ő, lovat lovasával tengerbe vetett. Erősségem az Úr és énekem, szabadítómmá lőn 2
nekem; ez az én Istenem, őt dicsérem, atyámnak Istene, őt magasztalom. Vitéz harczos az Úr; az ő 3
neve Jehova. A Faraó szekereit és seregét tengerbe vetette, s válogatott harczosai belefúltak a veres ten- 4
gerbe. Elborították őket a hullámok, kő módjára merűltek a mélységbe. Jobbod, Uram, erő által dicsőűl, 5, 6
jobbod, Uram, ellenséget összetör. Fenséged nagyságával zúzod össze támadóid, kibocsátod haragod s 7
megemészti az őket mint tarlót. Orrod lehelletétől feltorlódtak a vizek. És a futó habok fal módjára meg- 8
álltak; a mélységes vizek megmerevűltek a tenger szívében. Az ellenség monda: Űzöm, utólérem őket, 9
zsákmányt osztok, bosszúm töltöm rajtok. Kardomat kirántom, s kiirtja őket karom. Leheltél lehelle- 10
teddel s tenger borítá be őket; elmerűltek, mint az ólom a nagy vizekben. Kicsoda az istenek közt olyan, 11
mint te Uram? Kicsoda olyan, mint te, szentséggel dicső, félelemmel dícsérendő és csudatévő? Kinyúj- 12

13 tottad jobbkezedet, és elnyelé őket a föld. Kegyelmeddel vezérled te megváltott népedet, hatalmaddal
14 viszed be te szent lakóhelyedre. Meghallják ezt a népek és megrendűlnek; Filisztea lakóit reszketés
15 fogja el. Akkor megháborodának Edom fejedelmei, Moáb hatalmasait rettegés szállja meg, elcsügged
16 a Kanaán egész lakossága. Félelem és aggodalom lepi meg őket; karod hatalmától elnémulnak mint
17 a kő, mig átvonul néped, Uram! Míg átvonul a nép, a te szerzeményed. Beviszed s megtelepíted őket
örökséged hegyén, melyet Uram, lakhelyűl magadnak készítél, szentségedbe Uram, melyet kezed építe.
18, 19 Az Úr uralkodik mind örökkön örökké. Mert bémenének a Faraó lovai, szekereivel és lovasaival együtt a
tengerbe, és az Úr visszafordítá reájok a tenger vizét; Izráel fiai pedig szárazon jártak a tenger közepén.
20 Akkor Miriám prófétaasszony, Áronnak nénje dobot vőn kezébe, és kimenének utána mind az asszonyok
21 dobokkal és tánczolva. És felele nékik Miriám: Énekeljetek az Úrnak, mert fenséges ő, lovat lovasával
22 tengerbe vetett. Ennekutána elindítá Mózes az Izráelt a veres tengertől, és menének Súr puszta felé;
23 három napig menének a pusztában és nem találának vizet. És eljutának Márába, de nem ihatják vala
24 a vizet Márában, mivelhogy keserű vala. Azért is nevezék nevét Márának. És zúgolódik vala a nép
25 Mózes ellen, mondván: Mit igyunk? Ez pedig az Úrhoz kiálta, és mutata néki az Úr egy fát és beveté
26 azt a vízbe, és a víz megédesedék. Ott ada néki rendtartást és törvényt és ott megkísérté. És monda:
Ha a te Uradnak Istenednek szavára hűségesen hallgatsz és azt cselekeszed, a mi kedves az ő szemei
előtt és figyelmezel az ő parancsolataira és megtartod minden rendelését: egyet sem bocsátok reád ama
27 betegségek közűl, a melyeket Égyiptomra bocsátottam, mert én vagyok az Úr, a te gyógyítód. És jutának
Élimbe, és ott tizenkét forrás vala és hetven pálmafa; és tábort ütének ott a vizek mellett.

16 És elindúlának Élimből és érkezék Izráel fiainak egész gyülekezete a Szin pusztájába, mely Élim között és Sinai között van, a második hónapnak tizenötödik napján, Égyiptom földéről való kijövetelök után.
2, 3 És zúgolódék Izráel fiainak egész gyülekezete Mózes és Áron ellen a pusztában. S mondának nékik Izráel fiai: Bár megholtunk volna az Úr keze által Égyiptom földén, a mikor a húsos fazék mellett űlünk
vala, a mikor jól lakhatunk vala kenyérrel; mert azért hoztatok ki minket ebbe a pusztába, hogy mind e
4 sokaságot éhséggel öljétek meg. És monda az Úr Mózesnek: Ímé én esőképen bocsátok néktek kenyeret
az égből; menjen ki azért a nép és szedjen naponként arra a napra valót, hogy megkísértsem: akar-é az én
5 törvényem szerint járni, vagy nem? A hatodik napon pedig úgy lesz, hogy mikor elkészítik a mit beviszn
6 nek, az kétannyi lesz, mint a mennyit naponként szedegettek. És monda Mózes és Áron Izráel minden
7 fianak: Estve megtudjátok, hogy az Úr hozott ki titeket Égyiptom földéről; Reggel pedig meglátjátok az
Úr dicsőségét; mert meghallotta a ti zúgolódástokat az Úr ellen. De mik vagyunk mi, hogy mi ellenünk
8 zúgolódtok? És monda Mózes: Estve hús ád az Úr ennetek, reggel pedig kenyeret, hogy jól lakjatok;
mert hallotta az Úr a ti zúgolódástokat, melylyel ellene zúgolódtatok. De mik vagyunk mi? Nem mi elle-
9 nünk van a ti zúgolódástok, hanam az Úr ellen. Áronnak pedig monda Mózes: Mondd meg az Izráel fiai
10 egész gyülekezetének: Járuljatok az Úr elé; mert meghallotta a ti zúgolódástokat: És lőn, mikor beszéle
Áron az Izráel fiai egész gyülekezetének, a puszta felé fordulának, és ímé az Úr dicsősége megjelenék
11, 12 a felhőben. És szóla az Úr Mózesnek, mondván: Hallottam az Izráel fiainak zúgolódását, szólj nékik
mondván: Estennen húst esztek, reggel pedig kenyérrel laktok jól és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr
13 a ti Istentek. És lőn, hogy estve fürjek jövének fel és ellepék a tábort, reggel pedig harmatszállás lőn a
14 tábor körűl. Mikor pedig a harmatszállás megszűnék, ímé a pusztának színén apró gömbölyegek valá-
15 nak, aprók mint a dara a földön. A mint megláták az Izráel fiai, mondának egymásnak: Mán ez! mert
nem tudják vala mi az. Mózes pedig monda nékik: Ez az a kenyér, melyet az Úr adott néktek eledelűl.
16 Az Úr parancsolata pedig ez: Szedjen abból kiki a mennyit megehetik; fejenként egy ómert, a hozzátok
17 tartozók száma szerint szedjen kiki azok részére, a kik az ő sátorában vannak. És aképen cselekedének
18 az Izráel fiai és szedének ki többet, ki kevesebbet. Azután megmérik vala ómerrel, és annak a ki többet szedett, nem vala fölöslege, és annak, a ki kevesebbet szedett, nem vala fogyatkozása; kiki anynyit
19, 20 szedett, a mennyit megehetik vala. Azt is mondá nékik Mózes: Senki ne hagyjon abból reggelre. De
nem hallgatának Mózesre, mert némelyek hagyának abból reggelre; és megférgesedék s megbüszhödék.
21 Mózes pedig megharagudék reájok. Szedék pedig azt reggelenként, kiki a mennyit megehetik vala, mert
22 ha a nap felmelegedett, elolvad vala. A hatodik napon pedig két annyi kenyeret szednek vala, két ómer-
23 rel egyre-egyre. Eljövének pedig a gyülekezet fejedelmei mindnyájan és tudtára adák azt Mózesnek. Ő
pedig monda nékik: Ez az, a mit az Úr mondott: A holnap nyugalom napja, az Úrnak szentelt szombat;
a mit sütni akartok, süssétek meg, és a mit főzni akartok, főzzétek meg; a mi pedig megmarad, azt mind
24 tegyétek el magatoknak reggelre. És eltevék azt reggelre, a szerint a mint Mózes parancsolta vala, és
25 nem büszhödék meg s féreg sem vala benne. És monda Mózes: Ma egyétek azt meg, mert ma az Úrnak

szombatja van; ma nem találjátok azt a mezőn. Hat napon szedjétek azt, de a hetedik napon szombat 26
van, akkor nem lesz. És lőn hetednapon: kimenének a nép közűl, hogy szedjenek, de nem találának. 27
És monda az Úr Mózesnek: Meddig nem akarjátok megtartani az én parancsolataimat és törvényeimet? 28
Lássátok meg! az Úr adta néktek a szombatot; azért ád ő néktek hatodnapon két napra való kenyeret. 29
Maradjatok veszteg, kiki a maga helyén; senki se menjen ki az ő helyéből a hetedik napon. És nyugoszik 30
vala a nép a hetedik napon. Az Izráel háza pedig Mánnak nevezé azt: olyan vala az mint a kóriándrom 31
magva, fehér; és íze, mint a mézes pogácsáé. És monda Mózes: Ezt parancsolja az Úr: Egy teljes ómer- 32
nyit tartsatok meg abból maradékaitok számára, hogy lássák a kenyeret, a melylyel étettelek titeket a
pusztában, mikor kihoztalak titeket Égyiptom földéről. Áronnak pedig monda Mózes: Végy egy edényt 33
és tégy bele egy teljes ómer Mánt és tedd azt az Úr eleibe, hogy megtartassék maradékaitok számára. A 34
mint parancsolta vala az Úr Mózesnek, eltevé azt Áron a bizonyságtétel ládája elé, hogy megtartassék.
Az Izráel fiai pedig negyven esztendőn át evék a Mánt, míg lakó földre jutának; Mánt evének mind addig, 35
míg a Kanaán földének határához jutának. Az ómer pedig az éfának tizedrésze. 36

És elindúla Izráel fiainak egész gyülekezete a Szin pusztájából, az Úr rendeléséhez képest az ő útjok **17**
rendje szerint és tábort ütének Refidimben. De a népnek nem vala ínni való vize. Verseng vala azért a 2
nép Mózessel és mondák: Adjatok nékünk vizet, hogy igyunk. És monda nékik Mózes: Miért versengtek
én velem? Miért kísértitek az Urat? És szomjúhozik vala ott a nép a vízre és zúgolódék a nép Mózes 3
ellen és monda: Miért hoztál ki minket Égyiptomból? hogy szomjúsággal ölj meg engemet, gyermekeimet,
és barmaimat? Mózes pedig az Úrhoz kiálta mondván: Mit cselekedjem ezzel a néppel? Kevés hijja, 4
hogy meg nem köveznek engemet. És az Úr monda Mózesnek: Eredj el a nép előtt és végy magad 5
mellé Izráel vénei közűl; pálczádat is, melylyel a folyót megsujtottad, vedd kezedbe és indúlj el. Ímé 6
én oda állok te elődbe a sziklára a Hóreben, és te sujts a sziklára, és víz jő ki abból, hogy igyék a nép.
És úgy cselekedék Mózes Izráel vénei szeme láttára. És nevezé annak a helynek nevét Masszának és 7
Méribának, Izráel fiainak versengéséért, és mert kísértették az Urat, mondván: Vajjon köztünk van-é
az Úr vagy nincsen? Eljöve pedig Amálek és hadakozék Izráel ellen Refidimben. És monda Mózes 8, 9
Józsuénak: Válaszsz nékünk férjfiakat és menj el, ütközzél meg Amálekkel. Holnap én a halom tetejére
állok és az Isten pálczája kezemben lesz. És úgy cselekedék Józsué a mint mondotta vala néki Mózes, 10
megütközék Amálekkel: Mózes, Áron és Húr pedig felmenének a halom tetejére. És lőn, mikor Mózes 11
felemelé kezét, Izráel győz vala; mikor pedig leereszté kezét, Amálek győz vala. Mikor azért Mózes kezei 12
elnehezedének, követ hozának és alája tevék, hogy arra űljön; Áron pedig és Húr tartják vala az ő kezeit,
egy felől az egyik, más felől a másik, és felemelve maradának kezei a nap lementéig. Józsué pedig leveré 13
Amáleket és az ő népét fegyver élivel. És monda az Úr Mózesnek: Írd meg ezt emlékezetűl könyvbe és 14
add tudtára Józsuénak, hogy mindenestől eltörlöm Amálek emlékezetét az ég alól. És építe Mózes oltárt 15
és nevezé nevét Jehova-Niszszi-nek. És monda: Megesküdött az Úr, hogy harcza lesz az Úrnak Amálek 16
ellen nemzetségről-nemzetségre.

És meghallá Jethró, Midián papja, Mózes ipa, mindazt a mit Isten Mózessel és Izráellel az ő népével **18**
cselekedett vala, hogy kihozta az Úr Izráelt Égyiptomból. És felvevé Jethró, a Mózes ipa Czipporát, a 2
Mózes feleségét-miután haza bocsátotta őt- És az ő két fiát is, a kik közűl az egyiknek neve Gersom, 3
mert azt mondotta vala: Bujdosó valék az idegen földön; A másiknak neve pedig Eliézer; mert: Az én 4
atyám Istene segítségűl volt nékem és megszabadított engem a Faraó fegyverétől. Eljuta tehát Jethró 5
a Mózes ipa, az ő fiaival és feleségével Mózeshez a pusztába, a hol ő táborozott vala az Isten hegye
mellett. És megizené Mózesnek: Én Jethró a te ipad megyek te hozzád a te feleségeddel és az ő két 6
fia is ő vele. Kiméne azért Mózes az ő ipa eleibe és meghajtá magát és megcsókolá őt; és megkérdék 7
egymást á llapotuk felől és bemenének a sátorba. És elbeszélé Mózes az ő ipának mind azt, a mit az 8
Úr a Faraóval és az Égyiptombeliekkel cselekedett vala Izráelért; mindazt a sok bajt, a melyek útközben
érték vala őket, és mimódon szabadította meg őket az Úr. És örvendeze Jethró mindazon a jón, a mit 9
az Úr az Izráellel cselekedett vala, hogy megszabadítá őt az Égyiptombeliek kezéből. És monda Jethró: 10
Áldott legyen az Úr, a ki megszabadított titeket az Égyiptombeliek kezéből és a Faraó kezéből; a ki
megszabadította a népet az Égyiptombeliek keze alól. Most tudom már, hogy nagyobb az Úr minden 11
istennél; mert az lett vesztökre, a mivel ellenök vétkeztek. És Jethró, a Mózes ipa égőáldozattal és 12
véresáldozattal áldozék az Istennek; Áron pedig és Izráel minden vénei jövének, hogy kenyeret egyenek
a Mózes ipával Isten előtt. És lőn másod napon, leűle Mózes törvényt tenni a népnek; a nép pedig áll 13
vala Mózes előtt reggeltől estig. S a mikor látja vala Mózes ipa mind azt, a mit ő a néppel cselekedék, 14

monda: Mi dolog az, a mit te a néppel cselekszel; miért űlsz te egymagad, mind az egész nép pedig előtted
15, 16 áll reggeltől estig? És monda Mózes az ő ipának: Mert a nép Isten akaratát tudakolni jön hozzám; Ha
ügyök-bajok van, én hozzám jőnek és törvényt teszek az ember között és felebarátja között és tudtára
17 adom az Isten végezéseit és törvényeit. Mózes ipa pedig monda néki: Nem jó az, a mit te cselekszel.
18 Felettébb kifáradsz te is, ez a nép is, a mely veled van; mert erőd felett való dolog ez, nem végezheted
19 azt egymagad. Most azért hallgass az én szavamra, tanácsot adok néked és az Isten veled lesz. Te légy
20 a népnek szószólója az Isten előtt, és te vidd az ügyeket Isten eleibe. És tanítsd őket a rendeletekre
és törvényekre és add tudtokra az útat, a melyen járniok kell és a tenni valót, a melyet tenniök kell.
21 És szemelj ki magad az egész nép közűl derék, istenfélő férfiakat, igazságos férfiakat, a kik gyűlölik a
haszonlesést és tedd közöttük előljárókká, ezeredesekké, századosokká, ötvenedesekké és tizedesekké.
22 Ezek tegyenek ítéletet a népnek minden időben, úgy hogy minden nagyobb ügyet te elődbe hozzanak,
minden csekélyebb dologban pedig ők ítéljenek; így könnyítve lesz rajtad, ha azt veled együtt hordozzák.
23 Ha ezt cselekszed és az Isten is parancsolja néked: megállhatsz és az egész nép is helyére jut békességben.
24, 25 És hallgata Mózes az ő ipa szavára és mindazt megtevé, a mit mondott vala. És választa Mózes az
egész Izráelből derék férfiakat és a nép fejeivé tevé őket, ezeredesekké, századosokká, ötvenedesekké,
26 és tizedesekké. És ítélik vala a népet minden időben; a nehéz dolgokat Mózes elé viszik vala, minden
27 kisebb dologban pedig ők ítélnek vala. És elbocsátá Mózes az ő ipát, és ez elméne hazájába.

19 A harmadik hónapban azután hogy kijöttek vala Izráel fiai Égyiptom földéről, azon a napon érke-
2 zéknek a Sinai pusztába. Refidimből elindulván, érkezének a Sinai pusztába és táborba szállának a
3 pusztában; a hegygyel átellenben szálla pedig ott táborba az Izráel. Mózes pedig felméne az Istenhez,
és szóla hozzá az Úr a hegyről, mondván: Ezt mondd a Jákób házanépének és ezt add tudtára az Iz-
4 ráel fiainak. Ti láttátok, a mit Égyiptommal cselekedtem, hogy hordoztalak titeket sas szárnyakon és
5 magamhoz bocsátottalak titeket. Mostan azért ha figyelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok az
6 én szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyéim; mert enyim az egész föld. És
lesztek ti nékem papok birodalma és szent nép. Ezek azok az ígék, melyeket el kell mondanod Izráel fia-
7 inak. Elméne azért Mózes és egybehívá a nép véneit és eleikbe adá mindazokat a beszédeket, melyeket
8 parancsolt vala néki az Úr. És az egész nép egy akarattal felele és monda: Valamit rendelt az Úr, mind
9 megteszszük. És megvivé Mózes az Úrnak a nép beszédét. És monda az Úr Mózesnek: Ímé én hozzád
megyek a felhő homályában, hogy hallja a nép mikor beszélek veled és higyjenek néked mindörökké. És
10 elmondá Mózes az Úrnak a nép beszédét. Az Úr pedig monda Mózesnek: Eredj el a néphez és szenteld
11 meg őket ma, meg holnap és hogy mossák ki az ő ruháikat; És legyenek készek harmadnapra; mert har-
12 madnapon leszáll az Úr az egész nép szeme láttára a Sinai hegyre. És vess határt a népnek köröskörűl,
mondván: Vigyázzatok magatokra, hogy a hegyre fel ne menjetek s még a szélét se érintsétek; mindaz, a
13 mi a hegyet érinti, halállal haljon meg. Ne érintse azt kéz, hanem kővel köveztessék meg, vagy nyillal
nyilaztassék le; akár barom, akár ember, ne éljen. Mikor a kürt hosszan hangzik, akkor felmehetnek a
14 hegyre. Leszálla azért Mózes a hegyről a néphez, és megszentelé a népet, és megmosák az ő ruháikat.
15, 16 És monda a népnek: Legyetek készen harmadnapra; asszonyhoz ne közelítsetek. És lőn harmadnapon
virradatkor, mennydörgések, villámlások és sűrű felhő lőn a hegyen és igen erős kürtzengés; és megré-
17 műle mind az egész táborbeli nép. És kivezeté Mózes a népet a táborból az Isten eleibe és megállának
18 a hegy alatt. Az egész Sinai hegy pedig füstölög vala, mivelhogy leszállott arra az Úr tűzben és felmegy
19 vala annak füstje, mint a kemenczének füstje; és az egész hegy nagyon reng vala. És a kürt szava mind-
20 inkább erősödik vala; Mózes beszél vala és az Isten felel vala néki hangosan. Leszálla tehát az Úr a
21 Sinai hegyre, a hegy tetejére, és felhívá az Úr Mózest a hegy tetejére, Mózes pedig felméne. És monda
az Úr Mózesnek: Menj alá, intsd meg a népet, hogy ne törjön előre az Urat látni, mert közűlök sokan
22 elhullanak. És a papok is, a kik az Úr eleibe járulnak, szenteljék meg magokat, hogy reájok ne rontson
23 az Úr. Mózes pedig monda az Úrnak: Nem jöhet fel a nép a Sinai hegyre, mert te magad intettél minket,
24 mondván: Vess határt a hegy, körűl, és szenteld meg azt. De az Úr monda néki: Eredj, menj alá, és jőjj
fel te és Áron is veled; de a papok és a nép ne törjenek előre, hogy feljőjjenek az Úrhoz; hogy reájok ne
25 rontson. Alámene azért Mózes a néphez, és megmondá nékik.

20, 2 És szólá Isten mindezeket az igéket, mondván: Én, az Úr, vagyok a te Istened, a ki kihoztalak téged
3, 4 Égyiptomnak földéről, a szolgálat házából. Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem. Ne csinálj
magadnak faragott képet, és semmi hasonlót azokhoz, a melyek fenn az égben, vagy a melyek alant a
5 földön, vagy a melyek a vizekben a föld alatt vannak. Ne imádd és ne tiszteld azokat; mert én, az Úr

a te Istened, féltőnszerető Isten vagyok, a ki megbüntetem az atyák vétkét a fiakban, harmad és negyed íziglen, a kik engem gyűlölnek. De irgalmasságot cselekszem ezerizíglen azokkal, a kik engem szeretnek, és az én parancsolatimat megtartják. Az Úrnak a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd; mert nem hagyja azt az Úr büntetés nélkűl, a ki az ő nevét hiába felveszi. Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt. Hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat; De a hetedik nap az Úrnak a te Istenednek szombatja: semmi dolgot se tégy azon se magad, se fiad, se leányod, se szolgád, se szolgálóleányod, se barmod, se jövevényed, a ki a te kapuidon belől van; Mert hat napon teremté az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, a mi azokban van, a hetedik napon pedig megnyugovék. Azért megáldá az Úr a szombat napját, és megszentelé azt. Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj azon a földön, a melyet az Úr a te Istened ád te néked. Ne ölj. Ne paráználkodjál. Ne lopj. Ne tégy a te felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot. Ne kívánd a te felebarátodnak házát. Ne kívánd a te felebarátodnak feleségét, se szolgáját, se szolgálóleányát, se ökrét, se szamarát, és semmit, a mi a te felebarátodé. Az egész nép pedig látja vala a mennydörgéseket, a villámlásokat, a kürt zengését és a hegy füstölgését. És látja vala a nép, és megrémüle, és hátrább álla. És mondának Mózesnek: Te beszélj velünk, és mi hallgatunk; de az Isten ne beszéljen velünk, hogy meg ne haljunk. Mózes pedig monda a népnek: Ne féljetek; mert azért jött az Isten, hogy titeket megkísértsen, és hogy az ő félelme legyen előttetek, hogy ne vétkezzetek. Távol álla azért a nép, Mózes pedig közelebb méne a felhőhöz, melyben az Isten vala. És monda az Úr Mózesnek: Ezt mondd az Izráel fiainak: Magatok láttátok, hogy az égből beszéltem veletek. Ne csináljatok én mellém ezüst isteneket, és arany isteneket se csináljatok magatoknak. Földből csinálj nékem oltárt, és azon áldozd a te égő- és hálaáldozatodat, juhaidat és ökreidet. Valamely helyen akarom, hogy az én nevemről megemlékezzetek, elmegyek tehozzád és megáldalak téged. Ha pedig kövekből csinálsz nékem oltárt, ne építsd azt faragott kőből: mert a mint faragó vasadat rávetetted, megfertőztetted azt. Lépcsőkön se menj fel az én oltáromhoz, hogy a te szemérmed fel ne fedeztessék azon.

Ezek pedig azok a rendeletek, a melyeket eleikbe kell terjesztened: Ha héber szolgát vásárolsz, hat **21** esztendeig szolgáljon, a hetedikben szabaduljon fel ingyen. Ha egyedűl jött, egyedűl menjen el; ha feleséges ember, menjen el vele a felesége is. Ha az ő ura adott néki feleséget, és ez fiakat, vagy leányokat szült néki: az asszony gyermekeivel együtt legyen az ő uráé; ő pedig egyedűl menjen el. De ha a szolga azt mondaná: Szeretem az én uramat, az én feleségemet és fiaimat, nem akarok felszabadulni: Akkor vigye őt az ő ura a bírák elé, és állítsa az ajtóhoz, vagy az ajtófélhez, és az ő ura fúrja által az ő fülét árral; és szolgálja őt mindörökké. És ha valaki az ő leányát szolgálóul adja el, ne úgy menjen el, mint a szolgák mennek. Ha nem tetszik az ő urának, hogy eljegyezze őt magának, akkor váltassa ki; arra, hogy idegen népnek eladja, nincs hatalma, mivel hűtlen volt hozzá. Ha pedig a fiának jegyzi el őt: a leányok törvénye szerint cselekedjék vele. Ha mást vesz magának: ennek ételét, ruházatát és házasságbeli igazát alább ne szállítsa. Ha ezt a hármat nem cselekszi vele: akkor menjen el ingyen, fizetés nélkűl. A ki úgy megver valakit, hogy meghal, halállal lakoljon. De ha nem leselkedett, hanem Isten ejtette kezébe: úgy helyet rendelek néked, a hova menekűljön. Ha pedig valaki szándékosan tör felebarátja ellen, hogy azt orvúl megölje, oltáromtól is elvidd azt a halálra. A ki megveri az ő atyját vagy anyját, halállal lakoljon. A ki embert lop, és eladja azt, vagy kezében kapják, halállal lakoljon. A ki szidalmazza az ő atyját vagy anyját, halállal lakoljon. És ha férfiak összevesznek, és megüti valaki az ő felebarátját kővel, vagy öklével, és nem hal meg, hanem ágyba esik: Ha felkél, és mankóján kinn jár: ne legyen büntetve az, a ki megütötte; csupán fekvéséért fizessen és gyógyíttassa meg. Ha pedig valaki úgy üti meg szolgáját, vagy szolgálóját bottal, hogy az meghal keze alatt, büntettessék meg. De ha egy vagy két nap életben marad, ne büntettessék meg, mert pénze ára az. Ha férfiak veszekednek és meglöknek valamely terhes asszonyt, úgy hogy idő előtt szűl, de egyéb veszedelem nem történik: bírságot fizessen a szerint, a mint az asszony férje azt reá kiveti, de bírák előtt fizessen. De ha veszedelem történik: akkor életet életért adj. Szemet szemért, fogat fogért, kezet kézért, lábat lábért; Égetést égetésért, sebet sebért, kéket kékért. Ha valaki az ő szolgájának szemét vagy szolgálójának szemét úgy üti meg, hogy elpusztul, bocsássa azt szabadon az ő szeméért. Ha pedig szolgájának fogát, vagy szolgálójának fogát üti ki, bocsássa azt szabadon az ő fogáért. Ha férfit vagy asszonyt öklel meg egy ökör, úgy hogy meghal: kővel köveztessék meg az ökör, és húsát meg ne egyék; de az ökörnek ura ártatlan. De ha az ökör azelőtt is öklelős volt, és annak urát megintették, és még sem őrizte azt, és férfit vagy asszonyt ölt meg: az ökör köveztessék meg, és az ura is halállal lakoljon. Ha pénzváltságot vetnek reá, fizessen lelke váltságáért annyit, amennyit reá kivetnek. Akár fiút ökleljen meg, akár leányt ökleljen meg: e szerint a rendelet szerint kell cselekedni. Ha szolgát öklel meg az ökör vagy szolgálót: adassék azok urának harmincz ezüst siklus, az ökör pedig köveztessék meg. Ha pedig valaki vermet nyit meg, vagy ha valaki vermet ás, és nem fedi azt be, és ökör vagy szamár

esik bele: A verem ura fizessen; pénzűl térítse meg azok urának, a hulla pedig legyen az övé. És ha valakinek ökre megdöfi az ő felebarátja ökrét, úgy hogy az elpusztúl: adják el az eleven ökröt, és az árát osszák meg, és a hullát is osszák el. Vagy ha tudták, hogy az ökör már azelőtt öklelős volt, és nem őrizte azt annak ura: fizessen ökröt az ökörért, a hulla pedig az övé legyen.

22 Ha valaki ökröt vagy bárányt lop, és levágja vagy eladja azt: öt barmot fizessen egy ökörért, és négy juhot egy bárányért. Ha ház-fölverésen kapják a tolvajt, és úgy megverik, hogy meghal, nincs vérbűn miatta. Ha reá sütött a nap, vérbűn van miatta: fizessen; ha nincs néki: adassék el tolvajságáért. Ha elevenen kapják kezében a lopott jószágot, akár ökör, akár szamár, akár juh; két annyit fizessen érette. Ha valaki mezőt, vagy szőlőt étet le, úgy hogy barmát elereszti, és az más mezején legel: mezejének javából és szőlőjének javából fizesse meg a kárt. Ha tűz támad, és tövisbe kap, és megég az asztag, vagy a lábon álló gabona, vagy a mező: fizesse meg a kárt, a ki a tüzet gyujtotta. Ha valaki pénzt vagy edényeket ád felebarátjának megőrzés végett, és ellopják annak a férfiúnak házából: ha megtalálják a tolvajt, fizessen kétannyit. Ha nem találják meg a tolvajt, a ház urát vigyék a bírák eleibe: hogy nem nyújtotta-é ki kezét az ő felebarátja vagyonára. Akármi bűn dolgában, akár ökör, akár szamár, akár juh, akár ruha, akármi elveszett jószág az, a miről azt mondja: ez az; mindkettőjük ügye bírák eleibe menjen, és a kit a bírák bűnösnek mondanak, fizessen két annyit az ő felebarátjának. Ha valaki szamarat, vagy ökröt, vagy bárányt, vagy akármiféle barmot ád az ő felebarátja gondviselése alá, és az elhull, vagy megsérűl, vagy elhajtatik, úgy hogy senki sem látta: Az Úrra való esküvés legyen kettejök közt, hogy nem nyújtotta-é ki kezét felebarátja vagyonára; és ezt fogadja el annak ura, és az semmit se fizessen. Ha pedig ellopták tőle: megfizesse az urának. Ha széttépetett, hozza el azt bizonyságúl; a széttépettet nem fizeti meg. Ha pedig valaki kölcsön kér az ő felebarátjától, és az megsérűl vagy elhull urának távollétében: fizesse meg a kárt. Ha ura vele van, nem fizet; ha bérbe adatott, bérébe megy. Ha valaki hajadont csábít el, a ki nincs eljegyezve, és vele hál: jegyajándékkal jegyezze azt el magának feleségűl. Ha annak atyja nem akarja azt néki adni: annyi pénzt adjon, a mennyi a hajadonok jegyajándéka. Varázsló asszonyt ne hagyj életben. A ki barommal közösűl, halállal lakoljon. A ki isteneknek áldozik, nem csupán az Úrnak, megölettessék. A jövevényen ne hatalmaskodjál, és ne nyomorgasd azt, mert jövevények voltatok Égyiptom földén. Egy özvegyet vagy árvát se nyomorítsatok meg. Ha nyomorgatod azt, és hozzám kiált, meghallgatom az ő kiáltását. És felgerjed haragom, és megöllek titeket fegyverrel, és a ti feleségeitek özvegyekké lésznek, a ti fiaitok pedig árvákká. Ha pénzt adsz kölcsön az én népemnek, a szegénynek a ki veled van: ne légy hozzá olyan mint, a hitelező; ne vessetek reá uzsorát. Ha zálogba veszed a te felebarátod felső ruháját: naplemente előtt viszszaadd azt néki: Mert egyetlen takarója, testének ruhája az: miben Háljon?bizony, ha én hozzám kiált, meghallgatom; mert én irgalmas vagyok. A bírákat ne szidalmazd, és néped fejedelmét ne átkozd. Gabonáddal és boroddal ne késlekedjél; fiaid elsőszülöttét nékem add. Hasonlóképen cselekedjél ökröddel, juhoddal; hét napig legyen az ő anyjával, a nyolczadik napon nékem add azt. És szent emberek legyetek én előttem; a mezőn széttépett húst meg ne egyétek; az ebnek vessétek azt.

23 Hazug hírt ne hordj; ne fogj kezet a gonoszszal, hogy hamis tanú ne légy. Ne indúlj a sokaság után a gonoszra, és peres ügyben ne vallj a sokasággal tartva, annak elfordítására. Szegénynek se kedvezz az ő peres ügyében. Ha előtalálod ellenséged eltévedt ökrét vagy szamarát: hajtsd vissza néki. Ha látod, hogy annak a szamara, a ki téged gyűlöl, a teher alatt fekszik, vigyázz, rajta ne hagyd; oldd le azt ő vele együtt. A te szegényednek igazságát el ne fordítsd az ő perében. A hazug beszédtől távol tarts magad, és az ártatlant s az igazat meg ne öld; mert én nem adok igazat a gonosznak. Ajándékot el ne végy: mert az ajándék megvakítja a szemeseket, és elfordítja az igazak ügyét. A jövevényt ne nyomorgasd; hiszen ti ismeritek a jövevény életét, mivelhogy jövevények voltatok Égyiptom földén. Hat esztendeig vesd be a te földedet és takard be annak termését; A hetedikben pedig pihentesd azt, és hagyd úgy, hogy egyék meg a te néped szegényei; a mi pedig ezektől megmarad, egye meg a mezei vad. E képen cselekedjél szőlőddel és olajfáddal is. Hat napon át végezd dolgaidat, a hetedik napon pedig nyúgodjál, hogy nyúgodjék a te ökröd és szamarad, és megpihenjen a te szolgálód fia és a jövevény. Mindazt, a mit néktek mondtam, megtartsátok, és idegen istenek nevét ne emlegessétek; ne hallassék az a te szádból. Háromszor szentelj nékem innepet esztendőnként. A kovásztalan kenyér innepét tartsd meg; hét nap egyél kovásztalan kenyeret, a mint megparancsoltam néked, az Abib hónap ideje alatt; mert akkor jöttél ki Égyiptomból: és üres kézzel senki se jelenjék meg színem előtt. És az aratás innepét, munkád zsengéjét, a melyet elvetettél a mezőn; és a takarodás innepét az esztendő végén, a mikor termésed betakarítod a mezőről. Esztendőnként háromszor jelenjék meg minden férfiad az Úr Isten színe előtt. Ne ontsd ki az én áldozatom vérét kovászos kenyér mellett, és ünnepi áldozatom kövére meg ne maradjon reggelig. A te földed zsengéjének elsejét vidd el a te Uradnak Istenednek házába. Ne főzd meg a gödölyét az ő anyjának tejében. Imé

én Angyalt bocsátok el te előtted, hogy megőrízzen téged az útban, és bevigyen téged arra a helyre, a
melyet elkészítettem. Vigyázz magadra előtte, és hallgass az ő szavára; meg ne bosszantsd őt, mert nem 21
szenvedi el a ti gonoszságaitokat; mert az én nevem van ő benne. Mert ha hallgatándasz az ő szavára; és 22
mindazt megcselekedénded, a mit mondok: akkor ellensége lészek a te ellenségeidnek, és szorongatom a
te szorongatóidat. Mert az én Angyalom te előtted megyen és beviszen téged az Emoreusok, Khitteusok, 23
Perizeusok, Kananeusok, Khivveusok és Jebuzeusok közé, és kiirtom azokat, Ne imádd azoknak isteneit 24
és ne tiszteld azokat, és ne cselekedjél az ő cselekedeteik szerint; hanem inkább döntögesd le azokat és
tördeld össze bálványaikat. És szolgáljátok az Urat a ti Isteneteket, akkor megáldja a te kenyeredet 25
és vizedet; és eltávolítom ti közűletek a nyavalyát. El sem vetél, meddő sem lesz a te földeden semmi; 26
napjaid számát teljessé teszem. Az én rettentésemet bocsátom el előtted, és minden népet megrettentek, 27
a mely közé mégy, és minden ellenségedet elfutamtatom előtted. Darazsat is bocsátok el előtted, és kiűzi 28
előled a Khivveust, Kananeust és Khittheust. De nem egy esztendőben űzöm őt ki előled, hogy a föld 29
pusztává ne legyen, és meg ne sokasodjék ellened a mezei vad. Lassan-lassan űzöm őt ki előled, míg 30
megszaporodol és bírhatod a földet És határodat a veres tengertől a Filiszteusok tengeréig vetem, és a 31
pusztától fogva a folyóvízig: mert kezeitekbe adom annak a földnek lakosait, és kiűzöd azokat előled. Ne 32
köss szövetséget se azokkal, se az ő isteneikkel. Ne lakjanak a te földeden, hogy bűnbe ne ejtsenek téged 33
ellenem: mert ha az ő isteneiket szolgálnád, vesztedre lenne az néked.

És monda Mózesnek: Jöjj fel az Úrhoz te és Áron, Nádáb és Abihu, és az Izráel vénei közűl hetvenen, **24**
és hajtsátok meg magatokat előtte távolról. És csak Mózes közeledjék az Úrhoz, amazok pedig ne köze- 2
ledjenek, és a nép se jőjjön fel vele. Elméne azért Mózes, és elbeszélé a népnek az Úr minden beszédét és 3
minden rendelését; az egész nép pedig egyező szóval felele, mondván: Mindazokat a dolgokat, a melyeket
az Úr parancsolt, megcselekeszszük. Mózes pedig felírá az Úrnak minden beszédét, és felkele reggel és 4
oltárt építe a hegy alatt, és tizenkét oszlopot, az Izráel tizenkét nemzetsége szerint. Azután elküldé az 5
Izráel fiainak ifjait, és áldozának égő áldozatokat, és hálaáldozatúl tulkokat ölének az Úrnak. Mózes 6
pedig vevé a vérnek felét, és tölté a medenczékbe: a vérnek másik felét pedig az oltárra hinté. Azután 7
vevé a szövetség könyvét, és elolvasá a nép hallatára; azok pedig mondának: Mindent megteszünk, a mit
az Úr parancsolt, és engedelmeskedünk. Mózes pedig vevé a vért, és ráhinté a népre, és monda: Ímé 8
a szövetségnek vére, melyet az Úr kötött ti veletek, mindama beszédek szerint. Azután felméne Mózes 9
és Áron, Nádáb és Abihu, és az Izráel vénei közűl hetvenen; És láták az Izráel Istenét, és annak lábai 10
alatt valami zafirfényű tárgy vala, és olyan tiszta, mint maga az ég. És Izráel fiainak e választottjaira 11
nem bocsátá kezét; jóllehet látták az Istent, mindazáltal ettek és ittak is. És szóla az Úr Mózesnek: Jőjj 12
fel én hozzám a hegyre és maradj ott. És átadom néked a kőtáblákat, és a törvényt és a parancsolatot,
a melyeket írtam, hogy azokra megtaníttassanak. Felkele azért Mózes és az ő szolgája, Józsué, és fel- 13
méne Mózes az Isten hegyére. A véneknek pedig monda: Várjatok itt reánk, míg visszatérünk hozzátok: 14
Ímé Áron és Húr veletek vannak; a kinek valami ügye van, ő hozzájok menjen. Akkor felméne Mózes a 15
hegyre; és felhő borítá el a hegyet. És az Úr dicsősége szálla alá a Sinai hegyre, és felhő borítá azt hat 16
napon át; a hetedik napon pedig szólítá Mózest a felhő közepéből. Az Úr dicsőségének jelensége pedig 17
olyan vala az Izráel fiainak szeme előtt, mint emésztő tűz, a hegy tetején. És beméne Mózes a felhő 18
közepébe, és felméne a hegyre, és negyven nap és negyven éjjel vala Mózes a hegyen.

És szóla az Úr Mózeshez, mondván: Szólj az Izráel fiainak, hogy szedjenek nékem ajándékokat; **25**, 2
minden embertől, a kit a szíve hajt arra, szedjetek nékem ajándékokat. Ez pedig az az ajándék, a mit 3
tőlök szedjetek: arany és ezüst és réz. És kék, és bíborpiros, és karmazsinszinű fonal, meg len fonal, 4
és kecskeszőr. És veresre festett kosbőrök, és borzbőrök, és sittim-fa. Mécsbe való olaj, kenet-olajhoz 5, 6
való arómák, és füstöléshez való fűszerek. Ónix-kövek és foglalni való kövek, az efódhoz és a hósenhez. 7
És készítsenek nékem szent hajlékot, hogy ő közöttök lakozzam. Mindenestől úgy csináljátok, a mint 8, 9
én megmutatom néked a hajléknak formáját, és annak minden edényeinek formáját. És csináljanak 10
egy ládát sittim-fából; harmadfél sing hosszút, másfél sing széleset, és másfél sing magasat. Borítsd 11
meg azt tiszta aranynyal, belől is kivűl is megborítsd azt, és csinálj reá köröskörűl arany pártázatot. És 12
önts ahhoz négy arany karikát, és illeszd azokat a négy szegletére; egyik oldalára is két karikát, a másik
oldalára is két karikát. Csinálj rúdakat is sittim-fából, és azokat is megborítsd aranynyal. És a rúdakat 13, 14
dugd a láda oldalain levő karikákba, hogy azokon hordozzák a ládát. A rúdak álljanak a láda karikáiban; 15
ne vegyék ki azokból. És a bizonyságot, a melyet néked adok, tedd a ládába. Csinálj fedelet is tiszta 16, 17
aranyból: harmadfél sing hosszút, és másfél sing széleset. Csinálj két Kérubot is aranyból, vert aranyból 18
csináld azokat a fedélnek két végére. Az egyik Kérubot csináld az egyik végére innen, a másik Kérubot a 19

másik végére onnan: a fedélből csináljátok ki a Kérubokat annak két végén. A Kérubok pedig terjeszszék ki szárnyaikat fölfelé, betakarva szárnyaikkal a fedelet; arczaik egymásfelé legyenek; a Kérubok arczai a fedél felé fordúljanak. A fedelet pedig helyezd a ládára felűl, a ládába pedig tedd a bizonyságot, a melyet adok néked. Ott jelenek meg néked, és szólok hozzád a fedél tetejéről, a két Kérub közűl, melyek a bizonyság ládája felett vannak, mindazokról, a miket általad parancsolok az Izráel fiainak. Csinálj asztalt is sittim-fából, két sing hosszút, egy sing széleset, és másfél sing magasat. És borítsd be azt tiszta aranynyal, és csinálj reá köröskörűl arany pártázatot. Csinálj reá köröskörűl egy tenyérnyi karájt, karájára pedig csinálj köröskörűl arany pártázatot. Négy arany karikát is csinálj hozzá, és illeszd a karikákat a négy lábának négy szegletére. A karáj mellett legyenek a karikák rúdtartókul, hogy hordozhassák az asztalt. Azokat a rúdakat is sittim-fából csináld és aranynyal borítsd be, és azokon hordozzák az asztalt. Készítsd el tálait is, csészéit is, kancsóit is, kelyheit is, a melyekkel italáldozatot áldoznak; tiszta aranyból csináld azokat. És tégy az asztalra szent kenyeret, mely mindenkor előttem legyen. Csinálj gyertyatartót is tiszta aranyból; vert aranyból készüljön a gyertyatartó; annak szára, ága, csészéi, gombjai és virágai ugyanabból legyenek. Hat ág jőjjön ki oldalaiból; három gyertyatartó-ág az egyik oldalból, és három gyertyatartó-ág a másik oldalból. Mandolavirág formájú három csésze az egyik ágon, gombbal és virággal; és mandolavirág formájú három csésze a másik ágon is, gombbal és virággal; így legyen a gyertyatartóból kijövő mind a hat ágon. A gyertyatartón pedig négy mandolavirág formájú csésze legyen, gombjaival és virágaival. Gomb legyen a belőle kijövő két ág alatt; ismét gomb a belőle kijövő két ág alatt, és ismét gomb a belőle kijövő két ág alatt: így a gyertyatartóból kijövő mind a hat ág alatt. Gombjaik és ágaik magából legyenek; egy darab tiszta aranyból legyen verve az egész. Csinálj hozzá hét mécset is, és úgy rakják fel mécseit, hogy előre világítsanak. Hamvvevői és hamutartói is tiszta aranyból legyenek. Egy tálentom tiszta aranyból csinálják azt, mindezeket az eszközöket. Vigyázz, hogy arra a formára csináld, a mely a hegyen mutattatott néked.

26 A hajlékot pedig tíz kárpitból csináld: sodrott lenből, és kék, és bíborpiros, és karmazsinszínűből, Kérubokkal, mestermunkával készítsd azokat. Egy-egy kárpit hossza huszonnyolcz sing legyen, egy-egy kárpit szélessége pedig négy sing; egy mértéke legyen mindenik kárpitnak. Öt kárpit legyen egymással egybefoglalva, ismét öt kárpit egymással egybefoglalva. És csinálj hurkokat kék lenből az egyik kárpit szélén, a mely az egybefoglaltak között szélről van; ugyanezt csináld a szélső kárpit szélével a másik egybefoglalásban is. Ötven hurkot csinálj az egyik kárpiton; ötven hurkot csinálj ama kárpit szélén is, a mely a másik egybefoglalásban van; egyik hurok a másiknak általellenében legyen. Csinálj ötven arany horgocskát is, és e horgocskákkal foglald össze egyik kárpitot a másikkal, hogy a hajlék eggyé legyen. Ezután csinálj kecskeszőr kárpitokat sátorúl a hajlék fölé; tizenegy kárpitot csinálj ilyet. Egy kárpit hossza harmincz sing legyen, szélessége pedig egy kárpitnak négy sing; egy mértéke legyen a tizenegy kárpitnak. És foglald egybe az öt kárpitot külön, és a hat kárpitot külön; a hatodik kárpitot pedig kétrét hajtsd a sátor elejére. És csinálj ötven hurkot az egyik kárpit szélén, a mely az egybefoglaltak között szélről van; és ötven hurkot a kárpit szélén a másik egybefoglalásban is. Csinálj ötven rézhorgocskát is, és akaszd a horgocskákat a hurkokba, és foglald egybe a sátort, hogy egygyé legyen. A sátor kárpitjának fölösleges része, a fölösleges kárpitnak fele csüggjön alá a hajlék hátulján. Egy singnyi pedig egyfelől, és egy singnyi másfelől, abból, a mi a sátor kárpitjainak a hosszában fölösleges, bocsáttassék alá a hajlék oldalain egyfelől is, másfelől is, hogy befedje azt. Csinálj a sátornak takarót is veresre festett kosbőrökből, és e fölé is egy takarót borzbőrökből. Csinálj a hajlékhoz deszkákat is sittim-fából, felállogatva. A deszka hossza tíz sing legyen; egy-egy deszka szélessége pedig másfél sing. Egy-egy deszkának két csapja legyen, egyik a másiknak megfelelő; így csináld a hajlék minden deszkáját. A deszkákat pedig így csináld a hajlékhoz: húsz deszkát a déli oldalra, délfelé. A húsz deszka alá pedig negyven ezüst talpat csinálj, két talpat egy-egy deszka alá, annak két csapjához képest; megint két talpat egy-egy deszka alá, a két csapjához képest. A hajlék másik oldalául is, észak felől húsz deszkát. És azokhoz is negyven ezüst talpat; két talpat egy deszka alá, megint két talpat egy deszka alá. A hajlék nyugoti oldalául pedig csinálj hat deszkát. A hajlék szegleteiül is csinálj két deszkát a két oldalon. Kettősen legyenek alólról kezdve, felül pedig együtt legyenek egy karikába foglalva; ilyen legyen mindkettő; a két szeglet számára legyenek. Legyen azért nyolcz deszka, és azokhoz tizenhat ezüst talp; két talp egy deszka alatt, megint két talp egy deszka alatt. Csinálj reteszrúdakat is sittim-fából; ötöt a hajlék egyik oldalának deszkáihoz, És öt reteszrúdat a hajlék másik oldalának deszkáihoz; és a hajlék nyugoti oldalának deszkáihoz is öt reteszrúdat hátulról. A középső reteszrúd pedig a deszkák közepén az egyik végtől a másik végig érjen. A deszkákat pedig borítsd meg ar anynyal, és karikákat is aranyból csinálj azokhoz a reteszrúdak tartói gyanánt; a reteszrúdakat is megborítsd aranynyal. A hajlékot pedig azon a módon állítsd fel, a mint néked a hegyen mutattatott. És csinálj függönyt, kék, és bíborpirost, és karmazsinszinű, és sodrott

lenből; Kérubokkal, mestermunkával készítsék azt. És tedd azt sittim-fából való, aranynyal borított 32
négy oszlopra, a melyeknek horgai aranyból legyenek, négy ezüst talpon. És tedd a függönyt a horgok 33
alá, és vidd oda a függöny mögé a bizonyság ládáját és az a függöny válaszsza el néktek a szent helyet a
szentek szentjétől. Azután tedd rá a fedelet a bizonyság ládájára a szentek szentjébe. Az asztalt pedig 34, 35
helyezd a függönyön kívül, és a gyertyatartót az asztal ellenébe, a hajlék déli oldalába; az asztalt pedig
tedd az északi oldalba. És csinálj leplet a sátor nyilására is, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és 36
sodrott lenből, hímzőmunkával. A lepelhez pedig csinálj öt oszlopot sittim-fából, és borítsd meg azokat 37
aranynyal; azoknak horgai aranyból legyenek, és önts azokhoz öt réztalpat.

27 És csináld az oltárt sittim-fából, öt sing a hossza, és öt sing a szélessége; négyszegű legyen az oltár,
és magassága három sing. Szarvakat is csinálj a négy szegletére, szarvai magából legyenek, és borítsd 2
meg azt rézzel. Csinálj ahhoz fazekakat is a hamujának, hozzá való lapátokat, medenczéket, villákat 3
és serpenyőket; minden hozzá való edényt rézből csinálj. Csinálj ahhoz háló forma rostélyt is rézből, 4
és csinálj a hálóra négy rézkarikát, a négy szegletére. És tedd azt az oltár párkányzata alá alulról, 5
úgy, hogy a háló az oltár közepéig érjen. Csinálj az oltárhoz rúdakat is, sittim-fa rúdakat, és borítsd 6
meg azokat rézzel. És dugják a rúdakat a karikákba, és legyenek azok a rúdak az oltár két oldalán, 7
mikor azt hordozzák. Üresre csináld azt, deszkákból; a mint néked a hegyen mutattatott, úgy csinálják. 8
Pitvart is csinálj a hajléknak; a déli oldalon a pitvarhoz szőnyegeket, sodrott lenből; száz sing legyen a 9
hossza egy oldalnak. Ahhoz húsz oszlopot, húsz réz talpat, és az oszlopok horgait és átalkötőit ezüstből. 10
Épen úgy az északi oldalon, hosszában, száz sing hosszú szőnyeget; ahhoz húsz oszlopot, ezekhez húsz 11
réz talpat, és az oszlopok horgait és átalkötőit ezüstből. A pitvar szélességéhez pedig nyugot felől ötven 12
sing szőnyeget; ahhoz tíz oszlopot és ezekhez tíz talpat. A pitvarnak szélessége kelet felől is ötven sing. 13
És tizenöt sing szőnyeg legyen egy ik oldalról, ehhez három oszlop, ezekhez pedig három talp. A másik 14, 15
oldalról is tizenöt sing szőnyeg, ehhez három oszlop és ezekhez három talp. A pitvar kapuján pedig 16
húsz sing lepel legyen, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű és sodrott lenből, himzőmunkával; ehhez
négy oszlop, ezekhez pedig négy talp. A pitvar minden oszlopát ezüst átalkötők vegyék körül, horgaik 17
ezüstből, talpaik pedig rézből legyenek. A pitvar hossza száz sing, és szélessége ötven-ötven, magassága 18
pedig öt sing; leplei sodrott lenből, talpai pedig rézből legyenek. A hajlék minden edénye, az ahhoz való 19
mindennemű szolgálatban, és minden szege, és a pitvarnak is minden szege rézből legyen. Te pedig 20
parancsold meg az Izráel fiainak, hogy hozzanak néked tiszta faolajat, a melyet a világításhoz sajtoltak,
hogy szünet nélkül égő lámpát gyujthassanak. A gyülekezet sátorában a függönyön kívül, a mely a 21
bizonyság előtt van, készítsék el azt Áron és az ő fiai, estvétől fogva reggelig az Úr előtt. Örök rendtartás
legyen ez az ő nemzetségöknél Izráel fiai között.

28 Te pedig hívasd magadhoz a te atyádfiát Áront, és az ő fiait ő vele az Izráel fiai közűl, hogy papjaim
legyenek: Áron, Nádáb, Abihu, Eleázár, Ithamár, Áronnak fiai. És csinálj szent ruhákat Áronnak a te 2
atyádfiának, dicsőségére és ékességére. És szólj minden bölcs szívűeknek, a kiket betöltöttem a bölcseség 3
lelkével, hogy csinálják meg az Áron ruháit, az ő felszentelésére, hogy papom legyen. Ezek pedig a ruhák, 4
a melyeket készítsenek: hósen, efód, palást, koczkás köntös, süveg és öv. És csináljanak szent ruhákat
Áronnak a te atyádfiának, és az ő fiainak, hogy papjaim legyenek. Vegyék hát ők elő az aranyat, és a 5
kék, és a bíborpiros, és a karmazsinszínű fonalat és a lenfonalat. És csinálják az efódot aranyból, kék és 6
bíborpiros, karmazsinszínű és sodrott lenből, mestermunkával. Két vállkötő is legyen hozzá kapcsolva a 7
két végéhez, hogy összekapcsoltathassék. Átkötő öve pedig, a mely rajta van, ugyanolyan mívű és abból 8
való legyen; aranyból, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből. Annakutána végy két 9
ónix-követ, és mesd fel azokra az Izráel fiainak neveit. Hatnak nevét az egyik kőre, a másik hatnak 10
nevét pedig a másik kőre, az ő születésök szerint Kőmetsző munkával, a mint a pecsétet metszik, úgy 11
metszesd e két követ az Izráel fiainak neveire; köröskörűl arany boglárokba csináld azokat. És tedd e két 12
követ az efód vállkötőire, az Izráel fiaira való emlékeztetés kövei gyanánt, hogy emlékeztetőül hordozza
Áron azoknak neveit az ő két vállán az Úr előtt. Csinálj annakokáért arany boglárokat, És két lánczot 13, 14
tiszta aranyból; fonatékosan csináld azokat; sodrott mívűek legyenek, és tedd rá a sodrott lánczokat
a boglárokra. Azután csináld meg az ítéletnek hósenét mestermunkával; úgy csináld mint az efódot 15
csináltad: aranyból, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből csináld azt. Négyszögű 16
legyen, kétrétű, egy arasznyi hosszú, és egy arasznyi széles. És foglalj abba befoglalni való köveket; négy 17
sor követ, ilyen sorban: szárdiusz, topáz és smaragd; ez az első sor. A második sor pedig: karbunkulus, 18
zafir és gyémánt. A harmadik sor: jáczint, agát és amethiszt. A negyedig sor: krizolith, ónix és jáspis; 19, 20
arany boglárokba legyenek foglalva. A kövek tehát az Izráel fiainak nevei szerint legyenek, tizenkettő 21

legyen az ő nevök szerint; mint a pecsét úgy legyen metszve, mindenik a reá való névvel, a tizenkét
22, 23 nemzetség szerint. A hósenre pedig csinálj fonatékos lánczokat, sodrott mívűeket, tiszta aranyból. És
24 csinálj a hósenre két arany karikát, és tedd a két karikát a hósen két szegletére. És a két arany fonatékot
25 fűzd a hósen két szegletén levő karikákba. A két fonatéknak két végét pedig foglald a két boglárhoz, és
26 tűzd az efódnak vállkötőihez, annak előrészére. Csinálj még két arany karikát, és tedd azokat a hósen
27 két szegletére, azon a szélén, a mely befelé van az efód felől. És csinálj még két arany karikát, és
tedd azokat az efód két vállkötőjére alól, annak előrésze felől, egybefoglalásához közel, az efód öve felett.
28 És csatolják a hósent az ő karikáinál fogva az efód karikáihoz, kék zsinórral, hogy az efód öve felett
29 legyen, és el ne váljék a hósen az efódtól. És viselje Áron az Izráel fiainak neveit az ítélet hósenén,
30 az ő szíve felett, a mikor bemegy a szenthelyre, emlékeztetőűl az Úr előtt szüntelen. Azután tedd az
ítéletnek hósenébe az Urimot és Thummimot, hogy legyenek azok az Áron szíve felett, a mikor bemegy
31 az Úr eleibe, és hordozza Áron az Izráel fiainak ítéletét az ő szívén az Úr színe előtt szüntelen. És
32 csináld az efód palástját egészen kék lenből. Közepén legyen nyílás a fejének; a nyílásnak szegése legyen
33 köröskörűl, takácsmunka, olyan legyen mint a pánczél nyílása, hogy el ne szakadjon. És ennek alsó
peremére csinálj gránátalmákat, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű lenből, a peremére köröskörűl, és
34 ezek közé arany csengettyűket is köröskörűl. Arany csengettyű, meg gránátalma, arany csengettyű, meg
35 gránátalma legyen a palást peremén köröskörűl. És legyen az Áronon, a mikor szolgál, hogy hallassék
36 annak csengése, a mikor bemegy a szenthelybe az Úr eleibe, és mikor kijön, hogy meg ne haljon. Csinálj
37 egy lapot is tiszta aranyból, és mesd ki arra, mint a pecsétet metszik: Szentség az Úrnak. És kösd azt kék
38 zsinórra, hogy legyen az a süvegen; a süvegnek előrészén legyen az. És legyen az az Áronnak homlokán,
hogy Áron viselje a szent áldozatok körűl elkövetett vétket, a melyeket az Izráel fiai mindenféle szent
adományaikban szentelnek. Legyen azért szüntelen a homlokán, hogy kedvesekké tegye őket az Úr
39 előtt. A lenköntöst pedig koczkásan készítsd, és a süveget lenből csináld, az övet meg hímző munkával
40 készítsd. Az Áron fiainak is csinálj köntösöket, és csinálj nékik öveket is, meg süvegeket is csinálj nékik,
41 dicsőségökre és ékességökre. És öltöztesd fel azokba Áront a te atyádfiát, és az ő fiait vele együtt, és
42 kend fel őket, iktasd be őket tisztjökbe, és szenteld fel őket, hogy papjaimmá legyenek. Csinálj nékik
43 lábravalókat is gyolcsból, hogy befödjék azoknak mezítelen testét, és az ágyéktól a tomporig érjenek. És
legyenek azok Áronon és az ő fiain, a mikor bemennek a gyülekezet sátorába, vagy a mikor az oltárhoz
járulnak, a szenthelyen való szolgálattételre, hogy bűnt ne vigyenek oda és meg ne haljanak. Örökkévaló
rendtartás ez Áronnak és az ő magvának ő utána.

29 Ez az, a mit ő velök cselekedjél, az ő felszentelésökre, hogy az én papjaim legyenek: Végy egy tulkot,
2 fiatal marhát, és hiba nélkűl való két kost. És kovásztalan kenyeret, és olajjal elegyített kovásztalan
3 kalácsokat, meg olajjal kent kovásztalan lepényeket is; búzalisztlángból készítsd azokat. És tedd azokat
4 egy kosárba, és vidd fel azokat a kosárban, a tulokkal és a két kossal együtt. Áront pedig és az ő fiait
5 állítsd a gyülekezet sátorának ajtaja elé, és mosd meg őket vízzel. És vedd a ruhákat, és öltöztesd fel
Áront a köntösbe, az efódhoz való palástba, és az efódba, meg a hósenbe és övezd fel őt az efód övével.
6, 7 Tedd a süveget is fejére, és a szent koronát tedd a süvegre. És vedd a kenetnek olaját, és töltsd az ő fejére,
8, 9 így kend fel őt. Fiait is állítsd elő, és öltöztesd fel őket a köntösökbe. És övezd körűl őket övvel, Áront
és az ő fiait, és tégy a fejökre süvegeket is, hogy övék legyen a papság örök rendelés szerint. Igy iktasd
10 be tisztökbe Áront és fiait. Azután állíttasd a tulkot a gyülekezet sátora elé, és Áron és az ő fiai tegyék
11, 12 kezeiket a tulok fejére. És vágd le a tulkot az Úr előtt a gyülekezet sátorának ajtajánál. Azután végy a
13 tulok véréből, és hintsd azt ujjaiddal az oltár szarvaira; a többi vért pedig töltsd mind az oltár aljára. És
vedd a kövéréből mindazt, a mi a belet fedi, és a májon lévő hártyát, és a két vesét a rajtok lévő kövérrel
14 együtt, és füstölögtesd el az oltáron. A tulok húsát, bőrét és ganéját pedig égesd el a táboron kívül:
15, 16 bűnért való áldozat az. Vedd az egyik kost is, és Áron és az ő fiai tegyék kezeiket a kos fejére. Azután
17 vágd le a kost, és vedd annak vérét, és hintsd azt az oltárra körös-körűl. A kost pedig vagdald tagjaira,
18 és mosd meg a belét és lábszárait, és tedd rá tagjaira és fejére. Azután füstölögtesd el az egész kost az
19 oltáron: égőáldozat az az Úrnak, kedves illatú tűzáldozat az Úrnak. Vedd a másik kost is, és Áron és az ő
20 fiai tegyék kezeiket a kos fejére. Azután vágd le a kost, és végy annak véréből, és hintsd meg azzal Áron
füle czimpáját és az ő fiai jobb fülének czimpáját, és az ő jobb kezök hüvelykét és jobb lábok hüvelykét; a
21 többi vért pedig hintsd az oltárra köröskörűl. Azután végy a vérből, mely az oltáron van, és a kenetnek
olajából, és hintsd Áronra és az ő ruháira, s vele együtt az ő fiaira és az ő fiainak ruháira, hogy szent
22 legyen ő és az ő ruhái, s vele együtt az ő fiai és az ő fiainak ruhái. Azután vedd a kosból a kövérét, a

farkát s a belet borító kövéret, meg a máj hártyáját, meg a két veséjét a rajtok levő kövérével, és a jobb
lapoczkát; mert felavatási kos ez. Meg egy kenyeret és egy olajos kalácsot és egy lepényt a kovásztalan 23
kenyérnek a kosarából, mely az Úr előtt van; És rakd mindezeket az Áron kezeire és az Áron fiainak 24
kezeire, és lóbáltasd meg azokat az Úr előtt. Azután vedd le azokat kezükről, és füstölögtesd el az 25
oltáron az égőáldozat felett kedves illatúl az Úr előtt; az Úrnak tűzáldozata az. Vedd az Áron felavatási 26
kosának szegyét is, és lóbbáld meg azt az Úr előtt; azután legyen az a te részed. Így szenteld meg 27
a meglóbbált szegyet és a felemelt lapoczkát, a melyet meglóbbáltak és a melyet felemeltek, Áronnak
és az ő fiainak felavatási kosából És legyen ez Áronnak és az ő fiainak része örökké az Izráel fiaitól: 28
mert felmutatott adomány ez, és felmutatott adomány legyen Izráel fiai részéről az ő hálaáldozataikból;
az Úrnak felmutatott adomány. A szent öltözetek pedig, a melyek az Áronéi, legyenek ő utána az ő 29
fiaié, hogy azokban kenettessenek fel, és azokban állíttassanak tisztökbe. Hét napon öltözzék azokba, 30
a ki az ő fiai közűl ő utána pap lesz, a ki bemenendő lesz a gyülekezet sátorába, hogy a szent helyen
szolgáljon. A felavatási kost pedig vedd, és főzd meg annak húsát szent helyen. És a kosnak húsát 31, 32
és a kenyeret, mely a kosárban van, a gyülekezet sátorának ajtajánál egye meg Áron és az ő fiai. Ők 33
egyék meg azokat, a mik által az engesztelés történt, hogy tisztökbe állíttassanak és felszenteltessenek.
De idegen ne egyék azokból; mert szentek azok. Ha pedig valami megmarad az avatási húsból vagy a 34
kenyérből reggelig, tűzzel égesd meg a maradékot; meg ne egyék, mert szent az. Áronnal tehát és az 35
ő fiaival akképen cselekedjél, a mint megparancsoltam néked; hét napon át állítsd őket tisztökbe. És 36
naponként készíts bűnáldozati tulkot engesztelésül, és tisztítsd meg az oltárt, mikor engesztelő áldozatot
végzesz rajta, és kend meg azt, hogy megszenteltessék. Hét napon tégy engesztelő áldozatot az oltároz; 37
és szenteld meg azt, hogy felette igen szentséges legyen az oltár. Valami illeti az oltárt, szent legyen.
Ez pedig az, a mit áldoznod kell az oltáron: Esztendős két bárányt mindennap szüntelen. Az egyik 38, 39
bárányt reggel áldozd meg, a másik bárányt pedig áldozd meg estennen. És az egyik bárányhoz végy egy 40
tized lisztlángot, egy negyed hin-nyi sajtolt olajjal vegyítve; italáldozatúl pedig egy negyed hin-nyi bort.
A másik bárányt estennen áldozd meg, ugyanazzal az étel- és italáldozattal készítsd azt, mint reggel; 41
kedves illatúl, tűzáldozatúl az Úrnak. Szüntelen égőáldozat legyen az a ti nemzetségeitek között a 42
gyülekezet sátorának ajtajánál az Úr előtt, a hol megjelenek néktek, hogy veled ott szóljak. Ott jelenek 43
meg az Izráel fiainak, és megszenteltetik az én dicsőségem által. És megszentelem a gyülekezetnek 44
sátorát és az oltárt; Áront és az ő fiait is megszentelem, hogy papjaim legyenek. És az Izráel fiai között 45
lakozom, és nékik Istenök lészek. És megtudják, hogy én, az Úr vagyok az ő Istenök, a ki kihoztam őket 46
Égyiptom földéről, hogy közöttök lakozhassam, én, az Úr az ő Istenök.

Csinálj oltárt a füstölő szerek füstölgésére is, sittim-fából csináld azt. Egy sing hosszú, egy sing **30**, 2
széles, négyszögű és két sing magas legyen, ugyanabból legyenek szarvai is. És borítsd meg azt tiszta 3
aranynyal, a tetejét és oldalait köröskörűl, és szarvait is; arany pártázatot is csinálj hozzá köröskörűl.
Csinálj hozzá két arany karikát is, pártázata alá a két oldalán, mindkét oldalára csináld, hogy legye- 4
nek rúdtartókúl, hogy azokon hordozzák azt. És a rúdakat csináld sittim-fából, és borítsd meg azokat 5
aranynyal. És tedd azt a függöny elé, a mely a bizonyság ládája mellett, a bizonyság fedele előtt van, 6
a hol megjelenek néked. Áron pedig füstölögtessen rajta minden reggel jó illatú füstölő szert; mikor a 7
mécseket rendbe szedi, akkor füstölögtesse azt. És a mikor Áron estennen felrakja a mécseket, füstö- 8
lögtesse azt. Szüntelen való illattétel legyen ez az Úr előtt nemzetségről nemzetségre. Ne áldozzatok 9
azon idegen füstölőszerekkel, se égőáldozattal, se ételáldozattal; italáldozatot se öntsetek reá. És egy- 10
szer egy esztendőben engesztelést végezzen Áron annak szarvainál az engesztelő napi áldozat véréből;
egy esztendőben egyszer végezzen engesztelést azon, nemzetségről nemzetségre. Szentségek szentsége
ez az Úrnak. Azután szóla az Úr Mózesnek, mondván: Mikor Izráel fiait fejenként számba veszed, 11, 12
adja meg kiki életének váltságát az Úrnak az ő megszámláltatásakor, hogy csapás ne legyen rajtok az
ő megszámláltatásuk miatt. Ezt adja mindaz, a ki átesik a számláláson: fél siklust a szent siklus sze- 13
rint (egy siklus húsz gera); a siklusnak fele áldozat az Úrnak. Mindaz, a ki átesik a számláláson, húsz 14
esztendőstől fogva felfelé, adja meg az áldozatot az Úrnak. A gazdag ne adjon többet, és a szegény ne 15
adjon kevesebbet fél siklusnál, a mikor megadják az áldozatot az Úrnak engesztelésűl a ti lelketekért.
És szedd be az engesztelési pénzt az Izráel fiaitól, és add azt a gyülekezet sátorának szolgálatjára, hogy 16
az Izráel fiainak emlékezetéül legyen az az Úr előtt, engesztelésül a ti lelketekért. Azután szóla az Úr 17
Mózesnek, mondván: És csinálj rézmedenczét, lábát is rézből, mosakodásra; és tedd azt a gyülekezet 18

sátora közé és az oltár közé, és tölts bele vizet; Hogy Áron és az ő fiai abból mossák meg kezeiket és lábaikat. A mikor a gyülekezet sátorába mennek, mosakodjanak meg vízben, hogy meg ne haljanak; vagy mikor az oltárhoz járulnak, hogy szolgáljanak és tűzáldozatot füstölögtessenek az Úrnak. Kezeiket is, lábaikat is mossák meg, hogy meg ne haljanak. És örökkévaló rendtartásuk lesz ez nékik, néki és az ő magvának nemzetségről nemzetségre. Ismét szóla az Úr Mózesnek mondván: Te pedig végy drága fűszereket, híg mirhát ötszáz siklusért, jóillatú fahéjat fél ennyit, kétszáz ötvenért, és illatos kalmust is kétszáz ötvenért. Kásiát pedig ötszázért, a szent siklus szerint, és egy hin faolajt. És csinálj abból szent kenetnek olaját, elegyített kenetet, a kenetkészítők mestersége szerint. Legyen az szent kenő olaj. És kend meg azzal a gyülekezet sátorát és a bizonyság ládáját. Az asztalt is és annak minden edényét, a gyertyatartót és annak edényit, és a füstölő oltárt. Az egészen égőáldozatnak oltárát is, és annak minden edényit, a mosdómedenczét és annak lábát. Így szenteld meg azokat, hogy szentségek szentségévé legyenek: Valami illeti azokat, szent legyen. Kend fel Áront is és az ő fiait is; így szenteld fel őket papjaimmá. Az Izráel fiainak pedig így szólj: Szent kenetnek olaja legyen ez nékem, a ti nemzetségeiteknél is. Ember testét azzal meg ne kenjék, se ahhoz hasonlót, annak mértékei szerint, ne csináljatok: szent az; szent legyen előttetek is. Valaki ahhoz hasonló kenetet csinál, vagy azzal idegent ken meg, kitöröltessék az ő népe közűl. Monda ismét az Úr Mózesnek: Végy fűszereket, csepegő gyantát, onyxot, galbánt, e fűszereket és tiszta temjént, egyenlő mértékkel. És csinálj belőlök füstölő szert, a fűszercsináló elegyítése szerint; tiszta és szent legyen az. És abból törj apróra, és tégy belőle a bizonyság ládája elé a gyülekezet sátorában, a hol megjelenek néked. Szentségek szentsége legyen ez előttetek. És a füstölő szer, a melyet készítesz, az Úrnak szentelt legyen előtted; annak mértéke szerint magatoknak ne csináljatok. Mindaz, a ki hasonló füstölőt csinál ehhez, hogy azt illatoztassa, irtassék ki az ő népe közűl.

31 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: Ímé, név szerint meghívtam Bésaléelt, a Húr fiának Urinak fiát a Júda nemzetségéből. És betöltöttem őt Istennek lelkével, bölcseséggel, értelemmel és tudománnyal minden mesterséghez. Hogy tudjon kigondolni mindent, a mit aranyból, ezüstből, rézből kell csinálni, És foglaló köveket metszeni, fát faragni, és mindenféle munkákat végezni. És ímé Aholiábot is, Akhiszamáknak fiát a Dán nemzetségéből, mellé adtam; és adtam minden értelmesnek szivébe bölcseséget, hogy elkészítsék mind azt, a mit néked megparancsoltam. A gyülekezet sátorát, a bizonyság ládáját, a fölibe való fedelet, és a sátornak minden edényét. Az asztalt és annak edényit, a tiszta gyertyatartót, és minden hozzávalót, és a füstölő oltárt. Az egészen égőáldozat oltárát és annak minden edényit, a mosdómedenczét és annak lábát. A szolgálathoz való ruhákat, Áron papnak szent öltözetit, és az ő fiainak öltözetit, a papi szolgálatra. A kenetnek olaját, és a jó illatú füstölő szert a szentséghez. Mindent úgy csináljanak, a mint néked parancsoltam. Azután szóla az Úr Mózesnek, mondván: Te szólj az Izráel fiainak, mondván: Az én szombatimat bizony megtartsátok; mert jel az én közöttem és ti köztetek nemzetségről nemzetségre, hogy megtudjátok, hogy Én vagyok az Úr, a ki titeket megszentellek. Megtartsátok azért a szombatot; mert szent az ti néktek. A ki azt megrontja, halállal lakoljon. Mert valaki munkát végez azon, annak lelke írtassék ki az ő népe közűl. Hat napon munkálkodjanak, a hetedik nap pedig a nyugodalomnak szombatja az Úrnak szentelt nap: valaki szombatnapon munkálkodik, megölettessék. Megtartsák azért az Izráel fiai a szombatot, megszentelvén a szombatot nemzetségről nemzetségre, örök szövetségül. Legyen közöttem és az Izráel fiai között örök jel ez; mert hat napon teremtette az Úr a mennyet és a földet, hetednapon pedig megszünt és megnyugodott. Mikor pedig elvégezte vele való beszédét a Sinai hegyen, által adá Mózesnek a bizonyság két tábláját, az Isten újjával írt kőtáblákat.

32 Mikor látá a nép, hogy Mózes késik a hegyről leszállani, egybegyűle a nép Áron ellen és mondá néki: Kelj fel, csinálj nékünk isteneket, kik előttünk járjanak; mert nem tudjuk mint lőn dolga ama férfiúnak Mózesnek, a ki minket Égyiptom földéből kihozott. És monda nékik Áron: Szedjétek le az aranyfüggőket, a melyek feleségeitek, fiaitok és leányaitok fülein vannak, és hozzátok én hozzám. Leszedé azért mind az egész nép az aranyfüggőket füleiről, és elvivék Áronhoz. És elvevé kezökből, és alakítá azt vésővel; így csinála abból öntött borjút. És szóltak: Ezek a te isteneid Izráel, a kik kihoztak téged Égyiptom földéről. Mikor látta ezt Áron, oltárt építe az előtt, és kiálta Áron, mondván: Holnap az Úrnak innepe lesz! Felkelvén azért másnapon jó reggel, áldozának égőáldozattal és hálaáldozattal is; azután leüle a nép enni és inni; azután felkelének játszani. Szóla pedig az Úr Mózesnek: Eredj menj alá; mert megromlott a te néped, a melyet kihoztál Égyiptom földéből. Hamar letértek az útról, a melyet parancsoltam nékik, borjúképet öntöttek magoknak, azt tisztelik és annak áldoznak, és azt mondják: Ezek a te isteneid Izráel, a kik téged kihoztak Égyiptom földéből. Monda ismét az Úr Mózesnek: Látom ezt a népet, bizony keménynyakú nép. Azért hagyj békét nékem, hadd gerjedjen fel haragom ellenök, és törűljem el őket:

Téged azonban nagy néppé teszlek. De Mózes esedezék az Úrnak, az ő Istenének színe előtt, mondván: 11
Miért gerjedne Uram a te haragod néped ellen, a melyet nagy erővel és hatalmas kézzel hoztál vala ki
Égyiptomnak földéről? Miért mondanák az égyiptomiak, mondván: Vesztökre vivé ki őket, hogy elve- 12
szítse a hegyek között, és eltörűlje őket a föld színéről? Muljék el a te haragod tüze, és hagyd abba azt a
néped ellen való veszedelmet. Emlékezzél meg Ábrahámról, Izsákról és Izráelről a te szolgáidról, kiknek 13
megesküdtél te magadra, mondván nékik: Megsokasítom a ti magotokat mint az égnek csillagait; és azt
az egész földet, melyről szóltam, a ti magotoknak adom, és örökségül bírják azt örökké. És abba hagyá 14
az Úr azt a veszedelmet, melyet akart vala bocsátani az ő népére. Megfordula azért és megindula Mózes 15
a hegyről, kezében a bizonyság két táblája; mindkét oldalukon beírt táblák, mind egy felől, mind más
felől beírva. A táblák pedig Isten kezének csinálmányai valának, az írás is Isten írása vala, kimetszve 16
a táblákra. Józsué pedig hallván a nép rivalgását, monda Mózesnek: Harczkiáltás van a táborban. Az 17, 18
pedig felele: Nem diadalmasoknak, sem meggyőzetteknek kiáltása ez, éneklés hangját hallom én. És 19
mikor közeledett volna a táborhoz, látá a borjút és a tánczolást, és felgerjede Mózesnek haragja, és elveté
kezéből a táblákat, és összetöré azokat a hegy alatt. Azután fogá a borjút, a melyet csináltak vala, tűz- 20
ben megégeté, és apróra töré mígnem porrá lett, és a vízbe hintvén, itatá azt az Izráel fiaival. És monda 21
Mózes Áronnak: Mit tett néked e nép, hogy ilyen nagy bűnbe keverted? Felele Áron: Ne gerjedjen fel 22
uram haragja: ismered e népet, hogy gonosz. Mert azt mondák nékem: Csinálj nékünk isteneket, a 23
kik előttünk járjanak; mert ama férfiúnak Mózesnek, ki minket Égyiptom földéről kihozott, nem tudjuk
mint lőn dolga. Én pedig felelék: Kinek van aranya? Szedjétek le: és nékem ide adák, én pedig a tűzbe 24
vetettem, és e borjú formáltaték. És látván Mózes, hogy a nép megvadula, mert Áron megvadítá vala 25
őket, ellenségeik csúfjára, Megálla Mózes a tábor kapujában, és monda: A ki az Úré, ide hozzám! és 26
gyűlének ő hozzá mind a Lévi fiai. És szóla nékik: Ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Kössön mindenitek 27
kardot az oldalára, menjetek által és vissza a táboron, egyik kaputól a másik kapuig, és kiki ölje meg az ő
attyafiát, barátját és rokonságát. A Lévi fiai pedig a Mózes beszéde szerint cselekedének, és elhulla azon 28
a napon a népből úgymint háromezer férfiú. És mondá Mózes: Ma szenteljétek kezeiteket az Úrnak, kiki 29
az ő fia és attyafia ellen, hogy áldása szálljon ma reátok. És másnap monda Mózes a népnek: Nagy bűnt 30
követtetek el, most azért felmegyek az Úrhoz, talán kegyelmet nyerhetek a ti bűneiteknek. Megtére 31
azért Mózes az Úrhoz, és monda: Kérlek! Ez a nép nagy bűnt követett el: mert aranyból csinált magának
isteneket. De most bocsásd meg bűnöket; ha pedig nem: törölj ki engem a te könyvedből, a melyet írtál. 32
És monda az Úr Mózesnek: A ki vétkezett ellenem, azt törlöm ki az én könyvemből. Most azért eredj: 33, 34
vezesd a népet a hová mondottam néked: Ímé, Angyalom megy előtted; és az én látogatásom napján ezt
az ő bűnöket is meglátogatom. És megverte az Úr a népet ezért is, a mit cselekedtek a borjúval, melyet 35
Áron készített vala.

Szóla azután az Úr Mózesnek: Eredj, menj fel innen, te és a nép, a melyet kihoztál Égyiptom földéről, a **33**
földre, a melyről megesküdtem Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, mondván: A te magodnak adom azt.
És bocsátok előtted Angyalt, és kiűzöm a Kananeusokat, Emoreusokat, Khittheusokat, Perizeusokat, 2
Khivveusokat és Jebuzeusokat: A tejjel és mézzel folyó földre; de én nem megyek fel köztetek, mert te 3
keménynyakú nép vagy, hogy meg ne emészszelek az úton. Mikor meghallá a nép ezt a kemény beszédet, 4
gyászba borúla, és senki nem tevé fel ékszereit. Megmondotta vala az Úr Mózesnek: Mondd meg az 5
Izráel fiainak: Keménnyakú nép vagy te, egy szempillantásban, ha közéd mennék, megemésztenélek.
Azért most vesd le a te ékességeidet magadról, azután meglátom mit cselekedjem veled. És lerakták 6
magokról az Izráel fiai az ő ékességeket, a Hóreb hegyétől fogva. Mózes pedig vevé a sátort, és felvoná 7
azt a táboron kívül, messze a tábortól, és nevezé azt gyülekezet sátorának, és lőn, hogy mind a ki az
Urat keresi, ki kelle mennie a gyülekezet sátorához, a táboron kívül. És lőn, hogy mikor Mózes kiméne 8
a sátorhoz, az egész nép felkele, és kiki mind az ő sátorának ajtajában álla; nézvén Mózes után míg a
sátorba beméne. És lőn, mikor Mózes beméne a sátorba, hogy felhő-oszlop szálla alá, és megálla a sátor 9
ajtajában, és beszéle Mózessel. És látá az egész nép, hogy a felhőoszlop a sátornak ajtaján áll, és felkele 10
az egész nép, és kiki meghajlék az ő sátorának ajtajában. Az Úr pedig beszéle Mózessel színről színre, a 11
mint szokott ember szólani barátjával; és mikor Mózes a táborba visszatére, az ő szolgája az ifjú Józsué,
Núnnak fia, nem távozék el a sátorból. És monda Mózes az Úrnak: Lásd, te azt mondod nékem, vidd 12
el ezt a népet, de nem mutattad meg nékem kit küldesz velem; pedig azt mondtad nékem: név szerint
ismerlek téged, és kedvet találtál szemeim előtt. Most azért ha kedvet találtam szemeid előtt, mutasd 13
meg nékem a te útadat, hogy ismerjelek meg téged, hogy kedvet találhassak előtted. És gondold meg,
hogy e nép a te néped És monda: Az én orczám menjen-é veletek, hogy megnyugtassalak? Monda néki 14, 15

16 Mózes: Ha a te orczád nem jár velünk, ne vígy ki minket innen. Mert miről ismerhetjük meg, hogy én
és a te néped kedvet találtunk előtte? Nem arról-é, ha velünk jársz? Így vagyunk megkülönböztetve, én
17 és a te néped minden néptől, a mely e földnek színén van. Monda azért az Úr Mózesnek: Megteszem ezt
18 is a mit kívántál; mert kedvet találtál szemeim előtt, és név szerint ismerlek téged. És mondá Mózes:
19 Kérlek, mutasd meg nékem a te dicsőségedet. És monda az Úr: Megteszem, hogy az én dicsőségem a
te orczád előtt menjen el, és kiáltom előtted az Úr nevét: És könyörülök, a kin könyörülök, kegyelmezek,
20 a kinek kegyelmezek. Orczámat azonban, mondá, nem láthatod; mert nem láthat engem ember, élvén.
21, 22 És monda az Úr: Ímé van hely én nálam; állj a kősziklára. És mikor átmegy előtted az én dicsőségem,
23 a kőszikla hasadékába állatlak téged, és kezemmel betakarlak téged míg átvonúlok. Azután kezemet
elveszem rólad, és hátulról meglátsz engemet, de orczámat nem láthatod.

34 És monda az Úr Mózesnek: Vágj két kőtáblát, hasonlókat az előbbiekhez, hogy írjam fel azokra azokat
2 a szavakat, a melyek az előbbi táblákon voltak, a melyeket széttörtél. És légy készen reggelre, és jöjj
3 fel reggel a Sinai hegyre, és állj ott előmbe a hegy tetején. De senki veled fel ne jöjjön, és senki ne mu-
4 tatkozzék az egész hegyen; juhok és barmok se legeljenek a hegy környékén. Vágott azért két kőtáblát,
az előbbiekhez hasonlókat, és felkelvén reggel, felméne Mózes a Sinai hegyre, a mint az Úr parancsolta
5 néki, és kezébe vevé a két kőtáblát. Az Úr pedig leszálla felhőben, és ott álla ő vele, és nevén kiáltá
6 az Urat: És az Úr elvonúla ő előtte és kiálta: Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes
7 a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú. A ki irgalmas marad ezer íziglen; megbocsát hamisságot,
vétket és bűnt: de nem hagyja a bűnöst büntetlenül, megbünteti az atyák álnokságát a fiakban, és a fiak
8, 9 fiaiban harmad és negyedíziglen. És Mózes nagy sietséggel földre borúla, és lehajtá fejét. És monda:
Uram, ha előtted kedvet találtam, kérlek járjon az Úr velünk; mert keménynyakú nép ez! Kegyelmezz
10 a mi vétkeinknek és gonoszságunknak, és fogadj minket örökségeddé. Ő pedig monda: Ímé szövetsé-
get kötök; a te egész néped előtt csudákat teszek, a milyenek nem voltak az egész földön, sem a népek
között, és meglátja az egész nép, a mely között te vagy, az Úrnak cselekedeteit; mert csudálatos az, a
11 mit én cselekszem veled. Jegyezd meg magadnak a mit ma parancsolok néked. Ímé kiűzöm előled az
12 Emoreust, Kananeust, Khittheust, Perizeust, Khivveust, Jebuzeust. Vigyázz magadra, nehogy szövetsé-
13 get köss annak a földnek lakosaival, a melybe bemégy, hogy botránkozásra ne legyen közötted. Hanem
14 oltáraikat rontsátok el, törjétek össze bálványaikat, és vágjátok ki berkeiket. Mert nem szabad imádnod
15 más istent; mert az Úr, a kinek neve féltőn szerető, féltőn szerető Isten ő. Hogy valamiképen szövetséget
ne köss annak a földnek lakosaival, hogy a mikor isteneiket követvén paráználkodnak, és áldoznak az
16 ő isteneiknek, és meghívnak téged, egyél az ő áldozatukból, És feleséget végy az ő leányaik közűl a te
fiaidnak, hogy mikor paráználkodnak az ő leányaik isteneiket követvén, a te fiaidat is paráználkodásra
17, 18 vigyék, az ő isteneiket követvén. Ne csinálj magadnak öntött isteneket. A kovásztalan kenyér innepét
megtartsad: hét nap egyél kovásztalan kenyeret, a mint megparancsoltam néked, az Abib hónap ideje
19 alatt; mert Abib hónapban jöttél ki Égyiptomból. Mindaz a mi az anyja méhét megnyitja, enyém legyen,
20 és minden hímbarmod is, a mely a te tehenednek vagy juhodnak első fajzása. De a szamárnak első vem-
hét juhon váltsd meg; ha pedig nem váltod, szegd nyakát. Fiaid közül minden elsőszülöttet megválts, és
21 ne jöjjön üresen előmbe senki. Hat napon munkálkodjál, a hetedik napon pedig pihenj; szántás és aratás
22 idején is pihenj. A hetek innepét is megtartsd a búza zsengének aratásakor; meg a betakarás innepét is
23 az esztendő végén. Háromszor esztendőnként minden férfiú jelenjen meg az Úrnak, Izráel Ura Istené-
24 nek színe előtt. Mert kiűzöm a népeket előled, és kiszélesítem határodat, és senki nem kívánja meg a te
25 földedet, mikor felmégy, hogy a te Urad Istened előtt megjelenjél, esztendőnként háromszor. Áldozatom
26 vérét ne ontsd ki kovász mellett, és a husvét innepének áldozatja ne maradjon meg reggelig. Földed
27 zsengéiből az elsőt vidd fel az Úrnak a te Istenednek házába. Ne főzz gödölyét az anyja tejében. És
monda az Úr Mózesnek: Írd fel ezeket a szavakat; mert ezeknek a szavaknak érte lme szerint kötöttem
28 szövetséget veled és Izráellel. És ott vala az Úrral negyven nap és negyven éjjel; kenyeret nem evett,
29 vizet sem ivott. És felírá a táblákra a szövetség szavait, a tíz parancsolatot. És lőn, a mikor Mózes a
Sinai hegyről leszálla, (a Mózes kezében vala a bizonyság két táblája, mikor a hegyről leszálla) Mózes
30 nem tudta, hogy az ő orczájának bőre sugárzik, mivelhogy ő vele szólott. És a mint Áron és az Izráel
31 minden fiai meglátták Mózest, hogy az ő orczájának bőre sugárzik: féltek közelíteni hozzá. Mózes pedig
32 megszólítá őket, és Áron és a gyülekezetnek fejei mind hozzá menének, és szóla velök Mózes. Azután az
Izráel fiai is mind hozzá járulának, és megparancsolá nékik mind azt, a mit az Úr mondott néki a Sinai
33, 34 hegyen. Mikor pedig elvégezte Mózes velök a beszédet, leplet tőn orczájára. És mikor Mózes az Úr
elébe méne, hogy vele szóljon, levevé a leplet, míg kijőne. Kijövén pedig, elmondá az Izráel fiainak, a mi

parancsot kapott. És az Izráel fiai láták a Mózes orczáját, hogy sugárzik a Mózes orczájának bőre; és 35
Mózes a leplet ismét orczájára borítá, mígnem beméne, hogyŐvele szóljon.

35 És egybegyűjté Mózes az Izráel fiainak egész gyülekezetét, és monda nékik: Ezek azok a dolgok,
a melyeket parancsolt az Úr, hogy cselekedjétek: Hat napon át munkálkodjatok a hetedik nap pedig 2
szent legyen előttetek, az Úr nyugodalmának szombatja. Valaki azon munkálkodik, megölettessék. Ne 3
gerjeszszetek tüzet a ti házaitokban szombatnapon. És szóla Mózes az Izráel fiai egész gyülekezetének, 4
mondván: Ez az, a mit az Úr parancsolt, mondván: Szedjetek magatok közt ajándékot az Úrnak, mind, 5
a kinek szíve önként hajlandó arra, hozzon ajándékot az Úrnak, aranyat, és ezüstöt, és rezet. És kék, és 6
bíborpiros, és karmazsinszínű, és lenfonalat, és kecskeszőrt. Veresre festett kosbőröket, és borzbőröket 7
és sittim-fát. Világító olajat, arómákat a kenet olajához, és fűszereket a füstöléshez. Ónix köveket 8, 9
és foglalni való köveket az efódhoz és a hósenhez. És a kik ti köztetek ahhoz értők, jőjjenek elő, hogy 10
csinálják meg mindazt, a mit az Úr parancsolt: A hajlékot, annak sátorát és takaróját, horgait, deszkáit, 11
reteszrúdjait, oszlopait és talpait. A ládát és annak rúdjait, a fedéllel egybe, és a takaró függönyt. Az 12, 13
asztalt és annak rúdjait, és minden edényét, és a szent kenyerekhez valókat. A világító gyertyatartót és 14
a hozzá való eszközöket, mécseit, és világító olajt. A füstölő oltárt és rúdjait, a kenetnek olaját, és a jó 15
illatú füstölőt, a hajlék ajtajára ajtótakarót. Az egészen égőáldozat oltárát, annak réz rostélyát, rúdjait 16
és minden eszközeit, a mosdómedenczét és annak lábát. A pitvar szőnyegeit, oszlopait, talpait, és a 17
pitvar kapujának leplét. A hajlék szegeit, a pitvar szegeit, és azoknak köteleit. A szolgálati ruhákat, a 18, 19
szent hajlékban való szolgálathoz, a szent ruhákat Áron papnak, és az ő fiainak ruháit, a papi szolgálatra.
Azután kiméne Izráel fiainak egész gyülekezete Mózes elől. És eljöve mindenki, a kit a szíve indíta, és 20, 21
a kit lelke hajt vala, és hozának áldozatot az Úrnak, a gyülekezet hajlékának készítéséhez, és annak
minden szolgálatához, és a szent ruhákhoz valókat. És jövének férfiak és asszonyok együtt, mind, a 22
kit szíve indított, hozának kapcsokat, függőket, gyűrűket, karpereczet, mindenféle arany eszközöket; a
férfiak is, mind a kik aranyból hoztak áldozatot az Úrnak. És minden ember, kinek a mije vala, hozott 23
kék, bíborpiros, és karmazsinszínű, és lenfonalat, kecskeszőrt, veresre festett kosbőröket és borzbőröket.
Minden, a ki ezüstöt vagy rezet vihetett, felhozá azt áldozatul az Úrnak, és a kiknél sittim-fa találtaték 24
a szolgálat különböző szükségeire, felhozák azt. Az asszonyok közűl pedig mind, a kik ahhoz értettek, 25
saját kezeikkel fonának, és felvivék azt a mit fontak, a kék, és a bíborpiros, és a karmazsinszínű, és
a lenfonalat. Azok az asszonyok pedig, a kik ahhoz értettek, fonának kecskeszőrt. A főemberek pedig 26, 27
hozának ónix köveket, foglalni való köveket, az efódhoz és a hósenhez. Illatozó szert is és olajat, a mécsbe 28
és a kenethez, és fűszereket a füstöléshez. Minden férfi és asszony, a kit szíve önként indíta, hogy 29
áldozzon az egész munkára, melyet az Úr parancsolt Mózes által, hogy véghez vigyenek: mind önként
hoztak ajándékot az Úrnak az Izráel fiai. És monda Mózes az Izráel fiainak: Ímé az Úr név szerint 30
hívta el Bésaléelt, a Húr fiának Urinak fiát, a Júda nemzetségéből. És betöltötte őt Istennek lelkével, 31
bölcseséggel, értelemmel és tudománynyal minden mesterségben: Hogy tudjon kigondolni mindent a 32
mit aranyból, ezüstből és rézből kell csinálni; És foglalásra való köveket metszeni, és fát faragni; és 33
minden mesterséges munkát végezni. Azontúl alkalmatossá tette arra is, hogy tanítson, mind ő, mind 34
Aholiáb az Akhiszamák fia, a Dán nemzetségéből. Betöltötte őket bölcseség lelkével, hogy tudjanak 35
mindenféle faragó, és kötő, és hímző munkát készíteni, kék és bíborpiros, karmazsinszínű és lenfonálból,
és takácsmunkát, a kik készítenek ilyenféle munkát és kigondolnak mesterműveket.

36 Azért Bésaléel és Aholiáb, és mindazok a bölcs férfiak, kiknek az Úr bölcseséget és értelmet adott,
hogy meg tudják csinálni a szent hajlék szolgálatához való minden eszközöket: csinálják meg egészen
úgy, a mint az Úr parancsolta. Elhívá azért Mózes Bésaléelt, és Aholiábot, és mindazokat a bölcs férfia- 2
kat, a kiknek elméjébe tudományt adott vala az Úr, és mind a kit szíve arra indíta, hogy járuljon annak
a munkának végrehajtásához. És átvevék Mózestől mind azt az ajándékot, a mit az Izráel fiai hoztak 3
vala, a szent hajlék felépítésének szolgálatára. Azontúl is minden reggel önkéntes ajándékot is hoztak.
Eljövének azért mind azok a bölcsek, kik a szent hajlék minden munkáján dolgoztak, kiki a maga mun- 4
kájától, a melyen dolgozott, És ezt mondák Mózesnek: Többet hord a nép ajándékba, mint a mennyi kell 5
a munka elkészítésére, a melyet parancsolt az Úr, hogy csináljunk. Parancsola azért Mózes, és hírré 6
tevék a táborban: Se férfi, se asszony ezután ne készítsen ajándékot a szent munkára. És megszünék a
nép hordani. És az egész munka elvégzésére elég volt az adomány, még felelsleges is. És mind a bölcs 7, 8
szívű férfiak, kik munkálkodának, készíték a hajlékot, tíz kárpittal: sodrott lenből és kék, és bíborpiros és
karmazsinszinűből, Kérubokkal, mestermunkával készíték azokat. Egy-egy kárpit hossza huszonnyolcz 9
sing, szélessége egy-egy kárpitnak négy sing vala; egy mértéke vala minden kárpitnak. És öt kárpitot 10

11 foglalának egybe, és ismét a más öt kárpitot is egybefoglalák, egyiket a másikkal. És csinálának kék
hurkokat az első kárpitnak szélére, a mely szélről vala az egybefoglalásban; hasonlót csinálának a külső
12 kárpit szélére, a másik egybefoglalásban is. Az egyik kárpiton ötven hurkot csinálának, és ötven hurkot
csinálának a másik kárpit szélén is, a mely a második egybefoglalásban vala; a hurkokat egymás elle-
13 nébe. Csinálának ötven arany horgocskát is, és összefoglalák a kárpitokat a horgocskákkal, egyiket a
14 másikkal, és eggyé lőn a hajlék. Csinálának kárpitokat kecskeszőrből is, sátornak a hajlékra; tizenegy
15 kárpitot csinálának ilyent. Egy kárpit hossza harmincz sing, és egy kárpit szélessége négy sing; egy
16, 17 mértéke vala a tizenegy kárpitnak. És egybefoglalák az öt kárpitot külön, és a hat kárpitot külön. Csi-
nálának ötven hurkot is a kárpit szélére, a mely szélről vala az egybefoglalásban; ötven hurkot csinálának
18 a kárpit szélére a másik egybefoglalásban is. Csinálának ötven réz horgocskát is a sátor egybefoglalá-
19 sára, hogy egygyé legyen. Csinálának takarót is a sátorra, veresre festett kosbőrökből, és azon felül egy
20, 21 takarót borzbőrökből. És megcsinálák a deszkákat is a hajlékhoz sittim-fából, felállogatva. Tíz sing a
22 deszkának hossza, másfél sing pedig egy deszkának szélessége. Egy deszkának két csapja vala, egyik
23 a másiknak megfelelő; így csinálták a hajlék összes deszkáit. A deszkákat pedig így rendezék a hajlék-
24 hoz: húsz deszkát déli oldalon, délfelé. És a húsz deszka alá negyven ezüst talpat készítének; az egyik
deszka alá két talpat, az ő két csapja szerint, a másik deszka alá is két talpat, az ő két csapja szerint.
25, 26 A hajlék másik oldalául, az északi oldalon, szintén húsz deszkát csinálának. És negyven ezüst talpat
27 azok alá, két talpat az egyik deszka alá, a másik deszka alá is két talpat. A hajlék napnyugoti oldalául
28, 29 hat deszkát csinálának. A hajlék szegleteiül pedig a két oldalra, két deszkát csinálának. És alólról
kezdve kettősök valának, felül pedig egybe valának foglalva egy karikával; így cselekedének mind a ket-
30 tővel, a két szegleten. Nyolcz deszka vala tehát, és azoknak tizenhat ezüst talpa, két-két talp egy-egy
31, 32 deszka alatt. Csinálának reteszrúdakat is sittim-fából, ötöt a hajlék egyik oldalának deszkáihoz. És öt
reteszrúdat a hajlék másik oldalának deszkáihoz, és öt reteszrúdat a hajlék nyugoti oldalának deszkái-
33, 34 hoz hátulról. És megcsinálák a középső reteszrúdat is, hogy fusson a deszkák közepén, végtől-végig. A
deszkákat pedig aranynyal boríták be; a karikáikat aranyból csinálák, gyűrűk gyanánt a reteszrúdakhoz,
35 és a reteszrúdakat is beboríták aranynyal. Megcsinálák a függönyt is, kék, és bíborpiros, és karmazsin-
36 színű, és sodrott lenből, mestermunkával csinálák azt, Kérubokkal. És csinálának ahoz négy oszlopot
37 sittim-fából, és beboríták azokat aranynyal, horgaik aranyból; és öntének azokhoz négy ezüst talpat. És
csinálának a sátor nyílására leplet kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből, hímzőmun-
38 kával. És ahhoz öt oszlopot, horgaikkal együtt; és beboríták azoknak fejeit és átalkötőit aranynyal; öt
talpuk pedig rézből vala.

37 És megcsinálá Bésaléel a ládát sittim-fából; harmadfél sing a hossza, szélessége másfél sing, magas-
2 sága is másfél sing. És beborítá azt tiszta aranynyal, mind belől, mind kivűl, és csinála reá arany pártá-
3 zatot köröskörűl. És önte annak négy arany karikát a négy szegletére; egyik oldalára is kettőt, másikra
4, 5 is kettőt. Csinála rúdakat is sittim-fából, és beborítá azokat aranynyal. És betolá a rúdakat a láda ol-
6 dalán levő karikákba, hogy a láda hordozható legyen. Csinála fedelet is tiszta aranyból, harmadfél sing
7 a hossza, másfél sing a szélessége. Csinála két Kérubot is aranyból, vert aranyból csinálá azokat, a fedél
8 két végére. Az egyik Kérubot az egyik végére innen, a másik Kérubot a másik végére onnan; a fedélből
9 veré ki a Kérubokat, a két végére. A Kérubok pedig kiterjeszték szárnyaikat felfelé, betakarva szárnya-
10 ikkal a fedelet, és arczaik egymással szembe valának; a fedél felé valának a Kérubok arczai. Megcsinálá
11 az asztalt is sittim-fából; két sing a hossza, a szélessége egy sing, magassága másfél sing. És beborítá
12 azt tiszta aranynyal, és csinála reá köröskörűl arany pártázatot. Csinála egy tenyérnyi széles karájt is
13 köröskörűl; és a karájhoz csinála arany pártázatot köröskörűl. Azután önte hozzá négy arany karikát,
14 és a karikákat ráilleszté a négy láb négy szegletére. A karikák a karáj mellett valának rúdtartókúl,
15 hogy az asztalt hordozhassák. Meg csinálá a rúdakat is sittim-fából, és azokat beborítá aranynyal, hogy
16 hordozhassák az asztalt. Megcsinálá az asztalra való edényeket is: tálait, csészéit, kelyheit és kancsóit,
17 a melyekkel italáldozatot áldoznak, tiszta aranyból. Megcsinálá a gyertyatartót is tiszta aranyból, vert
18 aranyból csinálá a gyertyatartót; szára, ága, csészéi, gombjai és virágai ő magából valának. És hat ág
19 jöve ki oldalaiból; egyik oldalról is három gyertyatartó-ág, másik oldalról is három gyertyatartó-ág.
Három mandolavirágformájú csésze vala az egyik ágon, gombbal és virággal; így a másik ágon is három
mandolavirágformájú csésze vala gombbal és virággal; így vala mind a hat ágon, a melyek kijövének a
20 gyertyatartóból. A gyertyatartón pedig négy mandolavirágformájú csésze vala, gombjaikkal és virágaik-
21 kal. És gomb vala a két ág alatt ő magából, és gomb vala a két ág alatt ő magából, és gomb vala a két ág
22 alatt ő magából, a hat ág szerint, a mely belőle jöve ki. Gombjaik és ágaik belőle valának; az egész egy
23 vert munka vala, tiszta aranyból. És megcsinálá hét mécsét is, és azoknak hamvvevőit és hamutartóit,

tiszta aranyból. Egy talentom tiszta aranyból csinálá azt, meg hozzá tartozó eszközeit is mind. Megcsinálá a füstölő oltárt is sittim-fából; hossza egy sing, szélessége is egy sing, négyszögű; magassága pedig két sing; ő magából valának szarvai. És beborítá azt tiszta aranynyal, tetejét és oldalait köröskörűl, és a szarvait is; és csinála hozzá arany pártázatot köröskörűl. És két arany karikát csinála hozzá, a pártázata alá, a két oldalán, mindkét oldalára, hogy legyenek rúdtartókul, hogy azokon hordozhassák azt. A rúdakat is sittim-fából csinálá meg, és azokat is beborítá aranynyal. A szent kenetnek olaját is megcsinálá, és a tiszta fűszerekből való füstölőt a kenetkészítő mestersége szerint. 24, 25 26 27 28, 29

38 És megcsinálá azután az egészen égőáldozat oltárát sittim-fából; öt sing a hossza, öt sing a szélessége; négyszögű és három sing magas. És csinála hozzá szarvakat is, a négy szegletére; ő magából voltak a szarvai, és beborítá azt rézzel. Azután minden edényét is megcsinálá: a fazekakat, a lapátokat, a medenczéket, a villákat és a szenes serpenyőket; minden edényeit rézből csinálá. Csinála az oltárhoz hálóforma rostélyt is rézből, annak párkányzata alá, alúlról a közepéig. Önte négy karikát is a rézrostélynak négy szegletére, rúdtartókul. A rúdakat sittim-fából csinálá meg, és rézzel borítá be. És a rúdakat betolá az oltár oldalain levő karikákba, hogy azokon hordozhassák azt; deszkákból, üresre csinálá azt. Megcsinálá a mosdómedenczét is rézből, és annak lábát is rézből, a szolgálattevő asszonyok tűkreiből, a kik a gyülekezet sátorának nyílása előtt szolgáltak. A pitvart is megcsinálá dél felől; a déli oldalon a pitvar szőnyege száz singnyi vala sodrott lenből. Azoknak húsz oszlopa, és húsz talpa rézből vala; az oszlopok horgai, és azoknak általkötői ezüstből. Észak felől is száz singnyi. Azoknak húsz oszlopa és húsz talpa rézből; az oszlopok horgai és általkötői ezüstből valának. Napnyugot felől pedig ötven sing szőnyeg vala. Azoknak tíz oszlopa és tíz talpa; az oszl opokhorgai és általkötői ezüstből valának. A napkeleti oldalon is ötven singnyi. Egy felől tizenöt sing szőnyeg vala; három oszlopa és azoknak három talpa, És a másik felől is: a pitvar kapujától jobbra is, balra is tizenöt sing szőnyeg, és azoknak három oszlopa, három talpa. A pitvarnak minden szőnyege köröskörűl sodrott lenből vala. Az oszlopok talpai rézből, az oszlopok horgai és általkötői pedig ezüstből valának; azoknak fejei ezüsttel beborítva. A pitvar oszlopait is mind ezüst általkötők övezték. A pitvar kapujának leple hímzőmunka vala, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből; hossza húsz sing volt, magassága pedig szélességében öt sing, a pitvar szőnyegeinek megfelelőleg. Azoknak négy oszlopa és négy talpa rézből, horgai ezüstből valának; fejeiknek borítása, és általkötőik is ezüstből. A hajléknak és a pitvarnak szegei pedig köröskörűl mind rézből valának. Ezek a hajléknak, a bizonyság hajlékának részei, a mint megszámláltattak a Mózes meghagyásából, a Léviták szolgálatára, Ithamár, az Áron pap fia által. Bésaléel a Húr fiának, Urinak fia a Júda nemzetségéből, csinálta mind azt, a mit az Úr parancsolt vala Mózesnek. És vele együtt Aholiáb, Akhiszamák fia, Dán nemzetségéből, a ki mester vala a faragásban, a kötő és hímzőmunkában, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és lenfonállal. Mind az az arany, a mely a munkára, a szenthelynek összes munkáira feldolgoztaték, ez az áldozati arany: huszonkilencz talentom, és hétszáz harmincz siklus vala, a szent siklus szerint. Az ezüst pedig, a gyülekezet megszámlált tagjaitól, száz talentom, és ezer hétszáz hetvenöt siklus, a szent siklus szerint. Fejenként egy beka, vagy is fél siklus, a szent siklus szerint, mindenkitől, a ki átesett a megszámláltatáson, húsz esztendőstől fölfelé, a kik hatszáz háromezeren és ötszázötvenen valának. A száz talentom ezüstből megönték a szent helyhez való talpakat, és a függöny oszlopainak talpait; száz talpat száz talentomból, egy talentomból egy talpat. Az ezer hétszáz hetvenöt siklusból csinálák az oszlopok horgait, és beborították azoknak fejeit, és általfogák azokat. Az áldozati réz pedig hetven talentom, és kétezer négyszáz siklus vala. Abból csinálák a talpakat a gyülekezet sátorának nyílásához, és a réz oltárt, az ahhoz való réz rostélyt, és az oltárnak minden edényeit. A pitvar talpait is köröskörűl, és a pitvar kapujához való talpakat, meg a hajlék összes szegeit, és a pitvar összes szegeit köröskörűl. 1 2 3 4 5 6, 7 8 9 10 11 12 13 14, 15 16, 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31

39 A kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű fonálból pedig csinálának szolgálati ruhákat a szenthelyen való szolgálatra. Áronnak is úgy készíték a szent ruhákat, amint az Úr parancsolta vala Mózesnek. Az efódot csinálák aranyból, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből. És aranyból vékony lapokat verének, és azokat fonalakká metélék, hogy feldolgozzák a kék, és a bíborpiros, és a karmazsinszínű, és a lenfonál közé, mestermunkával. Csinálának hozzá összekötött vállkötőket: a két végükön kapcsolák össze. Az átkötő öv is, a mely rajta vala, abból való, ugyanolyan mívű vala, mint az efód: aranyból, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből, a mint az Úr parancsolta Mózesnek. Megcsinálák azután az ónix köveket is, arany boglárokba foglalva, kimetszve pecsétmetszés módjára, az Izráel fiainak neveire. És rátették azokat az efód vállkötőire, az Izráel fiaira való emlékeztetés kövei gyanánt, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. Megcsinálák a hósent is mestermunkával, mint az efódot, aranyból, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből. Négyszögű vala a hósen, és kétrétűre készíték azt; egy arasz vala hossza, egy arasz a szélessége is két rétben. És négy sor követ 2 3 4 5 6 7 8 9 10

foglalának abba, ily sorban: szárdiusz, topáz, smaragd; az első sor. A második sor: karbunkulus, zafir
és gyémánt. A harmadik sor: jáczint, agát és amethiszt. A negyedik sor: krizolith, ónix és jáspis, a
melyek mind arany boglárokba foglaltattak a magok helyén. A kövek pedig Izráel fiainak nevei szerint
valának, tizenkettő vala az ő nevök szerint, és pecsét módjára metszve, mindenik a reá való névvel, a
tizenkét nemzetség szerint. És csinálának a hósenre sodrott mívű fonatékot is tiszta aranyból. Azután
csinálának két arany boglárt, és két arany karikát; és a két arany karikát rá tevék a hósen két szegletére.
A két arany fonatékot pedig a hósen két szegletén levő két karikába fűzték. És a két fonaték másik két
végét oda foglalák a két boglárhoz, és azokat az efód vállkötőihez tűzék, annak előrészére. Csinálának
más két arany karikát is, és oda tevék azokat a hósen két szegletére, azon a szélén, a mely befelé vala
az efód felől. És csinálának még két arany karikát, és azokat az efód két vállkötőjére tevék, alól, annak
előrésze felől, az összefoglalás mellett, az efód övén felül. És a hósent az ő karikáinál fogva odacsatolák
az efód karikáihoz, kék zsinórral, hogy az efódnak öve felett legyen, és el ne váljék a hósen az efódtól;
a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. És megcsinálák az efód palástját takácsmunkával, egészen
kék lenből. És a palást közepén levő nyílás olyan vala, mint a pánczélnak nyílása; szegése vala a nyí-
lásnak köröskörűl, hogy el ne szakadjon. És a palást alsó peremére csinálának gránátalmákat, kék, és
bíborpiros, és karmazsinszinű sodrott fonálból. Csinálának csengettyűket is tiszta aranyból, és tevék a
csengettyűket a gránátalmák közé, a palást peremére köröskörűl a gránátalmák közé. Csengettyű meg
gránátalma, csengettyű meg gránátalma a palást peremén köröskörűl, hogy abban szolgáljanak, a mint
az Úr parancsolata vala Mózesnek. Megcsinálák a len köntösöket is takácsmunkával, Áronnak és az ő
fiainak. A len süveget is, a süveg ékességeit is lenből, és a gyolcs lábravalókat sodrott lenből. Az övet is
sodrott lenből, és kék, bíborpiros és karmazsinszínű fonálból hímzőmunkával, a mint az Úr parancsolta
vala Mózesnek. A szent koronához való lapot is megcsinálák tiszta aranyból, és felírák rá a pecsétmet-
sző módjára: Szentség az Úrnak. És kötének reá kék zsinórt, hogy felkössék azzal a süvegre, a mint az
Úr parancsolta vala Mózesnek. Így végezteték el a gyülekezet sátora hajlékának egész munkája; és az
Izráel fiai egészen úgy csinálák, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek, úgy csinálták. És vivék a haj-
lékot Mózeshez: a sátort és annak minden eszközét, horgait, deszkáit, reteszrúdait, oszlopait, és talpait.
A veresre festett kosbőrökből készült takarót is, és a borzbőrökből készült takarót, és a takarófüggönyt,
A bizonyság ládáját, annak rúdait, és a fedelet. Az asztalt és annak minden edényét, és a szent kenye-
ret. A tiszta gyertyatartót: annak mécseit, a felszereléshez való mécseket s minden hozzávalót, a világító
olajjal együtt. Az arany oltárt, a kenetnek olaját, a fűszerekből való füstölőt, és a sátor nyílására való
leplet. A réz oltárt és annak réz rostélyát, rúdait és minden edényeit, a mosdómedenczét és annak lá-
bát. A pitvar szőnyegeit, oszlopait, talpait: és a pitvar kapujára való leplet, annak köteleit, szegeit, és
a hajlék szolgálatjára való minden eszközt a gyülekezet sátoránál. A szolgálati ruhákat, a szenthelyen
való szolgálatra, a szent ruhákat Áron papnak, és fiainak ruháit a papi tisztre. A mint parancsolta vala
az Úr Mózesnek, egészen úgy csinálának az Izráel fiai minden munkát. És megtekinte Mózes minden
munkát, és ímé elkészíték azt, úgy készíték el, a mint az Úr parancsolta vala, és megáldá őket Mózes.

40 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: Az első hónapban, a hónap első napján, állítsd fel a gyülekezet
sátorának hajlékát. És tedd oda a bizonyság ládáját, és fedd be a ládát a fedéllel. Azután vidd be az
asztalt, és hozd azt rendbe a reávalókkal. Vidd be a gyertyatartót is, és gyújtsd meg annak mécseit. És
helyheztesd a füstölő áldozat arany oltárát a bizonyság ládája elé, tedd fel a leplet a hajlék nyílására.
Azután helyheztesd az egészen égőáldozat oltárát a gyülekezet sátora hajlékának nyílása elé. A mosdó-
medenczét pedig helyheztesd a gyülekezet sátora közé és az oltár közé, és önts belé vizet. Azután állítsd
fel köröskörűl a pitvart, és a pitvar kapujára tedd rá a leplet. Azután vedd a kenetnek olaját, és kend
meg a hajlékot és mind azt a mi benne van: így szenteld meg azt, és minden edényét, hogy szent legyen.
Kend meg az egészen égőáldozat oltárát is és annak minden edényét; így szenteld meg az oltárt, hogy az
oltár legyen szentséges. A mosdómedenczét és lábát is kend meg; így szenteld meg azt. Azután állíltsd
Áront és az ő fiait a gyülekezet sátorának nyílásához, és mosd meg őket vízzel. És öltöztesd fel Áront
a szent ruhákba, és kend fel őt; így szenteld fel, és legyen papom. Fiait is állítsd elő és öltöztesd fel
őket köntösökbe; És kend fel őket, a mint az ő atyjokat felkenéd, hogy legyenek papjaim, és lészen az
ő megkenetésök nékik örökös papság, az ő nemzetségökben. És egészen úgy cselekedék Mózes, a mint
az Úr parancsolta néki, úgy cselekedék. Lőn azért a második év első hónapjában, a hónap első napján,
hogy felállíták a hajlékot. Mózes tehát felállítá a hajlékot, és letevé annak talpait, a deszkáit is felállítá,
beilleszté a reteszrúdakat, és felállítá annak oszlopait. Azután kifeszíté a hajlékra a sátort, és a sátor
takaróját is reá teríté felülről, a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek. És vevé és betevé a bizonyságot

is a ládába, a rúdakat pedig a ládára tevé, és a ládára felűl helyhezteté a fedelet. Azután bevivé a ládát a 21
hajlékba, és feltevé a takaró függönyt, és elfedezé a bizonyság ládáját, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. Az asztalt is bevivé a gyülekezet sátorába, a hajléknak északi oldalába, a függönyön kivűl. És 22, 23
rakott arra kenyereket sorban az Úr előtt, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. És a gyertyatartót 24
helyhezteté a gyülekezet sátorába az asztal ellenébe, a hajléknak déli oldalán. És meggyújtá a mécseket 25
az Úr előtt, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. Az arany oltárt pedig helyhezteté a gyülekezet 26
sátorába a függöny elébe. És füstölögtete rajta fűszerekből való füstölőt, a mint az Úr parancsolta vala 27
Mózesnek. A hajlék nyílására a leplet is felvoná. Az egészen égőáldozat oltárát pedig helyhezteté a 28, 29
gyülekezet sátora hajlékának nyílása elé, és áldozék azon egészen égőáldozattal és ételáldozattal, a mint
parancsolta vala az Úr Mózesnek. A mosdómedenczét pedig helyhezteté a gyülekezet sátora közé és 30
az oltár közé, és önte abba vizet a mosdásra. És megmosák abból Mózes és Áron és az ő fiai kezeiket 31
és lábaikat. Mikor a gyülekezet sátorába menének, és mikor az oltárhoz járulának, megmosdának, a 32
mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. Azután felállítá a pitvart a hajlék és az oltár körűl, és a pitvar 33
kapujára feltevé a leplet. Így végezé el Mózes a munkát. És a felhő befedezé a gyülekezet sátorát, és az 34
Úrnak dicsősége betölté a hajlékot. És Mózes nem mehete be a gyülekezet sátorába, mert a felhő rajta 35
nyugovék, és az Úrnak dicsősége tölté be a hajlékot. És mikor a felhő felszáll vala a hajlékról, az Izráel 36
fiai elindulának; így lőn egész utazásuk alatt. Ha pedig a felhő nem szálla fel, ők sem indulának el, míg 37
csak fel nem szálla. Mert az Úrnak felhője vala a hajlékon nappal, éjjel pedig tűz vala azon, az Izráel 38
egész háznépének láttára, egész utazásuk alatt.

III MÓZES

1, 2 Szólítá Mózest és beszéle vele az Úr a gyülekezet sátorából, mondván: Szólj Izráel fiainak, és
mondd meg nékik: Ha valaki közületek áldozni akar az Úrnak: barmokból, tulok- és juhfélék-
3 ből áldozzatok. Ha tulokféléből áldozik egészen égőáldozattal: hímmel és éppel áldozzék. A
4 gyülekezet sátorának ajtajához vigye azt, hogy kedvessé legyen az Úr előtt. És tegye kezét az
5 égőáldozat fejére, hogy kedves legyen ő érette, hogy engesztelést szerezzen az ő számára. És ölje meg a
tulkot az Úr előtt, az Áron fiai pedig, a papok, vigyék fel a vért, és hintsék a vért köröskörűl az oltárra, a
6 mely a gyülekezet sátorának nyílásánál van. Azután vonja le az égőáldozat bőrét, azt pedig vagdalja el
7, 8 tagjaira. És az Áron pap fiai gerjeszszenek tüzet az oltáron, és rakjanak fát a tűzre. Azután rakják az
9 Áron fiai, a papok, a tagokat: a fejet és a kövérjét a fára, a mely az oltáron lévő tűzön van. A belét pedig
és lábszárait mossa meg vízben, és füstölögtesse el a pap az egészet az oltáron egészen égőáldozatúl. Ez
10 a tűzáldozat kedves illatú az Úrnak. Ha pedig a juhfélékből: bárányokból vagy kecskékből akar valaki
11 áldozni égőáldozatúl, hímmel és éppel áldozzék. És ölje meg azt az oltár északi oldalánál az Úr előtt, az
12 Áron fiai pedig, a papok, hintsék annak vérét az oltárra köröskörűl. Azután vagdalja el azt tagjaira, a
13 fejével és kövérjével együtt, a pap pedig rakja azokat a fára, a mely az oltáron lévő tűzön van. A belet
és a lábszárakat mossa meg vízben, a pap pedig áldozza meg az egészet és füstölögtesse el az oltáron
14 égőáldozatúl. Ez a tűzáldozat kedves illatú az Úrnak. Ha pedig madárfélékből akar áldozni égőáldo-
15 zatúl az Úrnak, gerliczékből vagy galambfiakból áldozzék. És vigye azt a pap az oltárhoz, és tekerje ki
16 annak a fejét, és füstölögtesse el az oltáron, a vérét pedig bocsássa ki az oltár falára. A begyét pedig
17 rútságával egyben vegye ki, és vesse azt az oltár keleti oldalára, a hamu helyére. És hasítsa meg azt a
szárnyain, de el ne szakaszsza egymástól, és füstölögtesse el azt a pap az oltáron a fán, a mely a tűzön
van, égőáldozatúl. Tűzáldozat ez, kedves illatú az Úrnak.

2 Mikor valaki ételáldozatot akar áldozni az Úrnak, lisztlángból áldozzék, és öntsön arra olajat, és tem-
2 jént is tegyen arra. És vigye azt az Áron fiaihoz, a papokhoz, és vegyen ki abból egy tele marokkal;
annak lisztlángjából és olajából, az egész temjénével együtt, és füstölögtesse el a pap az oltáron annak
3 emlékeztető részéül. Ez a tűzáldozat kedves illatú az Úrnak. A mi pedig megmarad az ételáldozatból,
4 Ároné és az ő fiaié legyen; szentséges áldozat ez az Úrnak tűzáldozatai között. Hogyha pedig ételáldo-
zatot kemenczében sültből akar áldozni valaki, lisztlángból, olajjal elegyített kovásztalan lepényei, vagy
5 olajjal megkent kovásztalan pogácsái legyenek. Ha pedig a te áldozatod serpenyőben sült ételáldozat,
6, 7 olajjal elegyített kovásztalan lisztlángból legyen. Darabold azt el, és önts reá olajat: ételáldozat ez. Ha
8 pedig a te ételáldozatod rostélyon sült, lisztlángból, olajjal készíttessék. És vidd el az ételáldozatot, a mi
9 ezekből készült, az Úrnak, és azt a papnak bemutatván, az vigye azt el az oltárhoz. És vegyen a pap az
10 ételáldozatból emlékeztető részt, és füstölögtesse el az oltáron; tűzáldozat ez, kedves illatú az Úrnak. A
mi pedig megmarad az ételáldozatból, Ároné és az ő fiaié legyen; szentséges áldozat ez az Úrnak tűzál-
11 dozatai között. Semmi ételáldozat, a mit az Úrnak áldoztok, kovászszal ne készüljön; mert kovászból és
12 mézből semmit se füstölögtethettek az Úrnak a tűzáldozatok között. Zsengeáldozatúl felvihetitek azo-
13 kat az Úrnak, de az oltárra nem juthatnak fel kedves illatúl. Minden te ételáldozatodat pedig sózd meg
sóval, és a te ételáldozatodból soha el ne maradjon a te Istened szövetségének sója; minden te áldoza-
14 todhoz sót adj. Ha zsengékből való ételáldozatot áldozol az Úrnak, tűznél pergelt kalászból, és zsenge
15 gabona-darából áldozzad a te zsengéidnek áldozatát. Adj hozzá olajat, és tégy reá temjént; ételáldozat
16 ez. A pap pedig füstölögtesse el annak emlékeztető részét a darából és olajból, az egész tömjénnel együtt.
Tűzáldozat ez az Úrnak.

3 Hogyha hálaáldozattal áldozik valaki, ha tulokféléből, akár hímmel, akár nősténynyel áldozik: ép
2 barmot vigyen az Úr elé. És tegye a kezét az ő áldozatjának fejére, és ölje meg azt a gyülekezet sátorának
3 nyílásánál, és Áron fiai, a papok, öntsék a vért köröskörűl az oltárra. Azután vigyen a hálaáldozatból
tűzáldozatot az Úrnak: a kövérjét, a mely a belet takarja, és mindazt a kövérjét, a mely a belek között
4 van. A két vesét is, és a rajtuk lévő kövérséget, a mely a véknyaknál van, és a májon lévő hártyát a
5 vesékkel együtt vegye el. És füstölögtessék el azt Áron fiai az oltáron az égőáldozattal együtt a tűzön
6 lévő fán: tűzáldozat ez, kedves illatú az Úrnak. Hogyha pedig valaki juhféléből áldozik hálaáldozatot az
7 Úrnak, akár hím, akár nőstény legyen az, épekkel áldozzék. Ha bárányt visz ő az ő áldozatául, vigye
8 azt az Úr elébe. És tegye a kezét az ő áldozatjának fejére, azután ölje meg azt a gyülekezet sátora

előtt, és az Áron fiai öntsék a vérét az oltárra köröskörűl. Azután áldozzék az Úrnak e hálaáldozatból 9
tűzáldozatot: a kövérjét, a farkát egészen, a melyet a hátagerézdi végénél vágjon el, és a belét takaró
kövérjét, és minden kövérjét, a mely a belek közt van. És a két vesét is, és a rajtuk lévő kövérséget, a 10
mely a véknyaknál van, és a májon lévő hártyát a vesékkel együtt vegye el. És füstölögtesse el azt a 11
pap az oltáron: tűzáldozati eledel ez az Úrnak. Hogyha kecskével áldozik valaki, azt is az Úr elé vigye. 12
És tegye kezét annak fejére, és ölje meg azt a gyülekezetnek sátora előtt, és öntsék az Áron fiai annak 13
vérét az oltárra körűl. És áldozzék abból tűzáldozatot az Úrnak: a kövérjét, a mely betakarja a belet, 14
és mindazt a kövérjét, a mely a belek között van. A két vesét is, és a rajtuk lévő kövérséget, a mely a 15
véknyaknál van, és a májon lévő hártyát a vesékkel együtt vegye el. És füstölögtesse el azokat a pap az 16
oltáron tűzáldozati eledelűl, kedves illatúl. A kövérje mind az Úré legyen. Örökkévaló rendtartás legyen 17
a ti nemzetségeiteknél minden ti lakhelyeteken: semmi kövért és semmi vért meg ne egyetek!

Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: Szólj az Izráel fiainak, mondván: Ha valaki tévedésből vét- **4**, 2
kezik az Úrnak valamely parancsolata ellen, úgy a mint nem kellene cselekednie, és a parancsolatok közűl
valamelyiknek ellene cselekszik: Ha a felkent pap vétkezik, a népnek romlására: hozzon az ő bűnéért, 3
a melyet elkövetett, egy tulkot, fiatal ép marhát az Úrnak bűnáldozatúl. És vigye a tulkot a gyülekezet 4
sátorának nyílásához, az Úr elé, és tegye a kezét a tuloknak fejére, és a tulkot ölje meg az Úr előtt. És 5
vegyen a felkent pap a tuloknak véréből, és vigye be azt a gyülekezet sátorába. És mártsa be a pap az 6
ő újját a vérbe, és hintsen a vérből hétszer az Úr előtt a szent hajléknak függönye felé. És tegyen a 7
pap a vérből az Úr előtt a fűszerekből való füstölő oltár szarvaira, a mely ott van a gyülekezet sátorában;
a tulok vérét pedig mind öntse az egészen égőáldozat oltárának aljára, a mely a gyülekezet sátorának
nyílásánál van. Azután a tuloknak, a mely bűnáldozatra való, minden kövérjét szedje ki belőle azt a 8
kövérjét, a mely betakarja a belet, és mindazt a kövérjét, a mi a belek között van. A két vesét is, és a 9
rajtuk lévő kövérséget, a mely a véknyaknál van, és a májon lévő hártyát a vesékkel együtt vegye el, A 10
miképen kiszedik a hálaáldozatra való tulokból; és füstölögtesse el azokat a pap az égőáldozatnak oltá-
rán. A tuloknak pedig bőrét és minden húsát, fejével és lábszáraival együtt, bélit és ganéját, És mind 11, 12
az egész tulkot vigye ki a táboron kívűl tiszta helyre, a hová a hamut öntik: és égesse el azt fán, tűzben;
ott égessék meg, a hová a hamut öntik. Hogyha pedig az Izráel fiainak egész közössége megtéved, és a 13
gyülekezet előtt rejtve marad e dolog; és valami olyat cselekesznek az Úrnak valamelyik parancsolatja
ellen, a mit nem kellett volna cselekedni, és bűnösökké lesznek: Mikor kitudódik a bűn, a melyet el- 14
követtek: akkor áldozzék a gyülekezet egy tulkot, fiatal marhát a bűnért, és vigye azt a gyülekezetnek
sátora elé. És a gyülekezet vénei tegyék kezeiket a tuloknak fejére az Úr előtt, és ölje meg a tulkot a 15
pap az Úr előtt. Azután vigyen be a felkent pap a tulok véréből a gyülekezet sátorába. És mártsa be 16, 17
a pap az ő újját a vérbe, és hintsen abból hétszer az Úr előtt a függöny felé. És tegyen a vérből az oltár 18
szarvaira is, a mely az Úr előtt, a gyülekezet sátorában van; a vért pedig mind öntse az egészen égőáldo-
zat oltárának aljára, a mely a gyülekezet sátorának nyílása előtt van. Minden kövérjét pedig szedje ki 19
belőle, és füstölögtesse el az oltáron. És úgy cselekedjék azzal a tulokkal, mint a bűnért való tulokkal 20
cselekvék, úgy cselekedjék vele, és engesztelést szerez számukra a pap, és megbocsáttatik nékik. És 21
vigye ki a tulkot a táboron kivűl, és égesse el azt, miképen elégette az első tulkot. A gyülekezet bűnéért
való áldozat ez. Ha fejedelem vétkezik, és cselekeszik valamit az Úrnak, az ő Istenének parancsolata 22
ellen, a mit nem kellett volna cselekedni, és bűnössé lesz tévedésből: Ha tudtára esik néki a bűne, a me- 23
lyet elkövetett, akkor vigyen áldozatúl egy ép kecskebakot, És tegye kezét a baknak fejére, és ölje meg 24
azt azon a helyen, a hol megölik az egészen égőáldozatot, az Úr előtt; bűnért való áldozat ez. És vegyen 25
a pap a bűnért való áldozatnak véréből az ő újjával, és tegyen az égőáldozat oltárának szarvaira; a vérét
pedig öntse az égőáldozatok oltárának aljára. A kövérjét pedig mind füstölögtesse el az oltáron, mint a 26
hálaáldozatnak kövérjét. Így szerezzen néki a pap engesztelést az ő bűnéért, és megbocsáttatik néki. Ha 27
pedig a föld népe közűl vétkezik valaki tévedésből, mivelhogy az Úrnak valamelyik parancsolatja ellen
olyat cselekeszik, a mit nem kellett volna cselekedni, és bűnössé lesz; Ha tudtára esik néki az ő bűne, a 28
melyet elkövetett: vigyen áldozatúl az ő bűnéért, a melyet elkövetett, egy ép nőstény kecskét. És tegye a 29
kezét a bűnért való áldozat fejére, és ölje meg a bűnért való áldozatot az egészen égőáldozat helyén. És 30
vegyen a pap annak véréből az újjával, és tegyen az égőáldozat oltárának szarvaira, a vérét pedig mind
öntse az oltárnak aljára. Azután vegye el minden kövérjét, a mint elveszik a hálaáldozatnak kövérjét: 31
és füstölögtesse el a pap az oltáron, kedves illatúl az Úrnak. Ekképen szerezzen néki engesztelést a pap,
és megbocsáttatik annak. Ha pedig bárányt visz az ő bűnért való áldozatául, nőstényt és épet vigyen. 32

33 És tegye a kezét annak a bűnért való áldozatnak fejére, és ölje meg azt bűnért való áldozatúl azon a
34 helyen, a hol megölik az egészen égőáldozatot. És vegyen a pap a bűnért való áldozat véréből az újjával,
35 és tegyen az égőáldozat oltárának szarvaira; a vért pedig mind öntse az oltárnak aljára. Azután vegye el minden kövérjét, a mint elveszik a hálaáldozatra való báránynak kövérjét, és füstölögtesse el azokat a pap az oltáron az Úrnak tűzáldozataival. Ekképen szerezzen néki engesztelést a pap az ő bűnéért, a melyet elkövetett, és megbocsáttatik néki.

5 Ha azzal vétkezik valaki, hogy hallotta a káromló beszédet, és bizonyság lehetne, hogy látta, vagy
2 tudja: ha meg nem jelenti azt, de hordozza az ő vétségének terhét; Vagy ha valaki illet akármely tisztátalan dolgot, akár tisztátalan vadnak, akár tisztátalan baromnak, akár tisztátalan féregnek holttestét,
3 és nem tud arról, hogy tisztátalanná lesz és vétkezik; Vagy ha illeti az ember tisztátalanságát, akármi tisztátalanságát, a mely tisztátalanná tesz, és nem tudta azt, hanem azután értette meg, hogy vétkezett;
4 Vagy ha valaki hirtelenkedve tesz esküt az ő ajkaival rosszra vagy jóra, vagy akármi az, a mire hirtelenkedve esküszik az ember, ha nem tudott arról, de azután megértette, hogy azok közűl valamelyikben
5 vétkezett: Akkor, mivelhogy vétkezett ezek közűl valamelyikben, vallja meg, hogy mi az, a miben bű-
6 nössé lett; És vigyen az ő vétkéért az Úrnak, az ő bűnéért, a melyet elkövetett, egy nőstény bárányt vagy kecskét a nyájból, bűnért való áldozatúl. Ekképen szerezzen néki engesztelést a pap az ő bűnéért.
7 Ha pedig nincsen egy bárányhoz való módja: vigyen az ő vétkéért való áldozatra két gerliczét vagy két
8 galambfiat az Úrnak, az egyiket bűnért való áldozatúl, a másikat egészen égőáldozatúl. És vigye azokat a paphoz; az pedig áldozza meg először azt, a mely bűnért való áldozat, és tekerje ki annak fejét a
9 nyakcsigájánál, úgy, hogy el ne szakaszsza. És hintsen a bűnért való áldozat véréből az oltár oldalára, a
10 többi vért pedig nyomják ki az oltár aljára; bűnért való áldozat ez. A másikat készítse el egészen égőáldozatúl, úgy, a mint szokás; ekképen szerez néki engesztelést a pap az ő bűnéért, a melyet elkövetett, és
11 megbocsáttatik néki. Ha pedig nincs módja két gerliczéhez vagy két galambfihoz sem: vigyen áldozatúl az, a ki vétkezett, egy efa lánglisztnek tizedrészét bűnért való áldozatúl; ne tegyen ahhoz olajat, és ne
12 adjon ahhoz temjént, mert bűnért való áldozat ez. És vigye azt a paphoz, és markolja ki abból a pap teli marokkal az emlékeztető részét, és füstölögtesse el az oltáron az Úrnak tűzáldozataival. Bűnért való
13 áldozat ez. Így szerezzen néki engesztelést a pap az ő bűnéért, a melyet elkövetett valamivel ama bűnök
14 közűl, és megbocsáttatik néki. És legyen a papé, mint az ételáldozat. Azután szóla az Úr Mózesnek,
15 mondván: Ha valaki hűtlenséget követ el, és tévedésből vétkesen elvesz az Úrnak szentelt dolgokból: vigyen az ő vétkéért való áldozatot az Úrnak, egy ép kost a nyájból, a mint te becsülöd, ezüst siklusok-
16 ban, a szent siklus szerint, vétekért való áldozatúl. És a mit vétkesen elvett a szent dologból, azt fizesse meg, és tegye hozzá az ötödrészét, és adja azt a papnak. Így szerez néki engesztelést a pap a vétekért
17 való áldozat kosával, és megbocsáttatik néki. Hogyha vétkezik valaki, és cselekszik valamit az Úrnak valamely parancsolata ellen, a mit nem kell cselekedni, ha nem tudta is: vétkessé lesz, és hordozza az
18 ő vétségének terhét: Vigyen azért a nyájból egy ép kost a paphoz, a te becslésed szerint, bűnért való áldozatúl, és szerezzen néki engesztelést a pap az ő tévedéséért, a melylyel tudatlanságból tévedett, és
19 megbocsáttatik néki. Bünért való áldozat ez, mivelhogy bűnt követett el az Úr ellen.

6, 2 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: Mikor vétkezik valaki, és hűtlenséget követ el az Úr ellen, tudniillik eltagadja felebarátjának reábízott vagy kezébe adott holmiját, vagy megrabolja vagy zsarolja
3 felebarátját. Vagy ha elveszett holmit talált, és eltagadja, vagy valami miatt hamisan esküszik, akármi
4 is az, a mit az ember úgy cselekszik, hogy vétkezik vele: Mivelhogy azért bűnössé lett és vétkezett, térítse vissza az elrablottat, a mit rabolt, vagy a zsaroltat, a mit zsarolt, vagy a reá bízottat, a mi reá
5 bízatott, vagy az elveszettet, a mit megtalált; Vagy akármi legyen, a mire hamisan esküdött, fizesse meg azt teljes értéke szerint, és hozzátoldva az ötödrészét, adja azt annak, a kié volt, bűnbevallásának
6 napján. Az ő bűnéért pedig vigyen az Úrnak a nyájból egy ép kost a paphoz, a te becslésed szerint,
7 bűnért való áldozatúl. Így szerezzen néki engesztelést a pap az Úr előtt, és megbocsáttatik néki mindaz,
8, 9 a mit cselekedett, és a miben vétkezett. Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: Parancsolj Áronnak és az ő fiainak, mondván: Ez az egészen égőáldozat törvénye: Legyen az egészen égőáldozat az oltáron
10 lévő tüzelőhelyen egész éjszaka, mind reggelig, és az oltárnak tüze égve maradjon azon. A pap öltse fel az ő gyolcs ruháját, és a gyolcs lábravalót is öltse fel az ő testére, és szedje el a hamut, a mivé égette a
11 tűz az égőáldozatot az oltáron, és töltse azt az oltár mellé. Azután vesse le azt a ruháját, és öltözzék
12 más ruhába, és vigye ki a hamut a táboron kivűl, tiszta helyre. Az oltáron lévő tűz pedig égve maradjon azon, el ne aludjék, hanem égessen fát rajta a pap minden reggel, és rakja reá az egészen égőáldozatot,
13 és azon füstölögtesse el a hálaáldozat kövérjét is. A tűz szüntelen égve maradjon az oltáron, és el ne
14, 15 aludjék. Ez pedig az ételáldozatnak törvénye: az Áron fiai áldozzák azt az Úr előtt az oltáron. És vegyen

valaki közülök az ételáldozat lisztlángjából egy marokkal, és annak olajából is, a temjént pedig, a mely az
ételáldozathoz való, mind; és égesse el az oltáron; annak emlékeztető része kedves illat az Úr előtt. A mi 16
pedig megmarad belőle, egyék meg Áron és az ő fiai, kovásztalanúl egyék meg, szenthelyen, a gyülekezet
sátorának pitvarában egyék meg azt. Ne süssék azt kovászszal, mert nékik adtam azt, részökül az 17
én tűzáldozataimból; igen szentséges az, mint a bűnért és vétekért való áldozat. Az Áron fiai közűl 18
minden férfiú egye azt. Örökkévaló rendtartás legyen ez a ti nemzetségeiteknél az Úrnak tűzáldozatai
felől. Valaki illeti azokat, szent legyen. Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: Ez Áronnak és az ő 19, 20
fiainak áldozatjok, a melyet az Úrnak áldozzanak, mikor felkenik őket: Egy efa lisztlángnak tizedrésze
mindenkor ételáldozatúl, fele reggel, fele pedig estve. Serpenyőben készíttessék, olajjal összegyúrva vidd 21
el azt, az ételáldozati süteményeket darabokban áldozd az Úrnak kedves illatúl. A mely pap az ő helyébe 22
kenetik fel az ő fiai közűl, az mívelje ezt. Örökkévaló rendtartás ez, az Úrnak mindenestől füstölögtessék
el. Mert a pap minden ételáldozatának mindenestől meg kell égettetni, nem kell abból semmit megenni. 23
Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: Szólj Áronnak és az ő fiainak, mondván: Ez a bűnért való áldozat 24, 25
törvénye: a mely helyen meg szokták ölni az egészen égőáldozatot, azon a helyen öljék meg a bűnért való
áldozatot az Úr előtt; igen szentséges az. A mely pap megáldozza azt a bűnért, az egye meg azt, szent 26
helyen egye meg, a gyülekezet sátorának pitvarában. Valami annak a húsát érinti, szent legyen, és ha 27
annak véréből valami a ruhájára esik valakinek, azt, a mire a vér esett, mosd meg szenthelyen. És a 28
cserépedényt, a melyben azt főzték, törjék el; hogyha pedig érczfazékban főzték, súrolják meg, és mossák
meg vízzel. A papok között minden férfiú eheti azt; igen szentséges az. Valamely bűnért való áldozat 29, 30
véréből bevisznek a gyülekezet sátorába, a szenthelyen való engesztelés végett, az meg nem ehető: tűzzel
égettessék meg.

Ez pedig a vétekért való áldozatnak törvénye; igen szentséges az. A mely helyen megölik az egészen **7**, 2
égőáldozatot, ott öljék meg a vétekért való áldozatot is, és a vérét hintsék az oltárra köröskörűl. A kövér- 3
jét pedig áldozzák meg mind, a farkát is, és a mely kövér a belet takarja. A két veséjét és a rajtuk lévő 4
kövérséget, a mely a véknyaknál van, úgyszintén a májon lévő hártyát a vesékkel együtt szedje ki. És 5
füstölögtesse el azokat a pap az oltáron tűzáldozatúl az Úrnak. Vétekért való áldozat ez. A papok között 6
minden férfiú eheti azt, szenthelyen egyék meg; igen szentséges az. A milyen a bűnért való áldozat, 7
olyan a vétekért való áldozat is, egy törvényök van nékik. Azé a papé az, a ki engesztelést szerez vele.
Ha a pap egészen égőáldozatot áldoz valakiért, az égőáldozat bőre, a melyet megáldoz, azé a papé le- 8
gyen. Minden ételáldozat is, a melyet kemenczében sütnek és minden, a mit rostélyon vagy serpenyőben 9
készítenek, a papé legyen, a ki azt áldozta. Az olajjal elegyített és száraz ételáldozat is mind az Áron 10
fiaié legyen közösen, egyiké úgy, mint a másiké. Ez pedig a hálaáldozat törvénye, a melyet áldoznak 11
az Úrnak. Ha dicsőítésűl áldozza azt valaki, a dicsőítés áldozatjával együtt áldozzék olajjal elegyített 12
kovásztalan lepényeket, és olajjal megkent kovásztalan pogácsákat, és lisztlángból gyúrt, olajjal elegyí-
tett lepényeket. A lepényeken kivűl kovászos kenyeret is vigyen áldozatául, dicsőítő hálaáldozatjával 13
együtt. És mindezekből az áldozatokból áldozzék egyet-egyet az Úrnak felmutatott áldozatúl; és legyen 14
azé a papé, a ki a hálaáldozatnak vérét elhinti. És az ő dicsőítő hálaáldozatjának húsát, az ő áldozá- 15
sának napján egyék meg; ne hagyjon abból reggelig. Hogyha fogadásból vagy szabadakaratból áldozza 16
valaki az ő áldozatát, a mely napon áldozza azt, azon a napon egyék meg az ő áldozatát; a mi pedig
megmarad abból, másnap egyék meg. A mi pedig annak az áldozatnak húsából tovább is megmarad, 17
harmadnapon tűzzel égettessék meg. Mert ha az ő hálaadó áldozatának húsából harmadnapon eszik 18
valaki, nem lesz az kedves; a ki áldozta azt, annak nem számíttatik az az ő javára, sőt útálatos lesz;
és valaki eszik abból, hordozza az ő vétségének terhét. Azt a húst pedig, a mely valami tisztátalanhoz 19
ér, meg ne egyék, hanem tűzzel égessék meg. A mi különben a húst illeti, mindenki ehetik húst, a ki
tiszta; De az, a ki eszik a békeáldozatnak húsából, a mely az Úré, noha az ő tisztátalansága rajta van, az 20
ilyen ember gyomláltassék ki az ő népe közűl. Ha valaki akármi tisztátalanhoz ér, tisztátalan emberhez, 21
vagy tisztátalan baromhoz, vagy akármihez, a mi tisztátalan útálatosság, és eszik a hálaadó áldozatnak
húsából, a mely az Úré, gyomláltassék ki az az ember az ő népe közűl. Szóla ismét az Úr Mózesnek, 22
mondván: Szólj az Izráel fiainak, mondván: Az ökörnek, a báránynak és a kecskének semmi kövérjét 23
meg ne egyétek. A hullott állatnak kövérje, és a vadtól megszaggatottnak kövérje, akármi munkához fel- 24
használható, de enni meg ne egyétek! Mert akárki egyék is az aféle állatoknak kövérjéből, a melyekből 25
tűzáldozatot visznek az Úrnak, az az ember, a ki ilyet iszik, gyomláltassék ki az ő népe közűl. És semmi 26
vért se egyetek meg bármely lakhelyeteken: se madárnak, se baromnak vérét. Valaki megeszik valami 27
féle vért, az az ember gyomláltassék ki az ő népe közűl. Szóla ismét az Úr Mózesnek és monda Szólj az 28, 29

Izráel fiainak, mondván: A ki hálaáldozattal áldozik az Úrnak, maga vigye az Úrnak az ő áldozatát az
30 ő hálaáldozatából. A maga keze vigye az Úrnak tűzáldozatát: a kövérjét a szegyével együtt vigye el, a
31 szegyét azért, hogy meglóbálják azt az Úr előtt. A pap pedig füstölögtesse el azt a kövért az oltáron, a
32 szegye pedig legyen Ároné és az ő fiaié. A jobblapoczkát is a papnak adjátok a hálaadó áldozatból, hogy
33 azt felmutassa. A ki Áron fiai közűl a hálaáldozat vérét és kövérjét megáldozza, a jobblapoczka annak
34 a része legyen. Mert a meglóbált szegyet és a felmutatott lapoczkát elveszem Izráel fiaitól az ő hálaadó
35 áldozataikból, és adom azokat Áron papnak és az ő fiainak örökre kiszabott részűl, az Izráel fiaitól. Ez
az Áron felkenetési része, és az ő fiainak felkenetési része az Úrnak tűzáldozataiból, a naptól fogva, a
36 melyen előállítá őket, hogy papi szolgálatot tegyenek az Úrnak; A melyet parancsolt az Úr, hogy adják
37 nékik az Izráel fiai, a mely napon felkente őket, örökre kiszabott részűl az ő nemzetségökben. Ez az
egészen égőáldozatnak, az ételáldozatnak, a bűnért és a vétekért való áldozatnak, a felavatási áldozat-
38 nak és a hálaáldozatnak törvénye, A melyet parancsolt az Úr Mózesnek a Sinai hegyen, a mely napon
parancsolta az Izráel fiainak a Sinai pusztában, hogy áldozzanak az Úrnak.

8, 2 Szóla továbbá az Úr Mózesnek, mondván: Vegyed Áront és az ő fiait is vele, és az öltözeteket, a
3 kenetnek olaját, és bűnért való áldozati tulkot, két kost és egy kosár kovásztalan kenyeret. És az egész
4 gyülekezetet gyűjtsd egybe a gyülekezet sátorának nyílásához. És aképen cselekedék Mózes, a mint az
5 Úr parancsolta vala néki, és egybe gyűle a gyülekezet a gyülekezet sátorának nyílásához. Akkor monda
6 Mózes a gyülekezetnek: Ez a dolog, a mit az Úr parancsolt cselekedni. És előállatá Mózes Áront és az ő
7 fiait, és megmosá őket vízzel. És reá adá Áronra a köntöst, és felövezé őt az övvel, és reáveté a palástot,
8 az efódot is reáadá, és felövezé az efód övével, és megerősíté azt rajta. És feltevé arra a hósent, és betevé
9 a hósenbe az Urimot és a Thummimot. Azután feltevé fejére a süveget, és elől odatevé a süvegre az
10 arany lapot, a szent koronát, a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek. Vevé Mózes a kenetnek olaját
11 is, és megkené a hajlékot minden bennevalóval egybe, és felszentelé azokat. És hinte abból az oltárra
is hétszer, és felkené az oltárt és annak minden edényét, a mosdómedenczét is a lábával együtt, hogy
12, 13 azokat megszentelje. Az Áron fejére is tölte a kenetnek olajából, és megkené őt, hogy felszentelje őt. És
előállatá Mózes az Áron fiait is, és felöltözteté azokat is az ő köntöseikbe, és felövezé őket övvel, felköté
14 nékik a süvegeket is, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. Azután előhoza egy tulkot a bűnért való
15 áldozatra, és Áron az ő fiaival egybe a bűnért való áldozat tulkának fejére tevé az ő kezét. És miután
megölték azt, vőn Mózes annak véréből, és tőn az újjával az oltárnak szarvaira köröskörűl, és megtisztítá
az oltárt, a többi vért pedig önté az oltárnak aljára; és felszentelte azt, hogy engesztelést szerezzen rajta.
16 Azután vevé mindazt a kövérséget, a mely annak a bélin vala, és a máj hártyáját, és a két veséjét és
17 azoknak kövérségét, és elfüstölögteté Mózes azokat az oltáron. A tulkot pedig, azaz annak bőrét, húsát
18 és ganéját megégeté tűzzel a táboron kivűl, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. Azután előállatá
19 az égőáldozatra való kost, és Áron és az ő fiai rátevék kezeiket a kos fejére. És megölék azt; Mózes
20 pedig elhinté a vért az oltárra köröskörűl. És a kost tagjaira vagdalák, és Mózes elfüstölögteté annak a
21 fejét, a tagjait és a kövérjét. A beleket pedig és a lábszárakat megmosta vízben, és elfüstölögteté Mózes
az egész kost az oltáron. Kedves illatú égőáldozat ez, tűzáldozat ez az Úrnak, a mint megparancsolta
22 vala az Úr Mózesnek. Azután előállatá a másik kost is, a felavatási kost, és rátevék Áron és az ő fiai
23 kezeiket a kos fejére. És megölék azt; Mózes pedig vőn annak véréből, és tőn abból az Áron jobb fülének
24 czimpájára, és jobb kezének hüvelykére és jobb lábának hüvelykére, Előállatá az Áron fiait is, és tőn
Mózes a vérből azok jobb fülének czimpájára, és jobb kezöknek hüvelykére és jobb láboknak hüvelykére;
25 azután oda tölté Mózes a vért az oltárra köröskörűl. És vevé a kövérjét és a farkát és mindazt a kövérjét,
a mely a bélen van, továbbá a máj hártyáját, és a két vesét azoknak kövérjével egybe, és a jobb lapoczkát;
26 És a kovásztalan kenyerek kosarából, a mely az Úr előtt vala, vőn egy kovásztalan lepényt, egy olajos
27 kalácsot, és egy pogácsát, és raká azokat a kövérségekre és a jobb lapoczkára; És tevé mindezeket az
28 Áron kezeire és az ő fiainak kezeire, és meglóbáltatá azokat az Úr előtt. Azután elvevé azokat Mózes az ő
kezeikből, és elfüstölögteté az oltáron az egészen égőáldozattal egybe. Felavatási áldozatok ezek, kedves
29 illatú tűzáldozat ez az Úrnak. Elvevé pedig Mózes a szegyet, és meglóbálá azt az Úr előtt; a felavatási
30 kosból a Mózes része lőn ez, a mint megparancsolta vala az Úr Mózesnek. Azután vőn Mózes a kenetnek
olajából és a vérből, a mely az oltáron vala, és meghinté Áront és az ő ruháit, az ő fiait és az ő fiainak
ruháit ő vele együtt, és megszentelé Áront és az ő ruháit, és az ő fiait és az ő fiainak ruháit ő vele együtt.
31 És monda Mózes Áronnak és az ő fiainak: Főzzétek meg a hústa gyülekezet sátorának nyílásánál, és ott
egyétek meg azt és a kenyeret, a mely a felavatási áldozat kosarában van, a miképen megparancsoltam,

mondván: Áron és az ő fiai egyék meg azt. A mi pedig megmarad a húsból és kenyérből, tűzzel égessétek 32
meg. De a gyülekezet sátorának nyílásán ki ne menjetek hét napig, addig a napig, a melyen betelnek 33
a ti felavatástoknak napjai, mert hét nap avat fel benneteket az Úr. A miképen e napon cselekedett, 34
úgy parancsolta az Úr hogy cselekedjünk, hogy néktek engesztelést szerezzünk. A gyülekezet sátorának 35
nyílásánál maradjatok éjjel és nappal hét napig, és tartsátok meg, a mit megtartani rendelt az Úr, hogy
meg ne haljatok; mert így parancsolta vala nékem. Áron azért és az ő fiai mind akképen cselekedének, 36
a mint megparancsolta vala nékik az Úr Mózes által.

És lőn a nyolczadik napon, hogy szólítá Mózes Áront és az ő fiait, és Izráelnek véneit, És monda Áron- **9**, 2
nak: Végy egy borjút, fiatal bikát bűnért való áldozatúl, és egy kost egészen égőáldozatúl, épek legyenek,
és vidd az Úr elé. Szólj Izráel fiainak is, mondván: Vegyetek egy kecskebakot bűnért való áldozatúl, és 3
egy esztendős borjút és bárányt, épek legyenek, egészen égőáldozatúl. És egy ökröt és egy kost hála- 4
áldozatúl, hogy megáldozzátok az Úr előtt, és olajjal elegyített ételáldozatot; mert ma az Úr megjelenik
néktek. Elvivék azért, a miket Mózes parancsolt vala, a gyülekezet sátora elé, és odajárula az egész 5
gyülekezet, és megálla ott az Úr előtt. És monda Mózes: Ez a dolog, a melyet az Úr parancsolt, cselek- 6
kedjétek meg; és megjelenik néktek az Úr dicsősége. Áronnak pedig monda Mózes: Járulj az oltárhoz, 7
és készítsd el a te bűnért való áldozatodat és egészen égőáldozatodat, és végezz engesztelést magadért
és a népért. Készítsd el a nép áldozatát is, és végezz engesztelést érettök is, a mint megparancsolta az
Úr. Járula azért Áron az oltárhoz, és megölé a borjút, a mely az övé, bűnért való áldozatúl. Áron fiai 8, 9
pedig odavivék ő hozzá a vért, és ő bemártá az újját a vérbe, és tőn abból az oltár szarvaira, a többi vért
pedig kiönté az oltár aljához. A kövérjét pedig és a veséket és a máj hártyáját elfüstölögteté a bűnért 10
való áldozatból az oltáron, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. A húst pedig és a bőrt tűzzel égeté 11
meg a táboron kivűl. Azután megölé az egészen égőáldozatot, Áron fiai pedig odavivék ő hozzá a vért, 12
és ő elhinté azt az oltáron köröskörűl. Az egészen égőáldozatot is odavivék hozzá darabonként, a fejével 13
együtt, és elfüstölögteté az oltáron. És megmosá a belet és a lábszárakat, és elfüstölögteté az oltáron 14
az egészen égőáldozattal egybe. Azután megáldozá a nép áldozatát; vevé ugyanis a bűnért való áldozat 15
bakját, a mely a népé, és megölé azt, és megáldozá azt bűnért való áldozatúl, mint az előbbit. Azután 16
előhozá az egészen égőáldozatot, és elkészíté azt szokás szerint. Előhozá az ételáldozatot is, és vőn abból 17
egy teli marokkal, és elfüstölögteté az oltáron a reggeli egészen égőáldozaton kivűl. Azután megölé az 18
ökröt és a kost hálaadó áldozatúl a népért, és Áron fiai odavivék ő hozzá a vért, és elhinté azt az oltáron
köröskörűl. Az ökörből és a kosból való kövérségeket pedig, a farkat, a bél-takarót, a veséket és a máj 19
hártyáját; Odahelyezték e kövérségeket a szegyekre, és elfüstölögteté e kövérségeket az oltáron. De a 20, 21
szegyeket és a jobb lapoczkát meglóbálá Áron az Úr előtt, a mint parancsolta vala Mózes Azután fel- 22
emelé kezeit Áron a népre, és megáldá azt és leszálla, miután elvégezte vala a bűnért való áldozatot, az
egészen égőáldozatot és a hálaáldozatot. És beméne Mózes és Áron a gyülekezetnek sátorába, azután 23
kijövének és megáldák a népet, az Úrnak dicsősége pedig megjelenék az egész népnek. Tűz jöve ugyanis 24
ki az Úr elől, és megemészté az oltáron az égőáldozatot és a kövérségeket. És látá ezt az egész nép, és
ujjongának és arczra esének.

Nádáb pedig és Abihu, Áronnak fiai, vevék egyen-egyen az ő temjénezőjöket, és tőnek azokba szenet **10**
és rakának arra füstölő szert, és vivének az Úr elé idegen tüzet, a melyet nem parancsolt vala nékik.
Tűz jöve azért ki az Úr elől, és megemészté őket, és meghalának az Úr előtt. És monda Mózes Áronnak: 2, 3
Ez az, a mit szólt vala az Úr, mondván: A kik hozzám közel vannak, azokban kell megszenteltetnem,
és az egész nép előtt megdicsőittetnem. Áron pedig mélyen hallgata. Szólítá azért Mózes Misáelt és 4
Elsafánt, Uzzielnek, az Áron nagybátyjának fiait, és monda nékik: Jertek ide, vigyétek ki atyátokfiait
a szenthely elől, a táboron kivűl. És odamenének, és kivivék őket az ő köntöseikben a táboron kivűl, 5
a mint szólott vala Mózes. Azután monda Mózes Áronnak és az ő fiainak, Eleázárnak és Ithamárnak: 6
Fejeteket meg ne meztelenítsétek, ruháitokat meg ne szaggassátok, hogy meg ne haljatok és haragra ne
gerjedjen az Úr az egész gyülekezet ellen; a ti atyátokfiai pedig, Izráelnek egész háza sirassák az égést,
a melyet égetett az Úr. A gyülekezet sátorának nyílásán se menjetek ki, hogy meg ne haljatok; mert az 7
Úr kenetének olaja van rajtatok. És cselekvének a Mózes beszéde szerint. Áronnak pedig szóla az Úr, 8
mondván: Bort és szeszes italt ne igyatok te és a te fiaid veled, mikor bementek a gyülekezet sátorába, 9
hogy meg ne haljatok. Örökkévaló rendtartás legyen ez a ti nemzetségeitekben. Hogy különbséget te- 10
hessetek a szent és közönséges között, a tiszta és tisztátalan között. És hogy taníthassátok Izráel fiait 11
mindazokra a rendelésekre, a melyeket az Úr szólott vala nékik Mózes által. Mózes pedig szóla Áronnak 12

és az ő megmaradt fiainak, Eleázárnak és Ithamárnak: Vegyétek az ételáldozatot, a mely megmaradt az
Úrnak tűzáldozatiból, és egyétek meg azt kovásztalan kenyerekkel az oltár mellett; mert igen szentséges
13 az. Azért egyétek azt szent helyen, mert kiszabott részed, és fiaidnak is kiszabott része az, az Úrnak
14 tűzáldozatiból, mert így parancsolta nékem. A meglóbált szegyet pedig, és a felmutatott lapoczkát egyétek meg tiszta helyen, te, és a te fiaid és leányaid is veled, mert kiszabott részűl adattak azok néked s
15 kiszabott részűl a te fiaidnak is, Izráel fiainak hálaadó áldozataiból. A felmutatott lapoczkát és meglóbált szegyet a tűzáldozat kövérségeivel együtt vigyék be, hogy meglóbálják az Úr előtt, és ez lesz a te
16 kiszabott részed, és veled a te fiaidé örökké, a mint megparancsolta vala az Úr. Azután szorgalmatosan tudakozódék Mózes a bűnáldozatra való bak felől, de ímé elégett vala. Haragra gerjede azért Eleázár és
17 Ithamár ellen, Áronnak megmaradt fiai ellen, mondván Miért nem ettétek meg a bűnért való áldozatot a szenthelyen? Hiszen igen szentséges az, és néktek adta azt az Úr a gyülekezet vétkének hordozásáért,
18 hogy engesztelést szerezzetek annak az Úr előtt. Ímé, nem vitetett be annak vére a szenthely belsejébe,
19 meg kellett volna azért ennetek a szenthelyen, a mint megparancsoltam vala. Áron pedig szóla Mózesnek: Ímé ma áldozták meg az bűnért való áldozatukat és egészen égőáldozatukat az Úr előtt, engem pedig ilyen keserűségek értek: Ha megettem volna ma a bűnért való áldozatot, vajjon jó lett volna-é az
20 Úr előtt? Mikor ezt hallotta vala Mózes, jónak tetszék ez néki.

11, 2 Szóla ismét az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván nékik: Szóljatok Izráel fiainak, mondván: Ezek
3 azok az állatok, a melyeket megehettek minden barmok közűl, a melyek vannak e földön: Mindazt, a
4 minek hasadt a körme, és egészen ketté hasadt körme van, és kérődző a barmok közt, megehetitek. De a kérődzők és a hasadt körműek közűl ne egyétek meg ezeket: A tevét, mert az kérődző ugyan, de nincs ha-
5 sadt körme; tisztátalan ez néktek. A hörcsököt, mert kérődző ugyan, de nem hasadt a körme; tisztátalan
6, 7 ez néktek. A nyulat, mert kérődző ugyan, de nem hasadt a körme; tisztátalan ez néktek. És a disznót, mert hasadt körmű ugyan és egészen ketté hasadt körme van, de nem kérődzik; tisztátalan ez néktek.
8, 9 Ezeknek húsából ne egyetek, és holttestöket se illessétek; tisztátalanok ezek néktek. Mindazokból, a melyek a vizekben élnek, ezeket ehetitek meg: A minek úszószárnya és pikkelye van a vizekben, ten-
10 gerekben és folyóvizekben, azokat mind egyétek meg. A minek pedig nincsen úszószárnya és pikkelye a tengerekben és folyóvizekben, legyen az akármely vízben nyüzsgő, és akármely vízben élő állat; mind
11 útálatos az néktek. De legyenek is útálatosak néktek; azoknak húsából ne egyetek, és holttestöket is
12, 13 útáljátok. A minek nincs úszószárnya és pikkelye a vizekben, mind útálatos az néktek. A szárnyas állatok közűl pedig ezeket útáljátok; meg ne egyétek, útálatosak ezek: a sas, a saskeselyű és a halászó sas.
14, 15, 16 A sólyom és a héja az ő nemével. Minden holló az ő nemével. A strucz, a bagoly, a kakuk és a karvaly
17, 18, 19 az ő nemével. A kuvik, a hattyú és a füles bagoly. A bölömbika, a pelikán és a gém. Az eszterág és a
20 szarka az ő nemével, a büdös banka és a denevér. Minden szárnyas féreg, a mely négy lábon jár, útálatos
21 néktek. Csak azt ehetitek meg a négylábú szárnyas férgek közűl, a melynek lábain felűl szökő-szárai
22 vannak, hogy szökdécselhessen azokkal a földön. Ezeket egyétek meg azok közűl: az arbé-sáskát az ő nemével, a szolámsáskát az ő nemével, a khargol-sáskát az ő nemével és a khagab-sáskát az ő nemével.
23, 24 Minden egyéb négylábú szárnyas féreg, pedig útálatos legyen néktek. És ezekkel tisztátalanokká teszi-
25 tek magatokat; mindaz, a ki illeti holttestüket, tisztátalan legyen estvéig. Minden pedig, a ki hordozza
26 azoknak holttestét, mossa meg az ő ruháit, és tisztátalan legyen estvéig. Minden barom, a melynek hasadt a körme, de nincs egészen ketté hasadva, és nem kérődzik, tisztátalan legyen néktek; valaki illeti
27 azt, tisztátalan legyen. Minden állat, a mely a négylábúak között a talpán jár, tisztátalan legyen néktek;
28 mindaz, a ki azoknak holttestét illeti, tisztátalan legyen estvéig. A ki pedig hordozza azoknak holttestét,
29 mossa meg az ő ruháit, és tisztátalan legyen estvéig. Tisztátalanok azok néktek. A földön csúszó-mászó
30 állatok között pedig ezek legyenek tisztátalanok: a menyét, az egér és a gyík az ő nemével. A sündisznó,
31 a kaméleon, a tarka gyík, a csiga és a vakondok. Ezek tisztátalanok néktek minden csúszó-mászó között;
32 valaki illeti ezeket holtuk után, tisztátalan legyen estvéig. És minden, a mire ezek közűl holtuk után esik valamelyik, tisztátalan legyen; akármely faedény, akár ruha, vagy bőr, vagy zsák; akármely eszköz,
33 a mivel dolgozni szoktak, vízbe tétessék, és tisztátalan legyen estvéig, azután tiszta legyen. Akármely cserépedény pedig, a melybe beleesik valami azokból, mindazzal együtt, a mi benne van, tisztátalan le-
34 gyen, és az edényt törjétek el. Minden megehető eledel, a melyhéz az ilyen edényből víz jut, tisztátalan,
35 és minden megiható ital is, minden ilyen edényben tisztátalan legyen. És minden, a mire azoknak holttestéből esik valami, tisztátalan; kemencze és tűzhely lerontassék; tisztátalanok azok és tisztátalanok
36 legyenek néktek. De a forrás, a kút, az egybegyűlt víz tiszta legyen; de a mi azoknak holttestéhez ér,
37 tisztátalan. Hogyha azoknak holttestéből reáesik is valamely vetőmagra, a mely elvetendő, tiszta le-
38 gyen az. De ha vizet töltenek a magra, és úgy esik rá azoknak holttestéből, tisztátalan az ilyen néktek.

Hogyha olyan hullik el a barmok közűl, a mely eledeletek néktek; a ki annak holttestét illeti, tisztátalan 39
legyen estvéig. A ki pedig eszik annak holttestéből, mossa meg az ő ruháit, és tisztátalan legyen estvéig. 40
És mossa meg ruháit az is, a ki hordozta annak holttestét, és tisztátalan legyen estvéig. Mindaz is, a 41
mi csúszik-mászik a földön, útálatos legyen, meg ne egyétek. Mindazt, a mi hason csúszik, és mindazt, 42
a mi négy, sőt mindazt, a mi több lábon jár, a földön csúszó-mászó bármely állatot, meg ne egyétek ezeket, mert útálatosak ezek. Meg ne fertéztessétek magatokat semmiféle csúszó-mászó állattal, és meg 43
ne tisztátalanítsátok magatokat azokkal, hogy tisztátalanokká legyetek általok. Mert én, az Úr vagyok, 44
a ti Istenetek; szenteljétek meg azért magatokat, és szentek legyetek, mert én szent vagyok, és meg ne tisztátalanítsátok magatokat semmiféle állat által, a mely csúszik-mászik a földön. Mert én vagyok az 45
Úr, a ki felhoztalak titeket Égyiptom földéből, hogy Istenetekké legyek néktek; legyetek azért szentek, mert én szent vagyok. Ez a törvény a baromfélékről, a szárnyas állatokról, minden élő állatról, a mely 46
nyüzsög a vizekben, és minden állatról, a mely csúszik-mászik a földön. Hogy különbséget tehessetek a 47
tisztátalan és tiszta között, az olyan állat között, a mely megehető, és az olyan állat között, a mely meg nem ehető.

Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: Szólj Izráel fiainak, mondván: Ha az asszony lebetegszik, **12**, 2
és fiat szül, tisztátalan legyen hét napig; az ő havi betegségének ideje szerint legyen tisztátalan. A 3
nyolczadik napon pedig metéljék körűl a fiú férfitestének bőrét. Azután harminczhárom napig maradjon 4
otthon a vértől való tisztulás miatt; semmi szent dolgo t ne illessen, a szent helyre se menjen be, míg el nem telnek az ő tisztulásának napjai. Ha pedig leányt szül, két hétig legyen tisztátalan, mint havi 5
betegségekor, és hatvanhat napig maradjon otthon a vértől való tisztulása végett. Mikor pedig letelnek 6
az ő tisztulásának napjai, fiú miatt vagy leány miatt, hozzon egészen égőáldozatúl esztendős bárányt, galambfiat vagy gerliczét bűnért való áldozatul, a gyülekezet sátorának nyílása elé a paphoz. És áldozza 7
meg azt az Úr előtt; és szerezzen néki engesztelést; így lesz tisztává az ő vérfolyása után. Ez a törvénye a fiút vagy leányt szülő asszonynak. Ha pedig nincs elég módja a bárányhoz, vigyen két gerliczét vagy két 8
galambfiat, egyiket egészen égőáldozatúl, a másikat bűnért való áldozatúl, és szerezzen néki engesztelést a pap, és tiszta lesz.

Szóla ismét az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: Ha valamely ember testének bőrén daganat, **13**, 2
vagy tarjagosság, vagy fehér folt támad, és az ő testének bőrén poklos fakadékká lehet: vigyék el az ilyet Áronhoz, a paphoz, vagy egyvalamelyikhez az ő papfiai közűl. És nézze meg a pap azt a test bőrén lévő 3
fakadékot. Ha a szőr a fakadékban fehérré változott, és ha a fakadéknak felülete mélyebben van az ő testének bőrénél: akkor poklos fakadék az. Mihelyt látja ezt a pap, tisztátalannak ítélje azt. Ha pedig 4
fehér folt van a teste bőrén, de annak felülete nincs mélyebben a bőrnél, és a szőre sem változott meg fehérré, akkor rekeszsze külön a pap a fakadékos embert hét napig. A hetedik napon pedig nézze meg 5
őt a pap, s ha szerinte a fakadék egy állapotban van, át nem terjedt tovább a fakadék a bőrön, a pap másodszor is rekeszsze őt külön hét napig. Nézze meg őt azután a pap a hetedik napon másodszor is, 6
és ha a fakadék meghalványodott, és nem terjedt tovább a bőrön a fakadék, tisztának ítélje őt a pap; tarjagosság az, mossa meg azért a ruháit és legyen tiszta. De ha a tarjagosság tovább terjedt a bőrön, 7
miután a papnál az ő megtisztulása végett jelentkezett: akkor másodszor is jelentse magát a papnál. És 8
ha látja a pap, hogy ímé tovább terjedt a tarjagosság a bőrön: ítélje azt a pap tisztátalannak, poklosság az. Ha poklos fakadék lesz az emberen, vigyék tehát azt a paphoz. És ha látja a pap, hogy ímé fehér 9, 10
daganat van a bőrön, és az a szőrt fehérré változtatta, és vadhús van a daganatban: Idűlt poklosság az 11
az ő testének bőrén; azért tisztátalannak ítélje azt a pap, ne is rekesztesse külön azt, mert tisztátalan az. Ha pedig folyton fejlődik a poklosság a bőrön, és a poklos fakadék elborítja a fakadékosnak egész bőrét 12
tetőtől talpig mindenfelé, a merre a pap szemei látnak; És ha látja a pap, hogy ímé elborította a poklosság 13
annak egész testét: akkor ítélje tisztának a fakadékot; mivelhogy egészen fehérré változott az, tiszta az. De mihelyt vadhús mutatkozik abban, tisztátalan legyen. Ha meglátja a pap a vadhúst, tisztátalannak 14, 15
ítélje azt; a vadhús tisztátalan legyen, poklosság az. De ha a vadhús eltűnik, és fehérré változik, akkor 16
menjen a paphoz. És ha megnézi azt a pap, és a fakadék csakugyan fehérré változott, akkor ítélje a pap 17
a fakadékot tisztának, tiszta az. Ha pedig valakinek a teste bőrén kelevény volt, de begyógyult, És a 18, 19
kelevény helyén fehér daganat, vagy vörhenyes fehér folt támad, jelentse magát a papnál. És ha látja 20
a pap, hogy ímé annak felülete alább esik a bőrnél, és a szőre fehérré változott: akkor ítélje azt a pap tisztátalannak; poklos fakadék az, a mi a kelevényben fakadt. Ha pedig megnézi azt a pap, és íme nincs 21
abban fehér szőr, és nem is esett alább a bőrnél, sőt meghalványodott az: akkor rekeszsze külön azt a pap hét napig. Ha azonban tovább terjed a bőrön; akkor tisztátalannak ítélje azt a pap, poklos fakadék az. 22
De ha elébbi állapotában marad a folt, nem terjedt: a kelevény forradása az, azért tisztának ítélje azt a 23

24 pap. Vagy ha valaki testének bőrén égési seb lesz, és a seb helyén vörhenyesfehér folt támad vagy fehér;
25 És megnézi azt a pap, és íme a szőr fehérré változott a foltban, és annak felülete mélyebben van a bőrnél:
26 poklosság az, a mi a seben fakadt, azért ítélje azt a pap tisztátalannak, poklos fakadék az. De ha megnézi azt a pap, és ímé nincs a foltban fehér szőr, és nem is esett az alább a bőrnél, sőt meg is halványodott
27 az: akkor rekeszsze azt külön a pap hét napig. És nézze meg azt a pap a hetedik napon; ha tovább
28 terjedt a bőrön, akkor tisztátalannak ítélje azt a pap, poklos fakadék az. Ha pedig előbbi állapotában van a folt, nem terjedt a bőrön, sőt meg is halványodott, égési daganat az; azért tisztának ítélje azt a pap,
29 mert égési seb forradása az. És ha valamely férfiúnak vagy asszonynak fakadéka támad a fején vagy a
30 szakállában, És a pap megnézi a fakadékot, és íme annak felülete mélyebben van a bőrnél, és abban a szőr sárga és vékony: akkor ítélje azt a pap tisztátalannak, var az, fejnek vagy szakállnak poklossága az.
31 Ha pedig megnézi a pap a varas fakadékot, és ímé annak felülete nincsen mélyebben a bőrnél, és nincsen
32 abban fekete szőr: akkor rekeszsze külön a pap azt, a kinek varas fakadéka van, hét napig. És nézze meg a pap a fakadékot a hetedik napon, és ha nem terjedt a var, és nem lett benne sárga szőr, és a varnak
33 felülete nem lett mélyebbé a bőrnél: Akkor borotválkozzék meg, de a varat le ne borotválja; a pap pedig
34 másodszor is rekeszsze külön a varas embert hét napig. És a pap nézze meg a varat a hetedik napon, és ha nem terjed a var a bőrön, és annak felülete nincsen mélyebben a bőrnél: akkor tisztának ítélje azt
35 a pap és mossa meg a ruháit, és tiszta lesz. De ha tovább terjed a var a bőrön, miután tisztának ítélte
36 azt, És megnézi azt a pap, és csakugyan terjedt a var a bőrön: akkor ne is kutasson a pap a sárga szőr
37 után, tisztátalan az. De ha a var szerinte egy állapotban van, és fekete szőr indult abban, meggyógyult
38 az a var, tiszta az; tisztának ítélje azt a pap. Ha pedig valamely férfi vagy asszony testének bőrén foltok,
39 fehér foltok támadnak, És megnézi a pap, és ímé a testök bőrén lévő foltok halvány fehérek: a bőrön
40 fakadt sömör az, tiszta az az ember. Hogyha valamely embernek egészen elhúll a haja, kopasz az, és
41, 42 tiszta az. És ha előlről hull el a haja, elől kopasz az, és tiszta az. Hogyha pedig az ő egész kopasz, vagy elől kopasz fején vörhenyes fehér fakadék támad, poklos fakadék az az ő egész kopasz vagy elől
43 kopasz fején. Ha megnézi azt a pap, és ímé a fakadék daganata vörhenyes fehér az ő egész kopasz
44 vagy elől kopasz fején, olyanforma, mint a test bőrén való poklosság: Poklos ember az, tisztátalan az,
45 igen tisztátalannak ítélje azt a pap, mivelhogy fején van a fakadékja. A poklos ember pedig, a kin a fakadék van, megszakgatott ruhában és mezítelen fővel legyen, és a bajuszát fedezze be, és ezt kiáltsa:
46 Tisztátalan, tisztátalan! Mindaddig tisztátalan legyen, a míg rajta van a fakadék, tisztátalan az; csak
47 ő maga lakjék, a táboron kivűl legyen az ő lakása. Hogyha pedig valami ruhán van a poklos fakadék,
48 gyapjú ruhán vagy len ruhán, Vagy lenből és gyapjúból készült fonadékon vagy szöveten; vagy bőrön,
49 vagy valamely bőrből való készítményen; És ha az a fakadék zöld vagy vörhenyes színű a ruhán, vagy bőrön, vagy szöveten, vagy fonadékon, vagy akármely bőrből való eszközön: poklos fakadék az, mutassák
50 azért meg a papnak. És nézze meg a pap a fakadékot és rekeszsze külön azt a min a fakadék van, hét
51 napig. A hetedik napon pedig nézze meg a fakadékot. Ha terjed a fakadék a ruhán vagy szöveten, vagy fonadékon vagy bőrön, és akármely készítményen, a mivé a bőr feldolgoztatik: emésztő poklosság az a
52 fakadék, tisztátalan az. Azért égesse meg azt a ruhát, vagy a gyapjúból vagy a lenből készült szövetet vagy fonadékot, vagy akármely bőrből való eszközt, a melyen a fakadék leend; mert emésztő poklosság
53 az, tűzön égessék meg azt. De ha megnézi a pap, és ímé nem terjedt a fakadék a ruhán, vagy szöveten,
54 vagy fonadékon, vagy akármely bőrből való eszközön: Akkor parancsolja meg a pap, hogy mossák meg
55 azt, a min a fakadék van, és rekeszsze külön azt másodszor is hét napig. Ha pedig megnézi azt a pap a mosás után, és ímé a fakadék nem változtatta meg a színét; ha nem terjedt is a fakadék, tisztátalan az,
56 tűzben égesd meg azt; beevődés az, akár a fonákján, akár a színén legyen az. De ha látja a pap, hogy ímé meghalványodék a fakadék a megmosatása után: akkor szakaszsza el azt a ruhától vagy bőrtől, vagy
57 a szövettől vagy a fonadéktól. És ha mégis mutatkozik a ruhán vagy szöveten, vagy fonadékon, vagy
58 akármely bőrből való eszközön: akkor kiújulás az; tűzzel égesd meg azt, a min a fakadék van. Azt a ruhát pedig, vagy szövetet, vagy fonadékot, vagy akármely bőrből való eszközt, a melyet megmostál, ha
59 eltávozik rólok a fakadék, mosd meg másodszor is, és tiszta lesz. Ez a törvénye a poklos fakadéknak, akár gyapjú-, akár lenruhán, akár szöveten, akár fonadékon, vagy akármely bőrből való eszközön legyen, hogy tisztának vagy tisztátalannak ítéltessék.

14, 2 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: Ez legyen a poklos embernek törvénye az ő megtisztulásának
3 napján, hogy vigyék a paphoz. A pap pedig menjen ki a táboron kivűl, és nézze meg a pap, és ha meg-
4 gyógyult a pokloson a poklos fakadék: Akkor parancsolja meg a pap, hogy hozzanak a megtisztulandó
5 emberért két élő, tiszta madarat, czédrusfát, karmazsint és izsópot; Azután parancsolja meg a pap, hogy
6 az egyik madarat öljék meg cserépedényben, forrásvíz felett. Az élő madarat pedig, vegye azt és a czéd-

rusfát, a karmazsint és az izsópot; és mártsa be azokat és az élő madarat a megölt madárnak vérébe a
forrásvíz felett. És hintse meg a poklosságból megtisztulandó embert hétszer, és ítélje azt tisztának; az 7
élő madarat pedig bocsássa szabadon a mezőre. Azután a megtisztulandó ember mossa ki az ő ruháit, 8
borotválja le minden szőrét, és mosódjék meg vízben, és tiszta lesz; így menjen be azután a táborba, de a
sátorán kivűl maradjon hét napig. A hetedik napon pedig borotválja le minden szőrét: a haját, szakállát, 9
szemöldökeit és minden egyéb szőrét borotválja le, és mossa ki ruháit, és mossa meg a testét vízben, és
tiszta lesz. A nyolczadik napon pedig vegyen két ép bárányt, meg egy ép nőstény bárányt, egy eszten- 10
dőst, és olajjal elegyített három tized efa lisztlángot ételáldozatúl, és egy lóg olajt. A pap pedig, a ki a 11
tisztítást végzi, állassa a megtisztulandó embert mindezekkel együtt az Úr elébe, a gyülekezet sátorának
nyílásához. És vegye a pap az egyik bárányt, és áldozza meg azt vétekért való áldozatúl a lóg olajjal 12
együtt, és lóbálja meg azokat az Úr előtt. A bárányt pedig ott ölje meg, a hol a bűnért való áldozatot 13
és az egészen égőáldozatot ölik meg a szent helyen; mert a miképen a bűnért, azonképen a vétekért való
áldozat is a papé; igen szentséges az. És vegyen a pap a vétekért való áldozatnak véréből, és kenje meg 14
azzal a megtisztulandó ember jobb fülének czimpáját, és az ő jobb kezének hüvelykét, és jobb lábának
hüvelykét. Vegyen a pap a lóg olajból is, és töltsön a papnak a bal tenyerére. És mártsa be a pap az 15, 16
ő jobb kezének újját az olajba, mely az ő bal tenyerén van, és hintsen az olajból az újjával hétszer az Úr
előtt. A maradék olajból pedig, a mely az ő tenyerén van, kenje meg a pap a megtisztulandó ember jobb 17
fülének czimpáját, a jobb kezének hüvelykét és a jobb lábának hüvelykét a vétekért való áldozat vérén
felül. És a mi megmarad az olajból, a mely a pap tenyerén van, kenje a megtisztulandó ember fejére; így 18
szerezzen néki engesztelést a pap az Úr előtt. Azután készítsen a pap bűnért való áldozatot, és szerezzen 19
engesztelést a tisztátalanságából megtisztulónak; azután ölje meg az égőáldozatot. És vigye fel a pap az 20
égőáldozatot és az ételáldozatot az oltárra; így szerezzen néki engesztelést a pap, és tiszta lesz. Hogyha 21
pedig szegény ő, és nincs módja azokhoz, akkor vegyen egy bárányt vétekért való áldozatúl meglóbálás
végett, hogy engesztelésül legyen érte; meg egy tized efa lisztlángot, olajjal elegyítve, ételáldozatúl, és
egy lóg olajt. És két gerliczét vagy két galambfiat, a mint a módja engedi, és legyen az egyik bűnért 22
való áldozat, a másik pedig egészen égőáldozat. És vigye azokat az ő tisztulásának nyolczadik napján 23
a paphoz, a gyülekezet sátorának nyílásához, az Úr elébe. És vegye a pap a vétekért való áldozat bá- 24
rányát, és a lóg olajt, és lóbálja meg azokat a pap az Úr előtt. Azután ölje meg a vétekért való áldozat 25
bárányát, és vegyen a pap a vétekért való áldozat véréből, és kenjen a megtisztulandó ember jobb fülének
czimpájára, és jobb kezének hüvelykére, és jobb lábának hüvelykére. Az olajból pedig töltsön a pap a 26
papnak baltenyerére. És hintsen a pap az ő jobb kezének újjával az olajból, a mely az ő bal tenyerén 27
van, hétszer az Úr előtt. Azután kenje meg a pap a tenyerén lévő olajból a megtisztulandó jobb fülének 28
czimpáját, a jobb kezének hüvelykét és a jobb lábának hüvelykét a vétekért való áldozat vérének helyén.
A mi pedig megmarad a pap tenyerén lévő olajból, kenje a megtisztulandó fejére, hogy engesztelésül le- 29
gyen érette az Úr előtt. És készítse el az egyiket a gerliczék közűl, vagy galambfiak közűl, a melyik az ő 30
módjától telik. Azt, a mi kitelik az ő módjától: az egyiket bűnért való áldozatúl, a másikat pedig egészen 31
égőáldozatúl az ételáldozattal egybe; így szerezzen engesztelést a pap a megtisztulandó embernek az Úr
előtt. Ez a törvénye annak, a kin poklos fakadék van, de a kinek nincs módja az ő megtisztulásánál. 32
Szóla ismét az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: Mikor bementek majd a Kanaán földére, a melyet 33, 34
én adok néktek birtokúl, és a ti birtokotokban lévő föld valamelyik házára poklosságot bocsátok: Ak- 35
kor menjen el az, a kié a ház, és jelentse meg a papnak, mondván: Mint a poklosság, olyan mutatkozik
nálam a házban. A pap pedig parancsolja meg, hogy takarítsák ki a házat, mielőtt oda menne a pap a 36
poklosság megnézésére, hogy semmi se legyen tisztátalanná, a mi a házban van; és csak azután menjen
be a pap a ház megnézésére. És ha látja a poklosságot, hogy ímé a poklosság a háznak falain zöld vagy 37
vörhenyes horpadásokban mutatkozik, és annak felülete alább esik a falnál: Akkor menjen ki a pap a 38
házból, a háznak ajtaja elé, és zárja be a házat hét napra. A hetedik napon pedig térjen vissza a pap, 39
és ha látja, hogy ímé elterjedt a poklosság a ház falán: Akkor parancsolja meg a pap, hogy szedjék ki a 40
köveket, a melyeken a poklosság van, és vessék azokat a városon kivűl tisztátalan helyre; A házat pedig 41
vakartassa le belűl köröskörűl, és a tapasztékot, a melyet levakartak, töltsék a városon kivűl tisztátalan
helyre. És vegyenek elő más köveket, és illeszszék be ama kövek helyére; tapasztékot is mást vegyenek, 42
és tapaszszák be a házat. Hogyha a poklosság visszatér, és kiújul a házon, miután kiszedték a köveket, 43
és miután levakarták a házat, és miután be is tapasztották azt: Akkor menjen be a pap, és nézze meg, és 44
ha ímé tovább terjedt a poklosság a házon emésztő poklosság az a házon, tisztátalan az; Rontsák azért le 45
a házat köveivel együtt, és a fáit is, a háznak minden tapasztékát is; és vigyék a városon kivűl tisztátalan
helyre. A ki pedig bemegy a házba akármikor, a míg az zárva van, tisztátalan legyen az estvéig. És a ki 46, 47

48 meghál abban a házban, mossa meg a ruháit, és a ki eszik abban a házban, az is mossa meg a ruháit. Ha
pedig bemegy a pap és látja, hogy ímé nem terjedt a poklosság a házon, miután megtapasztották a házat:
49 akkor tisztának ítélje a pap a házat, mert megszűnt a poklosság. A háznak megtisztítása végett pedig
50 vegyen elő két madarat, czédrusfát, karmazsint és izsópot. És ölje meg az egyik madarat cserépedény-
51 ben, forrásvíz felett. Azután vegye a czédrusfát, az izsópot, a karmazsint és az élő madarat, és mártsa
52 be azokat a megölt madár vérébe és a forrásvízbe, és hintse meg azzal a házat hétszer. És tisztítsa meg
a házat a madár vérével, a forrásvízzel, az élő madárral, a czédrusfával, az izsóppal és a karmazsinnal.
53 Az élő madarat pedig bocsássa el a városon kivűl a mezőre. Így szerezzen engesztelést a házért, és tiszta
54, 55, 56 lesz. Ez a törvénye mindenféle poklos fakadéknak és varnak. A ruha és a ház poklosságának is. A
57 daganatnak, a tarjagosságnak és a fehér foltnak; Hogy megtudhassák: mikor tiszta és mikor tisztátalan
valami? Ez a poklosság törvénye.

15, 2 Szóla ismét az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: Szóljatok Izráel fiainak és mondjátok meg né-
3 kik: Ha valamely férfiúnak magfolyása támad, az ő folyása tisztátalan. És pedig tisztátalan lesz e folyás
4 miatt: akár folytonos az ő magfolyása, akár megreked testében ez a folyás; tisztátalanság ez ő nála. Min-
den ágy, a melyen fekszik a magfolyós, tisztátalan, és minden holmi is, a melyre ráül, tisztátalan lesz.
5 Valaki azért illeti az ő ágyát, mossa meg a ruháit, és mosódjék meg vízben, és tisztátalan legyen estvéig.
6 Az is, a ki a holmira ül, a melyen a magfolyós ült vala, mossa meg ruháit, és mosódjék meg vízben, és
7 tisztátalan legyen estvéig. Az is, a ki illeti a magfolyósnak testét, mossa meg a ruháit, és mosódjék meg
8 vízben, és tisztátalan legyen estvéig. És ha ráköp a magfolyós a tiszta emberre, mossa meg ez a ruháját,
9 és mosódjék meg vízben, és tisztátalan legyen estvéig. És minden nyereg is, a melyre a magfolyós ráült,
10 tisztátalan legyen. És akárki is, a ki illet valamit, a mi annak alatta vala, tisztátalan legyen estvéig,
11 és a ki hordozza azokat, mossa meg ruháit, és mosódjék meg vízben, és tisztátalan legyen estvéig. És
mindaz, a kit illet a magfolyós, úgy hogy kezeit le nem öblíti vízzel, mossa meg ruháit, és mosódjék meg
12 vízben, és tisztátalan legyen estvéig. A cserépedény pedig, a melyet a magfolyós illet, törettessék el,
13 minden faedény pedig öblíttessék ki vízzel. Mikor pedig megtisztúl a magfolyós az ő folyásából, akkor
számláljon hét napot az ő tisztulására, és mossa meg ruháit, és a testét is mossa le forrásvízben, és tiszta
14 lesz. És a nyolczadik napon vegyen elő két gerliczét vagy két galambfiat, és menjen el az Úr elé, a gyüle-
15 kezet sátorának nyílásához, és adja azokat a papnak. És készítse el azokat a pap; az egyiket bűnért való
áldozatúl, a másikat egészen égőáldozatúl; így szerezzen néki engesztelést a pap az Úr előtt az ő mag-
16 folyása miatt. Ha valamely férfiúnak magömlése van, mossa meg az egész testét vízben, és tisztátalan
17 legyen estvéig. És minden ruha és minden bőr, a melyre a magömlés kihat, mosattassék meg vízben, és
18 tisztátalan legyen estvéig. És az asszony is, a kivel férfiú hál magömléssel. Mosódjanak meg vízben, és
19 tisztátalanok legyenek estvéig. Mikor asszony lesz magfolyóssá és véressé lesz az ő magfolyása a testén,
20 hét napig legyen az ő havi bajában, és valaki illeti azt, tisztátalan legyen estvéig. Mindaz is, a min hál
21 az ő havi bajában, tisztátalan legyen, és mindaz is, a min ül, tisztátalan legyen. És mindaz, a ki illeti az
22 ő ágyát, mossa meg ruháit, és mosódjék meg vízben, és tisztátalan legyen estvéig. És mindaz is, a ki illet
bármely holmit, a melyen ült, mossa meg ruháit, és mosódjék meg vízben és tisztátalan legyen estvéig.
23 Sőt ha valaki az ő ágyán, vagy a holmikon illet is valamit, a melyeken ő ült, tisztátalan legyen estvéig.
24 Ha pedig vele hál valaki, és reá ragad arra az ő havi baja: tisztátalan legyen hét napig, és minden ágy
25 is, a melyen fekszik, tisztátalan legyen. És hogyha sok napig tart az asszonynak az ő vérfolyása a havi
bajának idején kivűl, vagy ha a folyás a havi bajon túl tart: valameddig az ő tisztátalanságának folyása
26 tart, úgy legyen, mint havi bajának idején, tisztátalan az. Minden ágy, a melyen fekszik az ő folyásának
egész ideje alatt, olyan legyen, mint a havi baja idejében lévő ágya, és minden holmi is, a melyre ráül,
27 tisztátalan legyen, mint az ő havi bajának tisztátalansága alatt. És mindaz is, a ki illeti azokat, tisztá-
28 talan lesz, mossa meg azért a ruháit, és mosódjék meg vízben, és tisztátalan legyen estvéig. Ha pedig
29 megtisztúl az ő folyásából: számláljon hét napot, és azután tiszta legyen. A nyolczadik napon pedig
vegyen elő két gerliczét vagy két galambfiat, és vigye el azokat a papnak, a gyülekezet sátorának nyílá-
30 sához. És készítse el a pap az egyiket bűnért való áldozatúl, a másikat pedig egészen égőáldozatúl; így
31 szerezzen néki engesztelést a pap az Úr előtt az ő tisztátalanságának folyása miatt. Így tartsátok vissza
Izráel fiait az ő tisztátalanságuktól, hogy meg ne haljanak az ő tisztátalanságuk miatt, megfertőztetvén
32 az én hajlékomat, a mely közöttök van. Ez a törvénye a magfolyósnak és annak, a kinek magömlése
33 van, a mi által tisztátalanná lesz; És a havi bajban szenvedőnek és a magfolyásban lévőnek, férfinak és
asszonynak, és annak a férfiúnak a ki tisztátalan asszonynyal hál.

16 És szóla az Úr Mózesnek, az Áron két fiának halála után, a kik akkor haltak meg, a mikor az Úrhoz

járultak vala. És monda az Úr Mózesnek: Szólj a te atyádfiának, Áronnak, hogy ne menjen be akármikor 2
a szenthelyre a függönyön belül a fedél elé, a mely a láda felett van, hogy meg ne haljon, mert felhőben
jelenek meg a fedél felett. Ezzel menjen be Áron a szenthelyre: egy fiatal tulokkal bűnért való áldozatúl, 3
és egy kossal égőáldozatúl. Gyolcsból készült szent köntöst öltsön magára, és gyolcs lábravaló legyen a 4
testén, gyolcs övvel övezze be magát, és gyolcs süveget tegyen fel; szent ruhák ezek; mossa meg azért a
testét vízben, és úgy öltse fel ezeket. Izráel fiainak gyülekezetétől pedig vegyen át két kecskebakot bű- 5
nért való áldozatúl, és egy kost egészen égőáldozatúl. És áldozza meg Áron a bűnért való áldozati tulkot, 6
a mely az övé, és végezzen engesztelést magáért és háza népéért. Azután vegye elő a két kecskebakot, 7
és állassa azokat az Úr elé a gyülekezet sátorának nyílásához, És vessen sorsot Áron a két bakra; egyik 8
sorsot az Úrért, a másik sorsot Azázelért. És áldozza meg Áron azt a bakot, a melyre az Úrért való sors 9
esett, és készítse el azt bűnért való áldozatúl. Azt a bakot pedig, a melyre az Azázelért való sors esett, 10
állassa elevenen az Úr elé, hogy engesztelés legyen általa, és hogy elküldje azt Azázelnek a pusztába.
Áron pedig úgy áldozza meg a bűnért való áldozati tulkot, a mely az övé, és úgy szerezzen engesztelést 11
magáért és háza népéért, hogy ölje meg a bűnért való áldozati tulkot, a mely az övé. És vegye tele a 12
tömjénezőt eleven szénnel az oltárról, a mely az Úr előtt van, és vegye tele a két markát a porrá tört
fűszerekből való füstölőből, és vigye be a függönyön belől. És vesse a füstölőt a tűzre az Úr előtt, hogy 13
befedje a füstölő felhője a fedelet, a mely a bizonyság felett van, hogy meg ne haljon Azután vegyen a 14
tuloknak véréből és hintsen újjával a fedél felső színére napkelet felé; a fedél előtt pedig hétszer hintsen
újjával a vérből. És ölje meg a bűnért való áldozati bakot, a mely a népé, és vigye be annak vérét a 15
függönyön belől, és úgy cselekedjék annak vérével, a mint a tuloknak vérével cselekedett: hintse ugyanis
azt a fedélre és a fedél elé Így szerezzen engesztelést a szenthelynek Izráel fiainak tisztátalanságai és 16
vétkei miatt, mindenféle bűnei miatt; így cselekedjék a gyülekezet sátorával is, a mely közöttök van, az
ő tisztátalanságaik közepette. Senki se legyen a gyülekezet sátorában, a mikor bemegy a szent-helybe, 17
hogy engesztelést szerezzen, egészen az ő kijöveteléig; és végezzen engesztelést magáért, házanépéért,
és Izráelnek egész gyülekezetéért. Azután menjen ki az oltárhoz, a mely az Úr előtt van, és végezzen 18
engesztelést azért is; vegyen ugyanis a tuloknak véréből és a baknak véréből, és kenje meg az oltárnak
szarvait köröskörűl. És hintsen arra a vérből az ő újjával hétszer; így tegye tisztává, és így szentelje meg 19
azt Izráel fiainak tisztátalanságaitól. Miután pedig elvégezi a szenthelyért, a gyülekezet sátoráért és az 20
oltárért való engesztelést; hozza elő az élő bakot. És tegye Áron mind a két kezét az élő baknak fejére, és 21
vallja meg felette Izráel fiainak minden hamisságát és minden vétkét, mindenféle bűneit: és rakja azokat
a baknak fejére, azután küldje el az arravaló emberrel a pusztába, Hogy vigye el magán a bak minden ő 22
hamisságukat kietlen földre, és hogy bocsássa el a bakot a pusztában. Azután menjen be Áron a gyüle- 23
kezet sátorába, és vesse le a gyolcs ruhákat, a melyeket felöltött, mikor bement a szenthelybe, és hagyja
ott azokat. És mossa meg a testét vízben szent helyen, és öltse fel a maga ruháit, úgy menjen ki, és 24
készítse el a maga egészen égőáldozatát és a nép egészen égőáldozatát, és végezzen engesztelést magáért
és a népért. A bűnért való áldozat kövérjét pedig füstölögtesse el az oltáron. Az pedig, a ki elvitte az 25, 26
Azázelnek való bakot, mossa meg ruháit, és a testét is mossa le vízben, és azután menjen be a táborba.
A bűnért való áldozati tulkot pedig, és a bűnért való áldozati bakot, a melyeknek vére engesztelés végett 27
bevitetett a szenthelyre, vigye ki a táboron kivűl, és égessék meg azoknak bőrét, húsát és ganéját tűzzel.
És a ki elégeti ezeket, mossa meg ruháit, és a testét is mossa le vízben, és azután így menjen be a táborba. 28
Örökkévaló rendtartás legyen ez nálatok: a hetedik hónapban, a hónapnak tizedikén sanyargassátok meg 29
magatokat és semmi munkát ne végezzetek, se a benszülött, se a közöttetek tartózkodó jövevény. Mert 30
ezen a napon engesztelés lesz értetek, hogy megtisztítson titeket; minden bűnötöktől megtisztúltok az
Úr előtt. Szombatok szombatja ez néktek, sanyargassátok meg azért magatokat; örökkévaló rendtartás 31
ez. És végezzen engesztelést a pap, a kit felkennek, és a kit az ő tisztére felavatnak, hogy paposkodjék 32
az ő atyja helyett, és öltözködjék a gyolcs ruhákba, a szent ruhákba: És végezzen engesztelést a szentek 33
szentjéért, és a gyülekezet sátoráért, és az oltárért is végezzen engesztelést, sőt a papokért és az egész
összegyülekezett népért is engesztelést végezzen. És örökkévaló rendtartás legyen ez nálatok, hogy egy- 34
szer egy esztendőben engesztelést végezzenek Izráel fiainak minden bűnéért. És úgy cselekedék, a mint
megparancsolta vala az Úr Mózesnek. a vér és az elhullott állat megevésének tilalmazása.

Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: Szólj Áronnak és az ő fiainak és Izráel minden fiának, és **17**, 2
mondd nékik: Ez az a dolog, a mit megparancsolt az Úr, mondván: Ha valaki Izráel házából ökröt, vagy 3
bárányt, vagy kecskét öl le a táborban, vagy a ki öl a táboron kivűl, És nem viszi azt a gyülekezet sátorá- 4
nak nyílásához, hogy áldozattal járuljon az Úrhoz, az Úrnak hajléka előtt: vérontásúl tulajdoníttassék az

annak az embernek; vért ontott, töröltessék ki azért az ilyen ember az ő népe közül: Azért hogy vigyék el Izráel fiai az ő véres áldozataikat, a melyeket áldoznak vala a mezőn, vigyék el azokat az Úrnak, a gyülekezet sátorának nyílásához, a paphoz, és áldozzák meg azokat hálaáldozatúl az Úrnak. És hintse a pap a vért az Úr oltárára, a mely a gyülekezet sátorának nyílásánál van, a kövérjét pedig füstölögtesse el kedves illatúl az Úrnak. És ne áldozzák többé véres áldozataikat az ördögöknek, a kikkel ők paráználkodnak. Örökkévaló rendtartás legyen ez nékik nemzetségről nemzetségre. Mondjad nékik ezt is: Valaki az Izráel házából, vagy a köztök tartózkodó jövevények közül, egészen égőáldozatot áldoz vagy véres áldozatot, És nem viszi azt a gyülekezet sátorának nyílásához, hogy elkészítse azt az Úrnak: irtassék ki az ilyen ember az ő népe közül. És ha valaki Izráel házából, vagy a köztök tartózkodó jövevények közül valamiféle vért megeszik: kiontom haragomat az ellen, a ki a vért megette, és kiirtom azt az ő népei közül. Mert a testnek élete a vérben van, én pedig az oltárra adtam azt néktek, hogy engesztelésül legyen a ti életetekért, mert a vér a benne levő élet által szerez engesztelést. Azért mondtam Izráel fiainak: Egy lélek se egyék vért közületek; a köztetek tartózkodó jövevény se egye meg a vért. És ha valaki Izráel fiai közül, vagy a köztök tartózkodó jövevények közül vadászásba vadat vagy madarat fog, a mely megehető: ontsa ki annak vérét, és fedje be azt földdel. Mert minden testnek élete az ő vére a benne levő élettel. Azért mondom Izráel fiainak: Semmiféle testnek a vérét meg ne egyétek, mert minden testnek élete az ő vére; valaki megeszi azt, irtassék ki. Ha pedig valaki elhullott, vagy vadtól megszaggatott állatot eszik, akár benszülött, akár jövevény: mossa meg ruháit, és mosódjék meg vízben, és tisztátalan legyen estvéig, azután tiszta. Hogyha meg nem mossa ruháit, sem a testét le nem mossa: viselje az ő vétségének terhét.

18, 2 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: Szólj Izráel fiaihoz, és mondd nékik: Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. Ne cselekedjetek úgy, a mint Égyiptom földén cselekesznek, a hol laktatok; úgy se cselekedjetek, a mint Kanaán földén cselekesznek, a hová beviszlek titeket; se azoknak rendtartásai szerint ne járjatok. Az én végzéseim szerint cselekedjetek, és az én rendeleteimet tartsátok meg, azok szerint járván. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. Tartsátok meg azért az én rendeleteimet és az én végzéseimet, a melyeket ha megcselekszik az ember, él azok által. Én vagyok az Úr. Senki se közelgessen valamely vér szerint való rokonához, hogy felfedje annak szemérmét. Én vagyok az Úr. A te atyádnak szemérmét és a te anyádnak szemérmét fel ne fedd; a te anyád ő, fel ne fedd az ő szemérmét. A te atyád feleségének szemérmét fel ne fedd, a te atyádnak szemérme az. A te atyád leányának, vagy a te anyád leányának, a te leánytestvérednek szemérmét, akár otthon született, akár kivűl született legyen; fel ne fedd szemérmöket. A te fiad leányának szemérmét, vagy a te leányod leányáét, ezeknek szemérmét fel ne fedd, mert a te szemérmeid azok. A te atyád felesége leányának szemérmét, a ki a te atyádnak magzatja, leánytestvéred ő, fel ne fedd ennek szemérmét. A te atyád leánytestvérének szemérmét fel ne fedd, a te atyádnak vér szerint való rokona ő. A te anyád leánytestvérének szemérmét fel ne fedd, mert a te anyádnak vér szerint való rokona ő. A te atyád fiútestvérének szemérmét fel ne fedd, annak feleségéhez ne közelgess, nagynénéd ő. A te menyednek szemérmét fel ne fedd; a te fiadnak felesége ő: ne fedd fel az ő szemérmét. A te fiútestvéred feleségének szemérmét fel ne fedd; a te fiútestvérednek szemérme az. Valamely asszonynak és az ő leányának szemérmét fel ne fedd; az ő fiának leányát, vagy leányának leányát el ne vedd, hogy annak szemérmét felfedjed; mert vér szerint való rokonok ők; fajtalankodás ez. De feleségül se végy senkit az ő leánytestvére mellé, hogy ellenkezés ne legyen, ha felfeded ő mellette amannak szemérmét az ő életében. Asszonyhoz ne közelgess, az ő havi tisztátalansága alatt, hogy felfedjed az ő szemérmét. És a te felebarátodnak feleségéhez se add magad közösülésre, hogy azzal magadat megfertőztessed. A te magzatodból ne adj, hogy oda áldozzák a Moloknak, és meg ne szentségtelenítsd a te Istenednek nevét. Én vagyok az Úr. Férfiúval ne hálj úgy, a mint asszonynyal hálnak; útálatosság az. És semmiféle barommal se közösülj, hogy azzal magadat megfertőztessed, és asszony se álljon meg barom előtt, hogy meghágja őt; fertelmesség az. Egyikkel se fertőztessétek meg magatokat ezek közül; mert mindezekkel ama pogányok fertőztették meg magokat, kiket én kiűzök ti előletek. És fertőzötté lett az a föld, de meglátogatom azon az ő gonoszságát, mert kiokádja az a föld az ő lakosait. Tartsátok meg azért ti az én rendeléseimet és végzéseimet, és ez útálatosságok közül semmit meg ne cselekedjetek, se a benszülött, se a közöttetek tartózkodó jövevény: (Mert mindezeket az útálatosságokat megcselekedték annak a földnek lakosai, a mely előttetek van; és fertelmessé lőn az a föld, Hogy ki ne okádjon titeket az a föld, ha megfertőztetitek azt, a mint kiokádja azt a népet, a mely előttetek van. Mert a ki megcselekeszik valamit ez útálatosságokból, mind kiirtatik az így cselekvő ember az ő népe közül. Tartsátok meg azért a mit én megtartani rendelek, hogy egyet se kövessetek amaz útálatos szokásokból, a melyeket követtek ti előttetek, és meg ne fertőztessétek magatokat azokkal. Én, az Úr, vagyok a ti Istenetek.

19, 2 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: Szólj Izráel fiainak egész gyülekezetéhez, és mondd nékik:

Szentek legyetek, mert én az Úr, a ti Istenetek szent vagyok. Az ő anyját és atyját minden ember 3
tisztelje, és az én szombatjaimat megtartsátok. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. Ne hajoljatok a bál- 4
ványokhoz, és ne csináljatok magatoknak öntött isteneket. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. Hogyha 5
hálaadó áldozatot áldoztok az Úrnak, úgy áldozzátok, hogy kedvesen fogadtassatok. A ti áldozástok 6
napján és a következőn egyétek meg; a mi pedig harmadnapra marad, égessétek meg tűzben. Ha pedig 7
harmadnapra eszik valaki abból, útálatos az, nem lehet kedves. És a ki eszi azt, viselje az ő álnoksá- 8
gának terhét; mivelhogy megfertőztette az Úrnak szentségét, irtassék ki az ilyen ember az ő népe közül.
Mikor a ti földetek termését learatjátok, ne arasd le egészen a te meződnek szélét, és az elhullott gabona- 9
fejeket fel ne szedd. Szőlődet se mezgéreld le, és elhullott szemeit se szedd fel szőlődnek, a szegénynek 10
és a jövevénynek hagyd meg azokat. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. Ne orozzatok, se ne hazudjatok, és 11
senki meg ne csalja az ő felebarátját. És ne esküdjetek hamisan az én nevemre, mert megfertőzteted a te 12
Istenednek nevét. Én vagyok az Úr. A te felebarátodat ne zsarold, se ki ne rabold. A napszámos bére ne 13
maradjon nálad reggelig. Siketet ne szidalmazz, és vak elé gáncsot ne vess; hanem félj a te Istenedtől. 14
Én vagyok az Úr. Ne kövessetek el igazságtalanságot az ítéletben; ne nézd a szegénynek személyét, se a 15
hatalmas személyét ne becsüld; igazságosan ítélj a te felebarátodnak. Ne járj rágalmazóként a te néped 16
között; ne támadj fel a te felebarátodnak vére ellen Én vagyok az Úr. Ne gyűlöld a te atyádfiát szívedben; 17
fedd meg a te felebarátodat nyilván, hogy ne viseljed az ő bűnének terhét. Bosszúálló ne légy, és haragot 18
ne tarts a te néped fiai ellen, hanem szeresd felebarátodat, mint magadat. Én vagyok az Úr. Az én ren- 19
deléseimet megtartsátok:Barmodat másféle állattal ne párosítsd, szántóföldedbe kétféle magot ne vess,
és kétféle szövetű ruha ne legyen rajtad. És ha valaki asszonynyal hál és közösül, és az valamely férfi 20
hatalma alatt lévő rabnő, és sem ki nem váltatott, sem szabadon nem bocsáttatott: büntetés érje, de meg
ne ölettessenek, mert nem volt szabad az asszony. A férfiú pedig vigye el az ő vétkéért való áldozatát az 21
Úrnak a gyülekezet sátorának nyílásához: egy kost vétekért való áldozatúl. És a pap szerezzen néki en- 22
gesztelést, a vétekért való áldozat kosával az Úr előtt, az ő bűnéért, a melyet elkövetett, és megbocsáttatik
néki az ő bűne, a melyet elkövetett. Mikor pedig bementek arra a földre, és plántáltok ott mindenféle 23
gyümölcstermő fát, annak gyümölcsét körülmetéletlennek tartsátok, három esztendeig legyen az néktek
körülmetéletlen; meg ne egyétek. A negyedik esztendőben pedig annak minden gyümölcse szent legyen, 24
hálaáldozatúl az Úrnak. Csak az ötödik esztendőben egyétek meg annak gyümölcsét, és annak termését 25
magatoknak gyüjtsétek. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. Ne egyetek vérrel valót, ne varázsoljatok és 26
ne bűvészkedjetek. A ti hajatokat kerekdedre ne nyírjátok, a szakállad végét ne csúfitsd el. Testeteket 27, 28
a holt emberért meg ne hasogassátok, se égetéssel magatokat meg ne bélyegezzétek. Én vagyok az Úr.
A te lányodat meg ne becstelenítsd, paráznaságra adván azt; hogy paráznává ne legyen a föld, és be ne 29
teljék a föld fajtalansággal. Az én szombatjaimat megtartsátok; szenthelyemet tiszteljétek. Én vagyok 30
az Úr. Ne menjetek igézőkhöz, és a jövendőmondókat ne tudakozzátok, hogy magatokat azokkal megfer- 31
tőztessétek. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. Az őszember előtt kelj fel, és a vén ember orczáját becsüld 32
meg, és félj a te Istenedtől. Én vagyok az Úr. Hogyha jövevény tartózkodik nálad, a ti földeteken, ne 33
nyomorgassátok őt. Olyan legyen néktek a jövevény, a ki nálatok tartózkodik, mintha közületek való 34
benszülött volna, és szeressed azt mint magadat, mert jövevények voltatok Égyiptom földén. Én vagyok
az Úr, a ti Istenetek. Ne kövessetek el igazságtalanságot az ítéletben, a hosszmértékben, súlymértékben 35
és ürmértékben. Igaz mérték, igaz font, igaz efa, és igaz hin legyen közöttetek. Én vagyok az Úr, a ti Is- 36
tenetek, a ki kihoztalak titeket Égyiptom földéről. Tartsátok meg azért minden rendelésemet és minden 37
végzésemet, és cselekedjetek azok szerint. Én vagyok az Úr.

Szóla ismét az Úr Mózesnek mondván: Izráel fiainak pedig mondd meg: Valaki Izráel fiai közül és **20**, 2
az Izráelben tartózkodó jövevények közül odaadja az ő magzatát a Moloknak, halállal lakoljon, a földnek
népe kövezze agyon kővel. Én is kiontom haragomat az ilyen emberre, és kiirtom azt az ő népe közül, 3
mivelhogy adott az ő magzatából a Moloknak, hogy megfertőztesse az én szentségemet, és megszentség-
telenítse az én szent nevemet. Ha pedig a föld népé behúnyja szemeit az ilyen ember előtt, a mikor az 4
oda adja az ő magzatát a Moloknak, és azt meg nem öli: Akkor én ontom ki haragomat arra az emberre 5
és annak házanépére, és kiirtom azt és mindazokat a kik ő utána paráználkodnak, hogy a Molokkal pa-
ráználkodjanak, az ő népök közül. A mely ember pedig az ígézőkhöz és a jövendőmondókhoz fordul, hogy 6
azok után paráználkodjék, arra is kiontom haragomat, és kiirtom azt az ő népe közül. Szenteljétek meg 7
azért magatokat, és szentek legyetek, mert én, az Úr, vagyok a ti Istenetek. És tartsátok meg az én 8
rendeléseimet, és cselekedjétek azokat. Én vagyok az Úr, a ti megszentelőtök. Mert valaki szidalmazza 9

10 az ő atyját vagy anyját halállal lakoljon; atyját és anyját szidalmazta: vére rajta. Ha valaki más ember
feleségével paráználkodik, mivelhogy az ő felebarátjának feleségével paráználkodik: halállal lakoljon a
11 parázna férfi és a parázna nő. Ha valaki az ő atyjának feleségével hál, az ő atyjának szemérmét fedi fel:
12 halállal lakoljanak mindketten; vérök rajtok. Ha valaki az ő menyével hál, halállal lakoljanak mindket-
13 ten, fertelmességet követtek el; vérök rajtok. És ha valaki férfival hál, úgy a mint asszonynyal hálnak:
14 útálatosságot követtel el mindketten, halállal lakoljanak, vérök rajtok. És ha valaki feleségül vesz vala-
mely asszonyt annak anyjával egybe: fajtalankodás ez; tűzzel égessék meg azt és azokat, hogy ne legyen
15 köztetek fajtalankodás. Ha pedig valaki barommal közösült, halállal lakoljon, és a barmot is öljétek
16 meg. Ha valamely asszony akármely baromhoz járul, hogy az meghágja őt: öld meg mind az asszonyt
17 mind a barmot, halállal lakoljanak, vérök rajtok. És ha valaki feleségül veszi az ő leánytestvérét, aty-
jának leányát, vagy anyjának leányát, és meglátja annak szemérmét, és az is meglátja az ő szemérmét:
gyalázatosság ez; azért irtassanak ki népök fiainak láttára, az ő leánytestvérének szemérmét fedte fel:
18 viselje gonoszságának terhét. És ha valaki havi bajos asszonynyal hál, és felfedi annak szemérmét, és
forrását feltakarja, és az asszony is felfedi az ő vérének forrását mindketten irtassanak ki az ő népökből.
19 A te anyád leánytestvérének, vagy az atyád leánytestvérének szemérmét se fedd fel; mivelhogy az ő vér-
20 rokonát takarja ki: viseljék gonoszságuk terhét. És ha valaki az ő nagynénjével hál, az ő nagybátyjának
21 szemérmét fedte fel: viseljék gonoszságuk terhét, magtalanúl haljanak meg. Ha pedig elveszi valaki az
ő fiútestvérének feleségét: vérfertőzés az; az ő fiútestvérének szemérmét fedte fel; magtalanok legyenek.
22 Tartsátok meg minden rendelésemet és minden végzésemet, és azokat cselekedjétek, hogy ki ne okád-
23 jon titeket az a föld, a melybe én viszlek be titeket, hogy ott lakjatok. És ne járjatok annak a népnek
rendtartásai szerint, a melyet kiűzök én előletek. Mivelhogy mindezeket cselekedték, azért megútáltam
24 őket. Néktek pedig mondom: Ti örökölni fogjátok az ő földüket, mert én néktek adom azt örökségül, azt
a téjjel és mézzel folyó földet. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek, a ki kiválasztottalak titeket a népek közűl.
25 Tegyetek különbséget azért a tiszta és tisztátalan barmok között, a tiszta és tisztátalan szárnyas állatok
között, és ne fertőztessétek meg magatokat barommal vagy szárnyas állattal, sem semmiféle földön csú-
26 szó állattal, a melyeket megkülönböztettem előttetek, mint tisztátalanokat. És legyetek nékem szentek,
27 mert én, az Úr, szent vagyok, a ki kiválasztottalak titeket a népek közűl, hogy enyéim legyetek. És akár
férfi, akár asszony, hogyha ígéző vagy jövendőmondó lesz közöttök, halállal lakoljanak; kővel kövezzétek
azokat agyon, vérök rajtok.

21 Szóla ismét az Úr Mózesnek: Szólj a papoknak, Áron fiainak, és mondd meg nékik: Senki közülök
2 meg ne fertőztesse magát halottal az ő népe között; Hanem ha a hozzá legközelebb álló vérrokonával:
3 anyjával, atyjával, fiával, leányával és fiútestvérével, Vagy a hozzá legközelebb álló hajadon leánytest-
4 vérével, a ki még nem ment férjhez: ezt megérintheti. Mint fő-ember ne fertőztesse meg magát az ő
5 népe között, hogy szentségtelenné ne legyen. Ne nyírjanak kopaszságot a fejükön, szakálluk szélét le ne
6 messék, és a testükbe vágásokat ne vágjanak. Szentek legyenek Istenöknek, és az ő Istenöknek nevét
meg ne szentségtelenítsék, mert az Úrnak tűzáldozatait, Istenöknek kenyerét ők áldozzák; azért szentek
7 legyenek. Parázna és megszeplősített asszonyt el ne vegyenek, se olyan asszonyt, a ki elűzetett az ő
8 férjétől, el ne vegyenek; mert a pap az ő Istenének van szentelve. Te is szentnek tartsad őt, mert Iste-
nednek kenyerét ő áldozza: szent legyen azért előtted, mert szent vagyok én, az Úr, a ti megszentelőtök.
9 Hogyha valamely papnak leánya vetemedik paráznaságra, megszentségteleníti az ő atyját, azért tűzzel
10 égettessék meg. A ki pedig főpap az ő attyafiai között, a kinek fejére töltötték a kenetnek olaját, és a kit
felavattak az ő szolgálatára, hogy a szent ruhákba felöltözzék: fejét meg ne meztelenítse, se ruháit meg
11 ne szaggassa, És semmiféle holttesthez be ne menjen: atyjával és anyjával se fertőztesse meg magát.
12 És a szenthelyből ki ne menjen, hogy az ő Istenének szenthelyét meg ne szentségtelenítse, mert korona,
13, 14 az ő Istenének kenet-olaja van ő rajta. Én vagyok az Úr. Hajadont vegyen feleségül. Özvegyet, el-
üzöttet, megszeplősítettet, paráznát: ilyeneket el ne vegyen, hanem hajadont vegyen feleségül az ő népe
15 közűl, Hogy meg ne fertőztesse az ő magzatát az ő népe között; mert én, az Úr vagyok az ő megszentelője.
16, 17 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: Szólj Áronnak, mondván: Ha lesz valaki a te magod közűl, az ő
18 nemzetségökben, a kiben fogyatkozás leend, ne áldozza áldozatúl az ő Istenének kenyerét. Mert senki
19 sem áldozhat, a kiben fogyatkozás van: vagy vak, vagy sánta vagy csonka orrú, vagy hosszú tagú. Sem
20 az, a ki törött lábú vagy törött kezű, Vagy púpos, vagy törpe, vagy szemfájós, vagy viszketeges, vagy
21 sömörgös, vagy a ki megszakadott. Senki, a kiben fogyatkozás van, elő ne álljon Áronnak, a papnak fiai
közűl, hogy tűzáldozatot vigyen fel az Úrnak; fogyatkozás van ő benne, ne álljon elő, hogy megáldozza
22 az ő Istenének kenyerét. Az ő Istenének kenyeréből, a legszentségesebbikből és a szentségesből ehetik.
23 Csak a függönyhöz be ne menjen, és az oltárhoz ne közelítsen, mert fogyatkozás van ő benne, hogy meg

ne fertőztesse az én szenthelyemet. Én vagyok az Úr, az ő megszentelőjök. És elmondá Mózes Áronnak, 24
és az ő fiainak, és Izráelnek minden fiainak.

Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: Szólj Áronnak és az ő fiainak, hogy tartóztassák meg ma- **22**, 2
gokat Izráel fiainak szent adományaitól, hogy meg ne fertőztessék az én szent nevemet azokkal, a miket
nékem szentelnek. Én vagyok az Úr. Mondd meg nékik: Ha valaki a ti nemzetségetekből, a ti összes 3
magzataitok közűl hozzájárul a szent dolgokhoz, a melyeket Izráel fiai szentelnek az Úrnak, mikor rajta
van az ő tisztátalansága: az ilyen ember irtassék ki én előlem. Én vagyok az Úr. Ha valaki az Áron 4
fiai közűl poklos, vagy magfolyós, a szent dolgokból ne egyék, míg meg nem tisztúl. A ki pedig valamely
halott által megfertőzöttet illet, vagy valakit, a kinek magömlése van, Vagy ha valaki valamely férget 5
illet, a mely által tisztátalanná lesz, vagy embert, a kitől tisztátalanná lesz annak valamilyen tisztáta-
lanságához képest: Az ilyen ember, a ki effélét illet, tisztátalan legyen estvéig, és a szent dolgokból ne 6
egyék, hanem ha megmosta a testét vízzel; De mikor lemegy a nap, tiszta lesz, és azután ehetik a szent 7
dolgokból, mert az ő eledele az. Elhullott vagy széttépett állatot ne egyék, hogy tisztátalanná ne legyen 8
általa. Én vagyok az Úr. Az én rendelésemet pedig megtartsák, hogy bűnbe ne essenek miatta, és meg 9
ne haljanak a miatt, hogy megrontották azt. Én vagyok az Úr, az ő megszentelőjök. Idegen ember ne 10
egyék szenteltet, a papnak zsellére és bérese se egyék szenteltet. De ha megvásárol valakit a pap a 11
maga pénzén, az ehetik abból, és a ki házánál született: ezek ehetnek az ő eledeléből. De a pap leánya, 12
ha idegennek lesz a felesége, nem ehetik a szent áldozatból. Ha azonban a pap leánya özvegygyé lesz 13
vagy elválik, de magzata nincsen, és visszatér az ő atyjának házához, mint leánykorában: akkor ehetik
az ő atyjának eledeléből; de idegen nem ehetik abból. Ha pedig tévedésből eszik valaki szenteltet, te- 14
gye ahhoz annak ötödrészét; így adja meg a papnak a szenteltet. És meg ne fertőztessék Izráel fiainak 15
szent dolgait, a melyeket áldoznak az Úrnak, Hogy vétkes hamisággal ne terheljék magokat, ha esz- 16
nek azoknak szent dolgaiból; mert én vagyok az Úr, az ő megszentelőjök. Szóla ismét az Úr Mózesnek, 17
mondván: Szólj Áronnak és az ő fiainak és Izráel minden fiának, és mondd meg nékik: ha valaki Izráel 18
házából, és az Izráelben levő jövevények közűl felviszi a maga áldozatát, akár fogadásból akár szabad
akaratból, a miket felvisznek az Úrnak egészen égőáldozatúl, Hogy kedvesen fogadtassanak: épek és hí- 19
mek legyenek, akár tulkok, akár bárányok, akár kecskék. A miben pedig fogyatkozás van, abból semmit 20
se áldozzatok, mert nem lesz kedvessé ti érettetek. És ha valaki hálaáldozattal áldozik az Úrnak, akár 21
fogadásának teljesítésére, akár szabad akaratból, akár tulokféléből, akár juhféléből: ép legyen, hogy kedves legyen; semmi fogyatkozás ne legyen abban. Vakot, vagy rokkantat, vagy csonkát, vagy fekélyest, 22
vagy viszketegest, vagy varast, ilyeneket ne áldozzatok az Úrnak, és tűzáldozatúl ne tegyetek ezekből az
oltárra az Úrnak. Hosszú, vagy kurta tagú ökröt, vagy bárányt szabad akaratból való áldozatúl vihetsz 23
ugyan, de fogadási áldozatúl nem lesz kedves. Szétnyomott, összezúzott, megszakadt, vagy kimetszett 24
heréjűt se áldozzatok az Úrnak. Se a ti földeteken ne cselekedjétek ezt, Se idegen ember kezéből ne 25
áldozzatok semmi ilyenből a ti Istenetek eledeléül; mert romlás van bennök, fogyatkozás van bennök:
nem fogadtatnak kedvesen érettetek. Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: Borjú, bárány és kecske, 26, 27
ha megellett, legyen az anyja alatt hét napig, a nyolczadik naptól fogva és azon túl kedves lesz az tűz-
áldozatúl az Úrnak. De tehenet és juhot, azt és annak fiát ne öljétek meg egy napon. Hogyha dicsőítő 28, 29
áldozattal áldoztok az Úrnak, úgy áldozzatok, hogy kedvesen fogadtassatok. Azon a napon egyétek meg, 30
ne hagyjatok abból reggelig. Én vagyok az Úr. Tartsátok meg azért az én parancsolataimat, és azokat 31
cselekedjétek. Én vagyok az Úr. És meg ne fertőztessétek az én szent nevemet, hogy megszenteltessem 32
Izráel fiai között. Én vagyok az Úr, a ti megszentelőtök, A ki kihoztalak titeket Égyiptom földéből, hogy 33
Istenetek legyek néktek. Én vagyok az Úr.

Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nékik az Úrnak ünnepeit, **23**, 2
a melyeken szent gyülekezésekre kell összegyülekeznetek. Ezek azok az én ünnepeim: Hat napon át 3
munkálkodjatok, a hetedik napon nyugodalomnak, szent gyülekezésnek szombatja van, semmi dolgot ne
végezzetek: az Úrnak szombatja legyen az minden lakhelyeteken. Ezek az Úrnak ünnepei, szent gyü- 4
lekezések napjai, a melyekre szabott idejökben kell összegyülekeznetek. Az első hónapban, a hónapnak 5
tizennegyedikén, estennen az Úrnak páskhája. E hónapnak tizenötödik napján pedig az Úr kovászta- 6
lan kenyerének ünnepe. Hét napig egyetek kovásztalan kenyeret. Az első napon szent gyülekezéstek 7
legyen, semmi robota munkát ne végezzetek. Hét napon át pedig tűzáldozatot áldozzatok az Úrnak, és 8
a hetedik napon szent gyülekezéstek is legyen: semmi robota munkát ne végezzetek. Szóla ismét az 9
Úr Mózesnek, mondván: Szólj Izráel fiainak és mondd meg nékik: Mikor bementek a földre, a melyet 10
én adok néktek, és megaratjátok annak vetését: a ti aratástok zsengéjének első kévéjét vigyétek a pap-

11 nak. Az pedig lóbálja meg a kévét az Úr előtt, hogy kedvesen fogadtassék érettetek; a szombat után való
12 napon lóbálja azt meg a pap. A mely napon pedig meglóbáltatjátok a kévét, áldozzatok az Úrnak egy
13 ép, esztendős bárányt egészen égőáldozatúl. Ahhoz pedig ételáldozatúl két tized efa lánglisztet, olajjal
14 elegyítve; tűzáldozatúl az Úrnak, kedves illatúl; italáldozatúl pedig egy hin bornak negyedrészét. Új
kenyeret pedig és pergelt búzaszemeket és zsenge kalászokat ne egyetek mind a napig, a míg be nem
viszitek a ti Isteneteknek áldozatját. Örök rendtartás ez nemzetségről nemzetségre minden lakóhelyete-
15 ken. Számláljatok azután a szombatra következő naptól, attól a naptól, a melyen beviszitek a meglóbálni
16 való kévét, hét hetet, egészek legyenek azok. A hetedik hétre következő napig számláljatok ötven napot,
17 és akkor járuljatok új ételáldozattal az Úrhoz. A ti lakóhelyeitekből hozzatok fel két meglóbálni való
18 kenyeret; két tized efa lisztlángból legyenek azok, kovászszal sütve, zsengékül az Úrnak. A kenyérrel
együtt pedig áldozzatok meg hét bárányt, épeket, esztendősöket, és egy tulkot, fiatal bikát, és két kost;
egészen égőáldozatúl legyenek ezek az Úrnak, étel- és italáldozatjokkal egybe; kedves illatú tűzáldozat
19 ez az Úrnak. Készítsetek el egy kecskebakot is bűnért való áldozatúl, és két bárányt, esztendősöket,
20 hálaadó áldozatúl. És lóbálja meg azokat a pap a zsengékből való kenyérrel az Úr előtt való lóbálás-
21 sal a két báránynyal egybe. Szentek legyenek ezek az Úrnak a pap számára. És gyülekezzetek egybe
ugyanazon a napon; szent gyülekezéstek legyen n éktek, semmi robota munkát ne végezzetek. Örök
22 rendtartás ez minden lakóhelyeteken a ti nemzetségeitek szerint. Mikor pedig földetek termését learat-
játok: ne arasd le egészen a meződnek széleit, és az elhullott gabonafejeket fel ne szedd; a szegénynek
23 és jövevénynek hagyd azokat. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. Szóla ismét az Úr Mózesnek, mond-
24 ván: Szólj Izráel fiaihoz, mondván: A hetedik hónapban, a hónap első napján ünnepetek legyen néktek,
25 emlékeztető kürtzengéssel, szent gyülekezéssel. Semmi robota munkát ne végezzetek, és tűzáldozattal
26, 27 áldozzatok az Úrnak. Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: Ugyanennek a hetedik hónapnak tize-
dikén az engesztelés napja van; szent gyülekezéstek legyen néktek, és sanyargassátok meg magatokat,
28 és tűzáldozattal áldozzatok az Úrnak. Semmi dolgot ne végezzetek azon a napon, mert engesztelésnek
29 napja az, hogy engesztelés legyen érettetek az Úr előtt, a ti Istenetek előtt. Mert ha valaki nem sanyar-
30 gatja meg magát ezen a napon, irtassék ki az ő népe közűl. És ha valaki valami dolgot végez ezen a
31 napon, elvesztem az ilyent az ő népe közűl. Semmi dolgot ne végezzetek; örök rendtartás legyen ez nem-
32 zetségről nemzetségre minden lakhelyeteken. Ünnepek ünnepe ez néktek, sanyargassátok meg azért
magatokat. A hónap kilenczedikének estvéjén, egyik estvétől a másik estvéig ünnepeljétek a ti ünnepe-
33, 34 teket. Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: Szólj Izráel fiainak, mondván: Ugyanennek a hetedik
35 hónapnak tizenötödikén a sátorok ünnepe legyen az Úrnak hét napig. Az első napon szent gyülekezés
36 legyen, semmi robota munkát ne végezzetek. Hét napon áldozzatok az Úrnak tűzáldozatot, a nyolczadik
napon pedig szent gyülekezéstek legyen és újra tűzáldozattal áldozzatok az Úrnak; berekesztő ünnep ez,
37 semmi robota munkát ne végezzetek azon. Ezek az Úrnak ünnepei, a melyeken szent gyülekezésekre
kell gyülekeznetek, hogy áldozzatok az Úrnak tűzáldozattal, egészen égőáldozattal, ételáldozattal, véres-
38 és italáldozattal: minden napét a maga napján, Az Úrnak szombatjain kivűl, adományaitokon kivűl,
fogadásból és szabad akaratból való minden ajándékaitokon kivűl, a melyeket adni szoktatok az Úrnak.
39 Ugyancsak a hetedik hónapnak tizenötödik napján, a mikor a földnek termését betakarjátok, az Úrnak
ünnepét ünnepeljétek hét napig; az első napon nyugodalom napja, és a nyolczadik napon is nyugodalom
40 napja legyen. És vegyetek magatoknak az első napon szép fának gyümölcsét, pálmafa ágait, sűrű levelű
fa lombját, és patak mellett való fűzgalyakat, és örvendezzetek az Úr előtt, a ti Istenetek előtt hét na-
41 pig. Így ünnepeljétek meg azt az Úrnak ünnepét minden esztendőben hét napig. Örökkévaló rendtartás
42 legyen ez a ti nemzetségeiteknél; a hetedik hónapban ünnepeljétek azt. Sátorokban lakjatok hét napig,
43 minden benszülött sátorokban lakjék Izráelben. Hogy megtudják a ti nemzetségeitek, hogy sátorokban
44 lakattam Izráel fiait, a mikor kihoztam őket Égyiptom földéről. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. És szóla
Mózes Izráel fiainak az Úrnak ünnepei felől. szent kenyér. Káromkodás és egyéb bűnök tilalmazása.

24, 2 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: Parancsold meg Izráel fiainak, hogy hozzanak néked tiszta
3 faolajat, a melyet a világításhoz sajtoltak, hogy szünet nélkűl égő lámpákat gyújthassanak. A bizonyság
függönyén kivűl, a gyülekezet sátorában úgy helyheztesse el azokat Áron, hogy estvétől fogva reggelig
4 az Úr előtt legyenek. Örökkévaló rendtartás legyen ez a ti nemzetségeiteknél. A tiszta arany gyertya-
5 tartóra rakja fel a mécseket; az Úr előtt legyenek szüntelen. És végy lisztlángot, és süss abból tizenkét
6 lepényt; két tized efából legyen egy lepény. És helyheztesd el azokat két rendben; hatot egy rendbe, a
7 tiszta arany asztalra az Úr elé. És tégy mindenik rendhez tiszta tömjént, és legyen emlékeztetőül a

kenyér mellett, tűzáldozatúl az Úrnak. Szombat napról szombat napra rakja fel azt a pap az Úr elé 8
szüntelen; örök szövetség ez Izráel fiaival. Azután legyen az Ároné és az ő fiaié, a kik egyék meg azo- 9
kat szent helyen, mert mint igen szentséges, az övé az, az Úrnak tűzáldozataiból, örök rendelés szerint.
Kiméne pedig egy izráelbeli asszonynak fia, a ki égyiptomi férfiútól való vala, Izráel fiai közé, és versen- 10
gének a táborban az izráelbeli asszonynak fia és egy izráelbeli férfi. És káromlá az izráelbeli asszony 11
fia az Isten nevét és átkozódék; elvivék azért azt Mózeshez. Az ő anyjának neve pedig Selomith vala,
Dibrinek leánya, Dán nemzetségéből. És őrizet alá veték azt, mig kijelentést nyernének az Úr akarata 12
felől. Szóla azért az Úr Mózesnek, mondván: Vidd ki az átkozódót a táboron kivűl, és mindazok, a kik 13, 14
hallották, tegyék kezeiket annak fejére és kövezze agyon azt az egész gyülekezet. Izráel fiainak pedig 15
szólj, ezt mondván Ha valaki az ő Istenét átkozza, viselje az ő bűnének terhét. És a ki szidalmazza az 16
Úrnak nevét, halállal lakoljon, kövezze azt agyon az egész gyülekezet; akár jövevény, akár benszülött, ha
szidalmazza az Úrnak nevét, halállal lakoljon. Ha valaki agyon üt valamely embert, halállal lakoljon. 17
Ha pedig barmot üt agyon valaki, fizesse meg azt: barmot baromért. És ha valaki sérelmet ejt a felebará- 18, 19
tján, a mint ő cselekedett, vele is úgy cselekedjenek: Törést törésért, szemet szemért, fogat fogért; a 20
milyen sérelmet ő ejtett máson, olyan ejtessék rajta is. A ki barmot üt agyon, fizesse meg azt, de a ki em- 21
bert üt agyon, halállal lakoljon. Egy törvény legyen nálatok: a jövevény olyan legyen, mint a benszülött, 22
mert én vagyok az Úr, a ti Istenetek. Szóla azért Mózes Izráel fiainak, és kivivék az átkozódót a táboron 23
kivűl, és agyonverék azt kővel. És úgy cselekedének Izráel fiai, a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek.

Szóla ismét az Úr Mózesnek a Sinai hegyen, mondván: Szólj Izráel fiainak és mondd meg nékik: **25**, 2
Mikor bementek a földre, a melyet én adok néktek, nyugodjék meg a föld az Úrnak szombatja szerint.
Hat esztendőn át vesd a te szántóföldedet, és hat esztendőn át messed a te szőlődet, és takarítsd be an- 3
nak termését; A hetedik esztendőben pedig szombati nyugodalma legyen a földnek, az Úrnak szombatja: 4
szántóföldedet ne vesd be, és szőlődet meg ne mesd. A mi a te tarló földeden magától terem, le ne arasd, 5
és a mi a te metszetlen szőlődön terem, meg ne szedjed; mert nyugalom esztendeje lesz az a földnek.
És a mit a föld az ő szombatján terem, legyen az eledelül néktek: néked, szolgádnak, szolgáló leányod- 6
nak, béresednek és zsellérednek, a kik nálad tartózkodnak; A te barmodnak is és a vadnak, a mely a te 7
földeden van, legyen annak minden termése eledelül. Számlálj azután hét szombat-esztendőt, hétszer 8
hét esztendőt, úgy hogy a hét szombat-esztendőnek ideje negyvenkilencz esztendő legyen: Akkor fúvasd 9
végig a riadó kürtöt a hetedik hónapban, a hónap tizedikén; az engesztelés napján fúvasd végig a kürtöt
a ti egész földeteken. És szenteljétek meg az ötvenedik esztendőt, és hirdessetek szabadságot a földön, 10
annak minden lakójának; kürtölésnek esztendeje legyen ez néktek, és kapja vissza kiki az ő birtokát, és
térjen vissza kiki az ő nemzetségéhez. Kürtölésnek esztendeje ez, az legyen néktek az ötvenedik esz- 11
tendő; ne vessetek és le se arassátok, a mit önként terem a föld, és a metszetlen szőlőjét se szedjétek meg
annak. Mert kürtölésnek esztendeje ez, szent legyen néktek, a mezőről egyétek meg annak termését. 12
A kürtölésnek ebben az esztendejében, kapja vissza ismét kiki az ő birtokát. Ha pedig eladsz valami 13, 14
eladni valót a te felebarátodnak, vagy vásárolsz valamit a te felebarátodtól: egymást meg ne csaljátok.
A kürtölés esztendejét követő esztendők száma szerint vásárolj a te felebarátodtól; a terméses esztendők 15
száma szerint adjon el néked. Az esztendők nagyobb számához képest n agyobb árt adj azért, a mit 16
veszesz, az esztendők kisebb számához képest pedig kisebb árt adj azért, a mit veszesz, mert a termések
számát adja ő el néked. Egymást azért meg ne csaljátok, hanem félj a te Istenedtől; mert én vagyok az 17
Úr, a ti Istenetek. Ha teljesítitek azért az én rendeléseimet, és megtartjátok végzéseimet, és teljesítitek 18
azokat, bátorságosan lakhattok a földön. És megtermi a föld az ő gyümölcsét, hogy eleget ehessetek, 19
és bátorságosan lakhattok azon. Ha pedig azt mondjátok: Mit eszünk a hetedik esztendőben, ha nem 20
vetünk, és termésünket be nem takarítjuk? Én rátok bocsátom majd az én áldásomat a hatodik eszten- 21
dőben, hogy három esztendőre való termés teremjen. És mikor a nyolczadik esztendőre vettek, akkor is 22
az ó termésből esztek egészen a kilenczedik esztendeig; mindaddig ó gabonát esztek, míg ennek termése
be nem jön. A földet pedig senki el ne adja örökre, mert enyém a föld; csak jövevények és zsellérek vagy- 23
tok ti nálam. Azért a ti birtokotoknak egész földén megengedjétek, hogy a föld kiváltható legyen. Ha 24, 25
elszegényedik a te atyádfia, és elad valamit az ő birtokából, akkor álljon elő az ő rokona, a ki közel van
ő hozzá, és váltsa ki, a mit eladott az ő atyjafia. Ha pedig nincs valakinek kiváltó rokona, de maga tesz 26
szert annyira, hogy elege van annak megváltásához: Számlálja meg az eladása óta eltelt esztendőket, a 27
felűl lévőt pedig térítse meg annak, a kinek eladta volt, és újra övé legyen az ő birtoka. Ha pedig nincsen 28
módjában, hogy visszatéríthesse annak, akkor maradjon az ő eladott birtoka annál, a ki megvette azt,
egészen a kürtölésnek esztendejéig; a kürtölésnek esztendejében pedig szabaduljon fel, és újra övé legyen

29 az ő birtoka. Ha valaki lakó-házat ad el kerített városban, az kiválthatja azt az eladás esztendejének
30 elteléséig; egy esztendőn át válthatja ki azt. Ha pedig ki nem váltják az esztendőnek teljes elteléséig,
akkor a ház, a mely kerített városban van, örökre azé és annak nemzetségeié marad, a ki megvette azt;
31 nem szabadúl fel a kürtölésnek esztendejében. Az olyan falvak házai pedig, a melyek nincsenek kö-
rülkerítve, mezei földek gyanánt számíttassanak, kiválthatók legyenek, és a kürtölésnek esztendejében
32 felszabaduljanak. A mi pedig a léviták városait illeti, az ő birtokukban lévő városok házai a léviták
33 által mindenkor kiválthatók legyenek. De a mit ki nem vált is valaki a léviták közűl, szabaduljon fel
a kürtölésnek esztendejében, az eladott ház, és az ő birtokának városa; mert a léviták városainak házai
34 tulajdon birtokuk nékik Izráel fiai között. De a városaikhoz tartozó szántóföldeket el ne adják, mert
35 örök birtokuk az nékik. Ha a te atyádfia elszegényedik, és keze erőtlenné lesz melletted, segítsd meg őt,
36 akár jövevény, akár zsellér, hogy megélhessen melletted. Ne végy ő tőle kamatot vagy uzsorát, hanem
37 félj a te Istenedtől, hogy megélhessen melletted a te atyádfia. Pénzedet ne add néki kamatra, se uzso-
38 ráért ne add a te eleségedet. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek, a ki kihoztalak titeket Égyiptom földéről,
39 hogy néktek adjam Kanaán földét, és Istenetek legyek néktek. Ha pedig elszegényedik melletted a te
40 atyádfia, és eladja magát néked: ne szolgáltassad úgy mint rabszolgát. Mint béres, mint zsellér legyen
41 nálad; a kürtölésnek esztendejéig szolgáljon nálad. Azután menjen el tőled ő és vele az ő gyermekei, és
42 térjen vissza az ő nemzetségéhez, és térjen vissza az ő atyáinak örökségébe. Mert az én szolgáim ők, a
43 kiket kihoztam Égyiptom földéről: nem adathatnak el, mint rabszolgák. Ne uralkodjál rajta kegyetle-
44 nűl, hanem félj a te Istenedtől. Mind szolgád, mind szolgálóleányod, a kik lesznek néked, a körületek
45 lévő népek közűl legyenek; azokból vásárolj szolgát és szolgálóleányt; Meg a zsellérek gyermekei közűl
is, a kik nálatok tartózkodnak, azokból is vásárolhattok, és azoknak nemzetségéből, a kik veletek van-
46 nak, a kiket a ti földeteken nemzettek; és legyenek a ti tulajdonotok. És örökűl hagyhatjátok azokat a
ti utánatok való fiaitoknak, hogy örökségűl bírják azokat, örökké dolgoztathattok velük; de a ti atyátok-
47 fiain, az Izráel fiain, egyik a másikán senki ne uralkodjék kegyetlenűl. És ha a jövevény vagy zsellér
vagyonra tesz szert melletted, a te atyádfia pedig elszegényedik mellette, és eladja magát a melletted lévő
48 jövevénynek, zsellérnek, vagy jövevény nemzetségéből való sarjadéknak: Mindamellett is, hogy eladta
49 magát, megváltható legyen; akárki megválthassa azt az ő atyjafiai közűl. Vagy nagybátyja, vagy nagy-
bátyjának fia váltsa meg azt, vagy az ő nemzetségéből való vérrokona váltsa meg azt, vagy, ha módja van
50 hozzá, maga váltsa meg őmagát. És vessen számot azzal, a ki megvette őt, attól az esztendőtől kezdve,
a melyen eladta magát annak, a kürtölésnek esztendejéig, és az ő eladásának ára az esztendők száma
51 szerint legyen, a béres ideje szerint legyen nála. Ha még sok esztendő van hátra, azokhoz képest térítse
52 meg annak a váltságot az ő megvásárlásának árából. Ha pedig kevés esztendő van hátra a kürtölésnek
53 esztendejéig, akkor is vessen számot vele, és az évek számához képest fizesse vissza az ő váltságát. Mint
54 esztendőről esztendőre fogadott béres legyen nála; ne uralkodjék kegyetlenűl rajta te előtted. Ha pedig
ilyen módon meg nem váltatik, a kürtölésnek esztendejében szabaduljon fel: ő és vele az ő gyermekei.
55 Mert az én szolgáim Izráel fiai, az én szolgáim ők, a kiket kihoztam Égyiptom földéről. Én vagyok az Úr,
a ti Istenetek.

26 Ne csináljatok magatoknak bálványokat, se faragott képet, se oszlopot ne emeljetek magatoknak, se
kőszobrokat ne állítsatok fel a ti földeteken, hogy meghajoljatok előtte, mert én vagyok az Úr, a ti Istene-
2, 3 tek. Az én szombatjaimat megtartsátok, és az én szenthelyemet tiszteljétek. Én vagyok az Úr. Ha az
4 én rendeléseim szerint jártok, és az én parancsolataimat megtartjátok, és azokat megcselekszitek: Esőt
5 adok néktek idejében, és a föld megadja az ő termését, a mező fája is megtermi gyümölcsét. És a ti
csépléstek ott éri a szüretet, és a szüret ott éri a vetést, és elégségig ehetitek kenyereteket, és bátorsá-
6 gosan lakhattok a ti földeteken. Mert békességet adok azon a földön, hogy mikor lefeküsztök, senki fel
ne rettentsen; és kipusztítom az ártalmas vadat arról a földről, és fegyver sem megy át a ti földeteken.
7, 8 Sőt elűzitek ellenségeiteket, és elhullanak előttetek fegyver által. És közületek öten százat elűznek, és
9 közületek százan elűznek tízezeret, és elhullanak előttetek a ti ellenségeitek fegyver által. És hozzátok
10 fordulok, és megszaporítlak titeket, és megsokasítlak titeket és szövetségemet megerősítem veletek. És
11 réginél régibbet ehettek, és az új elől is régit kell kihordanotok. És az én hajlékomat közétek helyezem,
12 és meg nem útál titeket az én lelkem. És közöttetek járok, és a ti Istenetek leszek, ti pedig az én népem
13 lesztek. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek, a ki kihoztalak titeket Égyiptom földéről, hogy ne legyetek
14 azoknak rabjai, és összetörtem a ti igátok szegeit, és egyenesen járattalak titeket. Ha pedig nem hall-
15 gattok reám, és mind e parancsolatokat meg nem cselekeszitek; És ha megvetitek rendeléseimet, és ha
az én végzéseimet megútálja a ti lelketek, azáltal, hogy nem cselekszitek meg minden én parancsolato-
16 mat, hanem felbontjátok az én szövetségemet: Bizony azt cselekszem én veletek, hogy rettenetességet

bocsátok reátok: a száraz betegséget és a forrólázt, a melyek szemeket égetnek és lelket epesztenek, és a
ti magotokat hiába vetitek el, mert ellenségeitek emésztik meg azt. És kiontom haragomat reátok, hogy 17
elhulljatok a ti ellenségeitek előtt, és uralkodjanak rajtatok a ti gyűlölőitek, és fussatok, mikor senki
nem kerget is titeket. Ha pedig ezek után sem hallgattok reám, hétszerte keményebben megostorozlak 18
titeket a ti bűneitekért; És megtöröm a ti megátalkodott kevélységeteket, és olyanná teszem az eget fe- 19
lettetek, mint a vas, a földeteket pedig olyanná, mint a réz. És hiába fogy a ti erőtök, mert földetek nem 20
adja meg az ő termését, s a föld fája sem adja meg az ő gyümölcsét. Ha mégis ellenemre jártok, és nem 21
akartok reám hallgatni: hétszeres csapást borítok reátok a ti bűneitekért. És reátok bocsátom a mezei 22
vadakat, hogy megfoszszanak titeket gyermekeitektől, kiirtsák barmaitokat, és elfogyaszszanak titeket,
hogy pusztákká legyenek a ti útaitok. És ha ezek által sem jobbultok meg, hanem ellenemre jártok: Én 23, 24
is bizony ellenetekre járok, és hétszeresen sújtalak titeket a ti bűneitekért. És hozok reátok bosszúló 25
fegyvert, a mely bosszút álljon a szövetség megrontásáért. Ha városaitokba gyülekeztek össze, akkor
döghalált bocsátok reátok, és az ellenség kezébe adattok. Mikor eltöröm nálatok a kenyérnek botját, tíz 26
asszony süti majd a ti kenyereteket egy kemenczében, és megmérve viszik vissza a ti kenyereiteket, és
esztek, de nem elégesztek meg. És ha e mellett sem hallgattok reám, hanem ellenemre jártok: Én is 27, 28
ellenetekre járok búsult haragomban, és bizony hétszeresen megostorozlak titeket a ti büneitekért. És 29
megeszitek a ti fiaitok húsát, és megeszitek a ti leányaitok húsát. És lerontom a ti magaslataitokat, és 30
kiirtom a ti nap-oszlopaitokat, és a ti holttesteiteket bálványaitok holttetemeire hányatom, és megútál
titeket az én lelkem. És városaitokat sivataggá teszem; szenthelyeiteket is elpusztítom, és nem lesz 31
kedves nékem a ti jóillatú áldozatotok. És elpusztítom ezt a földet, hogy álmélkodjanak rajta a ti ellen- 32
ségeitek, a kik letelepednek ebbe. Titeket pedig elszélesztelek a pogány népek közé, és kivont fegyverrel 33
űzetlek titeket, és pusztasággá lesz a ti földetek, városaitok pedig sivataggá. Akkor örül a föld az ő szom- 34
batjainak az ő pusztaságának egész ideje alatt, ti pedig a ti ellenségeitek földjén lesztek; akkor nyugodni
fog a föld és örül az ő szombatjainak. Pusztaságának egész ideje alatt nyugodni fog, mivelhogy nem nyu- 35
godott a ti szombatjaitokon, mikor rajta laktatok. A kik pedig megmaradnak közűletek, azoknak szívébe 36
gyávaságot öntök az ő ellenségeiknek földén, és megkergeti őket a szállongó falevél zörrenése, és futnak,
mintha fegyver elől futnának, és elhullanak, ha senki nem kergeti is őket. És egymásra hullanak, mint 37
a fegyver előtt, pedig senki sem kergeti őket, és nem lesz megállásotok a ti ellenségeitek előtt. És el- 38
vesztek a pogány népek között és a ti ellenségeitek földe megemészt titeket. A kik pedig megmaradnak 39
közűletek, elsenyvednek az ő hamisságuk miatt a ti ellenségeitek földén, sőt az ő atyáiknak hamissága
miatt is azokkal együtt elsenyvednek. Akkor megvallják az ő hamisságukat, és atyáiknak hamisságát 40
az ő hűtelenségökben, a melylyel hűtelenkedtek ellenem, és hogy mivel ellenemre jártak. Bizony én is 41
ellenökre járok, és beviszem őket az ő ellenségeik földjére; akkor talán megalázódik az ő körűlmetéletlen
szívök, és akkor az ő bűnöknek büntetését békével szenvedik: Én pedig megemlékezem Jákóbbal kötött 42
szövetségemről, Izsákkal kötött szövetségemről is, Ábrahámmal kötött szövetségemről is megemlékezem,
és e földről is megemlékezem. A föld tehát pusztán hagyatik tőlük, és örül az ő szombatjainak, a míg 43
pusztán marad tőlük, ők pedig békével szenvedik bűnöknek büntetését azért, mert megvetették az én
ítéleteimet, és megútálta lelkök az én rendeléseimet. De mindamellett is, ha az ő ellenségeik földén lesz- 44
nek is, akkor sem vetem meg őket, és nem útálom meg őket annyira, hogy mindenestől elveszítsem őket,
felbontván velök való szövetségemet, mert én, az Úr, az ő Istenök vagyok Sőt megemlékezem érettök az 45
elődökkel kötött szövetségről, a kiket ki hoztam Égyiptom földéről, a pogány népek láttára, hogy Istenök
legyek nékik. Én vagyok az Úr. Ezek a rendelések, a végzések és a törvények, a melyeket szerzett az Úr 46
ő maga között és Izráel fiai között a Sinai hegyen Mózes által.

Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Ha valaki fogadásúl **27**, 2
a te becslésed szerint való személyeket szentel az Úrnak: Akkor, ha férfit kell becslened, húsz esztendős- 3
től hatvan esztendősig ötven ezüst siklusra becsüljed, a szent siklus szerint. Ha pedig asszony-személy 4
az, harmincz siklusra becsüljed. Ha pedig öt esztendőstől húsz esztendősig való, akkor a fiúgyermeket 5
húsz siklusra becsüljed, a leányt pedig tíz siklusra. Ha pedig egy hónapostól öt esztendősig való, akkor 6
a fiút öt ezüst siklusra becsüld, a leányt pedig három ezüst siklusra. Ha pedig hatvan esztendős és azon 7
felűl való, ha férfi, akkor becsüljed tizenöt siklusra, az asszony-személyt pedig tíz siklusra. Ha pedig 8
szegényebb az, mint te becsülted, akkor állassák a pap elé, és becsülje meg azt a pap; a szerint becsülje
azt a pap, a milyen módja van a fogadást tevőnek. Ha pedig olyan barom az, a miből áldozni szoktak 9
az Úrnak: mindaz, a mit az eféléből ád valaki az Úrnak, szent legyen. Ne adjon mást helyette, és ki ne 10
cserélje azt: jót hitványért, vagy hitványat jóért; de ha mégis kicserélne barmot barommal: mind ez, mind
az, a mivel kicserélte, szent legyen. Ha pedig valamely tisztátalan barom az, a melyből nem vihetnek 11

áldozatot az Úrnak: állassák azt a barmot a pap elé. És becsülje meg azt a pap: akár jó, akár hitvány,
és a mint becsüli a pap, úgy legyen. Ha pedig meg akarja váltani, adja hozzá annak ötödrészét a te becs-
léseden felűl. És ha valaki az ő házát szenteli az Úrnak szentségűl, azt is becsülje meg a pap akár jó,
akár hitvány, és a mennyire a pap becsüli azt, úgy maradjon. Ha pedig az, a ki odaszentelte, megváltja
az ő házát: akkor adja ahhoz a te becslésed szerint való árnak ötödrészét, és legyen az övé. És ha valaki
az ő mezei birtokából szentel valamit az Úrnak, akkor a mag szerint becsüld meg, a mely abba megy: egy
hómer árpa-mag után ötven ezüst siklusra. Ha a kürtölésnek esztendejétől szenteli oda az ő mezejét,
a mint becsülted, úgy maradjon. Ha pedig a kürtölés esztendeje után szenteli oda az ő mezejét, a pap
számítsa fel néki az árt az esztendők száma szerint, a melyek hátravannak a kürtölés esztendejéig, és
szállíttassék le a te becslésed. És ha meg akarja váltani a mezőt az, a ki odaszentelte, akkor adja ahhoz
az általad becsült árnak ötödrészét, és maradjon az övé. Ha pedig nem váltja meg azt a mezőt, és ha
eladja azt a mezőt más valakinek, többé meg nem válthatja azt. És az a föld, mikor a kürtölésnek eszten-
dejében felszabadúl, az Úrnak szenteltessék, mint valamely néki szentelt mező, papok birtokává legyen
az. Ha pedig pénzen vett mezejét, a mi nem az ő birtokának mezejéből való, valaki az Úrnak szenteli:
Akkor számolja fel néki a pap a te becslésed szerint való összeget a kürtölés esztendejéig, és adja oda
azt, a mire te becsülted, azon a napon szentségűl az Úrnak. A kürtölésnek esztendejében visszaszáll a
mező arra, a kitől vette azt, a kinek birtoka volt az a föld. Minden becslésed pedig a szent siklus szerint
legyen; húsz géra legyen a siklus. Csak elsőszülöttet, a mely elsőszülött úgyis az Úré, azt ne szenteljen
a baromféléből senki; akár borjú akár bárány, az Úré az. Ha pedig tisztátalan baromból való az, váltsa
meg a te becslésed szerint, és adja hozzá annak ötödrészét; ha pedig nem váltják meg, adassék el a te
becslésed szerint. De semmi, a mit valaki teljesen az Úrnak szentelt, mind abból a mije van, akár ember
vagy barom, akár mezei birtokából való, el ne adassék, és meg se váltassék; minden, a mi teljesen néki
szenteltetett, igen szentséges az Úrnak. Senki, a ki teljesen az Úrnak szenteltetett az emberek közűl,
meg ne váltassék, hanem halálra adassék bizonynyal. A földnek minden tizede, a föld vetéséből, a fa
gyümölcséből az Úré; szentség az az Úrnak. És ha valaki meg akar valamit váltani az ő tizedéből: adja
hozzá annak ötödrészét. És minden tizede a baromnak és juhnak, mindabból, a mi a vessző alatt átmegy,
a tizedik az Úrnak legyen szentelve. Ne tudakozódjék, ha jó-e vagy hitvány, és el se cserélje azt; de ha
mégis elcseréli azt, akkor az, és a mit cserébe adott azért, szent legyen, és meg se váltassék. Ezek azok
a parancsolatok, a melyeket Mózes által parancsolt az Úr Izráel fiainak a Sinai hegyen.

IV MÓZES

Szóla pedig az Úr Mózesnek a Sinai pusztájában, a gyülekezet sátorában, a második hónapnak **1**
elsején, az Égyiptom földéből való kijövetelök után a második esztendőben, mondván: Vegyétek 2
számba Izráel fiainak egész gyülekezetét, az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe
szerint, a neveknek száma szerint, minden férfiút főről főre, Húsz esztendőstől fogva és feljebb, 3
mindent, a ki hadba mehet Izráelben; számláljátok meg őket az ő seregök szerint, te és Áron. És legyen 4
veletek egy-egy férfiú mindenik törzsből, mindenik feje legyen az ő atyái házának. Ezek pedig a fér- 5
fiak nevei, a kik veletek legyenek: Rúbenből Elisúr, Sedeúrnak fia. Simeonból Selúmiel, Surisaddainak 6
fia. Júdából Naasson, Amminádábnak fia. Izsakhárból Néthanéel, Suárnak fia. Zebulonból Eliáb, 7, 8, 9
Hélonnak fia. József fiai közűl: Efraimból Elisama, Ammihudnak fia; Manasséból Gámliel, Pédasurnak 10
fia. Benjáminból Abidán, Gideóni fia. Dánból Ahiézer, Ammisaddai fia. Áserből Págiel, Okránnak fia. 11, 12, 13
Gádból Eleásaf, Déhuelnek fia. Nafthaliból Akhira, Enánnak fia. Ezek a gyülekezetnek hivatalosai, az 14, 15, 16
ő atyjok törzseinek fejei, Izráel ezereinek is fejei ők. Maga mellé vevé azért Mózes és Áron e férfiakat, 17
a kik név szerint is előszámláltattak vala. És összegyüjték az egész gyülekezetet a második hónapnak 18
első napján; és vallást tőnek az ő születésökről, az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe sze-
rint, a neveknek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, főről főre. A miképen megparancsolta 19
vala az Úr Mózesnek, úgy számlálá meg őket a Sinai pusztájában. Valának pedig Rúbennek, Izráel el- 20
sőszülöttének fiai, azoknak szülöttei az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a nevek
száma szerint, főről főre, minden férfiú, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető, A 21
kik megszámláltattak a Rúben törzséből: negyvenhat ezer és ötszáz. Simeon fiai közűl azoknak szülöt- 22
tei az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, az ő megszámláltjai, a neveknek száma
szerint, főről főre, minden férfiú, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető, A kik meg- 23
számláltattak Simeon törzséből: ötvenkilencz ezer és háromszáz. Gád fiai közűl azoknak szülöttei az ő 24
nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a neveknek száma szerint, húsz esztendőstől fogva
és feljebb, minden hadba mehető, A kik megszámláltattak Gád törzséből: negyvenöt ezer és hatszáz öt- 25
ven. Júda fiai közűl azoknak szülöttei az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a nevek 26
száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető, A kik megszámláltattak Júda 27
törzséből: hetvennégy ezer és hatszáz. Issakhár fiai közűl azoknak szülöttei az ő nemzetségeik szerint, 28
az ő atyáiknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba
mehető, A kik megszámláltattak Izsakhár törzséből: ötvennégy ezer és négyszáz. Zebulon fiai közűl 29, 30
azoknak szülöttei az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, húsz
esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető, A kik megszámláltattak Zebulon törzséből: ötven- 31
hét ezer és négyszáz. József fiaiból Efraim fiai közűl azoknak szülöttei az ő nemzetségeik szerint, az ő 32
atyáiknak háznépe szerint, a neveknek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba
mehető; A kik megszámláltattak Efraim törzséből: negyvenezer és ötszáz. Manasse fiai közűl azoknak 33, 34
szülöttei az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, húsz eszten-
dőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; A kik megszámláltattak Manasse törzséből: harminczkét 35
ezer és kétszáz. Benjámin fiai közűl azoknak szülöttei az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak ház- 36
népe szerint, a nevek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető, A kik 37
megszámláltattak Benjámin törzséből: harminczöt ezer és négyszáz. Dán fiai közűl azoknak szülöttei az 38
ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és
feljebb, minden hadba mehető, A kik megszámláltattak Dán törzséből: hatvankét ezer és hétszáz. Áser 39, 40
fiai közűl azoknak szülöttei az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a neveknek száma
szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; A kik megszámláltattak Áser törzsé- 41
ből: negyvenegy ezer és ötszáz. A Nafthali fiainak szülöttei az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak 42
háznépe szerint, a neveknek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető,
A kik megszámláltattak a Nafthali törzséből: ötvenhárom ezer és négyszáz. Ezek azok a megszámlál- 43, 44
tattak, a kiket megszámláltak Mózes és Áron és Izráel fejedelmei, tizenkét férfiú; egy-egy férfiú vala az
ő atyáiknak házanépéből. Valának azért mindnyájan, a kik megszámláltattak az Izráel fiai közűl az ő 45
atyáiknak háznépe szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető az Izráelben, Va- 46
lának mindnyájan a megszámláltattak: hatszáz háromezer és ötszáz ötven. De a léviták az ő atyáiknak 47
háznépe szerint nem számláltattak közéjök. Mert szólott vala az Úr Mózesnek, mondván: Csak a Lévi 48, 49
törzsét ne vedd számba, és azokat ne számláld Izráel fiai közé; Hanem a lévitákat rendeld a bizonyság 50
hajlékához, és minden edényéhez, és minden ahhoz valókhoz; ők hordozzák a hajlékot, és annak minden

51 edényét, és ők szolgáljanak mellette, és a hajlék körűl táborozzanak. És mikor a hajléknak elébb kell
indulni, a léviták szedjék azt szét, mikor pedig megáll a hajlék, a léviták állassák azt fel, az idegen pedig,
52 a ki oda járul, meghaljon. És tábort járjanak Izráel fiai kiki az ő táborában, és kiki az ő zászlója alatt, az
53 ő seregeik szerint. A léviták pedig tábort járjanak a bizonyság hajléka körűl, hogy ne legyen harag Izráel
54 fiainak gyülekezetén; és megtartsák a léviták a bizonyság hajlékának őrizetét. Cselekedének azért az
Izráel fiai mind a szerint, a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek, úgy cselekedének.

2, 2 És szóla az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: Az Izráel fiai, kiki az ő zászlója alatt, az ő atyáik ház-
3 népének jeleivel járjon tábort, a gyülekezet sátora körűl járjon tábort annak oldalai felől. Így járjanak
pedig tábort: Keletre naptámadat felől Júda táborának zászlója az ő seregeivel; és Júda fiainak fejedelme
4 Naasson, Amminádáb fia. Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: hetvennégy ezer és hatszáz.
5, 6 Mellette pedig tábort járjon Izsakhár törzse, és Izsakhár fiainak fejedelme Néthanéel, Suárnak fia. Az
7 ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: ötvennégy ezer és négyszáz. Zebulon törzse, és Zebulon
8 fiainak fejedelme Eliáb, Hélon fia. Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: ötvenhét ezer és
9 négyszáz. Mindnyájan, a kik megszámlálva voltak Júda táborában: száz nyolczvanhat ezer és négyszáz,
10 az ő seregeik szerint. Ezek induljanak előre. Rúben táborának zászlója legyen dél felől az ő seregeivel,
11 és Rúben fiainak fejedelme Elisúr, Sedeúr fia. Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: negyven-
12 hat ezer és ötszáz. Mellette pedig tábort járjon Simeon törzse, és Simeon fiainak fejedelme: Selúmiel,
13, 14 Surisaddai fia. Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: ötvenkilencz ezer és háromszáz. Azután
15 Gád törzse, és Gád fiainak fejedelme: Eliásáf, a Réuel fia. Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámlált-
16 jaik: negyvenöt ezer és hatszáz ötven. Mindnyájan, a kik megszámlálva voltak Rúben táborában: száz
17 ötvenegy ezer és négyszáz ötven az ő seregeik szerint. Ezek másodszorra induljanak. Azután induljon a
gyülekezet sátora, a léviták táborával, a táboroknak közepette: A miképen tábort járnak, a képen indulja-
18 nak, kiki az ő helyén, az ő zászlója mellett. Efraim táborának zászlója az ő seregeivel nyugot felé legyen,
19 és Efraim fiainak fejedelme: Elisáma, Ammihud fia. Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik:
20 negyven ezer és ötszáz. És ő mellette legyen Manasse törzse, és Manasse fiainak fejedelme Gámliel,
21, 22 Pédasur fia. Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik, harminczkét ezer és hétszáz. Azután le-
23 gyen Benjámin törzse és Benjámin fiainak fejedelme: Abidám, Gideóni fia. Az ő serege pedig, vagyis
24 az ő megszámláltjaik: harmincz̈ot ezer és négyszáz. Mindnyájan a kik megszámlálva voltak Efraim tá-
25 borában, száz nyolczezer és száz az ő seregeik szerint. Ezek harmadszorra induljanak. Dán táborának
26 zászlója legyen észak felől az ő seregeivel, és a Dán fiainak fejedelme: Ahiézer, Ammisaddai fia. Az ő
27 serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: hatvankét ezer és hétszáz. Mellette pedig tábort járjon Áser
28 törzse, és Áser fiainak fejedelme: Págiel, az Okhrán fia. Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik:
29 negyvenegy ezer és ötszáz. Azután legyen Nafthali törzse, és Nafthali fiainak fejedelme: Akhira, Enán
30, 31 fia. Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: ötvenhárom ezer és négyszáz. Mindnyájan, a kik
megszámlálva voltak Dán táborában, száz ötvenhét ezer és hatszáz; utóljára induljanak az ő zászlóik
32 szerint. Ezek Izráel fiainak megszámláltjai az ő atyáiknak háznépei szerint; mindnyájan, a kik meg-
33 számlálva voltak táboronként, az ő seregeik szerint: hatszáz háromezer ötszáz és ötven. De a léviták
34 nem voltak számba véve Izráel fiai között, a mint megparancsolta volt az Úr Mózesnek. És cselekedének
Izráel fiai mind a szerint, a mint parancsolta volt az Úr Mózesnek: aképen járának tábort, az ő zászlóik
szerint, és úgy indulának, kiki az ő nemzetsége szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint.

3 Ezek pedig Áronnak és Mózesnek szülöttei azon a napon, a melyen szólott az Úr Mózesnek a Sinai
2, 3 hegyen; Ezek az Áron fiainak nevei: Az elsőszülött Nádáb, azután Abihú, Eleázár és Ithamár. Ezek
4 Áron fiainak, a felkenetett papoknak nevei, a kiket papi szolgálatra avattak fel. De Nádáb és Abihú
meghala az Úr előtt, mikor idegen tűzzel áldozának az Úr előtt a Sinai pusztájában, fiaik pedig nem
5 valának nékik. Eleázár és Ithamár viselék azért a papságot, Áronnak, az ő atyjoknak színe előtt. Szóla
6 pedig az Úr Mózesnek, mondván: Hozd elő Lévi törzsét, és állassad Áron pap elé, hogy szolgáljanak néki.
7 És ügyeljenek az ő ügyére, és az egész gyülekezet ügyére a gyülekezet sátora előtt, hogy végezhessék a
8 hajlék körűl való szolgálatot. Ügyeljenek pedig a gyülekezet sátorának minden eszközére is, és Izráel
9 fiainak ügyeire is, hogy végezhessék a hajlék körűl való szolgálatot. És adjad a lévitákat Áronnak és az
10 ő fiainak; mert valóban néki adattak Izráel fiaitól. Áront pedig és az ő fiait rendeld föléjök, hogy őrizzék
11, 12 az ő papságukat: és ha idegen járulna oda, haljon meg. Szóla azután az Úr Mózesnek, mondván: Ímé
én kiválasztottam a lévitákat Izráel fiai közűl, minden elsőszülött helyett, a mely az ő anyjának méhét
13 megnyitja Izráel fiai között: azért legyenek a léviták enyéim. Mert enyém minden elsőszülött; a mikor
megöltem minden elsőszülöttet Égyiptom földén, magamnak szenteltem minden elsőszülöttet Izráelben;

akár ember, akár barom, enyéim legyenek: én vagyok az Úr. Szóla azután az Úr Mózesnek a Sinai pusz- 14
tájában, mondván: Számláld meg Lévi fiait az ő atyáiknak háznépe szerint, az ő nemzetségeik szerint; 15
egy hónapostól fogva, és azon felül minden fineműt számlálj meg. Megszámlálá azért Mózes őket az Úr 16
szava szerint, a miképen meghagyatott vala néki. És ezek voltak a Lévi fiai az ő neveik szerint: Gerson, 17
Kéhát és Mérári. Ezek pedig a Gerson fiainak nevei az ő nemzetségök szerint: Libni és Simhi. Továbbá 18, 19
a Kéhát fiai az ő nemzetségök szerint: Amrám és Iczhár, Hebron és Uzziél. A Mérári fiai pedig az ő nem- 20
zetségök szerint: Makhli és Músi. Ezek a Lévi nemzetségei, az ő atyáiknak háznépe szerint. Gersontól 21
valók a Libni nemzetsége és a Simhi nemzetsége; ezek a Gersoniták nemzetségei. Az ő megszámláltjaik, 22
az egy hónapostól fogva és feljebb minden fineműnek száma szerint, az ő megszámláltjaik: hétezer és
ötszáz. A Gersoniták nemzetségei a hajlék megett járjanak tábort nyugot felől. És a Gersoniták atyáik 23, 24
háznépének fejedelme legyen Eliásáf, a Láél fia. A Gerson fiainak tiszte pedig: ügyelni a gyülekezet 25
sátorában, a hajlékra, a sátorra, annak takarójára, és a gyülekezet sátora nyílásának leplére. Továbbá a 26
pitvarnak szőnyegeire, és a pitvar nyílásának leplére, a mely van a hajlékon és az oltáron köröskörűl, és
annak köteleire, és minden azzal járó szolgálatra. Kéháttól való pedig az Amrám nemzetsége, az Iczhár 27
nemzetsége, a Hebron nemzetsége és az Uzziél nemzetsége: Ezek Kéhátnak nemzetségei. Minden fine- 28
műnek száma szerint, egy hónapostól fogva és feljebb, nyolczezeren és hatszázan valának a szenthelynek
őrizői. A Kéhát fiainak nemzetségei a hajlék oldala mellett dél felől járjanak tábort. És a Kéhátiták 29, 30
nemzetségének, az ő atyái háznépének fejedelme legyen Elisáfán, Uzziélnek fia. Az ő tisztök pedig, 31
ügyelni a ládára, az asztalra, a gyertyatartóra, az oltárokra és a szenthelynek edényeire, a melyekkel
szolgálnak, és a takaróra, és minden azzal járó szolgálatra. Továbbá a léviták fejedelmeinek fejedelme 32
legyen Eleázár, Áron pap fia: a szenthelyre ügyelőknek előljárója. Méráritól való a Makhli és Músi 33
nemzetsége; ezek a Mérári nemzetségei. Az ő megszámláltjaik pedig minden fineműnek száma szerint, 34
egy hónapostól fogva feljebb: hatezer és kétszáz. És A Mérári nemzetségének, az ő atyái háznépének 35
fejedelme legyen Suriel, az Abihail fia; a hajléknak észak felől való oldala mellett járjanak tábort. A 36
Mérári fiainak pedig tisztök legyen felügyelni: a hajlék deszkáira, annak reteszrúdaira, oszlopaira és an-
nak talpaira, minden edényeire és minden azzal járó szolgálatra; Továbbá a pitvar körűl való oszlopokra 37
és azoknak talpaira, szegeire és köteleire. A hajlék előtt keletre, a gyülekezet sátora előtt naptámadat 38
felől, Mózes, Áron és az ő fiai járjanak tábort, a kik felügyelnek a szenthely szolgálatára, és Izráel fiainak
ügyeire; ha pedig idegen járulna oda, haljon meg. A léviták minden megszámláltja, a kiket Mózes és 39
Áron az Úr rendeletére nemzetségenként számláltak vala meg, minden finemű, az egy hónapostól fogva
és feljebb: huszonkét ezer. És monda az Úr Mózesnek: számláld meg Izráel fiainak minden finemű első- 40
szülöttét, egy hónapostól fogva és feljebb, és pedig névszerint számláld meg őket. És válaszd a lévitákat 41
nékem (én vagyok az Úr) az Izráel fiai közűl való minden elsőszülött helyett; és a léviták barmait, Izráel
fiai barmainak minden első fajzása helyett. Megszámlálá azért Mózes, a mint parancsolta vala néki az 42
Úr, Izráel fiainak minden elsőszülöttét. És lőn minden finemű elsőszülött a nevek száma szerint, egy 43
hónapostól fogva és feljebb, az ő megszámláltjaik: huszonkét ezer kétszáz és hetvenhárom. És szóla az 44
Úr Mózesnek, mondván: Válaszd a lévitákat az Izráel fiai közűl való minden elsőszülött helyett; és a lé- 45
viták barmait az ő barmaik helyett, és legyenek enyéim a léviták. Én vagyok az Úr. A mi pedig a kétszáz 46
és hetven háromnak megváltását illeti, a kik felűl vannak a lévitákon Izráel fiainak elsőszülöttei közűl:
Végy öt-öt siklust fejenként; a szent siklus szerint vedd azt, (húsz géra egy siklus). És add azt a pénzt 47, 48
Áronnak és az ő fiainak, váltságúl a köztök lévő számfelettiekért. Bevevé azért Mózes a váltságpénzt 49
azoktól, a kik felűl voltak a lévitáktól megváltottakon. Izráel fiainak elsőszülöttitől vevé be e pénzt: ezer 50
háromszáz és hatvanöt siklust, a szent siklus szerint. És adá Mózes a megváltottaknak pénzét Áronnak 51
és az ő fiainak, az Úr rendelete szerint, a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek.

És szóla az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: Vedd számba a Kéhát fiait Lévi fiai közűl nemzet- **4**, 2
ségenként, az ő atyjoknak háznépe szerint. Harmincz esztendőstől és azon felűl az ötven esztendősökig 3
mindenkit, a ki szolgálatra való, hogy munkálkodjék a gyülekezet sátorában. Ez a tisztök Kéhát fiainak 4
a gyülekezet sátorában: a legszentségesebbekről való gondviselés. Áron és az ő fiai pedig, mikor indulni 5
akar a tábor, menjenek be, és vegyék le a takaró függönyt, és takarják be azzal a bizonyság ládáját. És 6
tegyenek arra borzbőrből csinált takarót, és borítsák azt be egészen kékszínű ruhával felülről, és dug-
ják belé a rúdjait is. A szent kenyerek asztalát is borítsák be kékszínű ruhával, azon felűl tegyék rá a 7
tálakat, a csészéket, a kelyheket, és az italáldozathoz való kancsókat, és ama szüntelen való kenyér is
rajta legyen. Azután borítsanak azokra karmazsinszínű ruhát, és takarják be azt borzbőrből való ta- 8
karóval, és dugják belé a rúdjait is. Vegyenek azután kékszínű ruhát, és takarják be a világításra való 9

gyertyatartót és annak mécseit, hamvvevőit, hamutartóit és minden olajos edényét, a melyekkel szol-
10 gálnak körűlte. És tegyék azt és minden edényét borzbőrből csinált takaróba, és tegyék a saroglyára.
11 Az arany oltárt is borítsák be kékszínű ruhával, és takarják be borzbőrből csinált takaróval, és dugják
12 belé a rúdjait is. Vegyék elő azután a szolgálatnak minden eszközét, a melyekkel szolgálni fognak a
szenthelyen, és tegyék kékszínű ruhába, és takarják be azokat borzbőrbőlcsinált takaróval, és tegyék a
13, 14 saroglyára. Azután takarítsák el a hamvat az oltárról, és borítsanak arra bíborpiros színű ruhát. És
tegyék rá arra minden ő eszközét, a melyekkel szolgálnak azon: a szenes serpenyőket, a villákat, a la-
pátokat és a medenczéket, az oltárnak minden eszközét; és borítsanak arra borzbőrből csinált takarót,
15 és dugják belé a rúdjait is. Ha pedig elvégezi Áron és az ő fiai a szenthelynek és a szenthely minden
edényének betakarását, mikor el akar indulni a tábor: akkor jőjjenek el Kéhát fiai, hogy elvigyék azokat;
de ne illessék a szenthelynek semmi edényét, hogy meg ne haljanak. Ezek Kéhát fiainak terhei a gyü-
16 lekezet sátorában. Eleázárnak pedig, az Áron pap fiának tiszte: a világító olajra, a füstölő szerekre, a
szüntelen való ételáldozatra és a kenetnek olajára; az egész hajlékra és mindenre, a mi abban van, mind
17 a szenthelyre, mind annak edényeire való gondviselés. Szóla azután az Úr Mózesnek és Áronnak, mond-
18, 19 ván: A Kéhátiták nemzetségének törzsét ne engedjétek kiirtani a léviták közűl; Hanem ezt míveljétek
ő velök, hogy éljenek és meg ne haljanak, mikor járulnak a szentségek szentségéhez: Áron és az ő fiai
20 jöjjenek el, és rendeljék el őket, kit-kit az ő szolgálatára és az ő terhére. Egy pillanatra se menjenek be,
21, 22 hogy meglássák a szenthelyet, hogy meg ne haljanak. Szóla ezután az Úr Mózesnek, mondván: Vedd
23 számba a Gerson fiait is az ő atyjoknak háznépe szerint, az ő nemzetségök szerint. A harmincz eszten-
dőstől és azon felűl az ötven esztendősig számláld meg őket; mindenkit, a ki szolgálatot teljesíteni való,
24 hogy szolgáljon a gyülekezet sátorában. Ez legyen munkájok a Gersoniták nemzetségeinek a szolgálat-
25 ban és a teherhordozásban: Hordozzák a hajlék kárpitjait és a gyülekezet sátorát, annak takaróját és
26 a borzbőrből csinált takarót, a mely rajta van felűl, és a gyülekezet sátora nyilásának leplét. És a pit-
var szőnyegeit, és a pitvar kapunyílásának leplét, a melyek a hajlékon és az oltáron köröskörűl vannak,
azoknak köteleit, és az ő szolgálatjokhoz való minden edényt; és mindazt, a mi tenni való azokkal, ők
27 teljesítsék. Áronnak és az ő fiainak beszéde szerint legyen a Gersoniták fiainak minden szolgálatjok,
28 minden terhökre és minden szolgálatjokra nézve; minden terhöket pedig az ő őrizetökre bízzátok. Ez a
Gersoniták fiai nemzetségének szolgálata a gyülekezet sátorában; az ő szolgálatuk pedig legyen az Áron
29 pap fiának, Ithamárnak keze alatt. A Mérári fiait is az ő nemzetségeik szerint, az ő atyjoknak háznépei
30 szerint számláld meg. A harmincz esztendőstől és annál feljebb az ötven esztendősig számláld meg őket;
31 mindenkit, a ki szolgálatra való, hogy szolgálatot végezzen a gyülekezet sátorában. Ezek pedig, a mikre
ügyelniök kell a továbbvitelnél és a gyülekezet sátorában való minden szolgálatuknál: a hajlék deszkái,
32 annak reteszrúdjai, oszlopai és talpai. A pitvarnak is köröskörűl való oszlopai és azok talpai, szegei és
kötelei, azoknak minden szerszámai, és minden szolgálatjokhoz való. Név szerint is megszámláljátok az
33 edényeket, a mikre a továbbvitelnél ügyelniök kell. Ez legyen szolgálatuk a Mérári fiai nemzetségei-
34 nek, a melylyel szolgáljanak a gyülekezet sátorában, Ithamárnak, az Áron pap fiának vezetése alatt. És
megszámlálá Mózes és Áron és a gyülekezet fejedelmei a Kéhátiták fiait, az ő nemzetségök szerint és az
35 ő atyjoknak háznépe szerint, A harmincz esztendőstől és annál feljebb, az ötven esztendősig mindenkit,
36 a ki szolgálatra való, hogy szolgáljon a gyülekezet sátorában. Vala pedig azoknak száma az ő nemzet-
37 ségeik szerint: kétezer hétszáz és ötven. Ezek a Kéhátiták nemzetségeinek megszámláltjai, mindazok,
a kik szolgálnak vala a gyülekezet sátorában, a kiket megszámlált Mózes és Áron az Úrnak parancso-
38 latja szerint, a Mózes keze által. A Gerson fiainak száma az ő nemzetségeik szerint, és az ő atyáiknak
39 háznépe szerint, A harmincz esztendőstől és azon felűl az ötven esztendősig mindazok, a kik szolgálatra
40 valók, hogy szolgáljanak a gyülekezet sátorában, Azoknak száma az ő nemzetségök szerint, az ő atyjok-
41 nak háznépe szerint: kétezer hatszáz és harmincz. Ezek a Gerson fiai nemzetségeinek megszámláltjai,
a kik mindnyájan szolgálnak a gyülekezet sátorában, a kiket megszámlált Mózes és Áron az Úrnak be-
42 széde szerint. A Mérári fiai nemzetségeinek száma az ő nemzetségeik szerint, az ő atyjoknak háznépe
43 szerint, A harmincz esztendőstől és azon felűl az ötven esztendősig mindazok, a kik szolgálatra valók,
44 hogy szolgáljanak a gyülekezet sátorában, Ezeknek száma az ő nemzetségeik szerint: háromezer és két-
45 száz. Ezek a Mérári fiai nemzetségeinek megszámláltjai, a kiket megszámlált Mózes és Áron az Úrnak
46 beszéde szerint, a Mózes keze által. Mindnyájan a megszámláltatott léviták, a kiket megszámlált Mózes
47 és Áron, és Izráel fejedelmei az ő nemzetségeik és atyjoknak háznépe szerint, A harmincz esztendőstől
és azon felűl az ötven esztendősig, a kik csak alkalmatosak a szolgálatra, a szolgálatnak gyakorlására,
48 és a továbbvitelnél való szolgálatra a gyülekezetnek sátorában, Ezeknek száma lőn nyolczezer ötszáz
49 és nyolczvan. Az Úrnak beszéde szerint számlálták meg őket a Mózes keze által kit-kit az ő szolgálata

szerint, és az ő vinni való terhe szerint. Ez az a számlálás, a melyet az Úr parancsolt vala Mózesnek.

5, 2 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: Parancsold meg Izráel fiainak, hogy űzzenek ki a táborból min- 3 den poklost, és minden magfolyóst, és mindenkit, a ki holttest miatt lett tisztátalanná. Űzzétek azt ki akár férfi, akár asszony; a táboron kivűl űzzétek őket, hogy tisztátalanná ne tegyék az ő táborukat, mivelhogy én közöttök lakozom. 4 És úgy cselekedének Izráel fiai, és kiűzék azokat a táboron kivűl; a miképen meghagyta vala az Úr Mózesnek, úgy cselekedtek Izráel fiai. 5 Szóla azután az Úr Mózesnek, mondván: 6 Szólj Izráel fiainak: Ha akár férfi, akár asszony, akármi emberi bűnt követ el, a mely által hűtelenné válik az Úrhoz; az a lélek vétkessé lesz. 7 Vallja meg azért az ő bűnét, a melyet elkövetett, és fizesse meg a kárt, a mit okozott, teljes értékében, azután toldja ahhoz annak ötödrészét, és adja annak, a kinek kártett. 8 Ha pedig nincs az embernek atyjafia, a kinek megfizetné a kárt: a megtérített kár az Úré legyen a pap számára, az engesztelésre való koson kívűl, a melylyel engesztelés tétetik érte. 9 Izráel fiainak minden szent dolgaiból minden felmutatott áldozat azé a papé legyen, a kihez viszik azt. 10 És kinek-kinek az ő szenteltje a magáé legyen; a mit pedig kiki a papnak ád, azé legyen. 11 Szóla azután az Úr Mózesnek, mondván: 12 Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Ha elhajol valakinek a felesége, és hűtelenné válik iránta, 13 És hál valaki ő vele közösülve, és az ő férje előtt titok marad, és elrejtetik, hogy ő megfertőztetett; bizonyság pedig nincs ellene, sem a bűnön nem kapták; 14 De felgerjed ő benne a féltékenység lelke, és féltékenykedik a feleségére, mivelhogy az megfertőztetett; vagy felgerjed ő benne a féltékenység lelke, és féltékenykedik a feleségére, jóllehet az meg nem fertőztetett: 15 Akkor vigye a férfiú az ő feleségét a paphoz; és vigye el azzal együtt az érette való áldozatot: egy efa árpalisztnek tizedrészét; de ne öntsön arra olajt, és ne tegyen arra temjént, mert féltékenységi ételáldozat ez, emlékeztető ételáldozat ez, a mely hamisságra emlékeztet. 16 A pap pedig léptesse elő az asszonyt, és állassa őt az Úr elé. 17 És vegyen a pap szent vizet cserépedénybe; a hajlék pádimentomán levő porból is vegyen a pap, és tegye azt a vízbe. 18 És állassa a pap az asszonyt az Úr elé és fejét meztelenítse meg az asszonynak, és tegye annak kezére az emlékeztető ételáldozatot, féltékenységi ételáldozat az; és a papnak kezében legyen átokhozó keserű víz. 19 És eskesse meg őt a pap, és ezt mondja az asszonynak: Ha nem hált veled senki, és ha el nem hajoltál tisztátalanságra a te férjed mellett, ne ártson néked ez az átokhozó, keserű víz. 20 Ha pedig elhajoltál a te férjed mellől, és megfertőztetted magadat, és valaki közösült veled a te férjeden kivűl, 21 Miután megeskette a pap az asszonyt az átoknak esküjével, ezt mondja az asszonynak: Tegyen tégedet az Úr átokká, és eskü-példává a te néped között, megszárasztván az Úr a te tomporodat, és a te méhedet dagadtá tévén. 22 És menjen be ez átokhozó víz a te belső részeidbe, hogy megdagadjon a te méhed, és megszáradjon a te tomporod. Az asszony pedig mondja: Ámen! Ámen! 23 És írja fel a pap ez átkokat levélre, azután törölje le a keserű vízzel 24 És itassa meg az asszonynyal az átokhozó keserű vizet, hogy bemenjen ő belé az átokhozó víz az ő keserűségére. 25 Azután vegye el a pap az asszony kezéből a féltékenységi ételáldozatot, és lóbálja meg azt az ételáldozatot az Úr előtt, és áldozzék azzal az oltáron. 26 És vegyen egy marokkal a pap az ételáldozatból emlékeztetőűl, és füstölögtesse el az oltáron, és azután itassa meg az asszonynyal a vizet. 27 És ha megitatta vele a vizet, akkor lészen, hogy, ha megfertőztette magát, és hűtelenné lett az ő férjéhez, bemegy az az átokhozó víz ő belé az ő keserűségére, és megdagad az ő méhe, és megszárad az ő tompora, és az az asszony átokká lesz az ő népe között. 28 Ha pedig nem fertőztette meg magát az asszony, hanem tiszta: akkor ártatlan, és termékeny lészen. 29 Ez a féltékenységi törvény, mikor elhajol az asszony az ő férje mellől, és megfertőzteti magát; 30 Vagy mikor valaki, a kiben felgerjed a féltékenység lelke annyira, hogy féltékenykedik a feleségére; az ő feleségét állatja az Úr elé. És cselekedjék vele a pap mind e törvény szerint. 31 És ártatlan lesz a férfi a bűntől, az asszony pedig viseli az ő bűnének terhét.

6, 2 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Mikor férfi vagy asszony külön fogadást tesz, nazireusi fogadást, hogy így az Úrnak szentelje magát: 3 Bortól és részegítő italtól szakaszsza el magát; boreczetet és részegítő italból való eczetet ne igyék, és semmi szőlőből csinált italt se igyék, se új, se asszú szőlőt ne egyék. 4 Az ő nazireusságának egész idején át semmit a félét ne igyék, a mi a szőlőtőről kerül, a szőlő magvától fogva a szőlő héjáig. 5 Az ő nazireusi fogadásának egész idején, beretva az ő fejét ne járja; míg be nem teljesednek a napok, a melyekre az Úrnak szentelte magát, szent legyen, hagyja növekedni az ő fejének hajfürteit. 6 Az egész időn át, a melyre az Úrnak szentelte magát, megholtnak testéhez be ne menjen. 7 Se atyjának, se anyjának se fiú- se leánytestvéreinek holttestével meg ne fertőztesse magát, mikor meghalnak, mert az ő Istenének nazireussága van az ő fején. 8 Az ő nazireusságának egész idejében szent legyen az Úrnak. 9 Ha pedig meghal valaki őnála hirtelenséggel, és megfertőzteti az ő nazireus fejét: nyírja meg a fejét az ő tisztulásának napján, a hetedik napon nyírja meg

azt. A nyolczadik napon pedig vigyen két gerliczét vagy két galambfiat a papnak a gyülekezet sátorának nyílásához. És készítse el a pap egyiket bűnért való áldozatúl, a másikat pedig egészen égőáldozatúl, és szerezzen néki engesztelést, a miért vétkezett a holttest miatt; és szentelje meg annak fejét azon napon. És az ő nazireusságának napjait szentelje újra az Úrnak, és vigyen az ő vétkéért való áldozatúl egy esztendős bárányt; az előbbi napok pedig essenek le, mert megfertőztette az ő nazireusságát. Ez pedig a nazireus törvénye: A mely napon betelik az ő nazireusságának ideje, vigyék őt a gyülekezet sátorának nyílásához. Ő pedig vigye fel az ő áldozatját az Úrnak: egy esztendős, ép hím bárányt egészen égőáldozatúl, és egy esztendős ép nőstény bárányt bűnért való áldozatúl, és egy ép kost hálaáldozatúl. Továbbá egy kosár kovásztalan kenyeret, olajjal elegyített lánglisztből való lepényeket, és olajjal megkent kovásztalan pogácsákat, a hozzájok való étel- és italáldozatokkal. És vigye azokat a pap az Úr elé, és készítse el annak bűnéért való áldozatát és egészen égőáldozatát. A kost is készítse el hálaadó áldozatúl az Úrnak, a kosárban lévő kovásztalan kenyerekkel egybe, és készítse el a pap az ahhoz való étel- és italáldozatot is. A nazireus pedig nyírja meg az ő nazireus fejét a gyülekezet sátorának nyílásánál, és vegye az ő nazireus fejének haját, és tegye azt a tűzre, a mely van a hálaadó áldozat alatt. Vegye azután a pap a kosnak megfőtt lapoczkáját, és egy kovásztalan lepényt a kosárból, és egy kovásztalan pogácsát, és tegye a nazireus tenyerére, minekutána megnyirta az ő nazireus fejét. És lóbálja meg a pap azokat áldozatúl az Úr előtt; a papnak szenteltetett ez, a meglóbált szegyen és a felemelt lapoczkán felűl. Azután igyék bort a nazireus. Ez a nazireus törvénye, a ki fogadást tett, és az ő áldozata az ő nazireusságáért az Úrnak, azonkivűl, a mihez módja van. Az ő fogadása szerint, a melyet fogadott, a képen cselekedjék, az ő nazireusságának törvénye szerint. És szóla az Úr Mózesnek, mondván: Szólj Áronnak és az ő fiainak, mondván: Így áldjátok meg Izráel fiait, mondván nékik: Áldjon meg tégedet az Úr, és őrizzen meg tégedet. Világosítsa meg az Úr az ő orczáját te rajtad, és könyörüljön te rajtad. Fordítsa az Úr az ő orczáját te reád, és adjon békességet néked. Így tegyék az én nevemet Izráel fiaira, hogy én megáldjam őket.

7 És lőn, hogy a mely napon elvégezé Mózes a sátor felállítását, és felkené azt, és megszentelé azt, minden edényével egybe, és az oltárt és annak minden edényét; és felkené és megszentelé azokat: Akkor előjövének az Izráel fejedelmei, az ő atyjok házának fejei; ezek a törzsek fejedelmei, és ezek a megszámláltattak felügyelői: És vivék az ő áldozatukat az Úr elé: hat borított szekeret, és tizenkét ökröt; egy-egy szekeret két-két fejedelemért, és mindenikért egy-egy ökröt; és odavivék azokat a sátor elébe. És szóla az Úr Mózesnek, mondván: Vedd el ő tőlök, és legyenek azok felhasználva a gyülekezet sátorának szolgálatában; és add azokat a lévitáknak, mindeniknek az ő szolgálata szerint. Elvevé azért Mózes a szekereket és ökröket, és adá azokat a lévitáknak. Két szekeret és négy ökröt ada a Gerson fiainak, az ő szolgálatuk szerint. Négy szekeret pedig és nyolcz ökröt ada a Mérári fiainak, az ő szolgálatuk szerint, Ithamárnak, Áron pap fiának keze alá. A Kéhát fiainak pedig semmit nem ada; mert a szentség szolgálata illette vala őket, a melyet vállon hordoznak vala. Vivének pedig a fejedelmek az oltár felszentelésére valókat azon napon, a melyen az felkenetett, és vivék a fejedelmek az ő áldozatukat az oltár elébe. És monda az Úr Mózesnek: Egyik napon egyik fejedelem, másik napon másik fejedelem vigye az ő áldozatát az oltár felszentelésére. És vivé első napon az ő áldozatát Naasson, az Amminádáb fia, Júda nemzetségéből. Vala pedig az ő áldozata, egy ezüst tál, száz és harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, és mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatúl. Egy arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölő szerekkel telve. Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány egészen égőáldozatúl. Egy kecskebak bűnért való áldozatúl. Hálaadó áldozatúl pedig két ökör, öt kos, öt kecskebak, öt bárány, esztendősök. Ez Naassonnak, Amminádáb fiának áldozata. Másodnapon vivé Néthanéel, Suárnak fia, Izsakhár nemzetségének fejedelme. Vive az ő áldozatául egy ezüst tálat, száz és harmincz siklus súlyút, egy ezüst medenczét, hetven siklus súlyút, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatúl. Egy arany csészét, tíz siklus súlyút, füstölő szerekkel telve. Egy fiatal tulkot, egy kost, egy esztendős bárányt egészen égőáldozatúl. Egy kecskebakot bűnért való áldozatúl. Hálaadó áldozatúl pedig két ökröt, öt kost, öt bakot, öt bárányt, esztendősöket. Ez Néthanéelnek a Suár fiának áldozata. Harmadik napon a Zebulon fiainak fejedelme: Eliáb, Hélon fia. Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatúl. Egy arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölő szerekkel telve. Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány, egészen égőáldozatúl. Egy kecskebak, bűnért való áldozatúl. Hálaadó áldozatúl pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Eliábnak, Hélon fiának áldozata. Negyedik napon a Rúben fiainak fejedelme: Elisúr, Sedeúrnak fia. Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven

siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatúl.
Egy arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölő szerekkel telve. Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány 32, 33
egészen égőáldozatúl. Egy kecskebak bűnért való áldozatúl. Hálaadó áldozatúl pedig két ökör, öt kos, 34, 35
öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Elisúrnak, Sedeúr fiának áldozata. Ötödnapon a Simeon fiainak feje- 36
delme: Selúmiel, Surisaddai fia. Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst 37
medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatúl. Egy arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölő szerekkel telve. Egy fiatal tulok, egy kos, 38, 39
egy esztendős bárány, egészen égőáldozatúl. Egy kecskebak, bűnért való áldozatúl. Hálaadó áldozatúl 40, 41
pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Selúmielnek, Surisaddai fiának áldozata. Ha- 42
todnapon a Gád fiainak fejedelme: Eliásáf, a Dehuél fia. Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz 43
siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatúl. Egy arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölő szerekkel telve. Egy 44, 45
fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány, egészen égőáldozatúl. Egy kecskebak bűnért való áldozatúl. 46
Hálaadó áldozatúl pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Eliásáfnak, Dehuél fiának 47
áldozata. Hetednapon az Efraim fiainak fejedelme: Elisáma, az Ammihúd fia. Az ő áldozata volt egy 48, 49
ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatúl. Egy arany csésze, tíz siklus súlyú, 50
füstölő szerekkel telve. Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány, egészen égőáldozatúl. Egy kecs- 51, 52
kebak bűnért való áldozatúl. Hálaadó áldozatúl pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. 53
Ez Elisámának, Ammihúd fiának áldozata. Nyolczadnapon a Manasse fiainak fejedelme: Gamliél, Péd- 54
asúr fia. Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven siklus 55
súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatúl. Egy 56
arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölő szerekkel telve. Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány 57
egészen égőáldozatúl. Egy kecskebak bűnért való áldozatúl. Hálaadó áldozatúl pedig két ökör, öt kos, 58, 59
öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Gamliélnek, a Pédasúr fiának áldozata. Kilenczednapon a Benjámin 60
fiainak fejedelme: Abidán, a Gideóni fia. Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, 61
egy ezüst medencze hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatúl. Egy arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölő szerekkel telve. Egy fiatal tulok, 62, 63
egy kos, egy esztendős bárány egészen égőáldozatúl. Egy kecskebak bűnért való áldozatúl. Hálaadó 64, 65
áldozatúl pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Abidánnak, Gideóni fiának áldozata.
Tizedik napon a Dán fiainak fejedelme: Ahiézer, az Ammisaddai fia. Az ő áldozata volt egy ezüsttál, száz 66, 67
harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatúl. Egy arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölő szerekkel 68
telve. Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány egészen égőáldozatúl. Egy kecskebak bűnért való 69, 70
áldozatúl. Hálaadó áldozatúl pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Ahiézernek, az 71
Ammisaddai fiának áldozata. Tizenegyedik napon az Áser fiainak fejedelme: Págiel, Okrán fia. Az ő 72, 73
áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatúl. Egy arany csésze, tíz 74
siklus súlyú, füstölő szerekkel telve. Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány egészen égőáldoza- 75
túl. Egy kecskebak bűnért való áldozatúl. Hálaadó áldozatúl pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, 76, 77
esztendősök. Ez Págielnek, Okrán fiának áldozata. Tizenkettedik napon a Nafthali fiainak fejedelme: 78
Ahira, Enán fia. Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven 79
siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatúl.
Egy arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölő szerekkel telve. Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány 80, 81
egészen égőáldozatúl. Egy kecskebak bűnért való áldozatúl. Hálaadó áldozatúl pedig két ökör, öt kos, 82, 83
öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Ahirának, az Enán fiának áldozata. Ez volt az áldozat az oltár fel- 84
szentelésére, a napon, a melyen felkenetett, az Izráelnek fejedelmeitől: Tizenkét ezüst tál, tizenkét ezüst medencze, tizenkét arany csésze. Száz és harmincz siklus súlyú vala egy ezüsttál, egy ezüst medencze 85
pedig hetven siklus súlyú; az edények minden ezüstje: kétezer négyszáz siklus, a szent siklus szerint;
Tizenkét arany csésze, füstölő szerekkel, tíz-tíz siklus súlyú vala egy-egy csésze, a szent siklus szerint: 86
A csészéknek minden aranya: száz húsz siklus. Az egészen égőáldozatra való minden barom: tizenkét 87
tulok, tizenkét kos, esztendős bárány tizenkettő, a hozzájok való ételáldozatokkal, és tizenkét kecskebak bűnért való áldozatúl. A hálaadó áldozatra való minden barom pedig: huszonnégy tulok, hatvan kos, 88
hatvan bak, esztendős bárány hatvan. Ez volt az oltár felszentelésére való áldozat, minekutána felkenetett volt. Mikor pedig bemegy vala Mózes a gyülekezet sátorába, hogy szóljon ő vele, hallja vala annak 89
szavát, a ki szól a bizonyság ládáján, a két Kérub közűl; és szól vala vele.

8, 2 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: Szólj Áronnak és mondd meg néki: Mikor felrakod a mécseket, a
3 gyertyatartó elé világítson a hét mécs. És úgy cselekedék Áron, és úgy raká fel mécseit, hogy a gyertya-
4 tartónak ellenébe tegyenek világosságot, a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek. A gyertyatartó
pedig ilyen alkotású: vert aranyból való mind a szára, mind a virága; vert mű az; ama forma szerint,
5 a melyet mutatott volt az Úr Mózesnek, úgy készíték a gyertyatartót. Szóla továbbá az Úr Mózesnek,
6, 7 mondván: Vedd a lévitákat Izráel fiai közűl, és tisztítsd meg őket. Így cselekedjél pedig velök, hogy
megtisztítsad őket: hintsd reájok a tisztulás vizét, és az egész testöket beretválják meg, és mossák meg
8 ruháikat, hogy tiszták legyenek. Azután vegyenek egy fiatal tulkot és hozzávaló ételáldozatúl olajjal ele-
9 gyített lisztlángot; egy másik fiatal tulkot pedig vegyenek bűnért való áldozatúl. Akkor vidd a lévitákat
10 a gyülekezet sátora elé, és gyűjtsd egybe Izráel fiainak egész gyülekezetét. Ezután vidd a lévitákat az Úr
11 elé, és Izráel fiai tegyék kezeiket a lévitákra. Áron pedig lóbálja meg a lévitákat, áldozatúl az Úr előtt,
12 Izráel fiai részéről, hogy szolgáljanak az Úr szolgálatában. A léviták pedig tegyék kezeiket a tulkok fe-
jére; azután készítsd el az egyiket bűnért való áldozatúl, a másikat pedig egészen égőáldozatúl az Úrnak,
13 a lévitákért engesztelésűl. És állassad a lévitákat Áron elé, és az ő fiai elé, és lóbáld meg őket áldozatúl
14, 15 az Úrnak. És válaszd külön a lévitákat Izráel fiai közűl, hogy a léviták legyenek az enyéim. És azután
menjenek el a léviták a gyülekezet sátorában való szolgálatra. Így tisztítsd meg őket, és lóbáld meg őket
16 áldozatúl. Mert bizony nékem adattak ők Izráel fiai közűl; mind azok helyett, a kik az ő anyjok méhét
17 megnyitják; Izráelnek elsőszülöttei helyett vettem őket magamnak. Mert enyém minden elsőszülött Iz-
ráel fiai között, emberből és baromból; az naptól fogva, hogy megöltem minden elsőszülöttet Égyiptom
18 földén, magamnak szenteltem azokat. A lévitákat pedig minden elsőszülött helyett vettem magamnak
19 Izráel fiai között. És odaadtam a lévitákat adományul Áronnak és az ő fiainak Izráel fiai közűl, hogy
Izráel fiainak tisztében járjanak a gyülekezet sátorában, és hogy engesztelést végezzenek Izráel fiaiért, és
20 ne legyen Izráel fiai között csapás, ha a szenthelyhez közelednek Izráel fiai. Úgy cselekedék azért Mózes
és Áron, és Izráel fiainak egész gyülekezete a lévitákkal; a mit parancsolt vala az Úr Mózesnek a léviták
21 felől, mindazt úgy cselekedék ő velök Izráel fiai. És megtisztíták magokat a léviták, és megmosák ruhái-
kat, és meglóbálá őket Áron áldozatúl az Úr előtt, és engesztelést szerze nékik Áron, hogy tisztákká tegye
22 őket. Azután pedig bemenének a léviták, hogy végezzék az ő szolgálatukat a gyülekezetnek sátorában
Áron előtt és az ő fiai előtt; a miképen parancsolt vala az Úr Mózesnek a léviták felől, akképen cselek-
23, 24 dének velök. Szóla pedig az Úr Mózesnek, mondván: Ez is a lévitákra tartozik: Huszonöt esztendős
korától fogva és azon felűl, menjen be, hogy szolgálatot teljesítsen a gyülekezet sátorának szolgálatában.
25, 26 Ötven esztendős korától pedig lépjen ki e szolgálatnak sorából, és ne szolgáljon többé. Hanem segítse az
ő atyafiait a gyülekezet sátorában, hogy azok az ő tisztökben eljárjanak; de szolgálatot ne teljesítsen. E
képen cselekedjél a lévitákkal az ő szolgálatukban.

9 Szóla pedig az Úr Mózesnek, a Sinai pusztájában, az Égyiptom földéből való kijövetelöknek második
2, 3 esztendejében, az első hónapban, mondván: Izráel fiai pedig készítsék el a páskhát a maga idejében. E
hónapnak tizennegyedik napján, estennen készítsék el azt a maga idejében. Minden ő rendtartása sze-
4 rint, és minden ő szertartása szerint készítsék el azt. Szóla azért Mózes Izráel fiainak, hogy készítsék
5 el a páskhát. És elkészíték a páskhát az első hónapban, a hónapnak tizennegyedik napján estennen,
a Sinai pusztájában; mindent úgy cselekedének Izráel fiai, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek.
6 Valának pedig némelyek, a kik tisztátalanok valának holtember illetése miatt, és nem készíthették meg
7 a páskhát azon a napon: járulának azért Mózes elé és Áron elé azon a napon. És mondának azok az
emberek néki: Mi tisztátalanok vagyunk holtember illetése miatt; miért tiltatunk meg, hogy ne vigyünk
8 áldozatot az Úrnak a maga idejében Izráel fiai között? És monda nékik Mózes: Legyetek veszteg, míglen
9, 10 megértem: mit parancsol az Úr ti felőletek? Szóla pedig az Úr Mózesnek, mondván: Szólj Izráel fiai-
nak, mondván: Ha valaki holtember illetése miatt tisztátalan, vagy messze úton leend közűletek, vagy a
11 ti utódaitok közűl, mindazáltal készítsen páskhát az Úrnak. A második hónapnak tizennegyedik napján,
12 estennen készítsék el azt; kovásztalan kenyérrel és keserű füvekkel egyék meg azt. Ne hagyjanak meg
abból semmit reggelig, és annak csontját meg ne törjék; a páskhának minden rendtartása szerint készít-
13 sék el azt. A mely ember pedig tiszta, vagy nincs útban, és elmulasztja a páskhát elkészíteni: irtassék ki
az ilyen az ő népe közűl; mert az Úrnak áldozatát nem vitte fel annak idejében; viselje az ilyen ember az ő
14 bűnének terhét. Hogyha pedig jövevény tartózkodik köztetek, és páskhát készít az Úrnak: a páskhának
rendtartása szerint és annak szertartásai szerint készítse azt; egy rendtartástok legyen néktek, mind a
15 jövevénynek, mind a föld lakosának. A hajlék felállításának napján pedig befedezé a felhő a hajlékot,
16 a bizonyság sátorát; és estve a hajlék felett vala, tűznek ábrázatjában reggelig. Úgy vala szüntelen: A

felhő borítja vala azt; és tűznek ábrázatja éjjel. Mihelyt pedig felszáll vala a felhő a sátorról, azonnal 17
elindulnak vala Izráel fiai; és azon a helyen, a hol a felhő megáll vala, ott ütnek vala tábort Izráel fiai.
Az Úr szava szerint mennek vala Izráel fiai, és az Úr szava szerint táboroznak vala; mind addig, míg a 18
felhő áll vala a hajlékon, táborban maradnak vala. Még ha a felhő sok napig nyugszik vala a hajlékon, 19
akkor is megtartják vala Izráel fiai az Úr rendelését, és nem indulának. Megesék, hogy a felhő kevés 20
napon át lőn a hajlékon: akkor is az Úr szava szerint maradnak vala táborban, és az Úr szava szerint
indulnak vala. Megesék, hogy a felhő estvétől fogva ott lőn reggelig; mikor azért reggel a felhő felszáll 21
vala, akkor indulnak vala el; vagy egy nap és egy éjjel lőn ott; mikor azért a felhő felszáll vala, ők is
indulának. Vagy két napig, vagy egy hónapig, vagy hosszabb ideig lőn ott; a meddig késik vala a felhő 22
a hajlékon, vesztegelvén azon, táborban maradnak vala az Izráel fiai is, és nem indulnak vala tovább;
mikor pedig az felszáll vala, ők is indulnak vala. Az Úr szava szerint járnak vala tábort, és az Úr szava 23
szerint indulnak vala. Az Úrnak rendelését megtartják vala, az Úrnak Mózes által való szava szerint.

Ismét szóla az Úr Mózesnek, mondván: Csináltass magadnak két kürtöt, vert ezüstből csináltasd **10**, 2
azokat, és legyenek azok néked a gyülekezet összegyűjtésére, és a táborok megindítására. És mikor 3
megfújják azokat, gyűljön te hozzád az egész gyülekezet, a gyülekezet sátorának nyílása elé. Ha csak 4
egyet fújnak meg, akkor gyűljenek hozzád a fejedelmek, Izráel ezereinek fejei. Ha pedig riadót fújtok, 5
akkor induljon azok tábora, a kik napkelet felől táboroznak. Mikor pedig másodszor fújtok riadót, akkor 6
induljon azok tábora, a kik dél felől táboroznak. Riadót fújjanak azok indulására. Mikor pedig össze- 7
gyűjtitek a gyülekezetet, egyszerűen kürtöljetek, és ne fújjatok riadót. A kürtöket pedig Áron fiai, a 8
papok fújják; és legyen ez néktek örökkévaló rendtartás a ti nemzetségeitek között. És mikor viadalra 9
mentek a ti földetekben, a titeket háborító ellenségetek ellen, akkor is azokkal a kürtökkel fújjatok ria-
dót, és emlékezetben lesztek az Úr előtt, a ti Istenetek előtt, és megszabadultok a ti ellenségeitektől. A ti 10
vígasságtoknak napján, és a ti ünnepeiteken, és a ti hónapjaitok kezdetén is fújjátok meg a kürtöket, a ti
egészen égőáldozataitokra, és a ti hálaáldozatitokra: és lesznek néktek emlékeztetőül a ti Istenetek előtt.
Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. Vala pedig a második esztendőben, a második hónapban, a hónapnak 11
huszadik napján, felszálla a felhő a bizonyság hajlékáról, És elindulának Izráel fiai az ő menésöknek 12
rendje szerint a Sinai pusztájából; és megállapodék a felhő Párán pusztájában. Elindulának azért elő- 13
ször az Úrnak Mózes által való parancsolatja szerint. Elindula pedig először a Júda fiai tábor ának 14
zászlója az ő seregei szerint; és az ő seregének feje vala Naasson, az Amminádáb fia. Az Izsakhár fiai 15
törzséből való seregnek feje pedig Néthanéel vala, Suárnak fia. És a Zebulon fiai törzséből való seregnek 16
feje vala Eliáb, Hélonnak fia. És elbontatván a hajlék, elindulának Gersonnak és Mérárinak fiai, a haj- 17
lék hordozói. Azután indula a Rúben táborának zászlója az ő seregeik szerint, és az ő seregének feje vala 18
Elisur, Sedeúrnak fia. A Simeon fiai törzséből való seregnek pedig feje vala Selúmiel, Surisaddainak 19
fia. És a Gád fiai törzséből való seregnek feje vala Eliásáf, Dehuélnek fia. Elindulának a Kéhátiták 20, 21
is, a szentség hordozói, és amazok felállíták vala a hajlékot, míg ezek oda jutnak vala. Azután elindula 22
az Efraim fiai táborának zászlója az ő seregei szerint, és az ő seregének feje vala Elisáma, Ammihúdnak
fia. A Manasse fiai törzséből való seregnek feje vala Gámliél, Pédasúrnak fia. A Benjámin fiai törzséből 23, 24
való seregnek feje vala Abidán, Gideóninak fia. Utolszor indula el a Dán fiai táborának zászlója, mint 25
az egész tábornak utócsapata az ő seregei szerint; és az ő seregének feje vala Ahiézer, az Ammisaddai fia.
Az Áser fiai törzséből való seregnek pedig feje vala Págiel, Okhránnak fia. És a Nafthali fiai törzséből 26, 27
való seregnek feje vala Akhira, az Enán fia. Ilyen vala Izráel fiainak menetele az ő seregeik szerint: ek- 28
képen mentek. Monda pedig Mózes Hóbábnak, a ki fia vala a Midiánból való Reuélnek, a Mózes ipának: 29
Arra a helyre indulunk mi, a mely felől azt mondta vala az Úr: néktek adom. Jer el velünk, és jól teszünk
veled, mert az Úr jót igért Izráelnek. Az pedig felele néki: Nem megyek, hanem az én földemre és az én 30
rokonaim közé megyek. És monda Mózes: Kérlek, ne hagyj el minket: mert te tudod, hol kell megszálla- 31
nunk e pusztában, és légy nékünk szemünk gyanánt. És ha eljösz velünk, a mi jót cselekeszik velünk az 32
Úr, közöljük azt veled. Elmenének azért az Úr hegyétől háromnapi járásnyira, és az Úr szövetségének 33
ládája megyen vala ő előttök háromnapi járásnyira, hogy kiszemelje nékik: hol kelljen megszállaniok.
És az Úr felhője vala ő rajtok nappal, mikor elindulának a táborból. Mikor pedig el akarták indítani a 34, 35
ládát, ezt mondja vala Mózes: Kelj fel Uram, és széledjenek el a te ellenségeid, és fussanak el előled a
te gyűlölőid. Mikor pedig megáll vala, ezt mondja vala: Fordulj vissza Uram Izráelnek tízezerszer való 36
ezereihez.

És lőn, hogy panaszolkodék a nép az Úr hallására, hogy rosszul van dolga. És meghallá az Úr és **11**
haragra gerjede, és felgyúlada ellenök az Úrnak tüze és megemészté a tábornak szélét. Kiálta azért a 2

3 nép Mózeshez, és könyörge Mózes az Úrnak, és megszünék a tűz. És nevezé azt a helyet Thaberának;
4 mert felgyúladt vala ellenök az Úrnak tüze. De a gyülevész nép, a mely köztök vala, kívánságba esék,
5 és Izráel fiai is újra síránkozni kezdének, és mondának: Kicsoda ád nékünk húst ennünk? Visszaemlékezünk a halakra, a melyeket ettünk Égyiptomban ingyen, az ugorkákra és dinnyékre, a párhagymákra,
6 vereshagymákra és a foghagymákra. Most pedig a mi lelkünk eleped, mindennek híjával lévén; szemünk
7 előtt nincs egyéb mint manna. (A manna pedig olyan vala mint a kóriándrum magva, a színe pedig mint
8 a bdelliomnak színe. Kiomol vala pedig a nép, és szedik vala a mannát, és őrlik vala kézimalmokban, vagy megtörik vala mozsárban, és megfőzik vala fazékban, és csinálnak vala abból pogácsákat: az íze
9 pedig olyan vala, mint az olajos kalácsé. Mikor pedig a harmat leszáll vala a táborra éjjel, a manna is
10 mindjárt leszáll vala arra.) És meghallá Mózes, hogy sír a nép, az ő nemzetsége szerint, kiki az ő sátorának nyílása előtt; és igen felgerjede az Úr haragja, és nem tetszék az Mózesnek. És monda Mózes az
11 Úrnak: Miért nyomorítád meg a te szolgádat? és miért nem találék kegyelmet a te szemeid előtt, hogy ez
12 egész népnek terhét én reám vetéd? Avagy tőlem fogantatott-e mind ez egész nép? avagy én szültem-e őt, hogy azt mondod nékem: Hordozd őt a te kebleden, a miképen hordozza a dajka a csecsemőt, arra
13 földre, a mely felől megesküdtél az ő atyáinak? Hol vegyek én húst, hogy adjam azt mind az egész nép-
14 nek? mert reám sírnak, mondván: Adj nékünk húst, hadd együnk! Nem viselhetem én magam mind ez
15 egész népet; mert erőm felett van. Ha így cselekszel velem, kérlek ölj meg engemet, ölj meg ha kedves
16 vagyok előtted, hogy ne lássam az én nyomorúságomat. Monda azért az Úr Mózesnek: Gyűjts egybe nékem hetven férfiút Izráel vénei közül, a kikről tudod, hogy vénei a népnek és annak előljárói, és vidd
17 őket a gyülekezet sátorához, és álljanak ott veled. Akkor alá szállok, és szólok ott veled, és elszakasztok abból a lélekből, a mely te benned van, és teszem ő beléjök, hogy viseljék te veled a népnek terhét, és ne
18 viseljed te magad. A népnek pedig mondd meg: Készítsétek el magatokat holnapra, és húst esztek; mert sírtatok az Úr hallására, mondván: Kicsoda ád nékünk húst ennünk? mert jobban vala nékünk dolgunk
19 Égyiptomban. Azért az Úr ád néktek húst, és enni fogtok. Nem csak egy napon esztek, sem két napon,
20 sem öt napon, sem tíz napon, sem húsz napon; Hanem egy egész hónapig, míglen kijön az orrotokon, és útálatossá lesz előttetek; mivelhogy megvetettétek az Urat, a ki közöttetek van; és sírtatok ő előtte
21 mondván: Miért jöttünk ide ki Égyiptomból? És monda Mózes: Hatszáz ezer gyalogos e nép, a mely kö-
22 zött én vagyok, és te azt mondod: Húst adok nékik, és esznek egy egész hónapig?! Nemde juhok és ökrök vágattatnak-é nékik, hogy elég legyen nékik? vagy a tengernek minden hala összegyűjtetik-é nékik, hogy
23 elég legyen nékik? Akkor monda az Úr Mózesnek: Avagy megrövidűlt-é az Úrnak keze? Majd meglátod:
24 beteljesedik-é néked az én beszédem vagy nem? Kiméne azért Mózes, és elmondá a népnek az Úr beszé-
25 dét, és összegyűjte hetven férfiút a nép vénei közűl, és állatá őket a sátor körűl. Akkor leszálla az Úr felhőben, és szóla néki, és elszakaszta abból a lélekből, a mely vala ő benne, és adá a hetven vén férfiúba. Mihelyt pedig megnyugovék ő rajtok a lélek, menten prófétálának, de nem többé. Két férfiú azonban el-
26 maradt vala a táborban; egyiknek neve Eldád, a másiknak neve Médád, és ezeken is megnyugodott vala a lélek; mert azok is az összeírottak közűl valók, de nem mentek vala a sátorhoz, és mégis prófétálának a
27 táborban. Elfutamodék azért egy ifjú, és megjelenté Mózesnek, és monda: Eldád és Médád prófétálnak
28 a táborban. Akkor felel Józsué, a Nún fia, Mózes szolgája, az ő választottai közűl való, és monda: Uram,
29 Mózes, tiltsd meg őket! És felele néki Mózes: Avagy érettem buzgólkodol-é? Vajha az Úrnak minden
30 népe próféta volna, hogy adná az Úr az ő lelkét ő beléjök. Ezután visszatére Mózes a táborba, ő és az
31 Izráel vénei. És szél jöve ki az Úrtól, és hoza fürjeket a tengertől, és bocsátá a táborra egynapi járásnyira egy felől, és egynapi járásnyira más felől a tábor körűl, és mintegy két sing magasságnyira a földnek szí-
32 nén. Akkor felkele a nép és azon az egész napon, és egész éjjel, és az egész következő napon gyűjtének magoknak fürjeket, a ki keveset gyűjtött is, gyűjtött tíz hómert, és kiteregeték azokat magoknak a tábor
33 körűl. A hús még fogok között vala, és meg sem emésztették vala, a mikor az Úrnak haragja felgerjede a
34 népre, és megveré az Úr a népet igen nagy csapással. És elnevezék azt a helyet Kibrot-thaavának: mert
35 ott temeték el a mohó népet. Kibrot-thaavától elméne a nép Haseróthba; és ott valának Haseróthban.

12 Miriám pedig és Áron szólának Mózes ellen a kúsita asszony miatt, a kit feleségűl vőn, mert kúsita
2 asszonyt vett vala feleségűl. És mondának: Avagy csak Mózes által szólott-é az Úr? avagy nem szólott-é
3 mi általunk is? És meghallá az Úr. (Az az ember pedig, Mózes, igen szelíd vala, minden embernél inkább,
4 a kik e föld színén vannak.) Mindjárt monda azért az Úr Mózesnek, Áronnak és Miriámnak: Menjetek
5 ki ti hárman a gyülekezetnek sátorába; és kimenének ők hárman. Akkor leszálla az Úr felhőnek oszlo-
6 pában, és megálla a sátornak nyílásánál; és szólítá Áront és Miriámot, és kimenének mindketten. És monda: Halljátok meg most az én beszédeimet: Ha valaki az Úr prófétája közöttetek, én megjelenek

annak látásban, vagy álomban szólok azzal. Nem így az én szolgámmal, Mózessel, a ki az én egész 7
házamban hív. Szemtől szembe szólok ő vele, és nyilvánvanló látásban; nem homályos beszédek által, 8
hanem az Úrnak hasonlatosságát látja. Miért nem féltetek hát szólani az én szolgám ellen, Mózes ellen?
És felgyúlada az Úr haragja ő reájok, és elméne. És a felhő is eltávozék a sátor felől, és ímé Miriám pok- 9, 10
los vala, fejér mint a hó; és rátekinte Áron Miriámra, és ímé poklos vala. Monda azért Áron Mózesnek: 11
Kérlek Uram, ne tulajdonítsad nékünk e bűnt; mert bolondúl cselekedtünk és vétkeztünk! Kérlek, ne 12
legyen olyan Miriám mint a holt, a melynek húsa félig megemésztetik, mikor kijő az ő anyjának méhéből.
Kiálta azért Mózes az Úrhoz, mondván: Isten, kérlek, gyógyítsd meg őt! Az Úr pedig monda Mózesnek: 13, 14
Ha csak az atyja pökött volna is az ő orczájára, avagy nem kellene-é szégyenkeznie hetednapig? Rekesz-
tessék ki hét napig a táboron kivűl, és azután hívassék vissza. Kirekeszteték azért Miriám a táboron 15
kívűl hét napig. És a nép nem indula tovább, míg vissza nem hívaték Miriám. Azután pedig elindula a 16
nép Haséróthból, és tábort ütének Párán pusztájában.

És szóla az Úr Mózesnek, mondván: Küldj férfiakat, hogy kémleljék meg a Kanaán földét, a melyet **13**, 2
én adok Izráel fiainak; az ő atyáiknak mindenik törzséből egy-egy férfiút küldjetek, mind olyat, a ki
főember közöttök. Elküldé azért őket Mózes Párán pusztájából az Úr rendelése szerint; és azok a férfiak 3
mindnyájan főemberek valának Izráel fiai között. Ezek pedig azoknak nevei: A Rúben nemzetségéből 4
Sámmua, a Zakhúr fia. A Símeon nemzetségéből Safát, a Hóri fia. A Júda nemzetségéből Káleb, a 5, 6
Jefunné fia. Az Izsakhár nemzetségéből Igál, a József fia. Az Efraim nemzetségéből Hósea, a Nún fia. 7, 8
A Benjámin nemzetségéből Pálthi, a Rafú fia. A Zebulon nemzetségéből Gaddiel, a Szódi fia. A József 9, 10, 11
nemzetségéből, a Manasse nemzetségéből Gaddi, a Szúszi fia. A Dán nemzetségéből Ammiél, a Gemáli 12
fia. Az Áser nemzetségéből Szethúr, a Mikaél fia. A Nafthali nemzetségéből Nahbi, a Vofszi fia. A 13, 14, 15
Gád nemzetségéből Géuel, a Mákhi fia. Ezek ama férfiaknak nevei, a kiket elküldött Mózes a földnek 16
megkémlelésére. És nevezé Mózes Hoseát, a Nún fiát Józsuénak. És mikor elküldé őket Mózes a Kanaán 17
földének megkémlelésére, monda nékik: Menjetek fel erre dél felől, és hágjatok fel a hegyre. És nézzétek 18
meg a földet, hogy milyen az; és a népet, a mely lakozik azon: erős-é az vagy erőtlen, kevés-é az vagy sok?
És milyen a föld, a melyben lakozik az: jó-é az vagy hitvány; és milyenek a városok, a melyekben lakozik: 19
táborokban vagy erősségekben lakozik-é? És milyen a föld: kövér-é az, vagy sovány; van-é abban élőfa 20
vagy nincs? És legyetek bátorságosok, és szakasszatok a földnek gyümölcséből. Azok a napok pedig a
szőlőzsendülés napjai valának. Felmenének azért, és megkémlelék a földet a Czin pusztájától fogva mind 21
Rehóbig, odáig, a hol Hamáthba mennek. És felmenének dél felől, és jutának Hebronig; valának pedig ott 22
Ahimán, Sésai és Thalmai, az Anák fiai; (Hebron pedig hét esztendővel építtetett elébb, mint az égyiptomi
Czoán). Mikor pedig eljutának Eskol völgyéig, lemetszének ott egy szőlővesszőt egy szőlőfürttel, és 23
ketten vivék azt rúdon; és a gránátalmákból és a figékből is szakasztának. Azt a helyet elnevezék 24
Eskol völgyének; a szőlőfürtért, a melyet lemetszettek vala onnét Izráel fiai. És visszatérének a föld 25
megkémleléséből negyven nap mulva. És menének, és jutának Mózeshez és Áronhoz, és Izráel fiainak 26
egész gyülekezetéhez, Párán pusztájába, Kádesbe; és hírt vivének nékik és az egész gyülekezetnek, és
megmutaták nékik a földnek gyümölcsét. Így beszélének néki, és ezt mondák: Elmentünk vala arra 27
a földre, a melyre küldöttél vala minket, és bizonyára téjjel és mézzel folyó az, és ez annak gyümölcse!
Csakhogy erős az a nép, a mely lakja azt a földet, és a városok erősítve vannak, és felette nagyok; sőt még 28
Anák fiait is láttuk ott. Amálek lakik a dél felől való földön, és Khitteus, Jebuzeus és Emoreus lakik 29
a hegyeken; a tenger mellett, és a Jordán partján pedig Kananeus lakik. És jóllehet Káleb csendesíté 30
a Mózes ellen háborgó népet, és azt mondja vala: Bátran felmehetünk, és elfoglalhatjuk azt a földet,
mert kétség nélkűl megbírunk azzal; Mindazáltal a férfiak, a kik felmentek vala vele, azt mondják 31
vala: Nem mehetünk fel az ellen a nép ellen, mert erősebb az nálunknál. És rossz hírét vivék annak 32
a földnek, a melyet megkémleltek volt, Izráel fiaihoz, mondván: Az a föld, a melyen általmentünk, hogy
megkémleljük azt, olyan föld, a mely megemészti az ő lakóit; az egész nép is, a melyet láttunk azon,
szálas emberekből áll. És láttunk ott óriásokat is, az óriások közűl való Anáknak fiait, és olyanok valánk 33
a magunk szemében, mint a sáskák, és az ő szemeikben is olyanok valánk.

És felemelé szavát az egész gyülekezet, és síra a nép azon az éjszakán. És mindnyájan zúgolódá- **14**, 2
nak Mózes ellen és Áron ellen Izráel fiai, és monda nékik az egész gyülekezet: Vajha megholtunk volna
Égyiptom földén! vagy ebben a pusztában vajha meghalnánk! Miért is visz be minket az Úr arra a 3
földre? hogy fegyver miatt hulljunk el? feleségeink és a kicsinyeink prédára legyenek? Nem jobb, volna-é
nékünk visszatérnünk Égyiptomba? És mondának egymásnak: Szerezzünk előttünk járót, és térjünk 4
vissza Égyiptomba. Akkor arczczal leborúlának Mózes és Áron Izráel fiai gyülekezetének egész községe 5

előtt. Józsué pedig, a Nún fia, és Káleb, a Jefunné fia, a kik a földnek kémlelői közűl valók valának,
meghasogaták ruháikat. És szólának Izráel fiai egész gyülekezetének, mondván: A föld, a melyen ál-
talmentünk, hogy megkémleljük azt, igen-igen jó föld. Ha az Úrnak kedve telik bennünk, akkor bevisz
minket arra a földre, és nékünk adja azt, mely téjjel és mézzel folyó föld. Csakhogy ne lázongjatok az
Úr ellen, se ne féljetek annak a földnek népétől; mert ők nekünk csak olyanok, mint a kenyér; eltávozott
tőlök az ő oltalmok, de az Úr velünk van: ne féljetek tőlök! Mikor pedig az egész gyülekezet azon ta-
nakodék, hogy megkövezze őket: megjelenék az Úrnak dicsősége a gyülekezet sátorában Izráel minden
fiának. És monda az Úr Mózesnek: Meddig gyaláz engemet ez a nép? Meddig nem hisznek nékem,
mind ama csudatételeim mellett sem, a melyeket cselekedtem közöttök? Megverem őket döghalállal, és
elvesztem őket; téged pedig nagy néppé teszlek, és ő nálánál erősebbé. És monda Mózes az Úrnak: Ha
meghallják az égyiptombeliek (mert közűlök hoztad fel e népet a te hatalmad által): Elmondják majd
e föld lakosainak, a kik hallották, hogy te Uram e nép között vagy, hogy szemtől szembe megjelentetted
magadat te Uram, és hogy a te felhőd megállott ő rajtok, és felhőoszlopban jársz te ő előttök nappal,
éjjel pedig tűzoszlopban. Hogyha mind egyig elveszted e népet, így szólanak majd e népek, a melyek
hallották a te híredet, mondván: Mivelhogy nem vihette be az Úr e népet a földre, a mely felől meges-
küdött nékik, azért öldöste le őket a pusztában. Most azért hadd magasztaltassék fel az Úrnak ereje, a
miképen szólottál, mondván: Az Úr késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú, megbocsát hamisságot
és vétket, de a bűnöst nem hagyja büntetlenűl; megbünteti az atyák álnokságait a fiakban harmad és
negyed íziglen. Kérlek, kegyelmezz meg e nép hamisságának a te irgalmasságod nagy volta szerint, a
miképen megbocsátottál e népnek Égyiptomtól fogva mind eddig. És monda az Úr: Megkegyelmeztem
a te beszéded szerint. De bizonnyal élek én, és betölti az Úr dicsősége az egész földet, Hogy mindazok
az emberek, a kik látták az én dicsőségemet és csudáimat, a melyeket cselekedtem Égyiptomban és e
pusztában, és megkisértettek engemet immár tízszer, és nem engedtek az én szómnak: Nem látják meg
azt a földet, a mely felől megesküdtem az ő atyáiknak; senki nem látja azt azok közűl, a kik gyaláztak
engem. De az én szolgámat, Kálebet, mivelhogy más lélek volt vele, és tökéletességgel követett engem,
beviszem őt arra a földre, a melyre bement vala, és örökségűl bírja azt az ő magva. De Amálek és Ka-
naneus lakik a völgyben; holnap forduljatok meg, és induljatok a pusztába, a veres tenger útján. Szóla
annakfelette az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: Meddig tűrjek e gonosz gyülekezetnek, a mely zú-
golódik ellenem? Hallottam Izráel fiainak zúgolódásait, a kik zúgolódnak ellenem! Mondd meg nékik:
Élek én, azt mondja az Úr, hogy épen úgy cselekszem veletek, a miképen szólottatok az én füleim hallá-
sára! E pusztában hullanak el a ti holttesteitek, és pedig mindazok, a kik megszámláltattak a ti teljes
számotok szerint, húsz esztendőstől fogva és azon felűl, a kik zúgolódtatok ellenem. És nem mentek be
arra a földre, a melyre nézve felemeltem az én kezemet, hogy lakosokká teszlek abban titeket; Kálebet,
a Jefunné fiát és Józsuét, a Nún fiát kivéve. De kicsinyeiteket, a kik felől azt mondtátok, hogy prédára
lesznek; őket beviszem, és megismerik azt a földet, a melyet megútáltatok. A ti holttesteitek azért e
pusztában hullanak el. A ti fiaitok pedig, mint a pásztorok, bujdosnak e pusztában negyven esztendeig,
és viselik a ti paráználkodásitoknak büntetését, míglen megemésztetnek a ti holttesteitek e pusztában.
A napok száma szerint, a melyeken megkémleltétek a földet, (tudniillik negyven napon, egy-egy napért
egy-egy esztendő), negyven esztendeig hordozzátok a ti hamisságotoknak büntetését, és megismeritek az
én elfordulásomat. Én, az Úr, szólottam. Bizonyára ezt mívelem az egész gonosz gyülekezettel, a mely
összegyülekezett vala ellenem; ebben a pusztában emésztetnek meg, és ugyanott halnak meg. A férfiak
azért, a kiket elküldött vala Mózes, a földnek megkémlelésére, és visszatérének és felzúdíták ellene az
egész gyülekezetet, rossz hírt terjesztvén arról a földről: Azok a férfiak azért, a kik rossz hírt terjesz-
tének a földről, meghalának az Úr előtt csapás által. Csak Józsué a Nún fia, és Káleb, a Jefunné fia,
maradának életben ama férfiak közűl, a kik mentek vala a földet megkémlelni. A mint pedig elbeszélé
Mózes e beszédeket Izráel fiainak, a nép felette igen keserge. És felkelének reggel, és felmenének a hegy
tetejére, mondván: Ímé készek vagyunk elmenni a helyre, a melyről szólott az Úr, mert vétkeztünk. És
monda Mózes: Miért hágjátok át ilyen módon az Úr akaratát, holott nem sikerülhet az néktek. Fel ne
menjetek, mert nem lesz közöttetek az Úr, hogy el ne hulljatok a ti ellenségeitek előtt. Mert az Amálek
és a Kananeus van ott előttetek, és fegyver által hulltok el. Mivelhogy elfordultatok az Úrtól, nem is lesz
az Úr veletek. Mindazáltal merészkedének felmenni a hegy tetejére; de az Úr szövetségének ládája és
Mózes meg sem mozdulának a táborból. Alászálla azért az Amálek és a Kananeus, a ki lakik vala azon
a hegyen, és megverék őket, és vágák őket mind Hormáig.

15, 2 Szóla pedig az Úr Mózesnek, mondván: Szólj Izráel fiainak, és mondd nékik: Mikor bementek a ti

lakó földetekre, a melyet én adok néktek, És tűzáldozatot akartok készíteni az Úrnak, egészen égő- vagy 3
véres áldozatot, vagy fogadás teljesítése végett, vagy szabadakarat szerint, vagy a ti ünnepiteken, hogy
tulok- vagy juhféléből kedves illatot készítsetek az Úrnak: Akkor, a ki áldozza az ő áldozatját, vigyen 4
az Úrnak ételáldozatúl egy tizedrész efa lisztlángot, egy negyedrész hin olajjal elegyítve. Italáldozatúl 5
pedig egy negyedrész hin bort adj az egészen égő- vagy véres áldozathoz egy-egy bárány mellé. Vagy ha 6
kossal áldozol, készíts ételáldozatúl két tizedrész efa lisztlángot, megelegyítve egy hin olajnak harmadré-
szével; Italáldozatúl pedig egy hin bornak harmadrészét. Így viszel az Úrnak jóillatú áldozatot. Hogyha 7, 8
fiatal tulkot akarsz készíteni egészen égő- vagy véres áldozatúl fogadás teljesítése végett, vagy hálaáldo-
zatúl az Úrnak: Akkor vígy a fiatal tulokkal egyetemben ételáldozatúl három tizedrész efa lisztlángot, 9
megelegyítve egy hin olajnak felével. Italáldozatúl pedig vigy fel fél hin bort; kedves illatú tűzáldozat 10
ez az Úrnak. Ekképen cselekedjetek mindenik ökörnél, mindenik kosnál, mind a juhoknak, mind a 11
kecskéknek bárányainál. A barmok száma szerint, a melyeket áldozatra készítettek: így cselekedjetek 12
mindenikkel, az ő számok szerint. Minden benszülött így cselekedjék ezekkel, hogy kedves illatú tűzál- 13
dozatot vigyen az Úrnak. Ha pedig jövevény tartózkodik nálatok, vagy lesz köztetek a ti nemzetségeitek 14
szerint, és kedves illatú tűzáldozatot készít az Úrnak: a miképen ti cselekesztek, a képen cselekedjék az
is. Óh község! néktek és a köztetek lakozó jövevénynek egy rendtartástok legyen; örökkévaló törvény 15
legyen a ti nemzetségeiteknél, hogy az Úr előtt olyan legyen a jövevény, mint ti. Egy törvényetek legyen, 16
és egy szabályotok néktek és a jövevénynek, a mely közöttetek lakik. Szóla azután az Úr Mózesnek, 17
mondván: Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Mikor bementek a földre, a melyre én viszlek be 18
titeket: Akkor, ha majd esztek a földnek kenyeréből, adjatok felemelt áldozatot az Úrnak. A ti tésztátok 19, 20
zsengéjét lepényként mutassátok fel áldozatúl; mint a szérűről felemelt áldozatot, úgy mutassátok fel azt.
A ti tésztátok zsengéjéből adjatok az Úrnak felemelt áldozatot, a ti nemzetségeitek szerint. És ha meg- 21, 22
tévelyedtek, és nem cselekszitek meg mind e parancsolatokat, a melyeket szólott vala az Úr Mózesnek,
Mind azokat, a melyeket parancsolt az Úr néktek Mózes által, az naptól fogva, a melyen parancsolta 23
azokat az Úr, és azután a ti nemzetségeiteknek is: Akkor, hogyha a gyülekezet tudtán kivűl esik a té- 24
vedés, az egész gyülekezet áldozzék egy fiatal tulkot egészen égőáldozatúl, kedves illatúl az Úrnak, és
étel- és italáldozatot is hozzá szokás szerint, és egy kecskebakot bűnért való áldozatúl. És végezzen 25
engesztelést a pap Izráel fiainak egész gyülekezetéért, és megbocsáttatik nékik, mert tévedés volt az; ők
pedig vigyék be az ő áldozatjokat tűzáldozatúl az Úrnak, és a bűnért való áldozatjokat az Úr elé az ő
tévedésökért. És megbocsáttatik Izráel fiai egész gyülekezetének, és a közöttök tartózkodó jövevénynek; 26
mert az egész nép tévedésben volt. Hogyha csak egy ember vétkezik tévedésből: áldozzék egy esztendős 27
kecskét bűnért való áldozatúl. A pap végezzen engesztelést azért a tévedő emberért, a ki tévedésből 28
vétkezett az Úr előtt, és ha engesztelést szerez néki, megbocsáttatik néki. A benszülöttnek Izráel fiai 29
között és a jövevénynek, a ki közöttök tartózkodik: egy törvényetek legyen néktek a felől, a ki tévedésből
cselekszik. De a mely ember felemelt kézzel cselekszik, akár benszülött akár jövevény, az Urat illeti 30
az szidalommal, vágassék ki azért az az ő népe közűl; Mivelhogy az Úrnak szavát megvetette, és az ő 31
parancsolatját megszegte, kiirtatván kiirtassék az az ember, az ő hamissága legyen ő rajta. Mikor pedig 32
Izráel fiai a pusztában valának, találának egy férfiat, ki fát szedeget vala szombatnapon. És elvivék azt, 33
a kik találták vala azt fát szedegetni, Mózeshez és Áronhoz és az egész gyülekezethez. És őrizet alá adák 34
azt, mert nem vala kijelentve, mit kelljen vele cselekedni. És monda az Úr Mózesnek: Halállal lakoljon 35
az a férfi, kövezze őt agyon az egész gyülekezet a táboron kivűl. Kivivé azért őt az egész gyülekezet a 36
táboron kivűl, és agyon kövezék őt, és meghala, a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek. És szóla 37
az Úr Mózesnek, mondván: Szólj Izráel fiainak, és mondjad nékik, hogy készítsenek magoknak bojtokat 38
az ő ruháik szegleteire az ő nemzetségeik szerint, és tegyenek a szeglet bojtjára kék zsinórt. És arra 39
való legyen néktek a bojt, hogy mikor látjátok azt, megemlékezzetek az Úrnak minden parancsolatjáról,
hogy megcselekedjétek azokat; és ne nézzetek a ti szívetek után, és a ti szemeitek után, a melyek után ti
paráználkodtok. Hogy megemlegessétek, és megcselekedjétek minden én parancsolatomat, és legyetek 40
szentek a ti Istenetek előtt. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek, a ki kihoztalak titeket Égyiptom földéből, 41
hogy legyek néktek Istenetekké. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek.

Kóré pedig az Iczhár fia, a ki a Lévi fiának, Kéhátnak fia vala; és Dáthán és Abirám, Eliábnak fiai; **16**
és On, a Péleth fia, a kik Rúben fiai valának, fogták magokat, És támadának Mózes ellen, és velök Iz- 2
ráel fiai közűl kétszáz és ötven ember, a kik a gyülekezetnek fejedelmei valának, tanácsbeli híres neves
emberek. És gyülekezének Mózes ellen és Áron ellen, és mondának nékik: Sokat tulajdonítotok ma- 3

gatoknak, holott az egész gyülekezet, ezek mindnyájan szentek, és közöttök van az Úr: miért emelitek
4, 5 azért fel magatokat az Úr gyülekezete fölé? És mikor hallá ezt Mózes, arczra borúla, És szóla Kórénak
és az ő egész gyülekezetének, mondván: Reggel megmutatja az Úr: ki az övé és ki a szent, és kit foga-
6 dott magához; mert a kit magának választott, magához fogadja azt. Ezt cselekedjétek azért: Vegyetek
7 magatoknak temjénezőket, Kóré és az ő egész gyülekezete! És tegyetek azokba tüzet, és rakjatok rá
füstölő szert az Úr előtt holnap, és az a férfiú legyen szent, a kit kiválaszt az Úr. Sokat tulajdonítotok
8, 9 magatoknak, Lévi fiai! És monda Mózes Kórénak: Halljátok meg, kérlek Lévi fiai: Avagy keveslitek-
é azt, hogy titeket Izráel Istene külön választott Izráel gyülekezetétől, hogy magához fogadjon titeket,
hogy szolgáljatok az Úr sátorának szolgálatában, hogy álljatok e gyülekezet előtt, és szolgáljatok néki?
10 És hogy magának fogadott tégedet, és minden atyádfiát, a Lévi fiait te veled; hanem még a papságot is
11 kivánjátok? Azért hát te és a te egész gyülekezeted az Úr ellen gyülekeztetek össze; mert Áron micsoda,
12 hogy ő ellene zúgolódtok? Elkülde azután Mózes, hogy hívják elő Dáthánt és Abirámot az Eliáb fiait.
13 Azok pedig felelének: Nem megyünk fel! Avagy kevesled-é azt, hogy felhozál minket a téjjel és mézzel
14 folyó földről, hogy megölj minket e pusztában; hanem még uralkodni is akarsz rajtunk? Éppen nem téjjel
és mézzel folyó földre hoztál be minket, sem szántóföldet és szőlőt nem adtál nékünk örökségül! Avagy ki
15 akarod-é szúrni az emberek szemeit? Nem megyünk fel! Megharaguvék azért Mózes igen, és monda az
Úrnak: Ne tekints az ő áldozatjokra! Egy szamarat sem vettem el tőlök, és egyet sem bántottam közülök.
16 Azután monda Mózes Kórénak: Te és a te egész gyülekezeted legyetek az Úr előtt; te és azok és Áron,
17 holnap. És kiki vegye az ő temjénezőjét, és tegyetek abba füstölő szert, és vigyétek az Úr elé, kiki az ő
18 temjénezőjét; kétszáz és ötven temjénezőt. Te is, és Áron is, kiki az ő temjénezőjét. Vevé azért kiki az ő
temjénezőjét, és tevének abba tüzet, és rakának arra füstölő szert, és megállának a gyülekezet sátorának
19 nyílása előtt, Mózes is és Áron. Kóré pedig összegyűjtötte vala ellenök az egész gyülekezetet a gyüle-
20 kezet sátorának nyílásához, és megjelenék az Úrnak dicsősége az egész gyülekezetnek. És szóla az Úr
21 Mózesnek és Áronnak, mondván: Váljatok külön e gyülekezettől, hogy megemésszem őket egy szem-
22 pillantásban. Ők pedig arczukra borúlának, és mondának: Isten, minden test lelkének Istene! nem egy
23, 24 férfiú vétkezett-é, és az egész gyülekezetre haragszol-é? Akkor szóla az Úr Mózesnek, mondván: Szólj
25 a gyülekezetnek, mondván: Menjetek el a Kóré, Dáthán és Abirám hajléka mellől köröskörűl. Felkele
26 azért Mózes, és elméne Dáthán és Abirám felé, és követék őt Izráel vénei. És szóla a gyülekezetnek,
mondván: Kérlek távozzatok el ez istentelen emberek sátorai mellől, és semmit ne illessetek abból, a mi
27 az övék, hogy el ne veszszetek az ő bűneik miatt. És elmenének a Kóré, Dáthán és Abirám hajléka mel-
lől köröskörűl; Dáthán pedig és Abirám kimenének, megállván az ő sátoraiknak nyílásánál feleségeikkel,
28 fiaikkal és kisdedeikkel. Akkor monda Mózes: Ebből tudjátok meg, hogy az Úr küldött engemet, hogy
29 cselekedjem mind e dolgokat, hogy nem magamtól indultam: Ha úgy halnak meg ezek, a mint meghal
minden más ember, és ha minden más ember büntetése szerint büntettetnek meg ezek: akkor nem az Úr
30 küldött engemet. Ha pedig az Úr valami új dolgot cselekeszik, és a föld megnyitja az ő száját, és elnyeli
őket, és mindazt, a mi az övék, és elevenen szállanak alá pokolba: akkor megismeritek, hogy gyalázták
31, 32 ezek az emberek az Urat. És lőn, a mint elvégezé mind e beszédeket, meghasada a föld alattok. És
megnyitá a föld az ő száját, és elnyelé őket és az ő háznépeiket; és minden embert, a kik Kóréi valának,
33 és minden jószágukat. És alászállának azok és mindaz, a mi az övék, elevenen a pokolra: és befedezé
34 őket a föld, és elveszének a község közűl. Az Izráeliták pedig, a kik körülöttök valának, mind elfutá-
35 nak azoknak kiáltására; mert azt mondják vala: netalán elnyel minket a föld! És tűz jöve ki az Úrtól,
36 és megemészté ama kétszáz és ötven férfiút, a kik füstölő szerekkel áldoznak vala. Szóla pedig az Úr
37 Mózesnek, mondván: Mondd meg Eleázárnak, Áron pap fiának, hogy szedje ki a temjénezőket a tűzből,
38 a tüzet pedig hintsd széllyel, mert megszenteltettek a temjénezők; Ezeknek temjénezői, a kik a magok
lelke ellen vétkeztek. És csináljatok azokból vékonyra vert lapokat az oltár beborítására. Mivelhogy já-
39 rultak azokkal az Úr elé, és megszenteltettek: legyenek jegyűl Izráel fiainak. Felszedé azért Eleázár
pap a réz temjénezőket, a melyekkel a megégettek járultak vala oda, és vékonyra verette azokat az oltár
40 beborítására. Emlékeztetőül az Izráel fiainak, hogy senki idegen, a ki nem az Áron magvából való, ne
járuljon az Úr elé füstölő szerrel füstölögtetni, hogy úgy ne járjon, mint Kóré és mint az ő gyülekezete,
41 a miképen megmondotta vala néki az Úr Mózes által. És másnap felzúdula Izráel fiainak egész gyüle-
42 kezete Mózes ellen és Áron ellen, mondván: Ti öltétek meg az Úrnak népét! Mikor pedig egybegyűle a
gyülekezet Mózes ellen és Áron ellen, akkor fordulának a gyülekezet sátora felé: és ímé befedezte vala azt
43, 44 a felhő, és megjelenék az Úrnak dicsősége. Mózes azért és Áron menének a gyülekezet sátora elé. És

szóla az Úr Mózesnek, mondván: Menjetek ki e gyülekezet közűl, hogy megemészszem őket egy szempillantásban; ők pedig orczájokra borúlának. 45
És monda Mózes Áronnak: Fogd a temjénezőt, és tégy abba tüzet az oltárról, és rakj reá füstölő szert, és vidd hamar a gyülekezethez, és végezz engesztelést értök, mert kijött az Úrtól a nagy harag, elkezdődött a csapás. 46
Vevé azért Áron a temjénezőt, a mint mondotta vala Mózes, és futa a község közé, és ímé elkezdődött vala a csapás a nép között. És füstölő áldozatot tőn, és engesztelést szerze a népnek. 47
És megálla a megholtak között és élők között; és megszűnék a csapás. 48
És valának, a kik megholtak vala e csapás alatt, tizennégy ezer hétszázan; azokon kivűl, a kik megholtak vala a Kóré dolgáért. 49
És visszatére Áron Mózeshez a gyülekezet sátorának nyílásához. Így szűnék meg a csapás. 50

17 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: Szólj Izráel fiainak, és végy tőlök egy-egy vesszőt az ő atyáiknak 2
háza szerint; az ő atyáik házának valamennyi fejedelmétől tizenkét vesszőt; és kinek-kinek a nevét írd fel az ő vesszejére. 3
Az Áron nevét pedig írd a Lévi vesszejére: mert egy vessző esik az ő atyjok házán ak fejéért. 4, 5
És tedd le azokat a gyülekezet sátorában a bizonyság ládája elé, a hol megjelenek néktek. És lesz, hogy annak a férfiúnak vesszeje, a kit elválasztok, kihajt; így hárítom el magamról Izráel fiainak zúgolódásait, a melyekkel zúgolódnak ti ellenetek. 6
Szóla azért Mózes Izráel fiainak, és adának néki mind az ő fejedelmeik egy-egy vesszőt egy-egy fejedelemért; az ő atyáiknak házaszerint tizenkét vesszőt; az Áron vesszeje is azok között a vesszők között vala. 7
És letevé Mózes a vesszőket az Úr elé a bizonyság sátorában. 8
És lőn má snap, hogy beméne Mózes a bizonyság sátorába; és ímé kihajtott vala a Lévi házából való Áronnak vesszeje, és hajtást hajtott, és virágot növelt, és mandolát érlelt. 9
És kihozá Mózes mind azokat a vesszőket az Úr színe elől mind az Izráel fiai elé, és miután megnézték vala, vevé kiki az ő vesszejét. 10
És monda az Úr Mózesnek: Vidd vissza az Áron vesszejét a bizonyság ládája elé, hogy őriztessék ott a lázadó fiaknak jegyűl, hogy megszünjék az én ellenem való zúgolódások, hogy meg ne halljanak. 11, 12
És megcselekedé Mózes; a mint parancsolta az Úr néki, akképen cselekedék. 13
És szólának Izráel fiai Mózesnek, mondván: Ímé pusztulunk, veszünk, mi mindnyájan elveszünk! Valaki közel járul az Úrnak sátorához, meghal. Avagy mindenestől elpusztulunk-é?!

18 És monda az Úr Áronnak: Te és a te fiaid, és a te atyádnak háza te veled, hordozzátok a szent hajlék körűl való hamisság büntetését. Te és a te fiaid te veled, hordozzátok a ti papságtok hamisságának büntetését. 2
A te atyádfiait, Lévinek törzsét, a te atyádnak nemzetségét is vedd magad mellé, melletted legyenek, és néked szolgáljanak; te pedig és a te fiaid veled, szolgáljatok a bizonyság sátora előtt. 3
És ügyeljenek a te ügyedre és az egész sátornak ügyére; de a szenthajlék edényeihez és az oltárhoz ne járuljanak, hogy meg ne haljanak mind ők, mind ti. 4
És melletted legyenek, és ügyeljenek a gyülekezet sátorának ügyére, a sátornak minden szolgálatja szerint; de idegen ne járuljon ti hozzátok. 5
Ügyeljetek azért a szenthajléknak ügyére, és az oltárnak ügyére, hogy ne legyen ezután harag Izráel fiai ellen. 6
Mert ímé én választottam a ti atyátokfiait, a lévitákat Izráel fiai közűl, mint az Úrnak adottakat, néktek ajándékúl, hogy szolgáljanak a gyülekezet sátorának szolgálatában. 7
Te pedig és a te fiaid te veled, ügyeljetek a ti papságotokra mindenben, a mik az oltárhoz tartoznak, és a függönyön belől vannak, hogy azokban szolgáljatok; a ti papságotoknak tisztét adtam néktek ajándékúl, azért az idegen, a ki oda járul, haljon meg. 8
Szóla azután az Úr Áronnak: Ímé én néked adtam az én felemelt áldozataimra való ügyelést is, valamit Izráel fiai nékem szentelnek, néked és a te fiaidnak adtam azokat felkenetési díjúl, örökkévaló rendelés szerint. 9
Ez legyen tiéd a legszentségesebbekből, a melyek tűzzel meg nem égettetnek: Minden ő áldozatjok, akár ételáldozatjok, akár bűnért való áldozatjok, akár pedig vétekért való áldozatjok, a miket nékem adnak, mint legszentségesebbek, tiéid legyenek és a te fiaidé. 10
A legszentségesebb helyen egyed meg azt, csak férfiak egyék azt; szentség legyen tenéked. 11
Ez is tiéd legyen, mint felemelt áldozat az ő ajándékukból, Izráel fiainak minden meglóbált áldozataival együtt; néked adtam azokat és a te fiaidnak, és a te leányaidnak, a kik veled vannak, örökkévaló rendelés szerint; mindenki, a ki tiszta a te házadban, eheti azt: 12
Az olajnak minden kövérjét, és minden kövérjét a mustnak és gabonának, azoknak zsengéit, a melyeket az Úrnak adnak, tenéked adtam. 13
Mindennek első gyümölcsei az ő földjökön, a melyeket az Úrnak visznek, tiéid legyenek; mindenki, a ki tiszta a te házadban, egye azokat. 14
Minden, a mi teljesen Istennek szenteltetik Izráelben, tiéd legyen. 15
Minden, a mi az élő állatok közűl az anyaméhet megnyitja, a melyet az Úrnak visznek, mind emberekből s mind barmokból a tiéd legyen; csakhogy az embernek elsőszülöttét váltasd meg, és a tisztátalan állatnak elsőszülöttét is megváltassad. 16
A melyek pedig váltságosok, egy hónapostól kezdve váltasd meg a te becslésed szerint, öt ezüst sikluson a szent siklus szerint; húsz géra az. 17
De a tehénnek első fajzását, vagy a juhnak első fajzását, vagy a kecskének első fajzását meg ne váltasd; mert szentelni valók azok; a véröket hintsd az oltárra, és azoknak kövé-

18 rit füstölögtesd el kedves illatú tűzáldozatúl az Úrnak. Azoknak húsa pedig tiéd legyen, a miképen a
19 meglóbált szegy, és a mint a jobb lapoczka is tiéd lesz. Minden felemelt áldozatot a szent dolgokból, a
melyeket az Úrnak áldoznak Izráel fiai, néked adtam örökkévaló rendelés szerint, és a te fiaidnak, és a
te leányidnak a kik veled vannak; sónak szövetsége ez, örökkévaló az Úr előtt, néked és a te magodnak
20 veled. Monda pedig az Úr Áronnak: Az ő földjökből örökséged nem lesz, sem osztályrészed nem lesz
21 néked ő közöttök: Én vagyok a te osztályrészed és a te örökséged Izráel fiai között. De ímé a Lévi fiainak
örökségűl adtam minden tizedet Izráelben; az ő szolgálatjokért való osztályrész ez, a melylyel teljesítik
22 ők a gyülekezet sátorának szolgálatát. És ne járuljanak ezután Izráel fiai a gyülekezetnek sátorához,
23 hogy ne vétkezzenek, és meg ne haljanak. De a léviták teljesítsék a gyülekezet sátorának szolgálatát,
és ők viseljék az ő bűnüket; örökkévaló rendelés legyen a ti nemzetségeiteknél, hogy Izráel fiai között
24 ne birjanak örökséget. Mivelhogy Izráel fiainak tizedét, a mit felemelt áldozatúl visznek fel az Úrnak,
25 adtam a lévitáknak örökségűl: azért végeztem ő felőlök, hogy Izráel fiai között ne birjanak örökséget. És
26 szóla az Úr Mózesnek, mondván: A lévitáknak pedig szólj, és mondd meg nékik: Mikor beszeditek Izráel
fiaitól a tizedet, a melyet örökségtekűl adtam néktek azoktól, akkor áldozzatok abból felemelt áldozatot
27 az Úrnak; a tizedből tizedet. És ez a ti felemelt áldozatotok olyanul tulajdoníttatik néktek, mint a szé-
28 rűről való gabona és mint a sajtóból kiömlő bor. Így vigyetek ti is felemelt áldozatot az Úrnak minden ti
tizedetekből, a melyet beszedtek Izráel fiaitól, és adjátok abból az Úrnak felemelt áldozatot Áronnak, a
29 papnak. Minden ti ajándékotokból vigyétek a felemelt áldozatokat az Úrnak, mindenből a kövérjét, a mi
30 abból szentelni való. Mondd meg azt is nékik: Mikor a kövérjét áldozzátok abból, olyanúl tulajdoníttatik
31 az a lévitáknak, mintha a szérűről és sajtóból adnák. Megehetitek pedig azt minden helyen, ti és a ti
32 házatok népe; mert jutalmatok ez néktek a gyülekezet sátorában való szolgálatotokért. És nem lesztek
bűnösök a miatt, ha abból a kövérjét áldozzátok: és Izráel fiainak szent dolgait sem fertőztetitek meg, és
meg sem haltok.

19, 2 Szóla azután az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: Ez a törvény rendelése, a melyet parancsolt az
Úr, mondván: Szólja Izráel fiainak, hogy hozzanak hozzád egy veres tehenet, épet, a melyben ne legyen
3 hiba, a melynek nyakán iga nem volt. És adjátok azt Eleázárnak, a papnak, és ő vitesse ki azt a táboron
4 kívűl, és öljék meg azt ő előtte. És vegyen Eleázár, a pap annak véréből az ő újjával, és hintsen a gyü-
5 lekezet sátorának eleje felé annak véréből hétszer. Azután égessék meg azt a tehenet az ő szemei előtt;
6 annak bőrét, húsát, és vérét a ganéjával együtt égessék meg. Akkor vegyen a pap czédrusfát, izsópot és
7 karmazsint, és vesse a tehénnek égő részei közé. És mossa meg a pap az ő ruháit, az ő testét is mossa
8 le vízzel, és azután menjen be a táborba, és tisztátalan legyen a pap estvéig. Az is, a ki megégeti azt,
9 mossa meg az ő ruháit vízzel, és az ő testét is mossa le vízzel, és tisztátalan legyen estvéig. Valamely
tiszta ember pedig szedje fel annak a tehénnek hamvát, és helyezze el azt a táboron kivűl tiszta helyre,
hogy legyen az Izráel fiai gyülekezetének szolgálatára a tisztulásnak vizéhez; bűnért való áldozat ez.
10 És az, a ki felszedi a tehénnek hamvát, mossa meg az ő ruháit, és tisztátalan legyen estvéig; és legyen
11 ez Izráel fiainak és a köztök tartózkodó jövevénynek örök rendelésűl. A ki illeti akármely embernek a
12 holttestét, és tisztátalanná lesz hét napig: Az olyan tisztítsa meg magát azzal a vízzel harmadnapon és
hetednapon, és tiszta lesz; ha pedig nem tisztítja meg magát harmadnapon és hetednapon, akkor nem
13 lesz tiszta. Valaki holtat illet, bármely embert a ki megholt, és meg nem tisztítja magát, az megfertézteti
az Úrnak hajlékát; és irtassék ki az a lélek Izráelből; mivelhogy tisztulásnak vize nem hintetett ő reá,
14 tisztátalan lesz; még rajta van az ő tisztátalansága. Ez legyen a törvény, mikor valaki sátorban hal meg:
15 Mindaz, a ki bemegy a sátorba, és mindaz, a ki ott van a sátorban, tisztátalan legyen hét napig. Minden
16 nyitott edény is, a melyen nincs lezárható fedél, tisztátalan. És mindaz, a ki illeti a mezőn fegyverrel
17 megöletettet, vagy megholtat, vagy emberi csontot, vagy sírt, tisztátalan legyen hét napig. És vegyenek
18 a tisztátalanért a bűnért való megégetett áldozatnak hamvából, és töltsenek arra élő vizet edénybe. Va-
lamely tiszta ember pedig vegyen iszópot, és mártsa azt vízbe, és hintse meg a sátort és minden edényt,
és minden embert, a kik ott lesznek; és azt is, a ki a csontot, vagy a megöltet, vagy a megholtat, vagy a
19 koporsót illette. Hintse pedig meg a tiszta a tisztátalant harmadnapon és hetednapon, és tisztítsa meg
20 őt hetednapon; azután mossa meg az ő ruháit, mossa le magát is vízzel, és tiszta lesz estve. Ha pedig
valaki tisztátalanná lesz, és nem tisztítja meg magát, az a lélek irtassék ki a község közűl; mivelhogy az
21 Úrnak szenthelyét megfertéztette, a tisztulásnak vize nem hintetett ő reá, tisztátalan az. Ez legyen ő
nálok örök rendelésűl: mind az, a ki hinti a tisztulásnak vizét, mossa meg az ő ruháit; mind az, a ki illeti
22 a tisztulásnak vizét, tisztátalan legyen estvéig. És valamit illet a tisztátalan, tisztátalan legyen az; és
az a lélek is, a ki illeti azt, tisztátalan legyen estvéig.

20 És eljutának Izráel fiai, az egész gyülekezet Czin pusztájába az első hónapban, és megtelepedék a

nép Kádesben, és meghala ott Miriám, és eltemetteték ott. De nem vala vize a gyülekezetnek, össze- 2
gyűlének azért Mózes és Áron ellen. És feddőzék a nép Mózessel, és szólának mondván: Vajha holtunk 3
volna meg, mikor megholtak a mi atyánkfiai az Úr előtt! És miért hoztátok az Úrnak gyülekezetét e 4
pusztába, hogy meghaljunk itt mi, és a mi barmaink? És miért hoztatok fel minket Égyiptomból, hogy 5
e rossz helyre hozzatok minket, hol nincs vetés, sem füge, sem szőlő, sem gránátalma, és inni való víz
sincsen! Elmenének azért Mózes és Áron a gyülekezetnek színe elől, a gyülekezet sátorának nyílása elé, 6
és arczukra borúlának; és megjelenék nékik az Úrnak dicsősége. És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 7
Vedd ezt a vesszőt, és gyűjtsd össze a gyülekezetet te, és Áron, a te atyádfia, és szóljatok ím e kősziklának 8
az ő szemeik előtt, hogy adjon vizet; és fakaszsz vizet nékik e kősziklából, és adj inni a gyülekezetnek
és az ő barmaiknak. Vevé azért Mózes azt a vesszőt az Úrnak színe elől a mint parancsolta vala néki. 9
És összegyűjték Mózes és Áron a gyülekezetet a kőszikla elé, és monda nékik: Halljátok meg most, ti 10
lázadók! Avagy e kősziklából fakaszszunk-é néktek vizet? És felemelé Mózes az ő kezét, és megüté a 11
kősziklát az ő vesszejével két ízben; és sok víz ömle ki, és ivék a gyülekezet és az ő barmai. És monda 12
az Úr Mózesnek és Áronnak: Mivelhogy nem hittetek nékem, hogy megdicsőítettetek volna engem Izráel
fiainak szeme előtt: azért nem viszitek be e községet a földre, a melyet adtam nékik. Ezek a versen- 13
gésnek vizei, a melyekért feddőztek Izráel fiai az Úrral; és megdicsőítette magát ő bennök. És külde 14
Mózes követeket Kádesből Edom királyához, kik így szólának: Ezt mondja a te atyádfia az Izráel: Te
tudod mindazt a nyomorúságot, a mely mi rajtunk esett: Hogy a mi atyáink alámentek Égyiptomba, és 15
sok ideig laktunk Égyiptomban, és hogy nyomorgatának minket az égyiptombeliek, és a mi atyáinkat.
És kiáltottunk az Úrhoz, és meghallgatta a mi szónkat, és angyalt külde és kihozott minket Égyiptom- 16
ból; és ímé Kádesben vagyunk a te határodnak végvárosában. Hadd mehessünk át a te földeden! Nem 17
megyünk át sem mezőn, sem szőlőn, és kútvizet sem iszunk; az országúton megyünk, és nem térünk sem
jobbra, sem balra, míg általmegyünk a te határodon. Felele pedig Edom: Nem mehetsz át az én föld- 18
emen, hogy fegyverrel ne menjek ellened! És mondának néki Izráel fiai: A járt úton megyünk fel, és ha 19
a te vizedet iszszuk, én és az én barmaim, megadom annak az árát. Nincs egyéb szándékom, csak hogy
gyalog mehessek át. Az pedig monda: Nem mégy át. És kiméne ő ellene Edom sok néppel és nagy erővel. 20
Mivel nem akará Edom megengedni Izráelnek, hogy általmenjen az ő országán: azért eltére Izráel ő tőle. 21
Majd elindulának Kádesből, és jutának Izráel fiai, az egész gyülekezet a Hór hegyére. És szóla az Úr Mó- 22, 23
zesnek és Áronnak, a Hór hegyénél, Edom földének határán, mondván: Áron az ő népeihez takaríttatik: 24
mert nem megy be a földre, a melyet Izráel fiainak adtam, mivelhogy ellenszegültetek az én szómnak a
versengésnek vizénél. Vedd Áront és Eleázárt, az ő fiát, és vezesd fel őket a Hór hegyére. És vetkeztesd 25, 26
le Áront az ő ruháiból, és öltöztesd fel azokba Eleázárt, az ő fiát; mert Áron az ő népéhez takaríttatik,
és meghal ott. És úgy cselekedék Mózes, a mint parancsolta vala az Úr, és felmenének a Hór hegyére 27
az egész gyülekezet láttára. És Mózes levetkezteté Áront az ő ruháiból, és felöltözteté azokba Eleázárt, 28
az ő fiát. És meghala Áron ott a hegynek tetején, Mózes pedig és Eleázár leszálla a hegyről. És látá az 29
egész gyülekezet, hogy meghalt vala Áron, és siratá Áront harmincz napig Izráelnek egész háza.

Mikor pedig meghallotta a Kananeus, Arad királya, a ki lakozik vala dél felől, hogy jön Izráel a ké- **21**
meknek útján: megütközék Izráellel, és foglyokat ejte közűlök. Fogadást tőn azért Izráel az Úrnak, 2
és monda: Ha valóban kezembe adod e népet, eltörlöm az ő városait. És meghallotta az Úr Izráelnek 3
szavát, és kézbe adá a Kananeust, és eltörlé őket, és azoknak vároasait. És nevezé azt a helyet Hormá-
nak. És elindulának a Hór hegyétől a veres tengerhez vivő úton, hogy megkerüljék Edom földét. És a 4
népnek lelke megkeseredék útközben. És szóla a nép Isten ellen és Mózes ellen: Miért hoztatok fel min- 5
ket Égyiptomból, hogy meghaljunk e pusztában? Mert nincsen kenyér, víz sincsen, és e hitvány eledelt
útálja a mi lelkünk. Bocsáta azért az Úr a népre tüzes kígyókat, és megmardosák a népet, és sokan 6
meghalának Izráel népéből. Akkor méne a nép Mózeshez, és mondák: Vétkeztünk, mert szólottunk az 7
Úr ellen és te ellened; imádkozzál az Úrhoz, hogy vigye el rólunk a kígyókat. És imádkozék Mózes a
népért. És monda az Úr Mózesnek: Csinálj magadnak tüzes kígyót, és tűzd fel azt póznára; és ha va- 8
laki megmarattatik, és feltekint arra, életben maradjon. Csinála azért Mózes rézkígyót, és feltűzé azt 9
póznára. És lőn, hogy ha a kígyó valakit megmar vala, és az feltekinte a rézkígyóra, életben marada.
Azután elindulának Izráel fiai, és tábort ütének Obóthban. Obóthból is elindulának, és tábort ütének 10, 11
Hije-Abarimban, abban a pusztában, a mely Moáb előtt vala napkelet felől. Onnét elindulának, és tábort 12
ütének Zéred völgyében. Onnét elindulának, és tábort ütének az Arnon vizén túl, a mely van a puszta- 13
tában, és kijő az Emoreus határából. Mert az Arnon Moábnak határa Moáb között és Emoreus között.

14, 15 Azért van szó az Úr hadainak könyvében: Vahébről Szúfában, és a patakokról Arnonnál, És a patakok
16 folyásáról, a mely Ar város felé hajol és Moáb határára dűl. És onnét Béérbe menének. Ez az a kút,
17 a melynél mondotta vala az Úr Mózesnek: Gyűjtsd össze a népet, és adok nékik vizet. Akkor éneklé
18 az Izráel ez éneket: Jőjj fel óh kút! énekeljetek néki! Kút, a melyet fejedelmek ástak; a nép előkelői
19 vájtak, kormánypálczával, vezérbotjaikkal. És a pusztából Mathanába menének. És Mathanából Naha-
20 liélbe, és Nahaliélből Bámóthba. Bámóthból pedig abba a völgybe, a mely Moáb mezején van, onnan a
21 Piszga tetejére, a mely a sivatagra néz. És külde Izráel követeket Szíhonhoz az Emoreusok királyához,
22 mondván: Hadd mehessek át a te földeden! Nem hajlunk mezőre, sem szőlőre, kútvizet sem iszunk; az
23 országúton megyünk, míg átmegyünk a te határodon. De nem engedé Szíhon Izráelnek, hogy átmenjen az ő határán, sőt egybegyűjté Szíhon minden népét, és kiméne Izráel ellen a pusztába, és jöve Jaháczba;
24 és megütközék Izráellel. És megveré őt Izráel fegyvernek élivel, és elfoglalá annak földét Arnontól Jab-
25 bókig, az Ammon fiaiig; mert erős vala az Ammon fiainak határa. És elfoglalá Izráel mind e városokat,
26 és megtelepedék Izráel az Emoreusok minden városában, Hesbonban és annak minden városában; Mert Hesbon Szíhonnak az Emoreusok királyának városa vala, ki is hadakozott vala Moábnak előbbi királyával, és elvett vala minden földet annak kezéből Arnonig. Azért mondják a példabeszédmondók: Jőjjetek
28 Hesbonba! Építtessék és erősíttessék Szíhon városa! Mert tűz jött ki Hesbonból, láng szíhon városából;
29 megemésztette Art, Moábnak városát, Arnon magaslatainak urait. Jaj néked Moáb! Elvesztél Kámos-
30 nak népe! Futásra adta ő fiait, leányait fogságra Szíhonnak, az emoreus királynak. De mi lövöldöztük
31 őket, elveszett Hesbon Dibonig, és elpusztítottuk Nofáig, a mely Medebáig ér. Megtelepedék azért Izráel
32 az Emoreusok földén. És elkülde Mózes, hogy megkémleljék Józert, és bevevék annak városait, és kiűzé
33 az Emoreust, a ki ott vala. Majd megfordulának, és felmenének a Básánba vivő úton. És kijöve Og, Bá-
34 sán királya ő ellenök, ő és egész népe, hogy megütközzenek Hedreiben. Akkor monda az Úr Mózesnek: Ne félj tőle, mert a te kezedbe adtam őt, és egész népét, és az ő földét. És úgy cselekedjél vele, a miképen
35 cselekedtél Szíhonnal az Emoreusok királyával, a ki lakik vala Hesbonban. Megverék azért őt és az ő fiait és egész népét annyira, hogy egy sem marada belőle; és elfoglalák az ő földét.

22 És tovább menének Izráel fiai, és tábort ütének Moáb mezőségén a Jordánon túl, Jérikó ellenében.
2 És mikor látta Bálák, a Czippór fia mind azokat, a melyeket cselekedett vala Izráel az Emoreussal:
3, 4 Igen megrémüle Moáb a néptől, mivelhogy sok vala az, és búsula Moáb Izráel fiai miatt. Monda azért Moáb Midián véneinek: Most elnyalja e sokaság minden mi környékünket, a miképen elnyalja az ökör
5 a mezőnek pázsitját. (Bálák pedig, Czippórnak fia Moáb királya vala abban az időben.) Külde azért követeket Bálámhoz a Béór fiához Péthorba, a mely vala a folyóvíz mellett, az ő népe fiainak földére, hogy hívják őt, mondván: Ímé nép jött ki Égyiptomból, és ímé ellepte e földnek színét, és megtelepszik
6 én ellenemben. Most azért kérlek jöjj el, átkozd meg érettem e népet, mert erősebb nálamnál; talán erőt vehetek rajta, megverjük őt, és kiűzhetem őt e földből; mert jól tudom, hogy a kit megáldasz, meg
7 lesz áldva, és a kit megátkozol, átkozott lesz. Elmenének azért Moábnak vénei és Midiánnak vénei, és a jövendőmondásnak jutalma kezeikben vala, és jutának Bálámhoz, és megmondák néki Bálák izenetét.
8 Ő pedig monda nékik: Háljatok itt az éjjel, és feleletet adok néktek, a miképen szól nékem az Úr. És
9 Moábnak fejedelmei ott maradának Bálámnál. Eljöve pedig az Isten Bálámhoz, és monda: Kicsodák
10 ezek a férfiak te nálad? És monda Bálám az Istennek: Bálák Czippór fia, Moáb királya, küldött én
11 hozzám, ezt mondván: Ímé e nép, a mely kijött Égyiptomból, ellepte a földnek színét; most azért jöjj
12 el, átkozd meg azt érettem, talán megharczolhatok vele, és kiűzhetem őt. És monda Isten Bálámnak:
13 Ne menj el ő velök, ne átkozd meg azt a népet, mert áldott az. Felkele azért Bálám reggel, és monda a Bálák fejedelmeinek: Menjetek el a ti földetekre; mert nem akarja az Úr megengedni nékem, hogy
14 elmenjek veletek. És felkelének Moáb fejedelmei, és jutának Bálákhoz, és mondának: Nem akart Bálám
15, 16 eljönni velünk. Elkülde azért ismét Bálák több fejedelmet, amazoknál előkelőbbeket. És eljutának Bálámhoz, és mondának néki: Ezt mondja Bálák, Czippórnak fia: Kérlek, ne vonakodjál eljönni hozzám!
17 Mert igen-igen megtisztellek téged, és akármit mondasz nékem, megcselekszem. Jöjj el azért kérlek,
18 és átkozd meg értem e népet! Bálám pedig felele és monda a Bálák szolgáinak: Ha Bálák az ő házát aranynyal és ezüsttel tele adná is nékem, nem hághatom át az Úrnak, az én Istenemnek szavát, hogy
19 valamit miveljek; kicsit vagy nagyot. Most mindazonáltal maradjatok itt kérlek ti is ez éjjel, hadd
20 tudjam meg, mit szól ismét az Úr nékem? És eljöve Isten Bálámhoz éjjel, és monda néki: Ha azért jöttek e férfiak, hogy elhívjanak téged: kelj fel, menj el velök; de mindazáltal azt cselekedjed, a mit mondok majd
21, 22 néked. Felkele azért Bálám reggel, és megnyergelé az ő szamarát, és elméne a Moáb fejedelmeivel. De megharaguvék Isten, hogy elmegy vala ő. És megálla az Úrnak angyala az útban, hogy ellenkezzék vele;

ő pedig üget vala a szamarán, és két szolgája vala vele. És meglátá a szamár az Úrnak angyalát, a mint 23
áll vala az úton, és mezítelen fegyvere a kezében; letére azért a szamár az útról, és méne a mezőre; Bálám
pedig veré az ő szamarát, hogy visszatérítse azt az útra. Azután megálla az Úrnak angyala a szőlőnek 24
ösvényén, holott innen is garád, onnan is garád vala. A mint meglátá a szamár az Úrnak angyalát, a 25
falhoz szorúla, és a Bálám lábát is oda szorítá a falhoz; ezért ismét megveré azt. Az Úr angyala pedig 26
ismét tovább méne, és megálla szoros helyen, hol nem volt út a kitérésre, sem jobbra, sem balra. A mint 27
meglátá a szamár az Úrnak angyalát, lefeküvék Bálám alatt, azért megharaguvék Bálám, és megveré a
szamarat bottal. És megnyitá az Úr a szamárnak száját, és monda a szamár Bálámnak: Mit vétettem 28
néked, hogy immár háromszor vertél meg engem? Bálám pedig monda a szamárnak: Mert megcsúfoltál 29
engem! Vajha volna fegyver a kezemben, nyilván megölnélek most téged. És monda a szamár Bálámnak: 30
Avagy nem te szamarad vagyok-é, a melyen járni szoktál, a mióta megvagy, mind e napig? Avagy szoktam
volt-é veled e képen cselekedni? Az pedig felele: Nem. És megnyitá az Úr a Bálám szemeit, és látá az Úr 31
angyalát, a mint áll vala az útban, és mezítelen fegyverét az ő kezében; akkor meghajtá magát és arczra
borúla. Az Úrnak angyala pedig monda néki: Miért verted meg a te szamaradat immár három ízben? 32
Ímé én jöttem ki, hogy ellenkezzem veled, mert veszedelmes ez az út én előttem. És meglátott engem a 33
szamár, és kitért én előttem immár három ízben; ha ki nem tért volna előlem, most meg is öltelek volna
téged, őt pedig életben hagytam volna. Monda azért Bálám az Úr angyalának: Vétkeztem, mert nem 34
tudtam hogy te állasz előttem az útban. Most azért, ha nem tetszik ez néked, visszatérek. Az Úrnak 35
angyala pedig monda Bálámnak: Menj el e férfiakkal; mindazáltal a mit én mondok majd néked, azt
mondjad. Elméne azért Bálám a Bálák fejedelmeivel. Mikor pedig meghallá Bálák, hogy jön Bálám, 36
kiméne elébe Moábnak egyik városába, a mely az Arnon vidékén, a határ szélén vala. És monda Bálák 37
Bálámnak: Avagy nem küldözgettem-é hozzád, hogy hívjanak téged? Miért nem jösz vala én hozzám?
Avagy valóban nem tisztelhetnélek meg téged? Bálám pedig monda Báláknak: Ímé eljöttem hozzád. 38
Most pedig szólhatok-é magamtól valamit? A mi mondani valót Isten ád az én számba, azt mondom. És 39
elméne Bálám Bálákkal, és eljutának Kirjat-Husótba. És vágata Bálák ökröket és juhokat, és küldé 40
Bálámnak és a fejedelmeknek, a kik vele valának. Reggel pedig magához vevé Bálák Bálámot és felvivé 41
őt a Baál magas hegyére, hogy meglássa onnét a népnek valami részét.

És monda Bálám Báláknak: Építs itt nékem hét oltárt, és készíts el ide nékem hét tulkot és hét kost. **23**
És úgy cselekedék Bálák a miképen mondotta vala Bálám. És áldozék Bálák és Bálám mindenik oltáron 2
egy-egy tulkot és egy-egy kost. És monda Bálám Báláknak: Állj meg a te égőáldozatod mellett, én pedig 3
elmegyek; talán előmbe jő az Úr nékem, és a mit mutat majd nékem, megjelentem néked. Elméne azért
egy kopasz oromra. És elébe méne Isten Bálámnak, és monda néki Bálám: A hét oltárt elrendeztem, és 4
áldoztam mindenik oltáron egy-egy tulkot és egy-egy kost. Az Úr pedig ígét ada Bálámnak szájába, és 5
monda néki: Térj vissza Bálákhoz, és így szólj. És visszatére ő hozzá, és ímé áll vala az ő égő áldozata 6
mellett; ő maga és Moábnak minden fejedelme. És elkezdé az ő példázó beszédét és monda: Siriából 7
hozatott engem Bálák, Moábnak királya kelet hegyeiről, mondván: Jöjj, átkozd meg nékem Jákóbot,
és jöjj, szidalmazd meg Izráelt; Mit átkozzam azt, a kit Isten nem átkoz, és mit szidalmazzam azt, a 8
kit az Úr nem szidalmaz? Mert sziklák tetjétől nézem őt, és halmokról tekintem őt; ímé oly nép, a 9
mely maga fog lakni, és nem számláltatik a nemzetek közé. Ki számlálhatja meg Jákób porát, és Izráel 10
negyedrészének számát? Haljon meg az én lelkem az igazak halálával, és legyen az én utolsó napom, mint
az övé! És monda Bálák Bálámnak: Mit cselekeszel én velem? Hogy megátkozzad ellenségeimet, azért 11
hoztalak téged, és ímé igen megáldád őket. Ez pedig felele és monda: Avagy nem arra kell-é vigyáznom, 12
hogy azt szóljam, a mit az Úr adott az én számba? Monda azután néki Bálák: Kérlek, jöjj velem más 13
helyre, honnét meglássad őt, de csak valamely részét látod annak, és őt mindenestől nem látod, és átkozd
meg őt onnét nékem. És vivé őt az őrállók helyére, a Piszga tetejére, és épite hét oltárt, és áldozék egy- 14
egy tulkot és egy-egy kost mindenik oltáron. És monda Báláknak: Állj meg itt a te égőáldozatod mellett, 15
én pedig elébe megyek amoda. Elébe méne azért az Úr Bálámnak, és ígét ada az ő szájába, és monda: 16
Térj vissza Bálákhoz, és így szólj. Méne azért ő hozzá, és ímé ő áll vala az ő égőáldozata mellett, és 17
Moáb fejedelmei is ő vele. És monda néki Bálák: Mit szóla az Úr? Akkor elkezdé az ő példázó beszédét, 18
és monda: Kelj fel Bálák, és halljad; figyelj reám Czippórnak fia! Nem ember az Isten, hogy hazudjék, 19
és nem embernek fia, hogy megváltozzék. Mond-é ő valamit, hogy meg ne tenné? Igér-é valamit, hogy
azt ne teljesítené? Ímé parancsolatot vettem, hogy áldjak; ha ő áld, én azt meg nem fordíthatom. Nem 20, 21
vett észre Jákóbban hamisságot, és nem látott gonoszságot Izráelben. Az Úr, az ő Istene van ő vele;
és királynak szóló rivalgás hangzik ő benne. Isten hozta ki őket Égyiptomból, az ő ereje mint a vad 22

23 bivalyé. Mert nem fog varázslás Jákóbon, sem jövendőmondás Izráelen. idején adatik tudtára Jákóbnak
24 és Izráelnek: mit mívelt Isten? Ímé e nép felkél mint nőstény oroszlán, és feltámad mint hím oroszlán;
25 nem nyugszik, míg prédát nem eszik, és elejtettek vérét nem iszsza. Akkor monda Bálák Bálámnak: Se
26 ne átkozzad, se ne áldjad őt. Felele pedig Bálám, és monda Bláknak: Avagy nem szólottam volt-é néked,
27 mondván: Valamit mond nékem az Úr, azt mívelem? És monda Bálák Bálámnak: Jöjj, kérlek, elviszlek
28 téged más helyre; talán tetszeni fog az Istennek, hogy megátkozzad onnét e népet én érettem. Elvivé
29 azért Bálák Bálámot a Peór tetejére, a mely a puszta felé néz. És monda Bálám Bláknak: Építtess itt
30 nékem hét oltárt, és készíts el ide nékem hét tulkot és hét kost. Úgy cselekedék azért Bálák, a mint
mondotta volt Bálám, és áldozék minden oltáron egy-egy tulkot és egy-egy kost.

24 Mikor pedig látta Bálám, hogy tetszik az Úrnak, hogy megáldja Izráelt, nem indúla, mint az előtt,
2 varázslatok után, hanem fordítá az ő orcáját a puszta felé. És mikor felemelte Bálám az ő szemeit,
3 látá Izráelt, a mint letelepedett az ő nemzetségei szerint; és Istennek lelke vala ő rajta. Akkor elkezdé
az ő példázó beszédét és monda: Bálámnak, Beór fiának szózata, a megnyílt szemű embernek szózata.
4 Annak szózata, a ki hallja Istennek beszédét, a ki látja a Mindenhatónak látását, leborúlva, de nyitott
5, 6 szemekkel: Mily szépek a te sátoraid óh Jákób! a te hajlékaid óh Izráel! Mint kiterjesztett völgyek,
7 mint kertek a folyóvíz mellett, mint az Úr plántálta áloék, mint czédrusfák a vizek mellett! Víz ömledez
8 az ő vedreiből, vetését bő víz öntözi; királya nagyobb Agágnál, és felmagasztaltatik az ő országa. Isten
hozta ki Égyiptomból, az ő ereje mint a vad bivalyé: megemészti a pogányokat, az ő ellenségeit; csontja-
9 ikat megtöri, és nyilaival által veri. Lehever, nyugszik mint hím oroszlán, és mint nőstény oroszlán; ki
10 serkenti fel őt? A ki áld téged, áldott lészen, és a ki átkoz téged, átkozott lészen. És felgerjede Bláknak
haragja Bálám ellen, és egybeüté kezeit, és monda Bálák Bálámnak: Azért hívtalak téged, hogy átkozd
11 meg ellenségeimet; és ímé igen megáldottad immár három ízben. Most azért fuss a te helyedre. Mon-
12 dottam vala, hogy igen megtisztellek téged; de ímé megfosztott téged az Úr a tisztességtől. És monda
13 Bálám Bláknak: A te követeidnek is, a kiket küldöttél volt hozzám, nem így szólottam-é, mondván: Ha
Bálák az ő házát ezüsttel és aranynyal tele adná is nékem, az Úrnak beszédét által nem hághatom, hogy
14 magamtól jót, vagy rosszat cselekedjem. A mit az Úr szól, azt szólom. Most pedig én elmegyek ímé az
én népemhez; jőjj, hadd jelentsem ki néked, mit fog cselekedni e nép a te népeddel, a következő időben.
15 És elkezdé az ő példázó beszédét, és monda: Bálámnak, Beór fiának szózata, a megnyilt szemű ember
16 szózata, Annak szózata, a ki hallja Istennek beszédét, és a ki tudja a Magasságosnak tudományát, és a
17 ki látja a Mindenhatónak látását, leborulva, de nyitott szemekkel. Látom őt, de nem most; nézem őt, de
nem közel. Csillag származik Jákóbból, és királyi pálcza támad Izráelből; és általveri Moábnak oldalait,
18 és összetöri Sethnek minden fiait. És Edom más birtoka lesz, Szeir az ő ellensége is másnak birtoka lesz;
19 de hatalmasan cselekszik Izráel. És uralkodik a Jákóbtól való, és elveszti a városból a megmaradtat.
20 És mikor látja vala Amáleket, elkezdé az ő példázó beszédét, és monda: Amálek első a nemzetek között,
21 de végezetre mindenestől elvész. És mikor látja vala a Keneust, elkezdé példázó beszédét, és monda:
22 Erős a te lakhelyed, és sziklára raktad fészkedet; Mégis el fog pusztulni Kain; a míg Assur téged fogva
23 viszen. Újra kezdé az ő példázó beszédét, és monda: Óh, ki fog élni még, a mikor véghez viszi ezt az
24 Isten? És Kittim partjairól hajók jőnek, és nyomorgatják Assúrt, nyomorgatják Ébert is, és ez is minde-
25 nestől elvész. Felkele azért Bálám, és elméne, hogy visszatérjen az ő helyére. És Bálák is elméne az ő
útján.

25, 2 Mikor pedig Sittimben lakozik vala Izráel, kezde a nép paráználkodni Moáb leányaival. Mert hívo-
3 gaták a népet az ő isteneik áldozataira; és evék a nép, és imádá azoknak isteneit. És odaszegődék Izráel
4 Bál-Peórhoz; az Úr haragja pedig felgerjede Izráel ellen. És monda az Úr Mózesnek: Vedd elő e népnek
minden főemberét, és akasztasd fel őket az Úrnak fényes nappal; hogy elforduljon az Úr haragjának ger-
5 jedezése Izráeltől. Monda azért Mózes Izráel bíráinak: Kiki ölje meg az ő embereit, a kik odaszegődtek
6 Bál-Peórhoz. És ímé eljöve valaki Izráel fiai közűl, és hoza az ő attyafiai felé egy midiánbeli asszonyt,
Mózes szeme láttára, és Izráel fiai egész gyülekezetének láttára; ők pedig sírnak vala a gyülekezet sáto-
7 rának nyílásánál. És mikor látta vala Fineás, Eleázár fia, Áron papnak unokája, felkele a gyülekezet
8 közűl, és dárdáját vevé kezébe. És beméne az izráelita férfi után a sátorba, és általdöfé mindkettőjöket,
9 mind az izráelita férfit, mind az asszonyt hason. És megszünék a csapás Izráel fiai között. De meghaltak
10, 11 vala a csapás miatt huszonnégy ezeren. Akkor szóla az Úr Mózesnek, mondván: Fineás, Eleázár fia,
Áron pap unokája, elfordította az én haragomat Izráel fiaitól, mivelhogy az én bosszúmat megállotta ő
12 közöttök; ezért nem pusztítom ki bosszúmban Izráel fiait. Mondd azért: Ímé én az én szövetségemet, a

békesség szövetségét adom ő néki. És lészen ő nála és az ő magvánál ő utána az örökkévaló papságnak 13
szövetsége; mivelhogy bosszút állott az ő Istenéért, és engesztelést végze Izráel fiaiért. A megöletett 14
izráelita férfinak neve pedig, a ki a midiánbeli asszonnyal együtt öletett meg, Zimri, a Szálu fia vala,
a Simeon-nemzetség háznépének fejedelme. A megöletett midiánbeli asszony neve pedig Kozbi, Czúr 15
leánya, a ki a Midiániták között az ő atyja háza nemzetségének fejedelme vala. És szóla az Úr Mózes- 16
nek, mondván: Támadjátok meg a Midiánitákat, és verjétek meg őket, Mert ők megtámadtak titeket 17, 18
az ő cselszövéseikkel, a melyeket Peórért és az ő hugokért Kozbiért, a midián fejedelem leányáért szőttek
ellenetek, a ki megöletett a Peór miatt való csapásnak napján.

És lőn a csapás után, szóla az Úr Mózesnek és Eleázárnak, az Áron pap fiának, mondván: Vegyé- **26**, 2
tek számba Izráel fiainak egész gyülekezetét, húsz esztendőstől fogva és feljebb, az ő atyáiknak háznépe
szerint; mindenkit, a ki hadba mehet Izráelben. Szóla azért velök Mózes és Eleázár, a pap, a Moáb me- 3
zőségében a Jordán mellett, Jérikhó ellenében, mondván: Vegyétek számba a népet, húsz esztendőstől 4
fogva és feljebb, a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek és Izráel fiainak, a kik kijöttek volt Égyip-
tom földéből. Rúben elsőszülötte Izráelnek. Rúben fiai ezek: Hánoktól a Hánokiták, Pallutól a Palluiták 5
nemzetsége. Heczrontól a Heczroniták nemzetsége, Kármitól a Kármiták nemzetsége. Ezek a Rúbeni- 6, 7
ták nemzetségei. És lőn az ő számok negyvenhárom ezer, hétszáz és harmincz. És a Pallu fiai valának: 8
Eliáb. Eliáb fiai pedig, Nemuél, Dáthán és Abirám. Ez a Dáthán és Abirám a gyülekezet előljárói valá- 9
nak, a kik feltámadtak vala Mózes ellen és Áron ellen, a Kóré seregében, mikor feltámadának ők az Úr
ellen. És megnyitá a föld az ő száját, és elnyelé őket és Kórét, meghalván az a gyülekezet, mivelhogy 10
megemészte a tűz kétszáz és ötven férfiút, a kik intőpéldául lőnek. Kóré fiai pedig nem halának meg. 11
Simeon fiai az ő nemzetségeik szerint ezek: Nemuéltől a Nemuéliták nemzetsége, Jámintól a Jáminiták 12
nemzetsége, Jákintól a Jákiniták nemzetsége. Zerákhtól a Zerákhiták nemzetsége, Saultól a Sauliták 13
nemzetsége. Ezek a Simeoniták nemzetségei: huszonkét ezer és kétszáz. Gád fiai és az ő nemzetségeik 14, 15
szerint ezek: Sefontól a Sefoniták nemzetsége, Haggitól a Haggiták nemzetsége, Súnitól a Súniták nem-
zetsége. Oznitól az Ozniták nemzetsége, Éritől az Éríták nemzetsége, Arodtól az Aroditák nemzetsége, 16, 17
Arélitől az Aréliták nemzetsége. Ezek Gád fiainak nemzetségei; az ő számok szerint negyven ezer és öt- 18
száz. Júda fiai: Ér és Onán. És meghala Ér és Onán a Kanaán földén. Júda fiai pedig az ő nemzetségeik 19, 20
szerint ezek valának: Séláhtól a Séláhiták nemzetsége, Pérecztől a Pérecziták nemzetsége; Zerákhtól a
Zerákhiták nemzetsége. Pérecz fiai valának pedig: Heczrontól a Heczroniták nemzetsége; Hámultól a 21
Hámuliták nemzetsége. Ezek Júda nemzetségei az ő számok szerint: hetvenhat ezer ötszáz. Izsa khár 22, 23
fiai az ő nemzetségeik szerint ezek: Thólától a Thóláiták nemzetsége; Puvától a Puviták nemzetsége;
Jásubtól a Jásubiták nemzetsége; Simrontól a Simroniták nemzetsége. Ezek Izsakhár nemzetségei az 24, 25
ő számok szerint: hatvannégy ezer háromsz áz. Zebulon fiai az ő nemzetségeik szerint ezek: Szeredtől 26
a Szerediták nemzetsége, Élontól az Éloniták nemzetsége, Jahleéltől a Jahleéliták nemzetsége. Ezek a 27
Zebuloniták nemzetségei az ő számok szerint: hatvan ezer ötszáz. József fiai az ő nemzetségeik szerint 28
ezek: Manasse és Efraim. Manasse fiai: Mákirtól a Mákiriták nemzetsége. Mákir nemzé Gileád ot; 29
Gileádtól a Gileáditák nemzetsége. Ezek Gileád fiai: Jezertől a Jezeriták nemzetsége, Hélektől a Hé- 30
lekiták nemzetsége. És Aszriéltől az Aszriéliták nemzetsége; Sekemtől a Sekemiták nemzetsége. És 31, 32
Semidától a Semiditák nemzetsége és Héfertől a Héferiták nemzetsége. Célofhádnak pedig, a Héfer fi- 33
ának nem voltak fiai, hanem leányai; és a Célofhád leányainak neve ezek: Makhla, Nóa, Hogla, Milkha
és Thircza. Ezek Manasse nemzetségei, és az ő számok ötvenkét ezer és hétszáz. Ezek Efraim fiai 34, 35
az ő nemzetségeik szerint: Suthelákhtól a Suthelákhiták nemzetsége, Békertől a Békeriták nemzetsége,
Tahántól a Tahániták nemzetsége. Ezek pedig a Suthelákh fiai: Érántól az Érániták nemzetsége. Ezek 36, 37
Efraim fiainak nemzetségei az ő számok szerint: harminczkét ezer és ötszáz. Ezek József fiai az ő nem-
zetségeik szerint. Benjámin fiai az ő nemzetségeik szerint ezek: Belától a Belaiták nemzetsége; Asbéltől 38
az Asbéliták nemzetsége; Ahirámtól az Ahirámiták nemzetsége. Sefufámtól a Sefufámiták nemzetsége; 39
Hufámtól a Hufámiták nemzetsége. Bela fiai pedig valának: Ard és Naamán. Ardtól az Arditák nemzet- 40
sége; Naamántól a Naamániták nemzetsége. Ezek Benjámin fiai az ő nemzetségeik szerint, és számok: 41
negyvenöt ezer és hatszáz. Ezek Dán fiai az ő nemzetségeik szerint: Suhámtól a Suhámiták nemzet- 42
sége. Ezek Dán nemzetségei, az ő nemzetségeik szerint. A Suhamiták minden nemzetsége az ő számok 43
szerint: hatvannégy ezer és négyszáz. Áser fiai az ő nemzetségeik szerint ezek: Jimnától a Jimnaiták 44
nemzetsége; Jisvitől a Jisviták nemzetsége; Bériától a Bérihiták nemzetsé ge. A Béria fiaitól: Khébertől 45
a Khéberiták nemzetsége, Malkiéltől a Malkiéliták nemzetsége. Áser leányának pedig neve vala Sérah. 46
Ezek Áser fiainak nemzetségei az ő számok szerint: ötvenhárom ezer és négyszáz. Nafthali fiai az ő 47, 48
nemzetségeik szerint ezek: Jakhczeéltől a Jakhczeéliták nemzets ége, Gúnitól a Gúniták nemzetsége.

49, 50 Jéczertől a Jéczeriták nemzetsége; Sillémtől a Sillémiták nemzetsége. Ezek Nafthali nemzetségei az ő
51 nemzetségeik szerint; az ő számok pedig negyvenöt ezer és négyszáz. Ezek Izráel fiainak megszámláltjai: ha tszáz egyezer hétszáz harmincz. Szóla pedig az Úr Mózesnek, mondván: Ezeknek osztassék el
54 az a föld örökségűl, az ő neveiknek száma szerint. A nagyobb számúnak adj nagyobb örökséget, a kisebb számúnak pedig tedd kisebbé az ő örökségét; mindeniknek az ő száma szerint adattassék az ő öröksége.
55, 56 De sorssal osztassék el a föld; az ő atyjok törzseinek nevei szerint örököljenek. A sors szerint osztassék
57 el az örökség, mind a sok és mind a kevés között. Ezek pedig Lévi megszámláltjai az ő nemzetségeik szerint: Gérsontól a Gérsoniták nemzetsége; Kéháttól a Kéhátiták nemzetsége; Méráritól a Mérárik
58 nemzetsége. Ezek Lévi nemzetségei: A Libniták nemzetsége, a Hébroniták nemzetsége, a Makhliták
59 nemzetsége, a Músiták nemzetsége, a Kórahiták nemzetsége. Kéhát pedig nemzé Amrámot. Amrám feleségének neve pedig Jókebed, a Lévi leánya, a ki Égyiptomban született Lévinek; és ő szülte Amrámnak
60 Áront, Mózest, és Miriámot, az ő leánytestvéröket. És születének Áronnak: Nádáb és Abihu, Eleázár és
61, 62 Ithamár. És meghalának Nádáb és Abihu, mikor idegen tűzzel áldozának az Úr előtt. És vala azoknak száma: huszonhárom ezer, mind férfiak, egy hónapostól fogva és feljebb; mert nem voltak beszámlálva
63 az Izráel fiai közé, mivel nem adatott nékik örökség Izráel fiai között. Ezek Mózesnek és Eleázárnak, a papnak megszámláltjai, a kik megszámlálák Izráel fiait a Moáb mezőségében, Jérikhó átellenében a
64 Jordán mellett. Ezek között pedig nem volt senki a Mózestől és Áron paptól megszámláltattak közűl,
65 mikor megszámlálták vala Izráel fiait a Sinai pusztájában. Mert az Úr mondotta vala nékik: Bizonynyal meghalnak a pusztában; és senki nem maradt meg azok közűl, hanem csak Káleb, a Jefunné fia, és Józsué a Nún fia.

27 Előállának pedig a Czélofhád leányai, a ki Héfer fia vala, a ki Gileád fia, a ki Mákir fia, a ki Manasse fia vala, József fiának, Manassénak nemzetségei közűl. Ezek pedig az ő leányainak neveik: Makhla, Nóa,
2 Hogla, Milkha és Thircza. És megállának Mózes előtt, és Eleázár pap előtt, és a fejedelmek előtt, és az
3 egész gyülekezet előtt a gyülekezet sátorának nyílásánál, mondván: A mi atyánk meghalt a pusztában, de ő nem volt azoknak seregében, a kik összesereglettek volt az Úr ellen a Kóré seregében; hanem az ő
4 bűnéért holt meg, és fiai nem voltak néki. Miért töröltetnék el a mi atyánknak neve az ő nemzetsége
5 közűl, azért, hogy nincsen őnéki fia? Adj örökséget nékünk a mi atyánknak atyjafiai között. Mózes pedig
6, 7 vivé ezeknek ügyét az Úr elé. És szóla az Úr Mózesnek, mondván: Igazat szólnak a Czélofhád leányai: Adj nékik örökségi birtokot az ő atyjoknak atyjafiai között, és szállítsd rájok az ő atyjoknak örökségét.
8 Izráel fiainak pedig szólj, mondván: Mikor valaki meghal, és fia nem leend annak, akkor adjátok annak
9 örökségét az ő leányának. Ha pedig nem leend néki leánya, akkor adjátok az ő örökségét az ő testvé-
10 reinek. Ha pedig nem leendenek néki testvérei, akkor adjátok az ő örökségét az ő atyja testvéreinek.
11 Ha pedig nem leendenek az ő atyjának testvérei, akkor adjátok az ő örökségét annak, a ki legközelebbi atyjafia az ő nemzetségéből, és bírja azt. Legyen pedig ez Izráel fiainak végezett törvényök, a miképen
12 megparancsolta az Úr Mózesnek. Monda azután az Úr Mózesnek: Menj fel ez Abarim hegyére, és lásd
13 meg a földet, a melyet Izráel fiainak adtam. Miután pedig megláttad azt, takaríttatol te is a te népedhez,
14 a miképen oda takaríttatott Áron, a te testvéred; Mivelhogy nem engedétek az én beszédemnek a Czin pusztájában, a gyülekezet versengésének idején, hogy megdicsőítettetek volna engemet ama vizeknél az
15 ő szemeik előtt. Ezek a versengésnek vizei Kádesnél a Czin pusztájában. Szóla azért Mózes az Úrnak,
16, 17 mondván: Az Úr, a minden test lelkének Istene, rendeljen férfiút a gyülekezet fölé. A ki kimenjen ő előttök, és a ki bemenjen ő előttök; a ki kivigye őket, és a ki bevigye őket, hogy ne legyen az Úr gyüleke-
18 zete olyan mint a juhok, a melyeknek nincsen pásztoruk. Az Úr pedig monda Mózesnek: Vedd melléd
19 Józsuét a Nún fiát, a férfiút, a kiben lélek van, és tedd ő reá a te kezedet. És állasd őt Eleázár pap elé, és
20 az egész gyülekezet elé, és adj néki parancsolatokat az ő szemeik előtt. És a te dicsőségedet közöld ő vele,
21 hogy hallgassa őt Izráel fiainak egész gyülekezete. Azután pedig álljon Eleázár pap elé, és kérdje meg őt az Urimnak ítélete felől az Úr előtt. Az ő szava szerint menjenek ki, és az ő szava szerint menjenek be, ő
22 és Izráel minden fia ő vele, és az egész gyülekezet. Úgy cselekedék azért Mózes, a miképen parancsolta
23 vala az Úr néki; mert vevé Józsuét, és állatá őt Eleázár pap elé, és az egész gyülekezet elé. És tevé az ő kezét ő reá, és ada néki parancsolatokat, a miképen szólott vala az Úr Mózes által.

28, 2 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: Parancsold meg Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Ügyeljetek,
3 hogy az én áldozatomat, kenyeremet kedves illatú tűzáldozatúl a maga idejében áldozzátok nékem. És mondd meg nékik: Ez a tűzáldozat, a melyet áldozzatok az Úrnak: egy esztendős, ép bárányokat, na-
4 ponként kettőt, szüntelen való egészen égőáldozatúl. Egyik bárányt reggel készítsd el, a másik bárányt
5 pedig estennen készítsd el. És egy efa lánglisztnek tizedrészét ételáldozatúl, megelegyítve egy hin saj-

tolt olajnak negyedrészével. Ez a szüntelen való egészen égőáldozat, a mely a Sinai hegyen szereztetett 6
kedves illatú tűzáldozatúl az Úrnak. Annak italáldozatja pedig egy hinnek negyedrésze egy-egy bárány- 7
hoz. A szenthelyen adj italáldozatot, jó borból az Úrnak. A másik bárányt készítsd el estennen, a reggeli 8
ételáldozat és annak italáldozatja szerint készítsd el azt, jóillatú tűzáldozatúl az Úrnak. Szombatnapon 9
pedig áldozz két ép bárányt, esztendősöket, és két tized efa lisztlángot olajjal elegyített ételáldozatúl, annak italáldozatjával egybe. Ez a szombati egészen égőáldozat szombatonként, a szüntelen való egészen 10
égőáldozaton és annak italáldozatján kívűl. A ti hónapjaitok kezdetén is áldozzatok az Úrnak egészen 11
égőáldozatúl két fiatal tulkot, egy kost, és hét egy esztendős, ép bárányt. És egy-egy tulok mellé olajjal 12
elegyített három tizedefa lánglisztet ételáldozatúl, egy-egy kos mellé pedig olajjal elegyített két tized efa lánglisztet ételáldozatúl. És egy-egy bárány mellé egy-egy tized efa lisztlángot olajjal elegyítve ételáldo- 13
zatúl; égőáldozat ez, kedves illatú tűzáldozat ez az Úrnak. Az azokhoz való italáldozat pedig legyen fél 14
hin bor egy tulok mellé, egy harmad hin egy kos mellé, és egy negyen hin egy bárány mellé. Ez a hónapos egészen égőáldozat minden hónap kezdetén, az esztendőnek hónapjai szerint. És egy kecskebakot is 15
készítsetek el bűnért való áldozatúl az Úrnak, a szüntelen való egészen égőáldozaton kivűl, annak italáldozatával egyben. Az első hónapban pedig, a hónapnak tizennegyedik napján az Úrnak páskhája van. 16
És e hónapnak tizenötödik napján is ünnep van; hét napon át kovásztalan kenyeret egyenek. Első napon 17, 18
legyen szent gyülekezés; semmi robota munkát ne végezzetek, Hanem tűzáldozatúl egészen égőáldoza- 19
tot vigyetek az Úrnak: két fiatal tulkot, egy kost, egy esztendős bárányt hetet, a melyek épek legyenek. És azoknak ételáldozata olajjal elegyített lisztláng legyen; három tizedrész efát tegyetek egy tulok mellé, 20
és két tizedrészt egy kos mellé. Egy-egy bárány mellé egy-egy tizedrészt tegyetek, a hét bárány szerint. 21
És bűnért való áldozatúl egy bakot, hogy engesztelés legyen értetek. A reggeli egészen égőáldozaton 22, 23
kivűl, (a mely szüntelen való égőáldozat) készítsétek el ezeket. Ezek szerint készítsetek naponként hét 24
napon át kenyeret, kedves illatú tűzáldozatúl az Úrnak; a szüntelen való egészen égőáldozaton kivűl készíttessék az, annak italáldozatjával egyben. A hetedik napon is legyen néktek szent gyülekezésetek; 25
semmi robota munkát ne végezzetek. A zsengék napján is, a mikor új ételáldozatot visztek az Úrnak a ti 26
hetes ünnepeteken: szent gyülekezésetek legyen néktek; semmi robota munkát ne végezzetek. Hanem 27
vigyetek kedves illatúl egészen égőáldozatot az Úrnak: két fiatal tulkot, egy kost, és esztendős bárányt hetet. És azokhoz való ételáldozatúl olajjal elegyített három tized efa lisztlángot egy tulok mellé, két 28
tizedet egy kos mellé. Egy-egy bárány mellé egy-egy tizedrészt, a hét bárány szerint. Egy kecskebakot 29, 30
is, hogy engesztelés legyen értetek. A szüntelen való egészen égőáldozaton és annak ételáldozatján kivűl 31
készítsétek ezeket; épek legyenek, azoknak italáldozatjokkal egyben.

A hetedik hónapban pedig a hónapnak első napján szent gyülekezésetek legyen néktek. Semmi ro- **29**
bota munkát ne végezzetek; kürt zengésének napja legyen az néktek. És készítsétek el kedves illatúl 2
egészen égőáldozatot az Úrnak, egy fiatal tulkot, egy kost, esztendős ép bárányt hetet. És azokhoz é- 3
teláldozatúl olajjal elegyített három tized efa lisztlángot a tulok mellé, két tizedrészt a kos mellé; És 4
egy-egy tizedrészt egy-egy bárány mellé, a hét bárány szerint; És egy kecskebakot bűnért való áldo- 5
zatúl, hogy engesztelés legyen értetek, Az újhold egészen égőáldozatján és annak ételáldozatján kivűl, 6
és a szüntelen való egészen égőáldozaton és annak ételáldozatján, és azoknak italáldozatjokon kivűl, az ő rendjök szerint, kedves illatú tűzáldozatúl az Úrnak. E hetedik hónapnak tizedik napján is szent 7
gyülekezésetek legyen néktek; és sanyargassátok meg magatokat, semmi munkát ne végezzetek. És vi- 8
gyetek az Úrnak kedves illatú egészen égőáldozatúl: egy fiatal tulkot, egy kost, esztendős bárányt hetet, épek legyenek; És azoknak ételáldozatául, olajjal elegyített három tized efa lisztlángot a tulok mellé; 9
két tizedrészt az egy kos mellé; Egy-egy tizedrészt egy-egy bárány mellé, a hét bárány szerint. Egy 10, 11
kecskebakot bűnért való áldozatúl, az engesztelésre való bűnáldozaton kivűl, és a szüntelen való egészen égőáldozaton, annak ételáldozatán és azoknak italáldozatjokon kivűl. A hetedik hónapnak tizenötödik 12
napján is szent gyülekezésetek legyen néktek; semmi robota munkát ne végezzetek, és az Úrnak ünnepét hét napon ünnepeljétek. És vigyetek az Úrnak egészen égőáldozatot, kedves illatú tűzáldozatúl: tizen- 13
három fiatal tulkot, két kost, esztendős bárányt tizennégyet, épek legyenek. És azoknak ételáldozatául 14
olajjal elegyített lisztlángból három tizedrész efát egy-egy tulok mellé, a tizenhárom tulok szerint, két tizedrészt egy-egy kos mellé, a két kos szerint. És egy-egy tizedrészt minden bárány mellé, a tizennégy 15
bárány szerint. És egy kecskebakot bűnért való áldozatúl, a szüntelen való egészen égőáldozaton, annak 16
ételáldozatján és italáldozatján kivűl. Másodnapon pedig tizenkét fiatal tulkot, két kost, tizennégy ép 17
bárányt, esztendősöket. És azoknak ételáldozatjokat és italáldozatjokat, a tulkok mellé, a kosok mellé, a 18

19 bárányok mellé, az ő számok szerint, a szokás szerint. És egy kecskebakot bűnért való áldozatúl, a szün-
20 telen való egészen égőáldozaton, annak ételáldozatján és azoknak italáldozatjokon kivűl. Harmadnap
21 pedig tizenegy fiatal tulkot, két kost, tizennégy ép bárányt, esztendősöket. És azoknak ételáldozatjokat
és italáldozatjokat, a tulkok mellé, a kosok mellé és a bárányok mellé, az ő számok szerint, a szokás
22 szerint; És egy kecskebakot bűnért való áldozatúl, a szüntelen való egészen égőáldozaton és annak étel-
23 áldozatján és italáldozatján kivűl. Negyednapon pedig tíz fiatal tulkot, két kost, tizennégy ép bárányt,
24 esztendősöket. Azoknak ételáldozatjokat és italáldozatjokat a tulkok mellé, a kosok mellé és a bárányok
25 mellé, az ő számok szerint, a szokás szerint; És egy kecskebakot bűnért való áldozatúl, a szüntelen való
26 egészen égőáldozaton, annak ételáldozatján és italáldozatján kivűl. És ötödnapon kilencz fiatal tulkot,
27 két kost, tizennégy ép bárányt, esztendősöket; És azoknak ételáldozatjokat és italáldozatjokat, a tulkok
28 mellé, a kosok mellé és a bárányok mellé, azoknak számok szerint, a szokás szerint. És egy bakot bűnért
29 való egészen égőáldozaton, annak ételáldozatján és italáldozatján kivűl. És hatodnapon nyolcz tulkot,
30 két kost, tizennégy ép bárányt, esztendősöket. És azoknak ételáldozatjokat és italáldozatjokat a tulkok
31 mellé, a kosok mellé és a bárányok mellé, az ő számok szerint, a szokás szerint; És egy bakot bűnért való
32 áldozatúl, a szüntelen való egészen égőáldozaton kivűl, annak ételáldozatján és italáldozatján kivűl. És
33 hetedik napon hét tulkot, két kost, tizennégy ép bárányt, esztendősöket; És azoknak ételáldozatjokat és
italáldozatjokat a tulkok mellé, a kosok mellé és a bárányok mellé, az ő számok szerint, a szokás szerint;
34 És egy bakot bűnért való áldozatúl, a szüntelen való egészen égőáldozaton kivűl, annak ételáldozatján
35 és italáldozatján kivűl. Nyolczadnapon bezáró ünnepetek legyen néktek, semmi robota munkát ne vé-
36 gezzetek; Hanem vigyetek az Úrnak egészen égőáldozatot, kedves illatú tűzáldozatúl: egy tulkot, egy
37 kost, hét ép bárányt, esztendősöket; Azoknak ételáldozatjokat és igaláldozatjokat, a tulok mellé, a kos
38 mellé és a bárányok mellé, az ő számok szerint, a szokás szerint; És egy bakot bűnért való áldozatúl,
39 a szüntelen való egészen égőáldozaton, annak ételáldozatján és italáldozatján kivűl. Ezeket áldozzátok
az Úrnak a ti ünnepeiteken, azokon kivűl, a miket fogadásból, és szabad akaratból áldoztok, a ti egészen
40 égőáldozataitokúl és hálaáldozataitokúl. És megmondá Mózes Izráel fiainak mind azokat, a melyeket az
Úr parancsolt vala Mózesnek.

30 És szóla Mózes az Izráel fiai közt lévő törzsek fejeinek, mondván: Ez az a beszéd, a melyet parancsolt
2 az Úr: Ha valamely férfi fogadást fogad az Úrnak, vagy esküt tesz, hogy lekötelezze magát valami
3 kötésre: meg ne szegje az ő szavát; a mint az ő szájából kijött, egészen úgy cselekedjék. Ha pedig
asszony fogad fogadást az Úrnak, és kötésre kötelezi le magát az ő atyjának házában az ő fiatalságában;
4 És hallja az ő atyja az ő fogadását, vagy kötelezését, a melylyel lekötelezte magát, és nem szól arra az ő
atyja: akkor megáll minden ő fogadása, és minden kötelezés is, a melylyel lekötelezte magát, megálljon.
5 Ha pedig megtiltja azt az ő atyja azon a napon, a melyen hallotta: nem áll meg semmi fogadása és
6 kötelezése, a melylyel lekötelezte magát, és az Úr is megbocsát néki, mert az ő atyja tiltotta meg azt. Ha
pedig férjhez megy, és így terhelik őt az ő fogadásai vagy ajkán kiszalasztott szava, a melylyel lekötelezte
7 magát; És hallja az ő férje, és nem szól néki azon a napon, a melyen hallotta azt: akkor megállanak az
8 ő fogadásai, és az ő kötelezései is, a melyekkel lekötelezte magát, megálljanak. Ha pedig azon a napon,
a melyen hallja a férje, megtiltja azt: akkor erőtlenné teszi annak fogadását, a melyet magára vett, és
9 az ő ajakinak kiszalasztott szavát, a melylyel lekötelezte magát; és az Úr is megbocsát néki. Az özvegy
10 asszonynak pedig és az elváltnak minden fogadása, a melylyel lekötelezi magát, megáll. Ha pedig az ő
11 férjének házában tesz fogadást, vagy esküvéssel kötelezi magát valami kötésre: Ha hallotta az ő férje
és nem szólt arra, nem tiltotta meg azt: akkor annak minden fogadása megáll, és minden kötelezése,
12 a melylyel lekötelezte magát, megálljon, De ha a férje teljesen erőtlenné teszi azokat azon a napon, a
melyen hallotta: nem áll meg semmi, a mi az ő ajakin kijött, sem fogadása, sem az ő maga lekötelezése;
13 az ő férje erőtlenné tette azokat, és az Úr megbocsát néki. Minden fogadását, és minden esküvéssel való
14 kötelezését a maga megsanyargattatására, a férje teszi erőssé, és a férje teszi azt erőtlenné. Hogyha
nem szólván nem szól néki a férje egy naptól fogva más napig, akkor megerősíti minden fogadását, vagy
minden kötelezését, a melyeket magára vett; megerősíti azokat, mert nem szól néki azon a napon, a
15 melyen hallotta azt. Ha pedig azután teszi erőtelenekké azokat, minekutána hallotta vala: ő hordozza
16 az ő bűnének terhét. Ezek azok a rendelések, a melyeket parancsolt az Úr Mózesnek, a férj és az ő
felesége között, az atya és leánya között, mikor még fiatalságában az ő atyjának házában van.

31, 2 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: Állj bosszút Izráel fiaiért a Midiánitákon, azután a te népeid-
3 hez takaríttatol. Szóla azért Mózes a népnek, mondván: Készítsétek fel magatok közűl a viadalra való
4 embereket, és induljanak Midián ellen, hogy bosszút álljanak az Úrért Midiánon. Ezret-ezret egy-egy

törzsből, Izráelnek minden törzséből küldjetek a hadba. Kiválogatának azért Izráel ezereiből, ezeret 5
törzsenként, tizenkét ezeret, viadalra készet. És elküldé őket Mózes, törzsenként ezeret-ezeret a hadba, 6
és velök Fineást, Eleázár papnak fiát is a hadba; és a szent edények és a riadó kürtök valának az ő keze
alatt. És harczolának Midián ellen, a miképen megparancsolta vala az Úr Mózesnek, és minden fér- 7
fiút megölének. A Midián királyait is megölék, azoknak levágott népeivel egybe: Evit, Rékemet, Czúrt, 8
Húrt, és Rebát, Midiánnak öt királyát; és Bálámot a Beór fiát is megölék fegyverrel. És fogságba vivék 9
Izráel fiai a Midiániták feleségeit és azoknak kisdedeit, és azoknak minden barmát és minden nyáját, és
minden vagyonát prédára veték. Minden városukat pedig az ő lakhelyeik szerint, és minden falvaikat 10
tűzzel megégeték. És elvivének minden ragadományt és minden prédát mind emberekből, mind bar- 11
mokból. És vivék Mózeshez és Eleázár paphoz, és Izráel fiainak gyülekezetéhez a foglyokat, a prédát 12
és a ragadományokat a táborba, a mely a Moáb mezőségén vala a Jordán mellett, Jérikhó átellenében.
Kimenének azért Mózes és Eleázár pap, és a gyülekezetnek minden fejedelme ő eléjök a táboron kivűl. 13
És megharaguvék Mózes a hadnak vezetőire, az ezredesekre és századosokra, a kik megjöttek vala a 14
harczról. És monda nékik Mózes: Megtartottátok-é életben mind az asszonyokat? Ímé ők voltak, a kik 15, 16
Izráel fiait Bálám tanácsából hűtlenségre bírták az Úr ellen a Peór dolgában; és lőn csapás az Úr gyü-
lekezetén. Most azért öljetek meg a kisdedek közűl minden fineműt; és minden asszonyt is, a ki férfit 17
ismert azzal való hálás végett, megöljetek. Minden leánygyermeket pedig, a kik nem háltak férfiúval, 18
tartsatok életben magatoknak. Ti pedig maradjatok a táboron kívűl hét napig; a ki megölt valakit, és 19
a ki hullát érintett, mind tisztítsátok meg magatokat harmad és hetednapon, magatokat és foglyaitokat,
Minden ruhát, minden bőrből való eszközt, minden kecskeszőrből való készítményt és minden faedényt; 20
tisztítsátok meg magatokat. És monda Eleázár pap a vitézeknek, a kik elmentek vala a hadba: Ez a 21
törvény rendelése, a melyet parancsolt vala az Úr Mózesnek: Az aranyat, ezüstöt, rezet, vasat, az ónt 22
és ólmot bizonyára; Minden egyebet is, a mi állja a tüzet, vigyetek át a tűzön, és megtisztíttatik, de a 23
tisztító vízzel is tisztíttassék meg; mindazt pedig, a mi nem állja a tüzet, vízen vigyétek át. Ruháitokat 24
pedig mossátok meg a hetedik napon, és tiszták lesztek; és azután bemehettek a táborba. Újra szóla 25
az Úr Mózesnek, mondván: Vedd számba az elfoglalt prédát, mind emberben, mind baromban, te és 26
Eleázár, a pap, és a gyülekezet atyáinak fejei. És oszszad a prédát két részre: a hadakozók között, a 27
kik hadba mentek, és az egész gyülekezet között. És végy részt az Úrnak a hadakozó férfiaktól, a kik 28
hadba mentek: ötszázból egy lelket, az emberek közűl, az ökrök közűl, a szamarak közűl, és a juhok
közűl. Azoknak fele részéből vegyétek, és adjad Eleázárnak, a papnak, felelmelt áldozatúl az Úrnak. 29
Az Izráel fiainak járó fele részből pedig egy elfogottat végy ötvenből: emberekből, ökrökből, szamarakból, 30
juhokból, és minden baromból; és adjad azokat a lévitáknak, a kik ügyelnek az Úr hajlékának ügyére.
És úgy cselekedék Mózes és Eleázár, a pap, a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek. És vala az a 31, 32
préda, azaz annak a zsákmánynak maradéka, a mit a hadakozó nép zsákmányolt: hatszáz hetven öt ezer
juh. És hetvenkét ezer ökör. És hatvanegy ezer szamár. Emberi lélek pedig: a leányok közűl, a kik 33, 34, 35
nem ismertek vala férfival való egyesülést, ilyen lélek összesen harminczkét ezer. Vala pedig az egyik 36
fele, azoknak része, a kik hadba mentek vala: számszerint háromszáz harminczhét ezer és ötszáz juh.
Vala pedig az Úrnak része a juhokból: hatszáz és hetvenöt. Az ökör pedig: harminczhat ezer; és azokból 37, 38
az Úrnak része: hetvenkettő. És a szamár: harmincz ezer és ötszáz; azokból az Úrnak része: hatvan- 39
egy. Emberi lélek pedig tizenhat ezer; és azokból az Úrnak része: harminczkét lélek. És adá Mózes 40, 41
az Úrnak részét felemelt áldozatúl Eleázárnak a papnak, a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek.
Az Izráel fiainak eső másik fele részből pedig, a melyet elválasztott Mózes a hadakozó férfiakétól, (Vala 42, 43
pedig a gyülekezetre eső felerész juhokból: háromszáz harminczhét ezer és ötszáz; Ökör: harminczhat 44
ezer; Szamár: harmincz ezer és ötszáz: Emberi lélek: tizenhat ezer.) Az Izráel fiainak eső fele részből 45, 46, 47
pedig egy elfog ottat vett Mózes ötvenből, az emberekből és a barmokból; és adá azokat a lévitáknak, a kik
ügyelnek az Úr hajlékának ügyére, a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek. És járulának Mózeshez 48
a had ezereinek vezetői, az ezeredesek és századosok, És mondának Mózesnek: Szolgáid megszámlálták 49
a hadakozó férfiakat, a kik a mi kezünk alatt voltak, és senki közűlünk el nem veszett. Hoztunk azért 50
az Úrnak való áldozatúl kiki a mit talált: aranyeszközöket, karlánczokat, karpereczeket, gyűrűket, fü-
lönfüggőket, nyaklánczokat, hogy engesztelést végezzünk a mi lelkünkért az Úr előtt. És elvevé Mózes 51
és Eleázár, a pap az aranyat ő tőlök, és a megkészített eszközöket is mind. És mindaz az arany, a melyet 52
felemelt áldozatúl és vivének az Úrnak, tizenhat ezer hétszáz és ötven siklus vala az ezeredesektől és
századosoktól. A hadakozó férfiak közűl kiki magának zsákmányolt. Miután elvette vala Mózes és Ele- 53, 54

ázár, a pap, az aranyat az ezeredesektől és századosoktól, bevivék azt a gyülekezetnek sátorába, Izráel fiaira való emlékeztetőül az Úr elé.

32 Rúben fiainak pedig és Gád fiainak igen sok barmok vala. Mikor látták a Józér földét és a Gileád
2 földét, hogy ímé az a hely marhatartani való hely: Eljövének Gád fiai és Rúben fiai, és szólának Mó-
3 zesnek és Eleázárnak, a papnak, és a gyülekezet fejedelmeinek, mondván: Atárót, Díbon, Józér, Nimra,
4 Hesbon, Elealé, Sebám, Nébó és Béon: A föld, a melyet megvert az Úr az Izráel fiainak gyülekezete előtt,
5 baromtartó föld az; a te szolgáidnak pedig sok marhájok van. És mondának: Hogyha kedvet találtunk
6 a te szemeid előtt, adassék ez a föld a te szolgáidnak örökségül, ne vígy minket át a Jordánon. Mózes
pedig monda a Gád fiainak és Rúben fiainak: Avagy a ti atyátokfiai hadakozni menjenek, ti pedig itt
7 maradjatok? És miért idegenítitek el Izráel fiainak szívét, hogy által ne menjenek a földre, a melyet
8 adott nékik az Úr? A ti atyáitok cselekedtek így, mikor elbocsátám őket Kádes-Bárneából, hogy nézzék
9 meg azt a földet; Mert felmentek az Eskól völgyéig, és megnézék a földet, és elidegeníték Izráel fiainak
10 szívét, hogy be ne menjenek arra a földre, a melyet adott vala nékik az Úr. Azért megharaguvék az Úr
11 azon a napon, és megesküvék, mondván: Nem látják meg azok az emberek, a kik feljöttek Égyiptom-
ból, húsz esztendőstől fogva és feljebb, azt a földet, a mely felől megesküdtem Ábrahámnak, Izsáknak
12 és Jákóbnak, mivelhogy nem tökéletesen jártak én utánam; Kivéve a Kanizeus Kálebet, a Jéfunné fiát
13 és Józsuét, a Nún fiát, mivelhogy tökéletesen jártak az Úr után. És megharaguvék az Úr Izráelre, és
bujdostatá őket a pusztában negyven esztendeig; míg megemészteték az egész nemzetség, a mely gonoszt
14 cselekedett vala az Úr szemei előtt. És ímé feltámadtatok a ti atyáitok helyett, bűnös emberek mara-
15 dékai, hogy az Úr haragjának tűzét még öregbítsétek Izráel ellen. Hogyha elfordultok az ő utaitól, még
16 tovább is otthagyja őt a pusztában, és elvesztitek mind az egész népet. És járulának közelebb ő hozzá,
17 és mondának: Barmainknak juhaklokat építünk itt, és a mi kicsinyeinknek városokat; Magunk pedig
felfegyverkezve, készséggel megyünk Izráel fiai előtt, míg beviszszük őket az ő helyökre; gyermekeink pe-
18 dig a kerített városokban maradnak e földnek lakosai miatt. Vissza nem térünk addig a mi házainkhoz,
19 a míg Izráel fiai közűl meg nem kapja kiki az ő örökségét. Mert nem veszünk mi részt az örökségben ő
velök a Jordánon túl és tovább, mivelhogy meg van nékünk a mi örökségünk a Jordánon innen napkelet
20 felől. És monda nékik Mózes: Ha azt cselekszitek, a mit szóltok; ha az Úr előtt készültök fel a hadra;
21, 22 És átmegy közűletek minden fegyveres a Jordánon az Úr előtt, míg kiűzi az ő ellenségeit maga előtt; És
csak azután tértek vissza, ha az a föld meghódol az Úr előtt: akkor ártatlanok lesztek az Úr előtt, és Izráel
23 előtt, és az a föld birtokotokká lesz néktek az Úr előtt. Hogyha nem így cselekesztek, ímé vétkeztek az
24 Úr ellen; és gondoljátok meg, hogy a ti bűnötöknek büntetése utólér benneteket! Építsetek magatoknak
városokat a ti kicsinyeitek számára, és a ti juhaitoknak aklokat; de a mit fogadtatok, azt megcseleked-
25 jétek. És szólának Gád fiai és Rúben fiai Mózesnek, mondván: A te szolgáid úgy cselekesznek, a mint
26 az én Uram parancsolja. A mi kicsinyeink, feleségeink, juhaink és mindenféle barmaink ott lesznek
27 Gileád városaiban; A te szolgáid pedig átmennek mindnyájan hadra felkészülve, harczolni az Úr előtt,
28 a miképen az én Uram szól. Parancsot ada azért ő felőlök Mózes Eleázárnak, a papnak, és Józsuénak
29 a Nún fiának, és az Izráel fiai törzseiből való atyák fejeinek, És monda nékik Mózes: Ha átmennek a
Gád fiai és a Rúben fiai veletek a Jordánon, mindnyájan hadakozni készen az Úr előtt, és meghódol a
30 föld ti előttetek: akkor adjátok nékik a Gileád földét birtokúl. Ha pedig nem mennek át fegyveresen
31 veletek, akkor veletek kapjanak birtokot a Kanaán földén. És felelének a Gád fiai és a Rúben fiai, mond-
32 ván: A mit mondott az Úr a te szolgáidnak, akképen cselekeszünk. Mi átmegyünk fegyveresen az Úr
33 előtt a Kanaán földére, de miénk legyen a mi örökségünk birtoka a Jordánon innen. Nékik adá azért
Mózes, tudniillik a Gád fiainak, a Rúben fiainak és a József fiának, Manasse féltörzsének, Szihonnak,
az Emoreusok királyának országát, és Ógnak, Básán királyának országát; azt a földet az ő városaival,
34 határaival, annak a földnek városait köröskörűl. És megépíték a Gád fiai Dibont, Ataróthot, Aroért,
35, 36 Atróth-Sofánt, Józért, Jogbehát, Beth-Nimrát, és Beth-Haránt, kerített városokat juhaklokkal egyben.
37, 38 A Rúben fiai pedig megépíték Hesbont, Elealét, Kirjáthaimot, Nébót, Baál-Meont, (változtatott néven
39 nevezve) és Sibmát. És új neveket adának a városoknak, a melyeket építének. Mákirnak, a Manasse
40 fiának fiai pedig Gileádba vonulának, és bevevék azt, és kiűzék az Emoreust, a ki ott vala. Adá azért
41 Mózes Gileádot Mákirnak, a Manasse fiának, és lakozék abban. Jáir pedig, a Manasse fia elméne, és
42 bevevé azoknak falvait, és hívá azokat Jáir falvainak. Nóbah is elméne, és bevevé Kenáthot és annak
városait, és hívá azt Nobáhnak, a maga nevéről.

33 Ezek Izráel fiainak szállásai, a kik kijövének Égyiptom földéből az ő seregeik szerint Mózes és Áron ve-
2 zetése alatt. (Megírá pedig Mózes az ő kijövetelöket az ő szállásaik szerint, az Úrnak rendeletére.) Ezek

az ő szállásaik, az ő kijövetelök szerint. Elindulának Rameszeszből az első hónapban, az első hónap 3
tizenötödik napján. A páskha után való napon jövének ki Izráel fiai felemelt kézzel, az egész Égyiptom
láttára. (Az égyiptombeliek pedig temetik vala azokat, a kiket megölt vala az Úr ő közöttök, minden el- 4
sőszülöttjöket; az ő isteneiken is ítéletet tartott vala az Úr.) És elindulának Izráel fiai Rameszeszből, és 5
tábort ütének Szukkótban. És elindulának Szukkótból, és tábort ütének Ethámban, a mely van a puszta- 6
tának szélén. És elindulának Ethámból, és fordulának Pihahiróth felé, a mely van Baál-Czefon előtt, és 7
tábort ütének Migdol előtt. És elindulának Pihahiróthból, és átmenének a tenger közepén a pusztába; 8
és menének három napi járásnyira az Ethám pusztáján, és tábort ütének Márában. És elindulának Má- 9
rából, és jutának Élimbe; Élimben pedig vala tizenkét kútfő és hetven pálmafa; és tábort ütének ott. És 10
elindulának Élimből, és tábort ütének a Verestenger mellett. És elindulának a Verestengertől, és tábort 11
ütének a Szin pusztájában. És elindulának a Szin pusztájából, és tábort ütének Dofkában. És elindulá- 12, 13
nak Dofkából, és tábort ütének Álúsban. És elindulának Álúsból, és tábort ütének Refidimben, de nem 14
vala ott a népnek inni való vize. És elindulának Refidimből, és tábort ütének a Sinai pusztájában. És el- 15, 16
indulának a Sinai pusztájából, és tábort ütének Kibrót-Thaavában. És elindulának Kibróth-Thaavából, 17
és tábort ütének Haserótban. És elindulának Haserótból, és tábort ütének Rithmában. És elindulának 18, 19
Rithmából, és tábort ütének Rimmon-Péreczben. És elindulának Rimmon-Péreczből, és tábort ütének 20
Libnában, És elindulának Libnából, és tábort ütének Risszában. És elindulának Risszából, és tábort 21, 22
ütének Kehélátban. És elindulának Kehélátból, és tábort ütének Séfer hegyénél. És elindulának a 23, 24
Séfer hegyétől, és tábort ütének Haradában. És elindulának Haradából, és tábort ütének Makhélótban. 25
És elindulának Makhélótból, és tábort ütének Tháhátban. És elindulának Tháhátból, és tábort ütének 26, 27
Thárakhban. És elindulának Thárakhból, és tábort ütének Mitkában. És elindulának Mitkából, és 28, 29
tábort ütének Hasmonában. És elindulának Hasmonából, és tábort ütének Moszérótban. És elindulá- 30, 31
nak Moszérótból, és tábort ütének Bené-Jaakánban. És elindulának Bené-Jaakánból, és tábort ütének 32
Hór-Hagidgádban. És elindulának Hór-Hagidgádból, és tábort ütének Jotbathában. És elindulának 33, 34
Jotbathából, és tábort ütének Abronában. És elindulának Abronából, és tábort ütének Eczjon-Geberben. 35
És elindulának Eczjon-Geberből, és tábort ütének Czin pusztájában; ez Kádes. És elindulának Kádesből, 36, 37
és tábort ütének a Hór hegyénél, az Edom földének szélén. Felméne pedig Áron, a pap, a Hór hegyére 38
az Úr rendelése szerint, és meghala ott a negyvenedik esztendőben, Izráel fiainak Égyiptom földéből való
kijövetelök után, az ötödik hónapban, a hónap elsején. Áron pedig száz és huszonhárom esztendős vala, 39
mikor meghala a Hór hegyén. Hallott pedig a Kananeus, Arad királya (ez pedig dél felől lakozik vala 40
a Kanaán földén) Izráel fiainak jövetele felől. És elindulának a Hór hegyétől, és tábort ütének Czalmo- 41
nában. És elindulának Czalmonából, és tábort ütének Púnonban. És elindulának Púnonból, és tábort 42, 43
ütének Obothban. És elindulának Obothból, és tábort ütének Ijé-Abárimban, a Moáb határán. És elin- 44, 45
dulának Ijé-Abárimból, és tábort ütének Dibon-Gádban. És elindulának Dibon-Gádból, és tábort ütének 46
Almon-Diblathaimban. És elindulának Almon-Diblathaimból, és tábort ütének az Abarim hegységnél 47
Nébó ellenében. És elindulának az Abarim hegységétől, és tábort ütének a Moáb mezőségén, a Jordán 48
mellett, Jérikhó ellenében. Tábort ütének pedig a Jordán mellett, Beth-Hajjesimóthtól Abel-Hasittimig, 49
a Moáb mezőségén. És szóla az Úr Mózesnek a Moáb mezőségén, a Jordán mellett, Jerikhó ellenében, 50
mondván: Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Mikor átmentek ti a Jordánon a Kanaán földére: 51
Űzzétek ki akkor a földnek minden lakosát a ti színetek elől, és veszessétek el minden írott képeiket, és 52
minden ő öntött bálványképeiket is elveszessétek, és minden magaslataikat rontsátok el! Űzzétek ki a 53
földnek lakóit, és lakozzatok abban; mert néktek adtam azt a földet, hogy bírjátok azt. Azt a földet pedig 54
sorsvetés által vegyétek birtokotokba a ti nemzetségeitek szerint. A nagyobb számúnak nagyobbítsátok
az ő örökségét, a kisebb számúnak kisebbítsd az ő örökségét. A hová a sors esik valaki számára, az legyen
az övé. A ti atyáitoknak törzsei szerint vegyétek át birtokotokat. Ha pedig nem űzhetik ki annak a föld- 55
nek lakosait a ti színetek elől, akkor, a kiket meghagytok közűlök, szálkákká lesznek a ti szemeitekben,
és tövisekké a ti oldalaitokban, és ellenségeitek lesznek néktek a földön, a melyen lakoztok. És akkor a 56
miképen gondoltam, hogy cselekszem azokkal, úgy cselekszem majd veletek.

És szóla az Úr Mózesnek, mondván: Parancsold meg Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Hogyha **34**, 2
bementek ti a Kanaán földére; (ez a föld, a mely örökségűl esik néktek, tudniillik a Kanaán földe az ő
határai szerint), Akkor legyen a ti déli oldalatok a Czin pusztájától fogva Edom határáig, és legyen a ti 3

4 déli határotok a Sós tenger végétől napkelet felé. És kerüljön a határ dél felől az Akrabbim hágójáig,
és menjen át Czinig, és a vége legyen Kádes-Barneától délre; és menjen tova Haczár-Adárig, és menjen
5 át Aczmonig. Azután kerüljön a határ Aczmontól Égyiptom patakáig, a vége pedig a tengernél legyen.
6 A napnyugoti határotok pedig legyen néktek a nagy tenger; ez legyen néktek a napnyugoti határotok.
7, 8 Ez legyen pedig a ti északi határotok: a nagy tengertől fogva vonjatok határt a Hór hegyének. A Hór
9 hegyétől vonjatok határt a Hamáthba való bejárásig; a határnak vége pedig Czedádnál legyen. És to-
10 vamenjen a határ Zifronig, a vége pedig Haczar-Enán legyen. Ez legyen néktek az északi határotok. A
11 napkeleti határt pedig vonjátok Haczar-Enántól Sefámig. És hajoljon le a határ Sefámtól Ribláig, Aintól
12 napkeletre; és újra hajoljon le a határ, és érje a Kinnéreth tenger partját napkelet felé. Azután hajoljon
le a határ a Jordán felé, a vége pedig a Sós tenger legyen. Ez legyen a ti földetek az ő határai szerint
13 köröskörűl. És parancsot ada Mózes Izráel fiainak, mondván: Ez az a föld, a melyet sors által vesztek
14 birtokotokba, a mely felől parancsot ada az Úr, hogy adjam azt kilencz törzsnek, és fél törzsnek; Mert
megkapták a Rúbeniták fiainak törzse az ő atyáiknak háza szerint, a Gáditák fiainak törzse, az ő atyá-
15 iknak háza szerint, és a Manasse fél törzse is, megkapták az ő örökségöket. Két törzs és egy fél törzs
16 megkapta az ő örökségét a Jordánon túl, Jérikhó ellenében napkelet felől. Szóla azután az Úr Mózesnek,
17 mondván: Ezek azoknak a férfiaknak nevei, a kik örökségűl fogják néktek elosztani azt a földet: Eleázár,
18 a pap, és Józsué, a Nún fia. És törzsenként egy-egy fejedelmet vegyetek mellétek a földnek örökségűl
19, 20 való elosztására. Ezek a férfiaknak nevei: a Júda törzséből Káleb, a Jefunné fia. A Simeon fiainak
21, 22 törzséből Sámuel, az Ammihúd fia. A Benjámin törzséből Elidád, a Kiszlon fia. A Dán fiainak törzséből
23 Bukki fejedelem, a Jógli fia. A József fiai közűl, a Manasse fiainak törzséből Hanniél fejedelem, az Efód
24, 25 fia. Az Efraim fiainak törzséből Kemuél fejedelem, a Siftán fia. És a Zebulon fiainak törzséből Eliczáfán
26, 27 fejedelem, a Parnák fia. És az Izsakhár fiainak törzséből Paltiél fejedelem, az Azzán fia. És az Áser
28 fiainak törzséből Akhihúd fejedelem, a Selómi fia. És a Nafthali fiainak törzséből Pédahél fejedelem,
29 az Ammihúd fia. Ezek azok, a kiknek megparancsolá az Úr, hogy örökséget oszszanak Izráel fiainak a
Kanaán földén.

35, 2 És szóla az Úr Mózesnek, a Moáb mezőségén a Jordán mellett, Jérikhó ellenében, mondván: Paran-
csold meg Izráel fiainak, hogy adjanak a lévitáknak az ő örökségi birtokukból lakásra való városokat; a
3 városokhoz pedig adjatok azok környékén legelőt is a lévitáknak; Hogy legyenek nékik a városok lakóhe-
4 lyekűl, a legelők pedig legyenek az ő barmaiknak, jószágaiknak és mindenféle állatjoknak. És azoknak a
városoknak legelői, a melyeket a lévitáknak adtok, a város falától és azon kívűl, ezer singnyire legyenek
5 köröskörűl. Mérjetek azért a városon kivűl, napkelet felől két ezer singet, dél felől is kétezer singet, nap-
nyugot felől kétezer singet, és észak felől kétezer singet; és a város legyen középben. Ez legyen számukra
6 a városok legelője. A városok közűl pedig, a melyeket a lévitáknak adtok, hat legyen menedékváros, a
7 melyeket azért adjatok, hogy oda szaladjon a gyilkos; és azokon kivűl adjatok negyvenkét várost. Mind
8 a városok, a melyeket adnotok kell a lévitáknak, negyvennyolcz város, azoknak legelőivel egyben. A
mely városokat pedig Izráel fiainak örökségéből adtok, azokhoz attól, a kinek több van, többet vegyetek,
és attól a kinek kevesebb van, kevesebbet vegyetek; mindenik az ő örökségéhez képest, a melyet örökűl
9, 10 kapott, adjon az ő városaiból a lévitáknak. És szóla az Úr Mózesnek, mondván: Szólj Izráel fiainak,
11 és mondd meg nékik: Mikor átmentek ti a Jordánon a Kanaán földére: Válaszszatok ki magatoknak
városokat, a melyek menedékvárosaitok legyenek, hogy oda szaladjon a gyilkos, a ki történetből öl meg
12 valakit. És legyenek azok a ti városaitok menedékül a vérbosszuló ellen, és ne haljon meg a gyilkos,
13 míg ítéletre nem áll a gyülekezet elé. A mely városokat pedig oda adtok, azok közűl hat legyen nék-
14 tek menedékvárosúl. Három várost adjatok a Jordánon túl, és három várost adjatok a Kanaán földén;
15 menedékvárosok legyenek azok. Izráel fiainak és a jövevénynek, és az ő közöttök lakozónak menedékűl
16 legyen az a hat város, hogy oda szaladjon az, a ki történetből öl meg valakit. De ha valaki vaseszközzel
17 úgy üt meg valakit, hogy meghal, gyilkos az; halállal lakoljon a gyilkos. És ha kézben levő kővel, a mely-
18 től meghalhat, üti meg úgy, hogy meghal, gyilkos az; halállal lakoljon a gyilkos. Vagy ha kézben lévő
19 faeszközzel, a melytől meghalhat, üti meg úgy, hogy meghal, gyilkos az; halállal lakoljon a gyilkos. A
20 vérbosszuló rokon ölje meg a gyilkost; mihelyt találkozik vele, ölje meg azt. Hogyha gyűlölségből taszítja
21 meg őt, vagy szántszándékkal úgy hajít valamit reá, hogy meghal; Vagy ellenségeskedésből kezével üti
meg azt úgy, hogy meghal: halállal lakoljon az, a ki ütötte; gyilkos az; a vérbosszuló rokon ölje meg azt a
22 gyilkost, mihelyt találkozik vele. Ha pedig hirtelenségből, ellenségeskedés nélkűl taszítja meg őt; vagy
23 nem szántszándékból hajít reá akármiféle eszközt; Vagy akármiféle követ, a melytől meghalhat, úgy
ejt valakire, a kit nem látott, hogy meghal, holott nem volt ő annak ellensége, sem nem kereste annak
24 vesztét: Akkor ítéljen a gyülekezet az agyonütő között és a vérbosszuló rokon között e törvények szerint.

És mentse ki a gyülekezet a gyilkost a vérbosszuló rokonnak kezéből, és küldje vissza azt a gyülekezet az 25
ő menedékvárosába, a melybe szaladott vala, és lakozzék abban, míg meghal a főpap, a ki felkenetett a
szent olajjal. Ha pedig kimegy a gyilkos az ő menedékvárosának határából, a melybe szaladott vala; És 26, 27
találja őt a vérbosszuló rokon az ő menedékvárosának határán kívűl, és megöli az a vérbosszuló rokon a
gyilkost: nem lesz annak vére ő rajta; Mert az ő menedékvárosában kell laknia a főpap haláláig; a főpap 28
halála után pedig visszatérhet a gyilkos az ő örökségének földére. És legyenek ezek néktek ítéletre való 29
rendelések a ti nemzetségeitek szerint, minden lakhelyeteken. Ha valaki megöl valakit, tanúk szavára 30
gyilkolják meg a gyilkost; de egy tanú nem lehet elég tanú senki ellen, hogy meghaljon. Az olyan gyil- 31
kos életéért pedig ne vegyetek el váltságot, a ki halálra való gonosz, hanem halállal lakoljon. Attól se 32
vegyetek váltságot, a ki az ő menedékvárosába szaladt, hogy visszamehessen és otthon lakozzék a főpap
haláláig. És meg ne fertőztessétek a földet, a melyben lesztek; mert a vér, az megfertézteti a földet, 33
és a földnek nem szerezhető engesztelés a vér miatt, a mely kiontatott azon, csak annak vére által, a ki
kiontotta azt. Ne tisztátalanítsd meg azért azt a földet, a melyben laktok, a melyben én is lakozom; mert 34
én, az Úr, Izráel fiai között lakozom.

Járulának pedig Mózeshez az atyák fejei a Gileád fiainak nemzetségéből, a ki Mákirnak, Manasse **36**
fiának fia vala, a József fiainak nemzetségéből, és szólának Mózes előtt és Izráel fiai atyáinak fejedelmei
előtt, És mondának: Az én uramnak megparancsolta az Úr, hogy sors által adja ezt a földet örökségül 2
Izráel fiainak: de azt is megparancsolta az Úr az én Uramnak, hogy a mi atyánkfiának, Célofhádnak
örökségét adja oda az ő leányainak. És ha Izráel fiai közűl valamely más törzs fiaihoz mennek fele- 3
ségűl: elszakasztatik az ő örökségök a mi atyáink örökségétől, és oda csatoltatik az annak a törzsnek
örökségéhez, a melynél feleségül lesznek; a mi örökségünk pedig megkisebbedik. És mikor Izráel fiainál 4
a kürtzengés ünnepe lesz, az ő örökségök akkor is annak a törzsnek örökségéhez csatoltatik, a melynél
feleségűl lesznek. Eképen a mi atyáink törzseinek örökségéből vétetik el azok öröksége. Parancsot ada 5
azért Mózes Izráel fiainak az Úr rendelése szerint, mondván: A József fiainak törzse igazat szól. Ez az, a 6
mit parancsolt az Úr a Célofhád leányai felől, mondván: A kihez jónak látják, ahhoz menjenek feleségűl,
de csak az ő atyjok törzsének háznépéből valóhoz menjenek feleségűl. Hogy át ne szálljon Izráel fiainak 7
öröksége egyik törzsről a másik törzsre; hanem Izráel fiai közűl kiki ragaszkodjék az ő atyái törzsének
örökségéhez. És minden leányzó, a ki örökséget kap Izráel fiainak törzsei közűl, az ő atyja törzsebeli 8
háznépből valóhoz menjen feleségűl, hogy Izráel fiai közűl kiki megtartsa az ő atyáinak örökségét. És ne 9
szálljon az örökség egyik törzsről a másik törzsre, hanem Izráel fiainak törzsei közűl kiki ragaszkodjék az
ő örökségéhez. A miképen megparancsolta vala az Úr Mózesnek, a képen cselekedtek vala a Célofhád 10
leányai. Mert Makhla, Thircza, Hogla, Milkha, és Nóa, a Célofhád leányai, az ő nagybátyjok fiaihoz 11
mentek vala feleségűl; A József fiának, Manassé fiainak nemzetségéből valókhoz mentek vala feleségűl; 12
és lőn azoknak öröksége az ő atyjok nemzetségének törzsénél. Ezek a parancsolatok és végzések, a me- 13
lyeket Mózes által parancsolt az Úr Izráel fiainak, Moáb mezőségén a Jordán mellett, Jérikhó ellenében.

V MÓZES

1 Ezek az igék, a melyeket szólott Mózes az egész Izráelnek, a Jordánon túl a pusztában, a me-
zőségen, a Verestenger ellenében, Párán és Tófel, és Lábán és Haczéróth, és Dizaháb között,
2, 3 Tizenegy napi járó földön Hórebtől fogva, a Szeir hegyének menve, Kádes-Barneáig. Lőn pe-
dig a negyvenedik esztendőben, a tizenegyedik hónapban, a hónapnak első napján, szóla Mózes
4 az Izráel fiainak mind a szerint, a mint parancsolt vala az Úr néki azok felől. Minekutána megverte
vala Szihont az Emoreusok királyát, a ki lakik vala Hesbonban, és Ógot, Básánnak királyát Edreiben,
5 a ki lakik vala Astharótban. A Jordánon túl, a Moáb földén, kezdé Mózes magyarázni ezt a törvényt,
6 mondván: Az Úr, a mi Istenünk szólott nékünk a Hóreben, ezt mondván: Elég ideig laktatok e hegy
7 alatt; Fordúljatok meg, és induljatok, és menjetek az Emoreusok hegyére, és annak minden szomszéd
vidékére, a mezőségen, és a hegyes-völgyes földön, és dél felé, és a tengernek partján, a Kananéusok
8 földére és a Libánusra, a nagy folyóvízig, az Eufrates folyóig. Ímé előtökbe adtam a földet; menjetek
be, és bírjátok azt a földet, a mely felől megesküdt az Úr a ti atyáitoknak, Ábrahámnak, Izsáknak és
9 Jákóbnak, hogy nékik adja, és ő utánok az ő magvoknak. És szólottam vala néktek abban az időben,
10 ezt mondván: Nem viselhetlek egymagam titeket; Az Úr, a ti Istenetek megsokasított titeket elannyira,
11 hogy oly sokat vagytok ti most, mint az égnek csillagai. Az Úr, a ti atyáitoknak Istene szaporítson meg
12 titeket ezerszerte is inkább mint most vagytok, és áldjon meg titeket, a miképen igérte néktek! Miképen
13 viselhetném én egymagam a ti bajaitokat és a ti terheteket és a ti pereiteket? Válaszszatok magatoknak
14 bölcs, értelmes és a ti törzseitekben ismeretes férfiakat, és én azokat előljáróitokká teszem. És felelétek
15 nékem, és mondátok: Jó dolog, a mit mondál, hogy míveled azt. Vevém azért a ti törzseiteknek főbbjeit,
a bölcs és ismeretes férfiakat, és tevém őket előljáróitokká: ezredesekké, századosokká, ötvenedesekké,
16 tizedesekké és tiszttartókká, a ti törzseitek szerint. És parancsolám abban az időben a ti biráitoknak,
mondván: Hallgassátok ki atyátokfiait, és ítéljetek igazságosan mindenkit, az ő atyafiaival és jövevénye-
17 ivel egyben. Ne legyetek személyválogatók az ítéletben: kicsinyt úgy, mint nagyot hallgassatok ki; ne
féljetek senkitől, mert az ítélet az Istené; a mi pedig nehéznek tetszik néktek, én elémbe hozzátok, és én
18, 19 meghallgatom azt. És megparancsoltam néktek abban az időben mindent, a mit cselekedjetek. Azután
elindulánk a Hórebtől, és bejártuk ama nagy és rettenetes pusztát, a melyet láttatok, az Emoreusok he-
gyének menve, a miképen parancsolta volt az Úr, a mi Istenünk nékünk; és eljutánk Kádes-Barneához.
20, 21 És mondám néktek: Eljutottatok az Emoreusok hegyéig, a melyet az Úr, a mi Istenünk ád nékünk. Ímé
elődbe adta az Úr, a te Istened ezt a földet: menj fel, bírjad azt, a miképen megmondotta az Úr, a te
22 atyáidnak Istene néked; ne félj, és meg ne rettenj! Ti pedig mindnyájan hozzám járultok és mondátok:
Küldjünk embereket előre, hogy kémleljék meg nékünk azt a földet, és hozzanak nékünk hírt az út felől,
23 a melyen felmenjünk, és a városok felől, a melyekbe bevonuljunk. És tetszék nékem ez a beszéd, és
24 vevék közűletek tizenkét férfiút, minden törzsből egyet-egyet. És fordulának és felmenének a hegyre,
25 és eljutának az Eskól völgyéig, és kikémlelék azt. És vőnek kezeikbe annak a földnek gyümölcséből, és
alá hozák hozzánk, és hírt hozának nékünk, és mondának: Jó az a föld, a melyet az Úr, a mi Istenünk ád
26 nékünk. De ti nem akartatok felmenni; hanem pártot ütétek az Úrnak, a ti Isteneteknek parancsa ellen.
27 És zúgolódátok a ti sátoraitokban, és mondátok: mivelhogy gyűlöl minket az Úr, azért hozott ki minket
28 Égyiptom földéből, hogy adjon minket az Emoreus kezébe, és elpusztítson minket. Hová mennénk fel
mi? A mi atyánkfiai megrettenték a mi szíveinket, mondván: Az a nép nagyobb és szálasabb nálunknál;
29 a városok nagyok és megerősíttettek az égig; még Anák fiakat is láttunk ott! Akkor mondám néktek: Ne
30 rettegjetek és ne féljetek azoktól; Az Úr, a ti Istenetek, a ki előttetek megy, ő hadakozik ti érettetek mind
31 a szerint, a mint cselekedett vala veletek Égyiptomban a ti szemeitek előtt; És a pusztában, a hol láttad,
hogy úgy hordozott téged az Úr, a te Istened, a miképen hordozza az ember az ő fiát, mind az egész úton,
32, 33 a melyen jártatok, míg jutátok e helyre. Mindazáltal nem hivétek az Úrnak, a ti Isteneteknek, A ki
előttetek jár vala az úton, hogy helyet szemeljen ki néktek, a hol táborozzatok, éjjel tűzben, hogy megmu-
34 tassa néktek az útat, a melyen járjatok, és felhőben nappal. Meghallá pedig az Úr beszédetek szavát, és
35 megharaguvék, és megesküvék, mondván: E gonosz nemzetségből való emberek közűl egy sem látja meg
36 azt a jó földet, a mely felől megesküdtem, hogy a ti atyáitoknak adom, Kivéve Kálebet, a Jefunné fiát; ő
meglátja azt, és ő néki adom azt a földet, a melyet tapodott, és az ő fiainak, mert tökéletességgel követte
37, 38 az Urat. Még én reám is megharaguvék az Úr miattatok, mondván: Te sem mégy oda be! Józsué, a
39 Nún fia, a ki áll te előtted, ő megy be oda; azért biztassad őt, mert ő osztja el az örökséget Izráelnek. És

a ti kicsinyeitek, a kikről szólátok, hogy prédául lesznek, és a ti fiaitok, a kik nem tudnak most sem jót, sem gonoszt, azok mennek be oda, mert nékik adom azt, és ők bírják azt. Ti pedig forduljatok vissza, és 40
induljatok a pusztába, a Veres tenger felé. És azt felelétek, és azt mondátok nékem: Vétkeztünk az Úr 41
ellen, mi felmegyünk és hadakozunk mind a szerint, a mint parancsolta nékünk az Úr, a mi Istenünk! És felövezétek magatokat, kiki az ő harczi eszközeivel, és készek valátok felmenni a hegyre. Monda pedig 42
az Úr nékem: Mondd meg nékik: Ne menjetek fel, és ne harczoljatok, mert nem vagyok közöttetek; hogy meg ne verettessetek a ti ellenségeitektől. És megmondám néktek, de nem hallgattatok rám, hanem 43
pártot ütöttetek az Úr parancsolata ellen, és vakmerősködétek, és felmenétek a hegyre. De kijöve az 44
Emoreus, a ki lakik vala azon a hegyen, ti ellenetek, és megkergetének titeket, mint a méhek szokták cselekedni, és vagdaltak vala titeket Szeirtől Hormáig. És visszatérétek onnét, és sírátok az Úr előtt, 45
de nem hallgatá meg az Úr a ti szavatokat, és nem figyele rátok. És sok időn át lakozátok Kádesben, a 46
meddig ott lakozátok.

Annakutána megfordulánk, és indulánk a pusztába a Veres tenger felé, a miképen szólott vala nékem **2**
az Úr, és kerülgettük a Szeir hegyét sok ideig. De szóla az Úr nékem, mondván: Elég már e hegyet 2, 3
kerülgetnetek, forduljatok észak felé. Parancsolj azért a népnek, mondván: Mikor általmentek a ti atyá- 4
tokfiainak, az Ézsaú fiainak határán, a kik Szeirben lakoznak: jóllehet félnek tőletek, mindazáltal igen vigyázzatok! Ne ingerejétek őket, mert nem adok az ő földjükből néktek egy talpalatnyit sem; mert 5
Ézsaúnak adtam a Szeir hegyét örökségül. Pénzen vásároljatok tőlük enni valót, hogy egyetek, és vizet 6
is pénzen vegyetek tőlük, hogy igyatok, Mert az Úr, a te Istened megáldott téged a te kezednek minden 7
munkájában; tudja, hogy e nagy pusztaságon jársz; immár negyven esztendeje veled van az Úr, a te Istened; nem szűkölködtél semmiben. És általmenénk a mi atyánkfiai között, az Ézsaú fiai között, a kik 8
lakoznak vala Szeirben, a síkság útján Eláthtól és Écziongábertől fogva. Azután megfordulánk és általmenénk a Moáb pusztájának útjára, És monda az Úr nékem: Ne hadakozzál Moáb ellen, és ne ingereld 9
azt hadra, mert nem adok az ő földéből néked semmi örökséget; mert a Lót fiainak adtam Art örökségül. (Az Emeusok laktak abban annak előtte, nagy nép, sok és szálas, mint az Anákok. Óriásoknak állíttat- 10, 11
nak vala azok is, mint az Anákok, és a Moábiták Emeknek hívták őket. Szeirben pedig Horeusok laktak 12
az előtt, a kiket az Ézsaú fiai kiűztek, és kiirtottak színök elől, és azoknak helyén laktak, a miképen cselekedék Izráel is az ő örökségének földén, a melyet adott néki az Úr.) Most keljetek fel, és menjetek 13
át a Záred patakán; és átkelénk a Záred patakán. Az idő pedig, a melyet eljáránk Kádes-Barneától, míg 14
általmenénk a Záred patakán, harmincznyolcz esztendő, a mely alatt kiveszett a hadra való férfiak egész nemzetsége a táborból, a mint megesküdt vala az Úr nékik. E felett az Úrnak keze is vala ő rajtok, hogy 15
elveszítse őket a táborból az ő kipusztulásukig. És lőn, hogy a mint a hadakozó férfiak mind elpusztulá- 16
nak, kihalván a nép közűl, Így szóla az Úr nékem, mondván: Ma te általmégy a Moáb határán Ar felé, 17, 18
És mikor közel jutsz az Ammon fiaihoz, ne háborgasd őket, ne is ingereld őket, mert nem adok néked az 19
Ammon fiainak földjéből örökséget, mert a Lót fiainak adtam azt örökségül. (Óriások földének tartották 20
azt is; óriások laktak azon régenten, a kiket az Ammoniták Zanzummoknak hívtak. Ez a nép nagy, sok 21
és szálas volt, valamint az Anákok, de kivesztette őket az Úr azok színe elől, hogy bírják azoknak örökségét, és lakjanak azoknak helyén; A miképen cselekedett az Ézsaú fiaival is, a kik Szeir hegyén laknak, 22
a mikor kiveszté előlök a Horeusokat, hogy bírják azoknak örökségét, és lakjanak azoknak helyén mind e mai napig. Az Avveusokat is, a kik falvakban laknak vala Gázáig, kiirtották a Káftoreusok, a kik 23
kijöttek volt Káftorból, és lakának azoknak helyén.) Keljetek fel azért, induljatok, menjetek át az Arnon 24
patakán; lásd: kezedbe adtam Szihont, Hesbonnak királyát, az Emoreust, és annak földét; kezdj hozzá, foglald el azt, és hadakozzál ő ellene. E napon kezdem rábocsátani a népekre, hogy féljenek és rettegjenek tőled az egész ég alatt, és a kik híredet hallják, rendüljenek meg és reszkessenek te előtted. És 25, 26
követeket küldék a Kedemót pusztából Szihonhoz, Hesbon királyához békességes beszéddel ezt izenvén: Hadd menjek át a te földeden! Útról-útra megyek, nem térek le se jobbra, se balra. Eleséget pénzen adj 27, 28
nékem, hogy egyem; vizet is pénzen adj nékem, hogy igyam; csak gyalog hadd megyek át: A miképen 29
cselekedtek én velem az Ézsaú fiai, a kik Szeirben laknak; és a Moábiták, a kik Arban laknak; míglen átmegyek a Jordánon arra a földre, a melyet az Úr, a mi Istenünk ád nékünk! De nem akarta Szihon, 30
Hesbon királya, hogy átmenjünk ő rajta, mert megkeményítette volt az Úr, a te Istened az ő lelkét, és engedetlenné tette az ő szívét, hogy a te kezedbe adja őt, a mint nyilván van e mai napon. Monda pedig az 31
Úr nékem: Lásd: elkezdem átadni néked Szihont és az ő földét; kezdj hozzá, foglald el azt, hogy az ő földe örököd legyen. És kijöve Szihon mi elénkbe minden népével, hogy megvívjon velünk Jahácznál. De az 32, 33

34 Úr, a mi Istenünk kezünkbe adá őt, és levertük őt és az ő fiait és minden ő népét. És elfoglaltuk minden
ő városát abban az időben, és fegyverre hánytuk az egész várost: férfiakat, asszonyokat, és kisdedeket;
35 nem hagytunk menekülni senkit. De a barmokat prédára vetettük közöttünk, és a városokból való ra-
36 gadományokat, a melyeket elfoglaltunk volt. Aróertől fogva, a mely van az Arnon patakának partján,
és a völgyben lévő várostól fogva Gileádig, egy város sem volt, a melylyel ne bírtunk volna. Mind azokat
37 az Úr, a mi Istenünk adta a mi kezünkbe. De az Ammon fiainak földéhez nem közeledtél, sem a Jabbók
patak egész oldalához, sem a hegyen lévő városokhoz, sem semmi olyanhoz, a melyektől eltiltott téged az
Úr, a mi Istenünk.

3 És megfordulánk, és felmenénk Básán felé, és kijöve előnkbe Óg, Básánnak királya, ő és minden népe,
2 hogy megvívjon velünk Edreiben. De az Úr monda nékem: Ne félj tőle, mert a te kezedbe adtam őt és
minden ő népét és földjét; és úgy cselekedjél vele, a mint cselekedtél Szihonnal, az Emoreusok királyával,
3 a ki Hesbonban lakik vala. És kezünkbe adá az Úr, a mi Istenünk Ógot is, Básánnak királyát és minden
4 ő népét, és úgy megvertük őt, hogy menekülni való sem maradt belőle. És abban az időben elfoglaltuk
minden városát; nem volt város, a melyet el nem vettünk volna tőlök: hatvan várost, Argóbnak egész
5 vidékét, a Básánbeli Ógnak országát. Ezek a városok mind meg valának erősítve magas kőfalakkal,
6 kapukkal és zárokkal, kivévén igen sok kerítetlen várost. És fegyverre hánytuk azokat, a mint cse-
lekedtünk vala Szihonnal, Hesbon királyával, fegyverre hányván az egész várost: férfiakat, asszonyokat és
7 a kisdedeket is. De a barmokat és a városokból való ragadományokat mind magunk közt vetettük pré-
8 dára. És elvettük abban az időben az Emoreusok két királyának kezéből azt a földet, a mely a Jordánon
9 túl vala, az Arnon pataktól fogva a Hermon hegyéig. (A Sidoniak a Hermont Szirjonnak, az Emoreu-
10 sok pedig Szenirnek hívják.) A síkságnak minden városát, és az egész Gileádot, meg az egész Básánt
11 Szalkáig és Edreig, a melyek a Básánbeli Óg országának városai voltak. Mert egyedűl Óg, Básánnak
király maradt meg az óriások maradéka közűl. Ímé az ő ágya vas-ágy, nemde Rabbátban az Ammon
12 fiainál van-é? Kilencz sing a hosszasága és négy sing a szélessége, férfi könyök szerint. Ezt a földet
pedig, a melyet abban az időben örökségünkké tettünk, Aróertől fogva, a mely az Arnon patak mellett
13 van, és a Gileád hegyének felét, és annak városait odaadtam a Rúbenitáknak és Gáditáknak. A Gileád
többi részét pedig, és az egész Básánt, az Óg országát odaadtam a Manassé fél törzsének, Argóbnak egész
14 vidékét. Ezt az egész Básánt óriások földének hívták. Jair, Manassénak fia, kapta Argóbnak egész vidé-
két, a Gessuriták és Maakátiták határáig; és azokat a Básánnal együtt az ő nevéről Jair faluinak hívják
15, 16 mind e mai napig. Mákirnak pedig adtam Gileádot. A Rúbenitáknak és a Gáditáknak pedig adtam Gi-
leádtól fogva Arnonnak patakáig (a határ pedig a p atak közepe) és a Jabbók patakáig, a mely az Ammon
17 fiainak határa; És a síkságot és határúl a Jordánt, a Kinnerettől a Síkság tengeréig, a Sóstengerig, a
18 mely a Piszga-hegy lába alatt van napkelet felől. És parancsolék abban az időben néktek, mondván: Az
Úr, a ti Istenetek adta néktek ezt a földet, hogy bírjátok azt; felfegyverkezvén, menjetek át a ti atyátok
19 fiai, Izráel fiai előtt mind, a kik hadakozásra valók vagytok. Csak feleségeitek, kicsinyeitek és barmai-
tok (mert tudom, hogy sok barmotok van) maradjanak a ti városaitokban, a melyeket én adtam néktek,
20 Mindaddig, a míg nyugodalmat ád az Úr a ti atyátokfiainak, mint néktek, és azok is bírhatják a földet,
a melyet az Úr, a ti Istenetek ád nékik a Jordánon túl. Azután térjetek vissza, kiki az ő örökségébe, a
21 melyet adtam néktek. Józsuénak is parancsolék abban az időben, mondván: Szemeiddel láttad mind-
azt, a mit cselekedett az Úr, a ti Istenetek ama két királylyal; így cselekszik az Úr minden országgal, a
22, 23 melyen átmégy. Ne féljetek tőlök, mert az Úr, a ti Istenetek, maga hadakozik ti érettetek! Könyörgék
24 is az Úrnak abban az időben, mondván: Uram, Isten, te elkezdetted megmutatni a te szolgádnak a te
nagyságodat és hatalmas kezedet! Mert kicsoda olyan Isten mennyben és földön, a ki cselekedhetnék a
25 te cselekedeteid és hatalmad szerint? Hadd menjek át kérlek, és hadd lássam meg azt a jó földet, a mely
26 a Jordánon túl van, és azt a jó hegyet, és a Libanont! De megharaguvék az Úr én reám ti miattatok, és
nem hallgatott meg engem; hanem ezt mondá az Úr nékem: Elég ez néked, ne szólj többet már nékem
27 e dolog felől! Menj fel a Piszga tetejére, és emeld fel a te szemeidet napnyugot felé és észak felé, dél
28 felé és napkelet felé, és nézz szét a te szemeiddel, mert nem mégy át ezen a Jordánon. Jósuénak pedig
parancsolj, és bátorítsd őt, és erősítsd őt, mert ő megy át e nép előtt, és ő teszi őket örököseivé annak a
29 földnek, a melyet meglátsz. És ott maradának a völgyben, Beth-Peórral szemben.

4 Most pedig hallgass ó Izráel a rendelésekre és végzésekre, a melyekre én tanítlak titeket, hogy azok
szerint cselekedjetek, hogy élhessetek, és bemehessetek, és bírhassátok a földet, a melyet az Úr, a ti
2 atyáitoknak Istene ád néktek. Semmit se tegyetek az ígéhez, a melyet én parancsolok néktek, se el ne
vegyetek abból, hogy megtarthassátok az Úrnak, a ti Isteneteknek parancsolatait, a melyeket én paran-

csolok néktek. Szemeitekkel láttátok, a mit cselekedett az Úr Baal-Peór miatt; hogy minden embert, 3
a ki Baal-Peór után járt, kipusztított az Úr, a te Istened te közűled. Ti pedig, a kik ragaszkodtatok 4
az Úrhoz, a ti Istenetekhez, mindnyájan éltek e napig. Lássátok, tanítottalak titeket rendelésekre és 5
végzésekre, a mint megparancsolta nékem az Úr, az én Istenem, hogy azok szerint cselekedjetek azon a
földön, a melybe bementek, hogy bírjátok azt. Megtartsátok azért és megcselekedjétek! Mert ez lesz a 6
ti bölcseségtek és értelmetek a népek előtt, a kik meghallják majd mind e rendeléseket, és ezt mondják:
Bizony bölcs és értelmes nép ez a nagy nemzet! Mert melyik nagy nemzet az, a melyhez olyan közel 7
volna az ő Istene, mint mi hozzánk az Úr, a mi Istenünk, valahányszor hozzá kiáltunk? És melyik nagy 8
nemzet az, a melynek olyan rendelései és igazságos végzései volnának, mint ez az egész törvény, a melyet
én ma adok elétek?! Csak vigyázz magadra, és őrizd jól a te lelkedet, hogy el ne felejtkezzél azokról, a 9
melyeket láttak a te szemeid, és hogy el ne távozzanak a te szívedtől teljes életedben, hanem ismertesd
meg azokat a te fiaiddal és fiaidnak fiaival. El ne felejtkezzél a napról, a melyen az Úr előtt, a te Istened 10
előtt állottál a Hóreben, a mikor azt mondta nékem az Úr: Gyűjtsd egybe nékem a népet, hogy hallassam
véle beszédeimet, hogy tanuljanak félni engem, minden időben, a míg e földön élnek, és tanítsák meg
fiaikat is. És előjárulátok, és megállátok a hegy alatt; a hegy pedig tűzben ég vala mind az ég köze- 11
péig, mindamellett sötétség, köd és homályosság vala. És szóla az Úr néktek a tűz közepéből. A szavak 12
hangját ti is halljátok vala, de csak a hangot; alakot azonban nem láttok vala. És kijelenté néktek az ő 13
szövetségét, a melyre nézve utasított titeket a tíz ige teljesítésére, és felírá azokat két kőtáblára. Engem 14
is utasított az Úr abban az időben, hogy tanítsalak meg titeket a rendelésekre és végzésekre, hogy azok
szerint cselekedjetek azon a földön, a melyre átmentek, hogy bírjátok azt. Őrizzétek meg azért jól a ti 15
lelketeket, mert semmi alakot nem láttatok akkor, a mikor a tűznek közepéből szólott hozzátok az Úr a
Hóreben; Hogy el ne vetemedjetek, és faragott képet, valamely bálványféle alakot ne csináljatok maga- 16
toknak, férfi vagy asszony képére; Képére valamely baromnak, a mely van a földön; képére valamely 17
repdeső madárnak, a mely röpked a levegőben; Képére valamely földön csúszó-mászó állatnak; képére 18
valamely halnak, a mely van a föld alatt lévő vizekben. Se szemeidet fel ne emeld az égre, hogy meglásd 19
a napot, a holdat és a csillagokat, az égnek minden seregét, hogy meg ne tántorodjál, és le ne borúlj azok
előtt, és ne tiszteljed azokat, a melyeket az Úr, a te Istened minden néppel közlött, az egész ég alatt.
Titeket pedig kézen fogott az Úr, és kihozott titeket a vas kemenczéből, Égyiptomból, hogy legyetek néki 20
örökös népe, miképen e mai napon vagytok. De én reám megharaguvék az Úr miattatok, és megesküvék, 21
hogy nem megyek át a Jordánon, és hogy nem megyek be arra a jó földre, a melyet az Úr, a te Istened,
ád néked örökségűl. Miután én meghalok e földön, nem megyek át a Jordánon; ti pedig átmentek, és 22
bírjátok azt a jó földet: Vigyázzatok, hogy az Úrnak, a ti Isteneteknek szövetségéről, a melyet kötött 23
veletek, el ne felejtkezzetek, és ne csináljatok magatoknak faragott képet, akármihez is hasonlót, a mi-
képen megparancsolta az Úr, a te Istened. Mert az Úr, a te Istened emésztő tűz, féltőn szerető Isten ő. 24
Hogyha majd fiakat és unokákat nemzesz, és megvénhedtek azon a földön, és elvetemedtek, és csináltok 25
magatoknak faragott képet, akármihez is hasonlót, és gonoszt cselekesztek az Úrnak, a te Istenednek
szemei előtt, haragra ingerelvén őt: Bizonyságúl hívom ti ellenetek e mai napon a mennyet és a földet, 26
hogy elveszvén hamarsággal elvesztek a földről, a melyre átmentek a Jordánon, hogy bírjátok azt; nem
laktok sok ideig azon, hanem pusztára kipusztultok róla. És az Úr szétszór titeket a népek közé, és 27
szám szerint kevesen maradtok meg a népek között, a kik közé visz titeket az Úr. És szolgáltok ott em- 28
beri kéz által csinált isteneknek: fának és kőnek, a melyek nem látnak, nem is hallanak, nem is esznek,
nem is szagolnak. De ha onnan keresed meg az Urat, a te Istenedet, akkor is megtalálod, hogyha teljes 29
szívedből és teljes lelkedből keresed őt. Mikor nyomorúságban leéndesz, és utólérnek téged mindezek 30
az utolsó időkben, és megtérsz az Úrhoz, a te Istenedhez, és hallgatsz az ő szavára; (Mert irgalmas Is- 31
ten az Úr, a te Istened), nem hágy el téged, sem el nem veszít, sem el nem felejtkezik a te atyáidnak
szövetségéről, a mely felől megesküdt nékik. Mert tudakozzál csak a régi időkről, a melyek te előtted 32
voltak, ama naptól fogva, a melyen az Isten embert teremtett e földre, és pedig az égnek egyik szélétől az
égnek másik széléig, ha történt-é e nagy dologhoz hasonló, vagy hallatszott-é ehhez fogható? Hallotta-é 33
valamely nép a tűz közepéből szóló Istennek szavát, a miképen hallottad te, hogy életben maradt volna?
Avagy próbálta-é azt Isten, hogy elmenjen és válaszszon magának népet valamely nemzetség közűl, kisér- 34
tésekkel, jelekkel, csudákkal, haddal, hatalmas kézzel, kinyújtott karral, és nagy rettenetességek által, a
miképen cselekedte mind ezeket ti érettetek az Úr, a ti Istenetek Égyiptomban, szemeitek láttára? Csak 35
néked adatott láthatóan tudnod, hogy az Úr az Isten és nincsen kívüle több! Az égből hallatta veled az ő 36
szavát, hogy tanítson téged, a földön pedig mutatta néked amaz ő nagy tüzét, és hallottad beszédét a tűz

37 közepéből. És mivel szerette a te atyáidat, és kiválasztotta az ő magvokat is ő utánok, és kihozott téged
38 az ő orczájával Égyiptomból, az ő nagy erejével: Hogy kiűzzön náladnál nagyobb és erősebb népeket
39 előled, hogy bevigyen téged, és adja néked az ő földjöket örökségűl, mint a mai napon van: Tudd meg
azért e mai napon, és vedd szívedre, hogy az Úr az Isten, fent a mennyben, és alant e földön, és nincsen
40 több! Tartsd meg azért az ő rendeléseit és parancsolatait, a melyeket én parancsolok ma néked, hogy
jól legyen dolgod és a te fiaidnak te utánad, és hogy mindenkor hosszú ideig élj azon a földön, a melyet
41, 42 az Úr, a te Istened ád néked. Akkor választa Mózes három várost a Jordánon túl napkelet felé; Hogy
oda fusson a gyilkos, a ki nem akarva gyilkolta meg az ő felebarátját, a ki az előtt nem gyűlölte vala, és
43 hogy életben maradjon, ha befutott valamelyikbe e városok közűl. Tudniillik Beczert a pusztában, a sík
44 földön a Ruben fiainak, Rámótot Gileádban a Gád fiainak, és Gólánt Básánban a Manasse fiainak. Ez
45 pedig a törvény, a melyet Mózes adott az Izráel fiai elé. Ezek a bizonyságtételek, a rendelések és a végzé-
46 sek, a melyeket szóla Mózes Izráel fiainak, mikor Égyiptomból kijöttek vala, A Jordánon túl a völgyben,
Beth-Peórnak átellenében, Szihonnak, az Emoreusok királyának földjén, a ki lakozik vala Hesbonban,
47 a kit megvert vala Mózes, az Izráel fiaival egyben, mikor Égyiptomból kijöttek vala. És elfoglalák az ő
földét, és Ógnak, Básán királyának földét, az Emoreusok két királyáét, a kik a Jordánon túl laknak vala
48 napkelet felől, Aróertől fogva, mely az Arnon patakának partján van, a Sion hegyéig, a mely a Hermon;
49 És az egész síkságot a Jordánon túl napkelet felé, a síkság tengeréig, a Piszga hegy aljáig.

5 És szólítá Mózes az egész Izráelt, és monda nékik: Hallgasd meg Izráel a rendeléseket és a végzéseket,
a melyeket elmondok én ma fületek hallására, és tanuljátok meg azokat, és ügyeljetek azokra, megcse-
2, 3 lekedvén azokat! Az Úr, a mi Istenünk szövetséget kötött velünk a Hóreben. Nem a mi atyáinkkal
kötötte az Úr e szövetséget, hanem mi velünk, a kik íme itt vagyunk e mai napon mindnyájan és élünk.
4, 5 Színről színre szólott veletek az Úr a hegyen, a tűz közepéből, (Én pedig az Úr között és ti közöttetek
állok vala abban az időben, hogy megjelentsem néktek az Úr beszédét; mert ti a tűztől féltek vala, és
6 nem menétek fel a hegyre,)mondván: Én, az Úr, vagyok a te Istened, a ki kihoztalak téged Égyiptomnak
7, 8 földéből, a szolgálatnak házából. Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem. Ne csinálj magadnak
faragott képet, és semmi hasonlót azokhoz, a melyek fenn az égben, vagy a melyek alant a földön, vagy
9 a melyek a vizekben a föld alatt vannak. Ne imádd és ne tiszteld azokat; mert én, az Úr, a te Istened,
féltőn szerető Isten vagyok, a ki megbüntetem az atyák vétkét a fiakban, harmad és negyed íziglen, a
10 kik engem gyűlölnek; De irgalmasságot cselekszem ezeríziglen azokkal, a kik engem szeretnek, és az
11 én parancsolataimat megtartják. Az Úrnak, a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd; mert nem hagyja
12 azt az Úr büntetés nélkűl, a ki az ő nevét hiába felveszi. Vigyázz a szombatnak napjára, hogy megszen-
13 teld azt, a miképen megparancsolta néked az Úr, a te Istened. Hat napon át munkálkodjál, és végezd
14 minden dolgodat. De a hetedik nap az Úrnak, a te Istenednek szombatja: semmi dolgot se tégy azon, se
magad, se fiad, se leányod, se szolgád, se szogálóleányod, se ökröd, se szamarad, és semminémű barmod,
se jövevényed, a ki a te kapuidon belől van, hogy megnyugodjék a te szolgád és szolgálóleányod, mint
15 te magad; És megemlékezzél róla, hogy szola voltál Égyiptom földén, és kihozott onnan téged az Úr, a
te Istened erős kézzel és kinyújtott karral. Azért parancsolta néked az Úr, a te Istened, hogy a szombat
16 napját megtartsad. Tiszteld atyádat és anyádat, a mint megparancsolta néked az Úr, a te Istened; hogy
17 hosszú ideig élj, és hogy jól legyen dolgod azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ád te néked. Ne
18, 19, 20, 21 ölj. És ne paráználkodjál. És ne lopj. És ne tégy a te felebarátod ellen hamis tanubizonyságot. És ne
kívánd a te felebarátodnak feleségét; és ne áhítsd a te felebarátodnak házát, szántóföldét; se szolgáját,
22 se szolgálóleányát, se ökrét, se szamarát, és semmit, a mi a te felebarátodé. Ez ígéket szólá az Úr a
ti egész gyülekezeteteknek a hegyen a tűz, a felhő és a homályosság közepéből nagy felszóval, és nem
23 többet; és felírá azokat két kőtáblára, és adá azokat nékem. És lőn, mikor a szót a setétség közepé-
ből halljátok vala, és a hegy tűzzel ég vala, hozzám jövétek a ti törzseiteknek minden fejedelmével és
24 vénjével, És mondátok: Ímé az Úr, a mi Istenünk megmutatta nékünk az ő dicsőségét és nagyságát; és
az ő szavát hallottuk a tűznek közepéből; e mai napon pedig láttuk, hogy az Isten emberrel szól, és ez
25 mégis él. Most hát miért haljunk meg? Mert megemészt e nagy tűz minket. Ha még tovább halljuk az
26 Úrnak, a mi Istenünknek szavát, meghalunk; Mert kicsoda az, az összes halandók közűl, a ki a tűznek
27 közepéből szóló élő Istennek szavát hallotta, mint mi, hogy megélt volna? Járulj oda te, és hallgasd meg
mind azt, a mit mond az Úr, a mi Istenünk, és te majd beszéld el nékünk mind, a mit néked mond az Úr,
28 a mi Istenünk, és mi meghallgatjuk, és megcselekeszszük. És meghallá az Úr a ti beszédetek szavát, a
mikor beszéltek vala velem, és monda nékem az Úr: Hallottam e nép beszédének szavát, a mint beszél-
29 tek vala hozzád;mind jó, a mit beszéltek vala. Vajha így maradna az ő szívök, hogy félnének engem, és

megtartanák minden parncsolatomat minden időben, hogy jól legyen dolguk nékik és az ő gyermekeiknek mindörökké! Menj el, és mondd meg nékik: Térjetek vissza a ti sátoraitokba. Te pedig állj ide mellém, 30, 31
hogy elmondjam néked minden parancsolatomat, rendelésemet és végzésemet, a melyekre tanítsd meg
őket, hogy cselekedjék azon a földön, a melyet én adok nékik örökségül. Vigyázzatok azért, hogy úgy 32
cselekedjetek, a mint az Úr, a ti Istenetek parancsolta néktek; ne térjetek se jobbra, se balra. Mindig 33
azon az úton járjatok, a melyet az Úr, a ti Istenetek parancsolt néktek, hogy éljetek, és jól legyen dolgotok,
és hosszú ideig élhessetek a földön, a melyet bírni fogtok.

Ezek pedig a parancsolatok, a rendelések és a végzések, a melyek felől parancsolta az Úr, a ti Istene- **6**
tek, hogy megtanítsam azokat néktek, hogy azok szerint cselekedjetek azon a földön, a melyre átmenőben
vagytok, hogy bírjátok azt; Hogy féljed az Urat, a te Istenedet, és megtartsad minden ő rendelését és 2
parancsolatát, a melyeket én parancsolok néked: te és a te fiad, és a te unokád, teljes életedben, és hogy
hosszú ideig élhess. Halld meg azért Izráel, és vigyázz, hogy megcselekedjed, hogy jól legyen dolgod, 3
és hogy igen megsokasodjál a téjjel és mézzel folyó földön, a miképen megigérte az Úr, a te atyáidnak
Istene néked. Halld Izráel: az Úr, a mi Istenünk, egy Úr! Szeresd azért az Urat, a te Istenedet teljes 4, 5
szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből. És ez ígék, a melyeket e mai napon parancsolok néked, le- 6
gyenek a te szívedben. És gyakoroljad ezekben a te fiaidat, és szólj ezekről, mikor a te házadban ülsz, 7
vagy mikor úton jársz, és mikor lefekszel, és mikor felkelsz. És kössed azokat a te kezedre jegyűl, és 8
legyenek homlokkötőűl a te szemeid között. És írd fel azokat a te házadnak ajtófeleire, és a te kapuidra. 9
És mikor bevisz téged az Úr, a te Istened a földre, a mely felől megesküdt a te atyáidnak, Ábrahámnak, 10
Izsáknak és Jákóbnak, hogy ad néked nagy és szép városokat, a melyeket nem építettél; És minden 11
jóval telt házakat, a melyeket nem te töltöttél meg, és ásott kutakat, a melyeket nem te ástál, szőlő-
és olajfakerteket, a melyeket nem te plántáltál; és eszel és megelégszel: Vigyázz magadra, hogy el ne 12
felejtkezzél az Úrról, a ki kihozott téged Égyiptom földéről, a szolgaságnak házából! Féljed az Urat, a te 13
Istenedet, ő néki szolgálj, és az ő nevére esküdjél. Ne járjatok idegen istenek után, azoknak a népeknek 14
istenei közűl, a kik körűltetek vannak; (Mert az Úr, a te Istened féltőn szerető Isten te közötted), hogy 15
az Úrnak, a te Istenednek haragja fel ne gerjedjen reád, és el ne töröljön téged a föld színéről. Meg ne 16
kísértsétek az Urat, a ti Isteneteket, miképen megkísértettétek Maszszában! Szorosan megtartsátok az 17
Úrnak, a ti Isteneteknek parancsolatait, az ő bizonyságait és rendeléseit, a melyeket parancsolt néked.
És azt cselekedjed, a mi igaz és jó az Úrnak szemei előtt, hogy jól legyen dolgod, és bemehess és bírhasd 18
azt a jó földet, a mely felől megesküdött az Úr a te atyáidnak. Hogy elűzzed minden ellenségedet a te 19
színed elől, a mint megmondotta az Úr. Ha a te fiad megkérdez téged azután, mondván: Mire valók e 20
bizonyságtételek, rendelések és végzések, a melyeket az Úr, a mi Istenünk parancsolt néktek: Akkor azt 21
mondjad a te fiadnak: Szolgái voltunk Égyiptomban a Faraónak; de kihozott minket az Úr Égyiptomból
hatalmas kézzel. És tőn az Úr Égyiptomban nagy és veszedelmes jeleket és csudákat a Faraón és az ő 22
eg ész háznépén, a mi szemeink láttára. Minket pedig kihoza onnét, hogy bevigyen minket, és nékünk 23
adja azt a földet, a mely felől megesküdött a mi atyáinknak. És megparancsolta nékünk az Úr, hogy 24
cselekedjünk mind e rendelések szerint, hogy féljük az Urat, a mi Istenünket, hogy jó dolgunk legyen
teljes életünkben, hogy megtartson minket az életben, mint e mai napon. És ez lesz nékünk igazságunk, 25
ha vigyázunk arra, hogy megtartsuk mind e parancsolatokat, az Úr előtt, a mi Istenünk előtt, a miképen
megparancsolta nékünk.

Mikor bevisz téged az Úr, a te Istened a földre, a melyre te bemenendő vagy, hogy bírjad azt; és sok **7**
népet kiűz te előled: a Khitteust, a Girgazeust, az Emoreust, a Kananeust, a Perizeust, a Khivveust, és
a Jebuzeust: hétféle népet, náladnál nagyobbakat és erősebbeket; És adja őket az Úr, a te Istened a te 2
hatalmadba, és megvered őket: mindenestől veszítsd ki őket; ne köss velök szövetséget, és ne könyörülj
rajtok. Sógorságot se szerezz ő velök, a leányodat se adjad az ő fioknak, és az ő leányukat se vegyed 3
a te fiadnak; Mert elpártoltatja a te fiadat én tőlem, és idegen isteneknek szolgálnak; és felgerjed az 4
Úrnak haragja reátok, és hamar kipusztít titeket. Hanem így cselekedjetek velök: Oltáraikat rontsátok 5
le, oszlopaikat törjétek össze, berkeiket vágjátok ki, faragott képeiket pedig tűzzel égessétek meg. Mert 6
az Úrnak, a te Istenednek szent népe vagy te; téged választott az Úr, a te Istened, hogy saját népe légy
néki, minden nép közűl e föld színén. Nem azért szeretett titeket az Úr, sem nem azért választott titeket, 7
hogy minden népnél többen volnátok; mert ti minden népnél kevesebben vagytok; Hanem mivel szere- 8
tett titeket az Úr, és hogy megtartsa az esküt, a melylyel megesküdt volt a ti atyáitoknak; azért hozott ki
titeket az Úr hatalmas kézzel, és szabadított meg téged a szolgaságnak házából, az égyiptombeli Faraó

9 királynak kezéből. És hogy megtudjad, hogy az Úr, a te Istened, ő az Isten, a hívséges Isten, a ki megtartja a szövetséget és az irgalmasságot ezerízigen azok iránt, a kik őt szeretik, és az ő parancsolatait
10 megtartják. De megfizet azoknak személy szerint, a kik őt gyűlölik, elvesztvén őket; nem késlekedik az
11 ellen, a ki gyűlöli őt, megfizet annak személy szerint. Tartsd meg azért a parancsolatot, a rendeléseket
12 és végzéseket, a melyeket én e mai napon parancsolok néked, hogy azokat cselekedjed. Ha pedig engedelmeskedtek e végzéseknek, és megtartjátok, és teljesítitek azokat: az Úr, a te Istened is megtartja
13 néked a szövetséget és irgalmasságot, a mely felől megesküdött a te atyáidnak. És szeretni fog téged, és megáld téged, és megsokasít téged; és megáldja a te méhednek gyümölcsét, a te földednek gyümölcsét: gabonádat, mustodat és olajodat; teheneid fajzását és juhaidnak ellését azon a földön, a mely felől
14 megesküdt a te atyáidnak, hogy néked adja azt. Áldottabb lészesz minden népnél; nem lészen közötted
15 magtalan férfi és asszony, sem barmaid között meddő. És távol tart az Úr te tőled minden betegséget, és Égyiptomnak minden gonosz nyavalyáját, a melyeket ismersz; nem veti azokat te reád, hanem mind
16 azokra, a kik gyűlölnek téged. És megemészted mind a népeket, a melyeket néked ád az Úr, a te Istened; ne kedvezzen a te szemed nékik, és ne tiszteld az ő isteneit; mert tőr gyanánt volna az néked.
17, 18 Ha azt mondod a te szívedben: Többen vannak e népek, mint én, miképen űzhetném én ki őket? Ne
19 félj tőlök; emlékezzél meg csak azokról, a miket cselekedett az Úr, a te Istened a Faraóval és mind az égyiptombeliekkel: A nagy kisértésekről, a melyeket láttak a te szemeid, és a jelekről és csudákról; az erős kézről, és a kinyujtott karról, a melylyel kihozott téged az Úr, a te Istened! Így cselekeszik az Úr, a
20 te Istened minden néppel, a melytől te félsz. Sőt még a darázsokat is rájok bocsátja az Úr, a te Istened
21 mind addig, míglen elvesznek azok is, a kik megmaradtak, és a kik elrejtőztek te előled. Ne rettenj meg
22 azok előtt, mert közötted van az Úr, a te Istened, nagy és rettenetes Isten! És lassan-lassan kiűzi az Úr, a te Istened e népeket te előled. Nem lehet őket hirtelen kipusztítanod, hogy a mezei vadak meg ne
23 sokasodjanak ellened! De az Úr, a te Istened elődbe veti őket, és nagy romlással rontja meg őket, míglen
24 elvesznek. Az ő királyaikat is kezedbe adja, hogy eltöröljed az ő nevöket az ég alól; senki ellened nem
25 állhat, míglen elveszted őket. Az ő isteneiknek faragott képeit tűzzel égesd meg; az azokon lévő ezüstöt és aranyat meg ne kívánd, és magadnak el ne vedd, hogy tőrbe ne essél miatta; mert útálatosság az az
26 Úr előtt, a te Istened előtt. Útálatosságot pedig ne vígy be a te házadba, hogy átokká ne légy, mint az, hanem megvetvén vesd meg azt, és útálván útáld meg azt, mert átkozott.

8 Mind azt a parancsolatot, a melyet én e mai napon parancsolok néked, tartsátok meg és teljesítsétek, hogy élhessetek és megsokasodhassatok, bemehessetek és bírhassátok a földet, a mely felől megesküdött
2 az Úr a ti atyáitoknak. És emlékezzél meg az egész útról, a melyen hordozott téged az Úr, a te Istened immár negyven esztendeig a pusztában, hogy megsanyargasson és megpróbáljon téged, hogy nyilvánvaló
3 legyen, mi van a te szívedben; vajjon megtartod-é az ő parancsolatait vagy nem? És megsanyargata téged, és megéheztete, azután pedig enned adá a mannát, a melyet ne ismertél, sem a te atyáid nem ismertek, hogy tudtodra adja néked, hogy az ember nem csak kenyérrel és, hanem mind azzal él az em-
4 ber, a mi az Urnak szájából származik. A te ruházatod le nem kopott rólad, sem a te lábad meg nem
5 dagadott immár negyven esztendőtől fogva. Gondold meg azért a te szívedben, hogy a miképen megfe-
6 nyíti az ember az ő gyermekét, úgy fenyít meg téged az Úr, a te Istened; És őrizd meg az Úrnak, a te
7 Istenednek parancsolatait, hogy az ő útján járj, és őt féljed. Mert az Úr, a te Istened jó földre visz be téged; bővizű patakoknak, forrásoknak és mély vizeknek földére, a melyek a völgyekben és a hegyeken fa-
8, 9 kadnak. Búza-, árpa-, szőlőtő-, fige- és gránátalma-termő földre; faolaj- és méztermő földre. Oly földre, a melyen nem nyomorogva eszed kenyeredet, és a hol semmiben sem szűkölködöl; oly földre, a melynek
10 kövei vas, és a melynek hegyeiből rezet vághatsz! Ha azért eszel majd és megelégszel: dícsérjed az Urat,
11 a te Istenedet azért a jó földért, a melyet néked adott. Vigyázz magadra, hogy el ne felejtkezzél az Úrról, a te Istenedről, meg nem tartván az ő parancsolatait, végzéseit, rendeléseit, a melyeket én parancsolok
12, 13 néked e mai napon; Hogy mikor eszel és jól lakol és szép házakat építesz, és lakozol azokban; És mikor a te barmaid és juhaid megsokasodnak, és ezüstöd és aranyad is megsokasodik, és minden jószágod
14 megszaporodik: Fel ne fuvalkodjék akkor a te szíved, és el ne felejtkezzél az Úrról, a te Istenedről, a ki
15 kihozott téged Égyiptom földéből, a szolgaságnak házából; A ki vezérlett téged a tüzes kígyóknak, skorpióknak, és szomjúságnak nagy és rettenetes pusztáján, a melyben víz nem vala; a ki vizet ada néked a
16 kemény kősziklából; A ki mannával étete téged a pusztában, a mit nem ismertek a te atyáid, hogy meg-
17 sanyargasson és hogy megpróbáljon téged, és jól tegyen veled azután; És ne mondjad ezt a te szívedben:
18 Az én hatalmam, és az én kezemnek ereje szerzette nékem e gazdagságot! Hanem emlékezzél meg az Úrról, a te Istenedről, mert ő az, a ki erőt ád néked a gazdagságnak megszerzésére, hogy megerősítse
19 az ő szövetségét, a mely felől megesküdt a te atyáidnak, miképen e mai napon van. Ha pedig teljesen

megfelejtkezel az Úrról, a te Istenedről, és idegen istenek után jársz, és azoknak szolgálsz, és meghajtod magadat azoknak; bizonyságot tészek e mai napon ti ellenetek, hogy végképen elvesztek. Mint azok a 20
nemzetek, a kiket az Úr elveszt előletek, azonképen vesztek el; azért mert nem hallgattok az Úrnak, a ti Isteneteknek szavára.

Halljad Izráel, te általmégy ma a Jordánon, hogy bemenvén, örökségül bírj náladnál nagyobb és erősebb népeket, nagy és az égig megerősített városokat; Nagy és szálas népet, Anák-fiakat, a kikről magad 2
is tudod és magad is hallottad: kicsoda állhat meg Anák fiai előtt? Tudd meg azért e mai napon, hogy 3
az Úr, a te Istened az, a ki átmegy előtted mint emésztő tűz, ő törli el azokat, és ő alázza meg azokat te előtted; és kiűzöd, és hamar elveszted őket, a miképen az Úr megmondotta néked. Mikor azért kiűzi 4
az Úr, a te Istened azokat te előled, ne szólj a te szívedben, mondván: Az én igazságomért hozott be engem az Úr, hogy örökségül bírjam ezt a földet; holott e népeket az ő istentelenségökért űzi ki te előled az Úr; Nem a te igazságodért, sem a te szívednek igaz voltáért mégy te be az ő földük bírására; hanem 5
az Úr, a te Istened e népeknek istentelenségéért űzi ki őket előled, hogy megerősítse az ígéretet, a mely felől megesküdt az Úr a te atyáidnak: Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak. Tudd meg azért, hogy az 6
Úr, a te Istened nem a te igazságodért adja néked ezt a jó földet birtokúl, mert kemény nyakú nép vagy te! Emlékezzél meg róla, és el ne felejtsed azokat, a mikkel haragra indítottad az Urat, a te Istenedet a 7
pusztában! A naptól fogva, a melyen kijöttél Égyiptom földéből, mind addig, míglen e helyre jutottatok, az Úr ellen tusakodtatok vala. Már a Hóreben haragra indítátok az Urat, és annyira megharaguvék re- 8
átok az Úr, hogy el akara veszteni titeket. Mikor felmegyek vala a hegyre, hogy átvegyem a kőtáblákat, 9
a szövetségnek tábláit, a melyet az Úr kötött vala veletek, és a hegyen maradtam vala negyven nap és negyven éjjel: kenyeret nem ettem, sem vizet nem ittam vala. Akkor átadá nékem az Úr a két kőtáblát, 10
a melyek az Isten ujjával valának beírva, és rajtok valának mind amaz ígék, a melyeket mondott vala az Úr néktek a hegyen a tűz közepéből, a gyülekezésnek napján. És mikor a negyven nap és negyven éj 11
elmultával átadá az Úr nékem a két kőtáblát, a szövetségnek tábláit: Akkor monda az Úr nékem: Kelj 12
fel, hamar menj innen alá; mert elvetemedett a te néped, a kit kihoztál Égyiptomból; hamar eltértek az útról, a melyet parancsoltam vala nékik, öntött bálványt készítettek magoknak. Ismét szóla nékem az 13
Úr, mondván: Láttam e népet, és bizony kemény nyakú nép ez! Hagyj békét nékem, hadd pusztítsam el 14
őket, és töröljem el az ő nevöket az ég alól, és teszlek téged ennél nagyobb és erősebb néppé! Megfordulék 15
azért, és alájövék a hegyről, a hegy pedig tűzzel ég vala, és a szövetségnek két táblája az én két kezemben vala. És mikor látám, hogy ímé vétkeztetek vala az Úr ellen, a ti Istenetek ellen; öntött borjút csinál- 16
tatok vala magatoknak; hamar letértetek vala az útról, a melyet az Úr parancsolt vala néktek: Akkor 17
megragadám a két táblát, és elhajítám a két kezemből, és összetörém azokat a ti szemeitek láttára. És 18
leborulék az Úr előtt, mint annakelőtte, negyven nap és negyven éjjel, kenyeret nem ettem és vizet sem ittam; minden ti bűnötökért, a melyeket elkövettetek vala, azt cselekedvén, a mi gonosz az Úr előtt, hogy ingereljétek őt. Mert félek vala a haragtól és búsulástól, a melylyel ti reátok úgy megharagudt vala az 19
Úr, hogy el akart vala pusztítani titeket. És meghallgata az Úr engem akkor is. Áronra is igen megha- 20
ragudt vala az Úr, és el akará őt is pusztítani; de ugyanakkor imádkozám Áronért is. A ti bűnötöket pedig, 21
a borjút, a melyet készítettetek, megragadám, és megégetém azt tűzzel; és összetörém azt, jól megőrölvén, mígnem porrá morzsolódék, azután bevetém annak porát a patakba, a mely a hegyről foly vala alá. És Thaberában, Massában, és Kibrot-Taavában is haragra indítátok az Urat. És mikor az Úr elküldött 22, 23
vala titeket Kádes-Barneából, mondván: Menjetek fel, és bírjátok örökségül a földet, a melyet néktek adtam: akkor is tusakodtatok vala az Úrnak, a ti Isteneteknek beszéde ellen, nem hittetek néki, és nem hallgattatok az ő szavára. Tusakodók voltatok az Úr ellen, a mióta ismerlek titeket. És leborulék az Úr 24, 25
előtt azon a negyven napon és negyven éjjel, a melyeken leborultam vala; mert azt mondotta vala az Úr, hogy elveszt titeket. Akkor imádkozám az Úrhoz, és mondék: Uram, Isten! ne rontsd meg a te népedet, 26
és a te örökségedet, a kit a te nagyságoddal szabadítottál meg, a kit erős kézzel hoztál ki Égyiptomból. Emlékezzél meg a te szolgáidról: Ábrahámról, Izsákról és Jákóbról; ne nézzed e népnek keménységét, 27
istentelenségét és bűnét! Hogy ne mondja a föld népe, a honnét kihoztál minket: mivelhogy az Úr nem 28
vihette be őket a földre, a melyet igért volt nékik, és mivelhogy gyűlölte őket, azért hozta ki őket, hogy megölje őket a pusztában. Pedig ők a te néped és a te örökséged, a melyet kihoztál a te nagy erőddel, és 29
a te kinyujtott karoddal!

Abban az időben monda az Úr nékem: Faragj magadnak két kőtáblát, az előbbiekhez hasonlókat, és
jőjj fel hozzám a hegyre, és csinálj faládát. És felírom a táblákra azokat az ígéket, a melyek az előbbi 2
táblákon valának, a melyeket széttörtél; és tedd azokat a ládába. Csinálék azért ládát sittim-fából, és 3

faragék két kőtáblát is, az előbbiekhez hasonlókat; és felmenék a hegyre, és a két kőtábla kezemben
4 vala. És felírá a táblákra az előbbi írás szerint a tíz ígét, a melyeket szólott vala az Úr ti hozzátok a
5 hegyen, a tűznek közepéből a gyülekezésnek napján, és átadá az Úr azokat nékem. Akkor megfordulék
és alájövék a hegyről, és betevém a táblákat a ládába, a melyet csináltam vala, hogy ott legyenek, a
6 miképen az Úr parancsolta vala nékem. Izráel fiai pedig elindulának Beeróthból, a mely a Jákán fiaié,
7 Moszérába. Ott halt meg áron, és ugyanott el is temetteték, és Eleázár, az ő fia lőn pappá helyette. Innét
8 indulának Gudgódba, Gudgódból pedig Jotbatába, bővízű patakok földére. Abban az időben választá
ki az Úr a Lévi törzsét, hogy hordozza az Úr szövetségének ládáját, és hogy az Úr előtt álljon, és néki
9 szolgáljon, és hogy áldjon az ő nevében mind e napig. Ezért nem volt része és öröksége a Lévinek az ő
10 atyafiaival; az Úr az ő öröksége, a miképen megmondotta vala néki az Úr, a te Istened. Én pedig ott
állottam a hegyen, mint az előbbi napokban, negyven nap és negyven éjjel: és meghallgata engem az Úr
11 akkor is, és nem akara téged elveszteni az Úr. És monda az Úr nékem: Kelj fel, menj és járj a nép előtt,
12 hogy bemenjenek és bírják a földet, a mely felől megesküdtem az ő atyáiknak, hogy nékik adom. Most
pedig, óh Izráel! mit kíván az Úr, a te Istened tőled? Csak azt, hogy féljed az Urat, a te Istenedet; hogy
minden ő utain járj, és szeresd őt, és tiszteljed az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, és teljes lelkedből,
13 Megtartván az Úrnak parancsolatait és rendeléseit, a melyeket én ma parancsolok néked, hogy jól legyen
14, 15 dolgod! Ímé az Úréi, a te Istenedéi az egek, és az egeknek egei, a föld, és minden, a mi rajta van! De
egyedül a ti atyáitokat kedvelte az Úr, hogy szeresse őket, és az ő magvokat: titeket választott ki ő utánok
16 minden nép közűl a mint e mai napon is látszik. Metéljétek azért körűl a ti szíveteket, és ne legyetek
17 ezután keménynyakúak; Mert az Úr, a ti Istenetek, isteneknek Istene, és uraknak Ura; nagy, hatalmas
18 és rettenetes Isten, a ki nem személyválogató, sem ajándékot el nem fogad. Igazságot szolgáltat az
19 árvának és az özvegynek; szereti a jövevényt, adván néki kenyeret és ruházatot. Szeressétek azért a
20 jövevényt; mert ti is jövevények voltatok Égyiptom földén. Az Urat, a te Istenedet féljed, őt tiszteljed,
21 ő hozzá ragaszkodjál és az ő nevére esküdjél. Ő a te dícséreted, és ő a te Istened, a ki azokat a nagy és
22 rettenetes dolgokat cselekedte veled, a melyeket láttak a te szemeid. A te atyáid hetvenen mentek vala
alá Égyiptomba; most pedig az Úr, a te Istened megsokasított téged, mint az égnek csillagait!

11 Szeresd azért az Urat, a te Istenedet, tartsd meg az ő megtartani valóit: rendeléseit, végzéseit és
2 parancsolatait minden időben. És tudjátok meg ma (mert nem a ti fiaitokkal szólok, a kik nem tudják
3 és nem látták) az Úrnak, a te Isteneteknek fenyítését, nagyságát, erős kezét és kinyújtott karját, Jeleit
és cselekedeteit, a melyeket Égyiptomban cselekedett a Faraóval, az égyiptombeliek királyával, és az ő
4 egész földével; És a melyeket cselekedett az égyiptombeliek seregével, lovaival és szekereivel, mivelhogy
reájok árasztá a Veres tenger vizeit, mikor üldözének titeket és elveszté őket az Úr mind e mai napig;
5, 6 És a melyeket cselekedett veletek a pusztában, a míg e helyre jutátok; És a melyeket cselekedett Dáthánnal és Abirámmal, Eliábnak a Rúben fiának fiaival, mikor a föld megnyitá az ő száját, és elnyelé
őket háznépeikkel, sátoraikkal, és minden marhájokkal egyetemben, a mely az övék vala, az egész Izráel
7 között. Mert saját szemeitekkel láttátok az Úrnak minden nagy cselekedetét, a melyeket cselekedett.
8 Tartsátok meg azért mind a parancsolatokat, a melyeket én ma parancsolok néked, hogy megerősödjetek,
9 bemenjetek és bírjátok a földet, a melyre átmentek, hogy bírjátok azt. És hogy sok ideig élhessetek a
földön, a mely felől megesküdt az Úr a ti atyáitoknak, hogy nékik és az ő magvoknak adja azt a téjjel és
10 mézzel folyó földet. Mert a föld, a melyre te bemégy, hogy bírjad azt, nem olyan az, mint Égyiptomnak
földe, a honnan kijöttetek; a melyben elveted vala a te magodat és a te lábaddal kell vala megöntözned,
11 mint egy veteményes kertet; Hanem az a föld, a melyre átmentek, hogy bírjátok azt, hegyes-völgyes föld,
12 az égnek esőjéből iszik vizet. Oly föld az, a melyre az Úr, a te Istened visel gondot; mindenkor rajta füg-
13 genek az Úrnak, a te Istenednek szemei az esztendő kezdetétől az esztendő végéig. Lészen azért, hogyha
valóban engedelmeskedtek az én parancsolataimnak, a melyeket én ma parancsolok néktek, úgy hogy az
14 Urat, a ti Isteneteket szeretitek, és néki szolgáltok, teljes szívetekből és teljes lelketekből: Esőt adok a ti
földetekre alkalmatos időben: korai és kései esőt, hogy betakaríthasd a te gabonádat, borodat és olajodat;
15, 16 Füvet is adok a te meződre a te barmaidnak; te pedig eszel és megelégszel. Vigyázzatok azért, hogy a
ti szívetek meg ne csalattassék, és el ne térjetek, és ne tiszteljetek idegen isteneket, és ne boruljatok le
17 előttök. Különben az Úrnak haragja felgerjed reátok, és bezárja az eget, hogy eső ne legyen, és a föld az
18 ő gyümölcsét meg ne teremje; és hamarsággal elvesztek a jó földről, a melyet az Úr ád néktek. Vegyétek
azért szívetekre és lelketekre e szavaimat, és kössétek azokat jegyűl a ti kezetekre, és homlokkötőkűl
19 legyenek a ti szemeitek között; És tanítsátok meg azokra a ti fiaitokat, szólván azokról, mikor házad-
20 ban ülsz, mikor úton jársz, mikor fekszel és mikor felkelsz. És írd fel azokat a te házadnak ajtófeleire

és a te kapuidra; Hogy megsokasodjanak a ti napjaitok és fiaitoknak napjai azon a földön, a mely felől 21
megesküdt az Úr a ti atyáitoknak, hogy nékik adja mindaddig, a míg az ég a föld felett lészen. Mert ha 22
szorosan megtartjátok mind e parancsolatot, a melyet én parancsolok néktek, hogy a szerint cselekedjetek; ha szeretitek az Urat, a ti Isteneteket, ha minden ő útain jártok, és ő hozzá ragaszkodtok: Akkor 23
kiűzi az Úr mind azokat a nemzeteket ti előletek, és úrrá lesztek nálatoknál nagyobb és erősebb nemzeteken. Minden hely, a melyet lábatok talpa megnyom, tiétek lesz, a pusztától a Libánonig, és a folyóvíztől, 24
az Eufrátes folyóvizétől a nyugoti tengerig lesz a ti határotok. Nem állhat meg senki előttetek; azt míveli 25
az Úr, a ti Istenetek, hogy féljenek és rettegjenek titeket az egész föld színén, a melyre rátapostok, a mint megmondotta néktek. Lásd, én adok ma előtökbe áldást és átkot! Az áldást, ha engedelmeskedtek az 26, 27
Úrnak, a ti Istenetek parancsolatainak, a melyeket én e mai napon parancsolok néktek; Az átkot pedig, 28
ha nem engedelmeskedtek az Úrnak, a ti Istenetek parancsolatainak, és letértek az útról, a melyet én ma parancsolok néktek, és idegen istenek után jártok, a kiket nem ismertetek. És mikor bevisz téged az 29
Úr, a te Istened arra a földre, a melyre te bemégy, hogy bírjad azt: akkor mondd el az áldást a Garizim hegyén, az átkot pedig az Ebál hegyén. Nemde azok túl vannak a Jordánon, a napnyugoti út megett, 30
a Kananeusok földén, a kik a síkságon laknak Gilgálnak átellenében, a Móré tölgyei mellett?! Mert 31
ti átmentek a Jordánon, hogy bemenvén bírhassátok a földet, a melyet az Úr, a ti Istenetek ád néktek. Ha bírni fogjátok azt, és lakni fogtok abban: Vigyázzatok, hogy mind e rendelések és végzések szerint 32
cselekedjetek, a melyeket én ma adok ti előtökbe.

Ezek a rendelések és a végzések, a melyeket meg kell tartanotok, azok szerint cselekedvén azon a **12**
földön, a melyet az Úr, a te atyáidnak Istene ád néked, hogy bírjad azt minden időben a míg éltek a földön: Pusztára pusztítsátok el mind azokat a helyeket, a hol azok a nemzetek, a kiknek ti urai lesztek, 2
szolgáltak az ő isteneiknek a magas hegyeken, a halmokon, és minden zöldelő fa alatt. És rontsátok 3
el azoknak oltárait, törjétek össze oszlopaikat, tűzzel égessétek meg berkeiket, és vagdaljátok szét az ő isteneiknek faragott képeit, a nevöket is pusztítsátok ki arról a helyről. Ne cselekedjetek így az Úrral, a 4
ti Istenetekkel; Hanem azt a helyet, a melyet kiválaszt az Úr, a ti Istenetek minden ti törzsetek közűl, 5
hogy az ő nevét oda helyezze és ott lakozzék, azt gyakoroljátok és oda menjetek. És oda vigyétek egészen 6
égőáldozataitokat, véres áldozataitokat, tizedeiteket, kezeiteknek felemelt áldozatát, mind fogadásból, mind szabad akaratból való adományaitokat, és a ti barmaitoknak és juhaitoknak első fajzását. És 7
ott egyetek az Úrnak, a ti Isteneteknek színe előtt, és örvendezzetek ti és a ti házatok minden népe, kezetek minden keresményének, a melyekkel megáld téged az Úr, a te Istened. Ne cselekedjetek ott 8
mind a szerint, a mint mi cselekszünk itt most, mindenik azt, a mi jónak látszik néki. Mert még ez 9
ideig nem mentetek be a nyugodalmas helyre, és az örökségbe, a melyet az Úr, a te Istened ád néked. Mikor pedig átmentek a Jordánon, és lakozni fogtok azon a földön, a melyet az Úr, a ti Istenetek ád 10
néktek örökségűl, és megnyugtat titeket minden ellenségetektől, a kik körületek vannak, és bátorsággal fogtok lakozni: Akkor arra a helyre, a melyet kiválaszt az Úr, a ti Istenetek, hogy ott lakozzék az ő neve, 11
oda vigyetek mindent, a mit én parancsolok néktek: egészen égőáldozataitokat, véres áldozataitokat, tizedeiteket és kezeiteknek felemelt áldozatát, és minden megkülönböztetett fogadástokat, a melyeket fogadtok az Úrnak. És örvendezzetek az Úrnak, a ti Isteneteknek színe előtt, mind ti, mind a ti fiaitok, 12
és leányaitok, mind a ti szolgáitok és szolgálóleányaitok, mind a lévita, a ki a ti kapuitokon belől lészen; mert nincs néki része vagy öröksége ti veletek. Vigyázz, hogy a te egészen égőáldozataidat ne áldozzad 13
minden helyen, a melyet meglátsz; Hanem azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr a te törzseid közül 14
valamelyikben: ott áldozzad a te egészen égőáldozatidat, és ott cselekedjél mindent, a mit én parancsolok néked. Mindazáltal a te lelkednek teljes kívánsága szerint vághatsz barmot és ehetel húst, minden te 15
kapuidon belől, az Úrnak, a te Istenednek áldásához képest, a melyet ád néked; mind a tisztátalan, mind a tiszta eheti azt, ép úgy mint az őzet és a szarvast. Csakhogy a vért meg ne egyétek; a földre öntsd 16
azt, mint a vizet. Nem eheted meg a te kapuidon belől sem gabonádnak, sem mustodnak, sem olajodnak 17
tizedét, sem barmaidnak és juhaidnak első fajzását; sem semmi fogadási áldozatodat, a melyet fogadsz, sem szabad akarat szerint való adományaidat, sem a te kezednek felemelt áldozatát; Hanem az Úrnak 18
a te Istenednek színe előtt egyed azokat azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr a te Istened: te és a te fiad, leányod, szolgád, szolgálóleányod és a lévita, a ki a te kapuidon belől van; és örvendezzél az Úrnak, a te Istenednek színe előtt mindenben, a mire kezedet veted. Vigyázz, hogy el ne hagyjad a lévitát 19
valameddig élsz a te földeden. Mikor az Úr, a te Istened kiszélesíti a te határodat, a miképen igérte vala 20
néked, és ezt mondod: Húst ehetném! mivelhogy a te lelked húst kíván enni; egyél húst a te lelkednek teljes kívánsága szerint. Ha messze van tőled a hely, a melyet az Úr, a te Istened választ, hogy oda 21

helyezze az ő nevét és leölsz, a mint parancsoltam néked, a te barmaidból és juhaidból, a melyeket az Úr
22 ád majd néked: akkor egyél azokból a te kapuidban a te lelkednek teljes kívánsága szerint. De, a mint
23 az őzet és a szarvast eszik, úgy egyed azokat; a tisztátalan és a tiszta egyaránt ehetik abból. Csakhogy
abban állhatatos légy, hogy a vért meg ne egyed; mert a vér, az a lélek: azért a lelket a hússal együtt
24, 25 meg ne egyed! Meg ne egyed azt, a földre öntsd azt, mint a vizet. Meg ne egyed azt, hogy jól legyen
dolgod néked és a te gyermekeidnek is utánad, mivelhogy azt cselekszed, a mi igaz az Úr szemei előtt.
26 De ha valamit megszentelsz a tiéidből, vagy fogadást teszesz: vedd fel, és vidd azt arra a helyre, a melyet
27 kiválaszt az Úr. És az Úrnak, a te Istenednek oltárán áldozd meg a te egészen égőáldozataidat, azoknak
húsát és vérét; egyéb áldozataidnak vérét azonban öntsd az Úrnak, a te Istenednek oltárára, a húsát
28 pedig megeheted. Vigyázz és hallgasd meg mindezeket az ígéket, a melyeket én parancsolok néked,
hogy jól legyen dolgod, néked és a te gyermekeidnek utánad mind örökké; mivelhogy azt cselekszed, a mi
29 jó és igaz az Úrnak, a te Istenednek szemei előtt. Mikor kiirtja előled az Úr, a te Istened a nemzeteket,
30 a kikhez bemégy, hogy bírjad őket, és bírni fogod őket, és lakozol majd az ő földükön: Vigyázz magadra,
hogy őket követvén tőrbe ne essél, miután már kivesztek előled; és ne tudakozzál az ő isteneik felől,
31 mondván: Miképen tisztelik e nemzetek az ő isteneiket? én is akképen cselekszem. Ne cselekedjél
így az Úrral, a te Isteneddel, mert mind azt az útálatosságot, a mit gyűlöl az Úr, megcselekedték az ő
32 isteneikkel; mert még fiaikat és leányaikat is megégetik vala tűzzel az ő isteneiknek. Mindazt, a mit én
parancsolok néktek, megtartsátok, és a szerint cselekedjetek: semmit ne tégy ahhoz, és el se végy abból!

13, 2 Mikor te közötted jövendőmondó, vagy álomlátó támad és jelt vagy csodát ád néked; Ha bekövetkezik
is az a jel vagy a csuda, a melyről szólott vala néked, mondván: Kövessünk idegen isteneket, a kiket te
3 nem ismersz, és tiszteljük azokat: Ne hallgass efféle jövendőmondónak beszédeire, vagy az efféle álom-
látóra; mert az Úr, a ti Istenetek kísért titeket, hogy megtudja, ha szeretitek-é az Urat, a ti Isteneteket
4 teljes szívetekből, és teljes lelketekből? Az Urat, a ti Isteneteket kövessétek, és őt féljétek, és az ő pa-
5 rancsolatait tartsátok meg, és az ő szavára hallgassatok, őt tiszteljétek, és ő hozzá ragaszkodjatok. Az
a jövedőmondó pedig vagy álomlátó ölettessék meg; mert pártütést hirdetett az Úr ellen, a ti Istenetek
ellen, a ki kihozott titeket Égyiptom földéből, és megszabadított téged a szolgaságnak házából; hogy el-
fordítson téged arról az útról, a melyet parancsolt néked az Úr, a te Istened, hogy azon járj. Gyomláld
6 ki azért a gonoszt magad közűl. Ha testvéred, a te anyádnak fia, vagy a te fiad vagy leányod, vagy a
kebleden lévő feleség, vagy lelki-testi barátod titkon csalogat, mondván: Nosza menjünk és tiszteljünk
7 idegen isteneket, a kiket nem ismertetek sem te, sem atyáid, Ama népek istenei közűl, a kik körültetek
8 vannak, közel hozzád vagy távol tőled, a földnek egyik végétől a másik végéig: Ne engedj néki, és ne
9 hallgass reá, ne nézz reá szánalommal, ne kíméld és ne rejtegesd őt; Hanem megölvén megöljed őt; a te
10 kezed legyen először rajta az ő megölésére, azután pedig az egész népnek keze. Kövekkel kövezd meg
őt, hogy meghaljon; mert azon igyekezett, hogy elfordítson téged az Úrtól, a te Istenedtől, a ki kihozott
11 téged Égyiptomnak földéből, a szolgaságnak házából; És hallja meg az egész Izráel, és féljenek és ne cse-
12 lekedjenek többé ahhoz hasonló gonoszt te közötted. Ha valamelyikben a te városaid közűl, a melyeket
13 az Úr, a te Istened ád néked, hogy ott lakjál, ezt hallod mondani: Emberek jöttek ki közűled, istentelen-
séégnek fiai, és elfordítják városuk lakosait, mondván: Nosza, menjünk és tiszteljünk idegen isteneket, a
14 kiket nem ismertetek: Akkor keress, kutass és szorgalmatosan tudakozódjál, és ha igaz, és bizonyos a
15 dolog, és megtörtént az efféle útálatosság közötted: Hányd kard élére annak a városnak lakosait; áldozd
16 fel azt mindenestől, a mi benne van; a barmát is kard élére hányd. És a mi préda van benne, hordd
mind együvé az ő piaczának közepére, és égesd meg a várost tűzzel és annak minden prédáját is teljes
17 áldozatúl az Úrnak, a te Istenednek, és legyen rom mind örökké, és soha többé fel ne építtessék. Ne
ragadjon semmi a te kezedhez abból az átokra valóból, hogy szűnjék meg az Úr haragjának búsulása,
és könyörületes legyen hozzád, és könyörüljön rajtad, és megszaporítson téged, a miképen megesküdt a
18 te atyáidnak, Ha hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, megtartván minden ő parancsolatát, a
melyeket én ma parancsolok néked, hogy azt cselekedjed, a mi igaz az Úrnak, a te Istenednek szemei
előtt.

14 Ti az Úrnak, a ti Isteneteknek fiai vagytok; ne vagdaljátok meg magatokat, se szemeitek között ne
2 csináljatok kopaszságot, a halottért, Mert szent népe vagy te az Úrnak, a te Istenednek, és az Úr vá-
3 lasztott téged, hogy légy néki tulajdon népe minden nép közűl, a melyek a föld színén vannak. Semmi
4, 5 útálatosságot meg ne egyél. Ezek azok az állatok, a melyeket megehettek: az ökör, juh, kecske, Szar-
6 vas, őz, bival, vadkecske, zerge, vad bika és jávor. És mindazt az állatot, a melynek hasadt a körme és
7 egészen ketté hasadt körme van, és kérődző az állatok között, megehetitek. De a kérődzők és hasadt
körműek közűl ne egyétek meg ezeket: a tevét, a nyúlat és hörcsököt, mert kérődznek ugyan, de körmük

nem hasadt; tisztátalanok legyenek ezek néktek. És a disznót, mert hasadt ugyan a körme, de nem 8
kérődzik; tisztátalan legyen ez néktek. Ezeknek húsából ne egyetek, holttestöket se illessétek. Ezeket 9
ehetitek meg mindazokból, a melyek vízben élnek: a minek úszó szárnya és pikkelye van, mind megegyétek; Valaminek pedig nincsen úszó szárnya és pikkelye, meg ne egyétek; tisztátalan az néktek. Minden 10, 11
tiszta madarat megehettek. Ezek pedig, a melyeket meg ne egyetek közűlök: a sas, a saskeselyű és a 12
halászó sas. A keselyű, a héja és a sólyom az ő nemével. Minden holló az ő nemével. A strucz, a 13, 14, 15
bagoly, a kakuk és a karvaly az ő nemével. A kuvik, a fülesbagoly és a bölömbika. A pelikán, a gém 16, 17
és a hattyú. Az eszterág és a szarka az ő nemével; a büdösbanka és a denevér. Minden szárnyas féreg 18, 19
is tisztátalan legyen néktek; meg ne egyétek. Minden tiszta szárnyast megehettek. Semmi holttestet 20, 21
meg ne egyetek; a jövevénynek, a ki a te kapuidon belől van, adjad azt, hogy egye meg azt, vagy add el az idegennek, mert szent népe vagy te az Úrnak, a te Istenednek. Ne főzd a gödölyét az ő anyja tejében.
Esztendőről esztendőre tizedet végy a te magodnak minden termésből, a mely a te meződön terem. És 22, 23
egyed az Úrnak, a te Istenednek színe előtt azon a helyen, a melyet kiválaszt, hogy ott lakozzék az ő neve, gabonádnak, mustodnak, olajodnak tizedét, a te barmaidnak és juhaidnak első fajzását; hogy tanuljad félni az Urat, a te Istenedet minden időben. Ha pedig hosszabb néked az út, hogysem oda vihetnéd 24
azokat, mivelhogy távol esik tőled az a hely, a melyet az Úr, a te Istened választ, hogy oda helyezze az ő nevét, téged pedig megáldott az Úr, a te Istened: Akkor add el pénzen, és kösd a kezedbe a pénzt, és 25
menj el arra a helyre, a melyet kiválaszt az Úr, a te Istenek; És adjad a pénzt mind azért, a mit kíván 26
a te lelked: ökrökért, juhokért, borért és vidámító italért és mindenért, a mit megáhít néked a te lelked, és egyél ott az Úrnak, a te Istenednek színe előtt, és örvendezzél te és a te házadnak népe. A lévitát 27
pedig, a ki a te kapuidon belől van, ne hagyd el, mert nincsen része, sem öröksége veled. A harmadik 28
esztendő végén vidd ki annak az esztendő termésének minden tizedét, és rakd le a te kapuidba. És eljön 29
a lévita (a kinek nincsen része és öröksége te veled,)és a jövevény, árva és özvegy, a kik a te kapuidon belől vannak, és esznek és megelégesznek, hogy megáldjon téged az Úr, a te Istened a te kezednek minden munkájában, a melyet végzesz.

A hetedik esztendő végén elengedést mívelj. Ez pedig az elengedésnek módja: Minden kölcsönadó **15**, 2
ember engedje el, a mit kölcsönadott az ő felebarátjának; ne hajtsa be az ő felebarátján és atyjafián; mert elengedés hirdettetett az Úrért. Az idegenen hajtsd be; de a mid a te atyádfiánál lesz, engedje el néki a te 3
kezed. De nem is lesz közötted szegény, mert igen megáld téged az Úr azon a földön, a melyet az Úr a te 4
Istened ád néked örökségűl, hogy bírjad azt. De csak úgy lesz ez, ha hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek 5
szavára, megtartván és teljesítvén mind azt a parancsolatot, a melyet én parancsolok néked. Mert az Úr, 6
a te Istened megáld téged, a miképen megmondotta néked; és sok népnek adsz zálogos kölcsönt, te pedig nem kérsz kölcsönt, és sok népen fogsz uralkodni, és te rajtad nem uralkodnak. Ha mégis szegénynyé 7
lesz valaki a te atyádfiai közül valamelyikben a te kapuid közűl a te földeden, a melyet az Úr, a te Istened ád néked: ne keményítsd meg a te szívedet, be se zárjad kezedet a te szegény atyádfia előtt; Hanem 8
örömest nyisd meg a te kezedet néki, és örömest adj kölcsön néki, a mennyi elég az ő szükségére, a mi nélkűl szűkölködik. Vigyázz magadra, hogy ne legyen a te szívedben valami istentelenség, mondván: 9
Közelget a hetedik esztendő, az elengedésnek esztendeje; és elfordítsd szemedet a te szegény atyádfiától, hogy ne adj néki; mert ő ellened kiált az Úrhoz, és bűn lesz benned. Bizonyára adj néki, és meg ne 10
háborodjék azon a te szíved, mikor adsz néki; mert az ilyen dologért áld meg téged az Úr, a te Istened minden munkádban, és mindenben, a mire kezedet veted. Mert a szegény nem fogy ki a földről, azért 11
én parncsolom néked, mondván: Örömest nyisd meg kezedet a szűkölködő és szegény atyádfiának a te földeden. Hogyha eladja magát néked a te atyádfia, a zsidó férfi és zsidó asszony, és szolgál téged 12
hat esztendeig: a hetedik esztendőben bocsássad őt szabadon mellőled. És mikor szabadon bocsátod őt 13
mellőled, ne bocsásd el őt üresen; Hanem terheld meg őt bőven a te juhaidból, a te szérűdről, és a te 14
sajtódból; a mivel megáldott téged az Úr, a te Istened, adj néki abból. És emlékezzél meg róla, hogy te is 15
szolga voltál Égyiptom földén, és megszabadított téged az Úr, a te Istened; azért parancsolom én ma ezt néked. Ha pedig ezt mondja néked: Nem megyek el tőled, mert szeret téged és a te házadat, mivelhogy jól 16
van néki te nálad dolga: Akkor vedd az árat, és fúrd a fülébe és az ajtóba; és legyen szolgáddá mindvégig; 17
így cselekedjél szolgálóleányoddal is. Ne essék nehezedre, hogy szabadon bocsátod őt mellőled; (hiszen 18
két annyi bérre valót szolgált néked hat éven át, mint a béres-munkás) és megáld téged az Úr, a te Istened mindenben, a mit cselekszel. Barmaid és juhaid első fajzásának minden hímjét az Úrnak, a te 19
Istenednek szenteljed. Ne munkálkodjál a te tehenednek első fajzásán, és meg ne nyírjad a te juhaidnak első fajzását. Az Úrnak, a te Istenednek színe előtt edd meg azt esztendőről esztendőre, te és a te 20

21 házad népe, azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr. Hogyha valami fogyatkozás lesz benne; sánta
vagy vak lesz, vagy akármely fogyatkozásban szenvedő: meg ne áldozd azt az Úrnak, a te Istenednek.
22 A te kapuidon belől edd meg azt; a tisztátalan és a tiszta egyaránt, mintha őz volna az vagy szarvas.
23 Csakhogy a vérét meg ne edd, hanem a földre öntsd azt, mint a vizet.

16 Ügyelj az Abib hónapra, és készíts az Úrnak, a te Istenednek páskhát; mert az Abib hónapban hozott
2 ki téged az Úr, a te Istened Égyiptomból éjjel. Páskha gyanánt pedig ölj az Úrnak, a te Istenednek
3 juhot és ökröt azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr, a te Istened, hogy oda helyezze az ő nevét. Ne
egyél azzal semmi kovászost, hanem hét napon át egyél azzal kovásztalan lepényeket, nyomorúságnak
kenyerét, (mert sietséggel jöttél ki Égyiptom földéről) hogy megemlékezzél arról a napról életednek min-
4 den idejében, a melyen kijöttél Égyiptom földéről. És ne lásson senki kovászt hét napon át sehol a te
5 határodban; és a húsból, a melyet az első napon estve megáldozol, semmi ne maradjon reggelig. Nem
6 ölheted le a páskhát akármelyikben a te városaid közűl, a melyeket az Úr, a te Istened ád néked; Hanem
azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr, a te Istened, hogy az ő nevét oda helyezze: ott öld le a páskhát
7 estve, napnyugtakor, abban az időben, a mikor kijöttél Égyiptomból. Azon a helyen süsd és edd is meg, a
8 melyet kiválaszt az Úr, a te Istened; reggel pedig fordulj vissza és menj haza a te hajlékodba. Hat napon
át egyél kovásztalant; hetednapon pedig az Úrnak, a te Istenednek berekesztő ünnepe lévén, ne mun-
9 kálkodjál azon. Számlálj azután magadnak hét hetet; attól fogva kezdjed számlálni a hét hetet, hogy
10 sarlódat a vetésbe bocsátod. És tarts hetek ünnepét az Úrnak, a te Istenednek, a te kezednek szabad
akarata szerint való adományával, a melyet ahhoz képest adj, a mint megáldott téged az Úr, a te Istened.
11 És örvendezz az Úrnak, a te Istenednek színe előtt, te és a te fiad, és leányod, szolgád, szolgálóleányod, és
a lévita, a ki a te kapuidon belől van, és a jövevény, az árva és az özvegy, a kik te közötted vannak, azon a
12 helyen, a melyet kiválasztott az Úr, a te Istened, hogy oda helyezze az ő nevét. És emlékezzél meg róla,
13 hogy te is szolga voltál Égyiptomban; és tartsd meg, és teljesítsd e rendeléseket. A sátorok ünnepét hét
14 napig tartsd, mikor begyűjtöd a termést a te szérűdről és sajtódról. És örvendezz a te ünnepeden, te és
a te fiad, a te leányod, szolgád és szolgálóleányod, a lévita, a jövevény, az árva és az özvegy, a kik belől
15 vannak a te kapuidon. Hét napig ünnepelj az Úrnak, a te Istenednek azon a helyen, a melyet kiválaszt
az Úr; mert megáld téged az Úr, a te Istened minden termésedben, és kezeidnek minden munkájában;
16 azért örvendezz igen! Minden esztendőben háromszor jelenjen meg közűled minden férfiú az Úrnak, a
te Istenednek színe előtt azon a helyen, a melyet kiválaszt; a kovásztalan kenyerek ünnepén, a hetek
17 ünnepén, és a sátorok ünnepén. De üres kézzel senki se jelenjen meg az Úr előtt! Kiki az ő képessége
18 szerint adjon, az Úrnak, a te Istenednek áldása szerint, a melyet ád néked. Bírákat és felügyelőket állíts
minden kapudba, a melyeket az Úr, a te Istened ád néked, a te törzseid szerint, hogy ítéljék a népet igaz
19 ítélettel. El ne fordítsd az ítéletet; személyt se válogass; ajándékot se végy; mert az ajándék megvakítja
20 a bölcsek szemeit, és elfordítja az igazak beszédét. Igazságot, igazságot kövess, hogy élhess, és örökségűl
21 bírhasd azt a földet, a melyet az Úr, a te Istened ád néked. Ne plántálj magadnak berket semmiféle fá-
22 ból, az Úrnak, a te Istenednek oltára mellé, a melyet készítesz magadnak. Oszlopot se emelj magadnak,
a mit gyűlöl az Úr, a te Istened.

17 Ne áldozzál az Úrnak, a te Istenednek olyan ökröt és juhot, a melyen valami fogyatkozás van, akármi
2 hiba; mert útálatosság az az Úrnak, a te Istenednek. Hogyha találtatik közötted valamelyikben a te
kapuid közűl, a melyeket az Úr, a te Istened ád néked, vagy férfiú vagy asszony, a ki gonoszt cselekszik
3 az Úrnak, a te Istenednek szemei előtt, megszegvén az ő szövetségét; És elmegy és szolgál idegen iste-
neknek, és imádja azokat, akár a napot, akár a holdat, vagy akármelyet az égnek seregei közűl, a melyet
4 nem parancsoltam; És megjelentetik néked, és meghallod: jól megtudakozd; és hogyha igaz, és bizonyos
5 a dolog, és megtörtént ez az útálatosság Izráelben: Akkor vidd ki azt a férfiút vagy azt az asszonyt,
a ki azt a gonoszságot mívelte, a te kapuidba, (a férfiút vagy az asszonyt) és kövezd agyon őket, hogy
6 meghaljanak. Két tanú vagy három tanú szavára halállal lakoljon a halálra való; de egy tanú szavára
7 meg ne haljon. A tanúk keze legyen első rajta, hogy megölettessék, és azután mind az egész nép keze.
8 Így tisztítsd ki magad közűl a gonoszt. Ha megfoghatatlan valami előtted, a mikor ítélned kell vér és
vér között, ügy és ügy között, sérelem és sérelem között, vagy egyéb versengések között a te kapuidban:
9 akkor kelj fel, és menj el, arra a helyre, a melyet kiválasztott az Úr, a te Istened. És menj be a Lévita
papokhoz és a bíróhoz, a ki lesz majd abban az időben; és kérdezd meg őket, és ők tudtul adják néked az
10 ítéletmondást. És annak a mondásnak értelme szerint cselekedjél, a melyet tudtúl adnak néked azon a
11 helyen, a melyet kiválaszt az Úr; és vigyázz, hogy mind a szerint cselekedjél, a mint tanítanak téged. A

törvény szerint cselekedjél, a melyre tanítanak téged, és az ítélet szerint, a melyet mondanak néked; el
ne hajolj attól a mondástól, a melyet tudtul adnak néked, se jobbra, se balra. Ha pedig elbizakodottság- 12
ból azt cselekszi valaki, hogy nem hallgat a papra, a ki ott áll, szolgálván az Urat, a te Istenedet, vagy a
bíróra: haljon meg az ilyen ember. Így tisztítsd ki a gonoszt Izráelből. És mind az egész nép hallja, és 13
féljen, hogy elbizakodottan senki ne cselekedjék többé. Mikor bemégy arra a földre, a melyet az Úr, a 14
te Istened ád néked, és bírod azt, és lakozol abban, és ezt mondod: Királyt teszek magam fölé, miképen
egyéb népek, a melyek körűltem vannak: Azt emeld magad fölé királyúl, a kit az Úr, a te Istened vá- 15
laszt. A te atyádfiai közűl emelj magad fölé királyt; nem tehetsz magad fölé idegent, a ki nem atyádfia.
Csak sok lovat ne tartson, és a népet vissza ne vigye Égyiptomba, hogy lovat sokasítson, mivelhogy az Úr 16
megmondta néktek: Ne térjetek többé vissza azon az úton! Sok feleséget se tartson, hogy a szíve el ne 17
hajoljon; se ezüstjét, se aranyát felettébb meg ne sokasítsa. És mikor az ő országának királyi székére 18
ül, írja le magának könyvbe a törvénynek mását a Lévita papokéból. És legyen az ő nála, és olvassa 19
azt életének minden idejében, hogy tanulja félni az Urat, a te Istenedet, hogy megtartsa e törvénynek
minden ígéjét; és e rendeléseket, hogy azokat cselekedje. Fel ne fuvalkodjék az ő szíve az ő atyjafiai 20
ellen, se el ne hajoljon a parancsolattól jobbra vagy balra, hogy hosszú ideig éljen az ő országában; ő és az
ő fiai Izráelben.

A Lévita-papoknak, a Lévi egész nemzetségének ne legyen se része, se öröksége Izráellel, hanem él- **18**
jenek az Úrnak tüzes áldozatjaiból és örökségéből. Annakokáért ne legyen néki öröksége az ő atyjafiai 2
között: Az Úr az ő öröksége, a mint megmondotta néki. És ez legyen a papoknak törvényes része a 3
néptől, azoktól, a kik áldoznak akár ökörrel, akár juhval, hogy a papnak adják a lapoczkát, a két állat
és a gyomrot. A te gabonád, mustod és olajod zsengéjét, és a te juhaid gyapjának zsengéjét néki adjad; 4
Mert őt választotta ki az Úr, a te Istened minden te nemzetséged közűl, hogy álljon szolgálatra az Úrnak 5
nevében, ő és az ő fiai minden időben. Mikor pedig eljön a Lévita valamelyikből a te egész Izráelben 6
lévő kapuid közűl, a hol ő lakik, és bemegy az ő lelkének teljes kívánsága szerint arra a helyre, a melyet
kiválaszt az Úr: Szolgáljon az Úrnak az ő Istenének nevében, mint az ő többi atyjafiai, a Léviták, a kik 7
ott állanak az Úr előtt. Az eledelekben egyenlőképen részesedjenek, kivéve azt, a mit eladott valaki az 8
ő atyai örökségéből. Mikor te bemégy arra a földre, a melyet az Úr, a te Istened ád néked: ne tanulj 9
cselekedni azoknak a népeknek útálatosságai szerint. Ne találtassék te közötted, a ki az ő fiát vagy 10
leányát átvigye a tűzön, se jövendőmondó, se igéző, se jegymagyarázó, se varázsló; Se bűbájos, se ördön- 11
gősöktől tudakozó, se titok-fejtő, se halott-idéző. Mert mind útálja az Úr, a ki ezeket míveli, és ez ilyen 12
útálatosságokért űzi ki őket az Úr, a te Istened te előled. Tökéletes légy az Úrral, a te Isteneddel. Mert 13, 14
ezek a nemzetek, a kiket te elűzesz, ígézőkre és jövendőmondókra hallgatnak; de tenéked nem engedett
ilyet az Úr, a te Istened. Prófétát támasz néked az Úr, a te Istened te közűled, a te atyádfiai közűl, 15
olyat mint én: azt hallgassátok! Mind a szerint, a mint kérted az Úrtól, a te Istenedtől a Hóreben a 16
gyülekezésnek napján, mondván: Ne halljam többé az Úrnak, az én Istenemnek szavát, és ne lássam
többé ezt a nagy tüzet, hogy meg ne haljak! Az Úr pedig monda nékem: Jól mondták a mit mondtak. 17
Prófétát támasztok nékik az ő atyjokfiai közűl, olyat, mint te, és az én ígéimet adom annak szájába, és 18
megmond nékik mindent, a mit parancsolok néki. És ha valaki nem hallgat az én ígéimre, a melyeket 19
az én nevemben szól, én megkeresem azon! De az a próféta, a ki olyat mer szólani az én nevemben, a 20
mit én nem parancsoltam néki szólani, és a ki idegen istenek nevében szól: haljon meg az a próféta. Ha 21
pedig azt mondod a te szívedben: miképen ismerhetjük meg az ígét, a melyet nem mondott az Úr? Ha a 22
próféta az Úr nevében szól, és nem lesz meg, és nem teljesedik be a dolog: ez az a szó, a melyet nem az
Úr szólott; elbizakodottságból mondotta azt a próféta; ne félj attól!

Mikor kiírtja az Úr, a te Istened a nemzeteket, a kiknek földjét néked adja az Úr, a te Istened, és **19**
bírni fogod őket, és lakozol az ő városaikban és az ő házaikban: Válaszsz ki magadnak három várost a 2
te földeden, a melyet az Úr, a te Istened ád néked, hogy örököljed azt. Készítsd meg magadnak az utat 3
azokhoz, és oszszad három részre a te országod határát, a melyet az Úr, a te Istened ád néked örökségűl;
azok arra valók legyenek, hogy minden gyilkos oda meneküljön. Ez pedig a gyilkos törvénye, a ki oda 4
menekül, hogy élve maradjon: A ki nem szándékosan öli meg az ő felebarátját, és nem gyűlöli vala azt
az előtt; A ki például elmegy az ő felebarátjával az erdőre fát vágni, és meglódul a keze a fejszével, 5
hogy levágja a fát, és leesik a vas a nyeléről, és úgy találja az ő felebarátját, hogy az meghal: az ilyen
meneküljön e városok egyikébe, hogy élve maradjon. Különben a vérbosszúló rokon űzőbe veszi az ő 6
szívének búsulásában, és eléri ha az út hosszú leend, és agyon üti őt, holott nem méltó a halálra, mivel
azelőtt nem gyűlölte azt. Azért én parancsolom néked, mondván: Három várost válaszsz magadnak. 7

8 Ha pedig az Úr, a te Istened kiterjeszti a te határodat, a mint megesküdt a te atyáidnak, és néked adja
9 mind az egész földet, a melynek megadását megígérte volt a te atyáidnak; (Hogyha megtartod mind
e parancsolatot, megtévén azt, a mit én ma parancsolok néked, tudniillik hogy szeressed az Urat, a
10 te Istenedet, és járj az ő utain minden időben): akkor e háromhoz szerezz még három várost. Hogy
ártatlan vér ne ontassék ki a te földeden, a melyet az Úr, a te Istened ád néked örökségűl, és hogy a vér
11 ne legyen rajtad. De hogyha lesz valaki, a ki gyűlöli az ő felebarátját, és meglesi azt, és reá támad és
12 úgy üti meg, hogy meghal, és bemenekül valamelyikbe e városok közűl: Akkor az ő városának vénei
küldjenek embereket, és vonják ki azt onnét, és adják azt a vérbosszúló rokon kezébe, hogy meghaljon.
13, 14 Ne nézz reá szánalommal, hanem tisztítsd ki az ártatlan vérontást Izráelből, hogy jól legyen dolgod. A
te felebarátodnak határát el ne told, a mely határt az ősök vetettek a te örökségedben, a melyet örökölni
15 fogsz azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ád néked, hogy bírjad azt. Ne álljon elő egy tanú senki
ellen semmiféle hamisság és semmiféle bűn miatt; akármilyen bűnben bűnös valaki, két tanú szavára
16 vagy három tanú szavára álljon a dolog. Ha valaki ellen gonosz tanú áll elő, hogy pártütéssel vádolja
17 őt; Akkor álljon az a két ember, a kiknek ilyen perök van, az Úr elé, a papok és a bírák elé, a kik abban
18 az időben lesznek; És a bírák vizsgálják meg jól a dolgot, és ha hazug tanú lesz a tanú, a ki hazugságot
19 szólott az ő atyjafia ellen: Úgy cselekedjetek azzal, a mint ő szándékozott cselekedni az ő atyjafiával.
20 Így tisztítsd ki közűled a gonoszt. Hogy a kik megmaradnak, hallják meg, és féljenek, és többször ne
21 cselekedjenek te közötted ilyen gonosz dolgot. Ne nézz reá szánalommal; lelket lélekért, szemet szemért,
fogat fogért, kezet kézért, lábat lábért.

20 Mikor hadba mégy ellenséged ellen, és látsz lovakat, szekereket, náladnál nagyobb számú népet:
2 ne félj tőlök, mert veled van az Úr, a te Istened, a ki felhozott téged Égyiptom földéről. És mikor az
3 ütközethez készültök, álljon elő a pap, és szóljon a népnek; És ezt mondja nékik: Hallgasd meg Izráel!
Ti ma készültök megütközni ellenségeitekkel: A ti szívetek meg ne lágyuljon, ne féljetek, és meg ne
4 rettenjetek, se meg ne rémüljetek előttök; Mert az Úr, a ti Istenetek veletek megy, hogy harczoljon
5 érettetek a ti ellenségeitekkel, hogy megtartson titeket. Az előljárók pedig szóljanak a népnek, mondván:
Kicsoda az olyan férfi, a ki új házat épített, de még fel nem avatta azt? Menjen el, és térjen vissza az ő
6 házába, hogy meg ne haljon a harczban, és más valaki avassa fel azt. És kicsoda olyan férfi, a ki szőlőt
ültetett és nem vette el annak hasznát? Menjen el, és térjen vissza az ő házába, hogy meg ne haljon
7 a harczban, és más valaki vegye el annak hasznát. És kicsoda olyan férfi, a ki feleséget jegyzett el
magának, de még el nem vette? Menjen el, és térjen vissza házába, hogy meg ne haljon a harczban, és
8 más valaki vegye azt el. Még tovább szóljanak az előljárók a néphez, és ezt mondják: Kicsoda olyan férfi,
a ki félénk és lágy szívű? Menjen el, és térjen vissza az ő házába, hogy az ő atyjafiainak szíve úgy meg ne
9 olvadjon, mint az ő szíve, És mikor elvégzik az előljárók beszédöket a néphez, állítsanak seregvezéreket
10, 11 a nép élére. Mikor valamely város alá mégy, hogy azt megostromold, békességgel kínáld meg azt. És ha
békességgel felel néked, és kaput nyit, akkor az egész nép, a mely találtatik abban, adófizetőd legyen, és
12, 13 szolgáljon néked. Ha pedig nem köt békességet veled, hanem harczra kél veled, akkor zárd azt körűl; És
14 ha az Úr, a te Istened kezedbe adja azt: vágj le abban minden fineműt fegyver élével: De az asszonyokat,
a kis gyermekeket, a barmokat és mind azt, a mi lesz a városban, az egész zsákmányolni valót magadnak
prédáljad; és fogyaszd el a te ellenségeidtől való zsákmányt, a kiket kezedbe ad néked az Úr, a te Istened.
15 Így cselekedjél mindazokkal a városokkal, a melyek igen messze esnek tőled, a melyek nem e nemzetek
16 városai közűl valók. De e népek városaiban, a melyeket örökségűl ad néked az Úr, a te Istened, ne hagyj
17 élni csak egy lelket is; Hanem mindenestől veszítsd el őket: a Khittheust, az Emoreust, a Kananeust, a
18 Perizeust, a Khivveust és a Jebuzeust, a mint megparancsolta néked az Úr, a te Istened; Azért, hogy meg
ne tanítsanak titeket az ő mindenféle útálatosságaik szerint cselekedni, a melyeket ők cselekesznek az
19 ő isteneiknek, és hogy ne vétkezzetek az Úr ellen, a ti Istenetek ellen. Mikor valamely várost hosszabb
ideig tartasz körűlzárva, hadakozván az ellen, hogy bevegyed azt: ki ne veszítsd annak egy élőfáját sem,
fejszével vágván azt; hanem egyél arról, és azt magát ki ne irtsad; mert ember-é a mezőnek fája, hogy
20 ostrom alá jusson miattad? Csak a mely fáról tudod, hogy nem gyümölcstermő, azt veszítsd el és írtsd
ki, és abból építs erősséget az ellen a város ellen, a mely te ellened hadakozik, mind addig, a míg leomlik
az.

21 Hogyha agyonütöttet találnak azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ád néked birtokúl, és az a
2 mezőn fekszik, és nem tudható: ki ölte meg azt: Akkor a te véneid és a te bíráid menjenek ki, és mérjék
3 meg a földet a városokig, a melyek az agyonütött körűl vannak, És a mely város legközelebb esik az
agyonütötthöz, annak a városnak vénei vegyenek egy üszőtinót, a melylyel még nem dolgoztattak, és a
4 mely nem vont még jármot; És annak a városnak vénei vigyék az üszőt valamely folyóvíz völgyébe, a

melyet nem szántanak és nem vetnek, és szegjék nyakát az üszőnek ott a völgyben. És járuljanak oda 5
a papok, Lévi fiai; (mert őket választotta az Úr, a te Istened, hogy szolgáljanak néki, és hogy áldjanak
az Úr nevében, és az ő ítéletök szerint legyen minden per és minden sérelem). És mindnyájan annak 6
a városnak vénei, a kik legközelebb esnek az agyonütötthöz, mossák meg kezeiket a nyakaszegett üsző
felett a völgyben; És szóljanak és mondják: A mi kezeink nem ontották ki ezt a vért, sem a mi szemeink 7
nem látták. Bocsáss meg a te népednek Izráelnek, a melyet megváltottál, Uram, és ne engedd, hogy 8
ártatlan vér ontása legyen Izráel között, a te néped között! És bocsánatot nyernek a vérért. Te azért 9
tisztítsd ki közűled az ártatlan vérnek kiontását, mert így cselekszed azt, a mi igaz az Úr előtt. Mikor 10
hadba mégy ellenségeid ellen, és kezedbe adják őket az Úr, a te Istened, és azok közűl foglyokat ejtesz;
És meglátsz a foglyok között egy szép ábráztú asszonyt, és megszereted azt, úgy hogy elvennéd feleségűl: 11
Vidd be őt a te házadba, hogy nyirja meg az ő fejét, és messe le körmeit, És az ő fogoly ruháját vesse le 12, 13
magáról, és maradjon a te házadban, hogy sirassa az ő atyját és anyját egész hónapig; és csak azután menj
be hozzá, és légy az ő férje, és legyen ő a te feleséged. Hogyha pedig nem tetszik néked, bocsásd el őt az 14
ő kívánsága szerint; de pénzért semmiképen el ne add őt; ne hatalmaskodjál rajta, miután megrontottad
őt. Ha valakinek két felesége van, az egyik szeretett, a másik gyűlölt, és szülnek néki fiakat, mind 15
a szeretett, mind a gyűlölt, és a gyűlöltnek fia lesz az elsőszülött: Azon a napon, a melyen az ő fiait 16
örökösökké teszi a maga jószágában, nem teheti elsőszülötté a szeretettnek fiát a gyűlöltnek fia felett, a
ki elsőszülött; Hanem az elsőszülöttet, a gyűlöltnek fiát ismerje el, két részt adván néki mindenből, a 17
mije van; mert az az ő erejének zsengéje, övé az elsőszülöttség joga. Ha valakinek pártütő és makacs 18
fia van, a ki az ő atyja szavára és anyja szavára nem hallgat, és ha megfenyítik, sem engedelmeskedik
nékik: Az ilyet fogja meg az ő atyja és anyja, és vigyék azt az ő városának véneihez és az ő helységének 19
kapujába. És ezt mondják a város véneinek: Ez a mi fiunk pártütő és makacs, nem hallgat a mi szónkra, 20
tobzódó és részeges: Akkor az ő városának minden embere kövekkel, kövezze meg azt, hogy meghaljon. 21
Így tisztítsd meg közűled a gonoszt, és az egész Izráel hallja meg, és féljen! Ha valakiben halálos ítéletre 22
való bűn van, és megölik, és felakasztatod azt fára: Ne maradjon éjjel az ő holtteste a fán, hanem temesd 23
el azt még azon a napon; mert átkozott Isten előtt a ki fán függ; és meg ne fertéztessed azt a földet, a
melyet az Úr, a te Istened ád néked örökségűl.

Ne nézd el, ha a te atyádfiának ökre vagy juha tévelyeg, és ne fordulj el azoktól, hanem bizony tereld **22**
vissza azokat a te atyádfiához. Hogyha pedig nincs közel hozzád a te atyádfia, vagy nem is ismered 2
őt: hajtsd a barmot a magad házához, és legyen nálad, míg keresi azt a te atyádfia, és akkor add vissza
néki. És ekképen cselekedjél szamarával, ekképen cselekedjél ruhájával és ekképen cselekedjél a te 3
atyádfiának minden elveszett holmijával, a mi elveszett tőle és te megtaláltad; nem szabad félrevonulnod.
Ha látod, hogy a te atyádfiának szamara vagy ökre az úton eldűlve fekszik, ne fordulj el azoktól, hanem 4
vele együtt emeld fel azokat. Asszony ne viseljen férfiruházatot, se férfi ne öltözzék asszonyruhába; 5
mert mind útálatos az Úr előtt, a te Istened előtt, a ki ezt míveli. Ha madárfészek akad elédbe az 6
úton valamely fán vagy a földön, madárfiakkal vagy tojásokkal, és az anya rajta ül a fiakon vagy a
tojásokon: meg ne fogd az anyát a fiakkal egyben; Hanem bizony bocsásd el az anyát, és a fiakat fogd 7
el magadnak, hogy jól legyen dolgod, és hosszú ideig élj. Ha új házat építesz, házfedeledre korlátot 8
csinálj, hogy vérrel ne terheld a te házadat, ha valaki leesik arról. Ne vess a te szőlődbe kétféle magot, 9
hogy fertőzötté ne legyen az egész: a mag, a melyet elvetsz és a szőlőnek termése. Ne szánts ökrön 10
és szamáron együtt. Ne öltözzél vegyes szövésű azaz gyapjúból és lenből szőtt ruhába. A te felső 11, 12
ruhádnak négy szegletére, a melyet felülre öltesz, bojtokat csinálj magadnak. Ha valaki feleséget vesz, 13
és bemegy hozzá, és meggyűlöli azt, És szégyenletes dolgokkal vádolja, és rossz hírbe keveri azt, mert 14
ezt mondja: E feleséget vettem magamnak, és hozzá mentem, de nem találtam ő benne szűzességet:
Akkor vegye azt a leánynak atyja és anyja, és vigyék a leány szűzességének jeleit a város vénei elé a 15
kapuba; És mondja a leánynak atyja a véneknek: Leányomat feleségűl adtam e férfiúnak, de gyűlöli őt; 16
És íme szégyenletes dolgokkal vádolja, mondván: Nem találtam a te leányodban szűzességet; pedig ímhol 17
vannak az én leányom szűzességének jelei! És terítsék ki a ruhát a város vénei elé. Akkor a város vénei 18
fogják meg azt a férfit, és ostorozzák meg őt; És bírságolják meg száz ezüst siklusra, és adják azt a leány 19
atyjának; mert rossz hírbe kevert egy izráelita szűzet; és legyen annak felesége, és el nem bocsáthatja
azt teljes életében. Ha pedig igaz lesz a vádolás, és nem találtatik szűzesség a leányban: Akkor vigyék 20, 21
ki a leányt az ő atyjának háza elé, és az ő városának emberei kövezzék meg kővel, hogy meghaljon; mert
gyalázatosságot cselekedett Izráelben, paráználkodván az ő atyjának házánál. Így tisztítsd ki közűled a
gonoszt. Ha rajtakapnak valamely férfit, hogy férjes asszonynyal hál, ők mindketten is meghaljanak: 22
a férfi, a ki az asszonynyal hált, és az asszony is. Így tisztítsd ki a gonoszt Izráelből. Ha szűz leány 23

24 van jegyben egy férfiúval, és megtalálja azt valaki a városban, és vele hál: Vigyétek ki mindkettőjöket
annak a városnak kapuja elé, és kövezzétek meg őket kővel, hogy meghaljanak. A leányt azért, hogy nem
kiáltott a városban, a férfit pedig azért, hogy meggyalázta az ő felebarátjának feleségét. Így tisztítsd ki a
25 gonoszt Izráelből. De hogyha mezőn találja a férfi a jegyben járó leányt, és erőszakoskodik rajta a férfi
26 és vele hál: csak maga a férfi haljon meg, a ki azzal hált; A leányt pedig ne bántsd, mert a leánynak
nincsen halálos bűne, mivel olyan ez a dolog, mint a mikor valaki felebarátjára támad és azt agyonüti.
27, 28 Mert a mezőn találta őt; kiálthatott a jegyben járó leány, de nem volt a ki megoltalmazza őt. Ha valaki
29 el nem jegyzett szűz leánynyal találkozik, és megragadja azt, és vele hál, és rajta kapják őket: Akkor a
férfi, a ki vele hált, adjon a leány atyjának ötven ezüst siklust, a leány pedig legyen feleségévé. Mivelhogy
30 meggyalázta azt, nem bocsáthatja el azt teljes életében. Ne vegye el senki az ő atyjának feleségét, és az
ő atyjának takaróját fel ne takarja!

23, 2 A kinek szeméremteste zúzott vagy megcsonkított, ne menjen be az Úrnak községébe. A fattyú se
3 menjen be az Úrnak községébe, még tizedízig se menjen be az Úrnak községébe. Az Ammoniták és
Moábiták se menjenek be az Úrnak községébe; még tizedízig se menjen be az Úrnak községébe, soha
4 örökké: Azért, mert nem jöttek előtökbe kenyérrel és vízzel az úton, mikor kijöttetek Égyiptomból; és
mivelhogy felbérlette ellened Bálámot, a Beór fiát, a mesopotámiabeli Péthorból valót, hogy megátkozzon
5 téged. De az Úr, a te Istened nem akarta meghallgatni Bálámot; hanem fordította az Úr, a te Istened az
6 átkot néked áldásodra, mivelhogy szeretett téged az Úr, a te Istened. Ne keresd az ő békességöket és az
7 ő javokat teljes életedben, soha. Ne útáld az Edomitát; mert atyádfia az; ne útáld az égyiptombelit, mert
8 jövevény voltál az ő földén. Az olyan fiak, a kik harmadízen születnek nékik, bemehetnek az Úrnak
9, 10 községébe. Ha táborba szállsz a te ellenséged ellen: őrizkedjél minden gonosztól. Ha volna valaki
közötted, a ki nem volna tiszta valami éjszakai véletlenség miatt. menjen ki a táborból, és ne menjen
11 vissza a táborba; És mikor eljő az estve, mossa meg magát vízzel, és a nap lementével menjen be a
12, 13 táborba. A táboron kivűl valami helyed is legyen, hogy kimehess oda. És legyen ásócskád a fegyvered
mellett, hogy mikor leülsz kivűl, gödröt áss azzal, és ha felkelsz, betakarhassad azt, a mi elment tőled;
14 Mert az Úr, a te Istened a te táborodban jár, hogy megszabadítson téged, és elődbe vesse a te ellenségeidet:
15 legyen azért a te táborod szent, hogy ne lásson te közted valami rútságot, és el ne forduljon tőled. Ne
16 add ki a szolgát az ő urának, a ki az ő urától hozzád menekült. Veled lakjék, te közötted, azon a helyen,
17 a melyet választ valamelyikben a te városaid közűl, a hol néki tetszik; ne nyomorgasd őt. Ne legyen
18 felavatott parázna-nő Izráel leányai közűl; se felavatott parázna-férfi ne legyen Izráel fiai közűl. Ne
vidd be a parázna-nő bérét és az eb-bért az Úrnak, a te Istenednek házába akárminémű fogadás fejében;
19 mert mind a kettőt útálja az Úr, a te Istened. A te atyádfiától ne végy kamatot: se pénznek kamatját,
20 se eleségnek kamatját, se semmi egyébnek kamatját, a mit kamatra szokás adni. Az idegentől vehetsz
kamatot, de a te atyádfiától ne végy kamatot, hogy megáldjon téged az Úr, a te Istened mindenben, a
21 mire kinyujtod kezedet, azon a földön, a melyre bemégy, hogy bírjad azt. Ha fogadással ígérsz valamit
az Úrnak, a te Istenednek: ne halogasd annak megadását; mert bizony megkeresi azt rajtad az Úr, a
22 te Istened, és bűnűl tulajdoníttatik az néked. Ha pedig nem teszesz fogadást, bűn sem tulajdoníttatik
23 néked. Ügyelj arra, a mi ajkaidon kijön, és úgy teljesítsd, a mit száddal ígérsz, mint mikor szabad
24 akaratból teszesz fogadást az Úrnak, a te Istenednek. Ha bemégy a te felebarátodnak szőlőjébe, egyél
25 szőlőt kívánságod szerint jóllakásodig, de edényedbe ne rakj. Ha bemégy a te felebarátod vetésébe,
kezeddel szaggass kalászokat, de sarlóval ne vágj be a te felebarátod vetésébe.

24 Ha valaki asszonyt vesz magához, és feleségévé teszi azt, és ha azután nem találja azt kedvére va-
lónak, mivelhogy valami illetlenséget talál benne, és ír néki váló levelet, és kezébe adja azt annak, és
2, 3 elküldi őt házától; És kimegy az ő házából, és elmegy és más férfiúé lesz; És a második férfiú is meg-
gyűlöli őt, és ír néki váló levelet, és kezébe adja azt, és elküldi őt házától; vagy ha meghal az a második
4 férfi, a ki elvette azt magának feleségűl: Az első férje, a ki elküldte őt, nem veheti őt másodszor is ma-
gához, hogy feleségévé legyen, minekutána megfertéztetett; mert útálatosság ez az Úr előtt; te pedig ne
5 tedd bűnössé a földet, a melyet az Úr, a te Istened ád néked örökségűl. Hogyha valaki újonnan vesz
feleséget, ne menjen hadba, és ne vessenek reá semmiféle terhet; egy esztendeig szabad legyen az ő há-
6 zában, és vidámítsa a feleségét, a kit elvett. Zálogba senki ne vegyen kézi-malmot vagy malomkövet,
7 mert életet venne zálogba. Hogyha rajtakapnak valakit, a ki embert lop az ő atyjafiai közűl, Izráel fiai
közűl, és hatalmaskodik rajta, vagy eladja azt: haljon meg az a tolvaj. Így tisztítsd ki a gonoszt te kö-
8 zűled. A poklosság csapásában vigyázz, hogy szorgalmatosan megtartsad és megcselekedjed mindazt,
a mire a Lévita papok tanítanak titeket; vigyázzatok, hogy a miképen megparancsoltam nékik, a képen
9 cselekedjetek. Emlékezzél meg arról, a mit cselekedett az Úr, a te Istened Miriámmal az úron, a mikor

kijöttek Égyiptomból. Ha kölcsön adsz valamit a te felebarátodnak: ne menj be az ő házába, hogy magad 10
végy zálogot tőle; Kivűl állj meg, és az ember, a kinek kölcsön adsz, maga vigye ki hozzád az ő zálogát. 11
Hogyha szegény ember az, ne feküdjél le az ő zálogával; Bizony add vissza néki azt a zálogot napnyugta- 12, 13
kor, hogy az ő ruhájában feküdjék le, és áldjon téged. És igazságúl lesz ez néked az Úr előtt, a te Istened
előtt. A szegény és szűkölködő napszámoson ne erőszakoskodjál, akár atyádfiai akár a te jövevényeid 14
azok, a kik a te földeden a te kapuid között vannak. Azon a napon add meg az ő bérét, és le se menjen 15
felette a nap; mert szegény ő, és kivánkozik az után az ő lelke, hogy ellened ne kiáltson az Úrhoz, és bűn
ne legyen rajtad. Meg ne ölettessenek az atyák a fiakért, se a fiak meg ne ölettessenek az atyákért; kiki 16
az ő bűnéért haljon meg. A jövevénynek és az árvának igazságát el ne csavard; és az özvegynek ruháját 17
ne vedd zálogba. Hanem emlékezzél vissza, hogy szolga voltál Égyiptomban, és megváltott téged az Úr, 18
a te Istened, onnét. Azért parancsolom én néked, hogy így cselekedjél. Mikor learatod aratni valódat 19
a te meződön, és kévét felejtesz a mezőn, ne térj vissza annak felvételére; a jövevényé, az árváé és az
özvegyé legyen az, hogy megáldjon téged az Úr, a te Istened, kezeidnek minden munkájában. Ha olajfád 20
termését lerázod, ne szedd le, a mi még utánad marad; a jövevényé, árváé és az özvegyé legyen az. Ha 21
szőlődet megszeded, ne mezgeréld le, a mi utánad marad; a jövevényé, árváé és az özvegyé legyen az. És 22
emlékezzél vissza, hogy szolga voltál Égyiptomnak földén. Azért parancsolom néked, hogy így cselekedjél.

Ha per támad férfiak között, és törvény elé mennek, és megítélik őket, és igazat adnak az igaznak, **25**
és bűnösnek mondják a bűnöst: Akkor, ha a bűnös ütleget érdemel, vonassa le azt a bíró, és üttessen 2
arra maga előtt annak bűnössége szerint való számban. Negyvenet üttessen rá, ne többet, hogy netalán, 3
ha ennél több ütést üttet reá, alávaló legyen előtted a te atyádfia. Ne kösd be az ökörnek száját, mikor 4
nyomtat! Ha testvérek laknak együtt, és meghal egy közűlök, és nincs annak fia: a megholtnak felesége 5
ne menjen ki a háztól idegen férfiúhoz; hanem a sógora menjen be hozzá, és vegye el őt magának feleségűl,
és éljen vele sógorsági házasságban. És majd az elsőszülött, a kit szűlni fog, a megholt testvér nevét 6
kapja, hogy annak neve ki ne töröltessék Izráelből. Hogyha a férfinak nincs kedve elvenni az ő ángyát, 7
menjen el az ő ángya a kapuba a vénekhez, és mondja: Sógorom vonakodik fentartani az ő testvérének
nevét Izráelben, nem akar velem sógorsági házasságban élni. Akkor hívják azt az ő városának vénei, 8
és beszéljenek vele; és ha megáll és ezt mondja: nincs kedvem őt elvenni: Akkor járuljon hozzá az ő 9
ángya a vének szemei előtt, és húzza le saruját annak lábáról, és köpjön az arczába, és szóljon, és ezt
mondja: Így kell cselekedni azzal a férfival, a ki nem építi az ő testvérének házát. És lehúzott sarujú 10
háznép nek nevezzék az ő nevét Izráelben. Ha két férfi összevesz egymással, és az egyiknek felesége oda 11
járul, hogy megszabadítsa az ő férjét annak kezéből, a ki veri azt, és kinyujtja kezét, és megfogja annak
szeméremtestét: Vágd el annak kezét, meg ne szánja szemed. Ne legyen a te zsákodban kétféle font: 12, 13
nagyobb és kisebb. Ne legyen a te házadban kétféle éfa: nagyobb és kisebb. Teljes és igaz fontod legyen 14, 15
néked; teljes és igaz éfád legyen néked; hogy hosszú ideig élj azon a fö ldön, a melyet az Úr, a te Istened
ád néked. Mert az Úr előtt, a te Istened előtt útálni való mindaz, a ki ezeket cselekszi; és mindaz, a ki 16
hamisságot mível. Megemlékezzél arról, a mit Amálek cselekedett rajtad az úton, a mikor Égyiptomból 17
kijöttetek: Hogy reád támadt az úton, és megverte a seregnek utolsó részét, mind az erőtleneket, a kik 18
hátul valának, a mikor magad is fáradt és lankadt voltál, és nem félte az Istent. Mikor azért megnyugtat 19
majd téged az Úr, a te Istened, minden te köröskörűl lévő ellenségedtől azon a földön, a melyet az Úr, a
te Istened ád néked örökségűl, hogy bírjad azt: töröld el Amálek emlékezetét az ég alól; el ne felejtsd!

Mikor pedig bemégy arra a földre, a melyet az Úr, a te Istened ád néked örökségűl, és bírni fogod azt, **26**
és lakozol abban: Akkor végy a föld minden gyümölcsének zsengéjéből, a melyet szerezz a te földedből, 2
a melyet az Úr, a te Istened ád néked; és tedd kosárba és menj oda a helyre, a melyet kiválaszt az Úr,
a te Istened, hogy ott lakozzék az ő neve; És menj be a paphoz, a ki abban az időben lesz, és mondjad 3
néki: Vallást teszek ma az Úr, előtt, a te Istened előtt, hogy bejöttem a földre, a mely felől megesküdt az
Úr a mi atyáinknak, hogy nékünk adja. És a pap vegye el a kosarat kezedből, és tegye azt az Úrnak, 4
a te Istenednek oltára elé. És szólj, és mondjad az Úr előtt, a te Istened előtt; Veszendő mesopotámiai 5
vala az atyám, és alámént vala Égyiptomba, és jövevény volt ott kevesed magával; nagy, erős és temérdek
néppé lőn ottan. Bosszúsággal illetének pedig minket az Égyiptombeliek, és nyomorgatának minket, és 6
vetének reánk kemény szolgálatot. Kiáltánk azért az Úrhoz, a mi atyáink Istenéhez, és meghallgatta 7
az Úr a mi szónkat, és megtekintette a mi nyomorúságunkat, kínunkat és szorongattatásunkat; És ki- 8
hozott minket az Úr Égyiptomból erős kézzel, kinyújtott karral, nagy rettentéssel, jelekkel és csudákkal;
És behozott minket e helyre, és adta nékünk ezt a földet, a téjjel és mézzel folyó földet. Most azért ímé 9, 10
elhoztam ama föld gyümölcsének zsengéjét, a melyet nékem adtál Uram. És rakd le azt az Úr előtt, a te

11 Istened előtt, és imádkozzál az Úr előtt, a te Istened előtt; És örömet találj mindabban a jóban, a melyet
ád néked az Úr, a te Istened, és a te házadnépének; te és a lévita, és a jövevény, a ki te közötted van.
12 Ha a harmadik esztendőben, a tizednek esztendejében, minden termésedből egészen megadod a tizedet,
és adod a lévitának, a jövevénynek, az árvának és özvegynek, hogy egyenek a te kapuid között, és jól
13 lakjanak: Akkor ezt mondjad az Úr előtt, a te Istened előtt: Kitakarítottam a szent részt a házból, és
oda adtam azt a lévitának, a jövevénynek, az árvának és az özvegynek minden te parancsolatod szerint,
a melyet parancsoltál nékem; nem hágtam át egyet sem a te parancsolataidból, sem el nem felejtettem!
14 Nem ettem belőle gyászomban, nem pusztítottam belőle tisztátalanúl, és halottra sem adtam belőle. Hall-
15 gattam az Úrnak, az én Istenemnek szavára; a szerint cselekedtem, a mint parancsoltad nékem. Tekints
alá a te szentségednek lakóhelyéből a mennyekből, és áldd meg Izráelt, a te népedet, és a földet, a melyet
16 nékünk adtál, a mint megesküdtél vala a mi atyáinknak, a téjjel és mézzel folyó földet. E mai napon az
Úr, a te Istened parancsolja néked, hogy e rendelések és végzések szerint cselekedjél: tartsd meg azért
17 és cselekedjed azokat teljes szívedből és teljes lelkedből! Azt kívántad ma kimondatni az Úrral, hogy Is-
teneddé lesz néked, hogy járhass az ő útain, megtudhassad az ő rendeléseit, parancsolatait és végzéseit,
18 és engedhess az ő szavának; Az Úr pedig azt kívánja ma kimondatni veled, hogy az ő tulajdon népévé
19 leszesz, a miképen szólott néked, és minden ő parancsolatát megtartod, Hogy feljebb valóvá tegyen té-
ged minden nemzetnél, a melyeket teremtett, dícséretben, névben és dicsőségben, és hogy szent népévé
lehess az Úrnak, a te Istenednek, a mint megmondta vala.

27 Mózes pedig és Izráel vénei parancsot adának a népnek, mondván: Tartsátok meg mind e parancso-
2 latot, a melyet én parancsolok ma néktek. És a mely napon általmentek a Jordánon arra a földre, a
3 melyet az Úr, a te Istened ád néktek: nagy köveket állíts fel, és meszeld be azokat mészszel. És mihelyt
általmégy, írd fel azokra e törvénynek minden ígéjét, hogy bemehess arra a földre, a melyet az Úr, a te
Istened ád néked, a téjjel és mézzel folyó földre, a miképen megígérte néked az Úr, a te atyáidnak Is-
4 tene. Mihelyt azért általmentek a Jordánon, állítsátok fel azokat a köveket, a melyeket én e mai napon
5 parancsolok néktek, az Ebál hegyén; és meszeld be azokat mészszel. És építs ott oltárt az Úrnak, a te
6 Istenednek; olyan kövekből való oltárt, a melyeket vassal meg ne faragj. Ép kövekből építsd az Úrnak, a
7 te Istenednek oltárát; és áldozzál azon egészen égőáldozatokat az Úrnak, a te Istenednek. Áldozzál hála-
8 áldozatokat is, és egyél ott, és vigadozzál az Úr előtt, a te Istened előtt. És írd fel a kövekre e törvénynek
9 minden ígéjét igen világosan! És szóla Mózes és a Lévi nemzetségéből való papok az egész Izráelnek,
10 mondván: Figyelj és hallgass Izráel! E mai napon lettél az Úrnak, a te Istenednek népévé. Hallgass
azért az Úrnak, a te Istenednek szavára, és cselekedjél az ő parancsolatai és rendelései szerint, a melye-
11, 12 ket én parancsolok ma néked. És parancsola Mózes azon a napon a népnek, mondván: Ezek álljanak fel
a népnek megáldására a Garizim hegyén, mikor általmentek a Jordánon: Simeon, Lévi, Júda, Issakhár,
13 József és Benjámin. Ezek pedig az átkozásra álljanak fel az Ebál hegyén: Rúben, Gád, Áser, Zebulon,
14, 15 Dán és Nafthali. Szóljanak pedig a léviták, és ezt mondják az egész Izráel népének felszóval: Átkozott
az ember, a ki faragott és öntött képet csinál, útálatára az Úrnak, mesterember kezének munkáját, és
16 rejtve tartja azt! És feleljen az egész nép és mondja: Ámen! Átkozott, a ki kevésre becsüli az ő atyját
17 vagy anyját! És mondja az egész nép: Ámen! Átkozott, a ki elmozdítja az ő felebarátjának határát! És
18 mondja az egész nép: Ámen! Átkozott, a ki félrevezeti a vakot az úton! És mondja az egész nép: Ámen!
19 Átkozott, a ki elfordítja a jövevénynek, árvának és özvegynek igazságát! És mondja az egész nép: Ámen!
20 Átkozott, a ki az ő atyjának feleségével hál, mert feltakarja az ő atyjának takaróját! És mondja az egész
21, 22 nép: Ámen! Átkozott, a ki közösűl valamely barommal! És mondja az egész nép: Ámen! Átkozott, a
ki az ő leánytestvérével hál, az ő atyjának leányával vagy az ő anyjának leányával! És mondja az egész
23, 24 nép: Ámen! Átkozott, a ki az ő napával hál! És mondja az egész nép: Ámen! Átkozott, a ki megöli az
25 ő felebarátját titkon! És mondja az egész nép: Ámen! Átkozott, a ki ajándékot fogad el, hogy ártatlan
26 lélek vérét ontsa! És mondja az egész nép: Ámen! Átkozott, a ki meg nem tartja e törvénynek ígéit, hogy
cselekedje azokat! És mondja az egész nép: Ámen!

28 Ha pedig szorgalmatosan hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, és megtartod és teljesíted min-
den ő parancsolatát, a melyeket én parancsolok ma néked: akkor e földnek minden népénél feljebbvalóvá
2 tesz téged az Úr, a te Istened; És reád szállanak mind ez áldások, és megteljesednek rajtad, ha hallgatsz
3, 4 az Úrnak, a te Istenednek szavára. Áldott leszesz a városban, és áldott leszesz a mezőben. Áldott lesz a
te méhednek gyümölcse és a te földednek gyümölcse, és a te barmodnak gyümölcse, a te teheneidnek faj-
5, 6 zása és a te juhaidnak ellése. Áldott lesz a te kosarad és a te sütő tekenőd. Áldott leszesz bejöttödben,

és áldott leszesz kimentedben. Az Úr megszalasztja előtted a te ellenségeidet, a kik reád támadnak; 7
egy úton jőnek ki reád, és hét úton futnak előled. Áldást parancsol melléd az Úr, a te csűreidben és 8
mindenben, a mire ráteszed kezedet; és megáld téged azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ád né-
ked. Az Úr felkészít téged magának szent néppé, a miképen megesküdt néked, ha megtartod az Úrnak, 9
a te Istenednek parancsolatait, és az ő útain jársz. És megérti majd a földnek minden népe, hogy az 10
Úrnak nevétől neveztetel, és félnek tőled. És bővölködővé tesz téged az Úr minden jóban: a te méhednek 11
gyümölcsében, a te barmodnak gyümölcsében és a te földednek gyümölcsében, azon a földön, a mely felől
megesküdt az Úr a te atyáidnak, hogy néked adja azt. Megnyitja néked az Úr az ő drága kincsesház- 12
ját, az eget, hogy esőt adjon a te földednek alkalmas időben, és megáldja kezednek minden munkáját,
és kölcsönt adsz sok népnek, te pedig nem veszesz kölcsönt. És fejjé tesz téged az Úr és nem farkká, és 13
mindinkább feljebbvaló leszesz és nem alábbvaló, ha hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek parancsolataira,
a melyeket én parancsolok ma néked, hogy tartsd meg és teljesítsd azokat; És ha el nem térsz egyetlen 14
ígétől sem, a melyeket én parancsolok néktek, se jobbra, se balra, járván idegen istenek után, hogy azokat
tiszteljétek. Ha pedig nem hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, hogy megtartsad és teljesítsed 15
minden parancsolatát és rendelését, a melyeket én parancsolok ma néked: reád jőnek mind ez átkok, és
megteljesednek rajtad. Átkozott leszesz a városban, és átkozott a mezőn. Átkozott lesz a te kosarad és 16, 17
a te sütő tekenőd. Átkozott lesz a te méhednek gyümölcse és a te földednek gyümölcse, a te teheneidnek 18
fajzása és a te juhaidnak ellése. Átkozott leszesz bejöttödben, és átkozott leszesz kimentedben. Bocsát 19, 20
az Úr te reád átkot, bomlást és romlást mindenben, a mit kezdesz vagy cselekszel; mígnem eltöröltetel
és mígnem gyorsasággal elveszesz a te cselekedeteidnek gonoszsága miatt, a melyekkel elhagytál engem.
Hozzád ragasztja az Úr a döghalált, mígnem elemészt téged arról a földről, a melyre bemégy, hogy bírjad 21
azt. Megver téged az Úr szárazbetegséggel, hidegleléssel, gyulasztó és izzasztó betegséggel, aszálylyal, 22
szárazsággal és ragyával; és üldöznek téged, mígnem elveszesz. Eged, a mely fejed felett van, rézzé, a 23
föld pedig, a mely lábad alatt van, vassá válik. Az Úr eső helyett port és hamut ád a te földedre; az égből 24
száll reád, mígnem elpusztulsz. Az Úr megszalaszt téged a te ellenségeid előtt; egy úton mégy ki ő reá, és 25
hét úton futsz előtte, és a föld minden országának rettentésére leszel. És eledelévé lesz a te holttested az 26
ég minden madarának és a föld vadainak, és nem lesz, a ki elűzze azokat. Megver téged az Isten Égyip- 27
tomnak fekélyével, és sülylyel, varral és viszketegséggel, a melyekből ki nem gyógyíttathatol. Megver 28
téged az Úr tébolyodással, vaksággal és elme-zavarodással; És tapogatni fogsz délben, a mint tapogat a 29
vak a setétségben; és szerencsétlen leszel a te útaidban, sőt elnyomott és kifosztott leszel minden időben,
és nem lesz, a ki megszabadítson. Feleséget jegyzesz magadnak, de más férfi hál azzal; házat építesz, 30
de nem lakol benne; szőlőt ültetsz, de nem veszed annak hasznát. A te ökröd szemed előtt vágatik le, és 31
nem eszel abból; a te szamarad elragadtatik előled, és nem tér vissza hozzád; a te juhod ellenségeidnek
adatnak, és nem lesz, a ki megszabadítson. A te fiaid és leányaid más népnek adatnak, és a te szemeid 32
néznek és epekednek utánok egész napon, és nem lesz erő a te kezedben. A te földednek gyümölcsét, 33
és minden fáradságos szerzeményedet oly nép emészti fel, a melyet nem ismertél, sőt elnyomott és meg-
nyomorított leszel minden időben. És megtébolyodol a látványtól, a melyet látni fognak a te szemeid. 34
Megver téged az Úr gonosz kelésekkel a te térdeiden és czombjaidon, a melyekből ki nem gyógyíttathatol, 35
talpadtól fogva a koponyádig. Az Úr elvisz téged és a te királyodat, a kit magad fölé emelsz, oly nép 36
közé, a melyet nem ismertél sem te, sem a te atyáid; és szolgálni fogsz ott idegen isteneknek: fát és követ.
És iszonyattá, példabeszéddé és gúnynyá leszel minden népnél, a melyek közé elűz téged az Úr. Sok 37, 38
magot viszel ki a mezőre, de keveset takarsz be, mert felemészti azt a sáska. Szőlőket ültetsz és míveled 39
azokat, de bort nem iszol, meg sem szeded, mert elemészti azokat a féreg. Olajfáid lesznek minden határ- 40
rodban, de nem kened magadat olajjal, mert olajfádnak gyümölcse lehull. Fiakat és leányokat nemzesz, 41
de nem lesznek tiéid; mert fogságra jutnak. Minden fádat és földednek minden gyümölcsét megemészti 42
a sáska. A jövevény, a ki közötted van, feljebb-feljebb emelkedik feletted, te pedig alább-alább szállasz. 43
Ő fog néked kölcsönt adni, és nem te kölcsönzöl néki; ő fej lesz, te pedig fark leszel. És ez átkok mind 44, 45
reád szállanak, és üldöznek téged és megteljesednek rajtad, míglen elpusztulsz; mert nem hallgattál az
Úrnak, a te Istenednek szavára, hogy megtartottad volna az ő parancsolatait és rendeléseit, a melyeket
parancsolt néked; És rajtad lesznek jelűl és csudáúl, és a te magodon mind örökké. A miatt, hogy nem 46, 47
szolgáltad az Urat, a te Istenedet örömmel és jó szívvel, mindennel bővölködvén: Szolgálod majd a te 48
ellenségeidet, a kiket reád bocsát az Úr, éhen és szomjan, mezítelen és mindennek szűkiben; és vasigát
vet a te nyakadra, míglen elpusztít téged. Hoz az Úr ellened népet meszszünnen, a földnek széléről, nem 49
különben, a mint repül a sas; oly népet, a melynek nyelvét nem érted; Vad tekintetű népet, a mely nem 50

51 tiszteli a vén embert, és a gyermeknek nem kedvez; És felemészti a te barmodnak tenyészését és a te
földednek gyümölcsét, mígnem kipusztulsz; a mely nem hágy néked a te gabonádból, borodból, olajodból,
52 és a te teheneidnek fajzásából, juhaidnak elléséből, mígnem kiveszít téged. És megszáll téged minden
városodban, míglen leomolnak a te magas és erős kőfalaid, a melyekben bízol, minden te földeden; meg-
53 száll téged minden városodban, minden te földeden, a melyet az Úr, a te Istened ád néked. És megeszed
a te méhednek gyümölcsét, a te fiaidnak és leányidnak húsát, a kiket ád néked az Úr, a te Istened-a
54 megszállás és szorongattatás alatt, a melylyel megszorongat téged a te ellenséged. A te közötted való
finnyás és igen kedvére nevekedett férfi is irígy szemmel tekint az ő atyjafiára, az ő szeretett feleségére
55 és fiainak maradék-részére, a kik megmaradtak még, Hogy ne kelljen adnia azok közűl senkinek az ő
fiainak húsából, a mit eszik, mivelhogy semmi egyebe nem marad a megszállás és szorongattatás alatt,
56 a melylyel megszorongat téged a te ellenséged minden városodban. A közötted való finnyás és kedvére
nevekedett asszony (a ki meg se próbálta talpát a földre bocsátani az elkényesedés és finnyásság miatt)
57 irígy szemmel tekint az ő szeretett férjére, fiára, leányára, Az ő mássa miatt, a mely elmegy tőle és
gyermekei miatt, a kiket megszül; mert megeszi ezeket titkon, mikor mindenből kifogy, a megszállás és
58 szorongattatás alatt, a melylyel megszorongat téged a te ellenséged a te városaidban. Hogyha meg nem
tartod és nem teljesíted e törvény minden ígéjét, a melyek meg vannak írva e könyvben, hogy féljed e
59 dicsőséges és rettenetes nevet, az Úrét, a te Istenedét: Csudálatosakká teszi az Úr a te csapásaidat, a
60 te magodnak csapásait; nagy és maradandó csapásokká, gonosz és maradandó betegségekké. És reád
61 fordítja Égyiptomnak minden nyavalyáját, a melyektől irtóztál vala, és hozzád ragadnak azok. Mindazt
a betegséget és mindazt a csapást is, a melyek nincsenek megírva e törvénynek könyvében, reád rakja az
62 Úr, míglen kipusztulsz. És kevesen maradtok meg, a kik annakelőtte oly sokan voltatok, mint az égnek
63 csillagai; mivelhogy nem hallgattál az Úrnak, a te Istenednek szavára. És a miképen örvendezett az
Úr rajtatok, hogy jót tett veletek és megsokasított titeket: akképen fog örvendezni az Úr rajtatok, hogy
kiveszt és kipusztít titeket; és ki fogtok gyomláltatni arról a földről, a melyre te bemégy, hogy bírjad azt.
64 És szétszór téged az Úr minden nép közé, a földnek egyik végétől a földnek másik végéig; és szolgálni
65 fogsz ott idegen isteneket, a kiket sem te nem ismertél, sem a te atyáid: fát és követ. De e nemzetek
között sem pihensz meg, és nem lesz a te talpadnak nyugodalma; mert rettegő szívet, epekedő szemeket
66 és sóvárgó lelket ád ott néked az Úr. És a te életed kétséges lesz majd előtted; és rettegni fogsz éjjel és
67 nappal, és nem bízol életedben. Reggel azt mondod: Bárcsak estve volna! estve pedig azt mondon: Bár-
csak reggel volna! a te szívednek rettegése miatt, a melylyel rettegsz, és a te szemeidnek látása miatt,
68 a melyet látsz. És visszavisz téged az Úr Égyiptomba hajókon, azon az úton, a melyről azt mondtam
néked, hogy nem fogod azt többé meglátni! És áruljátok ott magatokat a ti ellenségeiteknek szolgákúl és
szolgálóleányokúl, de nem lesz, a ki megvegyen.

29 Ezek annak a szövetségnek ígéi, a mely felől megparancsolta az Úr Mózesnek, hogy kösse meg azt Iz-
2 ráel fiaival Moábnak földén, azon a szövetségen kivűl, a melyet kötött vala velök a Hóreben. És előhivatá
Mózes az egész Izráelt, és monda nékik:: Ti láttátok mind azt, a mit szemeitek előtt cselekedett az Úr
3 Égyiptom földén a Faraóval és minden ő szolgájával, és egész földével: A nagy kísértéseket, a melyeket
4 láttak a te szemeid, a jeleket és ama nagy csudákat. De nem adott az Úr néktek szívet, hogy jól értsetek,
5 szemeket, hogy lássatok, és füleket, hogy halljatok, mind e mai napig. Mindamellett is vezérlettelek
titeket a pusztában negyven esztendeig; nem koptak le a ti ruháitok rólatok, és a te sarud nem kopott
6 le lábadról. Kenyeret nem ettetek, sem bort, sem részegítő italt nem ittatok, hogy megtudjátok, hogy
7 én vagyok az Úr, a ti Istenetek. És eljutottatok e helyre, és kijöve előnkbe Szíhon, Hesbonnak királya,
8 és Og, Básánnak királya, hogy megütközzenek velünk, de megvertük őket. És elvettük az ő földjöket,
9 és odaadtuk örökségűl a Rubenitáknak, Gáditáknak és a Manassé-törzs felének. Tartsátok meg azért e
szövetségnek ígéit, és a szerint cselekedjetek, hogy szerencsések legyetek mindenben, a mit cselekesztek.
10 Ti e napon mindnyájan az Úr előtt, a te Istened előtt álltok: a ti főembereitek, törzseitek, véneitek és
11 a ti tiszttartóitok, Izráelnek minden férfia; A ti kicsinyeitek, feleségeitek és a te jövevényed, a ki a te
12 táborodban van, sőt favágóid és vízmerítőid is; Hogy szövetségre lépjetek az Úrral, a ti Istenetekkel, és
13 pedig az ő esküjével erősített kötésre, a melyet ma köt meg veled az Úr, a te Istened; Hogy az ő népévé
emeljen ma téged, ő pedig legyen néked Istened, a miképen szólott néked, és a miképen megesküdt a te
14 atyáidnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak. És nem csak ti veletek kötöm én a szövetséget, és ez
15 esküvéses kötést, Hanem azzal, a ki itt van velünk, és itt áll e mai napon az Úr előtt, a mi Istenünk
16 előtt; és azzal is, a ki nincsen e mai napon itt velünk. (Mert ti tudjátok miképen laktunk Égyiptomnak
17 földén, és miképen jöttünk által a nemztek között, a kiken általjöttetek. És láttátok az ő undokságaikat

és bálványaikat: fát és követ, ezüstöt és aranyat, a melyek nálok vannak.) Vajha ne lenne közöttetek 18
férfi vagy asszony, nemzetség vagy törzs, a kinek szíve elforduljon e napon az Úrtól, a mi Istenünktől,
hogy elmenjen és szolgáljon e nemzetek isteneinek; vajha ne lenne köztetek méreg- és ürömtermő gyö-
kér! És ha lesz, a ki hallja ez esküvéses kötésnek ígéit, és boldognak állítja magát az ő szívében, ezt 19
mondván: Békességem lesz nékem, ha a szívem gondolata szerint járok is, (hogy a részeg és a szomjas
együtt veszszenek): Nem akar majd az Úr annak megbocsátani, sőt felgerjed akkor az Úrnak haragja 20
és búsulása az ilyen ember ellen, és rászáll arra minden átok, a mely meg van írva e könyvben, és eltörli
az Úr annak nevét az ég alól. És kiválasztja azt az Úr veszedelemre, Izráelnek minden törzse közűl, a 21
szövetségnek minden átka szerint, a melyek meg vannak írva e törvénykönyvben. És ezt fogja mondani 22
a következő nemzedék, a ti fiaitok, a kik ti utánatok támadnak, és az idegen, a ki messze földről jön el,
ha látni fogják e földnek csapásait és nyomorúságait, a melyekkel megnyomorította azt az Úr: Kénkő és 23
só égette ki egész földjét, be sem vethető, semmit nem terem, és semmi fű sem nevekedik rajta; olyan,
mint Sodomának, Gomorának, Ádámnak és Czeboimnak elsülyesztett helye, a melyeket elsülyesztett az
Úr haragjában és búsulásában. Azt fogják majd kérdezni mind a nemzetek: Miért cselekedett az Úr így 24
ezzel a földdel? Micsoda nagy felgerjedése ez a haragnak? És ezt mondják majd: Azért, mert elhagyták 25
az Úrnak, az ő atyáik Istenének szövetségét, a melyet akkor kötött velök, a mikor kihozta őket Égyiptom
földéről; És elmentek és szolgáltak idegen isteneket, és imádták azokat; olyan isteneket, a kiket nem 26
ismertek volt és nem adott nékik az Isten. És felgerjedett az Úrnak haragja e föld ellen, hogy reá hozza 27
mindazt az átkot, a mely meg van írva e könyvben. És kigyomlálta őket az Úr az ő földjökről haragjában, 28
búsulásában és nagy indulatjában; és vetette őket más földre, a mint mai nap is van. A titkok az Úréi, 29
a mi Istenünkéi; a kinyilatkoztatott dolgok pedig miénk és a mi fiainké mind örökké, hogy e törvénynek
minden ígéjét beteljesítsük.

És ha majd elkövetkeznek reád mind ezek: az áldás és az átok, a melyet elődbe adtam néked; és **30**
szívedre veszed azt ama nemzetek között, a kik közé oda taszított téged az Úr, a te Istened; És megtérsz 2
az Úrhoz, a te Istenedhez, és hallgatsz az ő szavára mind a szerint, a mint én parancsolom néked e napon,
te és a te fiaid teljes szívedből és teljes lelkedből: Akkor visszahozza az Úr, a te Istened a te foglyaidat, és 3
könyörűl rajtad, és visszahozván, összegyűjt majd téged minden nép közűl, a kik közé oda szórt téged az
Úr, a te Istened. Ha az ég szélére volnál is taszítva, onnét is összegyűjt téged az Úr, a te Istened, és onnét 4
is felvesz téged; És elhoz téged az Úr, a te Istened a földre, a melyet bírták a te atyáid, és bírni fogod 5
azt; és jól tesz veled, és inkább megsokasít téged, mint a te atyáidat. És körűlmetéli az Úr, a te Istened 6
a te szívedet, és a te magodnak szívét, hogy szeressed az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes
lelkedből, hogy élj. Mind ez átkokat pedig rábocsátja az Úr, a te Istened a te ellenségeidre és gyűlölőidre, 7
a kik üldöztek téged. Te azért térj meg, és hallgass az Úr szavára, és teljesítsd minden parancsolatát, 8
a melyeket én e mai napon parancsolok néked. És bővölködővé tesz téged az Úr, a te Istened kezeidnek 9
minden munkájában, a te méhednek gyümölcsében, a te barmodnak gyümölcsében és a te földednek
gyümölcsében, a te jódra. Mert hozzád fordúl az Úr és öröme lesz benned a te jódra, a miképen öröme volt
a te atyáidban, Hogyha hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, megtartván az ő parancsolatait 10
és rendeléseit, a melyek meg vannak írva e törvénykönyvben, és ha teljes szívedből és teljes lelkedből
megtérsz az Úrhoz, a te Istenedhez. Mert e parancsolat, a melyet én e mai napon parancsolok néked, 11
nem megfoghatatlan előtted; sem távol nincs tőled. Nem a mennyben van, hogy azt mondanád: Kicsoda 12
hág fel érettünk a mennybe, hogy elhozza azt nékünk, és hallassa azt velünk, hogy teljesítsük azt? Sem 13
a tengeren túl nincsen az, hogy azt mondanád: Kicsoda megy át érettünk a tengeren, hogy elhozza azt
nékünk és hallassa azt velünk hogy teljesítsük azt? Sőt felette közel van hozzád ez íge; a te szádban és 14
szívedben van, hogy teljesítsed azt. Lám elődbe adtam ma néked az életet és a jót; a halált és a gonoszt, 15
Mikor én azt parancsolom néked ma, hogy szeressed az Urat, a te Istenedet, hogy járj az ő útain, és tartsd 16
meg az ő parancsolatait, rendeléseit és végzéseit, hogy élj és szaporodjál, és megáldjon téged az Úr, a te
Istened a földön, a melyre bemégy, hogy bírjad azt. Ha pedig elfordúl a te szíved, és nem hallgatsz meg, 17
sőt elhajolsz és idegen isteneket imádsz, és azoknak szolgálsz; Tudtotokra adom ma néktek, hogy bizony 18
elvesztek; nem éltek sok ideig azon a földön, a melyre a Jordánon általkelvén, bemégy, hogy bírjad azt.
Bizonyságúl hívom ellenetek ma a mennyet és a földet, hogy az életet és a halált adtam előtökbe, az áldást 19
és az átkot: válaszd azért az életet, hogy élhess mind te, mind a te magod; Hogy szeressed az Urat, a 20
te Istenedet, és hogy hallgass az ő szavára, és ragaszkodjál hozzá; mert ő a te életed és a te életednek
hosszúsága; hogy lakozzál azon a földön, a mely felől megesküdt az Úr a te atyáidnak, Ábrahámnak,
Izsáknak és Jákóbnak, hogy nékik adja azt.

És méne Mózes, és ez igéket mondotta vala az egész Izráelnek; Monda pedig nékik: Száz és húsz **31**, 2

esztendős vagyok ma, nem járhatok többé ki és be; az Úr pedig azt mondá nékem: Nem mégy át ezen
3 a Jordánon. Az Úr, a te Istened maga megy át előtted, ő pusztítja el e nemzeteket előtted, hogy bírjad
4 őket; Józsué az, a ki átmegy előtted, a mint megmondotta az Úr. És akképen cselekeszik azokkal az Úr,
a miképen cselekedett Szíhonnal és Oggal az Emoreusok királyaival, és azoknak földjökkel, a melyeket
5 elpusztított vala. Ha azért előtökbe adja őket az Úr, egészen a szerint a parancsolat szerint cselekedje-
6 tek velök, a mint parancsoltam néktek. Legyetek erősek és bátrak, ne féljetek és ne rettegjetek tőlök,
7 mert az Úr, a te Istened maga megy veled; nem marad el tőled, sem el nem hágy téged. Szólítá azért
Mózes Józsuét, és monda néki az egész Izráel szemei előtt: Légy erős és bátor, mert te mégy be e néppel a
földre, a mely felől megesküdt az Úr az ő atyáiknak, hogy nékik adja, és te osztod el azt nékik örökségül.
8 Az Úr, ő az, a ki előtted megy, ő lesz te veled; el nem marad tőled, sem el nem hágy téged: ne félj és
9 ne rettegj! És megírá Mózes e törvényt, és adá azt a papoknak, a Lévi fiainak, a kik hordozzák az Úr
10 szövetségének ládáját, és Izráel minden vénjének. És megparancsolá nékik Mózes, mondván: A hetedik
11 esztendő végén, az elengedés esztendejének idejében, a sátorok innepén; Mikor eljön az egész Izráel,
hogy megjelenjék az Úr előtt, a te Istened előtt azon a helyen, a melyet kiválaszt: olvasd fel e törvényt
12 az egész Izráel előtt fülök hallására. Gyűjtsd egybe a népet, a férfiakat, az asszonyokat, a kicsinyeket és
a te jövevényedet, a ki a te kapuidon belől van, hogy hallják és tanuljanak, és féljék az Urat, a ti Istene-
13 teket, és tartsák meg és teljesítsék e törvénynek minden ígéjét. És az ő fiaik is, a kik nem tudják még,
hallják és tanulják meg, hogy az Urat, a ti Isteneteket kell félni mind addig, a míg éltek azon a földön, a
14 melyre általkeltek a Jordánon, hogy bírjátok azt. Monda azután az Úr Mózesnek: Ímé elközelgettek a te
napjaid, hogy meghalj; hívd elő Józsuét, és álljatok fel a gyülekezetnek sátorában, hogy parancsolatokat
15 adjak néki. Elméne azért Mózes és Józsué, és felállának a gyülekezet sátorában. És megjelenék az Úr
16 a sátorban, felhőoszlopban, és megálla a felhőoszlop a sátor nyílása felett. És monda az Úr Mózesnek:
Ímé te elaluszol a te atyáiddal, és ez a nép felkél, és idegen istenek után jár és paráználkodik azon a
földön, a melyre bemegy, hogy lakozzék azon; és elhágy engem, és felbontja az én szövetségemet, a melyet
17 én ő vele kötöttem. De felgerjed az én haragom ő ellene azon a napon, és elhagyom őt, és elrejtem az én
orczámat ő előle, hogy megemésztessék. És mikor utóléri a sok baj és nyomorúság, mondani fogja azon
18 a napon: Avagy nem azért értek-é engem ezek a bajok, hogy nincsen az én Istenem én közöttem? Én
pedig valóban elrejtém az én orczámat azon a napon az ő minden gonoszsága miatt, a melyet cselekedett,
19 mivelhogy más istenekhez fordult. Most pedig írjátok fel magatoknak ez éneket, és tanítsd meg arra Iz-
20 ráel fiait; adjad azt szájokba, hogy legyen nékem ez ének bizonyságúl az Izráel fiai ellen. Mert beviszem
őt arra a földre, a mely felől megesküdtem az ő atyáinak, a téjjel és mézzel folyó földre; és eszik, jóllakik
és meghízik, azután pedig más istenekhez fordúl, és azoknak szolgál, és meggyaláz engem, és felbontja
21 az én szövetségemet. Mikor pedig utóléri őt a sok baj és nyomorúság: akkor szóljon ez az ének előtte
bizonyságképen (mert nem megy feledésbe az ő maradékának szájából), mert tudom az ő gondolatát, a
mely szerint cselekszik már most is, minekelőtte bevinném őt arra a földre, a mely felől megesküdtem
22, 23 vala. Megírá azért Mózes ezt az éneket azon a napon, és megtanítá arra Izráel fiait. Azután parancsola
az Úr Józsuénak, a Nún fiának, és monda: Légy erős és bátor, mert te viszed be Izráel fiait arra a földre,
24 a mely felől megesküdtem nékik; és én veled leszek. Mikor pedig teljesen és mind végig beírta Mózes
25 e törvény ígéit a könyvbe: Parancsola Mózes a lévitáknak, a kik hordozzák vala az Úr szövetségének
26 ládáját, mondván: Vegyétek e törvénykönyvet, és tegyétek ezt az Úrnak, a ti Isteneteknek szövetség-
27 ládája oldalához, és legyen ott ellened bizonyságúl; Mert én ismerem a te pártos voltodat, és kemény
nyakadat. Ímé most is, holott még köztetek élek, pártot ütöttetek az Úr ellen; mennyivel inkább halálom
28 után? Gyűjtsétek én hozzám a ti törzseiteknek minden vénjét és a ti előljáróitokat, hadd mondjam el
29 ez ígéket az ő füleik hallására, és hadd hívjam bizonyságúl ellenök a mennyet és földet. Mert tudom,
hogy halálom után mind inkább-inkább megromoltok és eltértek az útról, a melyet parancsoltam néktek;
és utólér majd titeket a veszedelem a későbbi időben, mivelhogy gonoszt cselekesztek az Úrnak szemei
30 előtt, bosszantván őt kezeiteknek csinálmányával. Azután elmondá Mózes Izráel egész gyülekezetének
füle hallására ez éneknek ígéit, mind végig.

32, 2 Figyeljetek egek, hadd szóljak! Hallgassa a föld is számnak beszédeit! Csepegjen tanításom, mint
eső; hulljon mint harmat a beszédem; mint langyos zápor a gyenge fűre, s mint permetezés a pázsitra!
3, 4 Mert az Úr nevét hirdetem: magasztaljátok Istenünket! Kőszikla! Cselekedete tökéletes, mert minden ő
5 úta igazság! Hűséges Isten és nem csalárd; igaz és egyenes ő! Gonoszak voltak hozzá, nem fiai, a magok
6 gyalázatja; romlott és elvetemült nemzedék. Így fizettek-é az Úrnak: balga és értelmetlen nép?! Nem
7 atyád-é ő, a ki teremtett? Ő alkotott és erősített meg. Emlékezzél meg az ős időkről; gondoljátok el annyi
8 nemzedék éveit! Kérdezd meg atyádat és megjelenti néked, a te véneidet és megmondják néked! Mikor

a Felséges örökséget osztott a népeknek; mikor szétválasztá az ember fiait: megszabta a népek határait,
Izráel fiainak száma szerint. Mert az Úrnak része az ő népe, Jákób néki sorssal jutott öröksége. Puszta 9, 10
földön találta vala őt, zordon, sivatag vadonban; körülvette őt, gondja volt reá, őrizte, mint a szeme fé-
nyét; Mint a fészkén felrebbenő sas, fiai felett lebeg, kiterjeszti felettök szárnyait, felveszi őket, és tollain 11
emeli őket: Egymaga vezette őt az Úr; idegen Isten nem volt ő vele. A föld magaslatain járatta őt, me- 12, 13
zők terméseivel étette, kősziklából is mézet szopatott vele, kovaszirtből is olajat; Tehenek vaját, és juhok 14
tejét bárányok kövérjével, básáni kosokat és bakkecskéket a buza java kövérjével; és szőlő vérét, bort
ittál. És meghízott Jesurun, és rúgódozott. Meghíztál, megkövéredtél, elhájasodtál. És elhagyá Istent, 15
teremtőjét, és megveté az ő üdvösségének kőszikláját. Idegen istenekkel ingerelték, útálatosságokkal 16
bosszantották. Ördögöknek áldoztak, nem Istennek; isteneknek, a kiket nem ismertek; újaknak, a kik 17
csak most támadtak, a kiket nem rettegtek a ti atyáitok. A Kősziklát, a ki szült téged, elfeledted; megfe- 18
lejtkeztél Istenről, a ki nemzett téged. Látta ezt az Úr és megútálta bosszúságában az ő fiait és leányait. 19
És monda: Elrejtem orczámat előlök, hadd látom, mi lesz a végök? Mert elzüllött nemzetség ez, fiak, a 20
kikben nincs hűség! Azzal ingereltek ők, a mi nem isten; hiábavalóságaikkal bosszantottak engem; én 21
pedig azzal ingerlem őket, a mi nem népem: bolond nemzettel bosszantom őket. Mert tűz lobban fel 22
haragomban és leég a Seol fenekéig; megemészti a földet és gyümölcsét, és felgyújtja a hegyek alapjait.
Veszedelmeket halmozok rájok, nyilaimat mind reájok fogyasztom. Éhségtől aszottan, láztól emésztet- 23, 24
ten és keserű dögvésztől-a vadak fogait is rájok bocsátom, a porban csúszók mérgével együtt. Kivűl 25
fegyver pusztít, az ágyasházakban rettegés: ifjat és szűzet, csecsszopót a vén emberrel együtt. Mondom: 26
Elfuvom őket, eltörlöm emlékezetöket az emberek közűl. Ha nem tartanék az ellenség bosszantásától, 27
hogy szorongatóik a dolgot félremagyarázzák, és hogy ezt mondják: A mi kezünk a hatalmas, és nem az
Úr cselekedte mind ezt! Mert tanács-vesztett nép ez, és nincs bennök értelem. Vajha eszesek volnának, 28, 29
megértenék ezt, meggondolnák, hogy mi lesz a végök! Miképen kergethetne egy ezeret, és kettő hogyan 30
űzhetne tizezeret, ha az ő Kősziklájok el nem adja őket, és ha az Úr kézbe nem adja őket?! Mert a mi 31
Kősziklánk nem olyan, mint az ő kősziklájok; ellenségeink is megítélhetik! Mert az ő szőlőjök Sodoma 32
szőlője és Gomora mezősége; bogyóik mérges bogyók, keserűek a gerézdjeik. Sárkányok mérge az ő bo- 33
ruk, áspiskígyóknak kegyetlen epéje. Nincsen-é ez elrejtve nálam, lepecsételve az én kincseim között? 34
Enyém a bosszúállás és megfizetés, a mikor lábuk megtántorodik; mert közel van az ő veszedelmök napja, 35
és siet, a mi rájok vár! Mert megítéli az Úr az ő népét, és megkönyörűl az ő szolgáin, ha látja, hogy el- 36
fogyott az erő, s védett és védtelen oda van. És ezt mondja: Hol az ő istenök? a Kőszikla, a melyben 37
bizakodtak? A kik megették az ő véres áldozataik kövérjét, megitták az ő italáldozatuk borát: keljenek 38
fel és segítsenek meg titeket, és oltalmazzanak meg titeket! Most lássátok meg, hogy én vagyok, és 39
nincs Isten kivűlem! Én ölök és elevenítek, én sebesítek és én gyógyítok, és nincs, a ki kezemből meg-
szabadítson. Mert felemelem kezemet az égre, és ezt mondom: Örökké élek én! Ha megélesítem fényes 40, 41
kardomat és ítélethez fog kezem: bosszút állok ellenségeimen és megfizetek gyűlölőimnek. Megrészegí- 42
tem nyilaimat vérrel, és kardom jól lakik hússal: a legyilkoltak és foglyok vérével, az ellenség vezéreinek
fejéből! Ujjonjatok ti nemzetek, ő népe! Mert ő megtorolja az ő szolgáinak vérét, bosszút áll az ő ellensé- 43
gein, földjének és népének megbocsát! Elméne azért Mózes és elmondá ez éneknek minden ígéjét a nép 44
füle hallására, ő és Józsué a Nún fia. És mikor végig elmondá Mózes mind ez ígéket az egész Izráelnek, 45
Monda nékik: Vegyétek szívetekre mind ezeket az ígéket, a melyekkel én bizonyságot teszek ellenetek e 46
mai napon; és parancsoljátok meg fiaitoknak, hogy tartsák meg és teljesítsék e törvénynek minden ígéjét;
Mert nem hiábavaló íge ez néktek; hanem ez a ti életetek, és ez íge által hosszabbítjátok meg napjaitokat 47
azon a földön, a melyre általmentek a Jordánon, hogy bírjátok azt. És ugyanezen a napon szóla az Úr 48
Mózesnek, mondván: Menj fel ebbe az Abarim hegységbe, a Nébó hegyére, a mely Moáb földén van és 49
pedig Jérikhóval átellenben; és nézd meg a Kanaán földét, a melyet én Izráel fiainak adok örökségűl. És 50
halj meg a hegyen, a melyre felmégy, és takaríttassál a te népedhez, a miképen meghalt Áron, a te test-
véred a Hór hegyén, és takaríttatott az ő népeihez; Mivelhogy vétkeztetek ellenem Izráel fiai között a 51
versengésnek vizénél, a Czin pusztájában Kádesnél: mert nem szenteltetek meg engem Izráel fiai között.
Mert szemközt látod a földet; de arra a földre, a melyet én adok Izráel fiainak, oda nem mégy be. 52

Ez pedig az áldás, a melylyel megáldá Mózes, az Istennek embere, Izráel fiait az ő halála előtt. Monda **33**, 2
ugyanis: Az Úr a Sinai hegyről jött és Szeirből támadt fel nékik; Párán hegyéről ragyogott elő, tízezer
szent közűl jelent meg, jobbja felől tüzes törvény vala számukra. Bizony szereti ő a népeket! Mind 3
kezednél vannak az ő szentjei, oda szegődnek, a te lábaidhoz, és hallgatják a te beszédeidet. Törvényt 4
parancsolt nékünk Mózes, örökségűl Jákób községének. És király lőn Jesurunban, mikor összegyűltek 5

6 a népnek fejei, és együtt voltak Izráel törzsei. Éljen Rúben és meg ne haljon; és száma legyen embereinek.
7 Ez pedig a Júda áldása; és monda: Hallgasd meg Uram a Júda szavát, és vidd be őt az ő népéhez.
8 Az ő keze elégséges legyen néki, de légy segítsége az ő szorongatói ellen. Léviről pedig monda: A te Thummimod és Urimod a te kegyes férfiadé, a kit megkísértél Masszában, a kivel perbe szálltál Méribа
9 vizeinél. A ki azt mondta az ő atyjáról és anyjáról:Nem láttam őt; és az ő atyjafiait nem ismerte, fiaival
10 sem gondolt; mert megtartották a te beszédedet, és ragaszkodtak szövetségedhez. Tanítják a te végzéseidre Jákóbot, és a te törvényedre Izráelt; füstölőt tesznek a te orczád elé, és égőáldozatot a te oltárodra.
11 Áldd meg Uram az ő erejét, és az ő kezének munkája legyen kedves előtted! Törd meg derekukat a reá
12 támadóknak és az ő gyűlölőinek, hogy fel ne kelhessenek! Benjáminról monda: Az Úrnak kedveltje! Bátorságban lakozik mellette, fedezi őt minden időben, és az ő vállai között lakik. Józsefről pedig monda:
13 Áldott az Úrtól az ő földe az égnek kincseivel, a harmattal és az alant elterülő mélységes vizekkel;
14 A nap érlelte drága terméssel, és a hold sarjasztotta drágaságokkal;
15 És az ős hegyek javaival, és az örök halmok drágaságaival;
16 A földnek drágaságaival és bőségével. A csipkebokorban lakozónak jó kedve szálljon
17 Józsefnek fejére, az ő atyjafiai közűl kiválasztottnak koponyájára! Tehenének első fajzása dicsőségére van; szarvai bivalyszarvak; népeket öklel azokkal mindenfelé a földnek széléig. És ezek Efraim tízezrei és Manasse ezrei.
18 És Zebulonról monda: Örvendj Zebulon a te kimenetedben, és te Issakhár a te sátraidban.
19 Népeket hívogatnak a hegyre, igaz áldozattal áldoznak ott; mert a tengerek bőségét szopják, és
20 a fövénynek rejtett kincseit. És Gádról monda: Áldott az, a ki kiterjeszti Gádot! Mint nőstény oroszlán,
21 úgy lakik, és szétszaggat kart és koponyát. Az elejét nézte ki magának, mert ott volt elrejtve a törvényadó osztályrésze. De elméne a népnek fejedelmeivel, az Úrnak igazságát cselekedte, és az ő végzését
22, 23 Izráellel együtt. És Dánról monda: Dán oroszlánnak kölyke, a mely Básánból szökik ki. És Nafthaliról monda: Ó Nafthali, a ki az Úrnak jó kedvével bővölködöl és áldásával vagy teljes! Vedd birtokba a ten-
24 gert és a délt. És Áserről monda: Áldott a többi fiak felett Áser! Legyen az ő atyjafiai előtt kedves, és
25, 26 áztassa lábát olajban. Vas és réz legyenek a te záraid; és élteden át tartson erőd. Nincs olyan, mint a
27 Jesurun Istene! Az egeken száguld segítségedre, és fenségében a felhőkön. Hajlék az örökkévaló Isten,
28 alant vannak örökkévaló karjai; előzi előled az ellenséget, és ezt mondja: Pusztítsd! És bátorságban lakozik Izráel, egymaga lesz Jákób forrása a gabona és a bor földén, és az ő egei harmatot csepegnek.
29 Boldog vagy Izráel! Kicsoda olyan mint te? Nép, a kit az Úr véd, a te segítségednek pajzsa, és a ki a te dicsőségednek fegyvere! Hízelegnek majd néked a te ellenségeid, és te azoknak magaslatait taposod.

34 És felméne Mózes a Moáb mezőségéről a Nébó hegyére, a Piszga tetejére, a mely átelenben van Jé-
2 rikhóval; és megmutatá néki az Úr az egész földet, a Gileádot Dánig;
3 És az egész Nafthalit, Efraim és Manassé földét, az egész Júda földét a túlsó tengerig;
4 És a déli tartományt, és Jérikhónak, a pálmafák városa völgyének környékét, Czoárig. És monda néki az Úr: Ez a föld az, a mely felől megesküdtem Ábrahámnak, Izsáknak, Jákóbnak, mondván: a te magodnak adom azt. Megengedtem néked, hogy szemeiddel lásd, de oda nem mégy át.
5 És meghala ott Mózes, az Úrnak szolgája a Moáb földén, az Úr szava
6 szerint. És eltemeték őt a völgyben, a Moáb földén, Béth-Peórral átellenben; és senki sem tudja az ő
7 temetésének helyét e mai napig. Mózes pedig száz és húsz esztendős volt, mikor meghalt; nem homályosodott vala meg az ő szeme, sem el nem fogyatkozott vala az ő ereje.
8 És siraták Izráel fiai Mózest a Moáb mezőségén harmincz napig; és eltelének a Mózes siratásának, azaz gyászolásának napjai.
9 Józsué, a Nún fia pedig beteljesedék bölcseségnek lelkével; mert Mózes tette vala ő reá kezeit; és hallgatának reá Izráel fiai, és úgy cselekedének, a mint parancsolt vala az Úr Mózesnek.
10 És nem támadott többé Izráelben olyan próféta, mint Mózes, a kit ismert volna az Úr színről-színre:
11 Mindazokban a jelekben és csudákban, a melyekért küldötte vala őt az Úr, hogy véghez vigye azokat Égyiptom földén, a Faraón, min-
12 den ő szolgáján és az ő egész földén; És mindama hatalmas erőben, és mindama nagy rettenetességben, a melyeket véghez vitt Mózes az egész Izráel szemei előtt.

JÓZSUÉ

1 Lőn Mózesnek, az Úr szolgájának halála után, szóla az Úr Józsuénak, a Nun fiának, Mózes szol-
2 gájának, mondván: Mózes, az én szolgám meghalt; most azért kelj fel, menj át ezen a Jordánon,
3 te és mind ez a nép arra a földre, a melyet én adok nékik, az Izráel fiainak. Minden helyet, a me-
4 lyet talpatok érint, néktek adtam, a miképen szólottam Mózesnek. A pusztától és a Libánontól
fogva a nagy folyóvízig, az Eufrates folyóvízig, a Khittheusoknak egész földe és a nagy tengerig napnyu-
5 gat felé lesz a ti határotok. Meg nem áll senki előtted életednek minden idejében; a miképen Mózessel
6 vele voltam, teveled is veled leszek; el nem hagylak téged, sem el nem maradok tőled. Légy bátor és erős,
mert te teszed majd e népet annak a földnek örökösévé, a mely felől megesküdtem az ő atyáiknak, hogy
7 nékik adom azt. Csak légy bátor és igen erős, hogy vigyázz és mindent ama törvény szerint cselekedjél,
a melyet Mózes, az én szolgám szabott elődbe; attól se jobbra, se balra ne hajolj, hogy jó szerencsés lehess
mindenben, a miben jársz! El ne távozzék e törvénynek könyve a te szádtól, hanem gondolkodjál arról
8 éjjel és nappal, hogy vigyázz és mindent úgy cselekedjél, a mint írva van abban, mert akkor leszel jó sze-
9 rencsés a te utaidon és akkor boldogulsz. Avagy nem parancsoltam-é meg néked: légy bátor és erős? Ne
10 félj, és ne rettegj, mert veled lesz az Úr, a te Istened mindenben, a miben jársz. Parancsola azért Józsué
11 a nép előljáróinak, mondván: Menjetek által a táboron, és parancsoljátok meg a népnek, mondván: Ké-
szítsetek magatoknak útravalót, mert harmadnap múlva átmentek ti ezen a Jordánon, hogy bemenjetek
12 és bírjátok azt a földet, a melyet az Úr, a ti Istenetek ád néktek birtokúl. A Rúben és Gád nemzetségé-
13 nek pedig, és a Manassé nemzetség felének szóla Józsué, mondván: Emlékezzetek meg a dologról, a mit
megparancsolt néktek Mózes, az Úrnak szolgája, mondván: Az Úr, a ti Istenetek megnyugatott titeket, és
néktek adta ezt a földet. Feleségeitek, gyermekeitek és barmaitok maradjanak e földön, a melyet adott
14 néktek Mózes a Jordánon túl; ti pedig fegyveres kézzel menjetek át atyátokfiai előtt, mindnyájan, a kik
15 közűletek erős vitézek, és segéljétek meg őket; A míg megnyugotja az Úr a ti atyátokfiait is, mint titeket,
és bírják ők is a földet, a melyet az Úr, a ti Istenetek ád nékik: akkor aztán térjetek vissza a ti örökségtek
földére és bírjátok azt, a melyet Mózes, az Úr szolgája adott néktek a Jordánon túl, napkelet felől. Azok
16 pedig felelének Józsuénak, mondván: Mindent megcselekszünk, a mit parancsoltál nékünk, és a hová
17 küldesz minket, oda megyünk. A mint Mózesre hallgattunk, épen úgy hallgatunk majd te reád, csak
18 legyen veled az Úr, a te Istened, a miképen vele volt Mózessel. Mindenki, a ki ellene szegűl a te szódnak,
és nem hallgat a te beszédedre mindabban, a mit parancsolsz néki, megölettessék. Csak bátor légy és
erős!

2 És Józsué, a Nun fia, elkülde Sittimből titkon két férfiút kémekűl, mondván: Menjetek el, tekintsétek
meg azt a földet és Jérikhót. Azok pedig elmenének, és bemenének egy parázna asszonynak házába, a
2 kinek Ráháb vala neve, és ott hálának. Mikor pedig megjelentették ezt Jérikhó királyának, mondván:
3 Íme, férfiak jöttek ide ez éjszaka az Izráel fiai közűl e földnek kémlelésére; Akkor külde Jérikhó királya
Ráhábhoz, mondván: Hozd ki a férfiakat, a kik bementek hozzád, a kik házadba mentek, mert azért jöt-
tek, hogy kikémleljék az egész földet. Az asszony pedig fogá a két férfiút, és elrejté vala őket, és monda:
4 Úgy van! Bejöttek hozzám a férfiak, de azt sem tudom, honnan valók voltak. És kimentek e férfiak ka-
5 puzáráskor a setétben; nem tudom, hová mentek a férfiak; siessetek gyorsan utánok, mert utólérhetitek
őket. Pedig ő felhágatta őket a házhéjára, és elbujtatta őket a száras len közé, a mely néki a házhéjára
6 volt kirakva. És utánok sietének a férfiak a Jordánhoz vivő úton a rév felé; a kaput pedig bezárlák, az-
7 után, hogy kimenének azok, a kik őket üldözik vala. Ők pedig még le sem feküvének, a mikor felméne ő
8 hozzájok az asszony a házhéjára. És monda a férfiaknak: Tudom, hogy az Úr néktek adta ezt a földet, és
9 hogy megszállt minket a félelem miattatok, és hogy e földnek minden lakosa megolvad előttetek. Mert
10 hallottuk, hogy megszárította az Úr a Verestenger vizét előttetek, a mikor kijöttetek Égyiptomból, és hogy
mit cselekedtetek az Emoreusok két királyával, a kik túl voltak a Jordánon, Szíhonnal és Oggal, a kiket
megöltetek. És a mint hallottuk, megolvadott a mi szívünk, és nem támadt többé bátorság senkiben sem
11 miattatok. Bizony az Úr, a ti Istenetek az Isten fenn az égben és alant a földön! Most azért esküdjetek
12 meg kérlek, nékem az Úrra, hogy a mint én irgalmasságot cselekedtem veletek, ti is irgalmasságot cse-
lekesztek majd az én atyámnak házával, és igaz jelt adtok nékem, Hogy életben hagyjátok az én atyámat
13 és anyámat, férfit és nőtestvéreimet, és mindent, a mi az övék, és megmentitek a mi lelkünket a haláltól.
És mondának néki a férfiak: A mi lelkünket érje helyettetek a halál, ha meg nem jelentitek ezt a mi dol-
14 gunkat. És ha nékünk adja az Úr ezt a földet, irgalmasságot és igazságot cselekszünk veled. Alábocsátá
15 azért őket kötélen az ablakon (mert az ő háza a kőkerítés falán vala, és ő a kőkerítésen lakik vala.) És
16

monda nékik: A hegyre menjetek, hogy rátok ne találjanak az üldözők, és ott rejtőzködjetek három napig, a míg visszatérnek az üldözők; azután pedig menjetek a magatok útján. A férfiak pedig mondának néki: Ártatlanok leszünk ezen te esketésedtől, a melylyel te megeskettél minket! Ha bejövünk mi erre a földre, kösd e veres fonalú zsinórt ahhoz az ablakhoz, a melyen alábocsátottál minket; atyádat, anyádat és atyádfiait pedig, és atyádnak egész háznépét gyűjtsd be magadhoz a házba. És akkor, ha akárki kijön a te házadnak ajtain, annak vére az ő fején lesz, mi pedig ártatlanok leszünk; mindannak vére pedig, a ki te veled lesz a házban, a mi fejünkön legyen, ha valakinek keze lenne azon. Ha pedig megjelented ezt a mi dolgunkat, akkor mi fel leszünk oldva az eskü alól, a melylyel te megeskettél minket. Monda pedig amaz: A mint szólottatok, úgy legyen! Ekkor elbocsátá őket, és elmenének; a veres zsinórt pedig reáköté az ablakra. És elmenének, és eljutának a hegyre, és ott maradának három nap, mígnem visszatérének az üldözők. Keresék ugyanis őket az üldözők minden úton, de nem találták vala. Akkor a két férfiú visszatére, és leszállának a hegyről, és átmenének a Jordánon, és eljutának Józsuéhoz, a Nun fiához, és elbeszélének néki mindent, a mi történt vala velök. És mondának Józsuénak: Bizony kezünkbe adta az Úr azt az egész földet; meg is olvadt már a földnek minden lakosa miattunk.

3 Felkele azért Józsué jó reggel, és elindulának Sittimből, és eljutának a Jordánhoz, ő és Izráel fiai mindnyájan, és meghálának ott, mielőtt általmentek volna. Lőn pedig három nap mulva, hogy általmenének a vezérek a táboron, És parancsolának a népnek, mondván: Mihelyt meglátjátok az Úrnak, a ti Isteneteknek frigyládáját és a Lévi nemzetségéből való papokat, a kik hordozzák azt, ti is induljatok meg a ti helyetekről és menjetek utána. Csakhogy legyen köztetek és a között mintegy kétezer singnyi távolság; közel ne menjetek ahhoz, hogy megismerhessétek az útat, a melyen mennetek kell, mert nem jártatok ezen az úton soha ez előtt. Józsué pedig monda a népnek: Tisztítsátok meg magatokat, mert holnap az Úr csudákat cselekszik köztetek. A papoknak is szóla Józsué, mondván: Vegyétek fel a frigyládát, és menjetek át a nép előtt. Felvevék azért a frigyládát, és mennek vala a nép előtt. Az Úr pedig monda Józsuénak: E napon kezdelek téged felmagasztalni az egész Izráel szemei előtt, hogy megtudják, hogy a miképen vele voltam Mózessel, te veled is veled leszek. Te azért parancsolj a papoknak, a kik a frigyládát hordozzák, mondván: Mikor bementek a Jordán vizének szélébe, álljatok meg a Jordánban. Ekkor monda Józsué Izráel fiainak: Járuljatok ide, és halljátok meg az Úrnak, a ti Isteneteknek szavait! És monda Józsué: Ebből tudjátok meg, hogy az élő Isten van köztetek, és hogy kétség nélkül elűzi előletek a Kananeust, a Khittheust, a Khivveust, a Perizeust, a Girgazeust, az Emoreust és a Jebuzeust: Íme az egész föld Urának frigyládája előttetek megy át a Jordánon! Most azért válaszszatok magatoknak tizenkét férfiút Izráel nemzetségeiből, egy-egy férfiút egy-egy nemzetségből. És mihelyt megnyugosznak majd a Jordán vizében a papok talpai, a kik az Úrnak, az egész föld Urának ládáját hordozzák: a Jordán vize ketté szakad, és a felülről aláfolyó víz megáll egy rakásban. És lőn, hogy a mint megindula a nép az ő sátraiból, hogy általmenjen a Jordánon, és a papok, a frigyládának hordozói, a nép előtt; És a mint a láda hordozói a Jordánhoz jutának, és a ládahordozó papok bemárták lábaikat a víznek szélébe (a Jordán pedig az egész aratási idő alatt telve vala minden ő partja felett): Megálla a víz, a mely felülről foly vala alá, és álla egy rakásban, nagy messzire Ádám városánál, a mely Czarthan mellett vala; a puszta tengere, a Sóstenger felé aláfolyó víz pedig egészen elfuta, és általméne a nép Jérikhó előtt. A papok pedig, az Úr frigyládájának hordozói, ott állának a szárazon a Jordán közepében bátorsággal, és az egész Izráel szárazon megy vala át, mindaddig, míg az egész nép teljesen általméne a Jordánon.

4, 2 Mikor pedig az egész nép teljesen általment vala a Jordánon, szóla az Úr Józsuénak, mondván: Vegyetek magatokhoz a népből tizenkét férfiút, egy-egy férfiút egy-egy nemzetségből. És parancsoljátok nékik, mondván: Vegyetek fel innét a Jordán közepéből, arról a helyről, a hol bátorsággal állanak a papok lábai, tizenkét követ, és vigyétek át azokat magatokkal, és tegyétek le a szálláson, a hol megháltok ez éjszaka. Előhivá azért Józsué a tizenkét férfiút, a kiket az Izráel fiai közűl rendelt vala, egy-egy férfiút egy-egy nemzetségből, És monda nékik Józsué: Menjetek át az Úrnak, a ti Isteneteknek frigyládája előtt a Jordán közepébe, s vegyen fel mindegyikőtök egy-egy követ az ő vállára, az Izráel fiai nemzetségeinek száma szerint, Hogy legyen ez jelül köztetek. Ha kérdezik majd ezután a ti fiaitok, mondván: Mire valók néktek ezek a kövek? Mondjátok meg nékik, hogy kétfelé vált a Jordánnak vize az Úr frigyládája előtt, mikor általment a Jordánon; ketté vált a Jordánnak vize, és ezek a kövek emlékeztetőűl lesznek az Izráel fiainak mindörökre. És úgy cselekedének Izráel fiai, a mint megparancsolta vala Józsué, és felvevének a Jordán közepéből tizenkét követ, a mint megmondotta vala az Úr Józsuénak, az Izráel fiai nemzetségeinek száma szerint, és általhozák magokkal az éjjeli szállásra és ott letevék azokat. Tizenkét követ állíta fel Józsué a Jordán közepén is, azon a helyen, a hol állottak vala a frigyládát vivő papok lábai; ott

is vannak mind e mai napig. A papok pedig, a ládának hordozói, állanak vala a Jordán közepén, a míg 10
végbe mene mind az a dolog, a mit parancsolt vala az Úr Józsuénak, hogy mondja meg a népnek, egészen
úgy, a mint Mózes parancsolta vala Józsuénak. A nép pedig sietett és általméne. És a mint véget ére 11
az egész nép általmenetele, általméne az Úr ládája is és a papok is, a nép előtt. Általmentek vala a Rú- 12
ben fiai, a Gád fiai és Manassé félnemzetsége is felfegyverkezve az Izráel fiai előtt, a miképen szólt vala
nékik Mózes. Mintegy negyven ezernyi fegyveres vitéz ment vala át az Úr előtt a harczra, Jérikhónak 13
sík mezejére. Azon a napon felmagasztalá az Úr Józsuét az egész Izráel szemei előtt, és félék őt, a mint 14
félték vala Mózest, életének minden napjaiban. Mert szólt vala az Úr Józsuénak, mondván: Parancsold 15, 16
meg a papoknak, a kik a bizonyság ládáját hordozzák, hogy jőjjenek fel a Jordánból. És parancsola Jó- 17
zsué a papoknak, mondván: Jőjjetek fel a Jordánból! És lőn, hogy a mint a papok, az Úr frigyládájának 18
hordozói, feljöttek vala a Jordán közepéből, és érintik vala a papok talpai a szárazt: visszatére a Jordán
vize az ő helyére, és folyt vala, mint az előtt, minden partja felett. A nép pedig az első hónak tizedik 19
napján jöve fel a Jordánból, és tábort üte Gilgálban, Jérikhónak keleti határán. Azt a tizenkét követ 20
is, a melyeket a Jordánból hoztak vala, Gilgálban állatá fel Józsué. És szóla Izráel fiainak, mondván: 21
Ha fiaitok kérdezik majd apáiktól, mondván: Mire valók ezek a kövek? Tudassátok majd a ti fiaitokkal, 22
mondván: Szárazon jött át Izráel ezen a Jordánon. Mert kiszárította az Úr, a ti Istenetek a Jordán vizét 23
ti előttetek, míg általjövétek rajta, a miképen cselekedett vala az Úr, a ti Istenetek a Verestengerrel, a
melyet megszárított előttünk, míg általjövénk rajta. Hogy megismerje a földnek minden népe az Úrnak 24
kezét, hogy bizony erős az; hogy féljétek az Urat, a ti Isteneteket minden időben.

Lőn pedig, a mint meghallák az Emoreusok minden királyai, a kik a Jordánon túl laknak napnyugot **5**
felé, és a Kananeusok minden királyai, a kik a tenger mellett laknak vala, hogy kiszáraztotta az Úr a
Jordánnak vizét az Izráel fiai előtt, a míg általjöttünk vala; megolvada az ő szívök, és nem vala többé
bátorság bennök Izráel fiai miatt. Ez időben monda az Úr Józsuénak: Csinálj magadnak kőkéseket, 2
és másodszor is metéld körül az Izráel fiait. És csinála Józsué magának kőkéseket, és körülmetélé 3
Izráel fiait a körülmetéletlenség halmán. Az ok pedig, a miért körülmetélé őket Józsué, ez: Mindaz 4
a nép, a mely kijött vala Égyiptomból; a férfiak, a hadakozó emberek mindnyájan meghaltak vala a
pusztában, útközben, a míg jöttek vala Égyiptomból. Mert körül volt ugyan metélve mindaz a nép, a 5
mely kijött vala; de azt a népet, a mely a pusztában született, útközben, a míg jöttek vala Égyiptomból,
nem metélték vala körül; Mert negyven esztendeig jártak Izráel fiai a pusztában, mialatt elemészteték 6
a hadakozó férfiaknak egész népsége, a kik Égyiptomból jöttek vala ki, mivelhogy nem hallgattak vala
az Úr szavára; a kiknek megesküdt az Úr, hogy nem láttatja meg velök a földet, a mely felől megesküdt
vala az Úr az ő atyáiknak, hogy nékünk adja azt a téjjel és mézzel folyó földet. Fiaikat állította vala 7
azért helyökbe, ezeket metélé körül Józsué, mert körülmetéletlenek valának, mivelhogy nem metélék
vala körül őket az útban. Miután pedig mind az egész nép körülmetéltetett vala, veszteg lőnek az ő 8
helyökön a táborban, míglen meggyógyulának. És monda az Úr Józsuénak: Ma fordítottam el rólatok 9
Égyiptom gyalázatát; ezért hívják e hely nevét Gilgálnak mind a mai napig. És Gilgálban táborozának 10
Izráel fiai, és megkészíték a páskhát a hónapnak tizennegyedik napján, estve, Jérikhónak mezején. És 11
evének a föld terméséből a páskhának másodnapján kovásztalan kenyeret és pörkölt gabonát, ugyanezen
a napon. És másnaptól kezdve, hogy ettek vala a föld terméséből, megszűnék a manna, és nem volt 12
többé mannájok az Izráel fiainak; hanem Kanaán földének gyümölcséből evének abban az esztendőben.
Lőn pedig, a mikor Józsué Jérikhónál vala, felemelé az ő szemeit, és látá, hogy ímé egy férfiú áll vala 13
előtte meztelen karddal kezében. És hozzá méne Józsué, és monda néki: Közülünk való vagy-é te, vagy
ellenségeink közűl? Az pedig monda: Nem, mert én az Úr seregének fejedelme vagyok, most jöttem. 14
És leborúla Józsué a földre arczczal, és meghajtá magát, és monda néki: Mit szól az én Uram az ő
szolgájának? És monda az Úr seregének fejedelme Józsuénak: Oldd le a te saruidat lábaidról, mert 15
szent a hely, a melyen állasz. És úgy cselekedék Józsué.

Jérikhó pedig be- és elzárkózott vala az Izráel fiai miatt, se ki nem jöhetett, se be nem mehetett **6**
senki. És monda az Úr Józsuénak: Lásd! kezedbe adtam Jérikhót és királyát a sereg vitézeivel együtt. 2
Azért járjátok körül a várost mind ti hadakozó emberek, megkerülvén egyszer a várost. Így cselekedjél 3
hat napon át. És hét pap hordozzon hét kosszarvból való kürtöt a láda előtt; a hetedik napon azonban 4
hétszer kerüljétek meg a várost, a papok pedig kürtöljenek a kürtökkel. És ha majd belefúnak a kos- 5
szarvba, mihelyt meghalljátok a kürtnek szavát, kiáltson fel az egész nép nagy kiáltással, és leszakad a
város kőfala magától, és felmegy arra a nép, kiki az előtte való helyen. Előhívá azért Józsué, a Nun fia, 6

a papokat, és monda nékik: Vegyétek fel a frigyládát, hét pap pedig vigyen hét kos-szarvból való kürtöt
7 az Úr ládája előtt. A népnek pedig monda: Menjetek el, és kerüljétek meg a várost, a fegyveresek pedig
8 menjenek az Úr ládája előtt. És úgy lőn, a mint mondotta vala Józsué a népnek. A hét pap ugyanis,
a kik a kos-szarvból való hét kürtöt vivék, az Úr előtt megy vala, és kürtölt vala a kürtökkel, az Úrnak
9 frigyládája pedig utánok megy vala. A fegyveresek pedig előttök mennek vala a kürtölő papoknak, és
10 a köznép követi vala a ládát, menvén és kürtölvén kürtökkel. A népnek pedig parancsolt vala Józsué,
mondván: Ne kiáltsatok, hangotokat se hallassátok, és szó se jőjjön ki szátokból addig a napig, a míg azt
11 mondom néktek: Kiáltsatok; és akkor kiáltsatok. Körüljárák azért az Úrnak ládájával a várost, egyszer
12 megkerülvén; azután visszatérének a táborba, és az éjszakát a táborban tölték. Józsué pedig felkele jó
13 reggel, és felvevék a papok az Úrnak ládáját. És a hét pap, a kik a kos-szarvból való hét kürtöt vivék,
az Úr ládája előtt megy vala folyton, és kürtöl vala a kürtökkel, a fegyveresek pedig előttök mennek
14 vala, és a köznép követi az Úrnak ládáját, menvén és kürtökkel kürtölvén. A második napon is egyszer
15 kerülék meg a várost, azután visszatérének a táborba. Így cselekedének hat napon át. És lőn a hetedik
napon, hogy felkelének, mihelyt a hajnal feljöve, és megkerülék a várost a szokott módon hétszer; csak
16 ezen a napon kerülék meg a várost hétszer. És lőn, hogy a hetedik forduláskor kürtölnek vala a papok
17 a kürtökkel, Józsué pedig monda a népnek: Kiáltsatok, mert néktek adta az Úr a várost! És legyen a
város maga, és minden, a mi benne van, teljesen az Úrnak szentelve; csak a parázna Ráháb maradjon
életben, ő és mindazok, a kik vele vannak a házban, mert elrejtette a követeket, a kiket küldöttünk
18 volt. Mindazáltal ti óvjátok meg magatokat a teljesen Istennek szentelt dolgoktól, hogy miután néki
szentelitek, el ne vegyetek a teljesen néki szentelt dolgokból, hogy Izráel táborát átkozottá ne tegyétek,
19 és bajba ne keverjétek azt. Hanem mivel minden ezüst- és arany-, meg réz- és vasedény az Úrnak van
20 szentelve, az Úrnak kincse közé jusson. Kiálta azért a nép, mihelyt kürtölének a kürtökkel. Lőn ugyanis,
a mint meghallá a nép a kürtnek szavát, kiálta a nép nagy kiáltással, és leszakada a kőfal magától, és
21 felméne a nép a városba, kiki az előtte való helyen, és bevevék a várost. És teljesen kipusztítának
mindent, a mi csak vala a városban, a férfitól az asszonyig, a gyermektől az öregig, sőt az ökörig, juhig
22 és a szamárig, fegyver élivel. A két férfiúnak pedig, a kik megkémlelték vala a földet, monda Józsué:
Menjetek be a parázna asszonynak házába és hozzátok ki onnét az asszonyt és mindazt, a mije van, a
23 miképen megesküdtetek néki. Bemenének azért a kémlő ifjak, és kihozák Ráhábot, és az ő atyját, anyját
és az ő atyjafiait, és mindazt, a mije vala, és minden cselédjét is kihozák, és helyezék őket Izráel táborán
24 kivűl. A várost pedig megégeték tűzzel, és mind azt, a mi benne vala; csakis az ezüstöt és aranyat és
25 a réz- és vasedényeket rakták az Úr házának kincsei közé. A parázna Ráhábot pedig, és az ő atyjának
háznépét és mindenét, a mije vala, élni hagyta vala Józsué, és ott lakik az Izráel között mind e mai napig;
26 mert elrejtette vala a követeket, a kiket küldött volt Józsué, hogy kikémleljék Jérikhót. És átkot szóla
Józsué azon a napon, mondván: Átkozott legyen az Úr előtt az a férfiú, a ki felkél, hogy megépítse e
27 várost, Jérikhót! Az ő első szülöttjére rakja le annak alapját s legifjabb fiára állítsa fel annak kapuit! És
vala az Úr Józsuéval, és lőn híre az egész földön.

7 De az Izráel fiai hűtlenűl bántak vala a teljesen Istennek szentelt dolgokkal, mert elvőn a teljesen
Istennek szentelt dolgokból Ákán, Kárminak fia (ki a Zabdi fia, ki a Zéra fia a Júda nemzetségéből); fel-
2 gerjede azért az Úrnak haragja Izráel fiai ellen. Külde ugyanis Józsué férfiakat Jérikhóból, Aiba, a mely
Bethaven mellett van, Bétheltől napkelet felé, és szóla nékik, mondván: Menjetek fel és kémleljétek ki
3 azt a földet. És felmenének a férfiak és kikémlelék Ait. Majd visszatérének Józsuéhoz, és mondának
néki: Ne menjen fel az egész nép; mintegy kétezer férfi, vagy mintegy háromezer férfi menjen fel, és
4 megverik Ait. Ne fáraszd oda az egész népet, hiszen kevesen vannak azok! Felméne azért oda a népből
5 mintegy háromezer férfi; de elfutának Ai férfiai elől. És megölének közűlök Ai férfiai mintegy harmincz-
hat férfit, és üldözék őket a kaputól kezdve egész Sébarimig, és levágták őket a lejtőn. Azért megolvada a
6 népnek szíve, és lőn olyanná, mint a víz. Józsué pedig megszaggatá az ő ruháit, és földre borúla arczczal
7 az Úrnak ládája előtt mind estvéig, ő és Izráel vénei, és port hintének a fejökre. És monda Józsué: Ah
Uram Istenem! Miért is hozád által ezt a népet a Jordánon, hogyha az Emoreus kezébe adsz minket, hogy
8 elveszítsen? Vajha úgy akartuk volna, hogy maradtunk volna túl a Jordánon! Óh Uram! mit mondjak,
9 miután meghátrált Izráel az ő ellenségei előtt! Ha meghallják a Kananeusok és e földnek minden lakói,
10 és ellenünk fordulnak, és kiirtják nevünket e földről: mit cselekszel majd a te nagy nevedért? És monda
11 az Úr Józsuénak: Kelj fel! Miért is borúlsz te arczra? Vétkezett Izráel, és általhágták szövetségemet is,
a melyet rendeltem nékik, mert elvettek a teljesen nékem szentelt dolgokból is, és loptak is és hazudtak
12 is, és edényeik közé is dugdostak. Ezért nem bírtak megállni Izráel fiai az ő ellenségeik előtt, hátat

fordítottak ellenségeiknek, mert átkozottakká lettek. Nem leszek többé veletek, ha ki nem vesztitek magatok közűl azt a nékem szentelt dolgot. Kelj fel, és tisztítsd meg a népet, és mondjad: Tisztítsátok 13
meg magatokat holnapra, mert ezt mondá az Úr, Izráelnek Istene: Istennek szentelt dolog van közötted, Izráel! Nem állhatsz meg a te ellenségeid előtt, míg el nem távolítjátok közűletek az Istennek szentelt dolgot. Azért jőjjetek elő reggel nemzetségeitek szerint; a nemzetség pedig, a melyet bűnösnek jelent az 14
Úr, jőjjön elő családonként; a család pedig, a melyet bűnösnek jelent az Úr, jőjjön elő házanként, a ház pedig, a melyet bűnösnek jelent az Úr, jőjjön elő férfianként. És lészen, hogy a ki az Istennek szentelt 15
dologban bűnösnek találtatik, tűzzel égettessék meg, ő és mindene, a mije van, mivelhogy megszegte az Úrnak szövetségét, és mivel alávaló dolgot cselekedett Izráelben. Felkele azért Józsué és jó reggel 16
előállítá Izráelt az ő nemzetségei szerint, és bűnösnek jelenteték a Júda nemzetsége. Ekkor előállítá 17
a Júda családjait, és bűnösnek jelenteték a Zéra családja; azután előllítá a Zéra családját férfianként, és bűnösnek jelenteték a Zabdi háza. És előállítá az ő házát férfianként, és bűnösnek találtaték Ákán, 18
Kárminak fia, a ki Zabdi fia, a ki a Júda nemzetségéből való Zérának fia. Monda azért Józsué Ákánnak: 19
Fiam, adj dicsőséget, kérlek, az Úrnak, Izráel Istenének, és tégy néki vallást, és add tudtomra, kérlek, nékem, mit cselekedtél, és el ne titkoljad tőlem! Ákán pedig felele Józsuénak, és monda: Bizony én 20
vétkeztem az Úr ellen, Izráel Istene ellen, és ezt s ezt cselekedtem! Láték ugyanis a zsákmány közt egy 21
jó babiloni köntöst, kétszáz siklus ezüstöt és egy arany vesszőt, a melynek súlya ötven siklus vala, és megkivántam ezeket, és elvevém ezeket, és ímé elrejtve vannak a földben, a sátoromnak közepében, az ezüst pedig alatta van. Ekkor követeket külde Józsué s ezek a sátorba futának, és ímé, elrejtve vala az 22
az ő sátorában, és az ezüst is alatta vala. Kivivék azért azokat a sátor közepéből, és vivék Józsuéhoz és 23
Izráelnek minden fiához, és lerakák azokat az Úr előtt. Józsué pedig fogá Ákánt, a Zéra fiát, az ezüstöt, 24
a köntöst és az aranyvesszőt, az ő fiait és leányait, az ő ökreit, szamarait és juhait, sátorát és mindent, a mije vala, és vele lévén az egész Izráel is, vivék azokat Akor völgyébe. És monda Józsué: Miért rontottál 25
meg minket? Rontson meg téged e napon az Úr! És elborítá őt egész Izráel kövekkel, és megégeték őket tűzzel, miután megkövezték vala őket. És nagy kőhalmot rakának feléje; megvan mind e napig. És 26
megszűnék az Úr haragjának gerjedezése. Ezért nevezik ezt a helyet Akor völgyének mind e napig.

8 És monda az Úr Józsuénak: Ne félj és ne rettegj! Vedd magadhoz mind a fegyverfogható népet, és kelj
fel és menj fel Aiba, meglásd: kezedbe adom Ainak királyát és az ő népét, városát és földét. Úgy cselekedjél Aival és az ő királyával, a mint cselekedtél Jérikhóval és az ő királyával; de zsákmányolni valóját 2
és barmait magatoknak zsákmányolhatjátok! Vess lest a városnak, annak háta megett! Felkele azért 3
Józsué és az egész fegyverfogható nép, hogy felmenjenek Aiba, és kiválaszta Józsué harminczezer erős férfiút és elküldé őket éjjel. És parancsola nékik, mondván: Vigyázzatok! Ti lest vettek a városnak, a 4
város háta megett; igen messzire ne menjetek a várostól, és mindnyájan készen legyetek! Én pedig és az 5
egész nép, a mely velem van, megközelítjük a várost. És ha kijönnek ellenünk, mint először, akkor megfutamodunk előttök. És utánunk jönnek, mígnem elszakasztjuk őket a várostól, mert azt fogják mondani: 6
Futnak előlünk, mint először. És a míg futunk előttök, Ti támadjatok elő a leshelyből, és foglaljátok el a 7
várost, mert az Úr, a ti Istenetek adja azt a ti kezetekbe. És ha majd beveszitek a várost, gyújtsátok fel 8
a várost tűzzel. Az Úrnak szava szerint cselekedjetek, vigyázzatok, megparancsoltam néktek! Elküldé 9
azért őket Józsué, és elmenének a leshelyre, és megszállának Béthel és Ai között, Aitól napnyugat felé; Józsué pedig ez éjszakán a nép között hála. És felkele Józsué, jó reggel, és megszemlélé a népet, és 10
felméne ő és Izráelnek vénei a nép előtt Aiba. És felméne a fegyverfogható nép is mind, a mely vele vala, 11
és elközelítének és jutának a város elé, és táborba szállának Aitól északra, a völgy pedig köztök és Ai közt vala. És vőn mintegy ötezer férfiút, és lesbe állítá őket Béthel és Ai között a városnak nyugati részén. 12
Így állíták fel a népet, az egész tábort, a mely Aitól észak felé, utócsapatja pedig a várostól napnyugot felé 13
vala. Józsué pedig beméne ez éjszakán a völgynek közepébe. És lőn, hogy mikor meglátta vala Ainak 14
királya, sietve felkelének, és kijövének a város férfiai Izráel ellen a harczra; ő és egész népe a megszabott helyre, a síkság elejére, mert nem tudja vala, hogy lest vetének néki a város háta mögött. Józsué pedig 15
és az egész Izráel mintha megverettek volna előttök, futnak vala a puszta felé vivő úton. És felriasztaték 16
az egész nép, a mely a városban vala, hogy üldözze őket. És üldözék Józsuét, és elszakadának a várostól.
És nem marada ember Aiban, sem Béthelben, a ki ki nem jött volna Izráel után, és ott hagyák a várost 17
kinyitva, és üldözék Izráelt. Az Úr pedig monda Józsuénak: Emeld fel a kopját, a mely kezedben van, 18
Ai felé, mert kezedbe adom azt. És felemelé Józsué a kopját, a mely kezében vala, a város felé. A lesben 19
lévők pedig nagy hamarsággal felkelének helyökről, és a mint felemelte vala a kezét, futásnak eredének, és bemenének a városba, és bevevék azt, és nagy hamarsággal tűzbe boríták a várost. Ai férfiai pedig 20

hátratekintének, és láták, hogy ímé a városnak füstje felszáll vala az ég felé, és hogy nincsen módjukban imide vagy amoda elfutni, mert a nép, a mely fut vala a pusztának, visszafordul vala az üldöző felé.
21 Józsué ugyanis és az egész Izráel látték vala, hogy a lesben lévők bevették a várost, és hogy a városnak
22 füstje felszállott vala: visszafordulának azért és vágák Ainak férfiait. Amazok pedig a városból jövének ki ellenök, és így közben valának Izráelnek: ezek innen, amazok meg amonnan, és vágák őket mindad-
23 dig, a míg egy sem marada közülök élve, vagy a ki elszaladt volna. Ainak királyát is elfogák élve, és
24 elvivék őt Józsué elé. Mikor pedig leöldösé Izráel Ainak minden lakosát a mezőn, a pusztában, a hol üldözték vala őket, és mikor mindnyájan elhullottak vala az utolsóig fegyver éle alatt: visszafordula az
25 egész Izráel Ai ellen, és vágá azt fegyver élével. Mindazok pedig, a kik e napon elhullottak, férfiak és
26 asszonyok együtt tizenkét ezeren valának; Ainak minden embere. Józsué ugyanis nem voná vissza a
27 kezét, a melyet a kopjával együtt felemelt vala, míglen megölék Ainak minden lakosát. A barmot azonban és a mi zsákmányolni valója volt ennek a városnak, magának zsákmányolá el Izráel az Úr rendelete
28 szerint. A mint utasította vala Józsuét. Ait pedig felgyujtatá Józsué és tevé örökkévaló kőhalommá,
29 pusztasággá mind e napig. Ainak királyát pedig felakasztá fára és ott vala estvéig; de naplementekor parancsolt Józsué, és levevék annak holttestét a fáról, és veték a város kapujának bejáratához, és nagy
30 rakás követ hordának fölébe, mind e napig. Majd oltárt építe Józsué az Úrnak, Izráel Istenének Ebál
31 hegyén, Miképen megparancsolta vala Mózes, az Úrnak szolgája Izráel fiainak, a mint meg van írva Mózes törvényének könyvében; oltárt ép kövekből, melyeket vas nem érintett, és vivének arra egészen
32 égőáldozatot az Úrnak, és áldozának hálaáldozatokat. És felírá ott kövekre a Mózes törvényének má-
33 sát, a melyet írt vala Izráel fiai elé. Az egész Izráel pedig és az ő vénei, vezérei és bírái ott álltak vala kétfelől a láda mellett, a Lévita papok előtt, a kik az Úrnak frigyládáját hordozták vala, úgy a jövevény, mint a benszülött, fele a Garizim hegye felé, fele pedig Ebál hegye felé, a mint megparancsolta Mózes
34 az Úr szolgája, hogy megáldaná az Izráel népét először. Azután pedig felolvasta a törvénynek minden
35 ígéjét, az áldást és az átkot, mind úgy, a mint meg van írva a törvény könyvében. Nem volt egy íge sem azok közűl, a melyeket Mózes parancsolt vala, a melyet fel nem olvasott volna Józsué, az Izráelnek egész gyülekezete előtt, még az asszonyok, gyermekek, jövevények előtt is, a kik járnak vala közöttök.

9 Lőn pedig, hogy mikor ezt meghallották mind ama királyok, a kik a Jordánon túl a hegyeken és sí-
kon és a nagy tengernek egész partja-mentén valának a Libánon ellenében: a Khittheus, az Emoreus, a
2 Kananeus, a Perizeus, a Khivveus és a Jebuzeus: Egybegyülekezének, hogy megvívjanak Józsuéval és
3 Izráellel egy akarattal. De meghallák Gibeon lakosai is, a mit Józsué Jérikhóval és Aival cselekedett
4 vala, És ők is ravaszúl cselekedének. Elmenének ugyanis és követekűl adák ki magokat. Szerzének
5 azért szamaraikra ócska zsákokat, és ócska, megrepedezett és összekötözött boros tömlőket; És ócska, megfoltozott sarukat lábaikra, és ócska ruhákat magokra; az útravaló kenyerök is mind száraz és pené-
6 szes vala. Így menének el Józsuéhoz a táborba Gilgálba, és mondának néki, és Izráel férfiainak: Messze
7 földről jöttünk, most azért kössetek frigyet mi velünk. Izráel férfiai pedig mondának a Khivveusnak:
8 Hátha közöttem lakol te; hogyan kössek azért frigyet te veled? Azok pedig mondának Józsuénak: Szol-
9 gáid vagyunk mi! És monda nékik Józsué: Kik vagytok, és honnan jöttetek? És mondának néki: Igen messze földről jöttek a te szolgáid, az Úrnak, a te Istenednek nevéért, mert hallottuk az ő hírét és mind-
10 azt, a mit Égyiptomban cselekedett; Mindazt is, a mit cselekedett az Emoreusok két királyával, a kik valának túl a Jordánon, Szíhonnal, Hesbon királyával és Óggal, Básán királyával, a ki Astarótban vala.
11 Ezért szólának nékünk a mi véneink és földünk lakosai is mind, mondván: szerezzetek magatoknak eledelt az útra, és menjetek eléjök, és mondjátok nékik: Szolgáitok vagyunk mi, most azért kössetek frigyet
12 mi velünk! Ez a mi kenyerünk meleg volt, a mikor eleségűl elhoztuk a mi házainkból elindulván, hogy
13 hozzátok jőjjünk; most ímé, száraz és penészes lett. Ezek a boros tömlők is, a melyeket új korukban töltöttünk vala meg, íme, de megszakadoztak; e mi ruháink és saruink pedig megavultak az útnak igen
14, 15 hosszú volta miatt! És vőnek a férfiak azoknak eledeléből, az Úr tanácsát pedig nem kérték vala. És békességesen bánt velök Józsué, és frigyet köte velök, hogy életben hagyja őket, a gyülekezet fejedelmei
16 pedig megesküdének nékik. De harmadnap múlva azután, hogy frigyet kötöttek vala velök, meghallák,
17 hogy közel valók azok hozzájok, sőt közöttök lakoznak azok. Elindulának azért Izráel fiai, és eljutának azoknak városaihoz harmadnapon. Városaik pedig valának: Gibeon, Kefira, Beéróth és Kirjáth-Jeárim.
18 De nem bánták őket Izráel fiai, mivelhogy megesküdtek vala nékik a gyülekezet főemberei az Úrra, Iz-
19 ráel Istenére, és zúgolódék az egész gyülekezet a főemberek ellen. Mondának azért mind e főemberek az egész gyülekezetnek: Mi megesküdtünk nékik az Úrra, Izráel Istenére, most hát nem bánthatjuk
20 őket. Ezt cselekedjük velök, hogy életben hagyjuk őket, és így nem lesz harag ellenünk az esküvésért,
21 a melylyel megesküdtünk nékik. Mondának azért a főemberek nékik: Ám éljenek! És lőnek favágóvá

és vízhordozóivá az egész gyülekezetnek, a mint szólottak vala nékik a főemberek. Hívatá ugyanis őket 22
Józsué, és szóla nékik, mondván: Miért csaltatok meg minket, ezt mondván: Igen messziről valók va-
gyunk mi tőletek, holott ti közöttünk laktok? Most azért átkozottak legyetek, és ne fogyjon ki közűletek 23
a szolga, a favágó és vízhordó az én Istenemnek házába. Azok pedig felelének Józsuénak, és mondának: 24
Mivelhogy nyilván tudtokra esett a te szolgáidnak az, a mit az Úr, a ti Istenetek parancsolt vala Mó-
zesnek, az ő szolgájának, hogy néktek adja ezt az egész földet, és hogy kiirtja előletek a földnek minden
lakosát: igen féltettük tőletek a mi életünket, ezért cselekedtük ezt a dolgot. És most ímé, a te kezedben 25
vagyunk, a mint cselekedni jónak és igaznak tetszik előtted, úgy cselekedjél mivelünk! És úgy cselek- 26
edék velök, és kiszabadítá őket Izráel fiainak kezéből, és nem ölék meg őket. És tevé őket Józsué azon 27
a napon favágókká és vízhordókká a gyülekezethez és az Úr oltárához, mind e napig, azon a helyen, a
melyet választánd.

Lőn pedig, hogy a mikor meghallá Adonisédek, Jéruzsálemnek királya, hogy bevette vala Józsué Ait, **10**
és elpusztította azt, és hogy a mint cselekedett vala Jérikhóval és annak királyával, úgy cselekedett Aival
és annak királyával, és hogy békességre léptek Gibeon lakói Izráellel, és közöttük vannak: Igen megije- 2
dének, mivelhogy nagy város vala Gibeon, olyan mint egy a királyi városok közűl, sőt nagyobb vala az
Ainál, férfiai pedig mind vitézek valának. Külde azért Adonisédek, Jéruzsálemnek királya Hohámhoz, 3
Hebronnak királyához és Pireámhoz Jármutnak királyához és Jáfiához, Lákisnak királyához és Debirhez,
Eglonnak királyához, mondván: Jőjjetek fel hozzám, és segéljetek meg engem, és verjük meg Gibeont, 4
mert békességre lépett Józsuéval és Izráel fiaival! Összegyülének azért, és felméne az Emoreusoknak 5
öt királya: Jéruzsálemnek királya, Hebronnak királya, Jármutnak királya, Lákisnak királya, Eglonnak
királya, ők magok és minden seregök, és tábort ütének Gibeonnál, és hadakozának ellene. Küldének 6
azért Gibeon férfiai Józsuéhoz a táborba, Gilgálba, mondván: Ne vond meg kezeidet a te szolgáidtól! Jőjj
fel hozzánk hamar, és ments meg minket, és segíts rajtunk, mert mind felgyűltek ellenünk az Emoreusok
királyai, a kik a hegyen lakoznak. Felméne azért Józsué Gilgálból, ő maga és az egész hadakozó nép 7
vele, és a seregnek minden vitéze. Monda pedig az Úr Józsuénak: Ne félj tőlök, mert kezedbe adtam 8
őket; senki sem áll meg közűlök előtted. És rájok töre Józsué nagy hirtelen, miután egész éjszaka ment 9
vala Gilgálból. És megrettenté őket az Úr Izráel előtt, és megveré őket Gibeonnál nagy vereséggel, és 10
űzé őket a Bethoronba vivő úton, és vágá őket egészen Azekáig és Makkedáig. Mikor pedig futnak vala 11
ők Izráel előtt a bethoroni lejtőn, az Úr nagy köveket hullata rájok az égből egész Azekáig, és megha-
lának. Többen valának, a kik a jégeső kövei miatt haltak vala meg, mint azok, a kiket fegyverrel öltek
meg Izráel fiai. Akkor szóla Józsué az Úrnak azon a napon, a melyen odavetette az Úr az Emoreust 12
Izráel fiai elé; ezt mondotta vala pedig Izráel szemei előtt: Állj meg nap, Gibeonban, és hold az Ajalon
völgyében! És megálla a nap, és vesztegle a hold is, a míg bosszút álla a nép az ő ellenségein. Avagy 13
nincsen-é ez megirva a Jásár könyvében? És megálla a nap az égnek közepén és nem sietett lenyugodni
majdnem teljes egy napig, És nem volt olyan nap, mint ez, sem annakelőtte, sem annakutána, hogy 14
ember szavának engedett volna az Úr, mert az Úr hadakozik vala Izráelért. Ezután visszatére Józsué 15
és vele az egész Izráel a táborba, Gilgálba. Ez az öt király pedig elfutott vala, és elrejtőzék Makkedában 16
a barlangban. És megizenék ezt Józsuénak, mondván: Megtaláltatott az öt király, elrejtőzve a mak- 17
kedai barlangban. És monda Józsué: Hengergessetek nagy köveket a barlang szájához és rendeljetek 18
mellé férfiakat, hogy őrizzék őket. Ti pedig meg ne álljatok, nyomúljatok ellenségeitek után és vágjátok 19
utócsapataikat, és ne engedjétek őket bejutni az ő városaikba, mert kezetekbe adta őket az Úr, a ti Iste-
netek. Minekutána pedig elvégezték Józsué és Izráelnek fiai azoknak igen nagy vereséggel való verését, 20
egészen azok megsemmisítéséig, és az élvemaradtak a megerősített városokba vonúltak: Visszatére az 21
egész nép Józsuéhoz a táborba, Makkedába békességgel; nyelvét se mozdította senki Izráel fiai ellen.
És monda Józsué: Nyissátok fel a barlang száját, és hozzátok ki hozzám ezt az öt királyt a barlangból! 22
És akképen cselekedének, és kihozák hozzá a barlangból ezt az öt királyt: Jéruzsálem királyát, Hebron 23
királyát, Jármut királyát, Lákis királyát, Eglon királyát. Mikor pedig kihozták vala ezt az öt királyt 24
Józsuéhoz, előhívatá Józsué Izráelnek minden férfiát, és monda a hadakozó nép vezéreinek, a kik vele
mentek vala: Jőjjetek elő, tegyétek lábaitokat e királyoknak nyakára. Eljövének azért és tevék lábaikat
azoknak nyakára. És monda nékik Józsué: Ne féljetek, és meg ne rettenjetek; legyetek bátrak és erősek, 25
mert ekképen cselekszik az Úr minden ellenségetekkel, a kik ellen ti hadakoztok. Azután pedig megveré 26
őket Józsué, és megölé őket, és felakasztatá őket öt fára, és felakasztva maradtak a fákon mind estvéig.
Lőn pedig a nap lementének idején, parancsola Józsué, és levevék őket a fákról, és behányák őket a bar- 27
langba, a melyben elbújtak vala, és nagy köveket rakának a barlang szája elé, mind e napig. Makkedát 28

is bevevé Józsué ugyanazon a napon, és fegyver élére hányá azt és annak királyát, és megölé őket és egy lelket sem engedett menekülni azokból, a melyek benne valának. Úgy cselekedék Makkedának királyával, a mint cselekedett vala Jérikhónak királyával. Általméne annakutána Józsué és vele az egész Izráel Makkedából Libnába, és hadakozék Libnával. És kezébe adá az Úr azt is Izráelnek, és annak királyát; és fegyver élére hányá azt, és egy lelket sem engede menekülni azokból, a melyek benne valának. És úgy cselekedék annak királyával, a mint cselekedett vala Jérikhónak királyával. Libnából pedig általméne Józsué és vele az egész Izráel Lákisba, és táborba szálla mellette, és hadakozék ellene. És kezébe adá az Úr Izráelnek Lákist, és bevevé azt másodnapon, és fegyver élére hányá azt, és minden lelket, a mely benne vala, egészen úgy, a mint cselekedett vala Libnával. Akkor feljöve Hórám, Gézernek királya, hogy megsegélje Lákist, de megveré Józsué őt és az ő népét annyira, hogy egy menekülőt sem hagya meg néki. Lákisból pedig általméne Józsué és vele az egész Izráel Eglonba, és táborba szállának ellene, és hadakozának ellene. És bevevék azt ugyanazon a napon, és fegyver élére hányák azt; és megöle minden lelket, a mely benne vala, ugyanazon a napon, egészen úgy, a mint cselekedett vala Lákissal. Felméne azután Józsué Eglonból és ő vele az egész Izráel Hebronba, és hadakozának az ellen. És bevevék azt, és fegyver élére hányák azt, és annak királyát és minden városát, és egy lelket sem engede menekülni azokból, a melyek benne valának, egészen úgy, a mint cselekedett vala Eglonnal, elvesztvén azt és minden lelket, a mely benne vala. Fordúla azután Józsué, és vele az egész Izráel Debirnek, és hadakozék az ellen. És bevevé azt és annak királyát és minden városát, és fegyver élére hányá őket, és megölének minden lelket, a mely benne vala, nem hagyott menekülni valót. A miképen cselekedett vala Hebronnal, úgy cselekedék Debirrel és annak királyával, avagy a miképen Libnával és annak királyával cselekedett vala. Megveré azért Józsué az egész földet; a hegységet és a déli vidéket, a síkságot és a lejtőket és mindazoknak királyait, menekülni valót sem hagyott; és megöle minden élőt, a mint megparancsolta vala az Úr, az Izráelnek Istene. Megveré pedig őket Józsué Kádes Barneától fogva egész Gázáig, a Gósennek is minden földét, egész Gibeonig. És mindezeket a királyokat és azoknak földjét egy útban hódítá meg Józsué, mivelhogy az Úr, Izráelnek Istene hadakozott vala Izráelért. Azután visszatére Józsué és vele az egész Izráel a táborba, Gilgálba.

11 Mikor pedig meghallotta ezt Jábin, Hásornak királya, külde Jobábhoz, Mádonnak királyához, és Simronnak királyához, és Aksáfnak királyához, És azokhoz a királyokhoz, a kik laknak vala észak felé a hegységben, és a pusztában Kinneróttól délre, és a síkságon, és Dór magaslatain a tenger felé, A Kananeushoz napkelet és napnyugat felé, és az Emoreushoz, a Khittheushoz, a Perizeushoz, a Jebuzeushoz a hegyek közé, és a Khivveushoz a Hermon alá, Mispának földére. És kijövének ők és velök az ő egész táboruk, sok nép, olyan sok, mint a fövény, a mely a tenger partján van, és igen sok ló és szekér. És összegyülének mindezek a királyok, és megindulának, és táborba szállának együttesen Méromnak vizeinél, hogy hadakozzanak Izráel ellen. Ekkor monda az Úr Józsuénak: Ne félj tőlök, mert holnap ilyenkorra mindnyájokat átdöfötten vetem az Izráel elé; lovaikat bénítsd meg, szekereiket pedig égesd meg tűzzel. Elméne azért Józsué és vele az egész hadakozó nép azok ellen a Mérom vizeihez nagy hirtelen, és reájok rohanának. És adá őket az Úr Izráelnek kezébe, és verék őket és űzék őket egészen a nagy Sidonig és Miszrefót-Majimig, és Mispának völgyéig napkelet felé, és leverék őket annyira, hogy senki sem maradt közülök életben. És úgy cselekedék velök Józsué, a mint megmondotta vala néki az Úr: az ő lovaikat megbénítá, szekereiket pedig tűzzel égeté el. Majd visszafordúla Józsué ugyanazon időben és bevevé Hásort, királyát pedig fegyverrel megölé (Hásor ugyanis mindezeknek az országoknak feje volt az előtt); És levágának minden lelket, a mely benne vala, megölvén őket fegyver élével; nem maradt meg egy élő sem; Hásort pedig tűzzel égeté meg. És e királyoknak minden városát és minden királyukat is meghódoltatá Józsué, és megölé őket fegyver élével, kipusztítván őket, a mint megparancsolta vala Mózes, az Úrnak szolgája. Csak épen azokat a városokat nem égeté meg Izráel, a melyek halmokon állottak vala, kivéve Hásort, egyedűl ezt égeté meg Józsué. És e városoknak minden zsákmányolni valóját, és a barmokat is magoknak zsákmányolák el Izráel fiai; csak az embereket hányák mind fegyver élére, míglen kipusztíták őket. Nem hagytak meg egy élőt sem. A mint parancsolt az Úr Mózesnek, az ő szolgájának, úgy parancsolt Mózes Józsuénak, és úgy cselekedék Józsué, semmit el nem hagyott mindabból, a mit az Úr parancsolt vala Mózesnek. És elfoglalá Józsué mindazt a földet, a hegységet, az egész déli vidéket, az egész Gósen földét, úgy a síkságot, mint a pusztát, és Izráel hegyét és annak síkságát. A kopasz hegytől fogva, a mely Szeír felé emelkedik, egészen a Baál-Gádig, a Libanon völgyében, a Hermon hegye alatt; királyaikat pedig mind elfogá és megveré és megölé őket. Sok napon át viselt hadat Józsué mindezekkel a királyokkal. Nem volt város, a mely békességre lépett volna Izráel fiaival, kivéve a Gibeonban lakó

Khivveusokat; haddal vették azt meg mind. Mert az Úrtól volt azt, hogy megkeményítvén szíveiket, 20
haddal menjenek Izráel ellen, hogy eltörölje őket; hogy ne legyen nékik irgalom, hanem hogy elpusztítsa
őket, a mint megparancsolta vala az Úr Mózesnek. Majd elméne Józsué ez időben, és kiirtá az Anákokat 21
a hegyek közűl Hebronból, Debirből, Anábból és Júdának minden hegyéből, és Izráelnek minden hegyé-
ből; városaikkal együtt törlé el őket Józsué. Nem maradtak Anákok Izráel fiainak földén, csak Gázában, 22
Gáthban és Asdódban hagyattak meg. Elfoglalá azért Józsué az egész földet, egészen úgy, a mint az Úr 23
mondotta vala Mózesnek, és adá azt Józsué örökségűl Izráelnek, osztályrészeikhez képest, nemzetségeik
szerint. A föld pedig megnyugovék a harcztól.

Ezek pedig ama földnek királyai, a kiket levertek Izráelnek fiai, és a kiknek földjét birtokba vették a **12**
Jordánon túl, napkelet felé, az Arnon pataktól fogva a Hermon hegyig, és az egész mezőséget kelet felől:
Szíhon, az Emoreusok királya, a ki lakik vala Hesbonban, a ki uralkodik vala Aróertől fogva, a mely van 2
az Arnon patak partján, és a patak közepétől és a Gileád felétől a Jabbok patakig, az Ammon fiainak határáig. És a mezőségtől a Kinneróth tengerig napkelet 3
felé, a Béth-Jesimothi útig, és délfelé a Piszga hegyoldalainak aljáig. És Ógnak, a Básán királyának 4
tartománya, a ki Refaim maradékai közűl való, a ki Astarotban és Edreiben lakozik vala, És uralkodik 5
vala a Hermon hegyén, Szalkhában és az egész Básánban, a Gesurnak és Maakhátnak határáig, és a fél
Gileádon, Szíhonnak, Hesbon királyának határáig. Mózes, az Úrnak szolgája és Izráelnek fiai verték le 6
őket, és oda adta azt a földet Mózes, az Úrnak szolgája örökségűl a Rúben és Gád nemzetségeknek és a
Manassé nemzetség felének. Ezek pedig ama földnek királyai, a kiket levertek vala Józsué és az Izrá- 7
elnek fiai a Jordán másik oldalán napnyugat felé, Baál-Gádtól fogva, a mely van a Libánon völgyében,
egészen a kopasz hegyig, a mely Szeír felé emelkedik. És oda adá azt Józsué örökségűl az Izráel nem-
zetségeinek, az ő osztályrészeik szerint: A hegységben és a síkságon, a mezőségen és a hegyoldalakon, 8
a pusztán és a déli vidéken, a Khittheus, Emoreus, Kananeus, Perizeus, Khivveus és Jebuzeusok földjét.
Jérikhónak királya egy; Ainak, a mely oldalra vala Béthel felé, királya egy; Jéruzsálemnek királya egy, 9, 10
Hebronnak királya egy; Jármutnak királya egy, Lákisnak királya egy; Eglonnak királya egy, Gézernek 11, 12
királya egy; Debirnek királya egy, Gédernek királya egy; Hormáhnak királya egy, Aradnak királya egy; 13, 14
Libnának királya egy; Adullámnak királya egy; Makkedának királya egy, Béthelnek királya egy; Tap- 15, 16, 17
puáhnak királya egy, Héfernek királya egy; Afeknek királya egy, Lassáronnak királya egy; Mádonnak 18, 19
királya egy, Hásornak királya egy; Simron Meronnak királya egy, Aksáfnak királya egy; Taanáknak ki- 20, 21
rálya egy, Megiddónak királya egy; Kedesnek királya egy, a Kármelen levő Jokneámnak királya egy; A 22, 23
Dór magaslatán lévő Dórnak királya egy, a Gilgál népeinek királya egy; Tirczának királya egy; összesen 24
harminczegy király.

Mikor Józsué megvénhedett és igen megidősödött vala, monda az Úr néki: Te megvénhedtél, igen **13**
megidősödtél, pedig még igen sok föld maradt elfoglalni való. Ez az a föld, a mi fennmaradt: A Filiszte- 2
usoknak minden tartománya és az egész Gesur. A Sikhórtól fogva, a mely Égyiptom felett foly, egészen 3
Ekronnak határáig északra, mely a Kananeushoz számíttatik; a Filiszteusok öt fejedelemsége: a Gázáé,
Asdódé, Askelóné, Gáthé, Ekroné és az Avveusoké. Délről a Kananeusnak egész földe és Meára, a mely 4
a Sídonbelieké, Afékáig, az Emoreusok határáig. Továbbá a Gibli földe és az egész Libánon napkelet 5
felé, Baál-Gádtól fogva, a mely a Hermon hegy alatt van, egészen addig, a hol Hamáthba mennek. A 6
hegységnek minden lakosát a Libánontól Miszrefóth-Majimig, a Sídoniakat mind, magam űzöm ki őket
Izráel fiai elől, csak sorsold ki Izráelnek örökségűl, a mint megparancsoltam néked. Mostan azért oszd 7
el ezt a földet örökségűl kilencz nemzetségnek, és a Manassé nemzetség felének. Ő vele együtt a Rúben 8
és Gád nemzetségek elvették örökségöket, a melyet adott vala nékik Mózes, túl a Jordánon, napkelet felé,
a miképen adta vala nékik Mózes, az Úrnak szolgája. Aróertől fogva, a mely az Arnon patak partján 9
van, úgy a várost, a mely a völgynek közepette van, mint Medebának minden sík földét Dibonig. És 10
minden városát Szíhonnak, az Emoreusok királyának, a ki uralkodik vala Hesbonban, az Ammon fiainak
határáig. És Gileádot és Gesurnak és Maakátnak határát, az egész Hermon hegyet és az egész Básánt 11
Szalkáig. Básánban Ógnak egész országát, a ki uralkodik vala Astarótban és Edreiben. Ez maradt vala 12
meg a Refaim maradékai közűl, de leveré és kiűzé őket Mózes. De Izráel fiai nem űzék ki a Gesurit és a 13
Maakhátit, és ott is lakik a Gesuri és Maakháti az Izráel között mind e mai napig. Csak Lévi nemzetsé- 14
gének nem adott örökséget; az Úrnak, Izráel Istenének tüzes áldozatai az ő öröksége, a mint szólott vala
néki. Adott vala pedig Mózes örökséget a Rúben fiai nemzetségének az ő családjaik szerint. És lőn az 15, 16
ő határuk Aróertől fogva, a mely az Arnon folyó partján van, úgy a város, a mely a völgy közepette van,
mint az egész sík föld Madeba mellett; Hesbon és annak minden városa, a melyek a sík földön vannak; 17
Dibon, Bámoth-Baal és Béth-Baál-Meon; És Jahcza, Kedemót és Mefaát; És Kirjáthaim, Szibma és 18, 19

20, 21 Czeret-Sáhár a völgy mellett való hegyen: És Béth-Peór, a Piszga hegyoldalai, és Béth-Jesimóth. És a
sík föld minden városa és Szíhonnak, az Emoreusok királyának egész országa, a ki uralkodik vala Hes-
bonban, a kit megvert vala Mózes, őt és a Midiánnak fejedelmeit: Evit és Rékemet, Czúrt és Húrt és
22 Rébát, Szíhonnak fejedelmeit, a kik e földön laktak vala. A jövendőmondó Bálámot is, Beórnak fiát,
23 megölék Izráel fiai fegyverrel, azokkal együtt, a kiket levágtak vala. Vala tehát a Rúben fiainak határa
a Jordán és melléke. Ez a Rúben fiainak öröksége az ő családjaik szerint, a városok és azoknak falui.
24, 25 A Gád nemzetségének, a Gád fiainak is adott vala örökséget Mózes, az ő családjaik szerint. És lőn az
ő határuk Jaázer és Gileádnak minden városa és az Ammon fiai földjének fele Aróerig, a mely Rabba
26, 27 felett van. És Hesbontól fogva Ramath-Miczpéig és Betónimig, meg Mahanáimtól Debir határáig. A
völgyben pedig Béth-Harám, Béth-Nimra, Szukkóth és Czáfon, Szíhonnak, Hesbon királyának maradék
28 országa, a Jordán és melléke, a Kinnereth tenger széléig a Jordánon túl napkelet felé. Ez a Gád fiainak
29 örökségök, az ő családjaik szerint, a városok és azoknak falui. A Manassé nemzetség felének is adott
30 vala Mózes örökséget. És lőn a Manassé fiainak félágáé, az ő családjaik szerint, És lőn az ő határuk:
Mahanáimtól fogva az egész Básán, Ógnak, Básán királyának egész országa és Jairnak minden faluja,
31 a melyek Básánban vannak, hatvan város. És pedig Gileádnak fele és Astarót és Edrei, Óg országának
32 városai Básánban, a Manassé fiának, Mákirnak fiaié, Mákir fiainak feléé, az ő családjaik szerint. Ezek
33 azok, a miket örökségűl adott vala Mózes a Moáb mezőségén, a Jordánon túl Jérikhótól napkelet felé. A
Lévi nemzetségének pedig nem adott vala Mózes örökséget. Az Úr, Izráelnek Istene az ő örökségök, a
mint szólott vala nékik.

14 Ezek pedig azok, a miket örökségűl vőnek el Izráel fiai a Kanaán földén, a miket örökségűl adtak nékik
Eleázár, a pap, Józsué, a Nun fia és az atyai fejedelmek, a kik valának Izráel fiainak nemzetségei felett;
2 Sorsvetés által való örökségökűl, (a mint megparancsolta vala az Úr Mózes által) a kilencz nemzetségnek
3 és a félnemzetségnek: Mert két nemzetségnek és fél nemzetségnek a Jordánon túl adott vala Mózes
4 örökséget, a Lévitáknak pedig nem adott vala örökséget ő közöttök. Mert a József fiai két nemzetség
voltak: Manassé és Efraim; a Lévitáknak pedig nem adtak osztályrészt a földből, hanem csak városokat
5 lakásul és az azokhoz való legelőket barmaik és marháik számára. A mint megparancsolta vala az Úr
6 Mózesnek, úgy cselekedének az Izráel fiai, és úgy oszták fel a földet. Hozzámenének pedig Józsuéhoz
Júdának fiai Gilgálba és monda néki a Kenizeus Káleb, Jefunné fia: Te tudod azt a dolgot, a melyet beszélt
7 vala az Úr Mózesnek, az Isten emberének én felőlem és te felőled Kádes-Barneában. Negyven esztendős
valék én, mikor elküldött engem Mózes, az Úrnak szolgája Kádes-Barneából, hogy kikémleljem a földet,
8 és úgy hoztam néki hírt, a mint az az én szívemben vala. Atyámfiai pedig, a kik feljöttek vala velem,
9 elrémítették a népnek szívét, de én tökéletesen követtem az Urat, az én Istenemet. És megesküvék
Mózes azon a napon, mondván: Bizony a föld, a melyet megtapodott a te lábad, tiéd lesz örökségűl, és a te
10 fiaidé mind örökké, mivelhogy tökéletesen követted az Urat, az én Istenemet. Most pedig, íme megtartott
engem az Úr életben, a mint szólott vala; most negyvenöt esztendeje, a mióta szólott vala az Úr e dologról
Mózesnek, a mi alatt Izráel a pusztában bolyongott vala; és most ímé, nyolczvanöt esztendős vagyok!
11 Még ma is olyan erős vagyok, a milyen azon a napon voltam, a mikor elküldött engem Mózes; a milyen
12 akkor volt az én erőm, most is olyan az én erőm a harczoláshoz és járásra-kelésre. Most azért add nékem
ezt a hegyet, a melyről szólt vala az Úr azon a napon; mert magad is hallottad azon a napon, hogy Anákok
vannak ott, és nagy, erősített városok; hátha velem lesz az Úr, és kiűzöm őket, a mint megmondotta az
13, 14 Úr. És megáldá őt Józsué, és odaadá Hebront Kálebnek, a Jefunné fiának örökségűl. Azért lőn Hebron
a Kenizeus Kálebé, a Jefunné fiáé, örökségűl mid e mai napig, a miért hogy tökéletesen követte vala az
15 Urat, Izráelnek Istenét. A Hebron neve pedig annakelőtte Kirjáth-Arba volt; a ki a legnagyobb ember
volt az Anákok között. A föld pedig megnyugodott a harcztól.

15 A Júda fiai nemzetségének sors által való része pedig az ő családjaik szerint ez vala: Edomnak határa
2 felé a Czin pusztája délre, a déli határnak végén. Vala pedig az ő déli határuk a Sóstengernek szélé-
3 től, a tengernyelvtől fogva, a mely délfelé fordul. És halad délre az Akrabbim hágónak, majd átmegy
Czin felé, és felmegy délről Kádes-Barneának, átmegy Hesronnak, felmegy Adárnak és kerül Karka felé;
4 Majd átmegy Asmonnak és halad Égyiptom patakának. A határ szélei pedig a tengernél vannak. Ez a ti
5 határotok délre. Napkelet felé pedig a Sóstenger a határ a Jordán végéig; az északi rész határa pedig
6 a tenge rnyelvtől, a Jordán végétől kezdődik. És felmegy ez a határ Béth-Hoglának, és átmegy északra
7 Béth-Arabán, majd felmegy ez a határ Rúben fiának, Bohánnak kövéhez. És felmegy ez a határ Debirbe
is az Akor völgyéből, és északnak fordúl Gilgál felé, a mely átellenében van az Adummim hágójának, a
mely a pataktól délfelé esik. És átmegy a határ az Én-Semes vizeire és tova halad a Rógel forrása felé.
8 Azután felmegy a határ a Hinnom fiának völgyén, Jebuzeusnak, azaz Jéruzsálemnek déli oldala felé; fel-

megy továbbá e határ a hegynek tetejére, a mely átellenben van a Hinnom völgyével napnyugat felé, a mely északra van a Refaim völgyének szélén. És hajlik e határ a hegynek tetejétől a Neftoáh víznek kút- 9
fejéhez és kimegy az Efron hegyének városai felé; majd hajlik e határ Baalának, azaz Kirjáth-Jeárimnak.
Baalától pedig fordúl e határ napnyugotnak a Seír-hegy felé, és átmegy északnak a Jeárim-hegy oldala 10
felé, azaz Kesalon felé és alámegy Béth-Semesnek és átmegy Timnának. Majd tova megy e határ Ekron 11
északi oldala felé, és hajlik e határ Sikkeronnak, és átmegy a Baala hegynek, és tova megy Jabnéel felé.
A határ szélei pedig a tengernél vannak. A napnyugati határ pedig a nagy tenger és melléke. Ez Júda 12
fiainak határa köröskörűl az ő házoknépe szerint. Kálebnek, a Jéfunné fiának pedig a Júda fiai között 13
ada részt, az Úrnak Józsuéhoz való szavai szerint; Kirjáth-Arbának, Anák atyjának városát, azaz Heb-
ront. És kiűzé onnan Káleb Anáknak három fiát: Sésait, Ahimánt és Tálmait, Anák gyermekeit. És 14, 15
felméne innét Debir lakói ellen, Debirnek neve pedig azelőtt Kirjáth-Széfer volt. És monda Káleb: A ki 16
megveri Kirjáth-Széfert és elfoglalja azt, néki adom Akszát, az én leányomat feleségűl. Elfoglalá pedig 17
azt Othniél, Kénáznak, a Káleb testvérének fia; és néki adá Akszát, az ő leányát feleségűl. És lőn, hogy 18
a mikor eljöve az, biztatá őt, hogy kérjen az ő atyjától mezőt. Leszálla azért a szamárról; Káleb pedig
monda néki: Mi bajod? Ő pedig monda: Adj áldást nékem! Mivelhogy száraz földre helyeztél engem, adj 19
azért nékem vízforrásokat is. És néki adá a felső forrást és az alsó forrást. Ez a Júda fiai nemzetségének 20
öröksége az ő családjaik szerint. A Júda fiai nemzetségének városai pedig a déli végtől kezdve Edom 21
határa felé valának: Kabseél, Éder és Jágur; Kina, Dimóna és Adada; Kedes, Hásor és Ithnán; Zif, 22, 23, 24
Télem és Bealóth; Hásor-Hadatha és Kerioth-Hesron, azaz Hásor, Amam, Séma és Móláda; Hasar- 25, 26, 27
Gaddah, Hesmón és Béth-Pelet; Hasar-Suál, Beer-Seba és Bizjotheja; Baála, Ijjim és Eczem; Elthólád, 28, 29, 30
Keszil és Hormah; Siklág, Madmanna és Szanszanna; Lebaóth, Silhim, Ain és Rimmon. Összesen hu- 31, 32
szonkilencz város és ezek falui. A síkságon: Esthaól, Czórah és Asnáh; Zanoah, Én-Gannim, Tappuáh 33, 34
és Énám; Jármut, Adullám, Szókó és Azéka, Saáraim, Adithaim, Gedéra és Gederóthaim. Tizennégy 35, 36
város és azok falui. Senán, Hadása és Migdal-Gad; Dilán, Miczpe és Jokteél; Lákis, Boczkát és Eglon; 37, 38, 39
Kabbon, Lahmász és Kitlis; Gedéróth, Béth-Dágon, Naama és Makkéda. Tizenhat város és ezeknek 40, 41
falui. Libna, Ether és Asán, Jifta, Asná és Neczib, Keila, Akzib és Marésa. Kilencz város és ezeknek 42, 43, 44
falui. Ekron, ennek mezővárosai és falui. Ekrontól fogva egész a tengerig mind azok, a melyek Asdód 45, 46
mellett vannak, és azoknak falui. Asdód, ennek mezővárosai és falui; Gáza, ennek mezővárosai és falui; 47
Égyiptom patakjáig, és a nagy tenger és melléke. A hegységen pedig: Sámír, Jathír és Szókó, Danna, 48, 49
Kirjáth-Szanna, azaz Debir, Anáb, Estemót és Anim, Gósen, Hólon és Giló. Tizenegy város és ezek- 50, 51
nek falui. Aráb, Dúma és Esán, Janum, Béth-Tappuah és Aféka, Humta, Kirjáth-Arba, azaz Hebron 52, 53, 54
és Czihor. Kilencz város és ezeknek falui. Maón, Karmel, Zif és Júta, Jezréel, Jokdeám és Zánoah, 55, 56
Kajin, Gibea és Timna. Tíz város és ezeknek falui. Halhúl, Béth-Czúr és Gedor, Maarát, Béth-Anóth 57, 58, 59
és Elthekon. Hat város és ezeknek falui. Kirjáth-Baál, azaz Kirjáth-Jeárim, és Rabba. Két város és 60
ezeknek falui. A pusztában: Béth-Arábá, Middin és Szekáka, Nibsán, Ir-Melah és Én-Gedi. Hat város 61, 62
és ezeknek falui. De a Jebuzeusokat, Jéruzsálemnek lakóit, Júda fiai nem bírták kiűzni, azért laknak 63
ott a Jebuzeusok Júda fiaival együtt Jéruzsálemben, mind e mai napig.

A József fiainak sors által való része pedig juta a jérikhói Jordántól fogva, Jérikhó vizei felé napkelet- **16**
nek a pusztára, a mely felmegy Jérikhótól a Béthel hegyének. És tovamegy Béthelből Lúzba, és átmegy 2
az Arkiták határára, Ataróthra. Majd lemegy a tenger felé a Jafleteus határának, az alsó Bethoronnak 3
határáig és Gézerig, a szélei pedig a tengernél vannak. Elvevék azért az ő örökségöket Józsefnek fiai: 4
Manassé és Efraim. Efraim fiainak határa is az ő családjaik szerint vala, és pedig az ő örökségöknek 5
határa napkelet felé, Atróth-Adártól felső Bethoronig vala. És kimegy a határ a tengerre; Mikhmethat- 6
tól észak felé, és fordúl a határ kelet felé Thaanath-Silónak és átmegy azon napkelet felé Janoáhnak.
Janoáhtól pedig lemegy Ataróthba és Naaróthba, és éri Jérikhót, és kimegy a Jordánnak. Tappuahtól 7, 8
tovamegy a határ a tenger felé a Kána patakjának, a szélei pedig a tengernél vannak. Ez az Efraim
fiai nemzetségének öröksége az ő családjaik szerint. És a városok, a melyek kiválasztattak Efraim fiai 9
számára a Manassé fiai örökségének közepette, mind e városok és ezeknek falui. De ki nem űzék a 10
Kananeust, a ki lakik vala Gézerben; azért ott lakik a Kananeus az Efraim között mind e napig, és lőn
robotos szolgává.

Lőn sors által való része Manassé nemzetségének is, mert ő vala elsőszülötte Józsefnek, Mákirnak, **17**
a Manassé elsőszülöttének, Gileád atyjának, mivelhogy hadakozó férfiú vala, juta néki Gileád és Bá-
sán. Manassé többi fiainak is juta az ő családjaik szerint: Abiézer fiainak, Hélek fiainak, Aszriél fiainak, 2
Sekem fiainak, Héfer fiainak és Sémida fiainak. Ezek Manassénak a József fiának fiúgyermekei, az ő csa-
ládjaik szerint. De Célofhádnak, Héfer fiának (ez Gileád fia, ez Mákir fia, ez Manassé fia) nem valának 3

fiai, hanem csak leányai. Ezek valának pedig leányainak nevei: Makhla, Nóa, Khogla, Milkha és Thircza.
4 Ezek odajárulának Eleázár pap elé, Józsuénak, a Nun fiának eleibe és a fejedelmek elé, mondván: Az Úr
megparancsolta Mózesnek, hogy örökséget adjon nékünk a mi atyánkfiai között. Adott vala azért nékik
5 örökséget az Úr beszéde szerint, az ő atyjoknak bátyjai között. Tíz rész esék azért Manassénak, Gileád
6 és Básán földén kivűl, a melyek túl vannak a Jordánon. Mert a Manassé leányai örökséget kaptak az ő
7 fiai között; a Gileád földe pedig a Manassé többi fiaié lőn. A Manassé határa pedig Ásertől Mikmetháth
8 felé vala, a mely Sikem előtt van. És méne a határ jobbkéz felé, Én-Tappuáhnak lakói felé. Manas-
9 séé volt Tappuah földe, de Tappuah a Manassé határa felé az Efraim fiaié vala. És alámegy a határ a
Kána patakjára, a pataknak déli részére. Ezek a városok Efraiméi a Manassé városai között. Manassé
10 határa pedig a pataktól észak felé és a széle a tengernél vala. Délről Efraimé, északról pedig Manasséé,
11 és ennek határa a tenger vala. De észak felől Áserbe ütköznek, napkelet felől pedig Issakhárba. És
a Manasséé vala Issakhárban és Áserben: Béth-Seán és mezővárosai, Jibleám és mezővárosai, Dórnak
lakosai és mezővárosai, Én-Dórnak lakosai és mezővárosai, Thaanáknak lakosai és mezővárosai, és Me-
12 giddó lakosai és mezővárosai, három hegyi tartomány. De nem bírták elfoglalni Manassénak fiai ezeket
13 a városokat, és sikerült a Kananeusoknak ott maradni azon a földön. De mihelyt megerősödtek vala
14 Izráel fiai, robot alá veték a Kananeust, de teljességgel nem űzék ki őket. József fiai pedig szóltak vala
Józsuéval, mondván: Miért adtál nékem egy sors szerint való örökséget és egy osztályrészt, holott én sok
15 nép vagyok, mivelhogy ez ideig megáldott engem az Úr?! Józsué pedig monda nékik: Ha sok nép vagy
te, menj fel az erdőre, és írts ott magadnak a Perizzeusoknak és Refaimnak földén, ha szoros néked az
16 Efraim hegye. És mondának a József fiai: Nem elegendő nékünk ez a hegy, a Kananeusoknak pedig, a
kik a völgyi síkon laknak, mindnek vas-szekerök van; úgy azoknak, a kik Béth-Seanban és mezővárosai-
17 ban, mint azoknak, a kik a Jezréel völgyében vannak. Szóla pedig Józsué a József házának, Efraimnak
és Manassénak, mondván: Sok nép vagy te és nagy erőd van néked, nem lesz néked csak egy sors szerint
18 való részed; Mert hegyed lesz néked. Ha erdő az, úgy írtsd ki azt, és annak szélei is a tieid lésznek; mert
kiűzöd a Kananeust, noha vas-szekere van néki, s noha erős az.

18 Izráel fiainak egész gyülekezete pedig összegyülekezék Silóban és oda helyhezteték a gyülekezetnek
2 sátorát, minekutána meghódola előttök a föld. De maradtak vala még Izráel fiai között, a kiknek nem
3 osztották vala ki az ő örökségöket: hét nemzetség. Monda azért Józsué Izráel fiainak: Meddig vona-
kodtok még elmenni, hogy elfoglaljátok a földet, a melyet néktek adott az Úr, a ti atyáitoknak Istene?
4 Hozzatok elő három-három férfiút nemzetségenként, és elküldöm őket, hogy keljenek fel és járják el a
5 földet, és írják fel azt az ő örökségük szerint, és térjenek vissza hozzám; Azután oszszák fel azt magok
közt hét részre. Júda maradjon meg a maga határaiban dél felől, József háza pedig maradjon meg a maga
6 határaiban észak felől. És ti írjátok le a földet hét részre, és hozzátok ide hozzám, hogy sorsot vessek
7 itt néktek az Úr előtt, a mi Istenünk előtt. Mert a Lévitáknak nincs részök ti közöttetek; mivelhogy az
Úrnak papsága az ő örökségök; Gád pedig és Rúben és Manassé fél nemzetsége megkapták az ő örök-
8 ségöket a Jordánon túl napkelet felé, a mit Mózes, az Úrnak szolgája adott vala nékik. És felkelének
azok a férfiak, és elmenének. Parancsola pedig Józsué azoknak, a kik elmenének, hogy leírják a földet,
mondván: Menjetek el és járjátok el a földet, és írjátok le azt, azután térjetek vissza hozzám, és itt vetek
9 néktek sorsot Silóban, az Úr előtt. Elmenének azért a férfiak, és által menének a földön, és leírák azt
10 városonként hét részre, könyvben, azután visszatérének Józsuéhoz a táborba, Silóba. És sorsot vete né-
kik Józsué Silóban az Úr előtt, és elosztá ott Józsué a földet Izráel fiai között az ő osztályrészeik szerint.
11 És kijöve a Benjámin fiai nemzetségének sors szerint való része az ő családjaik szerint; és pedig esék az
12 ő sors szerint való részöknek határa a Júda fiai és a József fia i közé. Vala pedig az ő határok az éjszaki
oldalon a Jordántól fogva, és felméne a határ Jérikhó háta mögé észak felé, azután felméne a hegyre
13 napnyugat felé, a szélei pedig Béth-Aven pusztájánál valának. Onnan pedig átmegy a határ Luz felé,
Lúznak azaz Béthelnek háta mögé dél felől; azután alámegy a határ Ataroth-Adárnak a hegyen, a mely
14 dél felől van alsó Béth-Horontól. Majd tovább megy a határ, és kerül a nyugoti oldalnak dél felé, attól
a hegytől, a mely átellenben van Béth-Horonnal délről; a szélei pedig Kirjáth-Baál, azaz Kirjáth-Jeárim
15 felé, a Júda fiainak városa felé vannak. Ez a napnyugoti határ. A déli oldala pedig van Kirjáth-Jeárim
16 szélétől kezdve, és megy a határ napnyugot felé, megy a Nefthoa vizének kútfejéhez. Azután alámegy
a határ a hegynek széléhez, a mely átellenben van a Hinnom fiának völgyével, a mely észak felé van a
Refaim völgyében; alámegy a Hinnom völgyébe is a Jebuzeus mellett dél felé, és alámegy a Rógel forrá-
17 sához. És kerül észak felől, és megy Én-Semesnek, azután megy Gelilothnak, a mely átellenben van az
18 Adummimba felvivő úttal; majd alámegy Bohánnak, a Rúben fiának kövéhez. És átmegy az Arabával
19 átellenben lévő oldalra észak felé, és alámegy Arabába is. Átmegy a határ azután Béth-Hogla oldalára

észak felé; a határ szélei pedig északnak a Sóstenger csúcsánál, délnek a Jordán végénél vannak. Ez a dél felé való határ. A Jordán pedig határolja azt a napkelet felől való oldalról. Ez a Benjámin fiainak 20
öröksége az ő határaik szerint köröskörűl, az ő családjaik szerint. A Benjámin fiai nemzetségének váro- 21
sai pedig az ő családjaik szerint ezek: Jérikhó, Béth-Hogla, és Emek-Keczicz; Béth-Arábá, Czemaraim 22
és Béthel; Avvim, Pára és Ofra; Kefár-Amóni, Ofni és Gába. Tizenkét város és azoknak falui. Gibeon, 23, 24, 25
Ráma és Beéroth; Miczpe, Kefira és Mócza; Rekem, Jirpeél és Thareala; Czéla, Elef és Jebuzeus, azaz 26, 27, 28
Jeruzsálem, Gibeath, Kirjáth. Tizennégy város és ezeknek falui. Ez a Benjámin fiainak öröksége az ő családjaik szerint.

A sors által való második rész juta Simeonnak, a Simeon fiai nemzetségének az ő családjaik szerint, és **19**
lőn az ő örökségök a Júda fiainak öröksége között. És lőn az övék az ő örökségökűl: Beer-Seba, Seba és 2
Móláda: Haczar-Sual, Bála és Eczem; Eltolád, Bethul és Horma; Cziklág, Béth-Markaboth és Haczar- 3, 4, 5
Szusza; Béth-Lebaoth és Sarúhe. Tizenhárom város és ezeknek falui. Ain, Rimmon, Ether és Asán. 6, 7
Négy város és ezeknek falui; És mindazok a faluk, a melyek e városok körűl valának Baalath-Beérig, 8
délen Rámatig. Ez a Simeon fiai nemzetségének öröksége az ő családjaik szerint. A Júda fiainak osztály- 9
részéből lőn a Simeon fiainak örökségök, mert a Júda fiainak osztályrésze nagyobb vala mint illett volna
nékik; ezért öröklének Simeon fiai azoknak öröksége között. A sors által való harmadik rész juta a Ze- 10
bulon fiainak az ő családjaik szerint, és lőn az ő örökségöknek határa Száridig. És felmegy az ő határuk 11
nyugotnak, Mareala felé, és éri Dabbasethet, és éri a folyóvizet is, a mely átellenben van Jokneámmal.
Száridtól pedig napkelet felé fordúl Kiszloth-Tábor határára, és tova megy Daberáthnak, és felmegy Ja- 12
fiának. Innen pedig átmegy kelet felé Gittha-Héfernek és Ittha-Kaczinnak, és tova megy Rimmonnak, 13
kerűlvén Néa felé. És ennél kerűl a határ északról Hannathonnak; a széle pedig a Jiftah-Él völgye. To- 14, 15
vábbá Kattáth, Nahalál, Simron, Jidealá és Bethlehem. Tizenkét város és azoknak falui. Ez a Zebulon 16
fiainak öröksége az ő családjaik szerint; ezek a városok és ezeknek falui. A sors által való negyedik rész 17
Issakhárnak, az Issakhár fiainak juta, az ő családjaik szerint. És lőn az ő határuk: Jezréel, Keszuloth és 18
Súnem: Hafaráim, Sion és Anaharath; Rabbith, Kisjon és Ébecz; Remeth, Én-Gannim, Én-Hadda és 19, 20, 21
Béth-Paczczécz. És éri a határ Tábort, Sahaczimát és Béth-Semest, a határuknak széle pedig a Jordán. 22
Tizenhat város és ezeknek falui. Ez az Issakhár fiai nemzetségének öröksége, az ő családjaik szerint: 23
a városok és ezeknek falui. A sors által való ötödik rész pedig juta az Áser fiai nemzetségének az ő 24
családjaik szerint. És lőn az ő határuk: Helkath, Háli, Beten és Aksáf; Alammelek, Ameád és Misál, 25, 26
és éri Karmelt nyugot felé és Sihór-Libnáthot. Azután visszafordúl napkelet felé Béth-Dágonnak, és éri 27
Zebulont és a Jiftah-Él völgyét észak felől, Béth-Émeket és Neiélt, és tovamegy Kabulnak balkéz felől,
És Ebronnak, Rehobnak, Hammonnak és Kánának a nagy Czidonig. Azután visszafordúl a határ Rá- 28, 29
mának, Tyrusnak erős városáig; és újra fordúl a határ Hósznak, a szélei pedig a tengernél vannak Akzib
oldala felől. És Umma, Afék és Rehób. Huszonkét város és ezeknek falui. Ez az Áser fiai nemzetség- 30, 31
ének öröksége az ő családjaik szerint: ezek a városok és ezeknek falui. A sors által való hatodik rész 32
juta a Nafthali fiainak, a Nafthali fiainak az ő családjaik szerint. Lőn pedig a határuk: Heleftől, Elon- 33
tól fogva Czaanannimnál Adámi-Nekebig és Jabneél-Lakkumig; a széle pedig a Jordán vala. Azután 34
fordúl a határ nyugot felé Aznoth-Tábornak; innen pedig tovamegy Hukkóknak, és éri Zebulont dél felől,
Ásert pedig éri nyugot felől, és a Júdát is; a Jordán napkelet felé vala. Erősített városok ezek: Cziddim, 35
Czér, Hammath, Rakkath és Kinnereth, Adáma, Ráma és Hásor, Kedes, Edrei és Én-Hásor, Jireon, 36, 37, 38
Migdal-Él, Horem, Béth-Anath és Béth-Semes. Tizenkilencz város és ezeknek falui. Ez a Nafthali fiai 39
nemzetségének öröksége az ő családjaik szerint: a városok és ezeknek falui. A sors által való hetedik 40
rész juta a Dán fiai nemzetségének az ő családjaik szerint. És lőn az ő örökségüknek határa: Czóra, 41
Estháol és Ir-Semes; Saalabbin, Ajjálon és Jithla; Élon, Timnatha és Ekrón; Eltheké, Gibbethon és 42, 43, 44
Baaláth; Jehud, Bené-Bárak és Gath-Rimmon; Mé-Jarkon és Rakkon, a Jáfó átellenében lévő határral. 45, 46
De tovább méne ezeknél a Dán fiainak határa. Felmenének ugyanis a Dán fiai, és hadakozának Lesem el- 47
len, és el is foglalák azt, és veték azt fegyver élére, és birtokba vevék azt, és lakozának benne, és nevezék
Lesemet Dánnak, az ő atyjoknak Dánnak nevére. Ez a Dán fiai nemzetségének öröksége az ő családjaik 48
szerint: ezek a városok és ezeknek falui. Mikor pedig elvégezték vala a földnek örökbe vételét annak 49
határai szerint, akkor adának Izráel fiai örökséget Józsuénak, a Nun fiának ő közöttök. Az Úr rendelése 50
szerint adák néki azt a várost, a melyet kért vala: Timnath-Szerához az Efraim hegyén, és megépíté azt a
várost, és abban lakozék. Ezek azok az örökségek, a melyeket örökűl adának Eleázár, a pap és Józsué, a 51
Nun fia és az atyáknak fejei az Izráel fiai nemzetségeinek sors szerint, Silóban, az Úr előtt, a gyülekezet
sátorának nyílásánál. Így végezék el a földnek felosztását.

20, 2 Majd szóla az Úr Józsuénak, mondván: Szólj az Izráel fiainak, mondván: Válaszszatok magatoknak
3 menekülésre való városokat, a melyekről szóltam néktek Mózes által, Hogy oda szaladjon a gyilkos, a ki
4 megöl valakit tévedésből, nem szándékosan, és legyenek azok menedékűl nékik a vérbosszúló elől. A ki
pedig beszalad valamelyikbe e városok közűl, álljon az a város kapujába, és beszélje el az ő dolgait a város
véneinek hallatára, és vegyék be őt magok közé a városba, és adjanak néki helyet, hogy velök lakozzék.
5 Hogyha pedig kergeti azt a vérbosszúló, ki ne adják a gyilkost annak kezébe, mert nem szándékosan ölte
6 meg az ő felebarátját, és nem gyűlölte ő azt annakelőtte. És lakozzék abban a városban mindaddig, a
míg ítéletre állhat a gyülekezet elé, a míg meghal a főpap, a ki abban az időben lesz, azután térjen vissza
7 a gyilkos, és menjen haza az ő városába és az ő házába, abba a városba, a melyből elfutott vala. És
kiválaszták Kedest Galileában a Nafthali hegyén, Sikemet az Efraim hegyén és Kirjáth-Arbát, azaz Heb-
8 ront a Júda hegyén. Túl a Jordánon pedig Jérikhótól napkelet felé választák Beczert a pusztában, a sík
földön Rúben nemzetségéből; Rámothot Gileádban, a Gád nemzetségéből, és Gólánt Básánban a Manassé
9 nemzetségéből. Ezek voltak a meghatározott városok mind az Izráel fiainak, mind a jövevénynek, a ki
közöttük tartózkodik vala, hogy oda szaladjon mindaz, a ki megöl valakit tévedésből, és meg ne haljon a
vérbosszúlónak keze által, míg oda nem áll a gyülekezet elé.

21 És hozzámenének a Léviták atyai fejedelmei Eleázárhoz, a paphoz, és Józsuéhoz, a Nun fiához és az
2 atyai fejedelmekhez, a kik valának Izráel fiainak nemzetségei felett, És szólának nékik Silóban, a Ka-
naán földén, mondván: Az Úr megparancsolta Mózes által, hogy adjatok nékünk városokat lakóhelyül,
3 és azokhoz való legelőket barmaink részére. Adák azért Izráel fiai a Lévitáknak az ő örökségökből, az
4 Úrnak rendelése szerint, ezeket a városokat és azoknak legelőit. Esék pedig a sors a Kehátiták család-
jaira, és juta a Léviták közűl való Áron pap fiainak a Júda nemzetségétől, a Simeon nemzetségétől és
5 a Benjámin nemzetségétől sors szerint tizenhárom város; Kehát többi fiainak pedig az Efraim nemzet-
6 ségének családjaitól, Dán nemzetségétől és Manassé fél nemzetségétől sors szerint tíz város. A Gerson
fiainak pedig az Issakhár nemzetségének családjaitól, az Áser nemzetségétől, a Nafthali nemzetségé-
7 től és Manassénak Básánban levő fél nemzetségétől sors szerint tizenhárom város; Mérári fiainak az ő
családjaik szerint a Rúben nemzetségétől, Gád nemzetségétől és Zebulon nemzetségétől tizenkét város.
8 Adák azért Izráel fiai e városokat és ezeknek legelőit a Lévitáknak, a miképen megparancsolta vala az
9 Úr Mózes által, sors szerint. Adák pedig a Júda fiainak nemzetségéből és Simeon fiainak nemzetségéből
10 ezeket a városokat, a melyek névszerint olvashatók. És lőn, hogy esék a sors először a Lévi fiai közűl
11 való Kehátnak családjaiból az Áron fiaira. És adák nékik az Anák atyjának városát, Kirjáth-Arbát, azaz
12 Hebront a Júda hegyén, és annak körülötte levő legelőit; A városnak szántóföldjét és faluit pedig Kál-
13 ebnek, a Jefunné fiának adák birtokául. Az Áron pap fiainak pedig adák a gyilkosok menekülésének
14 városát, Hebront és annak legelőjét, Libnát és annak legelőjét. Jatthirt és annak legelőjét; Estemoát és
15, 16 annak legelőjét; Holont és annak legelőjét, és Debirt és annak legelőjét; Aint és annak legelőjét, Juttát
17 és annak legelőjét, Béth-Semest és annak legelőjét. Kilencz várost e két nemzetségből. A Benjámin
18 nemzetségéből pedig Gibeont és annak legelőjét, Gébát és annak legelőjét; Anathótot és annak legelőjét,
19 Almont és annak legelőjét: négy várost. Az Áron fiainak, a papoknak városai összesen tizenhárom város
20 és azok legelői. A Kéhát fiai családjainak pedig, s a Kehát fiai közűl való többi Lévitáknak városai, az ő
21 sorsuk szerint, az Efraim nemzetségéből valának. Nékik adák ugyanis a gyilkosok menekülésének vá-
22 rosát, Sikemet és annak legelőjét az Efraim hegyén, és Gezert és annak legelőjét. Kibczaimot és annak
23 legelőjét, Béth-Hóront és annak legelőjét: négy várost. A Dán nemzetségéből pedig Elthekét és annak
24 legelőjét, Gibbethont és annak legelőjét. Ajjálont és annak legelőjét; Gath-Rimmont és annak legelőjét;
25 négy várost. A Manassé fél nemzetségéből pedig: Taanákot és annak legelőjét, Gath-Rimmont és annak
26, 27 legelőjét: két várost. Összesen tíz várost és azoknak legelőit a Kehát fiai többi családjainak. A Ger-
son fiainak pedig, a kik a Léviták családjaiból valának, adák a Manassé fél nemzetségéből a gyilkosok
menekülésének városát, Gólánt Básánban és annak legelőjét, és Beesterát és annak legelőjét; két várost.
28, 29 Az Issakhár nemzetségéből pedig: Kisjont és annak legelőjét, Dobráthot, és annak legelőjét, Jármutot
30 és annak legelőjét, és Én-Gannimot és annak legelőjét: négy várost. Az Áser nemzetségéből pedig: Mi-
31 sált és annak legelőjét, Abdont és annak legelőjét, Helkathot és annak legelőjét, és Rehobot és annak
32 legelőjét: négy várost. A Nafthali nemzetségéből pedig: a gyilkosok menekülésének városát, Kedest
Galileában és annak legelőjét, Hammoth-Dórt és annak legelőjét, és Karthant és annak legelőjét: három
33, 34 várost. A Gersoniták összes városai, az ő családjaik szerint, tizenhárom város és azoknak legelői. A
Mérári fiai családjainak pedig, e még hátralevő Lévitáknak, adák a Zebulon nemzetségéből: Jokneámot
35 és annak legelőjét, Karthát és annak legelőjét, Dimnát és annak legelőjét, Nahalált és annak legelőjét;
36, 37 négy várost. A Rúben nemzetségéből pedig: Béczert és annak legelőjét, Jahczát és annak legelőjét, Ke-

démothot és annak legelőjét, és Méfaathot és annak legelőjét: négy várost. A Gád nemzetségéből pedig: 38
a gyilkosok menekülésének városát, Rámothot Gileádban és annak legelőjét, Mahanaimot és annak legelőjét, Hesbont és annak legelőjét; Jaézert és annak legelőjét: összesen négy várost. A Mérári fiainak 39, 40
városai az ő családjaik szerint, a kik a Léviták családjai közűl maradtak fel, valának az ő sorsuk szerint összesen tizenkét város. A Lévitáknak összes városai az Izráel fiainak birtoka között: negyvennyolcz 41
város azoknak legelőivel. Valának ezek a városok a tulajdonképeni város és körülöttök azoknak legelői. 42
Így vala ez mind e városoknál. Megadá azért az Úr Izráelnek mindazt a földet, a mely felől megesküdött 43
vala, hogy odaadja azt az ő atyáiknak. És bírák azt, és lakozának abban. Nyugodalmat is ada nékik az 44
Úr mindenfelől, szintén úgy, a mint megesküdött vala az ő atyáiknak. És senki nem állott meg ellenökben valamenynyi elleségeik közűl; minden ellenségöket kezökbe adá az Úr. Nem esett el csak egy szó is 45
mindama jó szóból, a melyet szólott vala az Úr az Izráel házának. Mindaz betelt.

Akkor hivatá Józsué a Rúbenitákat, a Gáditákat és a Manassé fél nemzetségét. És monda nékik: Ti **22**, 2
megtartottátok mindazt, a mit Mózes, az Úrnak szolgája parancsolt néktek, és hallgattatok az én szómra
mindenben, a mit parancsoltam néktek; Nem hagytátok el a ti atyátokfiait immár sok nap óta mind 3
e mai napig, és megtartottátok a megtartandókat, az Úrnak, a ti Isteneteknek parancsolatját. Most 4
pedig nyugodalmat adott az Úr, a ti Istenetek a ti atyátokfiainak, a mint megmondta vala nékik; most
azért térjetek vissza, és menjetek a ti sátraitokba, a ti örökségteknek földére, a melyet Mózes, az Úrnak
szolgája adott vala néktek túl a Jordánon. Csak igen vigyázzatok, hogy teljesítsétek a parancsolatot és a 5
törvényt, a melyet parancsolt néktek Mózes az Úrnak szolgája, hogy szeressétek az Urat a ti Isteneteket,
és járjatok minden ő útján, és tartsátok meg az ő parancsolatait, és ragaszkodjatok hozzá, és szolgáljatok
néki teljes szívetekből és teljes lelketekből. És megáldá őket Józsué, azután elbocsátá őket, és elmenének 6
az ő sátraikba. Mert a Manassé nemzetsége felének Mózes adott vala örökséget Básánban; a másik 7
felének pedig Józsué adott az atyafiaival a Jordánon innen napnyugot felől. És a mikor elbocsátá is őket
Józsué az ő sátraikba, akkor is megáldá őket, És szóla nékik, mondván: Nagy gazdagsággal térjetek 8
vissza sátraitokba, és igen sok barommal, ezüsttel, aranynyal, rézzel, vassal és igen sok ruhával. Az
ellenségeitektől vett zsákmányt oszszátok meg a ti atyátokfiaival. Visszatérének azért, és elmenének a 9
Rúben fiai, a Gád fiai és a Manassé fél nemzetsége Izráel fiaitól, Silóból, a mely Kanaán földén van, hogy
menjenek Gileád földére, az ő örökségüknek földébe, a melyben örökséget vőnek az Úr rendelése szerint
Mózes által. Mikor a Jordán mellékére értek, a mely még Kanaán földén van, építének a Rúben fiai, 10
Gád fiai és Manassé fél nemzetsége ott a Jordán mellett oltárt, nagy, láttatós oltárt. Meghallák pedig 11
Izráel fiai, hogy ezt mondják vala: Ímé a Rúben fiai, Gád fiai és Manassé fél nemzetsége oltárt építettek
átellenben a Kanaán földével, a Jordán mellékén, Izráel fiainak oldala felől. A mint meghallák Izráel 12
fiai, egybegyűle Izráel fiainak egész gyülekezete Silóban, hogy hadakozni induljanak fel ellenök. Küldék 13
pedig Izráel fiai a Rúben fiaihoz, Gád fiaihoz és a Manassé fél nemzetségéhez Gileád földére Fineást,
Eleázárnak, a papnak fiát; Tíz fejedelmet is vele, egy-egy fejedelmet az ősök háza szerint Izráelnek 14
minden nemzetségéből. Ezek mind fejedelmei valának az ő őseik házának, Izráelnek ezerei között. És 15
eljutának a Rúben fiaihoz, a Gád fiaihoz és a Manassé fél nemzetségéhez a Gileád földére, és szólának ő
velök, mondván: Így szól az Úrnak egész gyülekezete: Micsoda vétek ez, a melylyel vétkeztetek Izráelnek 16
Istene ellen, hogy immár elfordultatok az Úrtól, építvén magatoknak oltárt, hogy pártot üssetek immár
az Úr ellen?! Avagy kevés-é nékünk a Peór miatt való hamisságunk, a miből ki sem tisztultunk még 17
mind e napig, és a miért csapás lőn az Úrnak gyülekezetén? És ti elfordultatok immár az Úrtól; pedig 18
ha ti pártot üttök ma az Úr ellen: holnap majd Izráelnek egész gyülekezete haragszik meg. Ha pedig 19
tisztátalannak tetszik előttetek a ti örökségeteknek föld je: úgy jőjjetek át az Úr örökségének földjére,
a hol ott áll az Úrnak sátora, és legyetek örökösökké mi közöttünk; de az Úr ellen ne üssetek pártot, és
ellenünk se üssetek pártot, építvén magatoknak oltárt, az Úrnak, a mi Istenünknek oltárán kivűl. Avagy 20
nem Ákán, a Zéra fia vétkezék-é nagy vétekkel az Istennek szentelt dolog ellen; mégis az Izráelnek egész
gyülekezete ellen lőn a harag! És az a férfiú nem egymaga halt meg az ő bűnéért! Felelének pedig a 21
Rúben fiai, a Gád fiai és a Manassé fél nemzetsége, és szólának az Izráel ezereinek fejeihez: Az Istenek 22
Istene az Úr, az Istenek Istene az Úr: ő tudja, és az Izráel is megtudja. Ha pártütésből és ha az Úr
ellen való vétekből van ez: ne tartson meg minket e napon! Ha azért építettünk magunknak oltárt, 23
hogy elforduljunk az Úrtól, vagy pedig hogy áldozzunk azon egészen égőáldozatot és ételáldozatot; vagy
hogy tegyünk arra hálaadásnak áldozatját:- lássa meg ezt ő maga az Úr! Hát nem inkább a miatt 24
való féltünkben cselekedtük-é ezt, hogy így gondolkoztunk: Maholnap így szólhatnak a ti fiaitok a mi
fiainkhoz, mondván: Mi közötök van néktek az Úrhoz, Izráel Istenéhez? Hiszen határt vetett az Úr 25

mi közöttünk és ti közöttetek Rúben fiai és Gád fiai-a Jordánt; nincsen néktek részetek az Úrban! És
26 elidegeníthetnék a ti fiaitok a mi fiainkat, hogy ne féljék az Urat! Mondottuk azért: Nosza fogjunk hozzá,
27 hogy építsünk oltárt, se nem egészen égőáldozatra, se nem véres áldozatra; Hanem hogy bizonyság legyen az mi közöttünk és ti közöttetek, és a mi utánunk való nemzetségeink között, hogy szolgálni akarjuk az Urat ő előtte a mi egészen égőáldozatainkkal, véres áldozatainkkal és hálaáldozatainkkal, és
28 hogy ne mondhassák a ti fiaitok maholnap a mi fiainknak: Nincs néktek részetek az Úrban. Mondottuk azért: Ha így szólanának maholnap nékünk vagy a mi nemzetségeinknek, ezt mondjuk majd: Lássátok az Úr oltárának mássát, a melyet a mi atyáink készítettek, nem egészen égőáldozatra, sem nem véres
29 áldozatra, hanem hogy bizonyság legyen mi közöttünk és ti közöttetek! Távol legyen tőlünk, hogy pártot üssünk az Úr ellen, és elforduljunk immár az Úrtól, építvén oltárt égőáldozatra, ételáldozatra és véres
30 áldozatra az Úrnak, a mi Istenünknek oltárán kivűl, a mely az ő sátora előtt van! Hallván pedig Fineás, a pap és a gyülekezetnek fejedelmei és Izráel ezereinek fejei, a kik vele valának, a beszédeket, a melyeket
31 szólottak vala a Rúben fiai, a Gád fiai és a Manassé fiai: tetszésre találtak vala előttök. És monda Fineás, az Eleázár pap fia a Rúben fiainak, Gád fiainak és a Manassé fiainak: Ma tudtuk meg, hogy köztünk van az Úr, mivelhogy nem vétkeztetek e vétekkel az Úr ellen. Most megszabadítottátok Izráel
32 fiait az Úr kezéből. Visszatére azért Fineás, az Eleázár pap fiai és a fejedelmek a Rúben fiaitól, a Gád
33 fiaitól a Gileád földéről a Kanaán földére Izráelnek fiaihoz, és megbeszélék nékik e dolgot. És tetszésre talált e dolog Izráel fiai előtt is, és áldák az Istent Izráel fiai, és nem mondák, hogy hadakozni menjenek
34 fel ellenök, hogy elveszessék a földet, a melyben lakoznak a Rúben fiai és a Gád fiai. Az oltárt pedig így nevezék Rúben fiai és a Gád fiai: Bizonyság ez közöttünk, hogy az Úr az Isten.

23 Lőn pedig sok nappal azután, hogy nyugodalmat adott vala az Úr Izráelnek minden ő körülötte lévő
2 ellenségeitől: megvénhedék Józsué és megidősödék. Előhívá ekkor Józsué az egész Izráelt, annak véneit,
3 fejeit, biráit és felügyelőit, és monda nékik: Én megvénhedtem és megidősödtem. Magatok is láttatok mindent, a mit az Úr, a ti Istenetek mind eme népekkel cselekedett ti előttetek; mivelhogy maga az Úr,
4 a ti Istenetek harczolt érettetek. Ímé elosztám néktek sors által a fenmaradt népeket örökségül a ti nemzetségeitek szerint, a Jordántól kezdve, és mindazokat a népeket, a melyeket kipusztítottam, és a
5 nagy tengert is napnyugat felől. Az Úr pedig, a ti Istenetek kiűzi őket a ti orczátok elől, és kiűzi őket ti előletek, hogy örököseivé legyetek az ő földüknek, a mint megmondotta vala néktek az Úr, a ti Istenetek.
6 Legyetek azért igen erősek, hogy megtartsátok és megcselekedjétek mind azt, a mi meg van írva a Mózes
7 törvényének könyvében; hogy el ne távozzatok attól se jobbkézre, se balkézre; Hogy össze ne elegyedjetek ezekkel a népekkel, azokkal, a melyek fenmaradtak közöttetek; isteneiknek nevét ki se ejtsétek, azokra
8 ne esküdjetek, se ne szolgáljatok nékik, se előttök meg ne hajoljatok; Hanem ragaszkodjatok az Úrhoz, a
9 ti Istenetekhez, a miképen e mai napig cselekedtetek! Ezért űzött ki az Úr előletek nagy és erős népeket;
10 a mi pedig titeket illet, senki meg nem állhatott ellenetekben mind e napig. Egy férfiú közületek elűz
11 ezeret, mert az Úr, a ti Istenetek az, a ki harczol érettetek, a miképen megmondta vala néktek. Azért
12 igen vigyázzatok magatokra, hogy szeressétek az Urat, a ti Isteneteket! Mert ha elfordulván elfordultok tőle és ragaszkodtok e népek maradékaihoz, a melyek itt maradtak ti közöttetek; és sógorságot köttök ő
13 velök és összeelegyedtek velök és ők veletek: Bizonynyal megtudjátok majd, hogy az Úr, a ti Istenetek ki nem űzi többé e népeket ti előletek; sőt inkább lésznek ti néktek tőrré és hurokká, oldalaitokban ostorrá, szemeitekben pedig tövisekké, míglen kivesztek erről a jó földről, a melyet az Úr, a ti Istenetek adott ti
14 néktek. Én pedig ímé megyek már a minden földinek útján: Tudjátok meg azért teljes szívetek és teljes lelketek szerint, hogy egy szó sem esett el mindama jó szóból, a melyeket az Úr, a ti Istenetek szólott
15 vala felőletek. Minden betelt rajtatok, egy szó sem esett el azokból! De a miképen betelt rajtatok mind az a jó szó, a melyeket az Úr, a ti Istenetek szólott vala felőletek: akképen teljesíti majd rajtatok mind a gonosz szót is az Úr, míglen kipusztít titeket e jó földről, a melyet az Úr, a ti Istenetek adott ti néktek.
16 Ha átalhágjátok az Úrnak, a ti Isteneteknek szövetségét, a melyet parancsolt néktek, és elmentek és szolgáltok idegen isteneknek, és meghajoltok azok előtt: akkor felgerjed ellenetek az Úrnak haragja, és hamar kivesztek e jó földről, a melyet ő adott néktek.

24 Józsué pedig összegyűjté Izráelnek minden nemzetségét Síkembe, és előhívá Izráelnek véneit, fejeit,
2 biráit és felügyelőit, és oda állának az Úr elébe. És monda Józsué az egész népnek: Ezt mondja az Úr, Izráelnek Istene: A folyóvizen túl lakoztak régenten a ti atyáitok: Tháré, Ábrahámnak atyja és
3 Nákhórnak atyja, az idegen isteneknek szolgáltak vala. De áthozám a ti atyátokat Ábrahámot a folyóvíz túlsó oldaláról, és elhordozám őt az egész Kánaán földén, és megsokasítám az ő magvát; és adám néki
4 Izsákot. Izsáknak pedig adám Jákóbot és Ézsaut. És Ézsaunak a Seír hegyét adám birtokul, Jákób
5 pedig és az ő fiai alámenének Égyiptomba. Majd elküldém Mózest és Áront, és megverém Égyiptomot

úgy, a hogy cselekedtem vala közöttök; azután pedig kihoztalak vala titeket. 6
És kihozom a ti atyáitokat Égyiptomból, és jutátok a tengerhez, és űzék az égyiptomiak a ti atyáitokat szekerekkel és lovasokkal a Verestengerig. 7
Akkor az Úrhoz kiáltának, és homályt vete ti közétek és az égyiptomiak közé, és rájok vivé a tengert és elborítá őket. Szemeitek is látták azt, a mit cselekedtem vala az égyiptomiakkal; ti pedig sok ideig lakoztatok a pusztában. 8
Majd elhozálak titeket az Emoreusok földére, a kik túl laktak vala a Jordánon, és hadakozának ellenetek; de kezetekbe adám őket, és bírátok az ő földüket, őket pedig eltörlém a ti orczátok elől. 9
Majd felkele Bálák, a Czippor fia, Moábnak királya, és hadakozék Izráellel, és elkülde és hivatá Bálámot, a Beór fiát, hogy átkozzon meg titeket. 10
De nem akarám meghallgatni Bálámot, ezért áldva áldott vala titeket, és megszabadítálak titeket az ő kezéből. 11
Majd általjövétek a Jordánon, és jutátok Jérikhóba, és hadakozának veletek Jérikhónak urai: az Emoreus, Perizeus, Kananeus, Khittheus, Girgazeus, Khivveus és Jebuzeus; de kezetekbe adám őket. 12
Mert elbocsátám előttetek a darázsokat, és űzék azokat előletek: az Emoreusok két királyát, de nem a te fegyvered által, de nem a te kézíved által!
És adék néktek földet, a melyben nem munkálkodtál, és városokat, a melyeket nem építettetek vala, mégis bennök laktok; szőlőket és olajfákat, a melyeket nem ti ültettetek, de esztek azokról. 13
Azért hát féljétek az Urat, és szolgáljatok néki tökéletességgel és hűséggel; és hányjátok el az isteneket, a kiknek szolgáltak a ti atyáitok túl a folyóvizen és Égyiptomban, és szolgáljatok az Úrnak. 14
Hogyha pedig rossznak látjátok azt, hogy szolgáljatok az Úrnak: válaszszatok magatoknak még ma, a kit szolgáljatok; akár azokat az isteneket, a kiknek a ti atyáitok szolgáltak, a míg túl valának a folyóvizen, akár az Emoreusok isteneit, a kiknek földjén lakoztok: én azonban és az én házam az Úrnak szolgálunk. 15
A nép pedig felele, és monda: Távol legyen tőlünk, hogy elhagyjuk az Urat, szolgálván idegen isteneknek! 16
Sőn inkább az Úr, a mi Istenünk az, a ki felhozott minket és atyáinkat Égyiptom földéből, a szolgák házából, és a ki ezeket a nagy jeleket tette a mi szemeink előtt, és megtartott minket minden útunkban, a melyen jártunk, és mind ama népek között, a melyek között általjöttünk; 17
És kiűzött az Úr minden népet, az Emoreust is, e földnek lakóját, a mi orczánk elől: Mi is szolgálunk az Úrnak, mert ő a mi Istenünk! 18
Józsué pedig monda a népnek: Nem szolgálhattok az Úrnak, mert szent Isten ő, féltőn szerető Isten ő; nem bocsátja meg a ti vétkeiteket és bűneiteket. 19
Hogyha elhagyjátok az Urat, és szolgáltok idegen isteneknek: akkor elfordúl és roszszal illet benneteket, és megemészt titeket, minekutána jól cselekedett veletek. 20
Akkor monda a nép Józsuénak: Nem, mert mi az Úrnak szolgálunk!
Józsué pedig monda a népnek: Bizonyságok vagytok magatok ellen, hogy ti választottátok magatoknak az Urat, hogy néki szolgáljatok. És mondának: Bizonyságok! 21, 22
Most azért hányjátok el az idegen isteneket, a kik köztetek vannak, és hajtsátok sziveteket az Úrhoz, Izráelnek Istenéhez. 23
És monda a nép Józsuénak: Az Úrnak, a mi Istenünknek szolgálunk, és az ő szavára hallgatunk. 24
Szerze azért Józsué szövetséget a néppel e napon, és ada eleibe rendelést és végzést Síkemben. 25
És beírá Józsué e dolgokat az Isten törvényének könyvébe, és vőn egy nagy követ, és oda helyhezteté azt a cserfa alá, a mely vala az Úrnak szent házában. 26
És monda Józsué az egész népnek: Ímé ez a kő lesz ellenünk bizonyságúl; mert ez hallotta az Úrnak minden beszédét, a melyet szólott vala nékünk; és lesz ellenetek bizonyságúl, hogy ne hazudjatok a ti Istenetek ellen. 27
És elbocsátá Józsué a népet, kit-kit a maga örökségébe. 28, 29
És lőn e dolgok után, hogy meghala Józsué, a Nun fia, az Úrnak szolgája, száztíz esztendős korában, 30
És eltemeték őt az ő örökségének határában Timnát-Szérában, a mely az Efraim hegyén van, a Gaas hegytől észak felé.
Izráel pedig az Urat szolgálta vala Józsuénak minden idejében, és a véneknek is minden idejökben, a kik hosszú ideig éltek Józsué után, és a kik tudják vala minden cselekedetét az Úrnak, a melyet cselekedett vala Izráellel. 31
A József csontjait pedig, a melyeket felhoztak vala Izráel fiai Égyiptomból, eltemették Síkemben, a mezőnek abban a részében, a melyet szerzett vala Jákób Hámornak, a Síkem atyjának fiaitól száz pénzen; és lőnek a József fiainak örökségévé. 32
Meghala Eleázár is, Áronnak fia, és eltemeték őt Gibeáthban, az ő fiának Fineásnak városában, a mely néki adatott az Efraim hegyén. 33

BIRÁK

1 És lőn Józsué halála után, hogy megkérdék az Izráel fiai az Urat, mondván: Ki menjen legelőször
2 közűlünk a Kananeusra, hogy hadakozzék ő ellene? És monda az Úr: Júda menjen! Ímé az ő
3 kezébe adtam azt a földet. Ekkor monda Júda az ő atyjafiának Simeonnak: Jer velem együtt a
nékem sors által jutott örökségbe, hogy hadakozzunk a Kananeus ellen, és én is elmegyek veled
4 a néked sors által jutott örökségbe. És Simeon elméne vele. És felméne Júda, és kezökbe adá az Úr a
5 Kananeust és a Perizeust, és levágtak közűlök Bézekben tízezer embert. És találák Adonibézeket Bézek-
6 ben, és hadakozának ő ellene, és megverék a Kananeust és a Perizeust. És megfutamodott Adonibézek,
7 de űzőbe vevék, és elfogván őt, elvágták kezeinek és lábainak hüvelykújjait. Ekkor monda Adonibézek:
Hetven király szedeget vala asztalom alatt, a kiknek elvágattam kezeik és lábaik hüvelykújjait; a mint
8 én cselekedtem, úgy fizetett nékem az Isten. Azután elvivék őt Jeruzsálembe, és ott meghala. Azután
Jeruzsálem ellen hadakoztak a Júda fiai, és elfoglalván azt, lakosait levágák fegyvernek élivel, a várost
9 pedig lángba borították. Azután pedig alámenének a Júda fiai, hogy harczoljanak a hegységen, a déli
10 tartományban és a lapályon lakó Kananeus ellen. És elment Júda a Hebronban lakó Kananeus ellen,
11 Hebron neve azelőtt Kirjáth-Arba volt, és megverték Sésait, Achimánt és Thalmáit. Onnan pedig méne
12 Debir lakói ellen. Debir neve pedig azelőtt Kirjáth-Széfer volt. És monda Káleb: A ki Kirjáth-Széfert
13 megveri és elfoglalja, annak feleségül adom az én leányomat Akszát. És elfoglalá azt Othniel, Kénáz
14 fia, Káleb öcscse, és néki adá Akszát, az ő leányát feleségül. És lőn, hogy a mikor eljöve az, biztatá őt,
15 hogy kérjen mezőt az ő atyjától. Leszálla azért a szamárról, Káleb pedig monda néki: Mi bajod van? Ő
pedig monda néki: Adj áldást nékem! mert déli vidékre helyheztettél engem, adj most vízforrásokat is.
16 És néki adá Káleb a felső forrást és az alsó forrást. És Kaneusnak, a Mózes ipának fiai is felmentek a
pálmák városából a Júda fiaival a Júda pusztájára, mely délre van Aradtól, és elmentek és letelepedtek
17 a nép között. És elment Júda az ő atyjafiával, Simeonnal, és megverék a Czéfátban lakó Kananeust, és
18 elpusztították azt, és elnevezték a várost Hormának. Azután elfoglalta Júda Gázát és annak határát,
19 Askelont és annak határát, Ekront és annak határát. Vala pedig az Úr Júdával, és kiűzé a hegység
20 lakóit; de a völgy lakóit nem lehetett kiűzni, mert vas-szekereik voltak. És Kálebnek adták Hebront, a
21 mint meghagyta volt Mózes, és kiűzé onnan Anák három fiát. De a Jebuzeust, Jeruzsálemnek lakóját
nem űzték el a Benjámin fiai, és ezért lakik a Jebuzeus a Benjámin fiaival Jeruzsálemben még máig is.
22, 23 És felméne a József háza is, Béthel ellen, és az Úr volt ő vele. És kikémlelteté a József háza Béthelt. A
24 város pedig régenten Lúz volt. És látának a kémek egy férfiút, a ki a városból jött vala, és mondának
25 néki: Mutasd meg a város bejárását, és irgalmasságot cselekszünk veled. És mikor ez megmutatta né-
26 kik a város bejárását, a várost fegyver élére hányták; de azt a férfiút és egész háza népét elbocsáták. És
elment az a férfiú a Khitteusok földére, és várost épített, és elnevezé azt Lúznak. Ez annak neve mind e
27 mai napig. És nem űzte el Manassé a lakosokat sem Béthseánból és annak mezővárosaiból, sem Taanak-
ból és mezővárosaiból, sem Dórból és mezővárosaiból, sem a Jibleámnak és mezővárosainak lakosait, sem
28 Megiddónak és mezővárosainak lakosait. És a Kananeusnak tetszett ott lakni azon a földön. És mikor
29 Izráel megerősödött, adófizetőjévé tette a Kananeust; de elűzni nem űzte el. És Efraim sem űzte ki a
30 Kananeust, a ki Gézerben lakott; hanem a Kananeus ott lakott közöttük Gézerben. Zebulon sem űzte
el sem Kitron lakosait, sem Nahalólnak lakóit, hanem közöttük lakozott a Kananeus, és adófizetőikké
31 lettek. Áser sem űzte el sem Akkó, sem Sidon, sem Akhláb, sem Akzib, sem Helba, sem Afik, sem Rehob
32, 33 lakóit. És ott lakott Áser a Kananeusok, a föld lakói között, mert nem űzte el őket. Nafthali sem űzte
el sem Béth-Semes lakosait, sem Béth-Anath lakóit, hanem ott lakott a Kananeusok, a föld lakói között,
34 és Béth-Semes és Béth-Anath lakói adófizetőikké lettek. Az Emoreusok pedig felszorították a Dán fi-
35 ait a hegységbe, mert nem engedték meg, hogy lejőjjenek a völgybe. És az Emoreusoknak tetszett ott
lakni a Héresz hegységen, Ajalonban és Saalbimban; de mikor a József házának keze rájok nehezedett,
36 adófizetőkké lettek. Az Emoreusok határa pedig az Akrabbim hágójától és Sélától fölfelé volt.

2 Felméne pedig az Úrnak angyala Gilgálból Bókimba, és monda: Én vezettelek fel titeket Égyiptomból,
és hoztalak benneteket erre a földre, a mely felől megesküdtem a ti atyáitoknak, és mondék: Nem bontom
2 fel az én szövetségemet ti veletek soha örökké. Csakhogy ti se kössetek frigyet ennek a földnek lakosival,
3 rontsátok le az ő oltáraikat; de ti nem hallgattatok az én szómra. Miért cselekedtétek ezt? Annakokáért
azt mondom: Nem űzöm el őket előletek, hanem legyenek néktek mint tövisek a ti oldalaitokban, és az ő
4 isteneik legyenek ti néktek tőr gyanánt. És lőn, hogy mikor az Úrnak angyala ezeket mondá az Izráel

minden fiainak: felemelé a nép az ő szavát és síra. És elnevezték azt a helyet Bókimnak, és áldozának 5
ott az Úrnak. És elbocsátá Józsué a népet, és elmenének az Izráel fiai, kiki az ő örökségébe, hogy bírják 6
a földet. És a nép az Urat szolgálta Józsuénak egész életében, és a véneknek minden napjaiban, a kik 7
hosszú ideig éltek Józsué után, a kik látták az Úrnak minden nagy dolgait, melyeket cselekedett vala
Izráellel. És meghalt Józsué, a Nun fia, az Úr szolgája, száztíz esztendős korában. És eltemeték őt 8, 9
örökségének határában, Timnát-Héreszben, az Efraim hegyén, északra a Gaas hegyétől. És az az egész 10
nemzetség gyűjteték az ő atyáihoz, és támadott más nemzetség ő utánok, a mely nem ismerte sem az
Urat, sem az ő cselekedeteit, melyeket cselekedett Izráellel. És gonoszúl cselekedtek az Izráel fiai az 11
Úrnak szemei előtt, mert a Baáloknak szolgáltak. És elhagyák az Urat, atyáik Istenét, a ki kihozta őket 12
Égyiptom földéből, és más istenek után jártak, a pogány népek istenei közűl, a kik körülöttük voltak, és
azok előtt hajtották meg magukat, és haragra ingerelték az Urat. És elhagyták az Urat, és szolgáltak 13
Baálnak és Astarótnak. És felgerjedett az Úrnak haragja Izráel ellen, és adá őket a ragadozók kezébe, 14
és elragadozák őket, és adá őket a körülöttük való ellenségeik kezébe, és még csak megállani sem bírtak
ellenségeik előtt. A hova csak kivonultak, mindenütt ellenök volt az Úr keze rontásukra, a mint meg- 15
mondotta volt az Úr, és a mint megesküdt volt az Úr nékik. És igen megnyomorodának. És támasztott 16
az Úr birákat, a kik megszabadíták őket szorongatóiknak kezéből. De biráikra sem hallgattak, hanem 17
más istenekkel paráználkodtak, és azoknak hajtották meg magukat, és hamar letértek az útról, a me-
lyen atyáik jártak, kik az Úrnak parancsára hallgattak; ők nem cselekedtek így. Mert mikor birákat 18
támasztott az Úr nékik, az Úr maga volt a bíróval, és megszabadította őket ellenségeik kezéből a bíró
egész idejére, mert megindult az Úr panaszaikon, melyeket emeltek elnyomóik és szorongatóik miatt.
De mihelyt a biró meghalt, visszatértek, és jobban megromlottak, mint atyáik; más istenek után jártak, 19
azoknak szolgáltak, és azok előtt hajtották meg magukat, föl nem hagytak cselekedeteikkel és nyakas
magaviseletökkel. Ezért felgerjedett az Úrnak haragja Izráel ellen, és monda: Mivelhogy általhágta ez a 20
nemzetség az én szövetségemet, melyet atyáiknak parancsoltam, és nem hallgatott az én szavamra: Én 21
sem űzök ki többé senkit sem előlük azon pogányok közűl, a kiket meghagyott Józsué, a mikor meghalt;
Hanem azok által kísértem Izráelt, ha vajjon megtartják-é az Úrnak útát, járván azon, a miképen meg- 22
tartották az ő atyáik, avagy nem? Ezért hagyta meg az Úr ezeket a pogányokat, és nem is űzte ki hamar, 23
és nem adta őket Józsué kezébe.

Ezek pedig a pogányok, a kiket meghagyott az Úr, hogy azok által kísértse Izráelt, azokat, a kik nem **3**
ismerték a Kanaánért való harczokat, Csak azért, hogy az Izráel fiainak nemzetségei megismerjék, hogy 2
tanítsa őket hadakozásra, csak azokat, a kik azelőtt ezt nem tudták: A Filiszteusok öt fejedelemsége, 3
a Kananeusok mindnyájan, és a Sidoniusok, meg a Khivveusok, a kik a Libánon hegyén laknak, a Ba-
álhermon hegyétől fogva Hamath bemeneteléig. Kik azért hagyattak meg, hogy megkísértse általok az 4
Úr Izráelt, hogy meglássa, vajjon engedelmeskednek-é az Úr parancsolatainak, melyeket parancsolt az ő
atyáiknak Mózes által? Így az Izráel fiai a Kananeusok, Khitteusok, Emoreusok, Perizeusok, Khivveu- 5
sok és Jebuzeusok között laktak, És azok leányait vették magoknak feleségül, a saját leányaikat pedig 6
oda adták azok fiainak, és szolgálák azoknak isteneit. És gonoszúl cselekedtek az Izráel fiai az Úr sze- 7
mei előtt, és elfelejtkezének az Úrról, az ő Istenökről, és a Baáloknak és Aseráknak szolgáltak. Ezért 8
felgerjedett az Úrnak haragja az Izráel ellen, és adá őket Kusán-Risathaimnak, Mesopotámia királyának
kezébe, és nyolcz évig szolgáltak az Izráel fiai Kusán-Risathaimnak. Ekkor az Úrhoz kiáltának az Iz- 9
ráel fiai, és az Úr szabadítót támasztott az Izráel fiainak, a ki megszabadítá őket: Othnielt, Kénáz fiát,
Káleb öcscsét. És az Úrnak lelke vala ő rajta, és bíráskodott Izráelben, és a mint kiméne a hadra, az 10
Úr kezébe adta Kusán-Risathaimot, Mesopotámia királyát, és ránehezült keze Kusán-Risathaimra. És 11
megnyugovék a föld negyven esztendeig, és meghalt Othniel, a Kénáz fia. De az Izráel fiai ismét gono- 12
szúl cselekedének az Úr szemei előtt, és megerősítette az Úr Eglont, Moáb királyát Izráel ellen, azért,
mert gonoszúl cselekedtek az Úrnak szemei előtt. Ez magához gyűjtötte Ammonnak és Amáleknek fiait, 13
és elment, és megverte Izráelt, és elfoglalták a pálmák városát. És szolgálák az Izráel fiai Eglont, a 14
Moáb királyát tizennyolcz esztendeig. Ekkor megint az Úrhoz kiáltottak Izráel fiai, és az Úr szabadítót 15
támasztott nékik: Ehudot, Gérának fiát, ki Jemininek volt a fia, a ki suta volt. És mikor az Izráel fiai
ajándékot küldének általa Eglonnak, a Moáb királyának, Ehud szerze magának egy kétélű kardot, egy 16
singnyi hosszút, és azt az ő ruhája alatt a jobb tomporára övezé. És bemutatá az ajándékot Eglonnak, 17
Moáb királyának. Eglon pedig igen kövér ember vala. És lőn, hogy mikor elvégezé az ajándék bemutatá- 18
sát, elbocsátá az embereket, a kik az ajándékot vitték vala. Ő maga pedig visszatért a Gilgál közelében 19

lévő kőbányáktól és monda: Titkos beszédem van veled, óh király! És ez monda: Hallgass! és kimenének
20 előle mindnyájan, kik állanak vala körülötte. És Ehud akkor ment be hozzá, mikor épen az ő hűsölő
felházában ült magányosan, és monda Éhud néki: Istennek beszéde van nálam te hozzád. És fölkele az
21 a királyi székből. Akkor kinyújtá Ehud az ő balkezét, és kirántá kardját a jobb tomporáról, és beleüté
22 azt annak hasába. És beméne még a markolatja is a vasa után és berekeszté a háj a fegyver vasát, mert
23 nem vonta ki a kardot annak hasából, sőt átment annak vékonyán. Általméne pedig Ehud a csarnokon,
24 minekutána bevonta maga után a felház ajtait, és bezárta. A mint ő kiméne, jövének annak szolgái,
és láták, hogy ímé a felház ajtai be vannak zárva, és mondának: Bizonyára szükségét végzi a hűsölő
25 kamarájában. De mikor váltig várakoztak és ímé nem nyitotta meg a felház ajtaját, fogák a kulcsot és
26 megnyiták: és ímé az ő urok ott feküdt a földön halva. Ehud pedig elmenekült vala, míg azok késedel-
27 mezének, és elhaladván a kőbányák mellett, Szeiráhba futott. És a mikor oda megérkezett, kürtjébe fújt
28 az Efraim hegyén, és alámenének ő vele az Izráel fiai a hegyről, és ő előttük. És monda nékik: Jertek
utánam, mert kezetekbe adta az Úr a ti ellenségeteket, Moábot. És levonultak ő utána, és elfoglalák a
29 Jordán réveit, melyek Moáb felé vezettek, és nem engedtek azokon senkit általkelni. És leöltek a Moábi-
30 ták közűl akkor mintegy tízezer embert, mind erős és vitéz férfiakat, úgy hogy egy sem menekült el. Így
31 aláztatott meg Moáb abban az időben Izráel keze alatt. És megnyugovék a föld nyolczvan esztendeig. Ő
utána pedig Sámgár, Anáthnak fia volt a bíró, a ki hatszáz Filiszteus férfiút ölt meg egy ökörösztökével,
és megszabadítá ő is Izráelt.

4, 2 De az Izráel fiai azután is gonoszúl cselekedének az Úrnak szemei előtt, mikor Ehud meghalt. Azért
adá őket az Úr Jábinnak, a Kanaán királyának kezébe, a ki Hásorban uralkodott; seregének vezére pedig
3 Sisera volt. Ez a pogányok városában, Harósethben lakott. És kiáltának az Izráel fiai az Úrhoz, mert
4 kilenczszáz vas-szekere volt, és húsz esztendeig zsarnokoskodott az Izráel fiai felett erőszakkal. Ebben
5 az időben Debora, a prófétanő, a Lappidoth felesége volt bíró Izráelben. És ő a Debora-pálmája alatt
6 lakott Ráma és Béthel között, az Efraim hegyén, és ide jöttek fel hozzá az Izráel fiai törvényre. És
elkülde és hivatá Bárákot, az Abinoám fiát, Kedes-Nafthaliból, és monda néki: Avagy nem parancsolta-é
meg az Úr, Izráelnek Istene: Menj és vonulj fel a Thábor hegyére, és végy magadhoz tízezer embert a
7 Nafthali és a Zebulon fiai közűl? És te ellened kihozom a Kison patakjához Siserát, Jábin hadvezérét, az
8 ő szekereit és seregét, és kezedbe adom őt. És monda néki Bárák: Ha velem jösz, elmegyek; de ha nem
9 jösz el velem, én sem megyek. Ki felele: Elmenvén elmegyek te veled, csakhogy nem a tied lesz a dicsőség
az útban, a melyre mégy, mert asszony kezébe adja az Úr Siserát. És felkele Debora, és elméne Bárákkal
10 Kedes felé. Összegyűjté annakokáért Bárák Zebulont és Nafthalit Kedesbe, és elvive magával tízezer
11 embert, és elméne vele Debora is. A Kenteus Héber pedig elvált a Keneusoktól, Hobábnak, a Mózes
12 ipának fiaitól, és sátorát a Saanaim tölgyesénél vonta fel, mely Kedes mellett van. Hírül vivék pedig
13 Siserának, hogy Bárák, az Abinoám fia felvonult a Thábor hegyére. Egybegyűjté azért Sisera minden
szekereit, a kilenczszáz vas-szekeret, és egész népét, mely vele volt, a pogányok városából, Harósethből, a
14 Kison patakjához. És monda Debora Báráknak: Kelj fel, mert ez a nap az, a melyen kezedbe adja az Úr
15 Siserát! hisz maga az Úr vezet téged! És alájöve Bárák a Thábor hegyéről, és tízezer ember ő utána. És
megrettenté az Úr Siserát minden szekereivel és egész táborával fegyvernek élivel Bárák előtt, annyira,
16 hogy Sisera leugrott szekeréről, és gyalog futott. Bárák pedig a szekereket és a tábort egész Harósethig,
a pogányok városáig űzé, és Siserának egész tábora elhulla fegyvernek éle miatt, még csak egyetlen egy
17 sem maradt meg. Sisera pedig gyalog futott Jáhelnek, a Keneus Héber feleségének sátoráig, mert béke
18 volt Jábin között, Hásor királya között, és a Keneus Héber háznépe között. És kiméne Jáhel Sisera
elé, és monda néki: Jőjj be Uram, jőjj be hozzám, ne félj! És betére ő hozzá a sátorba, és betakará őt
19 lasnakkal. Az pedig monda néki: Adj kérlek innom egy kis vizet, mert szomjúhozom. És megnyita az
20 egy tejes tömlőt, és ada néki inni, és betakará őt. És az annakfelette monda néki: Állj a sátor ajtajába,
21 és ha valaki jőne és kérdezne, és ezt mondaná: Van-é itt valaki? mondjad: Nincsen! Ekkor Jáhel, a
Héber felesége vevé a sátorszöget, és pőrölyt vőn kezébe, és beméne ő hozzá halkan, és beveré a szöget
halántékába, úgy hogy beszegeződék a földbe. Amaz pedig nagy fáradtság miatt mélyen aludt vala, és
22 így meghala. És ímé, a mint Bárák űzve keresné Siserát, Jáhel kiméne elébe, és monda néki: Jöszte
és megmutatom néked az embert, a kit keressz. És beméne ő hozzá, és ímé Sisera ott feküdt halva, és a
23, 24 szög halántékában. Így alázá meg Isten azon a napon Jábint, a Kanaán királyát az Izráel fiai előtt. Az
Izráel fiainak keze pedig mind jobban ránehezedék Jábinra, a Kanaán királyára, mígnem kiirták Jábint,
a Kanaán királyát.

5, 2 Énekelt pedig Debora és Bárák, az Abinoám fia azon a napon, mondván: Hogy a vezérek vezettek

Izráelben, Hogy a nép önként kele föl: áldjátok az Urat! Halljátok meg királyok, figyeljetek fejedelmek! 3
Én, én az Úrnak éneket mondok, Dícséretet zengek az Úrnak, az Izráel Istenének. Uram, mikor Szeirből 4
kijövél, Mikor lépdelél Edom mezejéről: Megrendült a föld, csepegett az ég, A föllegek is víztől áradának.
A hegyek megrendültek az Úrnak orczája előtt, Még ez a Sinai is, az Úrnak, az Izráel Istenének színe 5
előtt. Sámgárnak, az Anath fiának napjaiban, Jáhel idejében pihentek az utak, És az útonjárók teker- 6
vényes ösvényekre tértek. Megszüntek a kerítetlen helyek Izráelben, megszüntek végképen, Mígnem én 7
Debora felkelék, Felkelék Izráel anyjaként. Új isteneket ha választott a nép, Mindjárt kigyúlt a harcz 8
a kapuk előtt; De paizs, és dárda avagy láttatott-é A negyvenezereknél az Izráel között? Szívem azoké, 9
a kik parancsolnak Izráelben, Kik a nép közűl önként ajánlkoztak: áldjátok az Urat! Kik ültök fehér 10
szamarakon, Kik ültök a szőnyegeken És a kik gyalog jártok: mind énekeljetek! Az íjászok szavával a 11
vízmerítők között, Ott beszéljék az Úrnak igazságát, Az ő faluihoz való igazságit Izráelben. Akkor újra
a kapukhoz vonul az Úr népe! Kelj fel, kelj fel Debora! Serkenj fel, serkenj fel, mondj éneket! Kelj fel 12
Bárák és fogva vigyed foglyaidat, Abinoám fia! Akkor lejött a hősök maradéka; Az Úrnak népe lejött 13
hozzám a hatalmasok ellen. Efraimból, kiknek gyökere Amálekben, Utánad Benjámin, a te néped közé; 14
Mákirból jöttek le vezérek, És Zebulonból, kik a vezéri pálczát tartják. És Issakhár fejedelmei Debo- 15
rával, És mint Issakhár, úgy Bárák A völgybe rohan követőivel. Csak a Rúben patakjainál Vannak nagy
elhatározások. Miért maradtál ülve a hodályban? Hogy hallgasd nyájad bégetéseit?! Rúben patakjainál 16
nagyok voltak az elhatározások! Gileád a Jordánon túl pihen. Hát Dán miért időzik hajóinál? Áser a 17
tenger partján ül és nyugszik öbleinél. De Zebulon, az halálra elszánt lelkű nép, És Nafthali, a mezőség 18
magaslatain! Királyok jöttek, harczoltanak; Akkor harczoltak a Kanaán királyai Taanaknál, Megiddó 19
vizénél; De egy darab ezüstöt sem vettenek. Az égből harczoltak, A csillagok az ő helyökből vívtak Si- 20
serával! A Kison patakja seprette el őket! Az ős patak, a Kison patakja! Végy erőt én lelkem! Akkor 21, 22
csattogtak a lovak körmei A futás miatt, lovagjaik futásai miatt. Átkozzátok Mérozt-mond az Úr követje, 23
Árkozva-átkozzátok annak lakosait! Mert nem jöttek az Úrnak segítségére, Az Úrnak segélyére vitézei
közé. De áldott legyen az asszonyok felett Jáhel, A Keneus Héber felesége, A sátorban lakó nők felett 24
legyen áldott! Az vizet kért, ő tejet adott, Fejedelmi csészében nyújtott tejszínét. Balját a szegre, jobbját 25, 26
pedig a munkások pőrölyére nyújtotta, És ütötte Siserát, szétzúzta fejét, És összetörte, általfúrta halán-
tékát, Lábainál leroskadt, elesett, feküdt, Lábai között leroskadt, elesett; A hol leroskadt, ott esett el 27
megsemmisülve. Kinézett az ablakon, és jajgatott Siserának anyja a rostélyzat mögűl: Miért késik meg- 28
jőni szekere? Hol késlekednek kocsijának gördülései? Fejedelemasszonyinak legokosabbjai válaszolnak 29
néki; Ő egyre csak azok szavait ismételgeti: Vajjon nem zsákmányra találtak- é s mostan osztozkodnak? 30
Egy-két leányt minden férfiúnak; A festett kelmék zsákmányát Siserának; Tarka szövetek zsákmányát,
tarkán hímzett öltözeteket, Egy színes kendőt, két tarka ruhát nyakamra, mint zsákmányt. Így vesz- 31
szenek el minden te ellenségid, Uram! De a kik téged szeretnek, tündököljenek mint a kelő nap az ő
erejében! És megnyugovák a föld negyven esztendeig.

6 És gonoszúl cselekedének az Izráel fiai az Úrnak szemei előtt, azért adá őket az Úr a Midiániták
kezébe hét esztendeig. És hatalmat vőn a Midiániták keze az Izráelen, és a Midiánitáktól való féltök- 2
ben készítették magoknak az Izráel fiai azokat a barlangokat, rejtekhelyeket és erősségeket, a melyek
a hegységben vannak. Mert ha vetett Izráel, mindjárt ott termettek a Midiániták, az Amálekiták és a 3
Napkeletnek fiai, és rájok törtek. És táborba szálltak ellenök, és pusztították a földnek termését egész 4
addig, a merre Gázába járnak, és nem hagytak élésre valót Izráelben, sem juhot, sem ökröt, sem szama-
rat. Mert barmaikkal és sátoraikkal vonultak föl; csapatosan jöttek, mint a sáskák, úgy hogy sem nékik 5
magoknak, sem tevéiknek nem volt száma, és ellepték a földet, hogy elpusztítsák azt. Mikor azért igen 6
megnyomorodott az Izráel a Midiániták miatt, az Úrhoz kiáltának az Izráel fiai. Mikor pedig kiáltottak 7
vala az Izráel fiai az Úrhoz Midián miatt: Prófétát külde az Úr az Izráel fiaihoz, és monda nékik: Azt 8
mondja az Úr, Izráel Istene: Én vezettelek fel titeket Égyiptomból, és hoztalak ki titeket a szolgálatnak
házából, És én mentettelek meg benneteket az Égyiptombeliek kezéből, és minden nyomorgatóitoknak 9
kezökből, a kiket kiűztem előletek, és néktek adtam az ő földjüket. És mondék néktek: Én, az Úr, va- 10
gyok a ti Istenetek; ne féljétek az Emoreusok isteneit, kiknek földén laktok; de ti nem hallgattatok az
én szómra. És eljöve az Úrnak angyala, és leüle ama cserfa alatt, a mely Ofrában van, a mely az Abi- 11
ézer nemzetségéből való Joásé vala, és az ő fia Gedeon épen búzát csépelt a pajtában, hogy megmentse
a Midiániták orczája elől. Ekkor megjelenék néki az Úrnak angyala, és monda néki: Az Úr veled, erős 12
férfiú! Gedeon pedig monda néki: Kérlek uram, ha velünk van az Úr, miért ért bennünket mindez? és 13

hol vannak minden ő csoda dolgai, a melyekről beszéltek nékünk atyáink, mondván: Nem az Úr hozott-é
14 fel minket Égyiptomból?! Most pedig elhagyott minket az Úr, és adott a Midiániták kezébe. És az Úr
hozzá fordula, és monda: Menj el ezzel a te erőddel, és megszabadítod Izráelt Midián kezéből. Nemde, én
15 küldelek téged? És monda néki: Kérlek uram, miképen szabadítsam én meg Izráelt? Ímé az én nemzet-
16 ségem a legszegényebb Manasséban, és én vagyok a legkisebb atyámnak házában. És monda néki az Úr:
17 Én leszek veled, és megvered Midiánt, mint egy embert. Ő pedig monda néki: Ha kegyelmet találtam a
18 te szemeid előtt, kérlek, adj nékem valamely jelt, hogy te szólasz én velem. El ne menj kérlek innen, míg
vissza nem jövök hozzád, és ki nem hozom az én áldozatomat, és le nem teszem elődbe. Az pedig monda:
19 Én itt leszek, míg visszatéresz. Gedeon pedig elméne, és elkészíte egy kecskegödölyét és egy efa lisztből
kovásztalan pogácsákat, és betevé a húst egy kosárba, és a hús levét fazékba, és kivivé hozzá a cserfa
20 alá, és felajánlá néki. És monda néki az Isten angyala: Vegyed a húst és a kovásztalan kenyereket, és
21 rakd erre a kősziklára, és a hús levét öntsd rá. És úgy cselekedék. Ekkor kinyújtá az Úrnak angyala
pálczájának végét, mely kezében vala, és megérinté a húst és a kovásztalan kenyeret; és tűz jött ki a kő-
sziklából, és megemészté a húst és a kovásztalan kenyereket. Az Úrnak angyala pedig eltünt az ő szemei
22 elől. Látván pedig Gedeon, hogy az Úrnak angyala volt az, monda Gedeon: Jaj nékem Uram, Istenem!
23 mert az Úrnak angyalát láttam színről színre! És monda néki az Úr: Békesség néked! ne félj, nem halsz
24 meg! És építe ott Gedeon oltárt az Úrnak, és nevezé azt Jehova-Salomnak (azaz: az Úr a béke), mely
25 mind e mai napig megvan az Abiézer nemzetségének városában, Ofrában. És lőn ugyanazon éjjel, hogy
monda az Úr néki: Végy egy tulkot atyádnak ökrei közűl, és egy másik tulkot, a mely hét éves, és rontsd
26 le a Baál oltárát, a mely a te atyádé és a berket, a mely a mellett van, vágd ki. És építs oltárt az Úrnak,
a te Istenednek, ennek a megerősített helynek tetején alkalmatos helyen, és vedd a második tulkot, és
27 áldozd meg égőáldozatúl a berek fájával, a melyet kivágsz. Ekkor Gedeon tíz férfiút vőn maga mellé az
ő szolgái közűl, és a képen cselekedék, a mint megmondotta vala néki az Úr. De miután félt atyjának
28 háznépétől és a városnak férfiaitól ezt nappal cselekedni, éjszaka tevé meg. Mikor aztán felkeltek reggel
a városnak férfiai, íme már össze volt törve a Baál oltára, és levágva a mellette levő berek, és a második
29 tulok égőáldozatúl azon az oltáron, a mely építtették. És mondának egyik a másikának: Ki cselekedte
ezt? És mikor utána kérdezősködtek és tudakozódtak, azt mondották: Gedeon, a Joás fia cselekedte ezt
30 a dolgot. Akkor mondának a városnak férfiai Joásnak: Add ki fiadat, meg kell halnia, mert lerontotta
31 a Baál oltárát és mert kivágta a berket, a mely mellette volt. Joás pedig monda mindazoknak, a kik
körülötte állának: Baálért pereltek ti? Avagy ti oltamazzátok-é őtet? Valaki perel ő érette, ölettessék
32 meg reggelig. Ha isten ő, hát pereljen ő maga, hogy oltára lerontatott! És azon a napon elnevezték őt
33 Jerubbaálnak, mondván: Pereljen ő vele Baál, mert lerontotta az ő oltárát. És mikor az egész Midián és
Amálek és a Napkeletiek egybegyűlének, és általkeltek a Jordánon, és tábort jártak a Jezréel völgyében:
34 Az Úrnak lelke megszállotta Gedeont, és megfúván a harsonákat, egybehívá az Abiézer házát, hogy őt
35 kövesse. És követeket külde egész Manasséba, és egybegyűle az is ő utána; és követeket külde Aserbe
36 és Zebulonba és Nafthaliba, és feljövének eleikbe. És monda Gedeon az Istennek: Ha csakugyan az én
37 kezem által akarod megszabadítani Izráelt, a miképen mondottad, Íme egy fürt gyapjat teszek a szérűre,
és ha csak maga a gyapjú lesz harmatos, míg az egész föld száraz leénd: erről megtudom, hogy valóban
38 az én kezem által szabadítod meg Izráelt, a mint mondottad. És úgy lőn. Mert mikor másnap reggel
39 felkelt, és megszorítá a gyapjat, harmatot facsart ki a gyapjúból, egy tele csésze vizet. És monda Gedeon
az Istennek: Ne gerjedjen fel a te haragod én ellenem, hogy még egyszer szólok. Hadd tegyek kísérletet,
kérlek, még egyszer e gyapjúval. Legyen, kérlek, szárazság csak a gyapjún, és harmat az egész földön.
40 És úgy cselekedék Isten azon az éjszakán, és lőn szárazság csak magán a gyapjún, míg az egész földön
harmat lőn.

7 Felkele pedig jó reggel Jerubbaál-ez Gedeon-és az egész nép, mely vele volt, és táborba szállának a
2 Haród kútjánál, és a Midiáni tábora tőle északra volt, a Móré halomtól fogva, a völgyben. És monda
az Úr Gedeonnak: Több ez a nép, mely veled van, hogysem kezébe adhatnám Midiánt; Izráel még dicse-
3 kednék velem szemben, mondván: Az én kezem szerzett szabadulást nékem! Azért kiálts a népnek füle
hallatára, mondván: A ki fél és retteg, térjen vissza, és menjen el a Gileád hegységről. És visszatérének
4 a nép közűl huszonkétezeren, és csak tízezeren maradának ott. És monda az Úr Gedeonnak: Még ez a
nép is sok; vezesd őket le a vízhez, és ott megpróbálom őket néked, és a melyikről azt mondom néked: Ez
menjen el veled, az menjen el veled; de bármelyikről azt mondom: Ez ne menjen el veled, az ne is men-
5 jen. És levezette a népet a vízhez, és monda az Úr Gedeonnak: Mindazokat, a kik nyelvökkel nyalnak a
vizből, mint a hogyan nyal az eb, állítsd külön, valamint azokat is, a kik térdeikre esnek, hogy igyanak.

És lőn azoknak száma, a kik kezökkel szájokhoz véve nyaldosák a vizet, háromszáz férfiú; a nép többi 6
része pedig mind térdre esve ivott. És monda az Úr Gedeonnak: E háromszáz férfiú által szabadítlak 7
meg titeket, a kik nyaldosták vala a vizet, és adom Midiánt kezedbe; a többi nép pedig menjen el, kiki a
maga helyére. És ők kezökbe vevék a népnek útravalóját és kürtjeit. Az Izráel többi férfiait pedig mind 8
elküldötte, mindeniket a maga hajlékába, és csak a háromszáz férfiút tartotta meg. A Midián tábora
pedig alatta feküdt a völgyben. És monda néki az Úr azon az éjszakán: Kelj fel, menj alá a táborba, mert 9
kezedbe adtam őket. Ha pedig félsz lemenni, menj le te és Púra, a te szolgád a táborba. És hallgasd 10, 11
meg, mit beszélnek, hogy annakutána megerősödjenek a te kezeid, és menj alá a táborba. És lement ő
és Púra, az ő szolgája a fegyveresek szélső részéhez, a kik a táborban voltak. És a Midiániták és az 12
Amálekiták és a Napkeletiek minden fiai úgy feküdtek a völgyben, mint a sáskák sokasága, és tevéiknek
nem volt száma sokaságuk miatt, mint a fövenynek, mely a tenger partján van. Mikor pedig Gedeon 13
oda ment, ímé az egyik férfiú épen álmát beszélte el a másiknak, és monda: Ímé álmot álmodtam, hogy
egy sült árpakenyér hengergett alá a Midiániták táborára, és mikor a sátorig jutott, megütötte azt, úgy
hogy eldőlt, és felfelé fordította azt, és a sátor ledőlt. A másik aztán felele és monda: Nem egyéb ez, 14
mint Gedeonnak, a Joás fiának, az Izráelből való férfiúnak fegyvere, az ő kezébe adta az Isten Midiánt
és egész táborát. És mikor hallotta Gedeon az álomnak elbeszélését és annak magyarázatát, meghajtá 15
magát, és visszatére az Izráel táborába, és monda: Keljetek fel, mert kezetekbe adta az Úr a Midián
táborát. És a háromszáz embert három csapatba osztá el, és mindeniknek kezébe egy-egy kürtöt adott, 16
és üres korsókat és fáklyákat e korsókba. És monda nékik: Én reám vigyázzatok, és úgy cselekedjetek. 17
És ímé én bemegyek a tábornak szélibe, és akkor, a mint én cselekszem, ti is úgy cselekedjetek. Ha én a 18
kürtbe fúvok, és mindazok, a kik velem vannak, akkor ti is fújjátok meg a kürtöket az egész tábor körül
és ezt kiáltsátok: az Úrért és Gedeonért! És leméne Gedeon, és az a száz férfiú, a ki vele volt, a tábor 19
széléhez a középső éjjeli őrség kezdetén, a mikor épen az őrség felváltatott, és kürtölének a kürtökkel
és összetörék a korsókat, a melyek kezökben valának. És kürtölt mind a három csapat a kürtökkel, 20
és összetörték a korsókat, és balkezükben tartották a fáklyákat, jobb kezükben pedig a kürtöket, hogy
kürtöljenek, és kiáltának: Fegyverre! az Úrért és Gedeonért! És mindenik ott állott a maga helyén a 21
tábor körül. Erre az egész tábor futásnak eredt, és kiáltozott, és menekült. És mikor a háromszáz ember 22
belefújt kürtjébe, fordítá az Úr kinek-kinek fegyverét az ő felebarátja ellen az egész táborban, és egész
Béth-Sittáig futott a tábor, Czererah felé, Abelmehola határáig, Tabbathon túl. És egybegyűjtettek az 23
Izráel férfiai Nafthaliból, Áserből és az egész Manasséből, és úgy űzék a Midiánitákat. És követeket 24
külde Gedeon az egész Efraim hegységbe, ezt izenvén: Jőjjetek alá a Midiániták ellen és foglaljátok el
előttök a vizeket Béthbaráig, és a Jordánt. És egybegyűle Efraimnak minden férfia, és elzárák a vizeket
Béthbaráig, és a Jordánt is. És elfogák Midiánnak két fejedelmét, Orebet és Zéebet, és megölék Orebet 25
az Oreb kőszikláján, és Zéebet megölék a Zéeb pajtájában, és űzték a Midiánitákat. Orebnek és Zéebnek
fejét pedig elvivék Gedeonnak a Jordánon túl.

8 És mondának az Efraim férfiai néki: Miért cselekedted azt mi velünk, hogy el nem hívtál minket,
mikor a Midián ellen való hadakozásra indultál? És erősen feddőzének vele. Ő pedig monda nékik: Vaj- 2
jon cselekedtem-é én olyan dolgot, mint ti? Nem többet ér-é Efraim szőlőmezgerlése, mint Abiézer egész
szüretje? Kezetekbe adta az Isten Midiánnak fejedelmeit, Orebet és Zéebet; hát mit cselekedhettem én 3
olyat, mint ti?! Akkor lecsendesedék az ő felháborodott lelkök, mikor e beszédet mondotta vala. Mi- 4
kor pedig Gedeon a Jordánhoz ére, átkele azzal a háromszáz férfiúval, a kik vele valának, az üldözéstől
kifáradottan. És monda a Sukkót férfiainak: Adjatok, kérlek, e népnek, mely engem követ, kenyeret, 5
mert fáradtak, én pedig űzöm Zébát és Sálmunáht, Midiánnak királyait. És mondának Sukkót előljárói: 6
Zébának és Sálmunáhnak öklét már kezedben tartod-é, hogy kenyeret adjunk a te seregednek? Ge- 7
deon pedig monda: Ha kezembe adja az Úr Zébát és Sálmunáht, a pusztának tüskéivel és csalánjaival
csépelem meg testeteket. És felmenvén onnan Pénuelbe, hasonlóképen szóla azoknak is, és Pénuel fér- 8
fiai épen úgy feleltek néki, a mint feleltek volt Sukkót férfiai. És szóla a Pénuel férfiainak is, mondván: 9
Mikor békességben visszatérek, lerontom ezt a tornyot. Zéba pedig és Sálmunáh Kárkorban valának, 10
és az ő seregök velök, mintegy tizenötezeren, mind a kik megmaradtak a Napkeletieknek egész tábo-
ából. Az elesettek száma százhúszezer fegyverfogható férfiú volt. És felméne Gedeon a sátorban lakók 11
útján keletre Nobahtól és Jogbehától, és szétverte a tábort, pedig a tábor biztonságban érezte magát. És 12
Zéba és Sálmunáh elfutottak; de ő utánok ment, és elfogta a Midián két királyát: Zébát és Sálmunáht,
és szétszórta az egész tábort. Mikor pedig Gedeon, a Joás fia, visszatért a harczból a Heresz hágójától: 13
Megfogott egy gyermeket a sukkótbeliek közűl, és tudakozódott tőle. Ez pedig felírta néki Sukkótnak 14

15 előljáróit és véneit, hetvenhét férfiút. Mikor aztán a Sukkót férfiaihoz ment vala, monda: Ímhol Zéba
és Sálmunáh, a kik miatt gúnyolódtatok velem, mondván: Vajjon Zéba és Sálmunáh öklét már kezedben
16 tartod-é, hogy kenyeret adjunk kifáradott embereidnek? És előfogá a város véneit, és a pusztának tö-
17 viseit és csalánjait vévén, megtanítá azokkal Sukkótnak férfiait. Azután Pénuel tornyát rontá le, és a
18 város férfiait ölte meg. És monda Zébának és Sálmunáhnak: Milyenek voltak azok a férfiak, a kiket a
Thábor hegyén megöltetek? Ők pedig mondának: Mint a milyen te vagy, olyanok voltak ők is, mindenik
19 olyan arczú, mint egy-egy királyfi. És monda: Az én atyámfiai, az én anyámnak fiai voltak azok. Él az
20 Úr! ha életben hagytátok volna őket, én sem ölnélek meg titeket! És monda Jéthernek, az ő elsőszülött-
jének: Kelj fel, öld meg őket. De a fiú nem húzta ki kardját, mert fél vala, mivelhogy még gyermek vala.
21 És monda Zéba és Sálmunáh: Kelj fel te és te ölj meg minket, mert a milyen a férfiú, olyan az ő ereje.
És felkele Gedeon, és megölé Zébát és Sálmunáht, és elvevé az ő tevéiknek nyakán levő ékességeket.
22 És mondának az Izráel férfiai Gedeonnak: Uralkodjál felettünk te és a te fiad és a te fiadnak fia, mert
23 megszabadítottál bennünket a Midiániták kezéből. És monda nékik Gedeon: Én nem uralkodom felet-
24 tetek, sem az én fiam nem fog uralkodni rajtatok. Az Úr uralkodik ti felettetek! Azután monda nékik
Gedeon: Egyet kívánok csak tőletek, hogy adja nékem mindenikőtök a zsákmányul ejtett fülön függőket;
25 mert arany fülön függőik voltak azoknak, mivelhogy Izmaeliták valának. És mondának: Örömest néked
26 adjuk. És leterítettek egy ruhát, és mindenki arra dobá a fülön függőket, melyeket prédául ejtett. Az
arany fülön függőknek pedig, a melyeket elkért, súlya ezerhétszáz arany siklus volt, amaz ékességeken,
függőkön és bíborruhákon kívűl, a melyek a Midián királyain voltak, és az aranylánczok nélkűl, a melyek
27 tevéik nyakán valának. És készíte abból Gedeon efódot, és helyhezteté azt a maga városában, Ofrában,
28 és ott paráználkodott azután az egész Izráel, és lőn ez Gedeonnak és házanépének tőrbeejtésére. Így
aláztattak meg a Midiániták az Izráel fiai előtt, és nem is emelték fel azután már fejüket, és megnyu-
29 govék a föld negyven esztendeig Gedeon idejében. És hazatért Jerubbaál, a Joás fia, és megtelepedett
30, 31 otthon. És Gedeonnak volt hetven fia, kik az ő ágyékából származtak, mert sok felesége volt néki. És
32 az ő ágyasa is, a ki Sikemben volt, szült néki egy fiat, és nevezé azt Abiméleknek. És meghala Gedeon, a
33 Joás fia, késő vénségében, és eltemették atyjának, Joásnak sírjába, Ofrában, Abiezer városában. Lőn
pedig, hogy mikor meghalt Gedeon, elfordulának az Izráel fiai az Úrtól, és a Baálokkal paráználkodának,
34 és a Baál-Beritet tevék istenökké. És nem emlékezének meg az Izráel fiai az Úrról, az ő Istenökről, a
35 ki őket megszabadította minden ellenségeik kezéből köröskörűl. És nem cselekedének irgalmasságot a
Jerubbaál Gedeon házával mind ama jók szerint, a melyeket ő tett vala az Izráellel.

9 És elméne Abimélek, a Jerubbaál fia Sikembe, az ő anyjának atyjafiaihoz, és beszélt velök, valamint
2 az ő anyja atyjának egész nemzetségével, mondván: Mondjátok meg, kérlek, Sikem minden férfiának
hallatára, melyik jobb néktek, hogy hetven férfiú uralkodjék-é rajtatok, Jerubbaálnak minden fia, vagy
pedig csak egy ember uralkodjék felettetek? És emlékezzetek meg arról, hogy én a ti csontotok és a ti tes-
3 tetek vagyok. És elmondották anyjának testvérei róla mind e beszédeket Sikem minden férfiainak füle
4 hallatára, és Abimélek felé hajlott az ő szívök, mert azt mondák: Atyánkfia ő! És adának néki hetven
ezüst pénzt a Baál-Beritnek házából, és ezzel holmi henyélő és hiábavaló embereket fogadott magának
5 Abimélek, a kik őt követék. És elméne atyjának házához Ofrába, és megölé testvéreit, Jerubbaál fiait,
a hetven férfiút egy kövön, és csak Jóthám maradt meg, Jerubbaálnak legkisebb fia, mert ez elrejtőzött.
6 És összegyülekezék Sikemnek egész polgársága, és Millónak egész háza, és elmenének és királylyá vá-
7 laszták Abiméleket az alatt a magas tölgy alatt, a mely Sikemben áll. Mikor pedig ezt elbeszélték vala
Jóthámnak, elment és megállott a Garizim hegy tetején, és nagy felszóval kiálta, és így szóla hozzájuk:
8 Hallgassatok rám, Sikem férfiai, hogy reátok is hallgasson az Isten! Egyszer elmenvén elmentek a fák,
9 hogy királyt válaszszanak magoknak, és mondának az olajfának: Uralkodjál felettünk! De az olajfa így
felelt nékik: Elhagyjam az én kövérségemet, a melylyel tisztelnek Istent és embereket, és elmenjek, hogy
10, 11 ingadozzam a fák felett? Akkor a fügefának szólottak a fák: Jer el te, és uralkodjál rajtunk! De a fügefa
is azt mondta nékik: Elhagyjam-é édességemet és jó gyümölcseimet, és elmenjek, hogy ingadozzam a fák
12, 13 felett? Azután a szőlőtőnek mondák a fák: Jer el te, uralkodjál rajtunk. Azonban a szőlőtő is azt mondta
nékik: Elhagyjam-é mustomat, a mely isteneket és embereket vidámít, és elmenjek, hogy ingadozzam a
14, 15 fák felett? Mondának végre a fák mindnyájan a galagonyabokornak: Jer el te, uralkodjál mi rajtunk. És
monda a galagonyabokor a fáknak: Ha igazán királylyá kentek engem magatok felett, jőjjetek el, nyugod-
jatok az én árnyékomban: de hogyha nem, jőjjön tűz ki a galagonybokorból, és égesse meg a Libánonnak
16 czédrusait. Hát ti is most igazán és becsületesen cselekedtetek-é, hogy Abiméleket tettétek királylyá,
17 és jól cselekedtetek-é Jerubbaállal és házanépével, és úgy bántatok-é vele, a mint megérdemelte? Mert
érettetek harczolt atyám, és még életével is semmit nem gondolván, mentett meg titeket a Midiánnak

kezéből. Ti pedig most felkeltetek az én atyámnak háza ellen, és megöltétek gyermekeit, hetven fér- 18
fiút egy kövön, és királylyá választottátok Sikem férfiai felett Abiméleket, az ő szolgálójának fiát, mert
atyátokfia! Ha igazán és becsületesen cselekedtetek Jerubbaállal és az ő házával, a mai napon örüljetek 19
Abiméleknek, és örüljön ő is néktek; De hogyha nem, jőjjön tűz ki Abimélekből, és emészsze meg Sikem 20
férfiait és Milló házát, és származzék tűz Sikem férfiaiból és Milló házából, és emészsze meg Abiméleket!
És elfutott Jóthám, és elmenekült, és elment Beérbe az ő atyjafia, Abimélek elől, és ott telepedett meg. 21
Mikor pedig uralkodék Abimélek Izráel felett Három esztendeig: Egy gonosz lelket bocsátott Isten Abi- 22, 23
mélek és Sikem férfiai közé, és pártot ütöttek Simek férfiai Abimélek ellen, Hogy eljőjjön a Jerubbaál 24
hetven fián elkövetett kegyetlenség büntetése, és szálljon az ő vérök Abimélekre, testvérökre, a ki megölte
őket, és Sikem férfiaira, a kik az ő kezeit megerősítették, hogy megölje az ő atyjafiait. És lest vetének 25
néki a Sikem férfiai a hegyeknek tetején, és kiraboltak mindenkit, a ki elment mellettök az úton, mely
dolgot megmondák Abiméleknek. És eljött Gaál, Ebed fia és az ő atyjafiai, és bementek Sikembe, és 26
bízának ő hozzá Sikem férfiai, Annyira, hogy kimenvén a mezőre, leszüretelték szőlőiket, mindjárt ki is 27
taposták, és örömünnepet ültek, és bementek az ő istenöknek házába, és ettek és ittak, és szidalmazták
Abiméleket. És monda Gaál, Ebed fia: Kicsoda Abimélek és kicsoda Sekem, hogy szolgáljunk néki? Nem 28
Jerubbaál fia-é ő, és nem Zebul-é az ő kormányzója? Ti szolgáljátok Hámornak, Sekem atyjának férfiait;
de miért szolgálnánk mi? Csak volna az én kezemben e nép, majd elűzném Abiméleket. És monda Abi- 29
méleknek: Öregbítsd meg seregedet, és jőjj ki! Mikor pedig meghallotta Zebul, a városnak kormányzója, 30
Gaálnak, az Ebed fiának beszédit, nagy haragra gyúladt, És követeket küldött Abimélekhez Thormába, 31
ezt izenvén: Ímé Gaál, az Ebed fia és az ő testvérei Sikembe jöttek, és fellázítják a várost te ellened. Most 32
azért készülj fel éjszaka, te és a te néped, mely veled van, és állj lesbe a mezőn. És reggel, napfelköltekor 33
korán kelj fel, és törj a városra, és mikor ő és az ő népe kivonul ellened: cselekedjél vele a szerint, a mint
akarod. És felkelt Abimélek és az egész nép, a mely vele volt, éjszaka, és lesbe állottak Sikem ellen négy 34
csapatban. És kijött Gaál, az Ebed fia és megállott a város kapujának nyílásában. És felkelt Abimélek 35
is, meg a nép is, mely vele volt, a lesből. És a mint meglátta Gaál a csapatot, monda Zebulnak: Ímé nép 36
jő alá a hegyeknek tetejéről. Zebul pedig monda néki: A hegyek árnyékát nézed férfiaknak. De Gaál csak 37
folytatta beszédét, és monda: Ímé egy másik csapat meg az ország közepéből jő alá; a harmadik csapat
pedig a jós-tölgyfa útján jő. Ekkor monda néki Zebul: Hol van most a szád, melylyel mondád: Kicsoda 38
Abimélek, hogy szolgáljunk néki? Nem ez a nép-e az, a melyet kisebbítettél? No, most vonulj ki ellene,
és harczolj vele. És kivonult Gaál Sikem polgárainak élén, és megütközött Abimélekkel. De Abimélek 39, 40
megfutamította, úgy hogy elmenekűlt előle, és sok sebesült elesett a kapu bejáratáig. Abimélek pedig 41
Arumában maradt, és Zebul elűzte Gaált és atyjafiait, hogy ne lakjanak Sikemben. És lőn, hogy másnap 42
kiméne a nép a mezőre, és megmondák Abiméleknek. És az vette az ő népét, és három csapatra osztotta 43
el, és lesbe állott a mezőn; és látta, hogy ímé a nép jő ki a városból. Rájok támadt, és megverte őket. És 44
Abimélek és az a csapat, a mely vele volt, megtámadta és megszállotta a város kapuját; a másik két csa-
pat pedig megtámadta mind a mezőn levőket, és megverte őket. És Abimélek egész nap vívta a várost, 45
mígnem bevette a várost, és a népet, mely benne volt, leölte; a várost pedig lerombolta, és behinté azt
sóval. Mikor pedig ezt meghallották Sikem tornyának minden férfiai, az El-Berith isten házának várába 46
mentek. És mikor Abiméleknek elmondották, hogy Sikem tornyának minden férfiai ott gyűltek össze: 47
Felment Abimélek a Sálmon hegyére, ő és az egész nép, mely vele volt, és fejszét vett kezébe, és faágakat 48
vágott le, és azokat felszedte, és vállára rakta, és monda a népnek, a mely vele volt: A mit láttatok, hogy
cselekedtem, ti is azt tegyétek gyorsan, mint én. Erre az egész népből kiki vágott magának ágakat, és 49
követték Abiméleket, és lerakták a fát a vár körűl, és tűzzel rájuk gyujtották a várat, úgy hogy meghaltak
a Sikem tornyának minden férfiai, közel ezer férfi és asszony. Abimélek pedig elment Thébesbe, és tábort 50
szállott Thébes ellen, és bevette azt. De egy erős torony volt a város közepén, és oda menekűlt minden 51
férfi és asszony, és a városnak minden lakosa; ezt magukra zárták, és a toronynak padlására mentek fel.
És Abimélek oda ment a toronyig, és ostrom alá vette azt, és egészen a torony ajtajáig közeledett, hogy 52
azt tűzzel égesse fel. Akkor egy asszony egy malomkődarabot gördített le Abimélek fejére, és bezúzta 53
koponyáját. Ki mindjárt oda hívta fegyverhordozó apródját, és monda néki: Vond ki kardodat, és ölj 54
meg engem, hogy ne mondják felőlem: Asszony ölte meg őt! És keresztűlszúrta őt az apród, és meghalt.
Mikor pedig az Izráel férfiai látták, hogy Abimélek meghalt, kiki visszatért a maga helyére. Így fizetett 55, 56
meg Isten Abiméleknek azért a gonoszságért, melyet atyja ellen elkövetett, hogy megölte hetven testvé-
rét. És a Sikem férfiainak fejére is visszahárított Isten minden rosszat, és reájuk szállott Jóthámnak, a 57
Jerubbaál fiának átka.

Támada pedig Abimélek után az Izráel megszabadítására Thóla, Puának, a Dodó fiának fia, Issakhár **10**

nemzetségéből való, a ki Sámirban lakott, az Efraim hegységben. És biráskodék Izráelben huszonhárom esztendeig, és meghala, és eltemetteték Sámirban. Ő utána következett Jáir, a gileádbeli, és ítélé Izráelt huszonkét esztendeig. Ennek harmincz fia volt, kik harmincz szamárcsikón nyargaltak, és volt nékik harmincz városuk, melyeket mind e mai napig Jáir faluinak neveznek, melyek Gileád földén vannak. És meghalt Jáir, és eltemetteték Kámonban. De az Izráel fiai újra gonoszúl cselekedtek az Úrnak szemei előtt, mert szolgáltak a Baáloknak és Astarótnak, és Sziria isteneinek, és Sidon isteneinek, és Moáb isteneinek, és az Ammon fiai isteneinek, és a Filiszteusok isteneinek, és elhagyták az Urat, és nem szolgáltak néki. Felgerjedett azért az Úrnak haragja Izráel ellen, és adá őket a Filiszteusoknak és az Ammon fiainak kezökbe. És ezek szorongatták és nyomorgatták az Izráel fiait attól az évtől fogva tizennyolcz esztendőn keresztűl, Izráelnek minden fiait a kik a Jordánon túl valának az Emoreusoknak földén, mely Gileádban van. És átkeltek az Ammon fiai a Jordánon, hogy hadakozzanak Júda és Benjámin ellen és az Efraim háza ellen, és felette igen szorongattaték az Izráel. Akkor az Úrhoz kiáltottak az Izráel fiai, mondván: Vétkeztünk te ellened, mert elhagytuk a mi Istenünket, és szolgáltunk a Baáloknak. Az Úr pedig monda az Izráel fiainak: Nemde én szabadítottalak-é meg benneteket az Égyiptombeliektől, az Emoreusoktól, az Ammon fiaitól, a Filiszteusoktól, És a Sidonbeliektől, az Amálekitáktól és a Maonitáktól, mikor titeket szorongattak, és ti én hozzám kiáltottatok, megszabadítottalak titeket az ő kezökből? És ti mégis elhagytatok engem, és idegen isteneknek szolgáltatok; annakokáért többé nem szabadítlak meg titeket ezután. Menjetek és kiáltsatok azokhoz az istenekhez, a kiket választottatok, szabadítsanak meg azok benneteket a ti nyomorúságtoknak idején. Felelének pedig az Izráel fiai az Úrnak: Vétkeztünk, cselekedjél úgy velünk, a mint jónak látszik a te szemeid előtt, csak most az egyszer szabadíts még meg, kérünk! És elvetették maguktól az idegen isteneket, és szolgáltak az Úrnak. És megesett az ő szíve az Izráel nyomorúságán. És összegyülekeztek az Ammon fiai, és táborba szállottak Gileádban, és összegyűltek az Izráel fiai is, és Mispában táboroztak. És Gileád népe és fejedelmei egyik a másikától kérdezgették: Ki az a férfiú, a ki megkezdi a harczot az Ammon fiai ellen? Legyen az feje Gileád összes lakóinak!

11 A Gileádból való Jefte pedig nagy hős volt, és egy parázna asszonynak volt a fia, s Jeftét Gileád nemzette. De mikor Gileádnak a felesége is szült néki fiakat, és megnőttek az ő feleségének fiai: akkor elűzték Jeftét és azt mondák néki: Nem fogsz örökösödni atyánknak házában, mert más asszonynak vagy a fia. És elfutott Jefte az ő atyjafiai elől, és Tób földén telepedett meg, és henyélő emberek gyűltek össze Jefte körűl, és együtt portyáztak. És történt napok mulva, hogy az Ammon fiai harczba keveredtek Izráellel. És lőn, hogy a mint harczolni kezdtek az Ammon fiai Izráellel, Gileád vénei elmentek, hogy visszahozzák Jeftét a Tób földéről. És mondának Jeftének: Jer el, és légy nékünk fejedelmünk, és harczoljunk az Ammon fiai ellen. Jefte pedig monda Gileád véneinek: Avagy nem ti vagytok-é, a kik engem meggyűlöltetek, és kiűztetek atyámnak házából? És miért jöttetek most hozzám a ti nyomorúságtoknak idején? És mondának Gileád vénei Jeftének: Azért fordultunk most hozzád, hogy jőjj el velünk, és hadakozzál az Ammon fiai ellen, és légy mi nékünk fejünk, és Gileád minden lakosainak. És monda Jefte Gileád véneinek: Ha visszavisztek engem, hogy hadakozzam az Ammon fiai ellen, és kezembe adja őket az Úr: igazán fejetekké leszek? Akkor mondának Gileád vénei Jeftének: Az Úr a tanúnk, ha a te beszéded szerint nem cselekeszünk! És elment Jefte Gileád véneivel, és a nép a maga fejévé és fejedelmévé tette őt. És megmondá Jefte minden beszédit az Úr előtt Mispában. És követeket küldött Jefte az Ammon fiainak királyához, ezt izenvén: Mi dolgom van nékem veled, hogy hozzám jöttél, hogy hadakozzál az én földem ellen? És monda az Ammon fiainak királya Jefte követeinek: Mert elvette Izráel az én földemet, mikor Égyiptomból feljött, az Arnontól fogva Jabbókig és a Jordánig, most te add azokat vissza békességgel. Ismét külde pedig Jefte követeket az Ammon fiainak királyához; És monda néki: Ezt izeni Jefte: Nem vette el Izráel sem a Moáb földét, sem az Ammon fiainak földét; Mert mikor kijött Égyiptomból, a pusztában bolyongott Izráel egész a Veres tengerig, és mikor Kádesbe ért, Követeket küldött Izráel Edom királyához, mondván: Hadd menjek át, kérlek, országodon; de Edom királya nem hallgatta meg. Majd Moáb királyához is küldött; de ez sem engedé, és így Izráel ott maradt Kádesben. És mikor tovább vándorolt a pusztában, megkerülte Edom földét és Moáb földét, és napkelet felől érkezett a Moáb földéhez, és ott táborozott túl az Arnonon; de Moáb határába nem ment be, mert az Arnon Moáb határa. Ekkor követeket küldött Izráel Szihonhoz, az Emoreusok királyához, Hesbon királyához, és monda néki Izráel: Hadd menjek át, kérlek, országodon az én helyemre. De Szihon nem hitt Izráelnek, hogy átvonul az ő határán, hanem összegyűjtötte Szihon az egész népét, és táborba szállott Jahásban, és harczolt az Izráel ellen. Az Úr, az Izráel Istene pedig Szihont és egész népét Izráel kezébe adta, és megverték őket,

és elfoglalta Izráel az Emoreusoknak, ama föld lakóinak, egész országát. És birtokába vette az Emo- 22
reusok egész határát, az Arnontól fogva Jabbókig, és a pusztától a Jordánig. És mikor az Úr, az Izráel 23
Istene maga űzte ki az Emoreusokat az ő népe, az Izráel elől, most te akarnád ezt elfoglalni? Hát nem 24
úgy van-é, hogy a mit bírnod adott néked Kámos, a te istened, azt bírod? Mi meg mindazoknak örökségét bírjuk, a kiket az Úr, a mi Istenünk űzött ki mi előlünk. És most vajjon mennyivel vagy te különb 25
Bálaknál, Czippor fiánál, Moáb királyánál? Avagy versengett-é ez az Izráellel, és hadakozott-é valaha ellenük? Míg Izráel Hesbonban és annak mezővárosaiban, Aroerben és ennek mezővárosaiban, és az 26
Arnon mellett való összes városokban háromszáz esztendőn át lakott: miért nem foglaltátok el abban az időben? Én nem vétettem te ellened, hanem te cselekszel velem gonoszt, hogy harczolsz ellenem. Az 27
Úr, a biró, tegyen ma ítéletet az Izráel és az Ammon fiai között. De az Ammon fiainak királya nem hall- 28
gatott Jefte szavaira, a melyeket izent néki. Jeftén pedig lőn az Úrnak lelke, és általméne Gileádon és 29
Manassén, és általméne Gileád Mispén, és Gileád Mispéből felvonult az Ammon fiai ellen. És fogadást 30
tőn Jefte az Úrnak, és monda: Ha mindenestől kezembe adod az Ammon fiait: Akkor valami kijövénd az 31
én házamnak ajtaján előmbe, mikor békével visszatérek az Ammon fiaitól, legyen az Úré, és megáldozom azt egészen égőáldozatúl. És kivonult Jefte az Ammon fiai ellen, hogy hadakozzék velök, és kezébe adá 32
néki azokat az Úr. És veré őket Aroertől fogva mindaddig, míg mennél Minnithbe, húsz városon át, és 33
egész Abel-Keraminig nagy vérontással, és az Ammon fiai megaláztattak az Izráel fiai előtt. Mikor pedig 34
méne Jefte Mispába az ő házához: ímé az ő leánya jött ki eleibe dobokkal és tánczoló sereggel; ez volt az ő egyetlenegyje, mert nem volt néki kivülötte sem fia, sem leánya. És mikor meglátta őt, megszaggatá 35
ruháit, és monda: Óh leányom, de megszomorítottál és megháborítottál engem! Mert én fogadást tettem az Úrnak, és nem vonhatom vissza. Az pedig monda néki: Atyám, ha fogadást tettél az Úrnak, úgy 36
cselekedjél velem, a mint fogadtad, miután az Úr megadta az ellenségiden: az Ammon fiain való bosszút. És monda az ő atyjának: Csak azt az egyet tedd meg nékem; ereszsz el engem két hónapra, hadd menjek 37
el és vonulhassak félre a hegyekre, hogy sírjak szűzességemen leánybarátaimmal. És ő monda: Menj el. 38
És elbocsátá őt két hónapra. Az pedig elment és az ő leánybarátai, és siratta az ő szűzességét a hegyeken. És a két hónap elteltével visszatért atyjához, és betöltötte az ő felőle való fogadást, a melyet tett, és ő 39
soha nem ismert férfiút. És szokássá lett Izráelben, Hogy esztendőnként elmentek az Izráel leányai, 40
hogy dicsőítsék a gileádbeli Jefte leányát esztendőnként négy napon át.

Összegyűlének pedig az Efraim férfiai, és általmenének északra, és mondának Jeftének: Miért szál- **12**
lottál harczba az Ammon fiaival, és miért nem hívtál minket is, hogy menjünk veled? Most azért a te házadat megégetjük te veled együtt tűzzel. És monda Jefte nékik: Nagy háborúságunk volt, nékem és 2
az én népemnek, az Ammon fiaival: és hívtalak titeket; de ti nem szabadítottatok meg engem az ő kezökből. És a mikor láttam, hogy ti nem akartok segíteni, koczkára vetém saját életemet, és általmenék az 3
Ammon fiai ellen, az Úr pedig kezembe adta őket. És most miért jöttetek fel hozzám, hogy hadakozzatok én ellenem? És ekkor egybegyűjté Jefte Gileádnak minden férfiait, és megtámadta Efraimot, és megver- 4
ték Gileád férfiai Efraimot, mert azt mondották: Efraim szökevényei vagytok ti, kik Gileádban, Efraim és Manassé között laktok. És elfoglalák a Gileádbeliek Efraim előtt a Jordán réveit, és lőn, hogy mikor 5
az Efraim közűl való menekülők azt mondják vala: Hadd menjek által: azt kérdezték tőlük a gileádbeli férfiak: Efraimbeli vagy-é? És ha az azt mondotta: nem! Akkor azt mondák néki: Mondd: Sibboleth! 6
És ha Szibbolethet mondott, mert nem tudta úgy kimondani, akkor megfogták őt, és megölték a Jordán réveinél, és elesett ott abban az időben az Efraimbeliek közűl negyvenkétezer. Ítélé pedig Jefte Izráelt 7
hat esztendeig, és meghalt Jefte, a Gileádbeli, és eltemették Gileád egyik városában. És ítélé ő utána 8
az Izráelt Ibsán, ki Bethlehemből való volt. Ennek harmincz fia volt és harmincz leányt házasított ki, 9
és harmincz leányt hozott be kívűl az ő fiainak, és ítélé Izráelt hét esztendeig. És meghala Ibsán, és 10
eltemették Bethlehemben. És biráskodék ő utána Élon Izráelben, ki a Zebulon nemzetségéből való 11
volt, és ítélé Izráelt tíz esztendeig. És meghalt Élon, a Zebulonbeli, és eltemették Ajalonban, Zebulon 12
földén. Ő utána pedig Abdon biráskodott Izráelben, a Pireathonita Hillel fia. Ennek negyven fia és har- 13, 14
mincz unokája volt, kik hetven szamárcsikón nyargaltak, és ítélte Izráelt nyolcz esztendeig. És meghalt 15
Abdon, a Pireathonita Hillel fia, és eltemették Pireathonban, Efraim földén, az Amálekiták hegységén.

Az Izráel fiai pedig újra gonoszúl cselekedtek az Úrnak szemei előtt, azért az Úr őket a Filiszteusoknak **13**
kezébe adá negyven esztendeig. És élt ebben az időben egy férfiú Czórából, a Dán nemzetségéből való, 2
névszerint Manoah, kinek felesége magtalan volt, és nem szült. És megjelent az Úrnak angyala az 3
asszonynak, és monda néki: Ímé most magtalan vagy, és nem szültél; de terhes leszesz, és fiat szülsz.

4 Azért most megójjad magad, és ne igyál se bort, se más részegítő italt, és ne egyél semmi tisztátalant.
5 Mert íme terhes leszesz, és fiat szülsz, és beretva ne érintse annak fejét, mert Istennek szenteltetett lesz
6 az a gyermek anyjának méhétől fogva, és ő kezdi majd megszabadítani Izráelt a Filiszteusok kezéből. És elment az asszony, és elbeszélte ezt férjének, mondván: Istennek egy embere jöve hozzám, kinek tekintete olyan volt, mint az Isten angyalának tekintete, igen rettenetes, úgy hogy meg sem mertem kérdezni, hogy
7 honnan való, és ő sem mondotta meg nékem a nevét. És monda nékem: Íme terhes leszesz, és fiat fogsz szűlni; azért most se bort, se más részegítő italt ne igyál, és semmi tisztátalant ne egyél, mert Istennek
8 szentelt lesz az a gyermek, anyja méhétől fogva halála napjáig. Manoah pedig az Úrhoz könyörgött, és monda: Kérlek, Uram! az Istennek amaz embere, a kit küldöttél volt, hadd jőjjön el ismét hozzánk, és
9 tanítson meg minket, hogy mit cselekedjünk a születendő gyermekkel. És meghallgatá az Isten Manoah kérését, mert az Istennek angyala megint eljött az asszonyhoz, mikor az a mezőn ült, és az ő férje Manoah
10 nem volt vele. Akkor az asszony elsietett, és elfutott, és elbeszélé férjének, és monda néki: Ímé megjelent
11 nékem az a férfiú, a ki a multkor hozzám jött. És felkelt, és elment Manoah az ő felesége után, és mikor odaért ahhoz a férfiúhoz, monda néki: Te vagy-é az a férfiú, a ki ez asszonynyal beszéltél? És
12 monda: Én vagyok. És monda Manoah: Ha beteljesedik ígéreted, miként bánjunk a gyermekkel, és
13 mit cselekedjék ő? Az Úrnak angyala pedig monda Manoáhnak: Mindentől, a mit csak mondottam
14 az asszonynak, őrizkedjék. Mindabból, a mi csak a bortermő szőlőből származik, ne egyék, és bort és más részegítő italt ne igyék, és semmi tisztátalant ne egyék. Mindazt, a mit parancsoltam néki, tartsa
15 meg. És monda Manoah az Úr angyalának: Kérlek, hadd tartóztassunk meg téged, hogy készítsünk
16 néked egy kecskegödölyét. De az Úrnak angyala így szólt Manoáhhoz: Ha megmarasztasz is, nem eszem kenyeredből, és ha áldozatot készítesz, az Úrnak áldozd azt. Mert Manoah nem tudta, hogy az Úrnak
17 angyala vala. És monda Manoah az Úr angyalának: Kicsoda a te neved, hogy ha majd beteljesedik a
18 te beszéded, tisztességgel illethessünk téged. És monda néki az Úrnak angyala: Miért kérdezősködöl
19 nevem után, a mely olyan csodálatos? Mikor aztán Manoah a kecskegödölyét és ételáldozatot vette, és megáldozá azt egy sziklán az Úrnak: csoda dolgot cselekedék Manoahnak és feleségének szeme láttára:
20 Tudniillik, mikor a láng felcsapott az oltárról az ég felé, az oltár lángjában felszállott az Úrnak angyala.
21 Mikor pedig ezt meglátták Manoah és az ő felesége, arczczal a földre borultak. És többé nem jelent meg az Úrnak angyala Manoáhnak és feleségének. Ekkor tudta meg Manoah, hogy az Úrnak angyala volt
22, 23 az. És monda Manoah az ő feleségének: Meghalván meghalunk, mert az Istent láttuk. Akkor monda néki az ő felesége: Ha meg akart volna ölni az Úr minket, nem fogadta volna el kezünkből az egészen égőáldozatot és az ételáldozatot, és nem mutatta volna nékünk mindezeket, sem pedig nem hallatott
24 volna velünk ilyeneket. És szült az asszony fiat, és nevezé annak nevét Sámsonnak, és felnevekedék a
25 gyermek, és megáldá őt az Úr. És kezdé az Úrnak lelke őt indítani a Dán táborában, Czóra és Estháol között.

14, 2 És lement Sámson Timnátba, és meglátott egy nőt Timnátban a Filiszteusok leányai közűl. És mikor hazament, elbeszélte ezt atyjának és anyjának, és monda: Egy nőt láttam Timnátban a Filiszteusok
3 leányai között, most azért vegyétek őt nékem feleségűl. És monda néki az ő atyja és anyja: Hát nincsen a te atyádfiainak és az én egész népemnek leányai között nő, hogy te elmégy, hogy feleséget végy a körűlmetéletlen Filiszteusok közűl? És monda Sámson az ő atyjának: Őt vegyed nékem, mert csak ő
4 kedves az én szemeim előtt. Az ő atyja és anyja pedig nem tudják vala, hogy ez az Úrtól van, hogy ő alkalmatosságot keres a Filiszteusok ellen, mert abban az időben a Filiszteusok uralkodtak Izráel felett.
5 És lement Sámson az ő atyjával és anyjával Timnátba, és mikor Timnátnak szőlőhegyéhez értek, íme
6 egy oroszlánkölyök jött ordítva elébe. És felindítá őt az Úrnak lelke, és úgy kettészakasztá azt, mint a hogyan kettészakasztatik a gödölye; pedig semmi sem volt kezében. De atyjának és anyjának nem
7 mondta el, a mit cselekedett. És mikor leérkezett, beszélt a nővel, a ki kedves volt Sámson szemei
8 előtt. Mikor pedig egynéhány nappal azután visszatért, hogy őt hazavigye, lekerült, hogy megnézze az
9 oroszlánnak holttestét: hát íme egy raj méh volt az oroszlánnak tetemében, és méz. És kiszedte azt markaiba, és a mint ment-mendegélt, eszegetett belőle, és mikor hazaért atyjához és anyjához, adott abból nékik is, és azok is ettek; de nem mondta meg nékik, hogy oroszlán holttetemében vette ki a mézet.
10 És aztán lement az ő atyja ahhoz a nőhöz, és Sámson lakodalmat tartott ott, mert úgy szoktak cselekedni
11 az ifjak. Mikor pedig meglátták őt a Filiszteusok, harmincz társat adtak mellé, hogy legyenek ő vele.
12 És monda nékik Sámson: Hadd vessek előtökbe egy találós mesét, ha megfejtitek nékem a lakodalom hét
13 napja alatt és kitaláljátok: adok néktek harmincz inget és harmincz öltöző ruhát; De ha nem tudjátok megfejteni, ti adtok nékem harmincz inget és harmincz öltöző ruhát. Azok pedig mondának néki: Add elő

találós mesédet, hadd halljuk. Ő pedig monda nékik: Az evőből étek jött ki S az erősből édes jött ki. De 14
nem tudták a találós mesét megfejteni három egész napon át. Lőn annakokáért heted napon, mondának 15
Sámson feleségének: Vedd reá férjedet, hogy fejtse meg nékünk a találós mesét, hogy valamiképen meg
ne égessünk téged és a te atyádnak házát tűzzel; vagy azért hívtatok ide minket, hogy koldússá tegyetek
bennünket, vagy nem? És sírt a Sámson felesége ő előtte, és monda: Bizony te gyűlölsz engem, és nem 16
szeretsz. Egy találós mesét vetettél az én népem fiai elé és nékem sem fejtetted meg. Ő pedig monda
néki: Íme még atyámnak és anyámnak sem mondtam meg, hát néked mondanám meg? Az pedig hét 17
napon át sirdogált előtte, a meddíg a lakodalom tartott. Végre a hetedik napon megmondá néki, mert
folyvást zaklatta őt. Ő pedig aztán megfejté a találós mesét népe fiainak. És mondának néki a város 18
férfiai a hetedik napon, mielőtt még a nap lement volna: Mi édesebb, mint a méz, És mi erősebb, mint
az oroszlán? Ki monda nékik: Ha nem az én üszőmön szántottatok volna, Mesém soha ki nem találtátok
volna. Ekkor felindítá őt az Úrnak lelke, és elment Askelonba, és megölt közűlök harmincz férfiút, és 19
elvette ruhájukat, és azoknak adta ez öltöző ruhákat, a kik a találós mesét megoldották. És felgerjedett
haragjában elment az ő atyjának házához. A Sámson felesége pedig férjhez ment az ő egyik társához, a 20
kit társaságába vett vala.

Lőn pedig néhány nap mulva, a búzaaratásnak idejében, meglátogatta Sámson az ő feleségét, egy **15**
kecskegödölyét vivén néki, és monda: Bemegyek az én feleségemhez a hálóházba. De nem hagyá őt be-
menni az ő atyja. És monda annak atyja: Azt gondoltam, hogy gyűlölve gyűlölöd őt, azért odaadtam őt 2
a te társadnak; de hát vajjon öcscse nem szebb-é nálánál? Legyen ő helyette most az a tied. És monda 3
néki Sámson: Teljesen igazam lesz most a Filiszteusokkal szemben, ha kárt okozok nékik. És elment 4
Sámson, és összefogdosott háromszáz rókát, és csóvákat vévén, a rókák farkait egymáshoz kötözé, és
egy-egy csóvát tett minden két rókának farka közé. És meggyújtá tűzzel a csóvákat, és beeresztette 5
azokat a Filiszteusok gabonájába, és felgyújtá a gabonakalangyákat, az álló vetéseket, a szőlőket és az
olajfaerdőket. Akkor mondának a Filiszteusok: Ki cselekedte ezt? És mondák: Sámson, Thimneus veje, 6
mert elvette tőle az ő feleségét, és adta azt az ő társának. Felmenének annakokáért a Filiszteusok, és
megégeték az asszonyt és annak atyját tűzzel. Sámson pedig monda nékik: Bátor ezt cselekedtétek, 7
mégis addig nem nyugszom meg, míg bosszúmat ki nem töltöm rajtatok. És megverte őket keményen 8
válluktól tomporukig, és lement és lakott Ethamban, a sziklabarlangban. A Filiszteusok pedig felmen- 9
tek, és megszállották Júdát, és Lehiben telepedtek le. Akkor mondának a Júda férfiai: Miért jöttetek 10
fel ellenünk? Azok pedig mondának: Sámsont megkötözni jöttünk fel, hogy úgy cselekedjünk vele, mint ő
cselekedett mi velünk. Ekkor háromezer ember ment le Júdából Ethamba, a sziklabarlanghoz, és monda 11
Sámsonnak: Nem tudod-é, hogy a Filiszteusok uralkodnak mi rajtunk? Miért cselekedted ezt velünk? Ő
pedig monda nékik: A miképen cselekedtek ők velem, én is úgy cselekedtem velök. És mondának néki: 12
Azért jöttünk le, hogy megkötözzünk, és hogy a Filiszteusok kezébe adjunk téged. Sámson pedig monda
nékik: Esküdjetek meg nékem, hogy ti nem rohantok reám. És azok felelének néki, mondván: Nem! 13
csak megkötözvén megkötözünk, és kezökbe adunk; de nem ölünk meg téged. Azután megkötözték őt
két új kötéllel, és felvezették őt a kőszikláról. És mikor Lehi felé közeledett, és a Filiszteusok már 14
ujjongtak elébe: felindítá őt az Úrnak lelke, és olyanok lettek a karján levő kötelek, mint a lenszálak,
melyeket megperzselt a tűz, és lemállottak a kötések kezeiről. És egy nyers szamárállcsontot találа, 15
és kinyújtván kezét, felvevé azt, és agyonvert vele ezer embert. És monda Sámson: Szamár állcsont- 16
jával seregeket seregre, Szamár állcsontjával ezer férfit vertem le. És mikor ezt elmondotta, elvetette 17
kezéből az állcsontot, és elnevezé azt a helyet Ramath-Lehinek. Azután megszomjúhozék felette igen 18
és felkiáltott az Úrhoz, és monda: Te adtad szolgád kezébe ezt a nagy győzelmet, és most szomjan kell
meghalnom, és a körűlmetéletlenek kezébe jutnom. Akkor meghasítá Isten a zápfogat, mely az állcsont- 19
ban volt, és víz fakadt ki abból. Ő pedig ivott, ereje megtért, és megéledett. Azért neveztetik a segítségül
hívás forrásának e hely Lehiben mind e mai napig, És ítélé Sámson Izráelt a Filiszteusok idejében húsz 20
esztendeig.

És elment Sámson Gázába, és meglátott ott egy parázna asszonyt, és bement hozzá. A gázabelieknek **16**, 2
pedig mikor megmondották, mondván: Ide jött Sámson! körűlvevék őt, és leselkedének ő utána egész
éjszakán át a város kapujában, és hallgatóztak egész éjjel, és azt mondták: Reggel, ha világos lesz, meg-
öljük őt. És aluvék Sámson éjfélig. Éjfélkor pedig felkelt, és megfogván a város kapujának szárnyait, 3
a kapufélfákkal és a závárokkal együtt kiszakította azokat, és vállaira vette, és felvitte a hegy tetejére,
mely Hebronnal szemben fekszik. És történt azután, hogy megszeretett egy asszonyt a Sórek völgyében, 4
a kinek neve Delila volt. És felmenének ő hozzá a Filiszteusok fejedelmei, és mondának néki: Kér- 5
dezd ki őt és tudd meg, miben áll az ő nagy ereje, és miképen vehetünk rajta erőt, hogy megkötözzük és

6 megkínozzuk őt, és mi mindenikünk adunk néked ezerszáz ezüst siklust. És monda Delila Sámsonnak:
Mondd meg nékem, miben van a te nagy erőd és mivel kellene téged megkötni, hogy megkínozhassanak
7 téged. És felele néki Sámson: Ha megkötöznek hét nyers gúzszsal, melyek még meg nem száradtak,
8 akkor elgyengülök és olyan leszek, mint más ember. Akkor hoztak néki a Filiszteusok fejedelmei hét
9 nyers gúzst, a mely még nem volt száraz, és megkötözé őt azzal. A lesben állók pedig ott vártak annál
a hálókamarában. És monda néki: Rajtad a Filiszteusok, Sámson! És elszakasztá a gúzsokat, miképen
10 elszakad a csepűfonal, ha tűz éri, és ki nem tudódék, miben volt az ő ereje. És monda Delila Sámsonnak:
Ímé rászedtél, és hazugságot szóltál nékem, most mondd meg igazán, hogy mivel lehet téged megkötözni?
11 Ő pedig monda néki: Ha erősen megkötöznek új kötelekkel, melyekkel még semmi dolgot nem végeztek,
12 akkor elgyengülök és olyan leszek, mint más ember. És vett Delila új köteleket, és megkötözte őt velük,
és monda néki: Rajtad a Filiszteusok, Sámson! (mert ott leselkedtek utána a hálókamarában). De ő le-
13 tépte azokat karjairól, mint a fonalat. És monda Delila Sámsonnak: Meddig fogsz még rászedni engem
és hazudni nékem? Mondd meg egyszer már, mivel kötöztethetel meg? Ő pedig monda néki: Ha össze-
14 szövöd az én fejemnek hét fonatékját a nyüstfonállal. És szeggel megerősítvén a zugolyt, monda: Rajtad
15 a Filiszteusok, Sámson! Az pedig felébredvén álmából, kitépte a zugolyszeget és a nyüstfonalat. Ekkor
monda néki Delila: Miképen mondhatod: Szeretlek téged, ha szíved nincsen én velem? Immár három
16 ízben szedtél rá engem, és nem mondtad meg, hogy miben van a te nagy erőd? Mikor aztán őt minden
17 nap zaklatta szavaival, és gyötörte őt: halálosan belefáradt a lelke, És kitárta előtte egész szívét, és
monda néki: Borotva nem volt soha az én fejemen, mert Istennek szentelt vagyok anyám méhétől fogva;
ha megnyírattatom, eltávozik tőlem az én erőm, és megerőtlenedem, és olyan leszek, mint akármely em-
18 ber. És mikor látta Delila, hogy kitárta volna előtte egész szívét, elküldött, és elhívatá a Filiszteusok
fejedelmeit, és ezt izené: Jőjjetek fel ez egyszer, mert ő kitárta nékem egész szívét. És felmentek ő hozzá a
19 Filiszteusok fejedelmei, és a pénzt is felvitték kezökben. És elaltatta őt az ő térdein, és előhívott egy fér-
20 fiút, és lenyíratta az ő fejének hét fonatékát, és kezdé őt kínozni. És eltávozott tőle az ő ereje. És monda:
Rajtad a Filiszteusok, Sámson! Mikor pedig az az ő álmából felserkent, mondá: Kimegyek most is, mint
21 egyébkor, és lerázom a kötelékeket; mert még nem tudta, hogy az Úr eltávozott ő tőle. De a Filiszte-
usok megfogták őt, és kiszúrták szemeit, és levezették őt Gázába, és ott megkötözték két vaslánczczal,
22, 23 és őrölnie kellett a fogházban. De az ő fejének haja újra kezdett nőni, miután megnyíretett. És mikor
a Filiszteusok fejedelmei összegyűltek, hogy az ő istenüknek, Dágonnak nagy áldozatot áldozzanak, és
24 hogy örvendezzenek, mondának: Kezünkbe adta a mi istenünk Sámsont, a mi ellenségünket. És mikor
látta őt a nép, dícsérték az ő istenöket, mert-mondának-kezünkbe adta a mi istenünk a mi ellenségünket,
25 földünk pusztítóját, és a ki sokakat megölt mi közűlünk. Lőn pedig, hogy mikor megvídámult az ő szívök,
mondának: Hívjátok Sámsont, hadd játszék előttünk. És előhívák Sámsont a fogházból, és játszék ő előt-
26 tük, és az oszlopok közé állították őt. Sámson pedig monda a fiúnak, a ki őt kézenfogva vezette: Ereszsz
27 el, hadd fogjam meg az oszlopokat, a melyeken a ház nyugszik, és hadd támaszkodjam hozzájuk. A ház
pedig tele volt férfiakkal és asszonyokkal, és ott voltak a Filiszteusok összes fejedelmei, és a tetőzeten
28 közel háromezeren, férfiak és asszonyok, a Sámson játékának nézői. Ekkor Sámson az Úrhoz kiáltott,
és monda: Uram, Isten, emlékezzél meg, kérlek, én rólam, és erősíts meg engemet csak még ez egyszer,
29 óh Isten! hadd álljak egyszer bosszút a Filiszteusokon két szemem világáért! És átfogta Sámson a két
középső oszlopot, melyeken a ház nyugodott, az egyiket jobb kezével, a másikat bal kezével, és hozzájuk
30 támaszkodott. És monda Sámson: Hadd veszszek el én is a Filiszteusokkal! És nagy erővel megrándí-
totta az oszlopokat, és rászakadt a ház a fejedelmekre és az egész népre, mely abban volt, úgy hogy többet
31 megölt halálával, mint a mennyit megölt életében. És lementek az ő testvérei és atyjának egész háza, és
elvivék őt, és hazatérvén, eltemették Czóra és Esthául között, atyjának, Manoahnak sírjába, minekutána
húsz esztendeig ítélte az Izráelt.

17, 2 Vala pedig egy férfiú Efraimnak hegyéről való, kinek neve Míka vala; És monda az ő anyjának: Az
az ezerszáz ezüst, mely tőled elvétetett, és a mely miatt te átkozódál, és füleimbe is mondtad, ímé az
3 az ezüst én nálam van, én vettem el azt. És monda az ő anyja: Légy megáldva, fiam, az Úrtól! És
visszaadta az ezerszáz ezüstpénzt az ő anyjának. És monda az ő anyja: Szentelve szentelem e pénzt
az Úrnak az én kezeimből fiamért, hogy egy faragott és öntött bálvány készíttessék abból, azért most
4 visszaadom azt tenéked. De ő megint visszaadá a pénzt anyjának, és vőn az anyja kétszáz ezüstpénzt,
és odaadá azt az ötvösnek, és az készített abból egy faragott és öntött bálványt. Ez azután a Míka
5 házában volt. És a férfiúnak, Míkának volt egy temploma, és készített efodot és terafimot, és felszentele
6 az ő fiai közűl egyet, és ez lőn néki papja. Ebben az időben nem volt király Izráelben, hanem kiki
7 azt cselekedte, a mit jónak látott. Vala pedig egy ifjú, Júdának Bethleheméből, a Júda nemzetségéből

való, ki Lévita vala, és ott tartózkodott vala. És elméne ez a férfiú Júdának Bethlehem városából, hogy 8
ott tartózkodjék, a hol helyet talál. Így jött az Efraim hegyére, Míka házához, vándorlása közben. És 9
monda néki Míka: Honnan jösz? És monda: Lévita vagyok Júdának Bethleheméből, és járok s kelek, hogy
hol találnék helyet. És monda néki Míka: Maradj nálam, és légy nékem atyám és papom, és én adok 10
néked esztendőnként tíz ezüstpénzt és egyöltöző ruhát és eledelt. És a Lévita beszegődött. És tetszék a 11
Lévitának, hogy megmaradjon annál a férfiúnál; és olyan lőn néki az az ifjú, mint egyik az ő fiai közül.
És felszentelte Míka a Lévitát; így lett papjává az ifjú, és maradt Míka házánál. És monda Míka: Most 12, 13
tudom, hogy jól fog velem tenni az Úr, mert e Lévita lett papom.

Ebben az időben nem volt király Izráelben, és ezekben a napokban keresett a Dán nemzetsége magá- **18**
nak örökséget, a hol lakjék, mert nem jutott néki mind ez ideig az Izráel törzsei között osztályrész. És 2
elküldöttek a Dán fiai az ő házoknépe közül öt férfiút, vitéz férfiakat a magok határaikból, Czórából és
Esthaólból, hogy kémleljék ki és nézzék meg jól a földet, és mondának nékik: Menjetek el, kémleljétek ki
a földet. És elérkeztek az Efraim hegyéhez, a Míka házához, és ott megháltak. Mikor a Míka házánál 3
voltak, megismerték az ifjú Lévitának hangját, és hozzá mentek, és mondának néki: Ki hozott téged ide?
Mit csinálsz itt, és mi járatban vagy? Ő pedig monda nékik: Ezt meg ezt cselekedte velem Míka, és meg- 4
fogadott engem, és papjává lettem. És mondának néki: Kérdezd meg Istentől, hogy hadd tudjuk meg, 5
ha szerencsés lesz-é a mi útunk, a melyen járunk? És monda nékik a pap: Menjetek el békességgel; a ti 6
útatok, a melyen jártok, az Úr előtt van. És elment az öt férfiú, és Laisba jutott, és látták a népet, mely 7
benne volt, hogy minden félelem nélkül lakik, a Sidonbeliek szokása szerint él csendesen és bátorságosan,
és nincs senki, a ki őket bántaná az országban, vagy úr volna felettök, és távol vannak a sidoniaktól, és
nincs senkivel semmi dolguk. És mikor visszatértek atyjokfiaihoz Czórába és Esthaólba, és kérdezték 8
tőlök az ő atyjokfiai: Mi jóval jártatok? Mondának: Keljetek fel, és menjünk fel ellenök, mert láttuk a 9
földet, hogy ímé igen jó, és ti veszteg ültök? ne legyetek restek a menetelre, hogy elmenjetek elfoglalni
azt a földet. Ha elmentek, biztonságban élő néphez mentek, és a tartomány tágas; mert Isten kezetekbe 10
adta azt a helyet, a hol semmiben sincs hiány, a mi csak a földön van. És elment onnét a Dán nemzetsé- 11
géből, Czórából és Esthaólból, hatszáz férfiú hadiszerszámokkal felkészülten. És felvonultak, és táborba 12
szállottak Kirjáth-Jearimban, Júdában. Ezért hívják azt a helyet Dán táborának mind e mai napig. És ez
Kirjáth-Jearim mögött fekszik. És onnan felvonultak az Efraim hegyére, és Míka házába mentek. És 13, 14
szólott az az öt férfiú, a ki elment kikémlelni Lais földét és monda atyjafiainak: Tudjátok-é, hogy ebben a
házban efód és teráf, faragott és öntött bálvány van? Hát elgondolhatjátok, hogy mit cselekedjetek. És 15
betértek oda, és az ifjú Lévitához mentek a Míka házába, és köszöntötték őt: Békességgel! A hadiszer- 16
számokkal felkészült hatszáz férfiú pedig, kik a Dán fiai közül valók voltak, a kapu előtt állott. És az 17
az öt férfiú, a ki a föld kikémlelésére ment volt el, mikor felment és megérkezett oda, elvette a faragott
képet, az efódot, a teráfot és az öntött bálványt; a pap pedig ott állott a kapu előtt a hadiszerszámokkal
felkészült hatszáz férfiúval. Mikor pedig ezek a Míka házához bementek és elvették a faragott képet, az 18
efódot, a teráfot és az öntött bálványt, monda nékik a pap: Mit míveltek? Azok pedig mondának néki: 19
Hallgass, tedd kezedet ajakadra, és jőjj el velünk, és légy nékünk atyánk és papunk. Melyik jobb, hogy
egy ember házának légy papja, vagy hogy Izráelben egy nemzetségnek és háznépnek légy papja? És 20
örvendezett ezen a papnak szíve, és elvitte az efódot és a teráfot és a faragott képet, és velök a nép közé
ment. És megfordulván elvonultak, magok előtt küldve a gyermekeket, a barmokat és drágaságaikat. 21
Mikor pedig már messze jártak a Míka házától, a férfiak, a kik a Míka házának szomszédságában laktak, 22
összegyűltek, és utána mentek a Dán fiainak. És utánok kiáltoztak a Dán fiainak. Azok pedig visszafor- 23
dulván mondának Míkának: Mi bajod van, hogy így felsereglettél? És monda: Isteneimet vettétek el, a 24
melyeket készíttettem, és papomat, és elmentetek, hát mim van még egyebem? és mégis azt mondjátok
nékem: mi bajom van? És mondának néki a Dán fiai: Ne hallasd többé hangodat, hogy rátok ne rontsa- 25
nak e felbőszített emberek, és te a magad életét és házadnépe életét el ne veszítsd! És elmentek a Dán 26
fiai a magok útján, és mikor Míka látta, hogy azok erősebbek nála, megfordult, és visszatért házához.
Ők pedig elvitték, a mit Míka készíttetett, és a papot, a ki nála volt, és Lais ellen mentek, a nyugodtan és 27
biztonságban élő nép ellen, és leölték őket fegyvernek élivel, és a várost megégették tűzzel. És nem volt 28
senki, a ki őket megszabadította volna, mert messze volt Sidontól, és semmi dolguk nem volt senkivel.
Lais pedig a Béth-Rehob völgyében feküdt és itt építették meg a várost, és telepedtek meg benne, És 29
elnevezték a város nevét Dánnak, atyjoknak Dánnak nevéről, a ki Izráelnek született volt. Bár először
Lais volt a város neve. És felállították magoknak a Dán fiai a faragott képet, és Jonathán, a Manasse 30
fiának Gersomnak fia és az ő fiai voltak a papok a Dán nemzetségében egészen a föld fogságának idejéig.

31 És felállítva tarták a Míka faragott képét, a melyet az készíttetett, mindaddig, míg az Istenháza Silóban volt.

19 Ugyanebben az időben, a mikor nem volt király Izráelben, mint jövevény tartózkodott az Efraim hegy-
2 ség oldalán egy Lévita, a ki ágyas nőt szerzett magának Júda Bethleheméből. Paráználkodék pedig nála
3 az ő ágyasa és elméne tőle atyjának házához, Júdának Bethlehemébe, és ott maradt négy hónapig. Ek-
kor felkelvén az ő férje, utána ment, hogy lelkére beszéljen, és hogy visszavigye őt. Szolgája és egy pár
szamár volt vele. Az pedig bevezette őt az ő atyjának házába, és mikor meglátta őt a leánynak atyja, ör-
4 vendve eléje ment. És ott tartóztatá őt ipa, a leánynak atyja, és ő ott maradt nála három napig, és ettek,
5 ittak és ott is háltak. És mikor a negyedik napon reggel korán felkeltek, és ő felkészült, hogy elmenjen,
6 monda a leánynak atyja az ő vejének: Erősítsd meg szívedet egy falat kenyérrel, azután menjetek el. És
leültek, és mindketten együtt ettek és ittak, és monda a leány atyja a férfiúnak: Gondold meg és hálj itt
7 az éjjel és gyönyörködjék a te szíved. Mikor pedig felkelt az a férfiú, hogy elmenjen, addig marasztalá őt
8 az ipa, hogy ott maradt megint éjszakára. És felkelt azután az ötödik napon jókor reggel, hogy elmenjen,
és monda a leánynak atyja: Erősítsd meg, kérlek, a te szívedet. És mulatozának, míg elhanyatlék a nap,
9 és együtt evének mindketten. Ekkor felkele az a férfiú, hogy elmenjen ágyasával és szolgájával; de ipa,
a leánynak atyja, így szólt hozzá: Ímé a nap már lehanyatlik, hogy beesteledjék, azért háljatok meg itt;
ímé nyugalomra hajlik a nap, hálj itt, és gyönyörködjék a te szíved; holnap aztán készüljetek fel jókor
10 reggel a ti útatokra, és menj el a sátorodba. De a férfiú nem akart ott meghálni, és felkelt és elment,
11 és egész Jebusig jutott, ez Jeruzsálem. Egy pár megterhelt szamár és ágyasa volt vele. Mikor pedig
Jebus mellett voltak, a nap már igen alászállott, és monda a szolga az ő urának: Jerünk és térjünk be a
12 Jebuzeusok e városába, és háljunk ott. És monda néki az ő ura: Ne térjünk be az idegenek városába,
13 a hol senki sincs az Izráel fiai közűl, inkább menjünk el Gibeáig. És monda az ő szolgájának: Siess, és
14 menjünk e két hely valamelyikébe, és háljunk vagy Gibeában, vagy Rámában. És tovább vonultak, és
15 elmenének, és a nap Gibea mellett ment le felettök, a mely Benjáminé. És oda tértek, hogy bemenjenek
és megháljanak Gibeában. Mikor pedig oda bement, leült a város piaczán, mert nem volt senki, a ki őket
16 házába behívná éjszakára. És ímé egy öreg ember jöve a munkából a mezőről késő estve. Ez a férfiú az
17 Efraim hegységéről való volt, és csak jövevény Gibeában, míg a helynek lakói Benjáminiták voltak. És
mikor felemelte szemeit, és meglátta azt az utas embert a város piaczán, monda az öreg ember néki: Hová
18 mégy és honnan jösz? Ez pedig monda néki: Megyünk Júda Bethleheméből az Efraim hegység oldaláig,
a honnan való vagyok. Júda Bethlehemében voltam és most az Úr házához megyek, és nincsen senki, a ki
19 házába fogadna engem. Pedig szalmánk és abrakunk is van szamaraink számára, és kenyerem és borom
is van a magam és a te szolgálód és emez ifjú számára, ki szolgáddal van, úgy hogy semmiben sem szű-
20 kölködünk. Ekkor monda a vén ember: Békesség néked! Mindarra, a mi nélkül csak szűkölködöl, nékem
21 lesz gondom. Csak nem hálsz itt az utczán?! És elvezette őt az ő házához és abrakot adott az ő szama-
22 rainak. Azután megmosták lábaikat, és ettek és ittak. És mikor vígan laknának, ímé a város férfiai,
a Béliál fiainak emberei, körűlvették a házat, és az ajtót döngetve, mondának az öreg embernek, a ház
23 urának, mondván: Hozd ki azt a férfiút, a ki házadhoz jött, hogy ismerjük meg őtet. És kiment hozzájuk
az a férfiú, a háznak ura és monda nékik: Ne, atyámfiai, ne cselekedjetek ilyen gonoszt, minekutána az
24 a férfiú az én házamhoz jött, ne tegyétek vele azt az alávaló dolgot. Ímé itt van hajadon leányom és az
ő ágyasa, ezeket hozom ki néktek, és ezeket nyomorgassátok, és tegyétek velök azt, a mit csak tetszik,
25 csak a férfiúval ne cselekedjétek azt az alávaló dolgot. A férfiak azonban nem akartak reá se hallgatni.
Ekkor kézen fogta az a férfiú az ő ágyasát, és kivitte nékik az utczára. Ezek pedig megszeplősíték őt, és
26 gonoszúl élének vele egész éjszaka reggelig, és csak mikor feltetszett a hajnal, akkor bocsátották el. És
elment az asszony virradat előtt és reggel ott rogyott össze annak a férfiúnak háza ajtajánál, a melyben
27 az ő ura volt reggelig. Mikor pedig felkelt az ő ura reggel, és kinyitotta a ház ajtaját, és kiment, hogy
útnak induljon, ímé az asszony, az ő ágyasa, ott feküdt elterülve a ház ajtaja előtt, és kezei a küszöbön.
28 És monda néki: Kelj fel és menjünk el. De az nem felelt néki. Ekkor feltette őt a szamárra, és felkelt a
29 férfiú, és elment hazájába. És mikor hazaért, kést vett elő, és megfogta ágyasát, és tagról-tagra szétvag-
30 dalta őt tizenkét darabba, és szétküldözte Izráel minden határába. Lőn pedig, hogy mindenki, a ki ezt
látta, azt mondotta: Nem történt és nem láttatott ehhez hasonló dolog, mióta csak feljöttek az Izráel fiai
Égyiptomnak földéből mind e mai napig. Gondolkodjatok e dolog felől, tartsatok tanácsot és beszéljétek
meg.

20 Erre kivonúltak az Izráel minden fiai és összegyülekezett a nép, mint egy ember, Dántól fogva Berse-
2 báig és a Gileád földéig, az Úrhoz Mispába. És megjelentek az egész népnek fő-fő emberei, az Izráelnek
3 minden nemzetségei az Isten népének gyülekezetében, négyszázezer gyalogos, fegyverfogható férfiú. De

meghallották a Benjámin fiai is, hogy felmentek az Izráel fiai Mispába. Az Izráel fiai pedig mondának:
Mondjátok meg, hogy mint történt ez a gonoszság? És felele a Lévita, a megöletett asszonynak férje, 4
és monda: Gibeába, mely Benjáminé, mentem én és az én ágyasom, hogy ott megháljak. És ellenem 5
támadtak a Gibeának férfiai, és körűlvették miattam a házat éjjel, engem akartak megölni, de az én
ágyasomat nyomorgatták meg annyira, hogy meghalt. Ekkor fogtam ágyasomat, és szétvagdaltam őt, és 6
szétküldöztem az Izráel örökségének minden tartományaiba, mert útálatosságot és aljasságot követtek
el Izráelben. Ímé mindnyájan, kik itt vagytok Izráel fiai, szóljatok erről és tanácskozzatok felőle. Ekkor 7, 8
felállott az egész nép, mint egy ember, mondván: Senki közűlünk sátorába ne menjen, és senki házához ne térjen. Mert most Gibea ellen ezt cselekedéndjük: sorsot vetünk rá. És választunk tíz férfiút 9, 10
száz közűl, és százat ezer közűl, és ezeret tízezer közűl, Izráelnek minden nemzetségéből, hogy hordjanak élelmet a népnek, hogy ez elmenvén, cselekedjék Benjámin Gibeájával annak minden gonoszsága
szerint, melyet elkövetett Izráelben. És összegyülekezett Izráel minden férfia a város ellen, mint egy 11
ember, egyesülten. És követeket küldöttek az Izráel nemzetségei Benjámin minden törzseihez, mond- 12
ván: Micsoda aljasság az, a mi ti közöttetek történt? Most adjátok ki azokat a férfiakat a Béliál fiait, a 13
kik Gibeában vannak, hogy megöljük őket, és kitisztítsuk a gonoszt Izráelből. De a Benjámin fiai nem
akartak hallgatni testvéreinek, az Izráel fiainak szavára, Hanem egybegyűltek a Benjámin fiai a vá- 14
rosokból Gibeába, hogy kimenjenek harczolni az Izráel fiaival. És azon a napon a Benjámin fiai, a kik 15
a városokból jöttek fel, huszonhatezer fegyverfogható férfiút számlálának, Gibea lakóin kivűl, kik szám
szerint hétszázan voltak, mind válogatott férfiú. Ebből az egész népből volt hétszáz válogatott férfiú, a 16
kik suták voltak. Ezek mindnyájan a parittyával hajszálnyira biztosan találtak és nem hibázták el. Az 17
Izráel fiai pedig szám szerint, a Benjámin fiain kivűl, négyszázezeren voltak, fegyverfogható emberek,
és mind hadakozó férfiak. Ekkor felkeltek, és felmentek Béthelbe, és megkérdék az Istent, és mondá- 18
nak az Izráel fiai: Ki menjen fel először közűlünk a Benjámin fiai ellen hadakozni? És monda az Úr:
Júda először. Felkeltek azért az Izráel fiai reggel, és táborba szállottak Gibea előtt. És kimentek Izráel 19, 20
emberei harczolni Benjámin ellen, és csatarendbe állottak fel ellenök az Izráel emberei Gibeánál. És 21
kivonultak a Benjámin fiai is Gibeából, és levertek az Izráel fiai közűl az nap huszonkétezeret a földre.
De a nép, Izráel férfiai, megbátorították magukat, és újra csatarendbe állottak ugyanazon a helyen, a me- 22
lyen előtte való nap sorakoztak. És felmenének az Izráel fiai, és ott sírtak, az Úr előtt egész estig, és 23
megkérdezték az Urat, mondván: Vajjon elmenjek-é még harczolni az én atyámfiának, Benjáminnak fiai
ellen? Az Úr pedig monda: Menjetek fel ellene! És mikor az Izráel fiai másnap a Benjámin fiai ellen 24
felvonultak, Kijött elébük Benjámin Gibeából másnap, és levert az Izráel fiai közűl még tizennyolczezer 25
embert a földre, kik mindannyian fegyverfoghatók valának. Ekkor felment Izráel minden fia és az egész 26
nép, és elmenvén Béthelbe, sírtak, és ott maradtak az Úr előtt, és bőjtöltek aznap egész estvéig, és égőáldozattal és hálaadó áldozattal áldoztak az Úr előtt. És megkérdezék az Izráel fiai az Urat, mert ott volt 27
abban az időben az Isten frigyládája, És Fineás, az Áron fiának Eleázárnak fia szolgált körűlötte abban 28
az időben-mondván: Vajjon még egyszer felmenjek-é harczolni az én atyámfiának Benjáminnak fiaival,
vagy pedig abbanhagyjam? És monda az Úr: Menj, mert holnap kezedbe adom őket. És leseket vetett 29
Izráel Gibea ellen köröskörűl. És felvonultak az Izráel fiai a Benjámin fiai ellen harmadnapon, és felál- 30
lottak Gibea ellen úgy, mint annakelőtte. Ekkor kijöttek a Benjámin fiai a nép ellen, elszakasztatának 31
a várostól, és elkezdették a népet verni, és ölni, mint annakelőtte, a mezőn, a két úton, melynek egyike
Béthelbe, másika Gibea felé vezet, és már megöltek mintegy harmincz férfiút Izráelből. És mondának a 32
Benjámin fiai: Megverettetnek ezek előttünk megint, mint először. Az Izráel fiai pedig mondának: Fussunk el és szakaszszuk el őket a várostól, ki az országútra. És az Izráel minden fia elhagyta helyét és 33
Baál-Thámárnál állott fel. Izráel lesei pedig előtörtek rejtekhelyeikből Maareh-Gabából. Ekkor az egész 34
Izráelből tízezer válogatott férfiú tört Gibea ellen, és néki búsulának a harcznak, és amazok észre sem
vették, hogy veszedelemben forognak. Így verte le az Úr Izráel előtt Benjámint, és elpusztítottak az 35
Izráel fiai azon a napon a Benjámin fiai közűl huszonötezerszáz férfiút kik mind fegyverfoghatók voltak.
Benjámin fiai tehát látták, hogy megveretnek, mivel Izráel férfiai csak azért adtak helyet Benjáminnak, 36
mert ők a lesekben bíztak, a melyeket Gibeánál helyeztek el. És a les elősietett és előtört Gibea ellen, 37
és a les bevonult, és leölte az egész várost fegyvernek élivel. És abban egyeztek meg Izráel férfiai a 38
les-csapatokkal, hogy erős füstfelleget bocsátanak fel a városból. Mikor aztán az Izráel férfiai visszafor- 39
dultak a harcz közben, és Benjámin megkezdte az öldöklést és leölt mintegy harmincz férfiút Izráelből, és
azt gondolta magában: Bizony megverettetnek előttünk, mint az első ütközetben: Épen akkor kezdett a 40
felhő felemelkedni a városból, mint egy füstoszlop. És mikor aztán Benjámin hátratekintett, látta, hogy
íme a város lángja már feléri az eget. És az Izráel fiai megfordultak, és megijedének a Benjámin fiai, 41

42 a kik most látták csak, hogy rajtok a veszedelem. És elfutottak az Izráel férfiai elől a pusztába vivő
43 útra; de a harcz ott is utólérte őket, és az út közepén ölték le a városból jövőket. Körűlvették Benjámint,
44 üldözték őt, letiporták a pihenő helyen, egészen a Gibea előtt keletre eső vidékig. És elesett Benjámin
45 közűl tizennyolczezer ember, mindnyájan vitéz férfiak. Ekkor megfordultak, és a pusztába menekültek,
a Rimmon sziklájához; de az útakon még megöltek közűlök ötezer embert, és azután egész Gideomig
46 mentek utánok, és megöltek közűlök kétezer embert. Azok tehát, a kik elestek Benjámin közűl, összesen huszonötezeren voltak, kik mindannyian fegyvert fogtak azon a napon, és mindnyájan vitéz férfiak
47 voltak. De hatszáz férfiú megfordult, és elmenekült a pusztába a Rimmon kősziklájára, és ott is maradt
48 a Rimmon szikláján négy hónapig. Az Izráel férfiai pedig visszatértek a Benjámin fiaira, és megölték őket fegyvernek élével a városokban az emberektől a barmokig, és a mi csak található volt; az összes városokat pedig, miket találtak, tűzzel égették meg.

21 És az Izráel fiai megesküdtek Mispában, mondván: Senki mi közűlünk nem adja leányát Benjámin-
2 nak feleségül. És a nép elment Béthelbe, és ott volt egész estvéig az Isten előtt, és felemelve szavát,
3 nagy sírással sírt. És mondának: Oh Uram! Izráelnek Istene! Miért történt ez Izráelben, hogy ma
4 Izráelből egy nemzetség hiányzik? És lőn másnap reggel, felkele a nép, és ott oltárt épített, és egészen
5 égő áldozatot és hálaadó áldozatot áldozott. És mondának az Izráel fiai: Kicsoda az, a ki nem jött fel a gyülekezetbe az Izráelnek minden nemzetségei közűl az Úrhoz? Mert nagy esküt tettek volt egyszer a fe-
6 lől, a ki fel nem jött az Úrhoz Mispába, mondván: Meghalván meghaljon az! És megszánák az Izráel fiai
7 Benjámint, az ő atyjokfiát, és mondának: Kivágattatott ma egy nemzetség Izráelből. Mit cselekedjünk azokkal, a kik megmaradtak, hogy feleséget kaphassanak? Mert mi megesküdtünk az Úrra, hogy nem
8 adjuk nékik feleségűl a mi leányainkat. És mondának: Van-é valaki az Izráel nemzetségei közűl, a ki
9 nem jött fel az Úrhoz Mispába? És íme Jábes-Gileádból nem jött fel senki a gyülekezet táborába. Mert
10 megszámlálá magát a nép, és ímé nem vala ott senki a Jábes-Gileád lakosai közűl. Ekkor elküldött a gyülekezet oda tizenkétezer harczban edzett férfiút, és megparancsolták nékik, mondván: Menjetek el,
11 és vágjátok le Jábes-Gileád lakóit fegyvernek élivel, még az asszonyokat és a gyermekeket is. És ezt kell
12 cselekednetek, hogy minden férfiút és minden asszonyt, a ki már férfiúval hált, öljetek meg. Találának pedig a Jábes-Gileád lakói között négyszáz szűz leányt, a kik még nem ismertek férfiút férfival való há-
13 lással, és elvitték őket a táborba Silóba, mely vala a Kanaán földén. És elküldött az egész gyülekezet, és
14 izent a Benjámin fiainak, kik a Rimmon szikláján voltak, és békességet ígérének nékik. Így tért vissza abban az időben Benjámin, és nékik adták azokat feleségül, a kiket meghagytak Jábes-Gileád asszony
15 népei közűl; de így sem lőn elég nékik. És bánkódék a nép Benjámin miatt; hogy az Úr ilyen rést csi-
16 nált az Izráel törzsein. Mondának azért a gyülekezet vénei: Mit tegyünk, hogy a többiek is feleséget
17 kapjanak, mert Benjáminból kipusztíttattak az asszonyok? És mondának: A Benjámin birtoka örökség
18 szerint ezeké, a kik megmaradtak, mert nem szabad Izráelben egy nemzetségnek sem eltöröltetni. De mi nem adhatunk nékik feleségeket leányaink közűl, mert megesküdtek az Izráel fiai, mondván: Átko-
19 zott, a ki feleséget ad Benjáminnak! És mondának: Ímé az Úrnak esztendőnként való ünnepnapja lesz most Silóban, a mely északra fekszik Bétheltől, napkelet felé az országút mellett, a mely Bétheltől Sikem
20 felé visz, és délre Lebonától. Ezt parancsolák azért a Benjámin fiainak: Menjetek el, és leselkedjetek a
21 szőlőkben, És ha látjátok, hogy jőnek Siló leányai a körtánczban tánczolni, akkor jőjjetek elő a szőlőkből,
22 és vegyetek magatoknak kiki feleséget a Siló leányai közűl, és menjetek el a Benjámin földére. Ha aztán atyjaik vagy testvéreik hozzánk jőnek perlődni, akkor azt mondjuk nékik: Könyörüljetek rajtunk mi érettünk, mert nem hozhattunk mindeniknek feleséget ama hadból, és minthogy nem ti adtátok nékik,
23 most nem vagytok vétkesek. És ekképen cselekedtek a Benjámin fiai, és vőnek feleségeket az ő számuk szerint a tánczolók közűl, a kiket elraboltak. És elmentek, és hazatértek örökségükbe, és felépítették a
24 városokat, és azokban laktak. Az Izráel fiai pedig eltávoztak onnét abban az időben, mindegyik a maga
25 nemzetségéhez és háznépéhez, és elmentek onnét kiki a maga örökségébe. Ebben az időben nem volt király Izráelben; azért mindenki azt cselekedte, a mi jónak látszott az ő szemei előtt.

RUTH

És lőn azon napokban, a mikor a bírák bíráskodának, éhség lőn a földön. És elméne egy férfi a **1**
Júda Bethleheméből, hogy Moáb mezején tartózkodjék; ő meg a felesége, és a két fia. A férfi 2
neve Elimélek és felesége neve Naómi; két fiok neve pedig Mahlon és Kiljon; efrataiak, a Júda
Bethleheméből valók. És eljutának Moáb mezejére, és ott valának. Meghala pedig Elimélek, a 3
Naómi férje, és marada ő és az ő két fia. A kik Moábita leányokat vőnek feleségűl; az egyiknek neve 4
Orpa, a másiknak neve Ruth. És ott lakozának közel tíz esztendeig. Meghalának ők is mind a ketten, 5
Mahlon is, Kiljon is, és marada az asszony az ő két fia és férje nélkűl. Felkele azért ő és az ő menyei, 6
és ő visszatére Moáb mezejéről; mert hallotta vala Moáb mezején, hogy meglátogatta az Úr az ő népét,
hogy adjon nékik kenyeret. És kiméne arról a helyről, a hol volt, és vele a két menye. És menének 7
az úton, hogy visszatérjenek Júda földére, És monda Naómi az ő két menyének: Menjetek, térjetek 8
vissza, kiki az ő anyjának házához. Cselekedjék az Úr irgalmasságot veletek, a miképen ti cselekedtetek
a megholtakkal és én velem! Adja az Úr tinéktek, hogy találjatok nyugodalmat, kiki az ő férje házában. 9
És megcsókolá őket; és ők nagy felszóval sírának. És mondák néki: Bizony mi veled együtt térünk a te 10
népedhez! Naómi pedig mondá: Térjetek vissza leányaim! Miért jönnétek én velem? Hát ugyan vannak- 11
é még fiak az én méh emben, a kik férjeitek lehetnének? Térjetek vissza leányaim! menjetek, mert én 12
már vénebb vagyok, semhogy férjhez mehetnék. Még ha azt mondanám is, hogy van reménységem; még
ha az éjjel férjhez mennék is és szülnék is fiakat: Ugyan megvárhatnátok-é őket, a míg felnőnek? Ugyan 13
megtartóztatnátok-é magatokat miattok, hogy férjhez ne menjetek? Ne, édes leányaim! Mert nagyobb
az én keserűségem, mint a tietek, mert engem talált az Úrnak keze. Azok pedig nagy felszóval tovább 14
sírának. És Orpa megcsókolá az ő napát; Ruth azonban ragaszkodék hozzá. Ő pedig monda: Ímé a 15
te sógorasszonyod visszatért az ő népéhez, és az ő isteneihez, térj vissza te is a te sógorasszonyod után.
Ruth pedig monda: Ne unszolj, hogy elhagyjalak, hogy visszaforduljak tőled. Mert a hova te mégy, oda 16
megyek, és a hol te megszállsz, ott szállok meg; néped az én népem, és Istened az én Istenem. A hol te 17
meghalsz, ott halok meg, ott temessenek el engem is. Úgy tegyen velem az Úr akármit, hogy csak a halál
választ el engem tőled. Mikor pedig látá, hogy erősködik vele menni, nem szóla néki többet. És menének 18, 19
mind a ketten, míglen Bethlehembe érkezének. És lőn, hogy mikor Bethlehembe érkezének, megmozdult
az egész város miattok, és mondák: Nemde nem Naómi ez? És ő monda nékik: Ne hívjatok engem 20
Naóminak, hívjatok inkább Márának, mert nagy keserűséggel illetett engem a Mindenható. Többed 21
magammal mentem el, és elárvúltan hozott vissza engemet az Úr; miért hívnátok hát engem Naóminak,
holott az Úr ellenem fordúlt, és a Mindenható nyomorúsággal illetett engemet? Így tért vissza Naómi, 22
és vele a Moábita Ruth, az ő menye, a ki hazatért Moáb mezejéről. Megérkezének pedig Bethlehembe az
árpaaratás kezdetén.

Vala pedig Naóminak egy rokona az ő férje után, előkelő derék ember Elimélek nemzetségéből; neve **2**
Boáz. És monda a Moábita Ruth Naóminak: Hadd menjek, kérlek, a mezőre, hogy kalászokat szede- 2
gessek az után, a kinek szemei előtt kedvességet találok. És az monda: Menj édes leányom! Elméne 3
azért és odaérkezék, szedegete a mezőn az aratók után, és történetesen oda talált a Boáz szántóföldjére,
a ki Elimélek nemzetségéből való volt. És ímé Boáz kijöve Bethlehemből, és monda az aratóknak: Az 4
Úr legyen veletek! És ők mondának néki: Áldjon meg téged az Úr! És monda Boáz az ő szolgájának, a 5
ki az aratók felügyelője volt: Kié ez a leányzó? És felele a szolga, az aratók felügyelője, és monda: Az 6
a Moábita leányzó ez, a ki Naómival jött a Moáb mezejéről. A ki mondá: Hadd szedegessek, kérlek, és 7
hadd tarlózgassak a kévék közt az aratók után. És ide jöve, és itt marada reggeltől fogva mind mostanig;
és csak épen most pihent egy keveset a házban. És mondá Boáz Ruthnak: Ugyan hallod-é édes leányom! 8
Ne menj szedegetni más mezőre és el ne menj innen; hanem menj mindenütt szolgálóim után. Szemeid 9
legy enek a mezőn, a melyet aratnak, és járj utánok. Ímé meghagytam a szolgáknak, hogy ne bántsanak
téged, és ha megszomjúhozol, menj az edényekhez és igyál abból, a mit a szolgák merítenek. Akkor 10
ez arczra borula és meghajtá magát a földig, és monda néki: Hogyhogy találtam ilyen kedvességet a te
szemeid előtt, hogy rám tekintettél, holott én idegen vagyok? Boáz pedig felele, és monda néki: Bizony 11
elmondtak nékem mindent, a mit cselekedtél a te napaddal, férjed halála után, hogy elhagytad a te atyádat és a te anyádat és a te születésednek földét, és jöttél ahhoz a néphez, a melyet nem ismertél azelőtt.
Fizessen meg az Úr a te cselekedetedért, és legyen teljes a te jutalmad az Úrtól, Izráelnek Istenétől, a 12
kinek szárnyai alatt oltalmat keresni jöttél. Ez pedig monda: Találjak kedvességet a te szemeid előtt 13
uram, mert megvigasztaltál engem, és mert a te szolgálódnak szívéhez szóltál, holott én nem vagyok a te

14 szolgálóleányaid közűl. És az evésnek idejekor szóla néki Boáz: Jer ide, és egyél a kenyérből, és mártsd
be a te falatodat az eczetes lébe. És ő leüle az aratók mellé. És pergelt gabonát nyújtott néki, és evett,
15 s jóllakott, sőt még hagyott is. Azután felállott, hogy szedegessen, és Boáz megparancsolta az ő szolgá-
16 inak, mondván: A kévék között is hadd szedegessen, és meg ne pirongassátok őt. Sőt húzogassatok ki
17 néki a kévékből is, és hagyogassatok el, hogy szedje fel, és meg ne dorgáljátok őt. És ő szedegete a mezőn
18 mind estiglen, és kicsépelé, a mit szedegetett, és lett abból szinte egy efa árpa. És felvevé és beméne
a városba, és napaasszonya látá, a mit ő szedegetett. Aztán elővevé és odaadá néki, a mit meghagyott,
19 minekutána jóllakott vala. És monda néki az ő napaasszonya: Hol szedegettél ma, és hol munkálkod-
tál? Áldott legyen, a ki rád tekintett. És elbeszélte az ő napaasszonyának, hogy kinél munkálkodott, és
20 monda: Annak a férfiúnak a neve, a kinél ma munkálkodtam: Boáz. És monda Naómi az ő menyének:
Áldott legyen ő az Úrtól, a ki nem vonta meg irgalmasságát az élőktől és a megholtaktól! És Naómi monda
21 néki; Közel valónk nékünk az a férfiú; legközelebbi rokonaink közűl való ő. És szóla a Moábita Ruth:
Még azt is mondta ő nékem: Menj mindenütt az én munkásaim után, a míg csak el nem végzik az én
22 egész aratásomat. És monda Naómi Ruthnak, az ő menyének: Jó, édes leányom, hogy az ő szolgálóival
23 jársz, ne is találjanak téged más mezőn. Így járt ő mindenütt a Boáz szolgálói után, szedegetve, míg az
árpaaratás és a búzaaratás bevégződött; és az ő napaasszonyával lakott.

3 És monda néki Naómi, az ő napaasszonya: Édes leányom! ne keressek-é néked nyugalmat, hogy
2 jól legyen dolgod? Avagy nem rokonunk-é Boáz, a kinek szolgálóival voltál? Ímé ő az éjjel árpát szór
3 a szérűn. Annakokáért fürödjél meg, és kend meg magadat, és vedd magadra ruháidat, és menj le a
4 szérűre; észre ne vétesd magadat a férfiúval, a míg el nem végezi ételét és italát. És majd ha lefekszik,
jegyezd meg a helyet, a hol fekszik, és menj oda, és hajtsd fel a leplet lábánál, és feküdjél oda. Ő majd
5, 6 megmondja néked, mit cselekedjél. És ő monda néki: Mindazt, a mit mondasz, megcselekszem. És
7 lement a szérűre, és mindent úgy cselekedett, a mint napaasszonya parancsolta. És Boáz evett és ivott,
és felvidámult az ő szíve. És elment, hogy lefeküdjék a garmada szélén; és az eljött titkon, és felhajtá
8 lába felől a leplet, és lefeküvék. Történt pedig éjfél tájon, hogy felrettent a férfiú, és odafordult. És
9 ímé: asszony fekszik az ő lábainál. És monda: Kicsoda vagy te? És az monda: Én Ruth vagyok, a te
10 szolgálód; terjeszszed ki hát takaródat a te szolgálódra, mert te vagy a legközelebbi rokon. És ő monda:
Az Úrnak áldotta vagy te, édes leányom! Utóbbi szereteteddel jobbat cselekedtél, mint az elsővel; hogy
11 nem jártál az ifjak után, sem szegény, sem gazdag után. Most hát, édes leányom, ne félj! Mindent, a
12 mit mondasz, megteszek néked; mert tudja az én népemnek egész kapuja, hogy derék asszony vagy. És
13 most: bizony igaz, hogy közel rokon vagyok: de van nálamnál még közelebbi rokon is. Ez éjszakán hálj
itt; s majd reggel, ha az megvált téged, jó: váltson meg; ha pedig nem akar téged megváltani, akkor én
14 váltalak meg. Él az Úr! Feküdj itt reggelig. És feküvék az ő lábainál reggelig, és felkele, mielőtt valaki
15 az ő felebarátját megismerhetné, mert mondá: Meg ne tudja senki, hogy ez az asszony a szérűre jött. És
monda: Add ide a nagy kendődet, a mely rajtad van, és tartsd. És ő oda tartotta azt. Boáz pedig mért
16 hat mérték árpát, és feladta néki, maga pedig bement a városba. És elméne az ő napaasszonyához, és
17 az monda: Hogy vagy édes leányom? És ő elbeszélt néki mindent, a mit cselekedett vele az a férfi. És
18 monda: Ezt a hat mérték árpát adá nékem, mert monda: Ne menj üresen a te napadhoz. És monda
Naómi: Légy veszteg leányom, míg megtudod, hova dől el a dolog; mert nem nyugszik az a férfiú, míg
véghez nem viszi a dolgot még ma.

4 Boáz pedig felment a kapuba, és ott leült. És ímé arra ment az a legközelebbi rokon, a kiről Boáz
2 beszélt vala, és monda néki: Jer csak, ülj ide atyafi. És az oda ment és leüle. Ekkor ő maga mellé
3 vett tíz férfiút a város vénei közűl és monda: Üljetek ide! És azok leülének. És ő monda a legközelebbi
rokonnak: Azt a darab szántóföldet, a mely a mi atyánkfiáé, Eliméleké volt, eladja Naómi, a ki haza jött
4 a Moáb mezejéről. Én pedig gondoltam, hogy füledbe juttatom, mondván: Vedd meg az itt ülők előtt és
az én népemnek vénei előtt. Ha megváltod: váltsd meg: és ha nem váltod meg: jelentsd ki előttem, hogy
tudjam; mert rajtad kivűl nincs, a ki megváltaná, és én vagyok utánad. És az monda: Én megváltom.
5 És monda Boáz: A mely napon megveszed a szántóföldet Naómi kezéből, akkor a moábita Ruthtól, a
6 megholtnak feleségétől veszed meg, hogy nevet támaszsz a megholtnak az ő örökségében. A legközelebbi
rokon pedig monda: Nem válthatom meg magamnak, hogy el ne veszessem a magam örökségét; váltsd
7 meg te magadnak az én rokoni részemet, mert én nem válthatom meg. Ez vala pedig a szokás régen
Izráelben, a megváltás és cserélés alkalmával, minden dolognak megerősítésére: A férfi lehúzta az ő
8 saruját és oda adta felebarátjának, és ez volt a bizonyság Izráelben. Monda annakokáért a legközelebbi

rokon Boáznak: Vedd meg magadnak! És lehúzta a saruját. És monda Boáz a véneknek és az egész 9
népnek: Ti vagytok tanui ma, hogy megvettem mindent, a mi Eliméleké volt, és mindent, a mi Kiljoné
és Mahloné volt, Naómi kezéből; Sőt a moábita Ruthot is, Mahlonnak feleségét feleségül vettem, hogy 10
nevet támaszszak a megholtnak az ő örökségében, és ki ne veszszen a megholtnak neve az ő atyjafiai
közűl és az ő helységének kapujából. Tanuk vagytok ma. És monda az egész nép, mely a kapuban vala 11
és a vének: Tanuk vagyunk! Tegye az Úr az asszonyt, a ki a te házadba megy, olyanná, mint Rákhel és
Lea, a kik ketten építették fel Izráel házát, és gyűjts vagyont Efratában és szerezz nevet Bethlehemben.
És a te házad legyen, miként a Pérecz háza-a kit Thámár szült Júdának-abból a magzatból, a melyet az 12
Úr adánd néked ettől az asszonytól. Elvevé annakokáért Boáz Ruthot, és lőn az néki felesége, és beméne 13
hozzá, és megadá az Úr, hogy az fogada az ő méhében, és szült fiút. És mondák az asszonyok Naóminak: 14
Áldott az Úr, a ki ma nem engedte meg, hogy rokon nélkűl maradj; emlegessék az ő nevét Izráelben!
És legyen ő a te lelkednek megvidámítója, és vénségednek istápolója, mert menyed szülte őt, az, a ki 15
téged szeret, és a ki többet ér néked hét fiúnál. Ekkor megfogá Naómi a gyermeket, és ölébe vevé, és 16
dajkája lőn annak. A szomszédasszonyok pedig nevet adának néki, mondván: Fia született Naóminak, 17
és nevezték az ő nevét Obednek. Ez az apja Isainak, a Dávid atyjának. És a Pérecz nemzetségei ezek: 18
Pérecz nemzé Hesront; Hesron pedig nemzé Rámot, és Rám nemzé Amminádábot. Amminádáb pedig 19, 20
nemzé Naássont, és Naásson nemzé Sálmónt. Sálmón pedig nemzé Boázt, és Boáz nemzé Obedet; És 21, 22
Obed nemzé Isait, Isai pedig nemzé Dávidot.

I SÁMUEL

1 Volt egy ember, Ramataim-Czofimból, az Efraim hegységéről való, és az ő neve Elkána vala, Jerohámnak fia, ki Elihu fia, ki Tohu fia, ki Sof fia volt; Efraimita vala. És két felesége volt néki;
2 az egyiket Annának, a másikat pedig Peninnának hívták. Peninnának gyermekei valának, de
3 Annának nem valának gyermekei. És ez az ember felmegy vala esztendőnként az ő városából, hogy imádkozzék és áldozatot tegyen a Seregek Urának Silóban. Ott pedig Éli két fia, Hofni és Fineás va-
4 lának az Úrnak papjai. És azon a napon, melyen Elkána áldozni szokott, Peninnának, az ő feleségének,
5 és minden fiának és leányának áldozati részt ád vala; Annának pedig kétakkora részt ád vala, mivel
6 Annát igen szerette; de az Úr bezárá az ő méhét. Igen bosszantja vala pedig Annát vetélkedő társa,
7 hogy felingerelje, mivel az Úr bezárá az ő méhét. És így történt ez esztendőről esztendőre; valahányszor
8 felment az Úrnak házába, ekképen bosszantá őt, ő pedig sírt vala és semmit sem evék. És monda néki Elkána, az ő férje: Anna, miért sírsz, és miért nem eszel? Mi felett bánkódol szívedben? Avagy nem
9 többet érek-é én néked tíz fiúnál? És felkele Anna, minekutána evének Silóban és minekutána ivának,
10 (Éli pap pedig az Úrnak templomában az ajtófélnél ül vala székében), És lelkében elkeseredve, könyörge
11 az Úrnak, és igen sír vala. És fogadást tőn, mondván: Seregeknek Ura! ha megtekinted a te szolgáló leányodnak nyomorúságát, és megemlékezel rólam, és nem feledkezel el szolgáló leányodról, hanem fiúmagzatot adsz szolgáló leányodnak: én őt egész életére az Úrnak ajánlom, és borotva nem érinti az ő fejét
12, 13 soha! Mivelhogy pedig hosszasan imádkozék az Úr előtt: Éli figyel vala az ő szájára; És mivel Anna
14 szívében könyörge (csak ajka mozgott, szava pedig nem volt hallható): Éli gondolá, hogy részeg. Monda
15 azért néki Éli: Meddig leszel részeg? Távolítsd el mámorodat magadtól. Anna pedig felele, és monda néki: Nem, Uram! bánatos lelkű asszony vagyok én; sem bort, sem részegítő italt nem ittam, csak szíve-
16 met öntöttem ki az Úr előtt. Ne tartsd a te szolgáló leányodat rossz asszonynak, mert az én bánatomnak
17 és szomorúságomnak teljességéből szólottam eddig. És felele Éli, és monda: Eredj el békességgel, és
18 Izráelnek Istene adja meg a te kérésedet, a melyet kértél tőle. Ő pedig monda: Legyen kedves előtted
19 a te szolgáló leányod! És elméne az asszony az ő útjára és evék, és arcza nem vala többé szomorú. És reggel felkelének, és minekutána imádkozának az Úr előtt, visszatértek, és elmenének haza Rámába. És
20 ismeré Elkána az ő feleségét Annát, és az Úr megemlékezék róla. És történt idő multával, hogy terhes
21 lőn Anna, és szüle fiat és nevezé őt Sámuelnek, mert úgymond az Úrtól kértem őt. És mikor felméne a férfi, Elkána és az ő egész házanépe, hogy bemutassa az Úrnak esztendőnként való áldozatát és foga-
22 dását: Anna nem ment fel, hanem monda férjének: Mihelyt a gyermeket elválasztándom, felviszem őt,
23 hogy az Úr előtt megjelenjen, és ott maradjon örökké. És monda néki Elkána, az ő férje: Cselekedjél úgy, a mint néked tetszik, maradj itthon, míg elválasztod; csakhogy az Úr teljesítse be az ő beszédét! Otthon
24 marada azért az asszony és szoptatta gyermekét, a míg elválasztá. És minekutána elválasztotta, felvivé magával; három tulokkal, egy efa liszttel és egy tömlő borral, és bevivé őt az Úrnak házába, Silóban.
25, 26 A gyermek pedig még igen kicsiny vala. És levágták a tulkot, és a gyermeket Élihez vitték. Ő pedig monda: Óh Uram! Él a te lelked, Uram, hogy én vagyok az az asszony, a ki itt állott melleted, és könyör-
27, 28 gött az Úrnak. Ezért a fiúért könyörögtem, és az Úr megadta kérésemet, a melyet tőle kértem. Most azért én is az Úrnak szentelem; teljes életére az Úrnak legyen szentelve! És imádkozának ott az Úrhoz.

2 És imádkozék Anna, és monda: Örvendez az én szívem az Úrban, Felmagasztaltatott az én szarvam
2 az Úrban. Az én szám felnyílt ellenségeim ellen, Mert szabadításodnak örvendezek én! Senki sincs olyan
3 szent, mint az Úr, Sőt rajtad kivűl senki sincs. Nincsen olyan kőszál, mint a mi Istenünk. Ne szóljatok oly kevélyen, oly nagyon kevélyen; Szátokból ne jőjjön kérkedő szó, Mert mindentudó Isten az Úr, És a
4, 5 cselekedeteket ő ítéli meg. Az erős kézíjjasokat megrontja És a roskadozókat erővel övedzi fel, A megelégedettek bérért szegődnek el, Éhezők pedig nem lesznek; S míg a magtalan hét gyermeket szül, A sok
6, 7 gyermekű megfogyatkozik. Az Úr öl és elevenít, Sírba visz és visszahoz. Az Úr szegénynyé tesz és gaz-
8 dagít, Megaláz s fel is magasztal; Felemeli a porból a szegényt, És a sárból kihozza a szűkölködőt, Hogy ültesse hatalmasok mellé, És a dicsőségnek székét adja nékik; Mert az Úré a földnek oszlopai, És azokra
9 helyezé a föld kerekségét. Híveinek lábait megoltalmazza, De az istentelenek setétségben némulnak el,
10 Mert nem az erő teszi hatalmassá az embert. Az Úr, a kik vele versengenek, megrontja, Mennydörög felettök az égben. Az Úr megítéli a földnek határait, Királyának pedig hatalmat ad, És felemeli felkent-
11 jének szarvát! Elméne ezután Elkána Rámába az ő házához; a gyermek pedig az Úrnak szolgája lett Éli

pap előtt. Éli fiai azonban Beliál fiai valának, nem ismerék az Urat. És a papoknak ez vala szokásuk 12, 13
a néppel szemben: Ha mikor valaki áldozatot tesz vala, eljött a papnak szolgája, midőn a húst főzték,
és a háromágú villácska az ő kezében vala; És beüti vala a serpenyőbe, vagy üstbe, vagy fazékba, vagy 14
edénybe, és mindent, a mit a villácskával kihúz, magának veszi el a pap. Így cselekesznek egész Izráellel,
kik oda mennek Silóba. És minekelőtte a kövérét megáldoznák, eljön a papnak szolgája, és azt mondja 15
az áldozó embernek: Adj a papnak sütni való húst, mert nem fogad el tőled főtt húst, hanem csak nyers-
et. És ha az ember azt mondja néki: Hadd gyújtsák meg most a kövérét, azután vedd el, a mint lelked 16
kívánja: akkor azt mondják vala: Semmiképen nem, hanem most adjad, mert ha nem, erővel elveszem.
Igen nagy volt azért az ifjaknak bűne az Úr előtt, mert az emberek megútálják vala az Úrnak áldozatát. 17
Sámuel pedig szolgál vala az Úrnak, mint gyermek, gyolcs efoddal körül övezve. És anyja kicsiny felső 18, 19
ruhát csinált vala néki, és felvivé néki esztendőnként, mikor férjével felment az esztendőnként való ál-
dozat bemutatására. És megáldá Éli Elkánát és az ő feleségét, és monda: Adjon az Úr néked magzatot 20
ez asszonytól a helyett, a kiért könyörgött, és a kit az Úrnak kért. És haza menének. És meglátogatá az 21
Úr Annát, ki az ő méhében fogada, és szült három fiút és két leányt. És a gyermek Sámuel felnevekedék
az Úrnál. Éli pedig igen vén vala, és meghallá mindazt, a mit fiai cselekesznek egész Izráellel, és hogy 22
az asszonyokkal hálnak, kik a gyülekezet sátorának nyílása előtt szolgálnak. Monda azért nékik: Miért 23
cselekesztek ilyen dolgot? Mert hallom a ti gonosz cselekedeteiteket mind az egész néptől. Ne tegyétek 24
fiaim! mert nem jó hír az, melyet hallok; vétkessé teszitek az Úrnak népét. Ha ember embertársa ellen 25
vétkezik, megitéli az Isten; de ha az Úr ellen vétkezik az ember, ki lehetne érette közbenjáró? De nem
hallgatának atyjok szavára, mert az Úr meg akará őket ölni. A gyermek Sámuel pedig folytonosan nö- 26
vekedék és kedves volt mind az Úr, mind az emberek előtt. És eljöve Istennek embere Élihez, és monda 27
néki: Így szól az Úr: Nem jelentettem-é ki magamat atyád házának, midőn Égyiptomban Faraó házában
valának? És kiválasztám őt papnak Izráel minden nemzetségei közül magamnak, hogy áldozzon az én 28
oltáromon; hogy füstölő szert füstölögtessen, hogy az efodot előttem viselje; és atyád házára bíztam Iz-
ráel fiainak minden tüzes áldozatait. Miért tapossátok meg az én véres áldozatomat és ételáldozatomat, 29
melyet rendeltem e hajlékban? És te többre becsülöd fiaidat, mint engem, hogy magatokat hízlaljátok
az én népem Izráel minden áldozatának elejével. Azért így szól az Úr, Izráelnek Istene, jóllehet meg- 30
mondottam, hogy a te házad és atyádnak háza mindörökké én előttem jár; de most, azt mondja az Úr,
távol legyen tőlem, mert a kik engem tisztelnek, azoknak tisztességet szerzek, a kik azonban engem meg-
utálnak, megutáltatnak. Ímé, napok jőnek, és levágom a te karodat és atyád házának karját, hogy ne 31
legyen vén ember a te házadban. És meglátod az Isten hajlékának szorongattatását, mind a helyett, 32
a mi jót cselekedett volna Izráellel; és nem lészen vén ember a te házadban soha. Mindazonáltal nem 33
fogok mindenkit kiirtani oltárom mellől, te éretted, hogy szemeidet emészszem és lelkedet gyötörjem; de
egész házadnépe férfikorban hal meg. És az legyen előtted a jel, a mi következik két fiadra, Hofnira és 34
Fineásra, hogy egy napon halnak meg mind a ketten. Támasztok azonban magamnak hűséges papot, ki 35
kedvem és akaratom szerint cselekszik; és építek néki állandó házat, és az én felkentem előtt fog járni
mindenkor. És lészen, hogy mind az, a ki megmarad a te házadból, eljön, hogy leboruljon előtte egy ezüst 36
pénzecskéért és egy darab kenyérért, és ezt mondja: ugyan helyezz el engem a papi tisztségek egyikébe,
hogy ehessem egy falat kenyeret.

3 És a gyermek Sámuel szolgál vala az Úrnak Éli előtt. És abban az időben igen ritkán volt az Úrnak ki-
jelentése, nem vala nyilván való látomás. És történt egyszer, mikor Éli az ő szokott helyén aludt, (szemei 2
pedig homályosodni kezdének, hogy látni sem tudott), És az Istennek szövétneke még nem oltatott el, 3
és Sámuel az Úrnak templomában feküdt, hol az Istennek ládája volt: Szólott az Úr Sámuelnek, ő pedig 4
felele: Ímhol vagyok! És Élihez szalada, és monda: Ímhol vagyok, mert hívtál engem; ő pedig felele: Nem 5
hívtalak, menj vissza, feküdjél le. Elméne azért és lefeküvék. És szólítá az Úr ismét: Sámuel! Sámuel 6
pedig felkelvén, Élihez ment, és monda: Ímhol vagyok, mert hívtál engem. És ő felele: Nem hívtalak
fiam, menj vissza, feküdjél le. Sámuel pedig még nem ismerte az Urat, mert még nem jelentetett ki 7
néki az Úrnak ígéje. És szólítá az Úr harmadszor is Sámuelt; ő pedig felkelvén, Élihez ment és monda: 8
Ímhol vagyok, mert hívtál engem. Akkor eszébe jutott Élinek, hogy az Úr hívja a gyermeket. Monda 9
azért Éli Sámuelnek: Menj el, feküdjél le, és ha szólítanak téged, ezt mondjad: Szólj Uram, mert hallja
a te szolgád. Elméne azért Sámuel, és lefeküvék az ő helyére. Akkor eljövén az Úr, oda állott és szólítá, 10
mint annak előtte: Sámuel, Sámuel! És monda Sámuel: Szólj, mert hallja a te szolgád! És monda az 11
Úr Sámuelnek: Ímé én oly dolgot cselekszem Izráelben, melyet valakik hallanak, mind a két fülök meg-

12 csendül bele. Azon a napon véghez viszem Élin mind azt, a mit kijelentettem háza ellen; megkezdem és
13 elvégezem. Mert megjelentettem néki, hogy elítélem az ő házát mind örökre, az álnokság miatt, a melyet jól tudott, hogy miként teszik vala útálatosokká magokat az ő fiai, és ő nem akadályozta meg őket.
14 Annakokáért megesküdtem az Éli háza ellen, hogy sohasem töröltetik el Éli házának álnoksága, sem vé-
15 res áldozattal, sem ételáldozattal. Aluvék azért Sámuel mind reggelig, és akkor kinyitá az Úr házának
16 ajtait. És Sámuel nem meri vala megjelenteni Élinek a látomást. Szólítá azért Éli Sámuelt, és monda:
17 Fiam Sámuel! Ő pedig felele: Ímhol vagyok! És monda: Mi az a dolog, melyet mondott néked az Úr? El ne titkold előttem! Úgy cselekedjék veled az Isten most és azután is, ha te valamit elhallgatsz előttem
18 mind abból, a mit mondott néked! Megmondott azért Sámuel néki mindent, és semmit sem hallgatott el
19 előtte. Ő pedig monda: Ő az Úr, cselekedjék úgy, a mint néki jónak tetszik. Sámuel pedig fölnevekedék,
20 és az Úr vala ő vele, és semmit az ő ígéiből a földre nem hagy vala esni. És megtudá egész Izráel Dántól
21 Bersebáig, hogy Sámuel az Úr prófétájául rendeltetett. És az Úr kezde ismét megjelenni Silóban, mert kijelentette magát az Úr Sámuelnek Silóban, az Úrnak beszéde által.

4 És ismeretessé lett Sámuel beszéde egész Izráelben. És kiméne Izráel a Filiszteusok ellen harczolni,
2 és tábort járának Ében-Ézernél, a Filiszteusok pedig tábort járának Áfekben. És csatarendbe állának a Filiszteusok Izráel ellen, és megütközének, és megveretteték Izráel a Filiszteusok által, és levágának
3 a harczmezőn mintegy négy ezer embert. És mikor a nép a táborba visszatért, mondának Izráel vénei: Vajjon miért vert meg minket ma az Úr a Filiszteusok előtt?! Hozzuk el magunkhoz az Úr frigyládáját
4 Silóból, hogy jőjjön közénk az Úr, és szabadítson meg ellenségeink kezéből. Elkülde azért a nép Silóba, és elhozák onnan a Seregek Urának frigyládáját, a ki ül a Khérubok felett. Ott volt Éli két fia is az
5 Isten frigyládájával, Hofni és Fineás. És mikor az Úr frigyládája a táborba érkezék, rivalgott az egész
6 Izráel nagy rivalgással, hogy megrendüle a föld. Mikor pedig meghallották a Filiszteusok a rivalgás hangját, mondának: Micsoda nagy rivalgás hangja ez a zsidók táborában? És mikor megtudták, hogy
7 az Úrnak ládája érkezett a táborba, Megfélemlének a Filiszteusok, mert mondának: Isten a táborba
8 jött! És mondának: Jaj nékünk! mert nem történt ilyen soha az előtt. Jaj nékünk! Kicsoda szabadít meg minket ennek a hatalmas Istennek kezéből? Ez az az Isten, a ki Égyiptomot mindenféle csapással
9 sújtotta a pusztában. Legyetek bátrak és legyetek férfiak, Filiszteusok! hogy ne kelljen szolgálnotok
10 a zsidóknak, mint a hogy ők szolgáltak néktek. Azért legyetek férfiak, és harczoljatok! Megütközének azért a Filiszteusok, és megveretett Izráel, és ki-ki az ő sátorába menekült; és a vereség oly nagy volt,
11 hogy Izráel közűl harmincz ezer gyalog hullott el. És az Isten ládája is elvétetett, és meghala Élinek
12 mindkét fia, Hofni és Fineás. Akkor elszalada a harczból egy ember a Benjámin nemzetségéből, és Silóba ment azon a napon, ruháit megszaggatván és port hintvén a fejére. És ímé mikor oda ért, Éli
13 az ő székében ült, az útfélen várakozván; mert szíve rettegésben volt az Isten ládája miatt. És mihelyt odaért az ember, hogy hírt mondjon a városban, jajveszékelt az egész város. És meghallotta Éli a kiáltás
14 hangját, és monda: Micsoda nagy zajongás ez? Az az ember pedig sietve eljöve, és megmondotta Élinek.
15 Éli pedig kilenczvennyolcz esztendős volt, és szemei annyira meghomályosodtak, hogy már nem is látott.
16 És monda az ember Élinek: Én a harczból jövök, én a harczból menekültem ma. És monda: Mi dolog
17 történt, fiam? Felele a követ, és monda: Megfutamodék Izráel a Filiszteusok előtt, és igen nagy veszteség
18 lőn a népben, és a te két fiad is meghalt, Hofni és Fineás, és az Isten ládáját is elvették. És lőn, hogy midőn az Isten ládáját említé, hátraesék a székről a kapufélhez, és nyakát szegte és meghala, mert immár
19 vén és nehéz ember vala. És ő negyven esztendeig ítélt Izráel felett. És az ő menye, Fineásnak felesége, várandós vala; és a mikor meghallá a hírt, hogy az Isten ládája elvétetett és az ő ipa és férje meghalának,
20 térdre esék és szűle, mert a fájdalmak meglepték. És mikor elalélt, mondának azok, a kik mellette
21 állanak vala: Ne félj, mert fiút szültél; de ő nem felelt és nem figyelt arra. És nevezé a gyermeket Ikábódnak, mondván: Oda van Izráel dicsősége, mert elvétetett az Isten ládája, és az ő ipa és az ő férje.
22 És monda ismét: Oda van Izráel dicsősége, mert elvétetett az Isten ládája.

5, 2 A Filiszteusok pedig vevék az Isten ládáját és elvitték Ében-Ezerből Asdódba. És megfogták a Fi-
3 liszteusok az Isten ládáját, és bevivén azt a Dágon templomába, Dágon mellé helyezték el. És mikor az Asdódbeliek másnap korán felkelének, ímé Dágon leesett arczczal a földre az Úr ládája előtt. És fel-
4 vevék Dágont, és ismét helyreállíták. Mikor pedig másnap korán reggel felkelének, ímé Dágon ismét leesett arczczal a földre az Úr ládája előtt; és Dágonnak feje és két keze-feje letörve a küszöbön valának,
5 csak Dágon dereka maradt meg. Annakokáért a Dágon papjai és mind azok, a kik a Dágon templomába
6 járnak, nem lépnek a Dágon küszöbére Asdódban mind e mai napig. És az Úrnak keze az Asdódbeli-

ekre nehezedék, és pusztítja vala őket; és megveré őket fekélyekkel, Asdódot és határait. Mikor azért 7
látták az Asdódbeliek, hogy így van a dolog, mondának: Ne maradjon nálunk Izráel Istenének ládája,
mert reánk nehezedett az ő keze, és Dágonra, a mi istenünkre. Elküldének tehát, és összegyűjték a Fi- 8
liszteusoknak minden fejedelmeit, és mondának: Mit csináljunk Izráel Istenének ládájával? Azok pedig
felelének: Vigyék Gáthba az Izráel Istenének ládáját. És elvivék Izráel Istenének ládáját. És történt 9
azután, hogy elvitték, az Úrnak keze igen nagy rémületére lőn a városnak; és megveré a városnak lako-
sait kicsinytől fogva nagyig, és fekélyek támadának rajtok. elküldék azért az Istennek ládáját Ekronba. 10
És lőn, hogy a mikor Ekronba jutott az Istennek ládája, felzúdulának az Ekronbeliek, mondván: Reám
hozták Izráel Istenének ládáját, hogy megöljön engem és az én népemet. Annakokáért elküldének, és 11
összegyűjték a Filiszteusoknak minden fejedelmeit, és mondának: Küldjétek el Izráel Istenének ládáját,
hogy térjen vissza helyére, és ne öljön meg engem és az én népemet. Mert halálos rémület volt az egész
városban; igen súlyos volt ott Istennek keze. És azok az emberek, a kik nem haltak meg, fekélyekkel 12
sújtattak annyira, hogy a város jajkiáltása felhatott az égig.

És az Úrnak ládája hét hónapig volt a Filiszteusok földén. Akkor szólíták a Filiszteusok a papokat és **6**, 2
jövendőmondókat, mondván: Mit tegyünk az Úrnak ládájával? Mondjátok meg nékünk, mi módon küld-
jük haza? Azok pedig felelének: Ha elküldítek Izráel Istenének ládáját, ne küldjétek azt üresen, hanem 3
hozzatok néki vétekért való áldozatot; akkor meggyógyultok, és megtudjátok, miért nem távozik el az ő
keze rólatok. És mondának: Micsoda az a vétekért való áldozat, melyet hoznunk kell néki? Azok pedig 4
felelének: A Filiszteusok fejedelmeinek száma szerint öt fekélyforma arany és öt arany egér, mert ugyan-
azon csapás van mindeneken, a ti fejedelmeiteken is. Csináljátok meg azért fekélyeiteknek képmását 5
és egereiteknek képmását, melyek pusztítják a földet, és így adjatok Izráel Istenének dicsőséget, talán
megkönnyebbedik az ő keze rajtatok, és a ti isteneteken és földeteken. Miért keményítenétek meg szívei- 6
teket, mint megkeményítették szívöket Égyiptom és a Faraó? Avagy nem úgy volt-é, hogy a mint hatalmát
megmutatta rajtok, elbocsátá őket, hogy elmenjenek. Most azért vegyetek és készítsetek egy új szekeret 7
és két borjas tehenet, melyeken még nem volt járom; és fogjátok be a szekérbe a teheneket, borjaikat pe-
dig vigyétek el tőlök haza, És vegyétek az Úrnak ládáját, és tegyétek a szekérre; az aranyszerszámokat 8
pedig, melyeket vétekért való áldozatul hoztok néki, tegyétek egy táskába az oldalára, és bocsássátok el,
hadd menjen el. És nézzetek utána, hogy ha az ő határának útján Béth-Semes felé tart, akkor ő szerezte 9
nékünk ezt a nagy bajt; ha pedig nem, akkor megtudjuk, hogy nem az ő keze sújtott minket, hanem csak
véletlen volt az, a mi velünk történt. Úgy cselekedének azért az emberek; és vettek két borjas tehenet, 10
és befogták a szekérbe, borjaikat pedig berekeszték otthon. És feltették az Úrnak ládáját a szekérre és 11
a táskát az arany egerekkel és fekélyeiknek képmásával. A tehenek pedig egyenesen a Béth-Semes felé 12
vivő úton menének; egy úton mentek, folytonosan bőgve, és sem jobbra, sem balra nem térének le. És a
Filiszteusok fejedelmei utánok menének Béth-Semes határáig. A Béth-Semesbeliek pedig búzaaratással 13
foglalkozának a völgyben, és felemelvén szemeiket, meglátták a ládát; és örvendezének, hogy látták. A 14
szekér pedig eljutott a Béth-Semesből való Józsua mezejére, és ott megállott. Vala pedig ott egy nagy
kő, és felvagdalták a szekér fáit és a teheneket megáldozták az Úrnak egészen égőáldozatul. Akkor a 15
Léviták levették az Úrnak ládáját és a táskát, mely mellette volt, melyben az aranyszerszámok valának,
és a nagy kőre helyezték. A Béth-Semesbeli emberek pedig azon a napon egészen égőáldozatot és véres
áldozatot áldoztak az Úrnak. És mikor a Filiszteusok öt fejedelme ezt látta, visszatére azon napon Ek- 16
ronba. Az arany fekélyek pedig, melyeket a Filiszteusok vétekért való áldozatul hoztak az Úrnak, ezek: 17
egyet Asdódért, egyet Gázáért, egyet Askelonért, egyet Gáthért, egyet Ekronért. Az arany egerek pedig 18
a Filiszteusok minden városainak száma szerint valának, melyek az öt fejedelme alá tartoztak, a kerített
városoktól a kerítetlen helységekig. És bizonyság az a nagy kő, a melyre az Úrnak ládája helyezteték,
mind a mai napig, a Béth-Semesből való Józsua mezején. És megvere az Úr a Béth-Semesbeliek kö- 19
zűl némelyeket, mivel az Úrnak ládájába tekintének. Megvere pedig a nép közűl ötven ezer és hetven
embert. És a nép szomorkodott, hogy az Úr ily nagy csapással sújtotta vala a népet. Mondának azért 20
a Béth-Semesbeliek: Kicsoda állhat meg az Úr előtt, e szent Isten előtt? És kihez megy el mi tőlünk?
Követeket küldének akkor Kirjáth-Jeárim lakosaihoz, mondván: A Filiszteusok visszahozták az Úrnak 21
ládáját, jőjjetek el, és vigyétek el azt magatokhoz.

És eljövének a Kirjáth-Jeárimbeliek, és felvitték az Úrnak ládáját, és bevivék Abinádáb házába, mely **7**
a dombon vala; és Eleázárt, az ő fiát az Úr ládájának őrizésére rendelék. És lőn, hogy attól a naptól 2
fogva, a melyen Kirjáth-Jeárimban hagyták a ládát, sok idő eltelék, tudniillik húsz esztendő. És Izrá-
elnek egész háza síránkozék az Úr után. Sámuel pedig szóla Izráel egész házához, mondván: Ha ti 3
teljes szívetekből megtértek az Úrhoz, és eltávolítjátok magatok közűl az idegen isteneket és Astarótot,

és szíveiteket elkészítitek az Úrnak, és csak néki szolgáltok: akkor megszabadít titeket a Filiszteusok
4, 5 kezéből. Elhányák azért Izráel fiai a bálványokat és Astarótot, és csak az Úrnak szolgálának. Akkor
6 Sámuel mondá: Gyűjtsétek össze egész Izráelt Mispába, hogy imádkozzam értetek az Úrhoz. Összegyű-
lének azért Mispában, és vizet merítvén, kiönték az Úr előtt; és bőjtölének azon a napon, és így szólának
7 ott: Vétkeztünk az Úr ellen. És ekképen ítélé Sámuel Izráel fiait Mispában. Mikor pedig a Filiszteusok
meghallották, hogy Izráel fiai összegyűlének Mispában, feljöttek a Filiszteusok fejedelmei Izráel ellen. És
8 mikor ezt meghallották Izráel fiai, megrémülének a Filiszteusoktól. És mondának Izráel fiai Sámuelnek:
Ne szünjél meg érettünk könyörögni az Úrhoz, a mi Istenünkhöz, hogy szabadítson meg minket a Filisz-
9 teusok kezéből. Vett azért Sámuel egy szopós bárányt, és megáldozá azt egészen égőáldozatul az Úrnak.
10 És fohászkodék Sámuel Izráelért az Úrhoz, és az Úr meghallgatá őt. És lőn, hogy a mikor Sámuel az
égőáldozatot végezé, eljövének a Filiszteusok, hogy Izráel ellen harczoljanak. Az Úr pedig mennydörge
nagy hangon azon a napon a Filiszteusok felett és annyira megzavarta őket, hogy megverettetének Izráel
11 előtt. Akkor kijövének Izráel emberei Mispából, és üldözék a Filiszteusokat és verték őket egészen Beth-
12 káron alól. Sámuel pedig vett egy követ, és felállítá Mispa és Sén között, és Ében-Háézernek nevezte el,
13 mert mondá: Mindeddig megsegített minket az Úr! És megaláztatának a Filiszteusok, és nem menének
14 többé Izráel határára. És az Úrnak keze a Filiszteusok ellen volt Sámuelnek teljes életében. És vissza-
vevé Izráel a városokat, a melyeket a Filiszteusok Izráeltől elvettek vala, Ekrontól fogva Gáthig, és az
ő határukat megszabadítá Izráel a Filiszteusok kezéből. És békesség lőn Izráel és az Emoreusok között.
15, 16 Sámuel pedig életének minden napjaiban ítéle Izráel felett. És elmegy vala esztendőnként, és bejárá
17 Béthelt, Gilgált és Mispát, és ítéletet hozott vala Izráel felett mind e helyeken. Annakutána visszatére
Rámába, mert ott vala az ő háza, és ott is ítéletet hoza Izráel felett; és oltárt építe ott az Úrnak.

8, 2 És lőn, hogy a mikor Sámuel megvénhedett, az ő fiait tevék birákká Izráel felett. Elsőszülött fiá-
3 nak pedig Joel volt a neve és a másodiknak Abia, kik Bersebában biráskodtak. De fiai nem járának
az ő útjain, hanem a telhetetlenség után indulának, és ajándékot fogadának el, és elfordíták az igaz íté-
4, 5 letet. Összegyűlének azért Izráelnek minden vénei, és elmentek Sámuelhez Rámába. És mondának
néki: Ímé te megvénhedtél, és fiaid nem járnak útaidon; most azért válaszsz nékünk királyt, a ki ítéljen
6 felettünk, mint minden népnél szokás. Azonban Sámuelnek nem tetszék a beszéd, hogy azt mondák:
7 Adj nékünk királyt, a ki ítéljen felettünk. És könyörge Sámuel az Úrhoz. És monda az Úr Sámuel-
nek: Fogadd meg a nép szavát mindenben, a mit mondanak néked, mert nem téged útáltak meg, hanem
8 engem útáltak meg, hogy ne uralkodjam felettök. Mindama cselekedetek szerint, a melyeket véghez
vittek attól a naptól kezdve, a melyen kihoztam őket Égyiptomból, egészen a mai napig (hogy elhagytak
9 engem, és idegen isteneknek szolgáltak): veled is a szerint cselekesznek. Most azért hallgass szavukra;
10 mindazáltal tégy ellenök bizonyságot, és add tudtokra a király hatalmát, a ki uralkodni fog felettök. És
11 Sámuel megmondá az Úrnak minden beszédeit a népnek, mely tőle királyt kért. És monda: A király-
nak, a ki uralkodni fog felettetek, ez lesz a hatalma: fiaitokat elveszi és szekér vezetőivé és lovasaivá
12 teszi őket, és szekere előtt futnak. Ezredesekké teendi őket, és hadnagyokká ötven ember felett; velök
szántatja meg barázdáit, és velök végezteti aratását, készítteti hadi szerszámait és harczi szekereihez
13, 14 az eszközöket. Leányaitokat pedig elviszi kenőcskészítőknek, szakácsnéknak és sütőknek. Elveszi leg-
15 jobb szántóföldeiteket, szőlőhegyeiteket és olajfás kerteiteket, és szolgáinak adja. Veteményeiteket és
16 szőlőiteket megdézsmálja, és főbb embereinek és szolgáinak adja. Elveszi szolgáitokat, szolgálóitokat,
17 legszebb ifjaitokat és szamaraitokat, és a maga dolgát végezteti azokkal. Barmaitokat megdézsmálja, és
18 ti szolgái lesztek néki. És panaszkodni fogtok annak idejében királyotok miatt, kit magatok választottá-
19 tok, de az Úr nem fog meghallgatni akkor titeket. A nép azonban nem akart Sámuel szavára hallgatni,
20 és mondának: Nem! hanem király legyen felettünk. És mi is úgy legyünk, mint a többi népek, hogy
21 királyunk ítéljen minket is, és előttünk járjon, és vezesse a mi harczainkat. És miután Sámuel meghall-
22 gatta a népnek minden szavát, megmondotta azokat az Úrnak. És monda az Úr Sámelnek: Hallgass
szavokra, és adj nékik királyt. És Sámuel monda Izráel férfiainak: Menjetek el haza, ki-ki az ő városába.

9 És volt egy ember a Benjámin nemzetségéből, kinek neve vala Kis, Abielnek fia, ki Sérornak fia, ki
2 Bekoráthnak fia, ki Afiákhnak fia, ki Benjámin házából való volt; igen tehetős ember vala. És volt néki
egy Saul nevű fia, ifjú és szép; ő nála Izráel fiai közűl senki sem volt szebb; vállától felfelé magasabb
3 vala az egész népnél. És elvesztek vala Kisnek, a Saul atyjának szamarai, és monda Kis Saulnak, az ő
4 fiának: Végy magad mellé egyet a szolgák közűl, és kelj fel, menj el, keresd meg a szamarakat. És bejárá
az Efraim hegységét, és bejárta Salisa földét, de nem találták meg; és bejárták Sáálim földét, de nem

voltak ott; és bejárá Benjámin földét, de nem találták meg. Mikor pedig a Suf földére jutottak, monda 5
Saul az ő szolgájának, a ki vele volt: Jer, térjünk vissza, nehogy atyám elvetve a szamarak gondját,
miattunk aggódjék. Az pedig monda néki: Ímé az Istennek embere most e városban van, és az az 6
ember tiszteletben áll; mind az, a mit mond, beteljesedik. Most azért menjünk el oda, talán megmondja
nékünk is a mi útunkat, hogy merre menjünk. És monda Saul az ő szolgájának: Elmehetünk oda, de 7
mit vigyünk ez embernek? mert a kenyér elfogyott tarisznyánkból, és nincsen mit vigyünk ajándékba az
Isten emberének; mi van nálunk? A szolga pedig felele ismét Saulnak, és monda: Ímé van nálam egy 8
ezüst siklusnak negyedrésze, oda adom ezt az Isten emberének, hogy megmondja nékünk a mi útunkat.
Régen Izráelben azt mondák, mikor valaki elment Istent megkérdezni: Jertek, menjünk el a nézőhöz; 9
mert a kit most prófétának neveznek, régen nézőnek hívták. És Saul monda az ő szolgájának: Helyesen 10
beszélsz; jer, menjünk el. Elmenének azért a városba, hol az Istennek embere volt. A mint pedig a 11
város felhágóján menének, leányokkal találkozának, a kik vizet meríteni jöttek ki, és mondának nékik:
Itt van-é a néző? És azok felelének nékik, és mondának: Igen, amott van előtted, siess azért, mert ma 12
jött a városba, mivel ma lesz a népnek véres áldozata ím e hegyen. A mint a városba mentek, azonnal 13
megtaláljátok, mielőtt felmenne a hegyre, hogy egyék; mert a nép nem eszik addig, míg ő el nem jön,
mivel a véres áldozatot ő áldja meg, és azután esznek a meghívottak. Azért most menjetek fel, mert épen
most fogjátok őt megtalálni. Felmenének azért a városba. És mikor a városban menének, ímé akkor jöve 14
ki Sámuel velök szemben, hogy a hegyre felmenjen. És az Úr kijelentette Sámuelnek füleibe, egy nappal 15
az előtt, hogy Saul eljött, mondván: Holnap ilyenkor küldök hozzád egy embert a Benjámin földéről, 16
és kend fel őt fejedelmül az én népem, Izráel felett, hogy megszabadítsa az én népemet a Filiszteusok
kezéből; mert megtekintém az én népemet, mivel felhatott az ő kiáltása hozzám. Mikor pedig Sámuel 17
meglátta Sault, szóla néki az Úr: Ímé ez az az ember, a kiről szólottam néked, ő uralkodjék az én népem
felett. Akkor Saul a kapu alatt Sámuelhez közeledék, és monda: Ugyan mondd meg nékem, hol van itt 18
a néző háza? Sámuel pedig felele Saulnak, és monda: Én vagyok az a néző; menj fel előttem a hegyre, és 19
egyetek ma én velem, reggel pedig elbocsátlak téged, és megmondom néked mind azt, a mi szívedben van.
A szamarak miatt pedig, melyek tőled ezelőtt három nappal elvesztek, ne aggódjál, mert megtaláltattak. 20
És kié leend mind az a mi Izráelben becses? Avagy nem a tiéd és a te atyádnak egész házáé? És 21
Saul felele, és monda: Avagy nem Benjáminita vagyok-é én, Izráelnek legkisebb törzséből való? És az
én nemzetségem nem legkisebb-é Benjámin törzsének nemzetségei között? Miért szólasz tehát hozzám
ilyen módon? Akkor Sámuel megfogta Sault és az ő szolgáját, és bevezette őket az étkező helyre; és 22
nékik adta a főhelyet a meghívottak között, kik mintegy harminczan valának. És monda Sámuel a 23
szakácsnak: Hozd elő azt a darabot, melyet odaadtam néked, és a melyről azt mondám, hogy tartsd
magadnál. Akkor a szakács felhozta a czombot és a mi rajta volt, és Saul elé tevé. És ő monda: Ímhol 24
a megmaradt rész, vedd magad elé és egyél, mert erre az időre tétetett az el számodra, mikor mondám:
Meghívtam a népet. Evék azért Saul azon a napon Sámuellel. És miután lejöttek a hegyről a városba, 25
a felházban beszélgetett Saullal. És korán felkelének. Történt ugyanis, hogy hanjalhasadtakor kiálta 26
Sámuel Saulnak a felházba, mondván: Kelj fel, hogy elbocsássalak téged. És felkelt Saul, és kimenének
ketten, ő és Sámuel az utczára, Mikor pedig lemenének a város végére, Sámuel monda Saulnak: Mondd 27
meg a szolgádnak, hogy menjen előre előttünk-és előre ment-,te pedig most állj meg, hogy megmondjam
néked az Istennek beszédét.

Akkor elővevé Sámuel az olajos szelenczét, és az ő fejére tölté, és megcsókolá őt, és monda: Nem úgy **10**
van-é, hogy fejedelemmé kent fel az Úr téged az ő öröksége felett? Mikor azért te most elmégy tőlem, 2
találkozni fogsz két emberrel a Rákhel sírja mellett, Benjámin határában, Selsáhnál, a kik azt mondják
néked: Megtalálták a szamarakat, melyeknek keresésére indultál vala; és ímé, a te atyád felhagyott már
a szamarakkal, és miattad aggódik, mondván: Mit tegyek a fiamért? És mikor onnan tovább mégy, és 3
a Thábor tölgyfájához jutsz, három ember fog téged ott találni, kik Béthelbe mennek fel Istenhez; az
egyik három gödölyét visz, a másik visz három egész kenyeret, a harmadik visz egy tömlő bort. És 4
azok békességesen köszöntenek téged, és két kenyeret adnak néked; te pedig vedd el azokat kezökből.
Azután eljutsz az Isten hegyére, hol a Filiszteusok előőrsei vannak. Mikor pedig bemégy oda a városba, a 5
próféták seregével fogsz találkozni, kik a hegyről jőnek le, előttök lant, dob, síp és hárfa lesz, és ők magok
prófétálnak. Akkor az Úrnak lelke reád fog szállani, és velök együtt prófétálni fogsz, és más emberré 6
leszesz. Mikor pedig mind e jelek beteljesednek rajtad, tedd meg magadért mind azt, a mi csak kezed 7
ügyébe esik, mert az Isten veled van. Most azért menj le én előttem Gilgálba, és ímé én lemegyek te 8
hozzád, hogy égőáldozatot áldozzam és hálaáldozatot hozzak. Hét napig várakozzál, míg hozzád megyek,
és akkor tudtodra adom, hogy mit cselekedjél. És lőn, a mint hátra fordult, hogy Sámueltől eltávozzék, 9

10 elváltoztatá Isten az ő szívét, és azon a napon beteljesedének mind azok a jelek. És mikor elmenének
ama hegyre, ímé a prófétáknak serege vele szembe jöve, és az Istennek lelke ő reá szálla, és prófétála
11 ő közöttök. És lőn, hogy mind azok, kik ismerték őt annakelőtte, mikor látták, hogy ímé a prófétákkal
együtt prófétál, monda a nép egymás közt: Mi lelte Kisnek fiát? Avagy Saul is a próféták közt van?
12 És felele egy közűlök, és monda: Ugyan kicsoda az ő atyjuk? Azért lőn példabeszéddé: Avagy Saul is a
13, 14 próféták közt van? És mikor elvégezé a prófétálást, felment a hegyre. Saulnak nagybátyja pedig monda
néki és a szolgájának: Hol jártatok? És ő monda: A szamarakat kerestük, de mivel sehol sem láttuk,
15 Sámuelhez menénk. Akkor monda Saulnak a nagybátyja: Ugyan mondd meg nékem, mit mondott
16 néktek Sámuel? És monda Saul a nagybátyjának: Nyilván megmondotta nékünk, hogy a szamarakat
17 megtalálták. De a mit Sámuel a királyságról mondott, nem beszélte el néki. És összehívta Sámuel a
18 népet Mispába az Úrhoz. É monda Izráel fiainak: Így szól az Úr, Izráelnek Istene: Én hoztam ki Izráelt
Égyiptomból, és én szabadítottalak meg titeket az égyiptombeliek kezéből és mind amaz országok kezéből,
19 melyek sanyargatának titeket. Ti pedig most megvetettétek a ti Isteneteket, a ki megszabadított titeket
minden bajaitokból és nyomorúságaitokból; és azt mondottátok néki: Adj királyt nékünk. Most azért
20 álljatok az Úr elé a ti nemzetségeitek és ezreitek szerint. És mikor előállatá Sámuel Izráelnek minden
21 nemzetségét, kiválasztaték sors által a Benjámin nemzetsége. Akkor előállatá a Benjámin nemzetségét
az ő házanépei szerint, és kiválasztaték a Mátri házanépe; azután kiválasztaték Saul, Kisnek fia; és
22 keresék őt, de nem találták meg. Megkérdezték azért ismét az Urat: Vajjon eljön-é ide az az ember?
23 És az Úr monda: Ímé ő a holmik közé rejtőzék el. Akkor elfutának, és előhozták őt onnan. És mikor a
24 nép közé álla, kimagaslék az egész nép közűl vállától kezdve felfelé; És Sámuel monda az egész népnek:
Látjátok-é, a kit választott az Úr? hogy nincsen hozzá hasonló az egész nép között! Akkor felkiálta az
25 egész nép, és monda: Éljen a király! Sámuel pedig előadá a nép előtt a királyság jogát, és beírá egy
26 könyvbe, és letevé az Úr elé. És elbocsátá Sámuel az egész népet, mindenkit a maga házához. Azután
27 Saul is elment haza Gibeába és vele ment a sokaság, a kiknek szívét Isten megindította vala. Némely
kaján emberek azonban azt mondák: Mit segíthet ez rajtunk? és megvetették őt és ajándékot nem vivének
néki. Ő pedig olyan volt, mintha semmit sem hallott volna.

11 És feljöve az Ammonita Náhás, és tábort jára Jábes Gileád ellen. A Jábesbeliek pedig mondának
2 mindnyájan Náhásnak: Köss velünk szövetséget, és mi szolgálni fogunk néked. És monda nékik az
Ammonita Náhás: Úgy szövetséget kötök veletek, ha kivághatom mindnyájatoknak jobb szemét, és tehe-
3 tem ezt egész Izráelnek gyalázatára. Jábes vénei pedig mondák néki: Engedj nékünk hét napot, hogy
követeket küldjünk Izráelnek minden határára; és ha senki sem segít meg minket, akkor kimegyünk
4 hozzád. Elmenének azért a követek Saulhoz Gibeába, és elmondták e beszédeket a nép füle hallatára.
5 És felemelé az egész község az ő szavát, és sírának. Saul pedig épen a mezőről jött vala a barmok után;
6 és monda Saul: Mi történt a néppel, hogy sírnak? És elmondták néki a Jábesbeliek beszédeit. És mikor
7 hallotta e beszédeket, az Úrnak lelke Saulra szálla, és az ő haragja nagyon felgerjede. És vett egy pár
ökröt, és feldarabolá azokat, és a követektől elküldé Izráelnek minden határára, mondván: A ki ki nem
vonúl Saul után és Sámuel után, annak ökreivel így cselekesznek. És az Úrnak félelme szálla a népre,
8 és kivonulának mind egy szálig. És megszámlálá őket Bézekben. És Izráel fiai háromszázezeren valá-
9 nak, a Júdabeliek pedig harminczezeren. És mondának a követeknek, kik oda menének: Így szóljatok a
Jábes-Gileádbelieknek. Holnap, mikor a nap felmelegszik, megszabadultok. És elmenének a követek, és
10 megmondák a Jábesbelieknek, és ők örvendezének. Mondának azért a Jábesbeliek: Holnap kimegyünk
11 hozzátok, hogy egészen úgy cselekedjetek velünk, a mint néktek jónak tetszik. Másodnapon pedig Saul
a népet három seregre osztá, és kora hajnalban a táborra ütének, és verték Ammont mindaddig, míg a
nap felmelegedék; a kik pedig megmaradtak, úgy szétszórattak, hogy kettő sem maradt közűlök együtt.
12 Akkor a nép monda Sámuelnek: Kicsoda volt az, a ki mondá: Saul fog-é rajtunk uralkodni? Adjátok elő
13 a férfiakat, hogy megöljük őket! Saul azonban azt mondá: Senkit se öljetek meg a mai napon, mert ma
14 szerzett szabadulást az Úr Izráelnek. Sámuel pedig monda a népnek: Jertek, menjünk el Gilgálba, és
15 újítsuk meg ott a királyságot. Elméne azért az egész nép Gilgálba, és ott az Úr előtt Gilgálban király-
lyá tették Sault; és áldoztak ott hálaáldozatot az Úr előtt, és felette örvendezének ott, Saul és Izráelnek
minden férfiai.

12 És monda Sámuel az egész Izráelnek: Ímé meghallgattam szavaitokat mindenben, valamit nékem
2 mondottatok, és királyt választottam néktek. És most ímé a király előttetek jár. Én pedig megvén-
hedtem és megőszültem, és az én fiaim ímé ti köztetek vannak, és én is előttetek jártam ifjúságomtól
3 fogva mind a mai napig. Itt vagyok, tegyetek bizonyságot ellenem az Úr előtt és az ő felkentje előtt:

kinek vettem el az ökrét, és kinek vettem el a szamarát, és kit csaltam meg, kit sanyargattam, és kitől fogadtam el ajándékot, hogy a miatt szemet hunyjak? és visszaadom néktek. Ők pedig felelének: Nem 4
csaltál meg minket, nem sanyargattál minket, és senkitől semmit el nem fogadtál. És ő monda nékik: 5
Legyen bizonyság az Úr ti ellenetek, és bizonyság az ő felkentje ezen a napon, hogy semmit sem találtatok kezemben! Ők pedig mondának: Legyen bizonyságul. És monda Sámuel a népnek: Igen, az Úr, a 6
ki rendelte Mózest és Áront, és a ki kihozta atyáitokat Égyiptom földéről! Most azért álljatok elő, hadd 7
perlekedjem veletek az Úr előtt az Úrnak minden jótetteményei felett, a melyeket cselekedett veletek és
a ti atyáitokkal. Miután Jákob Égyiptomba ment vala, atyáitok az Úrhoz kiáltának, és az Úr elküldé 8
Mózest és Áront, a kik kihozták atyáitokat Égyiptomból, és letelepíték erre a helyre. De ők elfeledték 9
az Urat, az ő Istenöket, azért adá őket Siserának, a Hásor serege vezérének kezébe, és a Filiszteusok
kezébe és Moáb királyának kezébe, és azok harczolának ellenök. Akkor kiáltának az Úrhoz, és mondák: 10
Vétkeztünk, mert elhagytuk az Urat, és szolgáltunk a Baáloknak és Astarótnak; most azért szabadíts
meg minket ellenségeinknek kezéből, hogy néked szolgáljunk. És elküldé az Úr Jerubbaált és Bédánt 11
és Jeftét és Sámuelt, és megszabadíta titeket mindenfelől elleségeitek kezéből, és biztonságban laktatok.
Mikor pedig láttátok, hogy Náhás, az Ammon fiainak királya ellenetek jöve, azt mondátok nékem: Sem- 12
miképen nem, hanem király uralkodjék felettünk, holott csak a ti Istenetek, az Úr a ti királyotok. Most 13
azért, ímhol a király, a kit választottatok, a kit kértetek. Ímé, az Úr királyt adott néktek. Hogyha az 14
Urat félitek, és néki szolgáltok; szavára hallgattok és az Úr szája ellen engedetlenek nem lesztek; és mind
ti, mind pedig a király, a ki felettetek uralkodik, az Urat, a ti Isteneteket követitek: megtartattok. Ha 15
pedig az Úr szavára nem hallgattok, és az Úr szava ellen engedetlenek lesztek: az Úrnak keze ellenetek
leend, miként a ti atyáitok ellen. Most is azért álljatok meg, és lássátok meg azt a nagy dolgot, a melyet 16
az Úr visz véghez szemeitek előtt. Avagy nem búzaaratás van-é most? Kiáltani fogok az Úrhoz, és ő 17
mennydörgést és esőt ád, hogy megtudjátok és meglássátok, mily nagy a ti gonoszságtok, melyet cselekedtetek az Úr szemei előtt, mikor királyt kértetek magatoknak. Kiálta azért Sámuel az Úrhoz, és az Úr 18
mennydörgést és esőt adott azon a napon. És az egész nép nagyon megrettene az Úrtól és Sámueltől. És 19
monda az egész nép Sámuelnek: Könyörögj szolgáidért az Úrhoz, a te Istenedhez, hogy meg ne haljunk,
mert minden bűneinket csak öregbítettük azzal a bűnnel, hogy királyt kértünk magunknak. És monda 20
Sámuel a népnek: Ne féljetek! Ha már mind e gonoszságot véghez vittétek, most ne távozzatok el az Úrtól, hanem az Úrnak szolgáljatok teljes szívetekből. Ne térjetek el a hiábavalóságok után, a melyek nem 21
használnak, meg sem szabadíthatnak, mert hiábavalóságok azok. Mert nem hagyja el az Úr az ő népét, 22
az ő nagy nevéért; mert tetszett az Úrnak, hogy titeket a maga népévé válaszszon. Sőt tőlem is távol 23
legyen, hogy az Úr ellen vétkezzem és felhagyjak az érettetek való könyörgéssel; hanem inkább tanítani
foglak titeket a jó és igaz útra. Csak féljétek az Urat, és szolgáljatok néki hűségesen, teljes szívetekből; 24
mert látjátok, mily nagy dolgot cselekedett veletek. Ha pedig folytonos rosszat cselekesztek: mind ti, 25
mind királyotok elvesztek.

Saul harmincz éves volt, mikor királlyá lett és mikor uralkodék az Izráel felett két esztendeig, Vá- **13**, 2
laszta Saul magának az Izráel közűl három ezer embert, és két ezer Saullal vala Mikmásban és Béthel
hegységén, ezer pedig Jonathánnal volt Gibeában, a Benjámin városában; a népnek többi részét pedig
elbocsátá, kit-kit a maga hajlékába. És Jonathán megveré a Filiszteusoknak előőrsét, mely Gédában 3
vala, és meghallották ezt a Filiszteusok; Saul pedig megfúvatta a trombitát az egész országban, mondván: Hallják meg a zsidók! És meghallotta egész Izráel, hogy azt mondák: Megverte Saul a Filiszteusok 4
előőrsét, és gyűlöletessé vált Izráel a Filiszteusok előtt. A nép pedig egybegyűle Saul mellé Gilgálba.
Összegyűlének a Filiszteusok is, hogy harczoljanak Izráel ellen; harminczezer szekér és hatezer lovas 5
volt, a nép pedig oly sok volt, mint a tenger partján lévő föveny; és feljövének és tábort ütének Mikmásnál,
Béth-Aventől keletre. Mikor pedig Izráel férfiai látták, hogy bajban vannak-mert a nép szorongattatott: 6
elrejtőzék a nép a barlangokba, a bokrok és kősziklák közé, sziklahasadékokba és vermekbe. És a zsidók 7
közűl némelyek áltamenének a Jordánon, Gád és Gileád földére. Saul pedig még Gilgálban volt, és az
egész nép, mely mellette vala, rettegett. És várakozék hét napig, a Sámuel által meghagyott ideig, de 8
Sámuel nem jött el Gilgálba, a nép pedig elszélede mellőle. Akkor monda Saul: Hozzátok ide az égőál- 9
dozatot és a hálaáldozatokat. És égőáldozatot tőn. És mikor elvégezte az égőáldozatot: ímé megérkezék 10
Sámuel, és Saul eleibe ment, hogy köszöntse őt. És monda Sámuel: Mit cselekedtél?! Saul pedig fe- 11
lele: Mikor láttam, hogy a nép elszélede mellőlem, és te nem jöttél el a meghagyott időre, a Filiszteusok
pedig összegyűlének már Mikmásban, Azt mondám: Mindjárt reám törnek a Filiszteusok Gilgálban, 12
és én az Úrnak színe előtt még nem imádkozám; bátorságot vevék azért magamnak és megáldozám az

13 égőáldozatot. Akkor monda Sámuel Saulnak: Esztelenül cselekedtél; nem tartottad meg az Úrnak, a
te Istenednek parancsolatját, melyet parancsolt néked, pedig most mindörökre megerősítette volna az
14 Úr a te királyságodat Izráel felett. Most azonban a te királyságod nem lesz állandó. Keresett az Úr
magának szíve szerint való embert, a kit az ő népe fölé fejedelmül rendelt, mert te nem tartottad meg, a
15 mit az Úr parancsolt néked. Felkele ezután Sámuel, és elment Gilgálból Benjámin városába, Gibeába.
16 És Saul megszámlálta a népet, mely körűlötte található volt, mintegy hatszáz embert. Saul pedig és az
ő fia Jonathán és a nép, mely körűlöttök található vala, Benjámin városában, Gébában tartózkodának,
17 és a Filiszteusok Mikmásnál táborozának. Akkor a Filiszteusok táborából egy dúló sereg vált ki három
18 csapatban; az egyik csapat az Ofra felé vivő útra fordult Suál földének; A másik csapat a Bethoron felé
vivő útra fordula; a harmadik csapat p edig a határ felé vivő útra fordult, mely a Sebóim völgyén át a
19 pusztáig terjed. És kovácsot egész Izráel földén nem lehetett találni, mert a Filiszteusok azt mondák:
20 Ne csinálhassanak a zsidók szablyát vagy dárdát. És egész Izráelnek a Filiszteusokhoz kellett lemenni,
21 hogy megélesítse ki-ki a maga kapáját, szántóvasát, fejszéjét és sarlóját, (Minthogy megtompulának a
22 kapák, szántóvasak, a háromágú villa és a fejszék) és hogy az ösztökét kiegyenesítsék. Azért az ütkö-
zet napján az egész népnél, mely Saullal és Jonathánnal vala, sem szablya, sem dárda nem találtaték,
23 hanem csak Saulnál és az ő fiánál Jonathánnál volt található. És a Filiszteusok előőrse kijöve Mikmás
szorosához.

14 És történt egy napon, hogy Jonathán, a Saul fia azt mondá szolgájának, a ki az ő fegyverét hordozza
2 vala: Jer, menjünk át a Filiszteusok előőrséhez, mely amott túl van; de atyjának nem mondá meg. Saul
pedig Gibea határában, a gránátfa alatt tartózkodék, mely Migron nevű mezőn van; és a nép, mely vele
3 volt, mintegy hatszáz ember vala. És Ahija is, ki Silóban az efódot viseli, fia Akhitobnak az Ikábód test-
vérének Fineás fiának, a ki az Úr papjának Élinek fia vala. És a nép nem tudta, hogy Jonathán eltávozék.
4 A szorosok között pedig, melyeken keresztűl akara menni Jonathán a Filiszteusok előőrséhez, volt egy
hegyes kőszikla innen, és volt egy hegyes kőszikla túlfelől. Az egyiknek Boczécz, a másiknak pedig Sené
5 volt a neve. Az egyik sziklacsúcs északra volt, Mikmás átellenében, és a másik délre, Géba átellenében.
6 És monda Jonathán a szolgának, a ki az ő fegyverét hordozá: Jer, menjünk át ezeknek a körűlmetélet-
leneknek előőrséhez, talán tenni fog az Úr érettünk valamit, mert az Úr előtt nincs akadály, hogy sok
7 vagy pedig kevés által szerezzen szabadulást. És fegyverhordozója felele néki: Tégy mindent a te szíved
8 szerint; indulj néki, ímé én veled leszek kívánságod szerint. Jonathán pedig monda: Nosza menjünk
9 fel ez emberekhez, és mutassuk meg magunkat nékik. Ha azt mondják nékünk: Várjatok meg, míg oda
10 érkezünk ti hozzátok, akkor álljunk meg helyünkön, és ne menjünk fel hozzájok; Ha pedig azt mondják:
11 Jertek fel mihozzánk, akkor menjünk fel, mert az Úr kezünkbe adta őket. És ez legyen nékünk a jel. Mi-
kor pedig megmutatták magokat mind ketten a Filiszteusok előőrsének, mondának a Filiszteusok: Ímé
12 a zsidók kijődögélnek a barlangokból, a hova rejtőzének. És szólának némelyek az előőrs emberei közűl
Jonathánnak és az ő fegyverhordozójának, és mondák: Jertek fel mi hozzánk, és valamit mondunk nék-
tek. Akkor monda Jonathán az ő fegyverhordozójának: Jőjj fel utánam, mert az Úr Izráel kezébe adta
13 őket. És felmászott Jonathán négykézláb, és utána az ő fegyverhordozója. És hullanak vala Jonathán
14 előtt, és fegyverhordozója is öldököl utána. És az első ütközet, melyben Jonathán és fegyverhordozója
15 mintegy húsz embert ölének meg, egy hold földön egy fél barázda hosszányin volt. És félelem támada
a táborban, a mezőn és az egész nép között; az előőrs és a dúló sereg-azok is megrémülének-és a föld
16 megrendüle; és Istentől való rettegés lőn. És megláták a Saul őrei Benjámin városában, Gibeában, hogy
17 a sokaság elszéledett és ide-oda elszóratott. Akkor monda Saul a népnek, mely vele volt: Nosza vegyétek
számba a népet, és vizsgáljátok meg, ki ment el mi közűlünk; és mikor számba vették, ímé Jonathán és az
18 ő fegyverhordozója nem valának ott. És monda Saul Ahijának: Hozd elő az Isten ládáját; mert az Isten
19 ládája akkor Izráel fiainál vala. És történt, hogy a míg Saul a pappal beszéle, a Filiszteusok táborában
20 mind nagyobb lőn a zsibongás. Monda azért Saul a papnak: Hagyd abba, a mit kezdettél. És felkiálta
Saul és a nép, mely vele volt, és elmenének az ütközetre. Ott pedig egyik a másik ellen harczola, és igen
21 nagy zűrzavar lőn. És azok a zsidók is, kik mint azelőtt is, a Filiszteusokkal valának, s velök együtt
feljövének a táborba és a körűl valának, azok is Izráel népéhez csatlakozának, mely Saul és Jonathán
22 mellett vala. És Izráelnek mindazon férfiai, kik elrejtőzének Efraim hegységében, mikor meghallották,
23 hogy a Filiszteusok menekültek, azok is üldözni kezdék őket a harczban. És megsegíté az Úr azon a
24 napon Izráelt. És a harcz Béth-Avenen túl terjede. És Izráel népe igen elepedett vala azon a napon,
mert Saul esküvel kényszeríté a népet, mondván: Átkozott az, a ki kenyeret eszik estvéig, míg bosszút
25 állok ellenségeimen, azért az egész nép semmit sem evék. És az egész föld népe eljuta az erdőbe, hol
26 méz vala a föld szinén. Mikor pedig a nép beméne az erdőbe, jóllehet folyt a méz, mindazáltal senki

sem érteté kezét szájához, mert félt a nép az eskü miatt. Jonathán azonban nem hallotta vala, hogy 27
atyja megesketé a népet, és kinyújtá a vessző végét, mely kezében vala, és bemártá azt a lépesmézbe,
és kezét szájához vivé; és felvidulának az ő szemei. Szóla pedig valaki a nép közűl, és mondá: Atyád 28
ünnepélyesen megesketé a népet, mondván: Átkozott az, a ki csak kenyeret is eszik ma, és e miatt a nép
kimerüle. És monda Jonathán: Atyám bajba vitte az országot; lássátok mennyire felvidulának szemeim, 29
hogy ízlelék egy keveset ebből a mézből. Hátha még a nép jól evett volna ma ellenségeinek zsákmányá- 30
ból, melyet talált! Vajjon nem nagyobb lett volna-é akkor a Filiszteusok veresége?! És megverék azon a 31
napon a Filiszteusokat Mikmástól Ajálonig. És a nép nagyon kimerüle. Akkor a nép a prédának esék, 32
és fogának juhot, ökröt és borjúkat, és megölék a földön, és megevé a nép vérestől. Megjelenték azért 33
Saulnak, és mondának: Ímé a nép vétkezik az Úr ellen, mert vérrel elegy eszik. Ő pedig monda: Hűtlenül
cselekedtek, gördítsetek azért most hozzám egy nagy követ. Monda továbbá Saul: Menjetek el minden- 34
felé a nép között, és mondjátok meg nékik, hogy mindenki a maga ökrét és mindenki a maga juhát hozza
én hozzám, és itt öljétek meg és egyétek meg, és nem fogtok vétkezni az Úr ellen, vérrel elegy evén. Akkor
elhozta az egész nép, kézzel fogván ki-ki a maga ökrét azon éjjel, és ott megölék. Saul pedig oltárt épített 35
az Úrnak; azt az oltárt építé először az Úrnak. És monda Saul: Menjünk le ez éjjel a Filiszteusok után, 36
és foszszuk ki őket virradtig, és senkit se hagyjunk meg közülök. Azok pedig mondának: A mint néked
tetszik, úgy cselekedjél mindent. De a pap azt mondá: Járuljunk ide az Istenhez. És megkérdezé Saul az 37
Istent: Lemenjek-é a Filiszteusok után? Izráelnek kezébe adod-é őket? De ő nem felelt néki azon a napon.
Monda azért Saul: Jertek ide mindnyájan, a népnek oszlopai, hogy megtudjátok és meglássátok, kiben 38
volt ez a bűn ma? Mert él az Úr, a ki Izráelt oltalmazza, hogy ha fiamban, Jonathánban volna is, meg 39
kell halnia; és az egész nép közűl senki sem felel néki. És monda egész Izráelnek: Ti legyetek az egyik 40
oldalon, én pedig és az én fiam, Jonathán legyünk a másik oldalon. És válaszola a nép Saulnak: A mint
néked tetszik, úgy cselekedjél. Akkor szóla Saul az Úrnak, Izráel Istenének: Szolgáltass igazságot! És 41
kiválasztaték Jonathán és Saul, a nép pedig megmeneküle. És monda Saul: Vessetek sorsot közöttem és 42
fiam Jonathán között. És kiválasztaték Jonathán. Akkor monda Saul Jonathánnak: Mondd meg nékem, 43
mit cselekedtél? Jonathán pedig elbeszélte néki, és monda: A pálcza végével, mely kezemben vala, ízlelék
egy keveset a mézből; itt vagyok, haljak meg! És Saul monda: Úgy cselekedjék az Úr most és ezután is, 44
hogy meg kell halnod Jonathán. A nép azonban monda Saulnak: Jonathán haljon-é meg, a ki ezt a nagy 45
szabadulást szerezte Izráelben? Távol legyen! Él az Úr, hogy egyetlen hajszála sem esik le fejéről a földre,
mert Istennek segedelmével cselekedte ez ma. Megváltá azért a nép Jonathánt, és nem hala meg. Ak- 46
kor Saul megtére a Filiszteusok üldözéséből; a Filiszteusok pedig az ő helyökre haza menének. Miután 47
tehát Saul átvette a királyságot Izráel felett, hadakozék minden ellenségivel mindenfelé: Moáb ellen és
Ammon fiai ellen és Edom ellen és a Czobeusok királyai ellen és a Filiszteusok ellen; és mindenütt, a hol
megfordula, keményen cselekedék. És sereget gyűjtvén, megverte Amáleket, és megszabadítá Izráelt 48
fosztogatóinak kezéből. Valának pedig Saul fiai: Jonathán, Jisvi és Málkisua; és két leányának neve: az 49
idősebbiknek Mérab, és a kisebbiknek neve Mikál. És Saul feleségét Akhinóámnak hívták, a ki Akhi- 50
maás leánya volt. Seregének vezetőjét pedig Abnernek hívták, a ki Saul nagybátyjának, Nérnek volt a
fia; Mert Kis a Saul atyja és Nér az Abner atyja, Abiel fiai valának. A Filiszteusok elleni háború pedig 51, 52
igen heves volt Saulnak egész életében; azért, a hol csak látott Saul egy-egy erős vagy egy-egy bátor férfit,
azt magához fogadta.

És monda Sámuel Saulnak: Engem küldött el az Úr, hogy királylyá kenjelek fel téged az ő népe, az **15**
Izráel felett; most azért figyelj az Úr beszédének szavára. Így szól a Seregek Ura: Megemlékeztem ar- 2
ról, a mit cselekedett Amálek Izráellel, hogy útját állta néki, mikor feljöve Égyiptomból. Most azért 3
menj el és verd meg Amáleket, és pusztítsátok el mindenét; és ne kedvezz néki, hanem öld meg mind
a férfit, mind az asszonyt; mind a gyermeket, mind a csecsemőt; mind az ökröt, mind a juhot; mind a
tevét, mind a szamarat. És összehívá Saul a népet, és megszámlálá őket Thélaimban, kétszázezer gya- 4
logost, és Júdából tízezer embert. És elméne Saul Amálek városáig, és megütközék ott egy völgyben. És 5, 6
monda Saul a Kéneusnak: Menjetek, távozzatok el, menjetek ki az Amálekiták közűl, hogy velök együtt
téged is el ne veszesselek, mert te irgalmasságot cselekedtél Izráel minden fiaival, mikor Égyiptomból
feljövének. És eltávozék Kéneus az Amálekiták közűl. Saul pedig megveré Amáleket Havilától fogva 7
egészen addig, a merre Súrba mennek, mely Égyiptom átellenében van. És Agágot, az Amálekiták ki- 8
rályát elfogta élve, a népet pedig mind kardélre hányatá. Saul és a nép azonban megkímélte Agágot és 9
a juhoknak, barmoknak és másodszülötteknek javát; a bárányokat és mindazt, a mi jó vala, nem akar-
ták azokat elpusztítani, hanem a mi megvetett és értéktelen dolog volt, mindazt elpusztíták. Akkor 10

11 szóla az Úr Sámuelnek, mondván: Megbántam, hogy Sault királylyá tettem, mert eltávozott tőlem, és
12 beszédeimet nem tartotta meg. Sámuel pedig felháborodék és kiálta az Úrhoz egész éjszaka. És korán
felkele Sámuel, hogy találkozzék Saullal reggel; és hírül adák Sámuelnek, ezt mondván: Saul Kármelbe
13 ment, és ímé emlékoszlopot állított magának; azután megfordula, és tovább ment és lement Gilgálba, És
a mint Sámuel Saulhoz érkezék, monda néki Saul: Áldott vagy te az Úrtól! Én végrehajtám az Úrnak
14 parancsolatját. Sámuel azonban monda: Micsoda az a juhbégetés, mely füleimbe hat és az az ökörbőgés,
15 melyet hallok? És monda Saul: Az Amálekitáktól hozták azokat, mert a nép megkímélte a juhoknak és
16 ökröknek javát, hogy megáldozza az Úrnak, a te Istenednek; a többit pedig elpusztítottuk. Akkor monda
Sámuel Saulnak: Engedd meg, hogy megmondjam néked, a mit az Úr mondott nékem ez éjjel. Ő pedig
17 monda néki: Beszélj. Monda azért Sámuel: Nemde kicsiny valál te a magad szemei előtt is, mindazáltal
18 Izráel törzseinek fejévé lettél, és az Úr királylyá kent fel téged Izráel felett?! És elkülde az Úr téged
az úton, és azt mondá: Menj el, és pusztítsd el az Amálekitákat, kik vétkezének; és hadakozzál ellenök,
19 míg megsemmisíted őket. Miért nem hallgattál az Úrnak szavára, és miért estél néki a prédának, és
20 cselekedted azt, a mi bűnös az Úr szemei előtt? És felele Saul Sámuelnek: Én bizonyára hallgattam az
Úr szavára, és azon az úton jártam, a melyre engem az Úr elküldött; és elhoztam Agágot, az Amálekiták
21 királyát, és az Amálekitákat elpusztítottam. A nép azonban elvette a prédából a megsemmisítésre ren-
22 delt juhoknak és ökröknek javát, hogy megáldozza az Úrnak, a te Istenednek Gilgálban. Sámuel pedig
monda: Vajjon kedvesebb-é az Úr előtt az égő- és véres áldozat, mint az Úr szava iránt való engedelmes-
23 ség? Ímé, jobb az engedelmesség a véres áldozatnál és a szófogadás a kosok kövérénél! Mert, mint a
varázslásnak bűne, olyan az engedetlenség; és bálványozás és bálványimádás az ellenszegülés. Mivel te
24 megvetetted az Úrnak beszédét, ő is megvetett téged, hogy ne légy király. Akkor monda Saul Sámuel-
nek: Vétkeztem, mert megszegtem az Úrnak szavát és a te beszédedet; de mivel féltem a néptől, azért
25 hallgattam szavokra. Most azért bocsásd meg az én vétkemet, és térj vissza velem, hogy könyörögjek az
26 Úrnak. Sámuel pedig monda Saulnak: Nem térek vissza veled, mert megvetetted az Úrnak beszédét, és
27 az Úr is megvetett téged, hogy ne légy király Izráel felett. És mikor megfordúla Sámuel, hogy elmenjen,
28 megragadta felső ruhájának szárnyát, és leszakada. Akkor monda néki Sámuel: Elszakítá tőled az Úr
29 a mai napon Izráelnek királyságát, és adta azt felebarátodnak, a ki jobb náladnál. Izráelnek erőssége
30 pedig nem hazudik, és semmit meg nem bán, mert nem ember ő, hogy valamit megbánjon. És ő monda:
Vétkeztem, mindazáltal becsülj meg engem népemnek vénei előtt és Izráel előtt, és velem térj vissza,
31 hogy könyörögjek az Úrnak, a te Istenednek. Visszatére azért Sámuel Saullal, és könyörgött Saul az
32 Úrnak. Sámuel pedig monda: Hozzátok ide előmbe Agágot, Amálek királyát. És elméne Agág kényesen
33 ő hozzá, és monda Agág: Bizonyára eltávozék a halál keserűsége. És monda Sámuel: Miként a te kardod
asszonyokat tett gyermektelenekké, úgy legyen gyermektelenné minden asszonyok felett a te anyád! És
34 darabokra vagdalá Sámuel Agágot az Úr előtt Gilgálban. Ezután Sámuel elment Rámába, Saul pedig
35 felment az ő házához Gibeába, Saul városába. És Sámuel nem látogatá meg többé Sault egész halálának
idejéig; de bánkódék Sámuel Saul miatt. Az Úr pedig megbánta, hogy királylyá tette Sault Izráel felett.

16 És monda az Úr Sámuelnek: Ugyan meddig bánkódol még Saul miatt, holott én megvetettem őt,
hogy ne uralkodjék Izráel felett? Töltsd meg a te szarudat olajjal, és eredj el; én elküldelek téged a
2 Bethlehemben lakó Isaihoz, mert fiai közűl választottam magamnak királyt. Sámuel pedig monda:
Hogyan menjek el!? Ha meghallja Saul, megöl engemet. És monda az Úr: Vígy magaddal egy üszőt,
3 és azt mondjad: Azért jöttem, hogy az Úrnak áldozzam. És hívd meg Isait az áldozatra, és én tudtodra
4 adom, hogy mit cselekedjél, és kend fel számomra azt, a kit mondándok néked. És Sámuel megcselekedé,
a mit az Úr mondott néki, és elment Bethlehembe. A város vénei pedig megijedének, és eleibe menvén,
5 mondának: Békességes-é a te jöveteled? Ő pedig felele: Békességes; azért jöttem, hogy áldozzam az
Úrnak. Szenteljétek meg azért magatokat, és jertek el velem az áldozatra. Isait és az ő fiait pedig
6 megszentelé, és elhívá őket az áldozatra. Mikor pedig bemenének, meglátta Eliábot, és gondolá: Bizony
7 az Úr előtt van az ő felkentje! Az Úr azonban monda Sámuelnek: Ne nézd az ő külsőjét, se termetének
nagyságát, mert megvetettem őt. Mert az Úr nem azt nézi, a mit az ember; mert az ember azt nézi, a
8 mi szeme előtt van, de az Úr azt nézi, mi a szívben van. Szólítá azért Isai Abinádábot, és elvezeté őt
9 Sámuel előtt; ő pedig monda: Ez sem az, kit az Úr választa. Elvezeté azután előtte Isai Sammát; ő pedig
10 monda: Ez sem az, a kit az Úr választa. És így elvezeté Isai Sámuel előtt mind a hét fiát; Sámuel pedig
11 mondá Isainak: Nem ezek közűl választott az Úr. Akkor monda Sámuel Isainak: Mind itt vannak-é

már az ifjak? Ő pedig felele: Hátra van még a kisebbik, és ímé ő a juhokat őrzi. És monda Sámuel Isainak: Küldj el, és hozasd ide őt, mert addig nem fogunk leülni, míg ő ide nem jön. Elkülde azért, és 12
elhozatá őt. (Ő pedig piros vala, szép szemű és kedves tekintetű.) És monda az Úr: Kelj fel és kend fel, mert ő az. Vevé azért Sámuel az olajos szarut, és felkené őt testvérei között. És attól a naptól fogva az 13
Úrnak lelke Dávidra szálla, és azután is. Felkele azután Sámuel és elméne Rámába. És az Úrnak lelke 14
eltávozék Saultól, és gonosz lélek kezdé gyötörni őt, mely az Úrtól küldetett. És mondának Saul szolgái 15
néki: Ímé most az Istentől küldött gonosz lélek gyötör téged! Parancsoljon azért a mi urunk szolgáidnak, 16
kik körülötted vannak, hogy keressenek olyan embert, a ki tudja a hárfát pengetni, és mikor az Istentől küldött gonosz lélek reád jön, pengesse kezével, hogy te megkönnyebbülj. És monda Saul az ő szolgáinak: 17
Keressetek tehát számomra olyan embert, a ki jól tud hárfázni, és hozzátok el hozzám. Akkor felele egy 18
a szolgák közűl, és monda: Ímé én láttam a Bethlehemben lakó Isainak egyik fiát, a ki tud hárfázni, a ki erős vitéz és hadakozó férfiú, értelmes és szép ember, és az Úr vele van. Követeket külde azért Saul 19
Isaihoz, és monda: Küldd hozzám a fiadat Dávidot, ki a juhok mellett van. Isai pedig vőn egy szamarat, 20
egy kenyeret, egy tömlő bort és egy kecskegödölyét, és elküldé Saulnak az ő fiától, Dávidtól. Mikor 21
pedig Dávid elméne Saulhoz és megálla előtte, az igen megszerette őt, és fegyverhordozója lőn néki. És 22
elkülde Saul Isaihoz, mondván: Maradjon Dávid én nálam, mert igen megkedveltem őt. És lőn, hogy a 23
mikor Istennek lelke Saulon vala, vette Dávid a hárfát és kezével pengeté; Saul pedig megkönnyebüle és jobban lőn, és a gonosz lélek eltávozék tőle.

És összegyűjték a Filiszteusok seregeiket a harczra, és összegyűlének Sokónál, mely Júdában van, **17**
és táborozának Sokó és Azéka között, Efes-Dammimnál. Saul és az Izráeliták pedig összegyűlének, és 2
tábort ütének az Elah völgyében; és csatarendbe állának a Filiszteusok ellen. És a Filiszteusok a hegyen 3
állottak innen, az Izráeliták pedig a hegyen állottak túlfelől, úgy hogy a völgy közöttük vala. És kijöve a 4
Filiszteusok táborából egy bajnok férfiú, a kit Góliáthnak hívtak, Gáth városából való, kinek magassága hat sing és egy arasz vala. Fején réz sisak vala és pikkelyes pánczélba volt öltözve; a pánczél súlya pedig 5
ötezer rézsiklusnyi vala. Lábán réz lábpánczél és vállain réz paizs volt. És dárdájának nyele olyan 6, 7
volt, mint a takácsok zugolyfája, dárdájának hegye pedig hatszáz siklus vasból volt; és előtte megy vala, ki a paizst hordozza vala. És megállván, kiálta Izráel csatarendjeinek, és monda nékik: Miért jöttetek 8
ki, hogy harczra készüljetek? Avagy nem Filiszteus vagyok-é én és ti Saul szolgái? Válaszszatok azért magatok közűl egy embert, és jöjjön le hozzám. Ha azután meg bír velem vívni és engem legyőz: akkor 9
mi a ti szolgáitok leszünk; ha pedig én győzöm le őt és megölöm: akkor ti legyetek a mi szolgáink, hogy szolgáljatok nékünk. Monda továbbá a Filiszteus: Én gyalázattal illetém a mai napon Izráel seregét, 10
állítsatok azért ki ellenem egy embert, hogy megvívjunk egymással. Mikor pedig meghallotta Saul és az 11
egész Izráel a Filiszteusnak ezt a beszédét, megrettenének és igen félnek vala. És Dávid, Júda városából, 12
Bethlehemből való amaz Efratita embernek volt a fia, a kit Isainak hívtak, a kinek nyolcz fia volt, és e férfiú a Saul idejében vén ember vala, emberek közt korban előhaladt. És Isainak három idősebbik fia 13
Saullal elment a háborúba. Az ő három fiának pedig, a kik a háborúba menének, ezek valának neveik: az idősebbik Eliáb, a második Abinádáb és a harmadik Samma. És Dávid volt a legkisebbik. Mikor 14
pedig a három idősebb elment Saul után: Dávid elméne és visszatére Saultól, hogy atyjának juhait 15
őrizze Bethlehemben. A Filiszteus pedig előjön vala reggel és estve, és kiáll vala negyven napon át. És 16, 17
monda Isai az ő fiának Dávidnak: Vedd testvéreid számára ezt az efa pergelt búzát és ezt a tíz kenyeret, és sietve vidd el a táborba testvéreidhez. Ezt a tíz sajtot pedig vidd el az ezredesnek, és látogasd meg 18
testvéreidet, hogy jól vannak-é, és hozz tőlük jelt. Saul pedig azokkal együtt és az egész Izráel az 19
Elah völgyében valának, hogy harczolnának a Filiszteusok ellen. Felkele azért Dávid korán reggel, és a 20
nyájat egy pásztorra bízván, felvette a terhet és elment, a mint meghagyta néki Isai; és eljutott a tábor kerítéséhez; a sereg pedig, mely kivonult csatarendben, hadi zajt támasztott. És csatarendbe állának 21
Izráel és a Filiszteusok, csatarend csatarend ellen. Akkor Dávid rábízta a holmit arra, a ki a hadi 22
szerszámokat őrzi, és elfuta a harcztérre, és odaérve, kérdezősködék testvéreinek állapota felől. És míg 23
ő beszélt velök, ímé a bajnok férfi, a Góliáth nevű Filiszteus, a ki Gáthból való volt, eljöve a Filiszteusok csatarendei közűl, és most is hasonlóképen beszél vala; és meghallá ezt Dávid. Az Izráeliták pedig, 24
mikor látták azt a férfit, mindnyájan elfutának előle, és igen félnek vala. És mondának az Izráeliták: 25
Láttátok-é azt a férfit, a ki feljöve? Mert azért jött ki, hogy gyalázattal illesse Izráelt. Ha valaki megölné őt, nagy gazdagsággal ajándékozná meg a király, leányát is néki adná, és atyjának házát szabaddá tenné Izráelben. És szóla Dávid azoknak az embereknek, a kik ott állának vele, mondván: Mi történik azzal, a 26
ki megöli ezt a Filiszteust, és elveszi a gyalázatot Izráelről? Mert kicsoda ez a körűlmetéletlen Filiszteus, hogy gyalázattal illeti az élő Istennek seregét?! A nép pedig e beszéd szerint felele néki, mondván: 27

28 Ez történik azzal az emberrel, a ki megöli őt. És meghallá Eliáb az ő nagyobbik testvére, hogy az
emberekkel beszéle; és nagyon megharaguvék Eliáb Dávidra, és monda: Miért jöttél ide, és kire bíztad azt
a néhány juhot, a mely a pusztában van? Ismerem vakmerőségedet és szívednek álnokságát, hogy csak
29 azért jöttél ide, hogy megnézd az ütközetet! Dávid pedig felele: Ugyan mit cselekedtem én most? hiszen
30 csak szóbeszéd volt ez. És elfordula tőle egy másikhoz, és ugyan úgy szóla, mint korábban, és a nép is az
31 előbbi beszéd szerint válaszola néki. És mikor meghallották azokat a szavakat, a melyeket Dávid szóla,
32 megmondák Saulnak, ki magához hívatá őt. És monda Dávid Saulnak: Senki se csüggedjen el e miatt;
33 elmegy a te szolgád és megvív ezzel a Filiszteussal. Saul pedig monda Dávidnak: Nem mehetsz te e
Filiszteus ellen, hogy vele megvívj, mert te gyermek vagy, ő pedig ifjúságától fogva hadakozó férfi vala.
34 És felele Dávid Saulnak: Pásztor volt a te szolgád, atyjának juhai mellett; és ha eljött az oroszlán és a
35 medve, és elragadott egy bárányt a nyáj közűl: Elmentem utána és levágtam, és kiszabadítám szájából;
36 ha pedig ellenem támadott: megragadtam szakálánál fogva, és levágtam és megöltem őt. A te szolgád
mind az oroszlánt, mind a medvét megölte: Úgy lesz azért e körűlmetéletlen Filiszteus is, mint azok
37 közűl egy, mert gyalázattal illeté az élő Istennek seregét. És monda Dávid: Az Úr, a ki megszabadított
engem az oroszlánnak és a medvének kezéből, meg fog szabadítani engem e Filiszteusnak kezéből is.
38 Akkor monda Saul Dávidnak: Eredj el, és az Úr legyen veled! És felöltözteté Saul Dávidot a maga
39 harczi ruhájába; réz sisakot tett a fejére, és felöltözteté őt pánczélba. Akkor Dávid felköté kardját harczi
ruhája fölé, és járni akart, mert még nem próbálta. És monda Dávid Saulnak: Nem bírok ezekben járni,
40 mert még nem próbáltam; és leveté azokat Dávid magáról. És kezébe vette botját, és kiválasztván
magának a patakból öt síma kövecskét, eltevé azokat pásztori szerszámába, mely vele volt, tudniillik
41 tarisznyájába, és parittyájával kezében közeledék a Filiszteushoz. Akkor elindult a Filiszteus is, és
42 Dávidhoz közeledék, az az ember pedig, a ki a paizsát hordozza, előtte vala. Mikor pedig oda tekinte
a Filiszteus, és meglátta Dávidot, megvetette őt, mert ifjú volt és piros, egyszersmind szép tekintetű.
43 És monda a Filiszteus Dávidnak: Eb vagyok-é én, hogy te bottal jösz reám? És szidalmazá a Filiszteus
44 Dávidot Istenével együtt. Monda továbbá a Filiszteus Dávidnak: Jőjj ide hozzám, hogy testedet az égi
45 madaraknak és a mezei vadaknak adjam. Dávid pedig monda a Filiszteusnak: Te karddal, dárdával és
paizszsal jösz ellenem, én pedig a Seregek Urának, Izráel seregei Istenének nevében megyek ellened, a
46 kit te gyalázattal illetél. A mai napon kezembe ad téged az Úr, és megöllek téged, és fejedet levágom
rólad. A Filiszteusok seregének tetemét pedig az égi madaraknak és a mezei vadaknak fogom adni a
47 mai napon, hogy tudja meg az egész föld, hogy van Izráelnek Istene. És tudja meg ez az egész sokaság,
hogy nem kard által és nem dárda által tart meg az Úr, mert az Úré a had, és ő titeket kezünkbe fog
48 adni. És mikor a Filiszteus felkészült, és elindult, és Dávid felé közeledék: Dávid is sietett és futott a
49 viadalra a Filiszteus elé. És Dávid benyúlt kezével a tarisznyába és kivett onnan egy követ, és elhajítván,
50 homlokán találta a Filiszteust, úgy, hogy a kő homlokába mélyede, és arczczal a földre esék. Így Dávid
erősebb volt a Filiszteusnál, parittyával és kővel. És levágta a Filiszteust és megölte őt, pedig kard
51 nem is vala a Dávid kezében. És oda futott Dávid, és reá állott a Filiszteusra, és vevé annak kardját,
kirántotta hüvelyéből, és megölé őt, és fejét azzal levágta. A Filiszteusok pedig a mint meglátták, hogy
52 az ő hősük meghalt, megfutamodának. És felkelének Izráel és Júda férfiai és felkiáltának, és üldözék
a Filiszteusokat egészen Gáthig és Ekron kapujáig. És hullának a Filiszteusok sebesültjei a Saraim felé
53 vezető úton Gáthig és Ekronig. Visszatérének azután Izráel fiai a Filiszteusok üldözéséből, és feldúlták
54 azoknak táborát. Dávid pedig felvevé a Filiszteusnak fejét, és elvitte Jeruzsálembe, fegyvereit pedig a
55 maga sátorába rakta le. Saul pedig mikor látta, hogy Dávid kiment a Filiszteus elé, monda Abnernek, a
sereg fővezérének: Abner! ki fia e gyermek? És felele Abner: Él a te lelked oh király, hogy nem tudom!
56, 57 És monda a király: Kérdezd meg tehát, hogy ki fia ez az ifjú? És a mint visszajött Dávid, miután megölte
58 a Filiszteust, megfogá őt Abner, és Saulhoz vitte; és a Filiszteusnak feje kezében vala. És monda néki
Saul: Ki fia vagy te, oh gyermek? Dávid pedig felele: A te szolgádnak, a Bethlehemből való Isainak a fia
vagyok.

18 Minekutána pedig elvégezte a Saullal való beszélgetést, a Jonathán lelke egybeforrt a Dávid lelkével,
2 és Jonathán úgy szerette őt, mint a saját lelkét. És Saul magához vevé őt azon a napon, és nem en-
3 gedé, hogy visszatérjen atyja házához. És szövetséget kötének Jonathán és Dávid egymással, mivel úgy
4 szerette őt, mint a saját lelkét. És Jonathán leveté felső ruháját, a mely rajta volt, és Dávidnak adta,
5 sőt hadi öltözetét is, saját kardját, kézívét és övét. És elméne Dávid mindenüvé, a hová Saul küldé, és
magát eszesen viseli vala. És Saul a harczosok fölé tevé őt, és kedves lőn az egész nép előtt, és a Saul
6 szolgái előtt is. És a mint hazafelé jövének, mikor Dávid visszatért, miután a Filiszteusokat leverte,

kimentek az asszonyok Saul király elé Izráelnek minden városaiból, hogy énekeljenek és körben tánczoljanak, dobokkal, vígassággal és tomborákkal. És énekelni kezdének az asszonyok, kik vígadozának és 7
mondának: Megverte Saul az ő ezerét és Dávid is az ő tízezerét. Saul pedig igen megharaguvék, és 8
gonosznak tetszék az ő szemei előtt ez a beszéd, és monda: Dávidnak tízezeret tulajdonítanak és nékem tulajdonítják az ezeret, így hát már csak a királyság hiányzik néki. Saul azért attól a naptól kezdve 9
rossz szemmel néz vala Dávidra, sőt azután is. Másnap pedig megszállta Sault az Istentől küldött gonosz lélek, és prófétálni kezde a maga házában; Dávid pedig hárfázott kezével, mint naponként szokta, 10
és a dárda Saul kezében vala. És elhajítá Saul a dárdát, azt gondolván: Dávidot a falhoz szegezem; de 11
Dávid két ízben is félrehajolt előle. És félni kezde Saul Dávidtól, mert az Úr vele volt, Saultól pedig 12
eltávozék. És Saul elbocsátá őt magától és ezredesévé tevé; és kimegy vala és bejő vala a nép előtt. És 13, 14
Dávid minden útjában magát eszesen viseli vala, mert az Úr vele volt. Mikor pedig látta Saul, hogy ő 15
igen eszesen viseli magát, félni kezde tőle. De az egész Izráel és Júda szereté Dávidot, mert ő előttük 16
méne ki és jöve be. És monda Saul Dávidnak: Ímé idősebbik leányomat, Mérábot néked adom feleségül, 17
csak légy az én vitéz fiam, és harczold az Úrnak harczait; mert azt gondolá Saul: Ne az én kezem által vesszen el, hanem a Filiszteusok keze által. Dávid pedig monda Saulnak: Kicsoda vagyok én, és micsoda 18
az én életem, és atyámnak családja Izráelben, hogy a királynak veje legyek? De történt abban az időben, 19
mikor Mérábot, a Saul leányát Dávidnak kellett volna adni, hogy a Meholáthból való Hadrielnek adták őt feleségül. Mikál, a Saul lánya azonban megszereté Dávidot, és mikor ezt megmondák Saulnak, tetszék 20
néki a dolog. És monda Saul: Néki adom őt, hogy ő legyen veszedelmére és a Filiszteusok keze legyen 21
ellene. Monda azért Saul Dávidnak másodízben: Légy tehát most az én vőm. És megparancsolá Saul az 22
ő szolgáinak: Beszéljetek Dáviddal titokban, mondván: Ímé a király jóindulattal van irántad, és szolgái is mind szeretnek téged, légy azért veje a királynak. És elmondák a szolgák Dávid előtt e beszédeket. 23
Dávid pedig monda: Olyan kicsiny dolog előttetek, hogy a király vejévé legyen valaki, holott én szegény és megvetett ember vagyok? És megmondák Saulnak az ő szolgái, mondván: Ezt meg ezt mondta Dávid. 24
Saul pedig monda: Mondjátok meg Dávidnak: Nem kíván a király más jegyajándékot, hanem csak száz 25
Filiszteus előbőrét, hogy bosszút álljon a király ellenségein; mert Saul a Filiszteusok keze által akará Dávidot elpusztítani. Megmondák azért az ő szolgái Dávidnak e beszédeket; és tetszék ez a dolog Dávidnak, 26
hogy a király veje legyen. A kitűzött napok még el sem telének, Mikor Dávid felkelt, és elment embereivel együtt, és levágott a Filiszteusok közül kétszáz férfit; és elhozá Dávid előbőreiket, és mind beadta 27
azokat a királynak, hogy a királynak veje lehessen. És néki adá Saul az ő leányát, Mikált, feleségül. Mikor pedig Saul látta és megtudta, hogy az Úr Dáviddal van, és Mikál, a Saul leánya szereti őt: Akkor 28, 29
Saul még inkább félni kezde Dávidtól. És Saul ellensége lőn Dávidnak teljes életében. A Filiszteusok vezérei pedig gyakran betörnek vala, de valahányszor betörének, Dávid Saul minden szolgáinál eszesebben 30
viselé magát; azért felette híressé lőn az ő neve.

És szóla Saul fiának, Jonathánnak és a többi szolgáinak, hogy öljék meg Dávidot; de Jonathán, a Saul **19**
fia nagyon szereté őt. Megmondá azért Jonathán Dávidnak, mondván: Az én atyám, Saul azon van, 2
hogy téged megöljön, azért vigyázz magadra reggel; titkos helyen tartózkodjál és rejtsd el magad. Én 3
pedig kimegyek, és atyám mellett megállok a mezőn, a hol te leszesz, és beszélni fogok atyámmal felőled, és meglátom, mint lesz, és tudtodra adom néked. És Jonathán kedvezően nyilatkozék Dávid felől az ő 4
atyja, Saul előtt, és monda néki: Ne vétkezzék a király Dávid ellen, az ő szolgája ellen, mert ő nem vétett néked, sőt szolgálata felette hasznos volt néked. Mert ő koczkára tette életét és megverte a Filiszteust, 5
és az Úr nagy szabadulást szerze az egész Izráelnek. Te láttad azt és örültél rajta; miért vétkeznél azért az ártatlan vér ellen, megölvén Dávidot ok nélkül. És hallgatott Saul Jonathán szavára, és megesküvék 6
Saul: Él az Úr, hogy nem fog megöletni! Akkor szólítá Jonathán Dávidot, és megmondá néki Jonathán 7
mind e beszédeket; és Saulhoz vezeté Jonathán Dávidot, a ki ismét olyan lőn előtte, mint annakelőtte. A 8
háború pedig ismét megkezdődék, és Dávid kivonula, és harczola a Filiszteusok ellen, és nagy vereséget okozott nékik, és azok elfutának előle. Az Istentől küldött gonosz lélek azonban megszállta Sault, mikor 9
házában ült és dárdája kezében vala; Dávid pedig pengeté a hárfát kezével. Akkor Saul a dárdával Dávidot a falhoz akará szegezni, de félrehajolt Saul elől, és a dárda a falba verődött. Dávid pedig elszalada, 10
és elmenekült azon éjjel. És követeket külde Saul a Dávid házához, hogy reá lessenek és reggel megöljék 11
őt. De tudtára adá Dávidnak Mikál, az ő felesége, mondván: Ha meg nem mented életedet ez éjjel, holnap megölnek. És lebocsátá Mikál Dávidot az ablakon; ő pedig elment és elszalada, és megmenté magát. És 12, 13
vevé Mikál a theráfot és az ágyba fekteté azt, és feje alá kecskeszőrből készült párnát tett, és betakará lepedővel. Mikor pedig Saul elküldé a követeket, hogy Dávidot megfogják, azt mondá: Dávid beteg. És 14, 15
Saul elküldé ismét a követeket, hogy megnézzék Dávidot, mondván: Ágyastól is hozzátok őt előmbe, hogy

16 megöljem őt. És mikor a követek oda menének: ímé, a theráf volt az ágyban, és feje alatt a kecskeszőrből
17 készült párna volt. Akkor monda Saul Mikálnak: Mi dolog, hogy engem úgy megcsaltál? elbocsátád az
én ellenségemet, és ő elmenekült. És felele Mikál Saulnak: Ő mondá nékem, bocsáss el engem, vagy
18 megöllek téged. Dávid pedig elfutván, megszabadula; és elment Sámuelhez Rámába, és elbeszélte néki
19 mindazt, a mit Saul vele cselekedett. Elméne ezután ő és Sámuel, és Nájóthban tartózkodának. És tud-
20 tára adák Saulnak, mondván: Ímé Dávid Nájóthban van, Rámában. Követeket külde azért Saul, hogy
Dávidot fogják meg. A mint azonban meglátták a prófétáknak seregét, a kik prófétálának, és Sámuelt, a
ki ott állott, mint az ő előljárójuk: akkor az Istennek lelke Saul követeire szállott, és azok is prófétálának.
21 Mikor pedig megmondták Saulnak, más követeket külde, és azok is prófétálának. Akkor harmadízben
22 is követeket külde Saul, de azok is prófétálának. Elméne azért ő maga is Rámába. És a mint a nagy
kúthoz érkezék, mely Székuban van, megkérdezé, mondván: Hol van Sámuel és Dávid? És felelének:
23 Ímé Nájóthban, Rámában. És elméne oda Nájóthba, Rámában. És az Istennek lelke szálla ő reá is, és
24 folytonosan prófétála, míg eljutott Nájóthba, Rámában. És leveté az ő ruháit, és prófétála, ő is Sámuel
előtt és ott feküvék meztelenül azon az egész napon és egész éjszakán. Azért mondják: Avagy Saul is a
próféták közt van-é?

20 Elfuta azért Dávid Nájóthból, mely Rámában van, és elméne és monda Jonathánnak: Mit cseleked-
2 tem? Mi vétkem van és mi bűnöm atyád előtt, hogy életemre tör? Ő pedig monda néki: Távol legyen!
Te nem fogsz meghalni. Ímé az én atyám nem cselekszik sem nagy, sem kicsiny dolgot, hogy nékem meg
3 ne mondaná. Miért titkolná el azért atyám előlem ezt a dolgot? Nem úgy van! Mindazáltal Dávid még
megesküvék, és monda: Bizonyára tudja a te atyád, hogy te kedvelsz engem, azért azt gondolá: Ne tudja
ezt Jonathán, hogy valamikép meg ne szomorodjék. De bizonyára él az Úr és él a te lelked, hogy alig
4 egy lépés van köztem és a halál között. És felele Jonathán Dávidnak: A mit lelked kiván, megteszem
5 éretted. És monda Dávid Jonathánnak: Ímé holnap újhold lesz, mikor a királylyal kellene leülnöm, hogy
6 egyem, de te bocsáss el engem, hogy elrejtőzzem a mezőn a harmadik nap estvéjéig. Ha kérdezősködnék
atyád utánam, ezt mondjad: Sürgősen kéredzett Dávid tőlem, hogy elmehessen Bethlehembe, az ő váro-
7 sába, mert ott az egész nemzetségnek esztendőnként való áldozatja van most. Ha azt fogja mondani: Jól
van, úgy békessége van a te szolgádnak; ha pedig nagyon megharagudnék, úgy tudd meg, hogy a gonosz
8 tettre elhatározta magát. Cselekedjél azért irgalmasságot a te szolgáddal, mert az Úr előtt szövetséget
kötöttél én velem, a te szolgáddal. Ha azonban gonoszság van bennem, ölj meg te; miért vinnél atyádhoz
9 engemet? Jonathán pedig felelé: Távol legyen az tőled! Ha bizonyosan megtudom, hogy atyám elhatá-
10 rozta magát arra, hogy a gonosz tettet rajtad végrehajtsa, avagy nem mondanám-é meg azt néked? És
monda Dávid Jonathánnak: Kicsoda adja nékem tudtomra, hogy a mit atyád felelni fog néked, szigorú-é?
11, 12 És monda Jonathán Dávidnak: Jer, menjünk ki a mezőre; és kimenének mindketten a mezőre. Akkor
monda Jonathán Dávidnak: Az Úr az Izráelnek Istene; ha kipuhatolhatom atyámtól holnap ilyenkorig
vagy holnapután, hogy ímé Dávid iránt jó akarattal van, tehát nem küldök-é ki akkor hozzád és jelentem-
13 é meg néked? Úgy cselekedjék az Úr Jonathánnal most és azután is, ha atyámnak az tetszenék, hogy
gonoszszal illessen téged: hogy tudtodra adom néked, és elküldelek téged, hogy békében elmehess. És az
14 Úr legyen veled, mint volt az én atyámmal! És ne csak a míg én élek, és ne csak magammal cselekedjél
15 az Úrnak irgalmassága szerint, hogy meg ne haljak; Hanem meg ne vond irgalmasságodat az én há-
16 zamtól soha, még akkor se, hogyha az Úr kiirtja Dávid ellenségeit, mindegyiket a földnek színéről! Így
17 szerze szövetséget Jonathán a Dávid házával; mondván: vegyen számot az Úr a Dávid ellenségeitől. És
Jonathán még egyszer megesketé Dávidot, iránta való szeretetéből; mert úgy szerette őt, mint a saját lel-
18 két. Monda pedig néki Jonathán: Holnap újhold lesz, és kérdezősködni fognak utánad, mert helyed üres
19 leend. A harmadik napon pedig jőjj alá gyorsan, és eredj arra a helyre, a hol elrejtőzél amaz esemény
20 napján, és maradj ott az útmutató kő mellett. És én három nyilat lövök oldalához, mintha magamtól
21 czélba lőnék. És ímé utánuk küldöm a gyermeket: Eredj, keresd meg a nyilakat. Ha azt mondom a
gyermeknek: Ímé mögötted vannak emerre: hozd el azokat és jőjj elő, mert békességed van néked, és
22 nincs baj, él az Úr! Ha pedig azt mondom a gyermeknek: Ímé előtted vannak a nyilak amarra: akkor
23 menj el, mert elküldött téged az Úr. És erre a dologra nézve, a melyet megbeszéltünk egymás közt, ímé
24 az Úr legyen bizonyság közöttem és közötted mind örökké! Elrejtőzék azért Dávid a mezőn. És mikor az
25 újhold eljött, leült a király az ebédhez, hogy egyék. És mikor leült a király a maga székébe, most is úgy,
mint máskor, a fal mellett levő székbe: Jonathán felkele, és Abner ült Saul mellé; a Dávid helye pedig
26 üres vala. És Saul semmit sem szólott azon a napon, mert azt gondolá: Valami történt vele; nem tiszta,

bizonyosan nem tiszta. És lőn az újhold után következő napon, a második napon, mikor ismét üres volt 27
a Dávid helye, monda Saul az ő fiának, Jonathánnak: Isainak fia miért nem jött el az ebédre sem tegnap,
sem ma? Jonathán pedig felele Saulnak: Elkéredzék tőlem Dávid Bethlehembe; És monda: Ugyan bo- 28, 29
csáss el engem, mert nemzetségünknek áldozata van most a városban, és ezt parancsolta nékem bátyám;
azért, ha kedvelsz engem, kérlek, hadd menjek el, hogy megnézzem testvéreimet. Ezért nem jött el a
király asztalához. Akkor felgerjede Saulnak haragja Jonathán ellen és monda néki: Te elfajult, engedet- 30
len gyermek! Jól tudom, hogy kiválasztottad az Isainak fiát a magad gyalázatára és anyád szemérmének
gyalázatára! Mert mindaddig, míg Isainak fia él a földön, nem állhatsz fenn sem te, sem a te királysá- 31
god; most azért küldj érette, és hozasd ide őt hozzám, mert ő a halál fia. Jonathán pedig felele Saulnak 32
az ő atyjának, és monda néki: Miért kell meghalnia, mit vétett? Akkor Saul utána dobta dárdáját, hogy 33
általüsse őt. És megérté Jonathán, hogy atyja elvégezé, hogy megölje Dávidot. És felkele Jonathán az 34
asztaltól nagy haraggal, és semmit sem evék az újholdnak második napján, mert bánkódott Dávid miatt,
mivel atyja gyalázattal illeté őt. És reggel kiméne Jonathán a mezőre a Dáviddal együtt meghatározott 35
időben, és egy kis gyermek volt vele. És monda a gyermeknek: Eredj, keresd meg a nyilakat, melyeket 36
ellövök. És mikor a gyermek elfutott, ellövék a nyilat, úgy hogy rajta túl méne. És mikor a gyermek arra 37
a helyre érkezék, a hol a nyíl vala, melyet Jonathán ellőtt, a gyermek után kiálta Jonathán, és monda:
Avagy nem tovább van-é a nyíl előtted? És kiálta Jonathán a gyermek után: Gyorsan siess, meg ne állj! 38
És a gyermek, ki Jonathánnal vala, felszedé a nyilat és urához ment. A gyermek pedig semmit sem ér- 39
tett, hanem csak Jonathán és Dávid értették e dolgot. Átadá azután Jonathán fegyverét a gyermeknek, 40
a ki vele volt, és monda néki: Eredj el, vidd be a városba. Mikor pedig elment a gyermek, felkele Dávid a 41
kő déli oldala mellől, és arczczal a földre borula, és háromszor meghajtotta magát; és megcsókolták egy-
mást, és együtt sírtak, mígnem Dávid hangosan zokogott. Akkor monda Jonathán Dávidnak: Eredj el 42
békességgel! Mivelhogy megesküdtünk mind a ketten az Úrnak nevére, mondván: Az Úr legyen köztem
és közted, az én magom között és a te magod között örökre. Felkele ezután és elméne. Jonathán pedig
bement a városba.

21 És Dávid elméne Nóbba Akhimélek paphoz. Akhimélek pedig megrettenve ment Dávid elé, és monda
néki: Mi dolog, hogy csak egyedűl vagy, és senki sincs veled? És monda Dávid Akhimélek papnak: A ki- 2
rály bízott reám valamit, és monda nékem: Senki se tudja meg azt a dolgot, a miért elküldélek téged, és a
mit parancsoltam néked; azért a szolgákat elküldém erre és erre a helyre. Most azért, mi van kezednél? 3
Adj öt kenyeret nékem, vagy egyebet, a mi van. És felele a pap Dávidnak, és monda: Nincs közönsé- 4
ges kenyér kezemnél, hanem csak szentelt kenyér van, ha ugyan a szolgák tisztán tartották magokat,
legalább az asszonytól. Dávid pedig felele a papnak, és monda néki: Bizonyára el volt tiltva mi tőlünk 5
az asszony mind tegnap, mind azelőtt, mikor elindulék, és a szolgák holmija is tiszta vala (jóllehet az út
közönséges): azért bizonyára megtartatik ma szentnek az edényekben. Adott azért a pap néki szentelt 6
kenyeret, mert nem volt ott más kenyér, hanem csak szent kenyér, melyeket elvettek az Úrnak színe elől,
hogy meleg kenyeret tegyenek a helyett azon a napon, a melyen az előbbit elvevék. Vala pedig ott azon 7
a napon Saul szolgái közűl egy ember, ott tartózkodva az Úr előtt, a kit Doégnak hívtak, a ki Edomita
volt, Saul pásztorainak számadója. És monda Dávid Akhiméleknek; Nincsen-é kezednél egy dárda vagy 8
valami fegyver? mert sem kardomat, sem fegyverzetemet nem hoztam magammal, mivel a király dolga
sürgős vala. És monda a pap: A Filiszteus Góliáthnak a kardja, a kit te megöltél az Elah völgyében, 9
ímhol van posztóba betakarva az efód mögött; ha azt el akarod vinni, vidd el, mert azonkivűl más nincsen
itt. És monda Dávid: Nincs ahhoz hasonló, add ide azt nékem. És felkele Dávid, és elfutott azon a 10
napon Saul elől, és elment Ákhishoz, Gáthnak királyához. És mondának Ákhis szolgái néki: Vajjon nem 11
ez-é Dávid, annak az országnak királya? Vajjon nem erről énekelték-é a körtánczban, mondván: Saul
megverte az ő ezerét, Dávid is az ő tízezerét? És mikor eszébe vevé Dávid ezeket a beszédeket, igen 12
megrémüle Ákhistól, Gáthnak királyától. És megváltoztatá magaviseletét ő előttük, és őrjönge kezeik 13
között, és irkál vala a kapuknak ajtain, nyálát pedig szakállán folyatja alá. És monda Ákhis az ő szolgá- 14
inak: Ímé látjátok, hogy ez az ember megőrült, miért hoztátok őt hozzám? Szűkölködöm-e őrültekben, 15
hogy ide hoztátok ezt, hogy bolondoskodjék előttem? Ez jőjjön-e be házamba?

22 Elméne azért onnan Dávid, és elfutott Adullám barlangjába. És mikor meghallották testvérei és atyjá-
nak egész háza népe, oda menének hozzá. És hozzá gyűlének mindazok, a kik nyomorúságban valának, 2
és mindazok, a kiknek hitelezőik voltak, és minden elkeseredett ember, ő pedig vezérük lett azoknak; és
mintegy négyszázan valának ő vele. És elméne onnan Dávid Miczpába, Moáb földére, és monda Moáb 3
királyának: Hadd jőjjön ide hozzátok az én atyám és anyám, míg megtudom, hogy mit fog cselekedni ve-

4 lem az Isten. És vivé őket Moáb királya elé, és ott maradának vele mindaddig, míg Dávid a várban volt.
5 Gád próféta pedig monda Dávidnak: Ne maradj a várban, hanem eredj és menj el Júda földére. Elméne
6 azért Dávid, és Héreth erdejébe ment. És meghallotta Saul, hogy előtűnt Dávid és azok az emberek, a kik vele valának; (Saul pedig Gibeában tartózkodék a hegyen a fa alatt és dárdája kezében vala és szolgái
7 mindnyájan mellette állának). Monda azért Saul az ő szolgáinak, a kik mellette állottak: Halljátok meg Benjáminnak fiai! Isainak fia adni fog-é néktek mindnyájatoknak szántóföldeket és szőlőhegyeket, és
8 mindnyájatokat ezredesekké és századosokká fog-é tenni, Hogy mindnyájan összeesküdtetek ellenem? És senki sincs, a ki tudósítana engem, hogy fiam szövetséget kötött Isai fiával? És senki sincs közöttetek, a ki szánakoznék felettem, és megmondaná nékem, hogy fiam fellázította szolgámat ellenem, hogy leselkedjék utánam, mint a hogy e mai napon megtetszik? Akkor felele az Edomita Doég, a ki Saul szolgái
10 közt állott: Én láttam, hogy az Isai fia Nóbba ment vala az Akhitób fiához, Akhimélek paphoz. A ki
11 ő érette megkérdé az Urat, és eleséget adott néki, sőt a Filiszteus Góliáth kardját is néki adá. Akkor elkülde a király, hogy elhívják Akhimélek papot, az Akhitób fiát és atyjának egész házanépét, a papokat,
12 a kik Nóbban valának; és eljövének mindnyájan a királyhoz. És monda Saul: Halld meg most te, Akhi-
13 tóbnak fia! Ő pedig monda: Ímhol vagyok uram. És monda néki Saul: Miért ütöttetek pártot ellenem, te és Isainak fia, hogy kenyeret és kardot adtál néki, és ő érette megkérdezéd az Istent, hogy fellázadjon
14 ellenem, hogy leselkedjék, mint a hogy most történik? És felele Akhimélek a királynak, és monda: Minden szolgáid között kicsoda hűségesebb Dávidnál, a ki a királynak veje, és a ki akaratod szerint jár, és
15 tisztelt ember a te házadban? Vajjon csak ma kezdém-e az Istent ő érette megkérdezni? Távol legyen tőlem! Ne tulajdonítson olyat a király szolgájának, sem atyám egész házanépének, mert erről a dologról
16 semmit sem tud a te szolgád, sem kicsinyt, sem nagyot. A király pedig monda: Meg kell halnod Akhimé-
17 lek, néked és a te atyád egész házanépének! És monda a király a poroszlóknak, a kik mellette állának: Vegyétek körűl és öljétek le az Úrnak papjait, mert az ő kezök is Dávid mellett vala, mert tudták, hogy ő menekül, és még sem mondták meg nékem. A király szolgái azonban nem akarták kezeiket felemelni,
18 hogy az Úrnak papjaira rohanjanak. Akkor monda a király Doégnak: Fordulj nékik te, és rohanj a papokra. És ellenük fordula az Edomita Doég, és ő rohana a papokra. És azon a napon nyolczvanöt embert
19 ölt meg, a kik gyolcs efódot viselének. És Nóbot is, a papok városát fegyvernek élével vágatá le, mind a férfit, mind az asszonyt, mind a gyermeket, mind a csecsemőt; az ökröt és szamarat és bárányt, fegy-
20 vernek élével. Akhitób fiának, Akhiméleknek egy fia azonban, a kit Abjáthárnak hívtak, elmenekült,
21, 22 és Dávid után futott. És megmondá Abjáthár Dávidnak, hogy megölette Saul az Úrnak papjait. Dávid pedig monda Abjáthárnak: Tudtam én azt már aznap, mert ott volt az Edomita Doég, hogy bizonyosan
23 megmondja Saulnak. Én adtam okot atyád egész házanépének halálára. Maradj nálam, ne félj; mert a ki az én életemet halálra keresi, az keresi a te életedet is, azért te bátorságosan lehetsz mellettem.

23 Értesíték pedig Dávidot, mondván: Ímé a Filiszteusok hadakoznak Kehilla ellen, és dúlják a szérűket.
2 Akkor megkérdezé Dávid az Urat, mondván: Elmenjek és leverjem-é ezeket a Filiszteusokat? És monda
3 az Úr Dávidnak: Eredj el, és verd le a Filiszteusokat, és szabadítsd meg Kehillát. A Dávid emberei azonban mondának néki: Ímé, mi itt Júdában is félünk, mennyivel inkább, ha Kehillába megyünk a
4 Filiszteusok táborára. Akkor Dávid ismét megkérdezé az Urat, az Úr pedig válaszola néki, és monda:
5 Kelj fel, és menj el Kehillába, mert én a Filiszteusokat kezedbe adom. Elméne azért Dávid és az ő emberei Kehillába, és harczola a Filiszteusok ellen, és elhajtá marhájokat, és felette igen megveré őket.
6 És megszabadítá Dávid Kehilla lakosait. Lőn pedig, hogy a mikor Abjáthár, az Akhimélek fia Dávidhoz
7 menekült, az efódot is magával vitte. Megmondák akkor Saulnak, hogy Dávid Kehillába ment; és monda
8 Saul: Kezembe adta őt az Isten, mert ott szorult, mivel kulcsos és záros városba méne. És összegyűjté
9 Saul a harczra az egész népet, hogy Kehillába menjen, és körülfogja Dávidot és az ő embereit. Mikor pedig Dávid megtudta, hogy Saul ő ellene gonoszt forral, mondá Abjáthár papnak: Hozd elő az efódot.
10 És monda Dávid: Uram, Izráel Istene! bizonynyal meghallotta a te szolgád, hogy Saul ide akar jőni
11 Kehillába, hogy elpusztítsa a várost miattam, Vajjon kezébe adnak-é engem Kehilla lakosai? Vajjon lejön-é Saul, a mint hallotta a te szolgád? Óh Uram, Izráel Istene, mondd meg a te szolgádnak! És monda
12 az Úr: Lejön. És monda Dávid: Vajjon Saul kezébe adnak-é Kehilla lakosai engem és az én embereimet?
13 És monda az Úr: Kezébe adnak. Felkele azért Dávid és az ő emberei, mintegy hatszázan, és kimenének Kehillából, és ide s tova járnak vala, a hol csak járhatának. Midőn pedig Saulnak megmondák, hogy
14 elmenekült Dávid Kehillából, felhagyott az elmenetellel. És Dávid a pusztában tartózkodék az erős helyeken, és a Zif pusztájában levő hegységen marada. És Saul mindennap keresé, de az Isten nem adá
15 őt kezébe. Mikor pedig Dávid látta, hogy Saul kiment, hogy élete ellen törjön; és mikor Dávid a Zif

pusztájában, az erdőben vala: Felkele Jonathán a Saul fia, és elment Dávidhoz az erdőbe, és megerősíté 16
az ő kezét az Istenben. És monda néki: Ne félj, mert Saulnak, az én atyámnak keze nem fog utólérni 17
téged, és te király leszesz Izráel felett, és én második leszek te utánad, és Saul is, az én atyám, tudja, hogy
így lesz. És szövetséget kötének ketten az Úr előtt. És Dávid az erdőben marada, Jonathán pedig haza 18
ment. És felmenének a Zifeusok Saulhoz Gibeába, mondván: Avagy nem nálunk lappangé Dávid az erős 19
helyeken az erdőben, Hakila halmán, mely a sivatagtól jobbkézre van?! Most azért minthogy lelkednek 20
főkivánsága az, hogy lejőjj, óh király, jőjj le; és a mi gondunk lesz, hogy a királynak kezébe adjuk őt. És 21
monda Saul: Legyetek megáldva az Úrtól, hogy szánakoztok rajtam! Menjetek azért el, és vigyázzatok 22
ezután is, hogy megtudjátok és meglássátok az ő tartózkodási helyét, és hogy ki látta őt ott, mert azt
mondották nékem, hogy igen ravasz ő. Annakokáért nézzetek meg és tudjatok meg minden búvóhelyet, 23
a hol ő lappang, és minden bizonnyal térjetek vissza hozzám, hogy elmenjek veletek; és ha az országban
van, kikutatom őt Júdának minden ezrei között. Azok pedig felkelének, és elmenének Zifbe Saul előtt. 24
Dávid pedig és az ő emberei Máon pusztájában valának a mezőségen, a mely a sivatagtól jobbkézre
van. És elméne Saul az ő embereivel együtt, hogy megkeresse őt. Dávidnak azonban megizenték, és ő 25
leszállott a kőszikláról, és Máon pusztájában tartózkodék. Mikor pedig meghallotta Saul, üldözé Dávidot
Máon pusztájában. És Saul a hegynek egyik oldalán méne, Dávid és az ő emberei pedig a hegynek másik 26
oldalán. És épen, mikor Dávid nagyon sietett, hogy elmenekülhessen Saul elől, és Saul és az ő emberei
már körűl is kerítették Dávidot és az ő embereit, hogy megfogják.: Akkor érkezék egy követ Saulhoz, 27
mondván: Siess és jőjj! mert a Filiszteusok betörtek az országba. Akkor megtére Saul Dávid üldözéséből, 28
és a Filiszteusok ellen ment. Azért hívják azt a hegyet a menekülés kőszíklájának. És Dávid elméne 29
onnan, és Engedi erősségei közt tartózkodék.

Lőn pedig, hogy a mikor visszatért Saul a Filiszteusok üldözéséből, megizenték néki, mondván: Ímé **24**
Dávid az Engedi pusztájában van. Maga mellé vőn azért Saul az egész Izráel közűl háromezer válogatott 2
ember, és elment, hogy megkeresse Dávidot és az ő embereit a vadkecskék kőszikláján. És eljutott 3
a juhaklokhoz, a melyek az útfélen vannak, hol egy barlang volt; és beméne Saul, hogy ott szükségét
végezze; Dávid pedig és az ő emberei a barlang rejtekeiben valának. Akkor mondák Dávidnak az ő em- 4
berei: Ímé ez az a nap, a melyről azt mondotta az Úr néked: Ímé kezedbe adom ellenségedet, hogy úgy
cselekedjél vele, a mint néked tetszik. Felkele azért Dávid, és elmetszé orozva Saul ruhájának szárnyát.
Lőn pedig ezután, hogy megesett a Dávid szíve rajta, hogy elmetszé Saul ruhájának szárnyát; És monda 5, 6
az ő embereinek: Oltalmazzon meg engem az Úr attól, hogy ily dolgot cselekedjem az én urammal, az
Úrnak felkentjével, hogy kezemet felemeljem ellene, mert az Úrnak felkentje ő. És megfeddé Dávid ke- 7
mény szókkal embereit, és nem engedte meg nékik, hogy Saul ellen támadjanak. Mikor pedig Saul felkelt
a barlangból, és elment az úton: Dávid is felkelt ezután, és kiment a barlangból, és Saul után kiálta, 8
mondván: Uram király! Mikor pedig Saul hátratekinte, Dávid arczczal a földre hajolt, és tisztességet tőn
néki. És monda Dávid Saulnak: Miért hallgatsz az olyan ember szavaira, a ki azt mondja: Ímé Dávid 9
romlásodra tör?! Ímé a mai napon látták a te szemeid, hogy az Úr téged kezembe adott ma a barlang- 10
ban, és azt mondották, hogy öljelek meg téged, de én kedvezék néked, és azt mondám: Nem emelem fel
kezemet az én uram ellen, mert az Úrnak felkentje ő. Azért atyám! nézd, ugyan nézd felső ruhádnak 11
szárnyát kezemben, mert mikor levágtam felső ruhádnak szárnyát, nem öltelek meg téged! Azért tudd
meg és lássad, hogy nincsen az én kezemben hamisság és semmi gonoszság és nem vétkeztem ellened, de
te mégis életem után leselkedel, hogy elveszessed azt. Az Úr tegyen ítéletet közöttem és közötted, és áll- 12
jon bosszút az Úr érettem rajtad, de az én kezem nem lesz ellened. A mint a régi példabeszéd mondja: A 13
gonoszoktól származik a gonoszság: de az én kezem nem lesz ellened. Ki ellen jött ki Izráelnek királya? 14
Kit kergetsz? Egy holt ebet, vagy egy bolhát? Legyen azért az Úr ítélőbíró, és tegyen ítéletet közöttem 15
és közötted, és lássa meg; ő forgassa az én ügyemet, és szabadítson meg engem kezedből. És lőn, hogy 16
a mikor elmondotta Dávid e szókat Saul előtt, monda Saul: A te szavad-é ez, fiam Dávid? És felkiálta
Saul, és síra. És monda Dávidnak: Te igazságosabb vagy én nálamnál, mert te jót cselekedtél velem, én 17
pedig rosszat fizettem néked. És te megmondottad nékem a mai napon, minémű jót cselekedtél velem, 18
hogy az Úr kezedbe adott engem, és te még sem öltél meg engem. Mert ha valaki megtalálja ellenségét, 19
elbocsátja-é őt békében az úton? Annakokáért fizessen az Úr néked jóval azért, a mit velem ma cselekedtél.
Most pedig, mivel tudom, hogy te király leszesz, és Izráelnek királysága a te kezedben állandó lesz: 20
Esküdjél meg nékem most az Úrra, hogy én utánam nem fogod kiirtani maradékomat és nevemet nem 21
fogod kitörölni atyám házából! És Dávid megesküvék Saulnak. És Saul elméne haza, Dávid pedig és az 22
ő emberei felmenének az ő erősségökbe.

25 Meghala pedig Sámuel, és egybegyűle az egész Izráel, és siratták őt, és eltemették az ő házában
2 Rámában. Dávid pedig felkelt és elment Párán pusztájába. És volt egy ember Máonban, a kinek jószága
Kármelben vala, és ez igen tehetős ember volt: háromezer juha és ezer kecskéje volt néki. És Kármelben
3 épen juhait nyírta. (Azt az embert pedig Nábálnak, és feleségét Abigailnak hívták, a ki igen eszes és
szép termetű asszony volt; a férfi azonban durva és rossz erkölcsű vala, a Káleb nemzetségéből való
4, 5 volt.) És meghallotta Dávid a pusztában, hogy Nábál a juhait nyírja. Elkülde azért Dávid tíz ifjút, és
monda Dávid az ifjaknak: Menjetek fel Kármelbe, és mikor Nábálhoz érkeztek, köszöntsétek őt nevemben
6 békességesen. És így szóljatok: Légy békességben az életben, legyen békességben a te házadnépe és
7 legyen békességben mindened, a mid van! Most hallottam, hogy juhaidat nyiratod. A te pásztoraid
pedig velünk valának, nem bántottuk őket, és semmijök sem hibázott az alatt az egész idő alatt, míg
8 Kárlemben valának. Kérdezd meg szolgáidat, ők meg fogják mondani néked. Legyenek azért ez ifjak
kedvesek előtted, mert alkalmas időben jöttünk. Adj kérlek abból, a mi kezed közt van, szolgáidnak,
9 és a te fiadnak, Dávidnak. Elmenének azért a Dávid szolgái, és szólának Nábálnak mind e beszédek
10 szerint a Dávid nevében, és várakozának. Nábál pedig felele a Dávid szolgáinak, és monda: Kicsoda
11 Dávid és kicsoda Isainak fia? Mai napság sok olyan szolga van, a kik elszöknek uraiktól. Vegyem
azért kenyeremet és vizemet és az én levágott marhámat, a melyet nyíróimnak levágattam, hogy olyan
12 embereknek adjam, a kikről azt sem tudom, hova valók? Akkor megfordulának a Dávid szolgái az ő
13 útjokra, és visszatérének; és mikor megérkezének, értesítették őt mind e beszédek felől. És monda
Dávid az ő embereinek: Kösse fel mindenki kardját! És felköté mindenki a kardját, Dávid is felköté
az ő kardját; és felment Dávid után mintegy négyszáz ember; kétszáz pedig ott maradt a podgyásznál.
14 Abigailt pedig, a Nábál feleségét értesíté a szolgák közűl egy ifjú, mondván: Ímé Dávid követeket küldött
15 a pusztából, hogy köszöntsék a mi urunkat, de ő elűzé őket. Azok az emberek pedig igen jók voltak
mi hozzánk; és nem volt bántódásunk, és semmink nem hibázott az alatt az egész idő alatt, míg velök
16 jártunk, mikor a mezőn voltunk. Olyanok voltak reánk nézve, mint a kőfal, mind éjjel, mind nappal,
17 az alatt az egész idő alatt, míg velök valánk, mikor a juhokat őriztük. Most azért értsd meg és lássad,
hogy mit kelljen cselekedned, mert jelen van a veszedelem a mi urunk és az ő egész háza ellen, ő pedig
18 oly kegyetlen ember, hogy senki sem szólhat néki. Akkor Abigail sietve vőn kétszáz kenyeret, két tömlő
bort, öt juhot elkészítve, öt mérték pergelt búzát, száz kötés aszúszőlőt és kétszáz kötés száraz fügét
19 és a szamarakra rakta. És monda az ő szolgáinak: Menjetek el előttem, ímé én utánatok megyek; de
20 férjének, Nábálnak nem mondá meg. És történt, hogy a mint a szamáron megy vala, leereszkedék a
hegynek egyik mellékösvényén: ímé Dávid és az ő emberei lejövének eleibe, és ő összetalálkozék velök.
21 Dávid pedig azt mondotta volt: Bizony hiába őriztem ennek mindenét, a mije van a pusztában, hogy
22 semmi híjja nem lett mindannak, a mi az övé, mert ő a jó helyett roszszal fizet nékem. Úgy cselekedjék
az Isten Dávid ellenségeivel most és ezután is, hogy reggelig meg nem hagyok mindabból, a mi az övé, még
23 egy ebet sem. Mikor pedig meglátta Abigail Dávidot, sietve leszállott a szamárról, és arczczal leborúla
24 Dávid előtt, és meghajtá magát a földig. És az ő lábaihoz borúla, és monda: Óh uram! én magam vagyok
a bűnös, mindazáltal hadd beszéljen a te szolgálóleányod te előtted, és hallgasd meg szolgálóleányodnak
25 szavait. Kérlek, ne törődjék az én uram Nábállal, ezzel a kegyetlen emberrel, mert a milyen a neve,
olyan ő maga is; bolond az ő neve és bolondság van benne. Én azonban, a te szolgálóleányod, nem láttam
26 az én uramnak szolgáit, a kiket elküldöttél volt. Most pedig, óh uram! él az Úr és él a te lelked,
hogy az Úr akadályozott meg téged, hogy gyilkosságba ne essél, és ne saját kezeddel szerezz magadnak
elégtételt. Most azért olyanok legyenek ellenségeid, mint Nábál, és valakik az én uramnak megrontására
27 törekesznek. És most ezt az ajándékot, a melyet a te szolgálóleányod hozott az én uramnak, adják a
28 vitézeknek, a kik az én uram körűl forgolódnak. Bocsásd meg azért a te szolgálóleányodnak vétkét;
mert az én uramnak bizonyára maradandó házat épít az Úr, mert az Úrnak harczait harczolja az én
29 uram, és gonoszság nem találtatik te benned a te életedben. És ha valaki feltámadna ellened, hogy
téged üldözzön és életed ellen törjön: az én uramnak lelke az élőknek csomójába leend bekötve az Úrnál a
30 te Istenednél; ellenségeidnek lelkét pedig a parittyának öbléből fogja elhajítani. És mikor az Úr megadja
a jót az én uramnak mind a szerin t a mint megmondotta felőled, és téged fejedelmül rendel Izráel fölé:
31 Akkor, óh uram, nem leend ez néked bántásodra és szívednek fájdalmára, hogy ok nélkűl vért ontottál,
és hogy az én uram saját maga szerzett magának elégtételt. Mikor azért jót tesz az Úr az én urammal:
32 emlékezzél meg szolgálóleányodról. És monda Dávid Abigailnak: Áldott legyen az Úr, Izráelnek Istene,
33 a ki téged ma elömbe küldött! És áldott legyen a te tanácsod, és áldott légy te magad is, hogy a mai
napon megakadályoztál engem, hogy gyilkosságba ne essem, és ne saját kezemmel szerezzek magamnak
34 elégtételt! Bizonyára él az Úr, az Izráelnek Istene, a ki megakadályozott engem, hogy veled gonoszúl ne

cselekedjem, mert ha te nem siettél és nem jöttél volna előmbe, úgy Nábálnak nem maradt volna meg reggelre csak egyetlen ebe sem. És átvevé Dávid az ő kezéből a mit hozott néki, és monda néki: Eredj 35
el békességben a te házadhoz; lásd, hallgattam szavadra, és megbecsültem személyedet. Mikor pedig 36
Abigail Nábálhoz visszaérkezék, ímé olyan lakoma volt az ő házában, mint a király lakomája, és Nábál
szíve vigadozék azon, mert igen megrészegedett; azért ő semmit sem mondott meg néki, sem kicsinyt,
sem nagyot egészen reggelig. Reggel pedig, mikor Nábál kijózanodék, megmondá néki felesége ezeket 37
a dolgokat; és elhala az ő szíve ő benne, és olyanná lőn, mint a kő. És mintegy tíz nap mulva megveré 38
az Úr Nábált, és meghala. És mikor Dávid meghallotta, hogy Nábál meghalt, monda: Áldott legyen 39
az Úr, ki bosszút állott Nábálon az én gyaláztatásomért, és szolgáját visszatartotta a gonosztól, a Nábál
gonoszságát pedig visszafordítá az Úr az ő fejére! És elküldé Dávid, és izent Abigailnak, hogy elvenné őt
feleségéül. Elmenének azért Dávid szolgái Abigailhoz Kármelbe, és beszélének vele, mondván: Dávid 40
küldött minket hozzád, hogy téged elvegyen feleségéül. Ő pedig felálla, és meghajtotta magát arczczal a 41
földre, és monda: Ímé a te szolgálóleányod szolgáló lesz, hogy mossa az én uram szolgáinak lábait. És 42
Abigail sietve felkele, és felült a szamárra és az ő öt szolgálóleánya, a kik körülötte valának, és elment
Dávid követei után, és az ő felesége lőn. Ahinoát is elvevé Dávid Jezréelből, és mind a kettő felesége lőn 43
néki. Saul pedig az ő leányát, Mikált, a Dávid feleségét Páltinak, a Láis fiának adá, a ki Gallimból való 44
volt.

És menének a Zifeusok Saulhoz Gibeába, mondván: Nemde nem a Hakila halmán lappang-é Dávid, **26**
a puszta átellenében? Felkele azért Saul, és lement Zif pusztájába, és vele volt Izráel közűl háromezer 2
válogatott ember, hogy megkeresse Dávidot Zif pusztájában. És tábort jára Saul a Hakila halmán, mely 3
a puszta átellenében van, az úton; Dávid pedig a pusztában tartózkodék. És mikor észrevette, hogy Saul
utána ment a pusztába: Kémeket küldött ki Dávid, és megtudta biztosan, hogy Saul eljött. És felkele 4, 5
Dávid, és elment arra a helyre, a hol Saul táborozott, és megnézte Dávid azt a helyet, a hol feküvék Saul és
Abner, a Nér fia, seregének fővezére. Saul pedig a kerített táborban feküvék, és a nép körülötte táborozott.
Akkor szóla Dávid, és monda a Hitteus nemzetségéből való Akhiméleknek és Abisainak, a Seruja fiának, 6
a ki Joábnak testvére vala, mondván: Ki jön le velem Saulhoz a táborba? És mondá Abisai: Lemegyek
én veled. És elméne éjjel Dávid, és Abisai a nép közé. És ímé, Saul lefeküvén, alszik vala a kerített 7
táborban, és dárdája a földbe volt szúrva fejénél; Abner pedig és a nép körülötte feküvének. Akkor 8
monda Abisai Dávidnak: Kezedbe adta a mai napon Isten a te ellenségedet; most azért, hadd szegezzem
a földhöz őt a dárdával egy ütéssel, és másodszor nem ütöm át. Dávid azonban monda Abisainak: Ne 9
veszesd el őt! Mert vajjon ki emelhetné fel kezét az Úrnak felkentje ellen büntetlenül?! És monda Dávid: 10
Él az Úr, hogy az Úr megveri őt! Vagy eljön az ő napja és meghal, vagy pedig harczba megy és ott vész el!
Távoztassa el azért az Úr tőlem azt, hogy kezemet az Úrnak felkentje ellen emeljem, hanem csak vedd a 11
dárdát, mely feje mellett van, és a vizes korsót, és menjünk el. Akkor elvevé Dávid a dárdát és a vizes 12
korsót Saul feje mellől, és elmenének. És senki sem volt, a ki látta volna, sem a ki észrevette volna, sem
a ki felserkent volna, hanem mindnyájan aluvának, mert az Úr mély álmot bocsátott reájok. És mikor 13
Dávid általment a túlsó oldalra, megállott a hegy tetején messzire, úgy, hogy nagy távolság volt közöttük.
És kiálta Dávid a népnek és Abnernek, a Nér fiának, mondván: Nem felelsz-é Abner? És felele Abner, és 14
monda: Kicsoda vagy te, hogy így kiáltasz a királynak? Dávid pedig monda Abnernek: Avagy nem férfi 15
vagy-é te, és kicsoda olyan, mint te Izráelben? És miért nem vigyáztál a te uradra, a királyra? Mert a
nép közűl oda ment egy ember, hogy elveszesse a te uradat, a királyt. Nem jó dolog ez, a mit cselekedtél! 16
Él az Úr, hogy halál fiai vagytok ti, a miért nem vigyáztatok a ti uratokra, az Úrnak felkentjére! Most
azért nézd meg, hol van a király dárdája és a vizes korsó, a mely fejénél volt? És megismeré Saul a 17
Dávid hangját, és monda: A te hangod-é ez fiam, Dávid? Dávid pedig monda: Az én hangom, uram
király! És monda: Miért üldözi szolgáját az én uram? Ugyan mit cselekedtem, és micsoda gonoszság 18
van én bennem? Most azért hallgassa meg az én uram, a király, az ő szolgájának szavát! Ha az Úr 19
ingerelt fel téged ellenem: vajha jóillatú volna előtte az áldozat; ha pedig emberek: átkozottak legyenek
az Úr előtt, mert kiűznek most engemet, hogy ne részesülhessek az Úrnak örökségében, azt mondván:
Eredj, szolgálj idegen isteneknek. Azért ne omoljék az én vérem a földre távol az Úr színétől; mert 20
Izráelnek királya kijött, hogy egy bolhát keressen, úgy, mint egy fogoly madarat üldöznek a hegyeken.
Saul pedig monda: Vétkeztem! térj vissza fiam, Dávid, mert többé nem cselekszem veled gonoszúl, mivel 21
az én életem kedves volt előtted a mai napon. Ímé, esztelenűl cselekedtem, és igen nagyot vétettem.
És felele Dávid, és monda: Ímhol a király dárdája, jöjjön ide a szolgák közűl egy, és vigye el azt. Az 22, 23
Úr pedig fizessen meg mindenkinek az ő igazsága és hűsége szerint, mert az Úr kezembe adott téged

24 ma, de én nem akartam felemelni kezemet az Úrnak felkentje ellen. És a mennyire drága volt a mai
napon a te lelked én előttem, legyen annyira drága az én lelkem az Úr előtt, és szabadítson meg engem
25 minden nyomorúságból! Akkor monda Saul Dávidnak: Áldott légy te, fiam Dávid, hatalmasan is fogsz
cselekedni, és győzni fogsz! És elment Dávid a maga útján, Saul pedig visszatért az ő helyére.

27 És monda Dávid magában: Egy napon mégis el kell pusztulnom a Saul keze miatt, nincs jobb reám
nézve, mintha gyorsan elmenekülök a Filiszteusok tartományába, így Saul felhagy azzal, hogy engem
2 tovább is üldözzön Izráel egész területén, és így megszabadulok az ő kezéből. Felkelvén azért Dávid,
3 elméne ő és az a hatszáz ember, a kik vele valának, Ákhishoz, a Máok fiához, Gáth királyához. És
Dávid Ákhisnál tartózkodék Gáthban, ő és az ő emberei, mindegyik a maga házanépével együtt; Dávid
4 és az ő két felesége, a Jezréelből való Ahinoám és a Kármelből való Abigail, a Nábál felesége. Mikor
5 pedig Saulnak megmondották, hogy Dávid Gáthba menekült, nem üldözé tovább őt. És monda Dávid
Ákhisnak: Ha kedvet találtam előtted, adj helyet nékem valamelyik vidéki városban, hogy ott lakjam;
6 miért laknék a te szolgád veled a királyi városban? És néki adá Ákhis azon a napon Siklágot; lőn azért
7 Siklág a Júda királyaié mind e mai napig. És lőn ama napoknak száma, míg Dávid a Filiszteusok
8 földén lakozék, egy esztendő és négy hónap. És felméne Dávid embereivel együtt és megtámadták a
Gessureusokat, a Girzeusokat és az Amálekitákat: mert ezek voltak annak a földnek lakosai eleitől fogva,
9 a melyen Súrba mégy egészen Égyiptom földéig. És mikor Dávid megverte az országot, sem férfit, sem
asszonyt nem hagyott életben, és elvitt juhot, ökröt, szamarakat, tevéket és ruhákat, és úgy tért vissza
10 és ment Ákhishoz. Mikor pedig Ákhis azt kérdé: Hova törtetek be most? Dávid ekként felele: Júda
11 déli részére és Jerákhméelnek déli részére és Kéneusnak déli részére. Dávid azonban sem férfit, sem
asszonyt nem hagyott életben, hogy Gáthba vigye, mondván: Valamikép ellenünk ne nyilatkozzanak és
azt mondják: Így cselekedett Dávid. Ez volt az ő szokása amaz egész idő alatt, míg a Filiszteusok földjén
12 tartózkodék. És Ákhis bízott Dávidban, mondván: Bizonyosan gyűlöletessé tette magát az ő népe, Izráel
előtt, azért örökké az én szolgám leend.

28 És történt abban az időben, hogy a Filiszteusok összegyűjték seregeiket a hadra, hogy harczoljanak
Izráel ellen. És monda Ákhis Dávidnak: Tudd meg, hogy velem kell jőnöd a táborba, mind néked, mind
2 embereidnek. Dávid pedig felele Ákhisnak: Meglátod bizonynyal, hogy mit fog cselekedni a te szolgád.
3 És monda Ákhis Dávidnak: Ennélfogva fejem oltalmazójává teszlek mindenkorra. Sámuel pedig meg-
halt vala, és siratá őt az egész Izráel, és eltemeték őt saját városában, Rámában; Saul pedig a varázslókat
4 és jövendőmondókat kiirtá a földről. És mikor a Filiszteusok egybegyűlvén, eljövének és tábort járának
5 Sunemnél: egybegyűjté Saul is az egész Izráelt, és tábort járának Gilboánál. A mint azonban Saul meg-
6 látta a Filiszteusok táborát, megfélemlék és az ő szíve nagyon megrémüle. És megkérdezé Saul az Urat,
7 de az Úr nem felelt néki sem álomlátás, sem az Urim, sem a próféták által. Akkor monda Saul az ő szol-
gáinak: Keressetek nékem egy halottidéző asszonyt, hogy elmenjek hozzá, és megkérdezzem őt. Szolgái
8 pedig mondának néki: Ímé, Endorban van egy halottidéző asszony. Másnak tetteté azért Saul magát, és
más ruhákat vevén magára, elméne ő és vele két férfi; és elmenének éjjel az asszonyhoz, és monda: Mondj
9 jövendőt nékem halottidézés által, és idézd fel nékem azt, a kit mondok néked. És monda az asszony
néki: Ímé te jól tudod, hogy mit cselekedett Saul, hogy kiirtá a földről a varázslókat és jövendőmondókat;
10 miért akarod azért tőrbe ejteni az én lelkemet, hogy megöless engem?! És megesküvék néki Saul az Úrra,
11 mondván: Él az Úr, hogy e dolog miatt büntetésed nem lészen. Monda azért az asszony: Kit idézzek fel
12 néked? És ő monda: Sámuelt idézd fel nékem. Mikor pedig az asszony Sámuelt meglátta, hangosan
13 felkiáltott. És szóla az asszony Saulnak, mondván: Miért csaltál meg engem? hiszen te vagy Saul! És
monda néki a király: Ne félj! Ugyan mit láttál? Az asszony pedig monda Saulnak: istenfélét látok feljőni
14 a földből. És ő monda néki: Milyen ábrázata van? Ő pedig monda: Egy vén ember jő fel, és palást van
rajta. És megismeré Saul, hogy az Sámuel, és meghajtá magát arczczal a föld felé, és tisztességet tőn
15 néki. Sámuel pedig monda Saulnak: Miért háborgattál, hogy felidéztettél engemet? És felele Saul: Igen
nagy szorultságban vagyok; a Filiszteusok hadakoznak ellenem, az Isten pedig eltávozék tőlem, és nem
felel már nékem sem próféták által, sem álomlátás által; azért hívtalak téged, hogy megmondjad nékem,
16 mit kelljen cselekednem? És monda Sámuel: Ugyan miért kérdezel engemet, ha az Úr eltávozott tőled
17 és ellenségeddé lőn?! És a szerint cselekedett az Úr, a mint általam megmondotta vala: elvette az Úr a
18 királyságot a te kezedből, és adta azt a te társadnak, Dávidnak. Mivel nem hallgattál az Úrnak szavára,
és nem hajtottad végre az ő felgerjedt haragját az Amálekitákon: azért cselekszik most így veled az Úr.
19 És az Úr Izráelt is veled együtt a Filiszteusok kezébe adja, te pedig holnap fiaiddal együtt velem leszesz.
20 Izráelnek táborát is a Filiszteusok kezébe adja az Úr. Akkor Saul a maga egész nagyságában hirtelen a

földre esék, mert nagyon megrémüle Sámuel szavaitól; és semmi erő nem vala benne, mert egész nap és egész éjjel semmit sem evék. Akkor az asszony Saulhoz ment, és mikor látta, hogy annyira megrémült, 21
monda néki: Ímé a te szolgálóleányod hallgatott szavadra, és koczkára tettem életemet, és megfogadtam szavaidat, a melyeket mondottál nékem: Most azért hallgass te is szolgálóleányod szavára, hadd tegyek 22
egy falat kenyeret elődbe, és egyél, hogy erőd legyen, mikor útra kelsz. Ő azonban vonakodék, és mondá: 23
Nem eszem; de szolgái és az asszony is kényszeríték őt, és ő engedett szavoknak, felkelt a földről, és felüle az ágyra. Vala pedig az asszony házánál egy hízott borjú, és sietve levágta azt; azután lisztet vett, 24
és meggyúrta, és sütött kovásztalan pogácsát. És vivé Saul elé és az ő szolgái elé, és evének; azután 25
felkeltek és elmenének azon az éjszakán.

Akkor a Filiszteusok összegyűjték minden seregeiket Afeknél; Izráel pedig tábort jár vala a forrásnál, **29**
mely Jezréel mellett van. És a Filiszteusok vezérei kivonulának, ki százzal, ki ezerrel, Dávid pedig és az 2
ő emberei hátul menének Ákhissal. És mondának a Filiszteusok vezérei: Mit akarnak ezek a zsidók? És 3
monda Ákhis a Filiszteusok vezéreinek: Avagy nem ez-é Dávid, Saulnak, az Izráel királyának szolgája, a ki már napok óta, sőt évek óta nálam van, és nem találtam benne semmi rosszat attól a naptól fogva, hogy átjött, a mai napig. De megharaguvának ő reá a Filiszteusok vezérei, és mondának néki a Filiszteusok 4
vezérei: Küldd vissza ezt az embert, hogy térjen vissza a helyére oda, a melyet rendeltél néki, és ne jőjjön el mi velünk a harczba, hogy ellenünk ne forduljon a harczban; mert ugyan mivel tehetné magát kedvesebbé ura előtt, hacsak nem ezeknek a vitézeknek fejeivel? Avagy nem ez-é Dávid, a kiről így 5
énekelnek a körtánczban: Megverte Saul az ő ezerét, és Dávid is az ő tízezerét? Szólítá azért Ákhis 6
Dávidot, és monda néki: Él az Úr, hogy te becsületes vagy, és kedves előttem mind kimenésed, mind bejövésed velem a táborba, mert semmi rosszat nem találtam benned attól a naptól fogva, hogy hozzám jöttél, e mai napig; de a vezérek előtt nem vagy kedves. Most azért térj vissza, és menj el békességben, 7
és semmit se cselekedjél, a mi a Filiszteusok vezérei előtt helytelen. És monda Dávid Ákhisnak: Vajjon 8
mit cselekedtem, és mit találtál a te szolgádban attól a naptól fogva, hogy nálad voltam, a mai napig, hogy ne menjek el, és ne harczoljak a királynak, az én uramnak ellenségei ellen? Ákhis pedig felele, és 9
monda Dávidnak: Tudom; bizonyára kedves vagy előttem, mint az Istennek angyala; de a Filiszteusok vezérei mondák: El ne jőjjön velünk a harczba. Azért kelj fel korán reggel uradnak szolgáival együtt, a 10
kik veled eljövének; keljetek fel korán reggel, mihelyt megvirrad, és menjetek el. Felkele azért Dávid 11
embereivel együtt, hogy korán reggel elmenjen és visszatérjen a Filiszteusok földére. A Filiszteusok pedig felmenének Jezréelbe.

És történt, hogy a mikor Dávid harmadnapon embereivel Siklágba megérkezék; ímé, az Amálekiták **30**
betörének a déli vidékre és Siklágba, és leverték Siklágot, és felégették azt tűzzel. És fogságba hurczolák 2
az asszonyokat, a kik benne valának, kicsinytől fogva nagyig; senkit sem öltek meg, hanem elhurczolták, és elmentek az ő útjokra. Mikor azért Dávid embereivel együtt a városba érkezék: ímé az tűzzel felégett- 3
tetett vala, feleségeik, fiaik és leányaik pedig fogságba hurczoltattak. Akkor Dávid és a nép, a mely ő 4
vele volt, felkiáltának és annyira sírának, hogy végre erejök sem volt a sírásra. Dávidnak két felesége 5
is fogságba hurczoltatott a Jezréelből való Ahinoám és a Kármelből való Abigail, a Nábál felesége. És 6
Dávid igen nagy szorultságba juta, mert a nép arról beszélt, hogy megkövezi őt, mivel az egész nép lelke elkeseredett fiaik és leányaik miatt. Dávid azonban megerősíté magát az Úrban, az ő Istenében. És 7
monda Dávid Abjáthár papnak, az Akhimélek fiának: Hozd ide nékem az efódot. És Abjáthár oda vivé az efódot Dávidhoz. És megkérdezé Dávid az Urat, mondván: Üldözzem-é ezt a sereget? Utólérem-é őket? 8
És monda néki: Üldözzed, mert bizonyosan utóléred, és szabadulást szerzesz. Elméne azért Dávid, ő és 9
az a hatszáz ember, a kik vele valának. És mikor a Bésor patakához jutának, ott a népnek egy része megállott. Dávid azonban négyszáz emberrel tovább üldözé az ellenséget; kétszáz ember pedig ott megállott; 10
mivel fáradtabbak valának, mintsem hogy a Bésor patakán átkelhettek volna. És találának a mezőn 11
egy égyiptomi embert, a kit Dávidhoz vivének, és adának néki kenyeret, hogy egyék, és megitatták őt vízzel. És adának néki egy csomó száraz fügét és két kötés aszuszőlőt; és miután evett, magához tért, 12
mert három nap és három éjjel sem kenyeret nem evett, sem vizet nem ivott. És monda néki Dávid: Ki 13
embere vagy te, és honnan való vagy? Ő pedig monda: Égyiptomi ifjú vagyok, egy Amálekita embernek szolgája, és elhagyott engem az én uram, mivel megbetegedtem immár ma harmadnapja. Mi törtünk 14
be a Kréteusok déli vidékére, és oda, a mely Júdáé, és Kálebnek déli vidékére; és Siklágot felégettük tűzzel. És Dávid monda néki: Elvezetsz-é minket ahhoz a sereghez? És ő monda: Esküdjél meg nékem 15
az Istenre, hogy nem ölsz meg engem, sem az én uramnak kezébe át nem adsz, és én elvezetlek téged ahhoz a sereghez. Elvezeté azért őket; és ímé, azok elszéledének az egész vidéken, és evének, ivának és 16

tánczolának az igen nagy zsákmány felett, a melyet a Filiszteusok tartományából és Júda tartományából
17 hozának. És vágta őket Dávid alkonyattól fogva másnap estvéig, és senki sem menekült meg közűlök,
18 hanem csak négyszáz ifjú ember, a kik tevékre ülének és elfutának. És mindent megszabadított Dávid,
19 valamit elvittek az Amálekiták; az ő két feleségét is megszabadítá Dávid. És semmijök sem hiányzott, sem kicsiny, sem nagy, sem fiaik, sem leányaik, a zsákmányból sem és mindabból, a mit elvittek tőlük;
20 Dávid mindent visszahozott. És elvivé Dávid mind a juhokat és barmokat, melyeket tulajdon barmuk
21 előtt hajtának, és azt mondják vala: Ez a Dávid zsákmánya! Midőn pedig Dávid ahhoz a kétszáz emberhez érkezék, a kik fáradtabbak valának, minthogy Dávidot követhették volna, és ott hagyta őket a Bésor patakjánál: kimenének Dávid elé és a nép elé, a mely vele volt. Dávid pedig a néphez közeledék,
22 és köszönté őket békességgel. Akkor mondának mind azok közűl, a kik Dáviddal elmenének, így szólván: Minthogy mind a gonosz emberek és Beliál emberei nem jöttek el velünk, semmit se adjunk nékik a zsákmányból, a melyet visszaszereztünk, hanem csak kinek-kinek a maga feleségét és gyermekeit, azo-
23 kat vigyék el, és menjenek el. Dávid azonban így szóla: Ne cselekedjetek így atyámfiai azzal, a mit az
24 Úr adott nékünk; ő oltalmazott minket és adá kezünkbe a sereget, a mely ellenünk jött vala. Vajjon kicsoda engedhetne néktek ebben a dologban? Sőt inkább, a mekkora annak a része, a ki elment a harczba,
25 akkora legyen annak is a része, a ki a holminál marada; egyenlőképen osztozzanak. És úgy történt
26 ez attól a naptól fogva azután is; törvénynyé és szokássá tette ezt Izráelben mind e mai napig. Mikor pedig Dávid Siklágba érkezék, külde a zsákmányból Júda véneinek, az ő barátainak, mondván: Ímé az
27 Úr ellenségeinek zsákmányából való ajándék számotokra. Azoknak tudniillik, a kik Béthelben, a kik
28 dél felé Rámóthban, és a kik Jathirban laknak; A kik Aroerben, a kik Sifmótban és a kik Estemoában
29, 30 laknak; A kik Rákálban, a kik a Jerakhméeliták városaiban és a kik a Kéneusok városaiban laknak; A
31 kik Hormában, a kik Kor-Asánban és a kik Athákban laknak; A kik Hebronban és mindazon helyeken, a hol Dávid embereivel megfordult vala.

31 És megütközének a Filiszteusok Izráellel, és elfutottak Izráel férfiai a Filiszteusok elől, és elhullának
2 a seb miatt a Gilboa hegységén. A Filiszteusok pedig utólérték Sault és az ő fiait, és megölték a Fi-
3 liszteusok Jonathánt, Abinádábot és Málkisuát, a Saul fiait. És a küzdelem igen heves lőn Saul ellen,
4 mikor megtalálták őt a kézíves emberek, és igen megrettene a kézívesektől. És mondá Saul az ő fegyverhordozójának: Húzd ki kardodat, és szúrj keresztűl azzal engem, hogy valami módon reám ne jőjjenek e körűlmetéletlenek, és keresztűlszúrjanak engemet és gúnyt űzzenek belőlem. De fegyverhordozója nem
5 akará, mert nagyon félt. Akkor Saul vevé a kardot és belébocsátkozék. És fegyverhordozója a mint
6 meglátta, hogy Saul meghalt, ő is belébocsátkozék az ő kardjába, és vele együtt meghala. És meghala
7 Saul és az ő három fia és fegyverhordozója, sőt emberei is mindnyájan egyenlőképen azon a napon. És mikor meglátták az Izráel férfiai, a kik a völgyön túl és a Jordánon túl laktak, hogy Izráel férfiai elfutottak, és hogy Saul és az ő fiai meghalának: elhagyták a városokat és elfutának. A Filiszteusok pedig
8 eljövének és lakának azokban. És történt másnap, mikor a Filiszteusok kimentek, hogy kirabolják az
9 elesetteket, megtalálták Sault és az ő három fiát, a kik a Gilboa hegyén esének el. És levágták fejét és fegyverzetét lehúzták, és elküldötték a Filiszteusok tartományába szerénszerte, hogy hírt mondanának
10 bálványaiknak templomában és a nép között. És fegyverzetét Astarot templomában helyezték el, testét
11 pedig felfüggeszték Bethsán kerítésére. Mikor pedig értesültek felőle Jábes-Gileád lakói, hogy mit cse-
12 lekedtek a Filiszteusok Saullal: Felkelének mindnyájan a vitéz férfiak, és menének egész éjjel, és miután levették Saul testét és az ő fiainak testeit Bethsán kerítéséről, elmentek Jábesbe, és ott megégették őket;
13 Csontjaikat pedig felszedték, és eltemették a tamaris fa alatt Jábesben; és bőjtölének hét napig.

II SÁMUEL

És lőn Saul halála után, mikor Dávid visszatért az Amálekiták legyőzéséből, és Dávid két napig **1**
Siklágban időzött: Ímé a harmadik napon egy férfi jöve a táborból Saultól, és az ő ruhái meg- 2
szaggatva valának, fején pedig föld vala; és a mikor Dávidhoz ért, leesék a földre, és meghajtá
magát. Monda pedig néki Dávid: Honnét jösz? Felele néki: Az Izráel táborából szaladék el. 3
Monda néki Dávid: Mondd meg kérlek nékem, mint lőn a dolog? Ő pedig felele. Megfutamodék a nép a 4
harczból, és a nép közűl nagy sokaság esett el, és meghalának. Sőt Saul is és Jonathán az ő fia meghalának. Dávid pedig mondá az ifjúnak, ki néki ezt elbeszélé: Honnan tudod, hogy meghalt Saul és Jonathán 5
az ő fia? Felele az ifjú, ki a hírt hozta: Történetből felmenék a Gilboa hegyére, és ímé Saul az ő dárdájára 6
támaszkodott vala, és ímé a szekerek és lovagok utólérék őtet. Hátratekintvén pedig Saul megláta en- 7
gem és szólíta, és mondék: Ímhol vagyok én. Monda pedig nékem: Ki vagy te? Felelék néki: Amálekita 8
vagyok. Akkor monda nékem: Kérlek állj mellém és ölj meg engem, mert dermedtség fogott el engem, 9
pedig a lélek még teljesen bennem van. Annakokáért én mellé állván, megölém őtet, mert tudtam, hogy 10
meg nem él, miután elesett, és elhozám a koronát, mely az ő fején vala, és az aranypereczet, mely az ő
karján volt, és azokat ímé ide hoztam az én uramnak. Akkor megragadá Dávid a maga ruháit és meg- 11
szaggatá, úgyszintén a többi emberek is, a kik ő vele valának. És nagy zokogással sírának, és bőjtölének 12
mind estvéig, Saulon és Jonathánon, az ő fián, és az Úrnak népén és Izráelnek házán, mivelhogy fegyver
által hullottak el. És monda Dávid az ifjúnak, a ki ezt elbeszélé néki: Honnét való vagy te? Felele: Egy 13
jövevény Amálekita férfi fia vagyok. Ismét monda néki Dávid: Hogy nem féltél felemelni kezedet az Úr 14
felkentjének elvesztésére? És szólíta Dávid egyet az ő szolgái közűl, kinek monda: Jőjj elő és öld meg őt. 15
Ki általüté azt, és meghala. És monda néki Dávid: A te véred legyen a te fejeden: mert a tennen nyelved 16
vallása bizonyságot tesz ellened, mondván: Én öltem meg az Úrnak felkentjét. És keservesen síra Dávid 17
ilyen sírással, Saulon és Jonathánon, az ő fián. És monda (íjdal ez, hogy megtanulják Juda fiai, mely be 18
van írva a Jásár könyvébe): Izráel! a te ékességed elesett halmaidon: miként hullottak el a hősök! Meg 19, 20
ne mondjátok Gáthban, ne hirdessétek Askelon utczáin, hogy ne örvendjenek a Filiszteusok leányai, és
ne ujjongjanak a körűlmetéletlenek leányai. Gilboa hegyei, se harmat, se eső ti reátok ne szálljon, és 21
mezőtök ne teremjen semmi áldozatra valót; mert ott hányatott el az erős vitézek paizsa, Saulnak paizsa,
mintha meg nem kenettetett volna olajjal. A megöletteknek vérétől és a hősöknek kövérétől Jonathán 22
kézíve hátra nem tért, és a Saul fegyvere hiába nem járt. Sault és Jonathánt, a kik egymást szerették 23
és kedvelték míg éltek, a halál sem szakította el; a saskeselyűknél gyorsabbak és az oroszlánoknál erősebbek valának. Izráel leányai! sirassátok Sault, ki karmazsinba öltöztetett gyönyörűn, és aranynyal 24
ékesíté fel ruhátokat. Oh, hogy elhullottak a hősök a harczban! Jonathán halmaidon esett el! Sajnál- 25, 26
lak testvérem Jonathán, kedves valál nékem nagyon, hozzám való szereteted csudálatra méltóbb volt az
asszonyok szerelménél. Oh, hogy elhullottak a hősök! És elvesztek a hadi szerszámok! 27

Ezek után lőn, hogy megkérdezé Dávid az Urat, mondván: Felmenjek-é Júdának valamelyik vá- **2**
rosába? Kinek felele az Úr: Menj fel. És monda Dávid: Hová menjek? Felele: Hebronba. Felméne azért 2
oda Dávid és az ő két felesége is, Ahinoám a Jezréelből való, és Abigail, a Karmelből való Nábál felesége. És embereit is, a kik vele valának, felvivé Dávid, kit-kit a maga házanépével, és lakának Hebron 3
városaiban. És eljövének Júda férfiai, és ott felkenék Dávidot királynak a Júda házán. Mikor pedig 4
megjelentették Dávidnak, mondván: A Gileádból való Jábes emberei voltak azok, kik eltemették Sault;
Követeket külde Dávid a Gileádból való Jábes embereihez, és ezt izené nékik: Áldottak vagytok ti az Úr- 5
tól, kik ezt az irgalmasságot cselekedtétek a ti uratokkal, Saullal, hogy eltemettétek; Annakokáért most 6
az Úr cselekedjék veletek irgalmasságot és igazságot; sőt én is jót teszem veletek, hogy ezt cselekedtétek;
Most azért a ti kezeitek erősödjenek meg, és legyetek erős férfiak, mert megholt a ti uratok Saul, és immár 7
engem felkent királynak Júda háza önmagán. Abner pedig, a Nér fia, a ki Saulnak fővezére vala, felvevé 8
Isbósetet, a Saul fiát, és elvivé Mahanáimba. És királylyá tette őt Gileádon, Asuron és Jezréel városán, 9
és az Efraim és Benjamin nemzetségein, és az egész Izráelen. Negyven esztendős vala Isbóset, Saul fia, 10
mikor uralkodni kezde Izráelen, és két esztendeig uralkodék. Csak Júdának háza követé Dávidot. Lőn 11
pedig az időnek száma, míg Dávid király volt Hebronban Júdának házán, hét esztendő és hat hónap. És 12
elméne Abner, a Nér fia, és Isbósetnek, a Saul fiának szolgái Mahanáimból Gibeonba. Joáb is Sérujá- 13
nak fia, és a Dávid szolgái elmenvén, összetalálkozának azokkal a Gibeon halastavánál, és maradának
ezek a halastón innét, amazok pedig a halastón túl. Akkor monda Abner Joábnak: Nosza álljanak elő 14

15 néhány ifjak, és viaskodjanak előttünk. És monda Joáb: Hát álljanak elő. Felkelének azért és egyenlő
számban általmenének a Benjámin nemzetéből és a Saul fiának, Isbósetnek seregéből tizenketten, és a
16 Dávid szolgái közűl is tizenketten. És kiki az ő társának fejét megragadá, és fegyverét oldalába üté; és
17 egyenlőképen mind elhullának; és nevezék azt a mezőt Helkáth-Hassurimnak, mely Gibeonban van. És
18 felette erős harcz lőn azon a napon, és megvereték Abner és az Izráel népe a Dávid szolgái által. Három
fia vala pedig ott Sérujának: Joáb, Abisai és Asáel; Asáel pedig könnyű lábú vala, mint egy vadkecske,
19 mely a mezőn lakik. És Asáel üldözé Abnert; és se jobbfelé, se balfelé nem téré ki Abner után való futá-
20, 21 sában. Hátratekintvén pedig Abner, monda: Te vagy-é Asáel? Felele: Én vagyok. És monda néki Abner:
Térj másfelé, vagy jobbkézre vagy balkézre, és fogj meg egyet az ifjak közűl, és foszd ki őt mindenéből;
22 de Asáel nem akarta őt elhagyni. Ismét monda Abner Asáelnek: Menj el hátam mögűl. Miért verjelek
23 téged a földhöz? És micsoda orczával menjek Joábhoz, a te bátyádhoz? Mikor azért semmiképen nem
akart eltérni, általüté őt Abner a dárda végével, az ötödik oldalcsontja között, és hátul jöve ki a dárda;
és elesék azon a helyen, és ugyanott meghala. És lőn, hogy mindazok, a kik arra a helyre érkezének, a
24 hol Asáel elesett és meghalt vala, megállának. Joáb pedig és Abisai tovább üldözék Abnert; és midőn
a nap lement, elérkezének az Amma halmára, mely Giah átellenében vala, a Gibeon pusztája melletti
25 úton. Akkor egybegyülekezének az Abner után való Benjámin fiai, egy csoportot alkotva, és megállának
26 egy halomnak tetején. És kiálta Abner Joábnak, és monda: Vajjon szüntelenűl öldökölnie kell-é a fegy-
vernek? Nem tudod-é, hogy siralmas lesz ennek a vége? És meddig nem mondod a népnek, hogy térjenek
27 vissza testvéreiknek hátukról? És monda Joáb: Él az Isten, hogy ha te nem szólottál volna, bizony már
28 reggel eltávozott volna a nép, és nem kergette volna az ő atyjafiait. Trombitát fuvata azért Joáb, és
29 megálla az egész nép, és nem üldözék tovább Izráelt, és nem harczolának tovább. Abner pedig és az ő
vitézei azon az egész éjszakán mennek vala a mezőségen, és általkelének a Jordánon, és az egész vidéket
30 bejárván, jutának Mahanáimba. Joáb pedig megtérvén Abner üldözéséből, összegyűjté az egész népet,
31 és hiányozának Dávid szolgái közűl tizenkilenczen és Asáel. A Dávid szolgái pedig Benjámin nemzeté-
32 ből, az Abner szolgái közűl háromszázhatvan embert ölének meg, a kik meghalának. És felvevén Asáelt,
eltemeték őt atyjának sírboltjában, mely Bethlehemben vala. Joáb pedig és az ő vitézei egész éjjel menve,
Hebronban viradának meg.

3 Sok ideig tartó hadakozás lőn a Saul háznépe között és a Dávid háznépe között. Dávid pedig mind
2 feljebb-feljebb emelkedik és erősbödik vala; a Saul háza pedig alább-alább száll és fogy vala. Fiai születé-
3 nek Dávidnak Hebronban, kik között elsőszülött vala Ammon, a Jezréelből való Ahinoámtól; A második
pedig Kileáb, a Kármelbeli Nábál feleségétől, Abigailtól való, és a harmadik Absolon, a Máákha fia, a ki
4 a Gessurbeli Thalmai király leánya vala; És a negyedik Adónia, Haggitnak fia, és az ötödik Sefátia, Abi-
5, 6 tál fia. A hatodik Ithreám, Eglától, Dávid feleségétől való: ezek születtek Dávidnak Hebronban. Míg a
hadakozás tartott a Saul házanépe és a Dávid házanépe között, Abner igen ragaszkodék a Saul házanépé-
7 hez. Vala pedig Saulnak egy ágyasa, kinek neve vala Rizpa, Ajának leánya; és monda Isbóset Abnernek:
8 Miért mentél be az én atyámnak ágyasához? Felette igen megharaguvék azért Abner az Isbóset szaván,
és monda: Ebfej vagyok-é én, ki Júdával tart? Én most nagy irgalmasságot cselekedtem a te atyádnak,
Saulnak házával, az ő atyjafiaival és rokonságaival, és nem adtalak téged Dávidnak kezébe; és te mégis
9 ez asszonynak vétkét reám fogod most. Úgy cselekedjék Isten Abnerrel most és ezután is, hogy a mint
10 megesküdött az Úr Dávidnak, én is a szerint cselekeszem vele: Hogy elveszem a királyságot Saulnak
11 házától, és megerősítem Dávidnak székét az Izráel és a Júda felett, Dántól fogva, mind Bersebáig. És
12 nem felelhete semmit erre Abnernek, mivelhogy igen fél vala tőle. Követeket külde azért Abner Dávid-
hoz maga helyett ilyen izenettel: Vajjon kié az ország? Azt mondván: Tégy frigyet velem, és ímé az én
13 erőm is te melletted lesz, hogy az egész Izráelt hozzád hajtsam. Kinek felele Dávid: Jó, én frigyet kötök
veled. De mindazáltal egyet kérek tőled, mondván: Addig ne lássad az én arczomat, míg el nem hozod
14 nékem Mikált, a Saul leányát, mikor ide akarsz jőni, hogy arczomat lássad. És követeket külde Dávid
Isbósethez, a Saul fiához, kik ezt mondják: Add vissza az én feleségemet, Mikált, kit én száz Filiszteus
15 előbőrével jegyeztem el magamnak. Elkülde azért Isbóset, és elvéteté őt az ő férjétől Páltieltől, Láis fiá-
16 tól. És vele ment az ő férje is, sírva követvén őt Bahurimig; és ott mondá néki Abner: Eredj, menj vissza;
17 és haza téré. Annakutána Abner szóla az Izráel véneinek, mondván: Immár régtől fogva kivántátok
18 Dávidot, hogy királyotok legyen néktek: Azért most vigyétek véghez; mert az Úr szólott Dávidnak, ezt
mondván: Az én szolgámnak Dávidnak keze által szabadítom meg az én népemet Izráelt a Filiszteusok
19 kezéből, és minden ellenségeinek kezéből. Azután szóla Abner a Benjámin nemzetségével is, és elméne
Abner Dávidhoz is Hebronba, hogy megjelentse néki mindazt, a mi tetszenék Izráel népének és Benjá-
20 min egész nemzetségének. Mikor pedig eljutott Abner Dávidhoz Hebronba, és vele együtt húsz ember,

megvendégelé Dávid Abnert és a vele volt embereket. Ennekutána monda Abner Dávidnak: Felkelek és 21
elmegyek, hogy az egész Izráelt ide gyűjtsem az én uram eleibe, a király eleibe, a kik frigyet kössenek
te veled, és uralkodjál mindeneken úgy, a mint szívednek tetszik. És visszabocsátá Dávid Abnert, és el-
méne békével. És ímé a Dávid szolgái és Joáb jőnek vala a táborból, és sok prédát hoznak magukkal, de 22
Abner nem volt már Dávidnál Hebronban, mert elbocsátotta őt és békével elment vala. Joáb pedig és az 23
egész sereg, mely ő vele vala, a mint megérkezének, értesíték Joábot e dolog felől, mondván: Ide jött Ab-
ner, Nérnek fia a királyhoz, és visszabocsátá őt, és békével hazatére. Beméne azért Joáb a királyhoz és 24
monda: Mit cselekedtél? Ímé Abner hozzád jött, miért bocsátád el őt, hogy elmenjen? Ismered-é Abnert, 25
a Nér fiát? Csak azért jött volt ide, hogy megcsalhasson és kikémlelje a te kijövésedet és bemenésedet, és
megtudjon mindent, a mit te cselekszel. És kimenvén Joáb Dávidtól, követeket külde Abner után, kik 26
visszahozák őt a Sira kútjától; Dávid azonban nem tudja vala. Visszajövén Abner Hebronba, félreszólítá 27
őt Joáb a kapu között, mintha titokban akarna vele beszélni, és általüté ott őt az ötödik oldalbordájánál,
és meghala Asáelnek, a Joáb atyjafiának véréért. Mely dolgot minekutána megtudott Dávid, monda: 28
Ártatlan vagyok én és az én országom mindörökké az Úr előtt, Abnernek, a Nér fiának vérétől. Szálljon 29
ez Joábnak fejére, és az ő atyjának egész háznépére; és el ne fogyjon a Joáb házából a folyásos, a bélpok-
los, a mankón járó, és a ki fegyver miatt vész el, és a kenyér nélkűl szűkölködő. Joáb pedig és Abisai, 30
az ő atyjafia azért ölék meg Abnert, mivelhogy megölte vala az ő atyjokfiát, Asáelt Gibeonban a harczon.
Monda pedig Dávid Joábnak és mind az egész népnek, mely vele vala: Szaggassátok meg ruháitokat, és 31
öltözzetek zsákba, és sírjatok Abner előtt! Dávid király pedig megy vala a koporsó után; És eltemeték 32
Abnert Hebronban. Akkor felkiálta a király, és igen síra az Abner koporsója felett, és síra az egész nép
is. És a király gyászdalt szerezvén Abner felett, monda: Gaz halállal kelle kimulnia Abnernek? A te 33, 34
kezeid nem voltak megkötve, sem lábaid békóba verve; de úgy vesztél el, mint álnok ember miatt szokott
elveszni az ember! És siratá őt ismét az egész nép. Előjöve pedig mind az egész nép, hogy enni adjanak 35
Dávidnak, mikor még a nap fenn vala, de megesküvék Dávid, ezt mondván: Úgy cselekedjék én velem
az Isten most és ezután is, hogy míg a nap le nem megy, sem kenyeret, sem egyebet nem eszem. Mely 36
dolgot mikor az egész község megértett, igen tetszék nékik; valamint a többi dolga is, a mit a király cse-
lekeszik vala, igen tetszék nékik. És megértette azon a napon az egész nép és az egész Izráel, hogy nem a 37
királytól volt, hogy Abnert, a Nér fiát megölték. Monda pedig a király az ő szolgáinak: Nem tudjátok-é, 38
hogy nagy fejedelem esett ma el az Izráelben? Én pedig ma erőtelen, noha felkent király vagyok; ezek 39
pedig a Sérujának fiai hatalmasabbak nálamnál. De fizessen meg az Úr annak, a ki gonoszt cselekeszik,
az ő gonoszsága szerint.

Mikor pedig meghallotta Saul fia, hogy meghalt Abner Hebronban, igen megfogyatkozék az ő ereje. **4**
Sőt az egész Izráel megrémüle. Két fővezére volt a Saul fiának, egyiknek neve Bahana és a másiknak 2
neve Rékáb, Rimmonnak fiai, ki Beerótból való vala, a Benjámin fiai közűl; mert Beerót is a Benjámin
városai közé számláltatik. Elfutottak vala pedig a Beerótbeliek Gittáimba, és lőnek ott jövevények mind 3
e mai napig. Jonathánnak pedig, a Saul fiának volt egy sánta fia, (öt esztendős vala, mikor Jezréelből 4
hír jött Saul és Jonathán felől, és felvevé őt a dajkája, hogy elszaladjon vele; lőn pedig, hogy mikor a
dajka gyorsan futott, elesett, és megsántula), ennek neve vala Méfibóset. Elmenének azért a Beerótbeli 5
Rimmonnak fiai, Rékáb és Bahana, és bemenének Isbósetnek házába, mikor a nap legmelegebb vala és
ő déli álmát aluszsza vala. Bemenvén azért ezek a ház belsejébe, gabonát vive, általüték őt az ötödik 6
oldalborda alatt; s Rékáb és az ő atyjafia, Bahana elszaladának. Mikor azért ezek a házba bementek, 7
és ő hálószobájában az ágyán feküvék, megsebesítvén megölték őt, s fejét levágva, felvették az ő fejét,
és egész éjjel mennek vala a sík mezőn. És elvivék Isbóset fejét Dávidhoz Hebronba, és mondának a 8
királynak: Ímhol Isbósetnek, Saul fiának, a te ellenségednek feje; a ki üldözé a te lelkedet, és az Úr
bosszút állott e mai napon az én uramért, a királyért, Saulon és az ő maradékán. Felele pedig Dávid 9
Rékábnak és Bahanának, az ő atyjafiának, a Beerótbeli Rimmon fiainak, és monda nékik: Él az Úr, ki
az én életemet megszabadította minden nyomorúságból, Hogy én azt, a ki nékem hírt hozott vala, ezt 10
mondván: Ímé meghalt Saul (és azt hitte, hogy azzal nékem örömet szerez), megragadván megöletém
őt Siklágban, holott jutalmat kellett volna adnom néki hírmondásáért: Mennyivel inkább az istentelen 11
embereket, kik ágyában, a maga házában ölték meg az igaz embert? Azért most vajjon ne kívánjam-é
meg az ő vérét kezeitekből, hogy titeket eltöröljelek a földről? Parancsola azért Dávid az ő szolgáinak, 12
hogy megöljék őket; és elvagdalák kezeiket és lábaikat; és felakasztá őket Hebronban, a halastó mellett.
Isbósetnek pedig fejét felvevén, eltemeték az Abner sírboltjába, Hebronban.

Eljövének pedig Dávidhoz Hebronba Izráelnek minden nemzetségei, és szólának ilyenképen: Ímé mi a **5**
te csontodból és testedből valók vagyunk, Mert ennekelőtte is, mikor Saul uralkodott felettünk, te vezé- 2

relted ki s be Izráelt, és az Úr azt mondotta néked: Te legelteted az én népemet, és Izráelt, és te fejedelem
3 leszel Izráel felett. Eljövének azért Izráelnek minden vénei a királyhoz Hebronba, és frigyet tőn velek
4 Dávid király Hebronban az Úr előtt, és királylyá kenék Dávidot Izráel felett. Harmincz esztendős vala
5 Dávid, mikor uralkodni kezde, és negyven esztendeig uralkodék. Hebronban uralkodék a Júda nemzetségén hét esztendeig és hat hónapig: és Jeruzsálemben uralkodék harminczhárom esztendeig az egész
6 Izráel és Júda nemzetségein. Felméne pedig a király és az ő népe Jeruzsálembe a J ebuzeusok ellen, kik azt a földet lakják vala, ők azonban azt mondák Dávidnak: Nem jösz ide be, hanem a sánták és vakok
7 előznek téged! melylyel azt jelenték: Nem jő ide be Dávid. Bevevé mindazáltal Dávid a Sion várát, és az
8 immár a Dávid városa. Mert azt mondá Dávid ama napon: Mindenki, a ki vágja a Jebuzeusokat, menjen fel a csatornához és vágja ott a sántákat és a vakokat, a kiket gyűlöl a Dávid lelke. Ezért mondják:
9 Vak és sánta ne menjen be a házba! És lakozék Dávid abban a várban, és nevezé azt Dávid városának;
10 és megépíté Dávid köröskörűl, Millótól fogva befelé. Dávid pedig folytonosan emelkedék és növekedék,
11 mert az Úr a Seregeknek Istene vala ő vele. Követeket külde pedig Hirám, Tírusnak királya Dávidhoz,
12 és czédrusfákat is, ácsmestereket és kőmíveseket, és építenek házat Dávidnak. És belátta Dávid, hogy az Úr megerősítette őt az Izráel felett való királyságában, és hogy felmagasztalta az ő királyságát az ő
13 népéért Izráelért. Vőn pedig még magának Dávid ágyasokat, és feleségeket Jeruzsálemből, minekutána
14 Hebronból oda ment; és lőnek még Dávidnak fiai és leányai. És ezek a nevei azoknak, a kik Jeruzsá-
15, 16 lemben születtek: Sammua, Sóbáb, Nátán, Salamon, Ibhár, Elisua, Néfeg, Jáfia, Elisáma, Eljada és
17 Elifélet. Mikor pedig a Filiszteusok meghallották, hogy királylyá kenték Dávidot Izráelen; felkelének
18 mind a Filiszteusok, hogy Dávidot megkeressék; melyet megértvén Dávid, aláméne az erősségbe. A Fi-
19 liszteusok pedig elérkezének és elszéledének a Réfaim völgyében. Megkérdé azért Dávid az Urat ilyen szóval: Elmenjek-é a Filiszteusok ellen? Kezembe adod-é őket? Felele az Úr Dávidnak: Menj el, mert két-
20 ség nélkűl kezedbe adom a Filiszteusokat. Elérkezék azért Dávid Baál Perázimba, és megveré ott őket Dávid, és monda: Szétszórta az Úr ellenségimet előttem, mint a víz szokott eloszlani; azért nevezé azt a
21 helyet Baál Perázimnak. És ott hagyák az ő bálványaikat, melyeket felszedének Dávid és az ő szolgái.
22, 23 Azután ismét feljövének a Filiszteusok, és elszéledének a Réfaim völgyében. Megkérdé azért Dávid az Urat, ki ezt felelé: Ne menj most reájok; hanem kerülj a hátuk mögé és a szederfák ellenében támadd meg
24 őket. És mikor a szederfák tetején indulásnak zaját fogod hallani, akkor indulj meg, mert akkor kimegy
25 te előtted az Úr, hogy megverje a Filiszteusok táborát. És úgy cselekedék Dávid, a mint megparancsolta vala néki az Úr: és vágta a Filiszteusokat Gibeától fogva, mind addig, míg Gézerbe mennél.

6, 2 Összegyűjté ezek után Dávid az egész Izráelnek színét, harminczezer embert. És felkelvén, elméne Dávid az egész néppel együtt, mely vele vala, Júdának városába, Bahalába, hogy elhozza onnét az Isten
3 ládáját, mely Névről, a Seregek Urának nevéről neveztetik, ki ül a Kérubok között. És tevék az Isten ládáját új szekérre, és elhozák azt Abinádábnak házától, mely vala a dombon, és Uzza és Ahió, Abinádáb
4 fiai vezetik az új szekereket. Elvivék azért azt az Abinádáb házából, mely a dombon vala, az Isten lá-
5 dájával, és Ahió a láda előtt megyen. Dávid pedig és az egész Izráel népe örvendeznek vala az Úr előtt, jegenyefából való minden szerszámokkal, hegedűkkel, lantokkal, dobokkal, sípokkal és czimbalmokkal.
6 És mikor Nákonnak szérűjére jutának, kinyújtá Uzza az ő kezét az Isten ládájára, és megtartá azt; mert
7 az ökrök félremozdították vala. Ennekokáért felgerjede az Úr haragja Uzza ellen, és megölé ott őt az
8 Isten vakmerőségéért: és meghala ott az Isten ládája mellett. És bosszankodék Dávid, hogy az Úr ilyen
9 romlással rontotta meg Uzzát, és nevezé azt a helyet Péres Uzzának, mind e mai napig. Megfélemlék
10 azért Dávid azon a napon az Úrtól, és monda: Hogyan jőjjön az Úr ládája én hozzám? És nem akará Dávid magához vinni az Úrnak ládáját Dávidnak városába, hanem letéteté az Dávid a Gitteus Obed Edom
11 házánál. És lőn az Úrnak ládája a Gitteus Obed Edom házánál három hónapig, és megáldá az Úr Obed
12 Edomot és egész háznépét. És megmondák Dávid királynak ilyen szóval: Megáldotta az Úr az Obed Edom házát és mindenét, a mije van, az Isten ládájáért. És elmenvén Dávid, elvivé az Isten ládáját az
13 Obed Edom házától Dávid városába vígassággal. Mikor pedig azok, a kik az Úr ládáját vitték, hat lépést
14 mentek, áldozék ott egy ökröt és hízott borjút. Dávid pedig teljes erejéből tánczol vala az Úr előtt, és
15 gyolcs efódot övedzett magára Dávid. Dávid azért és Izráelnek egész háza felvivék az Úr ládáját énekléssel és trombitaszóval.
16 Lőn pedig, hogy mikor az Úr ládája Dávid városába ért, Mikál, Saulnak leánya kinéz vala az ablakon, és látván, hogy Dávid király ugrál és tánczol az Úr előtt, megútálá őt szívében.
17 Mikor pedig bevitték az Úr ládáját, és elhelyezék azt az ő helyére a sátornak közepére, melyet számára Dávid felállíttatott: akkor áldozott Dávid egészen égő áldozatokat és hálaadó áldozatokat, az Úr előtt.
18 Mikor pedig elvégezte Dávid az egészen égőáldozatot, és a hálaadó áldozatot, megáldá a népet a Seregek

Urának nevében. És osztogattata Dávid mind az egész népnek, Izráel egész seregének, férfiaknak és 19
asszonyokak, mindenkinek egy-egy lepényt, egy-egy darab húst, és egy-egy kalácsot; és elméne mind az
egész nép, kiki az ő házához. Mikor pedig Dávid hazament, hogy megáldja az ő háznépét is: kijöve Mikál, 20
a Saul leánya Dávid eleibe, és monda: Mily dicsőséges vala ma Izráel királya, ki az ő szolgáinak szolgálói
előtt felfosztózott vala ma, mint a hogy egy esztelen szokott felfosztózni! És monda Dávid Mikálnak: 21
Az Úr előtt, ki inkább engem választott, mint atyádat és az ő egész házanépét, hogy az Úr népének,
Izráelnek fejedelme legyek, igen, az Úr előtt örvendezem. Sőt minél inkább megalázom magamat és 22
minél alábbvaló leszek a magam szemei előtt: annál dicséretreméltóbb leszek a szolgálók előtt, a kikről
te szólasz. Ennekokáért Mikálnak, a Saul leányának nem lőn soha gyermeke az ő halálának napjáig. 23

Lőn pedig, hogy mikor a király az ő palotájában üle, és az Úr mindenfelől békességet adott néki minden **7**
ellenségeitől, Monda a király Nátán prófétának: Ímé lássad, én czédrusfából csinált palotában lakom, az 2
Istennek ládája pedig a kárpitok között van. És monda Nátán a királynak: Eredj, s valami a te szívedben 3
van, vidd véghez, mert az Úr veled van. Azonban lőn az Úr szava Nátánhoz azon éjjel, mondván: Menj 4, 5
el, és mondd meg az én szolgámnak, Dávidnak: Ezt mondja az Úr: Házat akarsz-é nékem építeni, hogy
abban lakjam? Mert én nem laktam házban attól a naptól fogva, hogy kihoztam Izráel fiait Égyiptom- 6
ból, mind e mai napig, hanem szüntelen sátorban és hajlékban jártam. Valahol csak jártam Izráel fiai 7
között, avagy szólottam-é csak egy szót is Izráel valamelyik nemzetségének, a kinek parancsoltam, hogy
legeltesse az én népemet Izráelt, mondván: Miért nem építtettetek nékem czédrusfából való házat? Most 8
azért ezt mondd meg az én szolgámnak Dávidnak: Ezt mondja a Seregeknek Ura: Én hoztalak ki téged
a kunyhóból, a juhok mögűl, hogy légy fejedelem az én népem felett, az Izráel felett; És veled voltam 9
mindenütt, valahová mentél, és kiirtottam minden ellenségeidet előtted; és nagy hírt nevet szerzettem
néked, mint a nagyoknak hírneve, a kik e földön vannak. Helyet is szerzék az én népemnek Izráelnek, és 10
ott elplántálám őt, és lakozék az ő helyében, és többé helyéből ki nem mozdíttatik, és nem fogják többé az
álnokságnak fiai nyomorgatni őt, mint annakelőtte, Attól a naptól fogva, hogy bírákat rendeltem az én 11
népem az Izráel felett. Békességet szereztem tehát néked minden ellenségeidtől. És megmondotta néked
az Úr, hogy házat csinál néked az Úr. Mikor pedig a te napjaid betelnek, és elaluszol a te atyáiddal, 12
feltámasztom utánad a te magodat, mely ágyékodból származik, és megerősítem az ő királyságát: Az 13
fog házat építeni az én nevemnek, és megerősítem az ő királyságának trónját mindörökké. Én leszek 14
néki atyja, és ő lészen nékem fiam, a ki mikor gonoszul cselekszik, megfenyítem őt emberi vesszővel és
emberek fiainak büntetésével; Mindazáltal irgalmasságomat nem vonom meg tőle, miképen megvonám 15
Saultól, a kit kivágék előtted. És állandó lészen a te házad, és a te országod mindörökké tiéd lészen, és a 16
te trónod erős lészen mindörökké. Mind e beszéd szerint, és mind e látás szerint szóla Nátán Dávidnak. 17
Bemenvén azért Dávid király, leborula az Úr előtt, és monda: Micsoda vagyok én, Uram Isten! és micsoda 18
az én házam népe, hogy engem ennyire elővittél? És ez még csekélynek tetszett néked, Uram Isten! ha- 19
nem ímé szólasz a te szolgádnak háza felől messze időre valókat; és ez törvény az emberre nézve, Uram
Isten! De mi szükség Dávidnak többet szólani néked, holott te jól ismered, Uram Isten, a te szolgádat? 20
A te igéretedért, és a te jóakaratod szerint cselekedted mindezeket a nagy dolgokat, hogy megjelentsd a 21
te szolgádnak. Ennekokáért felmagasztaltattál, Uram Isten: mert senki sincs olyan, mint te, és rajtad 22
kivűl nincsen Isten, mind a szerint, a mint hallottuk a mi füleinkkel. Mert melyik nép olyan, mint a 23
te néped az Izráel, melyért elment volna az Isten, hogy megváltsa magának való népűl, és magának ne-
vet szerezzen, és érettetek oly nagyokat cselekedjék és országodért oly csudálatos dolgokat néped előtt,
melyet megszabadítottál Égyiptomból, a pogányoktól és isteneiktől. Mert megerősítetted magadnak a 24
te népedet, az Izráelt, népedűl mindörökké; és te voltál Uram nékik Istenök. Most annakokáért, Uram 25
Isten, a mit szóltál a te szolgád felől, és az ő háza felől, teljesítsd be mindörökké; és cselekedjél úgy, a
mint szólottál. Hogy felmagasztaltassék a te neved mindörökké, ilyen szókkal: A Seregeknek Ura az 26
Izráelnek Istene, és Dávidnak, a te szolgádnak háza legyen állandó te előtted! Mert megjelentetted a 27
te szolgádnak fülébe, oh Seregeknek Ura és Izráelnek Istene, ezt mondván: Házat építek néked. Ezért
készteté szolgádat az ő szíve, hogy ilyen könyörgéssel könyörögjön hozzád. Most azért, óh Uram Isten, 28
(mert te vagy az Isten, és a te beszéded igazság, és te mondottad ezt a jót a te szolgád felől), Legyen a 29
te jóakaratodnak áldása a te szolgádnak házán, hogy legyen előtted mindörökké; mert te szólottál Uram
Isten, azért a te áldásoddal áldassék meg a te szolgádnak háza mindörökké.

Ezek után megveré Dávid a Filiszteusokat, és megalázá őket: és elfoglalá Dávid a Filiszteusok kezé- **8**
ből Méteg Ammát. És megveré a Moábitákat is, és kötéllel méré meg őket, lefektetvén őket a földre; két 2
kötéllel méré azokat, a kik megölendők, és egy teljes kötéllel azokat, a kik életben hagyandók valának; és
a Moábiták Dávidnak adófizető szolgái lőnek. Megveré Dávid Hadadézert is, Réhóbnak fiát, Czóbának 3

4 királyát, mikor elméne, hogy hatalmát kiterjeszsze az Eufrátes folyó vizéig. És foglyul ejtett Dávid közülök ezer és hétszáz lovagot, és húszezer gyalog embert; és inaikat elvagdaltatá Dávid minden szekeres
5 lovaknak, és csak száz szekérbe valót hagyott meg közülök. Eljövének pedig a Siriabeliek Damaskusból, hogy megsegítsék Hadadézert, Czóbának királyát; és levága Dávid a Siriabeliek közűl huszonkétezer fér-
6 fit. És helyeze Dávid állandó sereget a damaskusi Siriába; és a Siriabeliek Dávidnak adófizető szolgái
7 lettek. És megoltalmazá az Úr Dávidot valahová megyen vala. És elvevé, Dávid az arany paizsokat is,
8 melyek Hadadézer szolgáin valának, és bevivé azokat Jeruzsálembe. Hoza annakfelette Dávid király
9 a Hadadézer városaiból, Bétákhból és Berótaiból felette igen sok rezet. Mikor pedig meghallá Tói, Hamát királya, hogy megverte Dávid Hadadézernek minden seregeit; Küldé Tói Jórámot, az ő fiát Dávid
10 királyhoz, hogy békességesen köszöntse őt és áldja, hogy harczolt Hadadézer ellen és megverte őt (mert Hadadézer Tóival is hadakozik vala). És a Tói fia kezében aranyból, ezüstből és rézből való edények
11 valának. Melyeket Dávid király az Úrnak szentele, azzal az ezüsttel és aranynyal együtt, a melyet az
12 Úrnak szentele mind ama népektől, a kiket meghódoltatott; A Siriabeliektől, Moábitáktól, az Ammon fiaitól, a Filiszteusoktól, az Amálekitáktól és a Réhób fiától, Hadadézertől, Czóbának királyától nyert
13 prédából. És hírnevet szerze Dávid, a mikor visszatért, miután a Siriabelieket leverte a sós völgyben,
14 tizennyolczezeret. Az Idumeusok közé is állandó sereget rendele, egész Idumeába állandó sereget rendele, és az Idumeusok mind Dávid szolgái lettek. És megoltalmazá az Úr Dávidot, valahová megyen
15 vala. Uralkodék azért Dávid az egész Izráelen, és szolgáltat vala Dávid az egész nép között ítéletet és
16, 17 igazságot. Fővezére volt Joáb, Sérujának fia, Jósafát pedig, Ahiludnak fia, emlékíró vala. Sádók pedig,
18 Akhitóbnak fia, és Akhimélek, Abjátárnak fia papok valának, és Sérája íródeák. Benája Jéhójadának fia, a Kereteusok és Peleteusok előljárója, a Dávid fiai pedig fők valának.

9 Monda pedig Dávid: Maradt-é még valaki a Saul háznépe közűl, hogy irgalmasságot cselekedjem ő
2 vele Jonathánért? Vala pedig Saul házából egy szolga, kinek neve vala Siba, kit Dávidhoz szólítának, és
3 monda a király néki: Te vagy-é Siba? Felele: Én vagyok a te szolgád. Akkor monda a király: Maradt-é még valaki a Saul házanépe közűl, hogy cselekedjem vele az Isten irgalmasságát? Felele Siba a király-
4 nak: Van még Jonathánnak egy fia, ki mind a két lábára sánta. Monda néki a király: Hol van? És monda
5 Siba a királynak: Ímé az Ammiel fiának, Mákirnak házában van Ló-Debárban. Akkor elkülde Dávid ki-
6 rály, és elhozatá őt a Mákirnak az Ammiel fiának házából Ló-Debárból. És mikor megérkezett Dávidhoz Méfibóset, Jonathánnak a Saul fiának fia, arczczal leborula, és tisztességet tőn néki; és monda Dávid:
7 Méfibóset! ki felele: Ímhol a te szolgád. Monda néki Dávid: Ne félj; mert kétség nélkűl irgalmasságot cselekeszem veled Jonathánért, a te atyádért; és visszaadom néked Saulnak, a te nagyatyádnak minden
8 majorságát, és néked mindenkor asztalomnál lesz ételed. Akkor fejet hajta Méfibóset, és monda: Mi-
9 csoda a te szolgád, hogy a holt ebre reá tekintettél, minemű én vagyok? Szólítá azután a király Sibát, Saulnak szolgáját, és monda néki: Valamije volt Saulnak és egész háznépének, mindazokat a te urad
10 fiának adtam. A majorságnak azért te viseljed gondját, és a te fiaid és szolgáid, és beszolgáltassad, hogy legyen a te urad fiának kenyere, melylyel éljen. Méfibóset pedig, a te uradnak fia, az én asztalomnál eszik
11 mindenkor. Vala pedig Sibának tizenöt fia és húsz szolgája. Felele Siba a királynak: Valamit az én uram, a király parancsol nékem, szolgájának, a képen cselekeszik a te szolgád. És Méfibóset az én asztalomnál
12 eszik, mint a király fiainak egyike. Vala pedig Méfibósetnek egy fiacskája, kinek neve Mika vala; a Siba
13 házában lakozók pedig mindnyájan Méfibóset szolgái valának. Méfibóset tehát Jeruzsálemben lakozék, mert mindenkor a király asztalánál eszik vala; és ő mind a két lábára sánta vala.

10, 2 Lőn pedig azután, meghala az Ammon fiainak királya, és uralkodék helyette Hánon, az ő fia. És monda Dávid: Irgalmasságot teszek Hánonnal, Náhás fiával, miképen az ő atyja is velem irgalmasságot tett; és hozzá külde Dávid, hogy vigasztalja őt szolgái által atyja halála felől. Mikor Dávid szolgái Am-
3 mon fiainak földére érkezének: Mondának az Ammon fiainak vezérei Hánonnak, az ő uroknak: Vajjon becsüli-é Dávid ezzel előtted a te atyádat, hogy hozzád vigasztalókat küldött? Vajjon Dávid nem inkább azért küldötte-é hozzád szolgáit, hogy a várost megszemléljék és kikémleljék és teljesen elpusztítsák.
4 Elfogatá azért Hánon a Dávid szolgáit, és szakáloknak felét lenyiratá, és ruháikat félben elmetszeté az
5 alfelekig, és elbocsátá őket. A mint ezt Dávidnak hírül hozták, eleikbe külde, (mert ezek az emberek igen meggyaláztattak) és ezt izené a király: Maradjatok Jerikhóban mindaddig, míg megnevekedik szakálotok; és úgy jőjjetek haza. Látván pedig az Ammon fiai, hogy gyűlöltekké lettek Dávid előtt, követet
6 küldének az Ammon fiai, és felfogadák Siriában a Béth-Réhóbbelieket és ugyancsak Siriában a Czóbeusokat, húszezer gyalogot, és Maakának királyát ezer emberrel, és a Tóbbelieket, tizenkétezer embert.
7, 8 A mint ezt Dávid meghallá, elküldötte Joábot és a vitézeknek egész seregét. Kivonulának az Ammon fiai is, és csatarendbe állottak a kapu bejárata előtt. A Siriabeli Czóbeusok, Réhóbbeliek, Tóbbeliek és Maaka
9 magukban valának a mezőn. Látván pedig Joáb, hogy mind elől, mind hátul ellenség van ő ellene, kivá-

logatá az Izráel népének színét, és a Siriabeliek ellenében állítá fel. A népnek maradékát az ő öcscsének, 10
Abisainak vezetésére bízta, hogy felállítsa azt Ammon fiainak ellenében. És monda: Ha erősebbek lesz- 11
nek a Siriabeliek nálamnál, nékem segítségül légy. Ha pedig az Ammon fiai náladnál hatalmasabbak
lesznek, elmegyek, hogy megsegítselek. Légy erős és legyünk bátrak a mi nemzetségünkért és a mi Iste- 12
nünknek városaiért; és az Úr cselekedjék úgy, a mint néki tetszik. Elérkezék azért Joáb és az ő vele való 13
sereg a Siriabeliek ellen az ütközetre, és megfutamodának ő előtte. Látván pedig az Ammon fiai, hogy 14
megfutamodtak a Siriabeliek, megfutamodának ők is Abisai előtt, és beszaladának a városba; és megtére
Joáb az Ammon fiaitól és méne Jeruzsálembe. Mikor pedig látták a Siriabeliek, hogy megverettettek az 15
Izráeliták által, ismét együvé gyülekezének. És elkülde Hadadézer, és elhozatá a Siriabelieket, a kik a 16
vizen túl valának, és jövének Helámba; és Sobák, Hadadézernek fővezére volt élükön. Megizenék pedig 17
Dávidnak, a ki egybegyűjté egész Izráelt, és általméne a Jordánon, és juta Hélámhoz: és sereget rende-
lének a Siriabeliek Dávid ellen, és megütközének vele. De a Siriabeliek megfutamodtak Izráel előtt, és 18
levága Dávid a Siriabeliek közűl hétszáz szekerest és negyvenezer lovagot, Sobákot is, a seregnek fővezé-
rét megölé; és ugyanott meghala. Mikor pedig látták mindazok a királyok, a kik Hadadézernek szolgái 19
valának, hogy az Izráel által megverettek, békét kötöttek Izráellel és nékik szolgálának; és nem merének
többé a Siriabeliek kijőni az Ammon fiainak segítségére.

Lőn pedig az esztendő fordulásakor, mikor a királyok hadba szoktak menni, elküldé Dávid Joábot és **11**
az ő szolgáit ő vele, és mind az egész Izráelt, hogy elveszessék az Ammon fiait, és megszállják Rabba
városát; Dávid pedig Jeruzsálemben maradt. És lőn estefelé, mikor felkelt Dávid az ő ágyából, és a 2
királyi palota tetején sétála: láta a tetőről egy asszonyt fürdeni, ki igen szép termetű vala. És elkülde 3
Dávid, és tudakozódék az asszony felől, és monda egy ember: Nemde nem ez-é Bethsabé, Eliámnak
leánya, a Hitteus Uriás felesége? Akkor követeket külde Dávid, és elhozatá őt; ki beméne ő hozzá, 4
és vele hála, mikor az ő tisztátalanságából megtisztult; és annakutána visszaméne az ő házához. És 5
fogada méhében az asszony, és elküldvén, megizené Dávidnak ilyen szóval: Teherbe estem! Akkor Dávid 6
izene Joábnak: Küldd haza hozzám a Hitteus Uriást; és elküldé Joáb Uriást Dávidhoz. Mikor pedig 7
eljutott Uriás ő hozzá, megkérdé őt Dávid Joábnak békessége felől, a népnek békessége felől és a harcz
folyása felől. Ezután monda Dávid Uriásnak: Menj haza, és mosd meg lábaidat; kimenvén pedig Uriás a 8
király házából, a király ajándékot külde utána. Uriás azonban lefeküvék a királyi palota bejárata előtt 9
az ő urának minden szolgáival, és nem méne a maga házához. És megjelenték Dávidnak, mondván: 10
Nem ment le Uriás az ő házához. Akkor monda Dávid Uriásnak: Nemde nem útról jöttél-é? Miért nem
mentél le a te házadhoz? Felele Uriás Dávidnak: Az Isten ládája, Izráel és Júda nemzetsége sátorokban 11
laknak, és az én uram Joáb, és az én uramnak szolgái a nyilt mezőn táboroznak: hogy mennék én be
az én házamba, hogy egyem és igyam és feleségemmel háljak? Úgy élj te és úgy éljen a te lelked, hogy
nem mívelem azt! Monda azért Dávid Uriásnak: Maradj itt ma is, és holnap elbocsátlak. Ott marada 12
azért Uriás Jeruzsálemben az nap és más napra kelve is. Ennekutána hivatá őt Dávid, és ő vele evék 13
és ivék, és lerészegíté őt, és kiméne estve aludni az ő ágyára, az ő urának szolgáival együtt, de házához
nem méne alá. Megvirradván pedig, levelet íra Dávid Joábnak, melyet Uriástól küldött el. Írá pedig 14, 15
a levélben, mondván: Állassátok Uriást legelől, a hol a harcz leghevesebb és háta mögül fussatok el,
hogy megölettessék és meghaljon. Lőn azért, hogy mikor ostromlá Joáb a várost, állatá Uriást arra 16
a helyre, a hol tudja vala, hogy erős vitézek vannak. Kijövén azért a városbeli nép, megharczolának 17
Joábbal, és elhullának egyesek a nép közűl, Dávid szolgái közűl, és a Hitteus Uriás is meghala. Követet 18
külde akkor Joáb, és megizené Dávidnak az ütközetnek egész lefolyását. És megparancsolá a követnek, 19
mondván: Ha az ütközetnek egész lefolyását teljesen előadtad a királynak, És ha a király haragra 20
lobbanva, azt mondja néked: Miért mentetek olyan közel a városhoz harczolni? Avagy nem tudtátok-
é, hogy lelövöldöznek a kőfalról? Kicsoda ölte meg Abiméleket, a Jérubbóset fiát? Nemde nem egy 21
asszony üté-é agyon a kőfalról egy malomkődarabbal és meghala Tébesben? Azért miért mentetek közel
a kőfalhoz? Akkor mondd meg: A te szolgád a Hitteus Uriás is meghalt. Elméne azért a követ, és 22
mikor megérkezett, elbeszélé Dávidnak mindazt, a mivel megbízta volt őt Joáb. És monda a követ 23
Dávidnak: Azok az emberek erőt vettek felettünk, és a mezőre kijöttek ellenünk, de mi visszaűztük
őket a kapu bejáratáig; Azonban a kőfalról lövöldözének a nyilasok a te szolgáidra, és a király szolgái 24
közűl egyesek meghaltak; és a te szolgád a Hitteus Uriás is meghalt. Monda azért Dávid a követnek: Ezt 25
mondjad Joábnak: Ne bánkódjál a miatt; mert a fegyver úgy megemészt egyet, mint mást. Fokozzad azért
támadásodat a város ellen, hogy elpusztítsad azt. Így biztasd őt. Meghallá pedig Uriásnak felesége, hogy 26
meghalt Uriás, az ő férje, és siratá az ő férjét. És mikor a gyászolásnak ideje eltelt, érette külde Dávid 27
és házába viteté őt és lőn néki felesége, és szüle néki egy fiat. De ez a dolog nem tetszék az Úrnak.

12 Elküldé azért az Úr Dávidhoz Nátán prófétát, ki bemenvén hozzá, monda néki: Két ember vala egy
2, 3 városban, egyik gazdag, a másik szegény. A gazdagnak felette sok juhai és ökrei valának; A szegénynek pedig semmije nem vala egyéb egy kis nőstény báránykájánál, a melyet vett és táplált vala, s felnevelkedett nála gyermekeivel együtt; saját falatjából evett és poharából ivott és keblén aludt, és néki olyan
4 vala, mintegy leánya. Mikor pedig utazó vendége érkezett a gazdagnak: sajnált az ő ökrei és juhai közűl hozatni, hogy a vendégnek ételt készítsen belőle, a ki hozzá ment vala; hanem elvevé a szegénytől az ő
5 bárányát, és azt főzeté meg a vendégnek, a ki hozzá ment. Akkor felgerjede Dávidnak haragja az ember
6 ellen, és monda Nátánnak: Él az Úr, hogy halálnak fia az az ember, a ki azt cselekedte. A bárányért pe-
7 dig négy annyit kell adnia, mivelhogy ezt mívelte, és annak nem kedvezett. És monda Nátán Dávidnak: Te vagy az az ember! Ezt mondja az Úr Izráelnek Istene: Én kentelek fel téged, hogy király légy Izráel
8 felett, és megszabadítottalak téged a Saul kezéből. És néked adtam a te urad házát, és a te uradnak feleségeit a te kebeledbe; ennekfelette néked adtam Izráelnek és Judának házát: és ha még ez kevés volt,
9 ezt s ezt adtam volna néked. Miért vetetted meg az Úrnak beszédét, oly dolgot cselekedvén, mely útálatos ő előtte? A Hitteus Uriást fegyverrel ölted meg, és az ő feleségét magadnak vetted feleségűl; magát
10 pedig az Ammon fiainak fegyverével ölted meg. Most azért ne távozzék el a fegyver soha házadból, mivel
11 megútáltál engem, és a Hitteus Uriás feleségét elvetted, hogy feleséged legyen. Ezt mondja az Úr: Ímé én épen a saját házadból bocsátok reád csapásokat, és feleségeidet szemed láttára veszem el, és adom más
12 felebarátodnak, és hál a te feleségeiddel fényes nappal. Mert te titkon cselekedtél; de én az egész Izráel
13 előtt és napvilágnál cselekeszem azt. Monda azért Dávid Nátánnak: Vétkeztem az Úr ellen! És monda
14 Nátán Dávidnak: Az Úr is elvette a te bűnödet, nem fogsz meghalni Mindazáltal, mivel alkalmat adtál
15 a gyalázásra az Úr ellenségeinek e dologban: a te fiad is, a ki lett néked, bizonynyal meghal. Ezekután elméne Nátán az ő házához. És megveré az Úr a gyermeket, a kit az Uriás felesége szült vala Dávidnak;
16 és megbetegedék. És könyörge Dávid az Istennek a gyermekért, és bőjtöle is Dávid, és bemenvén, a föld-
17 dön feküvék éjjel. Felkelének azért az ő házának vénei, és menének ő hozzá, hogy felemeljék őt a földről:
18 de nem akará, és nem is evék ő velek kenyeret. Hetednapra azért meghala a gyermek, és nem merik vala a Dávid szolgái néki megmondani, hogy meghalt a gyermek, mert ezt mondják vala: Ímé, még mikor a gyermek élt, szólottunk néki és meg sem hallotta szónkat; hogyan mondanánk meg néki, hogy meghalt
19 a gyermek, hogy magának bajt szerezzen? Látván pedig Dávid, hogy az ő szolgái suttognak, eszébe vevé Dávid, hogy meghalt a gyermek, és monda Dávid az ő szolgáinak: Meghalt-é a gyermek? Azok mondá-
20 nak: Meghalt. Felkelvén azért Dávid a földről, megmosdék és megkené magát és más ruhát vőn magára, és bemenvén az Úr házába, imádkozék. Azután beméne a maga házába, és kérésére kenyeret vivének
21 eleibe, és evék. Akkor mondának az ő szolgái néki: Mi dolog ez, a mit míveltél? Míg a gyermek élt, bőj-
22 töltél és sírtál; most pedig, hogy meghalt a gyermek, felkelél és kenyeret ettél. Monda ő: Míg a gyermek élt, addig bőjtöltem és sírtam; mert ezt mondottam: Ki tudja, talán az Úr könyörűl rajtam, és megél a
23 gyermek. De most, hogy meghalt, vajjon miért bőjtölnék? Vajjon visszahozhatom-é azzal? Én megyek ő
24 hozzá, de ő nem jő ide vissza én hozzám. És megvigasztalá Dávid az ő feleségét, Bethsabét, és beméne
25 hozzá, és vele hála. És ő szült fiat, és nevezé annak nevét Salamonnak, és az Úr szereté azt. A mint
26 megizente vala Nátán próféta által, ki nevezé az ő nevét Jedidjának, az Úrért. Joáb pedig hadakozék
27 az Ammon fiainak városa, Rabba ellen, és megvevé a királyi várost. És követeket külde Dávidhoz Joáb ilyen követséggel: Hadakoztam Rabba ellen, és meg is vettem a városnak egyik részét, a hol a víz van.
28 Most azért gyűjtsd egybe a népnek maradékát, és szállj táborba a város ellen, foglald el azt, nehogy va-
29 lamiképen, ha én foglalnám el, róla neveztessék az én nevem. Egybegyűjté azért Dávid mind az egész
30 népet, és aláméne Rabba ellen, és harczola ellene, és elfoglalá azt. És elvevé az ő királyuknak koronáját annak fejéről, melynek súlya egy tálentum arany volt, és drága kövekkel vala rakva, és lőn a Dávid fején,
31 és a városból felette sok zsákmányt hozott el. A népet pedig, mely benne vala, kihozatá; és némelyét fűrész, némelyét vasborona alá, némelyét fejsze alá vetteté; némelyeket mészkemenczén vitt által, és így cselekedék az Ammon fiainak minden városával. Haza méne azután Dávid és az egész nép Jeruzsálembe.

13 Lőn ennekutána, hogy Absolonnak, Dávid fiának igen szép huga vala, kinek neve Támár vala; és Am-
2 non, a Dávid fia megszereté őt. Igen nagy gyötrelemben vala pedig Amnon, úgy hogy beteggé lett az ő hugáért, Támárért; mert szűz vala, és Amnon előtt lehetetlennek tünt fel, hogy rajta valamit elkövessen.
3 Vala azonban Amnonnak egy barátja, kinek Jonadáb vala neve, Simeának, Dávid testvérének fia; Jona-
4 dáb pedig igen eszes ember vala. Ki monda néki: Mi az oka, hogy te naponként soványodol, királynak fia? Nem mondhatnád-é meg nékem? És monda néki Amnon: Támárt, Absolon öcsémnek hugát igen
5 szeretem. És monda néki Jonadáb: Feküdj le ágyadba, és tedd betegnek magadat. És ha eljön atyád,

hogy meglátogasson, mondd azt néki: Jőjjön ide, kérlek Támár, az én hugom, hadd adjon ennem; és itt szemem előtt készítse el az ételt, hogy én is lássam, és az ő kezéből egyem. Lefeküvék azért Amnon, és 6
tetteté, mintha beteg volna; mikor azután eljött a király, hogy őt meglátogassa, monda Amnon a királynak: Kérlek, hadd jőjjön ide hozzám Támár hugom, hadd csináljon előttem egy pár bélest, és hadd egyem az ő kezéből. Elkülde azért Dávid a Támár házához, ezt izenvén: Eredj el mindjárt az Amnon bátyád há- 7
zához, és készíts valami ennivalót néki. Beméne azért Támár az Amnon bátyja házába, ő pedig fekszik 8
vala. És lisztet vévén, meggyúrá és bélest csinála ő előtte, és megfőzé a bélest. Előhozá annakutána a 9
serpenyőt, és kitölté eleibe; de ő nem akara enni. És monda Amnon: Küldjetek ki mellőlem mindenkit; és kimenének mindnyájan előle. Akkor monda Amnon Támárnak: Hozd be a kamarába az étket, hadd 10
egyem kezedből; vevé azért Támár a bélest, melyet készített vala, és bevivé Amnon bátyjának az ágyasházba. És eleibe vivé, hogy egyék, és megragadá őt, és monda néki: Jőjj, feküdj mellém húgom. Ő pedig 11, 12
monda néki: Ne, bátyám, engem meg ne ronts, mert nem szoktak így cselekedni Izráelben, ne kövess el ilyen gyalázatot. És én, ugyan hová vigyem szégyenemet? Te pedig olyan leszel Izráelben, mint egy 13
bolond. Azért kérlek, szólj a királynak, mert nem fog megtagadni engem tőled. Ő azonban nem akart 14
szavára hallgatni, hanem erősebb levén nála, erőt vett rajta, és vele feküvék. És meggyűlölé őt Amnon 15
felette igen, mert nagyobb lőn gyűlölete, melylyel gyűlölte őt, a szeretetnél, melylyel őt megszerette vala. És monda néki Amnon: Kelj fel, eredj dolgodra. Ki felele néki: Ne kövess el nagyobb gonoszságot annál, 16
a melyet rajtam véghezvittél, hogy elűzz engem. Ő azonban nem akart reá hallgatni, Hanem beszólítá 17
szolgáját, a ki néki szolgál vala, és monda: Űzd ki őt gyorsan előlem, és zárd be az ajtót utána. Vala 18
pedig ő rajta igen szép tarka szoknya, a milyenben a király leányai szoktak járni, míg szűzek valának. Kiűzé azért őt a szolga, és bezárá az ajtót utána. Hamut hinte azért Támár az ő fejére, és a tarka szok- 19
nyát, mely rajta volt, meghasogatá, kezét pedig fejére tevén, jajgatva jár vala. És monda néki bátyja, 20
Absolon: Talán Amnon bátyád volt veled? Azért hallgass most hugom, mert atyádfia, ne bánkódjál azon felettébb. Lakozék azért Támár nagy árvaságban az ő bátyjának, Absolonnak házában. Dávid király pe- 21
dig hallván mindezeket, felette igen megharaguvék. Nem szóla pedig semmit felőle Absolon Amnonnak, 22
sem jót, sem gonoszt; mert igen gyűlöli vala Absolon Amnont, mivelhogy megszeplősítette az ő hugát, Támárt. És lőn két esztendő mulva, mikor Absolonnak juhait nyírták Baál-Hásorban, mely Efraimban 23
van, meghívá Absolon mind a király fiait. Beméne Absolon a királyhoz is, és monda: Ímé most nyírják 24
a te szolgádnak juhait, azért jőjjön el kérem a király és az ő szolgái a te szolgáddal. Monda a király 25
Absolonnak: Ne fiam, ne menjünk el mindnyájan, hogy meg ne terheljünk téged. És ismét erőlteti vala őt, de nem akara elmenni, hanem megáldá őt. Monda mégis Absolon: Ha nem, úgy jőjjön el velünk 26
Amnon, az én testvérem. Felele néki a király: Miért menne el veled? Mikor pedig erőltette őt Absolon, 27
elbocsátá ő vele Amnont is és mind a király fiait. Parancsola pedig Absolon az ő szolgáinak, ezt mondván: 28
Kérlek, vigyázzatok, és mikor Amnon a bortól jókedvű lesz és mondom néktek: akkor üssétek le Amnont és öljétek meg őt, semmit ne féljetek, hiszen én parancsoltam néktek, legyetek bátrak, ne féljetek. Úgy 29
cselekedének azért az Absolon szolgái Amnonnal, a mint Absolon parancsolta vala. A király fiai pedig mindnyájan felkelének, és kiki öszvérére üle, és elszaladának. Mikor pedig még az útban voltak, a hír 30
eljutott Dávidhoz, mondván: Mind megölte Absolon a király fiait, egy sem maradt meg közülök. Ak- 31
kor felkele a király, megszaggatá ruháit, és a földre feküvék, és az ő szolgái mindnyájan megszaggatott ruhában állanak vala előtte. Szóla pedig Jonadáb, Simeának, a Dávid testvérének fia, és monda: Ne 32
mondja azt az én uram, hogy a királynak minden fiait megölték, mert csak Amnon halt meg egyedűl; mert attól a naptól fogva, hogy az ő hugát megszeplősítette, Absolonnak mindig szájában volt ez a dolog. Ne vegye azért szívére az én uram, a király, azt gondolván, hogy a királynak minden fiai meghaltak, 33
mert csak Amnon halt meg egyedűl. Absolon pedig elmenekült. És felemelvén az őrálló az ő szemeit, 34
látá, hogy sok ember jő az úton ő mögötte, a hegyoldalon. És monda Jonadáb a királynak: Ímé jőnek a 35
király fiai; a mint a te szolgád mondá, úgy történt. És lőn, a mint megszünt beszélni, megérkezének a 36
király fiai, és szavokat felemelvén, sírának; és maga a király is és az ő szolgái mindnyájan felette igen sírának. Absolon pedig elfuta, és méne Talmaihoz, Ammihur fiához, Gessurnak királyához. És Dávid 37
minden nap siratá az ő fiát. Absolon pedig, minekutána elfutott és Gessurba ment, három esztendeig 38
volt ott. Dávid király pedig felhagyott azzal, hogy Absolon ellen menjen, mert megvigasztalódott Amnon 39
felől, hogy meghalt.

Észrevévén Joáb, Sérujának fia, hogy a királynak szíve vágyakozik Absolon után, Elkülde Joáb Tékoa **14**, 2
városába, és hozata onnét egy asszonyt, ki igen eszes vala, és monda néki: Kérlek, tetessed, mintha nagy keserűséged volna, és öltözzél fel gyászruhába, és olajjal se kend meg magadat; és légy olyan, mint aféle asszony, ki sokáig siratta halottját. És menj be a királyhoz, s így és így szólj hozzá. És Joáb szájába 3

4 adta, hogy mit kelljen szólani. Szóla azért a Tékoabeli asszony a királynak, minekutána arczczal a földre
5 leborult, és térdet-fejet hajtott, és monda: Segíts meg, óh király! És monda néki a király: Mi bajod van?
6 Felele az: Oh, én özvegyasszony vagyok, mert az én férjem meghalt. És a te szolgálódnak két fia vala, kik
összevesztek a mezőn, és mivel nem vala senki, a ki őket megvédte volna, az egyik megsérté a másikat és
7 megölé. És ímé az egész háznép ellene támadott a te szolgálóleányodnak, és ezt mondják: Add kezünkbe
az ő testvérének gyilkosát, hadd öljük meg őt az ő testvérének lelkéért, a kit megölt, és veszessük el az
örököst is. Így akarják eloltani a kicsiny szikrácskát, a mely nékem megmaradott, hogy az én férjemnek
8 ne maradjon se neve, se maradéka a föld színén. Monda azért a király az asszonynak: Menj el házadhoz,
9 és parancsolok a te dolgod felől. Felele pedig a Tékoából való asszony a királynak: Uram király, én rajtam
10 legyen a bűn súlya és az én atyámnak házán, de a király és az ő trónja ártatlan leszen. Monda erre a
11 király: A ki te ellened szól, hozd ide előmbe, és többé nem fog illetni téged. Akkor ő monda: Emlékezzék
meg, kérlek, a király az Úrról, a te Istenedről: hogy a vérbosszúló ne szaporítsa a pusztulást, és hogy az
én fiamat ne veszessék el. Felele a király: Él az Úr, hogy a te fiadnak egy hajszála sem esik le a földre.
12 És monda az asszony: Kérlek, hadd szóljon a te szolgálód csak egy szót az én uramnak, a királynak; és ő
13 monda: Szólj. Akkor monda az asszony: Miért gondoltál ehhez hasonló dolgot az Isten népe ellen (mert
mivel a király ezt a szót szólotta, mintegy maga is bűnös), hogy a király azt, a kit eltaszított magától,
14 nem hivatja vissza? Mert bizonyára meg kell halnunk, és olyanok vagyunk, mint a víz, mely a földre
kiöntetvén, fel nem szedhető, és az Isten egy lelket sem akar elvenni, hanem azt a gondolatot gondolja
15 magában, hogy ne legyen számkivetve előtte az eltaszított sem. Most annakokáért azért jöttem ide, hogy
én szólnék a királynak, az én uramnak, noha sokan rettentettek engem ettől; mindazáltal azt mondotta a
16 te szolgálód: Mégis beszélek a királylyal, hátha megteszi a király, a mit az ő szolgálóleánya mond. Igen,
meghallgaja a király, és megszabadítja az ő szolgálóleányát annak kezéből, a ki engem el akar veszteni
17 és velem együtt az én fiamat az Istennek örökségéből. Annakfelette ezt gondolta a te szolgálóleányod:
Az én uramnak, a királynak beszéde szerezzen nyugodalmat, mert mint az Istennek angyala, olyan az
én uram, a király, mivelhogy meghallgatja mind a jót, mind a gonoszt. És az Úr a te Istened legyen te
18 veled. És felelvén a király, monda az asszonynak: Kérlek, ne tagadd meg, a mit tőled kérek. És monda
19 az asszony: Mondja el az én uram, a király, kérlek! És monda a király: Vajjon mindezekben nem a
Joáb keze van-é veled? Felele az asszony, és monda: Él a te lelked, óh uram, király, hogy sem jobbra,
sem balra nem lehet térni attól, a mit az én uram, a király szól; mert a te szolgád, Joáb hagyta ezt
20 nékem, és mindezeket a szókat ő adta a te szolgálóleányodnak szájába. Hogy a dolognak más fordulatot
adjon, azért tette ezt Joáb, a te szolgád. De az én uram bölcs, az Isten angyalának bölcsesége szerint,
21 hogy mindent észrevegyen, a mi a földön van. Akkor monda a király Joábnak: Ímé megteszem ezt a
22 dolgot. Eredj el, és hozd haza az én fiamat, Absolont. És a földre arczczal leborula Joáb, és térdet-fejet
hajtván, megköszöné a királynak, és monda Joáb: Ma ismerte meg, uram király, a te szolgád, hogy van
23 valami becsületem előtted; mert az ő szolgájának beszédét megcselekedte a király. Felkele azért Joáb,
24 és elméne Gessurba, és haza hozá Absolont Jeruzsálembe. És monda a király: Menjen a maga házába,
25 és az én színemet ne lássa. Tére azért Absolon az ő házába, és a királynak orczáját nem láthatá. Nem
vala pedig az egész Izráelben olyan szép ember, mint Absolon, ki dicséretre olyan méltó volna; tetőtől
26 fogva talpig ő benne semmi hiba nem vala. És mikor a fejét megnyiratja (mert minden esztendőben
megnyiratja vala, mivel igen nehéz volna, azért nyiratja le), az ő fejének haja nyom vala kétszáz siklust
27 a királyi mérték szerint. Lőn pedig Absolonnak három fia és egy leánya, kinek neve Támár vala; ez
28 igen szép termetű asszony vala. Két esztendőt töltött immár Absolon Jeruzsálemben, de a királynak
29 színét még nem látta. Elkülde azért Absolon Joábhoz, hogy őt a királyhoz küldje, ki nem akara hozzá
30 menni; és elkülde másodszor is, de ő még sem akart elmenni. Monda azért az ő szolgáinak: Nézzétek,
a Joáb gazdasága az enyém mellett van, és ott van az ő árpája: menjetek el, és gyújtsátok fel tűzzel;
31 és meggyújták az Absolon szolgái a gazdaságot tűzzel. Felkele azért Joáb, és méne Absolonhoz az ő
32 házába, és monda néki: Mi az oka, hogy a te szolgáid az én gazdaságomat felgyújtották tűzzel? Felele
Absolon Joábnak: Azért, mert hozzád küldöttem ily szóval, hogy ide jőj, hogy a királyhoz küldjelek, hogy
ezt mondjad néki: Mi szükség volt hazajőnöm Gessurból? Jobb lett volna most is nékem ott lennem. Most
33 azért szeretném a király arczát látni; ha van bennem álnokság, ölessen meg engem. Elméne azért Joáb
a királyhoz, és megmondá néki. És akkor hivatá a király Absolont, és elméne a királyhoz, és fejet hajtván
a király előtt, arczczal a földre borula. És megcsókolá a király Absolont.

15 Lőn pedig annakutána, szerze magának Absolon szekeret, lovakat és ötven embert, kik előtte szalad-
2 janak. És reggelenként felkelvén Absolon, megálla az útfélen a kapuban, és mindenkit, a kinek dolga
lévén, a királyhoz megy ítélet végett, megszólíta Absolon, és megkérdé: Micsoda városból való vagy te?

És ha az mondá: Izráelnek egyik nemzetségéből való a te szolgád; Monda néki Absolon: Ímé a te be- 3
széded mind jó és mind igaz; de senki sincs, a ki téged meghallgatna a királynál. Mondja vala ismét 4
Absolon: Vajha valaki engem tenne ítélőbíróvá e földön, és én hozzám jőne minden ember, a kinek valami
ügye és pere volna, igazat tennék néki. Mikor pedig valaki hozzá megy és fejet hajt vala néki, azonnal 5
kezét nyujtja vala, és megfogván, megcsókolja vala őt. És e képen cselekedék Absolon egész Izráellel, 6
valakik ítéletért a királyhoz mennek vala, és így Absolon az Izráel fiainak szíveket alattomban megnyeri
vala. Lőn pedig negyven esztendő mulván, monda Absolon a királynak: Hadd menjek el, és teljesítsem 7
Hebronban azt a fogadást, melyet fogadtam az Úrnak; Mert fogadást tett a te szolgád, mikor Gessurban 8
laktam, mely Siriában van, ezt mondván: Ha valóban hazavezérel engem az Úr Jeruzsálembe, az Úrnak
szolgálok. Monda néki a király: Menj el békével; és felkelvén elméne Hebronba. Hírnököket külde pedig 9, 10
Absolon Izráelnek minden nemzetségéhez, hogy megmondják: Mikor a trombitaszót halljátok, azt mond-
játok: Absolon uralkodik Hebronban. És Absolonnal együtt kétszáz férfi is elméne Jeruzsálemből, kiket 11
meghívott, kik jóhiszeműleg menének, semmit nem tudván a dologról. És elküldvén Absolon, hivatá a 12
Gilóból való Akhitófelt is, Dávidnak tanácsosát, az ő városából Gilóból, míg ő az áldozatot végezte. És igen
nagy lőn az összeesküvés, és a nép gyülekezék és szaporodék Absolon mellett. És követ méne Dávidhoz 13
ilyen izenettel: Az Izráel népének szíve Absolon felé hajlik. Akkor monda Dávid minden szolgáinak, kik 14
vele valának Jeruzsálemben: Keljetek fel, és fussunk el, mert itt nincsen számunkra menekülés Absolon
elől; siessetek elmenni, hogy valamikép sietve utól ne érjen minket, s ne hozzon szerencsétlenséget re-
ánk, és a várost le ne vágja fegyvernek élével. Mondának pedig a király szolgái a királynak: Minden úgy 15
legyen, a mint tetszik a királynak, a mi urunknak, ímé itt vannak a te szolgáid. Kiméne azért a király és 16
egész háznépe ő utána, és otthon hagyá a király tíz ágyasát, hogy őrizzék a házat. És kimenvén a király 17
és egész háznépe ő utána, megállapodának a legszélső háznál. És minden szolgái ő mellé menének; és a 18
Kereteusok, a Peleteusok mind, a Gitteusok is mind, az a hatszáz férfi, kik vele jövének Gáthból, elvonu-
lának a király előtt. Monda pedig a király a Gitteus Ittainak: Miért jössz el te is mi velünk? Menj vissza, 19
és maradj a királynál, mert te idegen vagy és vissza is költözhetel szülő helyedre. Csak tegnap jöttél, és 20
már ma zaklassalak téged, hogy velünk jőjj? Én megyek oda, a hová mehetek; te pedig térj vissza, és vidd
vissza testvéredet is; irgalmasság és igazság legyen veled. És felele Ittai a királynak, mondván: Él az 21
Úr és az én uram a király, hogy valahol lesz az én uram a király, mind halálában, mind életében, ott lesz
a te szolgád is. Monda azért Dávid Ittainak: Ám jőjj el és menjünk el. És elméne a Gitteus Ittai és az ő 22
emberei együtt, még a kicsinyek is, valakik vele valának. És az egész föld népe nagy jajgatással sír vala, 23
mikor az egész nép elméne. A király azért általméne a Kedron patakán, és a nép mind átméne az útra, a
puszta felé. És ímé vele vala Sádók is, és a Léviták mind, kik az Isten szövetségének ládáját hordozzák 24
vala; és letevék az Isten ládáját. Azonközben Abjátár is felméne, míg a nép a városból mind kitakarodék.
És monda a király Sádóknak: Vidd vissza az Isten ládáját a városba, ha én az Úr előtt kedves leszek, en- 25
gem ismét haza hoz, megmutatja nékem azt, és az ő sátorát. Ha pedig azt mondja: Nem gyönyörködöm 26
benned: Ímhol vagyok, cselekedjék velem úgy, a mint néki tetszik. Monda annakfelette a király Sádók 27
papnak: Nemde nem próféta vagy-é te? Azért menj haza békességben a városba, Akhimás is, a te fiad, és
az Abjátár fia, Jonathán, a ti két fiatok, veletek együtt. Lássátok, ímé én itt időzöm, ennek a pusztának 28
sík mezején, míg tőletek hír jő, és nékem izentek. Visszavivék azért Sádók és Abjátár Jeruzsálembe az 29
Isten ládáját, és otthon maradának. Dávid pedig felméne az olajfáknak hegyén, mentében sírva, fejét 30
beborítva, saru nélkül ment, és az egész nép, mely vele volt, kiki beborította fejét, és mentökben sírának.
Megizenék azonközben Dávidnak, hogy Akhitófel is a pártosok között van Absolonnal, és monda Dávid: 31
Kérlek, óh Uram, hiúsítsd meg az Akhitófel tanácsát. És a mint feljuta Dávid a hegy tetejére, hogy ott 32
imádkozzék az Istennek, ímé eleibe jöve az Árkeából való Khúsai, ki ruháját megszaggatá és földet hinte
fejére. És monda néki Dávid: Ha eljösz velem, terhemre leszel nékem; De ha a városba visszatérsz, 33, 34
és ezt mondod Absolonnak: Te szolgád vagyok, oh király; ennekelőtte a te atyád szolgája voltam, most
immár a te szolgád leszek, megronthatod Akhitófelnek ellenem való tanácsát. És ímé veled lesznek ott 35
Sádók és Abjátár papok; azért minden dolgot, a mit hallándasz a király házából, mondj meg a papok-
nak, Sádóknak és Abjátárnak. Ímé ott van velök az ő két fiok is, Akhimás, a Sádók fia, és Jonathán, az 36
Abjátár fia, kik által nékem mindjárt megizenhetitek, valamit hallotok. Elméne azért Khúsai, a Dávid 37
barátja a városba, Absolon pedig bevonula Jeruzsálembe.

Mikor pedig Dávid egy kevéssé alább ment a hegy tetejéről, eleibe jöve Siba, a Mefibóset szolgája, két **16**
megnyergelt szamárral, melyeken kétszáz kenyér és száz kötés aszúszőlő és száz csomó füge és egy tömlő
bor vala. És monda a király Sibának: Mit akarsz ezzel? Felele Siba: A szamarak a király háznépéé 2
legyenek, hogy rajtok járjanak; a kenyér pedig és a füge, hogy a szolgák megegyék, és a bor, hogy igyék,

3 a ki megfárad a pusztában. És monda a király: Hol van most a te uradnak fia? Felele Siba a kriálynak:
Ímé Jeruzsálemben marada, mert azt mondja: Visszaadja ma nékem Izráel háznépe az én atyámnak
4 országát. És monda a király Sibának: Ímé minden a tied legyen, valamije volt Mefibósetnek. Monda
5 akkor Siba: Meghajtom magamat; vajha kegyelmet találnék előtted, óh uram király! Elméne azután
Dávid király Bahurimig, és ímé onnan egy férfi jöve ki a Saul nemzetségéből való, kinek neve Sémei vala,
6 Gérának fia, és kijövén szidalmazza vala őket. És kővel hajigálá Dávidot és Dávid királynak minden
7 szolgáit, jóllehet az egész nép és az erős férfiak mindnyájan az ő jobb és balkeze felől valának És így
8 szóla Sémei szitkozódása közben: Eredj, eredj te vérszopó és istentelen ember! Megfizet most az Úr
néked Saul egész házanépének véréért, a ki helyett te uralkodol; és adta az Úr az országot a te fiadnak,
9 Absolonnak: és ímé te nyomorúságban vagy, mert vérszopó ember vagy! Monda pedig Abisai, Sérujának
fia, a királynak: Hogyan szidalmazhatja ez a holt eb az én uramat, a királyt? Majd én elmegyek és
10 fejét veszem. Monda pedig a király: Mi közöm van veletek, Sérujának fiai? Hadd szidalmazzon, mert
11 az Úr mondotta néki: Szidalmazzad Dávidot; és ki mondhatja néki: Miért míveled ezt? És monda
Dávid Abisainak és minden szolgáinak: Ímé az én fiam, ki az én ágyékomból származott, kergeti az én
életemet: hogyne cselekedné tehát e Benjáminita? Hagyjatok békét néki, hadd szidalmazzon; mert az
12 Úr mondotta néki. Netalán reá tekint az Úr az én nyomorúságomra, és jóval fizet még ma nékem az
13 Úr az ő átka helyett. És megy vala Dávid és az ő népe az úton, Sémei pedig a hegyoldalon átellenében
14 menvén, mentében átkozódik és köveket hajigál vala ő ellenébe, és port hány vala. Eljuta annakutána
15 a király és az egész nép, mely vele vala, Ajefimbe, és ott megnyugovék. Absolon pedig és az egész nép,
16 Izráelnek férfiai, bemenének Jeruzsálembe, és Akhitófel is ő vele. Mikor pedig az Árkeából vala Khúsai,
17 a Dávid barátja bement Absolonhoz, monda Khúsai Absolonnak: Éljen a király, éljen a király! És monda
18 Absolon Khúsainak: Ez-é a barátod iránti szereteted? Miért nem mentél el barátoddal? Felele Khúsai
Absolonnak: Nem, hanem a kit az Úr és ez a nép választ, és az Izráelnek minden fiai: azé leszek és azzal
19 maradok. Azután ugyan kinek szolgálnék örömestebb, mint az én barátom fiának? A mint szolgáltam a
20 te atyádnak, szintén olyan leszek te hozzád is. Monda pedig Absolon Akhitófelnek: Adjatok tanácsot, mit
21 cselekedjünk? Felele Akhitófel Absolonnak: Menj be a te atyádnak ágyasaihoz, a kiket itthon hagyott,
hogy őriznék a házat: és megérti az egész Izráel, hogy a te atyád előtt gyűlöltté tetted magadat, és annál
22 inkább megerősödnek mindazoknak kezeik, a kik melletted vannak. Sátort vonának azért Absolonnak
23 a tetőn, és beméne Absolon az ő atyjának ágyasaihoz, az egész Izráelnek szeme láttára. És Akhitófel
tanácsa, melyet adott, olyannak tekintetett abban az időben, mintha valaki az Isten szavát kérdezte
volna; olyan volt Akhitófelnek minden tanácsa mind Dávid előtt, mind Absolon előtt.

17 Monda azért Akhitófel Absolonnak: Engedj kiválasztanom tizenkétezer embert, hogy felkeljek, és
2 üldözzem Dávidot ez éjjel. És megtámadom őt, míg fáradt és erőtlen kezű; megrettentem őt, és meg-
3 futamodik az egész nép, mely vele van; és a királyt magát megölöm. És visszavezetem te hozzád az
egész népet, mert az egésznek visszatérése attól a férfiútól függ, a kit te üldözöl; és akkor az egész nép
4, 5 békességben lesz. Igen tetszék e beszéd Absolonnak és Izráel minden véneinek. És monda Absolon:
6 Hívják ide mégis az Arkeabeli Khúsait is, és hallgassuk meg, mit szól ő is. És mikor megérkezék Khú-
sai Absolonhoz, monda néki Absolon ilyenképen: Akhitófel ilyen tanácsot ád, megfogadjuk-é az ő szavát,
7 vagy ne? Szólj hozzá. Monda akkor Khúsai Absolonnak: Nem jó tanács az, a melyet Akhitófel ez egyszer
8 adott. És monda Khúsai: Tudod magad, hogy a te atyád és az ő emberei igen erős vitézek és igen elke-
seredett szívűek, mint a kölykeitől megfosztott medve a mezőn. Annakfelette a te atyád igen hadakozó
9 ember, ki nem alszik a néppel együtt. Ilyenkor ő valami barlangban lappang, vagy valami más helyen,
és meglehet, hogy mindjárt kezdetben elesvén némelyek közülök, valaki meghallja, és azt kezdi mondani:
10 Megveretett az Absolon népe. És még az erős vitéz is, kinek szíve olyan, mint az oroszlánnak szíve, igen
megrémül; mert az egész Izráel tudja, hogy a te atyád igen erős vitéz, és azok is, a kik vele vannak, erős
11 vitézek. Én azért azt tanácsolom, hogy gyűjtsd magadhoz az egész Izráelt Dántól fogva mind Bersebáig,
12 oly számban, mint a tenger partján való föveny; és magad is menj el a hadba. Akkor aztán támadjuk
meg őt azon a helyen, a hol található, és úgy lepjük meg őt, miként a harmat a földre esik, hogy se közüle,
13 se azok közűl, a kik vele vannak, egy se maradjon meg. Ha pedig városba szaladna, mind az egész Iz-
ráel köteleket húzzon a város körűl, és vonjuk azt a patakba, hogy még csak egy kövecskét se találjanak
14 ott. És monda Absolon és Izráelnek minden férfia: Jobb az Arkeabeli Khúsainak tanácsa az Akhitófel
tanácsánál. Az Úr parancsolta vala pedig, hogy az Akhitófel tanácsa elvettessék, mely jó vala, hogy vesze-
15 delmet hozzon az Úr Absolonra. Monda pedig Khúsai Sádók és Abjátár papoknak: Ilyen s ilyen tanácsot
16 adott Akhitófel Absolonnak és Izráel véneinek; én pedig ilyen s ilyen tanácsot adtam. Azért sietve küld-

jetek el, és izenjétek meg Dávidnak ilyen szóval: Ne maradj ez éjjel a pusztának mezején, hanem inkább
menj át, hogy valamiképen el ne nyelettessék a király és az egész nép, mely vele van. Jonathán pedig 17
és Akhimás a Rógel forrásánál állanak vala, a hová méne egy leányzó, ki megmondá ezeket nékik, és
ők elmenvén, megmondák Dávid királynak, mert nem akarják vala magokat megmutatni, bemenvén a
városba. Meglátá mindazáltal őket egy szolga, és megmondá Absolonnak: Elmenének azért ők ketten 18
sietséggel, és menének egy ember házába Bahurim városában, kinek tornáczában volt egy kút, és oda
szállának alá. Az asszony pedig egy terítőt vőn és beteríté a kút száját, arra pedig darált árpát hintett; 19
és nem vevék észre. Menének pedig az Absolon szolgái az asszonyhoz a házba, és mondának: Hol van 20
Akhimás és Jonathán? Felele nékik az asszony: Általgázolának a patakon. És keresék őket, de mivel nem
találták, visszatérének Jeruzsálembe. Mikor pedig elmentek, kijövének a kútból, és elmenvén, megmon- 21
dák ezeket Dávid királynak, és mondának Dávidnak: Keljetek fel és menjetek által gyorsan a vizen; mert
ilyen tanácsot adott ti ellenetek Akhitófel. Felkele azért Dávid és mind a vele való nép, és általkelének 22
a Jordánon, míg megvirrada; egy sem hiányzék, a ki által nem ment volna a Jordánon. Látván pedig 23
Akhitófel, hogy az ő tanácsát nem hajtották végre: megnyergelé szamarát, és felkelvén elméne házához,
az ő városába; és elrendelvén házanépének dolgát, megfojtá magát, és meghala; és eltemették az ő aty-
jának sírjába. És midőn Dávid Mahanáimba érkezett, átkele Absolon a Jordánon, ő és Izráelnek férfiai 24
mindnyájan ő vele. És Amasát tevé Absolon fővezérré a sereg felett Joáb helyett. Amasa pedig egy férfi 25
fia vala, a kinek a neve az Izráelita Jithra vala, a ki beméne Abigailhoz, a Náhás leányához, ki Sérujá-
nak, a Joáb anyjának nővére vala. És tábort jára Izráel és Absolon a Gileád földén. Lőn pedig, hogy 26, 27
mikor Dávid Mahanáimba jutott, ímé Sóbi, az Ammoniták városából, Rabbából való Náhásnak fia, és a
Ló-Debár városból való Ammielnek fia, Mákir, és a Gileád tartományában, Rógelimban lakozó Barzillai.
Ágyneműt, medenczéket és cserépedényeket, búzát, árpát, lisztet, pergelt búzát, babot, lencsét, pergelt 28
árpát. Mézet, vajat, juhot, ünősajtokat hozának Dávidnak és az ő vele való népnek eleségűl. Mert az 29
gondolják vala magokban: A nép éhes, fáradt és eltikkadt a pusztában.

Megszámlálá pedig Dávid a népet, a mely vele vala, s ezredeseket és századosokat rendele föléjök. **18**
És hagyá Dávid a népnek harmadrészét Joáb keze alatt, és harmadrészét Séruja fiának, Abisainak, Joáb 2
atyjának keze alatt, harmadrészét pedig bízá a Gitteus Ittai kezére. És monda a népnek a király: Bizony
én magam is elmegyek veletek. De a nép monda: Ne jőjj; mert ha netalán mi megfutamodunk is, velünk 3
nem gondolnak, és ha felerészben meghalunk is, velünk semmit sem gondolnak; de te teszesz annyit,
mint mi tízezeren: jobb azért, hogy te a városból légy nékünk segítségűl. Monda azért nékik a király: 4
A mi néktek jónak tetszik, én azt mívelem. Megálla azért a király a kapuban, és az egész sereg megy
vala ki százanként és ezerenként. Parancsola pedig a király Joábnak, Abisainak és Ittainak, mondván: 5
Az én fiammal, Absolonnal én érettem kiméletesen bánjatok; hallá pedig ezt mind az egész had, mikor
a király mindenik vezérnek parancsolta Absolon felől. Kiméne azért a nép a mezőre, az Izráel ellenébe, 6
és megütközének az Efraim erdejénél. És megvereték ott az Izráel népe a Dávid szolgái által, és nagy 7
veszteség volt azon a napon, mintegy húszezer emberé. És kiterjedt a harcz az egész vidékre, és a nép 8
közűl sokkal többet emészte meg az erdő, mint a fegyver azon a napon. És találkozék Absolon Dávid 9
szolgáira; Absolon pedig egy öszvéren ül vala. És beméne az öszvér a nagy cserfák sürű ágai alá, hol
fennakadt fejénél fogva egy cserfán, függvén az ég és a föld között, az öszvér pedig elszaladt alóla. Kit 10
mikor egy ember meglátott, hírül adá Joábnak, és monda: Ímé, láttam Absolont egy cserfán függeni.
Monda pedig Joáb az embernek, a ki megmondotta vala néki: Ímé láttad és miért nem ütötted le ott őt a 11
földre? Az én dolgom lett volna azután, hogy megajándékozzalak tíz ezüst siklussal és egy övvel. Monda 12
az ember Joábnak: Ha mindjárt ezer ezüstpénzt adnál is kezembe, nem ölném meg a király fiát; mert a
mi fülünk hallására parancsolá a király néked, Abisainak és Ittainak, ezt mondván: Kíméljétek, bárki
legyen, az ifjút, Absolont. Vagy ha orozva törtem volna életére-mivel a király előtt semmi sem marad 13
titokban-magad is ellenem támadtál volna. Monda azért Joáb: Nem akarok előtted késedelmezni; és 14
vőn három nyilat kezébe és Absolonnak szívébe lövé, minthogy még élt a cserfán. Körűlfogák akkor a 15
Joáb fegyverhordozó szolgái tízen, és általverék Absolont, és megölék őt. Megfúvatá azután a trombitát 16
Joáb, és megtére a nép Izráelnek űzéséből, mert kímélni akará Joáb a népet. Absolont pedig felvevék, 17
és veték őt az erdőn egy nagy verembe, és igen nagy rakás követ hányának reá. És az egész Izráel
elmeneküle, kiki az ő sátorába. Absolon pedig vett és még életében emelt magának emlékoszlopot, a 18
mely a király völgyében van. Mert ezt mondja vala: Nincsen nékem oly fiam, a kin az én nevemnek
emlékezete maradhatna; azért az oszlopot a maga nevére nevezé; és az Absolon oszlopának hívattatik
mind e mai napig. Monda pedig Akhimás, Sádók fia: Majd elfutok, és megmondom a királynak, hogy 19
megszabadította őt az Úr az ő ellenségeinek kezéből. És monda néki Joáb: Ne légy ma hírmondó, hanem 20

21 holnap mondd meg a hírt, ma pedig ne mondd meg; mivelhogy a király fia meghalt. Monda azonközben
Joáb Kúsinak: Eredj el, mondd meg a királynak, a mit láttál; és meghajtá magát Kúsi Joáb előtt és
22 elszaladt. És szóla ismét Akhimás, Sádók fia, és monda Joábnak: Bármint legyen, hadd fussak el én
23 is Kúsi után! Monda Joáb: Miért futnál fiam; nem néked való ez a hírmondás?! Bármint legyen, hadd
fussak el mégis! Ő pedig monda néki: Ám fuss el. Elfuta azért Akhimás a síkon való úton, és megelőzé
24 Kúsit. Dávid pedig ül vala a két kapu között, és az őrálló felméne a kapu tetejére, a kőfalra, és felemelvén
25 szemeit, látá, hogy egy ember igen fut egyedűl. Kiálta azért az őrálló, és megmondá a királynak, és
26 monda a király: Ha egyedűl jő, hír van az ő szájában. Amaz pedig mind közelebb jöve. Látá pedig az
őrálló, hogy másik ember is fut, és lekiálta az őrálló a kapunállónak, mondván: Ímé más ember is fut
27 egyedűl. Akkor monda a király: Az is hírmondó. Monda ismét az őrálló: A mint látom, az elsőnek olyan
28 a futása, mint Akhimásnak, a Sádók fiának; és monda a király: Jó ember az, és jó hírrel jő. Kiáltván
azért Akhimás, monda a királynak: Békesség! És meghajtá magát arczczal a földre a király előtt, és
monda: Áldott az Úr, a te Istened, ki kezedbe adta az embereket, kik felemelték kezeiket az én uram
29 ellen, a király ellen. Monda akkor a király: Hogy van Absolon fiam? Felele Akhimás: Látám a nagy
30 sereglést, mikor elküldé Joáb a király szolgáját és a te szolgádat; de nem tudom, mi történt. És monda
31 a király: Eredj tova, és állj meg ott; félreméne azért, és megálla ott. E közben Kúsi is megérkezett, és
monda Kúsi: Ezt izenik a királynak, az én uramnak, hogy az Úr megszabadított ma téged mindeneknek
32 kezéből, a kik ellened támadtak volt. Monda a király Kúsinak: Hogy van Absolon fiam? Felele Kúsi:
Úgy legyenek az én uramnak, a királynak minden ellenségei, és valakik te ellened gonoszul feltámadnak,
33 mint a te fiad. És megháborodék a király, és felméne a kapu felett való házba, és síra, és ezt mondja vala
mentében: Szerelmes fiam Absolon! édes fiam, édes fiam Absolon! bár én haltam volna meg te helyetted,
Absolon édes fiam, szerelmes fiam!

19, 2 És megjelenték Joábnak, hogy a király siratja és gyászolja Absolont. És gyászra fordult a szabadulás
azon a napon az egész népre nézve, mert a nép azon a napon hallja vala, hogy beszélik: Így bánkódik a
3 király az ő fián. És belopózkodék a nép azon a napon, bemenvén a városba, mint lopózkodni szokott a
4 nép, mely szégyenli magát, hogy a harczból elmenekült. A király pedig eltakarván orczáját, fenszóval
5 kiáltja vala a király: Édes fiam, Absolon! Absolon, édes fiam! szerelmes fiam! Akkor méne Joáb a
házba a királyhoz, és monda: Megszégyenítetted e mai napon minden te szolgáidnak orczáját, kik e mai
nap a te lelkedet megszabadították, és a te fiaidnak és leányidnak lelkeit, és feleségidnek lelkeit, és
6 ágyasidnak lelkeit; Szeretvén azokat, a kik téged gyűlölnek és gyűlölvén azokat, a kik téged szeretnek;
mert kijelentetted ma, hogy előtted a vezérek és szolgák mind semmik; mert tapasztaltam ma, hogy csak
7 élne Absolon, ha mi mindnyájan meghaltunk volna is ma, jobbnak tetszenék néked. Azért most kelj
fel, menj ki, és szólj kedvök szerint a te szolgáidnak; mert esküszöm az Úrra, hogy ha ki nem jösz, ez
éjjel egy ember sem marad melletted, és ez gonoszabb lesz reád nézve mindama nyomorúságnál, mely
8 veled történt ifjúságodtól fogva mind e mai napig. Felkele azért a király és leüle a kapuban, és hírül
adták az egész népnek, mondván: Ímé a király a kapuban ül. Akkor mind az egész nép eleibe jöve a
9 királynak. Izráel pedig elmenekült, kiki az ő sátorába. Mind az egész nép között pedig nagy veszekedés
vala Izráelnek mindenik nemzetségében, kik ezt mondják vala: A király szabadított meg minket a mi
ellenségeinknek kezéből, a Filiszteusok kezéből is ő szabadított meg; és most Absolon elől elmenekült az
10 országból. Absolon pedig, kit felkentünk vala, meghalt a hadban. Mit késtek azért hazahozni a királyt?
11 Dávid király pedig elküldé Sádók és Abjátár papokhoz, mondván: Szóljatok a júdabeli véneknek, ezt
mondván: Mi az oka, hogy utolsók akartok lenni a királynak hazahozásában? Mert az egész Izráelnek
12 szava eljutott a királynak házába. Én atyámfiai vagytok, én csontom és én testem vagytok; miért lesztek
13 tehát utolsók a királynak hazahozásában? És Amasának azt mondjátok: Nemde te is nem én csontom
és testem vagy-é? Úgy cselekedjék velem az Isten és úgy segéljen, ha nem leszel a sereg fővezére minden
14 időben én előttem Joáb helyett. És megnyeré Júda minden emberének szívét, mint egy emberét, kik
15 elküldének a királyhoz: Jőjj haza mind te, mind a te szolgáid. Hazatére azért a király; és a mint a
Jordánhoz érkezék, Júda férfiai Gilgálba menének, hogy a királynak eleibe jussanak, és általvigyék a
16 királyt a Jordánon. Siete pedig Sémei is, Gérának fia, a Bahurimból való Benjáminita, és ő is a Júda
17 nemzetségével eleibe méne Dávid királynak. És ezer ember vala ő vele Benjámin nemzetségéből, és
Siba, a Saul házában való szolga, és tizenöt fia, és húsz szolgája is vele valának, és általmenének a
18 Jordánon a király előtt. Kompot is vivének által, hogy a király háznépét általhozzák, és hogy kedve
szerint cselekedjenek. Sémei pedig Gérának fia, térdre esék a király előtt, mikor a Jordánon általment.
19 És monda a királynak: Ne tulajdonítsa vétkül nékem az én uram az én álnokságomat; és ne emlékezzél
meg arról, hogy gonoszul cselekedék veled a te szolgád azon a napon, a melyen az én uram, a király

Jeruzsálemből kiméne, hogy szívére venné a király; Mert elismeri a te szolgád, hogy én vétkeztem, és ímé 20
az egész József nemzetsége közűl én jöttem ma először, hogy a királynak, az én uramnak eleibe menjek.
És felele Abisai, Sérujának fia és monda: Nem ölöd-é meg azért Sémeit, hogy káromlásokat szólott az 21
Úrnak felkentje ellen? Monda pedig Dávid: Mi közöm van veletek, Sérujának fiai, hogy ellenkezni 22
akartok velem ma? Ma kellene-é embert ölni Izráelben? Mintha nem tudnám, hogy ma lettem újonnan
Izráel királya. És monda a király Sémeinek: Nem halsz meg; és megesküvék néki a király. Méfibóset 23, 24
is, Saulnak fia eleibe jöve a királynak, és sem lábait, sem szakálát meg nem tisztította, sem ruháját
meg nem mosatta attól a naptól fogva, hogy a király elment vala, mindama napig, a melyen békességgel
haza jöve. És lőn, hogy mikor Jeruzsálemből kijött eleibe a királynak, monda néki a király: Miért 25
nem jöttél volt el velem Méfibóset? És ő felele: Uram király, az én szolgám csalt meg engem; mert 26
azt mondotta a te szolgád: Megnyergeltetem a szamarat, és felülök rá, és elmegyek a királylyal; mert
sánta a te szolgád. És rágalmazott engem, a te szolgádat az én uram, a király előtt; de az én uram, a 27
király olyan, mint az Istennek angyala: azért cselekedjél úgy, a mint néked tetszik! Mert jóllehet az 28
én atyámnak egész háznépe csak halált érdemlett volna az én uramtól, a királytól, mégis a te szolgádat
azok közé helyezéd, a kik asztalodnál esznek. Azért micsoda követelésem és micsoda kérésem volna még
a király előtt? Monda néki akkor a király: Mi szükség többet szólnod? Én megmondottam, hogy te és 29
Siba osztozzatok meg a jószágon. És monda Méfibóset a királynak: Elveheti az egészet, csakhogy az én 30
uram, a király békességben haza jöhete. A Gileádból való Barzillai is eljöve Rógelimből, és általméne a 31
királylyal a Jordánon, kisérvén őt a Jordánon. Barzillai pedig igen vén ember vala, nyolczvan esztendős, 32
és ő táplálta vala a királyt, míg Mahanáimban lakott; mert igen gazdag ember vala. Monda pedig a 33
király Barzillainak: Jere velem és eltartlak téged magamnál Jeruzsálemben. Barzillai pedig monda a 34
királynak: Mennyi az én életem esztendeinek napja, hogy én felmehetnék a királylyal Jeruzsálembe?
Nyolczvan esztendős vagyok ma, avagy képes vagyok-é még különbséget tenni a jó és rossz között, vagy 35
érzem-é, a te szolgád, ízét annak, a mit eszem és iszom, vagy gyönyörködhetem-é az éneklő férfiak és
asszonyok hangjaiban? Miért lenne terhére a te szolgád az én uramnak, a királynak? Egy kevés ideig 36
óhajtana a Jordánon átmenni a királylyal a te szolgád; miért adna azért a király nékem ily nagy jutalmat?
Hadd menjen vissza, kérlek, a te szolgád, és hadd haljak meg az én városomban, az én atyámnak és 37
anyámnak temetőhelyében. Hanem inkább ímhol a te szolgád, Kimhám, menjen el ő a királylyal, az
én urammal, és cselekedjél úgy vele, a mint néked jónak tetszik. És monda a király: Jőjjön el velem 38
Kimhám és azt cselekeszem vele, a mi néked tetszik; és valamit tőlem kívánsz, megcselekeszem veled.
Mikor pedig általkelt a Jordánon az egész nép, és a király is általment, megcsókolván a király Barzillait, 39
megáldá őt, ki visszatére az ő helyére. Általméne pedig a király Gilgálba, és Kimhám ő vele megy 40
vala és Júdának egész népe, a kik a királyt átszállították, sőt Izráel népének is fele. És ímé, Izráelnek 41
minden férfiai eljövének a királyhoz és mondák a királynak: Miért loptak el téged a mi atyánkfiai, a
Júda nemzetsége? És hozták által a királyt és az ő háznépét a Jordánon, és Dávidnak minden embereit
vele egyetemben? Felelének pedig mindnyájan a Júda férfiai az Izráel férfiainak: Azért, mert a király 42
közelebb áll hozzám; és miért neheztelsz ezért a dologért? Avagy megvendégelt-é azért a király? vagy
megajándékozott-é valami ajándékkal? Felelvén pedig az Izráel férfiai a Júda férfiainak, mondának: 43
Tízszeres részem van nékem a királyhoz, és Dávidra nézve is elsőbbségem van feletted. Miért tartottál
azért semminek engem? Avagy nem én tettem-é legelőször szóvá, hogy hozzuk haza a mi királyunkat?
De mindazáltal erősebb lőn a Júda férfiainak szava, az Izráel férfiainak szavánál.

Vala pedig ott történetesen egy istentelen ember, kinek neve Séba vala, Bikrinek fia, Benjámin nem- **20**
zetségéből való férfiú. Ez trombitát fuvata, és monda: Nincsen nékünk semmi közünk Dávidhoz, és
semmi örökségünk nincsen az Isai fiában. Azért oh Izráel, oszoljatok el, kiki az ő sátorába. Eltávozék 2
azért mind az Izráel népe Dávidtól Séba után, Bikri fia után. A Júda nemzetségéből valók azonban mellette maradának az ő királyoknak, a Jordán vizétől fogva mind Jeruzsálemig. Bemenvén pedig Dávid az 3
ő házába Jeruzsálemben, előhozatá a király azt a tíz ágyasát, a kiket otthon hagyott vala a ház őrzésére;
és őrizet alá rekeszté és tápláltatá azokat; de hozzájok be nem méne. És őrizet alatt lőnek haláloknak
napjáig, özvegységben élvén. Monda pedig a király Amasának: Gyűjtsd össze nékem a Júda nemzetségét 4
három nap alatt, és magad is itt légy jelen. Elméne azért Amasa, hogy összegyűjtse Júdát, de több ideig 5
késék, mint a hogy a király meghagyta vala néki. Monda akkor Dávid Abisainak: Ímé majd gonoszabbul 6
cselekeszik velünk Séba, Bikrinek fia, Absolonnál: vedd magad mellé a te uradnak szolgáit, és kergesd
meg őt, nehogy erős városokat szerezzen magának, és elmeneküljön előlünk. Kimenének azért ő utána a 7
Joáb emberei, és a Kereteusok és Peleteusok és az erősek mindnyájan, és kimenének Jeruzsálemből, hogy
üldözzék Sébát, Bikrinek fiát. Mikor pedig ama nagy kősziklánál voltak, mely Gibeonnál van, Amasa 8
jöve eleikbe; Joáb pedig ruhájába öltözvén, az ő ruháján felűl derekához övedzett fegyvere a hüvelyében

9 vala, mely mikor Joáb ment, leesék. És monda Joáb Amasának: Egészségben vagy-é atyámfia? És Joáb
10 megfogá jobbkezével az Amasa szakálát, mintha meg akarná csókolni. Amasa azonban nem őrizkedék a fegyvertől, mely Joáb kezében vala, és általüté őt az ötödik oldalborda alatt, és kiontá a bélit a földre, és noha többször nem üté által, mindazáltal meghala; Joáb pedig és Abisai az ő atyjafia, üldözék azután
11 Sébát, a Bikri fiát. Megálla pedig az Amasa teste felett Joábnak egy szolgája, és monda: Valaki Joábbal
12 tart és Dávidnak javát kívánja, Joáb után siessen. Amasa pedig fetreng vala a vérben az útnak közepén; látván pedig egy ember, hogy ott mindenki megálla, kivoná Amasát az útról a mezőre, és ruhát vete
13 ő reá; mivel látta, hogy valaki csak arra ment, mind megállott. Minekutána pedig kivonták az útról,
14 minden ember Joáb után siet vala, hogy üldözzék Sébát, Bikrinek fiát. És általméne Séba Izráelnek
15 minden nemzetségein, Abelán és Béth-Maakán, és egész Béreán, kik egybegyűlvén, követik vala őt. És eljövén, körülfogták őt Abelában Béth-Maaka városában, és nagy töltést emelének a város ellen, mely a
16 kőfallal egyenlő volt; és az egész nép, mely Joábbal vala, rombolá, hogy ledöntse a kőfalat. Akkor kiálta egy eszes asszony a városból: Halljátok meg, halljátok meg! Mondjátok meg, kérlek, Joábnak:: Jőjj ide
17 hozzám, valamit mondok néked! Ki mikor hozzá ment, monda az asszony: Te vagy-é Joáb? Felele: Én
18 vagyok. Ki monda néki: Hallgasd meg a te szolgálóleányodnak szavát. És felele: Meghallgatom. Akkor
19 monda az asszony: Korábban azt szokták mondani: Kérdezzék meg Abelát, és úgy végeztek. Én Izráel békeszerető hívei közül való vagyok, te pedig el akarsz pusztítani egy várost és anyát Izráelben? Miért
20 akarod elnyelni az Úrnak örökségét? Akkor felele Joáb, és monda: Távol legyen, távol legyen az én tő-
21 lem, hogy elnyeljem és elveszessem! Nem úgy van a dolog, hanem egy ember az Efraim hegységéből való, a kinek neve Séba, a Bikri fia, felemelte kezét Dávid király ellen: adjátok kézbe azt egyedűl, és elmegyek
22 a város alól. És monda az asszony Joábnak: Ímé majd kivetjük a kőfalon a fejét néked. Elméne azért az asszony nagy eszesen az egész községhez, és elvágatá Sébának, a Bikri fiának fejét, és kiveték Joábnak. Akkor megfuvatá a trombitát, és hazaoszlának a város alól kiki az ő sátorába, Joáb pedig hazaméne Je-
23 ruzsálembe, a királyhoz. Joáb pedig Izráel egész serege felett való volt, Benája pedig, Jójadának fia, a
24 Kereteusok és Peleteusok vezére vala. Adorám pedig adószedő, és Jósafát, Ahiludnak fia, emlékíró vala.
25, 26 Séja íródeák, Sádók pedig és Abjátár papok valának. A Jairból való Ira is Dávidnak fő embere vala.

21 Lőn pedig nagy éhség Dávidnak idejében három egész esztendeig egymás után, és megkeresé e miatt Dávid az Urat, és monda az Úr: Saulért és az ő vérszopó háznépéért van ez; mivelhogy megölte a Gibe-
2 onitákat. Hivatá azért a király a Gibeonitákat és szóla nékik: (A Gibeoniták pedig nem az Izráel fiai közűl valók valának, hanem az Emoreusok maradékából, a kiknek az Izráel fiai megesküdtek vala: Saul mindazáltal alkalmat keresett vala, hogy azokat levágassa az Izráel és Júda nemzetsége iránti buzga-
3 lomból). És monda Dávid a Gibeonitáknak: Mit cselekedjem veletek, és mivel szerezzek engesztelést,
4 hogy áldjátok az Úrnak örökségét? Felelének néki a Gibeoniták: Nincsen nékünk sem ezüstünk, sem aranyunk Saulnál és az ő házánál, és nem kell mi nékünk, hogy valaki megölettessék Izráelben. És
5 monda: Valamit mondotok, megcselekeszem veletek. Akkor mondának a királynak: Annak az embernek a házából, a ki megemésztett minket, és a ki ellenünk gonoszt gondola, hogy megsemmisíttessünk,
6 és meg ne maradhassunk Izráel egész határában: Adj nékünk hét embert az ő maradékai közűl, a kiket felakaszszunk az Úr előtt, Saulnak, az Úr választottjának Gibeájában. És monda a király: Én átadom.
7 És kedveze a király Méfibósetnek, Jonathán fiának, ki Saul fia vala, az Úr nevére tett esküvésért, mely
8 közöttök tétetett, Dávid és Jonathán között, a Saul fia között. De elvevé a király Aja leányának, Rispának két fiát, kiket Saulnak szült vala, Armónit és Méfibósetet, és a Saul leányának, Mikálnak öt fiát,
9 kiket szült Barzillai fiának, Adrielnek, a Méholátból valónak. És adá azokat a Gibeoniták kezébe, a kik felakaszták őket a hegyen az Úr előtt. Ezek tehát egyszerre heten pusztulának el, és az aratás első
10 napjaiban, az árpaaratás kezdetén ölettek meg. Vőn pedig Rispa, Ajának leánya egy zsákruhát, és kiteríté azt magának a kősziklán az aratás kezdetétől fogva, míg eső lőn reájok az égből: és nem engedé az
11 égi madarakat azokra szállani nappal, sem pedig a mezei vadakat éjszaka. És megmondák Dávidnak,
12 a mit Rispa, Ajának leánya, Saulnak ágyasa cselekedett. Akkor elméne Dávid, és elhozá a Saul és Jonathán tetemeit és Jábes-Gileádbeliektől, kik ellopták vala azokat a Bethsánnak utczájáról, a hol őket
13 a Filiszteusok felakasztották vala, mikor a Filiszteusok megverték Sault a Gilboa hegyén. És elhozták onnét Saulnak és az ő fiának, Jonathánnak tetemeit, és összeszedték azoknak tetemeit is, a kik felakasz-
14 tattak. És eltemeték Saulnak és az ő fiának, Jonathánnak tetemeit a Benjámin földében, Sélában, az ő atyjának, Kisnek sírboltjában; és megtették mindazt, a mit a király parancsolt. És kiengesztelődött
15 ez által Isten az ország iránt. Ezután ismét háborút kezdének a Filiszteusok Izráel ellen; és elméne
16 Dávid az ő szolgáival együtt, és harczolának a Filiszteusok ellen, annyira, hogy Dávid elfárada. Akkor Jisbi Bénób, ki az óriások maradékából való vala (kinek kopjavasa háromszáz rézsiklust nyomott, és

új hadi szerszámmal volt felövezve), elhatározá magában, hogy megöli Dávidot; De Abisai, Sérujának 17
fia segített néki és általüté a Filiszteust és megölé. Akkor esküvéssel fogadák néki a Dávid szolgái, ezt
mondván: Soha többé velünk hadba nem jösz, hogy az Izráelnek szövétnekét el ne oltsad. Lőn azután 18
is harczuk a Filiszteusokkal Gób városánál, és Sibbékai, Husát városból való, akkor megölé Sáfor, ki az
óriások maradékai közűl való vala. Azután újra lőn háború a Filiszteusokkal Góbnál, hol Elkhanán, a 19
Bethlehemből való Jaharé Oregimnek fia megölé a Gitteus Góliátot, kinek kopjanyele olyan vala, mint a
szövőknek zugolyafája: Gáthban is volt háború, hol egy óriás férfi vala, kinek kezein és lábain hat-hat 20
ujjai valának, azaz mindenestől huszonnégy, és ez is óriástól származott vala. És szidalmazá Izráelt, 21
de megölé Jonathán, Dávid bátyjának, Simeának fia. Ezek négyen származtak Gáthban az óriástól, kik 22
mind Dávid keze által és az ő szolgáinak kezeik által estek el.

Dávid pedig ezt az éneket mondotta az Úrnak azon a napon, mikor az Úr megszabadítá őt minden **22**
ellenségeinek kezéből, és a Saul kezéből. És monda: Az Úr az én kősziklám és kőváram, és szabadí- 2
tóm nékem. Az Isten az én erősségem, ő benne bízom én. Paizsom nékem ő s idvességemnek szarva, 3
erősségem és oltalmam. Az én idvezítőm, ki megszabadítasz az erőszakosságtól. Az Úrhoz kiáltok, a ki 4
dícséretreméltó; És megszabadulok ellenségeimtől. Mert halál hullámai vettek engem körűl, Az istente- 5
lenség árjai rettentettek engem; A pokol kötelei vettek körűl, S a halál tőrei estek reám. Szükségemben 6, 7
az Urat hívtam, S az én Istenemhez kiáltottam: És meghallá lakóhelyéről szavamat, S kiáltásom elju-
tott füleibe. Akkor rengett és remegett a föld, Az égnek fundamentumai inogtak, És megrendülének, 8
mert haragudott Ő. Füst szállt fel orrából, És emésztő tűz szájából, Izzószén gerjedt belőle. Lehajtá az 9, 10
eget és leszállt, És homály volt lábai alatt. A Khérubon ment és röpült, És a szelek szárnyain tünt fel. 11
Sötétségből maga körűl sátrakat emelt, Esőhullást, sürű felhőket. Az előtte levő fényességből Izzó sze- 12, 13
nek gerjedének. És dörgött az égből az Úr, És a Magasságos hangot adott. Ellövé nyilait és szétszórta 14, 15
azokat, Villámot, és összekeverte azokat. És meglátszottak a tenger örvényei, S a világ fundamentumai 16
felszínre kerültek, Az Úrnak feddésétől, Orra leheletének fúvásától. Lenyúlt a magasságból és felvett 17
engem, S a mélységes vizekből kihúzott engem. Hatalmas ellenségimtől megszabadított engem; Gyűlö- 18
lőimtől, kik hatalmasabbak valának nálam. Előmet vették nyomorúságom napján, De az Úr gyámolom 19
volt nékem. Tágas helyre vitt ki engem, Kiragadott, mert jóakaróm nékem Az Úr megfizetett nékem 20, 21
igazságom szerint, Kezeimnek tisztasága szerint fizetett meg nékem. Mert megőriztem az Úrnak utait. 22
S gonoszul nem szakadtam el Istenemtől. Mert ítéletei mind előttem vannak, S rendeléseitől nem távoz- 23
tam el. Tökéletes voltam előtte, s őrizkedtem rosszaságomtól. Ezért megfizet nékem az Úr igazságom 24, 25
szerint, Szemei előtt való tisztaságom szerint. Az irgalmashoz irgalmas vagy, A tökéletes vitézhez töké- 26
letes vagy. A tisztához tiszta vagy, A visszáshoz pedig visszás. Segítesz a nyomorult népen, Szemeiddel 27, 28
pedig megalázod a felfuvalkodottakat. Mert te vagy az én szövétnekem Uram, S az Úr megvilágosítja 29
az én sötétségemet. Mert veled harczi seregen is átfutok, Az én Istenemmel kőfalon is átugrom. Az 30, 31
Istennek útja tökéletes; Az Úrnak beszéde tiszta; Paizsa ő mindeneknek, a kik ő benne bíznak. Mert 32
kicsoda volna Isten az Uron kivűl? S kicsoda kőszikla a mi Istenünkön kivűl? Isten az én erős kővá- 33
ram. Ki vezérli az igaznak útját. Lábait olyanná teszi, mint a szarvasé, S magas helyekre állít engem. 34
Kezeimet harczra tanítja, Hogy az érczív karjaim által törik el. Idvességednek paizsát adtad nékem, S 35, 36
kegyelmed nagygyá tett engem. Lépéseimet kiszélesítetted alattam. És bokáim meg nem tántorodtak. 37
Üldözöm ellenségeimet és elpusztítom őket, Nem térek vissza, míg meg nem semmisítem őket. Meg- 38, 39
semmisítem, eltiprom őket, hogy fel nem kelhetnek, Lábaim alatt hullanak el. Mert te erővel öveztél fel 40
engem a harczra, Lenyomtad azokat, kik ellenem támadtak. Megadtad, hogy ellenségeim hátat fordítot- 41
tak nékem, Gyűlölőim, a kiket elpusztítottam én, Felnéztek, de nem volt, ki megszabadítsa, Az Úrhoz, 42
de nem felelt nékik. Szétmorzsolom őket, mint a föld porát, Összezúzom, mint az utcza sarát, szét- 43
taposom őket. Megmentettél népemnek pártoskodásaitól, Népeknek fejéül tartasz fenn engemet, Oly 44
nép szolgál nékem, melyet nem ismertem. Idegen fiak hizelkednek nékem, S egy hallásra engedelmes- 45
kednek. Idegen fiak elcsüggednek, S váraikból reszketve jőnek elő. Él az Úr és áldott az én kősziklám, 46, 47
Magasztaltassék az Isten, idvességem kősziklája. Isten az, ki bosszút áll értem, S alám hajtja a népeket. 48
Ki megment engem ellenségeimtől, Te magasztalsz fel engem az ellenem támadók fölött, S az erőszakos 49
embertől megszabadítasz engem. Dícsérlek azért téged Uram a pogányok között, S nevednek dícséretet 50
éneklek. Nagy segítséget ad az ő királyának, Irgalmasságot cselekszik felkentjével, Dáviddal és az ő 51
magvával mindörökké!

Ezek Dávidnak utolsó beszédei. Dávidnak, Isai fiának szózata, annak a férfiúnak szózata, a ki igen **23**

felmagasztaltaték, Jákób Istenének felkentje és Izráel dalainak kedvencze. Az Úrnak lelke szólott én
bennem, és az ő beszéde az én nyelvem által. Izráelnek Istene szólott, Izráelnek kősziklája mondá né-
kem: A ki igazságosan uralkodik az emberek felett, a ki Isten félelmével uralkodik: Olyan az, mint a
reggeli világosság, mikor a nap feljő, mint a felhőtlen reggel; napsugártól, esőtől sarjadzik a fű a föld-
ből. Avagy nem ilyen-é az én házam Isten előtt? Mert örökkévaló szövetséget kötött velem, mindennel
ellátva és állandót. Mert az én teljes idvességemet és minden kívánságomat nem sarjadoztatja-é? De az
istentelenek mindnyájan olyanok, mint a kitépett tövis, melyhez kézzel nem nyúlnak; Hanem a ki hozzá
akar nyúlni is, fejszét és rudat vesz hozzá, hogy ugyanazon helyen tűzzel égettessék meg. Ezek pedig a
Dávid erős vitézeinek nevei: Joseb-Bassebet, a Tahkemonita, a ki a testőrök vezére; ő dárdáját forgatván,
egy ízben nyolczszázat sebesített meg. Ő utána volt Eleázár, Dódónak fia, ki Ahóhi fia vala; ő egyike
a három hősnek, a kik Dáviddal valának, mikor a Filiszteusok által kigúnyoltatának, összegyülekezvén
ott a harczra, és az Izráeliták megfutamodtak volt. Ő megállván, vágta a Filiszteusokat mindaddig, míg
a keze elfáradt, és a keze a fegyverhez ragadt. És nagy szabadulást szerze az Úr azon a napon, a nép
pedig visszatére ő utána, de csak a fosztogatásra. Ő utána volt Samma, a Harárból való Agénak fia. És
összegyűlének a Filiszteusok egy seregbe ott, a hol egy darab szántóföld volt tele lencsével, a nép pedig
elfutott a Filiszteusok elől: Akkor ő megálla annak a darab földnek közepén, és megoltalmazá azt, és
megveré a Filiszteusokat, és az Úr nagy szabadítást szerze. A harmincz vezér közűl is hárman lemen-
tek, és elérkezének aratáskor Dávidhoz az Adullám barlangjába, mikor a Filiszteusok táborban valának
a Réfaim völgyében. Dávid akkor a sziklavárban volt, a Filiszteusok őrsége pedig Bethlehemnél. Vizet
kivánt vala pedig Dávid, és monda: Kicsoda hozna nékem vizet innom a bethlehemi kútból, mely a kapu
előtt van? Akkor a három vitéz keresztül tört a Filiszteusok táborán, és merítének vizet a bethlehemi
kútból, mely a kapu előtt van, és elhozván, vivék Dávidnak. Ő azonban nem akará meginni, hanem
kiönté azt az Úrnak. És monda: Távol legyen tőlem Uram, hogy én ezt míveljem: avagy azoknak az
embereknek vérét igyam-é meg, kik életöket halálra adva mentek el a vízért? És nem akará azt meginni.
Ezt mívelte a három hős. Továbbá Abisai, Joábnak atyjafia, Sérujának fia, a ki e háromnak feje volt, a
ki háromszáz ellen felemelvén dárdáját, megölé azokat; és néki nagy híre vala a három között. A három
között bizonyára híres volt és azoknak vezére vala, mindazáltal ama hárommal nem ért fel. Benája is,
Jójadának fia, vitéz ember, nagytehetségű, a ki Kabséelből való vala; ez ölé meg a Moábitáknak két fő-
vitézét. Ugyanő elmenvén, az oroszlánt is megölé a veremben, télen. Ugyanő ölt meg egy Égyiptomból
való tekintélyes embert. Az égyiptomi kezében dárda vala, és ő csak egy pálczával méne reá; és kivevé az
égyiptomi kezéből a dárdát, és megölé őt a maga dárdájával. Ezeket cselekedé Benája, Jójadának fia, és
néki is jó híre vala a három erős vitéz között. Híres volt ő a harmincz között, mindazáltal ama hárommal
nem ért fel. És előljáróvá tevé őt Dávid a tanácsosok között. Asáel is, Joáb atyjafia, e harmincz közűl
való, kik ezek: Elkhanán, a bethlehemi Dódónak fia. Haród városbeli Samma; azon Haródból való Elika.
Héles, Páltiból való; Híra, a Thékoából való Ikkes fia. Abiézer, Anathóthból; Mébunnai, Húsáthból való.
Sálmon, Ahóhitból való; Maharai, Nétofátból. Héleb, Bahanának fia, Nétofátból való; Ittai, Ribainak fia,
Gibeából való, mely Benjámin fiaié. Benája, Piráthonból való: Hiddai, a patak mellett való Gáhasbeli.
Abiálbon, Árbátból való; Azmávet, Bárhumból való. Eljáhba, Sahalbomból való; Jásem fia, Jonathán.
Samma, Harárból való; Ahiám, Arárból való Sarárnak fia. Elifélet, Ahásbainak fia Maakátból való;
Eliám, Gilóbeli Akhitófelnek fia. Hesrai, Kármelből való; Paharai, Arbiból való. Jigeál, Sobabeli Ná-
tánnak fia; Báni, Gádból való. Sélek, Ammonita; Naharai, Beerótból való, Joábnak, a Séruja fiának
fegyverhordozója. Ira, Jithriből való; Gáreb, Jithriből való. Hitteus Uriás. Mindössze harminczheten.

24 Ismét felgerjede az Úrnak haragja Izráel ellen, és felingerlé Dávidot ő ellenek, ezt mondván: Eredj
el, számláld meg Izráelt és Júdát. Monda azért Dávid Joábnak, az ő serege fővezérének: Menj el, járd
be Izráelnek minden nemzetségeit, Dántól fogva Beersebáig, és számláljátok meg a népet, hogy tudjam
a népnek számát. És monda Joáb a királynak: Sokasítsa meg az Úr, a te Istened a népet, s adjon
még százannyit, mint a menynyi most van, és lássák az én uramnak, a királynak szemei: de miért
akarja ezt az én uram, a király? Azonban hatalmasabb volt a királynak szava a Joábénál és a többi
főemberekénél. Kiméne azért Joáb és a többi vezérek a király elől, hogy megszámlálják a népet, az Izráelt.
És általkelének a Jordánon és tábort járának Aroer város mellett jobbkéz felől, Gád völgyében, és Jáser
mellett. Azután menének Gileádba, és a Hodsi alföldére. Innét menének a Dán Jáán mellé, és Sídon
környékére. Ezután menének a Tírus erős városához, és a Hivveusoknak és Kananeusoknak minden
városaiba. Innét menének a Júdának dél felől való részére, Beersebába. És mikor bejárták az egész
országot, hazamenének Jeruzsálembe, kilencz hónap és húsz nap mulva. És beadá Joáb a megszámlált
népnek számát a királynak; és Izráelben nyolczszázezer erős fegyverfogható férfi, és Júda nemzetségében

ötszázezer férfiú vala. Minekutána pedig Dávid a népet megszámlálta, megsebhedék az ő szíve, és 10
monda Dávid az Úrnak: Igen vétkeztem abban, a mit cselekedtem. Azért most, óh Uram, vedd el, kérlek,
a te szolgádnak álnokságát; mert felette esztelenül cselekedtem! És mikor felkelt reggel Dávid, szóla az 11
Úr Gád prófétának, a ki Dávidnak látnoka vala, ezt mondván: Menj el, és szólj Dávidnak: Ezt mondja az 12
Úr: Három dolgot adok elődbe, válaszd egyiket magadnak ezek közűl, hogy a szerint cselekedjem veled.
Elméne azért Gád Dávidhoz, és tudtára adá néki, és monda néki: Akarod-é, hogy hét esztendeig való 13
éhség szálljon földedre? Vagy hogy három hónapig ellenségeid előtt bujdossál és ellenséged kergessen
téged? Vagy hogy három napig döghalál legyen országodban? Most gondold meg és lásd meg, micsoda
választ vigyek annak, a ki engem elküldött. És monda Dávid Gádnak: Felette igen szorongattatom; 14
de mégis, hadd essünk inkább az Úr kezébe, mert nagy az ő irgalmassága, és ne essem ember kezébe.
Bocsáta annakokáért az Úr döghalált Izráelre, reggeltől fogva az elrendelt ideig, és meghalának a nép 15
közűl Dántól fogva Beersebáig, hetvenezer férfiak. És mikor felemelte kezét az angyal Jeruzsálem ellen 16
is, hogy azt is elpusztítsa, megelégelé az Úr a veszedelmet, és monda az angyalnak, a ki a népet öli vala:
Elég immár, hagyd el. Az Úrnak angyala pedig vala a Jebuzeus Arauna szérűje mellett. És szóla Dávid 17
az Úrnak, mikor látta az angyalt, a ki a népet vágja vala, és monda: Ímé én vétkeztem és én cselekedtem
hamisságot, de ezek a juhok ugyan mit cselekedtek? Kérlek, inkább forduljon a te kezed ellenem és az
én atyámnak háznépe ellen. Méne azért Gád Dávidhoz azon a napon, és monda néki: Eredj, menj el, 18
és rakass oltárt az Úrnak a Jebuzeus Araunának szérűjén. És elméne Dávid Gádnak beszéde szerint, 19
a mint az Úr megparancsolta vala. És feltekintvén Arauna, látá, hogy a király az ő szolgáival ő hozzá 20
megy; és Arauna kimenvén, meghajtá magát a király előtt, arczczal a föld felé. És monda Arauna: Mi az 21
oka, hogy az én uram, a király az ő szolgájához jő? Felele Dávid: Azért, hogy megvegyem tőled e szérűt, és
oltárt építsek ezen az Úrnak, hogy megszünjék a csapás a nép között. Monda Arauna Dávidnak: Vegye el 22
hát az én uram, a király és áldozza fel, a mi néki tetszik. Ímhol vannak az ökrök az áldozathoz; a boronák
és az ökrök szerszámai pedig fa helyett; Arauna mindezt, óh király, a királynak adja. És monda Arauna 23
a királynak: A te Urad Istened engeszteltessék meg általad. Monda pedig a király Araunának: Nem, 24
hanem pénzen veszem meg tőled, mert nem akarok az Úrnak, az én Istenemnek ingyen való áldozatot
áldozni. Megvevé azért Dávid azt a szérűt és az ökröket ötven ezüst sikluson. És oltárt építe ott Dávid 25
az Úrnak, és áldozék egészen égő és hálaáldozattal; és megkegyelmeze az Úr a földnek, és megszünék a
csapás Izráelben.

I KIRÁLYOK

1 Mikor pedig megvénhedt és megöregedett Dávid király, bár leplekkel takargatták be, még sem
2 bírt felmelegedni. És mondának néki az ő szolgái: Keressenek az én uramnak, a királynak egy
szűz leányt, a ki a király körűl legyen, őt ápolja, és aludjék karjai között, és melegítse fel az
3 én uramat, a királyt. Keresének annakokáért egy szép leányt Izráelnek minden határiban; és
4 találák a Súnem városából való Abiságot, a kit el is hozának a királyhoz. És a leány igen szép volt, és a
5 királyt ápolta és szolgált néki. De a király nem ismeré őt. Adónia pedig, Haggitnak fia, felfuvalkodék,
ezt mondván: Én fogok uralkodni! És szerze magának szekereket, lovagokat és ötven előtte járó férfiakat.
6 Kit az ő atyja soha meg nem szomoríta, ezt mondván: Miért cselekszel így?! Ez is pedig igen szép férfi
7 volt, és őt Haggit szülte volt Dávidnak Absolon után. És tanácskozék Joábbal, Séruja fiával és Abjátár
8 pappal, kik az Adónia párján voltak. De Sádók pap, meg Benája, a Jójada fia, és Nátán próféta, és Sémei,
9 és Réhi, és a Dávid erős vitézei nem állottak Adónia mellé. Mikor pedig Adónia áldozatot mutatott be
juhokból, ökrökből és egyéb kövér barmokból a Zohélet kősziklánál, a mely a Rógel forrása mellett volt:
10 meghívá egész rokonságát, a király fiait, Júda minden férfiait, a király szolgáit; De Nátán prófétát és
11 Benáját és amaz erős vitézeket és Salamont, az ő atyjafiát nem hívá el. Szóla akkor Nátán Bethsabénak,
a Salamon anyjának, mondván: Nem hallottad-é, hogy Adónia, a Haggit fia uralkodik, és a mi urunk
12 Dávid nem tud róla semmit? Jövel azért, hadd adjak néked tanácsot, hogy megmentsd a te életedet, és a
13 te fiadnak, Salamonnak életét. Eredj, menj be Dávid királyhoz, és mondd ezt néki: Uram király, nemde
nem esküdtél-é meg a te szolgálóleányodnak ilyenképen: Salamon a te fiad uralkodik én utánam, és ő ül
14 az én királyi székembe? Miért uralkodik hát Adónia? És ímé mialatt még te ott a királylyal beszélsz,
15 én is bemegyek utánad, és kiegészítem a te beszédidet. És beméne Bethsabé a királyhoz a kamarába.
16 És a király igen megvénhedett vala, és a Súnemből való Abiság szolgál vala a királynak. És fejet hajta
17 Bethsabé, és meghajtá magát a királynak. És monda a király: Mit kívánsz? Felele néki Bethsabé:
Édes uram, te megesküdtél az Úrra a te Istenedre a te szolgálóleányodnak ilyenképen: Salamon a te
18 fiad uralkodik én utánam, és ő ül az én királyi székembe. És ímé mégis Adónia lett királylyá; és ímé
19 uram király te nem tudsz erről semmit. Mert áldozott ökrökkel és nagy sok kövér barmokkal bőségesen,
és vendégekké hívta a királynak minden fiait, és Abjátár papot és Joábot, a seregnek hadnagyát, csak
20 Salamont, a te szolgádat nem hívta meg. Még most te vagy, Uram, a király; az egész Izráel népének
szemei reád néznek, hogy megjelentsed nékik, kicsoda fog ülni az én uramnak, a királynak székében,
21 ő utána. De ha az én uram, a király, az ő atyáival elaluszik: akkor én és az én fiam, Salamon leszünk
22, 23 bűnösök. És ímé, mikor még a királylyal szólana, Nátán próféta megérkezék. És bejelenték a királynak,
mondván: Itt van Nátán próféta. És bemenvén a király eleibe, meghajtá magát a király előtt, arczczal a
24 földre leborulván. És monda Nátán: Uram, király, te mondottad-é: Adónia legyen én utánam a király, és
25 ő üljön az én királyi székembe? Mert ma aláment, és áldozott ökrökkel és kövér barmokkal bőségesen, és
vendégekké hívta a királynak minden fiait és a seregnek hadnagyait és Abjátár papot: és ímé ők esznek
26 és isznak ő előtte, és immár azt kiáltották: Éljen Adónia király! Engem pedig, a ki a te szolgád vagyok, és
27 Sádók papot és Benáját, a Jójada fiát, és Salamont, a te szolgádat nem hívta meg. Avagy az én uramtól,
a királytól lett-é ez a dolog, hogy nem adtad tudtára a te szolgádnak, kicsoda fogna ülni az én uramnak,
28 a királynak székiben az ő holta után? És felelvén Dávid király, monda: Hívjátok hozzám Bethsabét, a
29 ki beméne a király eleibe, és megálla a király előtt. És megesküvék a király, mondván: Él az Úr, a ki
30 megszabadította az én lelkemet minden nyomorúságból, Hogy a miképen megesküdtem néked az Úrra,
Izráel Istenére, ezt mondván: A te fiad Salamon uralkodik én utánam, és ő ül az én királyi székembe én
31 helyettem: ezt ma így meg is teszem. És fejet hajta Bethsabé, arczczal a földre leborulván, és magát
32 meghajtván a király előtt, monda: Éljen az én uram, Dávid király, mindörökké! Azután monda Dávid
király: Hívjátok hozzám Sádók papot és Nátán prófétát és Benáját, Jójadának fiát. És ezek bemenének
33 a király eleibe. És monda nékik a király: Vegyétek mellétek a ti uratoknak szolgáit, és ültessétek
34 Salamont, az én fiamat az én öszvéremre, és vigyétek alá őt Gihonba; És kenje őt ott Sádók pap és
Nátán próféta Izráelnek királyává; és fújjátok meg a harsonákat, és kiáltsátok: Éljen Salamon király!
35 És jőjjetek fel onnét ő utána; és eljövén, üljön az én királyi székembe, és ő uralkodjék én helyettem; mert
36 immár meghagytam néki, hogy ő legyen fejedelme mind Izráelnek, mind Júdának. Felele akkor Benája,
37 a Jójada fia a királynak, és monda: Ámen! így szóljon az Úr, az én uramnak a királynak Istene is. A
miképen vele volt az Úr az én urammal, a királylyal: azonképen legyen vele Salamonnal is, és magasztalja

feljebb az ő királyi székét az én uramnak, Dávid királynak királyi székénél. Aláméne azért Sádók pap 38
és Nátán próféta és Benája, a Jójada fia, a Kereteusok is és a Peleteusok, és felülteték Salamont a Dávid
király öszvérére, és alávivék őt Gihonba. És vevé Sádók pap az olajos szarút az Úr sátorából, és megkené 39
Salamont; azután kürtölnek, és az egész nép ezt kiáltá: Éljen Salamon király! És felvonult utána az 40
egész nép, és a nép sípolt és felette ujjongott, úgy hogy a föld is megrepedne kiáltásuk zajától. És Adónia 41
is meghallotta és vendégei is mind, a kik nála valának, miután a lakomát már elvégezték; és meghallá
Joáb is a kürtölés szavát, és monda: Miért e zaj és mozgás a városban? És a mikor ő még szólana, ímé 42
megérkezék Jonathán, az Abjátár pap fia. És monda Adónia: Jőjj be, mert megbízható férfiú vagy, és jó
hírt mondasz. Jonathán pedig felelvén, monda Adóniának: Igen, a mi urunk, Dávid király Salamont 43
tette királylyá, És elküldötte ő vele Sádók papot a király és Nátán prófétát, és Benáját, a Jójada fiát, a 44
Kereteusokat is és Peleteusokat, és őt a király öszvérére ülteték, És Sádók pap Nátán prófétával együtt 45
királylyá kente fel őt Gihonnál, és onnét vonulnak fel örömmel; ettől zendült meg a város. Ez az a zaj,
a melyet hallottatok. És immár be is ült Salamon az országnak királyi székibe; És a király szolgái is 46, 47
bemenének, hogy áldják a mi urunkat, Dávid királyt, mondván: Tegye az Isten a Salamon nevét híresebbé
a te nevednél, és magasztalja feljebb az ő székit a te székednél. És meghajtá magát a király az ő ágyán.
És e képen is szóla a király: Áldott az Úr, Izráel Istene, a ki adott e mai napon olyat, a ki szemeim láttára 48
helyettem üljön az én királyi székemben. Akkor megrettenének, és felkelének mindnyájan a hivatalosok, 49
a kik Adóniával valának, és kiki mind dolgára méne. De Adónia félt Salamontól, és felkészülve elfutott, 50
és megragadta az oltárnak szarvait. Hírül adák pedig Salamonnak ilyen szókkal: Ímé Adónia Salamon 51
királytól való féltében megfogá az oltárnak szarvait, ezt mondván: Esküdjék meg ma nékem Salamon
király, hogy meg nem öli az ő szolgáját fegyverrel. És monda Salamon: Ha jámbor lészen, egy hajszál 52
fejéről le nem esik a földre; de ha gonoszság találtatik ő benne, meg kell halnia. Elkülde azért Salamon 53
király, és elhozák őt az oltártól; és eljövén meghajtá magát Salamon király előtt; és monda Salamon
király: Menj el a te házadhoz.

Mikor pedig elközelgetett Dávidnak ideje, hogy meghaljon, parancsot ada Salamonnak az ő fiának, **2**
ezt mondván: Én elmegyek az egész földnek útján; erősítsd meg magad és légy férfiú. És őrizd meg 2, 3
az Úrnak a te Istenednek őrizetit, hogy az ő útain járj, és megőrizzed az ő rendeléseit, parancsolatit, és
ítéleteit, és bizonyságtételeit, a mint meg van írva a Mózes törvényében: hogy előmented legyen mind-
enekben, a melyeket cselekedéndesz, és mindenütt, valamerre fordulándasz; Hogy megteljesítse az Úr az 4
ő beszédét, melyet szólott nékem, mondván: Ha megőrizéndik a te fiaid az ő útjokat, járván én előttem
tökéletességgel, teljes szívök és teljes lelkök szerint; ezt mondván, mondom: Soha el nem fogy a férfiú
te közűled az Izráelnek királyi székiből. Azt is jól tudod, mit cselekedett én velem Joáb, a Séruja fia, 5
mit cselekedett az Izráel seregeinek két fővezérével, Abnerrel, a Nér fiával, és Amasával, a Jéter fiával,
a kiket megölt, harczi vért ontván békességnek idején, és hintett harczi vért az ő derekának övére és az
ő lábának saruira. Cselekedjél a te bölcseséged szerint, és ne engedd, hogy megőszülvén, békességgel 6
menjen a koporsóba. De a gileádbeli Barzillainak fiaival cselekedjél irgalmasságot, és legyenek a te asz- 7
talod vendégei, mert így közeledtek ők is hozzám, mikor Absolon, a te testvéred elől menekültem. És 8
ímé veled van Sémei, Gérának fia, a Bahurimbeli Benjáminita, a ki gyalázatosan szidalmazott akkor,
mikor Mahanáimba mentem; de aztán, mikor elém alájött a Jordánhoz, megesküdtem néki az Úrra, és
mondék: Nem öllek meg téged fegyverrel; Te azonban ne hagyd őt büntetés nélkűl, és mivel eszes férfiú 9
vagy, tudod, mit kelljen cselekedned vele, hogy az ő vénségét vérrel bocsássad a koporsóba. Azután el- 10
aludt Dávid az ő atyáival, és eltemették a Dávid városában. Az idő pedig, a melyben uralkodék Dávid 11
Izráelen, negyven esztendő. Hebronban uralkodék hét esztendeig, Jeruzsálemben pedig uralkodék har-
minczhárom esztendeig. Azután Salamon ült Dávidnak, az ő atyjának királyi székibe, és megerősödék 12
az ő királyi birodalma felette igen. De Adónia, a Haggit fia beméne Bethsabéhoz, a Salamon anyjához, 13
és az monda: Békességes-é a te jöveteled? Ki felele: Békességes. És monda: Beszédem volna veled. 14
Monda az: Szólj. Akkor monda Adónia: Te tudod, hogy az ország az enyém vala, és az egész Izráel 15
reám néz vala, hogy én uralkodjam; de elvették az ország tőlem, és lőn az én atyámfiáé, mert az Úrtól
adattaték néki. Most egy kérést kérek tőled, ne szégyenítsd meg orczámat. Az pedig monda: Beszélj! 16
És monda: Beszélj, kérlek Salamon királylyal; mert ő a te kérésedet meg nem veti, hogy adja nékem a 17
Súnemből való Abiságot feleségűl. Felele Bethsabé: Jól van, majd szólok melletted a királynak. És 18, 19
beméne Bethsabé Salamon királyhoz, hogy beszéljen vele Adónia érdekében; és felkele a király, és elébe
menvén meghajtá magát előtte, és leüle királyi székibe; és széket tétete a király anyjának, hogy üljön
az ő jobbkeze felől. És monda Bethsabé: Egy kis kérést kérek tőled, ne szégyenítsd meg orczámat. És 20
monda néki a király: Kérj édes anyám; mert nem szégyenítem meg orczádat. Monda ő: Adassék a Sú- 21

22 nemből való Abiság Adóniának, a te testvérednek feleségűl. Akkor felele Salamon király, és monda az
ő anyjának: De miért kéred te a Súnembeli Abiságot Adóniának? Kérjed néki az országot is; mert ő az
23 én bátyám, és vele egyetért Abjátár pap, és Joáb, a Séruja fia. És megesküvék Salamon király az Úrra,
mondván: Úgy cselekedjék velem az Isten, és úgy segéljen, hogy Adónia a saját élete ellen szólotta ezt
24 a beszédet! Most azért él az Úr, a ki megerősített engem és ültetett engem az én atyámnak, Dávidnak
királyi székibe, és a ki házat szerzett nékem, a mint megmondotta volt: ma Adóniának meg kell halnia!
25, 26 Elküldé azért Salamon király Benáját, a Jójada fiát, a ki levágá őt, és meghala. Abjátár papnak pedig
monda a király: Menj el Anathótba, a te jószágodba, mert halálnak fia vagy; de ma meg nem öletlek,
mivel te hordoztad az Úr Istennek ládáját Dávid, az én atyám előtt, és mivel az én atyámnak minden
27 nyomorúságaiban részes voltál. És kiűzé Salamon Abjátárt, hogy ne legyen az Úrnak papja, hogy betel-
28 jesedjék az Úrnak beszéde, a melyet szólott vala az Éli háza felől Silóban. És eljutott ez a hír Joábhoz,
mert Joáb Adóniához hajlott vala, noha azelőtt nem hajlott vala Absolonhoz, és elfuta Joáb az Úrnak
29 sátorába, és megfogá az oltárnak szarvait. Hírül adák pedig Salamon királynak, hogy Joáb az Úrnak
sátorához futott, és ímé az oltár mellett áll. Ekkor elküldé Salamon Benáját, a Jójada fiát, mondván:
30 Menj el, vágd le őt. Mikor pedig Benája az Úrnak sátorához ért, monda néki: Ezt mondja a király: Jőjj
ki. Kinek felele Joáb: Nem, itt akarok meghalni. És megvivé Benája a királynak e dolgot, mondván: Így
31 szólott Joáb és így felelt nékem. És monda néki a király: Cselekedjél úgy, a mint szólott; vágd le őt és
32 temesd el, hogy elvedd az ártatlan vért, a melyet kiontott Joáb, én rólam és az én atyámnak házáról. És
fordítsa az Úr az ő fejére az ő vérét, a miért nálánál igazabb és jobb két férfira támadott, és megölé őket
fegyverrel az én atyámnak, Dávidnak tudta nélkül, tudniillik Abnert, Nérnek fiát, az Izráel seregének
33 fővezérét és Amasát, Jéternek fiát, Júda vitézeinek fővezérét. Ezeknek a vére térjen Joáb fejére és az
ő magvának fejére mindörökké: Dávidnak pedig és az ő magvának és az ő házának és királyi székének
34 békessége legyen az Úrtól mindörökké. És elméne Benája, a Jójada fia, és reá rohanván megölé őt; és
35 eltemették az ő házában, a pusztában. Rendelé pedig a király a Jójada fiát ő helyette a sereg fölé, és
36 Sádók papot rendelé a király Abjátár helyett. És elkülde a király, és magához hivatá Sémeit, és monda
37 néki: Építs házat magadnak Jeruzsálemben és lakjál ott; és onnét ne menj ki se ide, se tova. Mert
valamely nap kimenéndesz, és áltamenéndesz a Kidron patakján, tudd meg, hogy meg kell halnod, a te
38 véred lészen tennen fejeden. És monda Sémei a királynak: Tetszik nékem e beszéd; a miképen szólott
39 az én uram, a király, a képen cselekeszik a te szolgád; és sok ideig lakék Sémei Jeruzsálemben. Lőn
azonban három esztendő mulva, hogy Sémeinek két szolgája elszökött Ákishoz, Maaka fiához, a Gáthbeli
40 királyhoz; és hírül adák Sémeinek, mondván: Ímé a te szolgáid Gáthban vannak. Ekkor felkelt Sémei,
és megnyergelé szamarát, és elméne Gáthba Ákishoz, hogy megkeresse az ő szolgáit. Oda érvén Sémei,
41 meghozá szolgáit Gáthból. Hírül adák pedig Salamonnak, hogy elment Sémei Jeruzsálemből Gáthba,
42 és haza jött. Akkor elkülde a király, és magához hivatá Sémeit, és monda néki: Nemde nem esküvéssel
kényszerítettelek-é téged az Úrra, és bizonyságot tettem néked, ezt mondván: Valamely napon kimenén-
desz, s ide s tova menéndesz, bizonynyal tudjad, hogy meghalsz; és azt mondád nékem: Tetszik e beszéd,
43 megértettem. Miért nem tartottad hát meg az Úr előtt való esküvést, és a parancsolatot, a melyet néked
44 parancsoltam? Monda annakfelette a király Sémeinek: Te tudod mindazt a gonoszságot, a melyről a te
szíved bizonyság, és a melyet atyámmal Dáviddal cselekedtél: az Úr most mindazt a gonoszságot a saját
45 fejedre fordította. Salamon király pedig áldott lészen, és Dávidnak királyi széke lészen állandó az Úr
46 előtt mindörökké. És parancsola a király Benájának, a Jójada fiának, a ki elméne, és levágá Sémeit, és
meghala. És az ország megerősödék Salamon kezében.

3 Sógorságot szerze azután Salamon a Faraóval, az Égyiptombeli királylyal; és elvevé a Faraó leányát,
és hozá Dávidnak városába, míg elvégezé az ő házának és az Úr házának építését és Jeruzsálemnek kő-
2 falát köröskörűl. De a nép áldozik vala a magas helyeken; mert nem építtetett vala ház az Úr nevének
3 mind ez ideig. Szereté pedig Salamon az Urat, járván Dávidnak az ő atyjának parancsolatiban, kivéve,
4 hogy a magas helyeken áldozott, és ott tömjénezett. És mikor Gibeonba ment a király, hogy ott áldozzék,
5 mert ott volt a nagy magaslat, és Salamon azon az oltáron áldozott égőáldozatul ezer barmot: Megje-
lenék Gibeonban az Úr Salamonnak azon éjjel álmában, és monda az Isten: Kérj, a mit akarsz, hogy
6 adjak néked. És monda Salamon: Te a te szolgáddal, az én atyámmal, Dáviddal nagy irgalmasságot
cselekedtél, a miképen ő is járt előtted híven, igazán és hozzád egyenes szívvel, és megtartottad néki ezt
a nagy irgalmasságot, hogy néki fiat adtál, a ki az ő királyi székében ül, a mint e mai napon megtetszik.
7 És most, óh én Uram Istenem, te tetted a te szolgádat királylyá, Dávid az én atyám helyett. Én pedig
8 kicsiny gyermek vagyok, nem tudok kimenni és bejönni. És a te szolgád a te néped között van, a melyet

te magadnak választottál, nagy nép ez, a mely meg nem számláltathatik, meg sem írattathatik a sokaság miatt. Adj azért a te szolgádnak értelmes szívet, hogy tudja ítélni a te népedet, és tudjon választást 9
tenni a jó és a gonosz között; mert kicsoda kormányozhatja ezt a te nagy népedet? És tetszék e beszéd az 10
Úrnak, hogy Salamon ilyen dolgot kért. Monda azért az Isten néki: Mivelhogy ezt kérted tőlem, és nem 11
kértél magadnak hosszú életet, sem nem kértél gazdagságot, sem pedig nem kérted a te ellenségidnek lelkét; hanem bölcseséget kértél az ítélettételre: Ímé a te beszéded szerint cselekszem; ímé adok néked 12
bölcs és értelmes szívet, úgy hogy hozzád hasonló nem volt te előtted, és utánad sem támad olyan, mint te. Sőt még a mit nem kértél, azt is megadom néked, gazdagságot és dicsőséget: úgy hogy a királyok 13
között nem lesz hozzád hasonló senki minden te idődben. És ha az én útaimon járándasz, megőrizvén 14
az én végzéseimet és parancsolatimat, a miképen járt a te atyád Dávid: meghosszabbítom életed idejét. És mikor felserkent Salamon, ímé álom volt. És méne Jeruzsálembe, és álla az Úr szövetségének ládája 15
elé, és áldozék egészen égőáldozatokat, és készíte hálaáldozatokat, és szerze nagy lakomát minden szolgáinak. Abban az időben jött a királyhoz két parázna asszony, és megálla ő előtte. És monda az egyik 16, 17
asszony: Kérlek uram, én és ez az asszony egy házban laktunk, és szültem ő nála abban a házban. És 18
harmadnappal az én szülésem után, ez az asszony is szült, és együtt valánk, senki idegen nem volt velünk a házban, hanem csak mi ketten valánk abban a házban. És ennek az asszonynak éjszaka meghalt a 19
fia: mert ráfeküdt. És felkelt éjfélkor, és elvitte az én fiamat mellőlem, mert a te szolgálóleányod aludt, 20
és azt maga mellé fekteté, míg az ő meghalt fiát én mellém fektette. Mikor pedig hajnalban felkeltem, 21
hogy megszoptassam az én fiamat: ímé, megholt; de reggel jól megnézegetvén, látám, hogy az nem az én fiam, a kit én szültem. Monda pedig a másik asszony: Nem úgy van, az én fiam az, a ki él, a te fiad pedig 22
az, a ki meghalt. Amaz viszont monda: Nem, hanem a te fiad az, a ki meghalt, és az én fiam az, a ki él. És ekképen versengettek a király előtt. Akkor monda a király: Ez azt mondja: Ez az én fiam, a ki él, 23
és a te fiad az, a ki meghalt; amaz meg ezt mondja: Semmiképen nem, hanem a te fiad az, a ki meghalt, és az én fiam az, a ki él. És monda a király: Hozzatok nékem kardot! És mikor oda hozák a kardot a 24
király elé, Monda a király: Vágjátok két részre az eleven gyermeket, és adjátok az egyik részt egyiknek, 25
a másikat pedig a másiknak. Ekkor monda az az asszony, a kié vala az élő gyermek, a királynak, mert 26
megindult szíve gyermekén: Kérlek, uram, adjátok néki az élő gyermeket, és ne öljétek meg őt. A másik pedig azt mondja vala: Se enyim, se tied ne legyen; vágjátok ketté. Akkor felele a király, és monda: 27
Adjátok amannak az élő gyermeket, és meg ne öljétek azt, mert az az ő anyja. És mikor hallotta az 28
egész Izráel ezt az ítéletet, a melyet tett vala a király, félék a királynak orczáját, mert látták, hogy Isten bölcsesége van az ő szívében az ítélettételre.

És lőn Salamon király az egész Izráel felett királylyá. Ezek valának pedig az ő főemberei: Azária, **4**, 2
Sádók papnak fia. Elihóref és Ahija, Sisának fiai íródeákok, Jósafát, az Ahilud fia, emlékíró vala. És 3, 4
Benája, a Jójada fia, a sereg hadnagya; Sádók pedig és Abjátár papok. És Azáriás, a Nátán fia, a tiszt- 5
tartók előljárója; és Zábud, a Nátán fia, főtanácsos és a király barátja. És Ahisár udvarbíró; Adónirám 6
pedig, az Abda fia, kincstartó. Vala pedig Salamonnak tizenkét tiszttartója az egész Izráelen, a kik el- 7
látták a királyt és az ő háznépét: esztendőnként mindeniknek egy hónapig kellett az ellátásról gondot viselnie. És ezek azoknak neveik: Húrnak fia az Efraim hegyén. Dékernek fia Mákásban, Sahálbim- 8, 9
ban, Béth-Sémesben és Elonban és Béth-Hanánban. Hésednek fia Arúbotban, ő hozzá tartozott Sóko és 10
Héfer egész földe. Abinádáb fiaié volt Dór egész határa. A Salamon leánya, Táfát, vala néki felesége. 11
Bahana, az Ahilud fia, bírja vala Taanákot és Megiddót és egész Béth-Seánt, mely Sartána mellett vala 12
Jezréel alatt, Béth-Seántól fogva mind Abela Méholáig és mind Jokméámon túl. Gébernek fia, Rámóth 13
Gileádban: övé valának Jáirnak, a Manasse fiának falui, melyek Gileádban valának; az övé volt az Argób tartománya, mely Básánban vala, hatvan nagy város kőfallal és érczzárokkal megerősítve. Ahinádáb, 14
Iddó fia Mahanáimban. Ahimaás Naftaliban; a Salamon leányát, Bosmátát vevé magának feleségűl ő is. 15
Bahana, Khúsai fia, Áserben és Alóthban. Jósafát, Paruákh fia, Issakhárban. Simei, Éla fia, Benjámin- 16, 17, 18
ban. Géber, Uri fia, a Gileád földében, Sihonnak, az Emoreus királyának földében, és Ógnak, a Básánbeli 19
királynak földében; és ez egy tiszttartó bírja vala azt a földet. És Júda és Izráel megsokasodott, olyan 20
sok volt, mint a tenger mellett való fövény, és ettek, ittak és vigadtak. Salamon pedig uralkodék min- 21
den országokon a folyóvíztől fogva egész a Filiszteusok földéig és Égyiptomnak határáig, és ajándékokat hoznak vala, és szolgálnak vala Salamonnak, életének minden idejében. És Salamon eledele naponként 22
ez vala: harmincz véka zsemlyeliszt és hatvan véka közönséges liszt; Tíz hizlalt ökör, húsz füvön járt 23
ökör és száz juh; a szarvasokon, őzeken, bivalokon és hízlalt madarakon kivűl. Mert ő uralkodék minden 24
helyeken a folyóvizen túl Thifsától fogva egész Gázáig; minden királyokon, a kik a folyóvizen túl valának; és békessége volt néki minden alattvalóitól köröskörűl. És lakozék Júda és Izráel bátorsággal, kiki mind 25

26 az ő szőlőtője és fügefája alatt, Dántól fogva Bersebáig, Salamonnak minden idejében. És Salamonnak
27 volt negyvenezer szekérbe való lova az istállókban, és tizenkétezer lovagja. És ezek a tiszttartók ellátták
Salamon királyt és mindazokat, a kik a Salamon király asztalánál valának, kiki az ő hónapján, minden
28 fogyatkozás nélkül. Azután árpát és szalmát is hoztak a lovaknak és a paripáknak arra a helyre, a hol a
29 király volt, kiki az ő rendelete szerint. És az Isten adott bölcseséget Salamonnak és igen nagy értelmet
30 és mély szívet, mint a fövény, mely a tenger partján van. Úgy hogy a Salamon bölcsesége nagyobb volt,
31 mint a napkelet minden fiainak bölcsesége és Égyiptomnak egész bölcsesége. Sőt bölcsebb volt minden
embereknél, még az Ezráhita Ethánnál is és Hémánnál, Kálkólnál és Dardánál, a Máhol fiainál; és híre
32 neve vala minden nemzetségek között köröskörűl. És szerze háromezer példabeszédet, és az ő énekeinek
33 száma ezer és öt volt. Szólott a fákról is, a Libánon czédrusfájától az izsópig, a mely a falból nevekedik
34 ki; és szólott a barmokról, a madarakról, a csúszó-mászó állatokról és a halakról is. És jőnek vala minden népek közül, hogy hallgassák a Salamon bölcseségét; a földnek minden királyaitól, a kik hallották vala az ő bölcseségét.

5 És Hírám, Tírus királya elküldé az ő szolgáit Salamonhoz, mikor meghallotta, hogy őt kenték királylyá az ő atyja helyett; mert Hírám szerette Dávidot teljes életében. És külde Salamon Hírámhoz, ezt
2 izenvén néki: Te tudod, hogy Dávid az én atyám nem építhete házat az Úrnak az ő Istenének nevének
3 a háborúk miatt, a melyekkel őt körülvették vala, mígnem az Úr az ő lábainak talpa alá vetette azokat; De most az Úr az én Istenem nékem nyugodalmat adott mindenfelől, úgy hogy semmi ellenségem
4 és senkitől semmi bántásom nincs. Ímé azt gondoltam magamban, hogy házat építek az Úrnak az én
Istenemnek nevének, a miképen szólott az Úr Dávidnak, az én atyámnak, ezt mondván: A te fiad, a kit
5 helyetted ültetek a te királyi székedbe, ő építi meg azt a házat az én nevemnek. Most azért parancsold
meg, hogy vágjanak nékem czédrusfákat a Libánonon. Az én szolgáim is együtt lesznek a te szolgáiddal; a te szolgáidnak pedig jutalmát megadom néked mind a szerint, a mit mondándasz; mert tudod,
6 hogy nincsen mi közöttünk olyan ember, a ki a favágáshoz úgy értene, mint a Sídonbeliek. Mikor azért
meghallotta Hírám a Salamon izenetét, igen megörült, és monda: Áldott legyen e mai napon az Úr, a
7 ki Dávidnak bölcs fiat adott e nagy népen. És elkülde Hírám Salamonhoz, ezt izenvén: Megértettem a
mi felől küldöttél hozzám; én megteszem minden kívánságodat mind a czédrusfákra, mind a fenyőfákra
8 nézve. Az én szolgáim a Libánonról aláviszik a tengerre a fákat; én pedig azokat tutajokra rakatván, a
tengeren addig a helyig vitetem, a melyet te megizentetsz nékem, és azokat ott kihányatom, és te vitesd
9 el. Te pedig abban teljesítsd kívánságomat, hogy adj eledelt az én háznépemnek. Ada azért Hírám Sala-
monnak czédrusfákat és fenyőfákat, minden kívánsága szerint. Salamon pedig ada Hírámnak húszezer
véka búzát az ő háznépének táplálására, és húszezer kórus sajtolt olajat. Ezt adja vala Salamon Hírám-
10 nak esztendőről-esztendőre. Az Úr azért bölcseséget ada Salamonnak, a mint megmondotta vala néki;
11 és békesség lőn Hírám és Salamon között, és ők szövetséget tőnek egymással. Salamon király pedig
12 robotosokat szedete az egész Izráelből; és harmincz ezer ember lőn robotossá. A kiket aztán elkülde a
Libánonra, minden hónapra tíz-tízezer embert egymás után. Egy hónapig a Libánon hegyén valának,
13 két hónapig az ő házoknál. Adónirám vala pedig a robotosok feje. Ezenkívül Salamonnak hetvenezer
14 teherhordója, és nyolczvanezer kővágója volt a hegyen, A pallérok fejedelmein kivűl, a kikre Salamon a
munkának igazgatását bízta volt, a kik háromezeren és háromszázan valának, a kik a munkálkodó né-
15 pet szorgalmaztatták. És megparancsolá a király, hogy nagy és drága köveket vágjanak ki, nevezetesen
16 faragott köveket a ház fundamentomául. Melyeket kifaragának a Salamon kőmívesei és a Hírám ácsai
és a Gibleusok; és elkészíték a fákat és a köveket a ház építéséhez.

6 És megépítteték az Úrnak háza az Izráel fiainak Égyiptom földéből való kijövetele után a négyszáz-
nyolczvanadik esztendőben, Salamon Izráel felett való uralkodásának negyedik esztendejében, a Zif hó-
2 napban, mely második hónap. És a ház, a melyet Salamon király az Úrnak építe, hatvan sing hosszú,
3 húsz sing széles és harmincz sing magas volt. És egy tornácz vala a ház temploma előtt, a melynek
a hossza húsz sing volt, a háznak szélessége szerint; a szélessége pedig tíz sing volt a ház hosszában.
4, 5 És építe a házon ablakokat is lezárt rostélyzattal. És építe a ház falaira emeleteket köröskörűl, a ház
6 falai körűl a szent helyen és a szentek szentjén, és készíte mellék helyiségeket körűl. Az alsó emelet
belső szélessége öt sing, a középső szélessége hat sing és a harmadik szélessége hét sing volt, és bemélyedéseket építe a ház körűl kívülről, hogy az emeletek gerendái ne nyúljanak be a ház falaiba. Mikor
7 pedig a ház építtetett, a kőbányának egészen kifaragott köveiből építtetett, úgy hogy sem kalapácsnak,
8 sem fejszének, sem valami egyéb vasszerszámnak pengése nem hallattatott a háznak felépítésénél. Az
alsó emelet középső mellékhelyiségéhez egy ajtó vezetett a ház jobb oldalán, és egy csiga-grádics vitt fel
9 a középső emeletbe, és a középsőből a harmadikba. Megépíté ekként azt a házat és elvégezé, és befedé a

házat gerendákkal és czédrusfadeszkákkal. És megépíté az emeleteket az egész ház körül, a melyeknek 10
magasságok öt-öt sing volt, és a házhoz czédrusfagerendákkal ragasztattak. És lőn az Úrnak beszéde 11
Salamonhoz, ezt mondván: Ez ama ház, a melyet te építesz: Ha az én rendelésimben jársz, és az én íté- 12
letim szerint cselekszel, és megtartod minden én parancsolatimat, azokban járván: Én is bizonyára megerősítem veled az én beszédemet, a melyet szólottam Dávidnak, a te atyádnak; És az Izráel fiai között 13
lakozom, és nem hagyom el az én népemet, az Izráelt. Megépíté azért Salamon azt a házat, és elvégezé 14
azt. És megbéllelé a ház falait belől czédrusfával, a ház padlózatától egészen a padlásig beborítá belől 15
fával; a ház padlózatát pedig beborítá fenyődeszkákkal. És építe a ház hátulján egy húsz sing hosszú 16
czédrusfa falat a padlózattól egész a padlásig, és építé azt a ház hátulsó részének: szentek-szentjének.
Az előtte való szenthely hossza negyven sing volt. Belülről az egész ház merő czédrus volt, kivésett sár- 17, 18
tökökkel és kinyílt virágbimbókkal, úgy hogy semmi kő ki nem látszott. És a szentek-szentjét építé a ház 19
belső részében, hogy abba helyheztesse az Úr szövetségének ládáját. A szentek-szentje belső részének a 20
hossza vala húsz sing, a szélessége is húsz sing, a magassága is húsz sing, és beborítá azt finom aranynyal; az oltárt is beborítá czédrusdeszkákkal. És Salamon beborította a házat belől finom aranynyal, és 21
arany lánczot vont a belső rész előtt, a melyet szintén bevont aranynyal. Úgy, hogy az egész ház be volt 22
vonva merő aranynyal, sőt az oltárt is, a mely a szentek-szentje előtt volt, egészen beborítá aranynyal.
És csinált a szentek-szentjébe két tíz sing magas Kérubot olajfából. És öt sing volt az egyik Kérub szár- 23, 24
nya, és öt sing a másik Kérub szárnya is, úgy, hogy az egyik szárnya végétől, a másik szárnya végéig tíz
sing vala. A másik Kérub is tíz sing volt; és mind a két Kérubnak mind a mértéke, mind a faragása egy 25
vala; Úgy, hogy az egyik Kérub magassága tíz sing, és ugyanannyi a másik Kérubé is. És helyhezteté 26, 27
a Kérubokat a ház belsejébe, és a mint a Kérubok kiterjesztették szárnyukat, az egyiknek szárnya a ház
egyik falát, a másik Kérub szárnya pedig a másik falát érte; de a ház közepén összeért egyik szárny a
másikkal. És beborítá a Kérubokat aranynyal. És a ház összes falain köröskörűl kivűl és belől Kérubo- 28, 29
kat, pálmafákat és kinyilt virágokat metszetett ki. És beborítá még a ház padlóját is aranynyal kivűl és 30
belől. És a szentek-szentjének bemenetelén csinála ajtót olajfából, az ajtófélfák kiszögellése egy ötödrész 31
volt; És két ajtószárnyat olajfából, és metszete reájok Kérubokat, pálmafákat és kinyilt virágokat, és 32
beborítá azokat aranynyal; a Kérubokat is és a pálmafákat is megaranyoztatá. E képen csinált a temp- 33
lom szenthelyénél is négyszegletű ajtófélfákat olajfából. És csinált két ajtót cziprusfából, és az egyik 34
ajtón is két forgó ajtószárny volt, a másik ajtón is két forgó ajtószárny. És metszete azokra Kérubokat 35
és pálmafákat és kinyilt virágokat, és beborítá aranynyal, rá alkalmaztatva azt a metszésre. Azután 36
felépíté a belső pitvart három rend faragott kőből és egy rend czédrusgerendából. Az ő uralkodásának 37
negyedik esztendejében fundáltaték az Úrnak háza Zif hónapban. És a tizenegyedik esztendőben, Búl 38
havában, (mely a nyolczadik hónap) végezteték el a ház, minden dolga és rendje szerint. És így építé azt
hét esztendeig.

Azután a maga házát építé Salamon tizenhárom esztendeig, a mely alatt elvégezé az ő házát egészen. **7**
Megépíté a Libánon erdő házát is, melynek hossza száz sing vala, szélessége ötven sing, magassága har- 2
mincz sing; építé azt négy rend czédrusoszlopon és az oszlopokon czédrusgerendák valának. És bepadlá 3
czédrusdeszkákkal felül a gerendák felett, melyek valának negyvenöt oszlopon, mindenik renden tizenöt.
És három rend ablak rajta egymással átellenben, három három ellenében. És mind az ajtók és azoknak 4, 5
oldalfái négyszögűek valának az ablakokkal együtt, és egyik ablak a másiknak átellenébe volt mind a három renden. És építé az oszlopcsarnokot, a melynek hossza ötven sing és szélessége harmincz sing volt; 6
és egy tornáczot ez elé, és oszlopokat és vastag gerendákat ezek elé. És építé a trón-termet, a hol ítélt, a 7
törvényházat, a melyet czédrusfával bélelt meg a padlózattól fogva fel a padlásig. Azután a saját házát 8
építé, a melyben ő maga lakott, a másik udvarba befelé a teremtől, hasonlóan a másikhoz, és építe egy
házat a Faraó leányának is, a kit feleségűl vett Salamon, hasonlót e teremhez. Mindezek drága kövek- 9
ből voltak, mérték szerint kifaragva, fűrészszel metszve minden oldalról, a fundamentomtól a tetőzetig,
kivűl is mind a nagy pitvarig. Még a fundamentom is drága és nagy kövekből volt: tíz singnyi kövekből 10
és nyolcz singnyi kövekből. És ezeken felül voltak a mérték szerint faragott drága kövek és czédrusfák. 11
És a nagy pitvarban köröskörűl, három sor faragott kő és egy sor faragott czédrusgerenda volt, épen mint 12
az Úr házának belső pitvara és a ház tornácza. És elkülde Salamon király, és elhozatá Hírámot Tírusból. 13
Ez egy özvegy asszonynak volt a fia a Nafthali nemzetségéből; az ő atyja pedig Tírusbeli rézmíves ember 14
vala; és ez teljes vala bölcseséggel, értelemmel és tudománnyal, hogy tudna csinálni mindenféle mívet
rézből. Ki mikor Salamon királyhoz jött, minden mívet megcsinála néki. És formála két réz oszlopot, az 15
egyik oszlop magassága tizennyolcz sing volt, és tizenkét sing zsinór éri vala át mind a két oszlopot. És 16

készíte két gömböt érczből öntve, hogy azokat az oszlopok tetejére tegye, és öt sing magas volt az egyik
17 gömb és öt sing magas volt a másik gömb. Reczés mívű hálók, lánczmívű zsinórok voltak a gömbökön,
18 a melyek az oszlopok tetején valának; hét volt az egyik gömbön, és hét volt a másik gömbön is. És
megkészíté az oszlopokat, és két sor diszítést tett köröskörűl az egyik hálón, hogy befedje a gömböket, a
19 melyek az oszlopfőkön voltak; és így csinálá a másik gömböt is. És a gömbök, a melyek a tornáczban
20 lévő oszlopok tetején voltak, liliom formájuak voltak, négy singnyiek. Gömbök voltak a két oszlopon,
felül, közel a kidomborodáshoz, a mely a háló mellett volt. És kétszáz gránátalma volt sorban köröskörűl
21 a második gömbön. És felállítá az oszlopokat a templom tornáczában; és felállítá a jobb oszlopot, és
22 nevezé annak nevét Jákinnak, és felállítá a bal oszlopot, és nevezé annak nevét Boáznak. És az oszlopok
23 tetején liliomok formáltattak vala. És ilyen módon végezteték el az oszlopok míve. És csinála egy öntött
tengert, mely egyik szélétől fogva a másik széléig tíz sing volt, köröskörűl kerek, és öt sing magas, és a
24 kerületit harmincz sing zsinór érte vala körűl. Valának pedig a peremén alól köröskörűl formáltatva
apró sártökök; tíz-tíz mindenik singben az egész tenger körűl, az ilyen sártököcskék két renddel valának
25 öntve köröskörűl a maga öntésében. És tizenkét ökrön állott, három északra fordulva, három nyugotra,
26 három délre és három naptámadatra, és a tenger fölül rajtok, hátok pedig mind befelé. És a vastag-
sága egy tenyérnyi volt, és a pereme olyan, mint a pohár ajaka, vagy a liliom virága, és kétezer báth fért
27 bele. És készíte tíz ércz-talpat, mindegyik talpat négy sing hosszúra, és négy sing szélesre, és három
28 sing magasra. És e talpak így voltak csinálva: oldalaik voltak, és az oldalak a szélpártázatok között
29 voltak. És az oldalakon, a melyek a pártázatok között voltak, oroszlánok, ökrök és Kérubok voltak, és
a pártázatokon felül is ekként; az oroszlánok és ökrök alatt pedig czifrázatok voltak bevésett munkával.
30 És mindenik talpnak négy-négy réz kereke és réz tengelye volt, és a négy szegleten támaszok voltak; a
31 mosdómedenczén alul voltak e támaszok öntve, és mindegyiknek oldalán czifrázatok. És a szája az ő
kerekded fészkének belső részétől fogva oda felfelé egy singnyi volt, és a fészeknek szája kerekded vala,
oszlopformára csinálva, másfél singnyi széles, és szájánál is szép metszések valának, és azoknak pártáza-
32 tai négyszögűek valának nem gömbölyűek. És négy kerék volt a pártázatok alatt, és a kerekek tengelyei
33 a talphoz voltak erősítve, és mindenik keréknek magassága másfél sing vala. És e kerekek hasonlók va-
lának a szekérnek kerekeihez, csakhogy a tengelyeik, kerékagyaik, küllőik, talpaik mind öntve valának.
34, 35 És négy vállacskát csinált mindenik talp négy szegletén; magából a talpból jöttek ki a vállacskák. És a
talp tetején fél singnyi kerekded magasság volt köröskörűl, és a talp tetején voltak annak tartókezei és
36 pártázatai a maga öntéséből. Metsze pedig annak tábláira, tartókezeire, pártázataira Kérubokat, oros-
37 lánokat és pálmafákat: mindeniknek az üres helye szerint, és koszorút köröskörűl. Így készítette a tíz
38 talpat egy öntésből, egy mérték és forma szerint. És csinála tíz mosdómedenczét is rézből, és mindenik
mosdómedenczébe negyven báth fér vala; és mindenik mosdómedencze négy singnyi vala, és a tíz talp
39 mindenikén egy-egy mosdómedencze vala. És helyhezteté a talpak ötét a ház jobbfelől való részére, és
ötét a ház balfelől való részére; a tengert pedig helyhezteté a ház jobbrésze felől naptámadatra dél elle-
40 nébe. És készített Hírám még üstöket, lapátokat és medenczéket, és elvégezé az egész munkát, a melyet
41 Salamon királynak csinált az Úr házához; Tudniillik a két oszlopot és a kerek gömböket, a melyek a
két oszlop tetejére tétettek, és a két hálót a két kerek gömb befedezésére, a melyek az oszlopok tetejére
42 tétettek. És a négyszáz gránátalmát a két hálóra; két rend gránátalmát minden hálóba, és két kerekded
43 gömb befedezésére, a melyek valának az oszlopok tetején; A tíz talpat és a talpakra való tíz mosdóme-
44, 45 denczét; Az egyik tengert és a tizenkét ökröt a tenger alá; Fazekakat, lapátokat és medenczéket. És
mindezek az edények, a melyeket Hírám Salamon királynak az Úr háza számára készített, csiszolt réz-
46, 47 ből voltak. A Jordán völgyében önteté ezeket a király az agyagos földben, Sukhót és Sártán között. És
48 mindezeket az edényeket Salamon méretlen hagyá, a réznek felettébb való sokasága miatt. És meg-
csináltata Salamon minden egyéb felszerelést is, mely az Úr házához szükséges volt: az arany oltárt, az
49 arany asztalt, melyen a szent kenyerek állottak. És a gyertyatartókat színaranyból, ötöt jobbfelől és ötöt
50 balfelől a szentek-szentje elé, és arany virágokat, lámpákat és hamvvevőket. Azután csészéket, késeket,
medenczéket, tömjénezőket és serpenyőket színaranyból, sőt a belső ház, a szentek-szentje és a szenthely
51 ajtainak sarkait is mind aranyból. És ilyenképen elvégezteték az egész mű, a melyet Salamon király
csinála az Úrnak házához. És bevivé Salamon az ő atyjától Dávidtól az Istennek szentelt jószágot, az
ezüstöt, aranyat és az edényeket, és azokat is az Úr házának kincsei közé tevé.

8 Akkor összegyűjté Salamon az Izráel véneit és a nemzetségeknek minden fejeit, az Izráel fiai atyja-
iknak fejedelmeit Salamon királyhoz Jeruzsálembe, hogy az Úr szövetségének ládáját felvigyék a Dávid
2 városából, mely a Sion. És felgyűlének Salamon királyhoz az Izráel minden férfiai az Ethánim havában,

az ünnepen; ez a hetedik hónap. Mikor pedig eljöttek mindnyájan az Izráel vénei: felvevék a papok a 3
ládát, És felvivék az Úr ládáját, a gyülekezetnek sátorát, és mind a szent edényeket, melyek valának 4
a sátorban, és felvivék azokat a papok és a Léviták. És Salamon király és az Izráel egész gyüleke- 5
zete, a mely ő hozzá gyűlt, megyen vala ő vele a láda előtt, áldozván juhokkal és ökrökkel, melyek meg
sem számláltathatnának, sem pedig meg nem írattathatnának a sokaság miatt. És bevivék a papok az 6
Úr szövetségének ládáját az ő helyére a ház belső részébe, a szentek-szentjébe, a Kérubok szárnyai alá.
Mert a Kérubok kiterjesztik vala szárnyaikat a láda helye felett, és befedik vala a Kérubok a ládát és 7
annak rúdjait felülről. És a rudak olyan hosszúak voltak, hogy azok vége látható volt a szenthelyen a 8
szentek-szentjének első része felől; azonban kivűl nem voltak láthatók; és ott vannak mind e mai napig.
És nem volt egyéb a ládában, mint csak a két kőtábla, a melyeket Mózes a Hórebnél helyezett bele, mikor 9
az Úr szövetséget kötött az Izráel fiaival, mikor kijövének Égyiptom földéből. Mikor pedig kijöttek a 10
papok a szenthelyből: köd tölté be az Úrnak házát, Úgy, hogy meg sem állhattak a papok az ő szolgálat- 11
jokban a köd miatt; mert az Úr dicsősége töltötte vala be az Úrnak házát. Akkor monda Salamon: Az 12
Úr mondotta, hogy ő lakoznék ködben. Építve építettem házat néked lakásul; helyet, a hol örökké lak- 13
jál. Azután megfordult a király, és megáldá az Izráel egész gyülekezetét; és az Izráel egész gyülekezete 14
felállott. És monda: Áldott legyen az Úr, Izráelnek Istene, a ki szólott az ő szája által Dávidnak, az én 15
atyámnak; és azt az ő hatalmasságával beteljesítette, mondván: Attól a naptól fogva, a melyen kihoz- 16
tam az én népemet, az Izráelt Égyiptomból, soha nem választottam egyetlen várost sem az Izráel minden
nemzetségei közül, hogy ott nékem házat építenének, a melyben lenne az én nevem; hanem csak Dávidot
választottam, hogy ő legyen az én népem, Izráel felett. És ámbár az én atyám Dávid már elvégezte volt, 17
hogy ő épít házat az Úrnak, Izráel Istene nevének; De az Úr azt mondá Dávidnak, az én atyámnak: 18
Azt, hogy arra gondoltál, hogy az én nevemnek házan építs, jól cselekedted, hogy szívedben ezt végezted;
Mégis nem te építesz házat nékem, hanem a te fiad, a ki a te ágyékodból származik, az épít házat az én 19
nevemnek. És beteljesíté az Úr az ő beszédét, a melyet szólott; mert felkelék az én atyám, Dávid helyett, 20
és ülék az Izráel királyi székibe, a miképen megmondotta vala az Úr, és megépítém a házat az Úr, Izráel
Istene nevének. És helyet szerzettem ott a ládának, a melyben az Úrnak szövetsége vagyon, a melyet 21
szerzett a mi atyáinkkal, mikor kihozta őket Égyiptom földéből. És oda állott Salamon az Úr oltára elé, 22
az Izráel egész gyülekezetével szembe, és felemelé kezeit az ég felé. És monda: Uram, Izráel Istene! 23
nincsen hozzád hasonló Isten, sem az égben ott fenn, sem a földön itt alant, a ki megtartod a szövetséget
és az irgalmasságot a te szolgáidnak, a kik te előtted teljes szívvel járnak; A ki megtartottad azt, a mit 24
a te szolgádnak, Dávidnak, az én atyámnak szólottál; mert magad szólottál néki, és a te hatalmaddal
beteljesítetted, a mint e mai napon megtetszik. Most azért Uram, Izráel Istene, tartsd meg, a mit a te 25
szolgádnak, Dávidnak, az én atyámnak igértél, ezt mondván: A te magodból való férfiú el nem fogy én
előttem, a ki az Izráel királyi székibe üljön; csakhogy a te fiaid őrizzék meg az ő útjokat, hogy én előttem
járjanak, a mint te én előttem jártál. Most teljesítsd be, Izráel Istene, a te szavaidat, a melyeket szólottál 26
a te szolgádnak, Dávidnak, az én atyámnak. Vajjon gondolható-é, hogy lakozhatnék az Isten a földön? 27
Ímé az ég, és az egeknek egei be nem foghatnak téged; mennyivel kevésbbé e ház, a melyet én építettem.
De tekints a te szolgád imádságára és könyörgésére, óh Uram, én Istenem, hogy meghalljad a dícséret- 28
tet és az imádságot, a melylyel a te szolgád könyörög előtted e mai napon; Hogy a te szemeid e házra 29
nézzenek éjjel és nappal, e helyre, a mely felől azt mondottad: Ott lészen az én nevem; hallgasd meg az
imádságot, a melylyel könyörög a te szolgád e helyen. És hallgasd meg a te szolgádnak és a te népednek, 30
az Izráelnek könyörgését, a kik imádkozándanak e helyen; hallgasd meg lakhelyedből, a mennyekből, és
meghallgatván légy kegyelmes! Mikor vétkezéndik valaki felebarátja ellen, és esküre köteleztetik, hogy 31
megesküdjék és ő ide jő, megesküszik az oltár előtt ebben a házban: Te hallgasd meg a mennyekből, és 32
vidd véghez, és tégy igazat a te szolgáid között, kárhoztatván az istentelent, hogy fején teljék a mit kere-
sett; és megigazítván az igazat, megfizetvén néki az ő igazsága szerint. Mikor megverettetik a te néped, 33
az Izráel, az ő ellenségeitől, mivel ellened vétkeztek, és hozzád megtéréndenek, és vallást teéndenek a
te nevedről, és néked imádkozándanak és könyörgéndenek e házban; Te hallgasd meg a mennyekből, és 34
bocsásd meg az Izráelnek, a te népednek vétkét; és hozd vissza őket arra a földre, a melyet adtál az ő
atyáiknak. Mikor berekesztetik az ég, és nem lészen eső, mert ellened vétkeztek; és imádkozándanak 35
e helyen, és vallást teéndenek a te nevedről, és megtéréndenek az ő bűnökből, mert te szorongatod őket:
Te hallgasd meg őket a mennyekből, és légy kegyelmes a te szolgáidnak és az Izráelnek, a te népednek 36
vétke iránt, tanítsd meg őket a jó útra, a melyen járjanak; és adj esőt a te földedre, a melyet örökségűl
adtál a te népednek. Éhség, ha lesz e földön, ha döghalál, aszály, ragya, sáska, cserebogár; ha ellenség 37

38 szállja meg kapuit; vagy más csapás és nyavalya jövénd reájok: A ki akkor könyörög és imádkozik, legyen az bárki; vagy a te egész néped, az Izráel, ha elismeri kiki az ő szívére mért csapást, és kiterjeszténdi
39 kezeit e ház felé: Te hallgasd meg a mennyekből, a te lakhelyedből, és légy kegyelmes, és cselekedd azt, hogy kinek-kinek fizess az ő útai szerint, a mint megismerted az ő szívét, mert egyedűl csak te ismered
40 minden embernek szívét. Hogy féljenek téged mind éltig, míg e földnek színén lakoznak, a melyet adtál
41 a mi atyáinknak. Sőt még az idegen is, a ki nem a te néped, az Izráel közűl való, ha eljövénd messze
42 földről a te nevedért; (Mert meghallják a te nagyságos nevedet és a te hatalmas kezedet és kinyújtott
43 karodat), és eljövén imádkozánd e házban: Te hallgasd meg a mennyekből, a te lakhelyedből, és add meg az idegennek mindazt, a miért könyörög néked, hogy mind az egész földön való népek megismerjék a te nevedet, és féljenek úgy téged, miképen a te néped az Izráel; és ismerjék meg, hogy a te nevedről
44 neveztetik ez a ház, a melyet én építettem. Ha a te néped hadba megy ki az ő ellensége ellen, az úton, a melyen te küldöd el, és imádkozándik az Úrhoz, fordulván az úton e város felé, a melyet te magadnak
45 választottál és e ház felé, a melyet építettem a te nevednek: Hallgasd meg a mennyekből az ő imádsá-
46 gokat és könyörgésöket, és szerezz nékik igazságot. Ha te ellened vétkezéndenek, mert nincsen ember, a ki ne vétkeznék-és megharagudván reájok, ellenség kezébe adándod, és fogva elviéndik őket azok, a
47 kiktől megfogattak, az ellenségnek földére, messze vagy közel; És eszökre térnek a földön, melyre fogva vitettek, és megtérvén könyörgenek néked azoknak földökön, a kiktől fogva elvitettek, mondván: Vétkez-
48 tünk, hamisan és istentelenűl cselekedtünk! És megtéréndenek te hozzád teljes szívökből és lelkökből, az ő ellenségöknek földében, a kik őket fogva elvitték, és imádkozándanak hozzád az ő földöknek útja felé fordulva, a melyet adtál az ő atyáiknak, és e város felé, a melyet magadnak választottál, és e ház felé,
49 a melyet a te nevednek építettem: Hallgasd meg a mennyekből, a te lakhelyedből az ő imádságokat és
50 könyörgésöket, és szerezz nékik igazságot; És légy kegyelmes a te néped iránt, a kik ellened vétkezéndenek, és minden bűneik iránt, a melyekkel ellened vétkeztek: és szerezz kedvességet nékik azok előtt,
51 a kik őket fogva tartják, hogy könyörüljenek rajtok; Mert ők a te néped és örökséged, a kiket kihoztál
52 Égyiptomból, a vaskemencze közepéből, Hogy a te szemeid nézzenek a te szolgádnak imádságára és a te népednek az Izráelnek könyörgésére; meghallgatván őket mindenkor, mikor téged segítségűl hívnak.
53 Mert te különválasztottad őket magadnak örökségűl a földnek minden népei közűl; a miképen megmon-
54 dottad volt Mózes a te szolgád által, mikor kihoztad a mi atyáinkat Égyiptomból, Uram, Isten! És mikor elvégezte Salamon az Úr előtt való minden imádságát és könyörgését, felkele az Úr oltára elől, és meg-
55 szünék az ő térdein való állástól, és kezeinek az égbe felemelésétől. És felállván megáldá az Izráel egész
56 gyülekezetét, felszóval ezt mondván: Áldott legyen az Úr, a ki nyugodalmat adott az ő népének, az Izráelnek, minden ő beszéde szerint, csak egy beszéde is hiábavaló nem volt minden ő jó beszéde közűl, a
57 melyeket szólott Mózes, az ő szolgája által. Az Úr, a mi Istenünk, legyen velünk, a miképen volt a mi
58 atyáinkkal, ne hagyjon el minket, el se távozzék tőlünk, Hanem hajtsa magához a mi szívünket, hogy járjunk minden ő útaiban, és őrizzük meg az ő parancsolatit, rendeléseit és végezésit, a melyeket a mi
59 atyáinknak parancsolt. És ezek a szavak, a melyekkel imádkoztam az Úr előtt, legyenek jelen az Úr előtt a mi Istenünk előtt éjjel és nappal, hogy ítéletet tegyen az ő szolgájának és az ő népének, az Izrá-
60 elnek, minden időben, Hogy megismerjék a földön minden népek, hogy csak az Úr az Isten, és hogy ő
61 kívülötte nincsen más. És a ti szívetek legyen tökéletes az Úrhoz a mi Istenünkhöz, hogy járjatok az ő
62 rendeléseiben, és őrizzétek meg az ő parancsolatit, miképen e mai napon. És a király és az egész Izráel
63 ő vele, áldozatokat áldozának az Úr előtt. És Salamon áldozék háláadó áldozatúl, a melyet áldozék az Úrnak: huszonkétezer ökröt, százhúszezer juhot. És e képen szentelék fel az Úr házát a király és az
64 Izráel minden fiai. Ugyanazon napon szentelé fel a király a középső pitvart, mely az Úrnak háza előtt vala; mert ott szerze egészen égőáldozatokat, ételáldozatokat és hálaáldozatok kövéreit. Mert a rézoltár, mely az Úr előtt állott, kisebb volt, mintsem reá fért volna az égőáldozat, az ételáldozat és a hálaáldoza-
65 tok kövére. És Salamon ünnepet szerze ebben az időben, és vele együtt az egész Izráel; egy nagy gyűlést Hámát határától fogva Égyiptom határáig, az Úr előtt, a mi Istenünk előtt, hét napig és újra hét napig,
66 azaz tizennégy napig. És a nyolczadik napon elbocsátá a népet. És áldák a királyt, és elmenének az ő hajlékaikba örömmel és víg szívvel, mindama jók felett, a melyeket cselekedett az Úr az ő szolgájával Dáviddal, és az Izráellel, az ő népével.

9 És lőn, mikor elvégezte Salamon az Úr házának és a király házának építését, és mindent a mit kivánt
2 és a mit akart építeni Salamon: Megjelenék az Úr Salamonnak másodszor is, a miként megjelent volt
3 néki Gibeonban. És monda néki az Úr: Meghallgattam a te imádságodat és könyörgésedet, a melylyel könyörgöttél előttem: Megszenteltem e házat, a melyet építettél, abba helyheztetvén az én nevemet mind-
4 örökké, és ott lesznek az én szemeim, és az én szívem mindenkor. És ha te előttem járándasz, a mint

járt Dávid, a te atyád, egyenes és tökéletes szívvel, úgy cselekedvén mindenekben, a mint néked megparancsoltam, az én rendelésimet és végzésimet megtartándod: Megerősítem a te birodalmadnak trónját 5
az Izráelen mindörökké, a mint megígértem volt Dávidnak a te atyádnak, mondván: Nem fogy el a te nemzetségedből való férfiú az Izráel királyi székéből. De hogyha elszakadtok ti és a ti fiaitok én tőlem, 6
és meg nem őrizénditek az én parancsolatimat és végzéseimet, melyeket előtökbe adtam; hanem elmentek, és idegen isteneknek szolgáltok, és meghajoltok azok előtt: Kigyomlálom az Izráelt e föld színéről, 7
a melyet nékik adtam; e házat, melyet az én nevemnek szenteltem, elvetem szemeim elől, és az Izráel példabeszédül és meséül lészen minden nép előtt. És bár e ház felséges, mégis a kik elmennek mellette, 8
elcsodálkoznak, felkiáltanak, és azt mondják: Miért cselekedett így az Úr ezzel a földdel és ezzel a házzal? És azt felelik: Azért, mert elhagyták az Urat az ő Istenöket, a ki az ő atyáikat kihozta volt Égyiptom 9
földéből, és idegen istenekhez ragaszkodtak, és azokat imádták, és azoknak szolgáltak: ezért bocsátá ő reájok az Úr mind ezt a nyomorúságot. És lőn a húsz esztendő végén, a mialatt Salamon a két házat, 10
az Úr házát és a király házát megépíté, A melyekhez Hírám, Tírus királya adott volt ajándékban Salamonnak czédrusfákat, fenyőfákat, aranyat egész kivánsága szerint: ada Salamon király Hírámnak húsz 11
várost Galileának földén. És kiméne Hírám Tírusból, hogy megnézze azokat a városokat, a melyeket 12
Salamon néki ada, de nem tetszettek azok néki. És monda: Miféle városok ezek, atyámfia, a melyeket 13
nékem adtál? És Kábul földnek nevezé azokat mind e mai napig. Küldött vala pedig Hírám a királynak 14
százhúsz tálentom aranyat. És ez az összege annak az adónak is, a melyet kivetett volt Salamon király, 15
hogy megépíthesse az Úr házát, és a maga házát, és Millót, és Jeruzsálem kőfalait, és Kháczort, Megiddót és Gézert. Mert a Faraó, Égyiptom királya, feljött volt, és meghódítá Gézert, és felégette tűzzel, és 16
a Kananeusokat, a kik a városban laktak, megölte, és adá azt ajándékban az ő leányának, a Salamon feleségének. És megépíté Salamon Gézert és az alsó Bethoront, Bahalátot és Thadmort a pusztában, 17, 18
azon a földön, És a tárházak minden városait, a melyek a Salamonéi valának, a szekerek városait és 19
a lovagok városait, és mindeneket, a melyeknek építéséhez Salamonnak kedve volt Jeruzsálemben és a Libánonon, és az ő birodalmának egész földén. És mindazt a népet, a mely megmaradott volt az Emoreusoktól, Hitteusoktól, Perizeusoktól, Hivveusoktól, Jebuzeusoktól, a kik nem valának az Izráel fiai közűl. 20
Azoknak fiait, a kik ő utánok azon a földön maradtak volt, a kiket az Izráeliták ki nem irthattak, Salamon jobbágyokká tette mind e mai napig. De az Izráel fiai közűl senkit nem vetett Salamon szolgálat 21 22
alá, hanem ezek hadakozó férfiak voltak és az ő szolgái és főemberei és hadnagyai és az ő szekereinek és lovagjainak fejei. És a hivatalnokoknak, a kik Salamon munkáinak élén állottak, száma ötszázötven 23
volt, a kik igazgatták a népet, a mely dolgozott a munkán. És a Faraó leánya felméne a Dávid városából 24
a maga házába, a melyet Salamon épített néki. Akkor építé meg Millót is. És áldozék Salamon minden 25
esztendőben háromszor, égő és hálaáldozatot azon az oltáron, a melyet épített vala az Úrnak, és áldozik vala jóillattal azon, a mely az Úr előtt vala. És elvégezé a házat. És hajókat is csináltata Salamon király 26
Esiongáberben, a mely Elót mellett van a Veres tenger partján, az Edom földén. És elküldé Hírám az 27
ő szolgáit a hajókon, a kik jó hajósok és a tengeren jártasak valának, a Salamon szolgáival. És egész 28
Ofirig menének, és hozának onnét négyszázhúsz tálentom aranyat, és vivék azt Salamon királyhoz.

10 A Séba királynéasszonya pedig hallván Salamonnak hírét és az Úr nevét, eljöve, hogy megkisértgesse
őt nehéz kérdésekkel. És bejöve Jeruzsálembe igen nagy sereggel és tevékkel, a melyek hoznak vala 2
fűszerszámokat, igen sok aranyat és drágaköveket, és Salamonhoz méne, és szóla vele mindenekről, a
melyek szívén voltak. És Salamon megfelelt néki mindenre, semmi sem volt a király előtt elrejtve, a 3
mire ne tudott volna néki felelni. És a mikor látta Séba királynéasszonya Salamonnak minden bölcse- 4
ségét, és a házat, a melyet épített vala, És az ő asztalának étkeit, és szolgáinak lakásait, és szolgái 5
udvarlásának módját, és azok öltözeteit, és pohárszékeit, és az ő áldozatját, a melylyel az Úrnak házában áldozott: a lélekzete is elállott; És monda a királynak: Mind igaz, a mit az én földemben hallottam 6
volt a te dolgaid felől és a te bölcseségedről, De én hinni sem akartam azokat a beszédeket, míg én 7
magam el nem jöttem, és szemeimmel nem láttam. És ímé nékem a felét sem beszélték el: te meghaladtad
bölcseséggel és jósággal a hírt, a melyet hallottam felőled. Boldogok a te embereid, boldogok ezek a te 8
szolgáid, a kik udvarlanak néked mindenkor, és hallhatják a te bölcseségedet: Legyen az Úr a te Istened 9
áldott, a ki kedvelt téged, hogy az Izráel királyi székibe ültetett, mert szerette az Úr az Izráelt mindörökké, és királylyá tett téged, hogy ítéletet és igazságot szolgáltass. És ada a királynak száz és húsz 10
tálentom aranyat, és igen sok fűszerszámot és drágakövet. Nem hoztak azután ilyen és ennyi sokaságú fűszerszámot, a mennyit Séba királynéasszonya ada Salamon királynak. És a Hírám hajója is, mely 11
aranyat hozott Ofirból, ébenfát is hozott Ofirból nagy bőséggel és drágaköveket. És csinála a király az 12

ébenfából oszlopokat az Úr házába és a király házába, és az éneklőknek hegedűket és lantokat; nem hoz-
13 tak soha többé olyan ébenfákat, és nem is láttak olyanokat mind e mai napig. És Salamon király ada a
Séba királynéasszonyának mindent, a mit csak kívánt és kért tőle, azokon kivül, a melyeket gazdagságá-
hoz képest ada Salamon király néki. Annakutána megtére, és méne az ő földébe szolgáival egyetemben.
14 Vala pedig mértéke az aranynak, a mely kezéhez jő vala Salamonnak minden esztendőben, hatszáz és
15 hatvanhat tálentom arany, Azonkivűl, a mi jő vala az árus emberektől és a fűszerszámokkal kereskedő
16 kalmároktól, és mind az Arábiabeli királyoktól, és annak a földnek tiszttartóitól. És csináltata Salamon
17 király kétszáz paizst tiszta vert aranyból; mindenik paizsra hatszáz aranyat adott. És háromszáz kerek
paizst vert aranyból, három font aranyat ada mindenik paizsra: és azokat a király helyhezteté a Libánon
18 erdő házába. És készíte a király elefántcsontból egy nagy királyi széket és beborítá azt finom aranynyal.
19 Hat grádicsa volt e királyi széknek és e szék teteje ke rekded vala hátul, és karjai valának mindkétfelől
20 az ülés mellett, és két oroszlán álla ott a karoknál. És tizenkét oroszlán álla ott kétfelől a grádics hat
21 lépésén. Senki soha olyant nem csinált egyetlen országban sem. És Salamon királynak összes ivóedé-
nyei is aranyból voltak, és a Libánon erdő házának összes edényei tiszta aranyból; nem volt azok között
22 semmi ezüst, mert annak semmi becse nem vala Salamon idejében. Mert a király Társis hajója, a mely
a tengeren Hírám hajójával járt, minden három esztendőben egyszer fordult meg, s hozott a Társis hajó
23 aranyat, ezüstöt, elefántcsontokat, majmokat és pávákat. És feljebb magasztaltaték Salamon király
24 gazdagsággal és bölcseséggel a földön való minden királyoknál. És mind az egész föld kivánja vala látni
25 Salamont, hogy hallhatnák az ő bölcseségét, melyet Isten az ő szívébe adott volt. És azok néki ajándékot
hoznak vala, ezüst és arany edényeket, öltözeteket, hadi szerszámokat, fűszerszámokat, lovakat, öszvé-
26 reket esztendőnként. És gyűjte Salamon szekereket és lovagokat, úgy hogy ezer és négyszáz szekere,
és tizenkétezer lovagja volt néki, a kiket helyheztete a szekerek városaiba, és a király mellé Jeruzsálem-
27 ben. És felhalmozá a király Jeruzsálemben az ezüstöt mint a követ, és a czédrust, mint a vad fügefákat,
28 a melyek nagy tömegben vannak a mezőn. És Salamonnak Égyiptomból hozának lovakat, és a király
29 kereskedői sereggel vették volt a lovakat megszabott áron. És egy-egy szekér hatszáz ezüst siklusért
és egy-egy ló százötven siklusért ment fel és jött ki Égyiptomból, és ugyancsak ők szállították ezeket a
Hitteusok királyainak és Siria királyainak.

11 Salamon király pedig megszerete sok idegen asszonyt, még pedig a Faraó leányán kivűl a Moábiták,
2 Ammoniták, Edomiták, Sídonbeliek és Hitteusok leányait, Olyan népek közűl, a kik felől azt mondotta
volt az Úr az Izráel fiainak: Ne menjetek hozzájok, és őket se engedjétek magatokhoz jőni, bizonyára
3 az ő isteneik után hajtják a ti szíveteket. Ezekhez ragaszkodék Salamon szeretettel. És valának néki
4 feleségei, hétszáz királynéasszony és háromszáz ágyas; és az ő feleségei elhajták az ő szívét. És mikor
megvénült Salamon, az ő feleségei elhajták az ő szívét idegen istenek után, úgy hogy nem volt már az
5 ő szíve tökéletes az Úrhoz az ő Istenéhez, a mint az ő atyjának, Dávidnak szíve. Mert Salamon követi
6 vala Astoretet, a Sídonbeliek istenét, és Milkómot, az Ammoniták útálatos bálványát. És gonosz dolgot
cselekedék Salamon az Úr szemei előtt, és nem követé olyan tökéletességgel az Urat, mint Dávid, az ő
7 atyja. Akkor építe Salamon templomot Kámosnak, a Moábiták útálatos bálványának a hegyen, a mely
8 Jeruzsálem átellenében van, és Moloknak, az Ammon fiai útálatos bálványának. És ekképen cselekedék
9 Salamon mind az ő idegen feleségeivel, a kik az ő isteneiknek tömjéneztek és áldoztak. Megharaguvék
azért az Úr Salamonra, hogy elhajlott az ő szíve az Úrtól Izráel Istenétől, a ki megjelent volt néki két-
10 szer is, És azt parancsolta volt néki, hogy ne kövessen idegen isteneket, és mégsem őrizte meg az Úr
11 parancsolatját. Monda azért az Úr Salamonnak: Miután ez történt veled, és nem őrizted meg az én
szövetségemet és az én rendelésimet, a melyeket parancsoltam néked: elszakasztván elszakasztom tőled
12 az országot, és adom a te szolgálnak. Mindazáltal míg élsz, nem cselekeszem ezt Dávidért a te atyá-
13 dért; hanem a te fiadnak kezétől szakasztom el azt. De nem szakasztom el az egész birodalmat; hanem
egy nemzetséget adok a te fiadnak Dávidért, az én szolgámért, és Jeruzsálemért, a melyet magamnak
14 választottam. És ellenséget támaszta az Úr Salamonra, az Edombeli Hadádot, a ki az Edombeli királyi
15 nemből való vala. Mert mikor Dávid az Edomiták ellen ment volt, és Joáb, a sereg fővezére elment volt a
16 megöletteknek temetésére, és levágott minden férfiú nemet Edomban, Mert hat hónapig volt ott Joáb az
17 egész Izráellel, míg minden férfiú nemet ki nem vesztett Edomban, Akkor szaladott vala el Hadád és vele
együtt valami Edomiták az ő atyjának szolgái közűl ő vele, bemenvén Égyiptomba. Hadád pedig akkor
18 még kis gyermek volt. Kik felkelvén Midiánból, menének Páránba, és melléjök vévén a Páránbeli férfiak
közűl, bemenének Égyiptomba a Faraóhoz, az Égyiptombeli királyhoz, a ki házat ada néki, és ételt, italt
19 szolgáltata néki, és jószágot is ada néki. Igen kedvében lőn azért Hadád a Faraónak, úgyannyira, hogy

feleségűl adá néki az ő feleségének hugát, Táfnes királyasszonynak hugát. És a Táfnes huga szülé néki 20
Génubátot, az ő fiát, és elválasztá azt Táfnes a Faraó házában, és Génubát ott volt a Faraó házában, a
Faraó fiai között. Mikor pedig Hadád meghallotta Égyiptomban, hogy Dávid elaludt az ő atyáival, és 21
hogy Joáb is, a seregek fővezére, meghalt, monda Hadád a Faraónak: Bocsáss el engem, hadd menjek el
az én földembe. És felele néki a Faraó: Mi nélkűl szűkölködöl én nálam, hogy a te földedbe igyekezel 22
menni? Felele az: Semmi nélkűl nem szűkölködöm, de kérlek bocsáss el engem. És támaszta az Isten 23
néki más ellenséget is, Rézont, az Eljada fiát, a ki elfutott vala Hadadézertől, a Sóbabeli királytól, az
ő urától. És hadakozó férfiakat gyüjtött maga mellé, és ő vala a sereg hadnagya, mikor megölé őket 24
Dávid; azután Damaskusba menvén ott lakának, és uralkodának Damaskusban. És ellensége volt Izráel- 25
nek Salamonnak egész életében, a nyomorúságon kivűl, a melyet Hadád szerze, és gyűlölte Izráelt, és
uralkodott Siriában. Azután Jeroboám, a Nébát fia, Seredából való Efrateus, a kinek anyja Sérua, egy 26
özvegy asszony volt, a Salamon szolgája emelte fel kezét a király ellen. Annak pedig, a miért felemelte 27
kezét a király ellen, ez volt az oka: Mikor Salamon megépítette Millót, és berakatta az ő atyjának, a Dá-
vid városának romlását, Jeroboám erős férfiú vala; és látván Salamon, hogy az ő szolgája az ő dolgában 28
szorgalmatos, reá bizá a József háza gondviselésének egész terhét. És történt ebben az időben, hogy mi- 29
kor kiment egyszer Jeroboám Jeruzsálemből, találkozék az úton Ahijával, a Silóbeli prófétával, és rajta új
köpönyeg volt, és csak ketten valának a mezőn együtt. És megragadván Ahija az új ruhát, a mely azon 30
volt, hasítá azt tizenkét részre. És monda Jeroboámnak: Vedd el magadnak a tíz részt; mert ezt mondja 31
az Úr, Izráel Istene: Ímé elszakasztom ez országot Salamon kezétől, és néked adom a tíz nemzetséget;
Egy nemzetséget hagyok pedig ő nála az én szolgámért Dávidért, és Jeruzsálem városáért, a melyet ma- 32
gamnak választottam az Izráel minden nemzetségei közűl, Még pedig azért, mert elhagytak engem, és 33
imádták Astoretet, a Sídonbeliek istenét, és Kámost, a Moábiták istenét, és Milkomot, az Ammon fiainak
istenét, és nem jártak az én utaimban, hogy azt cselekedték volna, a mi tetszett volna az én szemeimnek:
az én rendelésimet és végzéseimet, a mint Dávid, az ő atyja. De nem veszem el az egész birodalmat az 34
ő kezétől, hanem akarom, hogy fejedelem legyen életének minden idejében, Dávidért az én szolgámért,
a kit választottam; mivelhogy megőrizte az én parancsolatimat és rendeléseimet; Hanem az ő fiának 35
kezétől már elveszem a királyságot, és néked adom azt, tudniillik a tíz nemzetséget. Az ő fiának pedig 36
egy nemzetséget adok, hogy Dávidnak, az én szolgámnak legyen előttem szövétneke mindenkor Jeruzsá-
lemben, a városban, a melyet magamnak választottam, hogy ott helyheztessem az én nevemet. Téged 37
pedig felveszlek, és uralkodol mindenekben a te lelkednek kívánsága szerint, és király lész az Izráelen.
És ha te minden parancsolatimnak engedéndesz, és járándasz az én utaimban, és azt cselekedénded, a 38
mi tetszik nékem, megőrizvén az én rendelésimet és parancsolatimat, a mint Dávid, az én szolgám cse-
lekedett: én veled leszek, és építek néked állandó házat, a mint Dávidnak építettem, és néked adom az
Izráelt. És megsanyargatom ezért a Dávid magvát: de még sem örökre. Igyekezik vala pedig Salamon 39, 40
megölni Jeroboámot; ezért felkelvén Jeroboám, futa Égyiptomba, Sésákhoz, az Égyiptombeli királyhoz,
és ott volt Égyiptomban, Salamon haláláig. Salamonnak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, a 41
melyeket cselekedett, és bölcsesége avagy nem írattak-é meg a Salamon cselekedeteiről írott könyvben?
Az az idő pedig, a melyben uralkodott Salamon Jeruzsálemben az egész Izráelen: negyven esztendő. És 42, 43
elaluvék Salamon az ő atyáival, és eltemetteték az ő atyjának, Dávidnak városában. És Roboám, az ő fia
uralkodék helyette.

És elméne Roboám Síkembe mert Síkembe gyűlt fel az egész Izráel, hogy királylyá tegyék őt. Mikor **12**, 2
pedig meghallotta ezt Jeroboám, a Nébát fia, (a ki még Égyiptomban volt, a hová futott volt Salamon ki-
rály elől, és Égyiptomban tartózkodék Jeroboám, És hozzá küldvén, elhivaták őt); elmenének Jeroboám 3
és az Izráel egész gyülekezete, és szólának Roboámnak, mondván: A te atyád igen megnehezítette a mi 4
igánkat, de te most könnyebbítsd meg atyádnak kemény szolgálatát, és a nehéz igát, a melyet mi reánk
vetett, és szolgálunk néked. És monda nékik: Menjetek el, és harmadnap mulva jőjjetek vissza hozzám. 5
És a nép elméne. És tanácsot tarta Roboám király a vénekkel, a kik Salamon, az ő atyja előtt állottak 6
vala életében, mondván: Micsoda tanácsot adtok ti, hogy milyen választ adjak e népnek? És szólának 7
azok, mondván: Ha e mai napon szolgája lész e népnek, és nékik szolgálsz, és választ adsz nékik, és jó
szót adsz nékik: mind éltig szolgálnak néked. De ő megveté a vének tanácsát, a melyet néki adtak, és 8
tanácsot tarta az ifjakkal, a kik ő vele együtt nevekedtek volt fel, és a kik ő előtte udvarlottak. És monda 9
azoknak: Micsoda tanácsot adtok ti, hogy választ adjunk e népnek, a mely nékem szólván, azt mondja:
Könnyebbítsd meg az igát, a melyet reánk vetett a te atyád? És mondának néki az ifjak, a kik együtt 10
nevekedtek volt fel ő vele: Így szólj ennek a népnek, a mely szólván néked, ezt mondja: A te atyád megne-
hezítette a mi igánkat, te pedig könnyebbítsd meg nékünk; e képen szólj nékik: Az én kis ujjam vastagabb

11 az én atyám derekánál. Most azért, ha az én atyám reátok nehéz igát vetett, én még nehezebbé teszem
12 a ti igátokat; ha az én atyám ostorral fékezett titeket, és skorpiókkal ostorozlak benneteket. És elméne
Jeroboám és mind az egész nép Roboámhoz harmadnap, a mint meghagyta volt a király, ezt mondván:
13 Jőjjetek hozzám harmadnapon. És a király kemény választ adott a népnek, megvetve a vének tanácsát,
14 a melyet adtak vala néki; És szóla nékik az ifjak tanácsa szerint, mondván: Ha az én atyám megnehezí-
tette a ti igátokat, én még nehezebbé teszem azt; ha az én atyám ostorral fékezett titeket, én skorpiókkal
15 ostorozlak benneteket. És nem hallgatá meg a király a népet; mert ezt az Úr fordította ekként, hogy
megerősítse az ő beszédét, a melyet szólott volt az Úr a Silóbeli Ahija által Jeroboámnak, a Nébát fiának.
16 Mikor pedig látta az egész Izráel, hogy meg nem hallgatta őket a király, felele az egész nép a királynak
ekképen: Micsoda részünk van nékünk Dávidban? Nincsen nékünk örökségünk az Isai fiában: menj el
a te hajlékidba, óh Izráel! Most viseld gondját immár a te házadnak, óh Dávid! Elméne azért az Izráel
17 az ő hajlékiba, Úgy hogy Roboám csak azokon az Izráel fiain uralkodék, a kik Júda városaiban laktak.
18 És a mikor elküldé Roboám király Adorámot, az adószedőt, megkövezé őt az egész Izráel, és meghala, és
19 maga Roboám király is hamarsággal szekerébe üle, hogy elmeneküljön Jeruzsálembe. Így szakada el az
20 Izráel népe Dávidnak házától mind e mai napig. És lőn, mikor meghallotta az egész Izráel, hogy megjött
Jeroboám, érette küldvén, hivaták őt a gyülekezetbe, és királylyá tevék őt az egész Izráelen; senki pedig
21 nem követé Dávidnak házát, hanem csak egyedűl a Júda nemzetsége. És mikor megérkezett Roboám Je-
ruzsálembe, összegyűjté Júda egész házát és Benjámin nemzetségét, száznyolczvanezer válogatott hadra
való férfiút, hogy hadakozzanak az Izráel házával, és visszanyerjék az országot Roboámnak, a Salamon
22, 23 fiának. De az Isten beszéde lőn Sémájához, az Isten emberéhez, mondván: Ezt mondjad Roboámnak, a
Salamon fiának, a Júda királyának, és az egész Júda és Benjámin házának, és a több népnek, mondván:
24 Azt mondja az Úr: Fel ne menjetek, és ne hadakozzatok a ti atyátokfiai ellen, az Izráel ellen; térjetek
meg kiki a maga házába, mert én tőlem lett e dolog. És ők engedének az Úr beszédének, és visszatérvén,
25 elmenének az Úr beszéde szerint. Jeroboám pedig megépíté Síkemet az Efraim hegyén, és abban lakék;
26 és onnét kimenvén, építé Pénuelt. És monda Jeroboám az ő szívében: Majd visszatér ez ország a Dávid
27 házához; Ha felmegy e nép, hogy áldozatot tegyen Jeruzsálemben az Úrnak házában; e népnek szíve az
ő urához, Roboámhoz, a Júda királyához hajol, és engem megölnek, és visszatérnek Roboámhoz, a Júda
28 királyához. Tanácsot tartván azért a király, csináltata két arany borjút, és monda nékik: Sok néktek
Jeruzsálembe felmennetek: Ímhol vannak a te isteneid, óh Izráel, a kik téged kihoztak Égyiptomnak
29, 30 földéből. És az egyiket helyhezteté Béthelbe, a másikat pedig Dánba. És e dolog nagy bűnnek lett az
31 okozója, mert a nép felment az egyik elé egészen Dánig. Azután felállítá a magas helyek templomát,
32 és papokat szerze a nép aljából, a kik nem voltak a Lévi fiai közűl. És szerze Jeroboám egy ünnepet
is a nyolczadik hónapban, a hónap tizenötödik napján, a Júdabeli ünnep módja szerint, és áldozék az
oltáron. Hasonlóképen cselekedék Béthelben is, áldozván a borjúknak, a melyeket csinált vala, és szerze
33 Béthelben papokat a magaslatokhoz, a melyeket csinált vala. És áldozék azon az oltáron is, a melyet
Béthelben állított fel, a nyolczadik hónap tizenötödik napján, abban a hónapban, a melyet az ő szívében
gondolt vala; és ünnepet szerze az Izráel fiainak, és felméne az oltárra, hogy jóillatot szerezzen.

13 És ímé Isten embere jöve Júdából Béthelbe, az Úrnak intésére, és Jeroboám ott állott az oltár mellett,
2 hogy tömjént gyújtson. És kiálta az oltár ellen az Úr intése szerint, és monda: Oltár, oltár! ezt mondja
az Úr: Ímé egy fiú születik a Dávid házából, a kinek neve Józsiás lészen, a ki megáldozza rajtad a magas-
3 latok papjait, a kik most te rajtad tömjéneznek, és emberek csontjait égetik meg rajtad. És ugyanazon
napon csudát tőn, mondván: E lészen jegye, hogy az Úr mondotta légyen ezt: Ímé az oltár meghasad, és
4 kiomol a hamu, mely rajta van. És a mikor meghallotta a király az Isten emberének beszédét, a melyet
kiáltott vala az oltár ellen Béthelben, kinyújtá Jeroboám az ő kezét az oltártól, mondván: Fogjátok meg
5 őt. És megszárada az ő keze, a melyet kinyújtott volt ellene, és nem tudta azt magához visszavonni. És
meghasadt az oltár, és kiomlott a hamu az oltárról a jel szerint, a melyet tett vala az Isten embere az Úr-
6 nak beszéde által. És szóla a király, és monda az Isten emberének: Könyörögj az Úrnak a te Istenednek,
és imádkozz érettem, hogy ismét hozzám hajoljon az én kezem. És mikor könyörgött az Isten embere az
7 Úrnak, visszahajla a király keze, és olyan lőn, mint azelőtt. És monda a király az Isten emberének: Jere
8 haza velem és egyél ebédet, meg akarlak ajándékozni. És monda az Isten embere a királynak: Ha a te
házadnak felét nékem adnád is, nem mennék el veled, és nem enném kenyeret, sem vizet nem innám e
9 helyen; Mert azt parancsolta az Úr nékem az ő beszéde által, mondván: Ne egyél ott kenyeret, vizet se
10 igyál; vissza se térj az úton, a melyen elmenéndesz. És elméne más úton, és nem téré meg azon az úton,
11 a melyen Béthelbe ment. És lakozék Béthelben egy vén próféta, a kihez eljövén az ő fia, elbeszélé az ő

atyjának mindazt a dolgot, a melyet aznap az Isten embere cselekedett volt Béthelben, és a beszédeket, a melyeket szólott vala a királynak; és elbeszélék azokat az ő atyjoknak. Akkor monda nékik az ő atyjok: 12
Mely úton ment el? És megmutaták az ő fiai az útat, a melyen elment volt az Isten embere, a ki Júdából jött. És monda az ő fiainak: Nyergeljétek meg nékem a szamarat; és mikor megnyergelék néki a szamarat, felüle reá, 13
És elméne az Isten embere után, és megtalálá őt egy cserfa alatt ülve, és monda néki: 14
Te vagy-é amaz Isten embere, a ki Júdából jöttél? És monda: Én vagyok. Akkor monda néki: Jere haza 15
velem és egyél kenyeret. De az felele: Nem mehetek vissza veled, be sem mehetek veled; nem eszem 16
kenyeret, vizet sem iszom veled e helyen; Mert meg van nékem az Úrnak beszédével parancsolva: Ne 17
egyél kenyeret, vizet se igyál ott, és ne térj azon az úton vissza, a melyen oda menéndesz. És felele az 18
néki: Én is olyan próféta vagyok, mint te, és nékem angyal szólott az Úrnak beszédével, mondván: Hozd vissza őt veled a te házadba, hogy kenyeret egyék és vizet igyék. És e képen hazuda néki. Megtére azért 19
vele, és kenyeret evék az ő házában, és vizet ivék. Mikor pedig az asztalnál ülének: lőn az Úr beszéde a 20
prófétához, a ki őt visszahozta vala, És kiálta az Isten emberének, a ki Júdából jött vala, ezt mondván: 21
Ezt mondja az Úr: Mivelhogy engedetlen voltál az Úr szájának, és meg nem tartottad a parancsolatot, a melyet néked az Úr a te Istened parancsolt volt; Hanem visszatértél, és kenyeret ettél és vizet ittál azon 22
a helyen, a mely felől azt mondotta vala néked: Ne egyél ott kenyeret, vizet se igyál: Nem temettetik a te tested a te atyáid sírjába. És miután evett kenyeret és ivott, megnyergelék a szamarat a prófétának, 23
a kit visszahozott vala. És mikor elment, egy oroszlán találá őt az úton, a mely megölé őt; és az ő teste 24
az úton fekszik vala, és mind a szamár, mind az oroszlán a holttest mellett állanak vala. És ímé az arra 25
menő emberek láták az úton heverő testet, és az oroszlánt a holttest mellett állani; és elmenvén, elbeszélék a városban, a melyben a vén próféta lakott. A mit mikor meghallott a próféta, a ki visszahozta 26
vala őt az útról, monda: Az Isten embere az, a ki engedetlen volt az Úr szájának; ezért adta az Úr őt az oroszlánnak, és az törte össze és ölte meg őt, az Úrnak beszéde szerint, a melyet szólott volt néki. És 27
szóla az ő fiainak, mondván: Nyergeljétek meg nékem a szamarat. És felnyergelték. És ő elment és 28
megtalálá a holttestet az útfélre vetve, és a szamarat és az oroszlánt a holttest mellett állva. Az oroszlán nem evett a holtból, és a szamarat sem tépte szét. És felvevé a próféta az Isten emberének holttestét, és 29
feltevé azt a szamárra, és visszahozá azt, és beméne a városba a vén próféta, hogy ott sirassa és eltemesse őt. És eltemeté a holtat a maga sírboltjába, és siraták őt: Ah szerelmes atyámfia! És miután eltemette 30, 31
őt, szóla az ő fiainak, mondván: Ha meghalok, ebbe a sírba temessetek engem is, a melybe az Isten embere temettetett, tetemimet tegyétek az ő tetemei mellé; Mert beteljesedik az, a mit kiáltott az Úrnak 32
beszédével az oltár ellen, a mely Béthelben van, és a magas helyeken való házak ellen, a melyek Samaria városaiban vannak. De még e történet után sem tért meg Jeroboám az ő gonosz útjáról, hanem ismét 33
papokat rendele a nép aljából a magaslatokra, és a ki akarja vala, azt szentelé fel, hogy legyen a magaslatok papja. És ez a dolog lett az oka a Jeroboám háza vétkének, és a föld színéről való kiirtatásának és 34
megsemmisíttetésének.

Ebben az időben megbetegedék Abija, a Jeroboám fia. És monda Jeroboám az ő feleségének: Kelj fel **14**, 2
most, és változtasd meg öltözetedet, hogy meg ne ismerjék, hogy te vagy Jeroboám felesége, és menj el Silóba: Ímé ott van Ahija próféta, a ki nékem megmondotta volt, hogy királylyá leszek e népen. És végy 3
magadhoz tíz kenyeret és pogácsát, és egy edényben mézet, és menj el hozzá; ő majd megmondja néked, mi történik a gyermekkel. És e képen cselekedék a Jeroboám felesége; és felkészülvén, elméne Silóba, és 4
beméne az Ahija házába. Ahija azonban már nem látott; mert meghomályosodtak az ő szemei a vénség miatt. És az Úr monda Ahijának: Ímé a Jeroboám felesége jött hozzád, hogy valamit kérdjen tőled az 5
ő fia felől, mert beteg; te azért így s így szólj néki. És mikor bement, másnak tetteté magát. De mikor 6
meghallotta Ahija az ő lábainak zörejét, a mint az ajtóhoz közelgete, monda: Jőjj be Jeroboám felesége; miért tetteted magadat másnak? Én te hozzád kemény követséggel küldettem. Menj el, mondd meg 7
Jeroboámnak: Ezt mondja az Úr, Izráelnek Istene: Mivelhogy én téged e nép közűl felmagasztaltalak, és téged fejedelemmé tettelek az én népemen, az Izráelen; És elszakasztottam az országot a Dávid házától, 8
és azt néked adtam; te azonban nem voltál olyan, mint az én szolgám, Dávid, a ki megőrizte az én parancsolatimat, és a ki engem követett teljes szívéből, csak azt cselekedvén, a mi kedves az én szemeim előtt; Hanem gonoszabbul cselekedtél mindazoknál, a kik te előtted voltak; mert elmentél és idegen isteneket 9
csináltál magadnak, és öntött bálványokat, hogy engem haragra ingerelj, és engem hátad mögé vetettél: Azért ímé én veszedelmet hozok a Jeroboám házára, és kiirtom Jeroboámnak még az ebét is, és mind 10
a berekesztettet, mind az elhagyottat Izráelben, és kihányom a Jeroboám háza maradékait, miképen a ganéjt kihányják, mígnem vége lesz. A ki meghal a Jeroboám maradékai közűl a városban, azt az ebek 11

12 eszik meg; a ki pedig a mezőn hal meg, az égi madarak eszik meg; mert az Úr szólott. Te pedig kelj fel,
13 és menj haza, mert a mint belépsz a városba, meghal a gyermek; És az egész Izráel siratja őt, és eltemeti
őt, mert a Jeroboám magvából csak egyedűl ő temettetik el sírba, mivel a Jeroboám háznépe közűl az Úr
14 iránt, Izráel Istene iránt csak ő benne találtatott valami jó. És támaszt az Úr magának királyt Izrá-
15 elben, a ki kigyomlálja a Jeroboám házát egy napon. De mit mondok? Már is támasztott! És megveri
az Úr az Izráelt, mint a hogy a nád a vízben ide s tova hányattatik, és elszakasztja az Izráelt erről a jó
földről, a melyet adott az ő atyáiknak, és szétszórja őket a folyóvizen túl, mivelhogy Aserákat csináltak
16 magoknak, hogy az Urat ingereljék. És kézbe adja az Izráelt a Jeroboám bűneiért, a ki maga is vétkezett
17 és az Izráelt is bűnbe ejtette. És felkészült a Jeroboám felesége, elment és juta Thirsába. És mikor a ház
18 küszöbén belépett, meghalt a gyermek. És eltemeték őt, és siratá őt az egész Izráel, az Úrnak beszéde
19 szerint, a melyet szólott az ő szolgája, Ahija próféta által. Jeroboámnak pedig egyéb cselekedetei, mimó-
20 don hadakozott és uralkodott, ímé megvannak írva az Izráel királyainak krónika-könyvében. És az idő,
a melyben uralkodott Jeroboám, huszonkét esztendő, és elaluvék az ő atyáival, és uralkodék Nádáb, az
21 ő fia, ő helyette. Roboám pedig, a Salamon fia Júdában uralkodék: Negyvenegy esztendős volt Roboám,
mikor uralkodni kezdett, és tizenhét esztendeig uralkodott Jeruzsálemben, abban a városban, a melyet
az Úr választott volt magának az Izráelnek minden nemzetségei közűl, hogy ott helyheztesse az ő nevét;
22 és az ő anyjának Naama volt a neve, a ki az Ammon nemzetségéből való volt. Júda is gonoszul cse-
lekedék az Úr szemei előtt, és sokkal nagyobb haragra indíták őt az ő vétkeikkel, a melyekkel vétkeztek,
23 mint atyáik azokkal, a melyeket ők cselekedtek volt. Mert ők is építének magoknak magaslatokat, és
24 faragott képeket és Aserákat minden magas halmon, és minden zöldellő fa alatt. És valának férfi pará-
znák is az országban, és cselekedének a pogányok minden útálatos vétkei szerint, a kiket az Úr kiűzött
25 volt az Izráel fiai előtt. És lőn Roboám király ötödik esztendejében, feljött Sisák, az Égyiptombeli ki-
26 rály Jeruzsálem ellen. És elvivé az Úr házának kincseit, és a király házának kincseit, és mindent, a mi
27 csak elvihető volt; elvitte mind az arany paizsokat is, a melyeket Salamon csináltatott, A melyek helyett
Roboám király azután rézpaizsokat csináltatott, és adá azokat a testőrök fejedelmeinek kezébe, a kik a
28 király kapunállói valának. És valahányszor a király bement az Úr házába, bevitték azokat a testőrök,
29 és ismét visszahozták a testőrök házába. Roboámnak pedig több dolgai és minden cselekedetei, nemde
30 nem meg vannak-é írva a Júda királyainak krónika-könyvében? És folyton hadakozás volt Roboám és
31 Jeroboám között. És elaluvék Roboám az ő atyáival, és eltemetteték az ő atyáival a Dávid városában;
és az ő anyjának Naama volt a neve, az Ammoniták nemzetségéből való; és Abija, az ő fia, lett a király ő
helyette.

15, 2 Jeroboám királynak a Nébát fiának tizennyolczadik esztendejében Abija lett a király Júdában. És
3 három esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Az ő anyjának neve Maaka, az Abisálom leánya. És járt
az ő atyjának minden bűneiben, a melyeket ő előtte cselekedett, és nem volt az ő szíve olyan tökéletes
4 az Urához Istenéhez, mint Dávidnak, az ő atyjának szíve. De mindazáltal Dávidért adott néki az Úr
az ő Istene szövétneket Jeruzsálemben: felmagasztalván az ő fiát ő utána és Jeruzsálemet megerősítvén;
5 Mert Dávid azt cselekedte, a mi kedves volt az Úr szemei előtt, és el nem távozott azoktól, a melyeket
6 parancsolt néki az ő életének minden idejében, kivéve a Hitteus Uriás dolgát. És hadakozás volt Roboám
7 és Jeroboám között mind éltig. Abija egyéb dolgai és minden cselekedetei pedig vajjon nincsenek-é meg-
8 írva a Júda királyainak krónika-könyvében? És hadakozás volt Abija és Jeroboám között. És elaluvék
9 Abija az ő atyáival, és eltemeték őt a Dávid városában; és uralkodék helyette Asa, az ő fia. Jeroboámnak
10 az Izráel királyának huszadik esztendejében Asa lett a király Júdában, És uralkodék negyvenegy esz-
11 tendeig Jeruzsálemben; és az ő anyjának Maaka vala neve, az Abisálom leánya. És Asa azt cselekedé, a
12 mi kedves volt az Úr szemei előtt, mint Dávid az ő atyja. Mert kiveszté a férfiú paráznákat az országból;
13 és lerontá mind a bálványokat, a melyeket csináltak volt az ő atyái. És Maakát az ő anyját is megfosztá
a királynéságtól, mivel egy iszonyú bálványt csináltatott a berekben; és elrontá Asa az ő bálványát, és
14 megégeté azt a Kidron pataknál. De ha a magaslatokat nem rontották is le, mégis Asának szíve tökéle-
15 tes volt az Úrhoz életének minden napjaiban. És bevitte az Úrnak házába az ezüstöt és az aranyat, és
16 az edényeket, a melyeket az ő atyja és ő maga arra szenteltek volt. És hadakozás volt Asa és Baása az
17 Izráel királya között mind éltig. Mert feljöve Baása, az Izráel királya Júda ellen, és megépíté Rámát,
18 hogy senkit ki és be ne bocsásson Asához a Júda királyához. És vévén Asa mind az ezüstöt és aranyat,
a mely megmaradott volt mind az Úr, mind a király házának kincseiből: adá azt az ő szolgáinak kezébe,
és elküldé azt Asa király Benhadádnak, Tabrimmon fiának, a ki Héczion fia volt, Siria királyának, a ki

Damaskusban lakott, ezt izenvén néki: Szövetség van köztem és te közötted, az én atyám és a te atyád 19
között. Ímé ajándékot küldök néked, ezüstöt és aranyat, bontsd fel a te szövetségedet Baásával, az Izráel királyával, hogy távozzék el tőlem. És Benhadád engedelmeskedett Asa királynak és elküldé az ő 20
seregeinek vezéreit az Izráel városai ellen; és bevevé Hijont és Dánt, és Abel Beth-Maakát, és az egész Kinneróthot a Nafthali egész földével. Mikor pedig Baása ezt meghallotta, abbanhagyta Ráma építését, 21
és lakék Thirsában. Akkor Asa király egybegyűjté az egész Júdát, senkit ki nem hagyván, és elhordák 22
Rámának mind köveit, mind fáját, a melyekkel Baása épített volt, és építé azokból Asa király Gébát, a Benjámin nemzetségében és Mispát. Asának minden egyéb dolgai pedig és egész uralkodása és valamit 23
cselekedett, és a városok, a melyeket épített, vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? kivéve azt, hogy vénségében megbetegedett a lábaira. És elaluvék Asa az ő atyáival, és 24
eltemették az ő atyáival Dávidnak az ő atyjának városában. És Jósafát, az ő fia, uralkodék helyette.
Izráelben pedig Nádáb, a Jeroboám fia lett a király, Asának, a Júdabeli királynak második esztendejében; 25
és két esztendeig uralkodék Izráelen; És gonoszul cselekedék az Úrnak szemei előtt és jára az ő atyjának 26
útján és annak vétkében, a melylyel bűnbe ejtette volt az Izráelt. De Baása, az Ahija fia, az Issakhár 27
nemzetségéből, pártot ütött ellene, és megveré őt Baása Gibbethonnál a Filiszteusok városánál; mert Nádáb és az egész Izráel Gibbethonnál táboroztak. És megölé őt Baása, Asának, a júdabeli királynak 28
harmadik esztendejében, és uralkodék helyette. És lőn, mikor uralkodni kezdett, levágá Jeroboámnak 29
egész háznépét; egy lelket sem hagyott Jeroboám háznépéből, mígnem mind elveszté őket az Úrnak beszéde szerint, a melyet megmondott volt az ő szolgája, a Silóbeli Ahija által, A Jeroboám vétkeiért, a 30
melyekkel vétkezék és az Izráelt is vétekbe ejté; és a bosszantásért, a melylyel felbosszantotta az Urat, Izráel Istenét. Nádáb egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, vajjon nincsenek-é megírva az Izráel 31
királyainak krónika-könyvében? És hadakozás volt Asa és Baása, az Izráel királya között mind éltig. 32
Asának a Júdabeli királynak harmadik esztendejében lett Baása, az Ahija fia királylyá, az egész Izráelen 33
Thirsában, huszonnégy esztendeig. És gonoszul cselekedék az Úrnak szemei előtt, és jára a Jeroboám 34
útján, és az ő vétkében, a melylyel bűnbe ejtette az Izráelt.

Lőn azonban az Úrnak beszéde Jéhuhoz, a Hanáni fiához, Baása ellen, mondván: Mivelhogy téged **16**, 2
felemeltelek a porból, és fejedelemmé tettelek téged az én népemen az Izráelen, te pedig a Jeroboám útján jársz, és bűnbe ejted az én népemet az Izráelt, hogy engem haragra indítsanak az ő vétkeikkel: Ímé én 3
elvetem Baása maradékait, és az ő háza maradékait, és olyanná teszem a te házadat, mint Jeroboámnak, a Nébát fiának házát. A ki Baása maradékai közűl a városban hal meg, azt az ebek eszik meg; a ki 4
pedig a mezőn haláud meg, azt az égi madarak eszik meg. Baása több dolgai pedig, és a mit cselekedett, 5
és az ő uralkodása vajjon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? És elaluvék 6
Baása az ő atyáival, és eltemették Thirsában, és az ő fia, Ela uralkodék ő utána. És nemcsak azért 7
lőn az Úrnak beszéde Jéhu próféta, a Hanáni fia által Baása és az ő háza ellen és minden ő gonoszsága ellen, a melyet cselekedett volt az Úr szemei előtt, őt haragra indítván az ő kezeinek cselekedetei által, hogy olyan lesz mint a Jeroboám háza, hanem azért is, mert azt megölte. És Asának, a Júda királyának huszonhatodik esztendejében lett királylyá Ela, a Baása fia, az Izráelen Thirsában, két esztendeig. 8
Azonban az ő szolgája Zimri, a szekerek fél részének feje, pártot ütött ellene. És Ela Thirsában volt, és 9
az ital miatt igen megrészegedett az Arsa házában, a ki az ő házának Thirsában gondviselője volt; És 10
eljövén Zimri, megveré és megölé őt, Asának, a Júdabeli királynak huszonhetedik esztendejében, és ő uralkodék helyette. Mikor pedig királylyá lett és trónját elfoglalta, kiirtá Baása egész házát minden 11
rokonságával és barátaival együtt és nem hagyott belőle még csak egy ebet sem. Így veszté ki Zimri a 12
Baása egész házát, az Úrnak beszéde szerint, a melyet Baása ellen szólott Jéhu próféta által: Baása 13
minden vétkeiért, és Elának, az ő fiának vétkeiért, a kik vétkeztek és vétekbe ejtették az Izráelt, haragra indítván az Urat, Izráelnek Istenét az ő bálványozásukkal. Elának egyéb dolgai pedig és minden 14
cselekedetei, vajjon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? Asának a Júdabeli 15
királynak huszonhetedik esztendejében, uralkodék Zimri hét napig Thirsában; a nép pedig Gibbethon előtt táborozott, a mely a Filiszteusoké. Mikor pedig hallotta a nép a táborban beszélni, hogy pártot 16
ütött Zimri és a királyt meg is ölte: az egész Izráel azon a napon Omrit, az Izráel seregeinek fővezérét választá királylyá a táborban. És felvonult Omri és az egész Izráel ő vele Gibbethonból, és megszállák 17
Thirsát. De Zimri, a mikor látta, hogy a várost bevették, bemenvén a királyi ház palotájába, tűzzel 18
magára gyújtá a királyi házat, és meghala. Az ő bűneiért, a melyekkel vétkezék, gonoszul cselekedvén 19
az Úr szemei előtt; járván a Jeroboám útjában és az ő bűnében, a melyet cselekedett volt, vétekbe ejtvén az Izráelt. Zimrinek egyéb dolgai pedig és az ő pártütése, a melyet cselekedett, vajjon nincsenek-é 20
megírva az Izráelbeli királyok krónika-könyvében? Akkor kétfelé hasonlék az Izráel népe: a nép egyik 21

22 része Tibnit, a Ginát fiát követte és azt tette királylyá, a másik része pedig Omrihoz ragaszkodott. De a
népnek az a része, a mely Omrihoz ragaszkodott, erősebb volt, mint az a nép, a mely Tibnit, a Ginát fiát
23 követte, és meghalván Tibni, uralkodék Omri. Asának a Júdabeli királynak harminczegyedik esztende-
24 jében uralkodék Omri Izráelben tizenkét esztendeig; Thirsában uralkodék hat esztendeig. És megvevé
áron a Samaria hegyét Sémertől két tálentom ezüstön; és építe a hegyre, és nevezé a várost, a melyet
25 építe, Sémernek, a hegy urának nevéről, Samariának. És gonoszul cselekedék Omri az Úr szemei előtt,
26 és gonoszságával meghaladá mind az ő előtte valókat. És jára Jeroboámnak, a Nébát fiának minden
útján és az ő bűnében, a melylyel vétekbe ejté az Izráelt, haragra indítván az Urat, Izráel Istenét az ő
27 bálványozásai által. Omrinak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei és az ő erőssége, a melylyel
28 cselekedett, vajjon nincsenek-é megírva az Izráelbeli királyok krónika-könyvében? És elaluvék Omri az
29 ő atyáival, és eltemették Samariában, és uralkodék ő utána az ő fia, Akháb. Akháb pedig, az Omri fia
uralkodni kezde Izráelen, Asának a Júdabeli királynak harmincznyolczadik esztendejében; és uralkodék
30 Akháb, az Omri fia, Izráelen Samariában huszonkét esztendeig. És gonoszabbul cselekedék Akháb, az
31 Omri fia az Úr szemei előtt mindazoknál, a kik ő előtte voltak. Mert nem elégedék meg azzal, hogy
Jeroboámnak a Nébát fiának bűneiben járjon, hanem elméne és feleségűl vevé magának Jézabelt, Eth-
32 baálnak a Sídonbeli királynak leányát, és elmenvén, a Baálnak szolgála, és meghajtá magát annak. És
33 oltárt emele a Baálnak a Baál házában, a melyet Samariában épített. És csinált Akháb Aserát is, és
jobban haragra indítá Akháb az Urat, Izráel Istenét, mint az Izráel valamennyi királya, a kik ő előtte
34 voltak. Ennek idejében építé meg a Béthelbeli Hiel Jerikót. Az ő elsőszülött fiának, Abrimnak élete árán
veté meg annak fundamentomát, és az ő kisebbik fiának, Ségubnak élete árán állítá fel annak kapuit, az
Úr beszéde szerint, a melyet szólott volt Józsué, a Nún fia által.

17 És szóla Thesbites Illés, a Gileád lakói közűl, Akhábnak: Él az Úr, az Izráel Istene, a ki előtt állok,
2 hogy ez esztendőkben sem harmat, sem eső nem lészen; hanem csak az én beszédem szerint. És lőn az
3 Úrnak beszéde ő hozzá, mondván: Menj el innét, és menj napkelet felé, és rejtezzél el a Kérith patakja
4 mellett, mely a Jordán felé folyik. És a patakból lesz néked italod; a hollóknak pedig megparancsoltam,
5 hogy tápláljanak téged ott. Elméne azért, és az Úrnak beszéde szerint cselekedék; és elméne és leüle
6 a Kérith patakja mellett, a mely a Jordán felé folyik. És a hollók hoztak néki kenyeret és húst reggel
7 és este, és a patakból ivott. És lőn néhány nap mulva, hogy kiszáradt a patak; mert nem volt eső a
8, 9 földre. És lőn az Úrnak beszéde ő hozzá, mondván: Kelj fel, és menj el Sareptába, a mely Sídonhoz
10 tartozik, és légy ott; ímé megparancsoltam ott egy özvegyasszonynak, hogy gondoskodjék rólad. És
felkelvén, elméne Sareptába, és mikor a város kapujához érkezett, ímé egy özvegyasszony volt ott, a ki
fát szedegetett, és megszólítván azt, monda néki: Hozz, kérlek, egy kevés vizet nékem valami edényben,
11 hogy igyam. De mikor az elment, hogy vizet hozzon, utána kiáltott, és monda néki: Hozz, kérlek, egy
12 falat kenyeret is kezedben. Az pedig monda: Él az Úr, a te Istened, hogy nincs semmi sült kenyerem, csak
egy marok lisztecském van a vékában, és egy kevés olajom a korsóban, és most egy kis fát szedegetek, és
haza megyek, és megkészítem azt magamnak és az én fiamnak, hogy megegyük és azután meghaljunk.
13 Monda pedig néki Illés: Ne félj, menj el, cselekedjél a te beszéded szerint; de mindazáltal nékem süss
14 abból először egy kis pogácsát, és hozd ide; magadnak és a te fiadnak pedig azután süss; Mert azt
mondja az Úr, Izráel Istene, hogy sem a vékabeli liszt el nem fogy, sem a korsóbeli olaj meg nem kevesül
15 addig, míg az Úr esőt ád a földnek színére. És elméne, és az Illés beszéde szerint cselekedék, és evék
16 mind ő, mind amaz, mind annak háznépe, naponként. A vékabeli liszt nem fogyott el, sem pedig a
17 korsóbeli olaj nem kevesült meg, az Úrnak beszéde szerint, a melyet szólott Illés által. És lőn ezek
után, hogy megbetegedék a ház gazdasszonyának fia, és az ő betegsége felette nagy vala, annyira, hogy
18 már a lélekzete is elállott. Monda azért Illésnek: Mit vétettem ellened Istennek embere? Azért jöttél
19 hozzám, hogy eszembe juttassad álnokságomat, és megöljed az én fiamat? És monda néki: Add ide a te
fiadat. És ő elvevé azt az ő kebeléről, és felvivé a felházba, a melyben ő lakik vala, és az ő ágyára fekteté.
20 Akkor kiálta az Úrhoz, és monda: Én Uram, Istenem, nyomorúságot hozol erre az özvegyre is, a kinél én
21 lakom, hogy az ő fiát megölöd? És ráborult háromszor a gyermekre, és felkiáltott az Úrhoz, mondván:
22 Én Uram, Istenem, térítsd vissza e gyermek lelkét ő belé! És meghallgatta az Úr Illés szavát, és megtért
23 a gyermekbe a lélek, és megélede. És felvévén Illés a gyermeket, alávivé őt a felházból a házba, és adá
24 őt az ő anyjának, és monda Illés: Lássad, él a te fiad! És monda az asszony Illésnek: Most tudtam meg,
hogy te Isten embere vagy, és hogy az Úrnak beszéde a te ajkadon: igazság.

18 És lőn sok idő multán, a harmadik esztendőben, az Úrnak beszéde Illéshez, mondván: Menj el, mu-

tasd meg magadat Akhábnak, és esőt adok a föld színére. És elméne Illés, hogy megmutassa magát 2
Akhábnak. Nagy éhség volt pedig Samariában. És Akháb hivatá Abdiást, a ki az ő házának gondviselője 3
volt. (Abdiás pedig felette igen féli vala az Urat; Mert mikor Jézabel megölette az Úr prófétáit, Abdiás 4
száz prófétát vett oltalmába, és rejtette el ötvenenként egy-egy barlangba, és ott táplálta őket kenyérrel
és vízzel.) És monda Akháb Abdiásnak: Menj el az országba szerén-szerte a vizek forrásaihoz és a pa- 5
takokhoz, hogyha valami füvet találhatnánk, hogy a lovakat és öszvéreket megtarthatnánk életben, és
ne hagynánk a barmokat mindenestől elpusztulni. Eloszták azért magok közt a földet, a melyen kiki 6
elmenjen. Akháb egyedűl ment az egyik úton, és Abdiás is egyedűl ment a másik úton. És mikor Abdiás 7
az úton ment, ímé Illés előtalálá őt, és mikor felismerte őt, arczra borula és monda: Nem te vagy-é az,
uram, Illés. Felele néki: Én vagyok; menj el, mondd meg a te uradnak: Ímé itt van Illés. Ő pedig monda: 8, 9
Mit vétettem ellened, hogy a te szolgádat Akháb kezébe akarod adni, hogy megöljön engem? Él az Úr a 10
te Istened: nincs sem nemzetség, sem ország, a hova el nem küldött volna az én uram, hogy megkeressen
téged. És ha azt mondották: Nincs itt! az országot és a népet megesküdtette, hogy téged csakugyan nem
találtak meg. És most te azt mondod: Menj el, mondd meg a te uradnak: Ímé itt van Illés. Ha most el- 11, 12
megyek tőled, téged pedig olyan helyre ragad el az Úrnak Lelke, a melyet én nem tudok, és én elmegyek,
hogy megmondjam Akhábnak, és ha ő téged nem talál meg, engem öl meg; pedig a te szolgád féli az Urat
gyermekségétől fogva. Nem mondották-é meg az én uramnak, mit cselekedtem, mikor Jézabel megölette 13
az Úr prófétáit? hogy hogyan rejtettem el az Úr prófétái közűl száz férfiút ötvenenként egy-egy barlangba
és tápláltam őket kenyérrel és vízzel. És te mégis azt mondod: Menj el és mondd meg a te uradnak: Ímé 14
itt van Illés; ho gy megöljön engemet. És felele Illés: Él a Seregeknek Ura, a ki előtt állok: e mai napon 15
megmutatom magamat néki. Elméne azért Abdiás Akháb eleibe, és megjelenté ezt néki, és eleibe méne 16
Akháb Illésnek. És mikor meglátta Akháb Illést, monda Akháb néki: Te vagy-é az Izráel megháborítója? 17
Ő pedig monda: Nem én háborítottam meg az Izráelt, hanem te és a te atyád háza, azzal, hogy elhagy- 18
tátok az Úrnak parancsolatit, és a Baál után jártatok. Most azért küldj el, gyűjtsd hozzám az egész 19
Izráelt a Kármel hegyre, és a Baál négyszázötven prófétáját, és az Aserának négyszáz prófétáját, a kik
a Jézabel asztaláról élnek. És elkülde Akháb mind az egész Izráel fiaihoz, és egybegyűjté a prófétákat 20
a Kármel hegyre. És odamenvén Illés az egész sokasághoz, monda: Meddig sántikáltok kétfelé? Ha az 21
Úr az Isten, kövessétek őt; ha pedig Baál, kövessétek azt. És nem felelt néki a nép csak egy szót sem.
Akkor monda Illés a népnek: Én maradtam meg csak egyedűl az Úr prófétái közűl; míg a Baál prófétái 22
négyszázötvenen vannak; Adjatok azért nékünk két tulkot, és ők válaszszák magoknak az egyik tulkot, 23
a melyet vagdaljanak darabokra, és rakják a fákra; de tüzet ne tegyenek alája; én pedig a másikat készí-
tem el, a melyet a fákra rakok, de tüzet én sem teszek alája. Akkor hívjátok segítségűl a ti isteneteknek 24
nevét, és én is segítségűl hívom az Úrnak nevét; és a mely isten tűz által felel, az az Isten. És felelvén az
egész sokaság, monda: Jó lesz! És monda Illés a Baál prófétáinak: Válaszszátok el magatoknak az egyik 25
tulkot, és készítsétek el ti először; mert ti többen vagytok, és hívjátok segítségűl a ti isteneteknek nevét,
de tüzet ne tegyetek alája. És vevék a tulkot, a melyet nékik adott, és azt elkészíték, és segítségűl hívák 26
a Baálnak nevét reggeltől fogva délig, mondván: Baál! hallgass meg minket! De nem jött szó, sem felelet.
És ott sántikáltak az oltár körűl, a melyet készítettek. Mikor pedig már dél lett, elkezdte őket gúnyolni 27
Illés, azt mondván: Kiáltsatok hangosabban, hiszen isten! Talán elmélkedik, vagy félrement, vagy úton
van, vagy talán aluszik, és felserken. És elkezdtek hangosan kiabálni és az ő szokásuk szerint késekkel 28
és borotvákkal metélték magokat, míg csak ki nem csordult a vérök. Mikor pedig a dél elmult, prófé- 29
tálni kezdtek egész az esteli áldozatig; de akkor sem lett se szó, se felelet, se meghallgattatás. Akkor 30
monda Illés az egész sokaságnak: Jőjjetek én hozzám. És hozzá méne az egész sokaság, és megépíté az
Úr oltárát, a mely leromboltatott volt. És vőn Illés tizenkét követ, a Jákób fiai nemzetségeinek száma 31
szerint, a kiknek az Isten azt mondotta volt: Izráel legyen a te neved; És oltárt építe a kövekből az Úr 32
nevében, és egy árkot húzott az oltár körűl, a melybe két véka vetni való mag férne. És oda készíté a fát, 33
és felvagdalá a tulkot, és felraká azt a fára; És monda: Töltsetek meg négy vedret vízzel, és öntsétek az 34
égőáldozatra és a fára. Monda ismét: Tegyétek ezt még egyszer! És másodszor is azt tevék. Monda még
is: Harmadszor is tegyétek meg! És harmadszor is azt mívelék; Úgy, hogy a víz lecsurgott az oltárról, és 35
még az árok is tele lett vízzel. És a mikor eljött az esteli áldozás ideje, oda lépett Illés próféta, és monda: 36
Óh Uram, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek Istene, hadd ismerjék meg e mai napon, hogy te vagy az
Isten az Izráelben, és hogy én a te szolgád vagyok, és hogy mindezeket a te parancsolatodból cselekedtem.
Hallgass meg engem, Uram, hallgass meg engem, hogy tudja meg e nép, hogy te, az Úr vagy az Isten, 37
és te fordítod vissza az ő szívöket! Akkor alászálla az Úr tüze, és megemészté az égőáldozatot, a fát, a 38

39 köveket és a port, és felnyalta a vizet, a mely az árokban volt. Mikor ezt látta az egész sokaság, arczra
40 borult, és monda: Az Úr az Isten! Az Úr az Isten! És monda Illés nékik: Fogjátok meg a Baál prófétáit;
senki el ne szaladjon közűlök! És megfogák őket, és alávivé őket Illés a Kison patakja mellé, és megölé
41, 42 ott őket. Akkor monda Illés Akhábnak: Eredj fel, egyél és igyál, mert nagy esőnek zúgása hallszik. És
felment Akháb, hogy egyék és igyék. Illés pedig felment a Kármel hegy tetejére, és leborula a földre, és az
43 ő orczáját az ő két térde közé tevé; És monda az ő szolgájának: Menj fel, és nézz a tenger felé. És felment,
44 és arrafelé nézett, és monda: Nincsen semmi. És monda Illés: Menj vissza hétszer. És lőn hetedúttal,
monda a szolga: Ímé egy kis felhőcske, mind egy embernek a tenyere, jő fel a tengerből. Akkor monda:
45 Menj fel, mondd meg Akhábnak: Fogj be és menj le, hogy meg ne késleljen az eső. És lőn azonközben,
hogy besötétedett az ég a fellegektől és a széltől, és nagy eső lett. Akháb pedig szekérre ült és elment
46 Jezréelbe. És lőn az Úr keze Illésen, és felövezvén az ő derekát, még Akháb előtt futott el Jezréel felé.

19 És Akháb elbeszélé Jézabelnek mindazokat, a melyeket Illés cselekedett és a többek között, hogy ho-
2 gyan ölte meg mind a prófétákat fegyverrel. És követet külde Jézabel Illéshez, mondván: Ezt cselekedjék
velem az istenek és úgy segéljenek, ha holnap ilyenkor úgy nem cselekszem a te életeddel, mint a hogy te
3 cselekedtél azoknak életekkel mind egyig. A mit mikor megértett, felkelvén elméne, vigyázván az ő éle-
4 tére. És méne Beersebába, a mely Júdában volt; és ott hagyá az ő szolgáját. Ő pedig elméne a pusztába
egynapi járó földre, és elmenvén leüle egy fenyőfa alá, és könyörgött, hogy hadd haljon meg, és monda:
5 Elég! Most óh Uram, vedd el az én lelkemet; mert nem vagyok jobb az én atyáimnál! És lefeküvék és el-
6 aluvék a fenyőfa alatt. És ímé angyal illeté őt, és monda néki: Kelj fel, egyél. És mikor körülnézett, ímé
7 fejénél vala egy szén között sült pogácsa és egy pohár víz. És evék és ivék, és ismét lefeküvék. És az Úr
8 angyala eljött másodszor is és megilleté őt, és monda: Kelj fel, egyél; mert erőd felett való utad van. És
ő felkelt, és evett és ivott; és méne annak az ételnek erejével negyven nap és negyven éjjel, egész az Isten
9 hegyéig, Hórebig. És beméne ott egy barlangba, és ott hála. És ímé lőn az Úrnak beszéde ő hozzá, és
10 monda néki: Mit csinálsz itt Illés? Ő pedig monda: Nagy búsulásom van az Úrért, a Seregek Istenéért;
mert elhagyták a te szövetségedet az Izráel fiai, a te oltáraidat lerontották, és a te prófétáidat fegyverrel
11 megölték, és csak én egyedűl maradtam, és engem is halálra keresnek. És monda: Jőjj ki és állj meg
ezen a hegyen, az Úr előtt. És ímé ott az Úr volt elmenendő. És az Úr előtt megyen vala nagy erős szél,
a mely a hegyeket megszaggatta és meghasogatta a kősziklákat az Úr előtt; de az Úr nem vala abban a
12 szélben. És a szél után földindulás lett; de az Úr nem volt a földindulásban sem. És a földindulás után
13 tűz jöve, de nem volt az Úr a tűzben sem. És a tűz után egy halk és szelíd hang hallatszék. És mikor Illés
ezt hallotta, befedé az ő arczát palástjával, és kimenvén, megálla a barlang ajtajában, és ímé szózat lőn ő
14 hozzá, a mely ezt mondá: Mit csinálsz itt Illés? És ő felele: Nagy búsulásom van az Úrért, a Seregeknek
Istenéért, mert az Izráel fiai elhagyták a te szövetségedet, lerontották a te oltáraidat, és a te prófétáidat
15 megölték fegyverrel, és én egyedűl maradtam, és engem is halálra keresnek. És monda az Úr néki: Menj
el, térj vissza a te utadon a pusztán át Damaskusba, és mikor oda jutándasz, kenjed királylyá Hazáelt
16 Siriában; És Jéhut, a Nimsi fiát kenjed királylyá Izráelben, és Elizeust, az Abelméholabeli Sáfát fiát
17 pedig kenjed prófétává a te helyedbe. És lészen, hogy a ki megmenekedik Hazáel fegyverétől, azt Jéhu
18 öli meg, és a ki megmenekedik a Jéhu fegyverétől, azt Elizeus öli meg. De meghagyok Izráelben hétezer
embert: minden térdet, mely meg nem hajolt a Baálnak, és minden ajkat, mely meg nem csókolta azt.
19 És ő elmenvén onnét, megtalálá Elizeust, a Sáfát fiát, a mint szántott tizenkét járom ökörrel, és ő maga
20 a tizenkettedikkel volt; és Illés hozzá méne, és az ő palástját reá veté. És ő elhagyván az ökröket, Illés
után futott, és monda: Kérlek, hadd csókoljam meg az én atyámat és az én anyámat, és azután követlek.
21 És monda: Menj, térj vissza; mert mit cselekedtem tenéked? És elmenvén ő tőle, vőn azután egy pár
ökröt, és levágá azt, és az ekéhez való szerszámokból tüzet rakván, megfőzé azok húsát, és a népnek adá,
és evének; és felkelvén, elméne Illés után, és szolgála néki.

20 És Benhadád, Siria királya összegyűjté egész seregét, és harminczkét király volt ő vele és nagyon
2 sok ló és szekér, és felméne és megszállá Samariát, és ostromolni kezdte azt. És követeket küldött
3 Akhábhoz, az Izráel királyához a városba; És azt izené néki: Azt mondja Benhadád: A te ezüstöd és
4 aranyad az enyém, a te feleségeid is és a te szép fiaid is az enyémek. És felele az Izráel királya, és
5 monda: A mint megmondottad uram, király, tiéd vagyok mindenekkel, a melyeket bírok. Megtérvén
pedig a követek, mondának: Azt mondja Benhadád: Miután hozzád küldöttem, és azt izentem, hogy a
6 te ezüstödet és aranyadat és a te feleségeidet és fiaidat add nékem, Azért holnap ilyenkor elküldöm
az én szolgáimat hozzád, és felkutatják a te házadat, és a te szolgáid házait; és kezekhez veszik, a mi
7 csak kedves előtted, és elhozzák. Akkor egybehívá az Izráel királya mind az ország véneit, és monda:

Vegyétek eszetekbe, és lássátok meg, minemű gonosz szándékkal van ez; mert hozzám küldött az én feleségeimért és gyermekeimért, ezüstömért és aranyomért, és meg nem tagadtam tőle. És mondának 8
néki a vének mindnyájan, és az egész nép: Ne engedj néki, és az ő akaratját be ne teljesítsd. És ő 9
monda a Benhadád követeinek: Mondjátok meg az én uramnak, a királynak: Mindazokat, a melyek felől először izentél a te szolgádnak, megcselekszem, de ezt a dolgot nem tehetem meg. Így elmenvén a követek, megmondának néki a választ. Akkor hozzá külde Benhadád, és monda: Úgy cselekedjenek 10
velem az istenek, és úgy segéljenek, hogy Samariának minden pora sem elég, hogy a velem való nép közül mindenkinek csak egy-egy marokkal is jusson! És felele az Izráel királya, mondván: Mondjátok meg 11
néki: Ne kérkedjék úgy, a ki fegyverbe öltözik, mint a ki már leveti a fegyvert! Meghallván pedig ezt a 12
választ, mikor ő ivott a királyokkal a sátorokban, monda az ő szolgáinak: Vegyétek körül a várost! És azok körülvevék azt. És ímé egy próféta méne Akhábhoz, az Izráel királyához, a ki ezt mondá: Azt mondja az 13
Úr: Avagy nem láttad-é mindezt a nagy sokaságot: ímé e mai napon kezedbe adom azt, hogy megtudjad, hogy én vagyok az Úr! Monda pedig Akháb: Ki által? És felele: Azt mondja az Úr: A tartományok 14
fejedelmeinek ifjai által. Akkor monda Akháb: Ki kezdje meg a harczot? És felele: Te! Megszámlálá 15
azért a tartományok fejedelmeinek ifjait, a kik kétszázharminczketten voltak; ezekután megszámlálá mind az Izráel fainak is minden népét, hétezer embert. És elindulának délben. Benhadád pedig ott 16
ivott a királyokkal a sátorokban, és lerészegedett ő és a harminczkét király, a ki segítségére jött vele. És a tartományok fejedelmeinek ifjai vonultak ki legelőször. Benhadád pedig elkülde, és megmondották 17
néki, ezt mondván: Valami férfiak jöttek ki Samariából! És monda: Akár békességért jöttek ki, fogjátok 18
meg őket elevenen; akár viadalért jöttek ki, fogjátok el őket elevenen. De mikor kivonultak a városból 19
a tartományok fejedelmeinek ifjai és a sereg, a mely őket követte: Mindenik vágni kezdte azt, a ki eléje 20
került, és elfutottak a Siriabeliek, az Izráel pedig kergette őket, és megfutott maga Benhadád, Siria királya is lovon a lovagokkal együtt. És azután kivonult az Izráel királya, és megveré mind a lovagokat, 21
mind a szekereket, és megveré a Siriabelieket nagy csapással. És méne az Izráel királyához egy próféta, 22
és ezt mondá néki: Menj el, erősítsd meg magad, és vedd eszedbe és lásd meg, mit kelljen cselekedned, mert esztendő mulva ismét feljő Siria királya ellened. A siriabeli király szolgái pedig mondának néki: 23
A hegyeknek istenei az ő isteneik, azért győztek le bennünket; de vívjunk csak meg velök a síkon, és meglátod, ha le nem győzzük-é őket. És tedd ezt: Küldd el a királyokat, mindeniket a maga helyéről; és 24
állíts hadnagyokat helyettök. És szervezz magadnak olyan sereget, mint az volt, a melyet elvesztettél, 25
és olyan lovakat és szekereket, mint amazok voltak; és vívjunk meg velök a síkon, és meglátod, ha le nem győzzük-é őket? És engede az ő szavoknak, és akképen cselekedék. Mikor azért az esztendő elmult, 26
rendbeszedte Benhadád a Siriabelieket, és feljöve Afekbe, hogy hadakozzék az Izráel ellen. De az Izráel 27
fiai összeszámláltattak és elláttattak élelemmel, és eleikbe menének azoknak. Táborba szállván pedig az Izráel fiai, amazokhoz képest olyanok voltak, mint két kicsiny kecskenyájacska; míg a Siriabeliek ellepték a földet. Jött vala pedig egy Isten embere, és szóla az Izráel királyának, mondván: Azt mondja 28
az Úr: Azért mert a Siriabeliek azt mondották, hogy csak a hegyeknek Istene az Úr, és nem a völgyeknek Istene is: mindezt a nagy sokaságot a te kezedbe adom, hogy megismerjétek, hogy én vagyok az Úr. És 29
ott táboroztak egészen velök szemben hetednapig. A hetedik napon azután megütköztek, és az Izráel fiai levágtak a Siriabeliek közül egy nap százezer gyalogost. És a többiek elmenekültek Afek városába; de 30
a falak rászakadtak a megmaradott huszonkétezer emberre, és Benhadád is elfutott és ott bolyongott a városban kamaráról-kamarára. És mondának néki az ő szolgái: Ímé hallottuk, hogy az Izráel házának 31
királyai kegyelmes királyok, azért hadd öltözzünk zsákokba, és vessünk köteleket a mi nyakunkba, és menjünk ki az Izráel királyához, talán életben hagyja a te lelkedet. És zsákokba öltözének, és köteleket 32
vetének nyakokba, és elmenének az Izráel királyához, és mondának: A te szolgád, Benhadád, ezt mondja: Hagyd életben kérlek, az én lelkemet! És monda: Él-e még? én atyámfia ő! És a férfiak jó jelnek vették, 33
azt és gyorsan megragadták a szót, és mondának: A te atyádfia Benhadád él. És monda: Menjetek, és hozzátok ide őt. Kijöve azért ő hozzá Benhadád, és felülteté őt az ő szekerébe, És monda néki: A 34
városokat, a melyeket elvett volt az én atyám a te atyádtól, azokat visszaadom, és csinálj magadnak utczákat Damaskusban, mint az én atyám csinált volt Samariában; én ezzel a kötéssel bocsátalak el téged. És szövetséget kötött vele, és elbocsátá őt. Egy férfiú pedig a próféták fiai közül monda az ő 35
felebarátjának az Úr beszédje szerint: Verj meg engem kérlek; de ez nem akará őt megverni. Akkor 36
monda néki: Azért, mert nem engedtél az Úr szavának: ímé mihelyt én tőlem elmégy, megöl téged az oroszlán. És a mikor elment ő tőle, találá őt egy oroszlán, és megölé. Találá azután más férfiat, a kinek 37
monda: Kérlek, verj meg engem. És megveré az annyira, hogy megsebesítette. És elméne a próféta, és 38
az útfélen a király elé álla és elváltoztatá magát szemeit bekötözvén. Mikor pedig arra ment el a király, 39

kiálta a királyhoz, és monda: A te szolgád kiment volt a hadba, és ímé egy férfiú eljövén, hoza én hozzám egy férfiút, és monda: Őrizd meg ezt a férfiút; ha elszaladánd, meg kell halnod érette, vagy egy tálentom
40 ezüstöt fizetsz. És mialatt a te szolgádnak itt és amott dolga volt, az az ember már nem volt. És monda
41 néki az Izráel királya: Az a te ítéleted; magad akartad. És mindjárt elvevé a kötést az ő szeméről, és
42 megismeré őt az Izráel királya, hogy a próféták közűl való. És monda néki: Ezt mondja az Úr: Mert elbocsátottad kezedből a férfiút, a kit én halálra szántam, azért lelked lészen lelkéért, és néped népéért.
43 És házához méne az Izráel királya szomorú és megbúsult szívvel, és méne Samariába.

21 És történt ezek után, hogy a Jezréelbeli Nábótnak egy szőlője volt Jezréelben, Akhábnak, Samaria
2 királyának a háza mellett. És szóla Akháb Nábótnak, mondván: Add nékem a te szőlődet, hogy legyen veteményes kertem; mert közel van az én házamhoz, és néked érette jobb szőlőt adok annál, vagy ha
3 néked tetszik, pénzűl adom meg az árát. És felele Nábót Akhábnak: Isten őrizzen, hogy néked adjam
4 az én atyáimtól maradt örökséget. Akkor haza méne Akháb nagy bánattal és haraggal a beszéd miatt, a melyet szólott néki a Jezréelbeli Nábót, mondván: Nem adom néked az én atyáimtól maradt örökséget; és lefeküvék az ő ágyára, és arczát a fal felé fordítá, és nem evék kenyeret. Hozzá menvén az ő fele-
6 sége Jézabel, monda néki: Miért háborodott meg a te szíved, és kenyeret nem eszel? És ő monda néki: Mert ama Jezréelbeli Nábóttal beszéltem, és azt mondám néki: Add nékem a te szőlődet pénzért, vagy ha inkább tetszik, más szőlőt adok néked érette, ő pedig azt mondta: Nem adom néked az én szőlőmet.
7 Akkor monda néki Jézabel, az ő felesége: Te bírod-é most az Izráel királyságát? Kelj fel, egyél kenye-
8 ret, és a te szíved örvendezzen, én majd néked adom a Jezréelbeli Nábót szőlőjét. És levelet írt Akháb nevével, a melyet megpecsételt az ő gyűrűjével, és elküldé azt a levelet a véneknek és a főembereknek,
9 a kik Nábóttal egy városban laktak, És a levélben ezt írta, mondván: Hirdessetek bőjtöt, és ültessétek
10 Nábótot a nép élére, És ültessetek vele szembe két istentelen embert, a kik tanúbizonyságot tegyenek ő ellene, mondván: Megszidalmaztad az Istent és a királyt. Azután vigyétek ki, és kövezzétek meg őt, hogy
11 meghaljon. És ekképen cselekedének a vének és a főemberek, a kik az ő városában laktak, a mint Jé-
12 zabel nékik megparancsolta, és a mint a levélben megírta, a melyet nékik küldött; Bőjtöt hirdetének, és
13 ülteték Nábótot a nép élére. Előjöve azután két istentelen ember, és leült vele szemben, és tanúbizonyságot tettek ez istentelen emberek Nábót ellen a nép előtt, mondván: Megszidalmazta Nábót az Istent
14 és a királyt. Kivivék azért őt a városból, és megkövezék, és meghala. Azután megizenék Jézabelnek,
15 mondván: Megköveztetett Nábót, és meghalt. Mikor pedig meghallotta Jézabel, hogy megköveztetett Nábót és meghalt, monda Jézabel Akhábnak: Kelj fel és foglald el a Jezréelbeli Nábót szőlőjét, a melyet
16 nem akart néked pénzért oda adni; mert nem él Nábót, hanem meghalt. És mikor meghallotta Akháb,
17 hogy Nábót meghalt, felkelt Akháb, hogy lemenjen a Jezréelbeli Nábót szőlőjébe, és azt elfoglalja. Akkor
18 szóla az Úr Thesbites Illésnek, mondván: Kelj fel, és menj Akhábnak, az Izráelbeli királynak eleibe, a
19 ki Samariában lakik ímé ott van a Nábót szőlőjében, a melybe lement, hogy azt elfoglalja; És szólj néki, ezt mondván: Így szól az Úr: Nemde megölted-é és nemde el is foglaltad-é? És szólj néki, mondván: Ezt mondja az Úr: Ugyanazon a helyen, a hol felnyalták az ebek Nábót vérét, ebek nyalják fel a te véredet
20 is! És monda Akháb Illésnek: Megint rám találtál ellenségem? És ő monda: Rád találtam; mert te
21 magadat mindenestől arra adtad, hogy gonoszságot cselekedjél az Úr szemei előtt. Ímé, azt mondja az Úr: Veszedelmet hozok reád, és elvesztem a te maradékaidat, és kigyomlálom Akhábnak még az ebét is,
22 és a berekesztettet és az elhagyatottat Izráelben; És olyanná teszem a te házadat, mint Jeroboámnak, a Nébát fiának házát, és mint Baasának, az Ahija fiának házát azért, a miért haragra ingerlettél engem, és
23 a miért bűnbe ejtetted az Izráelt. És Jézabel felől is szóla az Úr, mondván: Az ebek eszik meg Jézabelt
24 Jezréel kőfala előtt; Azt, a ki Akháb házából a városban hal meg, az ebek eszik meg; azt pedig, a ki a
25 mezőben hal meg, az égi madarak eszik meg. Mert bizonyára nem volt Akhábnak mássa, a ki magát arra adta volna, hogy csak gonoszságot cselekedjék az Úr szemei előtt, a melyre az ő felesége, Jézabel
26 ösztökélé őt. Mert igen útálatos dolgot cselekedék, követvén a bálványokat mind a szerint, a mint cse-
27 lekedének az Emoreusok, a kiket az Úr kiűzött volt az Izráel fiai előtt. Lőn pedig, mikor meghallotta Akháb e beszédeket, megszaggatá az ő ruháit, és zsákba öltözék és bőjtöle, és a zsákban hála, és nagy
28, 29 alázatossággal jár vala. És szóla az Úr Thesbites Illésnek, mondván: Nem láttad-é, hogy Akháb hogyan megalázta magát előttem? Mivelhogy pedig megalázta magát előttem, nem hozom reá a veszedelmet az ő életében, hanem csak az ő fiai idejében hozom el a veszedelmet az ő házára.

22, 2 És három esztendő lefolyt úgy, hogy nem volt hadakozás a Siriabeliek és az Izráel között. De a har-
3 madik esztendőben aláméne Josafát, Júda királya az Izráel királyához. Akkor monda az Izráel királya az ő szolgáinak: Nem tudjátok-é, hogy Rámoth Gileád a miénk? És mi hallgatunk és nem veszszük vissza

azt Siria királyától? És monda Josafátnak: Feljösz-é velem e hadba Rámoth Gileád ellen? Felele Josafát az Izráel királyának: Úgy én, mint te; úgy az én népem, mint a te néped; úgy az én lovaim, mint a te lovaid. És monda Josafát az Izráel királyának: Kérdezősködjél még ma az Úr beszéde után. És összegyűjté az Izráel királya a prófétákat, közel négyszáz férfiút, és monda nékik: Elmenjek-é Rámoth Gileád ellen hadba, vagy elhagyjam? És mondának: Menj fel; mert az Úr kezébe adja azt a királynak. És monda Josafát: Nincs itt már több prófétája az Úrnak, hogy attól is tudakozódhatnánk? És monda az Izráel királya Josafátnak: Még van egy férfiú, a ki által megkérdhetjük az Urat, Mikeás, a Jemla fia; de én gyűlölöm őt, mert soha nem jövendöl nékem jót, hanem mindig csak rosszat. És monda Josafát: Ne beszéljen így a király! És előszólíta az Izráel királya egy udvariszolgát, és monda: Hívd ide hamar Mikeást, a Jemla fiát. És ott ült az Izráel királya és Josafát, Júda királya, ruhákba öltözötten, mindenik a maga trónusán Samaria kapuja előtt a térségen, és a próféták mind ott jövendöltek előttük. És Sédékiás, a Kénaána fia, vasszarvakat készített, és monda: Ezt mondja az Úr: Ezekkel ökleled a Siriabelieket, míg meg nem emészted őket. És a próféták is mindnyájan ekképen jövendöltek, mondván: Menj fel Rámoth Gileád ellen, és jó szerencséd lesz; mert azt az Úr a király kezébe adja. A követ pedig, a ki elment volt, hogy elhívja Mikeást, szóla néki, mondván: Ímé a próféták egyenlő akarattal jót jövendölnek a királynak: szólj, kérlek, te is úgy, mint azok közűl egy, és jövendölj jót. Mikeás pedig monda: Él az Úr, hogy csak azt fogom mondani, a mit az Úr mondánd nékem. És mikor a királyhoz ment, monda néki a király: Mikeás! elmenjünk-é Rámoth Gileád ellen hadba, vagy elhagyjuk? Ő pedig monda néki: Menj fel és járj szerencsével; az Úr kezébe adja azt a királynak. És monda néki a király: Még hányszor kényszerítselek téged, hogy az igaznál egyebet ne mondj nékem az Úr nevében? És monda: Látám az egész Izráelt szétszéledve a hegyeken, mint a juhokat, a melyeknek nincsen pásztoruk. És monda az Úr: Nincsen ezeknek urok? Térjen vissza kiki az ő házához békességben. És monda az Izráel királya Josafátnak: Nemde nem megmondottam-é néked, hogy soha jót nékem nem jövendöl, hanem csak rosszat. És monda Mikeás: Azért halld meg most az Úr beszédét: Látám az Urat az ő székiben ülni, és az egész mennyei sereget az ő jobb- és balkeze felől mellette állani. És monda az Úr: Kicsoda csalja meg Akhábot, hogy felmenjen, és elvesszen Rámoth Gileádnál? És ki egyet, ki mást szól vala hozzá. Akkor előjöve egy lélek, a ki az Úr eleibe álla, és monda: Én akarom megcsalni őt. Az Úr pedig monda néki: Miképen? És felele: Kimegyek és hazug lélek leszek minden ő prófétáinak szájában. Akkor monda az Úr: Csald meg és győzd meg; menj ki, és cselekedjél úgy. Ímé az Úr a hazugságnak lelkét adta mindezeknek a te prófétáidnak szájába; és az Úr szólott veszedelmes dolgot ellened. Akkor odalépett Sédékiás, a Kénaána fia, és arczul csapván Mikeást, monda: Hogyan? Eltávozott volna én tőlem az Úrnak lelke, hogy csak néked szólana? És monda Mikeás: Ímé meglátod azon a napon, a mikor az egyik kamarából a másik kamarába mégy be, hogy elrejtőzhess. Az Izráel királya pedig monda: Fogjad Mikeást, és vidd vissza őt Ammonhoz, a város fejedelméhez, és Joáshoz, a király fiához; És mondjad: Ezt mondja a király: Vessétek ezt a tömlöczbe, és tápláljátok őt a nyomorúság kenyerével és a nyomorúság vizével, míg békességgel megjövök. Monda pedig Mikeás: Ha békességgel térsz vissza, nem az Úr szólott én általam. Azután monda: Halljátok ezt meg minden népek! És felvonult az Izráel királya, és Josafát, a Júda királya Rámoth Gileád ellen. És monda az Izráel királya Josafátnak: Megváltoztatom ruhámat, és úgy megyek a viadalra, te pedig öltözzél fel ruhádba. És elváltoztatá ruháját az Izráel királya, és úgy méne a viadalra. Siria királya pedig megparancsolá az ő szekerei harminczkét fejedelmeinek, mondván: Ne vívjatok se kicsinynyel, se nagygyal, hanem egyedűl csak az Izráel királya ellen vívjatok. És a mikor meglátták a szekerek fejedelmei Josafátot, mondának: Nyilván ez az Izráel királya; és reá rohanván, vívának ellene. De Josafát elkezdett kiáltani. Mikor pedig látták a szekerek fejedelmei, hogy nem az Izráel királya, ott hagyták. Egy ember pedig csak úgy találomra kilövé az ő kézívét, és találá az Izráel királyát a pánczél és a kapocs között. És ő monda a kocsisának: Fordulj meg és vigy ki engem a táborból, mert megsebesültem! És az ütközet mind erősebb lett azon a napon, és a király az ő szekerében állott a Siriabeliek ellen, és meghalt este felé, és a vér a sebből a szekérbe csorgott. És ki kiálták napnyugotkor a táborban, mondván: Minden ember menjen haza a maga városába és földjébe! És meghalt a király és visszavitetvén Samariába, eltemeték a királyt Samariában. És mikor mosták az ő szekerét a Samaria mellett lévő tóban: az ebek nyalták az ő vérét, és paráznák fürödtek ott, az Úrnak beszéde szerint, a melyet szólott volt. Akhábnak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, az elefántcsontból építtetett ház, és mind a városok, a melyeket épített, vajjon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? És elaluvék Akháb az ő atyáival; és uralkodék ő utána fia, Akházia. És Josafát, az Asa fia lett királlyá Júdában, Akhábnak, az Izráel

42 királyának negyedik esztendejében. És Josafát harminczöt esztendős volt, mikor uralkodni kezdett, és
43 huszonöt esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Az ő anyjának Azuba volt a neve, Silhi leánya. És jára
Asának, az ő atyjának minden útjában, és abból ki nem tére, azt cselekedvén, a mi az Úr szemei előtt
kedves. Csakhogy a magaslatokat nem rombolták le, és a nép még áldozott és tömjénezett a magaslá-
44, 45 tokon. És békességben élt Josafát az Izráel királyával. Josafátnak egyéb dolgai pedig és az ő ereje, a
melylyel cselekedett, és a melylyel hadakozott, vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-
46 könyvében? A férfi paráznákat is, a kik még megmaradtak volt az ő atyjának, Asának idejéből, kiűzte az
47, 48 országból. Akkor nem volt király Edomban, hanem csak helyettes király. És Josafát Társis hajókat csi-
náltatott, hogy aranyért mennének Ofirba, de nem mehettek el; mert a hajók összetörtek Esiongáberben.
49 Akkor mondá Akházia, az Akháb fia, Josafátnak: Hadd menjenek el az én szolgáim a te szolgáiddal e
50 hajókon; de Josafát nem akará. És elaluvék Josafát az ő atyáival; és eltemették az ő atyáival az ő aty-
51 jának, Dávidnak városában; és az ő fia, Jórám, uralkodék helyette. Akházia pedig, az Akháb fia kezde
uralkodni Izráelen Samariában, Josafátnak, a Júda királyának tizenhetedik esztendejében, és uralkodék
52 Izráelben két esztendeig. És gonoszul cselekedék az Úrnak szemei előtt, járván az ő atyjának és anyjá-
53 nak útján, és Jeroboámnak, a Nébát fiának útján, a ki bűnbe ejté az Izráelt; És szolgála a Baálnak, és
azt imádá és haragra indítá az Urat, Izráel Istenét, mint a hogy az ő atyja cselekedett.

II KIRÁLYOK

1 Es elszakadt Moáb, Akháb halála után, az Izráeltől. 2 És mikor Akházia kibukott az ő felházának korlátján Samariában, és megbetegedék, követeket külde el, a kiknek azt parancsolá: Menjetek el, kérdjetek tanácsot a Baálzebubtól, az Ekron istenétől, hogy meggyógyulok-é e betegségből? 3 Az Úrnak angyala pedig szóla Thesbitel Illésnek: Kelj fel, menj el eleibe a Samariabeli király követeinek, és szólj nékik: Nincs-é Isten Izráelben, hogy Baálzebubhoz, az Ekron istenéhez mentek tanácsot kérdeni? 4 Azért azt mondja az Úr: Az ágyból, a melyben fekszel, fel nem kelsz, hanem kétség nélkűl meghalsz. És elméne Illés. 5 És mikor a követek visszajöttek ő hozzá, monda nékik: Miért jöttetek vissza? 6 És felelének néki: Egy férfiú jöve előnkbe, és monda nékünk: Menjetek el, térjetek vissza a királyhoz a ki titeket elküldött, és mondjátok meg néki: Ezt mondja az Úr: Nincs-é Izráelben Isten, hogy te a Baálzebubhoz Ekron istenéhez küldesz tanácsot kérdeni? Azért az ágyból, a melyben fekszel, fel nem kelsz, hanem kétség nélkűl meghalsz. 7 És monda nékik: Milyen volt az a férfiú, a ki előtökbe jött volt, és ezeket a beszédeket szólá néktek? 8 És felelének néki: Egy szőr-ruhás ember, derekán bőr övvel felövezve. Akkor monda: Thesbites Illés volt. 9 És hozzá külde egy ötven ember előtt járó főembert, az alatta való ötven emberrel. És mikor ez hozzá felment, ott ült fenn a hegy tetején, és monda néki: Isten embere, a király azt parancsolja: Jőjj le! 10 Felelvén Illés, monda az ötven ember előtt járó főembernek: Ha én Isten embere vagyok, szálljon tűz alá az égből, és emészszen meg téged és az alattad való ötven embert. És tűz szálla alá az égből, és megemészté őt és az ő ötven emberét. 11 És ismét külde ő hozzá a király más ötven ember előtt való főembert, mind az ötven férfival egybe, a ki szóla és monda néki: Isten embere, a király azt parancsolja, hogy hamar jőjj alá! 12 És felele Illés, és monda nékik: Ha Isten embere vagyok, szálljon tűz az égből alá, és emészszen meg téged és a te ötven emberedet. És Istennek tüze szálla alá az égből, és megemészté őt és az ő ötven emberét. 13 És újra elküldött egy harmadik ötven ember előtt járó főembert is, az ő ötven emberével együtt, és felmenvén ez az ötven ember előtt járó főember, elméne és térdre borult Illés előtt, és könyörögvén néki, monda: Óh Isten embere, kérlek, legyen becsülete a te szemeid előtt az én lelkemnek, és ezeknek a te szolgáidnak, ez ötven ember lelkének! 14 Ímé tűz szállott le az égből és megemészté az ötven ember előtt való elébbi két főembert, az ő ötven emberével egybe: Most azért legyen becsülete az én lelkemnek a te szemeid előtt! 15 Ekkor szóla az Úr angyala Illésnek: Menj alá vele, ne félj semmit tőle. És ő felkelvén aláméne vele a királyhoz. 16 És szóla néki: Ezt mondja az Úr: A miért követeket küldöttél tanácsot kérdeni Baálzebubhoz, Ekron istenéhez, mintha nem volna Izráelben Isten, a kinek a beszédéből tanácsot kérdhetnél: azért fel nem kelsz ez ágyból, a melyben fekszel, hanem kétség nélkűl meghalsz. 17 És meghalt az Úrnak beszéde szerint, a melyet szólott Illés, és uralkodék Jórám ő helyette, Jórámnak, a Josafát fiának, a Júdabeli királynak második esztendejében; mert Akháziának nem volt fia. 18 Akháziának egyéb dolgai pedig, a melyeket cselekedett, vajjon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében?

2 És lőn mikor az Úr Illést fel akará vinni a szélvész által mennyekbe: elméne Illés és Elizeus Gilgálból. 2 És monda Illés Elizeusnak: Maradj itt, kérlek, mert az Úr Béthelbe küldött engem. És felele Elizeus: Él az Úr, és a te lelked, hogy el nem hagylak téged! És mikor lemenének Béthel felé: 3 Kijövének a próféták fiai, a kik Béthelben valának, Elizeushoz, és mondának néki: Nem tudod-é, hogy e mai napon az Úr elragadja a te uradat tőled? És monda: Tudom én is, hallgassatok. 4 És monda néki Illés: Elizeus! Maradj itt, kérlek; mert az Úr engem Jérikhóba küldött. Ő azonban monda: Él az Úr és a te lelked, hogy el nem hagylak téged. És mikor elmenének Jérikhóba: 5 A próféták fiai, a kik Jérikhóban valának, Elizeushoz jövének, és mondának néki: Nem tudod-é, hogy e mai napon az Úr a te uradat elragadja tőled? És ő monda: Én is tudom, hallgassatok. 6 Azután monda néki Illés: Maradj itt, kérlek, mert az Úr engem a Jordán mellé küldött. De ő felele Él az Úr és a te lelked, hogy el nem hagylak téged. És elmenének együtt mindketten. 7 Ötven férfiú pedig a próféták fiai közűl utánok menvén, velök szemben messze megállának, mikor ők ketten a Jordán mellett megállottak. 8 És fogá Illés az ő palástját, és összehajtva azt, megüté azzal a vizet; és az kétfelé válék; úgy hogy mind a ketten szárazon menének át rajta. 9 És mikor általmentek, monda Illés Elizeusnak: Kérj tőlem, mit cselekedjem veled, mielőtt tőled elragadtatom. És monda Elizeus: Legyen, kérlek, a te benned való léleknek kettős mértéke én rajtam. 10 És ő monda: Nehéz dolgot kértél; mégis, ha majd meglátándasz engem, mikor tőled elragadtatom, meglesz, a mit kérsz: ha pedig meg nem látándasz, nem lesz meg. 11 És lőn, a mikor menének és menvén beszélgetének, ímé egy tüzes szekér tüzes lovakkal elválasztá őket egymástól. És felméne Illés a szélvészben az égbe. 12 Elizeus pedig

ezt látván, kiált vala: Édes atyám, édes atyám! Izráel szekerei és lovagjai! És nem látá őt többé. És
13 vevé a maga ruháit, és két részre szakasztá azokat, És felemelé az Illés palástját, a mely róla leesett, és
14 visszatért, és megállott a Jordán partján. És vevé az Illés palástját, a mely róla leesett, és azzal megüté
a vizet, és monda: Hol van az Úr, az Illés Istene? És mikor ő is megütötte a vizet, kétfelé válék az; és
15 általméne Elizeus. És mikor látták őt a próféták fiai, a kik átellenben Jérikhónál valának, mondának:
Az Illés lelke megnyugodt Elizeuson. És eleibe menének néki, és meghajták magokat ő előtte a földig;
16 És mondának néki: Ímé a te szolgáid között van ötven ember, erős férfiak, küldd el őket, hadd keressék
meg a te uradat, hátha az Úrnak lelke ragadta el őt, és letette őt valamelyik hegyen, vagy völgyben. De
17 ő monda: Ne küldjetek. De azok kényszerítették őt egész a megszégyenülésig, és monda: Hát küldjetek
18 el! És elküldék az ötven férfiút, de harmadnapig keresvén sem találták meg őt. És mikor visszajöttek ő
19 hozzá, mert Jérikhóban lakott, monda nékik: Nem mondottam-é, hogy ne menjetek el? És mondának a
város férfiai Elizeusnak: Ímé e város jó lakóhely volna, a mint uram magad látod; de a vize ártalmas, és a
20 föld gyümölcsét meg nem érleli. És monda: Hozzatok nékem egy új csészét, és tegyetek sót belé. És elho-
21 zák néki. Ő pedig kiment a forráshoz, és bele veté a sót, és monda: Ezt mondja az Úr: Meggyógyítottam
22 e vizeket; nem származik ezután azokból halál és idétlen termés. És egészségesekké lőnek a vizek mind
23 e mai napig, Elizeus beszéde szerint, a melyet szólott. Felméne azután onnét Béthelbe; és mikor az úton
felfelé méne, apró gyermekek jövének ki a városból, a kik őt csúfolják vala, ezt mondván: Jőjj fel, kopasz,
24 jőjj fel, kopasz! És hátratekintvén és meglátván őket, megátkozá őket az Úr nevében, és az erdőből két
25 nőstény medve jövén ki, szétszaggata közülök negyvenkét gyermeket. Onnét azután felment a Kármel
hegyére; onnét pedig Samariába tért vissza.

3 Jórám pedig, az Akháb fia kezde uralkodni Izráelen Samariában Josafátnak, a Júda királyának tizen-
2 nyolczadik esztendejében, és uralkodék tizenkét esztendeig. És gonoszul cselekedék az Úrnak szemei
előtt, de nem annyira, mint az ő atyja és anyja; mert elrontá a Baál képét, a melyet az ő atyja készíttetett
3 volt. De mindazáltal követé Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneit, a ki vétekbe ejtette volt az Izráelt
4 és el nem távozék azoktól. És Mésának, a Moáb királyának nagyon sok juha volt, és az Izráel királyá-
5 nak adóban százezer bárány és százezer kos gyapját fizette. De mikor meghalt Akháb, a Moáb királya
6 elszakadt az Izráel királyától. Kiméne azért Jórám király azon a napon Samariából, és megszámlálá
7 az egész Izráelt: És elméne, és külde követeket Josafáthoz, Júda királyához, ezt izenvén néki: A Moáb
királya elszakadt tőlem; eljösz-é velem a Moáb ellen a hadba? Felele: Felmegyek, úgy én, mint te; úgy
8 az én népem, mint a te néped; úgy az én lovam, mint a te lovaid. És monda: Mely úton menjünk fel?
9 Felele: Az Edom pusztájának útján. És elméne az Izráel királya és Júda királya és az Edom királya; és
10 mikor hét napig bolyongtak az úton, nem volt vize sem a tábornak, sem a velök volt barmoknak. Akkor
monda az Izráel királya: Jaj, jaj; az Úr azért hívta egybe e három királyt, hogy a Moáb kezébe adja őket!
11 És monda Josafát: Nincs itt az Úr prófétái közül egy sem, hogy általa tanácsot kérhetnénk az Úrtól? És
felele egy az Izráel királyának szolgái közül, és monda: Itt van Elizeus, a Sáfát fia, a ki Illésnek kezeire
12 vizet tölt vala. És monda Josafát: Nála van az Úrnak beszéde. És alámenének hozzá az Izráel királya,
13 és Josafát, és az Edom királya. És monda Elizeus az Izráel királyának: Mi közöm van hozzád? Menj a te
atyádnak és anyádnak prófétáihoz! És monda néki az Izráel királya: Ne utasíts el; mert az Úr gyűjtötte
14 össze ezt a három királyt, hogy a Moáb kezébe adja őket. És monda Elizeus: Él a Seregek Ura, a ki előtt
állok, ha nem nézném Josafátnak, a Júda királyának személyét, bizony téged nem néznélek, és rád sem
15, 16 tekintenék; Hozzatok ide egy énekest. És mikor énekelt előtte az éneklő, az Úrnak keze lőn ő rajta. És
17 monda: Ezt mondja az Úr: Csináljatok itt és ott e patakon árkokat; Mert ezt mondja az Úr: Nem láttok
sem szelet, sem esőt, és mégis e patak megtelik vízzel, hogy ihattok mind ti, mind a ti nyájatok és barma-
18, 19 itok. Kevés pedig még ez az Úr szemei előtt, hanem a Moábot is kezetekbe adja, És megvesztek minden
kulcsos várost és minden szép várost, és minden jótermő fát kivagdaltok, és minden kútfőt betöltötök, és
20 minden jó szántóföldet behánytok kövekkel. És lőn reggel, a mikor áldozatot szoktak tenni, ímé vizek
21 jőnek vala Edom útjáról, és megtelék a föld vízzel. Mikor pedig meghallotta az egész Moáb, hogy feljöt-
tek a királyok ő ellenök harczolni, egybegyűlének mindnyájan, a kik fegyvert foghattak, és megállottak
22 az ő tartományuk határán. És mikor felkeltek reggel, és a nap feljött a vizekre, úgy láták a Moábiták,
23 mintha ő ellenökbe az a víz vereslenék, mint a vér. És mondának: Vér ez! Megvívtak a királyok egymás-
24 sal, és megölte egyik a másikát. Prédára most, Moáb! De mikor az Izráel táborához jutottak, felkeltek
az Izráeliták, és megverték a Moábitákat, és azok megfutamodtak előttök; betörtek hozzájok és leverték
25 Moábot. És városaikat lerontották, és a jó szántóföldekre kiki követ hányt, és elborították azt kövekkel,
és minden kútfőt behánytak, és minden jótermő fát kivágtak, úgy hogy csak Kir-Haréset kőfalait hagyták

fenn; de körűlvevék azt is a parittyások, és lerontották. Látván pedig a Moáb királya, hogy legyőzettetik, 26
a viadalban, maga mellé vett hétszáz fegyverfogó férfiút, hogy keresztül törjenek az Edom királyához; de
nem bírtak. Akkor vevé az ő elsőszülött fiát, a ki ő helyette uralkodandó volt, és égőáldozatul megáldozá 27
a kőfalon. Mely dolog felett az Izráel népe igen felháborodék, és elmenének onnét, és megtérének az ő
földjökbe.

4 És kiálta egy asszony a próféták fiainak feleségei közűl Elizeushoz, és monda: A te szolgád, az én
férjem meghalt; te tudod, hogy a te szolgád félte az Urat. Eljött pedig a hitelező, hogy elvigye mind a
két gyermekemet, hogy néki szolgái legyenek. Monda néki Elizeus: Mit cselekedjem veled? Mondd meg 2
nékem, mi van a házadban? Monda az: A te szolgálóleányod házában nincs egyéb, csak egy korsó olaj.
Akkor monda: Menj el, kérj ottkinn minden te szomszédidtól üres edényeket, de ne keveset; És menj be 3, 4
és zárkózzál be magad a te fiaiddal, és tölts az olajból mindenik edénybe, és a tele edényt állítsd félre. És 5
elment ő tőle, és bezárkózott az ő fiaival, azok hordták néki az edényeket, ő maga pedig csak töltögetett.
És mikor megtöltötte az edényeket, monda az ő fiának: Hozz ide még egy edényt. Felele az: Nincs több 6
edény; és akkor megállott az olaj. És elment, és elmondá ezt az Isten emberének. Az pedig monda: Menj 7
el, add el az olajat, és fizesd ki hiteleződet; te pedig és a te fiaid éljetek a maradékából. És történt ebben 8
az időben, hogy Elizeus Súnembe ment. Ott volt egy gazdag asszony, a ki tartóztatá őt, hogy nála egyék
kenyeret. És lőn, hogy valamikor csak arra járt, betért oda, hogy kenyeret egyék. És monda az asszony 9
a férjének: Ímé úgy veszem észre, hogy az az Isten embere, a ki szüntelen erre jár által, szent ember;
Csináljunk, kérlek, egy kicsiny felházat, és tegyünk abba néki egy ágyat, asztalt, széket és gyertyatartót, 10
hogy mikor hozzánk jön, hadd térjen oda. És történt egy napon, hogy oda ment Elizeus, és megszállott a 11
felházban, és megpihent ott. És monda Géházinak, az ő szolgájának: Hívd ide azt a Súnemitát. Előhívá 12
azért azt, és az eleibe álla. Megmondotta volt pedig néki: Mondd meg néki: Ímé nagy szorgalmassággal 13
szolgálsz nékünk, mit kívánsz, hogy cselekedjem veled? Nincs-é valami mondani valód a király előtt,
vagy a sereg fővezére előtt? És monda az: Én az én nemzetségem között békességgel lakom. Monda 14
Elizeus: Mit lehetne tehát érette tennünk? Felele Géházi: Nincs fia és a férje vén ember. És monda: 15
Hívd ide! És a mikor oda hívta, megállott az ajtóban. És monda Elizeus: Esztendő ilyenkorra fiút fogsz 16
ölelni. És monda az: Ne, édes uram, Isten embere, ne mondj képtelen dolgot a te szolgálóleányodnak!
És teherbe esék az asszony és fiat szült abban az időben, a melyet megmondott volt Elizeus. De mikor 17, 18
megnőtt a gyermek, történt, hogy egy napon kiment az ő atyjához az aratókhoz, És monda az ő atyjának: 19
Jaj fejem, jaj fejem! És monda az ő atyja a szolgának: Vidd el őt az anyjához. Ki mikor felvette őt, vivé az 20
ő anyjához, és az az ölében tartá délig, és akkor meghalt. És felméne az asszony, és az Isten emberének 21
ágyára tevé őt, és az ajtót bezárván kijöve onnét. És előhívatá az ő férjét és monda: Kérlek, küldj ide 22
nékem egyet a szolgák közűl és egy szamarat, hadd menjek el hamar az Isten emberéhez, és mindjárt
megjövök. És az monda: Miért mégy ő hozzá, ma nincs sem újhold, sem szombat? Felele az: Csak hagyd 23
rám! És megnyergelé a szamarat, és monda a szolgának: Hajtsd és siess, ne késlelj engem a menésben, 24
hanem ha mondándom néked. És elmenvén, juta az Isten emberéhez a Kármel hegyére. És mikor 25
meglátta őt az Isten embere távolról, monda Géházinak, az ő szolgájának: Ímé a Súnemita ez! Fuss, 26
kérlek, eleibe, és kérdezd meg tőle, ha békességben van-é mind ő, mind az ő férje, mind az ő gyermeke?
Monda az: Békességben! Mikor pedig az Isten emberéhez jutott a hegyre, átölelte az ő lábait; de Géházi 27
oda ment, hogy elűzze őt, az Isten embere azonban így szólt: Hagyj békét néki, mert megkeseredett az ő
szíve, és az Úr eltitkolta tőlem, és nem jelentette meg nékem. És monda az: Vajjon én kértem-é fiat az 28
én uramtól? Nemde nem mondám-é néked: Ne csalj meg engemet? És monda Elizeus Géházinak: Övezd 29
fel derekadat, és vedd kezedbe az én pálczámat, és menj el, ha valakivel találkozol, ne köszönj néki, és
annak is, a ki köszön néked, ne felelj, és az én pálczámat tedd a gyermek arczára. De a gyermeknek 30
anyja monda: Él az Úr és él a te lelked, hogy el nem hagylak téged. Felkele azért és követé őt. Géházi 31
pedig már előttök elment volt, és a pálczát a gyermek arczára fekteté, de nem szólott és nem is eszmélt rá
a gyermek. Azért visszatért eleibe, és megmondá néki, mondván: Nem támadt fel a gyermek. És bement 32
Elizeus a házba, és ímé a gyermek ott feküdt halva az ő ágyán. És bement, és bezárta az ajtót magára 33
és a gyermekre, és könyörgött az Úrnak. És az ágyra felhágván, a gyermekre feküdt, és az ő száját a 34
gyermek szájára tevé, szemeit szemeire, kezeit kezeire, és ráborult, és megmelegedék a gyermek teste.
Azután felállott, és egyszer alá és fel járt a házban, majd újra felment és reáborult. Akkor a gyermek 35
prüsszente vagy hétszer, és felnyitá szemeit a gyermek. Ő pedig szólítá Géházit, és monda: Hívd ide a 36
Súnemitát. És oda hívá azt. És mikor oda ment, monda: Vedd a te fiadat. Ki mikor bement, lábához 37

38 esék és leborula a földre, és az ő fiát fogván, kiméne. Azután visszament Elizeus Gilgálba. Éhség vala
pedig akkor az országban, és a próféták fiai ő vele laknak vala. És monda az ő szolgájának: Tedd fel a
39 nagy fazekat, és főzz valami főzeléket a próféták fiainak. Kiméne azért a mezőre, hogy paréjt szedjen. És
holmi vad indákra találván, tele szedé az ő ruháját azokról sártökkel, és mikor hazament, belevagdalta
40 a fazékba főzeléknek; de nem tudta, hogy mi az? Mikor azután feladták a férfiaknak, hogy egyenek, és
ők enni kezdének a főzelékből, felkiáltának és mondának: Halál van a fazékban, Isten embere! És nem
41 bírták megenni. Ő pedig monda: Hozzatok lisztet. És beleveté azt a fazékba, és monda: Add fel immár a
42 népnek, hadd egyenek. És nem volt már semmi rossz a fazékban. Jöve pedig egy férfi a Baál Sálisából,
és hoz vala az Isten emberének első zsengék kenyereit, húsz árpakenyeret, és megzsendült gabonafejeket
43 az ő ruhájában; de ő monda: Add a népnek, hadd egyenek. Felele az ő szolgája: Minek adjam ezt száz
embernek? Ő pedig monda ismét: Add a népnek, hadd egyenek, mert ezt mondja az Úr: Esznek és még
44 marad is. És ő eleikbe adá, és evének, és még maradt is belőle, az Úrnak beszéde szerint.

5 És Naámán, a siriai király seregének fővezére, az ő ura előtt igen nagy férfiú és nagyrabecsült volt,
2 mert általa szabadította volt meg az Úr Siriát; és az a férfi vitéz hős, de bélpoklos volt. Egyszer portyázó
csapatok mentek ki Siriából, és azok Izráel országából egy kis leányt vittek el foglyul, és ez Naámán fe-
3 leségének szolgált. És monda ez az ő asszonyának: Vajha az én uram szembe lenne azzal a prófétával, a
4 ki Samariában van, kétség nélkül meggyógyítaná őt az ő bélpoklosságából. És Naámán beméne, és elbe-
5 szélé az ő urának, mondván: Így s így szólott az Izráel országából való leány! Akkor monda Siria királya:
Menj el, és ím levelet küldök az Izráel királyának. Elméne azért és vőn magával tíz tálentom ezüstöt és
6 hatezer aranyat, azon felül tíz öltöző ruhát. És elvivé a levelet az Izráel királyának, ezt írván: Mikor e
levél hozzád érkezik, ímé az én szolgámat, Naámánt azért küldöttem hozzád, hogy őt gyógyítsd meg bél-
7 poklosságából. De a mikor elolvasta az Izráel királya a levelet, megszaggatá az ő ruháit és monda: Isten
vagyok-e én, hogy öljek és elevenítsek, hogy ez én hozzám küld, hogy gyógyítsam meg e férfiút az ő bél-
8 poklosságából? Vegyétek eszetekbe és lássátok, hogy csak okot keres ellenem. Mikor pedig meghallotta
Elizeus, az Isten embere, hogy az Izráel királya ruháit megszaggatta, külde a királyhoz ilyen izenettel:
9 Miért szaggattad meg a te ruháidat? Hadd jőjjön hozzám, és tudja meg, hogy van próféta Izráelben. És
10 elméne Naámán lovaival és szekereivel, és megálla az Elizeus házának ajtaja előtt. És külde Elizeus
követet ő hozzá, mondván: Menj el és fürödj meg hétszer a Jordánban, és megújul a te tested, és megtisz-
11 tulsz. Akkor megharaguvék Naámán és elment, és így szólt: Ímé én azt gondoltam, hogy kijő hozzám,
és előállván, segítségűl hívja az Úrnak az ő Istenének nevét, és kezével megilleti a beteg helyeket, és
12 úgy gyógyítja meg a kiütést. Avagy nem jobbak-é Abana és Párpár, Damaskus folyóvizei Izráel minden
vizeinél? Avagy nem fürödhetném-é meg azokban, hogy megtisztuljak? Ilyen módon megfordulván, nagy
13 haraggal elment. De hozzá menének az ő szolgái, és szólának néki, mondván: Atyám, ha valami nagy
dolgot mondott volna e próféta néked, avagy nem tetted volna-é meg? Mennyivel inkább, a mikor csak azt
14 mondja, hogy fürödj meg és megtisztulsz? Beméne azért a Jordánba, és belemeríté magát abba hétszer
az Isten emberének beszéde szerint, és megújult az ő teste, mint egy kis gyermek teste, és megtisztult.
15 Azután visszatért egész kiséretével az Isten emberéhez, és bemenvén megálla előtte, és monda: Ímé, most
tudom már, hogy nincsen az egész földön Isten, csak Izráelben! Azért most vedd el, kérlek, ez ajándékot
16 a te szolgádtól. Ő pedig monda: Él az Úr, a ki előtt állok, hogy el nem veszem. Kényszeríti vala pedig őt,
17 hogy elvegye; de ő nem akará. És monda Naámán: Ha nem; adj kérlek a te szolgádnak e földből annyit, a
mennyit elbír két öszvér; mert a te szolgád többé égőáldozattal, vagy egyéb áldozattal nem áldozik idegen
18 isteneknek, hanem csak az Úrnak. Ebben a dologban legyen az Úr kegyelmes a te szolgádnak, hogy
mikor bemegy az én uram a Rimmon templomába, hogy ott imádkozzék, és ő az én kezemre támaszkodik,
ha akkor én is meghajlok a Rimmon templomában: azt, hogy én meghajlok a Rimmon templomában,
19 bocsássa meg az Úr a te szolgádnak ebben a dologban. És monda néki Elizeus: Eredj el békességgel. És
20 mikor elment ő tőle úgy egy mérföldnyire, Géházi, Elizeusnak, az Isten emberének szolgája azt gondolta:
Ímé az én uram megkimélé ezt a Siriabeli Naámánt, és nem akará tőle elvenni, a mit hozott volt; él az Úr,
21 hogy utána futok, és valamit kérek tőle. És utána futott Géházi Naámánnak. Látván pedig Naámán őt,
22 hogy utána fut, leugrott a szekérből és eleibe méne és monda: Rendben van minden? És monda: Rend-
ben. Az én uram küldött engem ezt mondván: Ímé most csak ez órában jött hozzám két ifjú az Efraim
23 hegyéről a próféták fiai közűl: adj kérlek azoknak egy tálentom ezüstöt és két öltöző ruhát. És monda
Naámán: Kérlek végy két tálentomot. És kényszeríté őt és egybeköte két tálentom ezüstöt két zsákba,
24 és két öltöző ruhát, és azokat két szolgájának adá, a kik előtte vitték azokat. De mikor a dombhoz ért,
25 elvette tőlök azokat, és elrejté egy házban, és elbocsátá a férfiakat, és elmenének. Ő pedig bemenvén,

megálla az ő ura előtt, és monda néki Elizeus: Honnét, Géházi? Felele: Nem ment a te szolgád sehová. Ő 26
pedig monda néki: Nem ment-é el az én szívem veled, mikor az a férfiú leszállott szekeréből elődbe? Most
az ideje, hogy szerezz ezüstöt, és hogy végy ruhákat, olajfákat, szőlőket, juhokat, barmokat, szolgákat és
szolgálóleányokat?! Azért rád és a te magodra ragad a Naámán bélpoklossága mindörökké. És kiméne 27
ő előle megpoklosodva, mint a hó.

És mondának a próféták fiai Elizeusnak: Ímé ez a hely, a hol nálad lakunk, igen szoros nékünk; Hadd **6**, 2
menjünk el, kérlek, a Jordán mellé, hogy mindenikünk egy-egy fát hozzon onnét, hogy ott valami hajlékot
építsünk magunknak, a melyben lakjunk. És monda: Menjetek el! És monda egy közűlök: Nyugodj meg 3
rajta, és jőjj el a te szolgáiddal. És monda: Én is elmegyek. És elméne velök. És menének a Jordán 4
mellé, és ott fákat vágtak. És történt, hogy mikor egy közűlök egy fát levágna, a fejsze beesék a vízbe. 5
Akkor kiálta és monda: Jaj, jaj, édes uram! pedig ezt is kölcsön kértem! És monda az Isten embere: 6
Hová esett? És mikor megmutatta néki a helyet, levágott egy fát és utána dobta, és a fejsze feljött a
víz színére. És monda: Vedd ki. És kinyújtván kezét, kivevé azt. Siria királya pedig hadat indított 7, 8
Izráel ellen, és tanácsot tartván az ő szolgáival, monda: Itt meg itt lesz az én táborom. És elkülde 9
az Isten embere az Izráel királyához, mondván: Vigyázz, ne hagyd el azt a helyet, mert ott akarnak a
siriaiak betörni. És elkülde az Izráel királya arra a helyre, a melyről néki az Isten embere szólott, és 10
őt megintette volt, és vigyázott magára nem egyszer, sem kétszer. És felháborodott ezen a siriai király 11
szíve, és összegyűjtvén az ő szolgáit, monda nékik: Miért nem mondjátok meg nékem, ki tart közülünk az
Izráel királyával?! Akkor monda egy az ő szolgái közűl: Nem úgy uram király, hanem Elizeus próféta, 12
a ki Izráelben van, jelenti meg az Izráel királyának a beszédeket, a melyeket te a te titkos házadban
beszélsz. És monda: Menjetek el és nézzétek meg, hol van, hogy utána küldjek és elhozassam őt. És 13
megjelenték néki, mondván: Ímé Dótánban van. Akkor lovakat, szekereket és nagy sereget külde oda, 14
a kik elmenének éjjel, és körülvevék a várost. Felkelvén pedig jókor reggel az Isten emberének szolgája, 15
kiméne, és ímé seregek vették körűl a várost, és lovak és szekerek. És monda néki az ő szolgája: Jaj, Jaj,
édes uram! mit cselekedjünk? Felele ő: Ne félj. Mert többen vannak, a kik velünk vannak, mint a kik 16
ő velök. És imádkozott Elizeus és monda: Óh Uram! nyisd meg kérlek az ő szemeit, hadd lásson. És 17
megnyitá az Úr a szolga szemeit és láta, és ímé a hegy rakva volt tüzes lovagokkal és szekerekkel Elizeus
körűl. És mikor azok hozzá lementek, könyörgött Elizeus az Úrnak, mondván: Verd meg ezt a népet 18
vaksággal! És megveré őket vaksággal az Elizeus kívánsága szerint. És monda nékik Elizeus: Nem ez 19
az út, sem ez a város; jertek el én utánam, és ahhoz a férfiúhoz vezetlek titeket, a kit kerestek. És elvezeté
őket Samariába. És mikor bementek Samariába, monda Elizeus: Óh Uram, nyisd meg ezek szemeit, 20
hogy lássanak. És megnyitá az Úr az ő szemeiket és látának, és ímé Samaria közepében voltak. Az 21
Izráel királya pedig mikor látta őket, monda Elizeusnak: Vágván vágassam-é őket, atyám? És monda: 22
Ne vágasd. Le szoktad-é vágni azokat, a kiket karddal vagy kézívvel fogsz el? Adj nékik kenyeret és vizet,
hogy egyenek és igyanak, és elmenjenek az ő urokhoz. És nagy lakomát szerzett nékik; és miután ettek 23
és ittak, elbocsátá őket. Ők pedig elmenének az ő urokhoz; és ettől fogva többé nem jöttek a siriai portyázó
csapatok az Izráel földjére. És lőn ezek után, hogy Benhadád Siria királya összegyűjté egész seregét, és 24
felment és megszállotta Samariát. És igen nagy inség lett Samariában, mert addig tartották megszállva 25
a várost, míg egy szamárfej nyolczvan ezüst, és egy véka galambganéj öt ezüst lett. És mikor az Izráel 26
királya a kőfalon széjjeljára, egy asszony kiálta ő hozzá, mondván: Légy segítséggel, uram király! A 27
király monda: Ha nem segít meg téged az Isten, hogyan segítselek én meg? A szérűről vagy a sajtóról?
És monda néki a király: Mit akarsz? Monda az: Ez az asszony azt mondta nékem: Add ide a te fiadat, 28
hogy együk meg őt ma, az én fiamat pedig holnap eszszük meg. És megfőztük az én fiamat, és megettük 29
őt. Mikor azután másnap azt mondtam néki: Add ide a te fiadat, hogy azt is együk meg, ő elrejté az ő fiát.
Mikor pedig hallotta a király az asszonynak beszédét, megszaggatá az ő ruháit, a mint a kőfalon járt, 30
és meglátta a nép, hogy ímé alól zsákruha van az ő testén. És monda: Úgy cselekedjék velem az Isten 31
és úgy segéljen, ha Elizeusnak, a Sáfát fiának feje ma rajta marad! Elizeus pedig ott ült az ő házában 32
és együtt ültek vele a vének. És elküldött a király egy férfiat maga előtt. Mielőtt azonban hozzá jutott
volna a követ, monda Elizeus a véneknek: Látjátok-é, hogy az a gyilkos hogyan küld ide, hogy a fejemet
vétesse? Vigyázzatok, hogy mikor ide ér a követ, zárjátok be az ajtót és szorítsátok meg őt az ajtóban: Ímé
az ő ura lábainak dobogása követi őt. És mikor még így beszélne velök, már a követ leérkezett hozzá és 33
nyomában a király, és monda: Ímé ilyen veszedelem származott az Úrtól; várjak-é még tovább az Úrra?

És monda Elizeus: Halljátok meg az Úr beszédét. Ezt mondja az Úr: Holnap ilyenkor egy köböl **7**

2 zsemlyelisztet egy sikluson, és két köböl árpát egy sikluson vesznek Samaria kapujában. És felelvén
egy főember, a kinek kezére támaszkodott a király, az Isten emberének, monda: Hacsak az Úr ablakokat
nem csinál az égen; akkor meglehet? És monda Elizeus: Ímé, te szemeiddel meg fogod látni, de nem
3 eszel belőle. A kapu előtt pedig volt négy bélpoklos férfi, a kik mondák egymásnak: Miért maradunk
4 itt, hogy meghaljunk éhen? Ha azt határozzuk is, hogy bemegyünk a városba, ott is inség van, és akkor
ott halunk meg; ha pedig itt maradunk, akkor itt halunk meg; jertek el azért, szökjünk el a Siriabeliek
5 táborába, ha meghagyják életünket, élünk, ha megölnek, meghalunk. És felkeltek alkonyatkor, hogy a
Siriabeliek táborába menjenek; és mikor odaértek a Siriabeliek táborának széléhez, ímé már nem volt
6 ott senki. Mert az Úr azt cselekedte volt, hogy a Siriabeliek tábora szekerek zörgését és lovak dobo-
gását, és nagy sereg robogását hallotta, és mondának egymásnak: Ímé az Izráel királya bérbe fogadta
7 meg ellenünk a Hitteusok királyit és az Égyiptombeliek királyit, hogy ellenünk jőjjenek. És felkelvén
elfutának alkonyatkor, és elhagyák mind sátoraikat, mind lovaikat, mind szamaraikat, a mint a tábor
8 volt, és elfutának, csakhogy életöket megmenthessék. Mikor azért e bélpoklosok a tábor széléhez értek,
bemenvén egy sátorba, evének és ivának, és elvivének onnét ezüstöt, aranyat és ruhákat, és elmenvén
9 elrejték azokat; és megtérvén más sátorba menének be, és abból is hozának és elmenvén, elrejték. És
monda egyik a másiknak: Nem igazán cselekszünk: ez a mai nap örömmondás napja, ha mi hallgatunk,
és a virradatot megvárjuk, büntetés ér bennünket; most azért jertek és menjünk el, és mondjuk meg a
10 király házának. És elmenének, és kiáltának a város kapuján állónak, és elbeszélék nékik, mondván:
Odamentünk volt a Siriabeliek táborába, és ímé már nem volt ott senki; emberek szava nem hallatszott,
11 csak a lovak és szamarak vannak kikötve, és a sátorok úgy, a mint voltak. Kiáltának azért a kapunállók,
12 és hírré tevék ott benn a király házában. És felkele éjszaka a király, és monda az ő szolgáinak: Megmon-
dom néktek, mit csinálnak velünk a Siriabeliek. Tudják, hogy éhen vagyunk, és csak azért mentek ki
a táborból, hogy elrejtőzzenek a mezőn, mondván: Mikor kijönnek a városból, megfogjuk őket elevenen,
13 és bemegyünk a városba. Akkor felele egy az ő szolgái közűl, és monda: Ki kell választani a megma-
radt lovak közűl, a melyek a városban megmaradtak, ötöt, íme épen olyanok ezek, mint Izráelnek egész
sokasága, a mely megmaradt; íme épen olyanok ezek, mint Izráel egész sokasága, a mely elpusztult, és
14 küldjük ki, hadd lássuk meg. És vevének két szekeret lovakkal, és kiküldé a király a siriaiak táborába,
15 mondván: Menjetek el és nézzétek meg. És mikor utánuk mentek egész a Jordánig, ímé az egész út
rakva volt ruhákkal és edényekkel, a melyeket a siriaiak a sietségben elhánytak. És mikor visszajöttek
16 a követek, és elmondák ezt a királynak: Kiment a nép, és kirabolta a Siriabeliek táborát, és egy köböl
17 zsemlyelisztet egy sikluson, és két köböl árpát egy sikluson vettek, az Úrnak beszéde szerint. A király
pedig azt a főembert, a kinek kezére szokott támaszkodni, oda rendelte a kapuhoz. És a nép eltapodá
őt a kapuban, és meghala, a mint az Isten embere megmondotta, a ki megjövendölte ezt, mikor a király
18 lement hozzá. Úgy történt, a mint az Isten embere a királynak jövendölte: Két köböl árpát egy sikluson
19 és egy köböl zsemlyelisztet egy sikluson adnak holnap ilyenkor Samaria kapujában. És ezt felelte volt a
főember az Isten emberének, mondván: Hacsak az Úr ablakokat nem csinál az égen; akkor meglehet? és
20 ő azt mondotta rá: Ímé te szemeiddel meg fogod látni; de nem eszel belőle. És teljesen így történt vele,
mert eltapodá őt a nép a kapuban és meghalt.

8 És Elizeus szólott volt annak az asszonynak, a kinek fiát feltámasztotta volt, mondván: Kelj fel, és
menj el a te házadnépével együtt, és tartózkodjál, a hol tartózkodhatol; mert az Úr éhséget hívott elő, és
2 el is jött a földre hét esztendeig. És felkelt az asszony, és az Isten emberének beszéde szerint cselekedék,
3 és elment ő és az ő háznépe, és lakék a Filiszteusok földében hét esztendeig. Mikor pedig elmult a hét
esztendő, visszatért az asszony a Filiszteusok földéből, és elment, hogy panaszolkodjék a királynak az ő
4 házáért és szántóföldeiért. A király pedig beszélt Géházival, az Isten emberének szolgájával, mondván:
5 Beszéld el, kérlek, nékem mindazokat a csudálatos dolgokat, a melyeket Elizeus cselekedett. És mikor
elbeszélé a királynak, mimódon támasztotta fel a halottat, ímé az asszony, a kinek a gyermekét feltá-
masztotta volt, éppen akkor kiáltott a királyhoz az ő házáért és szántóföldeiért; és monda Géházi: Uram
6 király, ez az az asszony és ez az ő fia, a kit feltámasztott Elizeus. És kikérdezé a király az asszonyt, és az
elbeszélé néki; és ada a király ő mellé egy udvari szolgát, mondván: Adasd vissza néki minden jószágát,
7 és a szántóföldnek minden hasznát attól az időtől fogva, a mióta elhagyta a földet egész mostanig. És
Elizeus elment Damaskusba, Benhadád pedig Siria királya beteg volt, és hírül adák néki, mondván: Az
8 Isten embere ide jött. És monda a király Hazáelnek: Végy ajándékot kezedbe, és menj eleibe az Isten
9 emberének, és kérdj tanácsot az Úrtól ő általa, mondván: Meggyógyulok-é ebből a betegségből? És eleibe
ment Hazáel, és ajándékokat vitt kezében mindenféle drága damaskusi jószágból negyven teve terhét; és
elment, és megállott előtte, és így szólt: A te fiad, Benhadád, Siria királya, az küldött engem hozzád,

mondván: Vajjon meggyógyulok-é ebből a betegségből? Felele néki Elizeus: Menj el, mondd meg néki: 10
Nem maradsz életben, mert megjelentette nékem az Úr, hogy halált hal. És mereven ránézett Hazáelre, 11
mígnem zavarba jött; végre sírni kezdett az Isten embere. És monda Hazáel: Miért sír az én Uram? 12
És felele: Mert tudom a veszedelmet, a melyet az Izráel fiaira hozol; az ő erős városait megégeted, az
ő ifjait fegyverrel levágatod, és kis gyermekeit a földhöz vered, és terhes asszonyait ketté vágod. És 13
monda Hazáel: Kicsoda a te szolgád, ez az eb, hogy ilyen nagy dolgokat cselekednék? És felele Elizeus:
Megjelentette nékem az Úr, hogy te leszel Siria királya. És elméne Elizeustól, és beméne az ő urához, 14
és az monda néki: Mit mondott Elizeus? és monda: Azt mondta, hogy meggyógyulsz. Másnap azonban 15
elővett egy takarót és bemártván azt vízbe, ráteríté az ő arczára, és meghalt; és uralkodék Hazáel ő helyette. És Jórámnak, az Akháb fiának, az Izráel királyának ötödik esztendejében, mikor még Josafát 16
vala Júda királya, uralkodni kezdett Jórám, a Josafát fia, Júda királya. Harminczkét esztendős volt, 17
mikor uralkodni kezdett, és nyolcz esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. És járt az Izráel királyainak 18
útján, a miképen cselekedtek volt az Akháb házából valók; mert az Akháb leánya volt a felesége, és gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt. De az Úr még sem akarta elveszteni Júdát Dávidért, az ő szolgájáért; 19
a mint megigérte volt néki, hogy szövétneket ad néki és az ő fiainak mindörökké. Az ő idejében szakadt 20
el Edom a Júda birodalmától, és választott királyt magának. És átment Jórám Seirbe és minden harczi 21
szekere ő vele, és mikor éjjel felkelt és megtámadta az Edomitákat, a kik körülzárták őt, és a szekerek fejedelmeit, megfutott a nép, kiki az ő hajlékába. És elszakadt Edom a Júda birodalmától mind e mai 22
napig; ugyanebben az időben szakadt el Libna is. Jórámnak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei 23
vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? És elaluvék Jórám az ő atyáival, 24
és eltemették az ő atyáival a Dávid városában, és uralkodék Akházia, az ő fia, ő helyette. Jórámnak 25
az Akháb, az Izráel királya fiának tizenkettedik esztendejében kezdett uralkodni Akházia, Jórámnak, a Júdabeli királynak fia. Huszonkét esztendős volt Akházia, mikor uralkodni kezdett, és egy esztendeig 26
uralkodott Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Athália volt, Omrinak, az Izráel királyának leánya. És 27
járt az Akháb házának útján, és gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, mint az Akháb háza; mert az Akháb házának veje vala. És hadba ment Jórámmal, az Akháb fiával, Siria királya Hazáel ellen, Rámóth 28
Gileádba; de a Siriabeliek megverték Jórámot. Akkor visszatért Jórám király, hogy meggyógyíttassa 29
magát Jezréelben a sebekből, a melyeket rajta a Siriabeliek Ráma alatt ütöttek, mikor Hazáel, Siria királya ellen harczolt. Akházia pedig, a Jórám fia, Júda királya alámene, hogy meglátogassa Jórámot, az Akháb fiát Jezréelben, a hol az betegen feküdt.

9 Elizeus próféta pedig szólíta egyet a próféták fiai közűl, és monda néki: Övezd fel derekadat, és vedd
kezedbe e korsócska olajat, és menj el Rámóth Gileádba. És menj be oda, és nézd meg, hol van Jéhu, 2
Josafátnak, a Nimsi fiának fia. Mikor pedig oda érsz, költsd fel őt az ő atyjafiai közűl, és vidd be a belső
kamarába, És vedd elő e korsócska olajat, és töltsd az ő fejére, ezt mondván: Azt mondja az Úr: Téged 3
kentelek királylyá Izráelen! És az ajtót kinyitván, fuss el, és semmit ott ne időzz. És elment az ifjú, a 4
próféta tanítványa, Rámóth Gileádba. És mikor bement, ímé a seregek fejedelmei ott ültek együtt, és 5
ő monda: Beszédem volna veled, fejedelem! És monda Jéhu: Kivel volna beszéded ennyiőnk közűl? És
monda: Te veled, fejedelem! Felkele azért, és bement a házba, és fejére tölté az olajat, és monda néki: 6
Azt mondja az Úr, Izráel Istene: Királylyá kentelek téged az Úrnak népén, az Izráelen, Hogy elveszítsed 7
Akhábnak, a te uradnak háznépét; mert bosszút állok az én szolgáimnak, a prófétáknak véréért, és
mind az Úr szolgáinak véréért Jézabelen. És kivész egészen az Akháb háza, és kigyomlálom mind az 8
Akhábhoz tartozókat, még az ebet is, mind a berekesztettet, mind az elhagyottat Izráelben; És olyanná 9
teszem az Akháb házát, mint Jeroboámnak, a Nébát fiának házát, és mint Baasának, az Ahija fiának
házát. Jézabelt pedig az ebek eszik meg Jezréel mezején, és nem lesz, a ki eltemesse őt. És kinyitván 10
az ajtót, elfutott. És mikor Jéhu kiment az ő urának szolgáihoz, mondának néki: Békességes-é a dolog? 11
Miért jött e bolond hozzád? És felele nékik: Hiszen ismeritek ez embert és az ő beszédét! És mondának: 12
Hazugság! Mondd meg az igazat. És monda: Így s így szóla nékem, mondván: Azt mondja az Úr:
Királylyá kentelek téged Izráelen. Akkor nagy sietséggel kiki mind vevé az ő ruháját, és alája terítették 13
a grádics felső részére, és megfuvaták a harsonákat, és kikiálták: Jéhu uralkodik! Így ütött pártot 14
Jéhu, Josafátnak, a Nimsi fiának fia, Jórám ellen. Jórám pedig ott táborozott volt Rámóth Gileád alatt
az egész Izráellel, Hazáel, Siria királya ellen. De visszatért volt Jórám király, hogy magát Jezréelben 15
gyógyíttassa a sebekből, a melyeket a Siriabeliek ütöttek rajta, mikor Hazáel, Siria királya ellen harczolt.
És monda Jéhu: Ha néktek is úgy tetszik, ne engedjetek senkit kimenni a városból, a ki elmenjen és hírül
vigye ezt Jezréelbe. És befogatott Jéhu, és elment Jezréelbe, a hol Jórám feküdt, és a hova Akházia is, a 16

17 Júda királya lement volt, hogy meglátogassa Jórámot. Mikor pedig az őrálló, a ki Jezréelben a tornyon
állott, meglátta Jéhu seregét, hogy jő, monda: Valami sereget látok. Akkor monda Jórám: Válaszsz egy
18 lovast és küldj eléjök, és mondja ezt: Békességes-é a dolog? És oda lovagolt a lovas eléjük, és monda: Azt
kérdi a király: Békességes-é a dolog? Felele Jéhu: Mi gondod van a békességgel? Kerülj a hátam mögé.
19 Megjelenté pedig ezt az őrálló, mondván: Hozzájok ment ugyan a követ; de nem tért vissza. Akkor
elküldött egy másik lovast, a ki hozzájok ment, és monda: Azt kérdi a király: Békességes-é a dolog?
20 Felele Jéhu: Mi gondod van a békességgel? Kerülj a hátam mögé. Hírül adá ezt is az őrálló, mondván:
Hozzájok ment ugyan; de nem jött vissza. De a hajtás olyan, mint Jéhunak, a Nimsi fiának hajtása; mert
21 mint egy őrült, úgy hajt. Akkor monda Jórám: Fogjatok be! És befogván az ő szekerét, kiméne Jórám,
az Izráel királya, és Akházia, a Júda királya, mindenik a maga szekerén, Jéhu eleibe, és a Jezréelbeli
22 Nábót mezején találkoztak vele. És mikor meglátta Jórám Jéhut, monda: Békességes-é a dolog, Jéhu?
Felele ő: Mit békesség?! Mikor Jézabelnek, a te anyádnak paráznasága és varázslása mindig nagyobb
23 lesz! Akkor megfordítá Jórám az ő kezét és futni kezde, és monda Akháziának: Árulás ez, Akházia!
24 Jéhu pedig meghúzván az ívét, Jórámot hátba lövé a lapoczkák között úgy, hogy a szívén ment át a nyíl,
25 és lerogyott a szekérben. És monda Bidkárnak, az ő hadnagyának: Fogd meg és vesd a Jezréelbeli Nábót
mezejére; mert emlékezz csak vissza, mikor mi, én és te, ketten az ő atyja, Akháb után lovagoltunk, és
26 az Úr ő felőle ezt a fenyegetést mondotta: Bizonyára megkeresem a Nábót vérét és az ő fiainak vérét,
a melyet tegnap láttam, azt mondja az Úr: Azért megfizetek néked ezen a szántóföldön, azt mondja az
27 Úr: Most azért fogjad őt, és vesd a szántóföldre, az Úr beszéde szerint. Akházia pedig, a Júda királya,
mikor látta ezt, futni kezde a kert házának útján; de Jéhu utána menvén, monda: Ezt is vágjátok le a
szekérben, és megsebesíték őt a Gúr hágójánál, a mely Jibleám mellett van; és ő Megiddóba menekülvén,
28 ott meghalt. És az ő szolgái elvitték őt szekéren Jeruzsálembe, és eltemették az ő sírboltjába az ő atyáival
29 a Dávid városában. Akházia pedig uralkodni kezdett Júdában Jórámnak, az Akháb fiának tizenegyedik
30 esztendejében. És mikor Jéhu Jezréelbe ment és Jézabel ezt meghallotta, arczát megékesíté kenettel,
31 felékesítette fejét, és kitámaszkodott az ablakon. És mikor Jéhu bevonult a kapun, monda: Békesség
32 van-é, óh Zimri! uradnak gyilkosa? Ő pedig feltekintve az ablakra, monda: Ki van ott velem? Ki? És
33 alátekintett két vagy három főember. És monda azoknak: Vessétek alá őt. És aláveték, és az ő vére
34 szétfecskendezett a falra és a lovakra, és eltapodtatá őt. Bemenvén pedig oda, evett és ivott, és monda:
35 Nézzetek utána annak az átkozottnak és temessétek el; hiszen mégis csak király leánya. De mikor
kimentek, hogy eltemetnék őt, már semmit sem találtak belőle, csak a koponyáját, a lábait és a keze
36 fejeit. És visszamenvén, megmondák néki, és ő monda: Ez az Úr beszéde, a melyet szólott az ő szolgája,
37 Thesbites Illés által, mondván: Az ebek eszik meg Jézabel testét a Jezréel földén, És olyan lesz Jezréel
földjén a Jézabel teste, mint a mezőn a ganéj, úgy hogy senki meg nem mondhatja: Ez Jézabel!

10 Akhábnak pedig hetven fia volt Samariában. És levelet írt Jéhu, és elküldé azt Samariába Jezréel
2 fejedelmeihez, a vénekhez, és az Akháb fiainak tútoraihoz, ilyen parancsolattal: Mihelyt e levél hozzátok
jut, a kiknél vannak a ti uratok fiai a szekerekkel, lovakkal, az erős városokkal és fegyverekkel együtt,
3 Nézzétek meg, melyik a legjobb és a legigazabb a ti uratok fiai közűl, azt ültessétek az ő atyjának királyi
4 székébe, és harczoljatok a ti uratok házáért. És megrettenének felette igen, és mondának: Ímé már két
5 király nem maradhatott meg ő előtte, mimódon maradhatnánk hát mi meg? És elküldének mind a király
házának, mind a városnak fejedelmei, és a vének és a tútorok Jéhuhoz, mondván: A te szolgáid vagyunk
mi, valamit parancsolsz nékünk, azt cselekeszszük; mi senkit királylyá nem teszünk, a mi néked tetszik,
6 azt cselekedjed! És írt nékik levelet másodszor is, mondván: Ha velem tartotok és az én beszédemre
hallgattok, vegyétek fejöket a férfiaknak, a ti uratok fiainak, és jőjjetek hozzám holnap ilyenkor Jezréelbe.
7 És a király fiai: hetven férfiú, és a város nagyjaival tartottak, a kik nevelték őket. És mikor a levél
hozzájok jutott, vevék a király fiait, és megölték a hetven férfiút, és fejeiket kosarakba rakták, és ő
8 hozzá küldték Jezréelbe. És mikor odaérkezett a követ, és bejelenté néki, mondván: Elhozták a király
9 fiainak fejeit, monda: Rakjátok két rakásba azokat a kapu előtt reggelig. És mikor reggel kiment,
megállott, és monda az egész népnek: Ti igazak vagytok. Ímé az én uram ellen én ütöttem pártot és én
10 öltem meg őt; de ki ölte meg mind ezeket? Azért vegyétek eszetekbe ebből, hogy az Úrnak beszédéből
egyetlen egy sem esik a földre, a mit az Úr az Akháb háza ellen szólott, és az Úr véghezvitte, a mit
11 az ő szolgája, Illés által mondott. Azután levágá Jéhu mindazokat, a kik megmaradtak volt az Akháb
házából Jezréelben, és minden főemberét, egész rokonságát és minden papját, míg csak ki nem irtotta a
12 maradékát is. És felkelvén, elindult és elment Samariába. De útközben volt a pásztorok juhnyíró háza,
13 És itt Akháziának, a Júda királyának atyjafiaira talált Jéhu, és monda: Kik vagytok? És felelének azok:
14 Akházia atyjafiai vagyunk, és alájöttünk, hogy köszöntsük a király gyermekeit és a királyné fiait. Ő

pedig monda: Fogjátok meg őket elevenen. És megfogták őket elevenen, és megölték őket a juhnyíróház kútja mellett, negyvenkét férfiút; és egyetlen egyet sem hagyott meg közülök. És mikor elment onnét, 15
Jonadábbal, a Rekháb fiával találkozott, a ki elébe jött, és köszönté őt, és monda néki: Vajjon olyan igaz-é a te szíved, mint az én szívem a te szívedhez? És felele Jonadáb: Olyan. Ha így van, nyújts kezet. És ő kezet nyújta, és felülteté őt maga mellé a szekérbe. És monda: Jer velem és lásd meg, mint 16
állok bosszút az Úrért. És vele együtt vitték őt az ő szekerén. És megérkezett Samariába, és levágta 17
mindazokat, a kik az Akháb nemzetségéből megmaradtak volt Samariában, míg ki nem veszté azt az Úr beszéde szerint, a melyet szólott Illésnek. És Jéhu összegyűjté az egész népet, és monda néki: Akháb 18
kevéssé szolgálta Baált; Jéhu sokkal jobban akarja szolgálni. Most azért hívjátok hozzám a Baál minden 19
prófétáit, minden papját és minden szolgáját; senki el ne maradjon; mert nagy áldozatot akarok tenni a Baálnak; valaki elmarad, meg kell halni annak. Jéhu pedig ezt álnokságból cselekedte, hogy elveszítse a Baál tisztelőit. És monda Jéhu: Szenteljetek ünnepet Baálnak. És kikiálták. És szétküldött Jéhu egész 20, 21
Izráelbe, és eljövének mind a Baál tisztelői, és senki el nem maradt a ki el nem jött volna, és bemenének a Baál templomába, és megtelék a Baál temploma minden zugában. Akkor monda a ruhatárnoknak: 22
Hozz ruhákat ki a Baál minden tisztelőinek. És hozott nékik ruhákat. És bement Jéhu és Jonadáb, a 23
Rékháb fia a Baál templomába, és monda a Baál tisztelőinek: Tudakozzátok meg és lássátok meg, hogy valamiképen ne legyen itt veletek az Úr szolgái közül valaki, hanem csak a Baál tisztelői. És mikor 24
bementek, hogy ajándékokkal és égőáldozatokkal áldozzanak, Jéhu oda állított kivül nyolczvan embert, a kiknek azt mondta: A ki egyet elszalaszt azok közül, a kiket én kezetekbe adok, annak meg kell érette halni. Mikor pedig elvégezték az égőáldozatot, monda Jéhu a vitézeknek és hadnagyoknak: Menjetek be, 25
vágjátok le őket, csak egy is közülök meg ne meneküljön! És levágták őket fegyver élével, és elhányták az ő holttestöket a vitézek és a hadnagyok. Azután elmentek a Baál templomának városába, És kihordván 26
a Baál templomának bálványait, megégeték azokat. És lerontották a Baál képét is templomostól együtt, 27
és azt árnyékszékké tették mind e mai napig. Így veszté ki Jéhu a Baált Izráelből. De Jeroboámnak, 28, 29
a Nébát fiának bűneitől, a ki vétekbe ejté az Izráelt, nem szakadt el Jéhu, az arany borjúktól melyek Béthelben és Dánban valának. És monda az Úr Jéhunak: A miért szorgalmatosan megcselekedted 30
azt, a mi nékem tetszett, és az én szívem kívánsága szerint cselekedtél az Akháb házával: azért a te fiaid negyedízig ülnek az Izráel királyi székiben. De Jéhu még sem igyekezett azon, hogy az Úrnak, 31
Izráel Istenének törvényében járjon teljes szívéből, mert nem szakadt el a Jeroboám bűneitől, a ki bűnbe ejtette az Izráelt. Abban az időben kezdett az Úr pusztítani Izráelben, és megveré őket Hazáel, Izráel 32
minden határában. A Jordántól egész napkeletig, a Gileádbelieknek, a Gád nemzetségének, a Rúben 33
nemzetségének, Manasse nemzetségének egész földjét, Aroertől fogva, mely az Arnon patak mellett van, mind Gileádot, mind Básánt. Jéhunak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, és minden erőssége, 34
vajjon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? És elaluvék Jéhu az ő atyáival, 35
és eltemeték őt Samariában. És uralkodék Joákház, az ő fia, helyette. A napok pedig, a melyekben 36
uralkodott Jéhu Izráelen Samariában, huszonnyolcz esztendő.

11 És Athália, Akházia anyja, mikor látta, hogy fia meghalt, felkelt és az egész királyi magot megölette.
De Jóseba, Jórám király leánya, Akházia huga, fogá Joást, Akházia fiát, és ellopván őt a király fiai 2
közül, a kik megölettettek vala, elrejté az ő dajkájával együtt az ágyasházban; és elrejték őt Athália elől úgy, hogy ez nem ölették meg. És elrejtve vala Joás ő vele együtt az Úr házában hat esztendeig, és 3
Athália uralkodott az országban. A hetedik esztendőben azonban elküldött Jójada, és magához hivatta 4
a Káriánusok és a testőrök csapatainak vezéreit, és bevitte őket magával az Úr házába, és szövetséget kötött velök, és megesküdteté őket az Úr házában, és megmutatta nékik a király fiát. És megparancsolta 5
nékik, mondván: Ezt kell cselekednetek: közületek a harmadrész, a kik szombaton jőnek őrségre, tartsa a király házának őrizetét; A harmadrésze legyen a Súr kapuban, és a harmadrésze a testőrök háta 6
mögött való kapuban, és nagy szorgalmatossággal őrizzék e házat, hogy senki reánk ne üthessen. Az a 7
két rész pedig közületek, az egész, a mely szombaton az őrszolgálatból kilép, vigyázzon az Úr házának megőrzésére a királyhoz vezető részen. És vegyétek körül a királyt, mindenki kezében fegyverével, és 8
a ki a sorokba benyomul, ölettessék meg, és a király körül legyetek kijövetelekor és bemenetelekor. És 9
a csapatok vezérei úgy cselekedtek, a mint meghagyta volt nékik Jójada pap; és mindenik maga mellé vette az ő embereit, azokat, a kik bementek szombaton az őrségre, azokkal együtt, a kiket felváltottak szombaton, és Jójada paphoz mentek. És a pap a csapatok vezéreinek azokat a kopjákat és paizsokat 10
adta oda, a melyek Dávid királyéi voltak és az Úr házában voltak. És a testőrök ott állottak a király 11
körül, mindenik fegyverrel kezében, a ház jobb szárnyától a bal szárnyáig, az oltár és a szenthely felé. És kivezeté Jójada a király fiát, és fejébe tevé a koronát, és kezébe adá a bizonyságtételt, és királylyá 12

13 tevék őt és felkenék; és kezeikkel tapsolván, kiáltának: Éljen a király! Mikor pedig Athália meghallotta
14 a testőröknek és a községnek kiáltását, bement a néphez az Úr házába. És mikor szétnézett, ímé a
király ott állott az emelvényen, a mint szokás, és a király előtt állottak a fejedelmek és a trombitások, és
az egész föld népe ujjongott, és trombitáltak. Akkor megszaggatá Athália az ő ruháit, és kiáltván, monda:
15 Összeesküvés! Összeesküvés! De parancsola Jójada pap e csapatok vezéreinek, a sereg hadnagyainak
és monda nékik: Vezessétek ki őt a sorok között, és ha valaki őt követné, öljétek meg fegyverrel. Mert
16 azt mondta a pap: Ne ölettessék meg az Úr házában. És útat nyitottak néki, és ő arra az útra ment, a
17 merre a lovakat vezetik be a király házába, és ott megölték. És kötést tőn Jójada az Úr, a király és a
18 nép között, hogy ők az Úrnak népe lesznek; és külön a király és a nép között. És elment az egész föld
népe a Baál templomába, és azt lerombolta, és oltárait és bálványait teljesen összetörte, és Matthánt, a
19 Baál papját az oltárok előtt ölték meg. És a pap gondviselőket rendele az Úr házában, És maga mellé
vévén a csapatok vezéreit, a Káriánusokat és a testőröket és az egész föld népét, elvivék a királyt az
Úrnak házából, és menének a testőrök kapujának útján a király házához. És Joás üle a királyok székébe.
20 És örvendezett mind az egész föld népe, és megnyugovék a város, miután megölték Athháliát fegyverrel a
21 király háza mellett. Joás hét esztendős volt, mikor uralkodni kezdett.

12 Jéhunak hetedik esztendejében tették Joást királylyá, és negyven esztendeig uralkodott Jeruzsálem-
2 ben; az ő anyjának pedig Sibja vala neve, a ki Beersebából való volt. És cselekedék Joás kedves dolgot az
3 Úr szemei előtt mindaddig, a míg Jójada pap oktatá őt; Azonban a magaslatok oltárai nem rontattak le,
4 a nép még mindig ott áldozott és tömjénezett a magaslatok oltárain. És megparancsolá Joás a papoknak,
hogy minden pénzt, a mely Istennek szenteltetik és az Úr házába bevitetik, mind a megszámlálás pénzét
és a személyek váltságának pénzét, mind pedig, a melyet kiki szabad akaratja szerint az Úr házához be-
5 visz, Vegyék magokhoz a papok, mindenik a maga ismerősétől, és építsék meg az Úr házának romlásait
6 mindenütt, a hol romlást látnak rajta. De mikor Joás király huszonharmadik esztendejéig sem építették
7 meg a papok az Úr házának romlásait, Előhivatta Joás király Jójada papot a többi papokkal együtt, és
monda nékik: Miért nem építitek meg az Úr házának romlásait? Ezután ne vegyétek a pénzt magatok-
8 hoz a ti ismerőseitektől, hanem az Úr háza romlásainak építésére adjátok azt. És a papok beleegyeztek,
9 hogy többé semmi pénzt nem vesznek el a néptől, és nem javítják ki a ház romlásait. És Jójada pap
vett egy ládát, és annak a fedelén csinált egy nyílást, és helyhezteté azt az oltár mellé jobbfelől, a mely
felől az Úr házába bemennek, hogy abba töltsenek a papok, a templom küszöbinek őrizői minden pénzt, a
10 melyet az Úr házába hoznak. És mikor látták, hogy sok pénz van a ládában, felment a király íródeákja
11 a főpappal együtt, csomóba kötötték és megszámlálták a pénzt, a mely az Úr házában találtatott. És a
megmért pénzt a munka vezetőinek kezeibe adták, a kik az Úr házához voltak rendelve, és ezek kiadták
12 azt az ácsoknak és építőknek, a kik a házon dolgoztak, És a kőmíveseknek és a kőfaragóknak, fa és fara-
gott kő vásárlására, az Úr háza romlásainak kijavítására, és mindarra, a mi a ház javítására szükséges
13 volt. De abból a pénzből, a melyet bevittek az Úr házába, nem csináltattak az Úr házához sem ezüst
poharakat, sem késeket, sem medenczéket, sem trombitákat, sem valami egyéb arany vagy ezüst edényt.
14, 15 Hanem a munkásoknak adták azt, és csak az Úr házát javították ki abból. Számot sem vettek azoktól
16 az emberektől, a kiknek keze által kiadták a pénzt a munkásoknak, mert híven jártak el. De a vétekért
17 és a bűnért való pénzt nem vitték az Úr házába; az a papoké lett. Ebben az időben jött fel Hazáel, Si-
ria királya, és megszállotta Gáthot, és be is vette azt; azután megfordult Hazáel, hogy Jeruzsálem ellen
18 menjen. De Joás, Júda királya, vevé mind a megszentelt ajándékokat, a melyeket az ő atyái, Josafát,
Jórám és Akházia, Júda királyai az Úrnak szenteltek volt, és a melyeket ő maga szentelt néki, és minden
aranyat, a mely találtaték mind az Úr házának, mind pedig a király házának kincsei között, és elküldé
19 Hazáelnek, Siria királyának, és az elment Jeruzsálem alól. Joásnak egyéb dolgai és minden cselekedetei
20 pedig vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? Fellázadván pedig az ő szol-
21 gái, pártot ütének ellene, és megölték Joást Beth-Millóban, a merre Sillába megy az ember. Jozakhár, a
Simeáth fia, és Jozadáb, a Sómer fia, az ő szolgái ölték meg őt, és meghalt és eltemették őt az ő atyáival,
a Dávid városában. És Amásia, az ő fia lett a király ő helyette.

13 Joásnak, az Akházia fiának, Júda királyának huszonharmadik esztendejében lett király Joákház, a
2 Jéhu fia Izráelen Samariában tizenhét esztendeig. És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, és követé
3 Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneit, a ki bűnbe ejté az Izráelt, és nem szakadt el azoktól. És felger-
jedt az Úr haragja Izráel ellen, és adá őket Hazáelnek, a Siria királyának kezébe, és Benhadádnak, a
4 Hazáel fiának kezébe, az ő életének minden idejében. De könyörgött Joákház az Úrnak, és meghallgatá
5 őt az Úr; mert megtekintette az Izráel nyomorúságát, hogy mikép nyomorgatja őket Siria királya. És

az Isten szabadítót küldött Izráelnek, a ki megmentette őket a Siriabeliek hatalmától, hogy az Izráel fiai lakhassanak az ő sátoraikban, mint azelőtt. De még sem távoztak el a Jeroboám házának bűneitől, a 6
ki bűnbe ejté az Izráelt, hanem azokban jártak; sőt az Asera is helyén maradt Samariában; Pedig nem 7
hagyattatott meg Joákháznak több nép, mint ötven lovag, tíz szekér és tízezer gyalogos; a többit mind megölte Siria királya, és olyanná tette, mint a cséplő pora. Joákház egyéb dolgai pedig és minden cse- 8
kedetei és az ő ereje vajjon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? És elaluvék 9
Joákház az ő atyáival, és eltemették őt Samariában; és az ő fia, Joás, uralkodék ő helyette. Joásnak, a 10
Júda királyának harminczhetedik esztendejében lett a király Joás, a Joákház fia, Izráelen Samariában, tizenhat esztendeig. És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, és nem távozék el Jeroboámnak, a Nébát 11
fiának semmi bűnétől, a ki az Izráelt bűnbe ejté, hanem azokban járt. Joásnak egyéb dolgai pedig és 12
valamit cselekedett és az ő erőssége, a melylyel Amásia, a Júda királya ellen harczolt, vajjon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? És elaluvék Joás az ő atyáival, és Jeroboám ült az 13
ő királyi székibe; és eltemették Joás Samariában, az Izráel királyai mellé. És megbetegedett Elizeus 14
olyan betegséggel, a melybe bele is halt, és lement hozzá Joás, az Izráel királya, és arczára borulván sírt és monda: Édes atyám, édes atyám! Izráel szekerei és lovagjai! És monda néki Elizeus: Végy kézívet és 15
nyilakat. És ő kézívet és nyilakat vett kezébe. Akkor monda az Izráel királyának: Fogd meg kezeddel 16
a kézívet. És ő megfogván azt kezével, Elizeus is rátette kezeit a király kezeire; És monda: Nyisd ki 17
az ablakot napkelet felől. És mikor kinyitotta, monda Elizeus: Lőjj! És lőtt. Akkor monda: Az Úrnak győzedelmes nyila ez, győzedelmes nyíl a Siriabeliek ellen; mert megvered a Siriabelieket Afekben a megsemmisülésig. Monda azután: Vedd fel a nyilakat. És felvette. Ő pedig monda az Izráel királyának: Lőjj 18
a földbe, és bele lőtt a földbe háromszor; azután abbahagyta. Akkor megharaguvék reá az Isten embere, 19
és monda: Ötször vagy hatszor kellett volna lőnöd, akkor megverted volna a Siriabelieket a megsemmisülésig; de így már csak háromszor vered meg a Siriabelieket. Azután meghalt Elizeus, és eltemették. 20
A moábita portyázó csapatok pedig az országba törtek a következő esztendőben. És történt, hogy egy 21
embert temettek, és mikor meglátták a csapatokat, gyorsan odatették azt az embert az Elizeus sírjába; de a mint odajutott és hozzáért az Elizeus tetemeihez, megelevenedett és lábaira állott. Hazáel pedig, 22
a Siria királya nyomorgatá az Izráelt Joákház minden napjaiban. De megkegyelmezett az Úr nékik, és 23
megkönyörült rajtok, és hozzájok tért az ő szövetségéért, a melyet kötött volt Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal, és nem akarta őket elveszíteni, sem el nem vetette őket az ő orczája elől mind ez ideig. És 24
meghalt Hazáel, Siria királya, és az ő fia, Benhadád lett helyette a király. És visszavevé Joás, a Joákház 25
fia Benhadádnak, a Hazáel fiának kezéből a városokat, a melyeket erővel elvett volt Joákháznak, az ő atyjának kezéből. Háromszor veré meg őt Joás, és visszaszerezte Izráel városait.

Joásnak, a Joákház fiának, Izráel királyának második esztendejében kezdett uralkodni Amásia, Jo- **14**
ásnak, a Júda királyának fia. Huszonöt esztendős volt, mikor uralkodni kezdett, és huszonkilencz esz- 2
tendeig uralkodott Jeruzsálemben. Az ő anyjának pedig Joáddán volt a neve, Jeruzsálemből való. És 3
kedves dolgot cselekedett az Úr szemei előtt, de még sem annyira, mint Dávid, az ő atyja, hanem csak úgy tett mindent, mint az ő atyja, Joás. Mert a magaslatokat nem rontották le, hanem a nép még mindig ott 4
áldozott és ott tömjénezett a magaslatokon. Mikor azután a birodalom kezében megerősödött, megölte 5
az ő szolgáit, a kik a királyt, az ő atyját megölték volt. De a gyilkosok fiait nem ölte meg, a mint meg van 6
írva a Mózes törvénykönyvében, a melyben az Úr megparancsolta és megmondotta: Meg ne ölettessenek az atyák a fiakért, se a fiak meg ne ölettessenek az atyákért; kiki az ő bűnéért haljon meg. Ugyanő 7
megvert az Edomiták közűl tízezeret a sós völgyben; és bevette Sélát ostrommal, és ezt nevezé Jokteélnek mind e mai napig. Akkor követeket küldött Amásia Joáshoz, a Joákház fiához, a ki Jéhunak, az 8
Izráel királyának volt a fia, ezt izenvén: Jere, nézzünk egymás szemébe! És elkülde Joás, Izráel királya 9
Amásiához, Júda királyához, ezt válaszolván: A bogácskóró, mely a Libánonon van, elküldött a Libánon czédrusfájához, ezt izenvén: Add a te leányodat az én fiamnak feleségűl; de a mező vadja, a mely a Libánonon van, átszaladt a bogácskórón, és eltapodta azt. Megverted az Edomitákat, azért fuvalkodtál 10
fel szívedben. Elégedjél meg a dicsőséggel és maradj otthon; miért akarsz a szerencsétlenséggel harczra kelni, hogy elessél magad is és Júda is veled együtt? De Amásia nem hallgatott reá, és felvonult Joás, 11
Izráel királya, és szembeszállottak egymással, ő és Amásia, Júda királya Bethsémesnél, a mely Júdában van. De megveretett Júda Izráeltől, és kiki elfutott az ő sátorába. És Amásiát, Júda királyát, Joásnak, 12, 13
az Akházia fiának fiát is elfogta Joás, Izráel királya Bethsémesnél; és Jeruzsálem ellen ment, és lerontotta Jeruzsálem kerítését, az Efraim kapujától egész a szegletkapuig, négyszáz singre, És elvitt minden 14
aranyat, minden ezüstöt és minden edényt, a mely találtatott az Úr házában és a király házának kincsei

15 között, és kezeseket is vévén, visszatért Samariába. Joás egyéb dolgai pedig, a melyeket cselekedett, és
az ő erőssége, és miképen hadakozott Amásia, a Júda királya ellen, vajjon nincsenek-é megírva az Izráel
16 királyainak krónika-könyvében? És elaluvék Joás az ő atyáival, és eltemetteték Samariában az Izráel
17 királyaival együtt; és az ő fia, Jeroboám uralkodék ő helyette. Amásia pedig, Joásnak, a Júda királyá-
18 nak fia, Joásnak, a Joákház fiának, az Izráel királyának halála után még tizenöt esztendeig élt. És
19 Amásiának egyéb dolgai vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? És pártot
20 ütöttek ő ellene Jeruzsálemben, és ő Lákisba menekült; de utána küldtek Lákisba, és megölték ott. És
21 visszahozták őt lovakon, és eltemetteték Jeruzsálemben, a Dávid városában az ő atyáival. És az egész
22 Júda népe vevé Azáriát, a ki tizenhat esztendős volt, és őt tette királylyá, az ő atyja, Amásia helyett. Ő
23 építé meg Elátot, a melyet visszavett Júdának azután, hogy a király elaludt az ő atyáival. Amásiának,
Joásnak, a Júda királya fiának tizenötödik esztendejétől fogva uralkodott Jeroboám, Joásnak, az Izráel
24 királyának fia Samariában, negyvenegy esztendeig, És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, mert
25 Jeroboámnak, a Nébát fiának semmi bűnétől el nem távozott, a ki bűnbe ejtette az Izráelt. Ő szerezte
vissza az Izráel határát Emáthtól fogva a pusztasági tengerig, az Úrnak, Izráel Istenének beszéde szerint,
26 a melyet szólott volt az ő szolgája, Jónás próféta, az Amittai fia által, a ki Gáth-Kéferből való volt. Mert
megtekintette az Úr az Izráel igen nagy nyomorúságát, hogy a berekesztetett és az elhagyatott is semmi
27 és nincs senki, a ki az Izráelt megszabadíthatná. És nem mondta azt az Úr, hogy az Izráel nevét eltörli
28 az ég alól; annakokáért megszabadította őket Jeroboám, a Joás fia által. Jeroboám egyéb dolgai pedig és
minden cselekedetei és az ő erőssége, hogy miképen hadakozott, és mi módon nyerte vissza Damaskust
és a Júdához tartozó Hámátot az Izráelnek: vajjon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-
29 könyvében? És elaluvék Jeroboám az ő atyáival, Izráel királyaival, és uralkodék az ő fia, Zakariás, ő
helyette.

15 Jeroboámnak, az Izráel királyának huszonhetedik esztendejében kezdett uralkodni Azária, Amásiá-
2 nak, a Júda királyának fia. Tizenhat esztendős volt, mikor uralkodni kezdett, és ötvenkét esztendeig
3 uralkodott Jeruzsálemben, és az ő anyjának neve Jekólia, Jeruzsálemből való. És kedves dolgot cse-
4 lekedék az Úr szemei előtt mind a szerint, a mint az ő atyja, Amásia cselekedett; Csakhogy a magaslatok
5 nem rontattak le, a nép még ott áldozott és tömjénezett a magaslatokon. És megverte az Úr a királyt,
mert bélpoklos lett egész halála napjáig, és külön házban lakott, és Jótám, a király fia kormányozta a
6 házat, és ő szolgáltatott törvényt a föld népének. Azáriának egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei
7 vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? És elaluvék Azária az ő atyáival,
8 és eltemeték őt az ő atyáival a Dávid városában, és az ő fia, Jótám, uralkodék ő helyette. Azáriának, a
Júda királyának harmincznyolczadik esztendejében kezdett uralkodni Zakariás, a Jeroboám fia Izráelen,
9 Samariában hat hónapig. És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, miképen az ő atyái cselekedtek
10 volt. Nem hagyta el Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneit, a ki vétekbe ejtette az Izráelt. És összeesküdött ellene Sallum, a Jábes fia, és megölte őt a nép szeme láttára, és megölvén őt, ő uralkodott helyette.
11, 12 Zakariásnak egyéb dolgai pedig ímé meg vannak írva az Izráel királyainak krónika-könyvében. Ez az
Úr beszéde, a mit Jéhu felől szólott, mondván: A te fiaid negyedízig ülnek Izráel trónján. És így történt.
13 Sallum, a Jábes fia lett a király Uzziának, Júda királyának harminczkilenczedik esztendejében, de csak
14 egy hónapig uralkodott Samariában; Mert Menáhem, a Thirsabeli Gádi fia feljött, és Samariába ment,
15 és megölte Sallumot, a Jábes fiát Samariában, és megölvén őt, ő uralkodék helyette. Sallumnak egyéb
dolgai pedig és összeesküvése, a melyet csinált: ímé meg vannak írva az Izráel királyainak krónika-
16 könyvében. Akkor verte le Menáhem Tifsáhot és mindazokat, a kik benne voltak, és egész határát
Thirsától fogva, mert nem bocsátották be, azért veré le, és még a terhes asszonyokat is mind felhasogatá
17 benne. Azáriának, Júda királyának harminczkilenczedik esztendejétől fogva uralkodott Menáhem, a
18 Gádi fia Izráelen tíz esztendeig Samariában, És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt; nem hagyta el
19 Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneit teljes életében, a ki vétekbe ejtette az Izráelt. És rátört Púl, Assiria
királya, az országra, és Menáhem Púlnak ezer tálentom ezüstöt adott azért, hogy legyen néki segítséggel
20 az ő birodalmának megerősítésében. És Menáhem adót vetett Izráelben a gazdagokra, ötven ezüst sik-
lust minden egyes emberre, hogy azt Assiria királyának adja, és visszatért Assiria királya, és nem maradt
21 ott az országban. Menáhemnek egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei vajjon nincsenek-é megírva
22 az Izráel királyainak krónika-könyvében? És elaluvék Menáhem az ő atyáival, és uralkodék az ő fia,
23 Pekája ő helyette. És Azáriának, Júda királyának ötvenedik esztendejében kezdett uralkodni Pekája,
24 a Menáhem fia, Izráelen Samariában két esztendeig. És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, nem
25 távozék el Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneitől, a ki vétekbe ejtette az Izráelt. És pártot ütött ellene

Péka, a Remália fia, az ő hadnagya, és megölte őt Samariában, a király házának palotájában, Argóbbal
és Arjéval és ötven emberrel a Gileádbeliek fiai közűl, és megölte őt, és ő lett helyébe a király. Pekájának 26
egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei ímé meg vannak írva az Izráel királyainak krónika-könyvében.
Azáriának, Júda királyának ötvenkettedik esztendejében kezdett uralkodni Péka, a Remália fia, Izráelen 27
Samariában húsz esztendeig. És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt; nem távozék el Jeroboámnak, 28
a Nébát fiának bűneitől, a ki vétekbe ejtette az Izráelt. Pékának, az Izráel királyának idejében jött el 29
Tiglát-Piléser, Assiria királya, és foglalta el Hijont, Abélt, Beth-Maakát, Jánoát, Kédest, Hásort, Gileádot, Galileát és a Nafthali egész földét, és hurczolta el őket Assiriába. De Hósea, az Ela fia, pártot ütött 30
Péka, a Remália fia ellen, és levágta és megölte őt, és ő lett helyébe a király Jótámnak, az Uzzia fiának
huszadik esztendejében. Pékának egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei ímé meg vannak írva az 31
Izráel királyainak krónika-könyvében. Pékának, a Remália fiának, az Izráel királyának második esz- 32
tendejében kezdett uralkodni Jótám, Uzziának, a Júda királyának fia. Huszonöt esztendős volt, a mikor 33
uralkodni kezdett, és tizenhat esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Az ő anyjának Jérusa volt a neve, a
Sádók leánya. És kedves dolgot cselekedék az Úr szemei előtt, mind a szerint, a mint az ő atyja, Uzzia 34
cselekedék; Csak a magaslatokat nem rontották le; még ott áldozott és tömjénezett a nép a magaslato- 35
kon. Ő építette meg az Úr házának felső kapuját. Jótámnak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei 36
vajjon nincsenek-é megírva a Júda kirá lyainak krónika-könyvében? Ebben az időben kezdte az Úr rá- 37
küldeni Júdára Réczint, Siria királyát, és Pékát, a Remália fiát. És elaluvék Jótám az ő atyáival, és 38
eltemetteték az ő atyáival, Dávidnak, az ő atyjának városában, és Akház, az ő fia, uralkodék ő helyette.

Pékának, a Remália fiának tizenhetedik esztendejében kezdett uralkodni Akház, Jótámnak, a Júda **16**
királyának fia. Húsz esztendős volt Akház, mikor uralkodni kezdett, és tizenhat esztendeig uralkodott 2
Jeruzsálemben; de nem azt cselekedé, a mi az Úrnak, az ő Istenének tetszett volna, a mint Dávid, az ő
atyja, Hanem az Izráel királyainak útjokon járt, még az ő fiát is átvitte a tűzön, a pogányok útálatossá- 3
gai szerint, a kiket az Úr az Izráel fiai előtt kiűzött volt. És ott áldozott és tömjénezett a magaslatokon 4
és a halmokon és minden zöld fa alatt. Abban az időben jött fel Réczin, Siria királya, és Péka, a Remá- 5
lia fia, az Izráel királya, Jeruzsálemet vívatni, és körűlzárták Akházt, de nem tudták legyőzni. Akkor 6
nyerte vissza Réczin, Siria királya Elátot a Siriabelieknek, és irtotta ki a zsidókat Elátból; és Siriabeliek
jövének Elátba, és ott laknak mind e mai napig. És követeket küldött Akház Tiglát-Piléserhez, Assiria 7
királyához, ezt izenvén: Te szolgád és te fiad vagyok; jőjj fel és szabadíts meg engem Siria királyának kezéből és az Izráel királyának kezéből, a kik reám támadtak. És vevé Akház az ezüstöt és aranyat, a mely 8
találtaték az Úr házában és a király házának kincsei között, és ajándékba küldé Assiria királyának. És 9
engedett néki Assiria királya, és feljövén Assiria királya Damaskus ellen, bevette azt, és a benne levőket
Kirbe hurczolta; Réczint pedig megölte. És eleibe ment Akház Tiglát-Pilésernek, Assiria királyának Da- 10
maskusba, és mikor meglátta Akház király azt az oltárt, a mely Damaskusban volt, elküldte Akház király
annak az oltárnak hasonlatosságát és képét minden felszerelésével Uriás paphoz. És megépítette Uriás 11
pap az oltárt arra a formára, a melyet Akház király Damaskusból küldött, és elkészíté azt Uriás pap, mire
Akház király visszajött Damaskusból. És mikor megjött a király Damaskusból és meglátta a király az 12
oltárt: az oltárhoz ment a király és áldozott rajta, És meggyújtotta az ő égőáldozatját és ételáldozatját, 13
és áldozott italáldozattal is, és az ő hálaáldozatainak vérét elhintette az oltár körűl. És a rézoltárt, a 14
mely az Úr előtt állott, elviteté a ház elől, hogy ne álljon az ő oltára és az Úr háza között, és helyhezteté
azt az oltár szegletéhez észak felől. És megparancsolta Akház király Uriás papnak, mondván: E nagy 15
oltáron gyújtsd meg a reggeli égőáldozatot és az esteli ételáldozatot, a király égőáldozatját is az ő ételáldozatával együtt, az egész föld népének is mind égőáldozatját, mind ételáldozatját, mind italáldozatját,
és az égőáldozat minden vérét és egyéb áldozatnak minden vérét a körűl hintsed el; a rézoltár felől pedig
még majd gondolkozom. És Uriás pap mind a szerint cselekedék, a mint Akház király megparancsolta. 16
És letörte Akház király a talpak oldalait, és lehányta azokról a mosdómedenczéket; a tengert is ledobta 17
a rézökrökről, a melyeken állott, és kőtalapzatra tette. És áthelyezte a szombati hajlékot, a melyet a 18
házban építettek, és a király külső bejáró helyét az Úr házában, Assiria királya miatt. Akháznak egyéb 19
dolgai pedig, a melyeket cselekedett, vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében?
És elaluvék Akház az ő atyáival, és eltemetteték az ő atyáival a Dávid városában, és uralkodék ő helyette 20
az ő fia, Ezékiás.

Akháznak, a Júda királyának tizenkettedik esztendejében kezdett uralkodni Hóseás, az Ela fia, Sa- **17**
mariában Izráelen, kilencz esztendeig, És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt; de nem annyira, mint 2
Izráel ama királyai, a kik előtte éltek. Ez ellen jött fel Salmanassár, Assiria királya, és szolgájává lett 3
Hóseás, és adót fizetett néki. De mikor Assiria királya megtudta, hogy Hóseás pártot ütött ellene és 4

követeket küldött Suához, Égyiptom királyához, az évenkénti adót pedig nem küldötte meg Assiria
5 királyának: elfogatta őt Assiria királya és börtönbe vetette. És felméne az assiriai király az egész ország
6 ellen, és feljövén Samaria ellen, azt három esztendeig ostromolta. És Hóseásnak kilenczedik esztendejében bevette Assiria királya Samariát, és elhurczolta az Izráelt Assiriába; és Halában és Háborban a
7 Gózán folyó mellett, és a Médek városaiban telepítette le őket. Ez pedig azért történt, mert az Izráel fiai vétkeztek az Úr ellen, az ő Istenök ellen, a ki őket kihozta Égyiptom földéből, Faraónak, az égyip-
8 tomi királynak kezéből, és idegen isteneket tiszteltek, És jártak a pogányok szerzésekben, a kiket az Úr
9 kiűzött volt az Izráel fiai elől, és úgy cselekedtek, mint az Izráel királyai. És alattomban oly dolgokat cselekedtek az Izráel fiai, a melyek ellenére voltak az Úrnak, az ő Istenöknek, és építettek magoknak
10 magaslatokat minden városaikban, az őrtornyoktól a kerített városokig. És emeltek magoknak faragott
11 képeket és Aserákat minden magas halmokon és minden zöld fa alatt. És ott tömjéneztek, minden magaslaton, mint a pogányok, a kiket az Úr kiűzött volt előlök, és gonosz dolgokat cselekedtek, a melyekkel
12 az Urat haragra indították, És a bálványoknak szolgáltak, a kik felől az Úr azt parancsolta volt nékik:
13 Ezt ne cselekedjétek. És mikor bizonyságot tett az Úr Izráelben és Júdában minden prófétája és minden látnoka által, ezt mondván: Térjetek meg a ti gonosz útaitokról, és őrizzétek meg az én parancsolataimat és rendeléseimet, az egész törvény szerint, a melyet parancsoltam a ti atyáitoknak; és a melyet ti
14 hozzátok küldöttem az én szolgáim, a próféták által: Akkor nem engedelmeskedtek, hanem megkemé-
15 nyítették az ő nyakokat atyáik makacssága szerint, a kik nem hittek az Úrban, az ő Istenökben. Sőt megvetették az ő rendeléseit és szövetségét, a melyet atyáikkal kötött, és az ő bizonyságtételeit, a melyekkel megintette őket, és hiábavalóságot követvén, magok is hiábavalókká lettek, és a körűltök való
16 pogányok után indultak, a kik felől pedig azt parancsolta nékik az Úr, hogy azokat ne utánozzák. És elhagyták az Úrnak, az ő Istenöknek minden parancsolatját, és öntött képeket csináltak magoknak, két
17 borjút, és készítettek Aserát, és meghajlottak az ég minden seregei előtt, és a Baált tisztelték. És átvitték fiaikat és leányaikat a tűzön, jövendőket mondtak és varázslást űztek, és magokat teljesen eladták a
18 bűnnek az Úr bosszantására. Azért igen megharaguvék az Úr Izráelre, és elveté őt színe elől; és semmi
19 nem maradt meg, hanem csak a Júda nemzetsége egyedűl. Sőt még a Júda sem őrizte meg az Úrnak, az
20 ő Istenének parancsolatait, hanem az Izráel szerzésiben jártak, úgy cselekedvén, mint azok. Elidegenült azért az Úr az egész Izráel magvától, és megsanyargatta őket, és a kóborlók kezébe adta őket, mígnem
21 mind elvetette az ő szemei elől; Mert elszakasztotta Izráelt a Dávid házától, és királylyá tevék Jeroboámot, a Nébát fiát. És Jeroboám elcsalta az Izráelt az Úrtól, és igen nagy vétekbe ejtette őket. És az Izráel
23 fiai követték Jeroboám minden bűnét, a melyeket elkövetett, és nem távoztak el azoktól; Míglen elveté az Úr az ő színe elől az Izráelt, a mint megmondotta minden ő szolgái, a próféták által. Így hurczoltatott
24 el fogságra az Izráel az ő földéből Assiriába mind e mai napig. És más népet telepített be Assiria királya Babilóniából, Kutából, Avából, Hámátból és Sefárvaimból, és beszállítá őket Samaria városaiba az Izráel
25 fiai helyett, a kik birtokba vették Samariát, és annak városaiban laktak. És történt ott lakásuk kezdetén, hogy nem az Urat félték, és az Úr oroszlánokat bocsátott reájok, a melyek többet megöltek közűlök.
26 Mondának azért Assiria királyának: A pogányok, a kiket ide hoztál és Samaria városaiba telepítettél, nem tudják e föld Istene tiszteletének módját, azért oroszlánokat bocsátott az rájok, a melyek megölik
27 őket, mert nem tudják e föld Istene tiszteletének módját. Parancsola azért Assiria királya, mondván: Vigyetek oda egyet a papok közűl, a kiket onnét elhoztatok, a ki menjen el és lakjék ott, és tanítsa meg őket
28 ama föld Istene tiszteletének módjára. És elméne egy a papok közűl, a kiket Samariából elvittek volt,
29 és lakék Béthelben, és megtanította őket, hogy mikép tiszteljék az Urat. De azért mindenik nép külön isteneket csinált magának, és behelyezték azokat a magaslatok házaiba, a melyeket a Samaritánusok
30 építettek, mindenik nemzetség a maga városában, a melyen lakott. A Babilonból való férfiak csinálták a Sukkót Benótot, a Kutból való férfiak csinálták a Nérgelt, és a Hámátból való férfiak az Asimát csinál-
31 ták; A Háveusok pedig a Nibeházt és a Tartákot csinálták, míg a Sefárvaimbeliek tűzzel égették meg az
32 ő magzatjaikat az Adraméleknek és Anaméleknek, a Sefárvaimbeliek isteneinek. De miután az Urat is tisztelték, a magaslatokra papokat állítottak a maguk tömegéből, a kik ő érettök áldoztak a magaslatok
33 házaiban. Így tisztelték az Urat és szolgálták az ő isteneiket is, ama népek szokása szerint, a kik közűl
34 elhozták volt őket. És mind e mai napig az ő régi szokásuk szerint cselekesznek; nem tisztelik igazán az Urat, és nem cselekesznek az ő rendeléseik és szokásuk szerint, sem pedig ama törvény és parancsolat
35 szerint, a melyet az Úr parancsolt a Jákób fiainak, a kiknek az Izráel nevet adta, És a kikkel az Úr szövetséget kötött, és megparancsolta nékik, mondván: Ne tiszteljetek idegen isteneket, és ne imádjátok
36 őket, és ne szolgáljatok és ne áldozzatok nékik; Hanem csak az Urat tiszteljétek, őt imádjátok és néki

áldozzatok, a ki titeket kihozott az Égyiptom földéből nagy erővel és kinyújtott karral. És őrizzétek 37
meg az ő rendeléseit, ítéleteit, törvényét és parancsolatját, a melyeket megírt néktek, azokat cselekedvén
minden időben, és idegen isteneket ne tiszteljetek; És el ne felejtkezzetek a kötésről, a melyet veletek 38
tettem, és ne tiszteljetek idegen isteneket; Hanem az Urat tiszteljétek, a ti Isteneteket, és ő megszabadít 39
titeket minden ellenségetek kezéből. De ezek nem engedelmeskedtek, hanem előbbi szokásaik szerint 40
cselekedtek. Így tisztelték ezek a pogányok az Urat és szolgálták az ő bálványaikat, és így cselekedtek 41
az ő fiaik és unokáik is, a mint az ő eleik cselekedtek, mind e mai napig.

18 És Hóseásnak, az Ela fiának, az Izráel királyának harmadik esztendejében kezdett uralkodni Ezékiás,
Akháznak, a Júda királyának fia. Huszonöt esztendős volt, mikor uralkodni kezdett, és huszonkilencz 2
esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; anyjának neve Abi, a Zakariás leánya. És kedves dolgot cseleke- 3
dék az Úr szemei előtt, a mint az ő atyja, Dávid cselekedett volt. Ő rontotta le a magaslatokat, törte el 4
az oszlopokat, és vágta ki az Aserát, és törte össze az érczkígyót is, a melyet Mózes csinált; mert mind az
ideig az Izráel fiai jóillatot tettek annak, és nevezék azt Nékhustánnak. Egyedűl az Úrban, Izráel Istené- 5
ben bízott, és ő utána nem volt hozzá hasonló Júda minden királyai között, sem azok között, a kik ő előtte
voltak. Mert az Úrhoz ragaszkodott, és el nem hajlott ő tőle, és megőrizte az ő parancsolatait, a melye- 6
ket az Úr Mózesnek parancsolt vala. És vele volt az Úr mindenütt és a hova csak ment, előmenetele 7
volt. És elszakadt Assiria királyától, és nem szolgált néki. Megverte a Filiszteusokat is egész Gázáig 8
és határukat, az őrtornyoktól a kerített városokig. Ezékiás királynak negyedik esztendejében-a mely 9
Hóseásnak, az Ela fiának, az Izráel királyának hetedik esztendeje-feljött Salmanassár, Assiria királya
Samaria ellen, és megszállotta azt, És elfoglalta három esztendő mulva, Ezékiás hatodik esztendejében- 10
ez Hóseásnak, az Izráel királyának kilenczedik esztendeje-ekkor vették be Samariát. És elhurczolta 11
Assiria királya az Izráelt Assiriába, és letelepíté Halába, Háborba, a Gózán folyó mellé, és a Médusok
városaiba; Azért, mert nem hallgattak az Úrnak, az ő Istenöknek szavára, hanem megszegték az ő szö- 12
vetségét, mindazokat, a melyeket Mózes, az Úr szolgája parancsolt vala; sem nem hallgattak rájok, sem
nem cselekedték azokat. Ezékiás királynak pedig tizennegyedik esztendejében feljött Sénakhérib, Assi- 13
ria királya Júdának minden kerített városa ellen, és elfoglalta azokat. Akkor elküldött Ezékiás, Júda 14
királya Assiria királyához Lákisba, ezt izenvén: Vétkeztem, térj el én rólam; a mit rám vetsz, elviselem!
És Assiria királya Ezékiásra, Júda királyára háromszáz tálentom ezüstöt és harmincz tálentom aranyat
vetett ki. És Ezékiás oda adott minden ezüstöt, a mely találtatott az Úr házában és a király házának 15
kincsei között. Ugyanebben az időben fosztotta meg Ezékiás az Úr templomának ajtait és az ajtók fél- 16
fáit, a melyeket Ezékiás, Júda királya maga boríttatott be, és oda adta azokat Assiria királyának. És 17
Assiria királya mégis oda küldte Thartánt, Rabsárist és Rabsakét Lákisból Ezékiás királyhoz igen nagy
haddal Jeruzsálembe, és felmenének és jutának Jeruzsálembe, és feljövén és oda érvén, megállának a
felső halastó zsilipjénél, a mely a ruhafestő útja mellett van. És kihívaták a királyt. És kiméne hozzájok 18
Eliákim, a Hilkia fia, ki a király házának gondviselője volt, és Sebna, az íródeák, és Joákh, az Asáf fia,
az emlékíró. És monda nékik Rabsaké: Mondjátok meg Ezékiásnak: Ezt mondja a király, Assiria nagy 19
királya: Micsoda bizodalom ez, a melyben te bizakodtál? Azt mondád: csak szóbeszéd; tanács és erő kell 20
a hadakozáshoz; vajjon kihez bíztál, hogy fellázadtál ellenem? Ímé, ebben a törött nádszálban bizakodol, 21
Égyiptomban, melyhez ha ki támaszkodik, bemegy az ő kezébe és általlikasztja? Ilyen a Faraó, Égyiptom
királya mindenekhez, a kik ő hozzá bíznak! Vagy azt akarjátok nékem mondani: Mi az Úrban, a mi Is- 22
tenünkben bízunk; hát nem ez-é az, a kinek magaslatait és oltárait lerontotta Ezékiás, és mind Júdának,
mind Jeruzsálemnek megparancsolta: Ez oltár előtt imádkozzatok Jeruzsálemben? Nosza, fogadj hát az 23
én urammal, Assiria királyával: Én néked kétezer lovat adok, ha tudsz reájok adni annyi lovast. Hogy 24
verhetnél hát vissza az én uram legkisebb hadnagyai közűl csak egyet is, és hogyan bízhatol Égyiptomhoz
a szekerek és a lovagok miatt? Vajjon az Úr tudta nélkűl jöttem-é fel e hely ellen, hogy azt elveszessem? 25
Az Úr mondotta nékem: Menj fel e föld ellen, és veszesd el azt! És monda Eliákim, a Hilkia fia, és Sebna 26
és Joákh Rabsakénak: Beszélj, kérlek, a te szolgáiddal siria nyelven, mert jól értjük; és ne beszélj velünk
zsidóul e nép füle hallatára, a mely a kőfalon van. És felele nékik Rabsaké: Vajjon a te uradhoz, vagy te 27
hozzád küldött-é engem az én uram, hogy elmondjam e dolgokat, avagy nem inkább e férfiakhoz-é, a kik
a kőfalon ülnek, hogy azután veletek együtt egyék meg a saját ganéjokat, és igyák meg a saját vizeletö-
ket? És oda állott Rabsaké, és hangosan kezdett zsidóul beszélni, mondván: Halljátok meg a királynak, 28
Assiria nagy királyának beszédit! Azt mondja a király: Meg ne csaljon titeket Ezékiás; mert nem szaba- 29
díthat meg titeket az ő kezéből. És ne biztasson titeket Ezékiás az Úrral, ezt mondván: Kétség nélkűl 30
megszabadít minket az Úr, és nem adatik e város az assiria király kezébe. Ne hallgassatok Ezékiásra; 31

mert így szól Assiria királya: Békéljetek meg velem, és jőjjetek ki hozzám, és kiki egyék az ő szőlőjéből
32 és fügefájáról, és igyék az ő kútjának vizéből, Míg eljövök és elviszlek titeket a ti földetekhez hasonló
földre, gabonás és boros földre, kenyeres és szőlős földre, olajfás és mézes földre, hogy élhessetek és meg
ne haljatok. Ne higyjetek Ezékiásnak, mert félrevezet benneteket, mikor azt mondja: Az Úr megszabadít
33 minket! Vajjon megszabadították-é a pogányok istenei, mindenik a maga földjét Assiria királyának ke-
34 zéből? Hol vannak Hámátnak és Arphádnak istenei? Hol Sefárvaimnak, Hénának és Hivvának istenei?
35 És Samariát is megszabadították-é az én kezemből? Kicsoda a földön való minden istenek közűl, a ki
megszabadíthatta volna az ő földjét az én kezemből, hogy az Úr is kiszabadíthatná Jeruzsálemet az én
36 kezemből? De a nép csak hallgatott, és nem felelt néki csak egy igét sem; mert a király megparancsolta
37 volt, mondván: Ne feleljetek néki. És elment Eliákim, a Hilkia fia, a király házának gondviselője, és
Sebna, az íródeák, és Joákh, az Asáf fia, az emlékíró, Ezékiáshoz megszaggatott ruhákban, és elmondák
néki Rabsaké beszédit.

19 Mikor pedig ezeket hallotta Ezékiás király, megszaggatta az ő ruháit, és zsákba öltözék, és bement az
2 Úr házába. És elküldte Eliákimot, a király házának gondviselőjét, és Sebnát, az íródeákot, és a papok-
3 nak véneit, a kik zsákba öltöztek, Ésaiás prófétához, az Ámós fiához; És mondának néki: Ezt mondja
Ezékiás: E nap nyomorúságnak, szidalmazásnak és káromlásnak napja; mert a fiak a szülésre jutottak,
4 de nincs erő a szüléshez. Netalán az Úr, a te Istened meghallotta Rabsakénak minden beszédit, a kit
elküldött az ő ura, Assiria királya, hogy szidalommal illesse az élő Istent és káromló beszédekkel, a me-
5 lyeket az Úr, a te Istened meghallott: könyörögj azért azokért, a kik még megmaradtak. És elmenének
6 az Ezékiás király szolgái Ésaiáshoz. És monda nékik Ésaiás: Ezt mondjátok a ti uratoknak: Ezt mondja
az Úr: Ne félj a beszédektől, a melyeket hallottál, a melyekkel szidalmaztak engem Assiria királyának
7 szolgái. Ímé én oly lelket adok belé, hogy hírt hallván, visszatér az ő földjére és fegyverrel vágatom
8 le őt az ő földjében. És mikor visszatért Rabsaké, Assiria királyát Libna ellen harczolva találta, mert
9 meghallotta volt, hogy Lákisból elment. És hallván Tirháka felől, a szerecsen király felől, ezt mondván:
10 Ímé kijött, hogy hadakozzék te ellened; visszafordult és követeket küldött Ezékiáshoz, ezt izenvén: Így
szóljatok Ezékiásnak, a Júda királyának, mondván: Meg ne csaljon téged a te Istened, a kiben bízol, ezt
11 mondván: Nem adatik Assiria királyának kezébe Jeruzsálem. Ímé hallottad, mit cselekedtek Assiria
12 királyai minden országokkal, elvesztvén azokat; és te megszabadulhatsz-é? Vajjon megszabadították-é
a pogányok istenei azokat, a kiket elvesztettek az én atyáim: Gózánt, Arántt, Résefet és az Eden fiait,
13 a kik Thelasárban voltak? Hol van Hámát királya, Arphád királya és Sefárvaim város királya? Héna
14 és Hivva? És elvevé Ezékiás a levelet a követek kezéből, és elolvasá azt, és felment az Úr házába, és
15 kiterjeszté azt Ezékiás az Úr előtt; És imádkozék Ezékiás az Úr előtt, és monda: Uram, Izráel Istene! a
ki a Kérubok között lakol, te vagy egyedűl e föld minden országainak Istene, te teremtetted a mennyet és
16 a földet; Hajtsd hozzám, Uram, a te füledet és halld meg; nyisd fel, Uram, a te szemeidet és lásd meg; és
17 halld meg a Sénakhérib beszédét, a ki ide küldött, hogy szidalommal illesse az élő Istent. Igaz, Uram,
18 Assiria királyai elpusztították a pogányokat és azok országait. És az ő isteneiket a tűzbe hányták; de
19 azok nem voltak istenek, hanem csak emberi kéz alkotásai, fa és kő, azért vesztették el őket. Most azon-
ban, mi Urunk, Istenünk, szabadíts meg, kérlek, minket az ő kezéből, hogy megismerje e föld minden
20 országa, hogy te, az Úr, vagy az egyetlen Isten! Akkor elküldött Ésaiás, az Ámós fia, Ezékiáshoz, ezt
mondván: Azt mondja az Úr, Izráel Istene: A te könyörgésedet, Assiria királya, Sénakhérib felől, meg-
21 hallgattam. Ez az, a mit az Úr ő felőle mondott: Megutál téged és megcsúfol téged Sionnak szűz leánya,
22 utánad fejét hajtogatja Jeruzsálem leánya. Kit szidalmaztál és kit gyaláztál? És ki ellen emelted fel a
23 te szódat, vagy ki ellen emelted fel a te szemeidet a magasságba? Az Izráel szentje ellen! Követeid ál-
tal gúnyoltad az Urat, és mondád: Szekereim sokaságával meghágom a hegyek magasságait, a Libánon
oldalait, és levágom magas czédrusait, legfelségesebb cziprusfáit, és bemegyek csúcsának lakóhelyébe,
24 kertes erdejébe. Ástam és ittam idegen vizeket, és kiszárítom lábaim talpával Égyiptom minden folyó-
25 vizét. Avagy nem hallottad? Régen megcsináltam, ős időktől elvégeztem ezt! Most csak véghezvittem,
26 hogy puszta kőhalmokká döntsd össze az erős városokat; És hogy a benne lakók erejökben megfogyat-
kozzanak, megrontassanak és megszégyenüljenek, és olyanok legyenek mint a mező füve, fiatal paréj, a
27 háztető füve és mint a kalászhajtás előtt elszáradt gabona. És ismerem a te ülésedet, és járásodat ke-
28 lésedet, és ellenem való tombolásodat; A te ellenem való tombolásodért és a te elbizakodásodért, a mely
felhatott füleimbe, az én karikámat orrodba vetem, és zabolámat szádba, és visszaviszlek azon az úton,
29 a melyen eljöttél. Te néked pedig, Ezékiás, legyen ez jeled: Ez esztendőben táplál a hulladék termése,
a második esztendőben, a mi magától terem; de a harmadik esztendőben már vettek és arattok, szőlőket

plántáltok és azok gyümölcsét eszitek. És a Júda házából a kiszabadult és a megmaradt gyökeret ver 30
alól, és gyümölcsöt terem felűl. Mert Jeruzsálemből fog származni a maradék, és a megszabadult a Sion 31
hegyéről; a Seregek Urának buzgó szerelme cselekszi ezt! Azért azt mondja az Úr Assiria királya felől: 32
Be nem jő e városba, és nyilat sem lő bele, sem paizs nem ostromolja azt, sem sánczot nem ás mellette.
Azon az úton, a melyen jött, tér vissza, de e városba be nem jő, azt mondja az Úr. És megoltalmazom 33, 34
e várost, hogy megtartsam azt, én érettem és Dávidért, az én szolgámért. És azon az éjszakán kijött 35
az Úr angyala, és levágott az Assiriabeli táborban száznyolczvanötezeret, és mikor jó reggel felkeltek,
ímé mindenütt holttestek hevertek. És elindult, és elment, és visszafordult Sénakhérib, Assiria királya, 36
és Ninivében maradt. És lőn, mikor ő a Nisróknak, az ő Istenének templomában imádkozék, Adramé- 37
lek és Sarézer, az ő fiai, levágták őt fegyverrel; magok pedig elszaladtak az Ararát földébe, és az ő fia,
Esárhaddon uralkodék helyette.

Ebben az időben halálosan megbetegedett Ezékiás, és hozzá menvén Ésaiás próféta, az Ámós fia, **20**
monda néki: Azt mondja az Úr: Rendeld el házadat, mert meghalsz és nem élsz. Akkor arczczal a falhoz 2
fordult, és könyörgött az Úrnak, mondván: Óh Uram, emlékezzél meg róla, hogy te előtted hűséggel és 3
tökéletes szívvel jártam, és hogy azt cselekedtem, a mi jó volt a te szemeid előtt. És sírt Ezékiás nagy
sírással. Azonban Ésaiás még alig ért a város közepére, mikor az Úr beszéde lőn ő hozzá, mondván: 4
Menj vissza és mondd meg Ezékiásnak, az én népem fejedelmének: Azt mondja az Úr, Dávidnak, a te 5
atyádnak Istene: Meghallgattam a te imádságodat, láttam a te könyhullatásidat, ímé én meggyógyít-
lak téged, harmadnapra felmégy az Úr házába; És a te idődet tizenöt esztendővel meghosszabbítom, és 6
megszabadítlak téged és e várost Assiria királyának kezéből, és megoltalmazom e várost én érettem és
Dávidért, az én szolgámért, És monda Ésaiás: Hozzatok egy kötés száraz fügét ide. És hozának, és azt 7
a kelevényre kötötték, és meggyógyult. És mikor azt kérdezé Ezékiás Ésaiástól: Mi lesz a jele, hogy 8
meggyógyít engem az Úr, és hogy harmadnapra felmehetek az Úr házába? Felele Ésaiás: Ez legyen 9
jeled az Urtól, hogy ő megcselekeszi ezt a dolgot, a melyről szólott néked: Előremenjen-é az árnyék tíz
grádicscsal, vagy visszatérjen-é tíz grádicscsal? És felele Ezékiás: Könnyű az árnyéknak tíz grádicscsal 10
alábbszállani. Ne úgy, hanem menjen hátra az az árnyék tíz grádicscsal. És könyörgött Ésaiás próféta 11
az Úrhoz, és visszatéríté az árnyékot Akház napóráján, azokon a grádicsokon, a melyeken már alament
volt, tíz grádicscsal. Ebben az időben küldött Berodákh Baladán, Baladánnak, a babiloniai királynak 12
fia levelet és ajándékokat Ezékiásnak; mert meghallotta, hogy Ezékiás beteg volt. És meghallgatá őket 13
Ezékiás, és megmutatta nékik az ő egész kincsesházát, az ezüstöt, az aranyat, a fűszerszámokat, a drága
kenetet és az ő fegyveres házát és mindent, a mi csak találtatott az ő kincstáraiban, és nem volt semmi
az ő házában és egész birodalmában, a mit meg nem mutatott volna Ezékiás. Ekkor jött Ésaiás próféta 14
Ezékiás királyhoz, és monda néki: Mit mondtak ezek a férfiak, és honnét jöttek hozzád? És felele Ezé-
kiás: Messze földről jöttek, Babilóniából. És monda: Mit láttak a te házadban? Felele Ezékiás: Mindent 15
láttak, a mi csak van az én házamban, és nem volt semmi az én tárházamban, a mit nékik meg ne mu-
tattam volna. Akkor monda Ésaiás Ezékiásnak: Halld meg az Úrnak beszédét: Ímé eljő az idő, a mikor 16, 17
mindaz, a mi a te házadban van, és a mit eltettek a te atyáid e mai napig, elvitetik Babilóniába, és semmi
sem marad meg, azt mondja az Úr. És a te fiaid közűl is, a kik tőled származnak és születnek, elhurczol- 18
tatnak és udvariszolgák lesznek a babilóniai király udvarában. Ezékiás pedig monda Ésaiásnak: Jó az 19
Úr beszéde, a melyet szóltál: És monda: Nem merő jóság-é, ha békesség és hűség lesz az én napjaimban?
Ezékiásnak egyéb dolgai pedig és minden erőssége, és hogy miképen csinálta a tavat és a vízcsöveket, a 20
melyekkel a vizet a városba vezette: vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében?
És elaluvék Ezékiás az ő atyáival, és az ő fia Manasse uralkodék helyette. 21

Manasse tizenkét esztendős volt, mikor uralkodni kezdett, és ötvenöt esztendeig uralkodott Jeruzsá- **21**
lemben, és az ő anyjának Hefsiba volt a neve. És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, a pogányok 2
útálatossága szerint, a kiket az Úr kiűzött volt az Izráel fiai elől: Mert újra megépítette a magaslatokat, 3
a melyeket Ezékiás, az ő atyja lerontott, és oltárokat emelt a Baálnak, és állított Aserát, mint a hogy
Akháb, az Izráel királya cselekedett volt, és imádta az összes mennyei seregeket és azoknak szolgált. És 4
oltárokat is épített az Úr házában, a mely felől azt mondotta volt az Úr: Jeruzsálemben helyheztetem
az én nevemet! Oltárokat épített az egész mennyei seregnek, az Úr házának mind a két pitvarában. 5
És átvivé a fiát a tűzön, és igézést és jegymagyarázást űzött és ördöngösöket és titokfejtőket tartott; sok 6
gonosz dolgot cselekedék az Úr szemei előtt, hogy őt haragra ingerelje. És az Asera-bálványt, a melyet 7
készített, bevitte abba a házba, a mely felől azt mondotta volt az Úr Dávidnak és az ő fiának, Salamonnak:

Ebben a házban és Jeruzsálemben, a melyet magamnak választottam Izráelnek minden nemzetségei közűl, helyheztetem az én nevemet mindörökké; És ki nem mozdítom többé Izráel lábát erről a földről, a melyet adtam az ő eleiknek, ha szorgalmatosan az én parancsolatim szerint cselekesznek, és az egész törvény szerint, a melyet nékik Mózes, az én szolgám parancsolt. Ők azonban nem engedelmeskedtek, mert tévelygésbe ejté őket Manasse, hogy még gonoszabbul viseljék magokat azoknál a pogányoknál, a kiket az Úr kivesztett az Izráel fiai elől. Akkor szóla az Úr az ő szolgái, a próféták által, mondván: Mivelhogy Manasse, Júda királya ezeket az útálatosságokat cselekedte, gonoszabb dolgokat cselekedvén mindazoknál, a melyeket az ő előtte való Emoreusok cselekedtek vala, és Júdát is vétekbe ejtette az ő bálványai által: Azért ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Ímé én oly veszedelmet hozok Jeruzsálemre és Júdára, hogy mindenkinek, a ki azt hallja, megcsendűl benne mind a két füle. És kiterjesztem Jeruzsálemre a Samaria mérő-zsinórját és az Akháb házának mértékét; és kitörlöm Jeruzsálemet, mint kitörlik a tálat, és kitörölve leborítják azt, És elhagyom az én örökségem maradékát, és adom őt ellenségei kezébe, és zsákmánya és ragadománya lesz minden ellenségeinek; Azért, mert gonoszul cselekedtek én előttem, és engem haragra ingerlettek az ő atyáiknak Égyiptomból való kijövetelök napjától fogva, mind e mai napig. És Manasse nagyon sok ártatlan vért is ontott ki, úgy hogy Jeruzsálem minden felől megtelt vele, azon a vétkén kivűl, a melylyel vétekbe ejtette Júdát, gonoszul cselekedvén az Úr szemei előtt. Manassénak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei és az ő vétke, a melyet cselekedett, vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? És elaluvék Manasse az ő atyáival, és eltemették az ő háza mellett lévő kertben, az Uzza kertjében, és az ő fia, Amon uralkodék helyette. Amon huszonkét esztendős volt, mikor uralkodni kezdett, és két esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Mésullémet volt, a Jótbabeli Hárus leánya. És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, a mint cselekedett Manasse, az ő atyja. És tökéletesen azon az úton járt, a melyen járt volt az ő atyja, és szolgált a bálványoknak, a kiknek szolgált volt atyja, és azokat imádta. És elhagyta az Urat, atyái Istenét, és nem járt az Úrnak útában. És pártot ütöttek Amon ellen a maga szolgái, és megölték a királyt az ő házában. De a föld népe levágta mindazokat, a kik pártot ütöttek volt Amon király ellen, és a föld népe királylyá tevé az ő fiát, Jósiást, helyette. Amonnak egyéb dolgai pedig, a melyeket cselekedett, vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? És eltemeték őt az ő sírjába, Uzza kertjében, és fia, Jósiás lett a király ő helyette.

22 Nyolcz esztendős volt Jósiás, mikor uralkodni kezdett, és harminczegy esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Jédida, a Boskátból való Adaja leánya. És kedves dolgot cselekedék az Úr szemei előtt, és járt az ő atyjának, Dávidnak minden útaiban, és nem tért el sem jobbra, sem balra. És történt Jósiás király tizennyolczadik esztendejében, elküldte a király Sáfánt, Asaliának, a Messullám fiának fiát, az íródeákot, az Úr házához, mondván: Menj fel Hilkiához, a főpaphoz, és számlálják meg az Úr házába begyűlt pénzt, a melyet gyűjtöttek az ajtóőrizők a néptől. És adják azt az Úr házában való mívesek pallérainak kezébe, hogy adják a munkásoknak, a kik az Úrnak házán dolgoznak, hogy a háznak romlásait kijavítsák; Az ácsoknak, az építőknek és a kőmíveseknek, hogy fákat és faragott köveket vásároljanak a ház kijavítására. De számadást nem kell tőlök venni a pénzről, a mely kezökbe adatik, mert ők azt becsülettel végzik. És monda Hilkia, a főpap, Sáfánnak, az íródeáknak: Megtaláltam a törvénykönyvet az Úr házában. És Hilkia oda adta a könyvet Sáfánnak, hogy olvassa el azt. És elméne Sáfán, az íródeák, a királyhoz, és megvivé a királynak a választ, és monda: A te szolgáid egybeszedék a pénzt, a mely a házban találtatott, és oda adták azt az Úr házában munkálkodók pallérainak kezébe. És megmondá Sáfán, az íródeák, a királynak, mondván: Egy könyvet adott nékem Hilkia pap. És felolvasá azt Sáfán a király előtt. Mikor pedig hallotta a király a törvény könyvének beszédit, megszaggatá az ő ruháit. És megparancsolta a király Hilkia papnak és Ahikámnak, a Sáfán fiának, és Akbórnak, a Mikája fiának, és Sáfánnak, az íródeáknak és Asájának, a király szolgájának, mondván: Menjetek el, kérdezzétek meg az Urat én érettem és a népért és az egész Júdáért, e könyvnek beszédei felől, a mely megtaláltatott; mert nagy az Úr haragja, mely felgerjedett ellenünk, mivel a mi atyáink nem engedelmeskedtek e könyv beszédeinek, hogy cselekedtek volna mindent úgy, a mint megíratott nékünk. És elméne Hilkia pap és Ahikám, Akbór, Sáfán és Asája Hulda próféta asszonyhoz, Sallumnak, a Tikva fiának-a ki Harhásnak a ruhák őrizőjének fia volt-feleségéhez, a ki Jeruzsálem más részében lakott, és beszéltek vele. És monda nékik: Azt mondja az Úr, Izráel Istene: Mondjátok meg a férfiúnak, a ki titeket hozzám küldött, Ezt mondja az Úr: Íme én veszedelmet hozok e helyre és e helyen lakozókra, a könyv minden beszédei szerint, a melyet olvasott a Júda királya; Mert elhagytak engem, és idegen isteneknek áldoztak jóillattal, hogy engem haragra indítsanak az ő kezöknek minden csinálmányával: azért felger-

jed az én haragom e hely ellen, és meg sem oltatik. A Júda királyának pedig, a ki elküldött titeket, 18
hogy megkérdezzétek az Urat, ezt mondjátok: Azt mondja az Úr, Izráel Istene: Mivelhogy e beszédekre, a
melyeket hallottál, Meglágyult a te szíved, és magadat megaláztad az Úr előtt, hallván azokat, a miket 19
e hely és az ezen helyen lakók ellen szólottam, hogy pusztulássá és átokká lesznek, és megszaggattad a
te ruháidat, és sírtál előttem: azért én is meghallgattalak, azt mondja az Úr. Azért íme én téged a te 20
atyáidhoz gyűjtelek, és a te sírodba békességgel visznek téged, és meg nem látják a te szemeid azt a nagy
veszedelmet, a melyet én e helyre hozok. És megvitték a királynak a választ.

És elküldött a király, és hozzá gyűltek Júdának és Jeruzsálemnek minden vénei. És felment a király **23**, 2
az Úr házába, és Júdából minden férfi és Jeruzsálem minden lakosa vele volt; a papok, a próféták és az
egész nép kicsinytől fogva nagyig. És minden beszédét elolvasá előttök a szövetség könyvének, a mely
megtaláltatott az Úr házában. És oda állott a király az emelvényre, és kötést tőn az Úr előtt, hogy ők 3
az Urat akarják követni, és az ő parancsolatait, bizonyságtételeit és rendeléseit teljes szívből és lélekből
megőrizni, és beteljesíteni e szövetség beszédit, a melyek meg vannak írva abban a könyvben; és ráállott
az egész nép a kötésre. És megparancsolá a király Hilkiának, a főpapnak és a másod rendbeli papoknak 4
és az ajtóőrizőknek, hogy az Úr templomából hordjanak ki minden edényt, a melyet a Baálnak, az Aserá-
nak és az egész mennyei seregnek csináltak, és megégeté azokat Jeruzsálemen kivűl a Kidron völgyében,
és azok hamvait Béthelbe vivé. És kiirtá a bálvány papokat is, a kiket Júda királyai állítottak be, hogy a 5
magaslatokon tömjénezzenek Júda városaiban és Jeruzsálem körűl, és mindazokat is, a kik a Baálnak, a
napnak, holdnak, égi jeleknek és az egész mennyei seregnek tömjéneztek. Kivivé az Úr házából az Ase- 6
rát is Jeruzsálemen kivűl a Kidron patakja mellé, és megégeté azt a Kidron völgyében, és porrá zúzta,
és annak porát a község temetőhelyére hinté. És lerontá a férfi paráznák házait, a melyek az Úr háza 7
mellett voltak, és a melyekben az asszonyok kárpitokat szőttek az Aserának. És behozatta az összes 8
papokat Júda városaiból, és megfertéztette a magaslatokat, a melyeken a papok tömjéneztek, Gebától
egész Beersebáig, és lerontotta a kapuk mellett levő magaslatokat is, a melyek Józsuénak, a város feje-
delmének kapuja előtt voltak balkéz felől, a város kapujában. De a magaslatok papjai soha sem áldoztak 9
az Úr oltárán Jeruzsálemben, hanem a kovásztalan kenyeret az ő atyjokfiai közöttették. Megfertőztette 10
a Tófetet, a Hinnom fiainak völgyében, hogy senki az ő fiát, vagy leányát át ne vihesse a tűzön Moloknak.
És eltávolította a lovakat, a melyeket Júda királyai a napnak szenteltek az Úr házának bemeneteléné, a 11
Nátán-Mélek udvari szolga háza mellett, a mely a Pharvarimban volt, és a nap szekereit tűzzel elégette.
És az oltárokat, a melyek az Akház palotájának tetején voltak, a melyeket a Júda királyai csináltak, és 12
azokat az oltárokat is, a melyeket Manasse csinált volt az Úr házának mindkét pitvarában, lerontotta a
király, és lehányván, porukat a Kidron patakjába szóratta. Azokat a magaslatokat is megfertőztette a 13
király, a melyek Jeruzsálem előtt voltak az Olajfák hegyének jobbfelől levő oldalán, a melyeket még Sala-
mon, az Izráel királya épített volt Astóretnek, a Sídonbeliek útálatosságának, és Kámósnak, a Moábiták
útálatosságának, és Milkómnak, az Ammon fiai útálatosságának. És összetörte az oszlopokat és kivá- 14
gatta az Aserákat, és azok helyeit embercsontokkal töltötte meg. Még azt az oltárt is, a mely Béthelben 15
volt, a magaslatot, a melyet Jeroboám, a Nébát fia csinált, a ki vétekbe ejté az Izráelt, azt az oltárt is és
azt a magaslatot is letörte, és a magaslatot felégette, porrá tette, és az Aserát megégette. És körülte- 16
kintett Jósiás, és meglátta a sírokat, a melyek ott a hegyen voltak és elküldött és elhozatta a csontokat
a sírokból, és megégette az oltáron, és megfertőztette azt az Úr beszéde szerint, a melyet mondott volt
az Isten embere, a ki e dolgot megjövendölte volt. És monda: Miféle síremlék ez, a melyet látok? És 17
felelének néki a város férfiai: Az Isten emberének sírja ez, a ki Júdából jött volt és mindezeket megjöven-
dölte a Béthelbeli oltár felől, a miket most cselekedtél. És monda: Hagyjatok békét néki, és senki meg 18
ne mozdítsa az ő tetemeit. És megmentették az ő tetemeit annak a prófétának a tetemeivel együtt, a ki
Samariából jött volt. És lerontotta Jósiás a magaslatok minden házát is, a melyek Samaria városaiban 19
voltak, a melyeket az Izráel királyai csináltak volt, hogy az Urat haragra ingereljék, és épen úgy csele-
kedett azokkal mindenekben, a mint Béthelben cselekedett. És megáldozta a magaslatok összes papjait, 20
a kik ott voltak, az oltárokon, és emberi csontokat égetett meg azokon, és úgy tért vissza Jeruzsálembe.
És parancsolt a király az egész népnek, és monda: Ünnepeljetek páskhát az Úrnak, a ti Isteneteknek, a 21
mint meg van írva e szövetség könyvében; Mert nem szereztetett olyan páskha a birák idejétől fogva, a 22
kik az Izráelt ítélték, sem pedig az Izráel és a Júda királyainak minden idejében, Hanem csak Jósiás 23
király tizennyolczadik esztendejében szereztetett ilyen páskha az Úrnak Jeruzsálemben. És kivesztette 24
Jósiás király az ördöngösöket és a titokfejtőket, a teráfokat és a bálványokat, és mindazokat az útála-
tosságokat, a melyek láttattak Júda földjén és Jeruzsálemben, hogy helyreállítsa a törvény beszédit, a
melyek meg valának írva a könyvben, a melyet Hilkia pap talált meg az Úr házában. Nem is volt ő hozzá 25

hasonló király ő előtte, a ki úgy megtért volna az Úrhoz teljes szívéből és teljes lelkéből és teljes erejéből,
26 Mózesnek minden törvénye szerint; de utána sem támadott hozzá hasonló. De az Úr még sem szünt meg
az ő megbúsult nagy haragjától, a melylyel megharagudott volt Júdára mindazokért a bosszantásokért, a
27 melyekkel bosszantotta őt Manasse. Mert azt mondá az Úr: Júdát is elvetem szemem elől, mint a hogy
az Izráelt elvetettem, és megútálom ezt a várost, a melyet választottam, Jeruzsálemet, és ezt a házat is, a
28 melyről azt mondottam volt: Ott legyen az én nevem! Jósiásnak egyéb dolgai pedig és minden cselekede-
29 tei vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? Az ő idejében jött fel Faraó-Nékó,
az égyiptomi király Assiria királya ellen az Eufrátes folyóvíze mellé. És Jósiás király eleibe ment, de az
30 megölte őt Megiddóban, a mint meglátta őt. És az ő szolgái szekérre tévén őt, halva vitték el Megiddóból
és Jeruzsálembe hozván, eltemeték őt az ő sírboltjába. A föld népe pedig vevé Joákházt, a Jósiás fiát, és
31 felkenvén őt, királylyá tevé az ő atyja helyett. Huszonhárom esztendős volt Joákház, mikor uralkodni
kezdett, és három hónapig uralkodott Jeruzsálemben, és az ő anyjának neve Hamutál, a Libnabeli Jere-
32 miás leánya. És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt mind a szerint, a mint az ő atyái cselekedtek
33 volt. De Faraó-Nékó bilincsekbe verte őt Riblában, Hámát földjén, a mikor Jeruzsálemben királylyá lett;
34 és az országra adót vetett, száz tálentum ezüstöt és egy tálentom aranyat. És Faraó-Nékó Eliákimot, a
Jósiás fiát tette királylyá, az ő atyja, Jósiás helyett, és nevét Joákimra változtatta; Joákházt pedig magá-
35 val vivé, és az Égyiptomba megérkezvén, ott hala meg. Az ezüstöt és az aranyat megadta ugyan Joákim
a Faraónak, de az országot sarczoltatta meg, hogy megadhassa az ezüstöt a Faraó parancsolata szerint; a
föld népe közűl mindenkitől az ő értéke szerint hajtott be ezüstöt és aranyat, hogy Faraó-Nékónak adja.
36 Joákim huszonöt esztendős volt, mikor uralkodni kezdett, és tizenegy esztendeig uralkodott Jeruzsálem-
37 ben; az ő anyjának neve Zébuda, a Rúmabeli Pedája leánya. És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt
mind a szerint, a mint az ő atyái cselekedtek.

24 Joákim idejében jött fel Nabukodonozor, Babilónia királya, és Joákim szolgája lett három esztendeig;
2 de azután elfordult és elpártolt tőle. És ráküldé az Úr a Káldeusok seregeit, a Siriabeliek seregeit, a Mo-
ábiták seregeit és az Ammon fiainak seregeit, és ráküldte őket Júdára, hogy elveszessék őt az Úr beszéde
3 szerint, a melyet szólott szolgái, a próféták által. Csak az Úr beszéde szerint történt ez Júdán, hogy
4 elvesse őt a maga orczája elől Manasse bűneiért, mind a szerint, a mint cselekedett vala; És az ártatlan
vérért is, a melyet kiontott, és hogy betöltötte volt Jeruzsálemet ártatlan vérrel; ezért nem akart az Úr
5 megbocsátani néki. Joákimnak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei vajjon nincsenek-é megírva a
6 Júda királyainak krónika-könyvében? És elaluvék Joákim az ő atyáival, és az ő fia, Joákin uralkodék
7 helyette, És Égyiptom királya többé nem jött ki az ő földéből; mert Babilónia királya mindent elvett, a mi
8 csak az égyiptomi királyé volt, Égyiptom folyóvizétől az Eufrátes folyóvizéig. Tizennyolcz esztendős volt
Joákin, mikor királylyá lett, és három hónapig uralkodott Jeruzsálemben. Az ő anyjának neve Nékhusta,
9 a Jeruzsálembeli Elnatán leánya. És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt mind a szerint, a mint az ő
10 atyja cselekedett volt. Ebben az időben jöttek fel Nabukodonozornak, Babilónia királyának szolgái Jeru-
11 zsálem ellen, és szállották meg a várost. Maga Nabukodonozor, Babilónia királya is feljött a város ellen,
12 a melyet már az ő szolgái megszállottak volt. És kiment Joákin, a Júda királya Babilónia királyához az ő
anyjával, szolgáival, hadnagyaival és udvariszolgáival együtt, de fogságra vetette őt Babilónia királya az
13 ő uralkodásának nyolczadik esztendejében. És elvitte onnét az Úr házának minden kincsét és a király
házának kincsét, és összevagdalt minden arany edényt, a melyet Salamon, az Izráel királya csináltatott
14 volt az Úr templomában, a mint az Úr megmondotta volt. És elhurczolta az egész Jeruzsálemet, összes
fejedelmeit és minden vitézeit, tízezer foglyot, az összes mesterembereket és lakosokat, úgy hogy a föld
15 szegény népén kivűl senki sem maradt ott. És elhurczolta Joákint is Babilóniába, és a király anyját, és
a király feleségeit és udvariszolgáit, és az ország erős vitézeit fogságba hurczolta Jeruzsálemből Babiló-
16 niába; És az összes előkelő férfiakat, hétezeret, és a mesterembereket és a lakatosokat, ezeret, és az összes
17 erős, harczra termett férfiakat fogva vitte Babilóniába Babilónia királya. És Babilónia királya Matta-
18 niát, nagybátyját, tette ő helyette királylyá, és nevét Sédékiásra változtatta. Huszonegy esztendős volt
Sédékiás, mikor uralkodni kezdett, és tizenegy esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; az ő anyjának neve
19 Hamutál, a Libnából való Jeremiás leánya. És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt mind a szerint,
20 a mint Joákim cselekedett volt; Mert az Úr haragja miatt történt ez így Jeruzsálemmel és Júdával, míg
csak el nem vetette őket az ő orczája elől. Sédékiás azonban elpártolt Babilónia királyától.

25 És történt az ő uralkodásának kilenczedik esztendejében, a tizedik hónapban, és annak tizedik napján,
hogy feljött Nabukodonozor, Babilónia királya minden ő seregével Jeruzsálem ellen, és táborba szállott
2 ellene, és köröskörűl ostromtornyokat építettek ellene. És megszállva tartatott a város Sédékiás király
3 tizenegyedik esztendejéig; De a negyedik hónap kilenczedik napján akkora inség lett a városban, hogy

nem volt mit enni a föld népének. És betöretett a város, és a harczosok mind futni kezdtek éjjel a kettős 4
kőfal között levő kapu útján, a mely a király kertje mellett van; a Káldeusok pedig ott táboroztak a város
körűl. És a király is elfutott a puszta útján. De a Káldeusok hada űzőbe vette a királyt, és utólérték 5
őt Jerikhó mezején, és egész serege szétszóródott mellőle. És elfogták a királyt, és elvitték őt Babiló- 6
nia királyához Riblába, a hol ítéletet tartottak fölötte. És Sédékiás fiait saját szeme láttára vágták le; 7
Sédékiás szemeit pedig megvakították, és lánczokba verve vitték el őt Babilóniába. És az ötödik hónap 8
hetedik napján-ez a Nabukodonozor, babilóniai király uralkodásának tizenkilenczedik esztendeje-feljött
Nabuzár-Adán, a vitézek hadnagya, Babilónia királyának szolgája, Jeruzsálembe; És felgyújtotta az Úr 9
házát és a király házát, és Jeruzsálem összes házait és mind a nagy palotákat felégette tűzzel. És Jeru- 10
zsálem kőfalait köröskörűl lerombolta a Káldeusok serege, a mely a vitézek hadnagyával volt. A többi 11
népet pedig, a mely a városban még megmaradt volt, és azokat, a kik Babilónia királyához hajlottak, és
a többi népet mind elhurczolta Nabuzár-Adán a vitézek hadnagya. A föld népének csak a szegényéből 12
hagyott ott a vitézek hadnagya szőlőmíveseket és szántó-vető embereket. És a rézoszlopokat, a melyek 13
az Úr házában voltak, és a mosdómedenczék talpait és a réztengert, a mely az Úr házában volt, össze-
törték a Káldeusok, és azok rezét Babilóniába vitték. Elvitték a fazekakat is, a lapátokat, a késeket, 14
temjénezőket, és minden, szolgálatra rendelt, egyéb rézedényeket. És elvitte a vitézek hadnagya a ser- 15
penyőket, a medenczéket, a melyek közűl némelyek aranyból, némelyek pedig ezüstből voltak, A két 16
rézoszlopot, a réztengert és a mosdómedenczék talpait, a melyeket Salamon csinált volt az Úr házában;
megmérhetetlen volt mindezeknek az edényeknek a reze. Az egyik oszlop magassága tizennyolcz sing 17
volt, és egy rézgömb volt rajta és a gömb három sing magas volt, a gömbön köröskörűl hálózat és grána-
almák mind érczből, és ugyanilyen volt a másik oszlop is a hálózattal együtt. És elhurczolta a vitézek 18
hadnagya Serája papot is, az első rendből és Sofóniás papot a második rendből és a három ajtónállót, És 19
a városból elvitt egy főembert, ki a hadakozó férfiak előljáró hadnagya volt, és öt férfiút, a kik a király
körűl forgolódtak volt, a kik találtattak a városban, és a sereg hadnagyának íródeákját, a ki sereget gyűjt
vala a föld népe közűl, és hatvan férfiakat a föld népe közűl, a kik ott találtattak a városban. És vevé 20
őket Nabuzár-Adán, a vitézek hadnagya, és elvitte Babilónia királyához Riblába, És levágta őket Babi- 21
lónia királya, és megölte Riblában, a Hámát földjén. És így viteték el Júda az ő földjéről. A Júda földjén 22
megmaradt népnek pedig, a melyet meghagyott Nabukodonozor, Babilónia királya, Gedáliát, Ahikámnak
a Sáfán fiának fiát, rendelte tiszttartóul. Mikor pedig meghallották a seregek hadnagyai mind, és az ő 23
embereik, hogy Babilónia királya Gedáliát tette tiszttartóvá, elmentek Gediáliához Mispába, Izmáel, a
Nétánia fia, és Johanán, a Kareáh fia, és Serája, a nétofáti Tánhumet fia, és Jahazánia, Maakáti fia, ők és
az ő embereik, És megesküdött nékik Gedália és az ő embereiknek, és monda nékik: Ne féljetek a Kálde- 24
usoknak való szolgálattól. Maradjatok az országban, és szolgáljatok Babilónia királyának, és jó dolgotok
lesz. A hetedik hónapban azonban elment Izmáel, Nétániának, az Elisáma fiának fia, a ki királyi magból 25
volt, és vele tíz férfiú, és megölték Gedáliát és meghalt; és a Zsidókat és a Káldeusokat, a kik ő vele voltak
Mispában. És felkelt az egész nép kicsinytől nagyig és a seregek hadnagyai, és elmentek Égyiptomba; 26
mert féltek a Káldeusoktól. És lőn a harminczhetedik esztendőben, Joákinnak, a Júda királyának fog- 27
ságba hurczoltatása után, a tizenkettedik hónap huszonhetedik napján, kivette Evil-Merodák, Babilónia
királya, az ő uralkodásának első esztendejében Joákint, Júda királyát a fogházból. És kegyesen beszélt 28
vele, és feljebb tette az ő székét a többi királyok székeinél, a kik nála voltak Babilóniában; És kicserélte 29
fogsága ruháit, és mindenkor nála volt étele életének minden idejében. És mindenkor kijárt az ő része, 30
a melyet a király adott néki napról-napra életének minden idejében.

I KRÓNIKA

1, 2, 3, 4 Ádám, Séth, Énós, Kénán, Mahalálél, Járed. Énókh, Methuséláh, Lámekh. Noé, Sém, Khám
5, 6 és Jáfet. Jáfetnek fiai: Gómer, Mágog, Madai, Jáván, Thubál, Mésekh és Thirász. A Gómer
7 fiai pedig: Askhenáz, Rifáth és Tógármah. Jávánnak pedig fiai: Elisah, Thársis, Khitthim és
8, 9 Dodánim. Khámnak fiai: Khús, Miczráim, Pút és Kanaán. Khúsnak fiai: Széba, Hávilah,
10 Szábthah, Rahmáh és Szabthékah; Rahmáhnak pedig fiai: Séba és Dédán. Khús nemzé Nimródot is; ez
11 kezde hatalmassá lenni a földön. Miczráim pedig nemzé Lúdiomot, Anámimot, Lehábimot és Naftuk-
12, 13 himot. Pathruszimot és Kaszlukhimot, a kiktől a Filiszteusok származtak, és Kafthorimot. Kanaán
14, 15 pedig nemzé Czídont, az ő elsőszülöttét és Khétet, És Jebuzeust, Emorreust és Girgazeust. Khivveust,
16, 17 Harkeust és Szineust. Arvadeust, Czemareust és Hamatheust. Sémnek fiai, Élám és Assur, Arpaksád,
18, 19 Lúd, Arám, Úcz, Húl, Gether és Mesek. Arpaksád pedig nemzé Sélát és Séláh nemzé Hébert, Hé-
bernek is lett két fia, az egyiknek neve Péleg, mivelhogy az ő idejében osztatott el a föld; testvérének
20, 21 neve pedig Joktán. Joktán pedig nemzé Almodádot és Sélefet, Haczarmávethet és Jerákhot, Hadórá-
22, 23 mot, Úzált és Dikláth, És Ebált, Abimáelt és Sébát, Ofirt, Havilát és Jobábot. Ezek mint Joktán fiai.
24, 25, 26, 27, 28 Sém, Arpaksád, Séláh. Héber, Péleg, Réu. Sérug, Nákhor, Tháré. Ábrám, ez az Ábrahám. Ábrahám
29 fiai: Izsák és Ismáel. Ezeknek nemzetségei pedig ezek: Ismáel elsőszülötte Nebájót és Kédar, Adbeél
30, 31 és Mibszám, Misma és Dúmah, Massza, Hadad és Théma. Jétur, Náfis és Kedmah; ezek az Ismáel
32 fiai. Keturának pedig, az Ábrahám ágyasának fiai, kiket szüle, ezek: Zimrán, Joksán, Médán, Midián,
33 Isbák és Suakh. És a Joksán fiai: Séba és Dédán. És a Midián fiai: Éfah, Héfer, Hánok, Abida és El-
34 dáh. Mindezek a Ketúráh fiai. Ábrahám pedig nemzé Izsákot: Izsák fiai pedig ezek: Ézsau és Izráel.
35, 36 Ézsaunak fiai: Elifáz, Réhuél, Jéhus, Jahlám és Korakh. Elifáz fiai: Thémán, Omár, Czefi, Gahtám,
37, 38 Kenáz és Timna és Amálek. Rehuél fiai: Nakhath, Zérakh, Samma és Mizza. Széir fiai: Lótán és Sóbál,
39 Czibhón, Haná, Disón, Eczer és Disán. Lótán fiai pedig: Hóri és Hómám: Lótánnak huga pedig Timna.
40, 41 Sóbál fiai: Alján és Mánakháth, Hébál, Sefi és Onám; Czibhón fiai pedig: Aja és Haná. Haná fiai: Disón
42 Disón fiai pedig: Hamrán és Esbán, Ithrán és Kherán. Eczer fiai: Bilhán és Zahaván, Jakán. Disán
43 fiai: Húcz és Arán. Ezek pedig a királyok, a kik uralkodának Edom földén, mielőtt az Izráel fiai között
44 király uralkodott volna: Béla, Behor fia, az ő városának neve Dinhába vala. Béla meghalván, uralko-
45 dék helyette Jóbáb, a Bozrából való Zerakh fia. És hogy Jóbáb meghala, uralkodék helyette a Témán
46 földéből való Khusám. Meghala Khusám is, és uralkodék helyette Hadád, a Bédád fia, ki megveré a
47 Midiánitákat a Moáb mezején; és az ő városának neve Hávit vala. Hadád is, hogy meghala, uralkodék
48 helyette a Masrekából való Szamlá. Szamlá holta után uralkodék helyette Saul, a folyóvíz mellet való
49, 50 Rékhobóthból. Saul is meghala, és uralkodék helyette Báhál-Khanán, az Akhbór fia. Báhál-Khanán
holta után uralkodék helyette Hadád; és az ő városának neve Páhi, feleségének pedig neve Mehetábéel,
51 ki Mézaháb leányának Matrédnak volt a leánya. Hadád halála után Edom fejedelmei valának: Timná
52 fejedelem, Halvá fejedelem, Jetéth fejedelem, Ohólibámá fejedelem, Éla fejedelem és Pinon fejedelem,
53, 54 Kenáz fejedelem, Témán fejedelem és Mibczár fejedelem, Magdiél fejedelem és Hirám fejedelem. Ezek
voltak Edom fejedelmei.

2, 2 Ezek az Izráel fiai: Rúben, Simeon, Lévi, Júda, Issakhár és Zebulon; Dán, József, Benjámin, Nafthali,
3 Gád és Áser. Júdának fiai: Hér, Ónán és Séla; e három születék néki a Kanaánita Súahnak leányától.
4 De Hér, Júdának elsőszülött fia gonosz vala az Úr szemei előtt, és megölé őt az Úr. Thámár pedig az ő
5 menye szülé néki Péreczet és Zerákhot. Júdának fiai mindnyájan öten valának. Pérecz fiai, Kheczrón
6, 7 és Khámul. Zerákh fiai pedig: Zimri és Ethán, Hémán, Kálkól és Dára; mindenestől öten. Kármi fiai:
8, 9 Ákár, Izráelnek megrontója, mivel lopott a zsákmányból. Ethán fia: Azária. Kheczrón fiai, kik születtenek néki: Jérakhméel, Rám és Kélubai. Rám nemzé Amminábádot, Amminádáb pedig nemzé Nakhsont,
11, 12 a Júda fiainak fejedelmét. Nakhson nemzé Szálmát, Szálma pedig nemzé Boázt; Boáz nemzé Obedet;
13 Obed nemzé Isait; Isai pedig nemzé Eliábot, az ő elsőszülöttét, és Abinádábot, másodikat, Simeát, har-
14, 15 madikat. Netanéelt, negyediket, és Raddait, ötödiket. Osemet, hatodikat és Dávidot, a hetedik fiát;
16, 17 És nővéreiket, Sérujját és Abigáilt. Sérujjának pedig fiai voltak: Absai, Jóáb és Asáel, e három. Abigáil
18 szülé Amasát; Amasának atyja pedig az Ismáel nemzetségéből való Jéter vala. Káleb pedig, a Kheczrón
19 fia nemzett vala az ő Azuba nevű feleségétől és Jérióttól; és ezek az ő fiai: Jéser, Sobáb és Ardon. Azuba
20 meghala, és Káleb vevé magának feleségül Efratát, és ez szülé néki Húrt. Húr nemzé Urit, Uri pedig
21 nemzé Bésaléelt. Azután beméne Kheczrón Mákirnak, Gileád atyjának leányához; mert ő ezt elvette
22 vala hatvan esztendős korában, és szülé néki Ségubot. Ségub pedig nemzé Jáirt, kinek huszonhárom

városa vala a Gileád földén. De Gesur és Árám elvették tőlük Jáir falvait, Kenáthot és mezővárosait, 23
hatvan várost. Mindezek Mákirnak, a Gileád atyjának fiaié. Minekutána pedig meghala Kheczrón 24
Káleb-Efratában, akkor szülé néki Abija, a Kheczrón felesége, Ashúrt, Tékoa atyját. Jérakhméelnek, 25
a Kheczrón elsőszülöttének fiai voltak: Rám, az elsőszülött, Búna, Orem, Osem és Akhija. Volt más 26
felesége is Jérakhméelnek, Atára nevű; ez az Onám anyja. Rámnak, Jérakhméel elsőszülöttének pe- 27
dig fiai voltak: Maás, Jámin és Héker. Onám fiai voltak: Sammai és Jáda; és Sammai fiai: Nádáb és 28
Abisúr. Abisúr feleségének neve Abihail, a ki szülé néki Akhbánt és Mólidot. Nádáb fiai: Széled és 29, 30
Appaim. Széled magtalanul halt meg. Appaim fiai: Isi; Isi fiai: Sésán; Sésán fiai: Ahálai. Jáda fiai, a 31, 32
ki Sammai testvére volt: Jéter és Jonathán; Jéter magtalanul halt meg. Jonathán fiai: Pélet és Záza. 33
Ezek voltak a Jérakhméel fiai. Sésánnak nem voltak fiai, hanem csak leányai; de volt Sésánnak egy 34
Égyiptombeli szolgája, Járha nevű. És adá Sésán e Járha nevű szolgájának az ő leányát feleségűl, a ki 35
szülé néki Athait. Athai pedig nemzé Nátánt; Nátán nemzé Zabádot; Zabád nemzé Eflált; Eflál nemzé 36, 37
Obedet; Obed nemzé Jéhut; Jéhu nemzé Azáriát. Azária nemzé Hélest; Héles nemzé Elását; Elása 38, 39, 40
nemzé Sisémait; Sisémai nemzé Sallumot; Sallum nemzé Jékámiát; Jékámia pedig nemzé Elisámát. 41
A Káleb fiai pedig, a ki Jérakhméel testvére vala: elsőszülötte Mésa; ez volt Zifnek és Marésa fiainak 42
atyjok, Hebronnak atyja. Hebron fiai: Kórah, Tappuah, Rékem és Séma. Séma pedig nemzé Rahámot, 43, 44
a Jorkeám atyját; és Rékem nemzé Sammait, A Sammai fiai pedig: Máon; ez a Máon volt a Bethsúr 45
atyja. Efa pedig, a Káleb ágyastársa, szülé Hárent és Mósát és Gázezt; és Hárán nemzé Gázezt. Jaddai 46, 47
fiai pedig: Régem, Jotám, Gésán, Pelet, Héfa és Saáf. A Káleb ágyasa Maaka szülé Sébert és Tirhánát. 48
És szülé Saáfot, Madmanna atyját, Sevát, a Makbéna atyját és Gibea atyját; és Aksza a Káleb leánya 49
vala. Ezek voltak Káleb fiai, a ki Húrnak, az Efrata elsőszülöttének fia volt: Sobál, Kirját-jeárim atyja. 50
Szálma, Bethlehem atyja; Háref, Bethgáder atyja. Voltak pedig Sobálnak is, a Kirját-jeárim atyjának 51, 52
fiai: Haroé, a fél Menuhót ura. A Kirját-jeárim háznépei: Jitreusok, Puteusok, Sumateusok, Misraiteu- 53
sok; ezektől származának a Sorateusok és az Estaoliteusok. Szálma fiai, Bethlehem és a Netofátbeliek, 54
Atróth, Beth-Joáb, a Czórabeli Manahateusok fele. És a Jábesben lakozó tudós emberek háznépei: a 55
Tirateusok, Simateusok, Sukateusok. Ezek a Kineusok, a kik Hámáttól, a Rékáb házának atyjától szár-
maztak.

3 Ezek a Dávid fiai, a kik Hebronban születének néki: elsőszülötte vala Amnon, a Jezréelből való Ahino- 2
ámtól; második vala Dániel, a Kármelből való Abigailtól. Harmadik Absolon, a ki Maakának, a Gessur- 3
beli Talmai király leányának volt a fia; negyedik Adónia, Haggittól való. Ötödik Sefátia, Abitáltól való; 4
hatodik Jitreám, az ő feleségétől, Eglától való. E hat fia születék néki Hebronban, a hol hét esztendeig 5
és hat hónapig uralkodott; Jeruzsálemben pedig haminczhárom esztendeig uralkodék. Jeruzsálemben
pedig ezek születének néki: Siema, Sóbáb, Nátán és Salamon, négyen, Bathsuától, az Ammiel leányától.
És Ibhár, Elisáma és Elifélet. Nógah, Néfeg és Jáfia. És Elisáma, Eljada és Elifélet, kilenczen. Mind- 6, 7, 8, 9
ezek a Dávid fiai, az ő ágyastársainak fiain kivűl; és ezeknek huga, Támár. Salamonnak pedig fia volt 10
Roboám; ennek fia Abija, ennek fia Asa, ennek fia Josafát. Ennek fia Jórám, ennek fia Akházia, ennek 11
fia Joás. Ennek fia Amásia, ennek fia Azária; ennek fia Jótám. Ennek fia Akház, ennek fia Ezékiás, 12, 13
ennek fia Manasse. Ennek fia Amon, ennek fia Jósiás. Jósiásnak pedig fiai: elsőszülötte Johanán, má- 14, 15
sodik Jójákim, harmadik Sédékiás, Sallum negyedik. Jójákim fiai: az ő fia Jékoniás, ennek fia Sédékiás. 16
Jékóniásnak fiai: Assir, ennek fia Saálthiel. És Málkirám, Pedája, Sénasár, Jékámia, Hosáma és Néda- 17, 18
bia. Pedája fiai: Zerubábel és Simei. Zerubábel fiai: Mesullám, Hanánia; és az ő hugok vala Selómit. És 19, 20
Hásuba, Ohel, Berekia, Hasádia és Jusáb-Hésed, ezek öten. Hanánia fiai: Pelátia és Jésaia; és Refája 21
fiai és Arnám fiai, Obádia fiai, Sekánia fiai. És Sekánia fiai: Semája. Semája fiai: Hattus, Jigeál, Báriah, 22
Neárja és Sáfát, ezek hatan. Neárja fiai: Eljohénai, Ezékiás és Azrikám, ezek hárman. Eljohénai fiai: 23, 24
Hódajéva, Eliásib, Pelája, Akkub, Johanán, Delája és Anáni; ezek heten.

4 Júda fiai ezek: Pérecz, Khecrón, Kármi, Húr és Sobál. Reája pedig, a Sobál fiai nemzé Jáhátot; 2
Jáhát nemzé Ahumáit és Lahádot; ezek a Sorateusok háznépei. Ezek Etám atyjától valók: Jezréel, 3
Jisma, Jidbás; és az ő hugoknak neve Haslelponi. Pénuel pedig Gedor atyja, és Ezer Húsa atyja. Ezek 4
Efrata elsőszülöttének, Húrnak fiai, a ki Bethlehem atyja vala. Ashúrnak pedig, a Tékoa atyjának 5
volt két felesége, Heléa és Naára. És Naára szülé néki Ahuzámot, Héfert, Teménit és Ahastárit. Ezek 6
a Naára fiai. Heléa fiai: Séret, Jésohár, Etnán és Kócz. Kócz pedig nemzé Hánubot, Hásobébát és 7, 8
Aháthel háznépét, a ki Hárumnak fia vala. Jábes pedig testvéreinél tiszteletreméltóbb vala, és azért 9
nevezé őt az ő anyja Jábesnek, mondván: Mivelhogy fájdalommal szülém őt. És Jábes az Izráel Istenét 10
hívá segítségűl, mondván: Ha engem megáldanál és az én határomat megszélesítenéd, és a te kezed
én velem lenne, és engem minden veszedelemtől megoltalmaznál, hogy bút ne lássak! És megadá Isten

11, 12 néki, a mit kért vala. Kélub pedig, a Súkha testvére, nemzé Méhirt; ez az Eston atyja. Eston nemzé
13 Béth-Rafát, Paseákhot, Tekinnát, Ir-Náhás atyját. Ezek a Rékától való férfiak. Kénáz fiai: Othniel
14 és Serája; Othniel fia: Hatát. Meonótai nemzé Ofrát; Serája pedig nemzé Joábot, a Gé-Harasimbeliek
15 atyját, mert mesteremberek valának. Káleb fiai, ki Jefunné fia vala: Iru, Ela és Naám; és Ela fiai;
16, 17 és Kénáz. Jéhalélel fiai: Zif, Zifa, Tirja és Asárel. Ezra fiai: Jéter, Méred, Efer és Jálon; és szülé
18 Mirjámot, Sammait és Isbát, Estemóa atyját. Ennek felesége pedig, Jehudéja szülé Jéredet, a Gedor
atyját és Hébert, a Szókó atyját Jékuthielt, a Zánoah atyját; ezek Bithiának, a Faraó leányának fiai, a
19 kit Méred elvett vala. Hódia nevű feleségének pedig fiai, ki Nahamnak, Keila atyjának nővére vala:
20 Hagármi és a Maakátbeli Estemóa. Simon fiai: Amnon, Rinna, Benhanán és Thilon. Isi fiai: Zohét
21 és Benzohét. Júda fiának, Sélának fiai: Er, Léka atyja, és Laáda, Marésa atyja, és a gyapotszövők
22 háznépe Béth-Asbeában; És Jókim és Kozeba lakosai, és Joás és Saráf, a kik Moáb urai voltak, és
23 Jásubi, Léhem. De ezek már régi dolgok. Ezek voltak a fazekasok, és Netaimban és Gederában laktak.
24, 25 A királylyal laktak ott, az ő dolgáért. Simeon fiai: Némuel, Jámin, Járib, Zérah, Saul, Kinek fia Sallum,
26 kinek fia Mibsám, kinek fia Misma. Misma fiai: Hammúel az ő fia, Zakkur az ő fia, Simi az ő fia;
27 Siminek tizenhat fia és hat leánya volt; de testvéreinek nem volt sok fia, s általában háznépök nem
28 volt oly népes, mint Júda fiaié. Lakoznak vala pedig Beersebában és Móladában és Haczar-Suálban.
29, 30, 31 Bilhában, Eczemben és Toládban, Bétuelben, Hormában és Cziklágban, Beth-Markabótban, Haczar-
Szuszimban, Beth-Biriben és Saáraimban; ezek valának az ő városaik mindaddig, míg Dávid királylyá
32, 33 lett. Faluik pedig ezek: Etám, Ain, Rimmon, Tóken és Asán, öt város; És mindazok a falvaik, a melyek
34 e városok körűl voltak Bálig; ezek valának lakóhelyeik és nemzetségeik: Mesobáb, Jámlek és Jósa,
35, 36 Amásia fia. És Jóel és Jéhu, és Jósibia fia, ki Serája fia, ki Asiel fia vala; És Eljoénai, Jaákoba, Jésohája,
37 Asája, Adiel, Jesiméel és Benája. Ziza, a Sifi fia, ki Alon fia, ki Jedája fia, ki Simri fia, ki Semája fia.
38 Ezek a névszerint felsoroltak voltak a főemberek nemzetségökben, a kik igen elszaporodtak volt atyjok
39 házában, Azért elindulának Gedor felé, hogy a völgy keleti részére menjenek és ott barmaiknak legelőt
40 keressenek. Találának is zsíros és jó legeltető helyet (az a föld pedig tágas, nyugodalmas és békességes),
41 mert Khámból valók laktak ott azelőtt. Elmenvén pedig e névszerint megnevezettek Ezékiásnak, a
Júda királyának idejében, lerombolták sátoraikat, és a Maonitákat, a kiket ott találtak, kiirtották mind
42 e mai napig, s helyökbe letelepedének, mivel ott barmaik számára legelőhelyeket találtak. És közűlök,
a Simeon fiai közűl, némelyek elmenének a Seir hegyére, úgymint ötszázan, a kiknek előljáróik az Isi
43 fiai, Pelátja, Nehárja, Refája és Uzriel voltak. És valakik az Amálek nemzetségéből megmaradtak vala,
mind levágák azokat, és ott letelepedének mind e mai napig.

5 Rúbennek, Izráel elsőszülöttének fiai (mert ő volt az elsőszülött; mikor pedig megfertőztette az ő atyjának ágyasházát, az ő elsőszülöttségi joga a József fiainak adaték, a ki Izráel fia vala, mindazáltal nem
2 úgy, hogy ők neveztessenek származás szerint elsőszülötteknek, Mert Júda tekintélyesebb vala az ő
3 testvérei között, és ő belőle való volt a fejedelem, hanem az elsőszülöttségnek haszna lőn Józsefé): Ezek
4 Rúbennek, Izráel elsőszülöttének fiai: Khánokh, Pallu, Kheczrón és Kármi. Jóel fiai: Semája ennek fia,
5, 6 Góg ennek fia, Simei ennek fia. Mika ennek fia, Reája ennek fia, Baál ennek fia. Beéra ennek fia, a
7 kit fogságba vitt Tiglát-Pilnéser, az Assiriabeli király; ő a Rúbeniták fejedelme vala. Testvérei pedig,
8 családjaik, nemzetségük megszámlálása szerint ezek valának: a fő Jéhiel és Zakariás, Béla, Azáz fia, ki
9 Séma fia, ki Jóel fia vala, ki Aróerben lakott Nébóig és Baál-Meonig. Napkelet felé is lakik vala a pusztában való bemenetelig, az Eufrátes folyóvíztől fogva; mert az ő barmai Gileád földén igen elszaporodtak.
10 Saul királynak idejében pedig támasztának hadat a Hágárénusok ellen, és elhullának azok az ő kezeik
11 által, és lakának azoknak sátoraikban, Gileádnak napkelet felé való egész részében. A Gád fiai pedig
12 velök szemben, a Básán földén laktak Szalkáig. Jóel vala előljárójok, Sáfám második az után; Jahánai
13 és Sáfát Básánban. És testvéreik, családjaik szerint ezek: Mikáel, Mésullám, Séba, Jórai, Jaékán, Zia
14 és Éber, heten. Ezek az Abihail fiai, ki Húri fia, ki Jároáh fia, ki Gileád fia, ki Mikáel fia, ki Jésisai fia,
15, 16 ki Jahadó fia, ki Búz fia. És Ahi, a Gúni fiának, Abdielnek a fia volt a család feje. Ezek Gileádban,
17 Básánban és az ezekhez tartozó mezővárosokban laktak, és Sáronnak minden legelőjén, határaikig. Kik
mindnyájan megszámláltatának Jótámnak, a Júda királyának idejében, és Jeroboámnak, az Izráel kirá-
18 lyának idejében. A Rúben fiai közűl és a Gáditák közűl és a Manasse félnemzetsége közűl erős paizs- és
fegyverhordozó férfiak, kézívesek és a hadakozásban jártasok, negyvennégyezerhétszázhatvanan harczra
19, 20 kész férfiak, Hadakozának a Hágárénusok ellen, Jétúr, Náfis és Nódáb ellen. És győzedelmesek levének
azokon, és kezekbe adatának a Hágárénusok és mindazok, a kik ezekkel valának; mert az Istenhez kiál-
21 tának harcz közben, és ő meghallgatá őket, mert ő benne bíztak. És elvivék az ő barmaikat, ötvenezer
22 tevét, kétszázötvenezer juhot, kétezer szamarat és százezer embert. A seb miatt pedig sokat elhullának;
23 mert Istentől vala az a harcz; és azok helyén lakának a fogságig. A Manasse nemzetsége felének fiai

pedig azon a földön laktak, a mely Básántól Baál-Hermonig, Szenirig és Hermon hegyéig terjedt, mert igen megsokasodtak vala. És ezek voltak az ő atyjok háznépének fejedelmei: Efer, Isi, Eliel, Azriel, 24
Irméja, Hodávia és Jahdiel, igen erős férfiak, híres férfiak, a kik az ő atyjok háznépe között fők voltak.
Vétkezének pedig az ő atyjoknak Istene ellen; mert a föld lakóinak bálványisteneivel paráználkodának, a 25
kiket az Isten szemök elől elpusztított. Felindítá azért az Izráel Istene Pulnak, az Assiriabeli királynak 26
szívét és Tiglát-Pilnésernek, az assiriai királynak szívét, és fogva elvivé őket, a Rúbenitákat, a Gáditákat
és a Manasse félnemzetségét is; és elvivé őket Haláhba és Háborba, Hárába és a Gózán folyóvizéhez mind
e mai napig.

Lévi fiai: Gerson, Kéhát és Mérári. Kéhát fiai pedig: Amrám, Ishár, Hebron és Uzziel. Amrám **6**, 2, 3
gyermekei: Áron, Mózes és Miriám; Áron fiai pedig: Nádáb, Abihu, Eleázár és Ithamár. Eleázár nemzé 4
Fineást, Fineás nemzé Abisuát; Abisua pedig nemzé Bukkit, Bukki nemzé Uzzit; Uzzi nemzé Zeráhiát; 5, 6
Zeráhia nemzé Mérajótot; Mérajót nemzé Amáriát; Amária nemzé Ahitúbot; Ahitúb nemzé Sádókot; 7, 8
Sádók nemzé Ahimáhást; Ahimáhás nemzé Azáriát, Azária nemzé Jóhanánt; Jóhanán nemzé Azáriát, 9, 10
ez volt a pap abban a házban, a melyet Salamon Jeruzsálemben épített vala. Azária nemzé Amáriát; 11
Amária nemzé Ahitúbot; Ahitúb nemzé Sádókot, Sádók nemzé Sallumot; Sallum nemzé Hilkiát; Hil- 12, 13
kia nemzé Azáriát; Azária nemzé Séráját, Sérája nemzé Jéhozadákot; Jéhozadák pedig fogságba méne, 14, 15
mikor az Úr Júdát és Jeruzsálemet fogságba viteté Nabukodonozor által. Lévi fiai: Gerson, Kéhát és 16
Mérári. Ezek a Gerson fiainak nevei: Libni és Simhi. Kéhát fiai: Amrám, Jiczhár, Khebron és Huzziel. 17, 18
Mérári fiai: Makhli és Musi. Ezek a Lévi háznépei az ő nemzetségeik szerint. Gersonnak fiai: Libni az ő 19, 20
fia, Jáhát ennek fia, Zima ennek fia. Jóah ennek fia, Iddó ennek fia, Zérah ennek fia és Jéathérai ennek 21
fia. Kéhát fiai: Amminádáb az ő fia, Kórákh ennek fia és Asszir ennek fia; Elkána ennek fia, Ebisáf 22, 23
ennek fia és Asszir ennek fia. Tákhát ennek fia, Uriel ennek fia, Uzzia ennek fia és Saul ennek fia. 24
Elkána fiai: Amásai és Ahimót, Elkána. Elkána fia: Sófai az ő fia és Náhát ennek fia. Eliáb ennek fia, 25, 26, 27
Jérohám ennek fia, Elkána ennek fia. Sámuel fiai pedig: az elsőszülött Vásni, a második Abija. Mérári 28, 29
fiai: Makhli, Libni ennek fia; Simhi ennek fia és Uzza ennek fia. Simea ennek fia, Haggija ennek fia és 30
Asája ennek fia. ezek azok, a kiket Dávid állított be az Úr házában az énekléshez, mikor az Isten ládája 31
elhelyeztetett. És a míg Salamon felépíté az Úr házát Jeruzsálemben, addig a gyülekezet sátora előtt 32
szolgáltak énekléssel, és állottak szolgálatban, kiki az ő rendje szerint. Ezek pedig a kik szolgáltak, és 33
az ő fiaik: a Kéhátiták fiai közűl Hémán főéneklő, Jóel fia, ki Sámuel fia. Ki Elkána fia, ki Jérohám fia, 34
ki Eliél fia, ki Thóa fia. Ki Czúf fia, ki Elkána fia, ki Mahát fia, ki Amásai fia. Ki Elkána fia, ki Jóél fia, 35, 36
ki Azárja fia, ki Séfánia fia. Ki Tákhát fia, ki Asszir fia, ki Ebiásáf fia, ki Kórákh fia. Ki Jiczhár fia, ki 37, 38
Kéhát fia, ki Lévi fia, ki Izráel fia. És ennek testvére, Asáf, a ki jobbkeze felől áll vala; Asáf, a Berekiás 39
fia, ki Simea fia vala. Ki Mikáel fia, ki Bahásia fia, ki Melkija fia. Ki Ethni fia, ki Zérah fia, ki Adája 40, 41
fia. Ki Etán fia, ki Zimma fia, ki Simhi fia. Ki Jáhát fia, ki Gerson fia, ki Lévi fia. Továbbá a Mérári 42, 43, 44
fiai, a kik azokkal atyafiak valának, balkéz felől állnak vala; Etán, Kisi fia, ki Abdi fia, ki Malluk fia. Ki 45
Kasábja fia, ki Amásia fia, ki Hilkia fia. Ki Amsi fia, ki Báni fia, ki Sémer fia. Ki Makhli fia, ki Musi 46, 47
fia, ki Mérári fia, ki Lévi fia. És testvéreik, a Léviták rendeltetnek vala az Isten háza hajlékának egyéb 48
szolgálatjára. Áron pedig és az ő fiai az egészen megégetendő áldozatnak oltára mellé, és a füstölő oltár 49
mellé, a szentek-szentjének szolgálatja mellé, és az Izráel megszentelésére rendeltetének mind a szerint,
a mint Mózes, az Isten szolgája megparancsolta volt. Áron fiai pedig ezek: Eleázár, az ő fia, ennek fia 50
Fineás, ennek fia Abisua. Ennek fia Bukki, ennek fia Uzzi, ennek fia Zerája. Ennek fia Merájót, ennek 51, 52
fia Amárja, ennek fia Akhitúb. Ennek fia Sádók, ennek fia Akhimás. És az Áron fiainak, a Kéhátiták 53, 54
nemzetségéből, ezek a lakhelyeik, letelepedésük szerint az ő vidékükön, mert ez jutott volt nékik sors ál-
tal. Ők kapták Hebront, a Júda földében és a körülte való legelőket. De e város földjeit és annak faluit 55, 56
Kálebnek, a Jefunne fiának adák. Az Áron fiainak azért a Júda városai közűl adák a menedékvároso- 57
kat, Hebront, Libnát és legelőit, Jatthirt és Esthemoát és ezeknek legelőit, És Hilent és annak legelőit, 58
és Débirt és annak legelőit, Asánt és annak legelőit, és Béth-Semest és annak legelőit. A Benjámin 59, 60
nemzetségéből: Gébát és annak legelőit, Allémetet és annak legelőit, Anatót várost is és annak legelőit.
Ezeknek az ő nemzetségek szerint tizenhárom városuk volt. A Kéhát többi fiainak pedig az egy nem- 61
zetségnek családjaitól és a félnemzetségtől, a Manasse nemzetségének felétől, sors által tíz várost adtak.
Míg a Gerson fiainak meg az ő nemzetségök szerint az Izsakhár nemzetségéből, az Áser nemzetségéből, 62
a Nafthali nemzetségéből és a Manasse nemzetségéből Básánban adtak tizenhárom várost. A Mérári 63
fiainak az ő nemzetségök szerint a Rúben nemzetségéből, a Gád nemzetségéből és a Zebulon nemzetsé-
géből sors által tizenkét várost. Adának tehát az Izráel fiai a Lévitáknak városokat, azoknak legelőivel 64
együtt. Sors által adták a Júda nemzetségéből, a Simeon nemzetségéből és a Benjámin nemzetségéből 65

66 ezeket a névszerint megnevezett városokat. Azoknak, a kik a Kéhát fiainak családjaiból valók voltak,
67 és a határukban levő városok az Efraim nemzetségéből valának: Azoknak adák a menedékvárosokat,
68 Sikemet és annak legelőit az Efraim hegyén, Gézert és annak legelőit. És Jokmeámot és annak legelőit,
69, 70 Bethoront és annak legelőit. Ajalont és annak legelőit; Gáthrimmont is és annak legelőit. A Manasse
nemzetségének feléből Anert és annak legelőit, Bileámot és annak legelőit, a Kéhát többi fiainak csa-
71 ládjai részére. A Gerson fiainak pedig a Manasse félnemzetségéből Gólánt Básánban és annak legelőit,
72 és Astarótot és annak legelőit: Az Izsakhár nemzetségéből adák Kédest és annak legelőit; Dobrátot és
73, 74 annak legelőit. Ramótot és annak legelőit, Anémet és annak legelőit. Az Áser nemzetségéből Másált és
75, 76 annak legelőit, és Abdont és annak legelőit. Hukókot és annak legelőit; Réhobot és annak legelőit. A
Nafthali nemzetségéből Kédest Galileában és annak legelőit; Hammont és annak legelőit; és Kirjáthai-
77 mot és annak legelőit. A Mérári többi fiainak a Zebul on nemzetségéből Rimmonót és annak legelőit, és
78 Thábort és annak legelőit. A Jordánon túl Jérikhó ellenében, a Jordánnak napkelet felől való részében
79 a Rúben nemzetségéből Bésert a pusztában és annak legelőit; Jahását és annak legelőit. Kedemótot és
80 annak legelőit; Mefaátot és annak legelőit. A Gád nemzetségéből Rámótot Gileádban és annak legelőit;
81 M ahanaimot és annak legelőit. Hesbont és annak legelőit; Jaázert és annak legelőit.

7, 2 Izsakhár fiai: Thóla, Pua, Jésub és Simron, négyen. Thóla fiai pedig: Uzzi, Réfája, Jériel, Jakhmai,
Jibsám és Sámuel, kik fejedelmek valának az ő atyjaiknak családjaiban. A Thóla fiai erős hadakozók
3 voltak nemzetségökben, kiknek száma Dávid király idejében huszonkétezerhatszáz vala. Uzzi fiai: Iz-
4 ráhja; és az Izráhja fiai: Mikláel, Obádia, Joel, Issia, öten, a kik mind főemberek valának. És közöttük
nemzetségeik és családjaik szerint harminczhatezer hadakozó férfi volt, mert sok feleségök volt és sok
5 fiok is. Ezeknek testvéreik is, Izsakhárnak egész nemzetsége szerint erős hadakozó férfiak valának,
6, 7 nyolczvanhétezeren szám szerint mindenestől. Benjámin fiai: Béla, Béker és Jediáel, hárman. Béla
fiai: Esbon, Uzzi, Uzziel, Jérimót és Hiri, öt főember az ő nemzetségökben, erős hadakozó férfiak, a kik
8 megszámláltatván, huszonkétezerharmincznégyen valának. Béker fiai: Zémira, Joás, Eliézer, Eljoénai,
9 Omri, Jeremót, Abija, Anatót és Alémet; ezek mindnyájan Béker fiai. Azok megszámláltatván nemzet-
10 ségeik szerint, családjuk fejei és az erős hadakozó férfiak húszezerkétszázan valának. Továbbá Jédiáel
11 fia: Bilhán; Bilhán fiai: Jéus, Benjámin, Éhud, Kénaána, Zetán, Társis és Ahisahár. Ezek mind Jédiáel
12 fiai, családfők, erős hadakozó férfiak, a kik tizenhétezerkétszázan mehetnek vala ki a viadalra. Ir fiai:
13 Suppim és Khuppim; Húsim Ahernek fia. Nafthali fiai: Jakhcziel, Gúni, Jéczer, Sallum, a Bilha fiai.
14 Manasse fiai: Aszriel, kit szüle az ő felesége. Az ő ágyastársa pedig, a Siriabeli asszony szülé Mákirt,
15 a Gileád atyját. Mákir pedig vevé feleségűl Khuppimnak és Suppimnak hugát, kinek neve Maáka. A
16 másiknak neve Czélofhád. Czélofhádnak leányai voltak. Maáka a Mákir felesége szüle fiat, a kit neveze
17 Péresnek; annak pedig öcscsét Séresnek. Ennek fiai: Ulám és Rékem. Ulám fia: Bédán. Ezek a Gileád
18 fiai, ki Mákir fia volt, ki Manasse fia volt. Az ő huga Moléket pedig szülé Ishobot, Abiézert és Makhlát.
19, 20 Semidának fiai voltak: Ahián, Sekem, Likhi és Aniám. Efraim fiai pedig: Sútelákh, kinek fia Béred,
21 ennek fia Táhát, ennek fia Elhada, ennek fia Táhát. Ennek fia Zábád, ennek fia Sútelákh, Ezer és El-
hád. És megölék ezeket a Gáthbeliek, a földnek lakosai; mert alámentek vala, hogy barmaikat elhajtsák.
22 Efraim azért az ő atyjok sokáig siratá őket, a kihez elmennek vala az ő atyjafiai, és őt vigasztalják vala.
23 Beméne azért az ő feleségéhez, ki fogada méhében, és szüle fiat, és nevezé Bériának, mivelhogy szeren-
24 csétlenség történt az ő házában. Leánya pedig Seéra vala, a ki alsó és felső Bethoront és Uzen-Seérát
25, 26 épité. Réfah is az ő fia és Resef; ennek fia Théla, ennek fia Táhán. Ennek fia Laadán, ennek fia Ammi-
27, 28 hud, ennek fia Elisáma, Ennek fia Nún, ennek fia Józsué Ezeknek birtokuk és lakóhelyük vala: Béthel
és annak mezővárosai; napkeletre Naarán, napenyészetre Gézer és ennek mezővárosai, Sikem és ennek
29 mezővárosai, szinte Gázáig és az ehhez tartozó mezővárosokig; És a Manasse fiai mellett: Béth-Seán és
ennek mezővárosai, Thaanák és ennek mezővárosai, Megiddo és ennek mezővárosai, Dór és ennek me-
30 zővárosai. Ezekben laktak az Izráel fiának Józsefnek fiai. Áser fiai: Jimnah, Jisvah, Jisvi, Beriha és
31, 32 Szerakh, az ő hugok. Beriha fiai: Khéber és Malkhiel, a ki Birzávit atyja volt. Khéber pedig nemzé Jaf-
33, 34 létet, Sómert, Hótámot és Suát, az ő hugokat. Jaflét fiai: Pásák, Bimhál, Asvát; ezek Jaflét fiai. Sómer
35 fiai: Ahi és Róhega, Jehubba és Arám, Testvérének Hélemnek fia vala. Sófákh, Jimna, Séles és Amál.
36, 37, 38 Sófákh fiai: Suákh, Harnéfer, Suál, Béri és Imra, Béser, Hód, Samma, Silsa, Itrán és Beéra. Jéter fiai:
39, 40 Jéfunne, Pispa és Ara. Ulla fiai: Ara, Hanniel és Risja. Ezek mind Áser fiai, családfők, válogatott har-
czosok, a fejedelmek fejei; és megszámláltatván az ő nemzetségök rendje szerint, huszonhatezer harczra
képes férfi volt.

8, 2 Benjámin pedig nemzé Bélát, az ő elsőszülöttét, másodikat Asbélt, harmadikat Akhráhot, Negyedi-
3, 4 ket Nóhát, és Ráját ötödiket. (Bélának fiai voltak: Adár, Géra és Abihúd, Abisua, Naamán, Ahóah.)
5, 6 Gérát, Sefufánt és Hurámot. Ezek az Ehud fiai: (Ezek voltak főemberek a Géba városban lakó nemzet-

ség között, kiket fogságba vittek Manahátba. Nevezetesen Naamánt és Ahiját és Gérát vitték fogságba): 7
nemzé pedig Uzzát és Akhihúdot. Saharáim pedig nemzé a Moáb mezején, minekutána eltaszítá feleségeit, Husimot és Baarát; Nemzé Hódes nevű feleségétől Jobábot és Sibját, Mesát és Malkámot, Jéust is, 8, 9, 10
Sokját és Mirmát. Ezek az ő fiai; főemberek az ő nemzetségökben. Husimtól nemzé Abitúbot és Elpaált. 11
Elpaál fiai: Eber, Miseám és Sémer; ez építé Onót és Lódot és ennek mezővárosait. Béria, Séma, (ezek 12, 13
voltak fők az Ajalonban lakozó nemzetségek közt, és ezek űzték vala el Gáthnak lakóit). Ahio, Sasák, 14
Jeremót, Zebádia, Arád, Ader, Mikáel, Ispa, Jóha, Béria fiai. Zebádia, Mésullám, Hizki, Héber. Ismérai, Izlia és Joabáb; Elpaál fiai. Jákim, Zikri, Zabdi, Eliénai, Silletai, Eliel, Adája, Berája és Simrát, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21
Simhi fiai. Jispán, Eber, Eliel, Abdon, Zikri, Hanán, Hanánja, Elám, Anatótija, Ifdéja, Pénuel, Sasák fiai, Samsérai, Sehárja, Atália. Jaarésia, Elia, és Zikri, Jérohám fiai. Ezek voltak a családfők az 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28
ő nemzetségök szerint, főemberek, és ezek laktak Jeruzsálemben. Gibeonban pedig laktak Gibeonnak 29
atyja; az ő feleségének neve Maaka vala, És az ő elsőszülötte Abdon, azután Súr, Kis, Baál, Nádáb; Gedor, Ahio és Zéker, És Miklót, a ki nemzé Simámot. Ezek is testvéreiknek átellenében, Jeruzsálemben 30, 31, 32
laktak testvéreikkel. Nér pedig nemzé Kist; Kis nemzé Sault, Saul nemzé Jónathánt, Malkisuát, Abinádábot és Esbaált. Jónathán fia: Méribbaál; Méribbaál nemzé Mikát. Mika fiai: Pitón, Mélek, Tárea 33, 34, 35
és Akház. Akház nemzé Jehoádát. Jehoáda pedig nemzé Alémetet és Azmávetet és Zimrit; Zimri nemzé 36
Mósát; Mósa pedig Binát; ennek fia Ráfa, ennek fia Elása, ennek fia Asel. Továbbá Aselnek hat fia 37, 38
volt, kiknek ezek neveik: Azrikám, Bókru, Ismáel, Seárja, Obádia és Hanán; ezek mind Asel fiai. Az ő 39
testvérének Eseknek fiai ezek: Ulám az ő elsőszülötte, Jéus második és Elifélet harmadik. És az Ulám 40
fiai erős hadakozó férfiak, kézívesek voltak, s gyermekeik és unokáik százötvenre szaporodtak. Mindezek a Benjámin fiai közűl valók voltak.

Az egész Izráel megszámláltatván nemzetségeik szerint, beirattak az Izráel és Júda királyainak könyvébe, a kik gonoszságukért Babiloniába vitetének. A legelső lakosok az ő jószágaikon s városaikban, **9** 2
ezek: Izráeliták, papok, Léviták és Nétineusok. Mert Jeruzsálemben laktak a Júda fiai közűl s Benjámin fiai közűl, Efraim és Manasse fiai közűl valók: Utái, Ammihud fia, ki Omri fia, ki Imri fia, ki Báni 3, 4
fia, a Pérecz fiai közűl való, ki Júda fia vala. A Silóniták közűl, Asája, ki elsőszülött vala s ennek fiai A 5, 6
Zérah fiai közűl: Jéuel és az ő atyjafiai, hatszázkilenczvenen. A Benjámin fiai közűl: Sallu, Mésullám fia, 7
ki Hodávia fia, ki Hasénua fia. Ibnéja, Jérohám fia, és Ela, Uzzi fia, ki Mikri fia, és Mésullám, Séfátja fia, 8
ki Reuel fia, ki Ibnija fia vala. Testvéreik, nemzetségeik szerint, kilenczszázötvenhatan valának; ezek 9
mind családfők voltak az ő atyjok háznépe szerint. A papok közűl is: Jedája, Jéhojárib és Jákin. Azária, 10, 11
Hilkia fia, ki Mésullám fia, ki Sádók fia, ki Mérjót fia, ki Ahitubnak, az Isten háza főgondviselőjének fia vala. És Adája Jérohám fia, ki Pashúr fia, ki Málkija fia; Maasai, Adiel fia, ki Jahzéra fia, ki Mésullám 12
fia, ki Mésillémit fia, ki Immer fia. Ezeknek atyjokfiai az ő családjaiknak fejei, ezerhétszázhatvanan 13
valának, buzgók az Isten háza dolgának munkájában. A Léviták közűl Semája, Hásub fia, ki Azrikám 14
fia, ki Hasábia fia, a Mérári fiai közűl. Bakbakkár, Héres és Galál, és Mattánia, a Mika fia, ki Zikri 15
fia, ki Asáf fia vala, Obádia, a Semája fia, Galál fia, ki Jédutun fia, és Bérékia, Asa fia, ki Elkána fia, 16
a ki Nétofáti faluiban lakik vala. És az ajtónállók: Sallum, Akkúb, Talmon, Ahimán és ezek testvérei; 17
Sallum pedig fő vala. (És ennek mindez ideig a királykapun van helye napkelet felől.) Ezek az ajtónállók 18
a Léviták rendje szerint. Sallum pedig a Kóré fia, ki Ebiásáf fia, ki Kórákh fia, és ennek rokonságai a 19
Kórakhiták családjából a szolgálat munkájában a hajlék ajtajának őrizői valának, mint az ő atyáik az Úr seregében őrizték vala a bejáratot, Mikor Fineás, az Eleázár fia volt egykor az ő előljárójok, kivel az Úr 20
vala. Zakariás, a Meselémia fia, a gyülekezet sátorába való bejárat őrizője. Ezek mind választott ajtónállók voltak, kétszáztizenketten; kik az ő faluikban, nemzetségök szerint, megszámláltattak volt; kiket 21, 22
Dávid rendelt és Sámuel próféta az ő tisztökbe. Ők és fiaik őrizik vala renddel az Úr házának, a sátornak 23
kapuit. Négyfelé valának az őrizők: napkeletre, napnyugotra, északra és délre. És ezeknek atyjokfiai 24, 25
az ő faluikban valának, de minden hetednap amazokhoz felmenének Jeruzsálembe bizonyos ideig. De 26
a kapunállók négy főemberének állandó megbizatásuk volt. Ezek a Léviták őrizik vala a kamarákat és az Isten házának kincseit. És az Úrnak háza körűl hálnak vala, mivelhogy az őrzés az ő tisztök volt, és 27
minden reggel ők nyitják vala meg az ajtókat. És ő közűlök némelyek a szolgálati edényekre viselnek 28
vala gondot; mert mind a kivitelnél, mind a visszavitelnél számon veszik vala azokat. Ugyanazok közűl 29
választattak vala némelyek másféle edényeknek, a szenthely minden eszközeinek, a lisztnek, bornak, olajnak, tömjénnek és fűszereknek gondviselésére. A papok fiai közűl valók csinálják vala fűszerekből 30
a drágakenetet is. Továbbá Mattitja, a Léviták közűl való (ki elsőszülötte a Kórakhiták közűl való Sallumnak), a serpenyőkre visel vala gondot. A Kéhátiták fiai és azok atyjokfiai közűl rendeltettek volt a 31, 32
szent kenyérnek gondviselésére, hogy minden szombaton megkészítsék azt. Ezek közűl valók valának az 33

éneklők is, a Léviták közűl a családfők, a kik szabadosok valának egyéb tiszttől az ő kamarájokban; mert
34 éjjel és nappal szolgálattal tartoznak vala. Ezek a Léviták között családfők nemzetségök szerint, főem-
35 berek, és ezek Jeruzsálemben laktak. Gibeonban pedig laktak a Gibeon atyja, Jéhiel, és az ő feleségének
36, 37 neve Maaka. Az ő elsőszülött fia Abdon, azután Súr, Kis, Baál, Nér és Nádáb, Gedor, Ahió, Zékária
38 és Miklót. Miklót pedig nemzé Simámot. Ezek is az ő atyjokfiai átellenében laktak Jeruzsálemben az ő
39 testvéreikkel. Nér nemzé Kist, Kis nemzé Sault, Saul pedig nemzé Jónathánt, Málkisuát, Abinádábot és
40, 41, 42 Esbaált. Jónathán fia Méribbaál; és Méribbaál nemzé Mikát. Mika fiai: Piton, Mélek és Táréa. Akház
43 pedig nemzé Jahrát, Jahra nemzé Alémetet, Azmávetet, Zimrit, Zimri pedig nemzé Mósát. Mósa nemzé
44 Bineát, ennek fia Réfája, ennek fia Elása, ennek fia Ásel. Áselnek hat fia volt, kiknek neveik: Azrikám, Bókru, Ismáel, Seárja, Obádia és Hanán; ezek Ásel fiai.

10 A Filiszteusok pedig hadakoznak vala az Izráellel, és megfutamodék Izráel népe a Filiszteusok előtt,
2 és néhányan a sebek miatt el is hullának a Gilboa hegyén. Elérék pedig a Filiszteusok Sault és az ő
3 fiait, és megölék a Filiszteusok Jónatánt, Abinádábot és Malkisuát, a Saul fiait. És a viadal igen heves
4 volt Saul körűl, és rátalálván a kézívesek, nyilakkal megsebesíték őt. És monda Saul az ő fegyver-
hordozójának: Vond ki fegyveredet, és verj által engem vele, mert netalán eljőnek e körűlmetéletlenek, és meggyaláznak engemet. De fegyverhordozója nem akará, mert igen fél vala. Ragadá azért Saul a
5 fegyvert, és belé bocsátkozék. Látván pedig az ő fegyverhordozója, hogy Saul immár meghalt, ő is a fegy-
6 verbe bocsátkozék, és meghala. Meghala azért Saul és az ő három fia, és egész háznépe is egyetemben
7 meghala. Mikor pedig meglátták Izráelnek minden férfiai, a kik a völgyben valának, hogy ők megfuta-
modtak, és hogy Saul és az ő fiai megholtak: pusztán hagyák városaikat és elfutának. Akkor eljövének
8 a Filiszteusok, és azokba beszállának. Lőn pedig másodnap, eljövének a Filiszteusok, hogy a holtakat
9 kifoszszák, és megtalálák Sault és az ő fiait, halva feküdvén a Gilboa hegyén. És kifoszták őt, és elvevék fejét és az ő fegyvereit, és elküldék a Filiszteusok minden tartományába köröskörűl, hogy hírűl adják
10 bálványaiknak és a népnek. Az ő fegyvereit isteneik házába helyezék el, fejét pedig Dágon templomá-
11 ban akasztották fel. Mikor pedig meghallotta az egész Jábesgileád, hogy mit cselekedtek a Filiszteusok
12 Saullal: Feltámadának mindnyájan az erős férfiak, és elvivék Saulnak és az ő fiainak testét; és Jábesbe
13 vivén, eltemeték azoknak csontjaikat a tölgyfa alatt Jábesben, és bőjtölének hetednapig. Meghala azért Saul az ő gonoszsága miatt, mivel vétkezett az Úr ellen, az Úrnak igéje ellen, melyet nem őrzött meg,
14 sőt az ördöngöst is megkereste, hogy megkérdezze; És nem az Urat kérdé. Ezért elveszté őt, és adá az ő országát Dávidnak, az Isai fiának.

11 És gyűlének az Izráeliták mindnyájan Dávidhoz Hebronba, mondván: Ímé mi a te csontod és a te
2 tested vagyunk; Ezelőtt is, még mikor Saul volt a király, te voltál az, a ki az Izráelt ki- és bevezetéd, és ezt mondotta a te Urad Istened néked: Te legelteted az én népemet, az Izráelt, és te leszel vezér az én né-
3 pemen, az Izráelen. Elmenének azért mindnyájan az Izráel vénei a királyhoz Hebronba, és szövetséget tőn Dávid velök Hebronban az Úr előtt; és királylyá kenték Dávidot Izráel felett, az Úrnak Sámuel által
4 való beszéde szerint. Elméne akkor Dávid és az egész Izráel Jeruzsálembe; ez Jebus (ott a Jebuzeusok
5 voltak a föld lakosai). És mondának Jebus lakói Dávidnak: Ide be nem jösz! De megvevé Dávid a Sion
6 várát; ez a Dávid város a; Mert ezt mondotta vala Dávid: A ki legelőször egy Jebuzeust levág, előljáró
7 és vezér legyen. Felméne azért legelőször Joáb, a Séruja fia; és lőn előljáróvá. Azután lakék Dávid a
8 várban, azért nevezék azt Dávid városának. És megépíté Dávid a várost Millótól fogva egészen körűl;
9 Joáb pedig megépíté a városnak maradékát. És folytonosan emelkedék Dávid; mert a Seregek Ura vala
10 ő vele. Ezek pedig a hősök előljárói, a kik Dávid mellett valának, a kik erősen forgolódának vele az
11 ő királyságáért egész Izráellel, hogy királylyá válaszszák őt Izráel felett, az Úr beszéde szerint. Ezek számszerint a hősök, a kik Dávid körűl valának: Jásobéam, Hakhmoni fia, a harmincznak előljárója; ez
12 emelte vala fel az ő kopját háromszáz ellen, a kiket egyszerre megsebesíte. Ezután Eleázár, az Ahó-
13 hita Dódó fia; a ki a három hős közűl egy vala. Ő vala Dáviddal Pasdamimban, a hová összegyűlének a
14 Filiszteusok viadalra. Egy darab föld árpával vala tele, és a nép elmenekült a Filiszteusok elől. De ők megállának ott annak a darab földnek a közepén, és megtartották azt, és megverék a Filiszteusokat, és
15 az Úr megszabadítá őket nagy szabadítással. Továbbá, mikor alámentek hárman a harmincz főember közűl Dávidhoz, a kősziklához, az Adullám barlangjába; a Filiszteusok pedig tábort járának a Réfaim
16, 17 völgyben. (Dávid az erősségben vala akkor, a Filiszteusok hada pedig Bethlehemnél.) Kivána Dávid
18 vizet, és monda: Óh, ki adhatna nékem innom a Bethlehem kapuja előtt való forrásnak vizéből! Akkor keresztűlvágták magokat hárman a Filiszteusok táborán, és vizet merítének a Bethlehem forrásából, mely a kapu előtt vala, és felvivék, és menének Dávidhoz; de Dávid nem akara inni, hanem kitölté azt az
19 Úrnak. És monda: Távoztassa el tőlem az én Istenem, hogy ezt cselekedném. Avagy e férfiaknak vérét

igyam-é meg, a kik életöket halálra vetették? Mert ők ezt életök veszedelmével hozták. És semmiképen nem akara inni. Ezt cselekedé a három hős. És Abisai, a Joáb testvére vala e háromnak elöljárója; ő ragadott vala dárdát háromszáz ellen, a kiket megsebesíte; és ő volt a leghíresebb a három között. A három közül a kettőnél híresebb vala, azért volt azok elöljárója; de azért egymaga még sem ért föl a hárommal. Benája, a Jojada fia, vitéz férfiúnak fia Kabséelből, a ki nagy dolgokat cselekedék; ő ölte meg Moáb két oroszlánját, és ő méne alá a verembe, s ölte meg az oroszlánt, mikor havas idő volt. Ugyanez ölé meg az Égyiptombeli férfit, a kinek magassága öt sing volt, és oly dárda vala az Égyiptombeli férfiú kezében, mint a szövő zugoly. Szembeszálla vele egy pálczával s kiragadá az Égyiptombeli ember kezéből a dárdát, és saját dárdájával általveré. Ezeket cselekedte Benája, a Jojada fia, a ki híres vala a három hős között. Híres vala ő a harmincz között, de azzal a hárommal nem ért fel. És elöljáróvá tevé őt Dávid a tanácsosok között. A seregnek pedig ezek vitézei: Asael, a Joáb testvére; Elhanán, Dódónak fia, ki Bethlehembeli vala. Haróritból való Sammót, Pélomból való Héles, Tékoabeli Hira, Ikkés fia, Anatótbeli Abiézer, Húsatbeli Sibbékai, Ahóhitbeli Hirai. Nétofátbeli Maharai, Nétofátbeli Héled, Bahána fia; Ittai, Ribai fia, a Benjámin fiainak Gibea városából való; Pirátonbeli Benája; Húrai, a Gaás völgyéből való; Arbátbeli Abiel; Baharumi Azmávet, Saálbonitbeli Eliáhba; Gisonbeli Hásem fia: Jónathán, Hararitbeli Ságé fia. Hararitbeli Ahiám, Sákár fia; Elifál, Úr fia, Mekerátbeli Héfer, Pélonbeli Ahija, Kármelből való Hésró, Naárai, Ezbáli fia, Jóel, Nátán testvére; Mibhár, Géri fia; Sélek, Ammon nemzetségéből való; berógbeli Naárai, Joábnak, a ki Séruja fia vala, fegyverhordozója; Itrébeli Hira, Itrébeli Gáreb, Hitteus Uriás, Zabád, Ahlai fia; Hadina, a Rúben nemzetségéből való Siza fia, ki a Rúbeniták elöljárója vala, és vele harminczan valának. Hanán, Maaka fia, és Mitnibeli Jósafát, Asterátbeli Uzzija; Sáma és Jéhiel, Aroerbeli Hótám fiai. Jidiháel, Simri fia, és az ő testvére, Joha, Tisibeli. Mihávimbeli Eliel, Jéribai és Jósávia, Elnaám fia, és Jitma, Moáb nemzetéből való. Eliel és Obed és Jaásiel, Mésóbájából valók.

Ezek azok, a kik Dávidhoz menének Siklágba, mikor Saul, a Kis fia miatt még számkivetésben vala, **12** a kik a hősöknek a harczban segítői voltak. Ívesek, a kik mind jobb-, mind balkézre kővel hajítanak és nyíllal lőnek vala, a kik a Saul atyjafiai közűl valók valának, Benjámin nemzetségéből. Elöljáró vala Ahiézer és Joás, a Gibeabeli Semáa fiai és Jéziel és Pélet, Azmávet fiai, Beráka és Jéhu, Anatótból, És Gibeonbeli Ismája, a harmincz közűl való hős, a kiknek elöljárójok is vala; Irméja, Jaháziel, Johanán és Gederátbeli Józabád, Elúzai, Jérimót, Behália, Semária és Hárufbeli Sefátja, Elkána, Isija, Azaréel, Jóézer és a Kóré nemzetéből való Jásobéám. Joéla és Zebádja, a Gedorból való Jérohám fiai. A Gáditák közűl is menének Dávidhoz, mikor a pusztában vala az erősségben, erős és hadakozó férfiak, paizsosok, dárdások, a kiknek orczájok, mint az oroszlánnak orczája és gyorsaságra hasonlók a hegyen lakozó vadkecskékhez. Ézer az első, Obádia második, Eliáb harmadik. Mismanna negyedik, Jirméja ötödik, Attai hatodik, Eliel hetedik, Nyolczadik Johanán, kilenczedik Elzabád, Tizedik Jirméja, tizenegyedik Makbánnai. Ezek voltak főemberek a seregben a Gád fiai közűl; a legkissebbek egyike száz ellen, a legnagyobbak egyike ezer ellen! Ezek azok, a kik a Jordánon átmentek volt az első hónapban, noha az árvíz a partot felülmúlta, és elűzték mindazokat, a kik a völgyben valának napkelet felől és napnyugot felől. Jövének Dávidhoz a Benjámin és a Júda fiai közűl is az erősségbe. És kiméne Dávid elejökbe, és felelvén, monda nékik: Hogyha békesség okáért jöttök hozzám, hogy segítségemre legyetek, az én szívem egy lesz ti veletek; ha pedig meg akartok csalni, hogy eláruljatok az én ellenségeimnek, holott semmi gonoszságot nem követtem el: lássa meg a mi atyáink Istene és büntessen meg. A lélek pedig felindítá Amásait, a harmincznak fejedelmét, s monda: Óh Dávid, tied vagyunk és te veled leszünk Isai fia! Békesség, békesség néked, békesség a te segítőidnek is, mert megsegít téged a te Istened! Magához fogadá azért őket Dávid, és főemberekké tevé a seregben. Ennekfelette Manasséból is hajlának Dávidhoz, mikor a Filiszteusokkal együtt Saul ellen ment volna harczolni; de nem segéllék őket; mert tanácsot tartván, haza küldék a Filiszteusok fejedelmei, mondván: A mi fejünk veszésével fog visszamenni az ő urához, Saulhoz. Mikor visszatére Siklágba, hajlának ő hozzá a Manassé fiai közűl Adna, Józabád, Jedihául, Mikáel, Józabád, Elihu és Sillétai, a kik a Manasse nemzetségéből való ezerek elöljárói voltak. És ezek Dávidnak segítségűl voltak az ellenség seregei ellen; mert fejenként mind erős vitézek valának, és vezérek a seregben. Annakfelette minden nap mennek vala Dávidhoz, hogy segítségére legyenek néki, míg serege nagygyá lőn, mint az Istennek tábora. Ezek pedig számszerint a viadalhoz készült elöljárók, a kik Dávidhoz mentek vala Hebronban, hogy őt Saul helyett az országban királylyá válasszák, az Isten ígérete szerint. A Júda fiai közűl, a kik paizst és kopját viselének, hatezernyolcszáz vala harczra készen. A Simeon fiai közűl vitéz férfiak a viadalra, hétezerszáz; A Lévi fiai közűl négyezerhatszáz vala. Jojada is, ki az Áron fiai között elöljáró vala, és ő vele háromezerhétszáz. És az ifjú Sádók, a ki igen erős vala, és az ő atyja házából huszonkét főember. A Benjámin fiai közűl, a kik Saul atyja-

30 fiai valának, háromezer; mert még azok közűl sokan hűségesen őrizik vala a Saul házát. Az Efraim
31 fiai közűl húszezernyolczszáz, igen vitézek, a kik az ő nemzetségökben híres férfiak valának; Manassénak félnemzetségéből pedig tizennyolczezer, kik névszerint kijelöltetének, hogy elmenjenek és Dávidot
32 királylyá válaszszák. Az Izsakhár fiai közűl, a kik felismerék az idő alkalmatos voltát, hogy tudnák, mit kellene Izráelnek cselekednie, kétszáz főember és az ő rokonaik mind hallgatnak vala beszédjökre.
33 A Zebulon fiai közűl a harczra kimenők, minden hadiszerszámokkal felkészülve, ötvenezeren valának,
34 készek a viadalra állhatatos szívvel. A Nafthali nemzetségéből ezer főember vala; és ő velek paizszsal s
35 kopjával harminczhétezer vala. A Dániták közűl, a kik a viadalhoz készek valának, huszonnyolczezer-
36 hatszázan voltak. És az Áser fiai közűl a hadakozók és az ütközethez készek negyvenezeren valának.
37 A Jordánon túl lakozók közűl, azaz a Rúbeniták, Gáditák és a Manasse nemzetségének fele közűl, min-
38 den viadalhoz való szerszámokkal egyetemben, jöttek százhúszezeren. Mindezek hadakozó férfiak, a viadalra elkészülve, egy értelemmel mentek vala Hebronba, hogy Dávidot az egész Izráel felett királylyá válaszszák, sőt ezeken kivűl is az egész Izráel egy szívvel azon volt, hogy Dávidot királylyá válaszszák.
39 És ott maradának Dáviddal harmadnapig, s esznek és isznak vala; mert az ő atyjokfiai készítettek vala
40 nékik; És úgy a szomszédságukban levők, mint mások Izsakhárig, Zebulonig és Nafthaliig hoznak vala kenyereket szamarakon, tevéken, öszvéreken és ökrökön, eleséget, lisztet, fügét, aszuszőlőt, bort, olajat, vágóbarmokat, juhokat számtalan sokat; mert nagy öröm vala Izráelben.

13, 2 Tanácsot tarta pedig Dávid az ezredeknek és századoknak fejeivel és minden előljárókkal. És monda Dávid Izráel egész gyülekezetének: Ha néktek tetszik, és ha az Úrtól, a mi Istenünktől van: küldjünk el mindenfelé a mi atyánkfiaihoz, a kik otthon maradtak Izráel minden tartományaiban, s velök együtt a
3 papokhoz és Lévitákhoz, az ő városaik és vidékeik szerint, hogy ők is gyűljenek hozzánk. Hogy hozzuk
4 ide a mi Istenünknek ládáját mi hozzánk, mert a Saul idejében nem törődtünk vele. És monda az egész
5 gyülekezet, hogy úgy kell cselekedni; mert igaznak láttaték e dolog az egész nép előtt. Összegyűjté azért Dávid mind az Izráel népét Égyiptomnak Nilus folyóvizétől fogva egészen Hámátig, hogy az Istennek
6 ládáját elhozzák Kirjáth-Jearimból. Felméne azért Dávid és vele az egész Izráel Baalába vagy Kirjáth-Jearimba, a mely Júdában van, hogy onnan elhozzák az Úr Istennek ládáját, mely az ő nevéről neveztetik,
7 a ki a Khérubok közt ül. És helyhezteték az Isten ládáját az Abinádáb házából egy új szekérre; Uzza és
8 Ahió vezetik vala a szekeret. Dávid pedig és az egész Izráel tánczolnak vala az Isten előtt teljes erővel,
9 énekekkel, cziterákkal, hegedűkkel, dobokkal, czimbalmokkal és kürtökkel. Mikor pedig jutottak a
10 Kidon szérűjéhez, Uzza reá tevé kezét a ládára, hogy megtartsa, mert az ökrök félre tértek vala. És az Úrnak haragja felgerjede Uzza ellen, és őt megveré, hogy reá tevé kezét a ládára, s meghala ugyanott az
11 Isten előtt. Akkor Dávid igen megdöbbene, hogy az Úr ily csapással sujtá Uzzát. Azért azt a helyet mind
12 e mai napig Péres-Uzzának nevezik. És félni kezde Dávid azon a napon Istentől, mondván: Miképen
13 merjem magamhoz bevinni az Isten ládáját?! És nem vivé be Dávid magához a ládát a Dávid városába,
14 hanem elhelyezé azt a Gitteus Obed-Edom házában. És az Isten ládája Obed-Edom házában volt három hónapig; és megáldá az Úr Obed-Edom házát és mindenét, valamije volt.

14 Külde pedig Hírám, Tírus királya Dávidhoz követeket; czédrusfákat, kőmíveseket és ácsmestereket,
2 hogy néki házat csináljanak. És megismeré Dávid, hogy az Úr őt megerősítette a királyságban Izráel
3 felett, mivelhogy igen felmagasztaltatott vala az ő országa az ő népéért, az Izráelért. Vőn pedig Dávid
4 még több feleséget Jeruzsálemben, és nemze Dávid még több fiakat és leányokat. És ezek neveik azok-
5 nak, a kik születtek néki Jeruzsálemben: Sammua, Sobáb, Nátán és Salamon, Ibhár, Elisua és Elpélet,
6, 7, 8 Nógah, Néfeg és Jáfia, Elisáma, Beheljada és Elifélet. Megértvén pedig a Filiszteusok, hogy Dávid királylyá kenetett fel az egész Izráel felett, feljövének mind a Filiszteusok, hogy megkeressék Dávidot.
9 Mely dolgot mikor Dávid meghallott, azonnal ellenök ment. A Filiszteusok pedig eljövén, elszéledének
10 a Réfaim völgyében. Akkor Dávid megkérdé az Istent, mondván: Felmenjek-é a Filiszteusok ellen, és
11 kezembe adod-é őket? És monda néki az Úr: Menj fel, és kezedbe adom őket. Felmenének azért Baál-perásimba, és ott Dávid őket megveré, és monda Dávid: Az Isten eloszlatá az én ellenségeimet az én
12 kezem által, mint a vizeknek oszlását; azért nevezék azt a helyet Baál-perásimnak. És ott hagyák az ő
13 bálvány isteneiket, és Dávid megparancsolá, hogy megégessék azokat. Ismét feltámadának a Filiszte-
14 usok és a völgyben szétterjeszkedtek. Azért Dávid ismét megkérdé az Istent, és monda az Isten néki:
15 Ne menj fel utánok, hanem fordulj el tőlök, és menj reájok a szederfák irányában; És mikor hallándod a járás dobogását a szederfák tetején, akkor menj ki a viadalra; mert az Isten te előtted megyen, hogy
16 megverje a Filiszteusok táborát. Dávid azért úgy cselekedék, a mint néki Isten meghagyta volt, és vágák
17 a Filiszteusok táborát Gibeontól fogva szinte Gézerig. És elterjede Dávid híre az országokban, és az Úr

adá a tőle való félelmet minden pogányokra.

Csináltata pedig Dávid magának házakat az ő városában; és helyet készített az Isten ládájának, és **15**
annak sátort állított fel. Akkor monda Dávid: Nem szabad másnak hordozni az Isten ládáját, hanem 2
csak a Lévitáknak, mert az Úr őket választotta, hogy hordozzák az Isten ládáját, és néki szolgáljanak
mindörökké. Összegyűjté azért Dávid Jeruzsálembe az egész Izráel népét, hogy az Úr ládáját az ő he- 3
lyére vitesse, melyet számára csináltatott vala. Összegyűjté Dávid az Áron fiait is és a Lévitákat. A 4, 5
Kéhát fiai között fő vala Uriel, és az ő atyjafiai százhúszan valának. A Mérári fiai között Asája volt a fő, 6
és az ő atyjafiai kétszázhúszan valának. A Gerson fiai között Jóel volt a fő, és az ő atyjafiai százharmin- 7
czan valának. Az Elisáfán fiai között Semája volt a fő, és az ő atyjafiai kétszázan valának. A Hebron 8, 9
fiai között Eliel volt a fő, és az ő atyjafiai nyolczvanan valának. Az Uzziel fiai között fő vala Amminádáb, 10
és az ő atyjafiai száztizenketten. Hivatá akkor Dávid Sádók és Abjátár papokat, a Léviták közűl pedig 11
Urielt, Asáját, Jóelt, Sémáját, Elielt és Amminádábot. És monda nékik: Ti vagytok a Léviták családfői. 12
Szenteljétek meg magatokat s a ti atyátokfiait, és vigyétek az Úrnak, Izráel Istenének ládáját arra a
helyre, a melyet készítettem számára. Minthogy kezdettől fogva nem míveltétek ezt, az Úr, a mi Iste- 13
nünk csapást bocsátott reánk, mert nem kerestük őt a rendtartás szerint. Megszentelék azért magokat 14
a papok és a Léviták, hogy vigyék az Úrnak, Izráel Istenének ládáját. És felvevék a Léviták fiai az Isten 15
ládáját, úgy, a mint Mózes meghagyta volt az Úrnak beszéde szerint, a rudakkal vállaikra. És monda 16
Dávid a Léviták fejedelmeinek, hogy állítsanak az ő atyjokfiai közűl éneklőket, éneklőszerszámokkal,
lantokkal, cziterákkal és czimbalmokkal, hogy énekeljenek felemelt szóval, nagy örömmel. Választák 17
azért a Léviták Hémánt a Jóel fiát, és az ő atyjafiai közűl Asáfot, a Berekiás fiát, és a Mérári fiai közűl,
a kik azoknak atyjokfiai valának, Etánt a Kúsája fiát. És ő velök együtt az ő atyjokfiait másod renden, 18
Zakariást, Bént, Jeázielt, Semirámótot, Jéhielt, Unnit, Eliábot, Benáját, Maaséját, Mattithját, Elifélet,
Miknéját, Obed-Edomot és Jehielt, a kik ajtónállók valának. Éneklők: Hémán, Asáf és Etán, réz czim- 19
balmokkal, hogy zengedezzenek; Zakariás, Aziel, Semirámót, Jéhiel, Unni, Eliáb, Maaséja és Benája 20
lantokkal a szűzek módjára; Mattithja, Eliféle, Miknéja, Obed-Edom, Jéhiel és Azaziás, hogy énekelje- 21
nek cziterákkal a nyolczhúrú szerint. És Kénániás volt a Léviták vezére az éneklésben, ő igazgatá az 22
éneklést, mivel tudós vala. Berekiás és Elkána a láda előtt való ajtónállók valának: Sébániás pedig és 23, 24
Jósafát, Nétanéel, Amásai, Zakariás, Benája és Eliézer papok kürtölnek vala az Isten ládája előtt; Obed-
Edom és Jéhija, a kik kapunállók valának, a láda után mennek vala. Dávid pedig s az Izráel vénei és 25
az ezredek vezérei, a kik elmenének, hogy felvigyék az Úr szövetségének ládáját az Obed-Edom házából,
nagy örömben valának. Lőn pedig, mikor az Isten megsegíté a Lévitákat, a kik az Úr szövetségének 26
ládáját viszik vala, áldozának hét tulokkal és hét kossal. Dávid pedig bíborból csinált ruhába öltözvén, 27
valamint a Léviták mind, a kik a ládát viszik vala, az éneklők is és Kénániás, a ki az éneklés vezére vala,
énekelének (Dávidon pedig gyolcsból csinált efód vala). És az egész Izráel vivé az Úr szövetségének 28
ládáját nagy örömmel, kürtökkel, trombitákkal, czimbalmokkal, zengedezvén lantokkal és cziterákkal.
Mikor pedig immár az Úr szövetségének ládája a Dávid városába jutott, Mikál a Saul leánya kitekinte az 29
ablakon, s látván, hogy Dávid király tánczol és vígad, szívében megutálá őt.

Mikor pedig bevitték az Isten ládáját és elhelyezék azt a sátor közepén, a melyet Dávid annak számára **16**
felállított vala: áldozának egészen égő és hálaáldozatokkal az Isten előtt. És mikor Dávid elvégezte az 2
egészen égőáldozatot és a hálaáldozatot, az Úr nevében megáldá a népet. És osztogata minden Izráeli- 3
tának, férfinak úgy, mint asszonynak egy-egy kenyeret, és egy-egy darab húst, és egy-egy kalácsot. És 4
rendele az Úr ládája elé a Léviták közűl szolgákat, a kik hirdessék, tiszteljék és dicsérjék az Urat, Iz-
ráel Istenét. Asáf vala a fő, utána másodrenden Zakariás, Jéhiel, Semirámót, Jékhiel, Mattithja, Eliáb, 5
Benája és Obed-Edom. Jéhiel lantokkal és cziterákkal, Asáf pedig czimbalmokkal énekel vala; Továbbá 6
Benája és Jaháziel papok kürtölnek vala szüntelen az Isten szövetségének ládája előtt. Azon a napon 7
adott Dávid először éneket az Úrnak dícséretére Asáfnak és az ő atyjafiainak kezébe. Dicsérjét ek az 8
Urat, hívjátok segítségűl az ő nevét, hirdessétek minden népek között az ő nagy dolgait. Énekeljetek 9
néki, mondjatok dícséretet néki, beszéljetek minden csudálatos dolgairól. Dicsekedjetek az ő szent nevé- 10
ben; örvendezzen szívök azoknak, a kik az Urat keresik. Keressétek az Urat és az ő erősségét; keressétek 11
az ő orczáját szüntelen. Emlékezzetek meg az ő csudálatos dolgairól, a melyeket cselekedett, az ő csudái- 12
ról és az ő szájának ítéletiről. Óh Izráelnek, az ő szolgájának magva! Jákóbnak az ő választottjának fiai! 13
Ez az Úr, a mi Istenünk; az egész földön az ő ítéletei! Emlékezzetek meg örökké az ő szövetségéről, és 14, 15
az ő beszédéről, a melyet parancsolt, ezer nemzetségig; A melyet szerzett Ábrahámmal; és az Izsáknak 16
tett esküjéről. A melyet állíta Jákóbnak örök végzésűl, Izráelnek örökkévaló szövetségűl, Mondván: A 17, 18

19 Kanaán földét néked adom, hogy legyen néktek örökségtek. Midőn ti számszerint kevesen valátok, igen
20 kevesen, és zsellérek azon a földön; Mert járnak vala egyik nemzetségtől a másikhoz, és egyik országból
21, 22 más országba: Mégsem engedé senkinek őket bántani, sőt még a királyokat is megbünteté érettök. Ezt
23 mondván: Az én felkentjeimet ne bántsátok, Prófétáimnak se ártsatok. Mind ez egész föld énekeljen
24 az Úrnak, napról-napra hirdessétek az ő szabadítását. Beszéljétek a pogányok között az ő dicsőségét,
25 minden népek között az ő csudálatos dolgait; Mert nagy az Úr és igen dicsérendő, és rettenetes min-
26 den istenek felett; Mert a pogányoknak minden isteneik csak bálványok, de az Úr teremtette az egeket.
27, 28 Dicsőség és tisztesség van ő előtte, erősség és vígasság az ő helyén. Adjatok az Úrnak, népeknek nemzet-
29 ségei, adjatok az Úrnak dicsőséget és erősséget! Adjatok az Úr nevének dicsőséget, hozzatok ajándékot,
30 és jőjjetek eleibe, imádjátok az Urat a szentség ékességében. Rettegjen az egész föld az ő orczájától;
31 a föld kereksége is megerősíttetik, hogy ne ingadozzék. Örüljenek az egek, és örvendezzen a föld, és
32 mondják a pogányok között: az Úr uralkodik! Zengjen a tenger és az ő teljessége; örvendezzen a mező
33 és minden, a mi azon van. Akkor örvendezni kezdenek az erdőnek fái az Úr előtt, mikor eljövend meg-
34, 35 ítélni a földet. Tiszteljétek az Urat, mert igen jó, mert örökkévaló az ő irgalmassága. És mondjátok:
Tarts meg minket, mi szabadító Istenünk, gyűjts össze minket, és szabadíts meg a pogányoktól, hogy a
36 te szent nevedet tisztelhessük, dicsekedhessünk a te dícséretedben! Áldott legyen az Úr, Izráel Istene
37 öröktől fogva mindörökké! És monda a sokaság: Ámen! és dicséré az Urat. Ott hagyá azért Dávid az
Úr szövetségének ládájánál Asáfot és az ő atyjafiait, hogy a láda előtt szüntelen minden napon szolgál-
38 janak, Obed-Edomot és az ő hatvannyolcz atyjafiát (Obed-Edom pedig a Jedithun fia) és Hósát pedig
39 ajtónállóknak. Sádók papot pedig és az ő pap atyjafiait, az Úr sátora előtt hagyá a magaslaton, mely
40 Gibeonban vala; Hogy áldozzanak az Úrnak szüntelen égőáldozattal az égőáldozatnak oltárán minden
reggel és estve, hogy mindent a szerint cselekedjenek, a mint megiratott az Úr törvényében, melyet pa-
41 rancsolt vala az Izráelnek, Hémánt is és Jédutunt velök hagyá, és többeket is választott, a kik nevök
42 szerint megneveztettek, hogy az Urat dícsérjék, mert az ő irgalmassága örökkévaló. És ő velök Hém-
ánt és Jédutunt kürtökkel, czimbalmokkal és az Isten énekének szerszámaival. A Jédutun fiait pedig
43 kapunállókká tevé. Akkor eltávozék az egész nép, kiki az ő házához. Dávid pedig visszatére, hogy az ő
háznépét is megáldja.

17 Lőn pedig, mikor Dávid az ő házában ülne, monda Nátán prófétának: Ímé én czédrusfából csinált
2 házban lakom, az Úr szövetségének ládája pedig kárpitok alatt. Akkor monda Nátán Dávidnak: Valami
3 a te szívedben van, cselekedd meg, mert az Isten veled leend. Azon éjjel pedig lőn az Istennek szava
4 Nátánhoz, mondván: Menj el, és mondd meg az én szolgámnak Dávidnak: Ezt mondja az Úr: Ne te építs
5 nékem házat lakásul; Mert nem laktam én attól fogva házban, mióta az Izráel fiait kihoztam, mind e mai
6 napig, hanem egy hajlékból más hajlékba mentem és sátorból sátorba. A mely helyeken jártam az Izráel
egész népével, szólottam-é vagy egyszer valakinek az Izráel birái közűl (a kiknek parancsoltam vala,
7 hogy az én népemet legeltessék), mondván: Miért nem csináltatok nékem czédrusfából házat? Most
azért ezt mondjad az én szolgámnak, Dávidnak: Ezt mondja a Seregek Ura: Én választottalak téged
8 a juhok mellől a pásztorkunyhóból, hogy légy vezére az én népemnek, az Izráelnek; És veled voltam
mindenütt, valahová mentél, minden ellenségeidet is a te orczád elől elvesztettem, ennekfelette oly hírt
9 szerzettem néked, a minemű hírök van a hatalmasoknak, a kik a földön vannak; Lakóhelyet is adtam az
én népemnek, az Izráelnek, és elplántálám őt; és lakik az ő helyén, és ki nem mozdul többé, s nem fogják
10 az álnokságnak fiai sanyargatni, mint azelőtt. És attól az időtől fogva, hogy megparancsoltam volt, hogy
birák legyenek az én népem, az Izráel felett, minden te ellenségeidet megalázám, és azt is jelentém néked,
11 hogy az Úr házat épít néked. És lészen, mikor betelnek a te életed napjai, hogy a te atyáidhoz elmenj,
a te magodat feltámasztom te utánad, mely a te fiaid közűl való lesz, és az ő országát megerősítem.
12, 13 Ő épít nékem házat, és megerősítem az ő királyi székét mindörökké. Én leszek néki atyja, ő pedig
fiam lészen, és az én irgalmasságomat ő tőle el nem veszem, mint a hogy a te előtted valótól elvettem;
14 Hanem megerősítem őt az én házamban és az én országomban mindörökké, és az ő királyiszéke erős lesz
15, 16 mindörökké. Mind e beszédek szerint és mind e látás szerint szóla Nátán Dávidnak. Beméne azért
Dávid király, és leüle az Úr előtt, és monda: Ki vagyok én, óh Uram Isten, s micsoda az én házam is, hogy
17 engemet eddig juttattál? Sőt még ez is kevés volt előtted, óh Isten! hanem ennekfelette szólál jövendőt is
18 a te szolgád háza felől, és mint magas rangú embert, úgy tekintettél engemet, Úr Isten! És mit kérhetne
19 Dávid többet te tőled, a te szolgádnak tisztességére, holott te jól ismered a te szolgádat? Óh Uram, a
te szolgádért és a te szíved szerint cselekedéd mind e nagy dolgokat, hogy kijelentenéd mindezeket a
20 csudálatos dolgokat, (Óh Uram, nincsen senki hasonló hozzád, és nincsen Isten náladnál több), mind a

szerint, a mint füleinkkel hallottuk. És kicsoda olyan, mint a te néped, az Izráel, egy nemzetség a földön, 21
a melyért elment volna az Isten, hogy megváltaná magának népül; hogy magadnak nagy és rettenetes
nevet szerezz, kiűzvén a pogányokat a te néped elől, a melyet Égyiptomból megszabadítál! És az Izráel 22
népét a te népeddé tevéd mindörökké, és te Uram nékik Istenök lettél. Most azért Uram, a szó, a melyet 23
szólál a te szolgád felől és az ő háza felől, erősíttessék meg mindörökké, és úgy cselekedjél, a mint szóltál.
Maradjon meg és magasztaltassék fel a te neved mindörökké, hogy mondhassák: A Seregek Ura az Izráel 24
Istene, Istene Izráelnek; és Dávidnak, a te szolgádnak háza legyen állandó előtted. Mindhogy te, én 25
Istenem, a te szolgádnak füle hallására megjelentetted, hogy néki házat csinálsz: ezokáért indula meg a
te szolgád, hogy könyörgene előtted. Most azért én Uram, te vagy az Isten, és te szólád e jó dolgot a te 26
szolgád felől. Most azért tessék néked megáldani a te szolgádnak házát, hogy legyen állandó mindörökké 27
előtted; mivelhogy te, Uram, megáldottad, legyen azért áldott mindörökké.

Ezek után pedig megveré Dávid a Filiszteusokat, és megalázá őket, és Gáth városát faluival együtt **18**
elvevé a Filiszteusok kezéből. A Moábitákat is megveré; és a Moábiták Dávidnak adófizető szolgái let- 2
tek. Továbbá megveré Dávid Hámátban Hadadézert is, Sóbának királyát, mikor elindult vala, hogy az 3
Eufrátes folyóvízig vesse birodalmának határát. Dávid pedig nyere ő tőle ezer szekeret és hétezer lovast 4
és húszezer gyalogost; és minden szekeres lovaknak inait, elvagdaltatá Dávid, és csak száz szekérbe va-
lót tarta meg azokból. És mikor eljövének Damaskusból a Siriabeliek, hogy megsegéllenék Hadadézert, 5
a Sóba királyát: levága Dávid a Siriabeliek közűl huszonkétezer férfit. És rendele Dávid tiszttartókat 6
Siriában, a hol Damaskus van; és lettek a Siriabeliek Dávidnak adófizető szolgái. És megsegíté az Úr
Dávidot mindenütt, a merre csak ment. És vevé Dávid az arany paizsokat, a melyeket a Hadadézer 7
szolgái viselének, és vivé Jeruzsálembe. És hoza Dávid Tibhátból és Kúnból, a Hadadézer városaiból 8
igen sok rezet. Abból csinálá Salamon a réztengert, az oszlopokat és a rézedényeket. Mikor meghal- 9
lotta volna pedig Tóhu, a Hamáthbeli király, hogy Dávid megverte Hadadézernek, a Sóba királyának
egész hadát: Küldé Dávid királyhoz az ő fiát, Hadorámot, hogy köszöntené őt és megáldaná, mivelhogy 10
megharczolt vala Hadadézerrel és megverte vala őt; mert Tóhu is hadakozik Hadadézer ellen. És külde
Dávidnak sok arany, ezüst és rézedényt, És Dávid király ezeket is az Úrnak szentelé, az ezüsttel és az 11
aranynyal együtt, a melyet nyert vala minden pogányoktól, az Edomitáktól, a Moábitáktól, az Ammon
fiaitól, a Filiszteusoktól és Amálekitáktól. Abisai pedig, a Séruja fia, az Edomiták közűl a Sónak völgyé- 12
ben megvere tizennyolczezeret. És rendele Edomban Dávid tiszttartókat, és lettek az Edombeliek mind 13
Dávidnak szolgái. És megsegíté az Úr Dávidot mindenütt, a merre csak ment. Így uralkodék Dávid az 14
egész Izráel felett, és ítéletet és igazságot szolgáltat vala egész népének. Joáb pedig, Séruja fia, a sereg 15
előljárója volt, Jósafár, az Ahilud fia pedig emlékíró. Sádók, az Akhitub fia és Abimélek, az Abjátár fia, 16
voltak a papok; Sausa az íródeák. És Benája, a Jójada fia, a Kereteusok és Peleteusok előljárója volt; a 17
Dávid fiai pedig elsők a király mellett.

Történt ezután, hogy meghalt Náhás az Ammon fiainak királya, és uralkodék az ő fia helyette. És **19**, 2
monda Dávid: Minden jóval leszek a Náhás fiához, Hánunhoz; mert az ő atyja is jól tett volt velem. Ezért
Dávid követeket külde ő hozzá, a kik vigasztalnák őt az ő atyjának halála miatt; és elmenének a Dávid
szolgái az Ammon fiainak földére Hánunhoz, hogy őt vigasztalnák. Akkor mondának az Ammon fiainak 3
főemberei Hánunnak: Azt hiszed-é, hogy Dávid atyád iránti tiszteletből küldött hozzád vigasztalókat?
Avagy nem azért jöttek-é az ő szolgái hozzád, hogy a földet megvizsgálják, elpusztítsák és kikémleljék?
Megfogatá azért Hánun a Dávid szolgáit, és azokat megnyiratá, és ruhájokat félig elmetszeté az ő dere- 4
kukig, és úgy bocsátá el őket. Elmenének pedig és értesíték Dávidot, hogy mi történt a férfiakkal. És 5
külde eléjök (mert azok a férfiak felette nagy gyalázattal illettettek vala) és ezt izené a király: Maradja-
tok Jérikhóban, míg szakállatok megnövénd, akkor jőjjetek hozzám. Látván pedig az Ammon fiai, hogy 6
tisztességtelen dolgot cselekedtek vala Dáviddal, küldének Hánun és az Ammon fiai ezer tálentom ezüs-
töt, hogy fogadjanak szekereket és lovagokat Mésopotámiából, siriai Maakából és Sóbából. Fogadának 7
azért magoknak harminczkétezer szekeret, Maakának királyát is az ő népével együtt, a kik eljövének és
tábort járának Medeba előtt. Az Ammon fiai is összegyűlének az ő városaikból és jövének az ütközetre.
A mit mikor meghallott Dávid, elküldé Joábot és a vitézek egész seregét. És az Ammon fiai kimenvén, 8, 9
csatarendbe állának a város kapuja előtt; a mely királyok pedig segítségre jöttek vala, külön valának a
mezőn. Látván pedig Joáb, hogy mind elől, mind hátul ellenség állana, kiválaszta az egész Izráel har- 10
czosai közűl egynéhányat, és a Siriabeliek ellen rendelé. A nép többi részét pedig testvérére, Abisaira 11
bízá, és ezek az Ammon fiaival állának szembe. És monda: Ha a Siriabeliek rajtam erőt vennének, légy 12
segítségemre; ha pedig az Ammon fiai rajtad vennének erőt, én is megsegéllek. Légy erős, sőt legyünk 13
bátrak mindnyájan a mi népünkért és a mi Istenünk városaiért; az Úr pedig cselekedje azt, a mi néki

14 tetszik. Harczra indula azért Joáb és az ő hada a Siriabeliek ellen, a kik ő előtte megfutamodának.
15 Az Ammon fiai pedig mikor látták, hogy megfutamodának a Siriabeliek: ők is megfutamodának Abisai
16 elől az ő testvére elől, és a városba menekülének; Joáb pedig visszatért Jeruzsálembe. Látván pedig
a Siriabeliek, hogy az Izráel előtt megverettetének, követeket küldének és kihozatták a Siriabelieket, a
17 kik a folyóvizen túl laknak vala, és Sófák, a Hadadézer seregeinek vezére volt az előljárójuk. Mikor
pedig hírűl adák Dávidnak, összegyűjté az egész Izráelt, és a Jordán vizén átmenvén, hozzájok érkezék
és csatarendbe állott ellenök. És mikor csatarendbe állott Dávid a Siriabeliek ellen, ők is megütközének ő
18 vele. De a Siriabeliek megfutamodának Izráel elől, és levága Dávid a Siriabeliek közűl hétezer szekeret
19 és negyvenezer gyalogot; annakfelette Sófákot, a sereg vezérét is megölé. Mikor pedig látták a Hadadé-
zer szolgái, hogy Izráel előtt legyőzetének: békét kötöttek Dáviddal és szolgálának néki, és nem akarák
többször a Siriabeliek megsegélleni az Ammon fiait.

20 És lőn az esztendőnek fordulásával, mikor a királyok harczba menni szoktak, elindítá Joáb a hadat,
és elpusztítá az Ammon fiainak földjét. És elmenvén megszállá Rabbát, (Dávid pedig Jeruzsálemben
2 marada) és elfoglalá Joáb Rabbát és elrontá azt. És elvevé Dávid az ő királyuknak fejéről a koronát, mely
egy tálentom arany súlyú vala, s melyben drágakövek valának. És Dávid fejére tette azt, s a városból
3 is temérdek zsákmányt vitt el. A város népét pedig kihozatá és fűrészszel vágatá, és vasboronákkal és
fejszékkel. Így cselekedék Dávid az Ammon fiainak minden városával; azután megtére Dávid az egész
4 néppel Jeruzsálembe. Ezután ismét had támada Gézerben a Filiszteusok ellen; és akkor ölé meg a
5 Husátites Sibbékai az óriások nemzets égéből való Sippait; és ilyen módon megaláztatának. Ismét lőn
had a Filiszteusok ellen, melyben megölé Elhanán, a Jáir fia a Gáthbeli Lákhmit, a Góliát atyjafiát; és az ő
6 dárdájának nyele hasonló vala a szövők zúgolyfájához. Ezek után ismét versengés támadt Gáthban, hol
7 egy magas ember vala, a kinek hat-hat, vagyis huszonnégy ujja volt; ez is óriás fia vala. És szidalommal
8 illeté Izráelt, és megölé őt Jonathán, Dávid testvérének, Simeának fia. Ezek ugyanazon egy óriásnak
fiai voltak Gáthban, a kik elveszének Dávidnak és az ő szolgáinak keze által.

21, 2 Támada pedig a Sátán Izráel ellen, és felindítá Dávidot, hogy megszámlálja Izráelt. Monda azért
Dávid Joábnak és a nép előljáróinak: Menjetek el, számláljátok meg Izráelt, Beersebától fogva Dánig:
3 és hozzátok hozzám, hadd tudjam számát. Akkor monda Joáb: Az Úr száz ennyivel szaporítsa meg az
ő népét, a mennyien vannak. Avagy nem mind a te szolgáid-é azok, uram, király? S miért tudakozza
4 ezt az én uram? Miért lenne Izráelnek büntetésére. De a király szava erősebb volt a Joábénál. Elméne
5 azért Joáb, és bejárta egész Izráelt; azután megtért Jeruzsálembe. És megjelenté Joáb a megszámlált
népnek számát Dávidnak. És volt az egész Izráel népének száma ezerszer ezer és százezer fegyverfogható
6 férfi. A Júda fiai közűl pedig négyszázhetvenezer fegyverfo gható férfi. A Lévi és Benjámin fiait azonban
7 nem számlálta közéjök; mert sehogy sem tetszett Joábnak a király parancsolata. Sőt az Istennek sem
8 tetszék e dolog, melyért meg is veré Izráelt. Monda pedig Dávid az Istennek: Igen vétkeztem, hogy
9 ezt művelém; most azért bocsásd meg a te szolgád vétkét, mert felette esztelenűl cselekedtem! Akkor
10 szóla az Úr Gádnak, a Dávid prófétájának, mondván: Eredj el, szólj Dávidnak ekképen: Ezt mondja
az Úr: Három dolgot teszek elődbe, válaszsz magadnak azok közűl egyet, hogy azt cselekedjem veled.
11, 12 Elméne azért Gád próféta Dávidhoz, és monda néki: Ezt mondja az Úr: válaszsz magadnak! Vagy
három esztendeig való éhséget, vagy hogy három hónapig emésztessél ellenségeid által és a te ellenséged
fegyvere legyen rajtad; vagy az Úr fegyvere és a döghalál három napig kegyetlenkedjék földedben és
az Úr angyala pusztítson Izráel minden határiban! Azért lássad most, mit feleljek annak, a ki engem
13 hozzád küldött. És monda Dávid Gádnak: Nagy az én szorongattatásom! Hadd essem inkább az Úr
14 kezébe (mert igen nagy az ő irgalmassága) és ne essem emberek kezébe! Bocsáta azért az Úr döghalált
15 Izráelre; és meghalának Izráel közűl hét venezeren. Bocsáta annakfelette angyalt az Úr Jeruzsálemre,
hogy elpusztítaná azt. És mikor vágná a népet, meglátá az Úr és könyörüle az ő veszedelmökön; és
monda a pusztító angyalnak: Elég immár, szünjél meg. Az Úrnak angyala pedig áll vala a Jebuzeus
16 Ornánnak szérűjénél. Akkor Dávid felemelé az ő szemeit, és látá az Úr angyalát állani a föld és az
ég között, kivont kardja a kezében, a melyet Jeruzsálem ellen emelt vala fel. Leesék azért Dávid és a
17 vének is, zsákba öltözvén, az ő orczájokra. És monda Dávid az Istennek: Nemde nem én számláltattam-
é meg a népet? Én vagyok, a ki vétkeztem és igen gonoszúl cselekedtem! De ez a nyáj mit tett? óh
én Uram Istenem forduljon ellenem a te kezed és az én házam népe ellen, és ne legyen a te népeden
18 a csapás. Akkor szóla az Úr angyala Gádnak, hogy megmondja Dávidnak, hogy menjen fel Dávid és
19 építsen oltárt az Úrnak a Jebuzeus Ornán szérűjén. Felméne azért Dávid a Gád beszéde szerint, melyet
20 az Úr nevében szólott vala. Mikor pedig Ornán hátratekintvén, látta az angyalt, ő és az ő négy fia, a

kik vele valának, elrejtőzének (Ornán pedig búzát csépel vala). És juta Dávid Ornánhoz. Mikor pedig 21
feltekintett vala Ornán, meglátta Dávidot, és kimenvén a szérűről, meghajtá magát Dávid előtt, arczczal
a földre. És monda Dávid Ornánnak: Add nékem e szérűhelyet, hogy építsek oltárt rajta az Úrnak; igaz 22
árán adjad nékem azt, hogy megszünjék e csapás a népen. Monda Ornán Dávidnak: Legyen a tied, és az 23
én uram, a király azt cselekedje, a mi néki tetszik; sőt az ökröket is oda adom égőáldozatúl, és fa helyett
a cséplőszerszámokat, a gabonát pedig ételáldozatúl; mindezeket ajándékúl adom. És monda Dávid 24
király Ornánnak: Nem úgy, hanem igaz áron akarom megvenni tőled; mert a mi a tied, nem veszem
el tőled az Úrnak és nem akarok égőáldozattal áldozni néki a máséból. Ada azért Dávid Ornánnak a 25
szérűért hatszáz arany siklust. És építe ott oltárt Dávid az Úrnak, és áldozék égő- és hálaáldozatokkal 26
és segítségűl hívá az Urat, a ki meghallgatá őt, mennyből tüzet bocsátván az égőáldozat oltárára. És 27
parancsola az Úr az angyalnak; és betevé az ő kardját hüvelyébe. Abban az időben mikor látta Dávid, 28
hogy az Úr őt meghallgatta a Jebuzeus Ornán szérűjén, áldozék ott. (Az Úr sátora pedig, a melyet 29
csinált vala Mózes a pusztában, és az égőáldozat oltára is akkor Gibeon magaslatán vala. És Dávid nem 30
mehetett fel oda, hogy az Istent megengesztelje, mert igen megrettent volt az Úr angyalának kardjától.),

Monda Dávid: Ez az Úr Istennek háza és az égőáldozatnak oltára Izráel számára. Megparancsolá **22**, 2
azért Dávid, hogy gyűjtsék össze az Izráel földén való jövevényeket, a kiket kővágókká tőn, hogy faragni
való köveket vágnának, hogy az Isten házát megcsinálnák. Továbbá sok vasat szerze Dávid szegeknek, 3
az ajtókhoz és a foglalásokra; rezet is bőségesen minden mérték nélkűl. Számtalan czédrusfát is; mert 4
a Sídon és Tírus városbeliek czédrusfákat bőségesen szállítának Dávidnak. Mert monda Dávid: Az én 5
fiam, Salamon, gyermek és igen gyenge, az Úrnak pedig nagy házat kell építeni, mely híres legyen és
ékesség az egész világon; elkészítek azért mindeneket néki. Dávid azért mindeneket nagy bőségesen
megszerze, minekelőtte meghalna. Hivatá azért Dávid az ő fiát, Salamont, és meghagyá néki, hogy az 6
Úrnak, Izráel Istenének házat csináltasson. És monda Dávid Salamonnak: Édes fiam, én elgondoltam 7
vala szívemben, hogy az Úrnak, az én Istenemnek nevének házat építsek; De az Úr ekképen szóla né- 8
kem, mondván: Sok vért ontottál, és sokat hadakoztál; ne építs az én nevemnek házat, mert sok vért
ontottál ki a földre én előttem. Ímé fiad lészen néked, a kinek csendessége lészen, mert nyugodalmat 9
adok néki minden körüle való ellenségeitől; azért neveztetik Salamonnak, mert békességet és nyugodal-
mat adok Izráelnek az ő idejében. Ő csinál az én nevemnek házat; ő lészen nékem fiam és én néki atyja 10
leszek, és megerősítem az ő királyságának trónját Izráel felett mindörökké. Most édes fiam legyen az 11
Úr veled, hogy sikerüljön néked házat építeni az Úrnak a te Istenednek, miképen szólott te felőled; De 12
adjon az Úr néked értelmet és bölcseséget, mikor téged Izráel fölé helyez, hogy az Úrnak a te Istenednek
törvényét megőrizzed. Akkor jól lesz dolgod, ha a rendeléseket és a végzéseket megtartod és teljesíted 13
azokat, a melyeket az Úr Mózes által parancsolt volt Izráelnek. Légy bátor, légy erős, ne félj, és ne ret-
tegj! Ímé én is az én szegénységemben szereztem az Úr házának építésére százezer tálentom aranyat 14
és ezerszerezer tálentom ezüstöt, és rezet, s vasat mérték nélkűl, mert igen bőven van; fákat is, köveket
is szerzettem; te is szerezz ezekhez. Van néked sok mívesed, kővágód, kő- és fafaragód és mindenféle 15
dologban bölcs mesterembered. Az aranynak, ezüstnek, vasnak és réznek száma nincsen: azért kelj fel, 16
láss hozzá, és az Úr legyen veled! Megparancsolá pedig Dávid Izráel összes főembereinek, hogy ők is le- 17
gyenek segítségűl az ő fiának, Salamonnak, ezt mondván: Avagy nincsen-é az Úr a ti Istentek ti veletek, 18
a ki néktek békességet adott köröskörűl? Mert az én hatalmam alá adá e földnek lakosait, és meghódolt e
föld az Úr előtt és az ő népe előtt. No azért keressétek az Urat a ti Istenteket teljes szívetek és lelketek 19
szerint, és felkelvén, az Úr Isten szentséges helyét csináljátok meg, hogy vigyétek az Úr szövetségének
ládáját és az Istennek szentelt edényeket a házba, a mely építtetik az Úr nevének.

Megvénhedék pedig Dávid és mikor igen koros volna: királylyá tevé az ő fiát Salamont Izráel felett. **23**
És összegyűjté Izráel összes fejedelmeit, a papokat és a Lévitákat is. És megszámláltatának a Léviták, 2, 3
harmincz esztendőstől fogva, és a kik annál idősebbek valának; és azok száma fejenként, férfianként har-
mincznyolczezer volt. Ezek közűl huszonnégyezeren az Úr háza teendőinek a gondviselői valának, és 4
hatezeren tiszttartók és birák. Négyezeren ajtónállók; négyezeren pedig dicsérik vala az Urat minden 5
zengő szerszámokkal, melyeket Dávid készített a dícséretre. És Dávid őket csoportokba osztá a Lévi fiai 6
szerint: Gersonitákra, Kéhátitákra és Méráritákra. A Gersoniták közűl valók valának Lahdán és Simhi. 7
Lahdán fiai: Jéhiel a fő, Zétám és Joel hárman. És a Simhi fiai: Selómit, Hásiel és Hárán, hárman; ezek 8, 9
voltak a Lahdán családjának fejei. Simhi fiai: Jahát, Zina, Jéus és Béria; ezek négyen voltak Simhi 10
fiai. Jahát volt a fő, Zina második; de Jéus és Béria, mivel nem sok fiakat nemzének, az ő családjukban 11
csak egy ágnak vétettek. Kéhát fiai: Amrám, Ishár, Hebron és Uzziel, négyen. Amrám fiai. Áron és 12, 13

Mózes. Áron kiválasztatott, hogy felszenteltetnék a szentek szentje számára, ő és az ő fiai mindörökké, hogy jóillatot tennének az Úr előtt, és szolgálnának néki, s az ő nevében a népet megáldanák mindörökké.
14, 15 Mózesnek, az Isten emberének fiai pedig számláltatának a Lévi nemzetségei közé. Mózes fiai: Gerson
16, 17 és Eliézer. Gerson fiai. Sébuel a fő. Eliézer fiai voltak: Rehábia a fő. Eliézernek nem volt több fia; de a
18, 19 Rehábia fiai igen megsokasodtak vala. Ishár fiai: Selómit, a ki fő vala. Hebron fiai: Jéria a fő. Amárja
20, 21 második, Jaháziel harmadik és Jékámám negyedik. Uzziel fiai: Mika, a fő, és Isija második. Mérári
22 fiai: Mákhli és Músi: Mákhli fiai, Eleázár és Kis. Meghala pedig Eleázár és nem voltak néki fiai, hanem
23, 24 leányai, a kiket a saját atyjokfiai, a Kis fiai vettek el. Músi fiai: Mákhli, Eder és Jeremót, hárman. Ezek Lévi fiai családjaik szerint, a családfők, az ő megszámláltatásuk szerint, neveik száma szerint fejenként,
25 a kik az Úr házában szolgáltak, húsz éves korban és azon felül. Mert ezt mondotta vala Dávid: Az Úr, az
26 Izráel Istene nyugodalmat adott az ő népének, és Jeruzsálemben lakozik mindörökké; Azért a Léviták-nak sem kell többé hordozni az Isten hajlékát, s mindazokat az eszközöket, a melyek az ő szolgálatához
27 valók. Annakokáért Dávidnak utolsó rendelése szerint megszámláltattak a Lévi fiai, húsz éves korban
28 és azon felül. Mert az ő helyök az Áron fiai mellett van, hogy szolgáljanak az Úr házában és annak pitvaraiban, kamaráiban, és mindenféle szent edények tisztítása és az Isten házának szolgálatja által.
29 És hogy gondot viseljenek a szent kenyerekre, az étel-áldozathoz való lisztlángra, a kovász nélkül való
30 lepényekre, a serpenyőben főttre és pírítottra, minden mértékre és mérőre. És hogy álljanak az Úrnak
31 tiszteletére és dícséretére, úgy reggel, mint este; És hogy áldozzanak az Úrnak minden égőáldozattal, minden szombaton, a hónapok első napjain és a szokott ünnepeken bizonyos szám szerint, a mint szükség
32 vala, szünetlen az Úr előtt: És hogy szorgalmasan őrizzék a gyülekezet sátorát, őrizzék a szenthelyet, és hogy vigyázzanak az ő atyjokfiainak, az Áron fiainak szolgálatjánál az Úr házában.

24, 2 Az Áron fiainak is voltak rendjeik. Áron fiai: Nádáb, Abihú, Eleázár és Itamár. Nádáb és Abihú még
3 atyjuk előtt meghaltak és fiaik nem valának; azért Eleázár és Itamár viselék a papságot. És elosztá őket Dávid és Sádók, ki az Eleázár fiai közűl vala, és Ahimélek, ki az Itamár fiai közűl vala, az ő tisztök szerint
4 a szolgálatra. Eleázár fiai között pedig több főember találtaték, mint az Itamár fiai között, mikor elosztták őket. Az Eleázár fiai között családjaik szerint tizenhat főember volt; az Itamár fiai közűl, családjaik
5 szerint, nyolcz. Elosztak pedig őket sors által válogatás nélkűl; mert a szenthelynek fejedelmei és Istennek
6 fejedelmei valának úgy az Eleázár, mint az Itamár fiai közűl valók. És beírá őket Semája a Nétanéel fia, a Lévi nemzetségéből való íródeák, a király előtt és a fejedelmek előtt, Sádók pap előtt, Ahimélek előtt, ki Abjátár fia vala, és a papoknak és Lévitáknak családfői előtt. Egy család sorsoltatott az Eleázár és egy
7, 8 az Itamár nemzetségéből. Esék pedig az első sors Jojáribra; a második Jedájára; Hárimra a harmadik;
9, 10 Seórimra a negyedik; Málkijára az ötödik; Mijáminra a hatodik; Hakkósra a hetedik; Abijára a nyol-
11, 12 czadik; Jésuára a kilenczedik; Sekániára a tizedik; Eliásibra a tizenegyedik; Jákimra a tizenkettődik;
13, 14 Huppára a tizenharmadik; Jésebeábra a tizennegyedik; Bilgára a tizenötödik; Imm érre a tizenhatodik;
15, 16 Hézirre a tizenhetedik; Hápisesre a tizennyolczadik; Petáhiára a tizenkilenczedik; Jéhezkelre a huszadik;
17, 18 Jákinra a huszonegyedik; Gámulra a huszonkettedik; Delájára a huszonharmadik; Maáziára a
19 huszonnegyedik. Ez az ő hivatalos rendjök szolgálatukban, hogy bejárnának az Úr házába sorban, az ő
20 atyjoknak Áronnak rendelése szerint, a mint megparancsolta volt néki az Úr, Izráel Istene. A mi Lévi
21 többi fiait illeti: az Amrám fiai közűl vala Subáel; a Subáel fiai közűl Jehdéja. A mi illeti Rehábiát; a
22, 23 Rehábia fiai közűl Issija vala fő. Az Ishár fiai közűl Selómót; és a Selómót fiai közűl Jahát. A Hebron
24 fiai közűl, első vala Jérija, Amárja második, Jaháziel harmadik, Jekámhám negyedik. Uzziel fiai: Mika;
25, 26 a Mika fiai közűl Sámir. Mika atyjafia Issija; Issija fiai közűl Zekáriás. Mérári fiai: Mákhli és Músi;
27, 28 Jaázija fia, Bénó. Mérárinak Jaázijától, az ő fiától való fiai: Sohám, Zakkúr és Hibri. Mákhlitól vala
29, 30 Eleázár, és ennek nem valának fiai. Kistől: a Kis fiai közűl való volt Jérakhméel. Músi fiai: Mákhli,
31 Eder és Jérimót. Ezek a Léviták fiai az ő családjaik szerint. Ezek is sorsot vetének az ő atyjokfiaival az Áron fiaival együtt Dávid király előtt, Sádók és Ahimélek előtt, és a papok és Léviták családfői előtt, a fő a kissebbekkel egyformán.

25 Dávid és a sereg fővezérei a szolgálatra kijelölék az Asáf, Hémán és Jedutun fiait, hogy prófétáljanak cziterákkal, lantokkal és czimbalmokkal. Azok száma, a kik e szolgálatra rendeltettek, az ő szolgálatuk
2 szerint: Az Asáf fiai közűl: Zakkúr, József, Nétánia és Asaréla, az Asáf fiai Asáf mellett, a ki a király
3 mellett prófétál vala. A Jédutun fiai közűl: A Jédutun fiai Gedália, Séri, Jésája, Hasábia, Mattithia és Simei, hatan cziterával az ő atyjok Jédutun mellett, a ki az Úr tiszteletére és dícséretére prófétál vala.
4 A Hémán fiai közűl: Hémán fiai: Bukkija, Mattánia, Uzziel, Sébuel, Jérimót, Hanánia, Hanáni, Eliáta,
5 Giddálti, Romámti-Ezer, Josbekása, Mallóti, Hótir, Maháziót. Ezek mind Hémán fiai, a ki az Isten beszédeiben a király látnoka a hatalom szarvának emelésére. Az Isten Hémánnak tizennégy fiút és három

leányt ada. Ezek mindnyájan az ő atyjuk mellett valának, a kik az Úr házában énekelnek vala czimbalmokkal, lantokkal és cziterákkal az Isten házának szolgálatában, a királynak, Asáfnak, Jédutunnak és Hémánnak parancsolata szerint. Ezeknek száma testvéreikkel együtt, a kik jártasok valának az Úr énekében, mindnyájan tudósok, kétszáznyolczvannyolcz vala. És sorsot vetének a szolgálat sorrendjére nézve, kicsiny és nagy, tanító és tanítvány egyaránt. És esék az első sors az Asáf fiára Józsefre; Gedáliára a második. Ő és testvérei és fiai tizenketten valának. A harmadik Zakkúrra, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. Negyedik Jisrire esék, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. Ötödik Nétániára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. Hatodik Bukkijára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. Hetedik Jésarelára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. Nyolczadik Jésaiára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. Kilenczedik Mattániára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. Tizedik Simeire, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. Tizenegyedik Azárelre, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. Tizenkettedik Hasábiára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. Tizenharmadik Subáelre, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. Tizennegyedik Mattithiára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. Tizenötödik Jérimótra, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. Tizenhatodik Hanániára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. Tizenhetedik Jósbekására, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. Tizennyolczadik Hanánira, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. Tizenkilenczedik Mallótira, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. Huszadik Elijátánra, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. Huszonegyedik Hótirra, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. Huszenkettedik Giddáltire, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. Huszonharmadik Mahaziótra, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. Huszonnegyedik Rómámti-Ezerre, kinek fiai és testvérei tizenketten valának.

Az ajtónállók rendje ez: A Kóriták közűl Meselémiás a Kóré fia, a ki az Asáf fiai közűl való volt. A Meselémiás fiai közűl elsőszülött Zekária, Jédiáel második, Zebádia harmadik és Játniel negyedik. Elám ötödik, Jóhanán hatodik, Eljehoénai hetedik. Obed-Edom fiai közűl: Semája elsőszülött, Józabád második, Jóah harmadik, Sákár negyedik, Nétanéel ötödik, Ammiel hatodik, Issakhár hetedik, Pehullétai nyolczadik, mert az Isten megáldotta vala őt. Az ő fiának, Semájának is születtek fiai, a kik családjukban uralkodtak, mert erős vitézek valának. Semája fiai: Othni, Refáel, Obed, Elzabád, kinek testvérei igen erős férfiak valának, Elihu és Sémákiás. Ezek mindnyájan Obed-Edom fiai közűl valók; mind ő magok, mind fiaik és testvéreik derék férfiak valának, erősek a szolgálatra; hatvanketten Obed-Edomtól valók. Meselémiásnak is fiai és testvérei tizennyolczan erős férfiak valának. Hósának is, a Mérári fiai közűl, valának fiai, kik között Simri volt a fő, nem mintha elsőszülött volna, hanem mivel az ő atyja őt akará választani főnek; Hilkiás a második, Tebáliás a harmadik, Zekária negyedik; mindnyájan a Hósa fiai és testvérei, tizenhárman. Ezek között osztaték el az ajtónállás tiszte a főemberek által, hogy az ő atyjokfiaival együtt vigyáznának és szolgálnának az Úr házában. És sorsot vetének kicsiny és nagy egyaránt az ő családjaik szerint mindenik kapura. És esék a napkelet felé való kapunak őrizete sors szerint Selémiásra; Zekáriára pedig az ő fiára, a ki bölcs tanácsadó vala, mikor sorsot vetének, esék az északi kapu sors szerint; Obed-Edomnak a déli kapu; az ő fiainak pedig a kincstartó ház. Suppimnak és Hósának a napnyugotra való kapu, a Salléketh kapuval együtt a felmenő töltésen, egyik őrizőhely szemben a másikkal Napkelet felé vala hat Lévita; észak felé minden napra négy; délre is minden napra négy; a kincstartó háznál kettő-kettő. A külső részen napnyugat felé: négy a felmenő töltésen, kettő a külső rész felé. Ezek az ajtónállók csoportjai a Kóriták és Mérárik közűl. A Léviták közűl: Ahija volt az Isten háza kincsének, és az Istennek szentelt kincsnek főgondviselője. A Lahdán fiai, Gersoniták fiai Lahdántól; a Lahdán családfői, Gersonita Jéhiéli. Jéhiéli fiai: Zétám és Jóel az ő testvére, a kik az Úr háza kincseinek valának gondviselői. Az Amrám, Ishár, Hebron és Aziel nemzetségéből valók is. Sébuel pedig, Gersonnak, a Mózes fiának fia a kincs főgondviselője volt. Az ő atyjafiai pedig, Eliézertől valók, ezek: Rehábiás az ő fia, kinek fia Jésáia, kinek fia Jórám, kinek fia Zikri, kinek fia Selómit. Ez a Selómit és az ő testvérei valának gondviselői minden megszentelt kincsnek, a melyet Dávid király, a nemzetségek fejedelmei, az ezredesek, századosok és a hadakozó nép fejedelmei szenteltek vala Istennek, A melyet a hadban való zsákmányból szenteltek vala az Úr házának építésére, És a mit csak szentelt Sámuel próféta, és Saul a Kis fia, és Abner a Nér fia, és Joáb a Séruja fia; és bárki szentelt is valamit Istennek: mind Selómitnak és az ő testvéreinek gondviselése alatt volt. Az Isháriták közűl Kenániás és az ő fiai Izráel külső dolgaival bízattak meg, mint tiszttartók és bírák. A Hebroniták közűl Hasábiás és testvérei igen erős férfiak, ezeren és hétszázan valának, a kik Izráel népe között, a Jordán vizén túl napenyészetre, gondviselők voltak az Úr minden dolgában és a király szolgálatjában. A Hebroniták között Jerija vala a fő (a Hebroniták nemzetségeik és családjaik szerint megkerestetének a Dávid királyságának negyvenedik esztendejében és találtak bátor férfiakat Gi leád-Jaézerben). És az ő atyjafiai, erős

26

férfiak, kétezerhétszázan valának, családfők; a kiket Dávid király gondviselőkké tett a Rubenitákon és Gáditákon és Manasse félnemzetségén, mind az Istennek, mind a királynak minden dolgaiban.

27 Ezek az Izráel fiai szám szerint, családfők, ezredesek, századosok és előljáróik azoknak, a kik a király szolgálatában állottak a seregek minden dolgaiban, a kik be- és kimennek hónapról-hónapra az
2 egész esztendőn át; a seregek egyenként huszonnégyezer emberből állának. Az első csapatnak vezére az
3 első hónapban Jasobeám, a Zabdiel fia vala, mely csapat huszonnégyezerből állott; Ő a Péres fiai közül
4 való volt és vezére az első hónapra rendelt sereg minden előljárójának. A második csapatnak vezére a második hónapban Dódai Ahohites vala és az ő csapatja; és Miklót az előljáró. Az ő cs apatja is huszonnégyezerből állott. A harmadik seregnek a harmadik hónapban Benája volt a vezére, a ki Jójada
5 főpapnak volt a fia; az ő csapatja is huszonnégyezerből állott. Ez a Benája hős volt a harmincz között,
6 sőt a harmincz felett való volt. Csapatjának előljárója az ő fia Ammizabád vala. A negyediknek vezére
7 a negyedik hónapban Asáel vala, a Joáb testvére és utána az ő fia Zebádia. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott. Az ötödiknek vezére az ötödik hónapban Jizráhites Samhut vala. Az ő csapatja is
8 huszonnégyezerből állott. A hatodiknak vezére a hatodik hónapban a Tékoabeli Ir a volt, az Ikkés fia.
9 Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott. A hetediknek vezére a hetedik hónapban a Pélonbeli Héles
10 vala, az Efraim fiai közül. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott. A nyolczadiknak vezére a nyolczadik hónapban a Husátbeli Sibbékai vala, a Zárhiták közül. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott.
12 A kilenczediknek vezére a kilenczedik hónapban az Anatótbeli Abiézer vala, a Benjáminiták közül. Az
13 ő csapatja is huszonnégyezerből állott. A tizediknek vezére a tizedik hónapban a Nétófátbeli Maharai
14 vala, a Zárhiták közül. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott. A tizenegyediknek vezére a tizenegyedik hónapban a Pirathonbeli Benája vala, az Efraimiták közül. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott.
15 A tizenkettediknek vezére a tizenkettedik hónapban a Nétófátbeli Héldai vala, Othniel nemzetségéből
16 való. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott. Izráel nemzetségei között, a Rubeniták előljárója Eliézer, a Zikri fia; a Simeonitáké Sefátiás, a Maaka fia. Lévinek Hasábia, a Kémuel fia; Áronnak Sádók;
18, 19 Júdának Elihu, a Dávid atyjafiai közül; Izsakhárnak Omri, a Mikáel fia; Zebulonnak Ismája, az Obádiás
20 fia; Nafthalinak Jérimót, Azriel fia; Efraim fiainak Hósea, az Azáziás fia; a Manasse félnemzetségének
21 Jóel, a Pedája fia; Manasse Gileád földén való félnemzetségének Iddó, a Zekáriás fia, Benjáminnak Ja-
22 asiel, az Abner fia; Dánnak Azaréel, a Jérohám fia. Ezek valának az Izráel nemzetségeinek fejedelmei.
23 Nem számláltatá meg pedig Dávid azokat, a kik húsz esztendőn alól valának; mert az Úr megigérte, hogy
24 megsokasítja Izráelt, mint az égnek csillagait. Joáb a Séruja fia megkezdé a számlálást, de véghez nem vivé, mivelhogy e miatt Istennek haragja támadt Izráel ellen. Ez okból a szám nem vétetett fel a Dávid
25 király krónikájának száma közé. A király kincsének gondviselője vala Azmávet, az Adiel fia; a mezőkön, a városokban, a falvakban, a várakban való kincseknek pedig Jónatán, az Uzziás fia volt a gondviselője;
26, 27 A föld művelésére rendelt mezei munkások felett volt Ezri, a Kélub fia. A szőlőmívesek felett volt a
28 Rámátbeli Simei, és a szőlőkben levő boros tárházak felett a sifmitbeli Zabdi; Az olajfák és a mezőn
29 való fügefák mívesei felett a Gideritbeli Baálhanán; az olajos tárházak felett Joás; A Sáron mezején
30 legelő barmok felett a Sáronbeli Sitrai; a völgyekben lege lő barmok felett pedig Sáfát, az Adlai fia. A
31 tevék felett az Ismáel nemzetéből való Obil; a szamarak felett a Méronótbeli Jehdéja; A juhok felett a
32 Hágárénus Jaziz. Mindnyájan ezek valának a Dávid király jószágainak gondviselői. Jónatán, a Dávid nagybátyja főtanácsos vala, a ki értelmes és írástudó ember volt. Jéhiel, a Hakhmóni fia pedig a király
33, 34 fiaival vala. Akhitófel is a királynak tanácsosa volt. Arkites Khúsai pedig a király barátja. Akhitófel után volt Jójada, a Benája fia, és Abjátár; a király hadának fővezére pedig Joáb.

28 Egybehívatá pedig Dávid Jeruzsálembe az Izráel összes fejedelmeit, a nemzetségek fejedelmeit, a király szolgálatában levő csapatok előljáróit, az ezredeseket, a századosokat, a király minden jószágának és marhájának gondviselőit, a maga fiait is, udvariszolgáival, a harczosokat minden erős vitézivel egye-
2 temben. És felálla Dávid király az ő lábaira, és monda: Halljátok meg szómat atyámfiai és én népem! Elvégezém szívem szerint, hogy az Úr szövetsége ládájának nyugodalmas házat csináltatnék és a mi Is-
3 tenünk lábainak zsámolyt; hozzá is készíttettem mindent az építéshez. De az Isten monda nékem: Ne te
4 csinálj házat az én nevemnek; mert hadakozó ember vagy, sok vért is ontottál immár. Engem választa az Úr Izráel Istene az én atyámnak egész házából, hogy lennék királya az Izráel népének mindörökké; mert Júdát választotta előljárónak és a Júda törzsében az én atyámnak háznépét; az én atyámnak fiai
5 közül pedig engem méltóztatott királylyá tenni egész Izráel felett. És minden fiaim közül (mert az Ú r sok fiakat adott nékem) választotta Salamont az én fiamat, hogy ülne az Úr királyságának székében
6 Izráel felett. És monda nékem: Salamon a te fiad építi meg az én házamat és az én pitvarimat; mert én
7 őt magamnak fiamul választottam, és én is néki atyja leszek; Megerősítem az ő királyságát mindörökké;
8 ha az én parancsolatimat és ítéletimet szorgalmatosan megtartándja, a mint e mai napon. Most azért az

egész Izráelnek, az Úr gyülekezetének szeme előtt és a mi Istenünk hallására: őrizzétek s keressétek az
Úrnak, a ti Istenteknek minden parancsolatit, hogy bírhassátok e jó földet, és hogy örökségűl hagyhas-
sátok fiaitokra is magatok után mindörökké. Te azért fiam Salamon, ismerd meg az te atyád Istenét, és 9
szolgálj néki tökéletes szívvel és jó kedvvel; mert az Úr minden szívbe belát és minden emberi gondolatot
jól ért. Hogyha őt kereséned, megtalálod; ha ellenben őt elhagyándod, ő is elhagy téged mindörökké.
Most azért, mivelhogy az Úr választott téged, hogy néki szent házat építs: légy erős és készítsd meg azt. 10
Akkor átadá Dávid az ő fiának Salamonnak a tornácznak, annak házacskáinak, kincstartó helyeinek, 11
felházainak és belső kamaráinak, a kegyelem táblája helyének is formáját. És mindennek formáját, a 12
melyeket szívében elgondolt vala, az Úr házának pitvarai felől, az Isten háza kincsének és a szent kin-
cseknek számára köröskörűl lévő minden kamarák felől, A papok és Léviták csapatjainak háza, az Úr 13
háza szolgálatának minden munkája és az Úr háza szolgálatára való minden eszköz felől. Azután ara- 14
nyat mérték szerint, a különböző szolgálatok eszközei számára; mértékkel minden ezüst eszközök és a
különböző szolgálatok eszközei számára. Vagyis aranyat mértékkel az arany gyertyatartókra és azok 15
arany szövétnekére, mértékkel mindenik gyertyatartóra és annak szövétnekire, s az ezüst gyertyatar-
tókra mértékkel, a gyertyatartóra és annak szövétnekire, mindegyik gyertyatartó rendeltetése szerint.
És aranyat mértékkel, a szent kenyerek asztalai, minden asztal számára, azonképen ezüstöt az ezüst 16
asztalok számára. A villákra, medenczékre és kancsókra tiszta aranyat; az arany poharakra is bizonyos 17
mérték szerint ada aranyat, minden pohárra; és az ezüst poharakra ezüstöt bizonyos mértékkel, minden
pohárra. A füstölő oltár számára megtisztított aranyat mérték szerint; aranyat a szekérnek azaz a Kéru- 18
boknak mintázására, a kik kiterjesztett szárnyakkal az Úr szövetségének ládáját befedezik. Mindezek 19
az Úr kezétől írattattak meg, a ki engem megtanított az egész alkotmány formájára. Monda ezek után 20
Dávid Salamonnak az ő fiának: Légy bátor és erős, és kezdj hozzá, semmit ne félj, és ne rettegj; mert az
Úr Isten, az én Istenem veled lészen, téged el nem hágy, tőled el sem távozik, míglen elvégzed az Úr háza
szolgálatának minden művét. Ímé, itt vannak a papok és Léviták csapatjai az Isten házának minden 21
szolgálatára, veled lesznek minden munkában készségesen bölcseséggel, a fejedelmek is és az egész nép
minden dolgaidra nézve.

Azután monda Dávid király az egész gyülekezetnek: Ím látjátok, hogy egyedűl az én fiamat Salamont **29**
választotta Isten, a ki még gyermek és gyenge; a munka pedig nagy, mert nem emberé lészen az a ház,
hanem az Úr Istené. Én pedig teljes tehetségem szerint az én Istenem háza számára bőségesen szeréz- 2
tem aranyat az arany szerszámokra, ezüstöt az ezüst szerszámokra, rezet a rézre, vasat a vasra, fákat a
fákra; ónyxköveket, foglalni való köveket, veres köveket, különb-különbszínű köveket; mindenféle drága-
köveket; márványköveket is bőséggel. Ezenfölűl, mivel nagy kedvem van az én Istenem házához, a mi 3
kincsem, aranyam és ezüstöm van, oda adom az én Istenem házának szükségére, azok mellett, a melye-
ket szereztem a szentház számára. Háromezret tálentom aranyat Ofir aranyából és hétezer tálentom 4
tiszta ezüstöt, a házak falainak beborítására. Aranyat az arany szerszámokra, ezüstöt az ezüstre és 5
minden szükségre, a mesteremberek kezéhez. És ha valaki még adni akar, szabad akaratja szerint, töltse
meg az ő kezét ma és adjon, a mit akar az Úrnak. Azért szabad akaratjok szerint adának ajándékokat 6
az atyák fejedelmei, az Izráel nemzetségeinek fejedelmei, az ezredesek, századosok és a király dolgainak
fejedelmei. És adának az Isten házának szükségére ötezer tálentom aranyat és tízezer dárikot; tízezer 7
tálentom ezüstöt és tizennyolczezer tálentom rezet és százezer tálentom vasat. És valakinél drága kö- 8
vek találtatának, adák az Úr házának kincséhez, a Gersoniták közűl való Jéhiel kezébe. És örvendeze 9
a sokaság, hogy szabad akaratjokból adának; mert tiszta szívökből adakozának az Úrnak; Dávid király
is nagy örömmel örvendezett. Hálákat ada azért Dávid az Úrnak az egész gyülekezet előtt, és monda 10
Dávid: Áldott vagy te, Uram, Izráelnek, a mi atyánknak Istene, öröktől fogva mindörökké! Oh Uram, 11
tied a nagyság, hatalom, dicsőség, örökkévalóság és méltóság, sőt minden, valami a mennyben és a földön
van, tied! Tied, oh Uram, az ország, te magasztalod fel magadat, hogy légy minden fejedelmek felett!
A gazdagság és a dicsőség mind te tőled vannak, és te uralkodol mindeneken; a te kezedben van mind 12
az erősség és mind a birodalom; a te kezedben van mindeneknek felmagasztaltatása és megerősíttetése.
Most azért oh mi Istenünk, vallást teszünk előtted, és dícsérjük a te dicsőséges nevedet; Mert micsoda 13, 14
vagyok én, és micsoda az én népem, hogy erőnk lehetne a szabad akarat szerint való ajándék adására, a
mint tettük? Mert tőled van minden, és a miket a te kezedből vettünk, azokat adtuk most néked. Mert 15
mi csak jövevények vagyunk te előtted és zsellérnek, a mint a mi atyáink is egyenként; a mi életünk
napjai olyanok e földön, mint az árnyék, melyben állandóság nincsen. Oh mi Urunk Istenünk! mind ez 16
a gazdagság, a mit gyűjtöttünk, hogy néked és a te szent nevednek házat építsünk, a te kezedből való és
mindazok tiéid; Jól tudom, oh én Istenem, hogy te a szívet vizsgálod és az igazságot szereted. Én mind- 17

ezeket tiszta szívemből, nagy jó kedvvel adtam, s látom, hogy a te néped is, a mely itt jelen van, nagy
18 örömmel, szabad akaratja szerint adta ezeket néked. Oh Uram, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek, a
mi atyáinknak Istene, tartsd meg mindörökké ezt az érzést a te néped szívében, és irányítsd az ő szívöket
19 te feléd! Salamonnak pedig, az én fiamnak adj tökéletes szívet, hogy a te parancsolatidat, bizonyságté-
teleidet és rendelésidet megőrizhesse, s hogy mindazokat megcselekedhesse, s felépíthesse azt a házat, a
20 melyet én megindítottam. És szóla Dávid az egész gyülekezethez: Kérlek, áldjátok az Urat, a ti Istene-
teket. Áldá azért az egész gyülekezet az Urat, az ő atyáik Istenét; és leborulván, tisztelék az Urat és a
21 királyt. És áldozának az Úrnak áldozatokkal, és áldozának egészen égőáldozatokkal az Úrnak másna-
22 pon, ezer tulkot, ezer kost, ezer bárányt italáldozataikkal, és sokféle áldozatokkal az egész Izráelért. S
evének és ivának az Úr előtt azon a napon nagy vígasságban. Azután Salamont, a Dávid fiát másodszor
23 is királylyá tevék és felkenék őt az Úrnak, hogy lenne fejedelem; Sádókot is fölkenék a főpapságra. És
üle Salamon az Úr székébe, mint király az ő atyjának Dávidnak helyében, és mindenben szerencsés vala,
24 mert engedelmeskedék néki az egész Izráel. A fejedelmek és a hatalmasok, sőt a Dávid király fiai is
25 mindnyájan kezet adának, hogy Salamon királynak engedelmeskedni fognak. És igen felmagasztalá az
Úr Salamont mind az egész Izráel népe előtt, és oly királyi méltóságot szerzett néki, a melyhez hasonló
26, 27 egy királynak sem volt ő előtte Izráelben. Így uralkodott Dávid, az Isai fia az egész Izráel felett. Az
idő pedig, a melyben uralkodék Izráel felett, negyven esztendő. Hebronban uralkodék hét esztendeig,
28 Jeruzsálemben pedig harminczháromig uralkodék. És meghala jó vénségben, életével, gazdagságával és
29 minden dicsőségével megelégedve. És uralkodék az ő fia Salamon helyette. Dávid királynak pedig úgy
első, mint utolsó dolgai, ímé megirattak a Sámuel próféta könyvében és a Nátán próféta könyvében és
30 a Gád próféta könyvében; Az ő egész országlásával, hatalmasságával és mind azzal, a mi az ő idejében
történt vele, Izráellel és a föld minden országaival.

II KRÓNIKA

Megerősödék királyságában Salamon, a Dávid fia; és az Úr az ő Istene vele volt, és őt igen felma- **1**
gasztalá. És szóla Salamon az egész Izráel népének, ezredeseknek, századosoknak, a bíráknak 2
és egész Izráel minden előljáróinak és a családfőknek, Hogy elmennének Salamon és az egész 3
gyülekezet ő vele a magaslatra, mely Gibeonban vala; mert ott volt az Isten gyülekezetének
sátora, melyet Mózes, az Úr szolgája csinált vala a pusztában; De az Isten ládáját Dávid már felvitte 4
volt Kirját-Jeárimból arra a helyre, melyet készített számára Dávid; mert sátort állított fel számára Je-
ruzsálemben. A rézoltár azonban, melyet Bésaléel az Uri fia csinált, a ki a Huri fia volt, ott volt az Úr 5
sátora előtt; felkeresé tehát azt Salamon és a gyülekezet. És áldozék ott Salamon a rézoltáron az Úr 6
előtt, mely a gyülekezetnek sátorában vala, áldozék azon ezer égőáldozatot. Azon éjszaka megjelenék az 7
Isten Salamonnak, és monda néki: Kérj a mit akarsz, hogy adjak néked. És monda Salamon az Isten- 8
nek: Te nagy irgalmasságot cselekedtél az én atyámmal Dáviddal; és ő helyette engemet királylyá tettél.
Most, oh Uram Isten, legyen állandó a te beszéded, melyet szólottál volt az én atyámnak Dávidnak; mert 9
te választottál engem királylyá e nép felett, mely oly sok, mint a földnek pora. Most azért adj nékem 10
bölcseséget és tudományt, hogy a te néped előtt mind ki-, mind bemehessek; mert vajjon kicsoda kor-
mányozhatja ezt a te nagy népedet? Akkor monda az Isten Salamonnak: Minthogy ez volt a te szívedben, 11
és nem kértél tőlem gazdagságot, kincset és tisztességet, avagy a téged gyűlölőknek lelkét, sem hosszú
életet magadnak nem kértél, hanem kértél magadnak bölcseséget és tudományt, hogy kormányozhasd
az én népemet, mely felett királylyá tettelek téged: A bölcseséget és a tudományt megadtam néked, 12
sőt gazdagságot, kincset és tisztességet is olyat adok néked, a melyhez hasonló nem volt sem az előtted,
sem az utánad való királyoknak. És visszatére Salamon Jeruzsálembe a Gibeon hegyéről, a gyülekezet 13
sátora elől és uralkodék az Izráelen. Szerze Salamon szekereket és lovagokat; és vala néki ezernégy- 14
száz szekere és tizenkétezer lovagja, a kiket helyheztete a szekerek városaiba és Jeruzsálembe a király
mellé. És felhalmozá a király az ezüstöt és aranyat, mint a köveket, Jeruzsálemben; a czédrusfákat is 15
felhalmozá, mint a vadfügefákat, melyek a lapályon nagy tömegben vannak. És Salamonnak hoznak 16
vala lovakat Égyiptomból; mert a király kereskedői sereggel vették volt meg a lovakat szabott áron. És 17
mikor feljőnek vala, hozának Égyiptomból egy szekeret hatszáz ezüst siklusért, egy-egy lovat százötven
ezüst siklusért; és ugyan csak ők szállították ezeket a Hitteusok minden királyainak és Siria királyainak.

Elvégezé Salamon magában, hogy az Úr nevének házat építene, és magának királyi palotát. És ren- **2**, 2
dele Salamon hetvenezer férfit teherhordásra, nyolczvanezer férfit favágásra a hegyen; háromezerhatszáz
felügyelőt azokhoz. És külde Salamon a tírusbeli Hirám királyhoz, mondván: A mint az én atyámmal 3
Dáviddal cselekedtél, a kinek küldöttél czédrusfákat, hogy építene magának házat, melyben laknék: Úgy 4
én az én Uram Istenem nevének akarok házat építeni, hogy néki szenteljem, és abban füstölő szerekkel jó
illatott gerjeszszek, hogy folytonosan szent kenyerek álljanak előtte, s minden reggel és este égőáldozatot
áldozzak szombatnapokon, az új holdnak napjain, és az Úrnak a mi Istenünknek szentelt ünnepeken,
melyeket örökké kell cselekedniök az Izraelitáknak. A ház pedig, a melyet építeni szándékozom, igen 5
nagy lesz, mert a mi Istenünk nagyobb minden isteneknél. De kinek volna annyi ereje, hogy néki házat 6
csinálhatna? Az ég és az egeknek egei őt be nem foghatják, s ki vagyok én is, hogy néki házat csinálhas-
sak? hanem hogy csak jóillatot tegyenek abban ő előtte. Most azért küldj hozzám tudós mesterembert, a 7
ki tudjon készíteni aranyból, ezüstből, rézből, vasból, bíborból, karmazsinból és kék bíborból; a ki tudjon
metszéseket metszeni az én mesterembereimmel együtt, a kik Júdában és Jeruzsálemben vannak, a ki-
ket az én atyám, Dávid szerzett. Annakfelette küldj czédrusfákat, fenyőfákat és ébenfákat a Libánusról, 8
mert tudom, hogy a te szolgáid tudják vágni a Libánusnak fáit; és ímé az én szolgáim is a te szolgáiddal
lesznek, Hogy készítsenek nékem sok fát, mert a ház, a melyet építek, nagy és csudálatos lészen. És 9, 10
ímé a munkásoknak, a favágóknak, a te szolgáidnak adok húszezer véka cséplett búzát és húszezer véka
árpát, húszezer báth bort és húszezer báth olajat. Felele pedig Hirám, a Tírus királya levélben, melyet 11
külde Salamonnak: Mivelhogy az Úr szerette az ő népét, azért adott téged nékik királyul. Ismét monda 12
Hirám: Áldott az Úr az Izráel Istene, a ki mind a mennyet, mind a földet teremtette; a ki ilyen bölcs,
tudós, okos és értelmes fiat adott volt Dávid királynak, a ki mind az Úrnak házat, mind magának királyi
palotát akar építeni. Ímé küldöttem azért bölcs, tudós és értelmes férfit, a ki az én atyámé, Húrámé volt; 13
A Dán nemzetségének leányai közül való asszony fiát (és az ő atyja Tírus városából való), a ki tud készí- 14
teni aranyból, ezüstből, rézből, vasból, kövekből, fákból, bíborból, kék bíborból, lenből és karmazsinból
és mindenféle metszést metszeni és minden remekművet elkészíteni, a melyekkel megbízatik, a te tudós

15 mesterembereiddel és az én uramnak, Dávid királynak, a te atyádnak tudós mestereivel egyben. Azért
16 most, a mely búzát, árpát, olajat és bort igért az én uram, küldje el az ő szolgáinak; Mi pedig a Libánuson
vágunk fát, a mennyire néked szükséged lesz, és elviszszük azokat szálakon a tengeren Joppéhoz, és te
17 onnét vitessed Jeruzsálembe. Megszámláltata azért Salamon minden idegen férfit az Izráel földén, az ő
18 atyjának, Dávidnak megszámláltatása után és találtatának százötvenháromezerhatszázan. És választa
azok közűl hetvenezer teherhordót, favágásra pedig a hegyen nyolczvanezeret; pallérokul, a kik a népet
szorgalmaztatnák, rendele háromezerhatszázat.

3 Elkezdé építtetni Salamon az Úr házát Jeruzsálemben a Mórija hegyén, mely Dávidnak, az ő atyjának
2 megmutattatott, azon a helyen, melyet készített vala Dávid a Jebuzeus Ornán szérűjén. Elkezdé pedig
3 az építést a második hónap második napján, királyságának negyedik esztendejében. És ilyen alapot ve-
tett Salamon az Isten házának építésénél; hosszúsága a régi mérték szerint vala hatvan sing, szélessége
4 húsz sing. És a tornácz a templom hosszában, a ház szélessége szerint, húsz sing volt, a magassága
5 pedig százhúsz sing; és beborítá azt belől tiszta aranynyal. A derék házat pedig megbélelteté fenyő-
6 fákkal és finom aranynyal borítá be, melyen pálmafákat és lánczokat metszete. És beborította a házat
7 drágakövekkel ékességűl, és az arany Párvaimból való arany volt. És beboríttatá a háznak gerendáit,
8 ajtómellékit, falait és annak ajtait is aranynyal; és metszete a háznak falaira Kérubokat. Megcsináltatá
a szentek szentjét is, melynek hosszasága a derék háznak szélességével arányban húsz sing, szélessége is
9 húsz sing volt, és beboríttatá azt hatszáz tálentom finom aranynyal. A szegeknek súlya ötven arany sik-
10 lus volt. A felső helyiségeket is beboríttatá aranynyal. És csináltatott a szentek-szentjébe két Kérubot
11 is, szoborműveket, és beborítták azokat aranynyal. A Kérubok szárnyainak hosszúsága húsz sing vala;
egyik szárnya öt sing, és a háznak falát érinté; a másik szárnya is öt sing és a másik Kérub szárnyát
12 érinté. A másik Kérubnak szárnya is, a mely öt sing volt, a háznak falát érinté; a másik szárnya pedig,
13 a mely ismét öt sing volt, a másik Kérub szárnyát érinté. Úgy, hogy a Kérubok szárnyai húsz singnyire
14 valának kiterjesztve; lábaikon állának, és arczuk befelé. Annakfelette függönyt is csináltata, kék és
15 piros bíborból és karmazsinból és lenből, melyre Kérubokat csináltatott. Két oszlopot is csináltata a ház
16 előtt, a melyeknek hossza harminczöt sing vala, és gömböt felűl mindenikre, a mely öt sing vala. És
csináltatott lánczokat is, mint a belső részben, s az oszlopok tetejére helyhezteté; és száz gránátalmát is
17 csináltatott, s a lánczokba helyhezteté. És felállítá ez oszlopokat a templom előtt: egyiket jobbfelől, a
másikat balfelől. És nevezé a jobbfelől valót Jákinnak, a balfelől valót pedig Boáznak.

4 Csináltatott rézoltárt is, melynek hosszúsága húsz sing, szélessége is húsz sing, magassága pedig tíz
2 sing vala. Csináltatott öntött tengert is, mely egyik szélétől fogva a másik széléig tíz sing vala, körös-
3 körűl kerek, és öt sing magas, és harmincz sing zsinór érte be a kerületit. Az alatt ökör alakok valának
köröskörűl, tíz lévén egy singnyire, a melyek kört alkotának a tenger körűl; az ökör alakok két renddel
4 valának öntve ugyanazon öntésből. Tizenkét ökrön állott; három északra fordulva, három nyugotra,
5 három délre és három napkeletre, és a tenger felűl vala rajtok, hátuk pedig mind befelé. Vastagsága
egy tenyérnyi volt, és karimája olyan, mint a pohár ajaka, vagy a liliom virága; és háromezer báth fért
6 belé. Csináltatott annakfelette tíz mosdómedenczét, és ötöt helyheztete jobbkéz felől, ötöt pedig balkéz
felől, hogy azokban mossanak, mossák azt, a mi áldozatra való; a tenger pedig a végre vala, hogy ab-
7 ban mosakodjanak a papok. Csináltatott tíz arany gyertyatartót is, az utasítás szerint, és helyhezteté
8 a templomban, ötöt jobbkéz felől, ötöt balkéz felől. Csináltatott tíz asztalt is, a melyeket helyheztete
9 a templomban, ötöt jobbkéz felől, ötöt balkéz felől; csináltatott száz arany medenczét is. Megcsinál-
10 tatá a papok pitvarát is és a nagy tornáczot; és ajtókat a tornáczra, s azok ajtait rézzel borítá be. A
11 tengert pedig helyhezteté jobbkéz felől napkeletre, délnek ellenébe. Húrám fazekakat, lapátokat és me-
denczéket is csinált. És elvégezé Húrám a mívet, a melyet csinálnia kellett Salamon királynak, az Isten
12 házában; Tudniillik a két oszlopot és a két kerek gömböt a két oszlop tetejére, és a két hálót a két kerek
13 gömb befedezésére, a melyek az oszlopok tetején valának. És négyszáz gránátalmát a két hálóra; két
rend gránátalmát minden hálóba a két kerek gömb befedezésére, a melyek az oszlopok tetején valának.
14, 15, 16 Csinála talpakat is, és azokra mosdómedenczéket. Egy tengert és tizenkét ökröt az alá. Fazekakat,
lapátokat és villákat. Mindezen eszközöket Húrám az ő atyja tiszta rézből csinálta Salamon királynak,
17 az Úr háza számára. A Jordán mezején önteté azokat a király az agyagos földben, Sukkót és Seredáta
18 között. Mindezen eszközöket Salamon nagy mennyiségben csináltatá, mert nem tekinték a réznek sú-
19 lyát. És megcsináltata Salamon minden egyéb felszerelést is, mely az Úr házához szükséges volt: az
20 arany oltárt és az asztalokat, a melyeken a szent kenyerek voltak. A gyertyatartókat és azoknak szövét-
21 nekeit is, hogy égjenek azok rendeltetésök szerint a szentek-szentje előtt, finom aranyból. Azok virágait,
22 szövétnekeit és hamvvevőit is aranyból, és pedig tiszta aranyból. És az ollókat, medenczéket, tálakat és

tömjénezőket finom aranyból, és a ház kapuját, a szentek-szentjéhez való bejárat belső ajtóit és a templom házának belső ajtóit aranyból.

5 És elvégezteték az egész mű, a melyet Salomon király csinála az Úr házához. És bevivé Salomon Dávidtól, az ő atyjától, Istennek szenteltetett jószágot, az ezüstöt, aranyat és az összes edényeket, és helyhezteté azokat az Isten házának kincsei közé. 2 Akkor Salomon összegyűjté az Izráel véneit és a nemzetségek összes fejedelmeit és az Izráel háznépének fejedelmeit Jeruzsálembe, hogy felvigyék az Úr szövetségének ládáját a Dávid városából, a mely a Sion. 3 És felgyűlenek Izráelnek minden férfiai a királyhoz, a hetedik hónak ünnepén. 4 Mikor pedig eljöttek volna mindnyájan az Izráel vénei: felvevék a Léviták a ládát. 5 És felvivék a ládát, a gyülekezet sátorát és minden szent edényeket, a melyek a sátorban valának; felvivék azokat a papok és Léviták. 6 Salomon király pedig és az Izráel egész gyülekezete, a mely ő hozzá gyűlt, megy vala a láda előtt, áldozván juhokkal és ökrökkel, a melyek meg sem számláltathatnának, sem meg nem irattathatnának sokaságuk miatt. 7 És bevivék a papok az Úr szövetségének ládáját az ő helyére, az Isten házának belső részébe, a szentek-szentjébe, a Kérubok szárnyai alá. 8 A Kérubok pedig szárnyaikat kiterjesztik vala a láda felett, és befedezik vala a Kérubok a ládát és annak rúdjait felülről. 9 Azután kijebb vonták annak rúdjait, úgy hogy a rudaknak végei láthatók valának a ládán kivűl, a legbelső rész felől, de kivűlről nem voltak láthatók. És ott volt mind e mai napig. 10 Nem volt egyéb a ládában, hanem csak Mózes két táblája, melyeket ő a Hóreb hegyén tett vala abba, a mikor az Úr szövetséget kötött Izráel fiaival, mikor kijövének Égyiptomból. 11 Lőn pedig, mikor a papok kijöttek a szent helyből, (mert a papok mindnyájan, a kik ott valának, magokat megszentelték vala és akkor nem kellett megtartaniok az ő sorrendjöket, 12 Annakokáért az énekes Léviták mind, a mennyien valának, Asáf, Hémán, Jedutun, az ő fiaik és testvéreik fehér ruhákban, czimbalmokkal, lantokkal és cziterákkal állanak vala napkelet felől az oltárnál és ő velök százhúsz kürtölő pap); 13 Mert a kürtölőknek és éneklőknek tisztök vala egyenlőképen zengeni az Úrnak dícséretére és tiszteletére.) És mikor nagy felszóval énekelnének kürtökke l czimbalmokkal és mindenféle zengő szerszámokkal, dícsérvén az Urat, hogy ő igen jó és örökkévaló az ő irgalmassága: akkor a ház, az Úrnak háza megtelék ködděl, 14 Annyira, hogy meg sem állhattak a papok az ő szolgálatjukban a köd miatt, mert az Úr dicsősége töltötte vala be az Istennek házát.

6, 2 Akkor monda Salamon: Az Úr mondotta, hogy ő lakoznék ködben. 3 Én pedig lakóházat építettem néked, helyet, a hol örökké lakjál. 4 Azután megfordult a király, és megáldá Izráel egész gyülekezetét; és Izráel egész gyülekezete felállott. 5 És monda: Áldott az Úr, Izráel Istene, a ki szólott volt az ő szája által az én atyámnak Dávidnak, és hatalmas kezeivel beteljesítette, mondván: Attól a naptól fogva, a melyen kihozám az én népemet Égyiptom földéből, soha nem választottam egyetlen várost sem az Izráel minden nemzetségei közűl, hogy házat építenének, a melyben lenne az én nevem, sem férfit nem választottam, hogy az én népemnek Izráelnek vezére lenne. 6 Hanem Jeruzsálemet választottam, hogy az én nevem abban lenne, és választám Dávidot, hogy vezére lenne az én népemnek, Izráelnek. 7 Ámbár az én atyám Dávid elvégezé magában, hogy házat építene az Úrnak, Izráel Istenének, 8 De az Úr azt mondotta Dávidnak, az én atyámnak: Azt, hogy arra gondoltál, hogy az én nevemnek házat építs, jól tetted, hogy szívedben ezt elvégezted; 9 Mégis nem te építesz házat nékem, hanem a te fiad, a ki a te ágyékodból származik, ő épít az én nevemnek házat. 10 És beteljesíté most az Úr az ő beszédét, a melyet szólott; mert felkelék az én atyám Dávid helyett, és ülék az Izráel királyiszékébe, a mint az Úr megmondotta volt; és megépítém a házat az Úrnak, Izráel Istene nevének. 11 És abba helyeztem a ládát, a melyben az Úrnak szövetsége van, melyet szerzett volt az Izráel fiaival. 12 És oda állott Salamon az Úr oltára elé, az Izráel egész gyülekezetével szemben, és kezeit kiterjesztette. 13 Salamon pedig egy széket csináltatott vala rézből, a melyet a tornácznak közepén helyeztetett el, melynek hossza öt sing, szélessége is öt sing, magassága pedig három sing vala. Felálla abba, és térdeire esvén az egész Izráel gyülekezete előtt, kezeit az ég felé kiterjeszté. 14 És monda: Oh Uram, Izráelnek Istene, nincsen hozzád hasonló Isten sem mennyben, sem földön, a ki megtartod a te fogadásodat és irgalmasságodat a te szolgáidhoz, a kik te előtted teljes szívvel járnak! 15 Ki megtartottad a te szolgádnak, az én atyámnak Dávidnak, a mit szólottál néki; mert te magad szólottál, és kezeiddel beteljesítéd, a mint e mai napon megtetszik. 16 Most azért, oh Uram, Izráelnek Istene, tartsd meg, a mit a te szolgádnak, Dávidnak az én atyámnak igértél, mondván: Nem fogy el előttem a te magodból való férfiú, a ki az Izráelnek királyiszékiben üljön; csakhogy a te fiaid őrizzék meg az ő útjokat, hogy az én törvényemben járjanak, mint te én előttem jártál. 17 Most azért, oh Uram, Izráelnek Istene, bizonyosodjék meg a te beszéded, melyet szólottál volt a te szolgádnak, Dávidnak! 18 (Avagy lakozhatnék-é valósággal az Isten e földön az emberek között? Ím az egek és az egeknek egei téged be nem fogadhatnak, mennyivel kevésbbé e ház, a melyet én építettem.) 19 És tekints a te szolgád könyörgésére és imádságára,

oh én Uram Istenem, meghallgatván kiáltását és könyörgését, a melylyel könyörög a te szolgád előtted!
20 Hogy a te szemeid éjjel és nappal figyelmezzenek e házra, e helyre, a melyről azt mondottad, hogy nevedet
21 abba helyezénded, meghallgatván könyörgését a te szolgádnak, a mikor e helyen könyörögne. Hallgasd meg azért a te szolgádnak és a te népednek Izráelnek könyörgését, a mikor könyörögni fognak e helyen;
22 hallgasd meg a te mennyei lakhelyedből, és meghallgatván őket, légy kegyelmes! Mikor valaki vétkeződik felebarátja ellen, és esküre köteleztetik, hogy megesküdjék, és ő ide jő, megesküszik oltárod előtt
23 ebben a házban, Te hallgasd meg a mennyből és vidd véghez, és tégy igaz ítéletet a te szolgáid között, az istentelent megbüntetvén, fejére fordítván az ő útját; és az igazat megigazítván, megfizetvén néki az
24 ő igazsága szerint. Mikor pedig megverettetik a te néped az Izráel az ő ellenségeitől, mivel te ellened vétkeztek; és hozzád visszatérve, vallást tesznek a te nevedről, könyörögnek és imádkoznak te előtted e
25 házban: Te hallgasd meg a mennyből, és bocsásd meg a te népednek az Izráelnek bűnét, és hozd vissza
26 őket arra a földre, a melyet adtál nékik és az ő atyáiknak. Mikor az ég berekesztetik és nem lészen eső, mivel vétkeztek te ellened; és imádkozni fognak e helyen és vallást tesznek a te nevedről és megtérnek
27 bűneikből, mert te sanyargatod őket: Te hallgasd meg a mennyből, és légy kegyelmes a te szolgáidnak és a te népednek az Izráelnek; minekutána őket megtanítándod az igaz útra, a melyen járjanak; és adj
28 esőt a te földedre, a melyet adtál a te népednek örökségűl. Éhség ha lesz a földön, ha döghalál, aszály, ragya, sáska, cserebogár; ha az ő ellensége szorongatja az ő birodalmának földében; ha bármiféle csapás
29 és nyomorúság jövend reájok: A ki akkor könyörög és imádkozik, legyen az bárki; vagy a te néped, az
30 Izráel, ha elismeri kiki az ő csapását és fájdalmát, és kezeit e házban kiterjeszténdi: Te hallgasd meg a mennyből, a te lakhelyedből, és légy kegyelmes, és kinek-kinek fizess az ő útai szerint, a mint megismerted az ő szívét, mert egyedűl csak te ismered az emberek fiainak szívét; Hogy féljenek téged, járván a te
32 útaidon, míg élnek e föld színén, a melyet adtál volt a mi atyáinknak. Sőt még az idegent is, a ki nem a te néped az Izráel közűl való, ha eljövend messze földről a te nagy nevedért és a te hatalmas kezedért és
33 a te kiterjesztett karodért, mikor ide jutván, könyörögnek e házban: Te hallgasd meg a mennyből, a te lakóhelyedből, és add meg az idegennek mindazt, a miért könyörög hozzád, hogy megismerjék a földnek minden népei a te nevedet, és tiszteljenek téged úgy, mint a te néped az Izráel, és ismerjék meg, hogy a te
34 nevedről neveztetik e ház, a melyet én építettem. Ha a te néped hadba megy ki az ő ellensége ellen azon az úton, a melyen elbocsátod őket; ha könyörögnek, hozzád fordulván e város felé, a melyet választottál
35 magadnak, és e ház felé, a melyet a te nevednek építettem: Te hallgasd meg az égből az ő könyörgésö-
36 ket és imádságukat, és szerezz nékik igazságot. Ha vétkeznek ellened (mert nincsen ember, a ki nem vétkeznék) és reájok megharagudván, az ellenség kezébe adándod és őket fogságba viendik azok, a kiktől
37 megfogattak, messze földre vagy közelre, És ha az idegen földön, a hol fogva tartatnak, magokba szállnak, és megtérvén, az ő fogságuk helyén könyörögnek hozzád, és ezt mondandják: Vétkeztünk, hamisan
38 és gonoszúl cselekedtünk; És megtérendenek te hozzád teljes szívökből és teljes lelkökből az ő fogságuk földében, a hol őket fogva tartják, és könyörögnek hozzád, az ő földjüknek útja felé fordulva, a melyet adtál volt az ő atyáiknak, és e város felé, a melyet választottál magadnak, és e ház felé, a melyet a te
39 nevednek építettem: Hallgasd meg akkor az ő könyörgésöket és imádságukat a mennyből, a te lakhe-
40 lyedről, és szerezz nékik igazságot, és bocsásd meg a te népednek, hogy ellened vétkezett. Most azért, oh
41 én Istenem, legyenek a te szemeid nyitva és füleid legyenek figyelmesek a könyörgésre ezen a helyen. És most kelj fel, oh Úr Isten, a te nyugodalmadba, te és a te hatalmasságodnak ládája! A te papjaid, oh Úr
42 Isten, öltöztessenek fel üdvösséggel, és a te szenteid örvendezzenek a jóban. Oh Úr Isten, ne utáld meg a te felkenetett királyod orczáját; emlékezzél meg Dávidhoz, a te szolgádhoz való nagy irgalmasságaidról!

7 És mikor Salamon elvégezte a könyörgést, tűz szálla le az égből, és megemésztė az egészen égőáldo-
2 zatot és a véres áldozatot, és az Úr dicsősége betölté a házat, Annyira, hogy még a papok sem mehettek
3 be az Úr házába; mert az Úr dicsősége betölté az Úr házát. És az Izráel fiai mindnyájan látták, a mikor alászálla a tűz és az Úr dicsősége a házra, és arczczal leborulának a föld felé a padlózatra, s imádák és
4 tisztelék az Urat, hogy jó és az ő kegyelme mindörökké való! A király pedig és az egész nép áldoznak
5 vala áldozatokat az Úr előtt. Áldozék Salamon király áldozatot huszonkétezer ökörrel és százhúszezer
6 juhval; és ekképen szentelék fel az Úr házát a király és az eg ész nép. A papok pedig foglalatosok valának az ő tisztökben; a Léviták is az Úrnak minden zengő szerszámaival, a melyeket Dávid király készíttetett, hogy az Urat dícsérnék (mert örökkévaló az ő irgalmassága) a Dávid dicséretivel mely kezökbe adatott;
7 a papok pedig trombitálának velök szemben, míg az egész Izráel ott álla. És felszentelé Salamon a középső pitvart, a mely az Úrnak háza előtt vala; mert ott szerze égőáldozatokat és hálaadóáldozatok kövéreit; mert a rézoltárra, a melyet Salamon készíttete, nem fér vala az égőáldozat, az ételáldozat és a
8 hálaadóáldozat kövére. És Salamon ünnepet szerze ebben az időben hét napig, és vele együtt az egész Iz-

ráel, nagy gyülekezet, mely összegyülekezék Hámáttól fogva az Égyiptom patakáig. A nyolczadik napon 9
pedig gyűlekezést tartának, mert az oltár felszentelését hét napon át végezték és az ünnepet is hét napon. A hetedik hónapnak huszonharmadik napján elbocsátá a népet sátoraikba, vígan és megelégedve 10
mindama jók felett, a melyeket cselekedett az Úr Dáviddal, Salamonnal és az ő népével Izráellel. És 11
Salamon bevégezé az Úr házát és a királyi palotát, s mindazt, a mit magában elhatározott Salamon, hogy megcsinál az Úr házában és a maga házában; szerencsésen bevégezé. Megjelenék pedig az Úr Salamon- 12
nak azon éjjel, s monda néki: Meghallgattam a te könyörgésedet, és e helyet magamnak áldozat házául választottam. Ímé, a mikor az eget bezárandom, hogy ne legyen eső; és a mikor parancsolok a sáskának, 13
hogy a földet megemészsze; vagy a mikor döghalált bocsátandok az én népemre: És megalázza magát 14
az én népem, a mely nevemről neveztetik, s könyörög és keresi az én arczomat, és felhagy az ő bűnös életmódjával: én is meghallgatom őket a mennyből, megbocsátom bűneiket, és megszabadítom földjüket. Most már az én szemeim nyitva lesznek, és füleim figyelmesek lesznek e helyen a könyörgésre. Most 15, 16
választottam és megszenteltem e házat, hogy az én nevem abban legyen mindörökké, és ott lesznek az én szemeim és az én szívem mindenkor. És ha te előttem járándasz, a mint járt Dávid, a te atyád, úgy 17
cselekedvén mindenekben, a mint neked megparancsoltam, s az én rendelésimet és ítéletimet megtartándod: Megerősítem a te birodalmad trónját, a mint megigértem volt Dávidnak, a te atyádnak, mondván: 18
Nem vétetik el a te nemzetségedből való férfiú az Izráel királyiszékiből. De hogyha ti elszakadtok, s 19
rendelésimet és parancsaimat, a melyeket előtökbe adtam, elhagyjátok, s elmenvén, idegen isteneknek szolgálandotok és azok előtt meghajoltok: Kiszaggatom őket az én földemből, a melyet adtam volt nékik; 20
és ezt a házat, a melyet az én nevemnek szenteltem, orczám elől elvetem; tanulságúl és példabeszédűl adom őket minden nemzetségnek. És ezen a házon, a mely felséges vala, minden elmenő álmélkodni fog, 21
és azt mondja: Miért cselekedett így az Úr ezzel az országgal és ezzel a házzal? És azt felelik: Azért, 22
mert elhagyták az Urat, atyáik Istenét, a ki őket kihozta volt Égyiptom földéből, és idegen istenekhez hajlottak, azokat imádták és azoknak szolgáltak; azért hozta reájok mind e veszedelmet.

Lőn pedig húsz esztendő mulva, a mi alatt Salamon megépíté az Úr házát és a maga palotáját: Azo- **8**, 2
kat a városokat, a melyeket Hirám adott Salamonnak, megépíté Salamon, és Izráel fiait telepíté oda. Azután elméne Salamon Hámát-Sobába és azt hatalmába keríté. És megépíté Tádmort a pusztában, és 3, 4
minden kincstartó városokat, a melyeket Hámátban épített. Annakfelette mind a felső, mind az alsó 5
Bethoront megépíté s megerősített városokká tette kőfalakkal, kapukkal és zárokkal. És Baalátot, s a 6
tárházak minden városait, a melyek Salamonéi valának, a szekereknek és a lovagoknak minden városait; és mindent, a mihez Salamonnak kedve volt, megépíté Jeruzsálemben, a Libánuson és az ő egész birodalmának földén. Mindazt a népet, a mely megmaradt a Hitteusok közűl, az Emoreusok, Perizeusok, 7
Hivveusok, és a Jebuzeusok közűl, a kik nem az Izráel közűl valók; Hanem azoknak fiai közűl, a kik azon 8
a földön ő utánok maradtak volt, a kiket az Izráel fiai ki nem irthattak, azokat Salamon adófizetőkké tevé mind e mai napig. De az Izráel fiai közűl Salamon senkit nem tett szolgává az ő külső dolgaiban; mert 9
ezek hadakozó férfiak voltak, és az ő hadnagyinak vezérei, s szekereinek és lovagjainak vezérei. Azok, a 10
Salamon király seregeinek vezérei, kétszázötvenen valának, a kik uralkodnak vala a népen. És felviteté 11
Salamon a Faraó leányát a Dávid városából a házba, a melyet néki épített vala; mert ezt mondá: Nem lakhatik az én feleségem az Izráel királyának, Dávidnak házában; mert szentséges hely az, mivel az Úr ládája abba vitetett. Akkor égőáldozatokat áldozék Salamon az Úrnak az Úr oltárán, a melyet rakatott 12
vala a tornácz előtt; Naponként áldozának azon, Mózes parancsolatja szerint, szombatnapokon, a hóna- 13
pok első napjain, és évenként a főünnepeken háromszor; tudniillik a kovásztalan kenyerek ünnepén, a hetek ünnepén és a sátorok ünnepén. És elrendelé az ő atyjának, Dávidnak rendelése szerint a papok 14
tisztét az ő szolgálatjokban, a Lévitákat is az ő tisztök szerint, hogy dícsérnék az Istent és szolgálának a papok mellett naponként; az ajtónállókat is, az ő csoportjaik szerint minden kapuhoz, mert így volt az Isten emberének, Dávidnak parancsolatja. És nem tértek el a király parancsolatjától, a melyet parancsolt 15
vala a papoknak és Lévitáknak minden dolog és a kincsek felől. Ilyen módon bevégződött Salamonnak 16
minden munkája azon naptól, a mikor az Úr házának alapját letették, annak befejezéséig, a mikor immár az Úr háza elkészült. Azután elméne Salamon Esiongáberbe és Elótba, a mely a tenger partján, Edom 17
földén volt. És külde Hirám az ő szolgái által néki hajókat és szolgákat, a kik a tengeren járatosak 18
valának, a kik menének a Salamon szolgáival együtt Ofirba, honnan négyszázötven tálentom aranyat hozának és vivék Salamon királynak.

A Séba királynéasszonya pedig hallván Salamon hírét, eljöve, hogy megkisértse Salamont nehéz kér- **9**
désekkel, Jeruzsálembe, igen nagy sereggel és tevékkel, a melyek hoznak vala fűszereket, igen sok aranyat és drágaköveket; és Salamonhoz méne, és beszélt vele mindenekről, a melyek szívén voltak. És 2

Salamon megfelelt minden beszédeire, mert semmi sem volt Salamon elől elrejtve, a melyet meg nem
3 mondhatott volna néki. És mikor látta Séba királynéasszonya Salamon bölcseségét és a házat, a melyet
4 épített vala; És az ő asztalának étkeit, szolgáinak lakását és hivatalnokainak állását és öltözékeiket,
pohárnokait s azoknak öltözékeit, és az ő áldozatát, a melylyel az Úrnak házában áldozott: a lélekzete is
5 elállott. És monda a királynak: Mind igaz volt, a mit hallottam volt az én lakóföldemben a te dolgaidról
6 és bölcseségedről; De hinni sem akartam azoknak beszédeit, míg én magam el nem jöttem és szemeim-
mel nem láttam. És ímé nékem a felét sem beszélték el a te bölcseséged nagyságának; felülmúltad a hírt,
7 a melyet hallottam. Boldogok a te embereid és boldogok ezek a te szolgáid, a kik szüntelen udvarlanak
8 néked, hogy hallhatják a te bölcseségedet! Legyen az Úr a te Istened áldott, a ki téged annyira szeretett,
hogy az ő székébe helyezett, hogy lennél az Úrnak a te Istenednek királya; mivel a te Istened szerette
Izráelt, hogy megerősítse őt mindörökké, azért tett téged királylyá felettök, hogy szolgáltass ítéletet és
9 igazságot. És ada a királynak százhúsz tálentom aranyat és felette sok fűszerszámot és drágaköveket.
10 Nem is volt több olyan fűszerszám, mint a milyet Séba királynéasszonya ada Salamon királynak. És
Hirám szolgái is és Salamon szolgái is, a kik hoztak vala aranyat Ofirból; hoztak ébenfát és drágaköveket
11 is. És csinála a király az ébenfából lépcsőket az Úr házába és a király házába, s cziterákat és lantokat
12 az éneklőknek. Ezekhez hasonlókat nem láttak azelőtt Júda országában. Salamon király pedig ada a
Séba királynéasszonyának mindent, a mit csak kivánt és kért tőle, azonkivűl, a mit ő a királynak hozott.
13 Azután megtére és méne az ő földébe mind ő, mind az ő szolgái. Vala pedig mértéke az aranynak, a
14 mely esztendőnként bejő vala Salamonnak, hatszázhatvanhat tálentom arany, Azonkivűl, a mit hoznak
vala a kalmárok és kereskedők; de még Arábia minden királyai és annak a földnek fejedelmei is hoznak
15 vala aranyat és ezüstöt Salamonnak. És csináltata Salamon király kétszáz paizst vert aranyból, min-
16 denik paizsra hatszáz vert arany siklus ment fel. Háromszáz kerek paizst is vert aranyból; mindenik
paizsra háromszáz arany siklus megy vala, a melyeket a király helyeztete a Libánon erdejének házába.
17, 18 És csináltatott a király egy nagy királyiszéket elefántcsontból, és beboríttatá azt finom aranynyal. Hat
lépcsője volt a széknek, és arany zsámolya a székhez erősítve, és támaszai valának mindkét felől az ülés
19 mellett, és két oroszlán állott a karok mellett. És tizenkét oroszlán áll vala ott a hat lépcsőn mindkét
20 felől. Senki soha olyant nem csinált egyetlen országban sem. És Salamon királynak összes ivóedényei
aranyból valának; a Libánon erdő házának is összes edényei tiszta aranyból valának; nem vala az ezüst-
21 nek semmi becse a Salamon idejében; Mert hajói voltak a királynak, a melyek Társisba jártak a Hirám
szolgáival együtt. Minden három esztendőben egyszer menének a hajók Társisba, honnan aranyat, ezüs-
22 töt, elefántcsontot, majmokat és pávákat hoznak vala. És felülmúlta Salamon király e földnek minden
23 királyait gazdagságban és bölcseségben. És e földnek minden királyai kivánnak vala szembe lenni Sa-
24 lamonnal, hogy hallhatnák az ő bölcseségét, a melyet Isten adott vala az ő szívébe. És azok mindnyájan
ajándékot visznek vala néki, arany és ezüst edényeket, ruhákat, fegyvert, fűszerszámokat, lovakat és ösz-
25 véreket esztendőnként. És Salamonnak négyezer lóistállói, szekerei és tizenkétezer lovagjai valának, a
26 kiket helyheztete a szekerek városaiba és a király mellé Jeruzsálemben. És uralkodó vala minden király
27 felett az Eufrátes folyóvíztől a Filiszteusok földéig és az Égyiptom határáig. És a király Jeruzsálemben
olyanná tevé az ezüstöt, mint a köveket, és a czédrusfákat úgy elszaporítá, mint a vad fügefákat, a melyek
28 nevelkednek a mezőségen bőséggel. Hordnak vala pedig Salamonnak lovakat Égyiptomból és minden
29 országból. Salamonnak egyéb dolgai, úgy az elsők, mint az utolsók, avagy nem írattak-é meg a Nátán
próféta könyvében, és a Silóbeli Ahija prófécziájában, és Jehdó prófétának Jeroboám ellen, a Nébát fia
30 ellen írt látásaiban? És uralkodék Salamon Jeruzsálemben az egész Izráel felett negyven esztendeig.
31 És elaluvék Salamon az ő atyáival egyetemben; és eltemeték őt az ő atyjának, Dávidnak városában, és
uralkodék helyette az ő fia, Roboám.

10 Elméne Roboám Síkembe; mert Síkembe gyűlt vala az egész Izráel, hogy őt királylyá választanák.
2 Lőn pedig, mikor ezt meghallotta Jeroboám, a Nébát fia, a ki akkor Égyiptomban vala; mert oda futott
3 volt Salamon király elől, visszatére Jeroboám Égyiptomból. És hozzáküldvén, elhivaták őt. Eljöve azért
4 Jeroboám és az egész Izráel, és szólának Roboámnak, mondván: A te atyád igen megnehezítette a mi
igánkat, de te most könnyebbítsd meg atyádnak kemény szolgálatát és az ő nehéz igáját, a melyet reánk
5 vetett, és szolgálunk néked. És monda nékik: Harmadnapig gondolkodom róla, azután jőjjetek hozzám.
6 Elméne azért a nép. És tanácskozék Roboám király a vén emberekkel, a kik Salamon előtt az ő atyja
7 előtt állottak vala életében, mondván: Mit tanácsoltok, mit válaszoljak e népnek? És azok ekképen
szólának: Ha javára leendesz ennek a népnek, s kedvezel nékik és jó szóval beszélsz hozzájok: akkor te
8 szolgáid lesznek mindenkor. De ő megvetette a vének tanácsát, a melyet néki tanácsoltak, és tanácsot

tarta az ifjakkal, a kik ő vele nevekedtek volt fel és néki udvaroltak. És monda azoknak: Ti micsoda 9
tanácsot adtok, hogy választ adjunk e népnek, a kik nékem így szólának: Könnyebbítsd meg az igát, a
melyet a te atyád reánk vetett. Akkor felelének az ifjak, a kik ő vele együtt nevekedtek vala, mondván: 10
Így szólj a népnek, a mely szólván néked, azt mondja: A te atyád megnehezítette a mi igánkat, te pedig
könnyebbítsd meg nékünk; így szólj nékik: Az én legkissebb ujjam erősebb atyám derekánál; Most azért, 11
ha az én atyám nehéz igát vetett reátok, én még nehezebbé teszem igátokat; ha az én atyám ostorral vert
titeket, én skorpiókkal. És elméne Jeroboám és az egész nép Roboámhoz harmadnap, a mint a király 12
meghagyta, ezt mondván: Jőjjetek hozzám harmadnapon. És a király kemény választ adott nékik, 13
megvetve Roboám király a vének tanácsát. És az ifjak tanácsa szerint szóla nékik, mondván: Ha az én 14
atyám megnehezítette a ti igátokat, én még nehezebbé teszem azt; ha az én atyám ostorral vert titeket, én
skorpiókkal. És a király nem hallgatá meg a népet; mert ezt az Úr fordította ekként, hogy megerősítené 15
az Úr az ő beszédét, a melyet szólott vala a Silóbeli Ahija által Jeroboámnak, a Nébát fiának. Mikor pedig 16
az egész Izráel látta, hogy nem hallgatá meg őket a király, felele a nép a királynak, mondván: Micsoda
részünk van nékünk Dávidban? Nincsen nékünk örökségünk Isai fiában! Menj el a te hajlékidba, oh
Izráel! Ám viseld gondját a te házadnak, oh Dávid! Elméne azért hajlékiba az egész Izráel; Úgy, hogy 17
Roboám csak azokon az Izráel fiain uralkodék, a kik Júda városaiban laktak. És mikor elküldé Roboám 18
Adorámot, az adószedőt, megkövezék őt Izráel fiai, és meghala; Roboám király pedig siete szekerébe ülni,
hogy Jeruzsálembe szaladjon. Így szakada el az Izráel népe a Dávid házától, mind e mai napig. 19

Méne azért Roboám Jeruzsálembe, és összegyűjté a Júda és Benjámin házát, száznyolczvanezer vá- **11**
logatott hadviselőket, hogy hadakoznának Izráel ellen, és visszanyernék az országot Roboámnak. Szóla 2
pedig az Úr Semájának, az Isten emberének, mondván: Mondd meg Roboámnak, a Salamon fiának, 3
Júda királyának és az egész Izráelnek Júdában és Benjáminban, így szólván: Ezt mondja az Úr: Ne 4
menjetek fel és ne hadakozzatok atyátokfiai ellen; térjetek meg ki-ki a maga házába, mert én tőlem lett e
dolog. És engedének az Úr szavának, és megtérének a helyett, hogy Jeroboám ellen mennének. Lakozék 5
azért Roboám Jeruzsálemben, és megerősíté a városokat Júdában. Így megépíté Bethlehemet, Etámot 6
és Tékoát, Bethsúrt, Sókót és Adullámot, Gátot, Marésát és Zifet, Adoráimot, Lákist és Azekát, So- 7, 8, 9, 10
rát, Ajalont és Hebront, melyek erős városok valának Júdában és Benjáminban. És mikor megerősítette 11
ez erősségeket, helyezett azokba előljárókat és szerze tárházakat eleségnek és bornak és olajnak. És 12
mindenik városban szerze paizsokat és kopjákat, és rendkivűl megerősíté azokat. És az övé lőn Júda
és Benjámin. Továbbá a papok és a Léviták, a kik az egész Izráelben valának, ő hozzá csatlakozának 13
minden ő határukból; Mert a Léviták elhagyták az ő faluikat és jószágukat, és Júdába és Jeruzsálembe 14
menének, mert kiűzte vala őket Jeroboám és az ő fiai, hogy az Úrnak ne szolgálnának. És rendele ma- 15
gának papokat a magaslatokhoz, a bakokhoz és a borjúkhoz, a melyeket csináltatott vala. És utánuk 16
Izráel minden nemzetségei közűl azok, a kik szívök szerint keresték az Urat, Izráelnek Istenét, menének Jeruzsálembe, hogy áldoznának az Úrnak, az ő atyáik Istenének. És megerősíték Júda országát, 17
és megerősíték Roboámot a Salamon fiát három esztendeig; mert három esztendeig járának Dávidnak és
Salamonnak útján. És feleségűl vevé Roboám Mahalátát, Jérimótnak a Dávid fiának leányát, és Abi- 18
hailt, Eliábnak az Isai fiának leányát, A ki szüle néki fiakat: Jeust, Semáriát és Zahámot, És ő utána 19, 20
vevé Maakát, az Absolon leányát, a ki szülé néki Abiját, Attait, Zizát és Selómitot. Legjobban szereté 21
pedig Roboám Maakát, az Absolon leányát minden feleségei és ágyasai között; mert tizennyolcz felesége
és hatvan ágyasa volt. És nemze huszonnyolcz fiút és hatvan leányt. És Roboám Abiját, a Maaka fiát 22
tette testvérei között vezérré és előljáróvá, mert őt akará királylyá tenni. És okosan gondolkodván, szét- 23
osztá fiait mind Júda és Benjámin földén a megerősített városokba, a kiknek bőségesen adott eleséget és
sok feleséget szerzett számukra.

Lőn pedig, mikor Roboám az ő királyságát megszilárdította és abban megerősödött: elhagyta az Úr tör- **12**
vényét, és vele együtt az egész Izráel. Azért a Roboám királyságának ötödik esztendejében feljöve Sésák 2
az égyiptomi király Jeruzsálem ellen, (mert az Úr ellen vétkezének). Ezerkétszáz fegyveres szekérrel 3
és hatvanezer lovaggal, és megszámlálhatlan vala a nép, a mely vele Égyiptomból feljött, a Libiabeli-
ekkel, Sukkeusokkal, és Szerecsenekkel; És elfoglalá Júdának erős városait, azután méne Jeruzsálem 4
alá. Akkor Semája próféta méne Roboámhoz és a Júda fejedelmeihez, a kik Jeruzsálembe gyűltek össze 5
Sésáktól való féltökben, és monda nékik: Ezt mondja az Úr: Mivel ti engem elhagytatok, én is a Sésák
kezébe bocsátlak titeket. Akkor megalázák magokat az Izráel fejedelmei és a király, s mondának: Az 6
Úr igaz! És mikor az Úr látta, hogy megalázták magokat, ekképen szóla az Úr Semája prófétának: 7
Megalázták magokat, nem vesztem el őket, hanem némi szabadulást szerzek nékik, és nem ontom ki

8 az én haragomat Jeruzsálem ellen Sésák által; Mindazáltal szolgái lesznek néki, hogy megtudják a kü-
9 lönbséget az én szolgálatom és más országok királyságainak szolgálatai között. Feljöve azért Sésák az
egyiptomi király Jeruzsálem ellen, és elvivé az Úr házának kincsét, s a király házának kincsét; mind-
10 azokat elvivé; az arany paizsokat is elvivé, a melyeket Salamon csináltatott vala. Ezek helyett Roboám
király rézpaizsokat csináltata, és bízá azokat a gyalogosok fejedelmeinek kezére, a kik őrzik a király há-
11 zának ajtaját. És mikor a király felmegy az Úr házába, mennek a gyalogosok is, és felviszik azokat, s
12 azután visszahozzák a gyalogosok szobájába. Mikor azért megalázta magát Roboám, eltávozék az Úr
13 haragja ő róla, hogy meg ne semmisülne mindenestől, mert Júdában is volt még jó dolog. Megerősödék
azért Roboám király Jeruzsálemben és uralkodék; mert negyven esztendős vala Roboám, mikor uralkodni
kezdett volt, és tizenhét esztendeig uralkodék Jeruzsálemben, a városban, a melyet az Úr választott vala
az Izráel minden nemzetségei közűl, hogy ott helyheztesse az ő nevét; és az ő anyjának neve vala Naáma,
14, 15 a ki Ammonita volt. Cselekedék pedig gonoszt, mert az Urat szíve szerint keresni nem akará. Roboámnak pedig első és utolsó dolgai avagy nincsenek-é megírva a Semája próféta könyvében, és Iddónak a
látnoknak könyvében, a nemzetségi lajstromban? És hadakozás volt Roboám és Jeroboám között egész
16 éltökben. És elaluvék Roboám az ő atyáival, és eltemették a Dávid városában; és uralkodék az ő fia,
Abija, helyette.

13, 2 Jeroboám királynak tizennyolczadik esztendejében kezde uralkodni Abija Júdában. Három esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. Az ő anyjának neve Mikája vala, a ki a Gibeából való Uriel leánya.
3 És Abija és Jeroboám között háború vala. Azért felkészüle Abija a háborúra négyszázezer válogatott harczosból álló sereggel; és Jeroboám vele szembeszállott nyolczszázezer válogatott harczosból álló sereg-
4 gel. Akkor felálla Abija a Semáraim hegyének tetején, a mely az Efraim hegységében vala, és monda:
5 Hallgassátok meg szómat, Jeroboám és az egész Izráel! Avagy nem kellene-é néktek meggondolnotok, hogy az Úr, az Izráel Istene Dávidnak adta volt a királyságot Izráel felett örökre; néki és fiainak, sónak
6 szövetsége által? Mindazáltal felkele Jeroboám a Nébát fia, Salamonnak a Dávid fiának szolgája, és
7 támada az ő ura ellen; Azután gyűlének ő hozzá a haszontalan emberek, Beliál fiai, a kik ellene szegültek Roboámnak, a Salamon fiának, mikor Roboám gyermek és félénk szívű volt, és azok ellen magát
8 nem oltalmazhatta. És most azt gondoljátok, hogy ti ellene állhattok az Úr királyságának, a mely a Dávid fiainak kezében van, mivel sokan vagytok, s veletek vannak az aranyborjúk is, a melyeket Jero-
9 boám öntetett néktek istenek gyanánt. Avagy nem ti űztétek-é el az Úrnak papjait, az Áron fiait és a Lévitákat? És nem ti szerzettetek-é magatoknak papokat, mint egyéb országoknak nemzetségei, akárkit, a ki az ő szolgálatjának felszentelésére egy gyermekded tulokkal és hét kossal eljött, és lett a bálványok
10 papja, a melyek nem istenek. Mi mellettünk van pedig az Úr, a mi Istenünk, a kit mi el nem hagytunk; a papok pedig, a kik az Úrnak szolgálnak, az Áron fiai, és vannak Léviták, a kik forgolódnak az ő tisz-
11 tökben. És áldoznak az Úrnak égőáldozattal minden reggel, és minden estve, és füstölőáldozattal, és a kenyérnek a tiszta asztalra való tételére és az arany gyertyatartóra, szövétnekeivel egybe gondot viselnek, meggyújtván azokat minden estve; mert mi megtartjuk az Úrnak, a mi Istenünknek rendelését; ti
12 pedig elhagytátok őt. Azért ímé mi velünk van az Isten vezér gyanánt, és az ő papjai a riadó kürtökkel, hogy ti ellenetek kürtöljenek. Izráel fiai! Ne harczoljatok az Úr ellen, a ti atyáitok Istene ellen, mert nem
13 lesztek szerencsések! Jeroboám pedig lest vetett ellenök, hogy hátuk mögé kerüljön, s ilyen módon Júda
14 előtt is ők legyenek, hátuk mögött is a les. Látván pedig Júda, hogy ímé mind elől, mind hátul megtá-
15 madtatának: kiáltának az Úrhoz, a papok pedig trombitálnak vala a trombitákkal. És kiáltának Júda férfiai; és mikor kiáltának a Júda férfiai, az Isten megveré Jeroboámot és az egész Izráelt, Abija és Júda
16, 17 előtt. És az Izráel fiai menekülének Júda elől, de az Isten kezökbe adá őket; Mert megveré őket Abija és az ő népe nagy csapással, úgyannyira, hogy az Izráeliták közűl seb miatt ötszázezer válogatott férfi
18 esett el. És ilyen módon aláztatának meg az Izráel fiai abban az időben; Júda fiai pedig megerősödének,
19 mert ők az Úrra, az ő atyáik Istenére támaszkodtak volt. És üldözé Abija Jeroboámot, és elfoglala ő tőle
20 egynéhány várost, Béthelt és annak faluit, Jésanát és annak faluit, s Efrávint és annak faluit. És nem
21 jutott többé erőhöz Jeroboám Abija idejében, hanem megveré őt az Úr, és meghala. Abija pedig hatalmassá lőn, és vett vala magának tizennégy feleséget, a kiktől nemze huszonkét fiút és tizenhat leányt.
22 Abijának pedig több dolgai, útai és beszédei megírattak az Iddó próféta könyvében.

14 Elaluvék pedig Abija az ő atyáival, és eltemeték őt a Dávid városában, s uralkodék helyette az ő fia,
2 Asa, a kinek idejében tíz esztendeig volt békesség a földön. És Asa mindazt cselekedé, a mi jó és igaz
3 vala az Úr előtt, az ő Istene előtt; Elrontá az idegen istenek oltárait és a magaslatokat; a bálványokat el-
4 töreté, és az Aserákat kivágatá; És megparancsolá Júdának, hogy az Urat, az ő atyáik Istenét keressék,
5 és cselekedjék az Isten törvényét és parancsolatját. Kipusztítá Júda minden városaiból a magaslatokat

és a nap-oszlopokat, és az ország csendes lőn alatta. És építtetett megerősített városokat Júdában, mivelhogy nyugodalomban volt a föld, és senki sem folytatott ellene háborút azokban az esztendőkben, mert az Úr nyugodalmat adott vala néki. Mert ezt mondja vala Júdának: Építsük meg a városokat és vegyük körűl kerítéssel, tornyokkal, kapukkal, zárokkal, míg a föld birodalmunkban van; mert megkerestük az Urat, a mi Istenünket, megkerestük és nyugodalmat adott nékünk minden felől. Azért építének és lőn jó előmenetelök. Vala pedig az Asa serege, a mely paizst és kopját visel vala, Júdából háromszázezer; és Benjáinból paizst viselők és kézívesek kétszáznyolczvanezeren valának; mindezek erős vitézek. És kijöve ő ellenök a szerecsen Zérah, ezerszer ezer emberrel, és háromszáz szekérrel, és méne Marésáig. Kiméne Asa is ő ellene, és viadalhoz készülének a Sefáta völgyben, Marésa mellett. Akkor kiálta Asa az Úrhoz, az ő Istenéhez, és monda: Oh Uram, nincs különbség előtted a sok között és az erő nélkűl való között, hogy megsegítsed! Segélj meg minket, oh mi Urunk Istenünk, mert benned bízunk, és a te nevedben jöttünk e sokaság ellen! oh Uram, te vagy a mi Istenünk, ne vegyen ember te rajtad erőt. Megveré azért az Úr a szerecseneket Asa és Júda előtt, és elfutának a szerecsenek. És üldözé őket Asa az ő seregével Gerárig, és elhullának a szerecsenek közűl sokan, hogy közülök senki sem marada életben, mert leverettek az Úr előtt és az ő serege előtt; és hozának nagy zsákmányt. És Gérár környékén elpusztítának minden várost, mert az Úrtól való rettegés szállotta meg őket. És a városokat mind feldúlták, mivelhogy sok ragadomány vala azokban. A barmok tanyáit is lerombolták, és sok juhot és tevét elhajtának, s úgy tértek vissza Jeruzsálembe.

És Azáriást, az Obed fiát felindítá az Isten lelke: A ki Asa elé lépett, és monda: Hallgassatok meg engem Asa s egész Júda és Benjámin! Az Úr van veletek, ha ti is ő vele lesztek; ha őt kereséndítek, megtaláljátok; de ha őt elhagyándjátok, ő is elhágy titeket. Sok ideje, hogy Izráel az igaz Isten nélkűl, tanító pap nélkűl, és törvény nélkűl van. Ha megtért volna az ő nyomorúságában az Úrhoz, Izráel Istenéhez: megtalálták volna azok, a kik őt keresik. De ezekben az időkben nincs békessége sem a kimenőnek, sem a hazajövőnek, mivelhogy nagy a nyomorúsága mindazoknak, a kik e földön laknak; Annyira, hogy egy nemzetség a másik nemzetséget és egyik város a másik várost elpusztítja; mert az Isten gyötri őket minden sanyarúsággal. Ti azért bátorságosok legyetek, kezeiteket le ne ereszszétek, mert a ti munkátoknak jutalma van. Mikor pedig Asa meghallotta e beszédeket és az Obed prófétának prófécziáját, megbátorodék, és elpusztítá a Júda és Benjámin földéről mindenestől a bálványokat, a városokból is, a melyeket elfoglalt az Efraim hegységén, és megújítá az Úr oltárát is, a mely az Úr tornácza előtt volt. És összegyűjté az egész Júda és Benjámin nemzetségét és azokat, a kik jövevények valának köztök az Efraim, Manasse és Simeon nemzetségéből; mert az Izráel nemzetségéből sokan csatlakozának ő hozzá, látván, hogy az Úr, az ő Istene, ő vele volt. Összegyűlének azért Jeruzsálembe a harmadik hónapban, Asa királyságának tizenötödik esztendejében. És áldozának az Úrnak azon a napon a nyert zsákmányból hétszáz ökörrel és hétezer juhval; És fogadást tettek, hogy ezután az Urat, az ő atyáik Istenét teljes szívvel és teljes lélekkel fogják keresni. És ha valaki nem keresné az Urat az Izráel Istenét, megölettessék kicsinytől fogva nagyig, úgy a férfi, mint az asszony. És megesküvének az Úrnak felszóval, kiáltással, trombita- és kürtszókkal És örvendezett az egész Júda az eskű felett; mert teljes szivökből esküdtek, és egyenlő akarattal keresték az Urat; és megtaláltaték általok, és az Úr nyugodalmat szerze nékik minden felől. De még Maakát, Asa király anyját is megfosztá a királynéságtól, mivel egy iszonyú bálványt emelt vala Aserának, és Asa elrontá és összetörte annak iszonyú bálványát, és a Kedron patakjánál megégeté. Jóllehet Izráelből a magaslatokat nem irtották ki, mindazáltal Asának tiszta szíve vala egész életében. És bevivé az Isten házába, a mit atyja és ő megszentelének, ezüstöt, aranyat és edényeket. És nem volt háború Asa királyságának harminczötödik esztendejéig.

Asa király uralkodásának harminczhatodik esztendejében feljöve Baása az Izráel királya Júda ellen, és megépíté Rámát, hogy ne engedjen senkit se kimenni, se bemenni Asához a Júda királyához. De Asa az Úrnak és a királynak tárházából hoza ki ezüstöt, aranyat, és küldé azt Benhadádnak a Siriabeli királynak, a ki lakik vala Damaskusban, mondván: Szövetség van köztem és te közötted, a mint az én atyám és a te atyád között is volt azelőtt. Ímé küldök néked ezüstöt és aranyat. Menj el, bontsd fel a te szövetségedet Baásával az Izráel királyával, hogy távozzék el tőlem. És engedvén Benhadád Asa királynak, elküldé az ő seregének vezéreit Izráel városai ellen, és bevevé Ijont, Dánt, Abelmáimot és Nafthali minden kincses városait. A mit mikor meghallott Baása, abbanhagyta Ráma építését és megszünteté munkáját. Akkor Asa király felvevé az egész Júda népét, és Rámából a köveket és a fákat mind elhordák, a melyekkel Baása a várost építi vala, és azokból Gébát és Mispát építé. Az időben méne Hanáni próféta Asához, a Júda királyához, és monda néki: Mivel a Siriabeli királyban volt bizodalmad, és nem

8 az Úrban, a te Istenedben bízál: ezért szabadult meg a Siriabeli király hada a te kezedből. Avagy nem
vala-é a Szerecseneknek és a Libiabelieknek nagy seregök, felette sok szekereik és lovagjaik? Mindazál-
9 tal, mivel az Úrban volt bizodalmad, kezedbe adá azokat; Mert az Úr szemei forognak az egész földön,
hogy hatalmát megmutassa azokhoz, a kik ő hozzá teljes szívvel ragaszkodnak; bolondul cselekedél eb-
10 ben; azért mostantól kezdve háborúk lesznek te ellened. Akkor megharaguvék Asa a prófétára, és veté
őt a tömlöczházba, mert igen megharagudott vala e szóért reá; és ugyanakkor Asa a nép közűl is sokat
11 megnyomoríta. De ímé Asának mind első, mind utolsó dolgai meg vannak írva a Júda és az Izráel kirá-
12 lyainak könyvében. És megbetegedék Asa, királyságának harminczkilenczedik esztendejében lábaira,
annyira, hogy igen súlyos volt az ő betegsége; mindazáltal betegségében is nem az Urat keresé, hanem
13 az orvosokat. És elaluvék Asa az ő atyáival, és meghala az ő királyságának negyvenegyedik esztende-
14 jében. És eltemeték őt az ő sírjába, a melyet magának vágatott vala a Dávid városában; és helyezék őt
az ágyba, a melyet megtöltének drága fűszerekkel, s kenyőcscsé feldolgozott jó illatokkal, és érette felette
nagy égést rendezének.

17, 2 Uralkodék pedig ő helyette az ő fia Jósafát, és megerősíté magát Izráel ellen. És sereget helyezett
Júda minden erős városaiba, és őrségeket helyezett Júda országába és Efraim városaiba, a melyeket az
3 ő atyja, Asa meghódított vala. És az Úr Jósafáttal vala, mivel az ő atyjának Dávidnak előbbi útain jára,
4 és nem kére segítséget a bálványoktól, Hanem az ő atyjának Istenét kereste, és az ő parancsolatiban
5 járt vala, és nem Izráelnek cselekedetei szerint. Azért az Úr megerősíté a királyságot az ő kezében, és
6 az egész Júda ada Jósafátnak ajándékot, s gazdagsága és dicsősége igen nagy volt. És az ő szíve fel-
7 emelkedett az Úr útjain, és még jobban kiirtá Júdából a magaslatokat és az Aserákat. Királyságának
harmadik esztendejében elküldé az ő vezérei közűl Benhailát, Obádiást, Zakariást, Nétanéelt és Mikáját,
8 hogy tanítsanak a Júda városaiban, És velök Lévitákat: Semája, Nétánia, Zebádia, Asáel, Semirámót,
9 Jónatán, Adónia, Tóbiás és Tóbadónia Lévitákat, és velök Elisáma és Jórám papokat. Tanítának azért
Júdában, és az Úr törvényének könyve velök vala, mikor jártak vala Júda városaiban, tanítván a né-
10 pet. Ezért az Úr igen megrettenté a földnek minden országait, a melyek Júda körűl valának, annyira,
11 hogy nem merének Jósafát ellen hadakozni. A Filiszteusoktól is hoznak vala Jósafátnak ajándékot és
12 adópénzt; az Arábiabeliek is hoznak néki nyájakat, hétezerhétszáz kost és hétezerhétszáz bakot. És Jó-
13 safát mindig nagyobb és hatalmasabb lőn, és építe Júdában kastélyokat és tárházakat. És sok munkája
14 vala néki Júda városaiban, és erős hadakozó férfiakból álló serege volt Jeruzsálemben. Ez pedig azok-
nak száma nemzetségeik szerint: Júdában az ezredesek: Adna a fővezér, és vele háromszázezer harczos.
15, 16 Mellette Johanán volt a vezér, és vele kétszáznyolczvanezer ember. Mellette Amásia a Zikri fia, a ki
17 magát szabadakaratjából az Úrnak kötelezte vala; és ő vele kétszázezer harczos. A Benjámin nemzet-
18 ségéből vitéz harczos vala Eljada, és vele a kézívesek és paizsosok készázezeren. Mellette Józabád, és
19 vele száznyolczvanezeren harczra felszerelve. Ezek szolgálnak vala a királynak azokon kívűl, a kiket a
király egész Júdában a megerősített városokba helyezett.

18, 2 Jósafátnak nagy gazdagsága és dicsősége vala. Ő sógorságot szerze Akhábbal. Néhány esztendő
mulva aláméne Akhábhoz Samariába, és levágatott Akháb az ő és a vele való nép számára sok juhot
3 és ökröt, és rávette őt, hogy felmenjen vele Rámóth Gileádba. Mert ezt mondá Akháb az Izráel királya
Jósafátnak, a Júda királyának: Feljösz-é velem Rámóth Gileádba? Felele néki, és monda: Úgy én, mint te;
4 úgy az én népem, mint a te néped együtt lesz a harczban. Azután monda Jósafát az Izráel királyának:
5 Kérdezősködjél még ma az Úr beszéde után. És összegyűjté az Izráel királya a prófétákat, mintegy
négyszáz férfiút, és monda nékik: Elmenjünk-é Rámóth Gileád ellen hadba, vagy elhagyjam? Felelének:
6 Menj el, és az Isten a király kezébe adja. És monda Jósafát: Nincsen-é itt több prófétája az Úrnak,
7 hogy attól is tudakozódhatnánk? És monda az Izráel királya Jósafátnak: Van még egy férfiú, a ki által
az Urat megkérdezhetjük, de én gyűlölöm őt, mert soha nem jövendöl nékem jót, hanem mindig csak
8 rosszat; ez Mikeás, a Jimla fia. És monda Jósafát: Ne beszéljen így a király! Szólíta azért az Izráel
9 királya egyet az ő szolgái közűl, és monda: Hívd ide hamar Mikeást, a Jimla fiát. És az Izráel királya
és Jósafát a Júda királya ott ülnek vala, kiki az ő királyiszékében, királyi ruhákban öltözötten; ott ülnek
10 vala Samaria kapuja előtt, a térségen; és a próféták mind prófétálnak vala ő előttök. Csináltatott vala
pedig magának Sédékiás a Kénaána fia vasszarvakat, és monda: Ezt mondja az Úr: Ezekkel ökleled
11 a Siriabelieket, mígnem megemészted őket! A többi próféták is mind ekképen jövendöltek, mondván:
12 Menj fel Rámóth Gileád ellen, szerencsés leszel; mert azt az Úr a király kezébe adja. A követ pedig, a ki
elment volt, hogy elhívná Mikeást, szóla néki, mondván: Ímé a próféták egyenlő akarattal jót jövendölnek
13 a királynak; szólj, kérlek, te is úgy, mint azok közűl egy, és jövendölj jót. Akkor monda Mikeás: Él az

Úr, hogy csak azt fogom mondani, a mit az én Istenem nékem mondánd! Mikor azért a király elé jutott, 14
akkor monda a király néki: Mikeás! elmenjünk-é Rámóth Gileád ellen hadba, vagy elhagyjam? És
monda: Menjetek el, és jó szerencsétek leszen, kezetekbe adattatnak azok. És monda a király néki: 15
Hányszor esküdtesselek meg téged, hogy az igaznál egyebet ne mondj nékem az Úr nevében? Akkor 16
monda: Látám az egész Izráelt elszéledve a hegyeken, mint a juhokat, melyeknek pásztoruk nincsen. És
azt mondá az Úr: Nincsen ezeknek urok. Térjen meg kiki az ő házához békességben. És monda az Izráel 17
királya Jósafátnak: Nemde nem megmondottam-é, hogy nem fog nékem jót jövendölni, hanem rosszat?
Ismét monda: Halljátok meg azért az Úr szavát. Látám az Urat ülni az ő királyiszékében, és az egész 18
mennyei sereget jobb és balkeze felől mellette állani. És monda az Úr: Kicsoda csalja meg Akhábot, 19
az Izráel királyát, hogy felmenjen és elveszszen Rámóth Gileádban? És ki egyet, ki mást szóla. Akkor 20
eljöve egy lélek, a ki megállván az Úr előtt, monda: Én akarom megcsalni őt. Az Úr pedig monda néki:
Mimódon? És felele: Kimegyek és leszek hazug lélek az ő összes prófétái szájában. Monda azért: Csald 21
meg és győzd meg, menj ki és cselekedjél úgy. Ímé azért most az Úr adta a hazugságnak lelkét ezen te 22
prófétáid szájába, és az Úr szólott veszedelmes dolgot ellened. Akkor oda lépett Sédékiás, a Kénaána fia, 23
s arczul csapá Mikeást, és monda: Melyik úton távozott el az Úrnak lelke tőlem, hogy csak néked szólana?
Felele Mikeás: Ímé meglátod magad azon a napon, a mikor egyik kamarából a másik kamarába mégy, 24
hogy elrejtőzhessél. Akkor monda az Izráel királya: Fogjátok meg Mikeást, és vigyétek Amonhoz a város 25
fejedelméhez, és Joáshoz a király fiához, És mondjátok: Ezt mondja a király: Vessétek őt a tömlöczbe, s 26
tápláljátok őt a nyomorúság kenyerével és a nyomorúság vizével, míg békességgel megjövök. És monda 27
Mikeás: Ha békével térsz vissza, akkor nem az Úr szólott én általam. Ismét monda: Halljátok meg
minden népek! És felvonult az Izráel királya és Jósafát a Júda királya Rámóth Gileád ellen. És monda 28, 29
az Izráel királya Jósafátnak: Ruhámat megváltoztatom, és úgy megyek a viadalra; te pedig öltözzél fel
ruhádba. És megváltoztatá az Izráel királya az ő ruháját, és menének a viadalra. Siria királya pedig 30
meghagyta vala az ő szekerei fejedelmeinek, mondván: Ne harczoljatok se kicsiny, se nagy ellen, hanem
csak az Izráel királya ellen. És a mikor meglátták a szekerek fejedelmei Jósafátot, mondának: Ez az 31
Izráel királya! És körülfogták őt, hogy legyőzzék. Akkor felkiálta Jósafát, és az Úr megsegéllé őt, és
az Isten azokat elfordítá tőle; Mert mikor látták a szekerek fejedelmei, hogy nem az Izráel királya, ott 32
hagyták. Egy férfi pedig kifeszíté kézívét csak úgy találomra, és találá az Izráel királyát a pánczél és a 33
kapocs között. És ő monda a kocsisának: Fordulj meg, és vígy ki engem a táborból, mert megsebesültem.
És az ütközet mind erősebb lett azon a napon, és az Izráel királya az ő szekerében állott a Siriabeliek 34
ellen estvéig, és naplementekor meghala.

Megtére pedig Jósafát a Júda királya az ő házához Jeruzsálembe békével. És eleibe méne Jéhu pró- **19**, 2
féta, a Hanáni fia, és monda Jósafát királynak: Avagy az istentelennek kellett-é segítségül lenned, és az
Úrnak gyűlölőit szeretned? Ezért nagy az Úrnak haragja ellened. Mindazáltal némi jó dolog találtatott 3
benned, hogy e földről kivágattad az Aserákat és az Istennek keresésére adtad magadat. És Jósafát egy 4
ideig Jeruzsálemben tartózkodék, azután pedig kiméne a nép közé, Beersebától fogva mind az Efraim
hegységéig, és megtéríté őket az Úrhoz, az ő atyáiknak Istenéhez; És rendele birákat azon a földön, 5
Júdának minden erős városaiba, városonként. És monda a biráknak: Jól meglássátok, a mit cselekesz- 6
tek; mert nem ember nevében ítéltek, hanem az Úrnak nevében, a ki az ítéletben veletek lesz. Azért 7
az Úr félelme legyen rajtatok, vigyázzatok arra, a mit tesztek; mert az Úrnál, a mi Istenünknél nincsen
hamisság, sem személyválogatás, sem ajándékvétel. Sőt Jeruzsálemben is beállíta némelyeket Jósafát a 8
Léviták, papok és az Izráel nemzetségeiből való fejedelmek közül az Úr ítéletére és a perlekedésekre. És
ők Jeruzsálembe visszatérének. És meghagyá nékik, mondván: Így cselekedjetek az Úrnak félelmében 9
hűséggel és tökéletes szívvel. Ha valamely pert előtökbe hoznak a ti atyátokfiai, a kik lakoznak az ő 10
városaikban, emberhalál, törvény és parancsolat, a rendtartások és ítéletek miatt: intsétek őket, hogy ne
vétkezzenek az Úr ellen, és ne szálljon reátok és a ti atyátokfiaira az Úr haragja. Így cselekedjetek és ne
vétkezzetek. És ímé Amária pap lesz a fő ti köztetek az Úrnak minden dolgaiban; és Zebádia, az Ismáel 11
fia lesz a Júda házának vezére a király minden dolgában; a Léviták is előljáróitok lesznek. Legyetek azért
erősek a ti tisztetekben és az Úr mellette lesz az igaznak.

És lőn ezek után, eljövének a Moáb fiai és Ammon fiai, és velök mások is az Ammoniták közül, Josafát **20**
ellen, hogy hadakozzanak vele. Eljövének pedig a hírmondók, és megmondák Jósafátnak, mondván: A 2
tenger tulsó részéről nagy sokaság jön ellened Siriából, és már Haséson-Tamárban vannak; ez az En-
gédi. Megfélemlék azért Jósafát, és az Urat kezdé keresni és hirdete az egész Júda országában bőjtöt. 3
Azért felgyűlének a Júdabeliek, hogy az Úr segedelmét keressék, Júdának minden városaiból is jövének, 4

hogy az Urat megkeressék. És megálla Jósafát Júda és Jeruzsálem gyülekezetiben, az Úr házában az új pitvar előtt. És monda: Oh Uram, mi atyáink Istene! nem te vagy-é egyedűl Isten a mennyben, a ki uralkodol a pogányoknak minden országain? A te kezedben van az erő és hatalom, és senki nincsen, a ki ellened megállhatna. Oh mi Istenünk! nem te űzéd-é ki e földnek lakóit a te néped az Izráel előtt, és nem te adád-é azt Ábrahámnak, a te barátod magvának mindörökké? És lakának azon, és építettek azon a te nevednek szentséges hajlékot, mondván: A mikor veszedelem jövend mi reánk, háború, ítélet, döghalál, vagy éhség, megállunk e házban előtted (mert a te neved e házban van) és a mikor kiáltunk hozzád a mi nyomorúságainkban: hallgass meg és szabadíts meg minket. És most ímé az Ammoniták, a Moábiták és a Seir hegyén lakozók, a kiknek földjén nem akarád, hogy általmenjenek az Izráel fiai, mikor Égyiptom földéből kijöttek, hanem mellettök menének el és nem pusztíták el őket; Ímé ezért azzal fizetnek nékünk, hogy ellenünk jönnek, hogy kiűzzenek a te örökségedből, melyet örökségűl adtál nékünk. Oh mi Istenünk, nem ítéled-é meg őket? Mert nincsen mi bennünk erő e nagy sokasággal szemben, mely ellenünk jön. Nem tudjuk, mit cselekedjünk, hanem csak te reád néznek a mi szemeink. És a Júdabeliek mindnyájan állanak vala az Úr előtt, gyermekeikkel, feleségeikkel és fiaikkal egyetemben. Akkor Jaházielre, a Zakariás fiára (ki Benája fia, ki Jéhiel fia, ki Mattániás fia vala, és az Asáf fiai közűl való Lévita vala) az Úrnak lelke szálla, a gyülekezet közepette, És monda: Mindnyájan, a kik Júdában és Jeruzsálemben lakoztok, és te Jósafát király, halljátok meg szómat! Így szól az Úr néktek: Ne féljetek és ne rettegjetek e nagy sokaság miatt; mert nem ti harczoltok velök, hanem az Isten. Holnap szálljatok szembe velök! Ímé ők a Czicz hágóján fognak felmenni, és rájok találtok a völgynek szélénél, a Jeruel pusztájával szemben. Nem kell néktek harczolnotok, hanem csak álljatok veszteg, és lássátok az Úrnak szabadítását rajtatok. Júda és Jeruzsálem ne féljetek és ne rettegjetek! Holnap menjetek ellenök, mert az Úr veletek lesz. Akkor Jósafát meghajtá fejét a föld felé, s Júda és Jeruzsálem lakói leborulának az Úr előtt és imádák az Urat. A Kéhátiták fiai közűl és a Kóriták fiai közűl való Léviták pedig felállának, hogy az Urat Izráel Istenét nagy felszóval dícsérjék. És reggel felkészülvén, kimenének a Tékoa pusztájára; és mikor kiindulnának onnan, megálla Jósafát, és monda: Halljátok meg szómat, Júda és Jeruzsálemben lakozók! Bízzatok az Úrban a ti Istenetekben, és megerősíttettek; bízzatok az ő prófétáiban, és szerencsések lesztek! Tanácsot tartván pedig a néppel, előállítá az Úr énekeseit, hogy dícsérjék a szentség ékességét, a sereg előtt menvén, és mondják: Tiszteljétek az Urat, mert örökkévaló az ő irgalmassága; És a mint elkezdették az éneklést és a dícséretet: az Úr ellenséget szerze az Ammon fiai és a Moábiták és a Seir hegyén lakozók ellen a kik Júdára jövének, és megverettetének. Mert az Ammon és a Moáb fiai a Seir hegyén lakozók ellen támadának, hogy őket levágnák és elvesztenék; és mikor mind elvesztették a Seir hegyén lakozókat, azután egymás elpusztítását segítették elő. A Júda népe pedig méne Mispába a puszta felé, és mikor a sokaság felé fordulának: ímé csak elesett holttestek valának a földön, és senki sem menekült meg. Akkor elméne Jósafát és az ő népe, hogy azoknak jószágait megzsákmányolják, és találának nálok temérdek gazdagságot és a holttesteken drága szép ruhákat, melyeket lefosztának rólok, oly sokat, hogy alig vihették el, és harmadnapig kapdosták a zsákmányt, mert felette sok vala. Negyednapra pedig gyűlének a hálaadásnak völgyébe, mivel az Úrnak ott adának hálákat; azért azt a helyet hálaadás völgyének nevezék mind e mai napig. Megtére azért Júdának és Jeruzsálemnek egész népe Jósafáttal az ő fejedelmökkel egybe, hogy visszamenjen Jeruzsálembe nagy örömmel; mert az Úr megvígasztalta vala őket az ő ellenségeik felett. És bemenének Jeruzsálembe, lantokkal, cziterákkal és trombitákkal, az Úr házához. És lőn az Istennek félelme az országok minden királyságain, mikor meghallották, hogy az Úr hadakozott vala az Isten ellenségei ellen. Megnyugovék azért a Jósafát országa, és békességet ada néki az ő Istene minden felől. És uralkodék Jósafát Júda felett. Harminczöt esztendős vala, mikor uralkodni kezde, és uralkodék Jeruzsálemben huszonöt esztendeig; és az ő anyjának neve Azuba vala, a Silhi leánya. És jára Asának az ő atyjának útján, el sem távozék attól, cselekedvén azt, a mi az Úr szeme előtt kedves dolog vala. Csakhogy még a magaslatok nem rontattak le, és a nép nem készítette az ő szívét az ő atyái Istenéhez. Jósafátnak pedig első és utolsó dolgai ímé meg vannak írva Jéhunak a Hanáni fiának könyvében, a ki azokat beírta az Izráel királyainak könyvébe. Azután Jósafát a Júda királya megbarátkozék Akháziával az Izráel királyával, a ki gonoszul cselekedett vala; Mindazáltal vele megbarátkozék, hogy hajókat készítenének, melyeken Társisba mennének; és a hajókat Ésiongáberben készíték. Jövendöle azért Eliézer a Maresából való Dódava fia Jósafát ellen, mondván: Minthogy megbarátkoztál Akháziával, az Úr megsemmisíti a te munkádat. És a hajók mind összetörének, és nem mehetének Társisba.

21 És meghala Jósafát az ő atyáival egyetemben, és eltemetteték az ő atyáival a Dávid városában; és

uralkodék helyette az ő fia, Jórám. És az ő testvérei, a Jósafát fiai ezek valának: Azária, Jéhiel, Zakaria- 2
riás, Azáriás, Mikáel, és Sefátja. Ezek mind Jósafátnak, az Izráel királyának fiai voltak. És adott nékik 3
az ő atyjok sok ajándékot ezüstben, aranyban és drágaságokban, Júdabeli megerősített városokkal; de a
királyságot Jórámnak adá, mivel ő vala elsőszülötte. Kezde azért Jórám az ő atyjának királyságában 4
uralkodni, és mikor immár abban megerősödött, az ő testvéreit mind megölé fegyverrel; sőt Izráel fejedelmei közül is némelyeket. Harminczkét esztendős korában kezdett vala uralkodni Jórám, és nyolcz 5
esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. És jára az Izráel királyainak útján, a mint cselekszik vala az Ak- 6
háb háznépe; mert az Akháb leányát vette vala magának feleségűl; és az Úr szemei előtt gonosz dolgot
cselekedék. Nem akará mindazáltal az Úr a Dávid házát elveszteni a szövetségért, a melyet Dáviddal 7
kötött, és mivel igéretet tett vala, hogy szövétneket ad néki és az ő fiainak minden időben. Az ő idejében 8
szakada el Edom Júda keze alól, és királyt választának magoknak. Elméne ugyan Jórám az ő vezéreivel 9
és a szekerek mind ő vele, és felkelvén éjjel, megveré az Edomitákat, a kik őt körűlvették vala, és szekereiknek fejedelmeit; Mindazáltal Edom elszakada Júdának keze alól mind e mai napig. Ugyanakkor 10
elszakada Libna is az ő keze alól, mivel elhagyta az Urat, atyái Istenét. Ő is csináltatott magaslato- 11
kat Júda hegyein, és azt művelé, hogy a Jeruzsálembeliek paráználkodának, sőt Júdát is felbiztatá erre.
Juta pedig azonközben az Illés próféta írása hozzá, mondván: Ezt mondja az Úr, a te atyádnak Dávidnak 12
Istene: Mivel nem járál a te atyádnak Jósafátnak útján, sem a Júda királyának Asának útján; Hanem 13
járál az Izráel királyainak útján, és azt műveléd, hogy Júda és Jeruzsálem lakói paráználkodjanak, a
mint az Akháb háza is paráználkodik; annakfelette testvéreidet, atyádnak házát megöléd, a kik jobbak
voltak nálad: Ímé az Úr nagy csapást bocsát a te népedre, fiaidra, feleségeidre és minden jószágodra. 14
Te pedig súlyos betegségbe, bélbajba esel, mindaddig, míg a te béled naponként kimegy a betegség miatt. 15
Felindítá azért az Úr Jórám ellen a Filiszteusokat és az Arábiabeliek elméjét, a kik a szerecsenekkel 16
határosok valának. És feljövének Júda ellen és megtámadván őt, zsákmányúl vivék mindazt a vagyont, 17
a mi a király házában található volt, sőt fiait és feleségeit is, és nem maradt néki más fia, csak Joakház,
a legkisebbik. És mindezek után megveré őt az Úr felette nagy bélbajjal, mely gyógyíthatatlan vala. És 18, 19
ez így volt napról-napra, egészen a második év végéig, midőn belei kifolytak a betegség miatt, és meghala nagy kínokban: és népe nem égete néki drága illatú fűszereket, mint az ő atyáinak égettek vala.
Harminczkét esztendős vala, mikor uralkodni kezde, és nyolcz esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. És 20
mikor minden részvét nélkűl kimula, eltemeték őt a Dávid városában; de nem a királyok sírjába.

És királylyá tevék Jeruzsálem lakosai helyette az ő legkisebb fiát Akháziát; mert az idősebbeket mind **22**
megölték azok, a kik az Arábiabeliekkel jöttek vala a táborba. Uralkodék azért Akházia, Jórámnak a
Júda királyának fia. Akházia negyvenkét esztendős volt, mikor királylyá lett, és egy esztendeig ural- 2
kodék Jeruzsálemben. Anyjának neve Athália volt, a ki az Omri leánya vala. Ő is az Akháb házának 3
útjain jára; mert az ő anyja vala néki tanácsadója az istentelen cselekedetre. És gonoszúl cselekedék az 4
Úr szemei előtt, miképen az Akháb háznépe, mert azok voltak tanácsadói atyja halála után, az ő veszedelmére. Sőt azoknak tanácsa után indulva, hadba méne Jórámmal az Akháb fiával az Izráel királyával 5
Hazáel ellen a Siriabeli király ellen, Rámóth Gileádba; de a Siriabeliek Jórámot megverék. Visszatért 6
azért Jórám, hogy meggyógyíttassa magát Jezréel városában; mert sebek valának rajta, melyekkel megsebesíttetett Rámában, mikor Hazáel ellen, Siria királya ellen harczolt. Akházia pedig, Jórámnak a Júda
királyának fia, aláméne, hogy meglátogatná Jórámot az Akháb fiát Jezréelben; mert beteg vala. Hogy 7
Akházia Jórámhoz méne, Isten akaratából, az ő romlása vala, mert odaérkezvén, elméne Jórámmal Jéhu
ellen, a ki a Nimsi fia volt, a kit az Úr felkenetett, hogy kiírtaná az Akháb háznépét. Lőn azért, mikor 8
Jéhu az Akháb házán bosszút álla, rátalált a Júda fejedelmeire és az Akházia testvéreinek fiaira, a kik
Akháziának szolgálnak vala, és megölé őket. Akháziát is keresé és megfogák őt, (ki Samariában rejtő- 9
zött vala el) és vivék őt Jéhuhoz, a ki megöleté őt. De eltemették, mert ezt mondják róla: Mégis a Jósafát
fia volt, a ki teljes szívvel keresé az Urat. És nem vala immár senki az Akházia háznépe közűl, a ki képes
lett volna a királyságra. És Athália az Akházia anyja, látván, hogy az ő fia meghalt: felkele és megölé a 10
Júda háznépének minden királyi sarját. De Jósabát a király leánya vevé Joást az Akházia fiát, és kivivé 11
őt titkon a király fiai közűl, a kik megölettek, és elrejté őt és az ő dajkáját az ágyasházban. És elrejté őt
Jósabát, a Jórám király leánya, a ki a Jójada pap felesége volt, (mert Akháziának huga vala) Atália elől,
hogy őt meg ne ölhesse. És náluk vala az Úr házában elrejtve hat esztendeig. Athália pedig uralkodék 12
az ország felett.

A hetedik esztendőben pedig felbátorodván Jójada, szövetséget kötött a századosokkal, Azáriával a **23**
Jérohám fiával, Ismáellel a Jóhanán fiával, Azáriával az Obed fiával, Maaséjával az Adája fiával, és
Elisafáttal a Zikri fiával. A kik Júda országát körűljárván, összegyűjték Júdának minden városaiból a 2

3 Lévitákat és az Izráel családfőit, és jövének Jeruzsálembe. Szövetséget tőn pedig mind az egész gyü-
lekezet a királylyal az Isten házában, minekutána Jójada ekképen szólott nékik: Ímé a király fia fog
4 uralkodni, a mint az Úr szólott volt a Dávid fiairól; Azért ez az a dolog, a mit cselekednetek kell: Har-
madrész közűletek, a kik a szombatra szoktatok feljönni a papok és a Léviták közűl, ajtónálló legyen;
5 Harmadrész a király házánál, és harmadrész a főkapunál álljon; az egész nép pedig legyen az Úr háza-
6 nak pitvariban; Senki ne menjen be az Úr házába, hanem csak a papok és a kik szolgálnak a Léviták
közűl, csak ők menjenek be, mert szent dologra rendeltettek; az egész nép tartsa magát az Úr paran-
7 csolatjához. És a Léviták vegyék körűl a királyt, fegyvere mindenkinek kezében legyen, és ha valaki
8 bemenne a házba, ott megölettessék; és a király mellett legyetek, mikor bemegy és mikor kijön. És mind
a szerint cselekedének a Léviták és az egész Júda, a mint Jójada pap megparancsolá, és kiki maga mellé
vevé az ő embereit, mindazokat, a kik felmennek vala a szombatra, mind a kik kijőnek vala szombaton;
9 mert Jójada pap nem ereszté el a csapatokat. És Jójada pap a századosoknak azokat a dárdákat, paizso-
10 kat és pánczélokat adá, a melyek Dávid királyéi voltak, a melyek az Isten házában valának. És állítá az
egész népet, mindenkinek fegyvere kezében lévén, a ház jobb oldalától fogva a ház bal oldaláig, az oltár
11 mellett és a ház mellett a király körűl. Akkor kihozák a király fiát, és reá tevék a koronát és a bizony-
12 ságtételt, és királylyá tevék őt, és megkenék őt Jójada és az ő fiai, mondván: Éljen a király! Mikor pedig
meghallotta Athália a futkosó nép szavát, a kik a királyt dícsérik vala; akkor ő is felméne a nép közé az
13 Úr házába. És mikor látta, hogy a király az ő oszlopánál áll a bejáratnál, s a fejedelmek és a trombitások
a király mellett vannak, és hogy az egész föld népe örül, trombitál, s az énekesek a zengő szerszámok-
kal énekelnek, a kik tudósok valának az isteni dícséretben: megszaggatá Athália az ő ruháit, és monda:
14 Árulás, árulás! És kiküldé Jójada pap a századosokat, a sereg előljáróit, mondván nékik: Vezessétek ki
a rendek között; és ha valaki utána menne, fegyverrel ölettessék meg. Mert ezt mondja vala a pap: Ne
15 öljétek meg őt az Úr házában. Helyet adának azért néki, hogy kimehessen, és mikor jutott volna a király
16 háza felé a lovak kapujáig, ott megölték őt. Szövetséget tőn pedig Jójada ő maga között, az egész nép
17 között és a király között, hogy ők az Úr népei legyenek. És beméne az egész sokaság a Baál házába, és
azt elrontá, és annak mind oltárait, mind bálványait összetöré; Mattánt pedig a Baál papját az oltárok
18 előtt ölék meg. És gondviselőket állíta Jójada az Úr házába, a lévitai papok által, a kiket Dávid csopor-
tokba osztott az Úr házában, hogy áldoznának égőáldozatokkal az Úrnak, a mint a Mózes törvényében
19 megíratott, nagy vígassággal és énekszóval, a Dávid rendelése szerint. És állítá az ajtónállókat az Úr
20 házának kapuihoz, hogy be ne mehessen, a ki tisztátalan bármely dolog által. Azután maga mellé vevé
a századosokat és a főembereket és a kik a nép felett uralkodnak, s az egész ország népét, és kivezetvén
a királyt az Úr házából, bemenének a király házának felső kapuján, és ülteték a királyt a királyiszékbe.
21 És örvendezett a föld minden népe, és a város is megnyugovék; minekutána Athháliát megölék fegyverrel.

24 Hét esztendős vala Joás, mikor uralkodni kezde, és uralkodék Jeruzsálemben negyven esztendeig; az
2 ő anyjának neve Sibia vala, Beersebából. És cselekedék Joás az Úr előtt kedves dolgot, Jójada papnak
3, 4 teljes életében. Vett pedig néki Jójada két feleséget, és nemze fiakat és leányokat. Ezek után elvégezé
5 magában Joás, hogy megújítja az Úrnak házát. És összehivatá a papokat és a Lévitákat, és monda né-
kik: Menjetek el a Júda városaiba, és szedjetek az Izráel népétől fejenként pénzt, hogy a ti Istenetek háza
6 esztendőnként kijavíttassék. Ti pedig siessetek e dologgal; de a Léviták nem sietének. Akkor hivatá a
király Jójadát a papifejedelmet, és monda néki: Miért nem gondoltál a Lévitákra, hogy behozzák Júdából
és Jeruzsálemből az ajándékot, a melyet rendelt Mózes az Úr szolgája és az Izráel gyülekezete, a gyüleke-
7 zet sátorához? Mert az istentelen Athália és az ő fiai elpusztították az Isten házát, és mindazt, a mi az
8 Úr házának vala szentelve, a bálványokra költötték. És mikor parancsolt a király, csinálának egy ládát,
9 melyet az Úr házának kapuja előtt helyezének el, kivűl. És kihirdeték Júdában és Jeruzsálemben, hogy
hozzák el az Úrnak az ajándékot, a melyet az Isten szolgája Mózes parancsolt a pusztában Izráelnek.
10 Akkor a vezérek mindnyájan és az egész nép örömmel vivék az ő ajándékaikat és veték a ládába, míg
11 megtelék. És időnként a Léviták által elviteték a ládát a király gondviselőjéhez, és mikor látták, hogy
sok pénz van benne, eljövén a király íródeákja és a főpap választott embere, kiüríték a ládát, s azután
12 ismét visszavitték helyére. Ezt művelék időnként, és nagy összeg pénzt gyűjtének. És adá azt a király
és Jójada az Úr háza körűl való munka felügyelőjének; és fogadának favágókat és ácsokat az Úr házának
13 újítására, vas- és rézműveseket is az Úr házának megerősítésére. Munkálkodának azért a művesek, és
az ő kezök által a kijavítás előrehaladt, s az Úrnak házát előbbi állapotába helyezék, és megerősíték azt.
14 Mikor pedig elvégezték, a megmaradt pénzt vivék a királynak és Jójadának, melyből csinálának az Úr
háza számára edényeket, az isteni tisztelet és áldozat számára kanalakat, s arany és ezüst edényeket.

És áldoznak vala égőáldozatokkal szüntelen az Úrnak házában, Jójadának teljes életében. Megvénhe- 15
dék pedig Jójada, és megelégedvén életével, meghala. Százharmincz esztendős korában hala meg. És 16
eltemeték őt a Dávid városában a királyok között, mivel kedves dolgot cselekedett vala Izráelben mind
Istennel s mind az ő házával. Minekutána pedig meghala Jójada, eljövének a Júda fejedelmei, és meg- 17
hajták magokat a király előtt; a király pedig hallgatott reájok. És elhagyák az Úrnak, atyáik Istenének 18
házát, és szolgálának az Aseráknak és bálványoknak; mely vétkök miatt lőn az Úrnak haragja Júda és
Jeruzsálem ellen. És külde hozzájok prófétákat, hogy visszatérítenék őket az Úrhoz, a kik bizonyságot 19
tevének ellenök, de nem hallgattak reájok. Az Isten lelke pedig felindítá Zakariást, a Jójada pap fiát, a ki 20
felálla a nép között, és monda nékik: Ezt mondja az Isten: Miért szegtétek meg az Úrnak parancsolatait?
mert az nem használ néktek. Ha elhagytátok az Urat, ő is elhagy titeket. Azok pedig reá támadván, ott 21
az Úr háza pitvarában megkövezék őt a király parancsolatjából. És nem emlékezék meg Joás király a 22
jótéteményről, a melylyel annak atyja, Jójada vala ő hozzá éltében, hanem megöleté a fiát. Mikor pedig
meghalna, ezt mondá: Látja az Úr és bosszút áll! És már az esztendő elmultával feljöve ellene Siria 23
királyának serege, és méne Júdára és Jeruzsálemre, és kiirtották a népnek minden vezéreit a nép közűl,
és minden zsákmányukat küldék Damaskusba a királynak; Mert noha kevés emberrel jött vala rájok 24
a Siriabeli had, mindazáltal az Úr kezökbe adá Júdának nagy seregét, mivel az Urat, atyáiknak Istenét
elhagyták; és Joáson is bosszút állának. És mikor tőle elmentek (súlyos betegségben hagyták hátra): 25
pártot ütének ellene az ő szolgái, a Jójada pap fiának haláláért, és megölék őt ágyában, és meghala. És
eltemeték őt a Dávid városában, de nem temeték őt a királyok sírjába. Ezek ütöttek ellene pártot: Zabád 26
az Ammonbeli Simeát asszony fia, és Józabád a Moábbeli Simrith fia. Az ő fiai, és alatta az adónak meg- 27
szaporodása, s az Isten házának kijavítása, ímé meg vannak írva a királyok könyvének magyarázatában.
Uralkodék helyette az ő fia, Amásia.

Huszonöt esztendős korában kezdett Amásia uralkodni, és huszonkilencz esztendeig uralkodék Jeru- **25**
zsálemben; az ő anyjának neve Jéhoaddán vala, Jeruzsálemből való. És kedves dolgot cselekedék az Úr 2
előtt; de nem tiszta szívből. Lőn pedig azután, hogy országában megerősödék, megölé az ő szolgáit, a kik 3
a királyt az ő atyját megölték vala. De azoknak fiait nem öleté meg, hanem a szerint cselekedék, a mint a 4
törvényben, a Mózes könyvében megiratott, a melyben az Úr parancsolt volt, mondván: Meg ne ölettessenek az atyák a fiakért és a fiak se ölettessenek meg az atyákért, hanem kiki az ő saját bűnéért ölettessék meg. Összegyűjté annakfelette Amásia a Júda népét, és választa közűlök a nemzetségek szerint egész 5
Júdában és Benjáminban ezredeseket és századosokat; és megszámlálá őket a húsz esztendősöktől fogva és a kik feljebb valának, és találá azok közűl válogatott fegyverfoghatókat, kopjásokat és paizsosokat, háromszázezeret. Annakfelette az Izráeliták közűl százezer erős vitézt fogadott fel, száz talentom ezüstön. 6
Eljöve pedig az Isten embere ő hozzá, mondván: Óh király! ne menjen el te veled Izráel serege, mert az Úr 7
nem lesz Izráellel, Efraim minden fiaival. Ha nem hiszed, ám menj el, készülj a viadalhoz; de megver az 8
Isten téged az ellenség előtt; mert az Isten hatalmában van mind a segítség, mind a megveretés. Akkor 9
monda Amásia az Isten emberének: De mit tegyünk a száz talentom ezüsttel, a melyet Izráel seregének
adtam? És felele az Isten embere: Az Úr néked annál sokkal többet adhat. Kiválasztá azért Amásia azt 10
a sereget, a mely Efraimból jött vala ő hozzá, hogy mennének helyökre: mely dologért igen megharagvának a Júda népére, és felgerjedt haraggal tértek vissza helyeikre. Amásia pedig felbátorodván, elindítá 11
népét, és méne a sós völgybe; és megvere a Seir fiai közűl tízezeret. És Júda fiai tízezeret éle fogtak 12
el, a kiket egy magas kőszikla tetejére vivének, és letaszították őket a magas kőszikláról, és mindnyájan összeroncsoltattak. Annak a seregnek fiai pedig, a kiket visszakülde Amásia, hogy ne menjenek ő vele 13
hadba: Júdának városaira ütének Samariától fogva mind Bethóronig; és levágván háromezeret azok közűl, nagy zsákmányt vivének el. Lőn azután, hogy Amásia megtére az Edomiták megveréséből, a Seir 14
fiainak isteneit elhozá és Isten gyanánt tisztelé azokat, a kik előtt magát meghajtja vala, és nékik jóillatot gerjeszte. Ezért megharaguvék az Úr Amásiára, és prófétát külde hozzá, a ki monda néki: Miért imádod 15
annak a népnek isteneit, a kik nem szabadíthatták meg az ő népöket a te kezedből? Lőn pedig, mikor 16
ekképen szólott volna néki, monda néki a király: Vajjon te tanácsosa vagy-é a királynak? Hallgass, mert rosszúl jársz. Megszünék azért a próféta, miutána ezt mondotta volna: Látom, hogy az Isten el akar téged veszteni, mivel ezt műveléd, és tanácsomat nem fogadád meg. Amásia pedig, a Júda királya, tanácsot 17
tartván, követeket külde Joáshoz, a Joákház fiához, a ki Jéhunak fia vala, az Izráel királyához, mondván: Nosza szálljunk szembe egymással! Akkor Joás, az Izráel királya ilyen választ ada Amásiának, a 18
Júda királyának: A Libánus hegyén való tövis külde a Libánuson való czédrusfához, mondván: Add a te leányodat az én fiamnak feleségűl; ekközben azonban arra menvén egy fenevad, mely a Libánuson lakik vala, eltapodá azt a tövist. Te magadban így gondolkodál: Megveréd az Edomitákat, azért fuvalkodtál 19

fel magadban, hogy dicsekedjél. Kérlek, maradj otthon, miért szereznél magadnak veszedelmet, hogy te
20 és Júda elveszszen általam. De Amásia nem nyugodhatott, mert Isten elvégezte vala, hogy az ellen-
21 ség kezébe adja őket, mivel az Edomiták isteneit keresték. Felindula azért Joás, az Izráel királya, és
22 szembeszállának egymással ő és Amásia, a Júda királya Béth-Semesnél, a mely Júdában van. És Júda
23 megveretteték Izráel által, és elmenekülének mindnyájan sátoraikba. Amásiát pedig, a Júda királyát, a Joás fiát, a ki Joákház fia volt, Joás, az Izráel királya elfogá Béth-Semesben, és vivé őt Jeruzsálembe,
24 és Jeruzsálem kőfalát lerontá az Efraim kaputól fogva mind a szeglet kapujáig négyszáz singnyire. És az aranyat, az ezüstöt és mindenféle edényeket, a melyek az Isten házában, az Obed-Edom birtokában
25 találtatának, és a király házának kincseit, s a kezesek fiait mind Samariába vivé. Amásia, a Joás fia, a Júda királya, minekutána meghala Joás, a Joákház fia, az Izráel királya, még tizenöt esztendeig éle.
26 Amásiának pedig többi dolgai, az elsők és utolsók, avagy nincsenek-é megírva a Júda és az Izráel királyainak könyvében? Azon időtől fogva pedig, hogy Amásia az Úrtól elszakada, összeesküvést szőttek ellene
28 Jeruzsálemben; és elmeneküle Lákisba, de utána küldöttek Lákisba, és megölték ott őt. És elhozák onnét lovakon, és eltemeték őt az ő atyáival, Júdának városában.

26 Akkor előhozván az egész Júda nemzetsége Uzziást (ki tizenhat esztendős vala), királylyá tevék őt az ő
2 atyja Amásia helyett. Ő épité meg Elótot és csatolta ismét Júdához, minekutána Amásia király meghalt
3 az ő atyáival egybe. Tizenhat esztendős korában kezdett vala uralkodni Uzziás, és ötvenkét esztendeig
4 uralkodék Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Jékólia vala, Jeruzsálemből való. És az Úr előtt kedves
5 dolgot cselekedék, a mint az ő atyja, Amásia is cselekedett vala. És keresi vala az Istent Zakariás próféta idejében, a ki az isteni látásokban értelmes vala; és mindaddig, míg az Urat keresé, jó előmenetelt adott
6 néki Isten; Mert kimenvén, hadakozék a Filiszteusok ellen; és a Gáth kerítését, a Jabné kerítését és
7 az Asdód kerítését letöré, és épite városokat Asdódban és a Filiszteusok tartományában. És megsegéllé őt az Isten a Filiszteusok ellen és az Arábiabeliek ellen, a kik lakoznak vala Gúr-Baálban, és Meunim-
8 ban. És adának az Ammoniták Uzziásnak ajándékot, és elterjede az ő híre Égyiptomig; mert felette igen
9 megnevekedett az ő hatalma; És épite Uzziás tornyokat Jeruzsálemben a szeglet kapuja felett, a völgy
10 kapuja felett és a szegletek felett, és igen megerősítteté azokat. A pusztában is tornyokat épített, és sok kutat ásatott; mert sok nyája vala mind a völgyekben, mind a lapályon, és szántóvető szolgái, vin-
11 czellérei a hegyeken és Kármelben, mert a földművelést kedvelte. Uzziásnak hadakozó serege is vala, a mely harczba mehetett csapatonként, a mint megszámláltatott Jéhiel íródeák és Maaséja előljáró által
12 Hanániás vezetése alatt, a ki a király vezérei közűl való. A családfők egész száma a hadakozó vitézek
13 között kétezerhatszáz vala. És az ő kezök alatt levő hadakozó sereg háromszázhétezerötszáz harczosból
14 állott, a kik képesek valának megsegíteni a királyt ellenségei ellen. És készíttete Uzziás nékik, az egész
15 sereg számára paizsokat, kopjákat, sisakokat, pánczélokat, íveket és parittyába való köveket. Készíttete annakfelette Jeruzsálemben értelmes mesteremberek által gépezeteket a tornyok tetején és a kőfal szegletein, nyilaknak és nagy köveknek kihajigálására. És az ő híre messzire elterjede; mert csudálatosan
16 megsegítették, míglen megerősödék. Mikor pedig ilyen módon megerősödött volna, felfuvalkodék, hogy megfertőztetné magát és vétkezék az Úr ellen, az ő Istene ellen. Beméne az Úr templomába, hogy a füs-
17, 18 tölő oltáron füstölne. És beméne ő utána Azáriás pap, és vele az Úr papjai nyolczvanan, igen erősek. És ellene állának Uzziás királynak, és mondának néki: Uzziás! nem a te dolgod az Úrnak füstölni, hanem az Áron pap fiaié, a kik felszenteltetének, hogy füstöljenek. Menj ki e szent helyből; mert igen vétkez-
19 tél és dicsőségedre nem leend az Úr Istentől. És megharaguvék Uzziás, a kinek kezében vala a füstölő szerszám, hogy füstölne; és mikor haragudnék a papokra, bélpoklosság támada a homlokán ott a papok
20 szeme előtt, az Úr házában, a füstölő oltár előtt. És mikor tekintett volna ő reá Azáriás főpap, és vele mind a többi papok, láták a bélpoklosságot az ő homlokán; és elűzék őt onnét, sőt maga is sietett kimenni,
21 mert az Úr megverte vala őt. És lőn Uzziás király halála napjáig bélpoklos; és lakik vala egy elkülönített házban bélpoklosan, mert az Úr házából kivettetett vala. És Jótám, az ő fia vala a király házában, a ki
22 ítélkezék az ország népe felett. Uzziásnak pedig első és utolsó dolgait megírta Ésaiás próféta, az Ámós
23 fia. És meghala Uzziás az ő atyáival egybe, és eltemeték őt az ő atyáival a temetőbe, a mely a királyoké vala, mert ezt mondják felőle: bélpoklos volt. És uralkodék helyette Jótám, az ő fia.

27 Huszonöt esztendős vala Jótám, mikor uralkodni kezde, és tizenhat esztendeig uralkodék Jeruzsá-
2 lemben; az ő anyjának neve Jérusa vala, a Sádók leánya. És kedves dolgot cselekedék az Úr előtt, mint az ő atyja, Uzziás is cselekedett vala, csakhogy nem méne az Úr templomába; a nép azonban tovább is
3, 4 vétkezék. Ő épité meg az Úr házának felső kapuját; a vár kőfalán is sokat épite. Annakfelette a Júda
5 hegyes földén városokat épite, és a ligetekben palotákat és tornyokat épite. Ő is hadakozott az Ammon

fiainak királyai ellen, a kiket megvere; és adának néki az Ammon fiai azon esztendőben száz tálentom ezüstöt s tízezer véka búzát és tízezer véka árpát. Ezt fizették néki az Ammon fiai a második és harmadik esztendőben is. És hatalmassá lőn Jótám, mert útjában az Úr előtt, az ő Istene előtt járt. Jótámnak pe- 6, 7
dig több dolgait, minden hadakozásait és útjait, ímé megírták az Izráel és a Júda királyainak könyvében. Huszonöt esztendős korában kezdett uralkodni, és tizenhat esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. És 8, 9
elaluvék Jótám az ő atyjaival, és eltemeték őt a Dávid városában; és uralkodék Akház, az ő fia helyette.

Húsz esztendős volt Akház, mikor uralkodni kezdett, és tizenhat esztendeig uralkodék Jeruzsálem- **28**
ben, és nem cselekedék kedves dolgot az Úr előtt, mint Dávid, az ő atyja; Hanem az Izráel királyainak 2
útján járt, és öntött bálványokat is csináltatott a Baál tiszteletére. Annakfelette tömjéneze a Hinnom 3
fiának völgyében; fiait is megégeté tűzben, a pogányok útálatosságai szerint, a kiket az Úr az Izráel fiai
elől kiűzött volt. Áldozék és tömjéneze a magaslatokon is, a halmokon is és minden zöld fa alatt. Ezért 4, 5
az Úr az ő Istene adá őt a Siriabeli király kezébe, és őt igen megverék, és sok foglyot hurczolának el ő tőle,
a kiket Damaskusba vivének. Sőt még az Izráel királya kezébe is adaték, és az is igen megveré őt. Mert 6
Pékah, a Rémália fia, Júdában egy nap levága százhúszezer embert, mind vitézeket; mivel elhagyták az
Urat, atyáik Istenét. Annakfelette az Efraimbeli vitéz Zikri megölé Maásiát, a király fiát, Azrikámot, 7
az ő házának gondviselőjét, és Elkánát, a ki a király után második vala. És elvivének az Izráel fiai az 8
ő atyjokfiai közűl kétszázezer asszonyt, fiút, leányt, és nagy vagyont rablának el tőlök, és azzal a zsák-
mánynyal mennek vala Samariába. Vala pedig ott az Úrnak egy prófétája, a kinek neve Odéd, a ki eleibe 9
menvén a hadnak, a mely Samariába megy vala, monda nékik: Ímé, mivel az Úrnak, atyáitok Istenének
haragja Júda ellen felgerjedett, őket kezetekbe adta, és ti sokat megölétek közűlök haragotokban, a mely
szintén az égig felhatott; És immár arra gondoltok, hogy Júdának és Jeruzsálemnek fiait megalázzátok, 10
hogy néktek szolgáitok és szolgálóleányitok legyenek: avagy ezáltal nem teszitek-é magatokat bűnösökké
az Úrnál, a ti Isteneteknél? Azért halljátok meg szómat: Vigyétek vissza a ti atyátokfiai közűl való 11
foglyokat, a kiket ide hoztatok; különben az Úrnak nagy haragja lészen rajtatok. Akkor felkelének né- 12
melyek az Efraimból való vezérek közűl: Azáriás, a Jóhanán fia; Berékiás, a Mesillemót fia; Ezékiás, a
Sallum fia, és Amása, a Hadlai fia, azok ellen, a kik a viadalból jőnek vala. És mondának néki: Ne 13
hozzátok ide be a foglyokat, mert felette igen nagy bűn lesz az, a mit akartok művelni, és ezzel a mi
bűneinket és vétkeinket megsokasítjátok; mert e nélkűl is sok bűnünk van, és felgerjedt a harag Izráel
ellen. Ott hagyá azért a sereg a foglyokat és a zsákmányt a vezérek és az egész gyülekezet előtt. És 14, 15
felállának a névszerint megnevezett férfiak, s felvevék a foglyokat, és a kik mezítelenek valának közű-
lök, felöltözteték a zsákmányból; felöltözteték azokat, sarukat is adának lábaikra; ételt és italt is adának
nékik; sőt meg is kenék őket, és a gyengélkedőket szamarakra helyezék, és vivék őket a pálmafák vá-
rosába, Jérikhóba, az ő atyjokfiaihoz; azután megtérének Samariába. Az időben külde Akház király az 16
Assiriabeli királyhoz, hogy megsegítené őt. Mert még az Edomiták is eljöttek vala, és a Júdabeliek közűl 17
sokat levágának, vagy rabságba hurczolának. A Filiszteusok is mind ellepék a lapályon való városokat 18
és Júdának dél felől való részét, és elfoglalák Béth-Semest, Ajalont, Gederótot, Sókót és annak faluit;
Timnát és annak faluit; Gimzót és annak faluit, és ott laknak vala; Mert az Úr megalázta Júdát Ak- 19
házért, az Izráel királyáért; mert arra indítá Júdát, hogy vétkezzék az Úr ellen. Eljöve azért ő ellene 20
Tiglát-Pilnéser, Assiria királya, a ki sanyargatá őt, és nem segítette meg. Mert Akház kifosztá az Úr 21
házát, a királyét, a fejedelmekét, és az Assiriabeli királynak adá, de azért nem lőn néki segítségére. Sőt 22
még a szorongattatás idejében is tovább vétkezék az Úr ellen; ilyen vala Akház király. Mert áldozék 23
Damaskus isteneinek, a kik őt megverték vala, ezt mondván: Mivel Siria királyainak istenei megsegítik
őket, azért én is azoknak áldozom, hogy segéljenek engem is, holott mind néki, mind az egész Izráelnek
azok okozták romlását. És összehordá Akház az Isten házának edényeit, és összetöré az Isten házának 24
edényeit, és az Úr házának ajtait bezárá, és csinála a maga számára oltárokat Jeruzsálemnek minden
szegletén; Júdának minden városaiban is magaslatokat építe, hogy az idegen isteneknek tömjénezzen, 25
és haragra ingerlé az Urat, atyái Istenét. Az ő több dolgai pedig és útjai, úgy az elsők, mint az utolsók, 26
ímé meg vannak írva a Júda és az Izráel királyainak könyvében. Meghala pedig Akáz az ő atyáival, és 27
eltemeték őt Jeruzsálem városában; mert nem vivék őt az Izráel királyainak sírjába. És uralkodék az ő
fia, Ezékiás, ő helyette.

Ezékiás huszonöt esztendős korában kezdett uralkodni, és uralkodék huszonkilencz esztendeig Jeru- **29**
zsálemben; az ő anyjának neve vala Abija, a Zakariás leánya. És kedves dolgot cselekedék az Úr előtt 2
mind a szerint, a mint Dávid, az ő atyja is cselekedett vala. És az ő királyságának első esztendejében, 3
az első hónapban kinyitá az Úr házának ajtait, és azokat megújíttatá. És egybehivatá a papokat és a 4

Lévitákat, és összegyűjté őket a napkelet felől való utczában. És monda nékik: Hallgassatok meg engem
Léviták! Most szenteljétek meg magatokat az Úrnak, atyáitok Istenének házát is szenteljétek meg, és
hordjatok ki minden tisztátalanságot a szent helyről; Mert vétkeztek a mi atyáink, és az Úr előtt, a mi
Istenünk előtt gonoszul cselekedének, és elhagyták őt, az Úr sátorától elfordították arczukat, hátat for-
dítván annak. A tornácz ajtait is bezárták, a szövétnekeket eloltották, és füstölőszert nem füstölögtettek
és égőáldozatot nem áldoztak az Izráel Istenének a szent helyen. És ezért volt az Úrnak haragja Júdán
és Jeruzsálemen, és adta volt őket rabságra és pusztulásra és kigunyoltatásra, a mint ti magatok is lát-
játok. És ímé a mi atyáink fegyver által hullottak el, fiaink, leányaink és feleségeink fogságba vitettek
e dolog miatt. Most azért elvégeztem magamban, hogy az Úrral, Izráel Istenével szövetséget szerzek,
hogy haragját tőlünk elfordítsa. Fiaim, most ne tévelyegjetek; mert az Úr választott titeket, hogy ő
előtte állván, néki szolgáljatok; hogy szolgái legyetek néki és jóillatot szerezzetek. Felkelének azért a
Léviták: Máhát az Amásai fia, Jóel az Azárja fia, a kik Kéhátiták valának; a Mérári fiai közűl pedig Kis
az Abdi fia, és Azária a Jéhalélel fia, és a Gersoniták közűl Joah a Zimma fia, és Éden a Joah fia; Az
Elisáfán fiai közűl Simri és Jéhiel; az Asáf fiai közűl Zakariás és Mattánia; A Hemán fiai közűl Jéhiel és
Simei; a Jédutun fiai közűl Semája és Uzziel. Összegyűjték az ő atyjokfiait, és megszentelék magokat,
és bemenének a király parancsolatjából az Úrnak beszédei szerint, az Úr házának megtisztítására. És
bemenének a papok az Úr házának belső részébe, hogy azt megtisztítsák; kihordának belőle minden tisz-
tátalanságot, a melyet az Úr templomában találának, az Úr házának pitvarába; és a Léviták felszedék,
hogy onnan kihordják a Kidron patakába. Elkezdék pedig a megszentelést az első hónap első napján, és
a hónap nyolczadik napján bemenének az Úr házának tornáczába, és megszentelék az Úr házát nyolc na-
pon át, úgy hogy az első hónap tizenhatodik napján végezték be. És akkor bemenének Ezékiás királyhoz,
és mondának: Megtisztítottuk mindenestől az Úr házát, az égőáldozat oltárát is, minden hozzá tartozó
edényekkel egybe, a szent asztalt is, minden szerszámaival; Minden egyéb eszközöket is, a melyeket
Akház király az ő királysága alatt megszentségtelenített, mikor Isten ellen vétkezett vala, helyreállítot-
tunk és megszenteltünk, és ímé mind az Úr oltára előtt vannak. Reggel azért felkele Ezékiás király,
és összegyűjté a város fejedelmeit, és felméne az Úr házába. És vivének fel hét tulkot és hét kost, hét
bárányt és hét bakot bűnért való áldozatra az országért, a szent hajlékért és Júdáért, és megparancsolá
az Áron fiainak, a papoknak, hogy megáldozzák az Úr oltárán. Megölék azért a tulkokat, és a papok
azoknak véröket vévén, elhinték az oltárra; hasonlatosképen megölvén a kosokat, elhinték azoknak vér-
öket az oltárra; a bárányokat is megölvén, azoknak vérét az oltárra hinték. Azután előhozák a bűnért
való bakokat a király és a gyülekezet elé, és kezöket rájok tevék. Minekutána a papok azokat megölték,
bűnért való áldozást végeztek a vérökkel az oltáron, az egész Izráel megtisztulására; mert az egész Iz-
ráelért parancsolta vala a király az égőáldozatot és a bűnért való áldozatot. És beállítá a Lévitákat az
Úr házába czimbalmokkal, lantokkal és cziterákkal Dávidnak és Gádnak a király prófétájának, és Nátán
prófétának parancsolatja szerint; mert az Úrtól volt a parancs az ő prófétái által. Előállának azért a
Léviták a Dávid zengő szerszámaival; a papok is a trombitákkal. És megparancsolá Ezékiás, hogy egé-
szen égőáldozatot áldozzanak az oltáron. És mikor megkezdődött az áldozás, ugyanakkor megkezdődött
az Úrnak éneke is és a trombiták harsonája Dávidnak az Izráel királyának szerszámaival. És az egész
gyülekezet leborula, az énekesek énekelének, és a trombitások trombitálának mindaddig, míg az egészen
égőáldozatnak vége lőn. És a mikor elvégezték az áldozatokat, a király és mindnyájan a vele valók le-
borulván arczczal, imádkozának. És megparancsolá Ezékiás király és a fejedelmek a Lévitáknak, hogy
az Urat dícsérjék a Dávid és az Asáf próféta dícséreteivel; a kik, mikor nagy örömmel dícsérték az Urat,
meghajoltak és leborulának. Azután szóla és monda Ezékiás: Most már felavattátok magatokat az Úr-
nak, azért jőjjetek, és hozzatok áldozatokat és dícsérő áldozatokat az Úr házában. És az egész gyülekezet
hoza áldozatokat és dícsérő áldozatokat, és mindaz a kit a szíve indított, egészen égőáldozatot. És az
égőáldozatra való barmok száma, a melyeket a gyülekezet hozott vala, ez volt: hetven tulok, száz kos,
kétszáz bárány. Mindezek egészen égőáldozatul valának az Úrnak. Azonkivűl szenteltek az Úrnak hat-
száz tulkot és háromezer juhot. De mivel a papok kevesen valának, és nem győzték az áldozatokat mind
megnyúzni, ezért az ő atyjokfiai, a Léviták segítségökre valának nékik mindaddig, míg azt a munkát
elvégezék, és míg a többi papok magokat megszentelék; mert a Léviták igazabb szívűek valának a magok
megszentelésében, mint a papok. Az egészen égőáldozat is igen sok volt a hálaáldozatok kövérivel és
az egészen égőáldozatokhoz való italáldozatokkal; és ekképen helyreállíttatott az Úr házának szolgálata.
Örvendeze azért Ezékiás és ő vele az egész gyülekezet, hogy az Isten erre hajlandóvá tette a népet; mert
hirtelen történt ez a dolog.

30 És külde Ezékiás az egész Izráelhez és Júdához, sőt Efraimnak és Manassénak is íra leveleket, hogy
jönnének el az Úr házához Jeruzsálembe, hogy megtartanák a páskhát az Úrnak, Izráel Istenének. 2 És
tanácsot tarta a király és fejedelmei s az egész gyülekezet Jeruzsálemben, hogy a második hónapban tart-
sák meg a páskhát. 3 Mert azt akkor nem tarthatták meg, mert a papok nem szentelhették meg magokat
kellő számban, s a nép sem gyűlt vala össze Jeruzsálemben. 4 És e dolog igen tetszék mind a királynak,
mind az egész gyülekezetnek. 5 Elhatározták tehát, hogy kihirdetik egész Izráelben Beersebától fogva
Dánig, hogy jőjjenek Jeruzsálembe páskhát szentelni az Úrnak, Izráel Istenének, mert már régóta nem
tartották meg úgy, a mint megiratott. 6 Elmenének azért a híradók a király levelével és a fejedelmekével
az egész Izráelhez és Júdához, és a király parancsolatjából ezt mondják vala: Izráel fiai! térjetek meg az
Úrhoz, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek Istenéhez s ő is megtér a maradékhoz, mely megmaradt még
köztetek az Assiriabeli királyok kezétől. 7 És ne legyetek olyanok, mint a ti atyáitok és atyátokfiai, a kik
vétkeztek volt az Úr ellen, atyáik Istene ellen és elpusztította őket, a mint ti magatok látjátok. 8 Most
azért meg ne keményítsétek nyakatokat, mint a ti atyáitok; adjatok kezet az Úrnak, és bemenvén az ő
szent helyébe, a melyet megszentelt örökké, szolgáljatok az Úrnak, a ti Isteneteknek, és elfordul rólatok
haragja. 9 Mert hogy ha ti megtéréndetek az Úrhoz, a ti atyátokfiai és fiaitok kegyelmet találnak azoknál,
a kik őket fogságba vitték, és megtérnek erre a földre, mert irgalmas és kegyelmes az Úr, a ti Istentek,
és nem fordítja el orczáját tőletek, ha ő hozzá megtéréndetek. 10 Mikor pedig a híradók városról-városra
menének az Efraim és a Manasse földén, mind Zebulonig, nevetik és csúfolják vala őket; 11 Mindazáltal
némelyek az Áser, Manassé és a Zebulon nemzetségéből megalázák magokat, és eljövének Jeruzsálembe.
Júdában is ezt cselekedé az Istennek keze, adván beléjök egy akaratot, hogy engednének a király pa-
rancsolatjának és a fejedelmekének az Úr beszéde szerint. 12 Sok nép gyűle azért Jeruzsálembe, hogy a
kovásztalan kenyerek ünnepét megtartsák a második hónapban; igen nagy gyülekezet vala. 13 És felkelé-
nek, és elronták az oltárokat, a melyek Jeruzsálemben valának, és a füstölő oltárokat is mind elronták,
és a Kidron patakába hányták. 14 És megölék a páskhabáránytot a második hónak tizennegyedik napján;
s a papok és Léviták megszégyenlék és megszentelék magokat, és égőáldozatokat vittek az Úr házába;
15 És kiki álla az ő helyére az ő szokások szerint és Mózesnek az Isten emberének törvénye szerint, és a
papok hintik vala a vért a Léviták kezéből. 16 Minthogy pedig igen sokan valának a gyülekezetben, a kik
magokat meg nem szentelték vala, ezért a Léviták a páskhabárány megölésével foglalkozának azokért,
a kik tisztátalanok voltak, hogy megszenteljék az Úrnak; 17 Mert a népnek nagy része, sokan az Efraim,
Manassé, Izsakhár és Zebulon nemzetségéből, nem szentelték meg magokat, mindazáltal megevék a pás-
khabáránytot, nem úgy, a mint megiratott; de könyörge Ezékiás érettök, mondván: A kegyes Úr tisztítsa
meg azt; 18 Mindenkit, a ki szívét elkészítette, hogy keresse az Istent, az Urat, az ő atyái Istenét, ha nem a
szentségnek tisztasága szerint is. 19 És meghallgatá az Úr Ezékiást, és a népnek megkegyelmeze. 20, 21 Megtar-
tották tehát az Izráel fiai, a kik Jeruzsálemben találtatának, a kovásztalan kenyerek ünnepét hét napon
át nagy örömmel, és dícsérik vala az Urat minden nap a Léviták és a papok, az Úr erejét éneklő szerszá-
mokkal. 22 És kegyesen beszéle Ezékiás minden Lévitával, a kik értelmesek és jóindulattal valának az Úr
iránt. És ünnepi lakomát tartottak hét napon át, áldozván hálaadó-áldozatokkal, és dícsérvén az Urat,
atyáik Istenét. 23 Tanácsot tarta pedig az egész gyülekezet, hogy még hét napig szentelne ünnepet; és így
még hét napot töltöttek el vígasságban; 24 Mert Ezékiás, a Júda királya ada a gyülekezetnek ezer tulkot
és hétezer juhot, a fejedelmek is adának a gyülekezetnek ezer tulkot és tízezer juhot; és megszentelék
magokat a papok elegen. 25 Nagy örömben vala azért az egész Júda gyülekezete, a papok és a Léviták és
azoknak egész gyülekezete, a kik Izráelből oda mentek vala; mind az idegenek, a kik az Izráel földjéről
jöttek vala, mind a Júdában lakozók. 26 És volt nagy vígasság Jeruzsálemben; mert Salamonnak, az Izráel
királyának, Dávid fiának idejétől fogva nem volt ehhez hasonló ünnep Jeruzsálemben. 27 Ezek után felál-
lának a papok és a Léviták, és megáldák a gyülekezetet; és meghallgatásra talált az ő szavok, és felhata
az ő könyörgésök mennybe az Isten szetséges lakhelyébe.

31 A mint mindezeknek vége lőn: kiméne az egész Izráel, a kik Júdának városaiban találtatának, s a
bálványokat széttörték, az Aserákat kivagdalák, s leronták a magaslatokat és oltárokat egész Júdában,
Benjáminban, Efraimban és Manasséban, mígnem befejezték; azután visszatérének az Izráel fiai mind,
kiki az ő örökségébe és városaiba. 2 És helyreállítá Ezékiás a papok és Léviták osztályait csoportjaik sze-
rint, kit-kit az ő szolgálata szerint, a papokat és a Lévitákat az égőáldozatokra és a hálaadó-áldozatokra,
a szolgálatra, hálaadásra és dícséretre az Úr táborinak kapuiban. 3 És rendelé a király az ő jövedelmének
egy részét az égőáldozatok számára, a reggeli és estvéli égőáldozatok, a szombatnapok, az újhold és az
ünnepek égőáldozatai számára, a mint megiratott az Úr törvényében. 4 Meghagyá a népnek is, Jeruzsá-
lem lakosainak, hogy megadják a papok és a Léviták járandóságát, hogy az Úr törvényéhez annál inkább

ragaszkodjanak. A mint ez intézkedés híre elterjedt: az Izráel fiai a búzának, a bornak és olajnak, a méznek és minden mezei termésnek zsengéjét bőséggel megadák; És az Izráel és Júda fiai, a kik lakoznak vala a Júda városaiban, ők is elhozák a barmokból és juhokból a tizedet, és annak tizedét, a mi az Úrnak, az ő Istenöknek szenteltetett, és rakásonként felhalmozák. A harmadik hónapban kezdék a rakásokat rakni, és a hetedik hónapban végezék el. Oda menvén pedig Ezékiás és a fejedelmek, és látván a rakásokat: áldák az Urat és az ő népét, Izráelt. Megkérdé pedig Ezékiás a papokat és a Lévitákat a rakások felől. Kinek felelvén Azáriás, a főpap, a Sádók nemzetségéből való, monda: Mióta az Úr házába kezdék az ajándékokat hozni: eleget ettünk és sok meg is maradt belőle, mert az Úr megáldotta az ő népét; és ez a rakás, a mi megmaradt. És monda Ezékiás, hogy az Úr házában csináljanak tárházakat, és megcsinálák. Behordák azért az ajándékokat, a tizedeket, és a mi megszenteltetett, nagy hűséggel, és ezeknek főgondviselője Konánia Lévita vala, a második pedig ennek atyjafia, Simei. Jéhiel pedig és Azáriás, Náhát, Asáel, Jérimot, Józabád, Eliel, Ismákia, Máhát és Benája, gondviselők valának, Konániának és atyjafiának Simeinek keze alatt, Ezékiás királynak és Azáriásnak az Isten háza előljárójának parancsolatából. Kóré Lévita pedig, a Jemna fia, a ki ajtónálló vala napkelet felől, az Isten számára tett önkéntes adományok gondviselője volt, hogy kiadja az Úrnak és a szentek szentjének áldozatát. Keze alatt valának: Eden, Minjámin, Jésua, Semája, Amária és Sekánia a papok városaiban, hogy hűségesen osztogassák a csapatok szerint az ő atyjokfiainak, úgy a nagynak, mint a kicsinynek, (Az ő nemzetségök férfiain kivűl, a három esztendős fiútól fogva feljebb) mindenkinek, a kinek bejárása vala az Úr házába a maga napján, a naponként való szolgálatra, rendtartásuk és csapatjaik szerint; A papok nemzetségének családjaik szerint; a Lévitáknak is, a kik húsz esztendősök és feljebb valók volnának, az ő rendtartások és csapatjaik szerint. És azok családjának minden kisdeddel, feleségeikkel, fiaikkal, leányaikkal, s az egész gyülekezetnek; mert az ő hitök szerint szentelték vala magokat a szentségre; Az Áron fiainak is, a papoknak, az ő városaikhoz tartozó vidék környékén, minden városban valának névszerint megnevezett emberek, hogy kiadják a részét minden férfinak a papok közűl, és minden nemzetségnek a Léviták között. És így cselekedék Ezékiás egész Júdában. A mi jó, igaz és helyes vala az Úr előtt, az ő Istene előtt, azt művelé. És minden munkában, a melyet elkezdett az Isten házának szolgálatában, a törvényben és parancsolatban, keresvén az ő Istenét, teljes szívvel jár vala el, és ezért szerencsés vala.

32 Ezen dolgok és igazságos cselekedetek után eljöve Sénakhérib, az Assiriabeli király, és Júdába menvén, megszállá a megerősített városokat, azt mondván, hogy elfoglalja azokat magának. Mikor tehát Ezékiás látta, hogy Sénakhérib eljöve, és Jeruzsálemet meg akarná szállani: Tanácsot tarta vezéreivel és vitézeivel, hogy a városon kivűl való forrásokat betöltsék; és azok segítségére lőnek néki; Mert összegyűlvén a sokaság, bedugának minden forrást és az ország közepén folyó patakot, mondván: Miért találjanak az assiriai királyok elegendő vizet, ha eljőnek? És felbátorodván, megépíté a város leromlott kerítését, felemelvén a tornyokig, és kivűl másik kőfalat is emelt, s Millót a Dávid városában, megerősíté; ennekfelette szerze sok fegyvert és paizst. És a nép fölé seregvezéreket tett, és maga köré gyűjtvén őket a város kapujának utczájára, szóla az ő szívök szerint ekképen: Erősek legyetek és bátrak, semmit se féljetek, meg se rettenjetek az assiriai királytól és a vele való egész sokaságtól, mert velünk többen vannak, hogynem ő vele. Ő vele testi erő van, velünk pedig az Úr a mi Istenünk, hogy megsegéljen minket és érettünk hadakozzék. És megbátorodék a nép, ezt hallván Ezékiástól, a Júda királyától. Ezek után elküldé szolgáit Sénakhérib, az assiriai király Jeruzsálembe (ő pedig Lákis mellett volt egész seregével) Ezékiáshoz a Júda királyához, és az egész Júdához, mely Jeruzsálemben vala, mondván: Ezt mondja Sénakhérib, az assiriai király: Kiben bíztok, hogy Jeruzsálemben maradtok a megszállás idején? Avagy nem Ezékiás általtott-é el titeket, hogy éhséggel és szomjúsággal ölne meg titeket, mondván: Az Úr, a mi Istenünk megszabadít minket az Assiriabeli király kezéből! Avagy nem Ezékiás pusztította-é el az ő magaslatait és oltárait, mikor így szólott Júdához és Jeruzsálemhez, mondván: Csak egy oltár előtt imádkozzatok, és csak azon tömjénezzetek?! Avagy nem tudjátok-é, mit műveltem én és az én atyáim e föld minden népeivel? Vajjon e föld nemzetségeinek istenei megszabadíthatták-é az én kezemből az ő földöket? És kicsoda e nemzetségek istenei közűl az, a melyeket az én atyáim elvesztettek, a ki az én kezemből az ő népét megszabadíthatta volna, hogy a ti Istenetek is az én kezemből titeket megszabadíthatna? Most azért Ezékiás titeket el ne ámítson és meg ne csaljon ily módon; ne higyjetek néki, mert ha egy népnek és országnak istene sem szabadíthatta meg az ő népét kezemből és az én atyáim kezéből: mennyivel kevésbbé szabadíthat meg titeket a ti Istenetek az én kezemből! Sőt ezenkívűl az ő szolgái még sokat szólának az Úr Isten ellen, és az ő szolgája Ezékiás ellen. Levelet is íra, az Urat, Izráel Istenét káromlással illetvén, és szólván ellene ilyen módon: A mint e földön lakozó népek istenei meg nem szabadíthatták az ő népöket az én kezemből: ekképen az Ezékiás Istene sem szabadíthatja meg

az ő népét kezemből. És kiáltnak nagy felszóval zsidó nyelven Jeruzsálem népe ell en, mely a kerítésen 18
vala, hogy őket megrettentenék és megháborítanák, abban a reményben, hogy így a várost elfoglalhatják. És úgy szólának a Jeruzsálem Istenéről, mint a föld népeinek istenei felől, melyek emberi kézzel 19
csináltattak. Akkor Ezékiás király könyörge, és ő vele Ésaiás próféta az Ámós fia e káromlásért, és felkiáltának az égre. És elbocsátá az Úr az ő angyalát, a ki megöle minden erős vitézt, előljárót és vezért 20 21
az assiriai király táborában, és nagy szégyennel megtére az ő földébe. Bemenvén pedig az ő istenének házába, ott az ő saját fiai fegyverrel ölék meg őt. Megszabadítá azért az Úr Ezékiást és a Jeruzsálem 22
népét Sénakhéribtől az assiriai királytól, és minden másoktól, és védelmezé őket mindenfelől. És sokan 23
ajándékokat hoznak vala Jeruzsálembe az Úrnak, Ezékiásnak is a Júda királyának drágaságokat, és ő felmagasztaltatott minden pogányok szemei előtt azután. Az időben Ezékiás halálos betegségbe esék; de 24
könyörgött az Úrhoz, a ki szóla hozzá és csudajelt adott néki. De nem cselekedék Ezékiás az ő hozzá való 25
jótétemény szerint, mert magában felfuvalkodék, azért Istennek haragja lőn rajta, Júdán és Jeruzsálemen. Azonban megalázta magát Ezékiás az ő felfuvalkodottságában, Jeruzsálem lakosaival egybe; ezért 26
nem szálla többé reájok az Úrnak haragja Ezékiás életében. És igen nagy gazdagsága és dicsősége vala 27
Ezékiásnak. És csináltatott magának kincsesházat és ezüst, arany, drágakövek és drága fűszerszámok, paizsok és mindenféle drága szerszámok számára; És tárházakat jövedelmének a gabonának, bornak, 28
olajnak számára, és mindenféle barom számára istállókat, a nyájaknak pedig aklokat. Városokat is 29
építe magának, és szerze igen sok juhot és barmot, mert az Isten nagy gazdagságot adott néki. És Ezé- 30
kiás volt az, a ki betömé a Gihon vizeinek felső forrását, és Dávid városának napnyugat felől való részén vezeté lefelé. És minden dolgában igen szerencsés vala Ezékiás; De mivel a Babilóniabeli fejedelmek 31
követeivel megbarátkozék, a kik ő hozzá küldettek, hogy megtudakoznák a csudajelt, mely a földön lőn; elhagyá őt az Isten, hogy megkisértené őt és meglátná, mi volna az ő szívében. Ezékiásnak pedig többi 32
dolgai és jótéteményei ímé meg vannak írva az Ésaiás prófétának, az Ámós fiának látásában, és a Júda és Izráel királyainak könyvében. Meghala pedig Ezékiás az ő atyáival, és eltemeték őt a Dávid fiainak 33
sírjaihoz vivő feljárón, és mind az egész Júda és Jeruzsálem nagy tisztességet tettek néki az ő halálának idején. És uralkodék Manasse, az ő fia helyette.

Tizenkét esztendős vala Manasse, mikor uralkodni kezdett volt, és ötvenöt esztendeig uralkodott Je- **33**
ruzsálemben. És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt a pogányok útálatosságai szerint, a kiket az 2
Úr az Izráel fiai elől kiűzött vala. Mert a magaslatokat ismét megépíté, a melyeket Ezékiás az ő atyja 3
azelőtt elrontott vala, és oltárokat emele Baálnak, Aserákat is plántála, és tisztelé az ég minden seregeit, és szolgála azoknak. Sőt az Úr házában is építe oltárokat, a melyről az Úr mondotta volt: Jeruzsálem- 4
ben lészen az én nevem örökké. És építe oltárokat az ég minden seregeinek, az Úr házának mindkét 5
pitvariban. És fiait átvitte a tűzön a Hinnom fiainak völgyében; és az időnek forgására ügyelt, jövendőmondásokat, varázslásokat és szemfényvesztéseket űzött, ördöngösöket és jövendőmondókat szerzett, 6
és sok gonoszságot cselekedett az Úr szemei előtt, hogy őt haragra indítaná. A faragott bálványt, a me- 7
lyet csináltatott vala, az Úr házában állítá fel, a melyről azt mondá az Isten Dávidnak, és az ő fiának Salamonnak: E házban és Jeruzsálemben, a melyet választottam az Izráel minden nemzetségei közűl, helyheztetem az én nevemet mindörökké; És nem űzöm ki az Izráelt e földről, melyet adtam volt a ti 8
atyáitoknak; de csak úgy, ha ők is mind megtartándják, a melyeket nékik Mózes által parancsoltam, minden törvényt, rendeléseket s ítéleteket; De Manasse elcsábítá Júdát és Jeruzsálem lakóit, hogy még 9
gonoszabbul cselekedjenek, mint a pogányok, a kiket az Úr kigyomlált volt az Izráel fiai elől. És noha 10
megszólította az Úr Manassét és az ő népét; de nem figyelmezének reá. Reájok hozá azért az Úr az Assi- 11
riabeli király seregének vezéreit, a kik Manassét megfogák és vasba vervén, megkötözék őt két lánczczal, és Babilóniába vivék. Mikor pedig nagy nyomorúságban volna, fohászkodék az Úrhoz az ő Istenéhez, 12
és teljesen megalázta magát az ő atyáinak Istene előtt. És könyörögvén hozzá, megkegyelmeze néki, és 13
meghallgatván könyörgését, visszahozá őt Jeruzsálembe, az ő országába. Akkor ismeré meg Manasse, hogy az Úr az igaz Isten. Ezek után a Dávid városának külső kőfalát felépíté Gihontól napnyugat felé 14
a völgyben, a halkapú bemeneteléig; Ofelt is körűlvéteté magas kerítéssel, és Júdának minden megerősített városaiba seregvezéreket helyeze. És eltávolítá az idegen isteneket és a bálványt az Úr házából, és 15
minden oltárt, a melyet az Úr házának hegyén és Jeruzsálemben emeltetett, kihányatá azokat a városon kivűl. És megépíté az Úr oltárát, és áldozék rajta hálaadó és dicsőítő áldozatokkal, és megparancsolá 16
Júdának, hogy szolgáljanak az Úrnak, Izráel Istenének. Mindazáltal még akkor a nép áldozik vala a 17
magaslatokon; de csak az Úrnak, az ő Istenének. Manassénak pedig többi dolgai, Istenéhez való kö- 18
nyörgése, a próféták intése, a kik az Úrnak, Izráel Istenének nevében szólának néki, ímé meg vannak

19 írva az Izráel királyainak dolgai között. Az ő könyörgése pedig, és hogy az Isten mint kegyelmezett volt
meg néki, s az ő minden bűne és vétke; és a helyek, a melyeken magaslatokat épített volt, s Aserákat
és bálványokat állított fel, minekelőtte megalázta volna magát: ímé meg vannak írva a Hózai beszédei
20 között. És meghala Manasse az ő atyáival, és eltemeték őt az ő házában; és uralkodék Amon, az ő fia
21 helyette. Huszonkét esztendős vala Amon, mikor uralkodni kezdett, és két esztendeig uralkodék Jeru-
22 zsálemben. És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, miként az ő atyja Manasse cselekedett volt, mert
áldozék Amon mindama bálványoknak, a melyeket az ő atyja Manasse csináltatott, és azoknak szolgál
23 vala. Meg sem alázá magát az Úr előtt, mint az ő atyja Manasse megalázta magát; hanem még sokasítá
24, 25 Amon a bűnt. Pártot ütének pedig az ő szolgái ő ellene, és őt saját házában megölék. A föld népe pedig
levágá mindazokat, a kik Amon király ellen pártot ütének, és királylyá tevé a föld népe Jósiást az ő fiát
helyette.

34 Nyolcz esztendős vala Jósiás, mikor uralkodni kezdett volt, és uralkodott harminczegy esztendeig
2 Jeruzsálemben. És jó dolgot cselekedék az Úr előtt, és jára az ő atyjának Dávidnak útjain, és nem ha-
3 jolt el sem jobbra, sem balra; Mert az ő királyságának nyolczadik esztendejében, mikor még gyermek
volna, kezdé keresni az ő atyjának Dávidnak Istenét; tizenkettedik esztendejében pedig Júdát és Jeru-
4 zsálemet kezdé megtisztítani a magaslatoktól, Aseráktól, bálványoktól és öntött képektől. Leronták ő
előtte a Baálok oltárait és az azokon levő szobrokat lehányatá; az Aserákat is a bálványokkal és öntött
képekkel egyetembe szétrombolá és apróra töreté, és elhinteté azoknak temetőhelyén, a kik azoknak ál-
5, 6 doztak vala. A papok csontjait megégeté azoknak oltárain, és megtisztítá Júdát és Jeruzsálemet. Így
cselekedék Manassénak, Efraimnak és Simeonnak városaiban is, mind Nafthaliig, azoknak pusztáiban
7 köröskörűl. Lehányatá azért az oltárokat; az Aserákat és a bálványokat összetördelé mind porrá, és
8 minden naposzlopot elpusztított Izráel egész földén; azután megtére Jeruzsálembe. Királyságának ti-
zennyolczadik esztendejében pedig, minekutána a földet és a házat megtisztítá, elküldé Sáfánt az Asália
fiát, és Maaséját a város előljáróját, és Joát a Joákház fiát, az emlékírót, hogy kijavíttatnák az Úrnak,
9 az ő Istenének házát. És menének Hilkiás főpaphoz, és átadták néki az Isten házába begyült pénzt,
a melyet a Léviták, az ajtónállók gyűjtöttek Manassétól, Efraimtól és az egész Izráel maradékaitól, és
10 egész Júdától és Benjámintól, és Jeruzsálem lakóitól. És adák a munkavezetőknek, a kik felvigyáztak
az Úr házában, hogy adják azt a munkásoknak, a kik dolgoztak az Úr házában, hogy kijavítsák és hely-
11 reállítsák a házat. És adának pénzt az ácsoknak és a kőműveseknek, hogy vegyenek faragott köveket,
12 és fákat a kapcsolásokra, és a házak gerendázására, a melyeket elrontottak a Júda királyai. És az em-
berek hűségesen végzik vala a munkát; a kikre felügyelének Jáhát és Obádia Léviták, a Mérári fiai közűl
valók; és Zakariás, Mésullám, a Kéhátiták fiai közűl valók, a kik szorgalmazzák vala őket. E Léviták
13 pedig mindnyájan mesterek valának az éneklőszerszámokban. A teherhordókat pedig (mert voltak fel-
ügyelők a munkások felett mindenféle dologban) szorgalmazák a Léviták közűl való íródeákok, igazgatók
14 és ajtónállók. Mikor pedig kihozák azok a pénzt, a mely az Úr házában gyűlt össze: megtalálá Hilkia
15 pap az Úr törvénykönyvét, a melyet Mózes által adott volt. Szóla pedig Hilkia, és monda Sáfánnak, az
16 íródeáknak: A törvénykönyvet megtalálám az Úr házában. És adá Hilkia a könyvet Sáfánnak. És vivé
Sáfán a könyvet a királyhoz, és elbeszélé néki a dolgot, mondván: Valamit bíztál a te szolgáidra, abban
17 híven eljárnak; Mert az Úr házában talált pénzt összeszedvén, adák a felügyelőknek és munkásoknak
18 kezébe. Továbbá jelenté Sáfán íródeák a királynak, mondván: Hilkia pap nékem egy könyvet ada; és
19 olvasott abból Sáfán a király előtt. Mikor pedig a király hallotta a törvény beszédit, ruháit megszag-
20 gatá. És parancsola a király Hilkia papnak, és Ahikámnak a Sáfán fiának, Abdonnak a Mika fiának, és
21 az íródeáknak Sáfánnak, és Asájának a király szolgájának, mondván: Menjetek el, és keressétek meg
az Urat én érettem, s az Izráel és Júda maradékaiért, a könyv beszédei felől, a mely megtaláltatott, mert
nagy az Úr haragja, a mely mi reánk szállott azért, hogy a mi atyáink nem tartották meg az Úrnak be-
22 szédét, hogy mind a szerint cselekedtek volna, a mint e könyvben megíratott. Elméne azért Hilkia és
a király embere Húlda prófétaasszonyhoz, a Sallum feleségéhez, a ki Thókéhát fia vala, a ki Hasrának,
a ruhák gondviselőjének fia vala (ő pedig Jeruzsálemben, a második utczában lakik vala) és a szerint
23 szólának néki. Ki monda nékik: Így szól az Úr, Izráel Istene: Mondjátok meg a férfinak, a ki titeket
24 hozzám küldött; Ezt mondja az Úr: Ímé én veszedelmet hozok e helyre és ennek lakosira, mindazokat az
25 átkokat, a melyek meg vannak írva a könyvben, a melyet felolvastak a Júda királya előtt; Mivel elhagy-
tak engem, és idegen isteneknek tömjéneztek, hogy engem haragra gerjeszszenek az ő kezeiknek minden
26 cselekedetei által. Felgerjedt az én haragom e hely ellen, és el sem oltatik. A Júda királyának pedig, a ki
titeket küldött, hogy az Urat megkérdjétek, így szóljatok: Így szól az Úr, Izráel Istene: A mi a beszédeket
27 illeti, a melyeket hallottál: Mivel a te szíved meglágyult, és magadat megaláztad az Isten előtt, mikor

hallád az ő beszédeit e hely ellen és az ő lakosai ellen; mivel magadat megaláztad előttem, és ruháidat megszaggattad és sírtál előttem: én is meghallgattalak, ezt mondja az Úr. Ímé én téged a te atyáid közé 28
takarítlak, és tétetel a te sírodba békességben, és nem látják a te szemeid azt a veszedelmet, a melyet én hozok e helyre és ennek lakóira. És e szerint beszélték el ezt a királynak. Akkor a király elkülde, és 29
összegyűjteté Júdának és Jeruzsálemnek minden véneit. És felméne a király az Úr házába, és ő vele Júdának minden férfiai, és Jeruzsálem lakosai, a papok, a Léviták és az egész nép kicsinytől fogva nagyig, és elolvasá fülök hallására a szövetség könyvének minden beszédeit, a melyet találtak vala az Úr házában. Azután felállván a király az ő helyén, fogadást tőn az Úr előtt, hogy ő az Urat követendi, és hogy 31
parancsolatit, bizonyságtételeit és rendeléseit teljes szívéből és teljes lelkéből megőrzendi, cselekedvén a szövetség beszédeit, a melyek megirattak abban a könyvben. És felfogadtatá e dolgot mindazokkal, a kik 32
Jeruzsálemből és Benjáminból valók. És Jeruzsálem lakói az Istennek, az ő atyáik Istenének szövetsége szerint cselekedének. Akkor elpusztított Jósiás minden útálatos bálványt Izráel fiainak egész földjéről, 33
és kényszeríte mindenkit, valaki találtatik vala Izráelben, hogy szolgáljon az Úrnak, az ő Istenöknek; és az ő egész életében nem szakadának el az Úrtól, atyáik Istenétől.

És megtartá Jósiás Jeruzsálemben a húsvétünnepet az Úrnak; és megölék a páskhabárányt az első **35**
hónap tizennegyedik napján. És állítá a papokat az őrállásukra, és buzdítá őket az Úr házának szol- 2
gálatára. És monda a Lévitáknak, a kik az egész Izráelt oktatják, és magokat az Úrnak szentelék: 3
Helyheztessétek a szent ládát a házba, a melyet készített volt Salamon a Dávid fia, az Izráel királya; nem kell most vállatokon hordoznotok; hanem szolgáljatok az Úrnak, a ti Istenteknek, és az ő népének az Izráelnek. És készítsétek el magatokat a ti családjaitok és csoportjaitok szerint, a mint Dávid az Izráel 4
királya elrendelte volt, és megírta az ő fia Salamon. És álljatok a szent helyen, a nép közűl való testvé- 5
reitek családjainak csoportjai és a Léviták családjának egy-egy csoportja szerint. Azután öljétek meg a 6
páskhabárányt, és szenteljétek meg magatokat, és készítsétek el azt a ti atyátokfiainak, hogy az Úrnak Mózes által lett beszéde szerint cselekedjetek. És ada Jósiás a nép fiai számára juhokat, bárányokat 7
és gödölyéket, mindezeket a húsvéti áldozatokra; mindenkinek, valaki ott találtatik vala, szám szerint harminczezeret, és háromezer tulkot; ezek mind a királyéból valának. Az ő fejedelmei is szabad akarat- 8
jokból a községnek, a papoknak és a Lévitáknak adakozának; Hilkia, Zakariás és Jéhiel, az Isten házának fejedelmei, adának a papoknak a húsvét áldozatira kétezerhatszáz juhot és háromszáz tulkot. Konánia 9
pedig és Semája és Nétanéel az ő atyjafiai, Hasábia, Jéhiel és Józabád, a Léviták fejedelmei, adának a Lévitáknak a húsvét áldozatira ötezer juhot és ötszáz tulkot. Készen levén a szolgálat, a papok helyeikre 10
állának, a Léviták is csapatjaik szerint, a mint a király parancsolta. Megölék azért a páskhabárányt, 11
és a papok hintik vala kezökből a vért, a Léviták pedig a bárányok bőrét húzzák le. És külön válasz- 12
ták az egészen égőáldozatra valókat, hogy adnák azokat a nép közűl való családok csoportjainak, hogy áldoznának az Úrnak, a mint a Mózes könyvében megiratott; azonképen a tulkokból is elválaszták. És 13
megsüték a páskhabárányt szokás szerint a tűznél; a megszenteltetett állatokat pedig megfőzék fazekakban, vasfazekakban és üstökben: és nagy hamarsággal adák az egész községnek. Ezek után magoknak 14
és a papoknak is elkészíték a páskhabárányt, mert a papok, az Áron fiai az égőáldozatoknak és a kövérségeknek megáldozásával el valának foglalva késő éjszakáig, azért a Léviták készíték el mind magoknak, mind a papoknak, az Áron fiainak. Az éneklők is, az Asáf fiai, szolgálatukban valának, Dávidnak, Asáf- 15
nak, Hémánnak és Jédutunnak, a király prófétájának parancsolatja szerint; az ajtónállók is mindnyájan az ajtóknál valának; nem távozhatának szolgálatukból, hanem az ő atyjokfiai, a Léviták készíték vala el nékik. És elkészüle az Úrnak minden szolgálata azon a napon, hogy megtartanák a páskhát, egészen 16
égőáldozatokkal áldozván az Úr oltárán, a Jósiás király parancsolatja szerint. Megtartották tehát az Iz- 17
ráel fiai, a kik jelen lehetének, a páskhát abban az időben, és a kovász nélkűl való kenyerek ünnepét hét napon át. Ehez hasonló páskhát nem tartottak Izráelben a Sámuel próféta idejétől fogva; Izráel királyai 18
közűl is senki sem tartott olyan páskhát, a milyet Jósiás tartott és a papok, a Léviták, egész Júda, és a kik Izráelből jelen voltak, és Jeruzsálem lakosai. Jósiás királyságának tizennyolczadik évében tartott 19
ez a páskha. Mindezek után, hogy az Isten házát Jósiás helyreállítá, feljöve Nékó, Égyiptom királya, 20
hogy az Eufrátes mellett való Kárkemis városát elfoglalná; és Jósiás ellene ment. És noha követeket 21
külde ő hozzá Nékó, ezt mondván: Mi közöm te hozzád nékem, Júda királya? Mert én most nem ellened megyek, hanem az én országom ellensége ellen, és Isten parancsolta, hogy siessek; ne tusakodjál az Isten ellen, a ki én velem van, hogy el ne veszessen téged; Mindazáltal Jósiás nem téré ki ő előle, hanem, hogy 22
megütköznék vele, öltözetit megváltoztatá, és nem hallgatott Nékó beszédeire, a melyek az Isten szájából származtak vala. Elméne azért hogy megütközzék vele Megiddó mezején. Akkor a kézívesek nyilakat 23
lövének Jósiás királyra, és monda a király az ő szolgáinak: Vigyetek ki engem innét; mert nagyon meg-

24 sebesültem. Levévén azért őt az ő szolgái a szekérből, másik szekerére helyezék, és vivék Jeruzsálembe:
És meghala, és eltemetteték az ő atyáinak sírjába; s egész Júda és Jeruzsálem siránkozék Jósiás felett.
25 Jerémiás is siratá Jósiást, és siralmas énekekkel siratják vala őt az éneklő férfiak és asszonyok mind-
nyájan mind e mai napig, a melyek szokásossá lettek Izráelben, s ímé azok meg vannak írva a Jerémiás
26 siralmaiban. Jósiásnak pedig többi dolgai, és a szerint való jó tettei, a mint az Úrnak törvényében meg
27 van írva; És az ő első és utolsó dolgai, ímé meg vannak írva az Izráel és Júda királyainak könyvében.

36, 2 És előhozá a föld népe Joákházt a Jósiás fiát, és királylyá tette őt atyja helyett Jeruzsálemben. Hu-
szonhárom esztendős vala Jóákház, mikor uralkodni kezde, és három hónapig uralkodék Jeruzsálemben.
3 És letevé őt Égyiptom királya Jeruzsálemben, és a földre adót vetett, száz talentom ezüstöt és egy talen-
4 tom aranyat. És Égyiptom királya Eliákimot az ő testvérét tette királylyá Júda és Jeruzsálem felett,
5 megváltoztatván nevét Joákimra; Joákházt pedig az ő testvérét fogá és elvivé Nékó Égyiptomba. Hu-
szonöt esztendős vala Joákim, mikor uralkodni kezdett, és tizenegy esztendeig uralkodék Jeruzsálemben;
6 de gonoszul cselekedék az Úr előtt, az ő Istene előtt. És feljöve ellene Nabukonodozor a babilóniai ki-
7 rály, és kettős békót vete lábaira, hogy Babilóniába vinné őt. Az Úr házában való edények egy részét
8 is elvivé Nabukonodozor Babilóniába, és helyezteté azokat az ő templomába, Babilóniában. Jóákimnak
pedig többi dolgai és az ő útálatosságai, a melyeket cselekedett, s a melyek találtattak ő benne, ímé meg
9 vannak írva az Izráel és Júda királyainak könyvében; és uralkodék helyette Joákin, az ő fia. Nyolcz
esztendős korában kezdett uralkodni Joákin, és három hónapig és tíz napig uralkodék Jeruzsálemben;
10 de ő is gonoszúl cselekedék az Úr előtt. Az esztendő fordultával pedig elkülde Nabukodonozor király, és
elviteté őt Babilóniába, az Úr házának drága edényeivel együtt, és királylyá tevé az ő testvérét Sédéki-
11 ást Júda és Jeruzsálem felett. Huszonegy esztendős korában kezdett uralkodni Sédékiás, és uralkodék
12 tizenegy esztendeig Jeruzsálemben. És gonoszul cselekedék az Úr előtt, az ő Istene előtt, és nem alázta
13 meg magát Jeremiás próféta előtt, a ki az Úr képében szól vala néki. Sőt még Nabukodonozor király
ellen is pártot ütött, a ki őt az Isten nevére megesküdtette vala, s makacscsá és önfejűvé lett, a helyett,
14 hogy megtért volna az Úrhoz, Izráel Istenéhez. Sőt még a papok fejedelmei és a nép is, mindnyájan
szaporították a bűnt a pogányok minden undokságai szerint, és megfertőztették az Úr házát, a melyet
15 megszentelt vala Jeruzsálemben. És az Úr, az ő atyáiknak Istene elküldé hozzájok követeit jó idején,
16 mert kedvez vala az ő népének és az ő lakhelyének. De ők az Isten követeit kigúnyolták, az ő beszédeit
megvetették, és prófétáival gúnyt űztek; míglen az Úrnak haragja felgerjede az ő népe ellen, s többé nem
17 vala segítség. És reájok hozá a Káldeusok királyát, a ki fegyverrel ölé meg ifjaikat az ő szent hajlé-
kukban, s nem kedveze sem az ifjaknak és szűzeknek, sem a vén és elaggott embereknek, mindnyájokat
18 kezébe adá. És az Isten házának mindenféle edényeit, nagyokat, kicsinyeket, és az Úr házának kincseit,
19 s a királynak és az ő vezéreinek kincseit, mindezeket Babilóniában viteté. Az Isten házát meggyújták,
20 Jeruzsálem kőfalait lerontották, palotáit mind elégeték tűzzel, és minden drágaságait elpusztították. És
a kik a fegyver elől megmenekültek, azokat elhurczolta Babilóniába, és néki és fiainak szolgáivá lettek
21 mindaddig, míg a persiai birodalom fel nem támadott; Hogy beteljesedjék az Úrnak Jeremiás szája által
mondott beszéde, míg lerójja a föld az ő szombatjait, mert az elpusztulás egész ideje alatt nyugovék, hogy
22 betelnének a hetven esztendők. És Czírus persa király első esztendejében, hogy beteljesednék az Úrnak
Jeremiás szája által mondott beszéde, az Úr felindítá Czírus persa király lelkét, és ő kihirdetteté az ő
23 egész birodalmában, élőszóval és írásban is, mondván: Így szól Czírus, a persa király: Az Úr, a menny-
nek Istene e föld minden országait nékem adta, és Ő parancsolta meg nékem, hogy építsek néki házat
Jeruzsálemben, a mely Júdában van; valaki azért ti köztetek az ő népe közűl való, legyen vele az Úr, az ő
Istene, és menjen fel.

EZSDRÁS

1 Czírus persa király első esztendejében, hogy beteljesednék az Úrnak Jeremiás szája által mondott
beszéde, felindítá az Úr Czírus persa király lelkét, és ő kihirdetteté az ő egész birodalmában, élő-
2 szóval és írásban is, mondván: Így szól Czírus, a persa király: Az Úr, a mennynek Istene e föld
minden országait nékem adta, és ő parancsolta meg nékem, hogy építsek néki házat Jeruzsá-
3 lemben, mely Júdában van; Valaki azért ti köztetek az ő népe közűl való, legyen vele az ő Istene, és
menjen fel Jeruzsálembe, mely Júdában van, és építse az Úrnak, Izráel Istenének házát, ő az Isten, ki
4 Jeruzsálemben lakozik. És mindenkit, a ki még megmaradt, minden helyről, a hol lakik, segítsék azon
helynek férfiai ezüsttel, aranynyal, jószággal és barommal, azzal együtt, a mit önkénytesen adnak az
5 Isten házának, mely Jeruzsálemben van. Fölkelének azért Júda és Benjámin családfői és a papok és a
Léviták, és mindnyájan, a kiknek felindítá az Isten lelköket, hogy felmenjenek az Úr házának építésére,
6 mely Jeruzsálemben van. És minden körültök lakók segíték őket ezüst edényekkel, aranynyal, jószággal,
barommal, drágaságokkal, mindazon kívűl, a mit önkénytesen adának. Czírus király pedig előhozatá
7 az Úr házának edényeit, melyeket Nabukodonozor hozatott vala el Jeruzsálemből, s az ő isteneinek há-
zába helyezett vala; Előhozatá ezeket Czírus, a persák királya, Mithredáthes kincstartó kezeihez, a ki
8 is átszámolá azokat Sesbassárnak, Júda fejedelmének. És számok ez vala: harmincz arany medencze,
9 ezer ezüst medencze, huszonkilencz kés, Harmincz arany pohár, négyszáztíz másrendbeli ezüst pohár,
10 és ezer más edény. Minden arany és ezüst edényeknek száma ötezernégyszáz. Mindezt magával vivé
11 Sesbassár, mikor a foglyok kijövének Babilóniából Jeruzsálembe.

2 Ezek pedig a tartománynak fiai, kik feljöttek vala a rabság foglyai közűl, a kiket Nabukodonozor,
Babilónia királya, fogva vitetett Babilóniába, s most visszajövének Jeruzsálembe és Júdába, kiki az ő
2 városába, Kik jövének Zorobábellel, Jésuával, Nehémiással, Serájával, Rélájával, Mordokhaival, Bil-
3 sánnal, Miszpárral, Bigvaival, Rehummal, Baanával. Izráel népe férfiainak száma ez: Paros fiai két-
4, 5, 6 ezerszázhetvenkettő; Sefátja fiai háromszázhetvenkettő; Árah fiai hétszázhetvenöt; Pahath-Moáb fiai,
Jésua és Joáb fiaitól, kétezernyolczszáztizenkettő; Élám fiai ezerkétszázötvennégy; Zattu fiai kilencz-
7, 8 száznegyvenöt; Zakkai fiai hétszázhatvan; Báni fiai hatszáznegyvenkettő; Bébai fiai hatszázhuszon-
9, 10, 11 három; Azgád fiai ezerkétszázhuszonkettő; Adónikám fiai hatszázhatvanhat; Bigvai fiai kétezerötven-
12, 13, 14 hat; Ádin fiai négyszázötvennégy; Áter fiai, Ezékiástól, kilenczvennyolcz; Bésai fiai háromszázhuszon-
15, 16, 17 három; Jórá fiai száztizenkettő; Hásum fiai kétszázhuszonhárom; Gibbár fiai kilenczvenöt; Bethle-
18, 19, 20, 21 hem fiai százhuszonhárom; Netófah férfiai ötvenhat; Anathóth férfiai százhuszonnyolcz; Azmáveth
22, 23, 24 fiai negyvenkettő; Kirjáth-Árim, Kefira és Beéróth fiai hétszáznegyvenhárom; Ráma és Géba fiai hat-
25, 26 százhuszonegy; Mikmás férfiai százhuszonkettő; Béthel és Ái férfiai kétszázhuszonhárom; Nébó fiai
27, 28, 29 ötvenkettő; Magbis fiai százötvenhat; A másik Élám fiai, ezerkétszázötvennégy; Hárim fiai három-
30, 31, 32 százhúsz; Lód, Hádid és Ónó fiai hétszázhuszonöt; Jérikó fiai háromszáznegyvenöt; Szenáa fiai há-
33, 34, 35 romezerhatszázharmincz; A papok: Jedája fiai, Jésua családjából, kilenczszázhetvenhárom; Immér fiai
36, 37 ezerötvenkettő; Pashur fiai ezerkétszáznegyvenhét; Hárim fiai ezertizenhét; A Léviták: Jésuának és
38, 39, 40 Kadmiélnek fiai, Hodávia fiaitól, hetvennégy. Az énekesek: Asáf fiai százhuszonnyolcz; A kapunállók
41, 42 fiai: Sallum fiai, Ater fiai, Talmón fiai, Akkub fiai, Hatita fiai, Sóbai fiai, összesen százharminczkilencz.
A Léviták szolgái: Siha fiai, Hasufa fiai, Tabbaóth fiai; Kérósz fiai, Sziaha fiai, Pádón fiai, Lebána
43, 44, 45 fiai, Hagába fiai, Akkub fiai, Hágáb fiai, Salmai fiai, Hanán fiai, Giddél fiai, Gahar fiai, Reája fiai,
46, 47 Resin fiai, Nekóda fiai, Gazzám fiai, Uzza fiai, Pászéah fiai, Bészai fiai, Aszna fiai, Meunim fiai, Ne-
48, 49, 50 fiszim fiai. Bakbuk fiai, Hakufa fiai, Harhur fiai, Basluth fiai, Mehida fiai, Harsa fiai, Barkósz fiai,
51, 52, 53 Sziszera fiai, Temah fiai, Nesiah fiai, Hatifa fiai; Salamon szolgáinak fiai: Szótai fiai, Haszszófereth
54, 55 fiai, Peruda fiai, Jaalá fiai, Darkón fiai, Giddél fiai, Sefátia fiai, Hattil fiai, Pókhereth-Hássebaim fiai,
56, 57 Ámi fiai. Összesen a Léviták szolgái és a Salamon szolgáinak fiai háromszázkilenczvenkettő. És ezek,
58, 59 a kik feljövének Tél-Melahból, Tél-Harsából, Kerub-Addán-Immérből, de nem mondhatták meg család-
jukat és eredetüket, hogy Izráel közűl valók-é: Delája fiai, Tóbiás fiai, Nekóda fiai hatszázötvenkettő. 60
És a papok fiai közűl: Habája fiai, Hakkós fiai, Barzillai fiai, ki a Gileádbeli Barzillai leányai közűl 61
vett magának feleséget, és ezek nevéről nevezteték; Ezek keresték írásukat, tudniillik a nemzetségök 62
könyvét, de nem találák, miért is kirekesztetének a papságból; És megmondá nékik a király helytar- 63
tója, hogy ne egyenek a szentséges áldozatból, mígnem pap ítél az Urimmal és Tummimmal. Mind az 64
egész gyülekezet együtt negyvenkétezerháromszázhatvan. Szolgáikon és szolgálóikon kivűl-ezek száma 65
hétezerháromszázharminczhét-valának nékik énekes férfiaik és asszonyaik kétszázan. Lo vaik hétszáz- 66

67 harminczhat, öszvéreik kétszáznegyenöt; Tevéik négyszázharminczöt, hatezerhétszázhúsz szamárral.
68 A családfők közűl pedig, mikor megérkezének az Úr házához, mely Jeruzsálemben van, némelyek ön-
69 kénytesen adakozának az Isten házára, hogy fölépítenék azt az ő helyén; Tehetségök szerint adának
70 az építés költségére aranyban hatvanegyezer dárikot, s ezüstben ötezer mánét, és száz papi ruhát. És
lakozának mind a papok, mind a Léviták, mind a nép fiai, mind az énekesek, mind a kapunállók, mind a
Léviták szolgái városaikban, s így az egész Izráel a maga városaiban vala.

3 Mikor pedig eljöve a hetedik hónap, és Izráel fiai az ő városaikban lakozának, felgyűle a nép egyenlő-
2 képen Jeruzsálembe. És fölkele Jésua, Jósádák fia, s az ő atyjafiai, a papok, és Zorobábel, Sealtiél fia s
az ő atyjafiai, és megépíték Izráel Istenének oltárát, hogy áldozzanak rajta égőáldozatokat, a mint írva
3 van Mózesnek, az Isten emberének törvényében. És erős fundamentomra állíták fel az oltárt, mert fél-
nek vala a földnek népétől, és áldozának rajta égőáldozatokat az Úrnak, reggeli és estveli égőáldozatokat.
4 És megülék a sátoros ünnepet, a mint írva van, s áldozának égőáldozatot napról-napra szám és szokás
5 szerint minden napit az ő napján. És azután áldozák az állandó napi, továbbá a hónapok első napjain s
az Úr minden szent ünnep napjain viendő égőáldozatot, és mindazokért valót, a kik önkénytesen ajándé-
6 kozának az Úrnak. Tehát a hetedik hónap első napjától fogva kezdének égőáldozatot áldozni az Úrnak,
7 a mikor az Úr templomának alapköve még nem tétetett le. És adának pénzt a kő- és favágóknak s a mes-
terembereknek, és ételt és italt és olajat a Sidonbelieknek és Tírusbelieknek, hogy hozzanak czédrusfákat
8 a Libánonról a joppéi tenger felé, Czírus, persa király nékik adott engedelme szerint. Második esztendő-
ben azután, hogy fölmenének az Isten házához Jeruzsálembe, a második hónapban megkezdték az építést
Zorobábel, a Sealtiél fia és Jésua, a Jósádák fia és többi atyjafiaik, a papok és Léviták és mindnyájan, a
kik a fogságból visszajöttek vala Jeruzsálembe, és rendelék a Lévitákat, a kik húsz esztendősök vagy azon
9 felűl valának, az Úr háza építésének vezetésére. És előálla Jésua, az ő fiai és atyjafiai, Kadmiél és fiai,
a Júda fiai, egyenlőképen, hogy vezérei legyenek az Isten házát építő munkásoknak, továbbá Hénádád
10 fiai, fiaik és testvéreik, mind Léviták. S midőn az építők letették az Úr templomának alapkövét, Jésua
és Zorobábel oda állaták a papokat öltözetükben kürtökkel, s a Lévitákat, Ásáf fiait czimbalmokkal, hogy
11 dícsérjék az Urat, Izráel királyának, Dávidnak rendelete szerint. És énekelének, dícsérvén az Urat és
hálát adván néki, mert jó, mert mindörökké van az ő irgalmassága Izráelen! És mind az egész nép nagy
12 felszóval kiált vala, dícsérvén az Urat, hogy az Úr házának alapköve immáron letétetett! Nagy sokan
pedig a papok és a Léviták és a családfők közűl, a vének, a kik látták vala az első házat, mikor alapot
vetnek vala most e háznak az ő szemök előtt, nagy felszóval sírnak vala, sokan pedig örömükben nagy
13 felszóval kiáltanak vala; Úgy hogy a nép nem tudja vala megkülönböztetni az örömben való kiáltást a
nép siralmának szavától, mert a nép kiált vala nagy felszóval, és ez a szó messze földre meghallatott.

4 Mikor pedig meghallák Júda és Benjámin ellenségei, hogy a kik a fogságból visszatértek, templomot
2 építenek az Úrnak, Izráel Istenének: Menének Zorobábelhez és a családfőkhöz, s mondának nékik: Hadd
építsünk együtt veletek, mert miképen ti, úgy mi is a ti Isteneteket keressük s néki áldozunk Esárhad-
3 don, Assiria királyának idejétől fogva, a ki ide hozott fel minket! És monda nékik Zorobábel és Jésua és
Izráel családainak többi fői: Nem veletek együtt kell nékünk házat építeni a mi Istenünknek, hanem mi
magunk fogunk építeni az Úrnak, Izráel Istenének, a miképen megparancsolta nékünk a király, Czírus,
4 Persia királya. És igyekezék e tartomány népe megkötni Júda népének kezeit és elrémíteni azt az épí-
5 téstől, És felbérelni ellene tanácsosokat, hogy semmivé tegyék szándékát Czírusnak, Persia királyának
6 egész idejében, Dárius persa király uralkodásáig. És Ahasvérus uralkodásakor, uralkodásának kezde-
7 tén, vádolást írának Júda és Jeruzsálem lakói ellen. Artaxerxes napjaiban pedig Bislám, Mithredathes
és Tábeél s ennek többi társai írtak vala Artaxerxeshez a persiai királyhoz, s e levelet arám betűkkel
8 írták, mely azután arám nyelvre fordíttatott át. Rehum, a helytartó és Simsai, a kanczellár, írának
9 egy levelet Jeruzsálem ellen Artaxerxes királyhoz ekképen. Írának pedig ekkor Rehum, a helytartó és
Simsai, a kanczellár és ezeknek többi társaik: a Dineusok, Afársatakeusok, Tarpeleusok, Afárseusok,
10 Arkeveusok, Babilóniabeliek, Susánkeusok, Dehaveusok és a Hélameusok. És a többi népek, a kiket a
nagy és dicsőséges Asznapár vitt el és tett lakosokká Samária városában és a többi városokban, melyek
11 a folyóvizen túl vannak és a többi. Ez mássa a levélnek, melyet hozzá, Artaxerxes királyhoz küldének:
12 A te szolgáid, a folyóvizen túl levő férfiak, és a többi. Tudtára légyen a királynak, hogy a zsidók, a kik
feljöttek tőled, megérkezének hozzánk Jeruzsálembe; a visszavonó és gonosz várost építik, a kőfalakat
13 készítik s a fundamentomokat javítgatják. Mostan tudtára légyen a királynak, hogy ha ez a város meg-
építtetik s a kőfalak elkészülnek, adót, rovást és úti vámot nem fognak fizetni, s a királyok jövedelmét
14 megkárosítják. Mostan, mivel a palota savával sózunk s épen ezért a király kárát nem illik elnéznünk,
15 ez okért küldjük e levelet és tudatjuk a királylyal, Hogy nézzen utána valaki atyáid történeteinek köny-

vében, és meg fogod találni a történetek könyvében, és megtudod, hogy e város visszavonó és királyokat
és tartományokat megkárosító város volt, s hogy eleitől fogva lázadások történtek abban, ezért pusztít-
tatott is el e város. Tudatjuk mi a királylyal, hogy ha ez a város megépülend és a kőfalak elkészülnek: 16
ennek miatta birtokod a folyóvizen túl nem lészen. A király választ küldött Rehumnak, a helytartónak 17
és Simsainak, a kanczellárnak és a többi társaiknak, a kik Samariában laknak vala, és minden a folyó-
vizen túl lakozóknak: Békesség és a többi. A levél, melyet hozzánk küldtetek, világosan felolvastatott 18
előttem; És megparancsolám, hogy nézzenek utána, és úgy találák, hogy ez a város eleitől fogva királyok 19
ellen támadó volt, és hogy pártütés és lázadás történt vala benne, És hogy hatalmas királyok voltak 20
Jeruzsálemben és uralkodtak minden folyóvizen túl lakókon, és adó, rovás és úti vám fizettetett nékik.
Mostan azért parancsoljátok meg, hogy akadályozzák meg e férfiakat, s e város ne építtessék addig, míg 21
tőlem parancsolat nem jövend; És meglássátok, hogy ebben valami mulasztást el ne kövessetek, hogy 22
ne nevekedjék a veszedelem a királyok megkárosítására! Mihelyt Artaxerxes király levelének mássa 23
felolvastaték Rehum és Simsai, a kanczellár és társaik előtt, menének nagy hamarsággal Jeruzsálembe
a zsidókhoz, és megakadályozák őket erővel és hatalommal. Akkor megszünék az Úr házának építése, 24
mely Jeruzsálemben van, és szünetelt Dárius, Persia királya uralkodásának második esztendejéig.

És prófétálának a próféták, Aggeus, a próféta és Zakariás az Iddó fia a zsidóknak, a kik valának **5**
Júdában és Jeruzsálemben, szólván nékik az Izráel Istenének nevében. Akkor fölkelének Zorobábel, 2
Sealtiél fia és Jésua, a Jósádák fia, és hozzá kezdének Isten háza építéséhez, mely Jeruzsálemben van,
s velök valának Isten prófétái, támogatván őket. Abban az időben jöve hozzájok Tattenai folyóvizen 3
túli helytartó, és Sethar-bóznai és társaik, és így szólának nékik: Ki adott néktek szabadságot, hogy
e házat építsétek s e kőfalat készítsétek? Ekkor megmondánk nékik ily módon, hogy kik ama férfiak 4
névszerint, kik ez épületet építik. És az ő Istenök szeme vala a zsidók vénein, hogy nem akadályozzák 5
meg őket az építésben, míg az ügy Dárius elébe jutand, a mikor is levélben fognak felelni e dologra nézve.
Mássa a levélnek, melyet küldött Tattenai folyóvizen túli helytartó, és Sethar-bóznai és az ő társai, az 6
Afarsakeusok, a kik a folyóvizen túl lakának, Dárius királyhoz. Tudósítást küldének ugyanis hozzá, 7
ekként levén az írva: Dárius királynak minden békesség! Tudtára legyen a királynak, hogy elmentünk 8
Júda tartományába, a nagy Istennek házához, és az építtetik nagy kövekből, és fa rakatik a falakra, és
e munka szorgalmatosan folyik, és jó szerencsés lészen az ő kezök által. Ekkor megkérdénk azokat a 9
véneket, ily módon szólván hozzájok: Ki adott néktek szabadságot, hogy e házat építsétek, s hogy e kőfalat
készítsétek? Sőt még neveiket is megkérdeztük tőlük, hogy tudassuk veled, hogy megírhassuk azon 10
férfiak nevét, kik fejeik. És ekképen felelének nékünk, mondván: Mi az Ő, a menny és föld Istenének 11
szolgái vagyunk, és építjük e házat, mely ennekelőtte sok esztendőkön át meg vala építve, és Izráelnek egy
nagy királya építé és végezé be azt. De minekutána haragra ingerelték volt atyáink a mennynek Istenét, 12
adá őket a Babilóniabeli Káldeus királynak, Nabukodonozornak kezébe, a ki e házat lerontotta, és a népet
Babilóniába rabságra vitte. Azonban Czírusnak, Babilónia királyának első esztendejében Czírus király 13
szabadságot adott, hogy Istennek ezt a házát megépítenék. Sőt az Isten házához való arany és ezüst 14
edényeket is, a melyeket Nabukodonozor hozott vala el a jeruzsálemi templomból s bevitte volt azokat
a babiloni templomba, kihozatá Czírus király a babiloni templomból s adatá azokat annak a Sesbassár
nevűnek, a kit helytartóul rendelt; És monda néki: Vedd ez edényeket, menj és helyezd el azokat a 15
jeruzsálemi templomba, és az Isten háza építtessék meg előbbi helyén. Ekkor ez a Sesbassár eljött, 16
letevé az Isten házának alapkövét, mely Jeruzsálemben van, és attól fogva mindeddig építtetik, és még
sem végződött be. Mostan azért, ha tetszik a királynak, nézzen utána valaki a király kincstartó házában, 17
ott Babilóniában, ha úgy van-é, hogy Czírus király szabadságot adott az Isten házának megépítésére,
mely Jeruzsálemben van, s a király akaratját erre nézve küldje hozzánk.

Ekkor Dárius király megparancsolá, hogy nézzenek utána a könyvek tárházában, hol a kincseket tart- **6**
ják vala Babilóniában. És találtaték Akhméta várában, a mely Média tartományában van, egy tekercs, 2
melyre emlékezetűl ez vala írva: Czírus király első esztendejében, Czírus király parancsolatot adott 3
Isten házára nézve, mely Jeruzsálemben van, hogy e ház építtessék meg, oly helyűl, hol áldozatokat ál-
doznak; s alapzati felemeltetvén, magassága hatvan sing, szélessége is hatvan sing legyen, A nagy kövek 4
rétege három s a fa rétege legyen egy, a költség pedig a király házából adassék. Sőt az Isten házának 5
arany és ezüst edényeit is, a melyeket Nabukonodozor hozott vala el a jeruzsálemi templomból s vitt
vala Babilóniába, adják vissza, hogy jussanak el azok a jeruzsálemi templomba, helyökre, s te helyezd
el azokat az Isten házába. Mostan azért Tattenai folyóvizen túli helytartó, Sethar-bóznai és társaik, 6
és az Afarsakeusok, a kik a folyóvizen túl laknak, távol legyetek onnan! Hagyjátok, hadd épüljön meg 7
Istennek ama háza! A zsidók helytartója és a zsidók vénei építsék meg Isten ama templomát a maga
helyén! És megparancsolom azt is, hogy mit cselekedjetek a zsidók ama véneivel, hogy megépítsék Is- 8

ten ama házát; tudniillik a király folyóvizen túl való adójának kincseiből pontosan költség adassék ama
9 férfiaknak, és pedig félbeszakítás nélkűl, És a mik szükségesek, tulkok, kosok, bárányok, égőáldozatra
a menny Istenének, búza, só, bor, és olaj, a jeruzsálemi papok szava szerint adassanak nékik naponként
10 és pedig mulasztás nélkűl. Hogy vihessenek jó illatú áldozatot a menny Istenének, és könyörögjenek
11 a királynak és fiainak életéért. És megparancsolom azt is, hogy valaki e rendelést megszegi, annak
házából szakíttassék ki egy gerenda s felállíttatván szegeztessék reá, háza pedig szemétdombbá tétes-
12 sék e miatt. Az Isten pedig, a ki nevének ott szerze lakást, megrontson minden királyt és népet, a ki
felemelendi kezét, hogy megszegje e rendelést, hogy elpusztítsa Istennek ama házát, mely Jeruzsálem-
13 ben van. Én, Dárius parancsoltam, pontosan megtörténjék. Akkor Tattenai folyóvizén túli helytartó,
14 Sethar-bóznai és társaik, miután Dárius ily rendelést küldött, ahhoz képest cselekedének pontosan. És
a zsidók vénei építének és jó szerencsések valának Aggeus próféta és Zakariás, Iddó fia prófétálása foly-
tán, és megépítették és elvégezték Izráel Istenének akaratjából, és Czírus, Dárius és Artaxerxes, persiai
15 királyok parancsolatjából. Bevégezteték pedig e ház az Adár hó harmadik napjáig, mely Dárius király
16 országlásának hatodik esztendejében vala. És megtarták Izráel fiai, a papok, a Léviták és a fogságból
17 visszajött többiek Isten házának felszentelését örömmel. Vivének pedig Isten házának felszentelésénél
áldozatúl száz bikát, kétszáz kost, négyszáz bárányt és tizenkét kecskebakot bűnért való áldozatra egész
18 Izráelért, Izráel nemzetségeinek száma szerint. És rendelék a papokat az ő osztályaik és a Lévitákat
19 az ő rendjeik szerint Istennek szolgálatára Jeruzsálemben, Mózes könyvének rendelése szerint, És meg-
20 tarták a rabságból visszajöttek a páskhát az első hó tizennegyedik napján; Mert megtisztultak vala a
papok és Léviták; egyetemben mindnyájan tiszták valának, és megölék a húsvéti bárányt mindazokért,
21 a kik a rabságból megjöttek, és atyjokfiaiért a papokért, és önmagokért; És megevék azt Izráel fiai, a
kik a rabságból visszajöttek vala, és mindazok, a kik elkülönítették vala magokat a föld népeinek tisz-
22 tátalanságától s hozzájok állottak vala, hogy keressék az Urat, Izráel Istenét. És azután megtarták
a kovásztalan kenyerek ünnepét hét napon örömmel, mert megvidámította vala őket az Úr, hozzájok
hajtván az Assiriabeli király szívét, hogy erősítse kezöket az Istennek, Izráel Istenének háza építésében.

7 És ezek után Artaxerxes persa király uralkodásakor Ezsdrás, a Serája fia, ki Azariás fia, ki Hilkiás
2, 3, 4 fia, Ki Sallum fia, ki Sádók fia, ki Ahitub fia, Ki Amária fia, ki Azariás fia, ki Mérájóth fia, Ki Zerahja
5 fia, ki Uzzi fia, ki Bukki fia, Ki Abisua fia, ki Fineás fia, ki Eleázár fia, ki pedig Áronnak, a főpapnak
6 fia volt. Ez az Ezsdrás feljöve Babilóniából, (ő, a ki bölcs írástudó vala a Mózes törvényében, melyet az
Úr, Izráel Istene adott vala) és megadá néki a király az Úrnak, az ő Istenének rajta nyugovó kegyelme
7 szerint minden kérését. Feljövének pedig az Izráel fiai, a papok, a Léviták, az énekesek, a kapunállók és
8 a Léviták szolgái közűl többen Jeruzsálembe Artaxerxes király hetedik esztendejében, És Ezsdrás meg-
9 érkezék velök Jeruzsálembe az ötödik hónapban, a király hetedik esztendejében. Ugyanis az első hónak
első napján határozá el a Babilóniából való feljövetelt, és az ötödik hó első napján érkezett Jeruzsálembe,
10 az ő Istenének rajta nyugovó jó kegyelme szerint; Mert Ezsdrás erős szívvel törekedett keresni és csele-
11 kedni az Úr törvényét, és tanítani Izráelben a rendeléseket és ítéleteket. És ez mássa a levélnek, melyet
adott vala Artaxerxes király Ezsdrásnak, az írástudó papnak, a ki írástudó vala az Úr parancsolatainak
12 beszédiben, Izráelnek adott rendeléseiben: Artaxerxes, a királyok királya Ezsdrás papnak, ki a menny
13 Istenének törvényében bölcs írástudó és a többi. Szabadságot adok, hogy valaki országomban Izráel
14 népe, papjai és a Léviták közűl Jeruzsálembe akar menni, veled elmehet, Minthogy te elbocsáttatol a
királytól, és hét tanácsosától, hogy utána nézz Júdának és Jeruzsálemnek, a te Istened törvénye szerint,
15 mely kezedben van, És hogy elvigyed az ezüstöt és aranyat, melyet a király és tanácsosai önkénytesen
16 ajándékoznak Izráel Istenének, kinek hajléka Jeruzsálemben van, És mindazt az ezüstöt és aranyat,
melyet kapni fogsz Babilónia egész tartományában, együtt a nép és a papok önkéntes ajándékával, mit
17 ezek önkénytesen ajándékoznak az ő Istenök házának, mely Jeruzsálemben van. Annálfogva gondosan
végy e pénzen bikákat, kosokat és bárányokat s hozzájok való étel- és italáldozatokat, s áldozd meg azo-
18 kat Istenetek házának oltárán, mely Jeruzsálemben van; A megmaradott ezüsttel és aranynyal pedig, a
19 mit jónak láttok cselekedni te és atyádfiai, Istenetek akaratja szerint, azt cselekedjétek. És az edények-
kel, melyek néked adattak át a te Istened házának szolgálatára, számolj be Isten előtt Jeruzsálemben.
20 Egyéb szükségét pedig Istened házának, mit csak teljesítened kell, teljesítsd a király kincstartó házából.
21 És én, Artaxerxes, a király, parancsolom minden a folyóvizen túl lakó kincstartóimnak, hogy minden, a
mit csak kérend tőletek Ezsdrás pap, ki a menny Istenének törvényében írástudó, pontosan teljesíttes-
22 sék, És pedig száz tálentom ezüstig, száz kór búzáig, száz báth borig, száz báth olajig és sóban, a mennyi
23 elég. Minden, mi a menny Istenének akaratja szerint való, pontosan teljesíttessék a menny Istenének
24 házáért, hogy meg ne haragudjék a királynak és fiainak országára. Veletek pedig tudatjuk, hogy sem

a papokra, sem a Lévitákra, sem az énekesekre, sem a kapunállókra, sem a Léviták szolgáira, sem az
Isten e háza szolgáira, adót, rovást és úti vámot senkinek vetni nem szabad. És te Ezsdrás, a te Istened 25
bölcs törvénye szerint, mely kezedben van, rendelj ítélőket és birákat, a kik törvényt tegyenek minden a
folyóvizen túl lakó nép között, mindazok között, a kik tudják Istenednek törvényeit, és a kik nem tudják,
azokat tanítsátok! Valaki pedig nem fogja cselekedni a te Istenednek törvényét és a király törvényét, 26
ítélet hozassék felette pontosan, vagy halálra, vagy számkivetésre, vagy jószágvesztésre, vagy fogságra.
Áldott az Úr, atyáink Istene, a ki erre indítá a király szívét, hogy megékesítse az Úr házát, mely Jeruzsá- 27
lemben van, És a ki hozzám fordítá irgalmasságát a király előtt és tanácsosai előtt és a király minden 28
hatalmas fejedelmei előtt! És én megerősödvén az Úrnak az én Istenemnek rajtam nyugovó kegyelme
által, családfőket gyűjték össze Izráelből, hogy feljönnének velem.

Ezek pedig családfőik és nemzetségi eredetök azoknak, a kik feljövének velem Artaxerxes uralkodá- **8**
sakor Babilóniából: Fineás fiai közül: Gersóm; Ithamár fiai közül: Dániel; Dávid fiai közül: Hattus; A 2, 3
Sekánia fiai közül, Parós fiai közül: Zakariás s vele egy nemzetségben másfélszáz férfi; Pahath-Moáb fiai 4
közül: Eljóénai, Zerahia fia s vele kétszáz férfi; Sekánia fiai közül a Jaháziel fia s ő vele háromszáz férfi; 5
Ádin fiai közül: Ebed, Jónathán fia és vele ötven férfi; Élám fiai közül: Ésaiás, Athália fia és vele hetven 6, 7
férfi; Sefátia fiai közül: Zebádia, Mikháel fia és ő vele nyolczvan férfi; Joáb fiai közül: Obádia, Jéhiel 8, 9
fia és vele kétszáztizennyolcz férfi; Selómith fiai közül a Jószifia fia és vele százhatvan férfi; Bébai fiai 10, 11
közül: Zakariás, Bébai fia és vele huszonnyolcz férfi; Azgád fiai közül: Jóhanán, Hakkátán fia és vele 12
száztíz férfi; Adónikám fiai közül az utódok s neveik: Elifélet, Jeiél és Semája és velök hatvan férfi; És 13, 14
Bigvai fiai közül: Uthai és Zabbud és velök hetven férfi. Mikor pedig összegyűjtém őket az Aháva felé 15
folyó folyóvízhez, hol három napig valánk, megnéztem jól a népet és a papokat, s a Lévi fiai közül nem ta-
láltam közöttük senkit. Elküldém annakokáért Eliézert, Arielt, Semáját, Elnáthánt, Járibot, Elnáthánt, 16
Náthánt, Zakariást, Messulámot, mint családfőket, és Jójáribot és Elnáthánt, mint eszes embereket, És 17
rendelém őket Iddóhoz, a ki fő vala a Kászifia nevű helyen, és betanítám őket, hogy mit szóljanak Id-
dónak és az ő atyjafiainak, a Léviták szolgáinak a Kaszifia nevű helyen, hogy hozzanak szolgákat a mi
Istenünk házához. És elhozák nékünk, Istenünknek rajtunk nyugvó jó kegyelme szerint, Is-szekhelt, a 18
Mahli fiai közül, a ki Lévi fia, a ki meg Izráel fia vala, és Serébiát, fiaival és tizennyolcz testvérével együtt.
És Hasábiát s vele Ésaiást, a Mérári fiai közül, testvéreivel és húsz fiával együtt; És a Léviták szolgái 19, 20
közül, a kiket Dávid és a fejedelmek adának a Léviták szolgálatába, kétszázhuszat; mindnyájok nevei
feljegyeztettek. Ekkor bőjtöt hirdeték ott az Aháva folyóvíz mellett, hogy megaláznók magunkat a mi 21
Istenünk előtt, hogy kérnénk tőle szerencsés utat magunknak, családainknak és minden marháinknak.
Mert szégyeltem vala a királytól kérni sereget és lovagokat oltalmunkra a mi ellenségeink ellen az útban, 22
mert ezt mondtuk volt a királynak, mondván: A mi Istenünk kegyelme van mindazokon, a kik őt keresik,
az ő javukra, és az ő hatalma és haragja mindazokon, a kik elhagyják őt. És bőjtölénk és a mi Istenünk- 23
höz könyörgénk annakokáért, és meghallgatott minket. Ekkor különválaszték a papi fejedelmek közül 24
tizenkettőt Serébiához és Hasábiához és hozzájok atyjokfiai közül tízet. És átmérém nékik az ezüstöt 25
és aranyat és az edényeket, a mi Istenünk házának ajándékait, a melyeket a király és tanácsosai és
fejedelmei és minden Babilóniában élő Izráeliták ajándékozának. Kezökhöz mérék pedig hatszázötven 26
tálentom ezüstöt, száz tálentomot érő ezüst edényeket és száz tálentom aranyat, Húsz arany poharat, 27
melyek ezer dárikot érnek vala, és két szép ragyogású rézedényt, melyek oly becsesek, mint az arany:
És mondék nékik: Ti az Úrnak szentei vagytok, ez edények is szentek, és ez az ezüst és arany az Úrnak, 28
atyáitok Istenének önkénytesen adott ajándék: Vigyázzatok azért reá és megőrizzétek, míg átméritek 29
a papi fejedelmek, a Léviták és Izráel családainak fejedelmei előtt Jeruzsálemben az Úr házának kama-
ráiban! És átvevék a papok és a Léviták az ezüstöt, aranyat és az edényeket súly szerint, hogy vigyék 30
Jeruzsálembe Istenünk házához. Elindulánk pedig az Aháva folyóvíz mellől az első hó tizenkettedik 31
napján, hogy Jeruzsálembe menjünk; s a mi Istenünk kegyelme nyugodott rajtunk, megszabadítván min-
ket a ránk leselkedő ellenségnek kezéből ez úton. És megérkezénk Jeruzsálembe, és pihenénk ott három 32
napig. Negyednap pedig átméretett az ezüst, az arany és az edények a mi Istenünk házában, Merémóth 33
papnak Uriás fiának kezéhez, vele lévén Eleázár, a Fineás fia, és velök Józadáb, a Jésua fia és Nóadia, a
Binnui fia, Léviták, Minden szám és súly szerint, s feljegyeztetett az egész súly abban az időben. A kik 34, 35
pedig megérkeztek a fogságból, a rabságnak fiai, égőáldozatokat vivének Izráel Istenének: tizenkét tul-
kot egész Izráelért, kilenczvenhat kost, hetvenhét bárányt, tizenkét bakot bűnért való áldozatra, mindezt
egészen égőáldozatul az Úrnak. És átadák a király parancsolatait a király helytartóinak, s a vizen túl 36
lévő helytartóknak, és ezek segíték a népet és az Isten házát.

Minekutána ezek elvégeződének, jövének hozzám a főemberek, mondván: Izráel népe és a papok és **9**
a Léviták nem különíték el magokat e tartományok népeitől, a miképen pedig azoknak, a Kananeusok-

nak, Hitteusoknak, Perizeusoknak, Jebuzeusoknak, Ammonitáknak, Moábitáknak, Égyiptomiaknak és
2 Emoreusoknak útálatos vétke szerint el kellett volna; Mert ezek leányai közűl vettek vala feleséget magoknak és fiaiknak, és megelegyedett a szent mag e tartományok népeivel; és pedig a fejedelmek és
3 főemberek valának elsők e bűnben. Mihelyt e dolgot meghallottam, megszaggatám alsó- és felső ruhámat, s téptem fejem hajszálait és szakállamat, és veszteg ültem. És hozzám gyűlének mindnyájan, a
4 kik reszketve gondoltak Izráel Istenének beszédeire azoknak vétke miatt, a kik a fogságból megjöttek vala; és én veszteg ülök vala mind az estvéli áldozatig. Az estveli áldozatkor pedig felkeltem sanyargatásomból, megszaggatván alsó- és felső ruhámat; és térdeimre esvén, kiterjesztém kezeimet az Úrhoz, az
6 én Istenemhez. És mondék: Én Istenem, szégyenlem és átallom felemelni, én Istenem, az én orczámat te hozzád, mert a mi álnokságaink felűlhaladtak fejünk fölött és a mi vétkeink mind az égig nevekedtek! A mi atyáink napjaitól fogva nagy vétekben vagyunk mi mind e mai napig, és a mi álnokságainkért
7 adattunk vala mi, a mi királyaink és a mi papjaink a földi királyok kezébe, fegyver által rabságra és ragadományra és orczapirulásra, a mint ez e mai nap is van. És most nem sok ideje, hogy az Úr, a mi Istenünk
8 rajtunk könyörült, hogy hagyjon minékünk maradékot, és hogy adjon nékünk egy szeget az ő szent helyén, hogy így megvilágosítsa szemeinket a mi Istenünk, s hogy megelevenítsen bennünket egy kissé a mi
9 szolgaságunkban. Mert szolgák vagyunk mi, de szolgaságunkban nem hagyott el minket a mi Istenünk, hanem hozzánk fordítá irgalmasságát Persiának királyai előtt, hogy megelevenítene bennünket, hogy felemelhessük a mi Istenünk házát s megépíthessük annak romjait, és hogy adjon nékünk bátorságos
10 lakást Júdában és Jeruzsálemben. És most mit mondjunk, óh mi Istenünk, mindezek után? Azt, hogy
11 mi mégis elhagytuk parancsolataidat, A melyeket parancsoltál szolgáid, a próféták által, mondván: A föld, melyre bementek, hogy bírjátok azt, tisztátalan föld, a tartományok népeinek tisztátalansága miatt,
12 útálatosságaik miatt, melyekkel betölték azt egyik végétől a másikig tisztátalanságukban; Annakokáért leányaitokat ne adjátok az ő fiaiknak és az ő leányaikat ne vegyétek a ti fiaitoknak, és ne keressétek barátságukat, sem javokat soha, hogy megerősödjetek és éljetek e föld javaival, és örökségképen adhassátok
13 azt fiaitoknak mindörökké. Mindazok után pedig, a mik reánk jövének gonosz cselekedeteinkért és nagy vétkünkért, hiszen te, mi Istenünk, jobban kedveztél nékünk, sem mint bűneink miatt érdemeltük volna,
14 s adád nékünk e maradékot, Hát megrontjuk-é ismét parancsolataidat s összeházasodunk-é ez útálatos népekkel? Nem fogsz-é haragudni reánk mindaddig, míg megemésztetünk, hogy sem maradékunk,
15 sem hírmondónk ne legyen? Oh Uram, Izráel Istene! igaz vagy te, mert meghagytál minket maradék gyanánt, mint e mai nap bizonyítja. Ímé előtted vagyunk vétkünkben, és nem állhatunk meg előtted e miatt!

10 És mikor imádkozék Ezsdrás és vallást tőn, sírva és földre borulva az Isten háza előtt, sereglének ő hozzá Izráelből igen nagy gyülekezetben férfiak és asszonyok és gyermekek, mert síra a nép is sokat és
2 keservesen. És szóla Sekhánia, Jéhielnek fia, az Élám fiai közűl, és monda Ezsdrásnak: Mi vétkeztünk a mi Istenünk ellen, hogy idegen feleségeket vettünk magunknak e föld népei közűl: mindazáltal van
3 reménysége Izráelnek, mind e mellett is! Vessünk ugyanis frigyet a mi Istenünkkel, hogy elbocsátjuk mindazon asszonyokat és a tőlük szülötteket az én Uramnak és azoknak akaratja szerint, a kik reszketve gondolnak a mi Istenünk parancsolatára, és a törvény szerint cselekedjünk! Kelj fel! mert reád
5 néz e dolog, s mi veled leszünk: légy erős és láss hozzá! Fölkele annakokáért Ezsdrás, és megesketé a papoknak, a Lévitáknak és az egész Izráelnek fejedelmeit, hogy e beszéd szerint fognak cselekedni; és
6 megesküvének. És fölkele Ezsdrás az Isten háza elől, és elméne Jóhanánnak, Eliásib fiának szobájához s bemenvén abba, kenyeret nem evék, sem vizet nem ivék, mert gyászol vala a rabságból hazajöttek
7 vétke miatt. És meghirdeték Júdában és Jeruzsálemben mindazoknak, a kik a rabságból hazajöttek,
8 hogy Jeruzsálembe gyűljenek; Valaki pedig el nem jön harmadnapra, a fejedelmek és vének tanácsa szerint, adassék minden vagyona a templomnak, és ő maga vettessék ki a rabságból hazajötteknek gyü-
9 lekezetéből. Összegyűlének azért Júdának és Benjáminnak minden férfiai harmadnapra Jeruzsálembe a kilenczedik hóban, e hó huszadik napján, és leüle az egész nép az Isten házának piaczán, aggódván e
10 dolog és az esőzések miatt. Ekkor fölkele Ezsdrás, a pap, és monda nékik: Ti vétkeztetek, hogy idegen
11 feleségeket vettetek magatoknak, hogy ezzel is többítenétek Izráel vétkét; Annakokáért tegyetek vallást az Úr előtt, atyáitoknak Istene előtt, és cselekedjetek az ő akaratja szerint, elkülönítvén magatokat
12 e föld népeitől és az idegen feleségektől. És felele az egész gyülekezet, és monda felszóval: Ekképen,
13 a te beszéded szerint kell minékünk cselekednünk! De e nép igen sok és az esős idő miatt kivűl nem állhatunk; annak felette ez nem egy, sem nem két napi munka, mert sokan vagyunk, a kik vétkeztünk e
14 dologban; Hadd álljanak hát elő fejedelmeink, az egész gyülekezeté, és mindenki, a ki idegen feleséget vett magának, városonként jőjjön elő bizonyos időben s velök a városoknak vénei és birái, hogy elfordítsuk magunkról a mi Istenünknek e dolog miatt való búsulásának haragját! Csak Jónathán, az Asáhel

fia és Jahzéja, a Tikva fia állának fel ez ellen és Mésullám és Sabbethai, a Lévita támogaták őket. 16
És cselekedének ekképen azok, a kik a rabságból hazajöttek; s választa magának Ezsdrás, a pap férfiakat, a családfőket, családjuk szerint, s mindnyájok nevei feljegyeztetettek. És összeülének a tizedik hó első napján, hogy nyomozzák e dolgot; 17
És bevégezék azt mindazon férfiakra nézve, a kik idegen feleséget vettek vala magoknak, az első hónak első napjáig. 18
Találtatának pedig a papok fiai közül, a kik idegen feleségeket vettek vala magoknak, Jésuának, a Jósádák fiának és az ő testvéreinek fiai közűl: Maaséja, Eliézer, Járib és Gedálja; 19
És kezöket adák, hogy elbocsátják feleségeiket és egy kos áldozására ítéltetének vétkükért; 20, 21
Immér fiai közűl pedig: Hanáni és Zebádja. Hárim fiai közűl: Maaszéja, Elija, Semája, Jéhiel és Uzzia, 22, 23
Pashur fiai közűl: Eljoénaj, Maaszéja, Ismáel, Nethanéel, Józabád és Elásza; Továbbá 24
a Léviták közűl: Józabád, Simei és Kélája, (az a Kélita), Pethahja, Júda és Eliézer; Az énekesek közűl pedig: Eliásib, s a kapunállók közűl: Sallum, Telem és Uri; 25
Továbbá Izráel népéből: Parós fiai közűl: Ramia, Jezija, Malkija, Mijámin, Eleázár, Malkija és Benája; 26
Elám fiai közűl: Mattánia, Zakariás, Jéhiel, Abdi, Jerémóth és Élija; 27
Zattu fiai közűl: Eljóénai, Eljásib, Mattánia, Jerémóth, Zabád és Aziza; 28, 29
Bébai fiai közűl: Jóhanán, Hanánia, Zabbai és Athlai; Báni fiai közűl: Mesullám, Mallukh, Adája, Jásub, Seál és Rámóth; 30
Pahath-Moáb fiai közűl: Adna, Kelál, Benája, Maaszéja, Mattánia, Besaléel, Binnui és Manasse; 31, 32
A Hárim fiai pedig: Eliézer, Jissija, Malkija, Semája, Simeon; Benjámin, Mallukh, Semárja; 33, 34
Hásum fiai közűl: Mattenai, Mattattá, Zabád, Elifélet, Jerémai, Manasse, Simei, 35, 36, 37
Báni fiai közűl: Maádai, Amrám és Uél; Benája, Bédéja, Keluhu; Vanja, Merémóth, Eliásib; Mattánia, Mattenai és Jaaszái; 38, 39, 40, 41
Báni, Binnui, Simei; Selemia, Náthán és Adája; Makhnadbai, Sásai, Sárai; Azareél, Selemia és Semária; 42, 43
Sallum, Amaria, József; A Nebó fiai közűl: Jéiel, Mattithja, Zabád, Zebina, Jaddai, Jóel, Benája.
Mindezek idegen feleségeket vettek vala magoknak. És valának e feleségek között olyanok is, a kik már fiakat szültek. 44

NEHÉMIÁS

1 Nehémiásnak, a Hakália fiának beszédei. És lőn a Kislév nevű hóban, a huszadik esztendőben,
2 hogy én Susán várában valék. És jöve hozzám Hanáni, egy az én atyámfiai közűl, és vele együtt férfiak Júdából, és tudakozódtam tőlök a fogságból megszabadult maradék zsidók felől és
3 Jeruzsálem felől. És mondának nékem: A fogságból megszabadult maradék zsidók ott abban a tartományban nagy nyomorúságban és gyalázatban vannak; és azonfelűl Jeruzsálem kőfala lero ntatott, s kapui tűzben égtek meg! Hogy pedig meghallám e beszédeket, leültem és sírtam és keseregtem napokon
5 át, s bőjtölék és imádkozám a mennynek Istene előtt; És mondék: Kérlek Uram, mennynek Istene, nagy és rettenetes Isten! Ki megtartja a szövetséget és irgalmasságot az őt szeretőknek és az ő parancsolatait
6 megtartóknak; Oh, legyen figyelmetes a te füled, és szemeid legyenek nyitva, hogy meghallgassad a te szolgádnak könyörgését, melylyel én könyörgök most előtted nappal és éjjel Izráel fiaiért, szolgáidért, és vallást tészek az Izráel fiainak bűneiről, melyekkel vétkeztünk te ellened, én is s az én atyámnak háza
7 vétkeztünk! Felette igen vétkeztünk ellened, és nem tartottuk meg a parancsolatokat, és a rendeléseket
8 és a törvényeket, melyeket parancsoltál volt Mózesnek a te szolgádnak. Oh, emlékezzél meg arról a beszédről, melyet parancsoltál Mózesnek, a te szolgádnak, mondván: Ha ti vétkeztek, én meg elszélesztelek
9 titeket a népek között; Ha pedig megtérendetek hozzám és megtartjátok parancsolataimat és cselekeszitek azokat: még ha az égnek utolsó szélén volnának is szétszórt gyermekeitek, onnan is összegyűjtöm
10 őket és beviszem arra a helyre, melyet választottam, hogy lakozzék ott az én nevem! És ők a te szolgáid
11 és a te néped, a kiket magszabadítottál a te nagy erőd által és a te erős kezed által! Kérlek oh Uram, legyen figyelmetes a te füled a te szolgádnak könyörgésére és szolgáidnak könyörgésökre, a kik kívánják félni a te nevedet, és adj kérlek, jó szerencsét most a te szolgádnak, és engedd, hogy kegyelmet találjon ama férfiú előtt. Én ugyanis a királynak pohárnoka voltam.

2 És lőn a Niszán nevű hóban, Artaxerxes királynak huszadik esztendejében, bor vala ő előtte és én föl-
2 vevém a bort, adám a királynak; azelőtt pedig nem voltam szomorú ő előtte. És monda nékem a király: Miért szomorú a te orczád, holott te beteg nem vagy? Nem egyéb ez, hanem szívednek szomorúsága! És fe-
3 lette igen megfélemlém. Akkor mondék a királynak: Örökké éljen a király! Miért nem volna szomorú az én orczám, hiszen a város, az én atyáim sírjainak helye, pusztán hever és kapui megemésztettek tűzben?!
4, 5 És monda nékem a király: Mi az, a mit kívánsz? És könyörgék a menny Istenéhez. És mondék a királynak: Ha tetszik a királynak és ha kedves előtted a te szolgád, azt kérem, hogy bocsáss el engem Júdába,
6 atyáim sírjainak városába, hogy megépítsem azt! És monda nékem a király (felesége pedig mellette ül vala): Meddig lészen utazásod és mikorra jösz vissza? És tetszék a királynak engem elbocsátani, miután
7 én tudattam vele az időt. És mondék a királynak: Ha tetszik a királynak, adasson nékem leveleket a
8 folyóvizen túl lakó tiszttartókhoz, hogy hagyjanak engem utazni, míg Júdába érek; És adasson egy levelet Ászáfhoz, a király erdeje őréhez, hogy adjon nékem fákat gerendákul a templom várának kapuihoz, és a város kőfalához, és a házhoz, melybe költözni fogok. És megadá nékem a király, az én Istenemnek
9 rajtam nyugvó jó kegyelme szerint. És megérkezém a folyóvizen túl való tiszttartókhoz és átadám nékik
10 a király leveleit. Bocsátott vala pedig velem a király főembereket a seregből és lovagokat. Mikor pedig a Horonból való Szanb allat és az Ammonita Tóbiás, a szolga, meghallották ezt, nagy bosszúságot okozott
11 nékik, hogy jött valaki, a ki Izráel fiainak javokat keresi. Azután elmenék Jeruzsálembe, és ott pihenék
12 három napig. És fölkelék éjszaka, én és velem néhány férfi, mert nem jelentém meg senkinek, hogy mire indítá az én Istenem az én szívemet, hogy azt Jeruzsálemért megcselekedjem, és barom sem vala velem,
13 csak az, melyen ülök vala, És kimenék a völgynek kapuján éjjel, és pedig a sárkányok forrása felé, majd a szemét-kapuhoz, és vizsgálgatám Jeruzsálem kőfalait, melyek elrontattak vala, és kapuit, melyek tűz
14 által megemésztetének. Azután átmenék a forrás kapujához és a király tavához, holott nem vala hely a
15 baromnak, hogy velem átmenjen. Azért gyalog menék fel a völgyben éjjel és vizsgálgatám a kőfalat, az-
16 után megfordultam és bementem a völgy kapuján, és hazatértem. A főemberek pedig nem tudták vala, hova mentem, és hogy mit akarok cselekedni, és sem a zsidóknak, sem a papoknak, sem az előljáróknak,
17 sem a főembereknek, sem a többi munkásoknak ez ideig nem jelentettem meg. Ekkor mondék nékik: Ti látjátok a nyomorúságot, a melyben mi vagyunk, hogy Jeruzsálem pusztán hever és kapui tűzben égtek
18 meg; jertek, építsük meg Jeruzsálem kőfalát, és ne legyünk többé gyalázatúl! És megjelentém nékik az én Istenemnek rajtam nyugvó jó kegyelmét, és a király beszédit is, a melyeket nékem szólt, és mondá-
19 nak: Keljünk fel és építsük meg! És megerősíték kezeiket a jóra. Mikor meghallák ezt a Horonból való Szanballát és az Ammonita Tóbiás, a szolga, és az arab Gesem, gúnyoltak és lenéztek minket, mondván:
20 Micsoda ez, a mit míveltek? Talán bizony a király ellen akartok pártot ütni? Kiknek felelék, és mondék:

A mennynek Istene, ő ad jó szerencsét nékünk, és mi mint az ő szolgái kelünk föl és építünk, néktek pedig részetek és jogotok és emlékezetetek nincsen Jeruzsálemben!

3 És fölkele Eliásib, a főpap és atyjafiai, a papok és építék a juhok kapuját; ők szentelék meg azt és állíták fel annak ajtait; építék pedig a kőfalat a Meáh toronyig, a melyet megszentelének, s azután Hanánel tornyáig; 2, 3 És ő mellette építének a Jerikóbeliek, ezek mellett pedig épített Zakkur az Imri fia; A halaknak kapuját pedig építék a Hasszenáa fiai, ők gerendázák be azt és állíták fel annak ajtait, kapcsait és závárait; 4 Mellettök javítgatá a kőfalat Merémóth, Uriásnak, a Hakkós fiának fia, mellette pedig javítgatott Mesullám, Berekiásnak, a Mesézabéel fiának a fia, és ő mellette javítgatott Sádók, Baána fia. 5 Ezek mellett javítgatának a Tékoabeliek, a kiknek előkelői azonban nem hajták nyakukat az ő Urok munkájának jármába. 6 Az ó-város kapuját pedig javítgaták Jójada, a Pászéah fia és Mesullám, a Beszódia fia; ők gerendázák be azt és állíták fel annak ajtait, kapcsait és závárait; 7 És mellettök javítgatott a Gibeonból való Melátia és a Meronothból való Jádón, Gibeonnak és Mispának lakosai, a folyóvizen túl való helytartónak hivatala helyéig; 8 Mellettök javítgatott Uzziel, Harhajának fia az ötvösökkel, és ő mellette javítgatott Hanánia, a kenet-készítők egyike, és megerősíték Jeruzsálemet mind a széles kőfalig; 9 Mellettök javítgatott Refája, Húr fia, a ki a Jeruzsálemhez tartozó tartomány felének fejedelme vala; 10 Mellette javítgatott Jedája, Harumáf fia, és pedig a maga háza ellenébe, és mellette javítgatott Hattus, Hasabneja fia. 11 A kőfal másik darabját javítgatá Malkija, Hárim fia és Hassub, a Pahath-Moáb fia, és a kemenczéknek tornyát. 12 És mellettök javítgatott Sallum, Hallóhés fia, a ki fejedelme vala a Jeruzsálemhez tartozó tartomány másik felének, ő és az ő leányai. 13 A völgy kapuját javítgatá Hánun és Zánoah lakói, ők építék meg azt és állíták fel annak ajtait, kapcsait és závárait; és a kőfalból ezer singet a szemét-kapuig. 14 A szemét-kaput pedig javítgatá Malkija, Rékáb fia, Beth-Hakkerem tartományának fejedelme, ő építé meg azt és állítá fel ajtait, kapcsait és závárait. 15 És a forrásnak kapuját javítgatá Sallum, a Kól-Hóze fia, Mispa tartományának fejedelme, ő építé meg és héjazá be azt és állítá fel ajtait, kapcsait és závárait; és a Selah tó kőfalát a király kertje felé, mind a garádicsokig, melyeken a Dávid városából alájőnek. 16 Ő utána javítgata Nehémiás, Azbuk fia, Béth-Sur tartománya felének fejedelme, a Dávid sírjai ellenébe való helyig, és az újonnan készült tóig, és a vitézek házáig. 17 Ő utána javítgatának a Léviták: Rehum, Báni fia, a ki mellett javítgata Hasábia, Kéila tartománya felének fejedelme, tartománya lakosaival; 18 Ő utána javítgatának atyjokfiai: Bavvai, a Hénadád fia, Kéila tartománya másik felének fejedelme; 19 Javítgatá pedig ő mellette Ézer, Jésuának fia, Mispa fejedelme, a kőfal egy másik darabját, a szegleten levő fegyveresház felmenetelének ellenébe; 20 Ő utána Bárukh, Zakkai fia javítgatá buzgósággal a kőfal egy másik darabját, a szeglettől fogva Eliásib főpap házának ajtajáig; 21 Ő utána javítgata Merémóth, Uriásnak fia, a ki Hakkós fia vala, egy másik darabot, Eliásib házának ajtajától Eliásib házának végéig; 22 Ő utána javítgatának a papok, a környék férfiai; 23 Ezek után javítgata Benjámin és Hassub, az ő házok ellenébe, utánok pedig javítgata Azariás, a Maaséja fia-a ki Ananiás fia vala-az ő háza mellett; 24 Ő utánok javítgata Binnui, a Hénadád fia egy másik darabot, Azáriás házától mind a zugig és szegletig; 25 Továbbá Palál, az Uzai fia, a szegletnek és a felső toronynak ellenébe, mely a király házából a tömlöcz udvaránál emelkedik ki; utána pedig Pedája, a Parós fia; 26 (A Léviták szolgái pedig laknak vala az Ófelben, a vizek kapujának ellenéig napkelet felé és a kiemelkedő torony ellenéig;) 27 Ő utána javítgatának a Tékoabeliek egy másik darabot a kiemelkedő nagy toronynak ellenétől fogva az Ófel kőfaláig; 28 A lovak kapuján felül javítgatának a papok, kiki az ő házának ellenébe; 29 Utánok javítgata Sádók, Immér fia az ő háza ellenébe; és ő utána javítgata Semája, Sekaniás fia, a napkeleti kapu őrizője; 30 Ő utána javítgata Hananiás, Selemiás fia és Hánun, Sáláfnak hatodik fia egy másik darabot; utánok javítgata Mesullám, Berekiás fia, az ő szobája ellenébe; 31 Utána javítgata Malkija, az ötvösök egyike, a Léviták szolgáinak és a kereskedőknek házáig, a törvénytevő ház kapujának ellenébe, a szegletnek hágójáig; 32 A szeglet hágója és a juhok kapuja között pedig javítgatának az ötvösök és a kereskedők.

4 Lőn pedig, mikor meghallotta Szanballat, hogy mi építjük a kőfalat, haragra gerjede és felette igen bosszankodék, és gúnyolá a zsidókat; 2 És szóla az ő atyjafiai és a samáriai sereg előtt, és ezt mondá: Mit művelnek e nyomorult zsidók? Vajjon megengedik-é ezt nékik? Talán áldozni fognak? Hát bevégezik ma? Avagy megelevenítik a köveket a porhalmazból, holott azok elégtek?! 3 Az Ammonita Tóbiás pedig mellette állván, mondá: Bármit építsenek, ha egy róka lép fel reá, összezúzza köveiknek falát. 4 Halld meg, oh mi Istenünk! hogy csúffá lettünk, fordítsad gyalázásukat az ő fejökre, és add őket prédára a rabságnak földében; 5 Ne fedezd el az ő hamisságokat és az ő bűnök a te orczád elől el ne töröltessék, mert téged boszantának az építők előtt! 6 És építők a falat annyira, hogy elkészült az egész fal félmagasságban, mert a nép nagy kedvvel dolgozott. 7 Mikor pedig meghallotta Szanballat és Tóbiás, továbbá az Arábiabeliek, az Ammoniták és az Asdódeusok, hogy javítgattatnak Jeruzsálem kőfalai, és hogy a töré-

8 sek betömése megkezdődött, felette nagy haragra gerjedének; És összeesküvének mindnyájan egyenlő
9 akarattal, hogy eljőnek Jeruzsálemet megostromolni és népét megrémíteni. De mi imádkozánk a mi
10 Istenünkhöz, és állítánk ellenök őrséget nappal és éjjel, mivelhogy féltünk tőlök. És mondák a zsidók:
11 Fogytán van ereje a tereh-hordónak, a rom pedig sok, és mi képtelenek vagyunk építeni a kőfalat. A
mi ellenségeink pedig ezt mondották: Ingyen se tudják meg, se ne lássák, míg közikbe bemegyünk és
12 őket leöljük, és megszüntetjük a munkát. És lőn, hogy eljöttek hozzánk mindenfelől a zsidók, a kik ő
13 mellettök laknak vala és nékünk tízszer is mondották: Térjetek haza! Azért állítám a hely alsó és nyílt
részeire a kőfal mögé, odaállítám a népet nemzetségek szerint, fegyvereikkel, dárdáikkal és kézíveikkel.
14 És körültekintvén, fölkeltem és így szóltam az előljárókhoz, a főemberekhez és a többi néphez: Ne féljetek
tőlök! A nagy és rettenetes Úrra emlékezzetek, és harczoljatok testvéreitekért, fiaitokért, leányaitokért,
15 feleségeitekért és házaitokért! És lőn, hogy meghallották a mi ellenségeink, hogy megtudtuk az ő szán-
dékukat, és hogy Isten semmivé tette az ő tanácsokat: megtérénk mi mindnyájan a kőfalhoz, kiki az ő
16 munkájához; De azon naptól fogva legényeim egyik része munkálkodik vala, a másik része pedig tart
vala dárdákat, paizsokat, kézíveket és pánczélokat, és a fejedelmek ott állának az egész Júda háznépe
17 mögött. A kőfalon munkálkodók közűl a tehernek hordói egyik kezökkel, a mely a munkát végezé, ra-
18 kodának, másik kezök pedig a fegyvert tartja vala, A kik pedig építének, azoknak fegyverök derekokra
19 vala felkötve és így építének; a trombitás pedig mellettem állt. És így szóltam az előljárókhoz, a főem-
berekhez és a többi néphez: A munka felette sok és messzeterjedő és mi elszéledvén a kőfalon, egymástól
20 messze esünk; Azért oda gyűljetek hozzánk, hol a trombita szavát hallándjátok, a mi Istenünk hadako-
21 zik érettünk! Ekképen munkálkodunk vala; és legényeimnek fele dárdákat tart vala hajnalhasadtától
22 fogva mind a csillagoknak feltámadásáig. Ugyanekkor megparancsolám a népnek, hogy minden ember
23 legényével Jeruzsálemben háljon, hogy éjszaka őrködjenek felettünk és nappal dolgozzanak. És sem
én, sem az én atyámfiai, sem legényeim, sem az őrizők, a kik én utánam valának, nem vetjük vala le
ruháinkat; kiki csak mosódáskor teszi vala le fegyverét.

5, 2 Lőn pedig nagy kiáltása a népnek és feleségeiknek az ő atyjokfiai, a zsidók ellen. Valának, a kik ezt
mondják vala: Fiainkkal és leányainkkal együtt sokadmagunkkal vagyunk, nékünk gabona kell, hogy
3 együnk és éljünk. És valának, a kik ezt mondják vala: Mind mezeinket, mind szőlőinket, mind házainkat
4 zálogba kell adogatnunk, nékünk gabona kell, mert éhezünk. Viszontag valának, a kik ezt mondják
5 vala: Kölcsön vettünk pénzt a király adójáért a mi mezeinkre és szőlőinkre; És ímé, bár a mi testünk
épen olyan, mint a mi atyánkfiainak testök, s a mi fiaink olyanok, mint az ő fiaik, mi nékünk mégis
rabság alá kell adnunk fiainkat és leányainkat, sőt vannak már rabszolga leányaink is, és nincs erőnk
6 arra, hogy őket megválthatnók, hisz mezeink és szőlőink másokéi már! Felette nagy haragra gerjedtem
7 azért, mikor kiáltásukat s e dolgokat hallottam; És magamba szállva, gondolkodtam erről, és megfeddém
az előljárókat és főembereket, ezt mondván nékik: Ti a ti atyátokfiaival szemben uzsoráskodtok! És
8 szerzék ő ellenök nagy gyűlést; És mondám nékik: Mi megváltottuk a mi atyánkfiait, a zsidókat, a kik
a pogányoknak eladattak vala, a mi tehetségünk szerint; és ti is meg akarjátok venni a ti atyátokfiait,
9 s ők nékünk adják el magokat?! És hallgatának és nem tudának felelni semmit. És mondék: Nem
jó dolog ez, a mit ti cselekesztek. Hát nem fogtok a mi Istenünk félelmében járni, hogy valahára ne
10 gyalázzanak már minket a pogányok, a mi ellenségeink? Hiszen én, atyámfiai és legényeim is pénzt
11 és gabonát kölcsönöztünk nékik; engedjük el, kérlek, e tartozást! Adjátok vissza, kérlek, nékik még
ma az ő mezeiket, szőlőiket, olajkerteiket és házaikat; ennekfelette, a kölcsönadott pénznek, gabonának,
12 bornak és olajnak századát engedjétek el. És felelének: Visszaadjuk és tőlök nem veszünk semmit; úgy
cselekszünk, a mint te mondod. Ekkor egybehívám a papokat és megeskettetém őket, hogy e beszéd
13 szerint fognak cselekedni. Ruhámat is megrázám és mondék: Épen így rázzon ki az Isten minden
embert az ő házából és vagyonából, és épen így legyen kirázatott és üres, valaki meg nem teljesíti e
beszédet. És monda az egész gyülekezet: Ámen. És dícsérék az Urat, és e beszéd szerint cselekedett a
14 nép. Sőt azon naptól fogva, melyen Júdának földére helytartójukul rendeltettem, Artaxerxes királynak
huszadik esztendejétől fogva harminczkettedik esztendejéig, azaz tizenkét esztendeig, sem én, sem az én
15 atyámfia a helytartónak járó kenyeret nem evénk. Holott az előbbi helytartók, a kik én előttem valának,
terhelék a népet és vevének tőlök kenyérért és borért negyven ezüst sikluson felűl; sőt még legényeik
16 is zsarnokoskodának a népen. De én nem cselekedém így az Isten félelme miatt. Sőt még e kőfalon is
17 dolgoztam; mezőt sem szereztünk; s minden én leg énye im egybegyűltenek ott a munkára. Annakfelette
a zsidók, továbbá a másfélszáz főember és a kik jőnek vala mi hozzánk a körűltünk lakó pogányok közűl,
18 az én asztalomnál esznek vala. A mit minden napra készítenek vala: egy ökröt, hat kövér juhot, és
madarakat is készítének nékem, minden tíz napra vala mindenféle bor bőségesen; és mindemellett sem
19 kivántam be a helytartó kenyerét, mert nehéz vala a szolgálat ezen a népen. Emlékezzél meg rólam, én

Istenem, javamra, mindarról, a mit én e néppel cselekedtem!

6 És lőn, hogy mikor meghallá Szanballat, Tóbiás, az Arábiabeli Gesem és a mi többi ellenségeink, hogy megépítettem a kőfalat, s hogy nem maradt azon semmi romlás, jóllehet még az ideig ajtókat nem állíttattam a kapukra: Külde Szanballat és Gesem hozzám ilyen izenettel: Jer és találkozzunk a faluk 2
egyikében, az Onó-völgyében; holott ők gonoszt gondoltak ellenem. Küldék azért követeket hozzájok 3
ilyen izenettel: Nagy dolgot cselekszem én, azért nem mehetek alá; megszünnék e munka, ha attól eltávozván, hozzátok mennék. És küldének hozzám ilyen módon négy ízben, és én ilyen módon felelék nékik. 4
Küldé továbbá hozzám Szanballat ilyen módon ötödször az ő legényét, a kinek kezében egy felnyitott le- 5
vél vala, Melyben ez vala írva: A szomszéd népek közt ez a hír és Gasmu is mondja, hogy te és a zsidók 6
pártot akartok ütni, annakokáért építed te a kőfalat; és hogy te leszel az ő királyok, e beszédek szerint.
Sőt még prófétákat is rendelél, a kik hirdetnék te felőled Jeruzsálemben, ezt mondván: Király van Júdá- 7
ban! És most e dolgoknak híre a királyhoz is elérkezik, annakokáért jer és tanácskozzunk együtt! Én 8
pedig küldék ő hozzá ilyen izenettel: Nem történt semmi olyan, a minőt te mondasz, hanem csak magadtól gondoltad mindazt a te szívedben. Mert mindezek el akarnak vala minket rettenteni, ezt mondván: 9
Leveszik kezöket a munkáról és az félben marad! Azért hát, oh Uram! erősítsd meg az én kezeimet. És 10
én elmentem Semájának, a Delája fiának házába, a ki Mehétabeél fia vala, és őt bezárkózva találtam, és monda: Menjünk az Isten házába, a templom belsejébe és zárjuk be a templomnak ajtait, mert eljőnek, hogy megöljenek téged, és pedig éjjel jőnek el, hogy megöljenek. Én pedig mondék: Avagy ily férfiú- 11
nak, mint én vagyok, illik-é futni? Hát ilyen lévén mint én, beléphet-é valaki a templomba, élvén? Nem megyek! És megismerém, hogy nem az Isten küldötte őt, hanem azt a prófécziát azért mondá nékem, 12
mert Tóbiás és Szanballat felbérelték őt. Azért vala pedig felbérelve, hogy én megrettenjek és akképen 13
cselekedvén, vétkezzem, hogy így rossz híremet költhessék és rágalmazhassanak. Emlékezzél meg én 14
Istenem Tóbiásról és Szanballatról ezen cselekedeteik szerint, és a jövendőmondó Noádja asszonyról és a többi jövendőmondókról is, a kik rémítgetének engem. Elvégezteték pedig a kőfal Elul hónap huszonötö- 15
dik napján, ötvenkét nap alatt. És lőn, hogy midőn meghallák minden mi ellenségeink, megfélemlének 16
minden pogányok, a kik körültünk valának, és igen összeestek a saját szemeikben, és megismerék, hogy a mi Istenünktől vitetett végbe e munka. E napokban is sok levelet küldének némely zsidó előljárók Tó- 17
biásnak, és viszont Tóbiástól sok jöve hozzájok. Mert sokan Júdában ő hozzá esküdtek, mivelhogy ő veje 18
vala Sekániának, az Arah fiának, és Jóhanán, az ő fia, Mesullámnak, a Berékia fiának leányát vette volt el. Sőt még jó szándékait is emlegetik vala előttem, és az én beszédeimet meg-megvivék néki. Leveleket 19
pedig Tóbiás folyton küldött, hogy engem elrettentene.

7 És lőn, hogy midőn megépítették a kőfal, felállítám az ajtókat és kirendeltetének a kapunállók, az énekesek és a Léviták őrizetre; És hadnagyokká tevém Jeruzsálem fölött Hanánit, testvéremet és Hanániást, a vár fejedelmét, mivelhogy ő hűségesebb és istenfélőbb vala sokaknál. És mondék nékik: Meg ne 2
nyittassanak Jeruzsálem kapui mindaddig, míg a nap melegen nem süt, és míg az őrök ott állanak, addig 3
tegyék be az ajtókat és zárjátok be azokat; azután állítsatok őrizőket Jeruzsálem lakosai közűl, némelyeket az ő vigyázó helyökre, s másokat az ő házok ellenébe. A város pedig felette igen széles vala és nagy, s 4
a nép kevés lévén benne, házak nem épültek. Felindítá azért az én Istenem szívemet, hogy egybegyűjtsem az előljárókat, a főembereket és a népet, hogy felírattassanak; és megtalálám azok nemzetségének 5
könyvét, a kik először jöttek vala fel Babilóniából, melyben ily írást találék: Ezek a tartománynak fiai, a 6
kik feljöttek vala a rabság foglyai közűl, a kiket fogva vitetett Nabukodonozor, Babilónia királya, s most visszajövének Jeruzsálembe és Júdába, kiki az ő városába, Kik jövének Zorobábellel: Jésua, Nehémiás, 7
Azariás, Raámia, Nahamáni, Mordokhai, Bilsán, Miszpereth, Bigvai, Nehum, Baána. Izráel népe férfiainak számok ez: Parós fiai: kétezerszázhetvenkettő; Sefátja fiai: háromszázhetvenkettő; Arah fiai: hat- 8, 9, 10
százötvenkettő; Pahath-Moáb fiai, Jésua és Joáb fiaitól: kétezernyolcszáztizennyolcz; Elám fiai: ezer- 11, 12
kétszázötvennégy; Zattu fiai: nyolczszáznegyvenöt; Zakkai fiai: hétszázhatvan; Binnui fiai: hatszáz- 13, 14, 15
negyvennyolcz; Bébai fiai: hatszázhuszonnyolcz; Azgád fiai: kétezerháromszázhuszonkettő; Adónikám 16, 17, 18
fiai: hatszázhatvanhét; Bigvai fiai: kétezerhatvanhét; Adin fiai: hatszázötvenöt; Áter fiai, Ezékiástól: 19, 20, 21
kilenczvennyolcz; Hásum fiai: háromszázhuszonnyolcz; Bésai fiai: háromszázhuszonnégy; Hárif fiai: 22, 23, 24
száztizenkettő; Gibeon fiai: kilenczvenöt; Bethlehem és Netófa férfiai: száznyolczvannyolcz; Anathóth 25, 26, 27
férfiai:százhuszonnyolcz; Beth-Azmáveth férfiai: negyvenkettő; Kirjáth-Jeárim, Kefira és Beéróth fér- 28, 29
fiai: hétszáznegyvenhárom; Ráma és Géba férfiai: hatszázhuszonegy; Mikmás férfiai: százhuszonkettő; 30, 31
Béthel és Ai férfiai: százhuszonhárom; A másik Nébó férfiai: ötvenkettő; A másik Elám fiai: ezerkét- 32, 33, 34
százö tvennégy; Hárim fiai: háromszázhúsz; Jerikó fiai: háromszáznegyvenöt; Lód, Hádid és Ónó fiai: 35, 36, 37
hétszázhuszonegy; Szenáa fiai: háromezerkilenczszázharmincz; A papok: Jedája fiai Jésua családjából: 38, 39
kilenczszázhetvenhárom; Immér fiai: ezerötvenkettő; Pashur fiai: ezerkétszáznegyvenhét; Hárim fiai: 40, 41, 42

43, 44 ezertizenhét; A Léviták: Jésua és Kadmiel fiai, Hódávia fiaitól: hetvennégy; Az énekesek: Asáf fiai:
45 százegyvennyolcz; A kapunállók: Sallum fiai, Áter fiai, Talmón fiai, Akkub fiai, Hatita fiai, Sóbai fiai:
46, 47 százharmincznyolcz; A Léviták szolgái: Siha fiai, Hasufa fiai, Tabbaóth fiai, Kérósz fiai, Szia fiai, Pá-
48, 49, 50 dón fiai, Lebána fiai, Hagába fiai, Salmai fiai, Hanán fiai, Giddél fiai, Gahar fiai, Reája fiai, Resin fiai,
51, 52, 53 Nekóda fiai, Gazzám fiai, Uzza fiai, Pászéah fiai, Bészai fiai, Meunim fiai, Nefiszim fiai, Bakbuk fiai,
54, 55 Hakufa fiai, Harhur fiai, Basluth fiai, Mehida fiai, Harsa fiai, Barkósz fiai, Sziszera fiai, Temah fiai,
56, 57, 58 Nesiah fiai, Hatifa fiai; A Salamon szolgáinak fiai: Szótai fiai, Szófereth fiai, Perida fiai; Jaalá fiai, Dar-
59, 60 kón fiai, Giddél fiai, Sefátia fiai, Hattil fiai, Pókhereth-Hassebaim fiai, Ámon fiai; Összesen a Léviták
61 szolgái és a Salamon szolgáinak fiai, háromszázkilenczvenkettő. És ezek, a kik feljövének Tel-Melahból, Tel-Harsából, Kerub-Addán-Immérből, de nem mondhatták meg családjukat és eredetüket, hogy Izráel-
62, 63 ből valók-é? Delája fiai, Tóbiás fiai, Nekódia fiai, hatszáznegyvenkettő; És a papok közűl: Habája fiai, Hakkós fiai, Barzillai fiai, a ki a Gileádbeli Barzillai leányai közűl vett magának feleséget és ezek nevéről
64 nevezteték; Ezek keresték írásukat, tudniillik nemzetségök könyvét, de nem találák, miért is kirekesz-
65 tetének a papságból; És megmondá nékik a király helytartója, hogy ne egyenek a szentséges áldozatból,
66 mígnem a pap ítél az Urimmal és Tummimmal; Mind az egész gyülekezet együtt negyvenkétezerhárom-
67 százhatvan. Szolgáikon és szolgálóikon kivűl-ezek valának hétezerháromszázharminczheten-valának
68 nékik énekes férfiaik és asszonyaik kétszáznegyve nöten; Lovaik hétszázharminczhat, öszvéreik két-
69, 70 százegyvenöt; Tevéik négyszázharminczöt, szamaraik hatezerhétszázhúsz. Némelyek pedig a családfők közűl adakozának az építésre: a király helytartója ada a kincsekhez aranyban ezer dárikot, ötven
71 medenczét, ötszázharmincz papi ruhát; A többi családfők pedig adának az építés költségére aranyban
72 húszezer dárikot, és ezüstben kétezerkétszáz mánét; És a mit a többi nép ada, az aranyban húszezer
73 dárik, és ezüstben kétezer máne, és hatvanhét papiruha vala. És lakozának mind a papok, mind a Léviták, mind a kapunállók, mind az énekesek, mind a nép fiai, mind a Léviták szolgái, szóval az egész Izráel a magok városaikban.

8 Mikor pedig eljöve a hetedik hónap, és Izráel fiai az ő városaikban lakozának; felgyűle az egész nép egyenlőképen a piaczra, mely a vizek kapuja előtt vala, és mondák az írástudó Ezsdrásnak, hogy hozza
2 elő a Mózes törvényének könyvét, melyet parancsolt vala az Úr Izráelnek. Előhozá azért Ezsdrás pap a törvényt a gyülekezet eleibe, melyben együtt valának férfiak és asszonyok és mindazok, a kik azt érte-
3 lemmel hallgathaták, a hetedik hónak első napján. És olvasa abból a piaczon, mely a vizek kapuja előtt vala, kora reggeltől fogva mind délig, a férfiak és az asszonyok előtt és mindazok előtt, a kik azt érthetik
4 vala, mivel az egész nép nagy figyelemmel hallgatá a törvényt. Áll vala pedig az írástudó Ezsdrás egy ezen czélra csinált faemelvényen, és mellette álla jobb keze felől Mattithia, Sema, Anája, Uriás, Hilkiás,
5 Maaszéja, balkeze felől pedig: Pedája, Misáel, Malkija, Hásum, Hasbaddána, Zakariás, Mesullám. És felnyitá Ezsdrás a könyvet az egész nép szemei előtt, mert fölötte vala az egész népnek; és mikor fölnyitá,
6 felálla az egész nép. És áldá Ezsdrás az Urat, a nagy Istent, és felele rá az egész nép felemelt kezekkel:
7 Ámen! Ámen! És meghajtván magukat, leborulának az Úr előtt arczczal a földre. Jésua, Báni, Serébia, Jámin, Akkub, Sabbethai, Hódija, Maaszéja, Kelita, Azáriás, Józabád, Hanán, Pelája Léviták pedig magyarázzák vala a népnek a törvényt, s a nép a maga helyén áll vala. Olvasának pedig a könyvből, Isten
9 törvényéből világosan, s azután magyarázának, és a nép megérté az olvasottakat. Ekkor Nehémiás, a király helytartója és Ezsdrás, a pap, az írástudó és a Léviták, a kik magyaráznak vala a népnek, így szólának az egész néphez: E nap szent az Úrnak, a ti Isteneteknek, ne keseregjetek és ne sírjatok, mert
10 sír vala az egész nép, mikor a törvény beszédeit hallá. És ő mondá nékik: Menjetek, egyetek kövért és igyatok édest és küldjetek belőle részt annak, a kinek semmi nem készíttetett, mert szent e nap a mi
11 Urunknak, és ne bánkódjatok, mert az Úrnak öröme a ti erősségtek. A Léviták is csendesíték vala az
12 egész népet, mondván: Hallgassatok, mert e nap szent és ne bánkódjatok! Elméne azért mind az egész nép enni és inni és részt küldeni és szerezni nagy vígasságot, mert megértették a beszédeket, a melyekre
13 őket tanították vala. Másod napon pedig összegyűlének az egész népnek, a papoknak és Lévitáknak
14 családfői Ezsdráshoz, az írástudóhoz, hogy megértenék a törvénynek beszédit. Találák pedig írva a törvényben, melyet parancsolt vala az Úr Mózes által, hogy Izráel fiainak leveles színekben kell lakozniok
15 az ünnepen, a hetedik hónapban. És hogy nékik tudatniok kell és ki kell hirdettetniök minden városaikban és Jeruzsálemben ezt: Menjetek ki a hegyre, és hozzatok lombokat a nemes és vad olajfáról, mirtus és pálmalombokat, szóval akármely sűrű levelű fáról lombokat, hogy csináljatok leveles színeket, a mint
16 meg van írva. Kiméne azért a nép, és hozának lombokat, és csinálának magoknak leveles színeket, kiki a maga háza tetején és pitvaraikban, továbbá az Isten háza pitvariban, a vizek kapujának piaczán és Ef-
17 raim kapujának piaczán. Csinála pedig az egész gyülekezet, mely hazatért a fogságból, leveles színeket,

és lakának a leveles színekben; mert nem cselekedtek vala így Józsuénak, a Nun fiának idejétől fogva
Izráel fiai mind az napiglan, és lőn felette igen nagy örömük. És olvasának az Isten törvényének könyvéből minden napon, az első naptól fogva mind az utolsó napig, és ünneplének hét napon át; a nyolczadik napon pedig egybegyülekezés tartatott a törvény szerint.

9 Azután ugyanezen hónak huszonnegyedik napján egybegyűlének Izráel fiai és bőjtölének, gyászba öltözvén és port hintvén fejökre. És elválának az Izráel magvából valók minden idegentől, és előállván, vallást tőnek az ő bűneikről és atyáik hamisságairól. És megállának helyökön, és olvasának az Úrnak, az ő Istenöknek törvénye könyvéből a nap negyedrésze alatt, negyedrésze alatt pedig vallást tőnek és leborulának az Úr előtt, az ő Istenök előtt. És felálla a Léviták emelvényére Jésua, Báni, Kadmiel, Sebánia, Bunni, Serébia, Báni és Kenáni és kiáltának nagy felszóval az Úrhoz, az ő Istenökhöz. És mondának a Léviták, Jésua, Kadmiel, Báni, Hasabnéja, Serébia, Hódija, Sebánia, Petáhia: Nosza áldjátok az Urat, a ti Isteneteket öröktől fogva mindörökké; és áldják a te dicsőséges nevedet, mely magasabb minden áldásnál és dícséretnél! Te vagy egyedűl az Úr! Te teremtetted az eget, az egeknek egeit és minden seregöket, a földet és mindent, a mi rajta van, a tengereket minden bennök valókkal együtt; és te adsz életet mindnyájoknak, és az égnek serege előtted borul le. Te vagy az Úr, az Isten, a ki választottad Ábrámot és kihozád őt a Káldeusoknak Úr nevű városából, és nevezéd őt Ábrahámnak. És találád az ő szívét hűnek te előtted és szerzél vele szövetséget, hogy adod a Kananeusok, Hitteusok, Emoreusok, Perizeusok, Jebuzeusok, Girgázeusok földét, hogy adod az ő magvának; és megteljesítéd beszédeidet, mert igaz vagy te! Megtekintéd annakfelette a mi atyáinknak Égyiptomban való nyomorúságát, és az ő kiáltásukat meghallád a Veres tengernél. És tevél jeleket és csodákat a Faraón és minden szolgáin és földének egész népén, mert tudtad, hogy kevélyen cselekedtek a te néped ellen; és szerzél magadnak nevet, mint e mai napság is van. És a tengert kétfelé választád ő előttök és szárazon menének át a tenger közepén; üldözőiket pedig mélységbe borítád, mint követ nagy vizekbe. És felhőnek oszlopában vezeték őket nappal s tűznek oszlopában éjjel, hogy megvilágosítsd nékik az utat, melyen menjenek. És a sinai hegyre leszállál, s szólál velök az égből, s adál nékik helyes végzéseket, igaz törvényeket, jó rendeléseket és parancsolatokat. A te szent szombatodat is megjelentéd nékik, és parancsolatokat, rendeléseket és törvényt parancsolál nékik szolgád, Mózes által. És kenyeret az égből adál nékik éhségökben, és vizet a kősziklából hozál ki nékik szomjúságokban; és mondád nékik, hogy menjenek be és bírják a földet, melyre nézve fölemelted kezedet, hogy nékik adod. Ők pedig, a mi atyáink, felfuvalkodának, és megkeményíték nyakukat és nem hallgaták parancsolataidat; És vonakodának engedelmeskedni, és meg nem emlékezének a te csudatételeidről, a melyeket velök cselekedtél, hanem megkeményíték nyakukat, és arra adák fejöket, hogy visszatérnek rabságukba az ő makacskodásukban; de te bűnbocsánatnak Istene vagy, könyörülő és irgalmas, hosszútűrő és nagy kegyelmességű, és el nem hagytad őket. Sőt még borjúképet is csinálának magoknak, és ezt mondják: Ez a te Istened, a ki kihozott téged Égyiptomból, és nagy bosszúsággal illettek téged; És te nagy irgalmasságodban nem hagyád el őket a pusztában; a felhőnek oszlopa nem távozék el felőlök nappal, hogy vezérlené őket az úton, és a tűznek oszlopa éjjel, hogy világítana nékik az úton, melyen menének. És a te jó lelkedet adád nékik, hogy őket oktatná; és mannádat nem vonád meg szájoktól, s vizet adál nékik szomjúságokban. És negyven esztendeig tápláltad őket a pusztában, fogyatkozásuk nem vala, ruháik el nem nyűttenek és lábaik meg nem dagadának. Adál annakfelette nékik országokat és népeket, és elosztád ezeket határok szerint és ők elfoglalák Sihón földét, és Hesbon királyának földét, és Ógnak, Básán királyának földét. Fiaikat pedig megsokasítád, mint az ég csillagait, és bevivéd őket a földre, mely felől megmondád atyáiknak, hogy bemennek arra, hogy bírják azt. És bemenének a fiak és elfoglalák a földet, és megalázád előttök a földnek lakóit, a Kananeusokat, s kezökbe adád őket, mind királyaikat, mind a föld népeit, hogy cselekedjenek velök kedvök szerint. És megvevének erős városokat és kövér földet, s elfoglalának minden jóval teljes házakat, kőből vágott kutakat, szőlős és olajfás kerteket és sok gyümölcsfát, s evének és megelégedének és meghízának, s gyönyörködének a te nagy jóvoltodban. Makacskodának pedig és pártot ütének ellened és veték törvényedet hátuk mögé; prófétáidat is meggyilkolák, a kik bizonyságot tőnek ellenök, hogy őket te hozzád térítenék, és nagy bosszúsággal illettek téged. Annakokáért adád őket nyomorgatóik kezébe és megnyomorgaták őket; de nyomorúságok idején hozzád kiáltának, és te az égből meghallgatád és nagy irgalmasságod szerint adál nékik szabadítókat, és megszabadíták őket nyomorgatóik kezéből. És mikor megnyugodtak vala, ismét gonoszt cselekvének előtted, és te átadád őket ellenségeik kezébe, a kik uralkodának rajtok; s midőn ismét hozzád kiáltának, te az égből meghallgatád és megszabadítád őket irgalmasságod szerint sokszor. És bizonyságot tevél ellenök, hogy visszatérítsd őket törvényedhez; de ők felfuvalkodának s nem hallgaták parancsolatidat, és végzéseid ellen vétkezének, melyeket ha valaki megtart, él azok által; és makacskodva hátat fordítának,

30 s nyakukat megkeményíték és nem engedelmeskedének. És mégis meghosszabítád felettök kegyelmedet
sok esztendőkön át, s bizonyságot tevél ellenök lelkeddel, prófétáid által, de nem figyelmezének; annako-
31 káért adád őket a föld népeinek kezébe. De nagy irgalmasságod szerint meg nem emésztéd őket, sem el
32 nem hagyád őket, mert te könyörülő és irgalmas Isten vagy. Most annakokáért, oh mi Istenünk, nagy,
erős és rettenetes Isten, a ki megőrized a szövetséget és irgalmasságot, ne legyen kicsiny előtted mindaz a
nyomorúság, a mely utolért minket, királyainkat, fejedelmeinket, papjainkat, prófétáinkat, atyáinkat és
33 egész népedet, Assiria királyainak napjaitól fogva mind e mai napig. Hiszen te igaz vagy mindenekben,
34 valamelyek reánk jövének; mert te igazságot műveltél, mi pedig hamisságot cselekvénk! Hiszen a mi
királyaink, fejedelmeink, papjaink és atyáink nem cselekedték törvényedet és nem figyelmeztek paran-
35 csolataidra és bizonyságtételeidre, melyek által bizonyságot tettél ő ellenök; És ők az ő országokban s a
te nagy jóvoltodban, melylyel megáldád őket, s a széles és kövér földön, melyet nékik adál, nem akartak
36 szolgáid lenni; és nem tértek meg gonosz cselekedeteikből. És ímé mi most szolgák vagyunk azon a föl-
dön, melyet a mi atyáinknak adál, hogy ennék annak gyümölcsét és javát, ímé mi szolgák vagyunk azon;
37 És termését bőven hozza a királyoknak, a kiket fölibünk helyezél a mi bűneinkért, s testeinken uralkod-
38 nak és barmainkon az ő kedvök szerint; és mi nagy nyomorúságban vagyunk! És mindemellett mi erős
kötést szerzénk és azt aláírtuk, melyet megpecsételének a mi fejedelmeink, Lévitáink és papjaink.

10 A megpecsételt kötéseken pedig ott valának: Nehémiás, a király helytartója, a Hakhalia fia és Sé-
2, 3, 4, 5 dékiás; Serája, Azariás, Jeremiás, Pashur, Amaria, Malakiás, Hattus, Sebánia, Malluk, Hárim, Me-
6, 7, 8 rémóth, Abdiás, Dániel, Ginnethón, Bárukh, Mesullám, Abija, Mijámin, Maazia, Bilgai, Semája; ezek
9, 10 papok voltak. A Léviták pedig ezek: Jésua, Azania fia, Binnui, a Hénadád fiai közűl, Kadmiel, És atyja-
11, 12, 13 fiaik: Sebánia, Hódija, Kelita, Pelája, Hanán, Mika, Rehób, Hasábia, Zakkur, Serébia, Sebánia, Hódija,
14, 15 Báni, Beninu. A nép fejei pedig ezek: Parós, Pahath-Moáb, Elám, Zattu, Báni, Bunni, Azgád, Bébai,
16, 17, 18, 19, 20 Adonija, Bigvai, Adin, Áter, Ezékiás, Azzur, Hódija, Hásum, Bésai, Hárif, Anathóth, Nébai, Mag-
21, 22, 23 piás, Mesullám, Hézir, Mesézabel, Sádók, Jaddua, Pelátia, Hanán, Anája, Hóseás, Hanánia, Hásub,
24, 25, 26, 27 Hallóhes, Pilha, Sóbek, Rehum, Hasabná, Maaszéja, És Ahija, Hanán, Anán, Mallukh, Hárim, Ba-
28 ána. És a nép többi része, a papok, a Léviták, a kapunállók, az énekesek, a Léviták szolgái és mindenki,
a ki elkülöníté magát a tartományok népeitől, az Isten törvényéhez állván, feleségeik, fiaik, leányaik,
29 mindenki, a kinek értelme és okossága vala, Csatlakozának atyjokfiaihoz, előljáróikhoz, és átok mellett
esküt tevének, hogy az Isten törvényében járnak, a mely Mózes által az Isten szolgája által adatott vala
ki; s hogy megőrzik és cselekszik az Úrnak, a mi Urunknak minden parancsolatait, végzéseit és rende-
30 léseit; És hogy nem fogjuk adni leányainkat feleségűl a föld népeinek, sem az ő leányaikat nem fogjuk
31 venni a mi fiainknak, És hogy a föld népeitől, a kik árúkat és mindenféle gabonát hoznak szombatnapon
eladni, nem fogunk venni tőlök szombaton és egyéb szent napon, és hogy nem fogjuk bevetni a földet a
32 hetedik esztendőben, és elengedünk minden tartozást. És megállapítánk magunkra nézve parancsola-
tokat: hogy vetünk magunkra harmadrész siklust esztendőnként a mi Istenünk házának szolgálatára,
33 A szent kenyerekre, a szüntelen való ételáldozatra és a szüntelen való égőáldozatra, a szombatokon, új-
holdak napján viendő áldozatokra, az ünnepnapokra, a szent dolgokra, a bűnért való áldozatokra, hogy
34 mindezek megtisztítsák Izráelt; és a mi Istenünk házának minden munkájára; Sorsot veténk továbbá
a fa hozása felől a papok, Léviták és a nép között, hogy hordjuk azt a mi Istenünk házába családaink
szerint bizonyos időkben esztendőnként, hogy égjen az Úrnak, a mi Istenünknek oltárán, a mint meg
35 van írva a törvényben, És hogy felviszszük földünknek első zsengéjét és minden fa gyümölcsének első
36 zsengéjét esztendőnként az Úr házába; Annakfelette fiainknak, barmainknak első fiait, a mint meg van
írva a törvényben; továbbá, hogy elviszszük szarvasmarháinknak és juhainknak első fajzását a mi Is-
37 tenünk házába a papoknak, a kik szolgálnak a mi Istenünk házában. És a mi lisztjeinknek, felemelt
áldozatainknak, minden fa gyümölcsének, mustnak és olajnak zsengéjét felviszszük a papoknak, a mi
Istenünk házának kamaráiba, földünknek tizedét pedig a Lévitákhoz; mert ők, a Léviták szedik be a tize-
38 det minden földműveléssel foglalatoskodó városainkban. És legyen a pap, Áron fia a Lévitákkal, midőn
a Léviták a tizedet beszedik; és a Léviták vigyék fel a tizednek tizedét a mi Istenünk házába, a tárháznak
39 kamaráiba; Mert e kamarákba kell hozniok Izráel fiainak és Lévi fiainak a gabonának, a mustnak és
az olajnak ajándékát, holott vannak a szent edények és az Istennek szolgáló papok, a kapunállók és az
énekesek; és mi nem hagyjuk el a mi Istenünknek házát.

11 És lakozának a nép fejedelmei Jeruzsálemben, a többi nép pedig sorsot vete, hogy minden tíz ember-
ből vinnének egyet Jeruzsálembe, a szent városba lakóul, a többi kilencz pedig marad a maga városában.
2 És áldá a nép mindazon férfiakat, a kik önkéntesen vállalkozának arra, hogy Jeruzsálemben lakoznak.
3 Ezek pedig a tartomány fejei, a kik Jeruzsálemben megtelepedének; de Júda városaiban lakozék kiki az
ő örökségében, városaikban: az Izráel, a papok, a Léviták, a Léviták szolgái és Salamon szolgáinak fiai.

Jeruzsálemben azért megtelepedének a Júda fiai közűl és Benjámin fiai közűl: Júda fiai közűl: Athája, 4
Uzzija fia, ki Zakariás fia, ki Amaria fia, ki Sefatia fia, ki Mahalalél fia vala, a Pérecz fiai közűl, És 5
Maaszéja, Báruk fia, ki Kolhóze fia, ki Hazája fia, ki Adája fia, ki Jójárib fia, ki Zakariás fia, ki Hasilóni
fia vala. Pérecz fiai összesen, a kik Jeruzsálemben laknak vala, négyszázhatvannyolcz erős férfi; Ben- 6, 7
jámin fiai pedig ezek: Szallu, Mesullám fia, ki Jóed fia, ki Pedája fia, ki Kólája fia, ki Maaszéja fia, ki
Ithiel fia, ki Ézsaiás fia vala, És ő utána Gabbai, Szallai, kilenczszázhuszonnyolczan; És Jóel, a Zikri 8, 9
fia előljárójok volt ezeknek, Júda pedig, a Hasszenua fia, a város másodrendű előljárója. A papok közűl: 10
Jedája, Jójárib fia, Jákhin, Serája pedig, a Hilkiás fia, ki Mesullám fia, ki Sádók fia, ki Merájóth fia, ki 11
Akhitúb fia volt, az Isten házának fejedelme vala, És atyjokfiai, a kik a ház munkáját teljesítik vala, 12
nyolczszázhuszonketten; és Adája, a Jeróhám fia, ki Pelália fia, ki Amsi fia, ki Zakariás fia, ki Pashur
fia, ki Malkija fia vala, És az ő atyjafiai, a családfők kétszáznegyvenketten, és Amasszai, Azarél fia, ki 13
Ahzai fia, ki Mesillémóth fia, ki Immér fia vala, És az ő atyjokfiai, vitéz férfiak, százhuszonnyolczan, 14
előljárójok volt pedig Zabdiel, a Haggedólim fia. A Léviták közűl pedig: Semája, Hassub fia, ki Azrikám 15
fia, ki Hasábia fia, ki Bunni fia vala. És Sabbethai és Józabád, az Isten házának külső munkája felett 16
felügyelők valának a Léviták fejei közűl, És Mattánia, a Mika fia, ki Zabdi fia, ki Asáf fia vala, a ki 17
vezetője volt a hálaadó éneklésnek, s elkezdé azt az imádság után, és Bakbukia, a ki másodrendű vala
atyjafiai között, és Abda, Sammua fia, ki Gálál fia, ki Jeduthun fia vala; A Léviták összesen a szent 18
városban: kétszáznyolczvannégyen. A kapunállók pedig: Akkub, Talmón és atyjokfiai, a kapukat őrizők 19
százhetvenketten. A többi Izráeliták pedig, a papok, a Léviták lakozának Júdának minden városaiban, 20
kiki az ő örökségében. A Léviták szolgái pedig lakozának az Ófelben, és Siha és Gispa valának előlját- 21
róik a Léviták szolgáinak. A Léviták előljárója vala Jeruzsálemben, az Isten háza szolgálatjánál, Uzzi, 22
a Báni fia, ki Hasábia fia, ki Mattánia fia, ki Mika fia volt, Asáf fiai, az énekesek közűl; Mert ők, a 23
Léviták, a király parancsolata szerint, az énekesek pedig kötés szerint végezék naponként való teendő-
jüket; Petáhja pedig, a Mesézabel fia, Júda fiának, Zerahnak fiai közűl, a király oldala mellett vala a 24
nép minden dolgában. A falukban, ezek határaiban pedig Júda fiai közűl lakozának Kirjáth-Arbában 25
és mezővárosaiban, Dibonban és mezővárosaiban, Jekabseélben és faluiban. Jésuában, Móladában és 26
Beth-Péletben, Hasár-Suálban, Beér-Sebában és mezővárosaiban, Siklágban, Mekónában és mezővá- 27, 28
rosaiban, En-Rimmonban, Sorában, Jarmuthban, Zánoáhban, Adullámban és faluiban, Lákisban és 29, 30
határaiban, Azékában és mezővárosaiban, ekként laknak vala Beér-Sebától mind a Hinnóm völgyéig. A 31
Benjámin fiai pedig laknak vala Gebától fogva Mikmásban, Ajában, Béthelben és mezővárosaiban. Ana- 32
tótban, Nóbban, Anániában, Hásórban, Rámában, Gittajimban, Hádidban, Sebóimban, Neballátban, 33, 34
Lódban, Onóban, s a mesteremberek völgyében. A Léviták közűl pedig némely júdai osztályok Benjá- 35, 36
minhoz csatlakozának.

Ezek pedig a papok és Léviták, a kik feljövének Zorobábellel, Sealtiél fiával és Jésuával: Serája, **12**
Jeremiás, Ezsdrás. Amária, Mallukh, Hattus, Sekánia, Rehum, Meremóth, Iddó, Ginnethói, Abija, 2, 3, 4
Mijámin, Maádia, Bilga, Semája, Jójárib, Jedája, Szallu, Ámók, Hilkija, Jedája, ezek valának fejei a 5, 6, 7
papoknak és atyjokfiainak Jésua napjaiban. A Léviták pedig ezek: Jésua, Binnui, Kadmiel, Serébia, Je- 8
huda, Mattánia, ki vezetője vala a hálaadó éneklésnek, atyjafiaival. És Bakbukia, s Unni, az ő atyjokfiai 9
velök szemben, tisztök szerint. És Jésua nemzé Jojákimot, s Jojákim nemzé Eliásibot, s Eliásib nemzé 10
Jójadát, És Jójada nemzé Jónathánt, s Jónathán nemzé Jadduát. Jojákim napjaiban pedig papok, 11, 12
családfők valának: Serája családjában Merája, Jerémiásában Hanánia, Ezsdrásában Mesullám, Amári- 13
áában Jóhanán, Melikuában Jónathán, Sebaniáában József, Hárimában Adna, Merajóthában Helkai, 14, 15
Iddóában Zakhariás, Ginnethónában Mesullám, Abijáában Zikri, Minjáminában és Móadiáában Piltai, 16, 17
Bilgáában Sammua, Semájáában Jónathán, Jójáribában Mattenai, Jedajáában Uzzi, Szallaiában Kal- 18, 19, 20
lai, Amókában Éber, Hilkijáában Hasábia, Jedajáában Nethanéel. A Léviták közűl Eliásib, Jójada, 21, 22
Jóhanán és Jaddua napjaiban felírattak a családfők, a papok pedig mind a persiai Dárius országlásáig.
A Léviták családfői felírattattak a krónikák könyvében Jóhanánnak, Eliásib fiának napjaiig; A Léviták 23, 24
családfői valának: Hasábia, Serébia, Jésua a Kadmiel fia, és az ő atyjokfiai velök szemben a dícsérő és
hálaadó éneklésre, Dávidnak, az Isten emberének parancsolata szerint, mint egy éneklő sereg együtt a
másikkal. Mattánia, Bakbukia, Obádia, Mesullám, Talmón, Akkub pedig kapunállók, őrt állván a kapuk 25
kincses házainál. Ezek valának Jojákim napaiban, ki Jésua fia, ki Jósadák fia volt, és Nehémiásnak, a 26
helytartónak és Ezsdrásnak, a törvénytudó papnak napjaiban. Jeruzsálem kőfalának felszentelésekor 27
pedig fölkeresék a Lévitákat minden ő helyeiken, hogy behozzák őket Jeruzsálembe, hogy véghezvigyék a
felszentelést örömmel és hálaadással és énekléssel, czimbalmokkal, lantokkal és cziterákkal. És össze- 28
gyűlének az énekesek fiai mind Jeruzsálem környékéről, mind pedig a Netófátiak faluiból. Mind Beth- 29

Gilgálból, mind Geba és Azmáveth határaiból, mert falukat építének magoknak az énekesek Jeruzsálem
30 körűl. És minekutána megtisztíták magokat a papok és a Léviták, megtisztíták a népet is, s a kapukat
31 és a kőfalat. Azután felvivém Júda fejedelmeit a kőfalhoz és rendelék két nagy hálaadást éneklő sereget
32 és csapatokat; az egyik jobbkéz felé méne a kőfal mellett a szemétkapu felé, És utánok méne Hósaája és
33, 34, 35 Júda fejedelmeinek fele, És Azária, Ezsdrás és Mesullám, Júda és Benjámin, Semája és Jeremiás, A
papok fiai közűl kürtökkel; és Zakariás, a Jónathán fia, ki Semája fia, ki Mattánia fia, ki Mikája fia, ki
36 Zakkur fia, ki Asáf fia vala, És az ő atyjafiai: Semája, Azarél, Milalai, Gilalai, Máaj, Nethanéel, Júda
és Hanáni, Dávidnak, az Isten emberének éneklőszerszámaival; Ezsdrás pedig, az írástudó előttök megy
37 vala; Méne pedig e sereg a forrás kapuja felé, s egyenesen fölmenének Dávid városának lépcsőin a kőfal-
38 hoz vezető lépcsőre, s menének Dávid háza mellett s a vizek kapujáig napkelet felé. A hálaadást éneklő
második sereg pedig, mely átellenben megy vala-én pedig és a népnek fele utánok-méne a kőfal mellett, a
39 kemenczék tornya mellett, mind a széles kőfalig. És az Efraim kapuja mellett és az ó város kapuja mel-
lett és a halaknak kapuja mellett és a Hananél tornya és a Meáh torony mellett mind a juhok kapujáig, s
40 megállának a tömlöcz kapujában. És megálla a hálaadást éneklő mindkét sereg az Isten házánál, és én s
41 a fejedelmeknek fele velem, És a papok: Eljákim, Maaséja, Minjámin, Mikája, Eljoénai, Zakariás, Haná-
42 nia kürtökkel, És Maaséja, Semája, Eleázár, Uzzi, Jóhanán, Malkija, Elám és Ezer; és zengedeznek vala
43 az énekesek, és Jizrahia az előljáró. És áldozának azon napon nagy áldozatokkal, és vigadának, mert az
Isten megvidámítá őket nagy örömmel, sőt az asszonyok és gyermekek is vigadának; és Jeruzsálemnek
44 öröme nagy messze hallatott. És rendeltetének ama napon férfiak a kincseknek, felemelt áldozatoknak,
első zsengéknek és a tizedeknek tárházai fölé, hogy összegyűjtsék azokba a városok határaiból a törvény
szerint való részöket a papoknak és a Lévitáknak, mert örvendeze Júda a papokon és a Lévitákon, a kik
45 ott állának tisztökben, Mint a kik megőrzik Istenök rendtartását s a tisztaság rendtartását, és az éneke-
sek és a kapunállók is ott állának tisztökben, Dávidnak és az ő fiának, Salamonnak parancsolatja szerint;
46 Mert Dávidnak napjaiban Asáf vala régtől fogva az énekesek és az Istennek hálátadó és őt dícsérő ének-
47 lésnek vezetője. És a Zorobábel és Nehémiás napjaiban megadja vala az egész Izráel az énekeseknek
és kapunál lóknak az ő részöket naponként, nevezetesen oda szentelik vala azt a Lévitáknak, a Léviták
pedig az Áron fiainak.

13 Azon a napon olvasának a Mózes könyvéből a népnek hallatára, és írva találák benne, hogy Ammón
2 és Moáb soha be ne menjen az Isten gyülekezetébe, Mivelhogy nem mentek vala eleikbe Izráel fiainak
kenyérrel és vízzel, sőt bérbe fogadták ellenök Bálámot, hogy őket megátkozná, de a mi Istenünk az átkot
3 áldásra fordítá. És lőn, hogy mikor hallották e törvényt, kirekesztének Izráel közűl minden elegy-belegy
4 népet. Ennekelőtte pedig Eliásib, a pap, ki Istenünk házának kamarái fölé rendelteték, rokonságba
5 jutott Tóbiással; És átengedett néki egy nagy kamarát, holott abban annakelőtte az ételáldozatot, a
tömjént, az edényeket és az olajnak, mustnak és gabonának tizedét, mint a kapunállóknak, énekeseknek
6 és Lévitáknak törvény szerint való részét és a papoknak ajándékát helyheztetik vala el. Mind ennek
történtekor én nem valék Jeruzsálemben, mert Artaxerxes babilóniai királynak harminczkettedik esz-
7 tendejében visszamentem vala a királyhoz, s napok multán újra szabadságot kértem a királytól. És
visszatérék Jeruzsálembe, és megértém e gonoszt, melyet Eliásib cselekedett vala Tóbiásért, hogy át-
8 engedett néki egy kamarát az Isten házának pitvaraiban. Igen gonosznak tetszék pedig ez nékem s
9 kivettetém Tóbiás házának minden edényeit abból a kamarából; És parancsolatomra megtisztíták a ka-
10 marákat, és visszahordatám azokba Isten házának edényeit, az ételáldozatot és a tömjént. Megtudtam
azt is, hogy a Léviták részeit nem adták meg; ennek miatta kiki az ő mezejére szélede el az Isten házában
11 szolgáló Léviták és énekesek közűl. És megfeddém a fejedelmeket, és mondék: Miért hagyatott el az Is-
12 ten háza? És egybegyűjtvén a Lévitákat, helyökre állítám őket; Az egész Júda pedig meghozá az olajnak,
13 a mustnak és a gabonának tizedék a tárházakba. És felügyelőkké rendelém a tárházak fölé Selemiát, a
papot, Sádókot, az írástudót és Pedáját, a Léviták közűl, és mellőjök Hanánt, ki Zakkur fia, ki Mattánia
14 fia vala, mivelhogy híveknek ítéltettek volt és az ő tisztök vala kiosztani atyjokfiainak részét. Emlé-
kezzél meg én rólam én Istenem ezért, és ne engedd, hogy eltöröltessenek az én jótéteményeim, melyeket
15 cselekedtem vala az én Istenem házával és rendtartásaival! Azon napokban láttam Júdában, hogy sajtót
taposnak szombaton és gabonát hoznak be, szamarakra rakván, sőt bort, szőlőt és olajat is és minden-
féle terhet behoznak Jeruzsálembe szombat napon, és bizonyságot tevék ellenök, a mely napon eleséget
16 árulnak vala. Tírusiak is lakozának a városban, a kik hoznak vala halat és mindenféle árút, melye-
17 ket eladnak vala szombat napon Júda fiainak Jeruzsálemben. Annakokáért megfeddém Júda előljáróit,
és mondám nékik: Micsoda gonosz dolog ez, a mit ti cselekesztek, hogy megfertőztetitek a szombatnak
18 napját? Avagy nem így cselekedtek-é a ti atyáitok, s a mi Istenünk reánk hozá mindezen gonoszt és e

városra?! És ti mégis növelitek Isten haragját Izráel fölött, megfertőztetvén a szombatot! Lőn annakokáért, hogy midőn megárnyékosodtak Jeruzsálem kapui a szombat előtt, parancsolatomra bezáratának az ajtók, s megparancsolám, hogy meg ne nyissák azokat szombat utánig, annakfelette legényeim közűl a kapukhoz rendelék, mondván: Nem fog bejőni teher a szombatnak napján! Annakokáért a kereskedők és minden árúk árúsai kivűl hálának Jeruzsálemen egyszer vagy kétszer; És bizonyságot tevék ellenök, és mondám nékik: Miért háltok ti e kőfal előtt? Ha ezt ismételitek, kezet vetek reátok! Az időtől fogva nem jöttenek szombaton. És megparancsolám a Lévitáknak, hogy magokat megtisztítsák, s hogy menjenek el és őrizzék a kapukat, hogy megszenteljék a szombatot. Ezért is emlékezzél meg rólam én Istenem és kedvezz nékem, kegyelmességednek nagy volta szerint! Ugyanazon napokban meglátogatám azokat a zsidókat, a kik asdódi, Ammonita és Moábita asszonyokat vettek feleségül. És fiaik felerésze asdódi nyelven beszél vala, és nem tudnak vala beszélni zsidóul, hanem egyik vagy másik nép nyelvén. Annakokáért feddődém velök, és megátkozám őket, és megverék közűlök néhányat, és megtépém őket, és megesketém őket Istenre: Bizony ne adjátok leányaitokat az ő fiaiknak, és ne vegyetek leányaik közűl feleséget fiaitoknak és magatoknak. Avagy nem ebben vétkezett-é Salamon Izráel királya? Noha nem volt sok nép között hozzá hasonlatos király, a kit szeret vala az ő Istene és királylyá tette vala őt Isten egész Izráel fölött; őt is bűnre vivék az idegen asszonyok: És néktek engedjünk-é, hogy cselekedjétek mindezen nagy gonoszságot, vétkezzetek Istenünk ellen, idegen asszonyokat vévén feleségűl?! Jójadának (ki Eliásib főpapnak fia vala) fiai közűl is egy veje vala a Horonitbeli Szanballatnak, elűzém azért őt tőlem. Emlékezzél meg ő rólok én Istenem, a papságnak és a papság szövetségeinek és a Lévitáknak ilyen megfertőztetéséért! És megtisztítám őket minden idegenektől és rendtartást szabék a papoknak és a Lévitáknak, kinek-kinek az ő dolgában, A fa hozására is bizonyos időkben és az első zsengékre. Emlékezzél meg én Istenem az én javamra!

ESZTER

1 Ahasvérus idejében történt (ez az Ahasvérus az, a ki uralkodott Indiától fogva Szerecsenországig százhuszonhét tartományon), Azokban a napokban, a mikor Ahasvérus király üle királyi
2 székében, a mely Susán várában volt, Uralkodása harmadik évében lakomát szerze minden
3 fejedelmének és szolgáinak: Persia és Média hatalmasai, főemberei és a tartományok fejedelmei
4 előtte valának, Midőn mutogatá országa dicsőségének gazdagságát és az ő méltóságának fényes díszét
5 sok napon át, száznyolczvan napig. És mikor elmultak ezek a napok, tőn a király az egész népnek,
mely Susán várában találtaték, kicsinytől nagyig, hét napig tartó lakomát, a király palotája kertének
6 udvarán. Fehér gyapjú és kék bíbor szőnyegek valának megerősítve a fehér gyapjúból és bíborból való
köteleken, ezüst karikákon és fehér márványból való oszlopokon. Aranyból és ezüstből való kerevetek
7 voltak az alabastromból, fehér márványból, gyöngykőből és vörös márványból való padozaton. Ittak pe-
8 dig arany poharakból és különb-különbféle poharakból, és királyi bor bőven vala, királyi módon. És az
ivás, rendelet folytán, kényszer nélkűl történt; mert így hagyta meg a király háza minden gondviselő-
9 jének, hogy kinek-kinek akarata szerint cselekedjenek. Vásti királyné is lakomát szerze a nőknek, a
10 királyi házban, mely Ahasvérus királyé vala. Hetedik napon, mikor megvidámult a király szíve a bortól,
mondá Méhumánnak, Biztának, Hárbonának, Bigtának és Abagtának, Zetárnak és Karkásnak, a hét
11 udvarmesternek, a kik szolgálának Ahasvérus király előtt, Hogy hozzák el Vástit, a királynét a király
elé, királyi koronával, hogy megmutassa a népeknek és fejedelmeknek az ő szépségét; mert szép arczú
12 vala. De Vásti királyné nem akara menni a király szavára, mely vala az udvarmesterek által. Erre igen
13 megharagudott a király, és az ő haragja felgerjede benne. És monda a király az időket mérő bölcseknek,
14 (mert a királynak összes dolgai a jog- és törvénytudók elé tartoznak. Legközelebb valának pedig hozzá:
Karséna, Sétár, Admata, Társis, Méres, Marséna, Mémukán, Persiának és Médiának hét fejedelme, a
15 kik láták a király arczát, és elől ülének az országban): Törvény szerint mit kellene cselekedni Vásti
16 királynéval, mivelhogy nem teljesíté Ahasvérus királynak az udvarmesterek által üzent beszédét? Ak-
kor monda Mémukán a király és a fejedelmek előtt: Nemcsak a király ellen vétkezett Vásti királyné; de
17 valamennyi fejedelem és minden nép ellen, Ahasvérus király minden tartományában; Mert a királyné
cselekedetének híre fut minden asszonyhoz, úgy, hogy megvetik férjeiket szemeik előtt, és azt mondják:
18 Ahasvérus király megparancsolá, hogy Vásti királyné hozzá menjen, és nem ment. És e napon ugyanazt
fogják mondani Persia és Média fejedelemasszonyai, a kik meghallják a királyné cselekedetét, a király
19 minden fejedelmének, és lesz elég megvetés és harag. Ha azért a királynak tetszik, bocsásson ki kirá-
lyi parancsot a maga részéről és irattassék a Persa-Méd törvények közé, visszavonhatatlanul, hogy ne
jőjjön többé Vásti Ahasvérus király színe elé, és hogy az ő királyságát adja a király másnak, a ki jobb ő
20 nálánál. És hallják meg a király rendeletét, a melyet teend, egész országában, mert igen nagy az, hogy
21 minden asszony adja meg a tiszteletet az ő férjének, a legnagyobbtól a legkisebbig. És tetszett a szó a
22 királynak és a fejedelmeknek, és a király Mémukán beszéde szerint cselekedék. És leveleket külde a
királynak minden tartományába, tartományról tartományra, annak saját írása szerint, és népről-népre,
annak nyelve szerint, hogy legyen minden férfi úr az ő házában és beszéljen az ő népének nyelvén.

2 Ezek után, a mint megszünt Ahasvérus király haragja, megemlékezék Vástiról, és arról a mit cseleke-
2 dett, és arról a mit végeztek felőle. És mondának a király apródai, a kik néki szolgálának: Keressenek
3 a királynak szép ábrázatú szűz leányokat. És rendeljen a király tiszteket országának minden tartomá-
nyába, a kik gyűjtsenek össze minden szép ábrázatú szűz leányt Susán várába, az asszonyok házába,
Hégainak, a király kamarásának, az asszonyok őrzőjének keze alá, és adjanak nékik szépítő szereket.
4 És az a leány, a ki tetszik a király szemeinek, uralkodjék Vásti helyett. És tetszett a dolog a királynak, és
5 úgy cselekedék. Vala egy zsidó férfiú Susán várában, a kinek neve Márdokeus, Jáirnak fia, a ki Simei fia,
6 a ki Kis fia, Benjámin nemzetségéből, A ki Jeruzsálemből fogva vitetett el a száműzött néppel, a mely el-
7 vitetett Jekóniással, Júda királyával együtt, a kit rabságba vitt el Nabukodonozor, babilóniai király. És
ez gondviselője volt Hadassának, azaz Eszternek, az ő nagybátyja leányának; mert sem atyja, sem anyja
nem volt, és a leány szép alakú és szép ábrázatú vala, s mikor meghalt az ő atyja és anyja, Márdokeus
8 leánya gyanánt magához fogadá. Lőn pedig, mikor a király parancsa és rendelete kihirdettetett és sok
leány gyűjtetett Susán várába, Hégai keze alá, akkor felvétetett Eszter is a király házába, Hégainak, az
9 asszonyok őrének keze alá. És tetszett a leány az ő szemeinek és kegyébe fogadá, és siete néki szépítő
szereket adni, és kiadni az ő részét és hét leányzót, a kit néki a király házából kelle kiszemelni, és vivé
10 őt és az ő szolgálóleányait az asszonyok legjobb házába. Meg nem mondá Eszter az ő nemzetségét és
11 származását; mert Márdokeus meghagyta néki, hogy meg ne mondja. Márdokeus pedig minden nap

járt az asszonyok házának pitvara előtt, hogy tudakozódjék Eszter hogyléte felől, és hogy mi történik vele. Mikor pedig eljött az ideje minden leánynak, hogy bemenne Ahasvérus királyhoz, miután asszo- 12
nyok törvénye szerint tizenkét hónapig bántak vele (mert ennyi időbe telik az ő szépítésök, hat hónapig mirtusolajjal és hat hónapig illatos szerekkel és asszonyi szépítő szerekkel): Akkor így ment a leány a ki- 13
rályhoz: Mindent, a mit kivánt, megadtak néki, hogy menjen azzal az asszonyok házából a király háziig; Este bement és reggel visszatért az asszonyok második házába, Sahásgáznak, a király udvarmesterének, 14
a hálótársak őrzőjének kezei alá; nem jött többé a királyhoz, csak ha kivánta őt a király, és nevén hívták. Mikor azért eljött az ideje Eszternek, a Márdokeus nagybátyja, Abihail leányának, a kit leánya gyanánt 15
fogadott, hogy bemenne a királyhoz, nem kivánt mást, mint a mit Hégai, a király udvarmestere, az asszonyok őrzője mondott néki, és kedves vala Eszter mindenki szemei előtt, a ki őt látá. És felviteték Eszter 16
Ahasvérus királyhoz, az ő királyi házába, a tizedik hónapban, ez a Tébet hónapja, országlásának hetedik évében. És a király Esztert minden asszonynál inkább szereté, és minden leánynál nagyobb kedvet és 17
kegyelmet nyert ő előtte, és tette a királyi koronát az ő fejére, és királynévá tette Vásti helyett. És nagy 18
lakomát adott a király minden ő fejedelmének és szolgáinak, az Eszter lakomáját, és a tartományoknak nyugalmat adott, és ajándékokat osztogata király módjára. És mikor összegyűjték a szűzeket másod- 19
szor, Márdokeus üle a király kapujában, És Eszter nem mondá meg sem származását, sem nemzetségét, 20
miképen megparancsolá néki Márdokeus; mert Márdokeus szavát Eszter úgy fogadá, mint mikor gyámja volt. Azokban a napokban pedig, mikor Márdokeus üle a király kapujában, megharagudott Bigtán és 21
Téres, a király két udvarmestere, a kapu őrei, és azon voltak, hogy rávetik kezeiket Ahasvérus királyra. Tudtára esett e dolog Márdokeusnak, és megmondá Eszter királynénak, és Eszter elmondá a királynak 22
Márdokeus nevében. És megvizsgálták a dolgot és úgy találták, és mind a kettőt fára akasztották. És 23
megírattaték a krónikák könyvébe a király előtt.

Ezek után nagy méltóságra emelé Ahasvérus király Hámánt, a Hammedáta fiát, az Agágibelit, és fel- **3**
magasztalá őt, és feljebb helyezteté székét minden fejedelménél, a kik vele valának. És a király minden 2
szolgái, a kik a király kapujában valának, térdet hajtottak és leborúltak Hámán előtt; mert úgy parancsolta meg nékik a király; de Márdokeus nem hajtott térdet és nem borúlt le. Mondának azért a király 3
szolgái, a kik a király kapujában valának, Márdokeusnak: Miért szeged meg a király parancsát? Lőn 4
pedig, mikor így szólnának néki minden nap és nem hallgata rájok, feljelenték Hámánnak, hogy lássák, megállnak-é Márdokeus dolgai, mert azt jelenté nékik, hogy ő zsidó. És látván Hámán, hogy Márdokeus 5
térdet nem hajt és nem borúl le előtte, megtelék Hámán haraggal. De kevés volt előtte, hogy csakis Már- 6
dokeusra magára vesse rá kezét, (mert megmondották néki Márdokeus nemzetségét) azért igyekezett Hámán elveszteni minden zsidót, a ki Ahasvérus egész országában vala, a Márdokeus nemzetét. Az első 7
hónapban, ez Nisán hónapja, Ahasvérus királyságának tizenkettedik évében, Púrt, azaz sorsot vetének Hámán előtt napról-napra és hónapról-hónapra tizenkettedikig, s ez Adár hónapja. És monda Hámán 8
Ahasvérus királynak: Van egy nép, elszórva és elkülönítve a népek között, országod minden tartományában, és az ő törvényei különböznek minden nemzetségtől, és a király törvényeit nem teljesíti; a királynak bizony nem illik úgy hagyni őket. Ha a királynak tetszik, írja meg, hogy ők elvesztessenek, és én tízezer 9
tálentom ezüstöt mérek a hivatalnokok kezeibe, hogy a király kincstárába vigyék. Akkor lehúzá a király 10
az ő gyűrűjét a maga kezéről, és adá azt az Agágibeli Hámánnak, Hammedáta fiának, a zsidók ellenségének. És monda a király Hámánnak: Az ezüst tiéd legyen s a nép is, hogy azt cselekedjed vele, a mi néked 11
tetszik. Előhivatának azért a király irnokai az első hónap tizenharmadik napján, és megiraték minden 12
úgy, a miként Hámán parancsolá, a király fejedelmeinek és a kormányzóknak, a kik az egyes tartományokban valának, és minden egyes nép fejeinek; minden tartománynak annak írása szerint, és minden egyes népnek az ő nyelve szerint, Ahasvérus király nevében iratott és megpecsételtetett a király gyűrűjével. És elküldettek a levelek futárok által a király minden tartományába, hogy kipusztítsák, megöljék és 13
megsemmisítsék mind a zsidókat, ifjútól a vénig, gyermekeket és asszonyokat egy napon, tizenharmadik napján a tizenkettedik hónapnak, (ez Adár hónapja) és hogy javaikat elragadják. Az írásnak mássa, 14
hogy tétessék törvény minden egyes tartományban, meghirdettetett minden népnek, hogy legyenek készen azon a napon. A futárok kimenének gyorsan a király parancsával. És a törvény Susán várában is 15
kiadatott; a király pedig és Hámán leültek, hogy igyanak; de Susán városa felháborodott.

Márdokeus pedig megtudta mindazt, a mi történt; és Márdokeus megszaggatá ruháit, zsákba és ha- **4**
muba öltözék, és a város közepére méne és kiálta nagy és keserves kiáltással. És eljött a királynak ka- 2
puja elé; mert nem volt szabad bemenni a király kapuján zsákruhában. És minden egyes tartományban, 3
azon helyen, a hova a király parancsa és törvénye eljutott, nagy gyásza volt a zsidóknak, bőjt és siralom és jajgatás; zsák és hamu vala terítve sokak alá. Eljöttek azért Eszternek leányai és udvarmesterei és 4
megmondák néki, és megszomorodék a királyasszony nagyon, és külde ruhákat, hogy felöltöztetnék Már-

dokeust, és hogy vesse le a zsákot magáról; de nem fogadá el. Akkor előhivatá Eszter Hatákot, a király udvarmesterei közűl a ki az ő szolgálatára volt rendelve, és kiküldé őt Márdokeushoz, hogy megtudja, mi az és miért van az? Kiméne tehát Haták Márdokeushoz a város utczájára, mely a király kapuja előtt vala. És elmondá néki Márdokeus mindazt, a mi érte őt, és az ezüst összegét, a melyet Hámán mondott, hogy juttat a király kincséhez a zsidókért, hogy elvesztessenek. És az írott rendeletnek mássát is, a melyet Susánban adtak ki eltöröltetésökre, átadá néki, hogy mutassa meg Eszternek, és jelentse és hagyja meg néki, hogy menjen a királyhoz, könyörögni néki és esedezni előtte az ő nemzetségéért. Elméne azért Haták, és elmondá Eszternek Márdokeus szavait. És monda Eszter Hatáknak, és meghagyá néki, hogy tudassa Márdokeussal: A király minden szolgája és a király tartományainak népe tudja, hogy minden férfinak és asszonynak, a ki bemegy a királyhoz a belső udvarba hivatlanul, egy a törvénye, hogy megöltessék, kivévén, a kire a király aranypálczáját kinyujtja, az él; én pedig nem hívattam, hogy a királyhoz bemenjek, már harmincz napja. És megmondák Márdokeusnak Eszter szavait. És monda Márdokeus visszaüzenve Eszternek: Ne gondold magadban, hogy te a király házában megmenekülhetsz a többi zsidó közűl. Mert ha e mostani időben te hallgatsz, másunnan lészen könnyebbségök és szabadulások a zsidóknak; te pedig és atyád háza elvesztek. És ki tudja, talán e mostani időért jutottál királyságra? És monda Eszter visszaüzenve Márdokeusnak: Menj el és gyűjts egybe minden zsidót, a ki Susánban találtatik, és bőjtöljetek érettem és ne egyetek és ne igyatok három napig se éjjel se nappal, én is és leányaim így bőjtölünk és ekképen megyek be a királyhoz, noha törvény ellenére; ha azután elveszek, hát elveszek. Elméne azért Márdokeus, és úgy cselekedett mindent, a mint néki Eszter parancsolá.

5 Történt pedig harmadnapon, hogy Eszter felöltözött királyiasan, és megállt a király házának belső udvarában, a király háza ellenében, és a király üle királyiszékében, a királyi házban, a ház ajtajának átellenben. És lőn, a mint meglátá a király Eszter királynét, hogy áll az udvarban, kegyet találá szemei előtt, és kinyujtá a király Eszterre az arany pálczát, a mely kezében vala; akkor oda méne Eszter, és megilleté az arany pálcza végét. És monda néki a király: Mi kell néked Eszter királyné? És mi a kérésed? Ha az ország fele is, megadatik néked. És felele Eszter: Ha a királynak tetszik, jőjjön a király és Hámán ma a lakomára, melyet néki készítettem. És monda a király: Gyorsan elő Hámánt, hogy teljesítse Eszter kívánságát. És elment a király és Hámán a lakomára, a melyet Eszter készített vala. Monda pedig a király Eszternek borivás közben: Mi a te kívánságod? Megadatik néked. És mi a te kérésed? Ha az ország fele is, meglészen! És felele Eszter, és monda: Az én kívánságom és kérésem ez: Ha kegyet találtam a király szemei előtt, és ha a királynak tetszik megadni kívánságomat és teljesíteni kérésemet: jőjjön el a király és Hámán a lakomára, a melyet készítek nékik, és holnap a király beszéde szerint cselekszem. És kiment Hámán azon a napon vígan és jó kedvvel. De a mint meglátá Hámán Márdokeust a király kapujában, és ez fel nem kelt és nem mozdult meg előtte, megtelék Hámán haraggal Márdokeus ellen. De megtartóztatá magát Hámán, és haza ment, és elküldvén, magához hivatá barátait és Zérest, az ő feleségét. És elbeszélé nékik Hámán gazdagságának dicsőségét, fiainak sokaságát és mindazt, a mivel felmagasztalta őt a király, és hogy feljebb emelte őt a fejedelmeknél és a király szolgáinál; És monda Hámán: Nem is hívott Eszter királyné mást a királylyal a lakomára, a melyet készített, hanem csak engem, és még holnapra is meghivattattam hozzá a királylyal. De mindez semmit sem ér nékem, valamíg látom a zsidó Márdokeust ülni a király kapujában. És monda néki Zéres, az ő felesége és minden barátja: Csináljanak ötven könyöknyi magas fát, és reggel mondd meg a királynak, hogy Márdokeust akaszszák reá, és akkor menj a királylyal a lakomára vígan. És tetszett a dolog Hámánnak, és megcsináltatta a fát.

6 Azon éjjel kerülte az álom a királyt, és megparancsolá, hogy hozzák elő a történetek emlékkönyvét, és ezek olvastattak a király előtt. És írva találák, a mint Márdokeus feljelenté Bigtánát és Térest, a király két udvarmesterét, a küszöb őrizőit, a kik azon voltak, hogy rávetik kezöket Ahasvérus királyra. És monda a király: Micsoda tisztességet és méltóságot adtak azért Márdokeusnak? És felelének a király apródjai, az ő szolgái: Semmit sem juttattak néki azért. Akkor monda a király: Ki van az udvarban? (Mert Hámán jöve a királyi ház külső udvarába, hogy megmondja a királynak, hogy akasztassa fel Márdokeust a fára, a melyet készíttetett néki.) És felelének néki a király apródjai: Ímé Hámán áll az udvarban. És monda a király: Jőjjön be! És beméne Hámán, és monda néki a király: Mit kell cselekedni azzal a férfiúval, a kinek a király tisztességet kiván? (Hámán pedig gondolá az ő szívében: Kinek akarna a király nagyobb tisztességet tenni, mint én nékem?) És monda Hámán a királynak: A férfiúnak, a kinek a király tisztességet kiván, Hozzanak királyi ruhát, a melyben a király jár, és lovat, a melyen a király szokott ülni és a melynek fejére királyi koronát szoktak tenni. És adják azt a ruhát és lovat a király egyik legelső

fejedelmének a kezébe, és öltöztessék fel azt a férfiút, a kinek a király tisztességet kiván, és hordozzák őt a lovon a város utczáin, és kiáltsák előtte: Így cselekesznek a férfiúval, a kinek a király tisztességet kiván. Akkor monda a király Hámánnak: Siess, hozd elő azt a ruhát és azt a lovat, a mint mondád, és cselekedjél úgy a zsidó Márdokeussal, a ki a király kapujában ül, és semmit el ne hagyj mindabból, a mit szóltál. Előhozá azért Hámán a ruhát és a lovat, és felöltözteté Márdokeust, és lovon hordozá őt a város utczáján, és kiáltá előtte: Így cselekesznek a férfiúval, a kinek a király tisztességet kiván. És Márdokeus megtére a király kapujához. Hámán pedig siete házába, búsulva és fejét betakarva. És elbeszélé Hámán Zéresnek, az ő feleségének és minden barátjának mindazt, a mi vele történt. És mondának néki az ő bölcsei és Zéres, az ő felesége: Ha Márdokeus, a ki előtt kezdtél hanyatlani, a zsidók magvából való: nem bírsz vele, hanem bizony elesel előtte. És a míg így beszélének vele, eljövének a király udvarmesterei, és siettek Hámánt a lakomára vinni, a melyet készített vala Eszter.

7 És elméne a király és Hámán a lakomára, Eszter királynéhoz. És monda a király Eszternek másodnapon is, borivás közben: Mi a te kívánságod Eszter királyné? Megadatik. És micsoda a te kérésed? Ha az országnak fele is, meglészen. És felele Eszter királyné, és monda: Ha kegyet találtam szemeid előtt, oh király! és ha a királynak tetszik, add meg nékem életemet kívánságomra, és nemzetségemet kérésemre. Mert eladattunk, én és az én nemzetségem, hogy kipusztítsanak, megöljenek és megsemmisítsenek minket; ha csak szolgákul, vagy szolgálókul adattunk volna el, akkor hallgatnék, jóllehet az ellenség nem adna kárpótlást a király veszteségéért. És szóla Ahasvérus király, és monda Eszternek, a királynénak: Ki az és hol van az, a kit az ő szíve erre vitt, hogy azt cselekedné? És monda Eszter: Az ellenség és gyűlölő, ez a gonosz Hámán! Akkor Hámán megrettene a király és királyné előtt. A király pedig felkele haragjában a borivástól és méne a palotakertbe; Hámán pedig ott maradt, hogy életéért könyörögjön Eszter királynénál; mert látta, hogy a király részéről elvégeztetett az ő veszte. És mikor a király visszatért a palota kertéből a borivás házába, Hámán a kerevetre esék, a melyen Eszter vala. Akkor monda a király: Erőszakot is akar elkövetni a királynén én nálam a házban?! A mint e szó kijött a király szájából, Hámán arczát befedék. És monda Harbona, az udvarmesterek egyike a király előtt: Ímé a fa is, a melyet készített Hámán Márdokeusnak, a ki a király javára szólott vala, ott áll Hámán házában, ötven könyöknyi magas. És monda a király: Akasszátok őt magát reá! Felakasztá azért Hámánt a fára, a melyet készített Márdokeusnak, és megszünék a király haragja.

8 Azon napon adá Ahasvérus király Eszter királynénak Hámánnak, a zsidók ellenségének házát, és Márdokeus beméne a király elébe, mert elmondotta Eszter, micsodája ő néki. Lehúzá azért a király az ő gyűrűjét, a melyet Hámántól elvett, és adá azt Márdokeusnak. Eszter pedig Márdokeust tette Hámán házának fejévé. És tovább szóla Eszter a király előtt, és leborult annak lábaihoz és sírt és könyörgött, hogy semmisítse meg az agági Hámán gonoszságát és tervét, a melyet kigondolt a zsidók ellen. És a király kinyujtá Eszterre az arany pálczát, és Eszter felkelt és megálla a király előtt, És monda: Ha a királynak tetszik, és ha kegyet találtam ő előtte, és ha helyes a dolog a király előtt, és én kedves vagyok szemei előtt: írassék meg, hogy vonassanak vissza az agági Hámánnak, Hammedáta fiának tervéről szóló levelek, a melyeket írt, hogy elveszessék a zsidókat, a kik a király minden tartományában vannak. Mert hogyan tudnám nézni azt a nyomorúságot, mely érné az én nemzetségemet, és hogyan tudnám nézni az én atyámfiainak veszedelmét? Monda pedig Ahasvérus király Eszter királynénak és a zsidó Márdokeusnak: Ímé Hámán házát Eszternek adtam, és őt felakasztották a fára azért, mert a zsidókra bocsátotta kezét. Ti pedig írjatok a zsidóknak, a mint tetszik néktek a király nevében és pecsételjétek meg a király gyűrűjével; mert az írás, a mely a király nevében van írva és a királynak gyűrűjével van megpecsételve, vissza nem vonható. Hivattatának azért a király irnokai azonnal, a harmadik hónapban (ez a Siván hónap), annak huszonharmadik napján, és megírák úgy, a miként Márdokeus parancsolá a zsidóknak és a fejedelmeknek, a kormányzóknak és a tartományok fejeinek, Indiától fogva Szerecsenországig százhuszonhét tartományba; minden tartománynak annak írása szerint, és minden nemzetségnek az ő nyelvén, és a zsidóknak az ő írások és az ő nyelvök szerint. És megirá Ahasvérus király nevében, és megpecsételé a király gyűrűjével. És külde leveleket lovas futárok által, a kik lovagolnak a királyi ménes gyors paripáin, Hogy megengedte a király a zsidóknak, a kik bármely városban vannak, hogy egybegyűljenek és keljenek fel életökért, és hogy kipusztítsák, megöljék és megsemmisítsék minden népnek és tartománynak seregét, a mely őket nyomorgatja, kicsinyeket és nőket, és hogy javaikat elragadják. Egy napon, Ahasvérus királynak minden tartományában, tizenharmadik napján a tizenkettedik hónapnak (ez Adár hónapja). Az írásnak mássa, hogy adassék törvény minden egyes tartományban, meghirdettetett minden népnek, hogy a zsidók készen legyenek azon a napon, hogy megbosszulják magokat ellenségeiken. A futárok a királyi gyors paripákon kimenének sietve és sürgősen a király parancsolata szerint; és kiadatott

15 a törvény Susán várában is. Márdokeus pedig kiméne a király elől kék bíbor és fehér királyi, ruhában,
16 és nagy arany koronával, és bíborbársony palástban, és Susán városa vigada és örvendeze. A zsidóknak
17 világosság támada, öröm, vigasság és tisztesség. És minden tartományban és minden városban, a hová
a király szava és rendelete eljuta, öröme és vigalma lőn a zsidóknak, lakoma és ünnep, és sokan a föld
népei közül zsidókká lettek; mert a zsidóktól való félelem szállta meg őket.

9 A tizenkettedik hónapban azért (ez az Adár hónap), annak tizenharmadik napján, a mikor eljött az
ideje a király szavának és végzésének, hogy akkor teljesíttessék, azon a napon, a melyen a zsidók ellenségei remélték, hogy hatalmat vesznek rajtok, ellenkezőleg fordult; mert magok a zsidók vőnek hatalmat
2 azokon, a kik őket gyűlölék. Egybegyűlének a zsidók városaikban, Ahasvérus király minden tartományában, hogy rávessék kezöket azokra, a kik vesztöket keresték, és senki sem állhatott meg előttük; mert
3 miattok való félelem szállott minden népre. És a tartományok minden feje, fejedelmek, kormányzók és
4 a király hivatalnokai magasztalták a zsidókat; mert a Márdokeustól való félelem szállott rájok. Mert nagy volt Márdokeus a király házában, és híre elment minden tartományba; mert ez a férfiú, Márdo-
5 keus, emelkedett és nagyobbodott. És leverték a zsidók minden ellenségeiket fegyverrel, megölvén és
6 megsemmisítvén azokat, és akaratok szerint cselekedének gyűlölőikkel. És Susán várában megölének
7, 8 és megsemmisítének a zsidók ötszáz férfiút. Parsandátát, Dalpont és Aspatát. Porátát, Adáliát és
9, 10 Aridátát. Parmástát, Arisait, Aridait és Vajzátát, Tíz fiát Hámánnak, Hammedáta fiának, a zsidók
11 ellenségének megölték; de zsákmányra nem tették rá kezöket. Azon a napon megtudá a király a Su-
12 sán várában megöletteknek számát. És monda a király Eszter királynénak: Susán várában megöltek a zsidók és megsemmisítettek ötszáz férfiút é s Hámán tíz fiát; a király többi tartományaiban mit cse-
13 lekesznek? Mi a kivánságod? és megadatik néked. És mi még a te kérésed? és meglészen. És monda Eszter: Ha a királynak tetszik, engedje meg holnap is a zsidóknak, a kik Susánban laknak, hogy cse-
14 lekedjenek a mai parancsolat szerint, és Hámán tíz fiát akaszszák fel a fára. És szóla a király, hogy
15 úgy tegyenek. És kiadaték a parancs Susánban, és Hámán tíz fiát felakaszották. És összegyűltek a zsidók, a kik Susánban valának, Adár havának tizennegyedik napján is, és megölének Susánban három-
16 száz férfiút; de zsákmányra nem tették rá kezöket. És a többi zsidók is, a kik a király tartományaiban voltak, összegyűlének és feltámadtak életökért, és békében maradtak ellenségeiktől; megölének pedig
17 gyűlölőikből hetvenötezeret; de zsákmányra nem tették rá kezöket. Történt ez az Adár hónapjának tizenharmadik napján, és megnyugovának a tizennegyedik napon, és tették azt vigalom és öröm napjává.
18 De a zsidók, a kik Susánban valának, egybegyűlének azon hónap tizenharmadik és tizennegyedik napján,
19 és megnyugovának azon hónap tizenötödik napján, és azt tették vigalom és öröm napjává. Azért a vidéki zsidók, a kik kerítetlen falvakban laktak, Adár hónapjának tizennegyedik napját tették öröm és vigalom
20 napjává és ünneppé, a melyen ajándékokat küldözgetnek egymásnak. És megirá Márdokeus e dolgokat, és leveleket külde minden zsidónak, a ki Ahasvérus király minden tartományában, közel és távol, vala,
21 Meghagyva nékik, hogy tartsák meg az Adár hónapnak tizennegyedik napját és annak tizenötödik nap-
22 ját évről-évre, Mint olyan napokat, a melyeken megnyugovának a zsidók ellenségeiktől, és mint olyan hónapot, a melyben keserűségök örömre és siralmuk ünnepre fordult; hogy tartsák meg azokat vigalom
23 és öröm napjaiul, és küldjenek ajándékot egymásnak és adományokat a szegényeknek. És felfogadák a
24 zsidók, hogy megcselekszik, a mit kezdettek és a mit Márdokeus ira nékik. Mert az agági Hámán, Hammedátának fia, minden zsidónak ellensége, szándékozott a zsidókat elveszteni, és Púrt, azaz sorsot vetett,
25 hogy őket megrontsa és megsemmisítse; De mikor a király tudomására jutott, megparancsolá levélben, hogy gonosz szándéka, a melyet gondolt a zsidók ellen, forduljon az ő fejére, és felakaszták őt és fiait a
26 fára. Annakokáért elnevezték e napokat Púrimnak a Púr nevétől. És azért ezen levél minden szava sze-
27 rint, és a mit láttak erre nézve, és a mi érte őket: Elhatározák és elfogadák a zsidók mind magokra, mind ivadékokra és mindazokra, a kik hozzájok csatlakoznak, örök időkre, hogy megtartják e két napot, írásuk
28 és határozatuk szerint, minden esztendőben. És ezen napok emlékezetben lesznek és megülik azokat nemzedékről-nemzedékre, családról-családra, tartományról-tartományra és városról-városra. És ezek a
29 Púrim napjai el nem múlnak a zsidók között, és emlékök ki nem vész ivadékaik közül. Ira pedig Eszter királyné, Abihail leánya és a zsidó Márdokeus egész hatalommal, hogy megerősítsék e második levelet
30 a Púrimról. És külde leveleket minden zsidónak Ahasvérus országának százhuszonhét tartományába,
31 békességes és igazságos szavakkal; Hogy megerősíttessenek ezek a Púrim napjai, meghatározott idejökben, a miképen meghagyta nékik a zsidó Márdokeus és Eszter királyné, és a mint elrendelték magokra
32 és ivadékaikra a bőjtölés és jajkiáltás dolgát. És Eszter beszéde megerősíté ezt a Púrim történetét, és könyvbe iraték.

10, 2 És Ahasvérus király adót vettete a földre és a tenger szigeteire. Az ő erejének és hatalmának minden cselekedete pedig és Márdokeus nagy méltóságának története, a melylyel felmagasztalá őt a király, avagy

nincsenek-é megirva Média és Persia királyainak évkönyveiben. Mert a zsidó Márdokeus második volt 3
Ahasvérus király után, nagy a zsidók között, és kedves az ő atyjafiai sokasága előtt, a ki javát keresé
népének, és békességet szerze minden ivadékának.

JÓB

1 Vala Úz földén egy ember, a kinek Jób vala a neve. Ez az ember feddhetetlen, igaz, istenfélő
2, 3 vala és bűn-gyűlölő. Születék pedig néki hét fia és három leánya. És vala az ő marhája:
hétezer juh, háromezer teve és ötszáz igabarom és ötszáz szamár; cselédje is igen sok vala, és
4 ez a férfiú nagyobb vala keletnek minden fiánál. Eljártak vala pedig az ő fiai egymáshoz és
vendégséget szerzének otthon, kiki a maga napján. Elküldtek és meghívták vala az ő három hugokat
5 is, hogy együtt egyenek és igyanak velök. Mikor pedig a vendégség napjai sorra lejártak vala, elküle
értök Jób és megszentelé őket, és jóreggel felserkene és áldozik vala égőáldozattal mindnyájuk száma
szerint; mert ezt mondja vala Jób: Hátha vétkeztek az én fiaim és gonoszt gondoltak az Isten ellen az ő
6 szivökben! Így cselekedik vala Jób minden napon. Lőn pedig egy napon, hogy eljövének az Istennek fiai,
7 hogy udvaroljanak az Úr előtt; és eljöve a Sátán is közöttök. És monda az Úr a Sátánnak: Honnét jösz?
8 És felele a Sátán az Úrnak és monda: Körűlkerültem és át meg át jártam a földet. És monda az Úr a
Sátánnak: Észrevetted-é az én szolgámat Jóbot?Bizony nincs hozzá hasonló a földön: feddhetetlen, igaz,
9 istenfélő, és bűn-gyűlölő. Felele pedig az Úrnak a Sátán, és monda: Avagy ok nélkűl féli-é Jób az Istent?
10 Nem te vetted-é körűl őt magát, házát és mindenét, a mije van? Keze munkáját megáldottad, marhája
11 igen elszaporodott e földön. De bocsássad csak rá a te kezedet, verd meg mindazt, a mi az övé, avagy nem
12 átkoz-é meg szemtől-szembe téged?! Az Úr pedig monda a Sátánnak: Ímé, mindazt, a mije van, kezedbe
13 adom; csak ő magára ne nyujtsd ki kezedet. És kiméne a Sátán az Úr elől. Lőn pedig egy napon, hogy az
14 ő fiai és leányai esznek és bort isznak vala az ő elsőszülött bátyjoknak házában. És követ jöve Jóbhoz, és
15 monda: Az ökrök szántanak, a szamarak pedig mellettök legelésznek vala. De a Sabeusok rajtok ütének
és elhajták azokat, a szolgákat pedig fegyverrel ölék meg. Csak én magam szaladék el, hogy hírt adjak
16 néked. Még szól vala ez, mikor jöve egy másik, és monda: Istennek tüze esék le az égből, és megégeté a
17 juhokat és a szolgákat, és megemészté őket. Csak én magam szaladék el, hogy hírt adjak néked. Még
ez is szól vala, mikor jöve egy másik, és monda: A Káldeusok három csapatot alkotának és ráütének a
tevékre, és elhajták azokat; a szolgákat pedig fegyverrel ölék meg, csak én magam szaladék el, hogy hírt
18 adjak néked. Még ez is szól vala, mikor jöve egy másik, és monda: A te fiaid és leányaid esznek és bort
19 isznak vala az ő elsőszülött bátyjoknak házában; És ímé nagy szél támada a puszta felől, megrendíté a
ház négy szegletét, és rászakada az a gyermekekre és meghalának. Csak én magam szaladék el, hogy
20 hírt adjak néked. Akkor felkele Jób, megszaggatá köntösét, megberetválá a fejét, és a földre esék és
21 leborúla, És monda: Mezítelen jöttem ki az én anyámnak méhéből, és mezítelen térek oda vissza. Az Úr
22 adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Úrnak neve! Mindezekben nem vétkezék Jób, és Isten ellen semmi
illetlent nem cselekedék.

2 Lőn pedig, hogy egy napon eljövének az Istennek fiai, hogy udvaroljanak az Úr előtt. Eljöve a Sátán
2 is közöttök, hogy udvaroljon az Úr előtt. És monda az Úr a Sátánnak: Honnét jösz? És felele a Sátán
3 az Úrnak, és monda: Körűlkerültem és át meg átjártam a földet. Monda pedig az Úr a Sátánnak:
Észrevetted-é az én szolgámat, Jóbot? Bizony nincs a földön olyan, mint ő; feddhetetlen, igaz, istenfélő,
bűn-gyűlölő. Még erősen áll az ő feddhetetlenségében, noha ellene ingereltél, hogy ok nélkűl rontsam
4 meg őt. És felele a Sátán az Úrnak, és monda: Bőrt bőrért; de mindent, a mije van, odaad az ember
5 az életéért. Azért bocsásd ki csak a te kezedet, és verd meg őt csontjában és testében: avagy nem
6 átkoz-é meg szemtől szembe téged? Monda pedig az Úr a Sátánnak: Ímé kezedben van ő, csak életét
7 kiméld. És kiméne a Sátán az Úr elől, és megveré Jóbot undok fekélylyel talpától fogva a feje tetejéig.
8, 9 És vőn egy cserepet, hogy azzal vakarja magát, és így ül vala a hamu közepett. Monda pedig ő néki az ő
10 felesége: Erősen állasz-é még mindig a te feddhetetlenségedben? Átkozd meg az Istent, és halj meg! Ő
pedig monda néki: Úgy szólsz, mint szól egy a bolondok közűl. Ha már a jót elvettük Istentől, a rosszat
11 nem vennők-é el? Mindezekben sem vétkezék Jób az ő ajkaival. Mikor pedig meghallá Jóbnak három
barátja mind ezt a nyomorúságot, a mely esett vala rajta: eljöve mindenik az ő lakó helyéből: a témáni
Elifáz, a sukhi Bildád és a naamai Czófár; és elvégezék, hogy együtt mennek be, hogy bánkódjanak vele
12 és vigasztalják őt. És a mint ráveték szemöket távolról, nem ismerék meg őt, és fenhangon zokognak
13 vala; azután pedig megszaggatá kiki a maga köntösét, és port hintének fejökre ég felé. És ülének vele
hét napon és hét éjszakán a földön, és nem szóla egyetlen egy szót egyik sem, mert látják vala, hogy igen
nagy az ő fájdalma.

3, 2, 3 Ezután megnyitá Jób az ő száját, és megátkozá az ő napját. És szóla Jób, és monda: Veszszen el az

a nap, a melyen születtem, és az az éjszaka, a melyen azt mondták: fiú fogantatott. Az a nap legyen 4
sötétség, ne törődjék azzal az Isten onnét felűl, és világosság ne fényljék azon. Tartsa azt fogva sötétség 5
és a halál árnyéka; a felhő lakozzék rajta, nappali borulatok tegyék rettenetessé. Az az éjszaka! Sűrű 6
sötétség fogja be azt; ne soroztassék az az esztendőnek napjaihoz, ne számláltassék a hónapokhoz. Az az 7
éjszaka! Legyen az magtalan, ne legyen örvendezés azon. Átkozzák meg azt, a kik a nappalt átkozzák, 8
a kik bátrak felingerelni a leviathánt. Sötétüljenek el az ő estvéjének csillagai; várja a világosságot, 9
de az ne legyen, és ne lássa a hajnalnak pirját! Mert nem zárta be az én anyám méhének ajtait, és 10
nem rejtette el szemeim elől a nyomorúságot. Mért is nem haltam meg fogantatásomkor; miért is ki 11
nem multam, mihelyt megszülettem? Mért vettek fel engem térdre, és mért az emlőkre, hogy szopjam?! 12
Mert most feküdném és nyugodnám, aludnám és akkor nyugton pihenhetnék- Királyokkal és az ország 13, 14
tanácsosaival, a kik magoknak kőhalmokat építenek; Vagy fejedelmekkel, a kiknek aranyuk van, a kik 15
ezüsttel töltik meg házaikat. Vagy mért nem lettem olyan, mint az elásott, idétlen gyermek, mint a 16
világosságot sem látott kisdedek? Ott a gonoszok megszünnek a fenyegetéstől, és ott megnyugosznak, 17
a kiknek erejök ellankadt. A foglyok ott mind megnyugosznak, nem hallják a szorongatónak szavát. 18
Kicsiny és nagy ott egyenlő, és a szolga az ő urától szabad. Mért is ad Isten a nyomorultnak világosságot, 19, 20
és életet a keseredett szívűeknek? A kik a halált várják, de nem jön az, és szorgalmasabban keresik 21
mint az elrejtett kincset. A kik nagy örömmel örvendeznek, vigadnak, mikor megtalálják a koporsót. A 22, 23
férfiúnak, a ki útvesztőbe jutott, és a kit az Isten bekerített köröskörűl. Mert kenyerem gyanánt van 24
az én fohászkodásom, és sóhajtásaim ömölnek, mint habok. Mert a mitől remegve remegtem, az jöve 25
reám, és a mitől rettegtem, az esék rajtam. Nincs békességem, sem nyugtom, sem pihenésem, mert 26
nyomorúság támadt reám.

És felele a témáni Elifáz, és monda: Ha szólni próbálunk hozzád, zokon veszed-é? De hát ki bírná **4**, 2
türtőztetni magát e beszédben? Ímé sokakat oktattál, és a megfáradott kezeket megerősítetted; A 3, 4
tántorgót a te beszédeid fentartották, és a reszkető térdeket megerősítetted; Most, hogy rád jött a sor, 5
zokon veszed; hogy téged ért a baj, elrettensz! Nem bizodalmad-é a te istenfélelmed, s nem reménységed- 6
é utaidnak becsületessége? Emlékezzél, kérlek, ki az, a ki elveszett ártatlanul, és hol töröltettek el az 7
igazak? A mint én láttam, a kik hamisságot szántanak és gonoszságot vetnek, ugyanazt aratnak. Az 8, 9
Istennek lehelletétől elvesznek, az ő haragjának szelétől elpusztulnak. Az oroszlán ordítása, a sakál 10
üvöltése, és az oroszlán-kölykök fogai megsemmisülnek. Az agg oroszlán elvész, ha nincs martaléka, 11
a nőstény oroszlán kölykei elszélednek. Szó lopódzék hozzám, s valami nesz üté meg abból fülemet. 12
Éjjeli látásokon való töprengések között, mikor mély álom fogja el az embereket, Félelem szálla rám, 13, 14
és rettegés, s megreszketteté minden csontomat. Valami szellem suhant el előttem, s testemnek szőre 15
felborzolódék. Megálla, de ábrázatját föl nem ismerém, egy alak vala szemeim előtt, mély csend, és ilyen 16
szót hallék: Vajjon a halandó igaz-é Istennél: az ő teremtője előtt tiszta-é az ember? Ímé az ő szolgáiban 17, 18
sem bízhatik és az ő angyalaiban is talál hibát: Mennyivel inkább a sárházak lakosaiban, a kiknek 19
fundamentumok a porban van, és könnyebben szétnyomhatók a molynál? Reggeltől estig gyötrődnek, 20
s a nélkűl, hogy észrevennék, elvesznek örökre. Ha kiszakíttatik belőlök sátoruk kötele, nem halnak-é 21
meg, és pedig bölcseség nélkűl?

Kiálts csak! Van-é, a ki felelne néked? A szentek közűl melyikhez fordulsz? Mert a bolondot bosszú- **5**, 2
ság öli meg, az együgyűt pedig buzgóság veszti el. Láttam, hogy egy bolond gyökerezni kezdett, de 3
nagy hamar megátkoztam szép hajlékát. Fiai messze estek a szabadulástól: a kapuban megrontatnak, 4
mert nincs, a ki kimentse őket. A mit learatnak néki, az éhező eszi meg, a töviskerítésből is elviszi 5
azt, kincseiket tőrvetők nyelik el. Mert nem porból támad a veszedelem s nem földből sarjad a nyomo- 6
rúság! Hanem nyomorúságra születik az ember, a mint felfelé szállnak a parázs szikrái. Azért én a 7, 8
mindenhatóhoz folyamodnám, az Istenre bíznám ügyemet. A ki nagy, végére mehetetlen dolgokat mű- 9
vel, és csudákat, a miknek száma nincsen. A ki esőt ad a földnek színére, és a mezőkre vizet bocsát. 10
Hogy az alázatosokat felmagasztalja, és a gyászolókat szabadulással vidámítsa. A ki semmivé teszik 11, 12
a csalárdok gondolatait, hogy szándékukat kezeik véghez ne vihessék. A ki megfogja a bölcseket az ő 13
csalárdságukban, és a hamisak tanácsát hiábavalóvá teszi. Nappal sötétségre bukkannak, és délben is 14
tapogatva járnak, mint éjszaka. A ki megszabadítja a fegyvertől, az ő szájoktól, és az erősnek kezéből a 15
szegényt; Hogy legyen reménysége a szegénynek, és a hamisság befogja az ő száját. Ímé, boldog ember 16, 17
az, a kit az Isten megdorgál; azért a Mindenhatónak büntetését meg ne utáljad! Mert ő megsebez, de 18
be is kötöz, összezúz, de kezei meg is gyógyítanak. Hat bajodból megszabadít, és a hetedikben sem illet 19
a veszedelem téged. Az éhinségben megment téged a haláltól, és a háborúban a fegyveres kezektől. A 20, 21
nyelvek ostora elől rejtve leszel, és nem kell félned, hogy a pusztulás rád következik. A pusztulást és 22
drágaságot neveted, és a fenevadaktól sem félsz. Mert a mezőn való kövekkel is frigyed lesz, és a mezei 23

24 vad is békességben lesz veled. Majd megtudod, hogy békességben lesz a te sátorod, s ha megvizsgálod
25 a te hajlékodat, nem találsz benne hiányt. Majd megtudod, hogy a te magod megszaporodik, és a te
26 sarjadékod, mint a mezőn a fű. Érett korban térsz a koporsóba, a mint a maga idején takaríttatik be a
27 learatott gabona. Ímé ezt kutattuk mi ki, így van ez. Hallgass erre, jegyezd meg magadnak.

6, 2 Jób pedig felele, és monda: Oh, ha az én bosszankodásomat mérlegre vetnék, és az én nyomorúsá-
3 gomat vele együtt tennék a fontba! Bizony súlyosabb ez a tenger fövenyénél; azért balgatagok az én
4 szavaim. Mert a Mindenható nyilai vannak én bennem, a melyeknek mérge emészti az én lelkemet,
5 és az Istennek rettentései ostromolnak engem. Ordít-é a vadszamár a zöld füvön, avagy bőg-é az ökör
6 az ő abrakja mellett? Vajjon ízetlen, sótalan étket eszik-é az ember; avagy kellemes íze van-é a tojás-
7, 8 fehérnek? Lelkem iszonyodik érinteni is; olyanok azok nékem, mint a megromlott kenyér! Oh, ha az
9 én kérésem teljesülne, és az Isten megadná, a mit reménylek; És tetszenék Istennek, hogy összetörjön
10 engem, megoldaná kezét, hogy szétvagdaljon engem! Még akkor lenne valami vigasztalásom; újjonga-
11 nék a fájdalomban, a mely nem kimél, mert nem tagadtam meg a Szentnek beszédét. Micsoda az én
12 erőm, hogy várakozzam; mi az én végem, hogy türtőztessem magam?! Kövek ereje-é az én erőm, avagy
13 az én testem aczélból van-é? Hát nincsen-é segítség számomra; avagy a szabadulás elfutott-é tőlem?!
14, 15 A szerencsétlent barátjától részvét illeti meg, még ha elhagyja is a Mindenhatónak félelmét. Atyámfiai
16 hűtlenül elhagytak mint a patak, a mint túláradnak medrükön a patakok, A melyek szennyesek a jégtől,
17 a melyekben olvadt hó hömpölyög; Mikor átmelegülnek, elapadnak, a hőség miatt fenékig száradnak.
18, 19 Letérnek útjokról a vándorok; felmennek a sivatagba utánok és elvesznek. Nézegetnek utánok Téma
20 vándorai; Sébának utasai bennök reménykednek. Megszégyenlik, hogy bíztak, közel mennek és elpi-
21, 22 rulnak. Így lettetek ti most semmivé; látjátok a nyomort és féltek. Hát mondtam-é: adjatok nékem
23 valamit, és a ti jószágotokból ajándékozzatok meg engem? Szabadítsatok ki engem az ellenség kezéből,
24 és a hatalmasok kezéből vegyetek ki engem? Tanítsatok meg és én elnémulok, s a miben tévedek, ér-
25, 26 tessétek meg velem. Oh, mily hathatósak az igaz beszédek! De mit ostoroz a ti ostorozásotok? Szavak
27 ostorozására készültök-é? Hiszen a szélnek valók a kétségbeesettnek szavai! Még az árvának is néki
28 esnétek, és sírt ásnátok a ti barátotoknak is?! Most hát tessék néktek rám tekintenetek, és szemetekbe
29 csak nem hazudom? Kezdjétek újra kérlek, ne legyen hamisság. Kezdjétek újra, az én igazságom még
30 mindig áll. Van-é az én nyelvemen hamisság, avagy az én ínyem nem veheti-é észre a nyomorúságot?

7 Nem rabszolga élete van-é az embernek a földön, és az ő napjai nem olyanok-é, mint a béresnek napjai?
2, 3 A mint a szolga kívánja az árnyékot, és a mint a béres reményli az ő bérét: Úgy részesültem én keserves
4 hónapokban, és nyomorúságnak éjszakái jutottak számomra. Ha lefekszem, azt mondom: mikor kelek
5 föl? de hosszú az estve, és betelek a hánykolódással reggeli szürkületig. Testem férgekkel van fedve és
6 a pornak piszokjával; bőröm összehúzódik és meggennyed. Napjaim gyorsabbak voltak a vetélőnél, és
7 most reménység nélkül tünnek el. Emlékezzél meg, hogy az én életem csak egy lehellet, és az én szemem
8, 9 nem lát többé jót. Nem lát engem szem, a mely rám néz; te rám veted szemed, de már nem vagyok! A
10 felhő eltünik és elmegy, így a ki leszáll a sírba, nem jő fel többé. Nem tér vissza többé az ő hajlékába,
11 és az ő helye nem ismeri őt többé. Én sem tartóztatom hát meg az én számat; szólok az én lelkemnek
12 fájdalmában, és panaszkodom az én szívemnek keserűségében. Tenger vagyok-é én, avagy czethal, hogy
13 őrt állítasz ellenem? Mikor azt gondolom, megvigasztal engem az én nyoszolyám, megkönnyebbíti pa-
14 naszkodásomat az én ágyasházam: Akkor álmokkal rettentesz meg engem és látásokkal háborítasz meg
15, 16 engem; Úgy, hogy inkább választja lelkem a megfojtatást, inkább a halált, mint csontjaimat. Utálom!
17 Nem akarok örökké élni. Távozzál el tőlem, mert nyomorúság az én életem. Micsoda az ember, hogy
18 őt ily nagyra becsülöd, és hogy figyelmedet fordítod reá? Meglátogatod őt minden reggel, és minden
19 szempillantásban próbálod őt. Míglen nem fordítod el tőlem szemedet, nem távozol csak addig is tőlem,
20 a míg nyálamat lenyelem? Vétkeztem! Mit cselekedjem én néked, oh embereknek őrizője? Mért tettél ki
21 czéltáblául magadnak? Mért legyek magamnak is terhére? És mért nem bocsátod meg vétkemet és nem
törlöd el az én bűnömet? Hiszen immár a porban fekszem, és ha keresel engem, nem leszek.

8, 2 Akkor felele a sukhi Bildád, és monda: Meddig szólasz még efféléket, és lesz a te szádnak beszéde
3, 4 sebes szél? Elforgatja-é Isten az ítéletet, avagy a Mindenható elforgatja-é az igazságot? Ha a te fiaid
5 vétkeztek ellene, úgy az ő gonoszságuk miatt vetette el őket. De ha te az Istent buzgón keresed, és a
6 Mindenhatóhoz bocsánatért könyörögsz; Ha tiszta és becsületes vagy, akkor legott felserken éretted, és
7 békességessé teszi a te igazságodnak hajlékát. És ha előbbi állapotod szegényes volt, ez utáni állapotod
8 boldog lesz nagyon. Mert kérdezd meg csak az azelőtti nemzedéket, és készülj fel az ő atyáikról való
9 tudakozódásra! Mert mi csak tegnapiak vagyunk és semmit nem tudunk, mert a mi napjaink csak
10 árnyék e földön. Nem tanítanak-é meg azok téged? Nem mondják-é meg néked, és nem beszélik-é meg

szívök szerint néked?! Felnövekedik-é a káka mocsár nélkül, felnyúlik-é a sás víz nélkül? Még gyenge 11, 12
korában, ha fel nem szakasztják is, minden fűnél elébb elszárad. Ilyenek az ösvényeik mindazoknak, 13
a kik Istenről elfeledkeznek, és a képmutatónak reménysége is elvész. Mivel szétfoszol bizakodása, és 14
bizodalma olyan lesz, mint a pókháló. Házára támaszkodik, és nem áll meg; kapaszkodik belé, és nem 15
marad meg. Bő nedvességű ez a napfényen is, és ágazata túlnő a kertjén. Gyökerei átfonódnak a 16, 17
kőhalmon; átfúródnak a szikla-rétegen. Ámha kiirtják helyéről, megtagadja ez őt: Nem láttalak! Ímé 18, 19
ez az ő pályájának öröme! És más hajt ki a porból. Ímé az Isten nem veti meg az ártatlant, de a 20
gonoszoknak sem ád előmenetelt. Még betölti szádat nevetéssel, és ajakidat vigassággal. Gyűlölőid 21, 22
szégyenbe öltöznek, és a gonoszok sátora megsemmisül.

Felele pedig Jób, és monda: Igaz, jól tudom, hogy így van; hogyan is lehetne igaz a halandó ember **9**, 2
Istennél? Ha perelni akarna ő vele, ezer közül egy sem felelhetne meg néki. Bölcs szívű és hatalmas 3, 4
erejű: ki szegülhetne ellene, hogy épségben maradjon? A ki hegyeket mozdít tova, hogy észre se veszik, 5
és megfordítja őket haragjában. A ki kirengeti helyéből a földet, úgy hogy oszlopai megrepedeznek. A 6, 7
ki szól a napnak és az fel nem kél, és bepecsételi a csillagokat. A ki egymaga feszítette ki az egeket, és a 8
tenger hullámain tapos. A ki teremtette a gönczölszekeret, a kaszás csillagot és a fiastyúkot és a délnek 9
titkos tárait. A ki nagy dolgokat cselekszik megfoghatatlanul, és csudákat megszámlálhatatlanul. Ímé, 10, 11
elvonul mellettem, de nem látom, átmegy előttem, de nem veszem észre. Ímé, ha elragad valamit, ki 12
akadályozza meg; ki mondhatja néki: Mit cselekszel? Ha az Isten el nem fordítja az ő haragját, alatta 13
meghajolnak Ráháb czinkosai is. Hogyan felelhetnék hát én meg ő néki, és lelhetnék vele szemben sza- 14
vakat? A ki, ha szinte igazam volna, sem felelhetnék néki; kegyelemért könyörögnék ítélő birámhoz. Ha 15, 16
segítségül hívnám és felelne is nékem, még sem hinném, hogy szavamat fülébe vevé; A ki forgószélben 17
rohan meg engem, és ok nélkül megsokasítja sebeimet. Nem hagyna még lélekzetet se vennem, hanem 18
keserűséggel lakatna jól. Ha erőre kerülne a dolog? Ímé, ő igen erős; és ha ítéletre? Ki tűzne ki én 19
nékem napot? Ha igaznak mondanám magamat, a szájam kárhoztatna engem; ha ártatlannak: bűnössé 20
tenne engemet. Ártatlan vagyok, nem törődöm lelkemmel, útálom az életemet. Mindegy ez! Azért azt 21, 22
mondom: elveszít ő ártatlant és gonoszt! Ha ostorával hirtelen megöl, neveti a bűntelenek megpróbál- 23
tatását. A föld a gonosz kezébe adatik, a ki az ő biráinak arczát elfedezi. Nem így van? Kicsoda hát ő? 24
Napjaim gyorsabbak valának a kengyelfutónál: elfutának, nem láttak semmi jót. Ellebbentek, mint a 25, 26
gyorsan járó hajók, miként zsákmányára csap a keselyű. Ha azt mondom: Nosza elfelejtem panaszomat, 27
felhagyok haragoskodásommal és vidám leszek: Megborzadok az én mindenféle fájdalmamtól; tudom, 28
hogy nem találsz bűntelennek engem. Rossz ember vagyok én! Minek fáraszszam hát magamat hiába? 29
Ha hóvízzel mosakodom is meg, ha szappannal mosom is meg kezeimet: Akkor is a posványba mártanál 30, 31
engem és az én ruháim is útálnának engem. Mert nem ember ő, mint én, hogy néki megfelelhetnék, és 32
együtt pörbe állanánk. Nincs is közöttünk igazlátó, a ki kezét közbe vethesse kettőnk között! Venné 33, 34
csak el rólam az ő vesszejét, és az ő rettentésével ne rettegtetne engem: Akkor szólanék és nem félnék 35
tőle: mert nem így vagyok én magammal!

Lelkemből útálom az életemet, megeresztem felőle panaszomat; szólok az én lelkem keserűségében. **10**
Azt mondom az Istennek: Ne kárhoztass engem; add tudtomra, miért perlesz velem?! Jó-é az néked, 2, 3
hogy nyomorgatsz, hogy megútálod kezednek munkáját, és a gonoszok tanácsát támogatod? Testi sze- 4
meid vannak-é néked, és úgy látsz-é te, a mint halandó lát? Mint a halandónak napjai, olyanok-é a 5
te napjaid, avagy a te éveid, mint az embernek napjai? Hogy az én álnokságomról tudakozol, és az én 6
vétkem után kutatsz. Jól tudod te azt, hogy én nem vagyok gonosz, még sincs, a ki kezedből kiszaba- 7
dítson! Kezeid formáltak engem és készítének engem egészen köröskörűl, és mégis megrontasz engem?! 8
Emlékezzél, kérlek, hogy mint valami agyagedényt, úgy készítettél engem, és ismét porrá tennél engem? 9
Nem úgy öntél-é engem, mint a tejet és mint a sajtot, megoltottál engem? Bőrrel és hússal ruháztál 10, 11
fel engem, csontokkal és inakkal befedeztél engem. Életet és kegyelmet szerzettél számomra, és a te 12
gondviselésed őrizte az én lelkemet. De ezeket elrejtetted a te szívedben, és tudom, hogy ezt tökélted 13
el magadban: Ha vétkezem, mindjárt észreveszed rajtam, és bűnöm alól nem mentesz föl engem. Ha 14, 15
istentelen vagyok, jaj nékem; ha igaz vagyok, sem emelem föl fejemet, eltelve gyalázattal, de tekints
nyomorúságomra! Ha pedig felemelkednék az, mint oroszlán kergetnél engem, és ismét csudafájdal- 16
makat bocsátanál reám. Megújítanád a te bizonyságidat ellenem, megöregbítenéd a te bosszúállásodat 17
rajtam; váltakozó és állandó sereg volna ellenem. Miért is hoztál ki engem anyámnak méhéből? Vajha 18
meghaltam volna, és szem nem látott volna engem! Lettem volna, mintha nem is voltam volna; anyám- 19
nak méhéből sírba vittek volna! Hiszen kevés napom van még; szünjék meg! Forduljon el tőlem, hadd 20
viduljak fel egy kevéssé, Mielőtt oda megyek, honnét nem térhetek vissza: a sötétségnek és a halál ár- 21
nyékának földébe; Az éjféli homálynak földébe, a mely olyan, mint a halál árnyékának sürű setétsége; 22

hol nincs rend, és a világosság olyan, mint a sürű setétség.

11, 2 Felele a Naamából való Czófár, és monda: A sok beszédre ne legyen-é felelet? Avagy a csácsogó
3 embernek legyen-é igaza? Fecsegéseid elnémítják az embereket, és csúfolódol is és ne legyen, a ki meg-
4, 5 szégyenítsen?! Azt mondod: Értelmes az én beszédem, tiszta vagyok a te szemeid előtt. De vajha
6 szólalna meg maga az Isten, és nyitná meg ajkait te ellened! És jelentené meg néked a bölcseségnek titkait, hogy kétszerte többet ér az az okoskodásnál, és tudnád meg, hogy az Isten még el is engedett néked
7 a te bűneidből. Az Isten mélységét elérheted-é, avagy a Mindenhatónak tökéletességére eljuthatsz-é?
8, 9 Magasabb az égnél: mit teszel tehát? Mélyebb az alvilágnál; hogy ismerheted meg? Hosszabb annak
10 mértéke a földnél, és szélesebb a tengernél. Ha megtapos, elzár és ítéletet tart: ki akadályozhatja meg?
11, 12 Mert ő jól ismeri a csalárd embereket, látja az álnokságot, még ha nem figyelmez is arra! És értelmessé
13 teheti a bolond embert is, és emberré szülheti a vadszamár csikóját is. Ha te a te szívedet felkészítenéd,
14 és kezedet felé terjesztenéd; Ha a hamisságot, a mely a te kezedben van, távol tartanád magadtól, és
15 nem lakoznék a te hajlékodban gonoszság; Akkor a te arczodat fölemelhetnéd szégyen nélkűl, erős lennél és nem félnél; Sőt a nyomorúságról is elfelejtkeznél, és mint lefutott vizekről, úgy emlékeznél arról.
16
17, 18 Ragyogóbban kelne időd a déli fénynél, és az éjféli sötétség is olyan lenne, mint a kora reggel. Akkor
19 bíznál, mert volna reménységed; és ha széttekintenél, biztonságban aludnál. Ha lefeküdnél, senki föl
20 nem rettentene, sőt sokan hizelegnének néked. De a gonoszok szemei elepednek, menedékök eltünik előlök, és reménységök: a lélek kilehellése!

12, 2, 3 Felele erre Jób, és monda: Bizonyára ti magatok vagytok a nép, és veletek kihal a bölcseség! Nékem
4 is van annyi eszem, mint néktek, és nem vagyok alábbvaló nálatok, és ki ne tudna ilyenféléket? Kikaczagják a saját barátai azt, mint engem, a ki Istenhez kiált és meghallgatja őt. Kikaczagják az igazat,
5 az ártatlant! A szerencsétlen megvetni való, gondolja, a ki boldog; ez vár azokra, a kiknek lábok roska-
6 doz. A kóborlók sátrai csendesek és bátorságban vannak, a kik ingerlik az Istent, és a ki kezében hordja
7 Istenét. Egyébiránt kérdezd meg csak a barmokat, majd megtanítanak, és az égnek madarait, azok
8 megmondják néked. Avagy beszélj a földdel és az megtanít téged, a tengernek halai is elbeszélik néked.
9, 10 Mindezek közűl melyik nem tudja, hogy az Úrnak keze cselekszi ezt? A kinek kezében van minden élő
11 állatnak élete, és minden egyes embernek a lelke. Nemde nem a fül próbálja-é meg a szót, és az íny
12, 13 kóstolja meg az ételt? A vén emberekben van-é a bölcseség, és az értelem a hosszú életben-é? Ő nála
14 van a bölcseség és hatalom, övé a tanács és az értelem. Ímé, a mit leront, nem épül föl az; ha valakire
15 rázárja az ajtót, nem nyílik föl az. Ímé, ha a vizeket elfogja, kiszáradnak; ha kibocsátja őket, felforgatják
16, 17 a földet. Ő nála van az erő és okosság; övé az eltévelyedett és a ki tévelygésre visz. A tanácsadókat fog-
18, 19 ságra viszi, és a birákat megbolondítja. A királyok bilincseit feloldja, és övet köt derekukra. A papokat
20 fogságra viszi, és a hatalmasokat megbuktatja. Az ékesen szólótól eltávolítja a beszédet és a vénektől
21, 22 elveszi a tanácsot. Szégyent zúdít az előkelőkre, és a hatalmasok övét megtágítja. Feltárja a sötétségből
23 a mélységes titkokat, és a halálnak árnyékát is világosságra hozza. Nemzeteket növel fel, azután elve-
24 szíti őket; nemzeteket terjeszt ki messzire, azután elűzi őket. Elveszi eszöket a föld népe vezetőinek, és
25 úttalan pusztában bujdostatja őket, És világtalan setétben tapogatóznak, és tántorognak, mint a részeg.

13, 2 Ímé, mindezeket látta az én szemem, hallotta az én fülem és megértette. A mint ti tudjátok, úgy
3 tudom én is, és nem vagyok alábbvaló nálatok. Azonban én a Mindenhatóval akarok szólani; Isten előtt
4 kívánom védeni ügyemet. Mert ti hazugságnak mesterei vagytok, és mindnyájan haszontalan orvosok.
5, 6 Vajha legalább mélyen hallgatnátok, az még bölcseségtekre lenne. Halljátok meg, kérlek, az én feddőzé-
7 semet, és figyeljetek az én számnak pörlekedéseire. Az Isten kedvéért szóltok-é hamisságot, és ő érette
8, 9 szóltok-é csalárdságot? Az ő személyére néztek-é, ha Isten mellett tusakodtok? Jó lesz-é az, ha egészen
10 kiismer benneteket, avagy megcsalhatjátok-é őt, a mint megcsalható az ember? Keményen megbüntet,
11 ha titkon vagytok is személyválogatók. Az ő fensége nem rettent-é meg titeket, a tőle való félelem nem
12, 13 száll-é rátok? A ti emlékezéseitek hamuba írott példabeszédek, a ti menedékváraitok sárvárak. Hall-
14 gassatok, ne bántsatok: hadd szóljak én, akármi essék is rajtam. Miért szaggatnám fogaimmal testemet,
15 és miért szorítanám markomba lelkemet? Ímé, megöl engem! Nem reménylem; hiszen csak utaimat akarom védeni előtte!
16, 17 Sőt az lesz nékem segítségűl, hogy képmutató nem juthat elébe. Hallgassátok meg
18 figyelmetesen az én beszédemet, vegyétek füleitekbe az én mondásomat. Ímé, előterjesztem ügyemet,
19 tudom, hogy nékem lesz igazam. Ki az, a ki perelhetne velem? Ha most hallgatnom kellene, úgy kimul-
20, 21 nék. Csak kettőt ne cselekedj velem, szined elől akkor nem rejtőzöm el. Vedd le rólam kezedet, és a
22 te rettentésed ne rettentsen engem. Azután szólíts és én felelek, avagy én szólok hozzád és te válaszolj.
23, 24 Mennyi bűnöm és vétkem van nékem? Gonoszságomat és vétkemet add tudtomra! Mért rejted el arczo-
25 dat, és tartasz engemet ellenségedűl? A letépett falevelet rettegteted-é, és a száraz pozdorját üldözöd-é?

Hogy ily sok keserűséget szabtál reám, és az én ifjúságomnak vétkét örökölteted velem?! Hogy békóba 26, 27
teszed lábaimat, vigyázol minden én utamra, és vizsgálod lábomnak nyomait? Az pedig elsenyved, mint 28
a redves fa, mint ruha, a melyet a moly emészt.

Az asszonytól született ember rövid életű és háborúságokkal bővelkedő. Mint a virág kinyílik és el- **14**, 2
hervad, és eltünik, mint az árnyék és nem állandó. Még az ilyen ellen is felnyitod-é szemeidet, tennen 3
magaddal törvénybe állítasz-é engem? Ki adhat tisztát a tisztátalanból? Senki. Nincsenek-é meghatá- 4, 5
rozva napjaid? Az ő hónapjainak számát te tudod; határt vetettél néki, a melyet nem hághat át. Fordulj 6
el azért tőle, hogy nyugodalma legyen, hogy legyen napjában annyi öröme, mint egy béresnek. Mert a 7
fának van reménysége; ha levágják, ismét kihajt, és az ő hajtásai el nem fogynak. Még ha megaggodik 8
is a földben a gyökere, és ha elhal is a porban törzsöke: A víznek illatától kifakad, ágakat hajt, mint a 9
csemete. De ha a férfi meghal és elterül; ha az ember kimulik, hol van ő? Mint a víz kiapad a tóból, 10, 11
a patak elapad, kiszárad: Úgy fekszik le az ember és nem kél fel; az egek elmúlásáig sem ébrednek, 12
nem költetnek föl az ő álmukból. Vajha engem a holtak országában tartanál; rejtegetnél engemet addig, 13
a míg elmúlik a te haragod; határt vetnél nékem, azután megemlékeznél rólam! Ha meghal az ember, 14
vajjon feltámad-é? Akkor az én hadakozásom minden idejében reménylenék, míglen elkövetkeznék az
én elváltozásom. Szólítanál és én felelnék néked, kivánkoznál a te kezednek alkotása után. De most 15, 16
számlálgatod az én lépéseimet, és nem nézed el az én vétkeimet! Gonoszságom egy csomóba van lepe- 17
csételve, és hozzáadod bűneimhez. Még a hegy is szétomlik, ha eldől; a szikla is elmozdul helyéről; A 18, 19
köveket lekoptatja a víz, a földet elsodorja annak árja: az ember reménységét is úgy teszed semmivé.
Hatalmaskodol rajta szüntelen és ő elmegy; megváltoztatván az arcát, úgy bocsátod el őt. Ha tisztesség 20, 21
éri is fiait, nem tudja; ha megszégyenülnek, nem törődik velök. Csak őmagáért fáj még a teste, és a lelke 22
is őmagáért kesereg.

Majd felele a Témánból való Elifáz és monda: Vajjon a bölcs felelhet-é ilyen szeles tudománnyal, és **15**, 2
megtöltheti-é a hasát keleti széllel? Vetekedvén oly beszéddel, a mely nem használ, és oly szavakkal, a 3
melyekkel semmit sem segít. Te már semmivé akarod tenni az Isten félelmét is; és megkevesbíted az Is- 4
ten előtt való buzgólkodást is! Mert gonoszságod oktatja a te szádat, és a csalárdok nyelvét választottad. 5
A te szád kárhoztat téged, nem én, és a te ajakaid bizonyítanak ellened. Te születtél-é az első embernek; 6, 7
elébb formáltattál-é, mint a halmok? Az Isten tanácsában hallgatóztál-é, és a bölcseséget magadhoz 8
ragadtad-é? Mit tudsz te, a mit mi nem tudunk, és mit értesz olyat, a mi nálunk nem volna meg? Ősz 9, 10
is, agg is van közöttünk, jóval idősebb a te atyádnál. Csekélységek-é előtted Istennek vigasztalásai, és 11
a beszéd, a mely szeliden bánt veled? Merre ragadt téged a szíved, és merre pillantottak a te szemeid? 12
Hogy Isten ellen fordítod a te haragodat, és ilyen szavakat eresztesz ki a szádon? Micsoda a halandó, 13, 14
hogy tiszta lehetne, és hogy igaz volna, a ki asszonytól születik? Ímé, még az ő szenteiben sem bízik, az 15
egek sem tiszták az ő szemében: Mennyivel kevésbbé az útálatos és a megromlott ember, a ki úgy nyeli 16
a hamisságot, mint a vizet?! Elmondom néked, hallgass rám, és a mint láttam, úgy beszélem el; A mit 17, 18
a bölcsek is hirdettek, és nem titkoltak el, mint atyáiktól valót; A kiknek egyedűl adatott vala a föld, 19
és közöttük idegen nem megy vala: Az istentelen kínozza önmagát egész életében, és az erőszakoskodó 20
előtt is rejtve van az ő esztendeinek száma. A félelem hangja cseng az ő füleiben; a békesség idején tör 21
rá a pusztító! Nem hiszi, hogy kijut a sötétségből, mert kard hegyére van ő kiszemelve. Kenyér után 22, 23
futkos, hogy hol volna? Tudja, hogy közel van hozzá a sötétség napja. Háborgatják őt a nyomorúság 24
és rettegés; leverik őt, mint valami háborúra felkészült király. Mert az Isten ellen nyujtotta ki kezét, 25
és erősködött a Mindenható ellen; Kinyujtott nyakkal rohant ellene, domború pajzsainak fellege alatt. 26
Mivel befedezte az arcát kövérséggel, és hájat borított tomporára; És lakozott elrombolt városokban; la- 27, 28
katlan házakban, a melyek dűlőfélben vannak: Meg nem gazdagodik, vagyona meg nem marad, jószága 29
nem lepi el a földet. Nem menekűl meg a setétségtől, sarjadékát láng perzseli el, és szájának lehelletétől 30
pusztul el. Ne higyjen a hívságnak, a ki megcsalatott, mert hívság lészen annak jutalma. Nem idejében 31, 32
telik el élete, és az ága ki nem virágzik. Lehullatja, mint a szőlővessző az ő egresét, elhányja, mint az 33
olajfa az ő virágát. Mert a képmutató házanépe meddő, és tűz emészti meg az ajándékból való sátrakat. 34
Nyomorúságot fogan, álnokságot szül, és az ő méhök csalárdságot érlel. 35

Felele pedig Jób, és monda: Efféle dolgokat sokat hallottam. Nyomorult vigasztalók vagytok ti mind- **16**, 2
nyájan! Vége lesz-é már a szeles beszédeknek, avagy mi ingerel téged, hogy így felelsz? Én is szólhatnék 3, 4
úgy mint ti, csak volna a ti lelketek az én lelkem helyén! Szavakat fonhatnék össze ellenetek; csóválhatnám miattatok a fejemet; Erősíthetnélek titeket csak a szájammal, és ajakim mozgása kevesbítené 5
fájdalmatokat. Ha szólnék is, nem kevesbbednék a keserűségem; ha veszteglek is: micsoda távozik el 6
tőlem? Most pedig már fáraszt engemet. Elpusztítád egész házam népét. Hogy összenyomtál engem, ez 7, 8
bizonyság lett; felkelt ellenem az én ösztövérségem is, szemtől-szembe bizonyít ellenem. Haragja szét- 9

tépett és üldöz engem. Fogait csikorgatta rám, ellenségemként villogtatja felém tekintetét. Feltátották ellenem szájokat, gyalázatosan arczul csapdostak engem, összecsődültek ellenem. Adott engem az Isten az álnoknak, és a gonoszok kezébe ejte engemet. Csendességben valék, de szétszaggata engem; nyakszirten ragadott és szétzúzott engem, czéltáblává tűzött ki magának. Körűlvettek az ő íjászai; veséimet meghasítja és nem kimél; epémet a földre kiontja. Rést rés után tör rajtam, és rám rohan, mint valami hős. Zsák-ruhát varrék az én fekélyes bőrömre, és a porba fúrtam be az én szarvamat. Orczám a sírástól kivörösödött, szempilláimra a halál árnyéka szállt; Noha erőszakosság nem tapad kezemhez, és az én imádságom tiszta. Oh föld, az én véremet el ne takard, és ne legyen hely az én kiáltásom számára! Még most is ímé az égben van az én bizonyságom, és az én tanuim a magasságban! Csúfolóim a saját barátaim, azért az Istenhez sír fel az én szemem, Hogy ítélje meg az embernek Istennel, és az ember fiának az ő felebarátjával való dolgát. Mert kiszabott esztendők letelnek, és én útra kelek és nem térek vissza.

17 Lelkem meghanyatlott, napjaim elfogynak, vár rám a sír. Még mindig csúfot űznek belőlem! Szemem az ő patvarkodásuk között virraszt. Kezest magadnál rendelj, kérlek, nékem; különben ki csap velem kezet? Minthogy az ő szívöket elzártad az értelem elől, azért nem is magasztalhatod fel őket. A ki prédává juttatja barátait, annak fiainak szemei elfogyatkoznak. Példabeszéddé tőn engem a népek előtt, és ijesztővé lettem előttök. A bosszúság miatt szemem elhomályosodik, és minden tagom olyan, mint az árnyék. Elálmélkodnak ezen a becsületesek, és az ártatlan a képmutató ellen támad. Ám az igaz kitart az ő útján, és a tiszta kezű ember még erősebbé lesz. Nosza hát, térjetek ide mindnyájan; jőjjetek, kérlek, úgy sem találok bölcset köztetek. Napjaim elmulának, szívemnek kincsei: terveim meghiusulának. Az éjszakát nappallá változtatják, és a világosság csakhamar sötétséggé lesz. Ha reménykedem is, a sír már az én házam, a sötétségben vetettem az én ágyamat. A sírnak mondom: Te vagy az én atyám; a férgeknek pedig: Ti vagytok az én anyám és néném. Hol tehát az én reménységem, ki törődik az én reménységemmel? Leszáll az majd a sír üregébe, velem együtt nyugoszik a porban.

18 Felele pedig a sukhi Bildád, és monda: Mikor akartok a beszédnek véget vetni? Értsétek meg a dolgot, azután szóljunk. Miért állíttatunk barmoknak, és miért vagyunk tisztátalanok a ti szemeitekben? Te éretted, a ki szaggatja lelkét haragjában, vajjon elhagyattatik-é a föld, és felszakasztatik-é a kőszikla helyéről? Sőt inkább a gonoszok világa kialuszik, és nem fénylik az ő tüzöknek szikrája. A világosság elsötétedik az ő sátorában, szövétneke kialszik felette. Erős léptei aprókká lesznek, saját tanácsa rontja meg őt. Mert lábaival hálóba bonyolódik, és ó-verem felett jár. A sarka tőrbe akad, és kelepcze fogja meg őt. Hurok rejtetett el a földbe ellene, és zsineg az ő szokott ösvényén. Mindenfelől félelmek rettentik őt, és üldözik őt lépten-nyomon. Éhség emészti fel az ő erejét, és nyomorúság leselkedik oldala mellett. Megemészti testének izmait, megemészti izmait a halál zsengéje. Eltünik sátorából az ő bátorsága, és a félelmek királyához folyamodik ő. Az lakik sátorában, a ki nem az övé, és hajlékára kénkövet szórnak. Alant elszáradnak gyökerei, és felülről levágatik az ága. Emlékezete elvész a földről, még az utczákon sem marad fel a neve. A világosságról a sötétségbe taszítják, a föld kerekségéről elüldözik őt. Sem fia, sem unokája nem lesz az ő népében, és semmi maradéka az ő tanyáján. Az ő pusztulásától megborzadnak, a kik következnek és rettegés fogja el a most élő embereket. Ilyenek az álnok embernek hajlékai, és ilyen annak lakó helye, a ki nem tiszteli Istent.

19 Felele pedig Jób, és monda: Meddig búsítjátok még a lelkemet, és kínoztok engem beszéddel? Tízszer is meggyaláztatok már engem; nem pirultok, hogy így erősködtök ellenem? Még ha csakugyan tévedtem is, tévedésem énmagamra hárul. Avagy csakugyan pöffeszkedni akartok ellenem, és feddődni az én gyalázatom felett? Tudjátok meg hát, hogy Isten alázott meg engem, és az ő hálójával ő vett engem körűl. Ímé, kiáltozom az erőszak miatt, de meg nem hallgattatom, segélyért kiáltok, de nincsen igazság. Utamat úgy elgátolta, hogy nem mehetek át rajta, és az én ösvényemre sötétséget vetett. Tisztességemből kivetkőztetett, és fejemnek koronáját elvevé. Megronta köröskörűl, hogy elveszszek, és reménységemet, mint a fát, letördelé. Felgerjesztette haragját ellenem, és úgy bánt velem, mint ellenségeivel. Seregei együtt jövének be és utat csinálnak ellenem, és az én sátorom mellett táboroznak. Atyámfiait távol űzé mellőlem, barátaim egészen elidegenedtek tőlem. Rokonaim visszahúzódtak, ismerőseim pedig elfelejtkeznek rólam. Házam zsellérei és szolgálóim idegennek tartanak engem, jövevény lettem előttök. Ha a szolgámat kiáltom, nem felel, még ha könyörgök is néki. Lehelletem idegenné lett házastársam előtt, s könyörgésem az én ágyékom magzatai előtt. Még a kisdedek is megvetnek engem, ha fölkelek, ellenem szólnak nékem. Megútált minden meghitt emberem; a kiket szerettem, azok is ellenem fordultak. Bőrömhöz és húsomhoz ragadt az én csontom, csak fogam húsával menekültem meg. Könyörüljetek rajtam, könyörüljetek rajtam, oh ti barátaim, mert az Isten keze érintett engem! Miért üldöztök engem úgy, mint az Isten, és mért nem elégesztek meg a testemmel? Oh, vajha az én beszédeim leirattatnának,

oh, vajha könyvbe feljegyeztetnének! Vasvesszővel és ónnal örökre kősziklába metszetnének! Mert én 24, 25
tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll. És miután ezt a bőrömet megrág- 26
ják, testem nélkűl látom meg az Istent. A kit magam látok meg magamnak; az én szemeim látják meg, 27
nem más. Az én veséim megemésztettek én bennem; Mert ezt mondjátok: Hogyan fogjuk őt üldözni! 28
látva, hogy a dolog gyökere én bennem rejlik. Féljetek a fegyvertől, mert a fegyver a bűnök miatt való 29
büntetés, hogy megtudjátok, hogy van ítélet!

Felele pedig a Naamából való Czófár, és monda: Mindamellett az én gondolataim feleletre kényszer- **20**, 2
rítenek engem és e miatt nagy az izgatottság bennem. Hallom gyalázatos dorgáltatásomat, de az én 3
értelmes lelkem megfelel majd értem. Tudod-é azt, hogy eleitől fogva, mióta az embert e földre hely- 4
heztette, Az istentelenek vígassága rövid ideig tartó, és a képmutató öröme egy szempillantásig való? 5
Ha szinte az égig érne is az ő magassága, és a felleget érné is a fejével: Mint az emésztete, úgy vész el 6, 7
örökre, és a kik látták, azt mondják: Hol van ő? Mint az álom, úgy elrepűl és nem találják őt; eltünik, 8
mint az éjjeli látomás. A szem, a mely rá ragyogott, nem látja többé, és az ő helye sem törődik már vele. 9
Fiai a szegények kedvében járnak, és kezei visszaadják az ő rablott vagyonát. Csontjai, ha megtelnek is 10, 11
ifjú erővel, de vele együtt roskad az a porba. Ha édes az ő szájában a gonoszság, és elrejti azt az ő nyelve 12
alá; És kedvez annak és ki nem veti azt, hanem ott tartogatja ínyei között: Az ő étke elváltozik az ő 13, 14
gyomrában, vipera mérgévé lesz a belében. Gazdagságot nyelt el, de kihányja azt, az ő hasából kiűzi azt 15
az Isten. A viperának mérgét szopta és a siklónak fulánkja öli meg őt, Hogy ne lássa a folyóvizeket, a 16, 17
tejjel és mézzel folyó patakokat. A mit másoktól szerzett, vissza kell adnia, nem nyelheti el, ép így az ő 18
cserébe kapott vagyonát is, hogy ne örvendezhessen annak. Mert megrontotta és ott hagyta a szegénye- 19
ket, házat rabolt, de nem építi meg azt. Mivel gyomra nem tudott betelni, nem is mentheti meg semmi 20
drágaságát. Az ő falánksága elől semmi sem maradt meg, azért nem lesz tartós az ő jóléte. Mikor teljes 21, 22
az ő bősége, akkor is szükséget lát, és mindenféle nyomorúság támad reá. Mikor meg akarja tölteni a 23
hasát, reá bocsátja haragjának tüzét, és azt önti rá étele gyanánt. Mikor vasból csinált fegyver elől fut, 24
aczélból csinált íj veri át. Kihúzza és az kijön a testéből és kivillan az epéjéből; rettegés támad felette. 25
Mindenféle titkos sötétség van az ő vagyonán; fúvás nélkűl való tűz emészti meg őt; elpusztíttatik az is, 26
a mi sátrában megmaradt. Megjelentik álnokságát az egek, és a föld ellene támad. Házának jövedelme 27, 28
eltünik, szétfoly az az ő haragjának napján. Ez a gonosz ember fizetése Istentől, és az ő beszédének 29
jutalma a Mindenhatótól.

Felele pedig Jób, és monda: Jól hallgassátok meg az én beszédemet, és legyen ez a ti vigasztalástok **21**, 2
helyett. Szenvedjetek el engem, a míg szólok, azután gúnyoljátok ki beszédemet. Avagy én embernek 3, 4
panaszolkodom-é? Miért ne volna hát keserű a lelkem? Tekintsetek reám és álmélkodjatok el, és tegyé- 5
tek kezeteket szátokra. Ha visszaemlékezem, mindjárt felháborodom, és reszketés fogja el testemet. Mi 6, 7
az oka, hogy a gonoszok élnek, vénséget érnek, sőt még meg is gyarapodnak? Az ő magvok előttök nő fel 8
ő velök, és az ő sarjadékuk szemeik előtt. Házok békességes a félelemtől, és az Isten vesszeje nincsen ő 9
rajtok. Bikája folyat és nem terméketlen, tehene megellik és el nem vetél. Kieresztik, mint nyájat, kis- 10, 11
dedeiket, és ugrándoznak az ő magzataik. Dobot és hárfát ragadnak, és örvendeznek a síp zengésének. 12
Jóllétben töltik el napjaikat, és egy pillanat alatt szállnak alá a sírba; Noha azt mondják Istennek: 13, 14
Távozzál el tőlünk, mert a te utaidnak tudásában nem gyönyörködünk! Micsoda a Mindenható, hogy 15
tiszteljük őt, és mit nyerünk vele, ha esedezünk előtte? Mindazáltal az ő javok nincsen hatalmukban, 16
azért a gonoszok tanácsa távol legyen tőlem! Hányszor aluszik el a gonoszok szövétneke, és jő rájok 17
az ő veszedelmök! Hányszor osztogatja részöket haragjában. Olyanok lesznek, mint a pozdorja a szél 18
előtt, és mint a polyva, a melyet forgószél ragad el. Isten az ő fiai számára tartja fenn annak büntetését. 19
Megfizet néki, hogy megérzi majd. Maga látja meg a maga veszedelmét, a Mindenható haragjából iszik. 20
Mert mi gondja van néki házanépére halála után, ha az ő hónapjainak száma letelt?! Ki taníthatja 21, 22
Istent bölcseségre, hisz ő ítéli meg a magasságban levőket is! Ez meghal az ő teljes boldogságában, egé- 23
szen megelégedetten és nyugodtan; Fejőedényei tejjel vannak tele, csontjainak velője nedvességtől árad. 24
Amaz elkeseredett lélekkel hal meg, mert nem élhetett a jóval. Együtt feküsznek a porban, és féreg 25, 26
lepi őket. Ímé, jól tudom a ti gondolatitokat és a hamisságokat, a melyekkel méltatlankodtok ellenem; 27
Mert ezt mondjátok: Hol van ama főembernek háza, hol van a gonoszok lakozásának sátora? Avagy nem 28, 29
kérdeztétek-é meg azokat, a kik sokat utaznak és jeleiket nem ismeritek-é? Bizony a veszedelemnek 30
napján elrejtetik a gonosz, a haragnak napján kiszabadul. Kicsoda veti szemére az ő útját, és a mit 31
cselekedett, kicsoda fizet meg néki azért? Még ha a sírba vitetik is ki, a sírdomb felett is él. Édesek 32, 33
lesznek néki a sírnak hantjai, és maga után vonsz minden embert, a mint számtalanok mentek el előtte.
Hogyan vígasztalnátok hát engem hiábavalósággal? Feleselésetek igazságtalanság marad. 34

Felele pedig a Témánból való Elifáz, és monda: Az Istennek használ-é az ember? Sőt önmagának **22**, 2

használ az okos! Gyönyörűségére van-é az a Mindenhatónak, ha te igaz vagy; avagy nyereség-é, hogy
feddhetetlenül jársz? A te isteni félelmedért fedd-é téged, és azért perel-é veled? Avagy nem sok-é a te
gonoszságod, és nem véghetetlen-é a te hamisságod? Hiszen zálogot vettél a te atyádfiától méltatlanul,
és a szegényeket mezítelenekké tetted. Az eltikkadtnak vizet sem adtál inni, és az éhezőtől megtagadtad
a kenyeret. A ki hatalmas volt, azé vala az ország, és a ki nagytekintélyű volt, az lakik vala rajta.
Az özvegyeket üres kézzel bocsátottad el, és az árváknak karjai eltörettek. Azért vett körűl téged a
veszedelem, és rettegtet téged hirtelen való rettegés; Avagy a setétség, hogy ne láthass, és a vizek árja,
a mely elborít! Hát nem olyan magas-é Isten, mint az egek? És lásd, a csillagok is ott fent mily igen
magasak! És mégis azt mondod: Mit tud az Isten; megítélheti-é, a mi a homály mögött van? Sürű
felhők leplezik el őt és nem lát, és az ég körületén jár. Az ősvilág ösvényét követed-é, a melyen az álnok
emberek jártak; A kik időnap előtt ragadtattak el, és alapjokat elmosta a víz?! A kik azt mondják vala
Istennek: Távozzál el tőlünk! És mit cselekedék velök a Mindenható? Ő pedig megtöltötte házaikat
jóval. De az istentelenek tanácsa távol legyen tőlem. Látják ezt az igazak és örülnek ra jta, az ártatlan
pedig csúfolja őket: Valósággal kigyomláltatott a mi ellenségünk, és az ő maradékjokat tűz emészti meg!
Bízd csak azért magadat ő reá és légy békességben: ezekből jó származik reád. Végy csak oktatást az ő
szájából, és vésd szívedbe az ő beszédeit! Ha megtérsz a Mindenhatóhoz, megépíttetel, és az álnokságot
távol űzöd a te sátorodtól. Vesd a porba a nemes érczet, és a patakok kavicsába az ofiri aranyat: És
akkor a Mindenható lesz a te nemes érczed és a te ragyogó ezüstöd. Bizony akkor a Mindenhatóban
gyönyörködöl, és a te arczodat Istenhez emeled. Hozzá könyörögsz és meghallgat téged, és lefizeted
fogadásaidat. Mihelyt valamit elgondolsz, sikerűl az néked, és a te utaidon világosság fénylik. Hogyha
megaláznak, felmagasztalásnak mondod azt, és ő az alázatost megtartja. Megszabadítja a nem ártatlant
is, és pedig a te kezeidnek tisztaságáért szabadul meg az.

23 Felele pedig Jób, és monda: Még most is keserű az én beszédem; súlyosabb rajtam a csapás, ha pa-
naszkodom. Oh, ha tudnám, hogy megtalálom őt, elmennék szinte az ő székéig. Elébe terjeszteném
ügyemet, számat megtölteném mentő erősségekkel. Hadd tudnám meg, mely szavakkal felelne nékem;
hadd érteném meg, mit szólana hozzám. Vajjon erejének nagy volta szerint perelne-é velem? Nem; csak
figyelmezne reám! Ott egy igaz perelne ő vele; azért megszabadulhatnék birámtól örökre! Ámde kelet
felé megyek és nincsen ő, nyugot felé és nem veszem őt észre. Bal kéz felől cselekszik, de meg nem
foghatom; jobb kéz felől rejtőzködik és nem láthatom. De ő jól tudja az én utamat. Ha megvizsgálna
engem, úgy kerülnék ki, mint az arany. Lábam az ő nyomdokát követte; utát megőriztem és nem hajol-
tam el. Az ő ajakinak parancsolatától sem tértem el; szájának beszédeit többre becsültem, mint életem
táplálékát. Ő azonban megmarad egy mellett. Kicsoda térithetné el őt? És a mit megkiván lelke, azt
meg is teszi. Bizony végbe viszi, a mi felőlem elrendeltetett, és ilyen még sok van ő nála. Azért rette-
gek az ő színe előtt, és ha csak rá gondolok is, félek tőle. Mert Isten félemlítette meg az én szívemet, a
Mindenható rettentett meg engem. Miért is nem pusztultam el a sötétség előtt, vagy miért nem takarta
el előlem e homályt?!

24 Miért is nem titkolja el a Mindenható az ő büntetésének idejét, és miért is nem látják meg az őt is-
merők az ő ítéletének napjait? A határokat odább tolják, a nyájat elrabolják és legeltetik. Az árvák
szamarát elhajtják, és az özvegynek ökrét zálogba viszik. Lelökik az útról a szegényeket, és a föld nyo-
morultjai együtt lappanganak. Ímé, mint a vad szamarak a sivatagban, úgy mennek ki munkájukra
élelmet keresni; a puszta ad nékik kenyeret fiaik számára. A mezőn a más vetését aratják, és a go-
nosznak szőlőjét szedik. Mezítelenül hálnak, testi ruha nélkűl, még a hidegben sincs takarójuk. A
hegyi zápor csurog le rólok, s hajlékuk nem lévén, a sziklát ölelik. Elszakítják az emlőtől az árvát, és
a szegényen levőt zálogba viszik. Mezítelenül járnak, ruha nélkűl, és éhesen vonszolják a kévét. Az ő
kerítéseik közt ütik az olajat, és tapossák a kádakat, de szomjuhoznak. A városból haldoklók rimánkod-
nak, a megsebzettek lelke kiált, de Isten nem törődik e méltatlansággal. Ezek pártot ütöttek a világosság
ellen, utait nem is ismerik, nem ülnek annak ösvényein. Napkeltekor fölkel a gyilkos, megöli a szegényt
és szűkölködőt, éjjel pedig olyan, mint a tolvaj. A paráznának szeme pedig az alkonyatot lesi, mondván:
Ne nézzen szem reám, és arczára álarczot teszen. Setétben tör be a házakba; nappal elzárkóznak, nem
szeretik a világosságot. Sőt inkább a reggel nékik olyan, mint a halálnak árnyéka, mert megbarátkoztak
a halál árnyékának félelmeivel. Könnyen siklik tova a víz színén, birtoka átkozott a földön, nem tér a
szőlőkbe vivő útra. Szárazság és hőség nyeli el a hó vizét, a pokol azokat, a kik vétkeznek. Elfelejti őt
az anyaméh, féregnek lesz édességévé, nem emlékeznek róla többé, és összetörik, mint a reves fa, A ki
megrontotta a meddőt, a ki nem szül, és az özvegygyel jót nem tett. De megtámogatja erejével a hatal-
masokat; felkel az, pedig nem bízott már az élethez. Biztonságot ad néki, hogy támaszkodjék, de szemei
vigyáznak azoknak útjaira. Magasra emelkednek, egy kevés idő és már nincsenek! Alásülyednek, mint

akárki és elenyésznek; és levágattatnak, mint a búzakalász. Avagy nem így van-é? Ki hazudtolhatna 25
meg engem, és tehetné semmivé beszédemet?

Felele pedig a Sukhból való Bildád, és monda: Hatalom és fenség az övé, a ki békességet szerez **25**, 2
az ő magasságaiban. Van-é száma az ő sereginek, és kire nem kél fel az ő világossága? Hogy-hogy 3, 4
lehetne igaz a halandó Isten előtt, hogyan lehetne tiszta, a ki asszonytól született? Nézd a holdat, az 5
sem ragyogó, még a csillagok sem tiszták az ő szemei előtt. Mennyivel kevésbbé a halandó, a ki féreg, és 6
az embernek fia, a ki hernyó.

Jób pedig felele, és monda: Bezzeg jól segítettél a tehetetlenen, meggyámolítottad az erőtelen kart! **26**, 2
Bezzeg jó tanácsot adtál a tudatlannak, és sok értelmet tanusítottál! Kivel beszélgettél, és kinek a lelke 3, 4
jött ki belőled? A halottak is megremegnek tőle, a vizek alatt levők és azok lakói is. Az alvilág mezítelen 5, 6
előtte, és eltakaratlan a holtak országa. Ő terjeszti ki északot az üresség fölé, és függeszti föl a földet a 7
semmiség fölé. Ő köti össze felhőibe a vizeket úgy, hogy a felhő alattok meg nem hasad. Ő rejti el királyi 8, 9
székének színét, felhőjét fölibe terítvén. Ő szab határt a víz színe fölé-a világosságnak és setétségnek 10
elvégződéséig. Az egek oszlopai megrendülnek, és düledeznek fenyegetéseitől. Erejével felriasztja a 11, 12
tengert, és bölcseségével megtöri Ráhábot. Lehelletével megékesíti az eget, keze átdöfi a futó kígyót. 13
Ímé, ezek az ő útainak részei, de mily kicsiny rész az, a mit meghallunk abból! Ám az ő hatalmának 14
mennydörgését ki érthetné meg?

Jób pedig folytatá az ő beszédét, és monda: Él az Isten, a ki az én igazamat elfordította, és a Min- **27**, 2
denható, a ki keserűséggel illette az én lelkemet, Hogy mindaddig a míg az én lelkem én bennem van, 3
és az Istennek lehellete van az én orromban; Az én ajakim nem szólnak álnokságot, és az én nyelvem 4
nem mond csalárdságot! Távol legyen tőlem, hogy igazat adjak néktek! A míg lelkemet ki nem lehelem, 5
ártatlanságomból magamat ki nem tagadom. Igazságomhoz ragaszkodom, róla le nem mondok; napjaim 6
miatt nem korhol az én szívem. Ellenségem lesz olyan, mint a gonosz, és a ki ellenem támad, mint az 7
álnok. Mert micsoda reménysége lehet a képmutatónak, hogy telhetetlenkedett, ha az Isten mégis elra- 8
gadja az ő lelkét? Meghallja-é kiáltását az Isten, ha eljő a nyomorúság reá? Vajjon gyönyörködhetik-é 9, 10
a Mindenhatóban; segítségűl hívhatja-é mindenkor az Istent? Megtanítlak benneteket Isten dolgaira; 11
a mik a Mindenhatónál vannak, nem titkolom el. Ímé, ti is mindnyájan látjátok: miért van hát, hogy 12
hiábavalósággal hivalkodtok?! Ez a gonosz embernek osztályrésze Istentől, és a kegyetlenek öröksége 13
a Mindenhatótól, a melyet elvesznek: Ha megsokasulnak is az ő fiai, a kardnak sokasulnak meg, és az 14
ő magzatai nem lakhatnak jól kenyérrel sem. Az ő maradékai dögvész miatt temettetnek el, és az ő 15
özvegyeik meg sem siratják. Ha mint a port, úgy halmozná is össze az ezüstöt, és úgy szerezné is össze 16
ruháit, mint a sarat: Összeszerezheti ugyan, de az igaz ruházza magára, az ezüstön pedig az ártatlan 17
osztozik. Házát pók módjára építette föl, és olyanná, mint a csősz-csinálta kunyhó. Gazdagon fekszik 18, 19
le, mert nincsen kifosztva; felnyitja szemeit és semmije sincsen. Meglepi őt, mint az árvíz, a félelem, 20
éjjel ragadja el a zivatar. Felkapja őt a keleti szél és elviszi, elragadja őt helyéről. Nyilakat szór reá és 21, 22
nem kiméli; futva kell futnia keze elől. Csapkodják felette kezeiket, és kisüvöltik őt az ő lakhelyéből. 23

Bizony az ezüstnek bányája van, és helye az aranynak, a hol tisztítják. A vasat a földből hozzák elő, **28**, 2
a követ pedig érczczé olvasztják. Határt vet az ember a setétségnek, és átkutatja egészen és végig a 3
homálynak és a halál árnyékának követ. Aknát tör távol a lakóktól: mintha lábukról is megfelejtkezné- 4
nek, alámerülnek és lebegnek emberektől messze. Van föld, a melyből kenyér terem, alant pedig fel van 5
forgatva, mintegy tűz által; Köveiben zafir található, göröngyeiben arany van. Van ösvény, a melyet 6, 7
nem ismer a sas, sem a sólyom szeme nem látja azt. Nem tudják azt büszke vadak, és oroszlán sem 8
lépked azon. Ráveti kezét az ember a kovakőre, a hegyeket tövükből kiforgatja. A sziklákban tárnákat 9, 10
hasít, és minden drága dolgot meglát a szeme. Elköti a folyók szivárgását, az elrejtett dolgot pedig világ- 11
gosságra hozza. De a bölcseség hol található, és az értelemnek hol van a helye? Halandó a hozzá vivő 12, 13
utat nem ismeri, az élők földén az nem található. A mélység azt mondja: Nincsen az bennem; a tenger 14
azt mondja: én nálam sincsen. Színaranyért meg nem szerezhető, ára ezüsttel meg nem fizethető. Nem 15, 16
mérhető össze Ofir aranyával, nem drága onikszszal, sem zafirral. Nem ér fel vele az arany és gyémánt, 17
aranyedényekért be nem cserélhető. Korall és kristály említni sem való; a bölcseség ára drágább a gyön- 18
gyöknél. Nem ér fel vele Kúsnak topáza, színaranynyal sem mérhető össze. A bölcseség honnan jő 19, 20
tehát, és hol van helye az értelemnek? Rejtve van az minden élő szemei előtt, az ég madarai elől is fedve 21
van. A pokol és halál azt mondják: Csak hírét hallottuk füleinkkel! Isten tudja annak útját, ő ismeri 22, 23
annak helyét. Mert ő ellát a föld határira, ő lát mindent az ég alatt. Mikor a szélnek súlyt szerzett, és 24, 25
a vizeket mértékre vette; Mikor az esőnek határt szabott, és a mennydörgő villámoknak útat: Akkor 26, 27
látta és kijelentette azt, megalapította és meg is vizsgálta azt. Az embernek pedig mondá: Ímé az Úrnak 28
félelme: az a bölcseség, és az értelem: a gonosztól való eltávozás.

29, 2 Jób pedig folytatá az ő beszédét, és monda: Oh, vajha olyan volnék, mint a hajdani hónapokban, a
3, 4 mikor Isten őrzött engem! Mikor az ő szövétneke fénylett fejem fölött, s világánál jártam a setétet; A
5 mint java-korom napjaiban valék, a mikor Isten gondossága borult sátoromra! Mikor még a Mindenható
6 velem volt, és körültem voltak gyermekeim; Mikor lábaimat édes tejben mostam, és mellettem a szikla
7, 8 olajpatakokat ontott; Mikor a kapuhoz mentem, fel a városon; a köztéren székemet fölállítám: Ha meg-
9 láttak az ifjak, félrevonultak, az öregek is fölkeltek és állottak. A fejedelmek abbahagyták a beszédet,
10, 11 és tenyeröket szájukra tették. A főemberek szava elnémult, és nyelvök az ínyökhöz ragadt. Mert a
12 mely fül hallott, boldognak mondott engem, és a mely szem látott, bizonyságot tett én felőlem. Mert
13 megmentém a kiáltozó szegényt, és az árvát, a kinek nem volt segítsége. A veszni indultnak áldása
14 szállt reám, az özvegynek szívét megörvendeztetém. Az igazságot magamra öltém és az is magára ölte
15, 16 engem; palást és süveg gyanánt volt az én ítéletem. A vaknak én szeme valék, és a sántának lába. A
17 szűkölködőnek én atyjok valék, az ismeretlennek ügyét is jól meghányám-vetém. Az álnoknak zápfogait
18 kitördösém, és fogai közűl a prédát kiütém vala. Azt gondoltam azért: fészkemmel veszek el, és mint a
19, 20 homok, megsokasodnak napjaim. Gyökerem a víznek nyitva lesz, és ágamon hál meg a harmat. Dicső-
21 ségem megújul velem, és kézívem erősebbé lesz kezemben. Hallgattak és figyeltek reám, és elnémultak
22, 23 az én tanácsomra. Az én szavaim után nem szóltak többet, s harmatként hullt rájok beszédem. Mint
24 az esőre, úgy vártak rám, és szájukat tátották, mint tavaszi záporra. Ha rájok mosolyogtam, nem biza-
25 kodtak el, és arczom derüjét nem sötétíték be. Örömest választottam útjokat, mint főember ültem ott;
úgy laktam ott, mint király a hadseregben, mint a ki bánkódókat vigasztal.

30 Most pedig nevetnek rajtam, a kik fiatalabbak nálam, a kiknek atyjokat az én juhaimnak komondorai
2 közé sem számláltam volna. Mire való lett volna nékem még kezök ereje is? Rájok nézve a vénség elve-
3, 4 szett! Szükség és éhség miatt összeaszottak, a kik a kopár földet futják, a sötét, sivatag pusztaságot. A
5 kik keserű füvet tépnek a bokor mellett, és rekettyegyökér a kenyerök. Az emberek közűl kiűzik őket,
6 úgy hurítják őket, mint a tolvajt. Félelmetes völgyekben kell lakniok, a földnek és szikláknak hasa-
7, 8 dékaiban. A bokrok között ordítanak, a csalánok alatt gyülekeznek. Esztelen legények, sőt becstelen
9 fiak, a kiket kivertek az országból. És most ezeknek lettem gúnydalává, nékik levék beszédtárgyuk!
10, 11 Útálnak engem, messze távoznak tőlem, és nem átalanak pökdösni előttem. Sőt leoldják kötelöket és
12 bántalmaznak engem, és a zabolát előttem kivetik. Jobb felől ifjak támadnak ellenem, gáncsot vetnek
13 lábaimnak, és ösvényt törnek felém, hogy megrontsanak. Az én útamat elrontják, romlásomat öregbítik,
14 nincsen segítség ellenök. Mint valami széles résen, úgy rontanak elő, pusztulás között hömpölyögnek
15 ide. Rettegések fordultak ellenem, mint vihar űzik el tisztességemet, boldogságom eltünt, mint a felhő.
16, 17 Mostan azért enmagamért ontja ki magát lelkem; nyomorúságnak napjai fognak meg engem. Az éjszaka
18 meglyuggatja csontjaimat bennem, és nem nyugosznak az én inaim. A sok erőlködés miatt elváltozott
19 az én ruházatom; úgy szorít engem, mint a köntösöm galléra. A sárba vetett engem, hasonlóvá lettem
20, 21 porhoz és hamuhoz. Kiáltok hozzád, de nem felelsz; megállok és csak nézel reám! Kegyetlenné válto-
22 zál irántam; kezed erejével harczolsz ellenem. Felemelsz, szélnek eresztesz engem, és széttépsz engem a
23, 24 viharban. Hiszen tudtam, hogy visszatérítesz engem a halálba, és a minden élő gyülekező házába; De a
25 roskadóban levő ne nyujtsa-é ki kezét? Avagy ha veszendőben van, ne kiáltson-é segítségért? Avagy nem
26 sírtam-é azon, a kinek kemény napja volt; a szűkölködő miatt nem volt-é lelkem szomorú? Bizony jót
27 reméltem és rossz következék, világosságot vártam és homály jöve. Az én bensőm forr és nem nyugoszik;
28 megrohantak engem a nyomorúságnak napjai. Feketülten járok, de nem a nap hősége miatt; felkelek a
29, 30 gyülekezetben és kiáltozom. Atyjok fiává lettem a sakáloknak, és társokká a strucz madaraknak. Bő-
31 röm feketülten hámlik le rólam, és csontom elég a hőség miatt. Hegedűm sírássá változék, sípom pedig
jajgatók szavává.

31, 2 Szövetségre léptem szemeimmel, és hajadonra mit sem ügyeltem. És mi volt jutalmam Istentől fe-
3 lülről; vagy mi örökségem a Mindenhatótól a magasságból? Avagy nem az istentelent illeti-é romlás, és
4 nem a gonsoztevőt-é veszedelem? Avagy nem láthatta-é utaimat, és nem számlálhatta-é meg lépéseimet?
5, 6 Ha én csalárdsággal jártam, vagy az én lábam álnokságra sietett. Az ő igazságának mérlegével
7 mérjen meg engem, és megismeri Isten az én ártatlanságomat! Ha az én lépésem letért az útról és az én
8 lelkem követte szemeimet, vagy kezeimhez szenny tapadt: Hadd vessek én és más egye meg, és tépjék
9 ki az én maradékaimat gyökerestől! Ha az én szívem asszony után bomlott, és leselkedtem az én fele-
10, 11 barátomnak ajtaján: Az én feleségem másnak őröljön, és mások hajoljanak rája. Mert gyalázatosság
12 volna ez, és birák elé tartozó bűn. Mert tűz volna ez, a mely pokolig emésztene, és minden jövedel-
13 memet tövestől kiirtaná. Ha megvetettem volna igazát az én szolgámnak és szolgálómnak, mikor pert
14, 15 kezdtek ellenem: Mi tevő lennék, ha felkelne az Isten, és ha meglátogatna: mit felelnék néki? Nem az
teremtette-é őt is, a ki engem teremtett anyám méhében; nem egyugyanaz formált-é bennünket anyánk

ölében? Ha a szegények kívánságát megtagadtam, és az özvegy szemeit epedni engedtem; 16, 17
És ha falatomat egymagam ettem meg, és az árva abból nem evett; 18
Hiszen ifjúságom óta, mint atyánál nevekedett nálam, és anyámnak méhétől kezdve vezettem őt! 19
Ha láttam a ruhátlant veszni indulni, és takaró nélkűl a szegényt; 20
Hogyha nem áldottak engem az ő ágyékai, és az én juhaim gyapjából fel nem melegedett;
Ha az árva ellen kezemet felemeltem, mert láttam a kapuban az én segítségemet; 21, 22
A lapoczkájáról essék ki a vállam, és a forgócsontról szakadjon le karom! 23
Hiszen úgy rettegtem Isten csapásától, és fensége előtt tehetetlen valék! 24
Ha reménységemet aranyba vetettem, és azt mondtam az olvasztott aranynak: Én bizodalmam! 25, 26
Ha örültem azon, hogy nagy a gazdagságom, és hogy sokat szerzett az én kezem;
Ha néztem a napot, mikor fényesen ragyogott, és a holdat, mikor méltósággal haladt, 27
És az én szívem titkon elcsábult, és szájammal megcsókoltam a kezemet: 28
Ez is biró elé tartozó bűn volna, mert ámítottam volna az Istent oda fent!
Ha örvendeztem az engem gyűlölőnek nyomorúságán, és ugráltam örömömben, 29
hogy azt baj érte; (De nem engedtem, hogy szájam vétkezzék azzal, hogy átkot kérjek az ő lelkére!) 30, 31
Ha nem mondták az én sátorom cselédei: Van-é, a ki az ő húsával jól nem lakott? 32
(A jövevény nem hált az utczán, ajtóimat az utas előtt megnyitám.)
Ha emberi módon eltitkoltam vétkezem, keblembe rejtve bűnömet: 33
Bizony akkor tarthatnék a nagy tömegtől, rettegnem kellene nemzetségek megvetésétől; elnémulnék és az ajtón sem lépnék ki! 34
Oh, bárcsak volna valaki, a ki meghallgatna engem! Ímé, ez a végszóm: a Mindenható feleljen meg nékem; 35
és irjon könyvet ellenem az én vádlóm. 36
Bizony én azt a vállamon hordanám, és korona gyanánt a fejemre tenném!
Lépteimnek számát megmondanám néki, mint egy fejedelem, úgy járulnék hozzá! 37
Ha földem ellenem kiáltott és annak barázdái együtt siránkoztak; 38
Ha annak termését fizetés nélkűl ettem, vagy gazdájának lelkét kioltottam: 39, 40
Búza helyett tövis teremjen és árpa helyett konkoly!
Itt végződnek a Jób beszédei.

Miután ez a három ember megszünt vala felelni Jóbnak, mivel ő igaz vala önmaga előtt: **32**, 2
Haragra gerjede Elihu, a Barakeél fia, a ki Búztól való vala, a Rám nemzetségéből. Jób ellen gerjedt föl haragja, mivel igazabbnak tartotta magát Istennél. 3
De felgerjedt haragja az ő három barátja ellen is, mivelhogy nem találják vala el a feleletet, mégis kárhoztatják vala Jóbot. 4
Elihu azonban várakozott a Jóbbal való beszéddel, mert amazok öregebbek valának ő nála. 5
De mikor látta Elihu, hogy nincs felelet a három férfiú szájában, akkor gerjede föl az ő haragja.
És felele a Búztól való Elihu, Barakeél fia, és monda: 6
Napjaimra nézve én még csekély vagyok, ti pedig élemedett emberek, azért tartózkodtam és féltem tudatni veletek véleményemet. 7
Gondoltam: Hadd szóljanak a napok; és hadd hirdessen bölcseséget az évek sokasága!
Pedig a lélek az az emberben és a Mindenható lehellése, a mi értelmet ad néki! 8, 9
Nem a nagyok a bölcsek, és nem a vének értik az ítéletet. 10
Azt mondom azért: Hallgass reám, hadd tudassam én is véleményemet! 11
Ímé, én végig vártam beszédeiteket, figyeltem, a míg okoskodtatok, a míg szavakat keresgéltetek. 12
Igen ügyeltem reátok és ímé, Jóbot egyikőtök sem czáfolá meg, sem beszédére meg nem felelt.
Ne mondjátok azt: Bölcseségre találtunk, Isten győzheti meg őt és nem ember! 13, 14
Mivel én ellenem nem intézett beszédet, nem is a ti beszédeitekkel válaszolok hát néki. 15
Megzavarodának és nem feleltek többé; kifogyott belőlök a szó. 16, 17
Vártam, de nem szóltak, csak álltak és nem feleltek többé.
Hadd feleljek hát én is magamért, hadd tudassam én is véleményemet! 18
Mert tele vagyok beszéddel; unszolgat engem a bennem levő lélek. 19
Ímé, bensőm olyan, mint az új bor, a melynek nyílása nincsen; miként az új tömlők, csaknem szétszakad. 20, 21
Szólok tehát, hogy levegőhöz jussak; felnyitom ajkaimat, és felelek.
Nem leszek személyválogató senki iránt; nem hizelkedem egy embernek sem; 22
Mert én hizelkedni nem tudok; könnyen elszólíthatna engem a teremtőm!

No azért halld meg csak Jób az én szavaimat, és vedd füledbe minden beszédemet! **33**, 2
Ímé, megnyitom már az én szájamat, és a beszéd nyelvem alatt van már. 3
Igaz szívből származnak beszédeim, tiszta tudományt hirdetnek ajkaim. 4
Az Istennek lelke teremtett engem, és a Mindenhatónak lehellete adott nékem életet. 5, 6
Ha tudsz, czáfolj meg; készülj fel ellenem és állj elő!
Ímé, én szintúgy Istené vagyok, mint te; sárból formáltattam én is. 7
Ímé, a tőlem való félelem meg ne háborítson; kezem nem lészen súlyos rajtad.
Csak az imént mondtad fülem hallatára, hallottam a beszédnek hangját: 8, 9
Tiszta vagyok, fogyatkozás nélkűl; mocsoktalan vagyok, bűn nincsen bennem. 10
Ímé, vádakat talál ki ellenem, ellenségének tart engem!
Békóba veti lábamat, és őrzi minden ösvényemet. 11, 12
Ímé, ebben nincsen igazad-azt felelem néked-mert nagyobb az Isten az embernél! 13, 14
Mért perelsz vele? Azért, hogy egyetlen beszédedre sem felelt?
Hiszen szól az Isten egyszer vagy kétszer is, de nem ügyelnek rá! 15
Álomban, éjjeli látomásban, mikor mély álom száll az emberre, és mikor ágyasházokban szenderegnek: 16
Akkor nyitja meg az emberek fülét, és megpecsételi megintetésökkel, 17
Hogy eltérítse az embert a rossz cselekedettől, és elrejtse a kevélységet a férfi elől.
Visszatartja lelkét a romlástól, és életét, hogy azt fegyver ne járja át. 18, 19
Fájdalommal is bünteti az ő ágyasházában, és csontjainak szüntelen való háborgásával.
Úgy, hogy az ő ínye undorodik az ételtől, 20

21 és lelke az ő kedves ételétől. Húsa szemlátomást aszik le róla; csontjai, a melyeket látni nem lehetett,
22, 23 kiülnek. És lelke közelget a sírhoz, s élete a halál angyalaihoz. Ha van mellette magyarázó angyal,
24 egy az ezer közűl, hogy az emberrel tudassa kötelességét; És az Isten könyörűl rajta, és azt mondja:
25 Szabadítsd meg őt, hogy ne szálljon a sírba; váltságdíjat találtam! Akkor teste fiatal, erőtől duzzad, újra
26 kezdi ifjúságának napjait. Imádkozik Istenhez és ő kegyelmébe veszi, hogy az ő színét nézhesse nagy
27 örömmel, és az embernek visszaadja az ő igazságát. Az emberek előtt énekel és mondja: Vétkeztem és
28 az igazat elferdítettem vala, de nem e szerint fizetett meg nékem; Megváltotta lelkemet a sírba szállás-
29 tól, és egész valóm a világosságot nézi. Ímé, mindezt kétszer, háromszor cselekszi Isten az emberrel,
30, 31 Hogy megmentse lelkét a sírtól, hogy világoljon az élet világosságával. Figyelj Jób, és hallgass meg
32 engem; hallgass, hadd szóljak én! Ha van mit mondanod, czáfolj meg; szólj, mert igen szeretném a te
33 igazságodat. Ha pedig nincs, hallgass meg engem, hallgass és megtanítlak téged a bölcseségre!

34, 2 És szóla Elihu, és monda: Halljátok meg bölcsek az én szavaimat, és ti tudósok hajtsátok hozzám
3, 4 füleiteket! Mert a fül próbálja meg a szót, mint az íny kóstolja meg az ételt. Keressük csak magunk az
5 igazságot, értsük meg magunk között, mi a jó? Mert Jób azt mondá: Igaz vagyok, de Isten megtagadja
6, 7 igazságomat. Igazságom ellenére kell hazugnak lennem; halálos nyíl talált hibám nélkűl! Melyik ember
8 olyan, mint Jób, a ki iszsza a csúfolást, mint a vizet. És egy társaságban forog a gonosztevőkkel, és az
9 istentelen emberekkel jár! Mert azt mondja: Nem használ az az embernek, ha Istennel békességben él.
10 Azért, ti tudós emberek, hallgassatok meg engem! Távol legyen Istentől a gonoszság, és a Mindenhatótól
11 az álnokság! Sőt inkább, a mint cselekszik az ember, úgy fizet néki, és kiki az ő útja szerint találja meg,
12 a mit keres. Bizonyára az Isten nem cselekszik gonoszságot, a Mindenható el nem ferdíti az igazságot!
13, 14 Kicsoda bízta reá a földet és ki rendezte az egész világot? Ha csak ő magára volna gondja, lelkét és
15, 16 lehellését magához vonná: Elhervadna együtt minden test és az ember visszatérne a porba. Ha tehát
17 van eszed, halld meg ezt, és a te füledet hajtsd az én beszédeimnek szavára! Vajjon, a ki gyűlöli az
18 igazságot, kormányozhat-é? Avagy az ellenállhatatlan igazat kárhoztathatod-é? A ki azt mondja a
19 királynak: Te semmirevaló! És a főembereknek: Te gonosztevő! A ki nem nézi a fejedelmek személyét és
20 a gazdagot a szegénynek fölibe nem helyezteti; mert mindn yájan az ő kezének munkája. Egy pillanat
21 alatt meghalnak; éjfélkor felriadnak a népek és elenyésznek, a hatalmas is eltünik kéz nélkűl! Mert
22 ő szemmel tartja mindenkinek útját, és minden lépését jól látja. Nincs setétség és nincs a halálnak
23 árnyéka, a hova elrejtőzhessék a gonosztevő; Mert nem sokáig kell szemmel tartania az embert, hogy
24 az Isten elé kerüljön ítéletre! Megrontja a hatalmasokat vizsgálat nélkűl, és másokat állít helyökbe.
25, 26 Ekképen felismeri cselekedeteiket, és éjjel is ellenök fordul és szétmorzsoltatnak. Gonosztevők gyanánt
27 tapodja meg őket olyan helyen, a hol látják. A kik azért távoztak el, és azért nem gondoltak egyetlen
28, 29 útjával sem, Hogy a szegény kiáltását hozzájok juttatja, és ő a nyomorultak kiáltását meghallja. Ha
ő nyugalmat ád, ki kárhoztatja őt? Ha elrejti arczát, ki láthatja meg azt? Akár nép elől, akár ember
30, 31 elől, egyaránt; Hogy képmutató ember ne uralkodjék, és ne legyen tőre a népnek. Bizony az Istenhez
32 így való szólani: Elszenvedem, nem leszek rossz többé; A mit át nem látok, arra te taníts meg engemet;
33 ha gonoszságot cselekedtem, többet nem teszem! Avagy te szerinted fizessen-é csak azért, mert ezt
34 megveted, és hogy te szabd meg és nem én? Nos, mit tudsz? Mondd! Az okos emberek azt mondják
35 majd nékem, és a bölcs férfiú, a ki reám hallgat: Jób tudatlanul szól, és szavai megfontolás nélkűl valók.
36, 37 Óh, bárcsak megpróbáltatnék Jób mind végiglen, a miért úgy felel, mint az álnok emberek! Mert vétkét
gonoszsággal tetézi, csapkod közöttünk, és Isten ellen szószátyárkodik.

35, 2 Tovább is felele Elihu, és monda: Azt gondolod-é igaznak, ha így szólsz: Az én igazságom nagyobb,
3, 4 mint Istené? Hogyha ezt mondod: Mi hasznod belőle? Mivel várhatok többet, mintha vétkezném? Én
5 megadom rá néked a feleletet, és barátaidnak te veled együtt. Tekints az égre és lásd meg; és nézd meg
6 a fellegeket, milyen magasan vannak feletted! Hogyha vétkezel, mit tehetsz ellene; ha megsokasítod
7, 8 bűneidet, mit ártasz néki? Ha igaz vagy, mit adsz néki, avagy mit kap a te kezedből? Az olyan ember-
9 nek árt a te gonoszságod, mint te vagy, és igazságod az ilyen ember fiának használ. A sok erőszak miatt
10 kiáltoznak; jajgatnak a hatalmasok karja miatt; De egy sem mondja: Hol van Isten, az én teremtőm,
11 a ki hálaénekre indít éjszaka; A ki többre tanít minket a mezei vadaknál, és bölcsebbekké tesz az ég
12, 13 madarainál? Akkor azután kiálthatnak, de ő nem felel a gonoszok kevélysége miatt; Mert a hiábava-
14 lóságot Isten meg nem hallgatja, a Mindenható arra nem tekint. Hátha még azt mondod: Te nem látod
15 őt; az ügy előtte van és te reá várasz! Most pedig, mivel nem büntet haragja, és nem figyelmez a nagy
16 álnokságra: Azért tátja fel Jób hívságra a száját, és szaporítja a szót értelem nélkűl.

36, 2 És folytatá Elihu, és monda: Várj még egy kevéssé, majd felvilágosítlak, mert az Istenért még van
3, 4 mit mondanom. Tudásomat messzünnen veszem, és az én teremtőmnek igazat adok. Mert az én beszé-

dem bizonyára nem hazugság; tökéletes tudású ember áll melletted. Ímé, az Isten hatalmas, még sem 5
vet meg semmit; hatalmas az ő lelkének ereje. Nem tartja meg a gonosznak életét, de a szegénynek igaz 6
törvényt teszen. Nem veszi le az igazról szemeit, sőt a királyok mellé, a trónba ülteti őket örökre, hogy 7
felmagasztaltassanak. És ha békókba veretnek, és fogva tartatnak a nyomorúság kötelein: Tudtokra 8, 9
adja cselekedetöket, és vétkeiket, hogyha elhatalmaztok rajtok. Megnyitja füleiket a feddőzésnek és 10
megparancsolja, hogy a vétekből megtérjenek: Ha engednek és szolgálnak néki, napjaikat jóban végzik 11
el, és az ő esztendeiket gyönyörűségekben. Ha pedig nem engednek, fegyverrel veretnek által, és tu- 12
datlanságban múlnak ki. De az álnok szívűek haragot táplálnak, nem kiáltanak, mikor megkötözi őket. 13
Azért ifjúságukban hal meg az ő lelkök, és életök a paráznákéhoz hasonló. A nyomorultat megszabadítja 14, 15
az ő nyomorúságától, és a szorongattatással megnyitja fülöket. Téged is kiszabadítana az inség torkából 16
tág mezőre, a hol nincs szorultság, és asztalod étke kövérséggel lenne rakva; De ha gonosz ítélettel vagy 17
tele, úgy utolérnek az ítélet és igazság. Csakhogy a harag ne ragadjon téged csúfkodásra, és a nagy 18
váltságdíj se tántorítson el. Ad-é valamit a te gazdagságodra? Sem aranyra, sem semmiféle erőfeszí- 19
tésre! Ne kívánjad az éjszakát, a mely népeket mozdít ki helyökből. Vigyázz! ne pártolj a bűnhöz, noha 20, 21
azt a nyomorúságnál jobban szereted. Ímé, mily fenséges az Isten az ő erejében; kicsoda az, a ki úgy 22
tanítson, mint ő? Kicsoda szabta meg az ő útjait, vagy ki mondhatja azt: Igazságtalanságot cselekedtél? 23
Legyen rá gondod, hogy magasztaljad az ő cselekedetét, a melyről énekelnek az emberek! Minden ember 24, 25
azt szemléli; a halandó távolról is látja. Ímé, az Isten fenséges, mi nem ismerhetjük őt! esztendeinek 26
száma sem nyomozható ki. Hogyha magához szívja a vízcseppeket, ködéből mint eső cseperegnek alá, 27
A melyet a fellegek özönnel öntenek, és hullatnak le temérdek emberre. De sőt értheti-é valaki a felhő 28, 29
szétoszlását, az ő sátorának zúgását? Ímé, szétterjeszti magára az ő világosságát, és ráborítja a tenger- 30
nek gyökereit. Mert ezek által ítéli meg a népeket, ád eledelt bőségesen. Kezeit elborítja villámlással, 31, 32
és kirendeli a lázadó ellen. Az ő dörgése ad hírt felőle, mint a barom a közeledő viharról. 33

Ezért remeg az én szívem, és csaknem kiszökik helyéből. Halljátok meg figyelmetesen az ő hang- **37**, 2
jának dörgését, és a zúgást, a mely az ő szájából kijön! Az egész ég alatt szétereszti azt, és villámát 3
is a földnek széléig. Utána hang zendül, az ő fenségének hangjával mennydörög, s nem tartja vissza 4
azt, ha szava megzendült. Isten az ő szavával csudálatosan mennydörög, és nagy dolgokat cselekszik, 5
úgy hogy nem érthetjük. Mert azt mondja a hónak: Essél le a földre! És a zápor-esőnek és a zuhogó 6
zápornak: Szakadjatok! Minden ember kezét lepecsétli, hogy megismerje minden halandó, hogy az ő 7
műve. Akkor a vadállat az ő tanyájára húzódik, és az ő barlangjában marad. Rejtekéből előjön a vihar, 8, 9
és az északi szelektől a fagy. Isten lehellete által támad a jég, és szorul össze a víznek szélessége. Majd 10, 11
nedvességgel öntözi meg a felleget, s áttöri a borulatot az ő villáma. És az köröskörűl forog az ő vezetése 12
alatt, hogy mindazt megtegyék, a mit parancsol nékik, a föld kerekségének színén. Vagy ostorul, ha 13
földjének úgy kell, vagy áldásul juttatja azt. Vedd ezt füledbe Jób, állj meg és gondold meg az Istennek 14
csudáit. Megtudod-é, mikor rendeli azt rájok az Isten, hogy villanjon az ő felhőjének villáma? Tudod- 15, 16
é, hogy miként lebegnek a felhők, vagy a tökéletes tudásnak csudáit érted-é? Miképen melegülnek át 17
ruháid, mikor nyugton van a föld a déli széltől? Vele együtt terjesztetted-é ki az eget, a mely szilárd, 18
mint az aczéltükör? Mondd meg nékünk, mit szóljunk néki? A setétség miatt semmit sem kezdhetünk. 19
Elbeszélik-é néki, ha szólok? Ha elmondaná valaki: bizony vége volna! Néha nem látják a napot, bár 20, 21
az égen ragyog; de szél fut át rajta és kiderül. Észak felől aranyszínű világosság támad, Isten körül 22
félelmetes dicsőség. Mindenható! Nem foghatjuk meg őt; nagy az ő hatalma és ítélő ereje, és a tiszta 23
igazságot el nem nyomja. Azért rettegjék őt az emberek; a kevély bölcsek közül nem lát ő egyet sem. 24

Majd felele az Úr Jóbnak a forgószélből, és monda: Ki az, a ki elhomályosítja az örök rendet tudatlan **38**, 2
beszéddel? Nosza övezd fel, mint férfiú, derekadat, én majd kérdezlek, te meg taníts engem! Hol voltál, 3, 4
mikor a földnek alapot vetettem? Mondd meg, ha tudsz valami okosat! Ki határozta meg mértékeit, 5
ugyan tudod-é; avagy ki húzta el felette a mérő zsinórt? Mire bocsátották le oszlopait, avagy ki vetette 6
fel szegeletkövét; Mikor együtt örvendezének a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadozának? 7
És kicsoda zárta el ajtókkal a tengert, a mikor előtünt, az anyaméhből kijött; Mikor ruházatává a felhőt 8, 9
tevém, takarójául pedig a sűrű homályt? Mikor reávontam törvényemet, zárat és ajtókat veték eléje: 10
És azt mondám: Eddig jőjj és ne tovább; ez itt ellene áll kevély habjaidnak! Parancsoltál-é a reggel- 11, 12
nek, a mióta megvagy? Kimutattad-é a hajnalnak a helyét? Hogy belefogózzék a földnek széleibe, és 13
lerázassanak a gonoszok róla. Hogy átváltozzék mint a megpecsételt agyag, és előálljon, mint egy ruhá- 14
ban. Hogy a gonoszoktól elvétessék világosságuk, és a fölemelt kar összetöressék? Eljutottál-é a tenger 15, 16
forrásáig, bejártad-é a mélységnek fenekét? Megnyíltak-é néked a halálnak kapui; a halál árnyékának 17
kapuit láttad-é? Áttekintetted-é a föld szélességét, mondd meg, ha mindezt jól tudod? Melyik út visz 18, 19

20 oda, hol a világosság lakik, és a sötétségnek hol van a helye? Hogy visszavinnéd azt az ő határába, és
21 hogy megismernéd lakása útjait. Tudod te ezt, hiszen már akkor megszülettél; napjaidnak száma nagy!
22, 23 Eljutottál-é a hónak tárházához; vagy a jégesőnek tárházát láttad-é? A mit fentartottam a szükség ide-
24 jére, a harcz és háború napjára? Melyik út visz oda, a hol szétoszlik a világosság, és szétterjed a keleti
25, 26 szél a földön? Ki hasított nyílást a záporesőnek, és a mennydörgő villámnak útat? Hogy aláessék az em-
27 ber nélkül való földre, a pusztaságra, holott senki sincsen; Hogy megitasson pusztát, sivatagot, és hogy
28, 29 sarjaszszon zsenge pázsitot? Van-é atyja az esőnek, és ki szülte a harmat cseppjeit? Kinek méhéből jött
30 elő a jég, és az ég daráját kicsoda szülte? Miként rejtőznek el a vizek mintegy kő alá, és mint zárul be
31, 32 a mély vizek színe? Összekötheted-é a fiastyúk szálait; a kaszáscsillag köteleit megoldhatod-é? A haj-
33 nalcsillagot előhozhatod-é az ő idejében, avagy a gönczölszekeret forgathatod-é fiával együtt? Ismered-é
34 az ég törvényeit, vagy te határozod-é meg uralmát a földön? Felemelheted-é szavadat a felhőig, hogy
35 a vizeknek bősége beborítson téged? Kibocsáthatod-é a villámokat, hogy elmenjenek, vagy mondják-é
36 néked: Itt vagyunk? Ki helyezett bölcseséget a setét felhőkbe, vagy a tüneményeknek ki adott értelmet?
37, 38 Ki számlálta meg a bárányfelhőket bölcseséggel, és ki üríti ki az égnek tömlőit; Mikor a por híg sárrá
39 változik, és a göröngyök összetapadnak? Vadászol-é prédát a nőstény oroszlánnak, és az oroszlánkölykök
40, 41 éhségét kielégíted-é; Mikor meglapulnak tanyáikon, és a bokrok közt lesben vesztegelnek? Ki szerez a
hollónak eledelt, mikor a fiai Istenhez kiáltoznak; kóválygognak, mert nincs mit enniök?

39, 2 Tudod-é a kőszáli zergék ellésének idejét; megvigyáztad-é a szarvasok fajzását? Megszámláltad-é
3 a hónapokat, a meddig vemhesek; tudod-é az ellésök idejét? Csak összegörnyednek, elszülik magza-
4 taikat, vajudásaiktól megszabadulnak. Fiaik meggyarapodnak, a legelőn nagyranőnek, elszélednek és
5 nem térnek vissza hozzájok. Ki bocsátotta szabadon a vadszamarat, ki oldozta el e szamárnak kötelét,
6, 7 A melynek házául a pusztát rendelém, és lakóhelyéül a sósföldet? Kineveti a városbeli sokadalmat, nem
8, 9 hallja a hajtsár kiáltozását. A hegyeken szedeget, az ő legelőjén mindenféle zöld gazt felkeres. Akar-
10 é szolgálni néked a bölény? Avagy meghál-é a te jászolodnál? Oda kötheted a bölényt a barázdához
11 kötelénél fogva? Vajjon boronálja-é a völgyeket utánad? Bizhatol-é benne, mivelhogy nagy az ereje, és
12, 13 munkádat hagyhatod-é reá? Hiszed-é róla, hogy vetésedet behordja, és szérűdre betakarítja? Vígan
14 leng a struczmadár szárnya: vajjon az eszterág szárnya és tollazatja-é az? Hiszen a földön hagyja to-
15 jásait, és a porral költeti ki! És elfeledi, hogy a láb eltiporhatja, és a mezei vad eltaposhatja azokat.
16, 17 Fiaival oly keményen bánik, mintha nem is övéi volnának; ha fáradsága kárba vész, nem bánja; Mert Is-
18 ten a bölcseséget elfeledtette vele, értelmet pedig nem adott néki. De hogyha néki ereszkedik, kineveti a
19, 20 lovat és lovagját. Te adsz-é erőt a lónak, avagy a nyakát sörénynyel te ruházod-é fel? Felugraszthatod-é,
21 mint a sáskát? Tüsszögése dicső, félelmetes! Lábai vermet ásnak, örvend erejének, a fegyver elé rohan.
22, 23 Neveti a félelmet; nem remeg, nem fordul meg a fegyver elől; Csörög rajta a tegez, ragyog a kopja és
24, 25 a dárda: Tombolva, nyihogva kapálja a földet, és nem áll veszteg, ha trombita zeng. A trombitaszóra
26 nyerítéssel felel; messziről megneszeli az ütközetet, a vezérek lármáját és a csatazajt. A te értelmed
27 miatt van-é, hogy az ölyv repűl, és kiterjeszti szárnyait dél felé? A te rendelésedre száll-é fent a sas,
28 és rakja-é fészkét a magasban? A kősziklán lakik és tanyázik, a sziklák párkányain és bérctetőkön.
29, 30 Onnét kémlel enni való után, messzire ellátnak szemei. Fiai vért szívnak, és a hol a dög van, mindjárt
ott terem.

40, 2 Szóla továbbá az Úr Jóbnak, és monda: A ki pert kezd a Mindenhatóval, czáfolja meg, és a ki az
3, 4 Istennel feddődik, feleljen néki! És szóla Jób az Úrnak, és monda: Ímé, én parányi vagyok, mit feleljek
5 néked? Kezemet a szájamra teszem. Egyszer szóltam, de már nem szólok, avagy kétszer, de nem teszem
6, 7 többé! Ekkor szóla az Úr Jóbnak a forgószélből, és monda: Nosza! övezd fel, mint férfi, derekadat;
8 én kérdezlek, te pedig taníts engem! Avagy semmivé teheted-é te az én igazságomat; kárhoztathatsz-é
9 te engem azért, hogy te igaz légy? És van-é ugyanolyan karod, mint az Istennek, mennydörgő hangon
10 szólasz-é, mint ő? Ékesítsd csak fel magadat fénynyel és méltósággal; ruházd fel magadat dicsőséggel
11, 12 és fenséggel! Öntsd ki haragodnak tüzét, és láss meg minden kevélyt és alázd meg őket! Láss meg
13 minden kevélyt és törd meg őket, és a gonoszokat az ő helyükön tipord le! Rejtsd el őket együvé a porba,
14 orczájukat kösd be mélységes sötéttel: Akkor én is dicsőítlek, hogy megtartott téged a te jobbkezed!
15, 16 Nézd csak a behemótot, a melyet én teremtettem, a miként téged is; fűvel él, mint az ökör! Nézd
17 csak az erejét az ő ágyékában, és az ő erősségét hasának izmaiban! Kiegyenesíti farkát, mint valami
18, 19 czédrust, lágyékának inai egymásba fonódnak. Csontjai érczcsövek, lábszárai, mint a vasrudak. Az
20 Isten alkotásainak remeke ez; az ő teremtője adta meg néki fegyverét. Mert füvet teremnek számára
21 a hegyek, és a mező minden vadja ott játszadozik. Lótuszfák alatt heverész, a nádak és mocsarak
22, 23 búvóhelyein. Befedezi őt a lótuszfák árnyéka, és körűlveszik őt a folyami fűzfák. Ha árad is a folyó, nem
24 siet; bizton van, ha szájához a Jordán csapna is. Megfoghatják-é őt szemei láttára, vagy átfúrhatják-é

az orrát tőrökkel?!

Kihúzhatod-é a leviáthánt horoggal, leszoríthatod-é a nyelvét kötéllel? Húzhatsz-é gúzst az orrába, **41**, 2
az állát szigonnyal átfurhatod-é? Vajjon járul-é elödbe sok könyörgéssel, avagy szól-é hozzád sima be- 3
szédekkel? Vajjon frigyet köt-é veled, hogy fogadd őt örökös szolgádul? Játszhatol-é vele, miként egy 4, 5
madárral; gyermekeid kedvéért megkötözheted-é? Alkudozhatnak-é felette a társak, vagy a kalmárok 6
közt felosztathatják-é azt? Tele rakhatod-é nyársakkal a bőrét, avagy szigonnyal a fejét? Vesd rá a ke- 7, 8
zedet, de megemlékezzél, hogy a harczot nem ismételed. Ímé, az ő reménykedése csalárd; puszta látása 9
is halálra ijeszt! Nincs oly merész, a ki őt felverje. Ki hát az, a ki velem szállna szembe? Ki adott 10, 11
nékem elébb, hogy azt visszafizessem? A mi az ég alatt van, mind enyém! Nem hallgathatom el testének 12
részeit, erejének mivoltát, alkotásának szépségét. Ki takarhatja fel ruhája felszínét; két sor foga közé 13
kicsoda hatol be? Ki nyitotta fel orczájának ajtait? Fogainak sorai körűl rémület lakik! Büszkesége a 14, 15
csatornás pajzsok, összetartva mintegy szorító pecséttel. Egyik szorosan a másikhoz lapul, hogy közéje 16
levegő se megy. Egyik a másikhoz tapad, egymást tartják, egymástól elszakadhatatlanok. Tüsszentése 17, 18
fényt sugároz ki, és szemei, mint a hajnal szempillái. A szájából szövétnekek jőnek ki, és tüzes szikrák 19
omlanak ki. Orrlyukaiból gőz lövel elő, mint a forró fazékból és üstből. Lehellete meggyujtja a holt 20, 21
szenet, és a szájából láng lövel elő. Nyakszirtjén az erő tanyáz, előtte félelem ugrándozik. Testének ré- 22, 23
szei egymáshoz tapadtak; kemény önmagában és nem izeg-mozog. Szíve kemény, mint a kő, oly kemény, 24
mint az alsó malomkő. Hogyha felkél, hősök is remegnek; ijedtökben veszteg állnak. Ha éri is a fegyver, 25, 26
nem áll meg benne, legyen bár dárda, kopja vagy kelevéz. Annyiba veszi a vasat, mint a pozdorját, az 27
aczélt, mint a korhadt fát. A nyíl vesszője el nem űzi őt, a parittyakövek pozdorjává változnak rajta. 28
Pozdorjának tartja a buzogányütést is, és kineveti a bárd suhogását. Alatta éles cserepek vannak; mint 29, 30
szeges borona hentereg az iszap felett. Felkavarja a mély vizet, mint a fazekat, a tengert olyanná teszi, 31
mint a festékedény. Maga után viágos ösvényt hagy, azt hinné valaki, a tenger megőszült. Nincs e 32, 33
földön hozzá hasonló, a mely úgy teremtetett, hogy ne rettegjen. Lenéz minden nagy állatot, ő a király 34
minden ragadozó felett.

Jób pedig felele az Úrnak, és monda: Tudom, hogy te mindent megtehetsz, és senki téged el nem **42**, 2
fordíthat attól, a mit elgondoltál. Ki az-mondod-a ki gáncsolja az örök rendet tudatlanul? Megvallom 3
azért, hogy nem értettem; csodadolgok ezek nékem, és fel nem foghatom. Hallgass hát, kérlek, én hadd 4
beszéljek; én kérdezlek, te pedig taníts meg engem! Az én fülemnek hallásával hallottam felőled, most 5
pedig szemeimmel látlak téged. Ezért hibáztatom magam és bánkódom a porban és hamuban! Miután 6, 7
pedig e szavakat mondotta vala az Úr Jóbnak, szóla a Témánból való Elifáznak: Haragom felgerjedt
ellened és két barátod ellen, mert nem szóltatok felőlem igazán, mint az én szolgám, Jób. Most azért 8
vegyetek magatokhoz hét tulkot és hét kost, és menjetek el az én szolgámhoz Jóbhoz, és áldozzatok
magatokért égőáldozatot; Jób pedig, az én szolgám imádkozzék ti érettetek; mert csak az ő személyére
tekintek, hogy retteneteset ne cselekedjem veletek, mivelhogy nem szóltatok felőlem igazán, mint az én
szolgám Jób. Elmenének azért a Témánból való Elifáz, a Sukhból való Bildád és a Naamából való Czófár, 9
és úgy cselekedének, a miképen mondotta vala nékik az Úr, és az Úr tekinte Jóbnak személyére. Azután 10
eltávolítá Isten Jóbról a csapást, miután imádkozott vala az ő barátaiért, és kétszeresen visszaadá az Úr
Jóbnak mindazt, a mije volt. És beméne hozzá minden fiútestvére és minden leánytestvére és minden 11
előbbi ismerőse, és evének ő vele együtt kenyeret az ő házában; sajnálkozának felette és vigasztalák őt
mindama nyomorúság miatt, a melyet az Úr reá bocsátott vala, és kiki ada néki egy-egy pénzt, és kiki
egy-egy aranyfüggőt. Az Úr pedig jobban megáldá a Jób életének végét, mint kezdetét, mert lőn néki 12
tizennégyezer juha, hatezer tevéje, ezer igás ökre és ezer szamara. És lőn néki hét fia és három leánya. 13
És az elsőnek neve vala Jémima, a másodiké Kecziha, a harmadiké Kéren-Happuk. És nem találtatnak 14, 15
vala olyan szép leányok, mint a Jób leányai, abban az egész tartományban, és az ő atyjok örökséget is
ada nékik az ő fiútestvéreik között. Jób pedig él vala ezután száznegyven esztendeig, és látja vala az ő 16
fiait és unokáit negyedízig. És meghala Jób jó vénségben és betelve az élettel. 17

ZSOLTÁROK

1 Boldog ember az, a ki nem jár gonoszok tanácsán, bűnösök útján meg nem áll, és csúfolódók
2 székében nem ül; Hanem az Úr törvényében van gyönyörűsége, és az ő törvényéről gondolkodik
3 éjjel és nappal. És olyan lesz, mint a folyóvizek mellé ültetett fa, a mely idejekorán megadja
4 gyümölcsét, és levele nem hervad el; és minden munkájában jó szerencsés lészen. Nem úgy a
5 gonoszok, hanem, mint a polyva, a mit szétszór a szél. Azért nem állhatnak meg a gonoszok az ítéletben;
6 sem a bűnösök az igazak gyülekezetében. Mert tudja az Úr az igazak útját; a gonoszok útja pedig elvész.
2, 2 Miért dühösködnek a pogányok, és gondolnak hiábavalóságot a népek? A föld királyai felkerekednek
3 és a fejedelmek együtt tanácskoznak az Úr ellen és az ő felkentje ellen: Szaggassuk le az ő bilincseiket,
4, 5 és dobjuk le magunkról köteleiket! Az egekben lakozó neveti, az Úr megcsúfolja őket. Majd szól nékik
6 haragjában, és megrettenti őket gerjedelmében: Én kentem ám fel az én királyomat a Sionon, az én
7 szent hegyemen! Törvényűl hirdetem: Az Úr mondá nékem: Én fiam vagy te; én ma nemzettelek téged.
8, 9 Kérjed tőlem és odaadom néked a pogányokat örökségűl, és birtokodúl a föld határait. Összetöröd őket
10 vasvesszővel; széjjelzúzod őket, mint cserépedényt. Azért, királyok, legyetek eszesek, és okuljatok föld-
11, 12 nek bírái! Szolgáljátok az Urat félelemmel, és örüljetek reszketéssel. Csókoljátok a Fiút, hogy meg ne
haragudjék és el ne veszszetek az úton, mert hamar felgerjed az ő haragja. Boldogok mindazok, a kik ő
benne bíznak!
3 Dávid zsoltára; fia, Absolon elől való futásakor. Uram! mennyire megsokasodtak ellenségeim! sokan
2, 3 vannak a reám támadók! Sokan mondják az én lelkem felől: Nincs számára segítség Istennél. Szela. De
4 te, oh Uram! paizsom vagy nékem, dicsőségem az, a ki felmagasztalja az én fejemet. Felszóval kiálték az
5 Úrhoz, és ő meghallgata engemet, az ő szentsége hegyéről. Szela. Én lefekszem és elalszom; felébredek,
6 mert az Úr támogat engem. Nem félek sok ezernyi néptől sem, a mely köröskörűl felállott ellenem.
7 Kelj fel Uram, tarts meg engem Istenem, mert te verted arczul minden ellenségemet; a gonoszok fogait
8 összetörted. Az Úré a szabadítás; legyen a te népeden a te áldásod. Szela.
4 Az éneklőmesternek a neginóthra, Dávid zsoltára. Mikor kiáltok, hallgass meg engem, igazságom-
nak Istene; szorultságomban tág tért adtál nékem; könyörülj rajtam és halld meg az én imádságomat!
2 Emberek fiai! Meddig lesz gyalázatban az én dicsőségem? Meddig szerettek hiábavalóságot, és kerestek
3 hazugságot? Szela. Tudjátok meg hát, hogy kedveltjévé választott az Úr; meghallja az Úr, ha hozzá
4 kiáltok! Haragudjatok, de ne vétkezzetek; beszéljetek szívetekkel a ti ágyasházatokban és csillapodja-
5, 6 tok! Szela. Igazságnak áldozatával áldozzatok, és bízzatok az Úrban. Sokan mondják: Kicsoda láttat
7 velünk jót? Hozd fel reánk arczodnak világosságát, oh Uram! Nagyobb örömöt adsz így szívembe, mint
8 a mikor sok az ő búzájok és boruk. Békességben fekszem le és legott elaluszom; mert te Uram egyedűl
adsz nékem bátorságos lakozást.
5 Az éneklőmesternek a nehilótra, Dávid zsoltára. Uram, figyelmezz szavaimra; értsd meg az én só-
2 hajtásomat! Ügyelj az én kiáltásom szavára, én Királyom és én Istenem; mert én hozzád imádkozom!
3, 4 Uram, jó reggel hallgasd meg az én szómat; jó reggel készülök hozzád és vigyázok. Mert nem olyan Isten
5 vagy te, a ki hamisságban gyönyörködnél; nem lakhatik tenálad gonosz. Nem állhatnak meg szemeid
6 előtt a kevélyek, gyűlölsz te minden bűnt cselekedőt. Elveszted, a kik hazugságot szólnak; a vérszopó
7 és álnok embert útálja az Úr. Én pedig a te kegyelmed sokaságából házadba mehetek; leborulok szent
8 templomodban a te félelmedben. Uram, vezess engem a te igazságodban az én ellenségeim miatt; egyen-
9 gesd előttem a te útadat! Mert nincsen az ő szájokban egyenesség, belsejök csupa romlottság; nyitott
10 sír az ő torkuk, nyelvökkel hizelkednek. Kárhoztasd őket, oh Isten; essenek el saját tanácsaik által;
11 taszítsd el őket vétkeik sokasága miatt, mert fellázadtak ellened. És majd örülnek mindnyájan, a kik
bíznak benned; mindörökké vígadjanak, és te megoltalmazod őket, és örvendeznek te benned, a kik sze-
12 retik a te nevedet. Mert te, Uram, megáldod az igazat, körűlveszed a te jóvoltoddal, mint egy paizszsal.
6 Az éneklőmesternek a neginóthra, a seminith szerint; Dávid zsoltára. Uram, ne feddj meg engem
2 haragodban, és ne ostorozz engem búsulásodban. Könyörülj rajtam Uram, mert ellankadtam; gyógyíts
3 meg engem Uram, mert megháborodtak csontjaim! Lelkem is igen megháborodott, és te, oh Uram,
4, 5 míglen? Térj vissza Uram, mentsd ki lelkemet, segíts meg engem kegyelmedért; Mert nincs emlékezés
6 rólad a halálban, a seolban kicsoda dicsőít téged? Elfáradtam sóhajtozásomban, egész éjjel áztattam
7 ágyamat, könyhullatással öntöztem nyoszolyámat. Szemem a bánattól elbágyadt, megvénhedett minden
8 szorongatóm miatt. Távozzatok tőlem mind, ti bűnt cselekedők, mert meghallgatja az Úr az én siralmam

szavát. Meghallgatja az Úr az én könyörgésemet, elfogadja az Úr az én imádságomat. Megszégyenül 9, 10
majd és igen megháborodik minden ellenségem; meghátrálnak és megszégyenülnek hirtelen.

Dávid siggajonja, a melyet az Úrhoz énekelt a Benjáminita Kús beszéde miatt. Én Uram Istenem, **7**
benned bízom, oltalmazz meg engem minden üldözőmtől, és szabadíts meg engem, Hogy szét ne tépje, 2
mint az oroszlán az én lelkemet, szét ne szaggassa, ha nincsen szabadító. Én Uram Istenem, ha cse- 3
lekedtem ezt, ha hamisság van az én kezeimben, Ha gonoszszal fizettem jó emberemnek, és háborgattam 4
ok nélkül való ellenségemet: Akkor ellenség üldözze lelkemet s érje el és tapodja földre az én életemet, 5
és sujtsa porba az én dicsőségemet. Szela. Kelj fel, Uram, haragodban, emelkedjél fel ellenségeim dühe 6
ellen; serkenj fel mellettem, te, a ki parancsoltál ítéletet! És népek gyülekezete vegyen téged körül, és 7
felettök térj vissza a magasságba. Az Úr ítéli meg a népeket. Bírálj meg engem Uram, az én igazságom 8
és ártatlanságom szerint! Szünjék meg, kérlek, a gonoszok rosszasága és erősítsd meg az igazat; mert 9
az igaz Isten vizsgálja meg a szíveket és veséket. Az én paizsom az Istennél van, a ki megszabadítja az 10
igazszívűeket. Isten igaz biró; és olyan Isten, a ki mindennap haragszik. Ha meg nem tér a gonosz, 11, 12
kardját élesíti, kézívét felvonja és felkészíti azt. Halálos eszközöket fordít reá, és megtüzesíti nyilait. 13
Ímé, álnoksággal vajúdik a gonosz, hamisságot fogan és hazugságot szül. Gödröt ás és mélyre vájja azt; 14, 15
de beleesik a verembe, a mit csinált. Forduljon vissza fejére az, a mit elkövetett, és szálljon feje tetejére 16
az ő erőszakossága. Dicsérem az Urat az ő igazsága szerint, és éneklek a felséges Úr nevének. 17

Az éneklőmesternek a gittihre; Dávid zsoltára. Mi Urunk Istenünk, mily felséges a te neved az egész **8**
földön, a ki az egekre helyezted dicsőségedet. A csecsemők és csecsszopók szájával erősítetted meg 2
hatalmadat a te ellenségeid miatt, hogy a gyűlölködőt és bosszúállót elnémítsd. Mikor látom egeidet, a 3
te újjaidnak munkáját; a holdat és a csillagokat, a melyeket teremtettél: Micsoda az ember-mondom- 4
hogy megemlékezel róla? és az embernek fia, hogy gondod van reá? Hiszen kevéssel tetted őt kisebbé 5
az Istennél, és dicsőséggel és tisztességgel megkoronáztad őt! Úrrá tetted őt kezeid munkáin, mindent 6
lábai alá vetettél: Juhokat és mindenféle barmot, és még a mezőnek vadait is; Az ég madarait és a 7, 8
tenger halait, mindent, a mi a tenger ösvényein jár. Mi Urunk Istenünk, mily felséges a te neved az 9
egész földön!

Az éneklőmesternek a múthlabbén szerint; Dávid zsoltára. Dicsérlek Uram teljes szívemmel, hirde- **9**
tem minden csudatételedet. Örülök és örvendezek tebenned, zengedezem, oh Magasságos, a te nevedet; 2
Hogy az én ellenségeim meghátráltak, elbuktak és elvesztek a te orczád előtt; Hogy véghezvitted íté- 3, 4
letemet és ügyemet: az ítélő-székben ültél, mint igaz bíró. Megdorgáltad a pogányokat, elvesztetted a 5
gonoszt: nevöket mindörökre kitörölted. Az ellenség megszünt, elpusztult örökre; és a városoknak, a 6
miket feldúltál még az emlékezetök is elveszett. Az Úr pedig örökké trónol, ítéletre készítette el az ő 7
székét. És ő megítéli a világot igazsággal, törvényt tesz a népeknek méltányosan. És lesz az Úr nyo- 8, 9
morultak kővára, kővár a szükség idején. Azért te benned bíznak, a kik ismerik a te nevedet; mert nem 10
hagytad el, Uram, a kik keresnek téged. (9:12 Zengjetek az Úrnak, a ki Sionban lakik; hirdessétek a 11
népek között az ő cselekedeteit. Mert számon kéri a kiontott vért, megemlékezik rólok, nem feledkezik 12
el a szegények kiáltásáról. Könyörülj rajtam, Uram! lásd meg az én nyomorúságomat, a mely gyűlölőim 13
miatt van, a ki felemelsz engem a halál kapuiból; Hogy hirdessem minden dicséretedet Sion leányának 14
kapuiban; hadd örvendjek a te szabadításodban. Besülyedtek a pogányok a verembe, a melyet ástak; a 15
hálóban, a melyet elrejtettek, megakadt a lábok. Megismertetett az Úr, ítéletet hozott; a gonoszt annak 16
kezemunkájával ejtette el. Higgajon. Szela. Seolba jutnak a gonoszok, oda minden nép, a mely elfeled- 17
kezik Istenről. Mert a szegény nem lesz végképen elfelejtve, a nyomorultak reménye sem vész el örökre. 18
Kelj fel Uram, ne hatalmasodjék el a halandó; ítéltessenek meg a pogányok te előtted! Rettentsd meg, 19, 20
Uram, őket; tudják meg a pogányok, hogy halandók ők! Szela.

Uram, miért állasz távol? Miért rejtőzöl el a szükség idején? A gonosznak kevélysége miatt sanya- **10**, 2
rog a szegény. Essenek foglyul a cseleknek, a miket koholtak. Mert dicsekszik a gonosz az ő lelkének 3
kívánságával, és a fösvény megveti és szidja az Urat. A gonosz az ő haragos kevélységében senkit sem 4
tudakoz; nincs Isten, ez minden gondolatja. Szerencsések az ő útai minden időben; messze vannak tőle 5
ítéleteid, elfújja minden ellenségét. Azt mondja szívében: Nem rendülök meg soha örökké, mert nem 6
esem bajba. Szája telve átkozódással, csalárdsággal és erőszakossággal; nyelve alatt hamisság és álnok- 7
ság. Az utczák zugaiban lappang, a rejtekhelyeken megöli az ártatlant, szemei lesnek az ügyefogyottra. 8
Leselkedik a rejtekhelyen, leselkedik, mint az oroszlán az ő barlangjában, hogy elragadja a szegényt; 9
elragadja a szegényt, mihelyt hálójába foghatja azt. Lenyomja, tiporja és erejétől elesnek az ügyefogyot- 10
tak. Azt mondja szívében: Elfelejtkezett Isten, elrejtette arczát; nem is látott soha! Kelj fel Úr-Isten, 11, 12
emeld fel kezedet: ne feledkezzél el a szegényekről! Miért szidja Istent a gonosz? Miért mondja szívében: 13

14 Nem keresed rajta. Te látod ezt, mert te megnézed a hamisságot és a fájdalmat, hogy rávessed kezed. Te
15 reád hagyja magát az ügyefogyott, az árvának is te vagy segedelme. Törd össze a gonosznak karját; és
16 keressed a rosszon az ő gonoszságát, míg már nem találsz. Az Úr király mindenha és mindörökké; a po-
17 gányok kivesznek az ő földjéről. A szegények kívánságát meghallgatod, oh Uram! Megerősíted szívöket,
18 füleiddel figyelmezel, Hogy ítéletet tégy az árvának és nyomorodottnak, hogy többé már ne rettentsen a
földből való ember.

11 Az éneklőmesternek; Dávidé. Az Úrban bízom; hogy mondhatjátok az én lelkemnek: fuss a ti hegye-
2 tekre, mint a madár?! Mert ímé a gonoszok megvonják az íjat, ráillesztették nyilokat az idegre, hogy a
3 sötétségben az igazszívűekre lövöldözzenek. Mikor a fundamentomok is elrontattak, mit cselekedett az
4 igaz? Az Úr az ő szent templomában, az Úr trónja az egekben; az ő szemei látják, szemöldökei megpró-
5 bálják az emberek fiait. Az Úr az igazat megpróbálja, a gonoszt pedig, az álnokság kedvelőjét, gyűlöli
6, 7 az ő lelke. Hálókat hullat a gonoszokra; tűz, kénkő és égető szél az ő osztályrészök! Mert az Úr igaz;
igazságot szeret, az igazak látják az ő orczáját.

12 Az éneklőmesternek a seminithre; Dávid zsoltára. Segíts Uram, mert elfogyott a kegyes, mert eltüntek
2 a hívek az emberek fiai közűl. Hamisságot szól egyik a másiknak; hízelkedő ajakkal kettős szívből
3, 4 szólnak. Vágja ki az Úr mind a hizelkedő ajkakat, a nyelvet, a mely nagyokat mond. A kik ezt mondják:
5 Nyelvünkkel felülkerekedünk, ajkaink velünk vannak; ki lehetne Úr felettünk? A szegények elnyomása
miatt, a nyomorultak nyögése miatt legott felkelek, azt mondja az Úr; biztosságba helyezem azt, a ki
6 arra vágyik. Az Úr beszédei tiszta beszédek, mint földből való kohóban megolvasztott ezüst, hétszer
7, 8 megtisztítva. Te Uram, tartsd meg őket; őrizd meg őket e nemzetségtől örökké. Köröskörűl járnak a
gonoszok, mihelyt az alávalóság felmagasztaltatik az emberek fiai közt.

13, 2 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. Uram, meddig felejtkezel el rólam végképen? Meddig rejted el
3 orczádat tőlem? Meddig tanakodjam lelkemben, bánkódjam szívemben naponként? Meddig hatalmas-
4 kodik az én ellenségem rajtam? Nézz ide, felelj nékem Uram Istenem; világosítsd meg szemeimet, hogy
5 el ne aludjam a halálra; Hogy ne mondja ellenségem: meggyőztem őt; háborgatóim ne örüljenek, hogy
6 tántorgok. Mert én a te kegyelmedben bíztam, örüljön a szívem a te segítségednek; hadd énekeljek az
Úrnak, hogy jót tett velem!

14 Az éneklőmesternek; Dávidé. Azt mondja a balgatag az ő szívében: Nincs Isten. Megromlottak,
2 útálatosságot cselekedtek; nincs, a ki jót cselekedjék. Az Úr letekintett a mennyből az emberek fiaira,
3 hogy meglássa, ha van-é értelmes, Istent kereső? Mindnyájan elhajlottak; egyetemben elromlottak,
4 nincs, a ki jót cselekedjék, nincsen csak egy sem. Nem tudják-é ezt mind a gonosztévők, a kik megeszik az
5 én népemet, mintha kenyeret ennének, az Urat pedig segítségűl nem hívják? Majd rettegnek rettegéssel,
6 mert Isten az igaz nemzetséggel van! A szegénynek tanácsát kicsúfoljátok, mert az Úr az ő bizodalma,
7 Vajha eljőne Sionból Izráelnek a szabadítás! Mikor az Úr visszahozza népének foglyait, Jákób örűl majd
és vigad Izráel.

15, 2 Dávid zsoltára. Uram, kicsoda tartózkodhatik sátorodban, kicsoda lakozhatik szent hegyeden? A ki
3 tökéletességben jár, igazságot cselekszik, és igazat szól az ő szívében, Nem rágalmaz nyelvével; nem tesz
4 rosszat felebarátjának, és nem szerez gyalázatot rokonainak. A megbélyegzett útálatos az ő szemeiben,
5 de az Urat félőket tiszteli; a ki kárára esküszik és meg nem változtatja. Pénzét nem adja uzsorára, és
nem vesz el ajándékot az ártatlan ellen. A ki ezeket cselekszi, nem rendűl meg soha örökké.

16, 2 Dávid miktámja. Tarts meg engem Istenem, mert benned bízom. Ezt mondom az Úrnak: Én Uram
3 vagy te; feletted való jóm nincsen. A szentekben, a kik e földön vannak és a felségesekben, bennök van
4 minden gyönyörűségem. Megsokasodnak fájdalmaik, a kik más isten után sietnek; nem áldozom meg
5 véres italáldozatjokat és nem veszem nyelvöket ajkaimra. Az Úr az én osztályos részem és poharam; te
6, 7 támogatod az én sorsomat. Az én részem kies helyre esett, nyilván szép örökség jutott nékem. Áldom az
8 Urat, a ki tanácsot adott nékem; még éjjel is oktatnak engem az én veséim. Az Úrra néztem szüntelen;
9 mert jobb kezem felől van, meg nem rendülök. Azért örűl az én szívem és örvendez az én lelkem; testem
10 is biztosságban lakozik. Mert nem hagyod lelkemet a seolban; nem engeded, hogy a te szented rothadást
11 lásson. Te tanítasz engem az élet ösvényére, teljes öröm van tenálad; a te jobbodon gyönyörűségek
vannak örökké.

17 Dávid imádsága. Hallgasd meg, Uram, az igazságot, vedd észre könyörgésemet, figyelmezzél imádsá-
2 gomra, mely nem jő csalárd ajakról. A te orczádtól jőjön ki ítéletem, a te szemeid hadd lássanak igazat.
3 Megpróbáltad az én szívemet, meglátogattál éjjel; próbáltál engem, nem találtál semmi rosszat; ha tán
4 gondoltam is, nem jött ki a számon. Az emberek cselekedeteinél a te ajkad igéjével vigyáztam az erő-
5, 6 szakosnak ösvényeire. Ragaszkodtak lépteim a te ösvényeidhez, nem ingadoztak lábaim. Hívtalak én,

mert te felelhetsz nékem, Istenem! Hajtsd hozzám füledet, hallgasd meg az én beszédemet. Mutasd 7
meg csudálatosan a te kegyelmedet, a ki megszabadítod jobboddal a te benned bízókat a támadóktól.
Tarts meg engemet, mint szemed fényét; szárnyaid árnyékába rejts el engemet A gonoszok elől, a kik 8, 9
pusztítanak engem; ellenségeim elől, a kik lelkendezve vesznek körül engem. Megkövéredett szívöket 10
elzárták, szájokkal kevélyen szólanak. Körülvettek most minket mentünkben; szemeiket ránk szeg- 11
zik, hogy földre terítsenek. Hasonlók az oroszlánhoz, a mely zsákmányra szomjaz, és a rejtekhelyen 12
ülő oroszlánkölyökhöz. Kelj fel, oh Uram! Szállj vele szembe, terítsd le őt, szabadítsd meg lelkemet a 13
gonosztól fegyvereddel; Az emberektől, oh Uram, kezeddel, a világ embereitől! Az ő osztályrészük az 14
életben van; megtöltötted hasukat javaiddal, bővölködnek fiakkal, a miök pedig marad, gyermekeikre
hagyják. Én igazságban nézem a te orczádat, megelégszem a te ábrázatoddal, midőn felserkenek. 15

Az éneklőmesternek, az Úr szolgájától, Dávidtól, a ki az Úrhoz ez ének szavait azon a napon mondotta, **18**
a melyen az Úr megszabadította őt minden ellenségének kezéből, és a Saul kezéből. És monda: Szeretlek
Uram, én erősségem! Az Úr az én kősziklám, váram és szabadítóm; az én Istenem, az én kősziklám, ő 2
benne bízom: az én paizsom, idvességem szarva, menedékem. Az Úrhoz kiáltok, a ki dicséretre méltó, és 3
megszabadulok ellenségeimtől. Halál kötelei vettek körül, s az istentelenség árjai rettentettek engem. 4
A Seol kötelei vettek körül; a halál tőrei fogtak meg engem. Szükségemben az Urat hívtam, és az én 5, 6
Istenemhez kiáltottam; szavamat meghallá templomából, és kiáltásom eljutott füleibe. Megindult, meg- 7
rendült a föld, s a hegyek fundamentomai inogtak; és megindúltak, mert haragra gyúlt. Füst szállt fel 8
orrából, és szájából emésztő tűz; izzó szén gerjedt belőle. Lahajtotta az eget és leszállt, és homály volt 9
lábai alatt. Kérubon haladt és röpült, és a szelek szárnyain suhant. A sötétséget tette rejtekhelyévé; 10, 11
sátora körülötte a sötét felhők és sűrű fellegek. Az előtte lévő fényességből felhőin jégeső tört át és ele- 12
ven szén. És dörgött az Úr a mennyekben, és a Magasságos zengett; és jégeső hullt és eleven szén. És 13, 14
kibocsátá nyilait és elszéleszté azokat, villámokat szórt és megháborította azokat. És meglátszottak a 15
vizek medrei s megmutatkoztak a világ fundamentomai; a te feddésedtől, Uram, a te orrod leheletének
fuvásától. Lenyúlt a magasból és felvett engem; kivont engem nagy vizekből. Megszabadított engem 16, 17
az én erős ellenségemtől, s az én gyűlölőimtől, a kik hatalmasabbak voltak nálamnál. Rám jöttek ve- 18
szedelmem napján; de az Úr volt az én támaszom. És kivitt engem tágas helyre; kiragadt engem, mert 19
kedvét leli bennem. Az Úr megfizetett nékem igazságom szerint, kezeimnek tisztasága szerint fizetett 20
meg nékem; Mert megőriztem az Úrnak útait, és gonoszul nem távoztam el az én Istenemtől. Mert 21, 22
minden ítélete előttem, és rendeléseit nem hánytam el magamtól. És tökéletes voltam előtte, őrizked- 23
tem az én vétkemtől. És megfizetett nékem az Úr az én igazságom szerint; kezeim tisztasága szerint, 24
a mi szemei előtt van. Az irgalmashoz irgalmas vagy; a tökéleteshez tökéletes vagy. A tisztával tiszta 25, 26
vagy; s a visszáshoz visszás vagy. Mert te megtartod a nyomorult népet, és a kevély szemeket megalá- 27
zod; Mert te gyujtod meg az én szövétnekemet; az Úr az én Istenem megvilágosítja az én sötétségemet. 28
Mert általad táboron is átfutok, és az én Istenem által kőfalon is átugrom. Az Istennek útja tökéletes; az 29, 30
Úrnak beszéde tiszta; paizsuk ő mindazoknak, a kik bíznak benne. Mert kicsoda Isten az Úron kivűl? És 31
kicsoda kőszikla a mi Istenünkön kivűl? Az Isten, a ki felövez engem erővel, és tökéletessé teszi útamat: 32
Olyanná teszi lábamat, mint a szarvasé, és az én magas helyeimre állít engem. Ő tanítja kezemet a 33, 34
harczra, karjaim meghajlítják az érczíjat. És adtad nékem a te idvességednek paizsát, és a te jobbod 35
megszilárdított engem, és a te jóvoltod felmagasztalt engem. Kiszélesítetted lépésemet alattam, és nem 36
tántorogtak lábaim. Üldözöm ellenségeimet és elérem őket, és nem térek vissza, míg meg nem semmi- 37
sültek. Összetöröm őket, hogy fel sem kelhetnek; lábaim alá hullanak. Mert te öveztél fel engem erővel 38, 39
a harczra, alám görbeszted az ellenem felkelőket. És megadtad, hogy ellenségeim meghátráltak, és az 40
én gyűlölőimet elpusztíthattam. Kiáltottak, de nem volt szabadító, az Úrhoz és nem felelt nékik. És 41, 42
apróra törtem őket, a milyen a szél elé való por, és megtapodtam őket mint útcza sarát. Megmentettél 43
engem a nép pártoskodásaitól; nemzetek fejévé tettél engem; oly nép szolgál nékem, a melyet nem ismer-
tem. A mint hall a fülök, engedelmeskednek, és idegenek is hizelegnek nékem. Az idegenek elepedtek, 44, 45
és reszketve jőnek elő zárt helyeikből. Él az Úr és áldott az én kősziklám; magasztaltassék hát az én 46
idvességemnek Istene; Az Isten, a ki bosszút áll értem, és népeket hajlít alám; A ki megment engem 47, 48
ellenségeimtől. Még az ellenem felkelők fölött is felmagasztalsz engem, az erőszakos embertől megszaba-
dítasz engem. Azért dicsérlek téged, Uram, a nemzetek között, és éneket zengek a te nevednek. Nagy 49, 50
segítséget ád az ő királyának és irgalmasságot cselekszik az ő felkentjével, Dáviddal és az ő magvával
mindörökké.

Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. Az egek beszélik Isten dicsőségét, és kezeinek munkáját hirdeti **19**

2, 3 az égboltozat. Nap napnak mond beszédet; éj éjnek ad jelentést. Nem olyan szó, sem olyan beszéd,
4 a melynek hangja nem hallható: Szózatuk kihat az egész földre, és a világ végére az ő mondásuk. A
5 napnak csinált bennök sátort. Olyan ez, mint egy vőlegény, a ki az ő ágyasházából jön ki; örvend, mint
6 egy hős, hogy futhatja a pályát. Kijövetele az ég egyik szélétől s forgása a másik széléig; és nincs semmi, a
7 mi elrejtőzhetnék hevétől. Az Úrnak törvénye tökéletes, megeleveníti a lelket; az Úrnak bizonyságtétele
8 biztos, bölcscsé teszi az együgyűt. Az Úrnak rendelései helyesek, megvidámítják a szívet; az Úrnak
9 parancsolata világos, megvilágosítja a szemeket. Az Úrnak félelme tiszta, megáll mindörökké; az Úrnak
10 ítéletei változhatatlanok s mindenestől fogva igazságosak. Kivánatosabbak az aranynál, még a sok
11 szín-aranynál is; és édesebbek a méznél, még a szín-méznél is. Szolgádat is intik azok; a ki megtartja
12, 13 azokat, nagy jutalma van. Ki veheti észre a tévedéseket? Titkos bűnöktől tisztíts meg engemet. Tartsd
távol a te szolgádat a szándékosoktól; ne uralkodjanak rajtam; akkor ártatlan leszek, és tiszta leszek sok
14 vétektől. Legyenek kedvedre valók szájam mondásai, és az én szívem gondolatai előtted legyenek, oh
Uram, kősziklám és megváltóm.

20 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. Hallgasson meg téged az Úr a szükség idején; oltalmazzon meg
2 téged a Jákób Istenének neve. Küldjön néked segítséget a szent helyről; és a Sionból támogasson téged.
3, 4 Emlékezzél meg minden ételáldozatod ról, és égőáldozataidat találja kövéreknek. Szela. Cselekedjék
5 veled szíved szerint, és teljesítse minden szándékodat. Hogy örvendhessünk a te szabadulásodban, és a
6 mi Istenünk nevében zászlót lobogtassunk: teljesítse az Úr minden kérésedet! Most tudom, hogy az Úr
7 megsegíti felkentjét; meghallgatja őt szent egeiből jobbjának segítő erejével. Ezek szekerekben, amazok
8 lovakban bíznak: mi pedig az Úrnak, a mi Istenünknek nevéről emlékezünk meg. Azok meghanyatlanak
9 és elesnek; mi pedig felkelünk és megállunk. Uram, segítsd meg a királyt! Hallgasson meg minket,
mikor kiáltunk hozzá.

21 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. Uram, a te erősségedben örül a király, és a te segítségedben fe-
2, 3 lette örvendez. Szívének kivánságát megadtad néki; és ajkainak kérését nem tagadtad meg. Szela. Sőt
4 eléje vitted javaidnak áldásait; szín-arany koronát tettél fejére. Életet kért tőled: adtál néki hosszú időt,
5, 6 örökkévalót és végtelent. Nagy az ő dicsősége a te segítséged által; fényt és méltóságot adtál reája. Sőt
7 áldássá tetted őt örökké, megvidámítottad őt színed örömével. Bizony a király bízik az Úrban, és nem
8 inog meg, mert vele a Magasságosnak kegyelme. Megtalálja kezed minden ellenségedet; jobbod megta-
9 lálja gyűlölőidet. Tüzes kemenczévé teszed őket megjelenésed idején; az Úr az ő haragjában elnyeli őket
10, 11 és tűz emészti meg őket. Gyümölcsüket kiveszted, e földről, és magvokat az emberek fiai közűl. Mert
12 gonoszságot terveztek ellened, csalárdságot gondoltak, de nem vihetik ki; Mert meghátráltatod őket,
13 íved húrjait arczuknak feszíted. Emelkedjél fel Uram, a te erőddel, hadd énekeljünk, hadd zengedezzük
hatalmadat!

22 Az éneklőmesternek az ajjelethassakhar szerint; Dávid zsoltára. Én Istenem, én Istenem, miért hagy-
2 tál el engemet? Távol van megtartásomtól jajgatásomnak szava. Én Istenem, kiáltok nappal, de nem
3 hallgatsz meg; éjjel is és nincs nyugodalmam. Pedig te szent vagy, a ki Izráel dicséretei között lako-
4, 5 zol. Benned bíztak atyáink; bíztak és te megszabadítottad őket. Hozzád kiáltottak és megmenekültek;
6 benned bíztak és nem szégyenültek meg. De én féreg vagyok s nem férfiú; embereknek csúfja és a nép
7 útálata. A kik engem látnak, mind csúfolkodnak rajtam, félrehúzzák ajkaikat és hajtogatják fejöket:
8, 9 Az Úrra bízta magát, mentse meg őt; szabadítsa meg őt, hiszen gyönyörködött benne! Mert te hozták
10 ki engem anyám méhéből, és te biztattál engem anyámnak emlőin. Születésem óta a te gondod voltam;
11 anyám méhétől fogva te voltál Istenem. Ne légy messze tőlem, mert közel a nyomorúság, és nincs, a
12, 13 ki segítsen. Tulkok sokasága kerített be engem, körűlfogtak engem Básán bikái. Feltátották rám szá-
14 jokat, mint a ragadozó és ordító oroszlán. Mint a víz, úgy kiöntettem; csontjaim mind széthullottak;
15 szívem olyan lett, mint a viasz, megolvadt belső részeim között. Erőm kiszáradt, mint cserép, nyelven
16 ínyemhez tapadt, és a halál porába fektetsz engemet. Mert ebek vettek körűl engem, a gonoszok serege
17 körűlfogott; átlyukasztották kezeimet és lábaimat. Megszámlálhatnám minden csontomat, ők pedig
18, 19 csak néznek s bámulnak rám. Megosztoznak ruháimon, és köntösömre sorsot vetnek. De te, Uram,
20 ne légy messze tőlem; én erősségem, siess segítségemre. Szabadítsd meg lelkemet a kardtól, s az én
21 egyetlenemet a kutyák körmeiből. Ments meg engem az oroszlán torkából, és a bivalyok szarvai közűl
22, 23 hallgass meg engem. Hadd hirdessem nevedet atyámfiainak, és dicsérjelek téged a gyülekezetben. Ti,
a kik félitek az Urat, dicsérjétek őt! Jákób minden ivadékai dicsőítsétek őt, és féljétek őt Izráel minden
24 magzata! Mert nem veti meg és nem útálja meg a szegény nyomorúságát; és nem rejti el az ő orczáját
25 előle, és mikor kiált hozzá, meghallgatja. Felőled lesz dicséretem a nagy gyülekezetben. Az én fogadá-
26 saimat megadom azok előtt, a kik félik őt. Esznek a nyomorultak és megelégszenek, dicsérik az Urat, a

kik őt keresik. Éljen szívetek örökké! Megemlékeznek és megtérnek az Úrhoz a föld minden határai, és 27
leborul előtted a pogányok minden nemzetsége. Mert az Úré a királyi hatalom, uralkodik a pogányokon 28
is. Esznek és leborulnak a föld gazdagai mind; ő előtte hajtanak térdet, a kik a porba hullanak, és a ki 29
életben nem tarthatja lelkét. Őt szolgálják a fiak, az Úrról beszélnek az utódoknak. Eljőnek s hirdetik 30, 31
az ő igazságát az ő utánok való népnek, hogy ezt cselekedte!

Dávid zsoltára. Az Úr az én pásztorom; nem szűköldököm. Fűves legelőkön nyugtat engem, és csen- **23**, 2
des vizekhez terelget engem. Lelkemet megvidámítja, az igazság ösvényein vezet engem az ő nevéért. 3
Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy; a te vessződ és 4
botod, azok vigasztalnak engem. Asztalt terítesz nékem az én ellenségeim előtt; elárasztod fejem olajjal; 5
csordultig van a poharam. Bizonyára jóságod és kegyelmed követnek engem életem minden napján, s az 6
Úr házában lakozom hosszú ideig.

Dávid zsoltára. Az Úré a föld s annak teljessége; a föld kereksége s annak lakosai. Mert ő alapította **24**, 2
azt a tengereken, és a folyókon megerősítette. Kicsoda megy fel az Úr hegyére? És kicsoda áll meg az ő 3
szent helyén? Az ártatlan kezű és tiszta szívű, a ki nem adja lelkét hiábavalóságra, és nem esküszik meg 4
csalárdságra. Áldást nyer az Úrtól, és igazságot az idvesség Istenétől. Ilyen az őt keresők nemzetsége, a 5, 6
Jákób nemzetsége, a kik a te orczádat keresik. Szela. Ti kapuk, emeljétek fel fejeiteket, és emelkedjetek 7
fel ti örökkévaló ajtók; hadd menjen be a dicsőség királya! Kicsoda ez a dicsőség királya? Az erős és 8
hatalmas Úr, az erős hadakozó Úr. Ti kapuk, emeljétek fel fejeiteket, és emelkedjetek fel örökkévaló 9
ajtók, hadd menjen be a dicsőség királya! Kicsoda ez a dicsőség királya? A seregek Ura, ő a dicsőség 10
királya. Szela.

Dávidé. Hozzád emelem, Uram, lelkemet! Istenem, benned bízom; ne szégyenüljek meg; ne örülje- **25**, 2
nek rajtam ellenségeim. Senki se szégyenüljön meg, a ki téged vár; szégyenüljenek meg, a kik ok nélkül 3
elpártolnak tőled. Útjaidat, Uram, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem. Vezess engem 4, 5
a te igazságodban és taníts engem, mert te vagy az én szabadító Istenem, mindennap várlak téged. Em- 6
lékezzél meg, Uram, irgalmasságodról és kegyelmedről, mert azok öröktől fogva vannak. Ifjúságomnak 7
vétkeiről és bűneimről ne emlékezzél meg; kegyelmed szerint emlékezzél meg rólam, a te jóvoltodért,
Uram! Jó és igaz az Úr, azért útba igazítja a vétkezőket. Igazságban járatja az alázatosokat, és az ő 8, 9
útjára tanítja meg az alázatosokat. Az Úrnak minden útja kegyelem és hűség azoknak, a kik szövet- 10
ségét és bizonyságait megtartják. A te nevedért, Uram, bocsásd meg bűnömet, mert sok az. Kicsoda 11, 12
az, a ki féli az Urat? Megmutatja annak az útat, a melyet válaszszon. Annak lelke megmarad a jóban, 13
és magzatja örökli a földet. Az Úr bizodalmas az őt félőkhöz, és szövetségével oktatja őket. Szemeim 14, 15
mindenha az Úrra néznek, mert ő húzza ki a tőrből lábamat. Tekints reám és könyörülj rajtam, mert 16
árva és szegény vagyok. Eláradtak szívemnek szorongásai, nyomorúságaimból szabadíts meg engem. 17
Lásd meg szegénységemet és gyötrelmemet; bocsásd meg minden bűnömet. Lásd meg ellenségeimet, 18, 19
mert megsokasodtak, és gyilkos gyűlölséggel gyűlölnek engem. Őrizd meg lelkemet és szabadíts meg 20
engem; ne szégyenüljek meg, hogy benned bíztam. Ártatlanság és becsület védelmezzenek meg engem, 21
mert téged várlak. Mentsd ki, Isten, Izráelt minden bajából. 22

Dávidé. Ítélj meg engem, Uram! mert én ártatlanságban éltem és az Úrban bíztam ingadozás nélkül. **26**
Próbálj meg, Uram, és kísérts meg, és vizsgáld meg veséimet és szívemet. Mert kegyelmed szemem előtt 2, 3
van, és hűségedben járok-kelek. Nem ültem együtt hivalkodókkal, és alattomosokkal nem barátkoztam. 4
Gyűlölöm a rosszak társaságát, és a gonoszokkal együtt nem ülök. Ártatlanságban mosom kezemet, és 5, 6
oltárodat gyakorlom, Uram! Hogy hallatós szóval dicsérjelek téged, és elbeszéljem minden csodatette- 7
det. Uram, szeretem a te házadban való lakozást, és a te dicsőséged hajlékának helyét. Ne sorozd a 8, 9
bűnösökkel együvé lelkemet, sem életemet a vérszopókkal együvé, A kiknek kezében vétek van, és jobb- 10
juk telve vesztegetéssel. Én pedig ártatlanságban élek; ments meg és könyörülj rajtam. Lábam megáll 11, 12
igazsággal; áldom az Urat a gyülekezetekben.

Dávidé. Az Úr az én világosságom és üdvösségem: kitől féljek? Az Úr az én életemnek erőssége: **27**
kitől remegjek? Ha gonoszok jőnek ellenem, hogy testemet egyék: szorongatóim és elleneim-ők botlanak 2
meg és hullanak el. Ha tábor fog körűl, nem fél szivem; habár had támad reám, mégis ő benne bízom 3
én. Egyet kérek az Úrtól, azért esedezem: hogy lakhassam az Úr házában életemnek minden idejében; 4
hogy nézhessem az Úrnak szépségét és gyönyörködhessem az ő templomában. Bizony elrejt engem az 5
ő hajlékába a veszedelem napján; eltakar engem sátrának rejtekében, sziklára emel fel engem. Most 6
is felűl emeli fejemet ellenségeimen, a kik körűltem vannak, és én az ő sátorában örömáldozatokkal
áldozom, énekelek és zengedezek az Úrnak. Halld meg, Uram, hangomat-hívlak! Irgalmazz nékem és 7

8 hallgass meg engem! Helyetted mondja a szívem: Az én orczámat keressétek! A te orczádat keresem,
9 oh Uram! Ne rejtsd el orczádat előlem; ne útasítsd el szolgádat haraggal; te voltál segítőm, ne taszíts
10 el és ne hagyj el engem, üdvösségemnek Istene! Ha atyám és anyám elhagynának is, az Úr magához
11 vesz engem. Taníts meg engem a te útadra, oh Uram! Vezérelj engem egyenes ösvényen, az én üldözőim
12 miatt. Ne adj át engem szorongatóim kivánságának, mert hamis tanúk támadnak ellenem, és erőszakot
13, 14 lihegnek. Bizony hiszem, hogy meglátom az Úr jóságát az élőknek földén! Várjad az Urat, légy erős;
bátorodjék szíved és várjad az Urat.

28 Dávidé. Hozzád kiáltok, Uram, én szirtem; ne fordulj el szótlanul tőlem, hogy ne legyek, ha néma
2 maradnál, a sírba szállókhoz hasonló. Halld meg esedezéseimnek szavát, mikor kiáltok hozzád, és mi-
3 kor felemelem kezeimet a te szentséged lakhelye felé. Ne számlálj engem a hitetlenek és gonosztevők
4 közé, a kik békességgel szólnak felebarátaikhoz, pedig gonoszság van szívökben. Fizess meg nékik az ő
cselekedeteik és igyekezetök rosszasága szerint; kezök munkája szerint fizess meg nékik; add meg nékik
5 jutalmukat! Minthogy nem figyelnek az Úr cselekedeteire és kezének munkáira, lerontja őket és föl nem
6, 7 építi őket. Áldott az Úr, hogy meghallgatta esedezéseimnek szavát! Az Úr az én erőm és paizsom, ő
8 benne bízott szívem és megsegíttettem; örvend szívem és énekemmel dicsérem őt. Az Úr az ő népének
9 ereje, és az ő fölkentjének megtartó erőssége. Tartsd meg a te népedet és áldd meg a te örökségedet,
legeltesd és magasztald fel őket mindörökké!

29 Dávid zsoltára. Adjatok az Úrnak, ti fejedelmeknek fiai, adjatok az Úrnak tiszteletet és dicséretet!
2, 3 Adjátok az Úrnak neve tiszteletét, imádjátok az Urat szent ékességben. Az Úr szava zeng a vizek
4 fölött, a dicsőség Istene mennydörög, az Úr ott van a nagy vizek felett. Az Úr szava erős; az Úr szava
5, 6 fenséges. Az Úr szava czédrusokat tördel, összetöri az Úr a Libánon czédrusait is. És ugrándoztatja
7, 8 azokat, mint a borjút, a Libánont és a Szirjónt, mint a bivalyfiat. Az Úr szava tűzlángokat szór. Az
9 Úr szava megrengeti a pusztát, megrengeti az Úr Kádesnek pusztáját. Az Úr szava megborjaztatja a
10 nőstény szarvasokat, lehántja az erdőket, és az ő hajlékában mindene azt mondja: dicső! Az Úr trónolt
11 az özönvíz felett; így trónol az Úr, mint király, mindörökké. Az Úr ad erőt népének, az Úr megáldja népét
békességgel.

30 Dávid zsoltára. Templomszentelési ének. Magasztallak, Uram, hogy felemeltél engem, és nem en-
2 gedted, hogy ellenségeim örüljenek rajtam. Uram, Istenem, hozzád kiáltottam, és te meggyógyítottál
3, 4 engem! Uram, felhoztad a Seolból az én lelkemet, fölélesztettél a sírbaszállók közűl. Zengedezzetek
5 az Úrnak, ti hívei! Dicsőítsétek szent emlékezetét. Mert csak pillanatig tart haragja, de élethossziglan jóakarata; este bánat száll be hozzánk, reggelre öröm. Azt mondtam azért én jó állapotomban: Nem
6 rendülhetek meg soha. Uram, jókedvedből erősséget állítottál föl hegyemre; de elrejtéd orczádat, és meg-
7 roskadtam. Hozzád kiáltok, Uram! Az én Uramnak irgalmáért könyörgök! Mit használ vérem, ha sírba
8, 9 szállok? Dicsér-e téged a por; hirdeti-é igazságodat? Hallgass meg, Uram, könyörülj rajtam! Uram, légy
10 segítségem! Siralmamat vígságra fordítottad, leoldoztad gyászruhámat, körülöveztél örömmel. Hogy
11, 12 zengjen néked és el ne hallgasson felőled a dicséret: Uram, én Istenem, örökké dicsőítlek téged.

31 Az éneklőmesternek, Dávid zsoltára. Te benned bíztam, Uram! Ne szégyenüljek meg soha; igazsá-
2 goddal szabadíts meg engem. Hajtsd hozzám füledet, hamar szabadíts meg; légy nékem erős kőszálam,
3 erődített házam, hogy megtarts engem. Mert kősziklám és védőváram vagy te; vezess hát engem a te
4 nevedért és vezérelj engemet. Ments ki engem a hálóból, a melyet titkon vetettek nékem; hiszen te vagy
5, 6 az én erősségem. Kezedre bízom lelkemet, te váltasz meg engemet, oh Uram, hűséges Isten. Gyűlö-
7 löm a hazug hiúságok híveit, és az Úrban bízom én. Hadd vigadjak és örüljek a te kegyelmednek, a
8 miért meglátod nyomorúságomat és megismered a háborúságokban lelkemet; És nem rekesztesz be en-
9 gem ellenség kezébe, sőt tágas térre állatod lábaimat. Könyörülj rajtam, Uram, mert szorongattatom;
10 elsenyved a búbánat miatt szemem, lelkem, testem. Mert bánatban enyészik életem, és sóhajtásban
11 múlnak éveim; bűnöm miatt roskadoz erőm, és kiasznak csontjaim. Temérdek üldözőm miatt csúfsággá
12 lettem, kivált szomszédaimé, és ismerőseimnek félelmévé; a kik az utczán látnak, elfutnak tőlem. Töröl-
13 tettem, akár a halott, az emlékezetből; olyanná lettem, mint az elroshadt edény. Mert hallottam sokak rágalmát, iszonyatosságot mindenfelől, a mint együtt tanácskoztak ellenem, és tervezték, hogy elrabol-
14, 15 ják lelkemet. De én benned bízom, Uram! Azt mondom: Te vagy Istenem. Életem ideje kezedben van:
16 szabadíts meg ellenségeim kezéből és üldözőimtől. Világosítsd meg orczádat a te szolgádon, tarts meg
17 engem jóvoltodból. Uram, ne szégyenüljek meg, mivelhogy hívlak téged; a gonoszok szégyenüljenek meg
18 és pusztuljanak a Seolba. A hazug ajkak némuljanak el, a melyek vakmerően szólnak az igaz ellen,
19 kevélységgel és megvetéssel. Mily bőséges a te jóságod, a melyet fentartasz a téged félőknek, és megbi-
20 zonyítasz a te benned bízókon az emberek fiai előtt. Elrejted őket a te orczádnak rejtekében az emberek

zendülései elől; sátorban őrzöd őket a perpatvarkodó nyelvektől. Áldott az Úr, hogy csodálatossá tette 21
kegyelmét rajtam, mint egy megerősített városon! Én ugyan azt gondoltam ijedtemben: Elvettettem 22
szemeid elől; de mégis meghallgattad esedezéseimnek szavát, mikor kiáltottam hozzád. Szeressétek az 23
Urat mind ti ő kedveltjei; a híveket megőrzi az Úr és bőven megfizet a kevélyen cselekvőknek! Legyetek 24
erősek és bátorodjék a ti szívetek mindnyájan, a kik várjátok az Urat!

Dávid tanítása. Boldog az, a kinek hamissága megbocsáttatott, vétke elfedeztetett. Boldog ember az, **32**, 2
a kinek az Úr bűnt nem tulajdonít, és lelkében csalárdság nincsen. Míg elhallgatám, megavultak csont- 3
jaim a napestig való jajgatás miatt. Míg éjjel-nappal rám nehezedék kezed, életerőm ellankadt, mintegy 4
a nyár hevében. Szela. Vétkemet bevallám néked, bűnömet el nem fedeztem. Azt mondtam: Beval- 5
lom hamisságomat az Úrnak-és te elvetted rólam bűneimnek terhét. Szela. Azért hozzád fohászkodjék 6
minden kegyes, alkalmas időben. Bár a nagy vizek áradnának, nem juthatnak azok el ő hozzá. Te vagy 7
oltalmam, te mentesz meg veszedelemtől; végy körűl engem a szabadulás örömével! Szela. Bölcscsé tesz- 8
lek és megtanítlak téged az útra, a melyen járj; szemeimmel tanácsollak téged. Ne legyetek oktalanok, 9
mint a ló, mint az öszvér, a melyeknek kantárral és zabolával kell szorítani az állát, mert nem közelít
hozzád. Sok bánata van a gonosznak, de a ki bízik az Úrban, kegyelemmel veszi azt körűl. Örüljetek 10, 11
az Úrban, vigadozzatok ti igazak! Örvendezzetek mindnyájan ti egyeneslelkűek!

Örvendezzetek ti igazak, az Úrban; a hívekhez illik a dicséret. Dicsérjétek az Urat cziterával; tízhúrú **33**, 2
hárfával zengjetek néki. Énekeljetek néki új éneket, lantoljatok lelkesen, harsogón. Mert az Úr szava 3, 4
igaz, és minden cselekedete hűséges. Szereti az igazságot és törvényt; az Úr kegyelmével telve a föld. Az 5, 6
Úr szavára lettek az egek, és szájának leheletére minden seregök. Összegyűjti a tenger vizeit, mintegy 7
tömlőbe; tárházakba rakja a hullámokat. Féljen az Úrtól mind az egész föld, rettegjen tőle minden 8
földi lakó. Mert ő szólt és meglett, ő parancsolt és előállott. Az Úr elforgatja a nemzetek tanácsát, 9, 10
meghiúsítja a népek gondolatait. Az Úr tanácsa megáll mindörökké, szívének gondolatai nemzedékről- 11
nemzedékre. Boldog nép az, a melynek Istene az Úr, az a nép, a melyet örökségűl választott magának. 12
Az égből letekint az Úr, látja az emberek minden fiát. Székhelyéről lenéz a föld minden lakosára. Ő 13, 14, 15
alkotta mindnyájok szívét, és jól tudja minden tettöket. Nem szabadul meg a király nagy sereggel; a 16
hős sem menekűl meg nagy erejével; Megcsal a ló a szabadításban, nagy erejével sem ment meg. Ámde 17, 18
az Úr szemmel tartja az őt félőket, az ő kegyelmében bízókat. Hogy kimentse lelköket a halálból, és az 19
éhségben is eltartsa őket. Lelkünk az Urat várja, segítségünk és paizsunk ő. Csak ő benne vigad a mi 20, 21
szívünk, csak az ő szent nevében bízunk! Legyen, Uram, a te kegyelmed rajtunk, a miképen bíztunk te 22
benned.

Dávidé, mikor elváltoztatta értelmét Abimélek előtt, és mikor ez elűzte őt és elment. Áldom az Urat **34**
minden időben, dicsérete mindig ajkamon van! Dicsekedik lelkem az Úrban; s hallják ezt a szegények 2
és örülnek. Dicsőítsétek velem az Urat, és magasztaljuk együtt az ő nevét! Megkerestem az Urat és 3, 4
meghallgatott engem, és minden félelemből kimentett engem. A kik ő reá néznek, azok felvidulnak, 5
és arczuk meg nem pirul. Ez a szegény kiáltott, és az Úr meghallgatta, és minden bajából kimentette 6
őt. Az Úr angyala tábort jár az őt félők körűl és kiszabadítja őket. Érezzétek és lássátok meg, hogy 7, 8
jó az Úr! Boldog az az ember, a ki ő benne bízik. Féljétek az Urat, ti szentjei! Mert a kik őt félik, 9
nincs fogyatkozásuk. Az oroszlánok szűkölködnek, éheznek; de a kik az Urat keresik, semmi jót sem 10
nélkülöznek. Jőjjetek fiaim, hallgassatok rám, megtanítlak titeket az Úr félelmére! Ki az az ember, a 11, 12
kinek tetszik az élet, és szeret napokat, hogy jót láthasson? Tartóztasd meg nyelvedet a gonosztól, és 13
ajkadat a csalárd beszédtől. Kerüld a rosszat és cselekedjél jót; keresd a békességet és kövesd azt. Az 14, 15
Úr szemei az igazakon vannak, és az ő fülei azoknak kiáltásán; Az Úr orczája pedig a gonosztevőkön 16
van, hogy kiirtsa emlékezetöket a földről. Ha igazak kiáltnak, az Úr meghallgatja, és minden bajukból 17
kimenti őket. Közel van az Úr a megtört szívekhez, és megsegíti a sebhedt lelkeket. Sok baja van az 18, 19
igaznak, de valamennyiből kimenti az Úr. Megőrzi minden csontját, egy sem töretik meg azokból. A 20, 21
gonoszt gonoszság öli meg, és meglakolnak, a kik gyűlölik az igazat. Az Úr kimenti az ő szolgái lelkét, 22
és senki meg nem lakol, a ki ő benne bízik.

Dávidé. Perelj Uram a velem perlőkkel; harczolj a velem harczolókkal. Ragadj paizst és vértet, és kelj **35**, 2
föl segítségemre. Szegezz dárdát és rekeszd el üldözőim útját, mondd lelkemnek: Én vagyon segítséged. 3
Szégyen, gyalázat érje azokat, a kik lelkemet keresik; vettessenek hátra és piruljanak, a kik vesztemet 4
koholják. Legyenek olyanok, mint a polyva a szél előtt; az Úrnak angyala verdesse őket. Legyen útjok 5, 6

7 sötét, csuszamlós, s az Úrnak angyala kergesse őket. Mert ok nélkűl vetették elém titkon vont hálójokat,
8 és ok nélkűl ástak vermet az én lelkemnek. Érje őt romlás váratlanul, fogja meg hálója, a melyet kive-
9 tett, essék belé a veszedelembe. Az én lelkem pedig vigad majd az Úrban, örvendezve szabadításában.
10 Minden tetemem ezt mondja majd: Kicsoda olyan, mint te, Uram?! A ki megszabadítod a nyomorultat a
11 nála erősebbtől, a szegényt és szűkölködőt az ő megrablójától. Erőszakos tanúk állnak elő; azt kérdezik
12, 13 tőlem, a miről nem tudok. Jóért roszszal fizetnek meg nékem, megrabolják lelkemet. Pedig én az ő
betegségökben gyászba öltöztem, bőjttel gyötörtem lelkemet, imádságom kebelemre vissza-vissza szállt.
14 Mintha barátom, testvérem volna, úgy jártam-keltem érte; mintha anyámat siratnám, úgy jártam bútól
15 meghajolva: Ők pedig örültek az én bukásomon és összegyűltek; összegyűltek ellenem a rágalmazók,
16 tudtom nélkűl gyaláztak és nem nyugodtak, Ingyenélők léha csúfkodásai közt fogaikat vicsorgatva rám.
17 Oh Uram, meddig nézed? Szabadítsd meg lelkemet tombolásaiktól, az oroszlánkölyköktől az én egyetle-
18, 19 nemet. Dicsérlek a nagy gyülekezetben, az erős nép között magasztallak téged. Ne örüljenek rajtam
20 az én hazug ellenségeim, méltatlan gyűlölőim se hunyorgassanak rám. Mert nem beszélnek békességet,
21 hanem a kik békességesek e földön, azok ellen álnok dolgokat koholnak. Föltátották rám szájokat, azt
22 mondták: Haha! Haha! Látta a szemünk. Láttad, oh Uram-ne hallgass oh Uram; ne légy távol tőlem!
23, 24 Serkenj föl, ébredj ítéletemre, oh Uram, Istenem, az én ügyemért. Ítélj meg engem a te igazságod sze-
25 rint, oh Uram, Istenem, hogy ne örüljenek rajtam! Ne mondhassák szívökben: Örülj mi lelkünk! Ne
26 mondhassák: Elnyeltük őt! Szégyenüljenek meg, piruljanak együttesen, a kik bajomnak örülnek; szé-
27 gyen és gyalázat borítsa be őket, a kik felfuvalkodtak ellenem. Vígadjanak és örüljenek, a kik kivánják
28 az én igazságomat, hadd mondják mindenkor: Nagy az Úr, a ki kivánja az ő szolgájának békességét. Az
én nyelvem pedig hirdetni fogja a te igazságodat, a te dicsőségedet minden napon.

36 Az éneklőmesternek az Úr szolgájáé, Dávidé. A gonosznak hamissága felől így gondolkozom szívem-
2 ben: nincs ő előtte isten-félelem; Mert hízeleg néki önmagának, ha bűnét elkövetheti, ha gyűlölködhetik.
3, 4 Szájának beszéde hiábavalóság és hamisság; megszünt bölcs lenni és jót cselekedni. Hiábavalóságot gon-
5 dol ágyában; nem a jó útra áll, és nem veti meg a rosszat. Uram, az égig ér a te kegyelmességed; a te
6 hűséged a felhőkig! Igazságod, mint Isten hegyei; ítéleteid, mint a nagy mélységek; az embert és barmot
7 te tartod meg, Uram! Oh Isten, milyen drága a te kegyelmességed; az embernek fiai a te szárnyaidnak
8 árnyékába menekülnek. Dúslakodnak házadnak bőséges javaiban; megitatod őket gyönyörűségeid fo-
9, 10 lyóvizéből. Mert nálad van az életnek forrása; a te világosságod által látunk vilá gosságot. Terjeszd
11 ki kegyelmességedet a te ismerőidre, és igazságodat az igaz szívűekre. Ne támadjon engem a kevély-
12 nek lába, és ne üldözzön engem a gonosznak keze. Hullanak már a gonosztevők; eltaszíttatnak és nem
állhatnak fel!

37, 2 Dávidé. Ne bosszankodjál az elvetemültekre, ne irígykedjél a gonosztevőkre. Mert hirtelen levágat-
3 tatnak, mint a fű, s mint a gyönge növény elfonnyadnak. Bízzál az Úrban és jót cselekedjél; e földön
4, 5 lakozzál és hűséggel élj. Gyönyörködjél az Úrban, és megadja néked szíved kéréseit. Hagyjad az Úrra a
6 te útadat, és bízzál benne, majd ő teljesíti. Felhozza a te igazságodat, mint a világosságot, és a te jogodat,
7 miként a delet. Csillapodjál le az Úrban és várjad őt; ne bosszankodjál arra, a kinek útja szerencsés,
8 se arra, a ki álnok tanácsokat követ. Szünj meg a haragtól, hagyd el heveskedésedet; ne bosszankod-
9 jál, csak rosszra vinne! Mert az elvetemültek kivágattatnak; de a kik az Urat várják, öröklik a földet.
10, 11 Egy kevés idő még és nincs gonosz; nézed a helyét és nincsen ott. A szelidek pedig öröklik a földet, és
12, 13 gyönyörködnek nagy békességben. Fondorkodik a gonosz az igaz ellen, és fogait csikorgatja rá: Az Úr
14 neveti őt, mert látja, hogy eljő az ő napja. Fegyvert vonnak a gonoszok; felvonják ívöket, hogy a szegényt
15 és nyomorultat elejtsék, és leöljék az igazán élőket; De fegyverök saját szívökbe hat, és ívök eltörik.
16, 17 Jobb a kevés az igaznak, mint a sok gonosznak az ő gazdagsága. Mert a gonoszok karja eltörik, de az
18 igazakat támogatja az Úr. Jól tudja az Úr a feddhetetleneknek napjait, és hogy örökségök mindörökké
19, 20 meglesz. Nem szégyenülnek meg a veszedelmes időben, és jóllaknak az éhség napjaiban. De a gonoszok
21 elvesznek, és az Úrnak ellensége, mint a liget ékessége, elmúlik, füstként múlik el. Kölcsön kér a gonosz
22 és meg nem fizet, de az igaz irgalmas és adakozó. Mert a kiket ő megáld, öröklik a földet, és a kiket ő
23, 24 megátkoz, kivágattatnak azok. Az Úr szilárdítja meg az igaz ember lépteit, és útját kedveli. Ha elesik,
25 nem terül el, mert az Úr támogatja kezével. Gyermek voltam, meg is vénhedtem, de nem láttam, hogy
26 elhagyottá lett volna az igaz, a magzatja pedig kenyérkéregetővé. Mindennapon irgalmatoskodik és köl-
27, 28 csön ad, és az ő magzatja áldott. Kerüld a rosszat és jót cselekedjél, és megmaradsz mindörökké. Mert
az Úr szereti az ítéletet, és el nem hagyja az ő kegyeseit; megőrzi őket mindörökké, a gonoszok magvát
29, 30 pedig kiirtja. Az igazak öröklik a földet, és mindvégig rajta lakoznak. Bölcseséget beszél az igaznak

szája, és a nyelve ítéletet szól. Istenének törvénye van szívében, lépései nem ingadoznak. Leselkedik a 31, 32
gonosz az igazra, és halálra keresi azt; De az Úr nem hagyja azt annak kezében, sem nem kárhoztatja, 33
mikor megítéltetik. Várjad az Urat, őrizd meg az ő útját; és fölmagasztal téged, hogy örököld a földet; 34
és meglátod, a mikor kiirtatnak a gonoszok. Láttam elhatalmasodni a gonoszt és szétterjeszkedett az, 35
mint egy gazdag lombozatú vadfa; De elmult és ímé nincsen! kerestem, de nem található. Ügyelj a 36, 37
feddhetetlenre, nézd a becsületest, mert a jövendő a béke emberéé. De a bűnösök mind elvesznek; a 38
gonosznak vége pusztulás. Az igazak segedelme pedig az Úrtól van; ő az ő erősségök a háborúság idején. 39
Megvédi őket az Úr és megszabadítja őket; megszabadítja őket a gonoszoktól és megsegíti őket, mert ő 40
benne bíznak.

Dávid zsoltára emlékeztetőül. Uram, haragodban ne fenyíts meg engem; felgerjedésedben ne ostorozz **38**
engem! Mert nyilaid belém akadtak, és kezed rám nehezült. Nincs épség testemben a te haragodtól; 2, 3
nincs békesség csontjaimban vétkeim miatt. Mert bűneim elborítják fejemet; súlyos teherként, erőm 4
felett. Megsenyvedtek, megbűzhödtek sebeim oktalanságom miatt. Lehorgadtam, meggörbedtem na- 5, 6
gyon; naponta szomorúan járok. Mert derekam megtelt gyúladással, és testemben semmi ép sincsen. 7
Erőtlen és összetört vagyok nagyon, s szívem keserűsége miatt jajgatok. Uram, előtted van minden 8, 9
kívánságom, és nincs előled elrejtve az én nyögésem! Szívem dobogva ver, elhágy erőm, a szemem 10
világa-az sincs már velem. Szeretteim és barátaim félreállanak csapásomban; rokonaim pedig messze 11
állanak. De tőrt vetnek, a kik életemre törnek, és a kik bajomra törnek; hitványságokat beszélnek, és 12
csalárdságot koholnak mindennap. De én, mint a siket, nem hallok, és olyan vagyok, mint a néma, a ki 13
nem nyitja föl száját. És olyanná lettem mint az, a ki nem hall, és szájában nincsen ellenmondás. Mert 14, 15
téged vártalak Uram, te hallgass meg Uram, Istenem! Mert azt gondolom: csak ne örülnének rajtam; 16
mikor lábam ingott, hatalmaskodtak ellenem! Én bizony közel vagyok az eleséshez, és bánatom mindig 17
előttem van. Sőt bevallom bűneimet, bánkódom vétkem miatt. De ellenségeim élnek, erősödnek; meg- 18, 19
sokasodtak hazug gyűlölőim, És a kik jóért roszszal fizetnek; ellenem törnek, a miért én jóra törekszem. 20
Ne hagyj el Uram Istenem, ne távolodjál el tőlem! Siess segítségemre, oh Uram, én szabadítóm! 21, 22

Az éneklőmesternek Jeduthunnak, Dávid zsoltára. Mondám: nosza vigyázok útaimra, hogy ne vét- **39**
kezzem nyelvemmel; megzabolázom szájamat, a míg előttem van a hitetlen. Elnémultam, veszteglléssel 2
hallgattam a jóról, de fájdalmam felzaklatódott. Fölhevült bennem az én szívem, gondolatomban tűz 3
gerjede fel, így szólék azért az én nyelvemmel: Jelentsd meg Uram az én végemet és napjaim mértékét, 4
mennyi az? Hadd tudjam, hogy milyen mulandó vagyok. Ímé tenyérnyivé tetted napjaimat, és az én 5
életem te előtted, mint a semmi. Bizony merő hiábavalóság minden ember, akárhogyan áll is! Szela.
Bizony árnyékként jár az ember; bizony csak hiába szorgalmatoskodik; rakásra gyűjt, de nem tudja, ki 6
takarítja be azokat! Most azért, mit reméljek, oh Uram!? Te benned van bizodalmam. Ments ki en- 7, 8
gem minden álnokságomból; ne tégy engem bolondok csúfjává! Megnémultam, nem nyitom fel szájamat, 9
mert te cselekedted. Vedd le rólam a te ostorodat; kezed fenyítéke miatt elenyészem én. Mikor a bűn 10, 11
miatt büntetéssel fenyítesz valakit, elemészted, mint moly, az ő szépségét. Bizony merő hiábavalóság
minden ember. Szela. Halld meg Uram az én könyörgésemet, figyelmezzél kiáltásomra, könyhullatá- 12
somra ne vesztegelj; mert én jövevény vagyok te nálad, zsellér, mint minden én ősöm. Ne nézz reám, 13
hadd enyhüljek meg, mielőtt elmegyek és nem leszek többé!

Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. Várván vártam az Urat, és hozzám hajolt, és meghallgatta ki- **40**
áltásomat. És kivont engem a pusztulás gödréből, a sáros fertőből, és sziklára állította fel lábamat, 2
megerősítvén lépteimet. És új éneket adott szájamba, a mi Istenünknek dicséretét; sokan látták és meg- 3
félemlettek, és biztak az Úrban. Boldog ember az, a ki az Úrba vetette bizodalmát, és nem fordul a 4
kevélyekhez és a hazugságra vetemedettekhez! Sokat cselekedtél te, Uram Istenem, a te csodáiddal és 5
terveiddel mi érettünk; semmi sem hasonlítható hozzád; hirdetném és elbeszélném, de többek, semhogy
elszámlálhatnám. Véres áldozatot és ételáldozatot nem kedveltél; füleimet fölnyitottad; égőáldozatot és 6
bűnért való áldozatot sem kívántál. Akkor azt mondtam: Ímé jövök; a könyvtekercsben írva van felőlem, 7
Hogy teljesítsem a te akaratodat; ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van. Vígan 8, 9
hirdetem az igazságosságot a nagy gyülekezetben; ímé, nem tartom vissza ajkamat, te tudod, óh Uram!
Igazságosságodat nem rejtem el szívemben, elmondom a te hűségedet és segítségedet; nem titkolom el 10
kegyelmedet és igazságodat a nagy gyülekezetben. Te, Uram, ne tartsd vissza tőlem irgalmadat; ke- 11
gyelmed és igazságod mindig megóvnak engem. Mert bajok vettek engem körül, a melyeknek számuk 12
sincsen; utolértek bűneim, a melyeket végig sem nézhetek; számosabbak a fejem hajszálainál, és a szívem
is elhagyott engem. Tessék Uram néked, hogy megments engemet; siess Uram segítségemre! Szégye- 13, 14
nüljenek meg és piruljanak mind, a kik életemre törnek, hogy elragadják azt; riadjanak vissza, gyalázat

érje, a kik bajomat kívánják. Pusztuljanak el az ő gyalázatosságuk miatt, a kik azt mondják nékem:
Hehé, hehé! Örülnek és örvendeznek majd mindazok, a kik téged keresnek; azt mondják mindenha:
Magasztaltassék fel az Úr, a kik szeretik a te szabadításodat. Rólam is, noha én szegény és nyomorult
vagyok, az én Uram visel gondot. Te vagy segítségem, szabadítóm, oh Istenem, ne késsél!

41 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. Boldog, a ki a nyomorultra gondol; a veszedelem napján meg-
menti azt az Úr. Az Úr megőrzi azt és élteti azt; boldog lesz e földön, és nem adhatod oda ellenségei kí-
vánságának. Az Úr megerősíti őt az ő betegágyán; bármilyen az ágya, megkönnyíted betegségében. Én
azt mondtam: Uram kegyelmezz nékem, gyógyítsd meg lelkemet, mert vétkeztem ellened! Ellenségeim
rosszat mondanak felőlem: Mikor hal meg és vész ki a neve? Ha látogatni jön be valaki, hiábavalóságot
beszél; szíve álnokságot gyűjt össze magának, kimegy az utczára és beszél. Minden gyűlölőm együtt
suttog reám, gonoszat koholnak ellenem: Istennek átka szállott ő reá, s mivelhogy benne fekszik, nem
kél fel többé! Még az én jóakaróm is, a kiben bíztam, a ki kenyeremet ette, fölemelte sarkát ellenem.
De te Uram, könyörülj rajtam és emelj föl engemet, hadd fizessek meg nékik! Abból tudom meg, hogy
kedvelsz engemet, ha ellenségem nem ujjong felettem; Engem pedig feddhetetlenségemben támogatsz,
és színed elé állatsz mindenha. Áldott az Úr, Izráelnek Istene öröktől fogva mindörökké. Ámen, ámen!

42 Az éneklőmesternek Kóráh fiainak tanítása. Mint a szarvas kivánkozik a folyóvizekre, úgy kivánkozik
az én lelkem hozzád, oh Isten! Szomjuhozik lelkem Istenhez, az élő Istenhez; mikor mehetek el és jelen-
hetek meg Isten előtt? Könyhullatásom volt kenyerem éjjel és nappal, mikor mindennap azt mondták
nékem: Hol van a te Istened? Mikor ezekről emlékezem, megkeseredem lelkemben; mert nagy csoport-
ban vonultam ezelőtt és ujjongó örömmel és hálaadással vezettem őket, az ünneplő sokaságot, az Isten
házáig. Miért csüggedsz el lelkem és nyughatatlankodol bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok
én néki az ő orczájának szabadításáért. Istenem! elcsügged bennem az én lelkem; azért emlékezem reád
a Jordán és Hermon földjéről, a Miczár hegyéről. Örvény örvényt hív elő zuhatagjaid hangjára; minden
vízáradásod és hullámod összecsap fölöttem! Nappal kiküldte kegyelmét az Úr, éjjel éneke volt velem,
imádság az én életem Istenéhez. Hadd mondjam Istennek, az én kőszálamnak: Miért felejtkeztél el
rólam? Miért kell gyászban járnom ellenség háborgatása miatt? Mintha zúzódás volna csontjaimban,
mikor gyaláznak engem az én szorongatóim, naponként ezt mondván nékem: Hol van a te Istened? Mi-
ért csüggedsz el lelkem, és miért nyughatatlankodol bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok én
néki, az én szabadítómnak és Istenemnek.

43 Itélj meg engem oh Isten; és oltalmazd meg ügyemet az irgalmatlan nemzetség ellen; az álnok és ha-
mis embertől szabadíts meg engem. Hiszen te vagy oltalmam Istene, miért vetettél hát meg engemet?
Miért kell gyászban járnom ellenség háborgatása miatt? Küldd el világosságodat és igazságodat, azok
vezessenek engem; vigyenek el a te szent hegyedre és hajlékaidba. Hadd menjek be Isten oltárához,
vígasságos örömömnek Istenéhez, és hadd dicsérjelek téged cziterával, Isten, én Istenem! Miért csüg-
gedsz el lelkem, miért nyughatatlankodol bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok én néki, az én
szabadítómnak és Istenemnek.

44 Az éneklőmesternek, a Kóráh fiainak tanítása. Oh Isten! füleinkkel hallottuk, atyáink beszélték el
nékünk a dolgot, a melyet napjaikban, a hajdankor napjaiban cselekedtél. Nemzeteket űztél te ki sa-
ját kezeddel, őket pedig beplántáltad; népeket törtél össze, őket pedig kiterjesztetted. Mert nem az ő
fegyverökkel szereztek földet, és nem az ő karjok segített nékik; hanem a te jobbod, a te karod és a te
orczád világossága, mert kedvelted őket. Te magad vagy az én királyom, oh Isten! Rendelj segítséget
Jákóbnak! Általad verjük le szorongatóinkat; a te neveddel tapodjuk le támadóinkat. Mert nem az
ívemben bízom, és kardom sem védelmez meg engem; Hanem te szabadítasz meg minket szorongató-
inktól, és gyűlölőinket te szégyeníted meg. Dicsérjük Istent mindennap, és mindörökké magasztaljuk
nevedet. Szela. Mégis megvetettél, meggyaláztál minket, és nem vonulsz ki seregeinkkel. Megfutamí-
tottál minket szorongatóink előtt, és a kik gyűlölnek minket, fosztogattak magoknak. Oda dobtál minket
vágó-juhok gyanánt, és szétszórtál minket a nemzetek között. Eladtad a te népedet nagy olcsón, és nem
becsülted az árát magasra. Csúfságúl vetettél oda minket szomszédainknak, gúnyra és nevetségre a
körültünk levőknek. Példabeszédűl vetettél oda a pogányoknak, fejcsóválásra a népeknek. Gyalázatom
naponta előttem van, és orczám szégyene elborít engem. A csúfolók és káromlók szaváért, az ellenség
és a bosszúálló miatt. Mindez utolért minket, mégsem feledtünk el téged, és nem szegtük meg a te fri-
gyedet. Nem pártolt el tőled a mi szívünk, sem lépésünk nem tért le a te ösvényedről: Noha kiűztél
minket a sakálok helyére, és reánk borítottad a halál árnyékát. Ha elfeledtük volna Istenünk nevét, és
kiterjesztettük volna kezünket idegen istenhez: Nemde kifürkészte volna ezt Isten? Mert ő jól ismeri a
szívnek titkait. Bizony te éretted gyilkoltak minket mindennapon; tekintettek bennünket, mint vágó-
juhokat. Serkenj fel! Miért alszol Uram!? Kelj fel, ne vess el minket örökké! Miért rejted el orczádat,

és felejted el nyomorúságunkat és háborúságunkat? Bizony porba hanyatlik lelkünk, a földhöz tapad 25
testünk. Kelj fel a mi segítségünkre, ments meg minket a te kegyelmedért! 26

Az éneklőmesternek a sosannimra, Kóráh fiainak tanítása; ének a szerelmetesről. Fölbuzog szívem **45**
szép beszédre. Mondom: művem a királynak szól. Nyelven gyors írónak tolla. Szebb, szebb vagy az 2
ember fiainál, kedvesség ömledez ajakidon, azért áldott meg az Isten örökké. Kösd derekadra kardodat 3
vitéz! Dicsőségedet és ékességedet. És ékességedben haladj diadallal az igazságért, a szelidségért és 4
jogért, és rettenetesre tanítson meg téged a te jobb kezed. Nyilaid élesek; népek hullanak alád; a király 5
ellenségeinek szívében. Trónod oh Isten örökkévaló; igazságnak pálczája a te királyságodnak pálczája. 6
Szereted az igazságot, gyűlölöd a gonoszságot, azért kent fel Isten, a te Istened öröm olajával társaid 7
fölé. Mirrha, áloe, kácziaillatú minden öltözeted; elefántcsont palotából zeneszóval vidámítnak téged. 8
Királyok lányai a te ékességeid; jobb kezed felől királyné áll ofiri aranyban. Halld csak leány, nézd csak; 9, 10
hajtsd ide füledet! Feledd el népedet és az atyád házát. Szépségedet a király kivánja; hiszen urad ő, 11
hódolj hát néki! Tyrus leánya is, a nép dúsai, ajándékkal hizelegnek néked. Csupa ékesség a király 12, 13
leánya bent, vont aranyból van a ruhája. Hímes öltözetben viszik a királyhoz, szűzek vonulnak utána, az 14
ő társnői; néked hozzák őket. Bevezetik őket örömmel, vígsággal; bemennek a király palotájába. Atyáid 15, 16
helyett fiaid lesznek, megteszed őket fejedelmekké mind az egész földön. Hadd hirdessem a te nevedet 17
nemzedékről nemzedékre; örökkön örökké dicsérnek majd téged a népek!

Az éneklőmesternek, a Kóráh fiainak éneke, a halamothra. Isten a mi oltalmunk és erősségünk! igen **46**
bizonyos segítség a nyomorúságban. Azért nem félünk, ha elváltoznék is a föld, ha hegyek omlanának is 2
a tenger közepébe: Zúghatnak, tajtékozhatnak hullámai; hegyek rendülhetnek meg háborgásától. Szela. 3
Forrásinak árja megörvendezteti Isten városát, a Felségesnek szent hajlékai. Az Isten ő közepette van, 4, 5
nem rendűl meg; megsegíti Isten virradatkor. Nemzetek zajongnak, országok mozognak; kiereszti hang- 6
ját, megszeppen a föld. A seregek Ura velünk van, Jákób istene a mi várunk. Szela. Jőjjetek, lássátok 7, 8
az Úr tetteit, a ki pusztaságokat szerez a földön; Hadakat némít el a föld széléig; ívet tör, kopját ront, 9
hadi szekereket éget el tűzben. Csendesedjetek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten! Felmagasz- 10
taltatom a nemzetek közt, felmagasztaltatom a földön. A Seregek Ura velünk van, Jákób Istene a mi 11
várunk! Szela.

Az éneklőmesternek, a Kóráh fiainak zsoltára. Ti népek mind tapsoljatok, harsogjatok Istennek víg- **47**
ságos szóval. Mert az Úr felséges, rettenetes; nagy király az egész földön. Alánk veti a népeket, a 2, 3
nemzeteket lábaink alá. Kiválasztja nékünk örökségünket, Jákób dicsőségét, a kit szeret. Szela. Fel- 4, 5
vonul Isten harsona-szónál, kürtzengés közt az Úr. Énekeljetek Istennek, énekeljetek; énekeljetek kirá- 6
lyunknak, énekeljetek! Mert az egész föld királya az Isten: énekeljetek bölcseséggel. Isten uralkodik 7, 8
a nemzetek fölött; Isten ott ül az ő szentségének trónján. Népek fejedelmei gyülekeztek öszsze, mint 9
Ábrahám Istenének népe, mert Istené a földnek pajzsai; magasságos ő igen!

A Kóráh fiainak zsoltáréneke. Nagy az Úr és igen dicséretes a mi Istenünknek városában, az ő szent- **48**
séges hegyén. Szépen emelkedik az egész föld öröme, a Sion hegye, a szélső észak felé, a nagy királynak 2
városa. Isten van az ő palotáiban, ismeretes ott, mint menedék. Mert ímé a királyok összegyűltek, de 3, 4
tovatüntek együttesen. Meglátták ők, legott elcsodálkoztak; megijedtek, elriadtak. Rémület fogta el 5, 6
őket, fájdalom, a milyen a szülőasszonyé; A keleti széllel összezúzod Tarsís hajóit. A miként hallottuk, 7, 8
akként láttuk a seregek Urának városában, a mi Istenünk városában; örökre megerősítette azt az Isten!
Szela. A te kegyelmedről elmélkedünk oh Isten a te templomodnak belsejében. A milyen a neved oh 9, 10
Isten, olyan a te dicséreted a föld határáig; igazsággal teljes a te jobbod. Örűl Sion hegye, ujjonganak 11
Júda leányai a te ítéletedért. Vegyétek körűl a Siont, kerüljétek meg azt, számláljátok meg tornyait. 12
Jól nézzétek meg sánczait, járjátok be palotáit, hogy elmondhassátok a jövendő nemzedéknek: Bizony 13, 14
ez az Isten a mi Istenünk mindörökké, ő vezet minket mindhalálig!

Az éneklőmesternek, a Kóráh fiainak zsoltára. Halljátok meg ezt mind ti népek, figyeljetek mind **49**
ti, e világ lakói! Akár közemberek fiai, akár főemberek fiai, együtt a gazdag és szegény. Az én szá- 2, 3
jam bölcsességet beszél, szívemnek elmélkedése tudomány. Példabeszédre hajtom fülemet, hárfaszóval 4
nyitom meg mesémet. Miért féljek a gonoszság napjain, mikor nyomorgatóim bűne vesz körűl, A kik 5, 6
gazdaságukban bíznak, és nagy vagyonukkal dicsekszenek? Senki sem válthatja meg atyjafiát, nem ad- 7
hat érte váltságdíjat Istennek. Minthogy lelköknek váltsága drága, abba kell hagynia örökre; Még ha 8, 9
örökké élne is és nem látná meg a sírgödört. De meglátja! A bölcsek is meghalnak; együtt vész el bolond 10
és ostoba, és gazdagságukat másoknak hagyják. Gondolatjok ez: az ő házok örökkévaló, lakóhelyeik 11
nemzedékről-nemzedékre szállnak, nevöket hangoztatják e földön. Pedig az ember, még ha tisztesség- 12
ben van, sem marad meg; hasonlít a barmokhoz, a melyeket levágnak. Ez az ő sorsuk bolondság nékik; 13
de azért gyönyörködnek szavokban az ő követőik. Szela. Mint juhok, a Seolra vettetnek, a halál legelteti 14

15 őket, és az igazak uralkodnak rajtok reggel; alakjokat elemészti a Seol, távol az ő lakásuktól. Csak Isten
16 válthatja ki lelkemet a Seol kezéből, mikor az megragad engem. Szela. Ne félj, ha valaki meggazdagszik,
17 ha megöregbűl házának dicsősége; Mert semmit sem vihet el magával, ha meghal; dicsősége nem száll le
18, 19 utána. Ha életében áldottnak vallja is magát, s ha dicsérnek is téged, hogy jól tettél magaddal: Mégis
20 az ő atyáinak nemzetségéhez jut, a kik soha sem látnak világosságot. Az ember, még ha tisztességben
van is, de nincs okossága: hasonlít a barmokhoz, a melyeket levágnak.

50, 2 Asáf zsoltára. Az Istenek Istene, az Úr szól, és hívja a földet a nap keltétől lenyugtáig. A Sionról,
3 a melynek szépsége tökéletes, fényeskedik Isten. Eljön a mi Istenünk és nem hallgat; emésztő tűz van
4, 5 előtte, s körülte erős forgószél. Hívja az egeket onnan felűl, és a földet, hogy megítélje népét: Gyűjt-
6 sétek elém kegyeseimet, a kik áldozattal erősítik szövetségemet! És az egek kijelentik az ő igazságát,
7 mert az Isten bíró. Szela. Hallgass én népem, hadd szóljak! Te Izráel, hadd tegyek bizonyságot rólad;
8 Isten vagyok én, a te Istened. Nem feddlek én téged áldozataidért, és hogy égőáldozataid szüntelen
9, 10 előttem vannak. De nem fogadhatok el tulkot a te házadból, vagy bakokat a te aklaidból; Mert enyém
11 az erdőnek minden vadja, a barmok az ezernyi hegyeken. Ismerem a hegyeknek minden szárnyasát, és
12 a mező állatai tudva vannak nálam. Ha megéhezném, nem mondanám meg néked, mert enyém e világ
13, 14 és ennek mindene. Avagy eszem-é én a bikák húsát, és a bakoknak vérét iszom-é? Hálával áldozzál
15 az Istennek, és teljesítsd a felségesnek fogadásidat! És hívj segítségűl engem a nyomorúság idején, én
16 megszabadítlak téged és te dicsőítesz engem. A gonosznak pedig ezt mondja Isten: Miért beszélsz te
17 rendeléseimről, és veszed szádra az én szövetségemet? Hiszen te gyűlölöd a fenyítést, és hátad mögé
18, 19 veted rendelésimet! Ha lopót látsz, mellé adod magad, és ha paráznákat, társalkodol velök. A szádat
20 gonoszságra tátod, és a nyelved csalárdságot sző. Leülsz és felebarátodra beszélsz, anyád fiát is megszi-
21 dalmazod. Ezeket teszed, és én hallgassak? Azt gondolod, olyan vagyok, mint te? Megfeddelek téged, és
22, 23 elédbe sorozom azokat. Értsétek meg ezt, ti Istent felejtők, hogy el ne ragadjalak menthetelenűl: A ki
hálával áldozik, az dicsőít engem, és a ki az útra vigyáz, annak mutatom meg Istennek szabadítását.

51 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. Mikor ő hozzá ment Nátán, a próféta, minekutána Bethsabéval
vétkezett. Könyörülj rajtam én Istenem a te kegyelmességed szerint; irgalmasságodnak sokasága szerint
2 töröld el az én bűneimet! Egészen moss ki engemet az én álnokságomból, és az én vétkeimből tisztíts ki
3, 4 engemet; Mert ismerem az én bűneimet, és az én vétkem szüntelen előttem forog. Egyedűl te ellened
vétkeztem, és cselekedtem azt, a mi gonosz a te szemeid előtt; hogy igaz légy beszédedben és tiszta ítéle-
5, 6 tedben. Ímé én vétekben fogantattam, és bűnben melengetett engem az anyám. Ímé te az igazságban
7 gyönyörködöl, a mely a vesékben van, és bensőmben bölcseségre tanítasz engem. Tisztíts meg engem
8 izsóppal, és tiszta leszek; moss meg engemet, és fehérebb leszek a hónál. Hallass örömet és vígasságot
9 velem, hogy örvendezzenek csontjaim, a melyeket összetörtél. Rejtsd el orczádat az én vétkeimtől, és
10 töröld el minden álnokságomat. Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelket újítsd meg
11, 12 bennem. Ne vess el engem a te orczád elől, és a te szent lelkedet ne vedd el tőlem. Add vissza nékem
13 a te szabadításodnak örömét, és engedelmesség lelkével támogass engem. Hadd tanítsam a bűnösöket
14 a te útaidra, hogy a vétkezők megtérjenek hozzád. Szabadíts meg engemet a vérontástól, oh Isten, sza-
15 badításomnak Istene! hogy harsogja nyelvem a te igazságodat. Uram, nyisd meg az én ajakimat, hogy
16 hirdesse szájam a te dicséretedet. Mert nem kívánsz te véresáldozatot, hogy adnék azt, égőáldozatban
17 sem gyönyörködöl. Isten előtt kedves áldozatok: a töredelmes lélek; a töredelmes és bűnbánó szívet oh
18, 19 Isten nem veted te meg! Tégy jól a te kegyelmedből a Sionnal; és építsd meg Jéruzsálem kőfalait. Akkor
kedvesek lesznek előtted az igazságnak áldozatai; az égő és egész áldozat: akkor a te oltárodon áldoznak
néked tulkokkal.

52 Az éneklőmesternek; Dávid tanítása. Mikor az Idumeus Dóeg eljött és hírt vitt Saulnak, és ezt mondá
néki: Dávid az Akhimélek házába ment be. Mit dicsekedel gonoszságban, oh te magabíró? Az Istennek
2 kegyelme szüntelen való! Nyelved ártalmakon elmélkedik, s olyan mint az éles olló, te álnokságnak
3 mestere! Szereted a gonoszt inkább, hogy nem a jót, és a hazugságot inkább, mint igazságot szólni.
4, 5 Szela. Szeretsz minden ártalmas beszédet, és az álnok nyelvet. Meg is ront az Isten téged, teljesen
6 eltakarít, kigyomlál téged a te hajlékodból, és kiszaggat téged az élők földéről. Szela. És látják ezt az
7 igazak, és félnek, és nevetnek rajta: Ímé az a férfiú, a ki nem Istent fogadta erősségévé, hanem az ő
8 gazdagságának sokaságában bízott, és ereje az ő gonoszságában volt! Én pedig mint zöldelő olajfa Isten
9 házában, bízom Isten kegyelmében mind örökkön örökké. Áldlak téged örökké, hogy így cselekedtél;
nevedben remélek, mert jóságos vagy, a te híveid előtt.

53 Az éneklőmesternek, a mahalathra, Dávid tanítása Ezt mondta a balgatag az ő szívében: Nincs Isten.
2 Megromlottak és útálatos hamisságot cselekedtek, nincs a ki jót cselekedjék. Isten letekint a menny-
3 ből az emberek fiaira, hogy meglássa, ha van-é értelmes, Istent kereső? Mindnyájan elhajlottak, és

valamennyien megromlottak, nincsen a ki jót cselekedjék, nincsen csak egy is. Avagy nincs értelem a 4
hamisságnak cselekvőiben, a kik az én népemet megeszik, mintha kenyeret ennének, a kik az Istent
segítségűl nem hívják? Ott félnek nagy félelemmel, a hol nincsen félelem; mert az Isten elszéleszti azok- 5
nak tetemeit, a kik tábort járnak ellened; megszégyeníted azokat, mert az isten megveti őket. Oh vajha 6
eljönne Sionból Izráelnek a szabadítás! Mikor az Úr visszahozza az ő népének foglyait, örűl majd Jákób
és vigad Izráel!

Az éneklőmesternek, hangszerekkel; Dávid tanítása. Mikor a Zifeusok eljöttek, és azt mondák Saul- **54**
nak: Nem mi nálunk lappang-é Dávid? Isten, a te neveddel szabadíts meg engemet, és a te hatalmasság-
goddal állj bosszút értem! Isten, hallgasd meg az én imádságomat, figyelmezz az én szájam beszédeire. 2
Mert idegenek támadtak ellenem, és kegyetlenek keresik lelkemet, a kik nem is gondolnak Istenre. Szela. 3
Ímé, Isten segítőm nékem, az Úr az én lelkemnek támogatója. Bosszút áll az utánam leselkedőkön; a te 4, 5
igazságod által rontsd meg őket. Kész szívvel áldozom néked: áldom a te nevedet, Uram, mert jó. Mert 6, 7
minden nyomorúságból megszabadított engem, s megpihentette szemeimet ellenségeimen.

Az éneklőmesternek, hangszerekkel; Dávid tanítása. Hallgasd meg, Isten, az én imádságomat, és ne **55**
rejtsd el magadat az én könyörgésem elől; Figyelmezz én reám és hallgass meg engemet; mert keseregve 2
bolyongok és jajgatok! Az ellenségnek szaváért és a hitetlenek nyomorgatásáért: mert hazugságot hári- 3
tanak reám, és nagy dühösséggel ellenkeznek velem. Az én szívem reszket bennem, és a halál félelmei 4
körűlvettek engem. Félelem és rettegés esett én reám, és borzadály vett körül engem. Mondám: Vajha 5, 6
szárnyam volna, mint a galambnak! Elrepülnék és nyugodnám. Ímé, messze elmennék és a pusztában 7
lakoznám. Szela. Sietnék kiszabadulni e sebes szélből, e forgószélből. Rontsd meg Uram, és oszlasd 8, 9
meg az ő nyelvöket; mert erőszakot és háborgást látok a városban. Nappal és éjjel körűljárják azt an- 10
nak kőfalainál, bent hamisság és ártalom van abban. Veszedelem van bensejében; s nem távozik annak 11
teréről a zsarnokság és csalárdság. Mert nem ellenség szidalmazott engem, hisz azt elszenvedném; nem 12
gyűlölőm emelte fel magát ellenem, hiszen elrejtettem volna magamat az elől: Hanem te, hozzám ha- 13
sonló halandó, én barátom és ismerősöm, A kik együtt édes bizalomban éltünk; az Isten házába jártunk 14
a tömegben. A halál vegye őket körűl, elevenen szálljanak a Seolba; mert gonoszság van lakásukban, 15
kebelökben. Én az Istenhez kiáltok, és az Úr megszabadít engem. Estve, reggel és délben panaszkodom 16, 17
és sohajtozom, és ő meghallja az én szómat. Megszabadítja lelkemet békességre a rám támadó hadtól, 18
mert sokan vannak ellenem. Meghallja Isten és megfelel nékik, (mivelhogy ő eleitől fogva trónol, Szela), 19
a kik nem akarnak megváltozni és nem félik az Istent. Kezeit felemelte a vele békességben lévőkre; 20
megszegte az ő szövetségét. A vajnál simább az ő szája, pedig szívében háborúság van; lágyabbak be- 21
szédei az olajnál, pedig éles szablyák azok. Vessed az Úrra a te terhedet, ő gondot visel rólad, és nem 22
engedi, hogy valamikor ingadozzék az igaz. Te, Isten, a veszedelem vermébe taszítod őket; a vérszopó és 23
álnok emberek életüknek felét sem élik meg; én pedig te benned bízom.

Az éneklőmesternek a Jónathelem rehokimra; Dávidnak miktámja; mikor megragadták őt a filisz- **56**
teusok Gáthban. Könyörülj rajtam Istenem, mert halandó tátog ellenem és minden nap hadakozván,
nyomorgat engem! Ellenségeim minden napon tátognak reám, bizony sokan hadakoznak ellenem, oh 2
magasságos Isten! Mikor félnem kellene is, én bízom te benned. Isten által dicsekedem az ő igéjével; az 3, 4
Istenben bízom, nem félek; ember mit árthatna nékem? Minden nap elforgatják beszédeimet; minden 5
gondolatjok ellenem van, ártalomra. Egybegyűlnek, elrejtőznek, sarkaimat lesik, mert kívánják az én 6
lelkemet. Gonoszsággal menekedhetnének? Haraggal rontsd meg, oh isten, a népeket! Bujdosásomnak 7, 8
számát jól tudod: szedd tömlődbe könyeimet! Avagy nem tudod-é azoknak számát? Meghátrálnak majd 9
ellenségeim, mikor kiáltok; így tudom meg, hogy velem van az Isten. Dicsérem Istent az ő igéretéért, 10
dicsérem az Urat az ő igéretéért. Istenben bízom, nem félek; ember mit árthatna nékem? Tartozom, 11, 12
oh Isten, az én néked tett fogadásaimmal; megadom néked a hálaáldozatokat; Mert megszabadítottad 13
lelkemet a haláltól, bizony az én lábaimat az eleséstől; hogy járjak Isten előtt az életnek világosságában.

Az éneklőmesternek az altashétre Dávid miktámja; mikor Saul elől a barlangba menekült. Könyörülj **57**
rajtam, oh Isten, könyörülj rajtam, mert benned bízik az én lelkem; és szárnyaid árnyékába menekülök, a
míg elvonulnak a veszedelmek. A magasságos Istenhez kiáltok; Istenhez, a ki jót végez felőlem. Elküld 2, 3
a mennyből és megtart engem: meggyalázza az engem elnyelőt. Szela. Elküldi Isten az ő kegyelmét
és hűségét. Az én lelkem oroszlánok között van, tűzokádók között fekszem; emberek között, a kiknek 4
foguk dárda és nyilak, nyelvök pedig éles szablya. Magasztaltassál fel az egek felett, oh Isten; Mind az 5
egész földön legyen a te dicsőséged! Hálót készítettek lábaimnak, lelkem meggörnyedett; vermet ástak 6
én előttem, de ők estek abba. Szela. Kész az én szívem, oh Isten, kész az én szívem; hadd énekeljek és 7
zengedezzek! Serkenj fel én dicsőségem, serkenj fel te lant és hárfa, hadd költsem fel a hajnalt; Hálát 8, 9
adok néked, én Uram, a népek között, és zengedezek néked a nemzetek között. Mert nagy az egekig a te 10

11 kegyelmed, és a felhőkig a te hűséged. Magasztaltassál fel az egek felett, oh Isten! Mind az egész földön
legyen a te dicsőséged!

58 Az éneklőmestenek az altashétre; Dávid miktámja. Avagy valóban a néma igazságot szólaltatjátok-é
2 meg? Avagy igazán ítéltek-é ti embernek fiai? Sőt inkább hamisságot forgattok a ti szívetekben! a ti
3 kezeiteknek hamisságát méritek e földön. Eltértek a gonoszok fogantatásuk óta; tévelygenek a hazugok
4 anyjok méhétől kezdve. Mérgök olyan, mint a kígyónak mérge; mint a siket áspisé, a mely füleit bedugja.
5, 6 A mely nem hallja a bűbájosoknak szavát, sem a bűvölőét, a ki bűbájakban jártas. Isten, rontsd meg az ő
7 fogaikat az ő szájokban; az oroszlánoknak zápfogait törd össze, Uram! Olvadjanak el, folyjanak széllyel,
8 mint a víz; ha felteszi nyilait, legyenek tompultak azok. Legyenek mint a csiga, a mely szétfolyván,
9 elmúlik; mint az asszonynak idétlen szülötte, a mely nem látta a napot. Mielőtt megéreznék fazekaitok
10 a tövist, mind nyersen, mind égőn elragadja azt a forgószél. Örül az igaz, mikor látja a bosszúállást;
11 lábait mossa a gonosznak vérében. És azt mondja az ember: Bizonyára van jutalma az igaznak; bizony
van ítélő Isten e földön!

59 Az éneklőmesternek az altashétre. Dávid miktámja; midőn embereket külde Saul, és őrizék az ő házát,
hogy megöljék őt. Szabadíts meg engemet az én ellenségeimtől, Istenem; a reám támadóktól ments meg
2, 3 engemet! Szabadíts meg engemet a gonosztevőktől, és a vérontó emberek ellen tarts meg engemet; Mert
ímé lelkem után leselkednek, egybegyűltek ellenem az erősek; a nélkűl, hogy hibás vagy vétkes volnék,
4, 5 Uram! Bűnöm nélkül egybegyűlnek és készülnek ellenem: serkenj fel elömbe és lásd meg ezeket! Te, oh
Uram, Seregek Istene, Izráel Istene, serkenj fel! Büntesd meg, mind e pogányokat, ne könyörülj senkin, a
6, 7 ki hamisságot cselekszik. Szela. Estenden megjelennek, ordítnak, mint az eb; körüljárják a várost. Ímé,
8 szájokkal csácsognak, ajkaikon szablyák vannak: hisz, úgy mond, kicsoda hallja meg? Te pedig, Uram,
9 neveted őket, és megcsúfolod mind e pogány népet. Hatalmával szemben te reád vigyázok; mert Isten az
10, 11 én váram. Elömbe jön az én kegyelmes Istenem; látnom engedi Isten az én ellenségeim romlását. Ne
öld meg őket, hogy népem meg ne felejtkezzék; bujdosókká tedd őket a te hatalmaddal, és alázd meg őket
12 Uram, mi paizsunk! Szájuknak vétke az ő ajkaiknak beszéde, fogattassanak meg kevélységökben; mert
13 csak átkot és hazugságot szólnak. Veszítsd el őket búsulásodban, veszítsd el őket, hogy ne legyenek; és
14 tudják meg, hogy Isten uralkodik a Jákób fölött, mind a földnek határáig. Szela. Estenden megjelennek,
15 ordítanak, mint az eb, körüljárják a várost. Étel után barangolnak, és ha nem laknak jól, virrasztanak.
16 Én pedig éneklem a te hatalmadat, és reggelenkint zengem a te kegyelmességedet; mert váram voltál és
17 menedékem az én nyomorúságom napján. Én erősségem! Te néked éneklek, mert Isten az én váram: ő
az én kegyelmes Istenem!

60 Az éneklőmesternek a susanheduthra, Dávidnak tanító miktámja. Mikor harczolt a mesopotámaiai
szirusokkal és a czóbai szirusokkal; és visszafordult Joáb és megverte az Edomitákat a Sóvölgyben, ti-
2 zenkétezeret. Isten, elvetettél minket, elszélesztettél minket; megharagudtál, hozz vissza minket! Meg-
3 rendítetted ez országot, ketté szakasztottad; építsd meg romlásait, mert megindult. A te népeddel nehéz
4 dolgokat láttattál: bódító borral itattál minket. Adtál a téged félőknek zászlót, melyet felemeljenek az
5 igazságért. Szela. Hogy megszabaduljanak a te kedveltjeid: segíts jobboddal és hallgass meg minket!
6, 7 Az ő szent helyén mondotta Isten: Örvendezek, kiosztom Sikemet és kimérem a Szukkót völgyét: Enyim
8 Gileád és enyim Manasse, Efraim az én fejemnek oltalma: Júda az én törvény-rendelőm. Moáb az én
9 mosdómedenczém, Edomra vetem az én sarumat; te Filisztea nékem örülj! Kicsoda vezet engem az erős
10 városba, Kicsoda kisért el Edomig engem? Nem te-é, oh Isten, a ki megvetettél minket, s nem vonultál
11 ki, oh Isten, a mi seregeinkkel? Segíts ki minket a nyomorúságból, mert emberi segítség hiábavaló.
12 Istennel győzedelmet nyerünk, s ő tapodja el ellenségeinket.

61 Az éneklőmesternek hangszerre: Dávidé. Hallgasd meg, oh Isten, az én kiáltásomat; figyelmezzél
2 az én könyörgésemre. E föld széléről kiáltok te hozzád; mert szívem elepedt: Vígy el engem innen a
3, 4 sziklára, a hova én nem jutok. Mert te vagy az én menedékem, s erős tornyom az ellenség ellen. Hadd
5 lakozzam a te sátorodban mindörökké; hadd meneküljek a te szárnyaid árnyéka alá! Szela. Mert te,
6 oh Isten, meghallgattad az én fogadásaimat; a te neved tisztelőinek örökségét megadtad nékem. Adj
7 napokat a király napjaihoz, esztendeit nemzedékről nemzedékre nyujtsd. Isten előtt lakozzék örökké;
8 kegyelmedet és hűségedet rendeld ki, hogy őrizzék meg őt. Így éneklem majd a te nevedet szüntelen,
hogy beteljesítsem az én fogadásaimat minden napon.

62 Az éneklőmesternek, Jedutun szerint: Dávid zsoltára. Csak Istenben nyugoszik meg lelkem; tőle van
2 az én szabadulásom. Csak ő az én kősziklám és szabadulásom; ő az én oltalmam, azért nem rendülök
3 meg felettébb. Meddig támadtok még egy ember ellen; meddig törtök ellene valamennyien, mint megha-
4 nyatlott fal és dűlő kerítés ellen? Csak arról tanácskoznak, mimódon vessék őt le méltóságából; szeretik
5 a hazugságot; szájukkal áldanak, szívükben átkoznak. Szela. Csak Istenben nyugodjál meg lelkem,

mert tőle van reménységem. Csak ő az én kősziklám és szabadulásom; ő az én oltalmam, azért nem rendülök meg. 6
Istennél van szabadulásom és dicsőségem; az én erős kősziklám, az én menedékem Istenben van. 7
Bízzatok ő benne mindenkor, ti népek; öntsétek ki előtte szíveteket; Isten a mi menedékünk. Szela. 8
Bizony hiábavalók a közembernek fiai és hazugok a főembernek fiai; ha mérőserpenyőbe vettetnek, mind alábbvalók a semminél. 9
Ne bízzatok zsarolt javakban, és rablott jószággal ne kevélykedjetek; a vagyonban, ha nő, ne bizakodjatok; 10
Egyszer szólott az Isten, kétszer hallottam ugyanazt, hogy a hatalom az Istené. 11
Tiéd Uram a kegyelem is. Bizony te fizetsz meg mindenkinek az ő cselekedete szerint! 12

Dávid zsoltára, mikor a Júda pusztájában volt. **63**
Isten! én Istenem vagy te, jó reggel kereslek téged; téged szomjúhoz lelkem, téged sóvárog testem a kiaszott, elepedt földön, a melynek nincs vize; 2
Hogy láthassalak téged a szent helyen, szemlélvén a te hatalmadat és dicsőségedet. 3
Hiszen a te kegyelmed jobb az életnél: az én ajakim hadd dicsérjenek téged. 4
Áldanálak ezért életem fogytáig; a te nevedben emelném fel kezeimet. 5
Mintha zsírral és kövérséggel telnék meg lelkem, mikor víg ajakkal dicsérhet téged az én szájam! 6, 7
Ha reád gondolok ágyamban: őrváltásról őrváltásra rólad elmélkedem; Mert segítségem voltál, és a te szárnyaidnak árnyékában örvendeztem. 8
Ragaszkodik hozzád az én lelkem; a te jobbod megtámogat engem. 9
Azok pedig, a kik veszedelemre keresik lelkemet, a föld mélységeibe jutnak. 10
Szablya martalékaiul esnek el, és a rókáknak lesznek eledelei. 11
A király pedig örvendezni fog Istenben; dicséri őt mindaz, a ki ő reá esküszik; mert bedugatik a hazugok szája.

Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. **64**
Hallgasd meg, Isten, az én szómat, mikor panaszkodom; az ellenségtől való félelemtől mentsd meg éltemet. 2
Rejts el engem a rosszakaróknak tanácsa elől, a gonosztevőknek gyülekezetétől. 3
A kik megélesítik nyelvöket, mint a szablyát; irányozzák nyilokat, keserű beszédöket, 4
Hogy lövöldözzék titkon az ártatlant; nagy hirtelenséggel lövöldözik azt, és nem félnek. 5
Megátalkodottak gonosz szándékukban; megegyeztek, hogy tőrt vetnek titkon, mondják: ki látja őket? 6, 7
Álnokságokat koholnak; a kikoholt tervet végrehajtják; mindenikök keble és szíve kikutathatatlan. 8
De meglövi őket az Isten; hirtelen nyíl üt rajtok sebet. 9
És megejtik őket, a nyelvök lesz ellenök; iszonyodik mindenki, a ki őket látja. 10
Akkor megfélemlenek mind az emberek; hirdetni fogják Istennek dolgát, és megértik cselekedetét.
Örvendeni fog az igaz Istenben, és hozzá menekül; és dicsekedni fognak minden egyenesszívűek.

Az éneklőmesternek; zsoltár; Dávid éneke. **65**
Tied a hódolat, a dicséret, oh Isten, a Sionon; és néked teljesítik ott a fogadást. 2, 3
Oh könyörgést meghallgató, hozzád folyamodik minden test. Bűneim erőt vettek rajtam; vétkeinket te bocsásd meg. 4
Boldog az, a kit te kiválasztasz és magadhoz fogadsz, hogy lakozzék a te tornáczaidban; hadd teljesedjünk meg a te házadnak javaival, a te templomodnak szentségével!
Csodálatos dolgokat szólasz nékünk a te igazságodban, idvességünknek Istene; e föld minden szélének és a messze tengernek bizodalma; 5
A ki hegyeket épít erejével, körül van övezve hatalommal; 6, 7
A ki lecsillapítja a tengerek zúgását, habjaik zúgását, és a népek háborgását. 8
Félnek is jeleidtől a szélnek lakói; a napkelet és nyugot határait megörvendezteted. 9
Meglátogatod a földet és elárasztod; nagyon meggazdagítod azt. Istennek folyója tele van vizekkel; gabonát szerzesz nékik, mert úgy rendelted azt. 10
Megitatod barázdáit, göröngyeit megalapítod; záporesővel meglágyítod azt, termését megáldod. 11
Megkoronázod az esztendőt jóvoltoddal, és a te nyomdokaidon kövérség fakad; 12
Csepegnek a puszta legelői, és a halmokat vígság övezi. 13
A legelők megtelnek juhokkal, és a völgyeket gabona borítja; örvendeznek és énekelnek.

Az éneklőmesternek; zsoltár, ének. Örvendezz Istennek, oh te egész föld. **66**, 2
Énekeljétek az ő nevének dicsőségét; dicsőítsétek az ő dicséretét! 3
Mondjátok Istennek. Mily csudálatosak a te műveid: a te hatalmad nagy volta miatt hizelegnek néked ellenségeid. 4
Az egész föld leborul előtted; énekel néked énekli a te nevedet. Szela. 5
Jőjjetek és lássátok az Isten dolgait; csudálatosak az ő cselekedetei az emberek fiain. 6, 7
A tengert szárazzá változtatta, a folyamon gyalog mentek át: ott örvendeztünk ő benne.
A ki uralkodik az ő hatalmával örökké, szemmel tartja a pogányokat, hogy az engedetlenek fel ne fuvalkodjanak magukban. Szela. 8, 9
Áldjátok népek a mi Istenünket, és hallassátok az ő dicséretének szavát.
A ki megeleveníti lelkünket, s nem engedi, hogy lábaink megtántorodjanak. 10
Mert megpróbál minket, oh Isten, megtisztítottál, a mint tisztítják az ezüstöt. 11
Hálóba vittél be minket, megszorítottad derekainkat. 12, 13
Embert ültettél fejünkre, tűzbe-vízbe jutottunk: de kihoztál bennünket bőségre.
Elmegyek házadba égőáldozatokkal, lefizetem néked fogadásaimat, 14
A melyeket ajakim igértek és szájam mondott nyomorúságomban. 15
Hizlalt juhokat áldozom néked égőáldozatúl, kosok jóillatú áldozatával; ökröket bakokkal együtt áldozom néked. Szela. 16
Jőjjetek el és halljátok meg, hadd beszélem el minden istenfélőnek: miket cselekedett az én lelkemmel! 17, 18
Hozzá kiálték az én szájammal, és magasztalás volt nyelvem alatt.
Ha hamisságra néztem volna szívemben, meg nem hallgatott volna az én Uram. 19
Ámde meghallgatott Isten, figyelmezett könyörgésem szavára. 20
Áldott az Isten, a ki nem vetette meg könyörgésemet, és kegyelmét nem vonta meg tőlem.

67 Az éneklőmesternek, hangszerekkel; zsoltár; ének. Az Isten könyörüljön rajtunk és áldjon meg minket; világosítsa meg az ő orczáját rajtunk. Szela. Hogy megismerjék e földön a te útadat, minden nép közt a te szabadításodat. Dicsérnek téged a népek, oh Isten, dicsérnek téged a népek mindnyájan. Örvendnek és vígadnak a nemzetek, mert igazsággal ítéled a népeket, és a nemzeteket e földön te igazgatod. Szela. Dicsérnek téged a népek, oh Isten, dicsérnek téged a népek mindnyájan. A föld megadta az ő gyümölcsét: megáld minket az Isten, a mi Istenünk; Megáld minket az Isten, és féli őt a földnek minden határa!

68 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára, éneke. Felkél az Isten, elszélednek ellenségei; elfutnak előle az ő gyűlölői. A mint a füst elszéled, úgy széleszted el őket; a mint elolvad a viasz a tűz előtt, úgy vesznek el a gonoszok Isten elől; Az igazak pedig örvendeznek és vígadnak az Isten előtt, és ujjongnak örömmel. Énekeljetek Istennek, zengedezzetek az ő nevének; csináljatok útat annak, a ki jön a pusztákon át, a kinek Jah a neve, és örüljetek előtte. Árváknak atyja, özvegyeknek bírája az Isten az ő szentséges hajlékában. Isten hozza vissza a száműzötteket, kihozza boldogságra a foglyokat; csak az engedetlenek lakoznak sivatag helyen. Oh Isten, mikor kivonultál a te néped előtt, mikor a pusztába beléptél: Szela. A föld reng vala, az egek is csepegnek vala Isten előtt, ez a Sinai hegy is az Isten előtt, az Izráel Istene előtt. Bő záporti hintesz vala, oh Isten, a te örökségedre, s a lankadót megújítod vala. Benne tanyázott a te gyülekezeted: te szerzéd jóvoltodból a szegénynek, oh Isten! Az Úr ad vala szólniok az örömhírt vivő asszonyok nagy csapatának. A seregek királyai futnak, futnak: s a házi asszony zsákmányt osztogat. Ha cserények között hevertek is: olyanok lesztek, mint a galambnak szárnyai, a melyeket ezüst borít, vagy mint vitorla-tollai, a melyek színarany fényűek. Mikor a Mindenható szétszórta benne a királyokat, mintha hó esett volna a Salmonon. Isten hegye a Básán hegye; sok halmú hegy a Básán hegye: Mit kevélykedtek ti sok halmú hegyek? Ezt a hegyet választotta Isten lakóhelyéül; bizony ezen lakozik az Úr mindörökké; Az Isten szekere húszezer, ezer meg ezer; az Úr közöttük van, mint a Sinai hegyen az ő szent hajlékában. Felmentél a magasságba, foglyokat vezettél, adományokat fogadtál emberekben: még a pártütők is ide jönnek lakni, oh Uram Isten! Áldott legyen az Úr! Napról-napra gondoskodik rólunk a mi szabadításunk Istene! Szela. Ez a mi Istenünk, a szabadításnak Istene, és az Úr Isten az, a ki megszabadít a haláltól. Csak Isten ronthatja meg az ő ellenségeinek fejét, a bűneiben járónak üstökös koponyáját. Azt mondta vala az Úr: Básánból visszahozlak, a tenger mélységéből is kihozlak, Hogy lábadat veresre fessed a vérben, ebeidnek nyelve az ellenségből lakomázzék. Látták a te bevonulásodat, oh Isten! Az én Istenem, királyom bevonulását a szentélybe. Elől mennek vala az éneklők, utánok a húrpengetők, középen a doboló leányok. A gyülekezetekben áldjátok az Istent, az Urat áldjátok, ti Izráel magvából valók! Ott a kis Benjámin, a ki uralkodik rajtok, a Júda fejedelmei és az ő gyülekezetök; a Zebulon fejedelmei és a Nafthali fejedelmei. Istened rendelte el a te hatalmadat: erősítsd meg, oh Isten, azt, a mit számunkra készítettél! A te Jeruzsálem felett álló hajlékodból királyok hoznak majd néked ajándékokat. Fenyítsd meg a nádasnak vadját, a bikák csordáját a népek tulkaival egybe, a kik ezüst-rudakkal terpeszkednek; szórd szét a népeket, a kik a háborúban gyönyörködnek. Eljőnek majd a főemberek Égyiptomból; Szerecsenország hamar kinyujtja kezeit Istenhez. E földnek országai mind énekeljetek Istennek: zengjetek dicséretet az Úrnak! Szela. A ki kezdettől fogva az egek egei n ül; ímé, onnét szól nagy kemény szóval. Tegyetek tisztességet Istennek, a kinek dicsősége az Izráelen és az ő hatalma a felhőkben van. Rettenetes vagy, oh Isten, a te szent hajlékodból; az Izráelnek Istene ád erőt és hatalmat a népnek. Áldott legyen az Isten!

69 Az éneklőmesternek a sósannimra; Dávidé. Szabadíts meg engemet, oh Isten, mert a vizek lelkemig hatottak. Mély sárba estem be, hol meg nem állhatok; feneketlen örvénybe jutottam, és az áradat elborít engem. Elfáradtam a kiáltásban, kiszáradt a torkom; szemeim elbágyadtak, várván Istenemet. Többen vannak fejem hajszálainál, a kik ok nélkűl gyűlölnek engem; hatalmasok a vesztemre törők, a kik ellenségeim alap nélkűl; a mit nem ragadtam el, azt kell megfizetnem! Oh Isten, te tudod az én balgatagságomat, és az én bűneim nyilván vannak előtted: Ne szégyenüljenek meg miattam, a kik te benned remélnek, Uram, Seregeknek Ura! Ne pironkodjanak miattam, a kik téged keresnek, oh Izráelnek Istene! Mert te éretted viselek gyalázatot, és borítja pironság az én orczámat. Atyámfiai előtt idegenné lettem, és anyám fiai előtt jövevénynyé. Mivel a te házadhoz való féltő szeretet emészt engem, a te gyalázóidnak gyalázásai hullanak reám. Ha sírok és bőjtöléssel gyötröm lelkemet, az is gyalázatomra válik. ha gyászruhába öltözöm, akkor példabeszédül vagyok nékik. A kapuban ülők rólam szólanak, és a borozók rólam énekelnek. Én pedig néked könyörgök, oh Uram; jókedvednek idején, oh Isten, a te kegyelmed sokaságához képest hallgass meg engem a te megszabadító hűségeddel. Ments ki engem az iszapból, hogy el ne sülyedjek; hadd szabaduljak meg gyűlölőimtől és a feneketlen vizekből; Hogy el ne

borítson a vizek árja, és el ne nyeljen az örvény, és a veremnek szája be ne záruljon felettem! Hallgass 16
meg engem, Uram, mert jó a te kegyelmességed! A te irgalmasságodnak sokasága szerint tekints én
reám; És ne rejtsd el orczádat a te szolgádtól; mert szorongattatom nagyon: siess, hallgass meg engem! 17
Légy közel az én lelkemhez és váltsd meg azt; az én ellenségeimért szabadíts meg engem. Te tudod az 18, 19
én gyalázatomat, szégyenemet és pirulásomat; jól ismered minden szorongatómat. A gyalázat megtörte 20
szívemet és beteggé lettem; várok vala részvétre, de hiába; vigasztalókra, de nem találék. Sőt ételemben 21
mérget adnak vala, és szomjúságomban eczettel itatnak vala engem. Legyen az ő asztalok előttök tőrré, 22
és a bátorságosoknak hálóvá. Setétüljenek meg az ő szemeik, hogy ne lássanak; és az ő derekukat 23
tedd mindenkorra roskataggá. Öntsd ki a te haragodat reájok, és a te haragodnak búsulása érje utól 24
őket. Legyen az ő palotájok puszta, és az ő hajlékukban ne legyen lakos; Mert a kit te megvertél, azt 25, 26
üldözik, és a tőled sujtottak fájdalmát szólják meg. Szedd össze álnokságaikat, és a te igazságodra ne 27
jussanak el. Töröltessenek ki az élők könyvéből, és az igazak közé ne irattassanak. Engem pedig, a 28, 29
ki nyomorult és szenvedő vagyok, emeljen fel, oh Isten, a te segedelmed! Dicsérem az Istennek nevét 30
énekkel, és magasztalom hálaadással. És kedvesebb lesz az Úr előtt az ökörnél, a szarvas és hasadt 31
körmű tuloknál. Látják ezt majd a szenvedők és örülnek; ti Istent keresők, elevenedjék a ti szívetek! 32
Mert meghallgatja az Úr a szegényeket, és az ő foglyait nem veti meg. Dicsérjék őt az egek és a föld; a 33, 34
tengerek és a mi csak mozog azokban! Mert megtartja Isten a Siont, és megépíti Júdának városait; és 35
ott lakoznak majd és bírni fogják azt. És az ő szolgáinak maradékai öröklik azt, és abban laknak majd, 36
a kik szeretik az ő nevét.

Az éneklőmesternek, Dávidtól, emlékeztetésre. Isten, az én szabadításomra, Uram, az én segítsé- **70**
gemre siess! Szégyenüljenek meg és piruljanak, a kik életemre törnek; riadjanak vissza és gyalázat 2
érje őket, a kik bajomat kivánják. Hátráljanak meg gyalázatosságuk miatt, a kik azt mondják nékem: 3
Hehé, Hehé! Örülnek és örvendeznek majd benned mindazok, a kik keresnek tégedet, és ezt mondják 4
majd szüntelen, a kik szeretik a te szabadításodat: Magasztaltassék fel az Isten! Én pedig szegény és 5
nyomorult vagyok: siess hozzám, oh Isten; segedelmem és szabadítóm vagy te Uram: ne késsél!

Te benned bízom, Uram! Ne szégyenüljek meg soha. A te igazságod szerint ments meg és szaba- **71**, 2
díts meg engem; hajtsd hozzám füledet és tarts meg engem. Légy sziklaváram, a hova menekülhessek 3
szüntelen; rendelkezzél megtartásom felől, mert kőszálam és erősségem vagy te. Én Istenem, szabadíts 4
meg engem a gonosznak kezéből; a hamisnak és kegyetlennek markából! Mert te vagy az én remény- 5
ségem, oh Uram, Istenem, én bizodalmam gyermekségemtől fogva! Reád támaszkodom születésem óta; 6
anyámnak méhéből te vontál ki engem; rólad szól az én dicséretem szüntelen. Mintegy csudává lettem 7
sokaknak; de te vagy az én erős bizodalmam. Megtelik szájam dicséretedd el, minden napon a te dicsősé- 8
geddel. Ne vess el engem az én vénségemnek idején; mikor elfogy az én erőm, ne hagyj el engem! Mert 9, 10
felőlem szólnak elleneim, és a kik életemre törnek, együtt tanácskoznak, Mondván: Az Isten elhagyta 11
őt! Kergessétek és fogjátok meg, mert nincs, a ki megszabadítsa. Oh Isten, ne távozzál el tőlem! Én Iste- 12
nem, siess segítségemre! Szégyenüljenek meg és enyészszenek el életemnek ellenségei; borítsa szégyen 13
és gyalázat azokat, a kik vesztemre törnek! Én pedig szüntelen reménylek, és szaporítom minden te 14
dicséretedet. Szájam beszéli a te igazságodat, minden nap a te szabadításodat, mert számát sem tudom. 15
Az Úr Istennek nagy tetteivel járok; csak a te igazságodról emlékezem! Oh Isten, gyermekségemtől taní- 16, 17
tottál engem; és mind mostanig hirdetem a te csudadolgaidat. Vénségemig és megőszülésemig se hagyj 18
el engem, oh Isten, hogy hirdessem a te karodat e nemzetségnek, és minden következendőnek a te nagy
tetteidet. Hisz a te igazságod, oh Isten, felhat az égig, mert nagyságos dolgokat cselekedtél; kicsoda ha- 19
sonló te hozzád, oh Isten?! A ki sok bajt és nyomorúságot éreztettél velünk, de ismét megelevenítesz, és 20
a föld mélységéből ismét felhozol minket. Megsokasítod az én nagyságomat; hozzám fordulsz és megvi- 21
gasztalsz engem. Én is tisztellek téged lanttal a te hűségedért, én Istenem! Éneklek néked hárfával, oh 22
Izráelnek szentje! Örvendeznek az én ajakim, hogy énekelhetek néked, és lelkem is, a melyet megváltot- 23
tál. Nyelvem is minden napon hirdeti a te igazságodat, mert megszégyenültek és gyalázattal illettettek, 24
a kik vesztemre törnek.

Salamoné. Isten, a te ítéletidet add a királynak, és a te igazságodat a király fiának. Hadd ítélje **72**, 2
népedet igazsággal, és a te szegényeidet méltányossággal. Teremjenek a hegyek békességet a népnek, 3
és a halmok igazságot. Legyen birája a nép szegényeinek, segítsen a szűkölködőnek fiain, és törje össze 4
az erőszakoskodót. Féljenek téged, a míg a nap áll és a meddig a hold fénylik, nemzedékről nemzedékre. 5
Szálljon alá, mint eső a rétre, mint zápor, a mely megöntözi a földet. Virágozzék az ő idejében az igaz 6, 7
és a béke teljessége, a míg nem lesz a hold. És uralkodjék egyik tengertől a másik tengerig, és a nagy 8
folyamtól a föld határáig. Boruljanak le előtte a pusztalakók, és nyalják ellenségei a port. Tarsis és a 9, 10

szigetek királyai hozzanak ajándékot; Seba és Szeba királyai adománynyal járuljanak elé. Hajoljanak meg előtte mind a királyok, és minden nemzet szolgáljon néki. Mert megszabadítja a kiáltó szűkölködőt; a nyomorultat, a kinek nincs segítője. Könyörül a szegényen és szűkölködőn, s a szűkölködők lelkét megszabadítja; Az elnyomástól és erőszaktól megmenti lelköket, és vérök drága az ő szemében. És éljen ő és adjanak néki Seba aranyából; imádkozzanak érte szüntelen, és áldják őt minden napon. Bő gabona legyen az országban a hegyek tetején is; rengjen gyümölcse, mint a Libanon, s viruljon a városok népe, mint a földnek füve. Tartson neve mindörökké; viruljon neve, míg a nap lesz; vele áldják magokat mind a nemzetek, és magasztalják őt. Áldott az Úr Isten, Izráelnek Istene, a ki csudadolgokat cselekszik egyedül! Áldott legyen az ő dicsőséges neve mindörökké, és teljék be dicsőségével az egész föld. Ámen! Ámen! Itt végződnek Dávidnak, az Isai fiának könyörgései.

73 Aszáf zsoltára. Bizony jó Izráelhez az Isten, azokhoz, a kik tiszta szívűek. De én?! Már-már meghanyatlottak lábaim; és kis híjja, hogy lépteim el nem iszamodtak. Mert irígykedtem a kevélyekre, látván a gonoszok jó szerencséjét. Mert halálukig nincsenek kínjaik, és az ő erejök állandó. A halandók nyomorúságában nincs részök, és az emberekkel nem ostoroztatnak. Ezért nyakuknak ékessége kevélység, ruha gyanánt erőszak borítja őket. A kövérség miatt kinn ülnek az ő szemeik, elméjök gondolatjai csaponganak. Gúnyolódnak és gonoszságot szólnak; elnyomásról beszélnek fennhéjázással. Az égre tátogatják szájokat, és nyelvök eljárja a földet. Azért fordul az ő népe ide, hogy tele pohár vizet szürcsölnek; És mondják: Mint tudhatná ezt az Isten, s van-é a Magasságosban értelem? Ímé, ezek gonoszok, és örök biztonságban vagyont gyűjtenek! Bizony hiába tartottam én tisztán szívemet, és mostam ártatlanságban kezeimet; Mert nyomorgattatom minden napon, és ostoroztatom minden reggel! Ha azt mondom: Ilyen módon szólok: Ímé, a te fiaid nemzedékét árulom el. Gondolkodom, hogy ezt megérthessem; de nehéz dolog ez szemeimben. Mígnem bemenék az Isten szent helyébe: megértém azoknak sorsát. Bizony síkos földön helyezted el őket; pusztaságokra vetetted ki őket. Mint elpusztulnak egy szempillantásban! Elvesznek elenyésznek a rettegéstől. Mint álmot, ha felserkenünk: te Uram, ha felserkensz, úgy veted meg képöket. Hogyha keseregne szívem, és háborognának veséim: Akkor balgatag és tudatlan volnék én, oktalan állat volnék te irántad. De én mindenkor veled vagyok, te fogod az én jobb kezemet Tanácsoddal igazgatsz engem, és azután dicsőségbe fogadsz be engem. Kicsodám van az egekben? Náladnál egyébben nem gyönyörködöm e földön! Ha elfogyatkozik is testem és szívem: szívemnek kősziklája és az én örökségem te vagy, oh Isten, mindörökké! Mert ímé, a kik eltávoznak tőled, elvesznek; mind kiirtod azokat, a kik elhajolnak tőled. De én? Isten közelsége oly igen jó nékem. Az Úr Istenben vetem reménységemet, hogy hirdessem minden te cselekedetedet.

74 Aszáf tanítása. Miért vetettél el, oh Isten, teljesen? Miért füstölög haragod a te legelődnek juhai ellen? Emlékezzél meg a te gyülekezetedről, a melyet régen szerzettél és a melyet megváltottál: a te örökségednek részéről, a Sion hegyéről, a melyen lakozol! Lépj fel a teljes pusztaságba; mindent tönkre tett az ellenség a szent helyen! Támadóid a te gyülekezeted hajlékában ordítanak: jeleiket tűzték fel jelekké. Úgy tünnek fel, mint mikor valaki fejszéjét emelgeti az erdőnek sűrű fáira. Faragványait már mind összetördelték: fejszékkel és pőrölyökkel. Szent helyedet lángba borították; neved hajlékát földig megfertőztették. Ezt mondották szívökben: Dúljuk fel őket m indenestől! Felgyújtották Istennek minden hajlékát az országban. Jeleinket nem látjuk, próféta nincs többé és nincs közöttünk, a ki tudná: meddig tart ez? Meddig szidalmaz, oh Isten, a sanyargató? Örökké gyalázza-é az ellenség a te nevedet? Miért húzod vissza kezedet, jobbodat? Vond ki kebeledből: végezz! Pedig Isten az én királyom eleitől fogva, a ki szabadításokat mível e föld közepette. Te hasítottad ketté a tengert erőddel; te törted össze a czethalak fejeit a vizekben. Te rontottad meg a leviathánnak fejét, s adtad azt eledelül a pusztai népnek. Te fakasztottad fel a forrást és patakot, te száraztottad meg az örök folyókat. Tiéd a nappal, az éjszaka is tiéd; te formáltad a világosságot és a napot. Te szabtad meg a földnek minden határát: a nyarat és a telet te formáltad. Emlékezzél meg erről: ellenség szidalmazta az Urat, s bolond nép káromolta a te nevedet. Ne adjad a fenevadnak a te gerliczédnek lelkét; szegényeidnek gyülekezetéről ne feledkezzél meg végképen! Tekints a szövetségre; mert telve vannak e földnek rejtekhelyei zsaroló tanyákkal. A megrontot t ne térjen szégyenvallással vissza; a nyomorúlt és szűkölködő dicsérje a te nevedet. Kelj fel, oh Isten, és védd a te ügyedet; emlékezzél meg a te gyaláztatásodról, a melylyel naponként illet téged a bolond! Ne felejtkezzél el ellenségeidnek szaváról, és az ellened támadók háborgásáról, a mely szüntelen nevekedik!

75 Az éneklőmesternek, az altashétre, Aszáf zsoltára, ének. Tisztelünk téged, oh Isten, tisztelünk; neved közel van, hirdetik csodatetteid. Ha megszabom a határidőt, én méltányosan ítélek. A föld és annak minden lakosa elcsügged; én erősítem meg annak oszlopait. Szela. A kérkedőknek azt mondom: Ne

kérkedjetek; és a gonoszoknak: ne emeljetek szarvat! Ne emeljétek magasra szarvatokat, ne szóljatok 5
megkeményedett nyakkal; Mert nem napkelettől, sem napnyugattól, s nem is a puszta felől támad a 6
felmagasztalás; Hanem Isten a biró, a ki egyet megaláz, mást felmagasztal! Mert pohár van az Úr 7, 8
kezében, bortól pezseg, nedvvel tele; ha tölt belőle, még seprejét is iszsza és szopja a föld minden gonosztevője. Én pedig hirdetem ezt mindörökké, és éneket mondok a Jákób Istenének. És a gonoszoknak 9, 10
szarvait mind letördelem; az igaznak szarvai pedig felmagasztaltatnak.

Az éneklőmesternek hangszerekkel; Aszáf zsoltára, ének. Ismeretes az Isten Júdában, nagy az ő neve **76**
Izráelben. Mert hajléka van Sálemben, és lakhelye Sionban. Ott törte össze a kézív villámait, paizst, 2, 3
szablyát és a hadat. Szela. Ragyogó vagy te, felségesebb, mint a zsákmányadó hegyek. Kifosztattak 4, 5
a bátor szívűek, álmukat aluszszák, és minden hős kezének ereje veszett. A te dorgálásodtól, oh Jákób 6
Istene, megzsibbadt mind szekér, mind ló. Te, te rettenetes vagy, és ki állhat meg orczád előtt, mikor 7
haragszol? Az egekből jelentetted ki ítéletedet; a föld megrettent és elcsendesedett, Mikor felkelt Isten 8, 9
az ítéletre, hogy megszabadítsa a föld minden nyomorultját! Szela. Mert az emberek haragja megdicsőít 10
téged, miután felövezed végső haragodat. Tegyetek fogadást és adjátok meg azokat az Úrnak, a ti Isteneteknek; mindnyájan, a kik ő körűlte laknak, hozzanak ajándékot a Rettenetesnek. Mert a fejedelmek 11, 12
gőgjét megtöri, rettenetes a föld királyaihoz.

Az éneklőmesternek, Jedutunnak; Aszáfé, zsoltár. Szavamat Istenhez emelem, és kiáltok; szavamat **77**
Istenhez emelem, hogy figyelmezzen reám. Nyomorúságom idején az Urat keresem; kezem feltartom 2
éjjel szünetlenül; lelkem nem akar vigasztalást bevenni. Istenről emlékezem és sóhajtok; róla gon- 3
dolkodom, de elepedt az én lelkem. Szela. Szemeimet ébren tartod; hánykolódom, de nem szólhatok. 4
Elmélkedem a régi napokról, a hajdankor éveiről. Megemlékezem éjjel az én énekeimről; szívemben 5, 6
elgondolkodom és azt kutatja lelkem: Avagy mindörökké elvet-é az Úr? és nem lesz-é többé jóakaró? 7
Avagy végképen elfogyott-é az ő kegyelme? vagy megszűnik-é igérete nemzedé kről nemzedékre? Avagy 8, 9
elfelejtkezett-é könyörülni Isten? avagy elzárta-é haragjában az ő irgalmát? Szela. És mondám: Ez az 10
én betegségem, hogy a Fölségesnek jobbja megváltozott. Megemlékezem az Úrnak cselekedeteiről, sőt 11
megemlékezem hajdani csodáidról; És elmélkedem minden cselekedetedről, és tetteidről gondolkozom. 12
Oh Isten, a te utad szentséges; kicsoda olyan nagy Isten, mint az Isten? Te vagy az Isten, a ki csodát mi- 13, 14
velsz; megmutattad a népek között a te hatalmadat. Megváltottad népedet karoddal: a Jákób és a József 15
fiait. Szela. Láttak téged a vizek, oh Isten, láttak téged a vizek és megfélemlének; a mélységek is meg- 16
rázkódának. A felhők vizet ömlesztének; megzendülének a fellegek, és a te nyílaid széllyel futkostanak. 17
Mennydörgésed zúgott a forgószélben; villámlásaid megvilágosították a mindenséget; megrázkódott és 18
megindult a föld. Utad a tengeren volt és ösvényed a nagy vizeken; és nyomaid nem látszottak meg. 19
Vezetted mint nyájat, a te népedet, Mózesnek és Áronnak kezével. 20

Aszáf tanítása. Figyelj én népem az én tanításomra; hajtsátok füleiteket számnak beszédeire. Meg- **78**, 2
nyitom az én számat példabeszédre; rejtett dolgokat szólok a régi időből. A miket hallottunk és tudunk; 3
és a miket atyáink beszéltek nékünk, Nem titkoljuk el azokat az ő fiaiktól; a jövő nemzedéknek is elbe- 4
széljük az Úr dicséretét, hatalmát és csodáit, a melyeket cselekedett. Mert bizonyságot állított Jákób- 5
ban, és törvényt rendelt Izráelben; a melyek felől megparancsolta atyáinknak, hogy megtanítsák azokra fiaikat; Hogy megtudja azokat a jövő nemzedék, a fiak, a kik születnek; és felkeljenek és hirdessék azo- 6
kat fiaiknak; Hogy Istenbe vessék reménységüket és el ne felejtkezzenek Isten dolgairól, hanem az ő 7
parancsolatait megtartsák. Hogy ne legyenek olyanok, mint apáik: szilaj és makacs nemzedék, olyan 8
nemzedék, a melynek szíve nem volt szilárd, és lelke sem volt hű Isten iránt. Efraim fiai, a fegyve- 9
res íjászok hátat fordítottak az ütközet napján; Nem őrizték meg az Isten szövetségét, és nem akartak 10
járni az ő törvényében; Sőt elfelejtkeztek az ő tetteiről, csodáiról, a melyeket mutatott nékik. Apáik 11, 12
előtt csodát mívelt Égyiptom földjén, a Czoán mezején. Ketté választotta a tengert s átvitte őket; és 13
felállította a vizeket fal gyanánt. Vezette őket nappal felhőben, és egész éjen át tűznek világosságában. 14
Sziklákat hasított meg a pusztában, és inniok adott bőségesen akárcsak a mélységes vizekből. Patako- 15, 16
kat fakasztott a kősziklából, és folyamok módjára vizeket ömlesztett: Mégis folyvást vétkeztek ellene, és 17
haragították a Felségest a pusztában; És megkísérték Istent az ő szívökben, enni valót kérvén az ő ki- 18
vánságuk szerint. És szólának Isten ellen, mondván: Avagy tudna-é Isten asztalt teríteni a pusztában? 19
Ímé, megcsapta a kősziklát és víz ömlött és patakok özönlöttek; de vajjon tud-é kenyeret is adni? avagy 20
készíthet-é húst az ő népének? Meghallotta az Úr és megharagudott ezért, és tűz gyuladt fel Jákób el- 21
len, és harag gerjedt fel Izráel ellen; Mert nem hittek Istenben, és nem bíztak az ő segedelmében, És 22, 23
ráparancsolt a felhőkre ott fenn, és az egek ajtait megnyitotta. És hullatott reájuk mannát eledelül, és 24

25, 26 mennyei gabonát adott nékik. Angyalok kenyerét ette az ember, bőséggel vetett nékik eleséget, Megin-
27 dítá a keleti szelet az egekben, és elhozá erejével a déli szelet; És hullata rájuk annyi húst, mint a por, és
28 annyi madarat, mint a tenger fövénye. És leszállítá azokat az ő táboruk közepére, az ő sátoraikhoz kö-
29, 30 röskörűl. Evének azért és igen megelégedének, és a mit kivántak, azt hozá nékik. Még fel sem hagytak
31 a kivánságukkal; az étel még a szájukban vala: Mikor az Isten haragja felgerjede ellenök, és főbbjeik
32 közűl sokakat megöle, és Izráelnek ifjait levágá; Mindamellett is újra vétkezének, és nem hivének az ő
33, 34 csodadolgaiban. Azért hiábavalóságban tölttette el napjaikat, éveiket pedig rettegésben. Ha ölte őket,
35 hozzá fordultak, megtértek és Istent keresék. És eszökbe vevék, hogy Isten az ő sziklájok, és a felséges
36, 37 Isten az ő megváltójok; És hízelkedének néki szájokkal, nyelvökkel pedig hazudozának néki. De szívök
38 nem volt tökéletes iránta, és nem voltak hűségesek az ő szövetségéhez; Ő azonban irgalmas és bűnbo-
39 csátó, nem semmisít meg, sőt sokszor elfordítja haragját, és nem önti ki teljes búsulását. Azért eszébe
40 vevé, hogy test ők, és olyanok, mint az ellebbenő szél, a mely nem tér vissza. Hányszor keserítették őt
41 a pusztában, hányszor illették fájdalommal a kietlenben?! És újra kísértették az Istent, és ingerelték
42 Izráel szentjét. Nem emlékeztek meg az ő kezéről, sem a napról, a melyen megváltotta őket a nyomor-
43, 44 gatótól; Midőn kitűzte jeleit Égyiptomban, és csodáit a Czoán mezején. És vérré változtatta folyóikat,
45 hogy nem ihatták patakjaikat. Legyeket bocsáta reájok, a melyek emészték őket, és békát, a mely pusz-
46, 47 títá őket. Odaadta termésöket a szöcskének, a munkájuk gyümölcsét a sáskának. Jégesővel pusztítá
48 el szőlőjüket, s figefáikat kőesővel. Odaveté barmaikat a jégesőnek, marháikat pedig a mennyköveknek.
49, 50 Rájok bocsátá haragjának tüzét, mérgét, búsulását és a szorongatást: a gonosz angyalok seregét. Utat
51 tört haragjának, s nem tartotta meg a haláltól lelköket, és életöket döghalálnak veté. És megöle min-
52 den elsőszülöttet Égyiptomban, az erő zsengéjét Khám sátoraiban. Elindítá mint juhokat, az ő népét, s
53 vezeté őket, mint nyájat a pusztában. És vezeté őket biztonságban, és nem félének; ellenségeiket pedig
54 elborítá a tenger. És bevivé őket az ő szent határába, arra a hegyre, a melyet szerzett az ő jobbkezével.
55 És kiűzé előlük a pogányokat, és elosztá nékik az örökséget sorsvetéssel; és letelepíté azok sátoraiban
56 az Izráel törzseit. De megkisérték és megharagíták a magasságos Istent, és nem őrizék meg bizonysá-
57 gait; Elfordulának ugyanis és hűtlenek levének, mint apáik; visszafelé fordulának, mint a csalfa kézív.
58, 59 Haragra ingerelték őt magaslataikkal, és bosszantották faragott bálványaikkal. Meghallá ezt Isten és
60 felgerjede; és az Izráelt felette megutálá. És elveté magától Silói hajlékát, a sátort, a melyben lakott
61, 62 vala az emberek között; Sőt fogságba viteté erejét, dicsőségét pedig ellenség kezébe. És fegyver alá
63 rekeszté az ő népét; és az ő öröksége ellen felgerjede. Ifjait tűz emészté meg, és szüzei nem énekeltettek
64, 65 meg. Papjai fegyver miatt hullottak el, és özvegyei nem végezheték a siratást. Akkor felserkene az Úr,
66 mintegy álomból; mint hős, a ki bortól vigadoz; És visszaveré ellenségeit; s örök gyalázatot vete reájok.
67, 68 Azután megútálá a József sátorát, és nem választá Efraim törzsét; Hanem a Júda törzsét választá; a
69 Sion hegyét, a melyet szeret. És megépíté szent helyét, mint egy magas várat; mint a földet, a melyet
70, 71 örök időre fundált. És kiválasztá Dávidot, az ő szolgáját, és elhozá őt a juhok aklaiból. A szoptatós
72 juhok mellől hozá el őt, hogy legeltesse Jákóbot, az ő népét, és Izráelt, az ő örökségét. És legelteté őket
szívének tökéletessége szerint, és vezeté őket bölcs kezeivel.

79 Aszáf zsoltára. Oh Isten pogányok jöttek be örökségedbe, megfertőztették szent templomodat, Jeru-
2 zsálemet kőhalommá tették. Szolgáid holttestét az ég madarainak adták eledelűl, szenteid húsát a föld
3, 4 vadjainak. Ontották véröket, mint a vizet Jeruzsálem körűl, s nem volt, a ki eltemette volna őket. Gya-
5 lázattá lettünk szomszédaink előtt, csúfságúl és nevetségűl a körűltünk lakóknak. Meddig haragszol
6 Uram, szüntelen? meddig gerjedez féltő szerelmed, mint a tűz? Ontsd ki haragodat a pogányokra, a kik
7 nem ismernek téged, és az országokra, a melyek nem hívják segítségűl a te nevedet; Mert megemész-
8 tették Jákóbot és hajlékát elpusztították. Ne emlékezzél meg rovásunkra elődeink vétkéről; siess elénk
9 irgalmasságoddal, mert megnyomorodunk nagyon. Segíts meg bennünket, szabadító Istenünk, a te ne-
10 vednek dicsőségéért; ments meg minket és bocsásd meg vétkeinket a te nevedért. Minek mondanák a
pogányok: Hol az ő Istenök? Legyen nyilvánvaló a pogányokon szemeink láttára a te szolgáid kiontott
11 véréért való bosszúállásod. Jusson elődb e a foglyok könyörgése; karod hatalmával tartsd meg a halál-
12 nak eme fiait; És fizess meg szomszédaink keblébe hétszeresen a gyalázatért, a mellyel illettek téged,
13 oh Uram! Mi pedig, a te néped és a te legelőd nyája, hálát adunk néked mindörökké, s nemzedékről-
nemzedékre hirdetjük a te dicséretedet!

80 Az éneklőmesternek a sosarniméduthra; Aszáf zsoltára. Oh Izráelnek pásztora, hallgass meg, a ki
2 vezérled Józsefet, mint juhnyájat; a ki Kérubokon ülsz, jelenj meg fényeddel! Efraim, Benjámin és
3 Manasse előtt támaszd fel a te hatalmadat, és jőjj el, hogy szabadíts meg minket! Oh Isten, állíts helyre

minket, és világoltasd a te orczádat, hogy megszabaduljunk. Seregeknek Ura, Istene: meddig haragszol 4
a te népednek könyörgésére? Könyhullatásnak kenyerével éteted őket, s könyhullatások árjával itatod 5
meg őket. Perpatvarrá tevél minket szomszédaink között, és a mi ellenségeink csúfkodnak rajtunk. 6
Seregek Istene, állíts helyre minket; világoltasd a te orczádat, hogy megszabaduljunk! Égyiptomból 7, 8
szőlőt hozál ki, kiűzéd a pogányokat és azt elültetéd. Helyet egyengettél előtte, és gyökeret eresztett, 9
és ellepé a földet. Hegyeket fogott el az árnyéka, és a vesszei olyanok lettek, mint az Isten czédrusfái. 10
Sarjait a tengerig ereszté, és hajtásait a folyamig. Miért rontottad el annak gyepűit, hogy szaggathassa 11, 12
minden járókelő? Pusztítja azt a vaddisznó, és legeli a mezei vad. Oh seregek Istene! kérlek, térj 13, 14
vissza, tekints alá az egekből, és lásd és tekintsd meg e szőlőtőt! És a csemetét, a mit jobbod ültetett, a 15
sarjat, melyet felneveltél! Elégett a tűzben, levágatott; arczod haragjától elvesznek. Legyen a te kezed 16, 17
a te jobbodnak férfián, és az embernek fián, a kit megerősítettél magadnak. Hogy el ne térjünk tőled. 18
Eleveníts meg minket és imádjuk a te nevedet. Seregek Ura, Istene! állíts helyre minket; világoltasd a 19
te orczádat, hogy megszabaduljunk!

Az éneklőmesternek, a gittithre. Aszáfé. Őrvendezzetek Istennek, a mi erősségünknek; ujjongjatok **81**
a Jákób Istenének! Dalt zengjetek és dobot pergessetek, gyönyörű hárfát cziterával együtt. Fújjatok 2, 3
kürtöt új holdra, holdtöltekor, a mi ünnepünk napján! Mert végzett dolog ez Izráelnél, a Jákób Istené- 4
nek rendelése. Bizonyságul tette ő a József nemzetségében, a mikor kijött Égyiptom földe ellen. Nyelvet 5
hallék ott, a mit nem tudtam. Megszabadítottam a tehertől az ő vállát, kezei megmenekültek a kosártól. 6
A nyomorúságban segítségűl hívtál és én megszabadítottalak téged; meghallgattalak téged a mennydör- 7
gésnek rejtekében; megpróbáltalak téged a versengések vizénél. Szela. Hallgass én népem, hadd tegyed 8
bizonyságot ellened! Oh Izráel, ha te meghallgatnál engem! Ne legyen te nálad idegen isten, és az idegen 9
isten előtt meg ne hajolj! Én, az Úr vagyok a te Istened, a ki kihoztalak téged Égyiptom földéről: nyisd 10
szét a te szájad és betöltöm azt. De nem hallgatott népem az én szómra, és Izráel nem engedelmeskedett 11
nékem. Ott hagytam azért őt szívöknek keménységében, hogy járjanak a magok tanácsa szerint. Oh, 12, 13
ha az én népem hallgatna reám, s Izráel az én utaimon járna! Legott megaláznám ellenségeit, s szoron- 14
gatói ellen fordítanám kezem. Az Úrnak gyűlölői hizelegnének néki, és örökkévaló volna az ő idejök. És 15, 16
ő megelégítené őt java búzájával, és sziklából folyó mézzel töltenélek be téged!

Aszáf zsoltára. Isten áll az Istennek gyülekezetében, ítél az istenek között. Meddig ítéltek még ha- **82**, 2
misan, és emelitek a gonoszok személyét? Szela. Ítéljetek a szegénynek és árvának; a nyomorultnak és 3
elnyomottnak adjatok igazságot! Mentsétek meg a szegényt és szűkölködőt; a gonoszok kezéből szaba- 4
dítsátok ki. Nem tudnak, nem értenek, setétségben járnak; a földnek minden fundamentoma inog. Én 5, 6
mondottam: Istenek vagytok ti és a Felségesnek fiai ti mindnyájan: Mindamellett meghaltok, mint a 7
közember, és elhullotok, mint akármely főember. Kelj fel, oh Isten, ítéld meg a földet, mert néked jutnak 8
örökségűl minden népek.

Ének; Aszáf zsoltára. Isten, ne vesztegelj, ne hallgass és ne nyugodjál, Isten! Mert ímé, háborognak **83**, 2
ellenségeid, s gyűlölőid fejöket emelik. Néped ellen álnok tanácsot gondolnak, s védenczeid ellen terveket 3
szőnek. Ezt mondják: Jertek, veszessük el őket, hogy ne legyenek nemzet, hogy ne emlegessék többé 4
Izráel nevét! Mert tanácskoztak együtt, egy szívvel; szövetséget kötöttek ellened: Az Edomiták és 5, 6
Ismáeliták sátrai, a Moábiták és Hagarénusok; A Gebaliták, Ammoniták és Amálekiták, a Filiszteusok 7
Tyrus lakosaival együtt. Az asszir is szövetkezett velök, segítőjévé lettek a Lót fiainak. Szela. Úgy bánj 8, 9
velök, mint Midjánnal, mint Siserával, mint Jábinnal a Kison patakjánál! A kik elvesztek vala Endornál, 10
és a föld szemetjévé lőnek. Tedd őket, fejedelmöket olyanokká, mint Orebet s mint Zeébet, Zebahot 11
és Szalmunát, minden felkentjökkel, A kik ezt mondták: Foglaljuk el magunknak az Isten hajlékait! 12
Én Istenem! Tedd őket olyanokká, a milyen a porfelhő, és a milyen a polyva a szél előtt; Olyanokká, 13, 14
mint a tűz, a mely meggyújtja az erdőt, és mint a láng, a mely elégeti a hegyeket. Így kergesd őket a 15
te szélvészeddel, és forgószeleddel így rettentsd őket! Töltsd el orczájukat gyalázattal, hogy keressék 16
Uram a te nevedet! Szégyenüljenek meg és rémüljenek el örökké, és piruljanak és pusztuljanak, Hogy 17, 18
megtudják, hogy te, a kinek neve Jehova, egymagad vagy felséges Isten az egész földön.

Az éneklőmesternek, a gittitre; Kóráh fiainak zsoltára. Mily szerelmetesek a te hajlékaid, Seregeknek **84**
Ura! Kivánkozik, sőt emésztődik lelkem az Úrnak tornáczai után; szívem és testem ujjongnak az élő 2
Isten felé. A veréb is talál házat, és a fecske is fészket magának, a hová fiait helyezhesse, a te oltáraidnál, 3
oh Seregeknek Ura, én Királyom és én Istenem! Boldogok, a kik lakoznak a te házadban; dicsérhetnek 4
téged szüntelen! Szela! Boldog ember az, a kinek te vagy erőssége, s a te ösvényeid vannak szívében. 5
Átmenvén a Siralom völgyén, forrássá teszik azt; bizony áldással borítja el korai eső. Erőről erőre jutnak, 6, 7
míg mejelennek Isten előtt a Sionon. Uram, Seregeknek Istene! hallgasd meg az én könyörgésemet; 8

9 hallgasd meg Jákóbnak Istene! Szela. Mi paizsunk! Tekints alá, oh Isten, és lásd meg a te felkented
10 orcáját! Mert jobb egy nap a te tornáczaidban, hogysem ezer másutt; inkább akarnék az én Istenem
11 házának küszöbén ülni, hogysem lakni a gonosznak sátorában! Mert nap és paizs az Úr Isten; kegyelmet
12 és dicsőséget ád az Úr, nem vonja meg a jót azoktól, a kik ártatlanúl élnek. Seregek Ura! Boldog ember
az, a ki bízik benned.

85 Az éneklőmesternek, Kóráh fiainak zsoltára. Jóakarattal voltál Uram a te földedhez. Visszahoztad
2 a Jákób nemzetségéből való foglyokat. Elengedted népednek álnokságát, elfedezted minden bűnüket.
3, 4 Szela. Elhárítottad róluk minden búsulásod, elfordítottad haragod gerjedezését. Hozz vissza ben-
5 nünket szabadításunk Istene, és szüntesd meg az ellenünk való bosszankodásodat! Avagy mindörökké
6 haragszol-é ránk? Nemzedékről nemzedékre tartod-é haragod? Avagy nem elevenítesz-é meg minket
7 ismét, hogy néped örvendezzen benned? Mutasd meg nékünk Uram a te kegyelmedet, és a te szabadí-
8 tásodat adjad mi nékünk! Hadd halljam meg: mit szól az Úr Isten! Kétségnélkűl békességet szól az ő
9 népének és kegyeltjeinek, hogy vissza ne térjenek a bolondságra. Bizonyára közel van az ő szabadítása
10 az őt félőkhöz, hogy dicsőség lakozzék a mi földünkön. Irgalmasság és hűség összetalálkoznak, igazság
11, 12 és békesség csókolgatják egymást. Hűség sarjad a földből, és igazság tekint alá az égből. Az Úr is
13 megadja a jót, és földünk is megtermi gyümölcsét. Igazság jár előtte és követi őt az ő lépéseinek útján.

86 Dávid imádsága. Hajtsd hozzám Uram füledet, hallgass meg engem, mert nyomorult és szegény va-
2 gyok én! Tartsd meg életemet, mert kegyes vagyok én; mentsd meg én Istenem a te szolgádat, a ki
3, 4 bízik benned. Könyörülj én rajtam Uram, mert hozzád kiáltok minden napon! Vidámítsd meg a te
5 szolgádnak lelkét, mert hozzád emelem fel Uram lelkemet. Mert te Uram jó vagy és kegyelmes, és nagy
6 irgalmasságú mindazokhoz, a kik hozzád kiáltanak Figyelmezzél Uram az én imádságomra, és hallgasd
7 meg az én könyörgésemnek szavát! Nyomorúságomnak idején hozzád kiáltok, mert te meghallgatsz en-
8, 9 gem. Nincsen Uram hozzád hasonló az istenek között, és nincsenek hasonlók a te munkáidhoz! Eljőnek
10 a népek mind, a melyeket alkottál, és leborulnak előtted Uram és dicsőítik a te nevedet. Mert nagy vagy
11 te és csodadolgokat mívelsz; csak te vagy Isten egyedül! Mutasd meg nékem a te útadat, hogy járhassak
12 a te igazságodban, és teljes szívvel féljem nevedet. Dicsérlek téged Uram, Istenem, teljes szívemből,
13 és dicsőítem a te nevedet örökké! Mert nagy én rajtam a te kegyelmed, és kiszabadítottad lelkemet a
14 mélységes pokolból. Isten! Kevélyek támadtak fel ellenem, és kegyetlenek serege keresi lelkemet, a kik
15 meg sem gondolnak téged. De te Uram, könyörülő és irgalmas Isten vagy, késedelmes a haragra, nagy
16 kegyelmű és igazságú! Tekints reám és könyörülj rajtam! Add a te erődet a te szolgádnak, és szabadítsd
17 meg a te szolgálóleányodnak fiát! Adj jelt nékem javamra, hogy lássák az én gyűlölőim és szégyenüljenek
meg, a mikor te Uram megsegítesz és megvigasztalsz engem.

87, 2 Ének. A Kóráh fiainak zsoltára. A szent hegyeken vetette meg az ő fundamentomát. Szereti az
3 Úr Sionnak kapuit, jobban mint Jákóbnak minden hajlékát. Dicsőséges dolgokat beszélnek felőled, te
4 Istennek városa! Szela. Előszámlálom Égyiptomot és Bábelt, mint ismerőimet. Ímé, Filisztea és Tyrus
5 Kússal együtt: ez ott született. És ezt mondják a Sion felől: Mind ez, mind amaz ott született, és ő, a
6, 7 Felséges, erősíti azt. Az Úr beírván, feljegyzi a népet: ez ott született! Szela. És tánczolva énekelik:
minden forrásaim te benned vannak.

88 Ének. A Kóráh fiainak zsoltára. Az éneklőmesternek a Mahalath-lehannóthra. Az Ezrahita Hémán
2 tanítása. Uram, szabításomnak Istene! Nappal kiáltok, éjjelente előtted vagyok: Jusson elődbe imád-
3 ságom, hajtsad füled az én kiáltozásomra! Mert betelt a lelkem nyomorúságokkal, és életem a Seolig
4, 5 jutott. Hasonlatossá lettem a sírba szállókhoz; olyan vagyok, mint az erejeveszett ember. A holtak közt
van az én helyem, mint a megölteknek, a kik koporsóban feküsznek, a kikről többé nem emlékezel, mert
6, 7 elszakasztattak a te kezedtől. Mély sírba vetettél be engem, sötétségbe, örvények közé. A te haragod
8 reám nehezedett, és minden haboddal nyomtál engem. Szela. Elszakasztottad ismerőseimet tőlem, útá-
9 lattá tettél előttök engem; berekesztettem és ki nem jöhetek. Szemem megsenyvedett a nyomorúság
10 miatt; kiáltalak téged Uram minden napon, hozzád terjengetem kezeimet. Avagy a holtakkal teszel-é
11 csodát? Felkelnek-é vajjon az árnyak, hogy dicsérjenek téged? Szela. Beszélik-é a koporsóban a te ke-
12 gyelmedet, hűségedet a pusztulás helyén? Megtudhatják-é a sötétségben a te csodáidat, és igazságodat a
13, 14 feledékenység földén? De én hozzád rimánkodom, Uram, és jó reggel elédbe jut az én imádságom: Miért
15 vetsz el hát Uram engem, és rejted el orczádat én tőlem? Nyomorult és holteleven vagyok ifjúságomtól
16 kezdve; viselem a te rettentéseidet, roskadozom. Általmentek rajtam a te búsulásaid; a te szorongatásaid elemésztettek engem. Körűlvettek engem, mint a vizek egész napon; együttesen körűlöveztek
17 engem. Elszakasztottál tőlem barátot és rokont; ismerőseim a-setétség.

89 Az Ezrahita Ethán tanítása. Az Úrnak kegyelmességét hadd énekeljem örökké! Nemzetségről nem-

zetségre hirdetem a te hűséges voltodat az én számmal! Mert azt mondom: Örökké megáll a te kegyelmességed, és megerősíted a te hűséges voltodat az egekben, mondván: Szövetséget kötöttem az én választottammal, megesküdtem Dávidnak, az én szolgámnak: Mindörökké megerősítem a te magodat, és nemzetségről nemzetségre megépítem a te királyi székedet Szela. És az egek dicsérik a te csodadolgodat Uram; a te hűséges voltodat is a szentek gyülekezetében. Mert a felhőkben kicsoda hasonlatos az Úrhoz, s ki olyan, mint az Úr, az istenek fiai között? Igen rettenetes Isten ő a szentek gyűlésében, és félelmetes mindazokra, a kik körűlte vannak. Uram, Seregeknek Istene! Kicsoda olyan erős, mint te vagy Uram? És a te hűséges voltod körűlvesz téged. Te uralkodol a tengernek kevélységén; mikor az ő habjai felemelkednek, te csendesíted le azokat. Te rontád meg Égyiptomot mintegy átdöföttet; erős karoddal elszélesztetted ellenségeidet. Tieid az egek, a föld is a tied: e világot minden benne valóval te fundáltad. Az éjszakot és a délt te teremtetted, a Thábor és Hermon a te nevednek örvendeznek. A te karod hatalommal teljes, a te kezed erős, a te jobbod méltóságos. Igazság és jogosság a te királyi székednek alapja; kegyelem és hűség jár a te orczád előtt. Boldog nép az, a mely megérti a kürt szavát; a te orczádnak világosságánál jár ez, oh Uram! A te nevedben örvendeznek egész nap; és a te igazságodban felmagasztaltatnak. Mert az ő erejöknek ékessége te vagy; a te jóakaratoddal emeled fel a mi szarvunkat is. Mert az Úr a mi paizsunk, és Izráelnek Szentje a mi királyunk. Akkor látásban szóltál a te kegyeltednek, és mondád: Segítséget adtam a vitéznek, felmagasztaltam a népből választottat; Megtaláltam Dávidot, az én szolgámat; szent olajommal kentem fel őt, A kivel állandóan vele lesz az én kezem, sőt az én karom erősíti meg őt. Nem nyomhatja őt el az ellenség, és a gonosz ember sem nyomorgatja meg őt; Mert ő előtte rontom meg az ő szorongatóit, és verem meg az ő gyűlölőit. És vele lesz az én hűségem és kegyelmem, és az én nevemmel magasztaltatik fel az ő szarva. És rávetem az ő kezét a tengerre, és az ő jobbját a folyóvizekre. Ő így szólít engem: Atyám vagy te; én Istenem és szabadításom kősziklája! Én meg elsőszülöttemmé teszem őt és felébbvalóvá a föld királyainál. Örökké megtartom néki az én kegyelmemet, és az én szövetségem bizonyos marad ő vele. És az ő magvát örökkévalóvá teszem, és az ő királyi székét, mint az egeknek napjait. Ha az ő fiai elhagyják az én törvényemet, és nem járnak az én végzéseim szerint; Ha az én rendeléseimet megtörik, és meg nem tartják az én parancsolatimat: Akkor vesszővel látogatom meg az ő bűnöket, és vereségekkel az ő álnokságukat; De az én kegyelmemet nem vonom meg tőle, és az én hűséges voltomban nem hazudom. Nem töröm meg az én szövetségemet, és a mi kijött az én számból, el nem változtatom. Megesküdtem egyszer az én szentségemre: vajjon megcsalhatnám-é Dávidot? Az ő magva örökké megmarad, és az ő királyi széke olyan előttem, mint a nap. Megáll örökké, mint a hold, és bizonyos, mint a felhőben lévő bizonyság. Szela. De te mégis elvetetted és megútáltad őt, és megharagudtál a te felkentedre. Felbontottad a te szolgáddal kötött szövetséget, földre tiportad az ő koronáját. Lerontottad az ő kőfalait mind; romokká tetted erősségeit. Zsákmányolták őt mind az úton járók; gyalázattá lőn az ő szomszédai előtt. Felmagasztaltad az ő szorongatóinak jobbját, és megvidámítottad minden ellenségét. Még fegyverének élét is elvetted, és nem segítetted őt a harczban. Eltörlötted az ő fényességét, és az ő királyi székét a földre vetetted. Az ő ifjúságának napjait megrövidítetted, gyalázatot borítottál reá. Szela. Meddig rejtegeted még magad, oh Uram, szüntelen, és ég a te haragod, mint a tűz? Emlékezzél meg rólam: mily rövid az élet! Mily semmire teremtetted te mind az embernek fiait! Kicsoda oly erős, hogy éljen és nem lásson halált, s megszabadítsa magát a Seolnak kezéből? Szela. Hol van a te előbbi kegyelmességed, Uram? Megesküdtél Dávidnak a te hűséges voltodra! Emlékezzél meg Uram a te szolgáidnak gyalázatjokról! hogy sok népnek gyalázatját hordozom keblemben, A melyekkel gyaláztak a te ellenségeid Uram, a melyekkel gyalázták a te felkentednek lépéseit. Áldott legyen az Úr mindörökké! Ámen és Ámen.

90 Mózesnek, az Isten emberének imádsága. Uram, te voltál nékünk hajlékunk nemzedékről nemzedékre! Minekelőtte hegyek lettek és föld és világ formáltaték, öröktől fogva mindörökké te vagy Isten. Te visszatéríted a halandót a porba, és ezt mondod: Térjetek vissza embernek fiai! Mert ezer esztendő annyi előtted, mint a tegnapi nap, a mely elmúlt, és mint egy őrjárási idő éjjel. Elragadod őket; olyanokká lesznek, mint az álom; mint a fű, a mely reggel sarjad; Reggel virágzik és sarjad, és estvére elhervad és megszárad. Bizony megemésztetünk a te haragod által, és a te búsulásod miatt megromlunk! Elédbe vetetted a mi álnokságainkat; titkos bűneinket a te orczádnak világa elé. Bizony elmúlik minden mi napunk a te bosszúállásod miatt; megemésztjük a mi esztendeinket, mint a beszédet. A mi esztendeinknek napjai hetven esztendő, vagy ha feljebb, nyolczvan esztendő, és nagyobb részök nyomorúság és fáradság, a mely gyorsan tovatünik, mintha repülnénk. Ki tudhatja a te haragodnak erejét, és a te félelmetességed szerint való bosszúállásodat? Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk. Térj vissza Uram! meddig késel? és könyörülj a te szolgáidon. Jó reggel elégíts meg

15 minket a te kegyelmeddel, hogy örvendezzünk és vígadjunk minden mi időnkben. Vidámíts meg minket
16 a mi nyomorúságunk napjaihoz képest, az esztendőkhöz képest, a melyekben gonoszt láttunk. Láttassék
17 meg a te műved a te szolgáidon, és a te dicsőséged azoknak fiain. És legyen az Úrnak, a mi Istenünkek
jó kedve mi rajtunk, és a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá nékünk, és a mi kezünknek munkáját
tedd állandóvá!

91, 2 A ki a Felségesnek rejtekében lakozik, a Mindenhatónak árnyékában nyugoszik az. Azt mondom
3 az Úrnak: Én oltalmam, váram Istenem; ő benne bízom! Mert ő szabadít meg téged a madarásznak
4 tőréből, a veszedelmes dögvésztől. Tollaival fedez be téged, és szárnyai alatt lészen oltalmad; paizs és
5, 6 pánczél az ő hűsége. Nem félhetsz az éjszakai ijesztéstől, a repülő nyíltól nappal; A dögvésztől, a mely
7 a homályban jár; a döghaláltól, a mely délben pusztít. Elesnek mellőled ezeren, és jobb kezed felől
8 tízezeren; hozzád nem is közelít. Bizony szemeiddel nézed és meglátod a gonoszoknak megbüntetését!
9, 10 Mert azt mondtad te: Az Úr az én oltalmam; a Felségest választottad a te hajlékoddá: Nem illet téged
11 a veszedelem, és csapás nem közelget a te sátorodhoz; Mert az ő angyalainak parancsolt felőled, hogy
12, 13 őrizzenek téged minden útadban. Kézen hordoznak téged, hogy meg ne üssed lábadat a kőbe. Oroszlá-
14 non és áspiskígyón jársz, megtaposod az oroszlánkölyköt és a sárkányt. Mivelhogy ragaszkodik hozzám,
15 megszabadítom őt, felmagasztalom őt, mert ismeri az én nevemet! Segítségűl hív engem, ezért meghall-
16 gatom őt; vele vagyok háborúságában: megmentem és megdicsőítem őt. Hosszú élettel elégítem meg őt,
és megmutatom néki az én szabadításomat.

92 Zsoltár, ének szombat napra. Jó dolog dicsérni az Urat, és éneket mondani a te nevednek, oh Felséges!
2, 3 Hirdetni jó reggel a te kegyelmedet, és éjjelente a te hűséges voltodat. Tíz húrú hegedűvel és lanttal,
4 hárfán való zengedezéssel. Mert megvidámítottál engem Uram a te cselekedeteddel, a te kezednek
5, 6 műveiben örvendezem. Mely nagyon Uram a te műveid, igen mélységesek a te gondolataid! A balgatag
7 ember nem tudja, a bolond pedig nem érti meg ezt: Hogy mikor felsarjaznak a gonoszok, mint a fű, és
8 virágoznak mind a hamisság cselekedők, mindörökké elveszszenek ők; Te pedig Uram, magasságos vagy
9 örökké! Mert ímé, a te ellenségeid Uram, mert ímé, a te ellenségeid elvesznek, és elszélednek mind
10 a hamisság cselekedők! De magasra növeszted az én szarvamat, mint az egyszarvúét; elárasztatom
11 csillogó olajjal. És legeltetem szememet az én ellenségeimen, és az ellenem támadó gonosztevőkön mulat
12, 13 majd a fülem. Az igaz virágzik, mint a pálmafa, növekedik, mint a czédrus a Libánonon. Plánták ők
14 az Úrnak házában; a mi Istenünknek tornáczaiban virágzanak. Még a vén korban is gyümölcsöznek;
15 kövérek és zöldellők lesznek; Hogy hirdessék, hogy igazságos az Úr, az én kősziklám, hogy nincsen
hamisság benne!

93 Uralkodik az Úr, méltóságot öltözött fel; felöltözött az Úr: hatalmat övezett magára; megerősítette
2, 3 a földet is, hogy meg ne induljon. Állandó a te királyi széked eleitől kezdve; öröktől fogva vagy te! A
4 folyóvizek Uram, a folyóvizek zúgnak, a folyóvizek hullámokat hánynak; A nagy vizek zúgásainál, a
5 tengernek felséges morajlásánál felségesebb az Úr a magasságban. A te bizonyságaid igen bizonyosak,
a te házadat illeti Uram szentség napok hosszáig!

94, 2 Uram, bosszúállásnak Istene! Bosszúállásnak Istene, jelenj meg! Emelkedjél fel te, földnek birája,
3 fizess meg a kevélyeknek! A hitetlenek, Uram, meddig még, meddig örvendeznek még a hitetlenek?
4, 5 Piszkolódnak, keményen szólnak; kérkednek mindnyájan a hamisság cselekedői. A te népedet Uram
6 tapossák, és nyomorgatják a te örökségedet. Az özvegyet és jövevényt megölik, az árvákat is fojtogatják.
7, 8 És ezt mondják: Nem látja az Úr, és nem veszi észre a Jákób Istene! Eszméljetek ti bolondok a nép
9 között! És ti balgatagok, mikor tértek eszetekre? A ki a fület plántálta, avagy nem hall-é? És a ki a
10 szemet formálta, avagy nem lát-é? A ki megfeddi a népeket, avagy nem fenyít-é meg? Ő, a ki az embert
11, 12 tudományra tanítja: Az Úr tudja az embernek gondolatjait, hogy azok hiábavalók. Boldog ember az, a
13 kit te megfeddesz Uram, és a kit megtanítasz a te törvényedre; Hogy nyugalmat adj annak a veszedelem
14 napján, míg megásták a vermet a hitetlennek! Bizony nem veti el az Úr az ő népét, és el nem hagyja
15, 16 az ő örökségét! Mert igazságra fordul vissza az ítélet, és utána mennek mind az igazszívűek. Kicsoda
17 támad fel én mellettem a gonoszok ellen? Kicsoda áll mellém a hamisság cselekedők ellen? Ha az Úr
18 nem lett volna segítségűl nékem: már-már ott lakoznék lelkem a csendességben. Mikor azt mondta
19 m: Az én lábam eliszamodott: a te kegyelmed, Uram, megtámogatott engem. Mikor megsokasodtak
20 bennem az én aggódásaim: a te vígasztalásaid megvidámították az én lelkemet. Van-é köze te hozzád
21 a hamisság székének, a mely nyomorúságot szerez törvény színe alatt? Egybegyülekeznek az igaznak
22 lelke ellen, és elkárhoztatják az ártatlannak vérét. De kőváram lőn én nékem az Úr, és az én Istenem az
23 én oltalmamnak kősziklája; És visszafordítja reájok az ő álnokságukat, és az ő gonoszságukkal veszti el

őket; elveszti őket az Úr, a mi Istenünk.

Jőjjetek el, örvendezzünk az Úrnak; vígadozzunk a mi szabadításunk kősziklájának! Menjünk elébe **95**, 2
hálaadással; vígadozzunk néki zengedezésekkel. Mert nagy Isten az Úr, és nagy király minden istenen 3
felűl. A kinek kezében vannak a földnek mélységei, és a hegyeknek magasságai is az övéi. A kié a 4, 5
tenger, és ő alkotta is azt, és a szárazföldet is az ő kezei formálták. Jőjjetek, hajoljunk meg, boruljunk 6
le; essünk térdre az Úr előtt, a mi alkotónk előtt! Mert ő a mi Istenünk, mi pedig az ő legelőjének népei 7
és az ő kezének juhai vagyunk; vajha ma hallanátok az ő szavát. Ne keményítsétek meg a ti szíveteket, 8
mint Meribáhnál, mint Masszáh napján a pusztában; A hol megkisértettek engem a ti atyáitok; próbára 9
tettek engem, jóllehet látták az én cselekedetemet. Negyven esztendeig bosszankodtam e nemzetségen, 10
és mondám: Tévelygő szívű nép ők, és nem tudják ők az én útamat! A kiknek megesküdtem haragomban: 11
Nem mennek be az én nyugalmam helyére.

Énekeljetek az Úrnak új éneket; énekelj az Úrnak te egész föld! Énekeljetek az Úrnak, áldjátok az **96**, 2
ő nevét; hirdessétek napról-napra az ő szabadítását. Beszéljétek a népek között az ő dicsőségét, minden 3
nemzet között az ő csodadolgait; Mert nagy az Úr és igen dicséretes, rettenetes minden isten felett. 4
Mert a nemzeteknek minden istene bálvány, az Úr pedig egeket alkotott. Ékesség és fenség van előtte; 5, 6
tisztesség és méltóság az ő szent helyén. Adjatok az Úrnak népeknek nemzetségei. adjatok az Úrnak 7
dicsőséget és tisztességet! Adjátok az Úrnak neve-dicsőségét; hozzatok ajándékot és jőjjetek be az ő 8
tornáczaiba! Hajoljatok meg az Úr előtt szent ékességben; rettegjen előtte az egész föld! Mondjátok 9, 10
a népek között: Az Úr uralkodik; megerősítette a földet, hogy meg ne induljon; ő ítéli meg a népeket
igazsággal. Örüljenek az egek és örvendezzen a föld; harsogjon a tenger és minden benne való! Viduljon 11, 12
a mező és minden, a mi rajta van; örvend akkor az erdő minden fája is, Az Úrnak orczája előtt, mert 13
eljön, mert eljön, hogy megítélje e földet. Megítéli majd a világot igazsággal, és a népeket az ő hűségével.

Az Úr uralkodik, örüljön a föld; örvendezzenek a temérdek szigetek. Felhő és homályosság van kö- **97**, 2
rülte; igazság és jogosság az ő székének erőssége. Tűz jár előtte, és köröskörűl elégeti az ő szorongatóit. 3
Megvilágosítják az ő villámai a világot; látja és megretteg a föld. A hegyek, mint a viasz megolvadnak 4, 5
az Úr előtt, az egész földnek Ura előtt. Az egek hirdetik az ő igazságát, és minden nép látja az ő dicső- 6
ségét. Megszégyenülnek mind a faragott képek szolgái, a kik bálványokkal dicsekednek; meghajolnak 7
előtte mind az istenek. Hallotta és örvendeze Sion, és örülének Júdának leányai a te ítéleteidnek Uram! 8
Mert te felséges vagy Uram az egész földön, és igen felmagasztaltattál minden isten felett! A kik szere- 9, 10
titek az Urat, gyűlöljétek a gonoszt! Megőrzi az ő kegyeltjeinek lelkét; a gonoszok kezéből megszabadítja
őket. Világosság támad fel az igazra, és az egyenesszívűekre öröm. Örüljetek igazak az Úrban, és 11, 12
tiszteljétek az ő szentséges emlékezetét!

Zsoltár. Énekeljetek az Úrnak új éneket, mert csodadolgokat cselekedett; megsegítette őt az ő jobb- **98**
kéze és az ő szentséges karja. Tudtul adta az Úr az ő szabadítását; a népek előtt megjelentette az ő 2
igazságát. Megemlékezett az ő kegyelméről és Izráel házához való hűségéről; látták a fö ld határai mind 3
a mi Istenünknek szabadítását. Vígan énekelj az Úrnak te egész föld; harsanjatok fel, örvendezzetek 4
és zengedezzetek! Zengedezzetek az Úrnak hárfával, hárfával és hangos énekléssel; Trombitákkal és 5, 6
kürt-zengéssel vígadozzatok a király, az Úr előtt! Harsogjon a tenger és minden benne való, a világ és 7
a kik lakoznak benne. A folyóvizek tapsoljanak, a hegyek együttesen örvendezzenek Az Úr előtt, mert 8, 9
eljön megítélni a földet; megítéli a világot igazsággal és a népeket méltányossággal.

Az Úr uralkodik, reszkessenek a népek; Kérubokon ül, remegjen a föld! Nagy az Úr a Sionon, és **99**, 2
magasságos ő minden nép felett. Tiszteljék a te nagy és rettenetes nevedet, szent az! És tisztesség a 3, 4
királynak, a ki szereti a jogosságot! Te megerősítetted az egyenességet; jogosságot és igazságot szereztél
Jákóbban. Magasztaljátok az Urat, a mi Istenünket, és boruljatok le az ő lábainak zsámolya elé; szent 5
ő! Mózes és Áron az ő papjaival, és Sámuel az ő nevét segítségűl hívókkal egybe, segítségűl hívják vala 6
az Urat, és meghallgatá őket. Felhő-oszlopban szólt vala hozzájok; megőrizték az ő bizonyságtételét és 7
rendeletét, a melyet adott vala nekik. Uram, mi Istenünk! Te meghallgattad őket, kegyelmes Isten 8
voltál hozzájok; de bosszúálló az ő hiábavalóságaik miatt. Magasztaljátok az Urat, a mi Istenünket, és 9
boruljatok le az ő szent hegyén; mert szent az Úr, a mi Istenünk!

Hálaadó zsoltár. Vígan énekelj az Úrnak te egész föld! Szolgáljatok az Úrnak örvendezéssel; menje- **100**, 2
tek eléje vígassággal. Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten; ő alkotott minket és nem magunk; az ő népe és 3
az ő legelőinek juhai vagyunk. Menjetek be az ő kapuin hálaadással, tornáczaiba dicséretekkel; adjatok 4
hálákat néki, áldjátok az ő nevét! Mert jó az Úr, örökkévaló az ő kegyelme, és nemzedékről nemzedékre 5
való az ő hűsége!

101, 2 Dávid zsoltára. Kegyelmet és igazságot énekelek; te néked zengek éneket, Uram! Gondom van a
3 tökéletes útra: mikor jössz el hozzám? Szívemnek tökéletessége szerint járok én az én házamban. Nem
4 vetem a szemem hiábavaló dologra; a pártoskodók cselekedetét gyűlölöm: nincs köze hozzám. A csalárd
5 szív távol van én től em, gonoszt nem ismerek. A ki titkon rágalmazza az ő felebarátját, elvesztem
6 azt; a nagyralátót és a kevélyszívűt, azt el nem szenvedem. Szemmel tartom a föld hűségeseit, hogy
7 mellettem lakozzanak; a tökéletesség útjában járó, az szolgál engem. Nem lakozik az én házamban, a
8 ki csalárdságot mível; a ki hazugságot szól, nem állhat meg szemeim előtt. Reggelenként elvesztem e
földnek latrait, hogy kigyomláljak az Úrnak városából minden gonosztevőt.

102 A nyomorultnak imádsága, a mikor eleped és kiönti panaszát az Úr elé. Uram, hallgasd meg az én
2 imádságomat, és kiáltásom jusson te hozzád! Ne rejtsd el a te orczádat tőlem; mikor szorongatnak en-
3 gem, hajtsd hozzám a te füledet; mikor kiáltok, hamar hallgass meg engem! Mert elenyésznek az én
4 napjaim, mint a füst, és csontjaim, mint valami tűzhely, üszkösök. Letaroltatott és megszáradt, mint a
5 fű az én szívem; még kenyerem megevéséről is elfelejtkezem. Nyögésemnek szavától csontom a húsom-
6, 7 hoz ragadt. Hasonló vagyok a pusztai pelikánhoz; olyanná lettem, mint a bagoly a romokon. Virrasztok
8 és olyan vagyok, mint a magános madár a háztetőn. Minden napon gyaláznak engem ellenségeim, csú-
9, 10 folóim esküsznek én reám. Bizony a port eszem kenyér gyanánt, és italomat könyekkel vegyítem, A te
11 felindulásod és búsulásod miatt; mert felemeltél engem és földhöz vertél engem. Napjaim olyanok, mint
12 a megnyúlt árnyék; magam pedig, mint a fű, megszáradtam. De te Uram örökké megmaradsz, és a te
13 emlékezeted nemzetségről nemzetségre áll. Te kelj fel, könyörülj a Sionon! Mert ideje, hogy könyörülj
14 rajta, mert eljött a megszabott idő. Mert kedvelik a te szolgáid annak köveit, és a porát is kímélik.
15, 16 És félik a népek az Úrnak nevét, és a földnek minden királya a te dicsőségedet; Mivelhogy az Úr meg-
17 építette a Siont, megláttatta magát az ő dicsőségében. Oda fordult a gyámoltalanok imádsága felé, és
18 azoknak imádságát meg nem útálta. Irattassék meg ez a következő nemzedéknek, és a teremtendő nép
19 dicsérni fogja az Urat. Mert alátekintett az ő szentségének magaslatáról; a mennyekből a földre nézett
20, 21 le az Úr. Hogy meghallja a fogolynak nyögését, és hogy feloldozza a halálnak fiait. Hogy hirdessék a
22 Sionon az Úrnak nevét, és az ő dicséretét Jeruzsálemben. Mikor egybegyűlnek a népek mindnyájan, és
23 az országok, hogy szolgáljanak az Úrnak. Megsanyargatta az én erőmet ez útban, megrövidítette napja-
24 imat. Ezt mondám: Én Istenem! Ne vígy el engem az én napjaimnak felén; a te esztendeid nemzedékek
25, 26 nemzedékéig tartanak. Régente fundáltad a földet, s az egek is a te kezednek munkája. Azok elvesznek,
de te megmaradsz; mindazok elavulnak, mint a ruha; mint az öltözetet, elváltoztatod azokat, és elváltoz-
27, 28 nak. De te ugyanaz vagy, és a te esztendeid el nem fogynak. A te szolgáidnak fiai megmaradnak, és az
ő magvok erősen megáll előtted.

103, 2 A Dávidé. Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét. Áldjad én lelkem az Urat,
3 és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről. A ki megbocsátja minden bűnödet, meggyógyítja minden
4 betegségedet. A ki megváltja életedet a koporsótól; kegyelemmel és irgalmassággal koronáz meg téged.
5, 6 A ki jóval tölti be a te ékességedet, és megújul a te ifjúságod, mint a sasé. Igazságot cselekszik az
7 Úr, és ítéletet minden elnyomottal. Megismertette az ő utait Mózessel; Izráel fiaival az ő cselekedeteit.
8, 9 Könyörülő és irgalmas az Úr, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű. Nem feddődik minduntalan,
10 és nem tartja meg haragját örökké. Nem bűneink szerint cselekszik velünk, és nem fizet nékünk a mi
11 álnokságaink szerint. Mert a milyen magas az ég a földtől, olyan nagy az ő kegyelme az őt félők iránt.
12, 13 A milyen távol van a napkelet a napnyugattól, olyan messze veti el tőlünk a mi vétkeinket. A milyen
14 könyörülő az atya a fiakhoz, olyan könyörülő az Úr az őt félők iránt. Mert ő tudja a mi formáltatásunkat;
15 megemlékezik róla, hogy por vagyunk. Az embernek napjai olyanok, mint a fű, úgy virágzik, mint a
16, 17 mezőnek virága. Hogyha általmegy rajta a szél, nincsen többé, és az ő helye sem ismeri azt többé. De az
18 Úr kegyelme öröktől fogva való és örökkévaló az őt félőkön, és az ő igazsága a fiaknak fiain; Azokon, a kik
19 megtartják az ő szövetségét és megemlékeznek az ő parancsolatjairól, hogy azokat megcselekedjék. Az
20 Úr a mennyekbe helyheztette az ő székét és az ő uralkodása mindenre kihat. Áldjátok az Urat ő angyalai,
21 ti hatalmas erejűek, a kik teljesítitek az ő rendeletét, hallgatván az ő rendeletének szavára. Áldjátok az
22 Urat minden ő serege: ő szolgái, akaratának teljesítői! Áldjátok az Urat minden ő teremtményei, az ő
uralkodásának minden helyén! Áldjad én lelkem az Urat!

104 Áldjad én lelkem az Urat! Uram én Istenem, nagy vagy te igen, ékességet és fenséget öltöztél ma-
2 gadra! A ki körűlvette magát világossággal, mint egy öltözettel, és kiterjesztette az egeket, mint egy
3 kárpitot; A ki vizeken építi fel az ő palotáját, a felhőket rendeli az ő szekerévé, jár a szeleknek szár-
4, 5 nyain; A ki a szeleket teszi követeivé, a lángoló tüzet szolgáivá. Ő fundálta a földet az ő oszlopain,

nem mozdul az meg soha örökké. Vízáradattal, mint egy ruhával borítottad be azt, a hegyek felett is 6
vizek állottak vala. Egy kiáltásodtól eloszlának, és mennydörgésednek szavától szétriadának. Hegyek 7, 8
emelkedének fel és völgyek szállának alá arra a helyre, a melyet fundáltál nékik. Határt vetettél, a 9
melyet át nem hágnak; nem térnek vissza a földnek elborítására. A ki elbocsátja a forrásokat a völ- 10
gyekbe, hogy folydogáljanak a hegyek között; Megitassák a mezőnek minden állatát; a vadszamarak is 11
megoltsák szomjúságukat. Mellettök lakoznak az égnek madarai, az ágak közűl hangicsálnak. A ki 12, 13
megöntözi a hegyeket az ő palotájából; a te munkáidnak gyümölcséből megelégíttetik a föld. A ki füvet 14
sarjaszt a barmoknak és növényeket az embereknek hasznára, hogy eledelt vegyenek a földből, És bort, 15
a mely megvidámítja a halandónak szívét, fényesebbé teszi az orczát az olajnál; és kenyeret, a mely meg-
erősíti a halandónak szívét. Megelégíttetnek az Úrnak fái, a Libánonnak czédrusai, a melyeket plántált; 16
A melyeken madarak fészkelnek: az eszterág, a melynek a cziprusok a háza. A magas hegyek a vad- 17, 18
kecskéknek, a sziklák a hörcsögöknek menedéke. Teremtett holdat ünnepeknek mutatására; a napot, a 19
mely lenyugovását tudja. Szerzett setétséget, hogy éjszaka legyen, a melyben szétjárjanak a mezőnek 20
összes vadai; Az oroszlánkölykök, a melyek ordítanak a prédáért, sürgetvén Istentől eledelöket. Ha 21, 22
felkél a nap, elrejtőznek és hajlékaikban heverésznek; Az ember munkájára megy ki, és az ő dolgára 23
mind estvéig. Mily számtalanok a te műveid, Uram! Mindazokat bölcsen alkottad meg, és betelt a föld 24
a te gazdagságoddal. Ez a nagy és széles tenger! Itt vannak benne a megszámlálhatatlan csúszók; apró 25
állatok nagyokkal együtt. Amott gályák járnak s czethal, a melyet azért formáltál, hogy játszadozzék 26
benne. Mindazok te reád néznek, hogy megadjad eledelüket alkalmas időben. Adsz nékik és ők takar- 27, 28
nak; megnyitod kezedet, és megtelnek a te jóvoltoddal. Elfordítod orczádat, megháborodnak; elveszed a 29
lelköket, kimulnak és porrá lesznek újra. Kibocsátod a te lelkedet, megújulnak, és újjá teszed a földnek 30
színét. Legyen az Úrnak dicsőség örökké; örvendezzen az Úr az ő teremtményeiben; A ki, ha rátekint 31, 32
e földre, megrendűl az; megilleti a hegyeket, és füstölögnek azok. Éneklek az Úrnak egész életemben; 33
zengedezek az én Istenemnek, a míg vagyok! Legyen kedves néki az én rebegésem; örvendezem én az 34
Úrban; Veszszenek el a bűnösök a földről, és a hitetlenek ne legyenek többé! Áldjad én lelkem az Urat; 35
dicsérjétek az Urat!

Magasztaljátok az Urat, hívjátok segítségűl az ő nevét, hirdessétek a népek között az ő cselekedeteit! **105**
Énekeljetek néki, zengedezzetek néki, beszéljétek el minden ő csodatételét. Dicsekedjenek az ő szent ne- 2, 3
vével; örvendezzen azoknak szívök, a kik keresik az Urat. Kivánjátok az Urat és az ő erejét; keressétek 4
az ő orczáját szüntelen. Emlékezzetek meg az ő csodáiról, a melyeket cselekedett; jeleiről és az ő szája- 5
nak ítéleteiről. Oh Ábrahámnak, az ő szolgájának magva; oh Jákóbnak, az ő választottának fiai! Ő, az 6, 7
Úr, a mi Istenünk, az egész földre kihat az ő ítélete. Megemlékezik az ő szövetségéről mindörökké; az ő 8
rendeletéről, a melyet megszabott ezer nemzetségiglen; A melyet kötött Ábrahámmal és az ő Izsáknak 9
tett esküvéséről. És odaállatta azt Jákóbnak szabályul, Izráelnek örök szövetségűl, Mondván: Néked 10, 11
adom Kanaán földét, sors szerint való örökségetekűl. Mikor még csekély számmal valának, igen kevesen 12
és mintegy zsellérek abban, És egyik nemzettől a másikhoz bujdosának egyik országból a másik néphez: 13
Nem engedé, hogy valaki nyomorgassa őket, sőt királyokat is megfenyített miattok, mondván: Meg ne 14, 15
illessétek az én felkentjeimet, és az én prófétáimnak ne ártsatok! Mikor éhséget idéze elő a földön; és 16
a kenyérnek minden botját eltöré, Elküldött előttük egy férfiút, Józsefet, a ki rabúl adatott vala el; A 17, 18
lábait békóba szorították, ő maga vasban járt vala. Mindazideig, a míg szava beteljesedett. Az Úr be- 19
széde megpróbálta őt. Elküldött a király és feloldotta őt, a népeken uralkodó, és szabaddá tette őt; Úrrá 20, 21
tevé őt házán, és uralkodóvá minden jószágán; Hogy főembereit tetszése szerint kötöztethesse, és véneit 22
is bölcsességre taníthatá. És beméne Izráel Égyiptomba, s Jákób a Khám földén zsellérkedék. És igen 23, 24
megszaporítá az ő népét, és erősebbé tevé elnyomóinál. Elváltoztatá azoknak szívét, hogy gyűlöljék az 25
ő népét, és álnokúl cselekedjenek az ő szolgáival. Elküldte Mózest, az ő szolgáját, és Áront, a kit vá- 26
lasztott vala. Elvégezék azok között az ő jeleit, és a csodákat a Khám földén. Sötétséget bocsátott és 27, 28
elsötétítette azt, és azok nem engedetlenkedtek az ő rendeleteinek. Vizeiket vérré változtatá, és megölé 29
az ő halaikat. Földjük békáktól hemzsege, még a királyuk termeiben is. Szólt, és támadának legyek és 30, 31
szúnyogok minden ő határukon. Adott nékik eső gyanánt jégesőt, és lángoló tüzet e földjökre. És elvevé 32, 33
szőlőjöket és fügefájokat, és széttördelé határuknak élő fáit. Szólt és támada sáska, és megszámlálha- 34
tatlan cserebogár. És megemészte minden növényt az ő földjökön, és az ő szántóföldjöknek gyümölcsét 35
megemészté. És megöle minden elsőszülöttet földjökön, minden erejöknek zsengéjét. És kihozá őket 36, 37
ezüsttel és aranynyal, és nemzetségeikben nem volt beteges. Örült Égyiptom, mikor kijövének, mert 38
a tőlök való félelem megszállta őket. Felhőt terjeszte ki, hogy befedezze őket, és tüzet, hogy világítson 39

40, 41 éjjel. Könyörgött és fürjeket hoza, és mennyei kenyérrel elégítette meg őket. Megnyitotta a kősziklát
42 és víz zúdula ki, folyóként futott a sivatagon. Mert megemlékezett az ő szentséges igéretéről, a melyet
43 tőn Ábrahámnak, az ő szolgájának. Kihozá azért az ő népét örömmel, és az ő választottait vígassággal.
44, 45 És nékik adá a pogányok földét, és öröklék a népek fáradságos szerzeményét Azért, hogy megtartsák az
ő rendeleteit, és törvényeit megőrizzék. Dicsérjétek az Urat!

106, 2 Dicsérjétek az Urat. Magasztaljátok az Urat, mert jó; mert örökkévaló az ő kegyelme. Ki beszélhetné
3 el az Úr nagy tetteit? és jelenthetné ki minden dicsőségét? Boldog, a ki megtartja a törvényt, és igazán
4 cselekszik minden időben. Emlékezzél reám, Uram, népedhez való jóságodért; jőjj el hozzám szaba-
5 dításoddal, Hogy láthassam választottaidhoz való jóvoltodat, és örvendezhessek néped örömében; hogy
6, 7 dicsekedjem a te örökségeddel! Vétkeztünk atyáinkkal együtt; bűnösök, gonoszok valánk. Atyáink nem
értették meg Égyiptomban csodáidat, nem emlegették meg kegyelmed nagyságát, hanem daczoskodtak
8 a tengernél, a veres tengernél. De ő megsegíté őket az ő nevéért, hogy megismertesse a maga erejét.
9, 10 Rákiálta a veres tengerre és kiszáradt, s úgy vivé őket a mélységeken, mint egy síkon. És kisegíté őket
11 a gyűlölő kezéből; kimentette őket ellenség kezéből. Szorongatóikat víz borította el, egy sem maradt
12, 13 meg belőlük. És hittek az ő beszédeinek, és énekelték az ő dicséretét. Hirtelen elfeledék cselekedeteit;
14, 15 nem várák az ő tanácsát! Epekedés epeszté őket a pusztában, és próbára tevék Istent a sivatagon. És
16 megadá nékik, a mit kivántak; és ösztövérséget bocsáta lelkökbe. És irigységre indulának Mózes ellen
17 a táborban, az Úr szentje, Áron ellen. Megnyilt a föld és elnyelé Dátánt, és beborítá Abirám seregét.
18, 19 És tűz gyúladt fel azok seregében, láng égeté el a gonoszokat. Borjút csináltak a Hóreb alatt, és haj-
20 longtak az öntött bálvány előtt. Felcserélték az ő dicsőségöket: ökörnek képével, a mely füvet eszik.
21, 22 Elfeledkezének Istenről, szabadítójokról, a ki nagy dolgokat művelt Égyiptomban, Csodákat a Khám
23 országában, félelmetes dolgokat a veres tenger mellett. Gondolta, hogy kipusztítja őket; de Mózes, az
24 ő választottja, elébe állott a résre, hogy elfordítsa haragját, hogy el ne veszítse őket. És becsmérelték
25 a kívánatos földet, nem hittek az ő igéretének. És morgolódtak sátraikban, és nem hallgattak az Úr
26, 27 szavára. De ő felemelé kezét reájok, hogy lesújtsa őket a pusztában: S hogy a pogányok közé dobja
28 magvaikat, és szétszórja őket a tartományokban. Majd hozzácsapódtak a Baál-Peorhoz, ésették a hol-
29, 30 tak áldozatait. És felingerelték cselekedeteikkel, és zúdult reájok a csapás. Ekkor felállott Fineás és
31, 32 ítélt; és a csapásnak vége lőn. És igazságul tulajdoníttaték néki firól-fira mindörökké. Megharagíták
33 a Meribáh vizeinél is, és baja támadt Mózesnek miattok, Mert megkeseríték az ő szívét, és gondatla-
34, 35 nul szólt ajkaival. Nem irtották ki a népeket sem, a mint utasította őket az Úr. Sőt összeelegyedtek
36 a pogányokkal, és eltanulták cselekedeteiket. És tisztelték azoknak bálványait, és tőrré levének azok
37, 38 reájok. És feláldozák fiaikat és leányaikat az ördögöknek, És ártatlan vért ontának: fiaik és leányaik
39 vérét, a kiket Kanaán bálványainak áldoztak, és megfertőzteték a föld öldökléssel. És tisztátalanokká
40 lőnek cselekedeteikben, és paráznákká tetteikben. De felgyúlt az Úr haragja népe ellen, és megútálá az
41, 42 ő örökségét. És odaadá őket pogányok kezébe, és gyűlölőik uralkodtak rajtok. És sanyargatták őket
43 ellenségeik, és görnyedtek azoknak hatalma alatt! Számtalanszor megmentette őket, de ők felháboríták
44 szándékaikkal, és mélyebben merültek bűneikbe. De reájok tekintett a nyomorúság napján, mikor meg-
45 hallgatá rimánkodásukat; És megemlékezett velök kötött szövetségéről, és nagy kegyelmessége szerint
46, 47 megengesztelődék. És könyörületességre indítá irántok mindazokat, a kik őket fogva elvivék. Segíts
meg minket, Urunk Istenünk, és gyűjts össze minket a pogányok közűl, hogy dicsőítsük a te szent neve-
48 det, és dicsekedjünk a te dicséreteddel. Áldott legyen az Úr, Izráel Istene örökkön örökké, és minden
nép mondja: Ámen. Dicsérjétek az Urat.

107, 2 Magasztaljátok az Urat, mert jó, mert örökkévaló az ő kegyelme. Ezt mondják az Úrnak megváltot-
3 tai, a kiket megváltott a szorongatónak kezéből; És a kiket összegyűjtött a különböző földekről: napkelet
4 és napnyugot felől, északról és a tenger felől. Bujdostak a pusztában, a sivatagban; lakó-város felé utat
5, 6 nem találtak vala. Éhesek és szomjasok valának; lelkök is elepedt bennök. De az Úrhoz kiáltának
7 szorultságukban; sanyarúságukból megmenté őket. És vezeté őket egyenes útra, hogy lakó-városhoz
8 juthassanak, Adjanak hálát az Úrnak az ő kegyelméért, és az emberek fiai iránt való csodadolgaiért,
9, 10 Hogy megelégíté a szomjúhozó lelket, és az éhező lelket betölté jóval! A kik setétségben és a halálnak
11 árnyékában ülnek, megkötöztetvén nyomorúsággal és vassal; Mert ellenszegültek az Isten beszédének,
12 és a Felségesnek tanácsát megútálták; Azért megalázta az ő szívöket nyomorúsággal: elestek és nem
13, 14 volt segítségök. De az Úrhoz kiáltának szorultságukban, sanyarúságukból kiszabadítá őket. Kihozá

őket a setétségből és a halálnak árnyékából, köteleiket pedig elszaggatá. Adjanak hálát az Úrnak az 15
ő kegyelméért, és az emberek fiai iránt való csodadolgaiért, Hogy összetöré az ércz-kapukat, és a vas- 16
zárakat letördelé! A balgatagok az ő gonoszságuknak útjáért, és az ő hamisságukért nyomorgattattak. 17
Minden ételt útála az ő lelkök, és a halál kapujához közelgetének. De az Úrhoz kiáltának szorultsá- 18, 19
gukban: sanyarúságukból kiszabadította őket. Kibocsátá az ő szavát és meggyógyítá őket, és kimenté 20
őket az ő vermeikből. Adjanak hálát az Úrnak az ő kegyelméért, és az emberek fiai iránt való csoda- 21
dolgaiért, És áldozzanak hálaadásnak áldozataival, és hirdessék az ő cselekedeteit örvendezéssel! A 22, 23
kik hajókon tengerre szállnak, és a nagy vizeken kalmárkodnak, Azok látták az Úrnak dolgait, és az ő 24
csodáit a mélységben. Szólott ugyanis és szélvészt támaszta, a mely felduzzasztá a habokat. Az égig 25, 26
emelkedének, a fenékig sülyedének; lelkök elolvada az inségben. Szédülének és tántorgának, mint a 27
részeg és minden bölcseségöknek esze vész vala. De az Úrhoz kiáltának az ő szorultságukban, és sa- 28
nyarúságukból kivezeté őket. Megállítá a szélvészt, hogy csillapodjék, és megcsendesedtek a habok. És 29, 30
örülének, hogy lecsillapodtak vala, és vezérlé őket az ő kívánságuknak partjára. Adjanak hálát az Úrnak 31
az ő kegyelméért, és az emberek fiai iránt való csodadolgaiért! És magasztalják fel őt a népnek gyüle- 32
kezetében, és dicsérjék őt a vének ülésében! Folyóvizeket tett vala pusztává, és vízforrásokat szárazzá; 33
Gyümölcstermő földet meddő földdé, a rajta lakó népnek gonoszsága miatt. Pusztaságot tett vala álló 34, 35
tavakká, és kiaszott földet vízforrásokká. És telepített oda éhezőket, hogy lakó-városokat építsenek. És 36, 37
mezőket vetének be és szőlőket plántálának, hogy hasznos gyümölcsöt szerezzenek. És megáldá őket és 38
igen megszaporodának, és barmaikat sem kevesbítette meg. De megkevesedtek és meggörnyedtek vala 39
inség, nyomorúság és keserűség miatt. Gyalázatot zúdított a fejedelmekre, és bujdostatta őket út nélkül 40
való kietlenben. De felemelé a nyomorultat az inségből, és hasonlóvá tette a nemzetségeket a juhnyáj- 41
hoz. Látják az igazak és örvendeznek, és minden gonoszság megtartóztatja az ő száját. A ki bölcs, az 42, 43
eszébe veszi ezeket, és meggondolják az Úrnak kegyelmességét!

Ének. Dávid zsoltára. Kész az én szívem, oh Isten, hadd énekeljek és zengedezzek; az én dicsőségem **108**
is kész. Serkenj fel te lant és hárfa, hadd keltsem fel a hajnalt! Hálát adok néked a népek között Uram, 2, 3
és zengedezek néked a nemzetek között! Mert nagy, egek felett való a te kegyelmed, és a felhőkig ér a te 4
hűséges voltod! Magasztaltassál fel, oh Isten, az egek felett, és dicsőséged legyen az egész földön! Hogy 5, 6
megszabaduljanak a te szeretteid, segíts a te jobb kezeddel és hallgass meg engem! Az ő szentélyében 7
szólott az Isten: Örvendezek, hogy eloszthatom Sikhemet, és felmérhetem Sukkothnak völgyét. Enyém 8
Gileád, enyém Manassé; Efraim az én fejemnek védelme, Júda az én törvényrendelőm. Moáb az én 9
mosdómedenczém, Edomra az én saruimat vetem, Filistea felett kaczagok. Kicsoda visz el engem a 10
kerített városba? kicsoda vezérel engem Edomig? Nem te vagy-é, oh Isten, a ki megvetettél minket, 11
hogy ki ne menj, oh Isten, a mi seregeinkkel? Adj szabadulást nékünk az ellenségtől, mert hiábavaló az 12
emberi segítség! Istennel hatalmasan cselekszünk, és ő megtapodja ellenségeinket. 13

Az éneklőmesternek, Dávidé; zsoltár. Én dicséretemnek Istene, ne hallgass! Mert a gonosznak szája **109**, 2
és az álnokságnak szája felnyilt ellenem, hazug nyelvvel beszélnek én velem. És körűlvesznek engem 3
gyűlölséges beszédekkel, és ostromolnak engem ok nélkül. Szeretetemért ellenkeznek velem, én pedig 4
imádkozom. Roszszal fizetnek nékem a jóért, és gyűlölséggel az én szeretetemért. Állíts fölibe gonoszt, 5, 6
és vádló álljon az ő jobb keze felől. Mikor törvénykezik, mint gonosz jőjjön ki; még az imádsága is bűnné 7
legyen. Életének napjai kevesek legyenek, és a hivatalát más foglalja el. Fiai legyenek árvákká, a 8, 9
felesége pedig özvegygyé. És bujdossanak az ő fiai és kolduljanak, és elpusztult helyeiktől távol keres- 10
senek eledelt. Foglalja le minden jószágát az uzsorás, és idegenek ragadozzák el szerzeményét. Ne 11, 12
legyen néki, a ki kegyelmet mutasson iránta, és ne legyen, a ki könyörüljön az ő árváin! Veszszen ki 13
az ő maradéka; a második nemzedékben töröltessék el a nevök! Atyáinak álnoksága emlékezetben le- 14
gyen az Úr előtt, és anyjának bűne el ne töröltessék! Mindenkor az Úr előtt legyenek, és emlékezetök is 15
veszszen ki e földről, A miatt, hogy nem gondolt arra, hogy kegyelmet gyakoroljon és üldözte a szegény 16
és nyomorult embert, és a megkeseredett szívűt, hogy megölje. Mivelhogy szerette az átkot, azért érte 17
el őt; és mivel nem volt kedve az áldáshoz, azért távozék az el ő tőle. Úgy öltözte fel az átkot, mint 18
a ruháját, azért ment beléje, mint a víz, és az ő csontjaiba, mint az olaj. Legyen az néki palástul, a 19
melybe beburkolódzik, és övül, a melylyel mindenkor övezze magát. Ez legyen jutalmok az Úrtól az 20
én vádolóimnak, és a kik rosszat beszélnek az én lelkemre. De te, én Uram, Istenem, bánj velem a te 21
nevedért; mivelhogy jó a te kegyelmed, szabadíts meg engem! Mert szegény és nyomorult vagyok én, 22
még a szívem is megsebesíttetett én bennem. Úgy hanyatlom el, mint az árnyék az ő megnyúlásakor; 23
ide s tova hányattatom, mint a sáska. Térdeim tántorognak az éhségtől, és testem megfogyatkozott a 24

25, 26 kövérségtől. Sőt gyalázatossá lettem előttök; ha látnak engem, fejöket csóválják. Segíts meg engem,
27 Uram Isten; szabadíts meg engem a te kegyelmed szerint! Hadd tudják meg, hogy a te kezed munkája
28 ez, hogy te cselekedted ezt, Uram! Átkozzanak ők, de te áldj meg! Feltámadnak, de szégyenüljenek meg
29 és örvendezzen a te szolgád. Öltözzenek az én vádlóim gyalázatba, és burkolózzanak szégyenökbe, mint
30, 31 egy köpenybe! Hálát adok az Úrnak felettébb az én számmal, és dicsérem őt a sokaság közepette! Mert
jobb keze felől áll a szegénynek, hogy megszabadítsa azoktól, a kik elítélik annak lelkét.

110 Dávidé; zsoltár. Monda az Úr az én uramnak: Ülj az én jobbomon, a míg ellenségeidet zsámolyul vetem
2 a te lábaid alá. A te hatalmad pálczáját kinyújtja az Úr Sionból, mondván: Uralkodjál ellenségeid között!
3 A te néped készséggel siet a te sereggyűjtésed napján, szentséges öltözetekben; hajnalpír méhéből leszen
4 ifjaidnak harmatja. Megesküdt az Úr és meg nem másítja: Pap vagy te örökké Melkhisedek rendje
5, 6 szerint. Az Úr a te jobbod felől; megrontja az ő haragja napján a királyokat; Ítéletet tart a ne mzetek
7 között; telve lesz holttestekkel; összezúz messze földön minden főt. Az út mellett való patakból iszik;
ezért emeli fel az ő fejét.

111 Dicsérjétek az Urat. Dicsérem az Urat teljes szívből: az igazak környezetében és a gyülekezetben.
2, 3 Nagyok az Úrnak cselekedetei; kivánatosak mindazoknak, a kik gyönyörködnek azokban. Dicsőség
4 és méltóság az ő cselekedete, és igazsága megmarad mindvégig. Emlékezetet szerzett az ő csudálatos
5 dolgainak; kegyelmes és irgalmas az Úr. Eledelt ad az őt félőknek; megemlékezik az ő szövetségéről
6, 7 örökké. Cselekedeteinek erejét tudtul adta az ő népének, nékik adván a pogányok örökségét. Kezeinek
8 cselekedetei hűség és igazság; minden ő végzése tökéletes. Megingathatatlanok örökké és mindvégig;
9 hívségből és egyenességből származottak. Váltságot küldött az ő népének, elrendelte szövetségét örökre;
10 szent és rettenetes az ő neve. A bölcseség kezdete az Úrnak félelme; jó belátása van mindenkinek, a ki
ezt gyakorolja; annak dicsérete megmarad mindvégig.

112 Dicsérjétek az Urat. Boldog az ember, a ki féli az Urat, és az ő parancsolataiban igen gyönyörködik.
2, 3 Hős lesz annak magva a földön; a hívek nemzedéke megáldatik. Gazdagság és bőség lesz annak házá-
4 ban, s igazsága mindvégig megmarad. Az igazakra világosság fénylik a sötétben: attól, a ki irgalmas,
5 kegyelmes és igaz. Jó annak az embernek, a ki könyörűl és kölcsön ad; dolgait pedig igazán végezi.
6, 7 Mivelhogy soha sem ingadoz: örök emlékezetben lesz az igaz. Semmi rossz hírtől nem fél; szíve erős,
8, 9 az Úrban bizakodó. Rendületlen az ő szíve; nem fél, míglen ellenségeire lenéz. Osztogat, adakozik a
10 szegényeknek; igazsága megmarad mindvégig; az ő szarva felemeltetik dicsőséggel. Látja ezt a gonosz
és dühöng; fogait csikorgatja és eleped; a gonoszok kivánsága semmivé lesz.

113, 2 Dicsérjétek az Urat. Dicsérjétek Úrnak szolgái! dicsérjétek az Úrnak nevét, Áldott legyen az Úr neve
3, 4 mostantól fogva és örökké! Napkelettől fogva napnyugotig dicsértessék az Úr neve! Felmagasztaltatott
5 az Úr minden pogány nép felett; dicsősége túl van az egeken. Kicsoda hasonló az Úrhoz, a mi Istenünk-
6, 7 höz, a ki a magasságban lakozik? A ki magát megalázva, tekint szét mennyen és földön; A ki felemeli
8 az alacsonyt a porból, és a szűkölködőt kivonszsza a sárból, Hogy odaültesse őket a főemberek közé,
9 az ő népének főemberei közé; A ki beülteti a meddőt a házba, mint magzatoknak anyját, nagy örömre.
Dicsérjétek az Urat!

114, 2 Mikor Izráel népe kijöve Égyiptomból, Jákóbnak házanépe az idegen nép közűl: Júda lőn az ő szent-
3, 4 séges népe és Izráel az ő királysága. A tenger látá őt és elfutamodék; a Jordán hátrafordula. A hegyek
5 szöknek vala, mint a kosok, s a halmok, mint a juhoknak bárányai. Mi a bajod, te tenger, hogy megfu-
6 tamodál és te Jordán, hogy hátrafordulál? Hegyek, hogy szöktök vala, mint a kosok? Ti halmok, mint
7, 8 a juhoknak bárányai? Indulj meg te föld az Úr orczája előtt, a Jákób Istene előtt, A ki átváltoztatja a
kősziklát álló tóvá, és a szirtet vizek forrásává.

115 Nem nékünk Uram, nem nékünk, hanem a te nevednek adj dicsőséget, a te kegyelmedért és hívsége-
2, 3 dért! Miért mondanák a pogányok: Hol van hát az ő Istenök? Pedig a mi Istenünk az égben van, és
4, 5 a mit akar, azt mind megcselekszi. Azoknak bálványa ezüst és arany, emberi kezek munkája. Szájok
6 van, de nem szólanak; szemeik vannak, de nem látnak; Füleik vannak, de nem hallanak; orruk van,
7 de nem szagolnak; Kezeik vannak, de nem tapintanak; lábaik vannak, de nem járnak, nem szólanak az
8, 9 ő torkukkal. Hasonlók legyenek azokhoz készítőik, és mindazok, a kik biznak bennök! Izráel! te az
10 Úrban bízzál; az ilyenek segítsége és paizsa ő. Áronnak háza! az Úrban bízzál; az ilyenek segítsége és
11, 12 paizsa ő. A kik félitek az Urat, az Úrban bízzatok; az ilyenek segítsége és paizsa ő. Az Úr megemlékezik
13 mi rólunk és megáld minket; megáldja Izráel házát, megáldja Áronnak házát. Megáldja azokat, a kik
14, 15 félik az Urat, a kicsinyeket és a nagyokat. Szaporítson titeket az Úr, titeket és a ti fiaitokat. Áldottai
16 vagytok ti az Úrnak, a ki teremtette a mennyet és a földet. Az egek az Úrnak egei, de a földet az ember

fiainak adta. Nem a meghaltak dicsérik az Urat, sem nem azok, a kik alászállanak a csendességbe. De 17, 18
mi áldjuk az Urat mostantól fogva mindörökké. Dicsérjétek az Urat!

Szeretem az Urat, mert meghallgatja esedezéseim szavát. Mert az ő fülét felém fordítja, azért segítsé- **116**, 2
gűl hívom őt egész életemben. Körűlvettek engem a halál kötelei, és a pokol szorongattatásai támadtak 3
meg engem; nyomorúságba és inségbe jutottam. És az Úrnak nevét segítségűl hívám: Kérlek Uram, 4
szabadítsd meg az én lelkemet! Az Úr kegyelmes és igaz, és a mi Istenünk irgalmas. Az Úr megőrzi az 5, 6
alázatosokat; én ügyefogyott voltam és megszabadított engem. Térj meg én lelkem a te nyugodalmadba, 7
mert az Úr jól tett teveled. Minthogy megszabadítottad lelkemet a haláltól, szemeimet a könyhullatástól 8
és lábamat az eséstől: Az Úr orczája előtt fogok járni az élőknek földén. Hittem, azért szóltam; noha 9, 10
igen megaláztatott valék. Csüggedezésmeben ezt mondtam én: Minden ember hazug. Mivel fizessek 11, 12
az Úrnak minden hozzám való jótéteményéért? A szabadulásért való poharat felemelem, és az Úrnak 13
nevét hívom segítségűl. Az Úr iránt való fogadásaimat megadom az ő egész népe előtt. Az Úr szemei 14, 15
előtt drága az ő kegyeseinek halála. Uram! én bizonyára a te szolgád vagyok; szolgád vagyok én, a te 16
szolgáló leányodnak fia, te oldoztad ki az én köteleimet. Néked áldozom hálaadásnak áldozatával, és 17
az Úr nevét hívom segítségűl. Az Úr iránt való fogadásaimat megadom az ő egész népe előtt, Az Úr 18, 19
házának tornáczaiban, te benned, oh Jeruzsálem! Dicsérjétek az Urat!

Dicsérjétek az Urat mind ti pogányok; magasztalják őt mind a népek! Mert nagy az ő kegyelmessége **117**, 2
mi hozzánk, és az Úrnak igazsága megmarad örökké. Dicsérjétek az Urat!

Magasztaljátok az Urat, mert jó, mert örökkévaló az ő kegyelme! Mondja hát Izráel, hogy örökkévaló **118**, 2
az ő kegyelme! Mondja hát az Áron háza, hogy örökkévaló az ő kegyelme! Mondják hát, a kik félik az 3, 4
Urat, hogy örökkévaló az ő kegyelme! Szükségemben segítségűl hívám az Urat, meghallgatott és tágas 5
térre tett engem az Úr. Velem van az Úr, nem félek; mit árthat nékem ember? Velem van az Úr az én 6, 7
segítőim közt, és nézni fogok az én gyűlölőimre. Jobb az Úrban bízni, mint emberekben reménykedni. 8
Jobb az Úrban bízni, mint főemberekben reménykedni. Körűlvettek engem mind a pogányok, de az 9, 10
Úr nevében elvesztém őket. Körűlvettek, bizony körűlvettek engem, de az Úr nevében elvesztém őket. 11
Körűlvettek engem, mint méhek; eloltattak, mint tövis-tűz, mert az Úr nevében elvesztém őket. Igen ta- 12, 13
szítottál engem, hogy elessem; de az Úr megsegített engem. Erősségem és énekem az Úr, és ő lőn nékem 14
szabadulásul. Vigasságnak és szabadulásnak szava van az igazak sátoraiban: Az Úrnak jobbkeze hatal- 15
masan cselekedett! Az Úrnak jobbkeze felmagasztaltatott; az Úrnak jobbkeze hatalmasan cselekedett! 16
Nem halok meg, hanem élek, és hirdetem az Úrnak cselekedeteit! Keményen megostorozott engem az 17, 18
Úr; de nem adott át engem a halálnak. Nyissátok meg nékem az igazságnak kapuit, hogy bemenjek 19
azokon és dicsérjem az Urat! Ez az Úrnak kapuja; igazak mennek be azon. Magasztallak téged, hogy 20, 21
meghallgattál, és szabadításomul lettél! A kő, a melyet az építők megvetettek, szegeletkővé lett! Az 22, 23
Úrtól lett ez, csodálatos ez a mi szemeink előtt! Ez a nap az, a melyet az Úr rendelt; örvendezzünk és 24
vígadjunk ezen! Oh Uram, segíts most; oh Uram, adj most jó előmenetelt! Áldott, a ki jő az Úrnak 25, 26
nevében; áldunk titeket, a kik az Úr házából valók vagytok! Isten az Úr és ő világosított meg minket. 27
Kötelekkel kössétek az ünnepi áldozatot az oltár szarvához. Istenem vagy te, azért hálát adok néked! 28
Én Istenem, magasztallak téged. Magasztaljátok az Urat, mert jó; mert örökkévaló az ő kegyelme! 29

Boldogok, a kiknek útjok feddhetetlen, a kik az Úr törvényében járnak. Boldogok, a kik megőrzik az **119**, 2
ő bizonyságait, és teljes szívből keresik őt. És nem cselekesznek hamisságot; az ő útaiban járnak. Te 3, 4
parancsoltad Uram, hogy határozataidat jól megőrizzük: Vajha igazgattatnának az én útaim a te rende- 5
léseid megőrzésére! Akkor nem szégyenülnék meg, ha figyelnék minden parancsolatodra! Hálát adok 6, 7
néked tiszta szívből, hogy megtanítottál engem a te igazságod ítéleteire. A te rendeléseidet megőrzöm; 8
soha ne hagyj el engem! Mi módon őrizheti meg tisztán az ifjú az ő útát, ha nem a te beszédednek meg- 9
tatása által? Teljes szívből kerestelek téged: ne engedj eltévedeznem a te parancsolataidtól! Szívembe 10, 11
rejtettem a te beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened. Áldott vagy te, Uram! Taníts meg engem a te 12
rendeléseidre. Ajkaimmal hirdetem a te szádnak minden ítéletét. Inkább gyönyörködöm a te bizony- 13, 14
ságaidnak útjában, mint minden gazdagságban. A te határozataidról gondolkodom, és a te ösvényeidre 15
nézek. Gyönyörködöm a te rendeléseidben; a te beszédedről nem feledkezem el. Tégy jól a te szolgáddal, 16, 17
hogy éljek és megtartsam a te beszédedet. Nyisd meg az én szemeimet, hogy szemléljem a te törvényed- 18
nek csodálatos voltát. Jövevény vagyok e földön, ne rejtsd el tőlem a te parancsolataidat. Elfogyatkozik 19, 20
az én lelkem, a te ítéleteid után való szüntelen vágyódás miatt. Megdorgálod a kevélyeket; átkozottak, 21
a kik elhajolnak parancsolataidtól. Fordítsd el rólam a szidalmat és gyalázatot, mert megőriztem a te 22

bizonyságaidat! Még ha fejedelmek összeülnek, ellenem beszélnek is; a te szolgád a te rendeléseidről
gondolkodik. A te bizonyságaid én gyönyörűségem, és én tanácsadóim. Lelkem a porhoz tapad; eleveníts meg engem a te igéreted szerint. Útaimat elbeszéltem előtted és te meghallgattál engem; taníts meg a te rendeléseidre! Add értenem a te határozataidnak útát, hogy gondolkodjam a te csodálatos
dolgaidról! Sír a lelkem a keserűség miatt; vigasztalj meg engem a te igéd szerint! A hamisságnak útját távoztasd el tőlem, és a te törvényeddel ajándékozz meg engem! Az igazság útját választottam; a te
ítéleteid forognak előttem. Ragaszkodom a te bizonyságaidhoz; Uram, ne hagyj megszégyenülni! A te parancsolataidnak útján járok, ha megvigasztalod az én szívemet! Taníts meg Uram a te rendeléseidnek útjára, hogy megőrizzem azt mindvégig. Oktass, hogy megőrizzem a te törvényedet, és megtartsam azt
teljes szívemből. Vezérelj a te parancsolataidnak útján, mert gyönyörködöm abban. Hajtsd szívemet a te bizonyságaidhoz, és ne a telhetetlenségre. Fordítsd el az én szemeimet, hogy ne lássanak hiábavalóságot; a te útadon éltess engemet. Teljesítsd igéretedet a te szolgádnak, a ki fél téged. Fordítsd el tőlem a gyalázatot, a mitől félek; hiszen jók a te ítéleteid. Ímé, kívánkozom a te határozataid után; éltess engem a te igazságod által. És szálljon reám, Uram, a te kegyelmed, a te szabadításod, a mint megigérted,
Hogy megfelelhessek az engem gyalázónak; hiszen bizodalmam van a te igédben! És az igazságnak beszédét se vedd el soha az én számtól, mert várom a te ítéleteidet! És megtartom a te törvényedet
mindenkor és mindörökké. És tágas téren járok, mert a te határozataidat keresem. És a királyok előtt szólok a te bizonyságaidról, és nem szégyenülök meg. És gyönyörködöm a te parancsolataidban, a melyeket szeretek. És felemelem kezeimet a te parancsolataidra, a melyeket szeretek, és gondolkodom a te rendeléseidről. Emlékezzél meg a te szolgádnak adott igédről, a melyhez nékem reménységet adtál!
Ez vigasztalásom nyomorúságomban, mert a te beszéded megelevenít engem. A kevélyek szerfelett gúnyoltak engem; nem hajlottam el a te törvényedtől. Megemlékezem a te öröktől fogva való ítéleteidről Uram, és vigasztalódom. Harag vett rajtam erőt az istentelenek miatt, a kik elhagyták a te törvényedet. Ének volt rám nézve minden parancsolatod bujdosásomnak hajlékában. Uram! a te nevedről emlékezem éjjel, és megtartom a te törvényedet. Ez jutott nékem, hogy a te határozataidat megőriztem. Azt mondám Uram, hogy az én részem a te beszédeidnek megtartása. Teljes szívből könyörgök a te színed előtt: könyörülj rajtam a te igéreted szerint! Meggondoltam az én útaimat, és lábaimat a
te bizonyságaidhoz fordítom. Sietek és nem mulasztom el, hogy megtartsam a te parancsolataidat. Az istentelenek kötelei körűlkerítettek engem; de a te törvényedről el nem feledkezem. Éjfélkor felkelek, hogy hálát adjak néked, igazságod ítéleteiért. Társok vagyok mindazoknak, a kik félnek téged, és a kik határozataidat megtartják. A te kegyelmeddel, oh Uram, teljes e föld: taníts meg engem rendeléseidre!
Jót cselekedtél a te szolgáddal, Uram, a te igéd szerint. Az okosságnak és tudománynak drága voltára taníts meg engem, mert hiszek a te parancsolataidnak. Minekelőtte megaláztattam, tévelyegtem vala; most pedig vigyázok a te szódra. Jó vagy te és jóltevő: taníts meg engem a te rendeléseidre. A kevélyek hazugságot költöttek reám, de én teljes szívből megtartom a te parancsolataidat. Kövér az ő szívök, mint a háj; de én a te törvényedben gyönyörködöm. Jó nékem, hogy megaláztál, azért, hogy megtanuljam a te
rendeléseidet. A te szádnak törvénye jobb nékem, mint sok ezer arany és ezüst. A te kezeid teremtettek és erősítettek meg engem; oktass, hogy megtanuljam parancsolataidat. A kik téged félnek, látnak engem és örvendeznek, mivel a te igédben van az én reménységem. Tudom Uram, hogy a te ítéleteid igazak, és igazságosan aláztál meg engem. Legyen velem a te kegyelmed, hogy megvígasztalódjam a te szolgádnak tett igéreted szerint. Szálljon reám a te irgalmasságod, hogy éljek, mert a te törvényedben gyönyörködöm. Szégyenüljenek meg a kevélyek, a kik csalárdul elnyomtak engem, holott én a te határozataidról gondolkodom. Forduljanak hozzám, a kik téged félnek, és ismerik a te bizonyságaidat!
Legyen az én szívem feddhetetlen a te rendeléseidben, hogy meg ne szégyenüljek. Elfogyatkozik az én lelkem a te szabadításod kivánása miatt; a te igédben van az én reménységem. A te beszéded kivánása miatt elfogyatkoznak az én szemeim, mondván: mikor vígasztalsz meg engem? Noha olyanná lettem, mint a füstön levő tömlő; a te rendeléseidről el nem feledkezem. Mennyi a te szolgádnak napja, és mikor tartasz ítéletet az én üldözőim felett? Vermet ástak nékem a kevélyek, a kik nem a te törvényed szerint
élnek. Minden parancsolatod igaz; csalárdúl üldöznek engem; segíts meg engem! Csaknem semmivé tettek engem e földön, de én nem hagytam el a te határozataidat. A te kegyelmed szerint eleveníts meg engem, hogy megőrizhessem a te szádnak bizonyságait. Uram! örökké megmarad a te igéd a mennyben. Nemzedékről nemzedékre van a te igazságod, te erősítetted meg a földet és áll az. A te ítéleteid szerint áll minden ma is; mert minden, a mi van, te néked szolgál. Ha nem a te törvényed lett volna az én gyönyörűségem, akkor elvesztem volna az én nyomorúságomban. Soha nem feledkezem el a te határozataidról, mert azok által elevenítettél meg engem. Tied vagyok, tarts meg engem, mert a te ha-

tározataidat keresem. Vártak rám a gonoszok, hogy elveszessenek, de én a te bizonyságaidra figyelek. 95
Látom, minden tökéletes dolognak vége van, de a te parancsolatodnak nincs határa. Mely igen szeretem 96, 97
a te törvényedet, egész napestig arról gondolkodom! Az én ellenségeimnél bölcsebbé teszel engem a te 98
parancsolataiddal, mert mindenkor velem vannak azok. Minden tanítómnál értelmesebb lettem, mert a 99
te bizonyságaid az én gondolataim. Előrelátóbb vagyok, mint az öreg emberek, mert vigyázok a te ha- 100
tározataidra. Minden gonosz ösvénytől visszatartóztattam lábaimat, hogy megtartsam a te beszédedet. 101
Nem távoztam el a te ítéleteidtől, mert te oktattál engem. Mily édes az én ínyemnek a te beszéded; méz- 102, 103
nél édesb az én számnak! A te határozataidból leszek értelmes, gyűlölöm azért a hamisságnak minden 104
ösvényét. Az én lábamnak szövétneke a te igéd, és ösvényemnek világossága. Megesküdtem és megáll- 105, 106
lom, hogy megtartom a te igazságodnak itéleteit. Felette nagy nyomorúságban vagyok; Uram, eleveníts 107
meg a te igéd szerint. Szájamnak önkéntes áldozatai legyenek kedvesek előtted Uram! és taníts meg 108
a te ítéleteidre. Lelkem mindig veszedelemben van, mindazáltal a te törvényedről el nem feledkezem. 109
Tőrt vetettek ellenem az istentelenek, de a te határozataidtól el nem tévelyedtem. A te bizonyságaid az 110, 111
én örökségem mindenha, mert szívemnek örömei azok. Az én szívem hajlik a te rendeléseid teljesítésére 112
mindenha és mindvégig. Az állhatatlanokat gyűlölöm, de a te törvényedet szeretem. Menedékem és 113, 114
paizsom vagy te; igédben van az én reménységem. Távozzatok tőlem gonoszok, hogy megőrizzem az 115
én Istenemnek parancsolatait. Támogass engem a te beszéded szerint, hogy éljek, és ne engedd, hogy 116
megszégyenüljek reménységemben. Segélj, hogy megmaradjak, és gyönyörködjem a te rendeléseidben 117
szüntelen. Megtapodod mindazokat, a kik rendeléseidtől elhajolnak, mert az ő álnokságuk hazugság. 118
Mint salakot mind elveted e földnek istenteleneit, azért szeretem a te bizonyságaidat. Borzad testem 119, 120
a tőled való félelem miatt, és félek a te ítéleteidtől. Méltányosságot és igazságot cselekedtem; ne adj 121
át nyomorgatóimnak! Légy kezes a te szolgádért az ő javára, hogy a kevélyek el ne nyomjanak engem. 122
Szemeim epekednek a te szabadításod és a te igazságod beszéde után. Cselekedjél a te szolgáddal a 123, 124
te kegyelmességed szerint, és a te rendeléseidre taníts meg engem! Szolgád vagyok, oktass, hogy meg- 125
ismerjem a te bizonyságaidat! Ideje, hogy az Úr cselekedjék; megrontották a te törvényedet. Inkább 126, 127
szeretem azért a te parancsolataidat, mint az aranyat, mint a legtisztább aranyat. Igaznak tartom 128
azért minden határozatodat, és a hamisságnak minden ösvényét gyűlölöm. Csodálatosok a te bizony- 129
ságaid, azért az én lelkem megőrzi azokat. A te beszéded megnyilatkozása világosságot ad, és oktatja 130
az együgyűeket. Szájamat feltátom és lihegek, mert kivánom a te parancsolataidat. Tekints reám és 131, 132
könyörülj rajtam, a miképen szoktál a te nevednek kedvelőin. Vezéreld útamat a te igéd szerint, és ne 133
engedd, hogy valami hamisság uralkodjék rajtam! Oltalmazz meg az emberek erőszakosságától, hogy 134
megőrizzem a te határozataidat! A te orczádat világosítsd meg a te szolgádon, és taníts meg a te rende- 135
léseidre! Víznek folyásai erednek az én szemeimből azok miatt, a kik nem tartják meg a te törvényedet. 136
Igaz vagy Uram, és a te ítéleted igazságos. A te bizonyságaidat igazságban és hűségben jelentetted meg, 137, 138
és mindenek felett való egyenességben. Buzgóságom megemészt engem, mert elfeledkeztek a te beszé- 139
dedről az én ellenségeim. Felettébb tiszta a te beszéded, és a te szolgád szereti azt. Kicsiny vagyok én és 140, 141
megvetett, de a te határozataidról el nem feledkezem. A te igazságod igazság örökké, és a te törvényed 142
igaz. Nyomorúság és keserűség ért engem, de a te parancsolataid gyönyörűségeim nékem. A te bizony- 143, 144
ságaidnak igazsága örökkévaló; oktass, hogy éljek! Teljes szívből kiáltok hozzád, hallgass meg, Uram! 145
megtartom a te rendeléseidet. Segítségűl hívlak: tarts meg engem, és megőrzöm a te bizonyságaidat. 146
Hajnal előtt felkelek, kiáltok hozzád; a te beszédedben van reménységem. Szemeim megelőzik az éjjeli 147, 148
őrséget, hogy a te beszédedről gondolkodjam. Hallgasd meg az én szómat, a te kegyelmességed szerint, 149
Uram! Eleveníts meg a te jóvoltod szerint! Közelgetnek hozzám az én gonosz háborgatóim, a kik a te 150
törvényedtől messze távoztak. Közel vagy te, Uram! és minden te parancsolatod igazság. Régtől fogva 151, 152
tudom a te bizonyságaid felől, hogy azokat örökké állandókká tetted. Lásd meg az én nyomorúságomat 153
és szabadíts meg engem; mert a te törvényedről nem felejtkezem el! Te perelj peremben és ments meg; 154
a te beszéded szerint eleveníts meg engem! Távol van a gonoszoktól a szabadítás, mert nem törődnek a 155
te rendeléseiddel. Nagy a te irgalmasságod, Uram! A te ítéletid szerint eleveníts meg engem. Sokan 156, 157
vannak az én háborgatóim és üldözőim, de nem térek el a te bizonyságaidtól. Láttam a hűteleneket és 158
megundorodtam, hogy a te mondásodat meg nem tartják. Lásd meg Uram, hogy a te határozataidat 159
szeretem; a te kegyelmességed szerint eleveníts meg engem! A te igédnek summája igazság, és a te 160
igazságod ítélete mind örökkévaló. A fejedelmek ok nélkűl üldöztek engem; de a te igédtől félt az én 161
szívem. Gyönyörködöm a te beszédedben, mint a ki nagy nyereséget talált. A hamisságot gyűlölöm 162, 163
és útálom; a te törvényedet szeretem. Naponként hétszer dicsérlek téged, a te igazságodnak ítéleteiért. 164
A te törvényed kedvelőinek nagy békességök van, és nincs bántódásuk. Várom a te szabadításodat, oh 165, 166
Uram! és a te parancsolataidat cselekszem. Az én lelkem megtartja a te bizonyságaidat, és azokat igen 167

168 szeretem. Megtartom a te határozataidat és bizonyságaidat, mert minden útam nyilván van előtted.
169, 170 Oh Uram! hadd szálljon az én könyörgésem a te színed elé; tégy bölcscsé engem a te igéd szerint. Jus-
171 son elődbe az én imádságom; a te beszéded szerint szabadíts meg engem! Ajkaim dicséretet zengjen
172 ek, mert megtanítasz a te rendeléseidre. Nyelvem a te beszédedről énekel, mert minden parancsolatod
173, 174 igaz. Legyen segítségemre a te kezed, mert a te határozataidat választottam! Uram! vágyódom a te
175 szabadításod után, és a te törvényed nékem gyönyörűségem. Éljen az én lelkem, hogy dicsérjen téged, és
176 a te ítéleteid segítsenek rajtam! Tévelygek, mint valami elveszett juh: keresd meg a te szolgádat; mert
a te parancsolataidat nem felejtettem el!

120, 2 Grádicsok éneke. Nyomorúságomban az Úrhoz kiálték, és meghallgata engem. Mentsd meg, Uram,
3 lelkemet a hazug ajaktól és a csalárd nyelvtől! Mit adjanak néked, vagy mit nyujtsanak néked, te csalárd
4, 5 nyelv?! Vitéznek hegyes nyilait fenyő-fa parázsával. Jaj nékem, hogy Mésekben bujdosom, és a Kédár
6, 7 sátrai közt lakom! Sok ideje lakozik az én lelkem a békességnek gyűlölőivel! Magam vagyok a békesség,
de mihelyt megszólalok, ők viadalra készek.

121, 2 Gárdicsok éneke. Szemeimet a hegyekre emelem, onnan jön az én segítségem. Az én segítségem
3 az Úrtól van, a ki teremtette az eget és földet. Nem engedi, hogy lábad inogjon; nem szunnyad el a te
4, 5 őriződ. Ímé, nem szunnyad és nem alszik az Izráelnek őrizője! Az Úr a te őriződ, az Úr a te árnyékod
6, 7 a te jobbkezed felől. Nappal a nap meg nem szúr téged, sem éjjel a hold. Az Úr megőriz téged minden
8 gonosztól, megőrzi a te lelkedet. Megőrzi az Úr a te ki- és bemeneteledet, mostantól fogva mindörökké!

122, 2 Grádicsok éneke, Dávidtól. Örvendezek, mikor mondják nékem: Menjünk el az Úr házába! Ott álltak
3 a mi lábaink a te kapuidban, oh Jeruzsálem! Jeruzsálem, te szépen épült, mint a jól egybeszerkesztett
4 város! A hová feljárnak a nemzetségek, az Úrnak nemzetségei, bizonyságul Izráelnek, az Úr nevének
5, 6 tiszteletére. Mert ott ülnek az ítélőszékek, Dávid házának székei. Könyörögjetek Jeruzsálem béke-
7 sségéért; legyenek boldogok a téged szeretők! Békesség legyen a te várfalaid között, csendesség a te
8, 9 palotáidban. Atyámfiaiért és barátaimért hadd mondhassam: béke veled! Az Úrnak, a mi Istenünknek
házáért hadd kívánhassak jót tenéked!

123, 2 Grádicsok éneke. Hozzád emelem szemeimet, oh te egekben lakozó! Ímé, mint a szolgák szemei uro-
knak kezére, mint a szolgalány szemei asszonya kezére: úgy néznek szemeink az Úrra, a mi Istenünkre,
3 mígnem megkönyörül rajtunk! Könyörülj rajtunk, Uram, könyörülj rajtunk! Mert igen elteltünk gyalá-
4 zattal. Lelkünk igen eltelt a gazdagok csúfolkodásával, és a kevélyek gyalázkodásával.

124, 2 Grádicsok éneke, Dávidtól. Ha nem az Úr az, a ki velünk volt, így szóljon Izráel, Ha nem az Úr az, a
3 ki velünk volt, mikor ránk támadtak az emberek: Akkor elevenen nyeltek volna el minket, a mint felger-
4, 5 jedt haragjok ellenünk; Akkor elborítottak volna minket a vizek, patak futott volna át felettünk; Akkor
6, 7 átfutottak volna rajtunk a felbőszült vizek. Áldott az Úr, a ki nem adott minket fogaik prédájául! Lel-
künk megszabadult, mint a madár, a madarásznak tőréből. A tőr elszakadt, mi pedig megszabadultunk.
8 A mi segítségünk az Úr nevében van, a ki teremtette az eget és földet.

125 Grádicsok éneke. A kik bíznak az Úrban, olyanok, mint a Sion hegye, a mely meg nem inog, örökké
2 megáll. Jeruzsálemet hegyek veszik körűl, az Úr pedig körűlveszi az ő népét mostantól fogva mind-
3 örökké. Mert nem pihen meg a gonoszság pálczája az igazak részén, hogy rosszra ne nyújtsák ki kezeiket
4, 5 az igazak. Tégy jól, Uram, a jókkal, és a szívök szerint igazakkal! A görbe utakra tévedezőket pedig
ragadtassa el az Úr, együtt a gonosztevőkkel; békesség legyen Izráelen!

126, 2 Grádicsok éneke. Mikor visszahozta az Úr Sionnak foglyait, olyanok voltunk, mint az álmodók. Ak-
kor megtelt a szánk nevetéssel, nyelvünk pedig vigadozással. Akkor így szóltak a pogányok: Hatalmasan
3, 4 cselekedett ezekkel az Úr! Hatalmasan cselekedett velünk az Úr, azért örvendezünk. Hozd vissza,
5 Uram, a mi foglyainkat, mint patakokat a déli földön! A kik könyhullatással vetnek, vígadozással arat-
6 nak majd. A ki vetőmagját sírva emelve megy tova, vígadozással jő elő, kévéit emelve.

127 Grádicsok éneke Salamontól. Ha az Úr nem építi a házat, hiába dolgoznak azon annak építői. Ha
2 az Úr nem őrzi a várost, hiába vigyáz az őriző. Hiába néktek korán felkelnetek, későn feküdnötök,
3 fáradsággal szerzett kenyeret ennetek! Szerelmesének álmában ád eleget. Ímé, az Úrnak öröksége: a
4, 5 fiak; az anyaméh gyümölcse: jutalom. Mint a nyilak a hősnek kezében, olyanok a serdülő fiak. Boldog
ember, a ki ilyenekkel tölti meg tegzét; nem szégyenülnek meg, ha ellenséggel szólnak a kapuban.

128, 2 Grádicsok éneke. Mind boldog az, a ki féli az Urat; a ki az ő útaiban jár! Bizony, kezed munkáját
3 eszed! Boldog vagy és jól van dolgod. Feleséged, mint a termő szőlő házad belsejében; fiaid, mint az
4, 5 olajfacsemeték asztalod körűl. Ímé, így áldatik meg a férfiú, a ki féli az Urat! Megáld téged az Úr a
6 Sionról, hogy boldognak lássad Jeruzsálemet életednek minden idejében; És meglássad fiaidnak fiait;

békesség legyen Izráelen!

Grádicsok éneke. Sokat szorongattak engem ifjúságom óta! mondja most Izráel. Sokat szorongattak **129**, 2
engem ifjúságom óta, még sem bírtak velem. Szántók szántottak hátamon, hosszúra nyujtották baráz- 3
dáikat. Igaz az Úr! Elszaggatja a gonoszok kötelét. Megszégyenülnek és hátraszorulnak mindazok, 4, 5
a kik gyűlölik a Siont. Olyanok lesznek, mint a háztetőn a fű, a mely kiszárad, mielőtt letépnék. A 6, 7
melyet sem arató nem szed markába, sem kévekötő az ölébe. Az átutazók se mondják: Az Úr áldása 8
rátok! Áldunk benneteket az Úrnak nevében!

Grádicsok éneke. A mélységből kiáltok hozzád, Uram! Uram, hallgasd meg az én szómat; legyenek **130**, 2
füleid figyelmetesek könyörgő szavamra! Ha a bűnöket számon tartod, Uram: Uram, kicsoda maradhat 3
meg?! Hiszen te nálad van a bocsánat, hogy féljenek téged! Várom az Urat, várja az én lelkem, és bízom 4, 5
az ő igéretében. Várja lelkem az Urat, jobban, mint az őrök a reggelt, az őrök a reggelt. Bízzál Izráel az 6, 7
Úrban, mert az Úrnál van a kegyelem, és bőséges nála a szabadítás! Meg is szabadítja ő Izráelt minden 8
ő bűnéből.

Grádicsok éneke Dávidtól. Uram, nem fuvalkodott fel az én szívem, szemeim sem láttak magasra, **131**
és nem jártam nagy dolgok után, erőmet haladó csodadolgok után; Sőt lecsendesítem és elnémítám 2
lelkemet. A milyen az elválasztott gyermek az anyjánál; mint az elválasztott gyermek, olyan bennem az
én lelkem. Bízzál Izráel az Úrban, mostantól fogva mindörökké! 3

Grádicsok éneke. Emlékezzél meg, Uram, Dávid minden nyomorúságáról; A ki megesküdt az Úrnak, **132**, 2
fogadást tőn a Jákób Istenének: Nem megyek be sátoros házamba, nem hágok fel háló-nyoszolyámba; 3
Nem bocsátok álmot szemeimre s pilláimra szendert; Míg helyet nem találok az Úrnak, Jákób Istenének 4, 5
hajlékot! Ímé, hallottunk róla Efratában; rátaláltunk Jaar térségein: Hadd menjünk be az ő hajlé- 6, 7
kaiba, boruljunk le lábainak zsámolyához! Indulj Uram, a te nyugvóhelyedre: te és a te hatalmadnak 8
ládája! Papjaid öltözködjenek igazságba, kegyeltjeid pedig örvendezzenek! Dávidért, a te szolgádért, 9, 10
ne fordulj el felkented színétől! Hűséget esküdött az Úr Dávidnak, nem tér el attól: Ágyékod gyümölcsét 11
ültetem székedbe; Ha megtartják fiaid szövetségemet és bizonyságomat, a melyekre megtanítom őket, 12
fiaik is mindörökké székedben ülnek. Mert a Siont választotta ki az Úr, azt szerette meg magának lak- 13
helyűl: Ez lesz nyugovóhelyem örökre; itt lakozom, mert ezt szeretem; Eleséggel megáldom gazdagon, 14, 15
szegényeit jóltartom kenyérrel; Papjait meg felruházom szabadítással, és vígan örvendeznek kegyeltjei. 16
Megnövesztem ott Dávidnak hatalmát, szövétneket szerzek az én felkentemnek. Ellenségeire szégyent 17, 18
borítok, rajta pedig koronája ragyog.

Grádicsok éneke Dávidtól. Ímé mily jó és mily gyönyörűséges, a mikor együtt lakoznak az atyafiak! **133**
Mint a drága olaj a fejen, a mely aláfoly a szakállon, az Áron szakállán; a mely lefoly köntöse prémjére; 2
Mint a Hermon harmatja, a mely leszáll Sion hegyeire. Csak oda küld áldást az Úr és életet örökké! 3

Grádicsok éneke. Nosza, áldjátok az Urat mind, ti szolgái az Úrnak, a kik az Úr házában álltok **134**
éjjelente! Emeljétek fel kezeiteket a szenthelyen, és áldjátok az Urat! Áldjon meg téged az az Úr 2, 3
Sionról, a ki teremtette az eget és a földet!

Dicsérjétek az Urat! Dicsérjétek az Úrnak nevét, dicsérjétek szolgái az Úrnak! A kik álltok az Úr- **135**, 2
nak házában, Istenünk házának pitvaraiban. Dicsérjétek az Urat, mert jó az Úr; zengjétek nevét, mert 3
gyönyörűséges! Mert kiválasztá magának az Úr Jákóbot, Izráelt a saját örökségéül. Én bizony tudom, 4, 5
hogy nagy az Úr, és a mi Urunk minden istennél különb. Mind megteszi az Úr, a mit akar: az egekben 6
és a földön, a vizekben és minden mélységben. Felemeli a felhőket a földnek széléről; villámlást készít, 7
hogy eső legyen, s szelet hoz elő tárházaiból. A ki megverte Égyiptom elsőszülötteit, az emberétől a 8
baroméig. Jeleket és csodákat küldött rád, oh Égyiptom, Faraóra és összes szolgáira. A ki megvert sok 9, 10
népet, és megölt erős királyokat; Szíhont, az Emoreusok királyát, meg Ógot, a Básán királyát, és Ka- 11
naánnak minden királyát. És odaadta földüket örökségül; örökségül saját népének, Izráelnek. Uram! 12, 13
Örökkévaló a te neved; nemzedékről nemzedékre emlegetnek téged. Mert birája az Úr az ő népének, és 14
könyörületes az ő szolgái iránt. A pogányok bálványai ezüst és arany, emberi kezek alkotásai. Szájok 15, 16
van, de nem beszélnek, szemeik vannak, de nem látnak; Füleik vannak, de nem hallanak, és lehellet 17
sincsen szájokban! Hasonlók lesznek hozzájuk alkotóik is, és mindazok, a kik bíznak bennök. Izráel 18, 19
háznépe: áldjátok az Urat! Áronnak háznépe: áldjátok az Urat! Lévinek háznépe: áldjátok az Urat! Kik 20
félik az Urat: áldjátok az Urat! Áldott az Úr a Sionon, a ki Jeruzsálemben lakozik! Dicsérjétek az Urat! 21

Magasztaljátok az Urat, mert jó; mert örökkévaló az ő kegyelme. Magasztaljátok az istenek Istenét; **136**, 2
mert örökkévaló az ő kegyelme. Magasztaljátok az uraknak Urát; mert örökkévaló az ő kegyelme. A ki 3, 4

5 nagy csodákat művel egyedül; mert örökkévaló az ő kegyelme. A ki teremtette az egeket bölcseséggel;
6 mert örökkévaló az ő kegyelme. A ki kiterjesztette a földet a vizek fölé; mert örökkévaló az ő kegyelme.
7, 8 A ki teremtette a nagy világító testeket; mert örökkévaló az ő kegyelme. A napot, hogy uralkodjék nap-
9 pal; mert örökkévaló az ő kegyelme. A holdat és csillagokat, hogy uralkodjanak éjszaka; mert örökkévaló
10, 11 az ő kegyelme. A ki megverte az égyiptomiakat elsőszülötteikben; mert örökkévaló az ő kegyelme. A ki
12 kihozta Izráelt azok közűl; mert örökkévaló az ő kegyelme. Hatalmas kézzel és kifeszített kar ral; mert
13, 14 örökkévaló az ő kegyelme. A ki kétfelé választotta a veres tengert; mert örökkévaló az ő kegyelme. És
15 átvitte Izráelt annak közepén; mert örökkévaló az ő kegyelme. Faraót pedig és seregét a veres tengerbe
16 meríté; mert örökkéval ó az ő kegyelme. A ki vezérlette a népét a pusztában; mert örökkévaló az ő
17, 18 kegyelme. A ki nagy királyokat vert le; mert örökkévaló az ő kegyelme. És megvert hatalmas királyo-
19 kat; mert örökkévaló az ő kegyelme. Szíhont, az Emoreusok királyát; mert örökkévaló az ő kegyelme.
20, 21 Meg Ógot, a Básán királyát; mert örökkévaló az ő kegyelme. És örökségűl adta az ő földjüket; mert
22, 23 örökkévaló az ő kegyelme. Örökségűl szolgájának, az Izráelnek; mert örökkévaló az ő kegyelme. A ki
24 megemlékezett rólunk alacsonyságukban; mert örökkévaló az ő kegyelme. És megszabadított minket
25 ellenségeinktől; mert örökkévaló az ő kegyelme. A ki eledelt ad minden testnek; mert örökkév aló az ő
26 kegyelme. Magasztaljátok az egek Istenét; mert örökkévaló az ő kegyelme!

137, 2 Babilon folyóvizeinél, ott ültünk és sírtunk, mikor a Sionról megemlékezénk. A fűzfákra, közepette,
3 oda függesztettük hárfáinkat, Mert énekszóra nógattak ott elfogóink, kínzóink pedig víg dalra, mond-
4, 5 ván: Énekeljetek nékünk a Sion énekei közűl! Hogyan énekelnők az Úrnak énekét idegen földön? Ha
6 elfelejtkezem rólad, Jeruzsálem, felejtkezzék el rólam az én jobbkezem! Nyelvem ragadjon az ínyemhez,
7 ha meg nem emlékezem rólad; ha nem Jeruzsálemet tekintem az én vigasságom fejének! Emlékezzél
meg, Uram, az Edom fiairól, a kik azt mondták Jeruzsálem napján: Rontsátok le, rontsátok le fenékig!
8 Babilon leánya, te pusztulóra vált! Áldott legyen a ki megfizet néked gonoszságodért, a melylyel te fizettél
9 nékünk! Áldott legyen, a ki megragadja és sziklához paskolja kisdedeidet!

138, 2 Dávidé. Magasztallak téged teljes szívemből; énekkel áldlak az istenek előtt. Szent templomod felé
hajolok, s magasztalom nevedet kegyelmedért és igazságodért; mert minden neveden felűl felmagasztalád
3 a te beszédet. Mikor kiáltottam, meghallgattál engem, felbátorítottál engem, lelkemben erő támadt.
4, 5 Magasztal téged, Uram, e földnek minden királya, mikor meghallják szádnak beszédeit, És énekelnek
6 az Úrnak útairól, mert nagy az Úr dicsősége! Noha felséges az Úr, mégis meglátja az alázatost, a
7 kevélyt pedig távolról ismeri. Ha nyomorúságban vergődöm, megelevenítesz; ellenségeim haragja ellen
8 kinyújtod kezedet, és a te jobbkezed megment engemet. Elvégzi értem az Úr. Uram, a te kegyelmed
örökkévaló: ne hagyd el a te kezeidnek alkotásait!

139, 2 Az éneklőmesternek, Dávid zsoltára. Uram, megvizsgáltál engem, és ismersz. Te ismered ülésemet és
3 felkelésemet, messziről érted gondolatomat. Járásomra és fekvésemre ügyelsz, minden útamat jól tudod.
4, 5 Mikor még nyelvemen sincs a szó, immár egészen érted azt, Uram! Elől és hátul körűlzártál engem, és
6, 7 fölöttem tartod kezedet. Csodálatos előttem e tudás, magasságos, nem érthetem azt. Hová menjek a te
8 lelked elől, és a te orczád elől hová fussak? Ha a mennybe hágok fel, ott vagy; ha a Seolba vetek ágyat,
9, 10 ott is jelen vagy. Ha a hajnal szárnyaira kelnék, és a tenger túlsó szélére szállanék: Ott is a te kezed
11 vezérelne engem, és a te jobbkezed fogna engem. Ha azt mondom: A sötétség biztosan elborít engem és
12 a világosság körülöttem éjszaka lesz, A sötétség nem borít el előled, és fénylik az éjszaka, mint a nappal;
13 a sötétség olyan, mint a világosság. Bizony te alkottad veséimet, te takargattál engem anyám méhében.
14 Magasztallak, hogy csodálatosan megkülönböztettél. Csodálatosak a te cselekedeteid! és jól tudja ezt
15 az én lelkem. Nem volt elrejtve előtted az én csontom, mikor titokban formáltattam és idomíttattam,
16 mintegy a föld mélyében. Látták szemeid az én alaktalan testemet, és könyvedben ezek mind be voltak
17 írva: a napok is, a melyeken formáltatni fognak; holott egy sem volt még meg közűlök. És nékem
18 milyen kedvesek a te gondolataid, oh Isten! Mily nagy azoknak summája! Számlálgatom őket: többek
19 a fövénynél; felserkenek s mégis veled vagyok. Vajha elvesztené Isten a gonoszt! Vérszopó emberek,
20, 21 fussatok el tőlem! A kik gonoszúl szólnak felőled, és nevedet hiába veszik fel, a te ellenségeid. Ne
22 gyűlöljem-é, Uram, a téged gyűlölőket? Az ellened lázadókat ne útáljam-é? Teljes gyűlölettel gyűlölöm
23 őket, ellenségeimmé lettek! Vizsgálj meg engem, oh Isten, és ismerd meg szívemet! Próbálj meg engem,
24 és ismerd meg gondolataimat! És lásd meg, ha van-e nálam a gonoszságnak valamilyen útja? és vezérelj
engem az örökkévalóság útján!

140 Az éneklőmesternek, Dávid zsoltára. Szabadíts meg engem, Uram, a gonosz embertől; a zsarnok férfi-
2, 3 tól védj meg engemet! A kik gonoszt gondolnak szívökben, és minden nap háborút kezdenek. Nyelvöket
4 élesítik, mint a kígyó; áspiskígyó mérge van ajkaik alatt. Szela. Ments meg, oh Uram, a gonosz kezétől;

a zsarnok férfitól védj meg engemet! A kik megejteni szándékoznak lépéseimet. Tőrt hánytak elém titkon a kevélyek és köteleket; hálót terítettek ösvényem szélére, hurkokat vetettek elém! Szela. Mondám az Úrnak: Istenem vagy te! Hallgasd meg Uram könyörgésem szavát! Én Uram, Istenem, szabadításom ereje: fedezd be fejemet a háború napján! Ne add meg Uram, a mit a gonosz kíván; rossz szándékát ne segítsd elő, mert felfuvalkodik! Szela. A körültem ólálkodóknak fejét borítsa be ajkaiknak átka. Eleven szenek hulljanak reájok; tűzbe vesse őket, örvényekbe, fel ne keljenek! A nyelves ember meg ne maradjon e földön; a zsarnok embert űzze a veszedelem, míg nyaka szakad. Tudom, hogy felfogja az Úr a szegények ügyét, a nyomorultaknak jogát. Csak az igazak magasztalják a te nevedet, s orczád előtt lakoznak az igazságosak!

Dávid zsoltára. Uram! hívlak téged: siess én hozzám; figyelmezz szavamra, mikor hívlak téged. Mint jóillatú füst jusson elődbe imádságom, s kezem felemelése estvéli áldozat legyen. Tégy Uram závárt az én szájamra; őriztessed az én ajkaim nyílását! Ne engedd szívemet rosszra hajlani, hogy istentelenűl ne cselekedjem a gonosztevő emberekkel egybe; és ne egyem azoknak kedvelt ételéből! Ha igaz fedd engem: jól van az; ha dorgál engem: mintha fejem kenné. Nem vonakodik fejem, sőt még imádkozom is értök nyavalyájokban. Ha sziklához paskoltatnak az ő biráik, akkor hallgatják az én beszédeimet, mert gyönyörűségesek. Mint a ki a földet vágja és hányja, úgy szóratnak szét csontjaik a Seol torkában. De az én szemeim, Uram Isten, rajtad csüggenek; hozzád folyamodom; ne oltsd el életemet! Őrizz meg a tőrtől, a mit elém hánytak, és a gonosztevőknek hálóitól! Essenek az álnokok saját tőreikbe; míg én egyben általmegyek!

Dávid tanítása; imádság a barlangban létekor. Fenszóval hívom az Urat, fenszóval könyörgök az Úrhoz. Kiöntöm előtte panaszomat, kitárom előtte nyomorúságomat, Mikor elcsügged bennem a lelkem. Te pedig tudod az én ösvényemet, hogy az úton, a melyen járok, tőrt hánytak elém. Tekints jobbra és lásd meg, hogy senki sincsen, a ki ismerne; nincsen számomra menedék; senki sem tudakozódik felőlem. Hívlak téged, oh Uram, s ezt mondom: Te vagy oltalmam és örökségem az élőknek földén; Figyelmezz esedezésemre, mert igen nyomorult vagyok! Szabadíts meg engem üldözőimtől, mert hatalmasabbak nálamnál! Vezesd ki lelkemet a börtönből, hogy magasztaljam a te nevedet! Az igazak vegyenek engem körűl, mikor jól teszel majd velem.

Dávid zsoltára. Uram, hallgasd meg könyörgésemet, figyelmezzél imádságomra; hűséged és igazságod szerint hallgass meg engemet. Ne szállj perbe a te szolgáddal, mert egy élő sem igaz előtted! Ímé, ellenség üldözi lelkemet, a földhöz paskolja életemet; betaszít engem a sötétségbe, a milyen a régen megholtaké! Elcsügged bennem a lelkem, felháborodik bennem a szívem! Megemlékezem a régi időkről, elgondolom minden te dolgodat; kezed munkáiról elmélkedem. Feléd terjesztgetem kezeimet; lelkem, mint szomjú föld, úgy eped utánad. Szela. Siess, hallgass meg engem Uram! Elfogyatkozik az én lelkem. Ne rejtsd el orczádat előlem hogy ne legyek hasonló a sírba szállókhoz. Korán hallasd velem kegyelmedet, mert bízom benned! Mutasd meg nékem az útat, melyen járjak, mert hozzád emelem lelkemet! Szabadíts meg engem ellenségeimtől, Uram; hozzád menekülök! Taníts meg engem a te akaratodat teljesítenem, mert te vagy Istenem! A te jó lelked vezéreljen engem az egyenes földön. Eleveníts meg engem, Uram, a te nevedért; vidd ki lelkemet a nyomorúságból a te igazságodért! És kegyelmedből rontsd meg ellenségeimet, és veszítsd el mindazokat, a kik szorongatják lelkemet; mert szolgád vagyok.

Dávidé. Áldott az Úr, az én kőváram, a ki hadakozásra tanítja kezemet, s viadalra az én ujjaimat. Jóltevőm és megoltalmazóm, mentőváram és szabadítóm nékem; paizsom, és az, a kiben én bízom: ő veti alám népemet. Uram! Micsoda az ember, hogy tudsz felőle, és az embernek fia, hogy gondod van reá?! Olyan az ember, mint a lehellet; napjai, mint az átfutó árnyék. Uram, hajlítsd meg egeidet és szállj alá; illesd meg a hegyeket, hogy füstölögjenek! Lövelj villámot és hányd szerte őket; bocsásd ki nyilaidat és vedd el eszöket. Nyújtsd le kezeidet a magasból; ragadj ki és ments meg engem a nagy vizekből, az idegen-fiak kezéből; A kiknek szájok hazugságot beszél, s jobb kezök a hamisság jobb keze. Isten! Új éneket éneklek néked; tízhúrú hangszerrel zengedezlek téged; Ki segítséget ád a királyoknak, s megmenti Dávidot, az ő szolgáját a gonosz szablyától. Ragadj ki és ments meg engem az idegen-fiak kezéből, a kiknek szájok hazugságot beszél, s jobbkezök a hamisság jobbkeze. Hogy fiaink olyanok legyenek, mint a plánták, nagyokká nőve ifjú korukban; leányaink, mint a templom mintájára kifaragott oszlopok. Legyenek telve tárházaink, eledelt eledelre szolgáltassanak; juhaink százszorosodjanak, ezerszeresedjenek a mi legelőinken. Ökreink megrakodva legyenek; sem betörés, sem kirohanás, sem kiáltozás ne legyen a mi utczáinkon. Boldog nép az, a melynek így van dolga; boldog nép az, a melynek az Úr az ő Istene.

Dávid dicsérő éneke. Magasztallak téged Istenem, királyom, és áldom nevedet örökkön örökké! Minden napon áldalak téged, és dicsérem neved örökkön örökké! Nagy az Úr és igen dicséretes, és az ő

4 nagysága megfoghatatlan. Nemzedék nemzedéknek dicséri műveidet, s jelentgeti a te hatalmasságo-
5, 6 dat. A te méltóságod dicső fényéről, és csodálatos dolgaidról elmélkedem. Rettenetes voltod hatalmát
7 beszélik, és én a te nagyságos dolgaidat hirdetem. A te nagy jóságod emlékeiről áradoznak, és a te igaz-
8, 9 ságodnak örvendeznek. Irgalmas és könyörületes az Úr, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű. Jó
10 az Úr mindenki iránt, és könyörületes minden teremtményéhez. Dicsér téged, Uram, minden teremtmé-
11 nyed, és áldanak téged a te kegyeltjeid. Országodnak dicsőségéről szólnak, és a te hatalmadat beszélik.
12, 13 Hogy tudtul adják az ember fiainak az ő hatalmát, és az ő országának fényes dicsőségét. A te országod
14 örökre fennálló ország, és a te uralkodásod nemzedékről nemzedékre. Az Úr megtámogat minden elesen-
15 dőt, és felegyenesít minden meggörnyedtet. Mindenki szemei tereád vigyáznak, és te idejében megadod
16, 17 eledelöket. Megnyitod a te kezedet, és megelégítesz minden élőt ingyen. Igaz az Úr minden ő útában,
18 és minden dolgában kegyelmes. Közel van az Úr minden őt hívóhoz; mindenkihez, a ki hűséggel hívja
19, 20 őt. Beteljesíti az őt félőknek kívánságát; kiáltásukat meghallgatja és megsegíti őket. Megőrzi az Úr
21 mindazokat, a kik őt szeretik; de a gonoszokat mind megsemmisíti. Az Úr dicséretét beszélje ajkam, és
az ő szent nevét áldja minden test örökkön örökké!

146, 2 Dicsérjétek az Urat! Dicsérd én lelkem az Urat! Dicsérem az Urat, a míg élek; éneklek az én Istenem-
3, 4 nek, a míg vagyok. Ne bízzatok a fejedelmekben, emberek fiában, a ki meg nem menthet! Kimegyen
5 a lelke; visszatér földébe, és aznapon elvesznek az ő tervei. Boldog, a kinek segítsége a Jákób Istene,
6 és reménysége van az Úrban, az ő Istenében; A ki teremtette az eget és földet, a tengert és mindent, a
7 mi bennök van. A ki megtartja hűségét örökké; Igazságot szolgáltat az elnyomottaknak, eledelt ád az
8 éhezőknek. Az Úr megszabadítja az elfogottakat. Az Úr megnyitja a vakok szemeit, az Úr felegyenesíti
9 a meggörnyedteket; szereti az Úr az igazakat. Megoltalmazza az Úr a jövevényeket; árvát és özvegyet
10 megtart, és a gonoszok útját elfordítja. Uralkodni fog az Úr örökké, a te Istened, oh Sion! nemzedékről
nemzedékre! Dicsérjétek az Urat!

147 Dicsérjétek az Urat! Hiszen Istenünkről énekelni jó; hiszen őt dicsérni gyönyörűséges és illendő do-
2, 3 log! Az Úr építi Jeruzsálemet, összegyűjti Izráelnek elűzötteit; Meggyógyítja a megtört szívűeket és
4, 5 bekötözi sebeiket. Elrendeli a csillagok számát, és mindnyájokat nevéről nevezi. Nagy a mi Urunk és
6 igen hatalmas, s bölcseségének nincsen határa. Megtartja az Úr a nyomorultakat; a gonoszokat földig
7, 8 megalázza. Énekeljetek az Úrnak hálaadással, pengessetek hárfát a mi Istenünknek! A ki beborítja az
9 eget felhővel, esőt készít a föld számára, és füvet sarjaszt a hegyeken; A ki megadja táplálékát a barom-
10 nak, a holló-fiaknak, a melyek kárognak. Nem paripák erejében telik kedve, nem is a férfi lábszáraiban
11, 12 gyönyörködik; Az őt félőkben gyönyörködik az Úr, a kik kegyelmében reménykednek. Dicsőítsd Jeru-
13 zsálem az Urat! Dicsérd, oh Sion, a te Istenedet! Mert erősekké teszi kapuid zárait, s megáldja benned
14, 15 a te fiaidat. Békességet ád határaidnak, megelégít téged a legjobb búzával. Leküldi parancsolatát a
16 földre, nagy hirtelen lefut az ő rendelete! Olyan havat ád, mint a gyapjú, és szórja a deret, mint a port.
17, 18 Darabokban szórja le jegét: ki állhatna meg az ő fagya előtt? Kibocsátja szavát s szétolvasztja őket;
19, 20 megindítja szelét s vizek folydogálnak. Közli igéit Jákóbbal, törvényeit s végzéseit Izráellel. Nem tesz
így egyetlen néppel sem; végzéseit sem tudatja velök. Dicsérjétek az Urat!

148, 2 Dicsérjétek az Urat! Dicsérjétek az Urat az égből; dicsérjétek őt a magas helyeken! Dicsérjétek őt
3 angyalai mind; dicsérjétek őt minden ő serege! Dicsérjétek őt: nap és hold; dicsérjétek őt mind: fényes
4, 5 csillagai! Dicsérjétek őt egeknek egei, és ti vizek, a melyek az ég felett vagytok! Dicsérjék ők az Úrnak
6 nevét, mert parancsolt és előállottak ők. Örök időre állította fel őket; törvényt szabott és nem tér el
7, 8 attól. Dicsérjétek az Urat a földről: viziszörnyek és mély vizek ti mind! Tűz és jégeső, hó és köd,
9 szélvihar, a melyek az ő rendelését cselekszik; Ti hegyek és halmok mindnyájan, minden gyümölcsfa
10, 11 s mind ti czédrusok; Vadak és minden barmok, férgek és szárnyas állatok; Földi királyok és minden
12, 13 nemzet, fejedelmek és mind ti földi bírák! Ifjak és szűzek, vének gyermekekkel: Dicsérjétek az Úrnak
14 nevét, mert az ő neve dicső egyedűl; az ő dicsősége égre-földre kihat! És felemelte az ő népének szarvát.
Dicsőítse minden ő kegyeltje: Izráel fiai, a hozzá közel való nép. Dicsérjétek az Urat!

149, 2 Dicsérjétek az Urat! Énekeljetek az Úrnak új éneket; dicsérje őt a kegyesek gyülekezete! Örvendez-
3 zen Izráel az ő teremtőjében; Sionnak fiai örüljenek az ő királyukban! Dicsérjék az ő nevét tánczczal;
4 dobbal és hárfával zengjenek néki. Mert kedveli az Úr az ő népét, a szenvedőket szabadulással dicső-
5, 6 íti meg. Vígadozzanak a kegyesek tisztességben; ujjongjanak nyugvó helyökön. Isten-dicsőítés legyen
7 torkukban, kétélű fegyver kezeikben; Hogy bosszút álljanak a pogányokon, és hogy megfenyítsék a nem-
8, 9 zeteket! Hogy lánczra fűzzék királyaikat, főembereiket pedig vas-bilincsekbe. Hogy végrehajtsák rajtok
a megírott ítéletet. Dicsőség ez az ő minden kegyeltjére! Dicsérjétek az Urat!

150 Dicsérjétek az Urat! Dicsérjétek Istent az ő szent helyén; dicsérjétek őt az ő hatalmának boltozatán! 2, 3 Dicsérjétek őt hősi tetteiért, dicsérjétek őt nagyságának, gazdagsága szerint! Dicsérjétek őt kürtzengéssel; dicsérjétek őt hárfán és cziterán; 4 Dicsérjétek őt dobbal és tánczczal, dicsérjétek őt hegedűkkel és fuvolával; Dicsérjétek őt hangos czimbalommal, dicsérjétek őt harsogó czimbalommal. 5, 6 Minden lélek dicsérje az Urat! Dicsérjétek az Urat!

PÉLDABESZÉDEK

1, 2 Salamonnak, Dávid fiának, Izráel királyának példabeszédei, Bölcseség és erkölcsnek tanulására,
3 értelmes beszédek megértésére; Okos fenyítéknek, igazságnak és ítéletnek és becsületesség-
4 nek megnyerésére; Együgyűeknek eszesség, gyermeknek tudomány és meggondolás adására.
5, 6 Hallja a bölcs és öregbítse az ő tanulságát, és az értelmes szerezzen érett tanácsokat. Példa-
7 beszédnek és példázatnak, bölcsek beszédeinek és találós meséinek megértésére. Az Úrnak félelme feje
8 a bölcseségnek; a bölcseséget és erkölcsi tanítást a bolondok megútálják. Hallgasd, fiam, a te atyádnak
9 erkölcsi tanítását, és a te anyádnak oktatását el ne hagyd. Mert kedves ékesség lesz a te fejednek, és
10, 11 aranyláncz a te nyakadra. Fiam, ha a bűnösök el akarnak csábítani téged: ne fogadd beszédöket. Ha
12 azt mondják: jere mi velünk, leselkedjünk vér után, rejtezzünk el az ártatlan ellen ok nélkül; Nyeljük el
13 azokat, mint a sír elevenen, és egészen, mint a kik mélységbe szállottak; Minden drága marhát nyerünk,
14 megtöltjük a mi házainkat zsákmánynyal; Sorsodat vesd közénk; egy erszényünk legyen mindnyájunk-
15, 16 nak: Fiam, ne járj egy úton ezekkel, tartóztasd meg lábaidat ösvényüktől, Mert lábaik a gonoszra
17 futnak, és sietnek a vérnek ontására. Mert hiába vetik ki a hálót minden szárnyas állat szemei előtt:
18, 19 Ezek mégis vérök árán is ólálkodnak, lelkök árán is leselkednek: Ilyen az útja minden kapzsi embernek:
20 gazdájának életét veszi el. A bölcseség künn szerül-szerte kiált; az utczákon zengedezteti az ő szavát.
21, 22 Lármás utczafőkön kiált a kapus bemenetelin, a városban szólja az ő beszédit. Míglen szeretitek, oh
ti együgyűek az együgyűséget, és gyönyörködnek a csúfolók csúfolásban, és gyűlölik a balgatagok a tu-
23 dományt!? Térjetek az én dorgálásomhoz; ímé közlöm veletek az én lelkemet, tudtotokra adom az én
24 beszédimet néktek. Mivelhogy hívtalak titeket, és vonakodtatok, kiterjesztém az én kezemet, és senki
25, 26 eszébe nem vette; És elhagytátok minden én tanácsomat, és az én feddésemmel nem gondoltatok: Én
27 is a ti nyomorúságtokon nevetek, megcsúfollak, mikor eljő az, a mitől féltek. Mikor eljő, mint a vihar,
az, a mitől féltek, és a ti nyomorúságtok, mint a forgószél elközelget: mikor eljő ti reátok a nyomorgatás
28 és a szorongatás. Akkor segítségűl hívnak engem, de nem hallgatom meg: keresnek engem, de meg nem
29, 30 találnak. Azért hogy gyűlölték a bölcseséget, és az Úrnak félelmét nem választották. Nem engedtek
31 az én tanácsomnak; megvetették minden én feddésemet. Esznek azért az ő útjoknak gyümölcséből, és
32 az ő tanácsokból megelégednek. Mert az együgyűeknek pártossága megöli őket, és a balgatagoknak
33 szerencséje elveszti őket. A ki pedig hallgat engem, lakozik bátorságosan, és csendes lesz a gonosznak
félelmétől.

2, 2 Fiam! ha beveszed az én beszédimet, és az én parancsolatimat elrejted magadnál, Ha figyelmeztetvén
3 a bölcseségre a te füleidet, hajtod a te elmédet az értelemre, Igen, ha a bölcseségért kiáltasz, és az érte-
4, 5 lemért a te szódat felemeled, Ha keresed azt, mint az ezüstöt, és mint a kincseket kutatod azt: Akkor
6 megérted az Úrnak félelmét, és az Istennek ismeretére jutsz. Mert az Úr ád bölcseséget, az ő szájából
7 tudomány és értelem származik. Az igazaknak valóságos jót rejteget, paizst a tökéletesen járóknak,
8, 9 Hogy megőrizze az igazságnak útait, és kegyeseinek útját megtartja. Akkor megérted az igazságot, és
10 törvényt és becsületességet, és minden jó útat. Mert bölcseség megy a te elmédbe, és a tudomány a te
11, 12 lelkedben gyönyörűséges lesz. Meggondolás őrködik feletted, értelem őriz téged, Hogy megszabadít-
13 son téged a gonosznak útától, és a gonoszságszóló férfiútól; A kik elhagyják az igazságnak útát, hogy
14, 15 járjanak a setétségnek útain. A kik örülnek gonoszt cselekedvén, vígadnak a gonosz álnokságokon. A
16 kiknek ösvényeik görbék, és a kik az ő útaikban gonoszok. Hogy megszabadítson téged a nem hozzád
17 tartozó asszonytól, az idegentől, a ki az ő beszédével hizelkedik, A ki elhagyja az ő ifjúságának férjét,
18 és az ő Istenének szövetségéről elfelejtkezik; Mert a halálra hanyatlik az ő háza, és az ő ösvényei az
19 élet nélkűl valókhoz. Valakik mennek ahhoz, nem térnek meg, sem meg nem nyerhetik az életnek útait.
20, 21 Hogy járj a jóknak útjokon, és az igazaknak ösvényeit kövessed. Mert az igazak lakják a földet, és a
22 tökéletesek maradnak meg rajta. A gonoszok pedig a földről kivágattatnak, és a hitetlenül cselekedők
kiszaggattatnak abból.

3, 2 Fiam! az én tanításomról el ne felejtkezzél, és az én parancsolatimat megőrizze a te elméd; Mert
3 napoknak hosszú voltát, és sok esztendős életet, és békességet hoznak néked bőven. Az irgalmasság
és igazság ne hagyjanak el téged: kösd azokat a te nyakadra, írd be azokat a te szívednek táblájára;
4, 5 Így nyersz kedvességet és jó értelmet Istennek és embernek szemei előtt. Bizodalmad legyen az Úrban
6 teljes elmédből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál. Minden te útaidban megismered őt; akkor ő,
7 igazgatja a te útaidat. Ne légy bölcs a te magad ítélete szerint; féld az Urat, és távozzál el a gonosztól.
8, 9 Egészség lesz ez a te testednek, és megújulás a te csontaidnak. Tiszteld az Urat a te marhádból, a te
10 egész jövedelmed zsengéjéből. Eképen megtelnek a te csűreid elégséggel, és musttal áradnak el sajtód

válúi. Az Úrnak fenyítését, fiam, ne útáld meg, se meg ne únd az ő dorgálását. Mert a kit szeret az Úr, 11, 12
megdorgálja, és pedig mint az atya az ő fiát, a kit kedvel. Boldog ember, a ki megnyerte a bölcseséget, és 13
az ember, a ki értelmet szerez. Mert jobb ennek megszerzése az ezüstnek megszerzésénél, és a kiásott 14
aranynál ennek jövedelme. Drágább a fényes kárbunkulusoknál, és minden te gyönyörűségeid nem 15
hasonlíthatók hozzá. Napoknak hosszúsága van jobbjában, baljában gazdagság és tisztesség. Az ő útai 16, 17
gyönyörűséges útak, és minden ösvényei: békesség. Életnek fája ez azoknak, a kik megragadják, és 18
a kik megtartják boldogok! Az Úr bölcseséggel fundálta a földet, erősítette az eget értelemmel. Az ő 19, 20
tudománya által fakadtak ki a mélységből a vizek, és a felhők csepegnek harmatot. Fiam, ne távozzanak 21
el a te szemeidtől, őrizd meg az igaz bölcseséget, és a meggondolást! És lesznek ezek élet a te lelkednek, 22
és kedvesség a te nyakadnak. Akkor bátorsággal járod a te útadat, és a te lábadat meg nem ütöd. 23
Mikor lefekszel, nem rettegsz; hanem lefekszel és gyönyörűséges lesz a te álmod. Ne félj a hirtelen való 24, 25
félelemtől, és a gonoszok pusztításától, ha eljő; Mert az Úr lesz a te bizodalmad és megőrzi a te lábadat a 26
fogságtól. Ne fogd meg a jótéteményt azoktól, a kiket illet, ha hatalmadban van annak megcselekedése. 27
Ne mondd a te felebarátodnak: menj el, azután térj meg, és holnap adok; holott nálad van, a mit kér. 28
Ne forralj a te felebarátod ellen gonoszt, holott ő együtt ül bátorságosan te veled. Ne háborogj egy 29, 30
emberrel is ok nélkűl, ha nem illetett gonoszszal téged. Ne irígykedjél az erőszakos emberre, és néki 31
semmi útát ne válaszd. Mert útálja az Úr az engedetlent; és az igazakkal van az ő titka. Az Úrnak átka 32, 33
van a gonosznak házán; de az igazaknak lakhelyét megáldja. Ha kik csúfolók, ő megcsúfolja azokat; a 34
szelídnek pedig ád kedvességet. A bölcsek tisztességet örökölnek; a bolondok pedig gyalázatot aratnak. 35

Halljátok meg, fiaim, atyátok erkölcsi tanítását, és figyelmezzetek az értelemnek megtudására. Mert **4**, 2
jó tanulságot adok néktek; az én tudományomat el ne hagyjátok. Mert én atyámnak fia voltam, gyenge 3
és egyetlenegy az én anyám előtt. Tehát tanított engem, és mondá nékem: tartsa meg az én beszédemet 4
a te elméd, hogy megtartván az én parancsolatimat, élj; Szerezz bölcseséget, szerezz eszességet; ne 5
felejtkezzél el, se el ne hajolj az én számnak beszéditől. Ne hagyd el azt, és megtart téged; szeresd 6
azt, és megőriz téged. A bölcseség kezdete ez: szerezz bölcseséget, és minden keresményedből szerezz 7
értelmet. Magasztald fel azt, és felmagasztal téged; tiszteletté tesz téged, ha hozzád öleled azt. Ád a 8, 9
te fejednek kedvességnek koszorúját; igen szép ékes koronát ád néked. Hallgasd, fiam, és vedd be az én 10
beszédimet; így sokasulnak meg néked a te életednek esztendei. Bölcseségnek útára tanítottalak téged, 11
vezettelek téged az igazságnak ösvényin. Mikor jársz, semmi nem szorítja meg a te járásodat; és ha 12
futsz, nem ütközöl meg. Ragaszkodjál az erkölcsi tanításhoz, ne hagyd el; őrizd meg azt, mert az a te 13
életed. A hitetleneknek útjára ne menj, se ne járj a gonoszok ösvényén. Hagyd el, át ne menj rajta; térj 14, 15
el tőle, és menj tovább. Mert nem alhatnak azok, ha gonoszt nem cselekesznek: és kimegy szemükből 16
az álom, ha mást romlásra nem juttatnak. Mert az istentelenséghnek étkét eszik, és az erőszaktételnek 17
borát iszszák. Az igazak ösvénye pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, 18
annál világosabb lesz, a teljes délig. Az istentelenek útja pedig olyan, mint a homály, nem tudják miben 19
ütköznek meg. Fiam, az én szavaimra figyelmezz, az én beszédimre hajtsad füledet. Ne távozzanak el 20, 21
a te szemeidtől, tartsd meg ezeket a te elmédben. Mert életök ezek azoknak, a kik megnyerik, és egész 22
testöknek egészség. Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden 23
élet. Vesd el tőled a száj hamisságát, és az ajkak álnokságát távoztasd el magadtól. A te szemeid előre 24, 25
nézzenek, és szemöldökid egyenest magad elé irányuljanak. Egyengesd el lábaid ösvényit, s minden te 26
útaid állhatatosak legyenek. Ne térj jobbra, se balra, fordítsd el a te lábadat a gonosztól. 27

Fiam! az én bölcseségemre figyelmezz; az én értelmemre hajtsd a te füledet, Hogy megtartsd a meg- **5**, 2
gondolást, és a tudományt a te ajakid megőrizzék. Mert színmézet csepeg az idegen asszony ajka, és 3
símább az olajnál az ő ínye. De annak vége keserű, mint az üröm, éles, mint a kétélű tőr. Az ő lábai 4, 5
a halálra mennek, az ő léptei a sírba törekszenek. Az életnek útát hogy ne követhesse, ösvényei válto- 6
zókká lettek, a nélkűl, hogy ő eszébe venné. Most azért fiaim, hallgassatok engem, és ne távozzatok el 7
számnak beszéditől! Távoztasd el attól útadat, és ne közelgess házának ajtajához, Hogy másoknak ne 8, 9
add a te ékességedet, és esztendeidet a kegyetlennek; Hogy ne az idegenek teljenek be a te marháiddal, 10
és a te keresményed más házába ne jusson. Hogy nyögnöd kelljen életed végén, a mikor megemésztetik 11
a te húsod és a te tested, És azt kelljen mondanod: miképen gyűlöltem az erkölcsi tanítást, és a fenyíté- 12
ket útálta az én elmém, És nem hallgattam az én vezetőim szavát, és az én tanítóimhoz nem hajtottam 13
fülemet! Kevés híja volt, hogy minden gonoszságba nem merültem a gyülekezetnek és községnek köze- 14
pette! Igyál vizet a te kútadból, és a te forrásod közepiből folyóvizet. Kifolyjanak é a te forrásid, az 15, 16
utczákra a te vized folyásai? Egyedűl tieid legyenek, és nem az idegenekéi veled. Legyen a te forrásod 17, 18
áldott, és örvendezz a te ifjúságod feleségének. A szerelmes szarvas, és kedves zerge; az ő emlői elégítse- 19

20 nek meg téged minden időben, az ő szerelmében gyönyörködjél szüntelen. És miért bujdosnál, fiam, az
21 idegen után, és ölelnéd keblét az idegennek? Mert az Úrnak szemei előtt vannak mindenkinek útai, és
22 minden ösvényeit ő rendeli. A maga álnokságai fogják meg az istentelent, és a saját bűnének köteleivel
23 kötöztetik meg. Ő meghal fenyíték híján, és bolondságának sokasága miatt támolyog.

6, 2 Fiam! ha kezes lettél a te barátodért, és kezedet adván kötelezted magadat másért: Szádnak beszédei
3 által estél tőrbe, megfogattattál a te szádnak beszédivel. Ezt míveld azért fiam, és mentsd ki magadat,
4 mert a te felebarádotnak kezébe jutottál; eredj, alázd meg magadat, és kényszerítsd felebarátodat. Még
5 álmot se engedj szemeidnek, se szunnyadást szemöldökidnek, Szabadítsd ki magadat, mint a zerge a
6 vadász kezéből, és mint a madár a madarásznak kezéből. Eredj a hangyához, te rest, nézd meg az ő útait,
7, 8 és légy bölcs! A kinek nincs vezére, igazgatója, vagy ura, Nyárban szerzi meg az ő kenyerét, aratáskor
9, 10 gyűjti eledelét. Oh te rest, meddig fekszel? mikor kelsz fel a te álmodból? Még egy kis álom, még egy kis
11 szunnyadás, még egy kis kéz-összefonás, hogy pihenjek; Így jő el, mint az útonjáró, a te szegénységed,
12, 13 és a te szűkölködésed, mint a paizsos férfiú! Haszontalan ember, hamis férfiú, a ki álnok szájjal jár, A
14 ki hunyorgat szemeivel; lábaival is szól, és ujjaival jelt ád. Álnokság van az ő szívében, gonoszt forral
15 minden időben, háborúságot indít. Annakokáért hirtelen eljő az ő nyomorúsága, gyorsan megrontatik,
16, 17 s nem lesz gyógyulása. E hat dolgot gyűlöli az Úr, és hét dolog útálat az ő lelkének: A kevély szemek,
18 a hazug nyelv és az ártatlan vért ontó kezek, Az álnok gondolatokat forraló elme, a gonoszra sietséggel
19, 20 futó lábak, A hazugságlehelő hamis tanú, és a ki szerez háborúságokat az atyafiak között! Őrizd meg,
21 fiam, atyád parancsolatját, és anyád tanítását el ne hagyd. Kösd azokat szívedre mindenkor, fűzd a
22 nyakadba. Valahová mégysz, vezérel téged, mikor aluszol, őriz téged, mikor felserkensz, beszélget te
23, 24 veled. Mert szövétnek a parancsolat és a tudomány világosság, és életnek úta a tanító-feddések. Hogy
25 a gonosz asszonytól téged megőrizzenek, az idegen asszony nyelvének hizelkedésétől. Ne kívánd az ő
26 szépségét szivedben, és meg ne fogjon téged szemöldökeivel; Mert a parázna asszony miatt jut az ember
27 egy darab kenyérre, és más férfi felesége drága életet vadász! Vehet-é valaki tüzet az ő kebelébe, hogy
28, 29 ruhái meg ne égnének? Vagy járhat-é valaki elevenszénen, hogy lábai meg ne égnének? Így van, valaki
30 bemegy felebarátjának feleségéhez, nem marad büntetlen, valaki illeti azt! Nem útálják meg a lopót, ha
31 lop az ő kívánságának betöltésére, mikor éhezik; És ha rajta kapatik, hétannyit kell adnia, az ő házának
32 minden marháját érette adhatja; A ki pedig asszonynyal paráználkodik, bolond; a ki magát el akarja
33, 34 veszteni, az cselekszi ezt! Vereséget és gyalázatot nyer, és az ő gyalázatja el nem töröltetik. Mert a
35 féltékenység a férfiú haragja, és nem cselekszik kegyelmességgel a bosszúállásnak napján. Nem gondol
semmi váltsággal, nem nyugszik meg rajta, még ha nagy sok ajándékot adsz is neki.

7, 2 Fiam, tartsd meg az én beszédeimet, és az én parancsolatimat rejtsd el magadnál. Az én parancsola-
3 timat tartsd meg, és élsz; és az én tanításomat mint a szemed fényét. Kösd azokat ujjaidra, írd fel azokat
4 szíved táblájára. Mondd ezt a bölcseségnek: Én néném vagy te; és az eszességet ismerősödnek nevezd,
5, 6 Hogy megőrizzen téged a nem hozzád tartozó asszonytól, és az ő beszédivel hizelkedő idegentől. Mert
7 házam ablakán, a rács mögűl néztem, És láték a bolondok között, eszembe vevék a fiak között egy bolond
8, 9 ifjat, A ki az utczán jár, annak szeglete mellett, a házához menő úton lépeget, Alkonyatkor, nap estjén,
10, 11 és setét éjfélben. És ímé, egy asszony eleibe jő, paráznának öltözetében, álnok az ő elméjében. Mely
12 csélcsap és vakmerő, a kinek házában nem maradhatnak meg az ő lábai. Néha az utczán, néha a tereken
13 van, és minden szegletnél leselkedik. És megragadá őt és megcsókolá őt, és szemtelenségre vetemedvén,
14, 15 monda néki: Hálaáldozattal tartoztam, ma adtam meg fogadásaimat. Azért jövék ki elődbe, szorgal-
16 matosan keresni a te orczádat, és reád találtam! Paplanokkal megvetettem nyoszolyámat, égyiptomi
17, 18 szövésű szőnyegekkel. Beillatoztam ágyamat mirhával, áloessel és fahéjjal. No foglaljuk magunkat
19 bőségesen mind virradtig, a szeretetben; vígadjunk szerelmeskedésekkel. Mert nincs otthon a férjem,
20, 21 elment messze útra. Egy erszény pénzt vőn kezéhez; holdtöltére jő haza. És elhiteté őt az ő mester-
22 kedéseinek sokaságával, ajkainak hizelkedésével elragadá őt. Utána megy; mint az ökör a vágóhídra,
23 és mint a bolond, egyszer csak fenyítő békóba; Mígnem átjárja a nyíl az ő máját. Miképen siet a madár
24 a tőrre, és nem tudja, hogy az az ő élete ellen van. Annakokáért most, fiaim, hallgassatok engem, és
25 figyelmezzetek az én számnak beszédeire. Ne hajoljon annak útaira a te elméd, és ne tévelyegj annak
26, 27 ösvényin. Mert sok sebesültet elejtett, és sokan vannak, a kik attól megölettek. Sírba vívő út az ő háza,
a mely levisz a halálnak hajlékába.

8, 2 Avagy a bölcseség nem kiált-é, és az értelem nem bocsátja-é ki az ő szavát? A magas helyeknek te-
3 tein az úton, sok ösvény összetalálkozásánál áll meg. A kapuk mellett, a városnak bemenetelin, az ajtók
4, 5 bemenetelinél zeng. Tinéktek kiáltok, férfiak; és az én szóm az emberek fiaihoz van! Értsétek meg
6 ti együgyűek az eszességet, és ti balgatagok vegyétek eszetekbe az értelmet. Halljátok meg; mert jeles

dolgokat szólok, és az én számnak felnyitása igazság. Mert igazságot mond ki az én ínyem, és útálat 7
az én ajkaimnak a gonoszság. Igaz az én számnak minden beszéde, semmi sincs ezekben hamis, vagy 8
elfordult dolog. Mind egyenesek az értelmesnek, és igazak azoknak, kik megnyerték a tudományt. Ve- 9, 10
gyétek az én tanításomat, és nem a pénzt; és a tudományt inkább, mint a választott aranyat. Mert jobb 11
a bölcseség a drágagyöngyöknél; és semmi gyönyörűségek ehhez egyenlők nem lehetnek. Én bölcseség 12
lakozom az eszességben, és a megfontolás tudományát megnyerem. Az Úrnak félelme a gonosznak gyű- 13
lölése; a kevélységet és felfuvalkodást és a gonosz útat, és az álnok szájat gyűlölöm. Enyém a tanács és a 14
valóság, én vagyok az eszesség, enyém az erő. Én általam uralkodnak a királyok, és az uralkodók véget- 15
nek igazságot. Én általam viselnek a fejedelmek fejedelemséget, és a nemesek, a földnek minden birái. 16
Én az engem szeretőket szeretem, és a kik engem szorgalmasan keresnek, megtalálnak. Gazdagság és 17, 18
tisztesség van nálam, megmaradandó jó és igazság. Jobb az én gyümölcsöm a tiszta aranynál és szín- 19
aranynál, és az én hasznom a válogatott ezüstnél. Az igazságnak útán járok, és az igazság ösvényének 20
közepén. Hogy az engem szeretőknek valami valóságost adjak örökségül, és erszényeiket megtöltsem. 21
Az Úr az ő útának kezdetéül szerzett engem; az ő munkái előtt régen. Örök időktől fogva felkenettem, 22, 23
kezdettől, a föld kezdetétől fogva. Még mikor semmi mélységek nem voltak, születtem vala; még mikor 24
semmi források, vízzel teljesek nem voltak. Minekelőtte a hegyek leülepedtek volna, a halmoknak előtte 25
születtem. Mikor még nem csinálta vala a földet és a mezőket, és a világ porának kezdetét. Mikor 26, 27
készíté az eget, ott valék; mikor felveté a mélységek színén a kerekséget; Mikor megerősíté a felhőket 28
ott fenn, mikor erősekké lőnek a mélységeknek forrásai; Mikor felveté a tengernek határit, hogy a vizek 29
át ne hágják az ő parancsolatját, mikor megállapítá e földnek fundamentomait: Mellette valék mint 30
kézmíves, és gyönyörűsége valék mindennap, játszva ő előtte minden időben. Játszva az ő földének ke- 31
rekségén, és gyönyörűségemet lelve az embereknek fiaiban. És most fiaim, hallgassatok engemet, és 32
boldogok, a kik az én útaimat megtartják. Hallgassátok a tudományt és legyetek bölcsek, és magatokat 33
el ne vonjátok! Boldog ember, a ki hallgat engem, az én ajtóm előtt virrasztván minden nap, az én ajtóm 34
félfáit őrizvén. Mert a ki megnyert engem, nyert életet, és szerzett az Úrtól jóakaratot. De a ki vétkezik 35, 36
ellenem, erőszakot cselekszik az ő lelkén; minden, valaki engem gyűlöl, szereti a halált!

Bölcseség megépítette az ő házát, annak hét oszlopát kivágván. Megölte vágnivalóit, kitöltötte borát, **9**, 2
asztalát is elkészítette. Elbocsátá az ő leányit, hivogat a város magas helyeinek tetein. Ki tudatlan? 3, 4
térjen ide; az értelem nélkűl valónak ezt mondja: Jőjjetek, éljetek az én étkemmel, és igyatok a borból, 5
melyet töltöttem. Hagyjátok el a bolondokat, hogy éljetek, járjatok az eszességnek útán. A ki tanítja a 6, 7
csúfolót, nyer magának szidalmat: és a ki feddi a latrot, szégyenére lesz. Ne fedd meg a csúfolót, hogy 8
ne gyűlöljön téged; fedd meg a bölcset, és szeret téged. Adj a bölcsnek, és még bölcsebb lesz; tanítsd az 9
igazat, és öregbíti a tanulságot. A bölcseségnek kezdete az Úrnak félelme; és a Szentnek ismerete az 10
eszesség. Mert én általam sokasulnak meg a te napjaid, és meghosszabítják néked életednek esztendeit. 11
Ha bölcs vagy, bölcs vagy te magadnak; ha pedig csúfoló vagy, magad vallod kárát. Balgaság asszony 12, 13
fecsegő, bolond és semmit nem tud, És leült az ő házának ajtajába, székre a városnak magas helyein, 14
Hogy hívja az útonjárókat, a kik egyenesen mennek útjokon. Ki együgyű? térjen ide, és valaki esztelen, 15, 16
annak ezt mondja: A lopott víz édes, és a titkon való étel gyönyörűséges! És az nem tudja, hogy ott élet 17, 18
nélkűl valók vannak; és a pokol mélyébe esnek az ő hivatalosai!

Salamon bölcs mondásai. A bölcs fiú örvendezteti az ő atyját; a bolond fiú pedig szomorúsága az ő **10**
anyjának. Nem használnak a gonoszság kincsei; az igazság pedig megszabadít a halálból. Az Úr nem 2, 3
hagyja éhezni az igaznak lelkét; az istentele neknek kivánságát pedig elveti. Szegénynyé lesz, a ki 4
cselekszik rest kézzel; a gyors munkások keze pedig meggazdagít. Gyűjt nyárban az eszes fiú; álomba 5
merűl az aratás idején a megszégyenítő fiú. Áldások vannak az igaznak fején; az istentelenek szája 6
pedig erőszaktételt fed be. Az igazn ak emlékezete áldott; a hamisaknak neve pedig megrothad. A 7, 8
bölcs elméjű beveszi a parancsolatokat; a bolond ajkú pedig elveszti magát. A ki tökéletességben jár, 9
bátorsággal jár; a ki pedig elferdíti az ő útát, kiismertetik. A ki szemmel hunyorgat, bántást szerez; a 10
bolond ajkú elesik. Életnek kútfeje az igaznak szája; az istenteleneknek szája pedig erőszaktételt fedez 11
el. A gyűlölség szerez versengést; minden vétket pedig elfedez a szeretet. Az eszesek ajkain bölcseség 12, 13
találtatik; a vessző pedig a bolond hátának való. A bölcsek tudományt rejtegetnek; a bolondnak szája 14
pedig közeli romlás. A gazdagnak marhája az ő megerősített városa; a szűkölködőknek romlása az 15
ő szegénységök. Az igaznak keresménye életre, az istentelennek jövedelme bűnre van. A bölcseség 16, 17
megőrizőnek útja életre van; a fenyítéket elhagyó pedig tévelyeg. A ki elfedezi a gyűlölséget, hazug ajkú 18
az; és a ki szól gyalázatot, bolond az. A sok beszédben elmaradhatatlan a vétek; a ki pedig megtartóztatja 19
ajkait, az értelmes. Választott ezüst az igaznak nyelve; a gonoszok elméje kevés érő. Az igaznak ajkai 20, 21

22 sokakat legeltetnek; a bolondok pedig esztelenségökben halnak meg. Az Úrnak áldása, az gazdagít
23 meg, és azzal semmi nem szerez bántást. Miképen játék a bolondnak bűnt cselekedni, azonképen az
24 eszes férfiúnak bölcsen cselekedni. A mitől retteg az istentelen, az esik ő rajta; a mit pedig kivánnak
25 az igazak, meg lesz. A mint a forgószél ráfuvall, már oda van az istentelen; az igaznak pedig örökké
26 való fundamentoma van. Minémű az eczet a fogaknak és a füst a szemeknek, olyan a rest azoknak, a
27 kik azt elküldötték. Az Úrnak félelme hosszabítja meg a napokat; az istenteleneknek pedig esztendeik
28, 29 megrövidülnek. Az igazaknak reménysége öröm; az istenteleneknek várakozása pedig elvész. Erősség
30 a tökéletesnek az Úrnak útа; de romlá s a hamisság cselekedőinek. Az igaz soha meg nem mozdul; de az
31 istentelenek nem lakják a földet. Az igaznak szája bőségesen szól bölcseséget; a gonoszság nyelve pedig
32 kivágatik. Az igaznak ajkai azt tudják, a mi kedves; az istenteleneknek szája pedig a gonoszságot.

11, 2 Az álnok font útálatos az Úrnál; az igaz mérték pedig kedves néki. Kevélység jő: gyalázat jő; az
3 alázatosoknál pedig bölcseség van. Az igazakat tökéletességök vezeti; de a hitetleneket gonoszságuk
4, 5 elpusztítja. Nem használ a vagyon a ha ragnak idején; az igazság pedig kiragad a halálból. A tökéletesnek igazsága igazgatja az ő útát; de önnön istentelenségében esik el az istentelen. Az igazaknak
7 igazságok megszabadítja őket; de az ő kivánságokban fogatnak meg a hitetlenek. Mikor meghal az
8 istentelen ember, elvész az ő reménysége; a bűnösök várakozása is elvész. Az igaz a nyomorúságból
9 megszabadul; az istentelen ő helyette beesik abba. Szájával rontja meg a képmutató felebarátját; de az
10 igazak a tudomány által megszabadulnak. Az igazak javán, örűl a város; és mikor elvesznek az isten-
11 telenek, örvendezés van. Az igazaknak áldása által emelkedik a város; az istentelenek szája által pedig
12, 13 megromol. Megútálja felebarátját a bolond; az eszes férfiú pedig hallgat. A rágalmazó megjelenti a
14 titkot; de a hűséges lelkű elfedezi a dolgo t. A hol nincs vezetés, elvész a nép; a megmaradás pedig a sok
15 tanácsos által van. Teljességgel megrontatik, a ki kezes lesz idegenért; a ki pedig gyűlöli a kezességet,
16 bátorságos lesz. A kedves asszony megtartja a tiszteletet, a hatalmaskodók pedig megtartják a gazdag-
17, 18 ságot. Ő magával tesz jól a kegyes férfiú; a kegyetlen pedig öntestének okoz fájdalmat. Az istentelen
19 munkál álnok keresményt; az igazságszerzőnek pedig jutalma valóságos. A ki őszinte az igazságb an,
20 az életére-,a ki pedig a gonoszt követi, az vesztére míveli azt. Útálatosok az Úrnál az álnok szívűek;
21 kedvesek pedig ő nála, a kik az ő útjokban tökéletesek. Kézadással erősítem, hogy nem marad büntetlen
22 a gonosz; az igazaknak pedig magva megszabadul. Mind a disznó orrában az aranyperecz, olyan a szép
23 asszony, a kinek nincs okossága. Az igazaknak kivánsága csak jó, az istentelenek várakozása pedig ha-
24 rag. Van olyan, a ki bőven adakozik, és annál inkább gazdagodik; és a ki megtartóztatja a járandóságot,
25, 26 de ugyan szűkölködik. A mással jóltevő ember megkövéredik; és a ki mást felüdít, maga is üdül. A ki
27 búzáját visszatartja, átkozza azt a nép; annak fején pedig, a ki eladja, áldás van. A ki jóra igyekezik, jó-
28 akaratot szerez: a ki pedig gonoszt keres, ő magára jő az. A ki bízik az ő gazdagságában, elesik; de mint
29 a fa ága, az igazak kivirágoznak. A ki megháborítja az ő házát, annak öröksége szél lesz; és a bolond
30, 31 szolgája a bölcs elméjűnek. Az igaznak gyümölcse életnek fája; és lelkeket nyer meg a bölcs. Ímé, az
igaz e földön megnyeri jutalmát; mennyivel inkább az istentelen és a bűnös!

12, 2 A ki szereti a dorgálást, szereti a tudományt; a ki pedig gyűlöli a fenyítéket, oktalan az. A jó ember
3 jóakaratot nyer az Úrtól; de a gonosz embert kárhoztatja ő. Nem erősül meg ember az istentelenséggel;
4 az igazaknak pedig gyökerök ki nem mozdul. A derék asszony koronája az ő férjének; de mint az ő csont-
5 jaiban való rothadás, olyan a megszégyenítő. Az igazaknak gondolatjaik igazak; az istentelenek tanácsa
6 csalás. Az istenteleneknek beszédei leselkednek a vér után; az igazaknak pedig szája megszabadítja
7, 8 azokat. Leomlanak az istentelenek, és oda lesznek; az igazak háza pedig megáll. Az ő értelme szerint
9 dicsértetik a férfiú; de az elfordult elméjű útálatos lesz. Jobb, a kit kevésre tartanak, és szolgája van,
10 mint a ki magát felmagasztalja, és szűk kenyerű. Az igaz az ő barmának érzését is ismeri, az istentele-
11 nek szíve pedig kegyetlen. A ki míveli az ő földét, megelégedik eledellel; a ki pedig követ hiábavalókat,
12, 13 bolond az. Kivánja az istentelen a gonoszok prédáját; de az igaznak gyökere ád gyümölcsöt. (12 Az aj-
14 kaknak vétkében gonosz tőr van, de kimenekedik a nyomorúságból az igaz. Az ő szájának gyümölcséből
15 elégedik meg a férfi jóval; és az ő cselekedetének fizetését veszi az ember önmagának. A bolondnak útа
16 helyes az ő szemei előtt; de a ki tanácscsal él, bölcs az. A bolondnak haragja azon napon megismertetik;
17 elfedezi pedig a szidalmat az eszes ember. A ki igazán szól, megjelenti az igazságot, a hamis bizony-
18 ság pedig az álnokságot. Van olyan, a ki beszél hasonlókat a tőrszúrásokhoz; de a bölcseknek nyelve
19 orvosság. Az igazmondó ajak megáll mind örökké; a hazugságnak pedig nyelve egy szempillantásig.
20, 21 Álnokság van a gonosz gondolóknak szívében; a békességnek tanácsosiban pedig vígass ág. Nem vette-
22 tik az igaz semmi bántásba; az istentelenek pedig teljesek nyavalyával. Útálatosok az Úrnál a csalárd
23 beszédek; a kik pedig cselekesznek hűségesen, kedvesek ő nála. Az eszes ember elfedezi a tudományt; a

bolondok elméje pedig kikiáltja a bolondságot. A gyorsaknak keze uralkodik; a rest pedig adófizető lesz. 24
A férfiúnak elméjében való gyötrelem megalázza azt; a jó szó pedig megvídámítja azt. Útba igazítja az 25, 26
ő felebarátját az igaz; de az istentelenek útja eltévelyíti őket. Nem süti meg a rest, a mit vadászásával 27
fogott; de drága marhája az embernek serénysége. Az igazságnak útjában van élet; és az ő ösvényének 28
úta halhatatlanság.

A bölcs fiú enged atyja intésének; de a csúfoló semmi dorgálásnak helyt nem ád. A férfi az ő szájának **13**, 2
gyümölcséből él jóval; a hitetlenek lelke pedig bosszúságtétellel. A ki megőrzi az ő száját, megtartja 3
önmagát; a ki felnyitja száját, romlása az annak. Kivánsággal felindul, de hiába, a restnek lelke; a gyor- 4
sak lelke pedig megkövéredik. A hamis dolgot gyűlöli az igaz; az istentelen pedig gyűlölségessé tesz és 5
megszégyenít. Az igazság megőrzi azt, a ki útjában tökéletes; az istentelenség pedig elveszíti a bűnöst. 6
Van, a ki hányja gazdagságát, holott semmije sincsen; viszont tetteti magát szegénynek, holott sok mar- 7
hája van. Az ember életének váltsága lehet az ő gazdagsága; a szegény pedig nem hallja a fenyegetést. 8
Az igazak világossága vígassággal ég; de az istenteleneknek szövétneke kialszik. Csak háborúság lesz 9, 10
a kevélységből: azokná l pedig, a kik a tanácsot beveszik, bölcseség van. A hiábavalóságból keresett 11
marha megkissebbűl; a ki pedig kezével gyűjt, megöregbíti azt. A halogatott reménység beteggé teszi 12
a szívet; de a megadatott kivánság életnek fája. Az igének megútálója megrontatik; a ki pedig féli a 13
parancsolatot, jutalmát veszi. A bölcsnek tanítása életnek kútfeje, a halál tőrének eltávoztatására. Jó 14, 15
értelem ád kedvességet; a hitetleneknek pedig útja kemény. Minden eszes cselekszik bölcseséggel; a bo- 16
lond pedig kijelenti az ő bolondságát. Az istentelen követ bajba esik; a hívséges követ pedig gyógyu lás. 17
Szegénység és gyalázat lesz azon, a ki a fenyítéktől magát elvonja; a ki pedig megfogadja a dorgálást, 18
tiszteltetik. A megnyert kivánság gyönyörűséges a léleknek, és útálatosság a bolondoknak eltávozniok 19
a gonosztól. A ki jár a bölcsekkel, bölcs lesz; a ki pedig magát társúl adja a bolondokhoz, megromol. 20
A bűnösöket követi a gonosz; az igazaknak pedig jóval fizet Isten. A jó örökséget hágy unokáinak; a 21, 22
bűnösnek marhái pedig eltétetnek az igaz számára. Bő étele lesz a szegényeknek az új törésen; de van 23
olyan, a ki igazságtalansága által vész el. A ki megtartóztatja az ő vesszejét, gyűlöli az ő fiát; a ki pedig 24
szereti azt, megkeresi őt fenyítékkel. Az igaz eszik az ő kivánságának megelégedéséig; az istentelenek 25
hasa pedig szűkölködik.

A bölcs asszony építi a maga házát; a bolond pedig önkezével rontja el azt. A ki igazán jár, féli az **14**, 2
Urat; a ki pedig elfordult az ő útaiban, megútálja őt. A bolondnak szájában van kevélységnek pálczája; 3
a bölcseknek pedig beszéde megtartja őket. Mikor nincsenek ökrök: tiszta a jászol; a gabonának bősége 4
pedig az ökörnek erejétől van. A hűséges tanú nem hazud; a hamis tanú pedig, hazugságot bocsát szá- 5
jából. A csúfoló keresi a bölcseséget, és nincs; a tudomány pedig az eszesnek könnyű. Menj el a bolond 6, 7
férfiú elől; és nem ismerted meg a tudománynak beszédét. Az eszesnek bölcsesége az ő útának megér- 8
tése; a bolondoknak pedig bolondsága csalás. A bolondokat megcsúfolja a bűnért, való áldozat; az igazak 9
között pedig jóakarat van. A szív tudja az ő lelke keserűségét; és az ő örömében az idegen nem részes. 10
Az istenteleneknek háza elvész; de az igazaknak sátora megvirágzik. Van olyan út, mely helyesnek 11, 12
látszik az ember előtt, és vége a halálra menő út. Nevetés közben is fáj a szív; és végre az öröm fordul 13
szomorúságra. Az ő útaiból elégszik meg az elfordult elméjű; önmagából pedig a jó férfiú. Az együgyű 14, 15
hisz minden dolognak; az eszes pedig a maga járására vi gyáz. A bölcs félvén, eltávozik a gonosztól; a 16
bolond pedig dühöngő és elbizakodott. A hirtelen haragú bolondságot cselekszik és a cselszövő férfi gyű- 17
lölséges lesz. Bírják az esztelenek a bolondságot örökség szerint; az eszesek pedig fonják a tudománynak 18
koszorúját. Meghajtják magokat a gonoszok a jók előtt, és a hamisak az igaznak kapujánál. Még az ő 19, 20
felebarátjánál is útálatos a szegény; a gazdagnak pedig sok a barátja. A ki megútálja az ő felebarátját, 21
vétkezik; a ki pedig a szegényekkel kegyelmességet cselekszik, boldog az! Nemde tévelygenek, a kik 22
gonoszt szereznek? kegyelmesség pedig és igazság a jó szerzőknek. Minden munkából nyereség lesz; 23
de az ajkaknak beszédéből csak szűkölködés. A bölcseknek ékességök az ő gazdagságuk; a tudatlanok 24
bolondsága pedig csak bolondság. Lel keket szabadít meg az igaz bizonyság; hazugságokat szól pedig az 25
álnok. Az Úrnak félelmében erős a bizodalom, és az ő fiainak lesz menedéke. Az Úrnak félelme az élet- 26, 27
nek kútfeje, a halál tőrének eltávoztatására. A nép sokasága a király dicsősége; a nép elfogyása pedig 28
az uralkodó romlása. A haragra késedelmes bővelkedik értelemmel; a ki pedig elméjében hirtelenkedő, 29
bolondságot szerez az. A szelíd szív a testnek élete; az irígység pedig a csontoknak rothadása. A ki 30, 31
elnyomja a szegényt, gyalázattal illeti annak teremtőjét; az pedig tiszteli, a ki könyörűl a szűkölködőn.
Az ő nyavalyájába ejti magát az istentelen; az igaznak pedig halála idején is reménysége van. Az eszes- 32, 33
nek elméjében nyugszik a bölcseség; a mi pedig a tudatlanokban van, magát hamar megismerteti. Az 34
igazság felmagasztalja a nemzetet; a bűn pedig gyalázatára van a népeknek. A királynak jóakaratja van 35
az eszes szolgához; haragja pedig a megszégyenítőhöz.

15, 2 Az engedelmes felelet elfordítja a harag felgerjedését; a megbántó beszéd pedig támaszt haragot. A
3 bölcsek nyelve beszél jó tudományt: a tudatlanoknak száján pedig bolondság buzog ki. Minden helyeken
4 vannak az Úrnak szemei, nézvén a jókat és gonoszokat. A nyelv szelídsége életnek fája; az abban való
5 hamisság pedig a léleknek gyötrelme. A bolond megútálja az ő atyjának tanítását; a ki pedig megbe-
6 csüli a dorgálást, igen eszes. Az igaznak házában nagy kincs van; az istentelennek jövedelmében pedig
7, 8 háborúság. A bölcseknek ajkaik hintegetnek tudományt; a bolondoknak pedig elméje nem helyes. Az
9 istentelenek áldozatja gyűlölséges az Úrnak; az igazak könyör gése pedig kedves néki. Útálat az Úrnál
10 az istentelennek úta; azt pedig, a ki követi az igazságot, szereti. Gonosz dorgálás jő arra, a ki útját
11 elhagyja; a ki gyűlöli a fenyítéket, meghal. A sír és a pokol az Úr előtt vannak; mennyivel inkább az
12, 13 emberek szíve. Nem szereti a csúfoló a feddést, és a bölcsekhez nem megy. A vidám elme megvidámítja
14 az orczát; de a szívnek bánatja miatt a lélek megszomorodik. Az eszesnek elméje keresi a tudományt; a
15 tudatlanok szája pedig legel bolondságot. Minden napjai a szegénynek nyomorúságosak;a vidám elmé-
16 jűnek pedig szünetlen lakodalma van. Jobb a kevés az Úrnak félelmével, mint a temérdek kincs, a hol
17, 18 háborúság van. Jobb a paréjnak étele, a hol szeretet van, mint a hízlalt ökör, a hol van gyűlölség. A ha-
19 ragos férfiú szerez háborúságot; a hosszútűrő pedig lecsendesíti a háborgást. A restnek útja olyan, mint
20 a tövises sövény; az igazaknak pedig útja megegyengetett. A bölcs fiú örvendezteti az atyját; a bolond
21 ember pedig megútálja az anyját. A bolondság öröme az esztelenségnek; de az értelmes férfiú igazán jár.
22, 23 Hiábavalók lesznek a gondolatok, mikor nincs tanács; de a tanácsosok sokaságában előmennek. Öröme
24 van az embernek szája feleletében; és az idejében mondott beszéd, oh mely igen jó! Az életnek úta felfelé
25 van az értelmes ember számára, hogy eltávozzék a pokoltól, a mely alófelé van. A kevélyeknek házát
26 kiszakgatja az Úr; megerősíti pedig az özvegynek határát. Útálatosok az Úrnak a gonosz gondolatok; de
27 kedvesek a tiszta beszédek. Megháborítja az ő házát, a ki követi a telhetetlenséget; a ki pedig gyűlöli az
28 ajándékokat, él az. Az igaznak elméje meggondolja, mit szóljon; az istenteleneknek pedig szája ontja a
29, 30 gonoszt. Messze van az Úr az istentelenektől; az igazaknak pedig könyörgését meghallgatja. A szemek
31 világa megvídámítja a szívet; a jó hír megerősíti a csontokat. A mely fül hallgatja a z életnek dorgálását,
32 a bölcsek között lakik. A ki elvonja magát az erkölcsi tanítástól, megútálja az ő lelkét; a ki pedig hall-
33 gatja a feddést, értelmet szerez. Az Úrnak félelme a bölcseségnek tudománya, és a tisztességnek előtte
jár az alázatosság.

16, 2 Az embernél vannak az elme gondolatjai; de az Úrtól van a nyelv felelete. Minden útai tiszták az
3 embernek a maga szemei előtt; de a ki a lelkeket vizsgálja, az Úr az! Bízzad az Úrra a te dolgaidat; és a te
4 gondolatid véghez mennek. Mindent teremtett az Úr az ő maga czéljára; az istentelent is a büntetésnek
5 napjára. Útálatos az Úrnak minden, a ki elméjében felfuvalkodott, kezemet adom rá, hogy nem marad
6 büntetlen. Könyörületességgel és igazsággal töröltetik el a bűn; és az Úrnak félelme által távozhatunk
7 el a gonosztól. Mikor jóakarattal van az Úr valakinek útaihoz, még annak ellenségeit is jóakaróivá
8, 9 teszi. Jobb a kevés igazsággal, mint a gazdag jövedelem hamissággal. Az embernek elméje gondolja
10 meg az ő útát; de az Úr igazgatja annak járását. Jósige van a király ajkain; az ítéletben ne szóljon
11, 12 hamisságot az ő szája. Az Úré az igaz mérték és mérőserpenyő, az ő műve minden mérőkő. Útálatos
13 legyen a királyoknál istentelenséget cselekedni; mert igazsággal erősíttetik meg a királyiszék. Kedvesek
14 a királyoknak az igaz beszédek; és az igazmondót szereti a király. A királynak felgerjedt haragja, olyan,
15 mint a halál követe; de a bölcs férfiú leszállítja azt. A királynak vídám orczájában élet van; jóakaratja
16 olyan, mint a tavaszi eső fellege. Szerzeni bölcseséget, oh mennyivel jobb az aranynál; és szerzeni
17 eszességet, kivánatosb az ezüstnél! Az igazak országútja eltávozás a gonosztól; megtartja magát az, a
18, 19 ki megőrizi az ő útát. A megromlás előtt kevélység jár, és az eset előtt felfuvalkodottság. Jobb alázatos
20 lélekkel lenni a szelídekkel, mint zsákmányon osztozni a kevélyekkel. A ki figyelmez az igére, jót nyer:
21 és a ki bízik az Úrban, oh mely boldog az! A ki elméjében bölcs, hívatik értelmesnek; a beszédnek pedig
22 édessége neveli a tudományt. Életnek kútfeje az értelem annak, a ki bírja azt; de a bolondok fenyítéke
23 bolondságuk. A bölcsnek elméje értelmesen igazgatja az ő száját, és az ő ajkain öregbíti a tudományt.
24, 25 Lépesméz a gyönyörűséges beszédek; édesek a léleknek, és meggyógyítói a tetemeknek. Van oly út, mely
26 igaz az ember szeme előtt, de vége a halálnak úta. A munkálkodó lelke magának munkálkodik; mert
27, 28 az ő szája kényszeríti őt. A haszontalan ember gonoszt ás ki, és az ő ajkain mintegy égő tűz van; A
29 gonosz ember versengést szerez, és a susárló elválasztja a jóbarátokat. Az erőszakos ember elhiteti az
30 ő felebarátját, és nem jó úton viszi őt. A ki behúnyja szemeit, azért teszi, hogy álnokságot gondoljon; a
31 ki összeszorítja ajkait, már véghez vitte a gonoszságot. Igen szép ékes korona a vénség, az igazságnak
32 útában találtatik. Jobb a hosszútűrő az erősnél; és a ki uralkodik a maga indulatján, annál, a ki várost

vesz meg. Az ember keblében vetnek sorsot; de az Úrtól van annak minden ítélete. 33

Jobb a száraz falat, melylyel van csendesség; mint a levágott barmokkal teljes ház, melyben háború- **17**
rúság van. Az értelmes szolga uralkodik a gyalázatos fiún, és az atyafiak között az örökségnek részét 2
veszi. Az olvasztótégely az ezüst számára van, és a kemencze az aranyéra; a szívek vizsgálója pedig 3
az Úr. A gonosztevő hallgat az álnok beszédekre, a csalárd hallgat a gonosz nyelvre. A ki megcsúfolja 4, 5
a szegényt, gyalázattal illeti annak Teremtőjét; a ki gyönyörködik másnak nyomorúságában, büntetlen
nem lészen! A véneknek ékessége az unokák, és a fiaknak ékessége az atyák. Nem illik a bolondnak az 6, 7
ékes beszéd; még kevésbbé a tisztességesnek a hazug beszéd. Drága kő az ajándék elfogadójának szemei 8
előtt; mindenütt, a hova csak fordul, okosan cselekszik. Elfedezi a vétket, a ki keresi a szeretetet; a ki 9
pedig ismételten előhoz egy dolgot, elszakasztja egymástól a jó barátságosokat is. Foganatosb a dorgálás 10
az eszesnél, mint ha megvernéd a bolondot százszor is. Csak ellenkezést keres a gonosz, végre kegyetlen 11
követ bocsáttatik ellene. Találjon valakire a fiától megfosztott medve, csak ne a bolond az ő bolondsá- 12
gában. A ki fizet gonoszt a jóért, nem távozik el a gonosz annak házától. Mint a ki árvízet szabadít 13, 14
el, olyan a háborúság kezdete; azért minekelőtte kihatna, hagyd el a versengést. A ki igaznak mondja 15
a bűnöst, és kárhoztatja az igazat, útálatos az Úrnak egyaránt mind a kettő. Miért van a vétel ára a 16
bolondnak kezében a bölcseség megszerzésére, holott nincsen néki elméje? Minden időben szeret, a ki 17
igaz barát, és testvérűl születik a nyomorúság idejére. Értelmetlen ember az, a ki kezét adja, fogadván 18
kezességet barátja előtt. Szereti a gonoszt, a ki szereti a háborúságot; a ki magasbítja kapuját, romlást 19
keres. Az elfordult szívű ember nem nyerhet jót, és a ki az ő nyelvével gonosz, esik nyomorúságba. A 20, 21
ki szül bolondot, szüli ő magának bánatra; és nem örvendez a bolondnak atyja. A vídám elme jó orvos- 22
ságul szolgál; a szomorú lélek pedig megszáraztja a csontokat. A kebelből kivett ajándékot az istentelen 23
elveszi, a törvény útának elfordítására. Az eszesnek orczájából kitetszik a bölcseség; a bolondnak pedig 24
szemei országolnak a földnek végéig. Búsulása az ő atyjának a bolond fiú, és az ő szülőjének keserűsége. 25
Még megbirságolni is az igazat nem jó, a tisztességest megverni igazságáért. A ki megtartóztatja beszé- 26, 27
dét, az tudós ember, és a ki higgadt lelkű, az értelmes férfiú. Még a bolond is, mikor hallgat, bölcsnek 28
ítéltetik; mikor ajkait bezárja, eszesnek.

A maga kivánsága után megy az agyas ember, minden igaz bölcseség ellen dühösködik. Nem gyö- **18**, 2
nyörködik a bolond az értelemben, hanem abban, hogy az ő elméje nyilvánvalóvá legyen. Mikor eljő az 3
istentelen, eljő a megútálás; és a szidalommal a gyalázat. Mély víz az ember szájának beszéde, buzogó 4
patak, a bölcseségnek kútfeje. A gonosz személyének kedvezni nem jó, elfordítani az igazat az ítélet- 5
ben. A bolondnak beszédei szereznek versengést, és az ő szája ütésekért kiált. A bolondnak szája az ő 6, 7
romlása, és az ő beszédei az ő életének tőre. A susárlónak beszédei hizelkedők; és azok a szív belsejét át- 8
hatják. A ki lágyan viseli magát az ő dolgában, testvére annak, a ki tönkre tesz. Erős torony az Úrnak 9, 10
neve, ahhoz folyamodik az igaz, és bátorságos lészen. A gazdagnak vagyona az ő erős városa, és mint 11
a magas kőfal, az ő gondolatja szerint. A megromlás előtt felfuvalkodik az ember elméje; a tisztesség 12
előtt pedig alázatosság van. A ki felel valamit, míg meg nem hallja, ez bolondság és gyalázatos rá nézve. 13
A férfiú lelke elviseli a maga erőtlenségét; de a megtört lelket ki viseli el? Az eszesnek elméje tudo- 14, 15
mányt szerez, és a bölcseknek füle tudományt keres. Az embernek ajándéka szabad útat szerez néki, és 16
a nagyoknak orczája elé viszi őt. Igaza van annak, a ki első a perben; mígnem eljő az ő peresfele, és meg- 17
vizsgálja őt. A versengéseket megszünteti a sorsvetés, és az erőseket elválasztja. A felingerelt atyafiú 18, 19
erősb az erős városnál, és az ilyen versengések olyanok, mint a vár zárja. A férfi szájának hasznával 20
elégedik meg az ő belseje; az ő beszédének jövedelmével lakik jól. Mind a halál, mind az élet a nyelv 21
hatalmában van, és a miképen kiki szeret azzal élni, úgy eszi annak gyümölcsét. Megnyerte a jót, a ki 22
talált feleséget, és vett jóakaratot az Úrtól! Alázatos kérést szól a szegény; a gazdag pedig keményen 23
felel. Az ember, a kinek sok barátja van, széttöretik; de van barát, a ki ragaszkodóbb a testvérnél. 24

Jobb a tökéletesen járó szegény a gonosz nyelvűnél, a ki bolond. A lélek sem jó tudomány nélkűl; és **19**, 2
a ki csak a lábával siet, hibázik. Az embernek bolondsága fordítja el az ő útát, és az Úr ellen haragszik 3
az ő szíve. A gazdagság szaporítja a sok barátot; a szegénytől pedig az ő barátja elválik. A hamis tanú 4, 5
büntetetlen nem marad, és a hazugságoknak szólója meg nem szabadul. Sokan hizelegnek a nemeslelkű 6
embernek, és minden barát az adakozóé. A szegényt minden atyjafia gyűlöli, még barátai is eltávolod- 7
nak tőle; unszolja szavakkal, de ők eltünnek. A ki értelmet szerez, szereti az életét, a ki megőrzi az 8
értelmességet, jót nyer. A hamis bizonyság nem marad büntetlen, és a ki hazugságokat beszél, elvész. 9
Nem illik a bolondhoz a gyönyörködés; sokkal inkább nem illik a szolgának uralkodni a fejedelmeken. 10
Az embernek értelme hosszútűrővé teszi őt; és ékességére van néki elhallgatni a vétket. Mint az ifjú 11, 12
oroszlánnak ordítása, olyan a királynak haragja; mint a harmat pedig a füvön, az ő jóakaratja. Romlása 13
az ő atyjának a bolond fiú, és mint a szüntelen csepegés, az asszonynak zsémbelődése. A ház és marha 14

15 atyától való örökség; az Úrtól van pedig az értelmes feleség. A restség álomba merít, és a lomha lélek
16, 17 megéhezik. A ki megtartja a parancsolatot, megtartja ő magát; a ki nem vigyáz útaira, meghal. Kölcsön
18 ád az Úrnak, a ki kegyelmes a szegényhez; és az ő jótéteményét megfizeti néki. Fenyítsd meg a te fiadat,
19 mert még van remény felőle; de annyira, hogy őt megöld, ne vigyen haragod. A nagy haragú ember bün-
20 tetést szenvedjen, mert ha menteni akarod, még növeled haragját. Engedj a tanácsnak, és vedd be az
21 erkölcsi oktatást; hogy bölcs légy végre. Sok gondolat van az ember elméjében; de csak az Úrnak tanácsa
22 áll meg. A mit leginkább kell embernek kívánni, az irgalmasság az, és jobb a szegény a hazug férfiúnál.
23, 24 Az Úrnak félelme életre visz; és az ilyen megelégedve tölti az éjet, gonoszszal nem illettetik. Bemártja
25 a rest az ő kezét a tálba, de már a szájához nem viszi vissza. Ha a csúfolót megvered, az együgyű lesz
26 okosabb; és ha megdorgálod az eszest, megérti a tudományt. A ki atyjával erőszakoskodik, anyját elűzi:
27 gyalázatos és megszégyenítő fiú az. Szünjél meg, fiam, hallgatni az olyan tanítást, mely téged arra visz,
28 hogy a bölcseségnek igéjétől eltévedj. A semmirevaló bizonyság csúfolja a törvényt; az istentelenek szája
29 elnyeli a gonoszságot. A csúfolóknak készíttettek a büntetések, és az ütések a bolondok hátának.

20, 2 A bor csúfoló, a részegítő ital háborgó, és valaki abba beletéved, nem bölcs! Mint a fiatal oroszlán
3 ordítása, olyan a királynak rettentése; a ki azt haragra ingerli, vétkezik a maga élete ellen. Tisztesség
4 az embernek elmaradni a versengéstől; valaki pedig bolond, patvarkodik. A hideg miatt nem szánt
5 a rest; aratni akar majd, de nincs mit. Mély víz a férfiúnak elméjében a tanács; mindazáltal a bölcs
6, 7 ember kimeríti azt. A legtöbb ember talál valakit, a ki jó hozzá; de hű embert, azt ki találhat? A ki
8 az ő tökéletességében jár, igaz ember; boldogok az ő fiai ő utána! A király, ha az ő ítélőszékiben ül,
9 tekintetével minden gonoszt eltávoztat. Ki mondhatná azt: megtisztítottam szívemet, tiszta vagyok
10, 11 az én bűnömtől? A kétféle font és a kétféle mérték, útálatos az Úrnál egyaránt mind a kettő. Az
12 ő cselekedetiből ismerteti meg magát még a gyermek is, ha tiszta-é, és ha igaz-é az ő cselekedete. A
13 halló fület és a látó szemet, az Úr teremtette egyaránt mindkettőt. Ne szeresd az álmot, hogy ne légy
14 szegény; nyisd fel a te szemeidet, és megelégszel kenyérrel. Hitvány, hitvány, azt mondja a vevő; de
15 mikor elmegy, akkor dicsekedik. Van arany és drágagyöngyök sokasága; de drága szer a tudománynyal
16, 17 teljes ajak. Vedd el ruháját, mert kezes lett másért, és az idegenért vedd el zálogát. Gyönyörűséges
18 az embernek az álnokságnak kenyere; de annakutána betelik az ő szája kavicsokkal. A gondolatok
19 tanácskozással erősek; és bölcs vezetéssel folytass hadakozást. Megjelenti a titkot, a ki rágalmazó;
20 tehát a ki fecsegő szájú, azzal ne barátkozzál. A ki az ő atyját vagy anyját megátkozza, annak kialszik
21 szövétneke a legnagyobb setétségben. A mely örökséget először siettetnek, annak vége meg nem áldatik.
22, 23 Ne mondd: bosszút állok rajta! Várjad az Urat, és megszabadít téged! Útálatos az Úrnál a kétféle súly;
24 és a hamis fontok nem jó dolgok. Az Úrtól vannak a férfi lépései; az ember pedig mit ért az ő útában?
25, 26 Tőr az embernek meggondolatlanúl mondani: szent, és a fogadástétel után megfontolni. Szétszórja a
27 gonoszokat a bölcs király, és fordít reájok kereket. Az Úrtól való szövétnek az embernek lelke, a ki
28 megvizsgálja a szívnek minden rejtekét. A kegyelmesség és az igazság megőrzik a királyt, megerősíti
29, 30 irgalmasság által az ő székét. Az ifjaknak ékessége az ő erejök; és a véneknek dísze az ősz haj. A kékek
és a sebek távoztatják el a gonoszt, és a belső részekig ható csapások.

21 Mint a vizeknek folyásai, olyan a királynak szíve az Úrnak kezében, valahová akarja, oda hajtja
2, 3 azt! Az embernek minden úta igaz a maga szemei előtt; de a szívek vizsgálója az Úr. Az igazságnak
4 és igaz ítéletnek gyakorlását inkább szereti az Úr az áldozatnál. A szemnek fenhéjázása és az elménék
5 kevélysége: az istentelenek s zántása, bűn. A szorgalmatosnak igyekezete csak gyarapodásra van; valaki
6 pedig hirtelenkedik, csak szükségre jut. A hamisságnak nyelvével gyűjtött kincs elveszett hiábavalósága
7 azoknak, a kik a halált keresik. Az istentelenek pusztítása magával ragadja őket; mert nem akartak
8, 9 igazságot cselekedni. Tekervényes a bűnös embernek útа; a tisztának cselekedete pedig igaz. Jobb a
10 tető ormán lakni, mint háborgó asszonynyal, és közös házban. Az istentelennek lelke kíván gonoszt;
11 és az ő szeme előtt nem talál könyörületre az ő felebarátja. Mikor a csúfolót büntetik, az együgyű lesz
12 bölcs; mikor pedig a bölcset oktatják, ő veszi eszébe a tudományt. Nézi az igaz az istentelennek házát,
13 hogy milyen veszedelembe jutottak az istentelenek. A ki bedugja fülét a szegény kiáltására; ő is kiált,
14 de meg nem hallgattatik. A titkon adott ajándék elfordítja a haragot; és a kebelben való ajándék a
15, 16 kemény búsulást. Vígasság az igaznak igazat cselekedni; de ijedelem a hamisság cselekedőinek. Az
17 ember, a ki eltévelyedik az értelemnek útáról, az élet nélkűl valók gyülekezetiben nyugszik. Szűkölködő
18 ember lesz, a ki szereti az örömet; a ki szereti a bort és az olajat, nem lesz gazdag! Az igazért váltságdíj
19 az istentelen, és az igazak helyett a hitetlen büntettetik meg. Jobb lakozni a pusztának földén, mint a
20 feddődő és haragos asszonynyal, Kívánatos kincs és kenet van a bölcsnek házában; a bolond ember pedig
21, 22 eltékozolja azt. A ki követi az igazságot és az irgalmasságot, nyer életet, igazságot és tisztességet. A

hősök városába felmegy a bölcs, és lerontja az ő bizodalmoknak erejét. A ki megőrzi száját és nyelvét, 23
megtartja életét a nyomorúságtól. A kevély dölyfösnek csúfoló a neve, a ki haragjában kevélységet 24
cselekszik. A restnek kivánsága megemészti őt; mert az ő kezei nem akarnak dolgozni. Egész nap 25, 26
kivánságtól gyötretik; az igaz pedig ád, és nem tartóztatja meg adományát. Az istentelenek áldozatja 27
útálatos; kivált mikor gonosz tettért viszi. A hazug bizonyság elvész; a ki pedig jól figyelmez, örökké szól. 28
Megkeményíti az istentelen ember az ő orczáját; az igaz pedig jól rendeli az ő útát. Nincs bölcseség, és 29, 30
nincs értelem, és nincs tanács az Úr ellen. Készen áll a ló az ütközetnek napjára; de az Úré a megtartás! 31

Kivánatosb a jó hirnév nagy gazdagságnál; ezüstnél és aranynál a kedvesség jobb. A gazdag és **22**, 2
szegény összetalálkoznak, mindkettőt pedig az Úr szerzi. Az eszes meglátja a bajt és elrejti magát; 3
a bolondok pedig néki mennek és kárát vallják. Az alázatosságnak bére az Úr félelme, gazdagság és 4
tisztesség az élet. Tövisek és tőrök vannak a gonosznak útában; a ki megőrzi a maga lelkét, távol jár 5
azoktól. Tanítsd a gyermeket az ő útjának módja szerint; még mikor megvénhedik is, el nem távozik at- 6
tól. A gazdag a szegényeken uralkodik, és szolgája a kölcsönvevő a kölcsönadónak. A ki vet álnokságot, 7, 8
arat nyomorúságot; és az ő haragjának vesszeje megtöretik. Az irgalmas szemű ember megáldatik, mert 9
adott az ő kenyeréből a szegénynek. Űzd el a csúfolót, és elmegy a háborgás is, és megszünik a patvar- 10
kodás és a szidalmazás. A ki szereti a szívnek tisztaságát, beszéde kedvesség: annak barátja a király. 11
Az Úrnak szemei megőrzik a tudományt; a hitetlennek beszédét pedig felforgatja. A rest azt mondja: 12, 13
oroszlán van ottkin, az utczák közepén megölettetném. Mély verem az idegen asszonyoknak szája; a 14
kire haragszik az Úr, oda esik. A gyermek elméjéhez köttetett a bolondság; de a fenyítés vesszeje messze 15
elűzi ő tőle azt. A ki elnyomja a szegényt, hogy szaporítsa az ő marháját; a ki ád a gazdagnak: végre 16
szűkölködésre jut. Hajtsd füledet, és hallgasd a bölcseknek beszédeit; és a te elmédet figyelmeztesd az 17
én tudományomra. Mert gyönyörűséges lesz, ha megtartod azokat szivedben; legyenek együtt állandók 18
a te ajkaidon! Hogy az Úrban legyen a te bizodalmad, arra tanítottalak ma téged, igen, téged. Nem 19, 20
írtam-é néked drága szép tanulságokat, tanácsokban és tudományban? Hogy tudtodra adjam néked az 21
igazság beszédinek bizonyos voltát: hogy igaz beszédet vígy válaszúl elküldőidnek. Ne rabold ki a sze- 22
gényt, mert szegény ő; és meg ne rontsd a nyomorultat a kapuban; Mert az Úr forgatja azoknak ügyét, 23
és az ő kirablóik életét elragadja. Ne tarts barátságot a haragossal, és a dühösködővel ne menj; Hogy 24, 25
el ne tanuld az ő útait, és tőrt ne keress tennen magadnak. Ne légy azok közt, a kik kézbe csapnak, a 26
kik adósságért kezeskednek. Ha nincs néked miből megadnod; miért vegye el a te ágyadat te alólad? 27
Ne bontsd el a régi határt, melyet csináltak a te eleid. Láttál-é az ő dolgában szorgalmatos embert? A 28, 29
királyok előtt álland, nem marad meg az alsó rendűek között.

Mikor leülsz enni az uralkodóval, szorgalmasan reá vigyázz, ki van előtted. És kést tégy a torkodra, **23**, 2
ha mértéktelen vagy. Ne kivánd az ő csemegéit; mert ezek hazug étkek. Ne fáraszd magadat ebben, 3, 4
hogy meggazdagulj; ez ilyen testi eszességedtől szünjél meg. Avagy a te szemeidet veted-é arra? holott 5
az semmi, mert olyan szárnyakat szerez magának nagy hamar, mint a saskeselyű, és az ég felé elrepűl!
Ne egyél az irígy szeműnek étkéből, és ne kivánd az ő csemegéit; Mert mint a ki számítgatja a falatot 6, 7
magában, olyan ő: egyél és igyál, azt mondja te néked; de azért nem jó akarattal van tehozzád. A te 8
falatodat, a melyet megettél, kihányod; és a te ékes beszédidet csak hiába vesztegeted. A bolondnak 9
hallására ne szólj; mert megútálja a te beszédidnek bölcseségét. Ne mozdítsd meg a régi határt, és az 10
árváknak mezeibe ne kapj; Mert az ő megváltójuk erős, az forgatja az ő ügyöket ellened! Add a te 11, 12
elmédet az erkölcsi tanításra, és a te füleidet a bölcs beszédekre. Ne vond el a gyermektől a fenyítéket; 13
ha megvered őt vesszővel, meg nem hal. Te vesszővel vered meg őt: és az ő lelkét a pokolból ragadod 14
ki. Szerelmes fiam, ha bölcs lesz a te elméd, örvendez a lelkem nékem is. És vígadoznak az én veséim, 15, 16
a te ajkaidnak igazmondásán. Ne irigykedjék a te szíved a bűnösökre; hanem az Úr félelmében légy 17
egész napon; Mert ennek bizonyos vége van; a te várakozásod meg nem csalatkozik. Hallgass te, fiam, 18, 19
engem, hogy légy bölcs, és jártasd ez úton szívedet. Ne légy azok közűl való, a kik borral dőzsölnek; azok 20
közűl, a kik hússal dobzódnak. Mert a részeges és dobzódó szegény lesz, és rongyokba öltöztet az aluvás. 21
Hallgasd a te atyádat, a ki nemzett téged; és meg ne útáld a te anyádat, mikor megvénhedik. Szerezz 22, 23
igazságot, és el ne adj; bölcseséget és erkölcsöt és eszességet. Igen örűl az igaznak atyja, és a bölcsnek 24
szülője annak vígadoz. Vígadjon a te atyád és a te anyád, és örvendezzen a te szülőd. Adjad, fiam, a 25, 26
te szívedet nékem, és a te szemeid az én útaimat megőrizzék. Mert mély verem a tisztátalan asszony, 27
és szoros kút az idegen asszony. És az, mint a tolvaj leselkedik, és az emberek közt a hitetleneket 28
szaporítja. Kinek jaj? kinek oh jaj? kinek versengések? kinek panasz? kinek ok nélkűl való sebek? 29
kinek szemeknek veressége? A bornál mulatóknak, a kik mennek a jó bor kutatására. Ne nézd a bort, 30, 31
mily veres színt játszik, mint mutatja a pohárban az ő csillogását; könnyen alá csuszamlik, Végre, mint 32

33 a kígyó, megmar, és mint a mérges kígyó, megcsíp. A te szemeid nézik az idegen asszonyt, és a te elméd
34 gondol gonoszságot. És olyan leszel, mint a ki fekszik a tenger közepiben, és a ki fekszik az árboczfának
35 tetején. Ütöttek engem, nékem nem fájt; vertek, nem éreztem! Mikor ébredek fel? Akkor folytatom,
ismét megkeresem azt.

24, 2 Ne irígykedjél a gonosztevőkre, se ne kivánj azokkal lenni. Mert pusztítást gondol az ő szívök, és
3, 4 bajt szólnak az ő ajkaik. Bölcseség által építtetik a ház, és értelemmel erősíttetik meg. És tudomány
5 által telnek meg a kamarák minden drága és gyönyörűséges marhával. A bölcs férfiú erős, és a tudós
6 ember nagy erejű. Mert az eszes tanácsokkal viselhetsz hadat hasznodra; és a megmaradás a tanácsosok
7, 8 sokasága által van. Magas a bolondnak a bölcseség; a kapuban nem nyitja meg az ő száját. A ki azon
9 gondolkodik, hogy gonoszt cselekedjék, azt cselszövőnek hívják. A balgatag dolognak gondolása bűn; és
10 a rágalmazó az ember előtt útálatos. Ha lágyan viselted magadat a nyomorúságnak idején: szűk a te
11 erőd. Szabadítsd meg azokat, a kik a halálra vitetnek, és a kik a megöletésre tántorognak, tartóztasd
12 meg! Ha azt mondanád: ímé, nem tudtuk ezt; nemde, a ki vizsgálja az elméket, ő érti, és a ki őrzi a te
13 lelkedet, ő tudja? és kinek-kinek az ő cselekedetei szerint fizet. Egyél, fiam, mézet, mert jó; és a színméz
14 édes a te ínyednek. Ilyennek ismerd a bölcseséget a te lelkedre nézve: ha azt megtalálod, akkor lesz jó
15 véged, és a te reménységed el nem vész! Ne leselkedjél, oh istentelen, az igaznak háza ellen, ne pusztítsd
16 el az ő ágyasházát! Mert ha hétszer elesik is az igaz, ugyan felkél azért; az istentelenek pedig csak egy
17 nyavalyával is elvesznek. Mikor elesik a te ellenséged: ne örülj; és mikor megütközik: ne vígadjon a te
18 szíved, Hogy az Úr meg ne lássa és gonosz ne legyen szemeiben, és el ne fordítsa arról az ő haragját te
19, 20 reád. Ne gerjedj haragra a gonosztevők ellen, ne irígykedjél az istentelenekre; Mert a gonosznak nem
21 lesz jó vége, az istentelenek szövétneke kialszik. Féld az Urat, fiam, és a királyt; a pártütők közé ne
22 elegyedjél. Mert hirtelenséggel feltámad az ő nyomorúságok, és e két rendbeliek büntetését ki tudja?
23, 24 Ezek is a bölcsek szavai. Személyt válogatni az ítéletben nem jó. A ki azt mondja az istentelennek:
25 igaz vagy, ezt megátkozzák a népek, megútálják a nemzetek. A kik pedig megfeddik a bűnöst, azoknak
26, 27 gyönyörűségökre lesz, és jó áldás száll reájok! Ajkakat csókolgat az, a ki igaz beszédeket felel. Szerezd
28 el kivűl a te dolgodat, és készíts elő a te meződben; annakutána építsd a házadat. Ne légy bizonyság
29 ok nélkűl a te felebarátod ellen; avagy ámítanál-é valakit a te ajkaiddal? Ne mondd ezt: a miképen
30 cselekedett én velem, úgy cselekszem ő vele; megfizetek az embernek az ő cselekedete szerint. A rest
31 embernek mezejénél elmenék, és az esztelennek szőleje mellett. És ímé, mindenütt felverte a tövis, és
32 színét elfedte a gyom; és kőgyepüje elromlott vala. Melyet én látván gondolkodám, és nézvén, ezt a
33, 34 tanulságot vevém abból: Egy kis álom, egy kis szunnyadás, egy kis kézösszetevés az alvásra, És így jő
el, mint az útonjáró, a te szegénységed, és a te szükséged, mint a paizsos férfiú.

25 Még ezek is Salamon példabeszédei, melyeket összeszedegettek Ezékiásnak, a Júda királyának em-
2 berei. Az Istennek tisztességére van a dolgot eltitkolni; a királyoknak pedig tisztességére van a dolgot
3, 4 kikutatni. Az ég magasságra, a föld mélységre, és a királyoknak szíve kikutathatatlan. Távolítsd el
5 az ezüstből a salakot, és abból edény lesz az ötvösnek: Távolítsd el a bűnöst a király elől, és megerő-
6, 7 síttetik igazsággal az ő széke. Ne dicsekedjél a király előtt, és a nagyok helyére ne állj; Mert jobb, ha
azt mondják néked: jer ide fel; hogynem mint levettetned néked a tisztességes előtt, a kit láttak a te
8 szemeid. Ne indulj fel a versengésre hirtelen, hogy azt ne kelljen kérdened, mit cselekedjél az után,
9 mikor gyalázattal illet téged a te felebarátod. A te ügyedet végezd el felebarátoddal; de másnak titkát
10, 11 meg ne jelentsd; Hogy ne gyalázzon téged, a ki hallja; és a te gyalázatod el ne távozzék. Mint az arany
12 alma ezüst tányéron: olyan a helyén mondott ige! Mint az arany függő és színarany ékesség: olyan a
13 bölcs intő a szófogadó fülnél. Mint a havas hideg az aratásnak idején: olyan a hív követ azoknak, a
14 kik őt elbocsátják; mert az ő urainak lelkét megvídámítja. Mint a felhő és szél, melyekben nincs eső:
15 olyan a férfiú, a ki kérkedik hamis ajándékkal. Tűrés által engeszteltetik meg a fejedelem, és a szelíd
16 beszéd megtöri a csontot. Ha mézet találsz, egyél a mennyi elég néked; de sokat ne egyél, hogy ki ne
17 hányd azt. Ritkán tedd lábadat a te felebarátodnak házába; hogy be ne teljesedjék te veled, és meg
18 ne gyűlöljön téged. Pőröly és kard és éles nyíl az olyan ember, a ki hamis bizonyságot szól felebarátja
19, 20 ellen. Mint a romlott fog és kimarjult láb: olyan a hitetlennek bizodalma a nyomorúság idején. Mint
a ki leveti ruháját a hidegnek idején, mint az eczet a sziksón: olyan, a ki éneket mond a bánatos szívű
21 ember előtt. Ha éhezik, a ki téged gyűlöl: adj enni néki kenyeret; és ha szomjúhozik: adj néki inni vizet;
22, 23 Mert elevenszenet gyűjtesz az ő fejére, és az Úr megfizet néked. Az északi szél esőt szül; és haragos
24 ábrázatot a suttogó nyelv. Jobb lakni a tetőnek ormán, mint a háborgó asszonynyal, és közös házban.
25, 26 Mint a hideg víz a megfáradt embernek, olyan a messze földről való jó hírhallás. Mint a megháborított
27 forrás és megromlott kútfő, olyan az igaz, a ki a gonosz előtt ingadozik. Igen sok mézet enni nem jó; hát
28 a magunk dicsőségét keresni dicsőség? Mint a megromlott és kerítés nélkűl való város, olyan a férfi, a

kinek nincsen birodalma az ő lelkén!

Mint a hó a nyárhoz, és az eső az aratáshoz, úgy nem illik a bolondhoz a tisztesség. **26**, 2
Miképen a madár elmegy és a fecske elrepűl, azonképen az ok nélkűl való átok nem száll az emberre. 3
Ostor a lónak, fék a szamárnak; és vessző a bolondok hátának. 4
Ne felelj meg a bolondnak az ő bolondsága szerint, hogy ne légy te is ő hozzá hasonlatos; 5
Felelj meg a bolondnak az ő bolondsága szerint, hogy ne legyen bölcs a maga szemei előtt. 6, 7
A ki bolond által izen valamit, lábait vagdalja el magának, és bosszúságot szenved. 8
Mint a sántának lábai lógnak, úgy a bölcsmondás a bolondoknak szájában. 9
Mint a ki követ köt a parittyába, úgy cselekszik, a ki a bolondnak tisztességet tesz. 10
Mint a részeg ember kezébe akad a tövis, úgy akad az eszes mondás a bolondoknak szájába. 11
Mint a lövöldöző, a ki mindent megsebez, olyan az, a ki bolondot fogad fel, és a ki csavargókat fogad fel. 12
Mint az eb megtér a maga okádására, úgy a bolond megkettőzteti az ő bolondságát. 13
Láttál-é oly embert, a ki a maga szemei előtt bölcs? A bolond felől jobb reménységed legyen, hogynem mint a felől! 14, 15
Azt mondja a rest: ordító oroszlán van az úton! oroszlán van az utczákon! 16, 17
Mint az ajtó forog az ő sarkán, úgy a rest az ő ágyában. 18
Ha a rest az ő kezét a tálba nyujtotta, resteli azt csak szájához is vinni. 19
Bölcsebb a rest a maga szemei előtt, mint hét olyan, a ki okos feleletet ád. 20, 21
Kóbor ebet ragad fülön, a ki felháborodik a perpatvaron, a mely őt nem illeti. 22
Mint a balga, a ki tüzet, nyilakat és halálos szerszámokat lövöldöz, 23
Olyan az, a ki megcsalja az ő felebarátját, és azt mondja: csak tréfáltam! 24
Ha a fa elfogy, kialuszik a tűz; ha nincs súsárló, megszűnik a háborgás. 25
Mint az elevenszénre a holtszén, és a fa a tűzre, olyan a háborúságszerző ember a patvarkodásnak felgyujtására. 26
A fondorlónak beszédei hizelkedők, és azok áthatják a szív belsejét. 27
Mint a meg nem tisztított ezüst, melylyel valami agyagedényt beborítottak, olyanok a gyulasztó ajkak a gonosz szív mellett. 28
Az ő beszédeivel másnak tetteti magát a gyűlölő, holott az ő szívében gondol álnokságot. **27**, 2
Mikor kedvesen szól, ne bízzál ő hozzá; mert hét iszonyatosság van szívében. 3
Elfedeztethetik a gyűlölség csalással; de nyilvánvalóvá lesz az ő gonoszsága a gyülekezetben. 4
A ki vermet ás másnak, abba belé esik; és a ki felhengeríti a követ, arra gurul vissza. 5, 6
A hazug nyelv gyűlöli az általa megrontott embert, és a hizelkedő száj romlást szerez. 7
Ne dicsekedjél a holnapi nappal; mert nem tudod, mit hoz a nap tereád. 8
Dicsérjen meg téged más, és ne a te szájad; az idegen, és ne a te ajkaid. 9
Nehézség van a kőben, és teher a fövényben; de a bolondnak haragja nehezebb mind a kettőnél. 10
A búsulásban kegyetlenség van, és a haragban áradás; de ki állhatna meg az irígység előtt? 11
Jobb a nyilvánvaló dorgálás a titkos szeretetnél. 12
Jószándékból valók a barátságos embertől vett sebek; és temérdek a gyűlölőnek csókja. 13, 14
A jóllakott ember még a lépesmézet is megtap odja; de az éhes embernek minden keserű édes. 15
Mint a madárka, a ki elbujdosott fészkétől, olyan az ember, a ki elbujdosott az ő lakóhelyétől. 16
Mint a kenet és jó illat megvídámítja a szívet: úgy az ő barátjának édes szavai is, melyek lelke tanácsából valók. 17
A te barátodat, és a te atyádnak barátját el ne hagyd, és a te atyádfiának házába be ne menj nyomorúságodnak idején. 18
Jobb a közel való szomszéd a messze való atyafinál. 19, 20
Légy bölcs, fiam, és vídámítsd meg az én szívemet; hogy megfelelhessek annak, a ki engem ócsárol. 21
Az eszes meglátja a bajt, elrejti magát; az esztelenek néki mennek, kárát vallják. 22
Vedd el a ruháját, mert kezes lett másért, és az idegenért zálogold meg. 23, 24
A ki nagy hangon áldja az ő barátját, reggel jó idején felkelvén; átokul tulajdoníttatik néki. 25
A sebes záporeső idején való szüntelen csepegés, és a morgó asszonyember hasonlók. 26, 27
Valaki el akarja azt rejteni, szelet rejt el, és az ő jobbja olajjal találkozik. **28**, 2
Miképen egyik vassal a másikat élesítik, a képen az ember élesíti az ő barátjának orczáját. 3
Mint a ki őrzi a fügét, eszik annak gyümölcséből, úgy a ki az ő urára vigyáz, tiszteltetik. 4
Mint a vízben egyik orcza a másikat megmutatja, úgy egyik embernek szíve a másikat. 5
Mint a sír és a pokol meg nem elégednek, úgy az embernek szemei meg nem elégednek. 6, 7
Mint az ezüst a tégelyben, és az arany a kemenczében próbáltatik meg, úgy az ember az ő híre-neve szerint. 8
Ha megtörnéd is a bolondot mozsárban mozsártörővel a megtört gabona között, nem távoznék el ő tőle az ő bolondsága. 9
Szorgalmasan megismerd a te juhaid külsejét, gondolj a nyájakra. 10
Mert nem örökkévaló a gazdagság, és vajjon a korona nemzetségről nemzetségre lesz-é? 11
Mikor levágatott a szénafű, és megtetszett a sarjú, és begyűjtettek a hegyekről a fűvek: 12
Vannak juhaid a te ruházatodra, és kecskebakok mezőnek árául, 13
És elég kecsketej a te ételedre, a te házadnépének ételére, és szolgálóleányaidnak életül. 14
Minden istentelen fut, ha senki nem üldözi is; az igazak pedig, mint az ifjú oroszlán, bátrak. **28**, 2
Az ország bűne miatt sok annak a fejedelme; az eszes és tudós ember által pedig hosszabbodik fennállása. 3
A szegény emberből támadott elnyomója a szegényeknek hasonló a pusztító esőhöz, mely nem hágy kenyeret. 4
A kik elhagyják a törvényt, dicsérik a latrokat; de a kik megtartják a törvényt, harczolnak azokkal. 5
A gonoszságban élő emberek nem értik meg az igazságot; a kik pedig keresik az Urat, mindent megértenek. 6, 7
Jobb a szegény, a ki jár tökéletesen, mint a kétfelé sántáló istentelen, a ki gazdag. 8
A ki megőrzi a törvényt, eszes fiú az; a ki pedig társalkodik a dobzódókkal, gyalázattal illeti atyját. 9
A ki öregbíti az ő marháját kamattal és uzsorával, annak gyűjt, a ki könyörűl a szegényeken. 10
Valaki elfordítja az ő fülét 11

a törvénynek hallásától, annak könyörgése is útálatos. A ki elcsábítja az igazakat gonosz útra, vermébe maga esik bele; a tökéletesek pedig örökség szerint bírják a jót. Bölcs az ő maga szemei előtt a gazdag ember; de az eszes szegény megvizsgálja őt. Mikor örvendeznek az igazak, nagy ékesség az; mikor pedig az istentelenek feltámadnak, keresni kell az embert. A ki elfedezi az ő vétkeit, nem lesz jó dolga; a ki pedig megvallja és elhagyja, irgalmasságot nyer. Boldog ember, a ki szüntelen retteg; a ki pedig megkeményíti az ő szívét, bajba esik. Mint az ordító oroszlán és éhező medve, olyan a szegény népen uralkodó istentelen. Az értelemben szűkölködő fejedelem nagy elnyomó is; de a ki gyűlöli a hamis nyereséget, meghosszabítja napjait. Az ember, a kit ember-vér terhel, a sírig fut; senki ne támogassa őt. A ki jár tökéletesen, megtartatik; a ki pedig álnokul két úton jár, egyszerre elesik. A ki munkálja az ő földét, megelégedik étellel; a ki pedig hiábavalóságok után futkos, megelégedik szegénységgel. A hívő ember bővelkedik áldásokkal; de a ki hirtelen akar gazdagulni, büntetlen nem marad. Személyt válogatni nem jó; mert még egy falat kenyérért is vétkezhetik az ember. Siet a marhakeresésre a gonosz szemű ember; és nem veszi észre, hogy szükség jő reá. A ki megfeddi az embert, végre is inkább kedvességet talál, mint a sima nyelvű. A ki megrabolja az atyját, és anyját és azt mondja: nem vétek! társa a romboló embernek. A telhetetlen lélek háborúságot szerez; a ki pedig bízik az Úrban, megerősödik. A ki bízik magában, bolond az; a ki pedig jár bölcsen, megszabadul. A ki ád a szegénynek, nem lesz néki szüksége; a ki pedig elrejti a szemét, megsokasulnak rajta az átkok. Mikor felemeltetnek az istentelenek, elrejti magát az ember; de mikor azok elvesznek, öregbülnek az igazak.

29 A ki a feddésekre is nyakas marad, egyszer csak összetörik, gyógyíthatatlanul. Mikor öregbülnek az igazak, örül a nép; mikor pedig uralkodik az istentelen, sóhajt a nép. A bölcseség-szerető ember megvídámítja az ő atyját; a ki pedig a paráznákhoz adja magát, elveszti a vagyont. A király igazsággal erősíti meg az országot; a ki pedig ajándékot vesz, elrontja azt. A férfiú, a ki hizelkedik barátjának, hálót vet annak lábai elé. A gonosz ember vétkében tőr van; az igaz pedig énekel és vígad. Megérti az igaz a szegényeknek ügyét; az istentelen pedig nem tudja megérteni. A csúfoló férfiak fellobbantják a várost; de a bölcsek elfordítják a h aragot. Az eszes ember, ha vetekedik a bolonddal, akár felháborodik, akár nevet, nincs nyugodalom. A vérszomjasak gyűlölik a tökéletes embert; az igazak pedig oltalmazzák annak életét. Az ő egész indulatját előmutatja a bolond; de a bölcs végre megcsendesíti azt. A mely uralkodó a hamisságnak beszédire hallgat, annak minden szolgái latrok. A szegény és az uzsorás ember összetalálkoznak; mind a kettőnek pedig szemeit az Úr világosítja meg. A mely király hűségesen ítéli a szegényeket, annak széke mindörökké megáll. A vessző és dorgálás bölcsességet ád; de a szabadjára hagyott gyermek megszégyeníti az ő anyját. Mikor nevekednek az istentelenek, nevekedik a vétek; az igazak pedig azoknak esetét megérik. Fenyítsd meg a te fiadat, és nyugodalmat hoz néked, és szerez gyönyörűséget a te lelkednek. Mikor nincs mennyei látás, a nép elvadul; ha pedig megtartja a törvényt, oh mely igen boldog! Csak beszéddel nem tanul meg a szolga, mert tudna, de még sem felel meg. Láttál-é beszédeiben hirtelenkedő embert? a bolond felől több reménység van, hogynem a felől! A ki lágyan neveli gyermekségétől fogva az ő szolgáját, végre az lesz a fiú. A haragos háborgást szerez; és a dühösködőnek sok a vétke. Az embernek kevélysége megalázza őt; az alázatos pedig tisztességet nyer. A ki osztozik a lopóval, gyűlöli az magát; hallja az esküt, de nem vall. Az emberektől való félelem tőrt vet; de a ki bízik az Úrban, kiemeltetik. Sokan keresik a fejedelemnek orczáját; de az Úrtól van kinek-kinek ítélete. Iszonyat az igazaknak a hamis ember; és iszonyat az istentelennek az igaz úton járó.

30 Agurnak, a Jáké fiának beszédei, próféczia, melyet mondott a férfiú Itielnek, Itielnek és Ukálnak. Minden embernél tudatlanabb vagyok én, és nincs emberi értelem én bennem. És nem tanultam bölcseséget, hogy a Szentnek ismeretét tudnám. Kicsoda ment fel az égbe, hogy onnan leszállott volna? Kicsoda fogta össze a szelet az ő markába? Kicsoda kötötte a vizet az ő köntösébe? Ki állapította meg a földnek minden határit? Kicsoda ennek neve? Avagy kicsoda ennek fiának neve, ha tudod? Az Istennek teljes beszéde igen tiszta, és paizs az ahhoz folyamodóknak. Ne tégy az ő beszédéhez; hogy meg ne feddjen téged, és hazug ne légy. Kettőt kérek tőled; ne tartsd meg én tőlem, mielőtt meghalnék. A hiábavalóságot és a hazugságot messze távoztasd tőlem; szegénységet vagy gazdagságot ne adj nékem; táplálj engem hozzám illendő eledellel. Hogy megelégedvén, meg ne tagadjalak, és azt ne mondjam: kicsoda az Úr? Se pedig megszegényedvén, ne lopjak, és gonoszúl ne éljek az én Istenem nevével! Ne rágalmazd a szolgát az ő uránál, hogy meg ne átkozzon téged, és bünhődnöd ne kelljen. Van oly nemzetség, a ki az ő atyját átkozza, és az ő anyját nem áldja. Van nemzetség, a ki a maga szemei előtt tiszta, pedig az ő rútságából ki nem tisztíttatott. Van kevély szemű nemzetség, és a kinek szemöldökei igen fellátnak! Van olyan nemzetség, a kinek fogai fegyverek, és a kinek zápfogai kések; hogy a szegényeket kiemészszék e földről, és az emberek közűl a szűkölködőket. A nadálynak két leánya van: addsza, addsza! E három nem elégszik meg; négyen nem mondják: elég; A sír és a meddő asszony, a föld meg nem

elégszik a vízzel, és a tűz nem mondja: elég! A szemet, mely megcsúfolja atyját, vagy megútálja az anyja 17
iránt való engedelmességet, kivágják a völgynek hollói, vagy megeszik a sasfiak. E három megfoghatat- 18
lan előttem, és e négy dolgot nem tudom: A keselyűnek útát az égben, a kígyónak útát a kősziklán, a 19
hajónak nyomát a mély tengerben, és a férfiúnak útát a leányzóval. Ilyen a paráználkodó asszonynak 20
úta; eszik, azután megtörli száját, és azt mondja: nem cselekedtem semmi gonoszt. Három dolog alatt 21
indul meg a föld, és négyet nem szenvedhet el. A szolga alatt, mikor uralkodik, és a bolond alatt, mikor 22
elég kenyere van, A gyűlölt asszony alatt, ha mégis férjhez megy; és a szolgáló alatt, ha örököse lesz az 23
ő asszonyának. E négy apró állata van a földnek, a melyek bölcsek, elmések: A hangyák erőtlen nép, 24, 25
mégis megkeresik nyárban a magok eledelét; A marmoták nem hatalmas nép, mégis kősziklán csinálják 26
az ő házokat; Királyuk nincs a sáskáknak, mindazáltal mindnyájan szép renddel mennek ki; A pókot 27, 28
kézzel megfoghatod, mégis ott van a királyok palotáiban. Három állat van, a mely szépen jár, sőt négy, a 29
mely jól jár. Az oroszlán, a hős a vadak között, mely el nem fut senki elől; A harczra felékesített ló, vagy 30, 31
a kecskebak, és a király, a kinek senki nem mert ellene állani. Ha bolond voltál felfuvalkodásodban, 32
vagy ha meggondoltad: kezedet szájadra vessed. Mert miképen a ki tejet köpűl, vajat csinál; és a ki 33
keményen fújja ki az ő orrát, vért hoz ki: úgy a ki a haragot ingerli, háborúságot szerez.

Lemuel király beszédei, próféczia, melylyel tanította vala őt az anyja. Mit szóljak, fiam? mit, én **31**, 2
méhem gyermeke? mit, én fogadásimnak gyermeke? Ne add asszonyoknak a te erődet, és a te útaidat 3
a királyok eltörlőinek. Távol legyen a királyoktól, oh Lemuel, távol legyen a királyoktól a bornak itala; 4
és az uralkodóktól a részegítő ital keresése. Hogy mikor iszik, el ne felejtkezzék a törvényről, és el ne 5
fordítsa valamely nyomorultnak igazságát. Adjátok a részegítő italt az elveszendőnek, és a bort a kesere- 6
dett szívűeknek. Igyék, hogy felejtkezzék az ő szegénységéről, és az ő nyavalyájáról ne emlékezzék meg 7
többé. Nyisd meg a te szádat a mellett, a ki néma, és azoknak dolgában, a kik adattak veszedelemre. 8
Nyisd meg a te szádat, ítélj igazságot; forgasd ügyét a szegénynek és a szűkölködőnek! Derék asszonyt 9, 10
kicsoda találhat? Mert ennek ára sokkal felűlhaladja az igazgyöngyöket. Bízik ahhoz az ő férjének lelke, 11
és annak marhája el nem fogy. Jóval illeti őt és nem gonoszszal, az ő életének minden napjaiban. Keres 12, 13
gyapjat vagy lent, és megkészíti azokat kezeivel kedvvel. Hasonló a kereskedő hajókhoz, nagy messziről 14
behozza az ő eledelét. Felkel még éjjel, eledelt ád az ő házának, és rendel ételt az ő szolgálóleányinak. 15
Gondolkodik mező felől, és megveszi azt; az ő kezeinek munkájából szőlőt plántál. Az ő derekát felövezi 16, 17
erővel, és megerősíti karjait. Látja, hogy hasznos az ő munkálkodása; éjjel sem alszik el az ő világa. 18
Kezeit veti a fonókerékre, és kezeivel fogja az orsót. Markát megnyitja a szegénynek, és kezeit nyújtja 19, 20
a szűkölködőnek. Nem félti az ő háznépét a hótól; mert egész házanépe karmazsinba öltözött. Sző- 21, 22
nyegeket csinál magának; patyolat és bíbor az ő öltözete. Ismerik az ő férjét a kapukban, mikor ül a 23
tartománynak véneivel. Gyolcsot sző, és eladja; és övet, melyet ád a kereskedőnek. Erő és ékesség az 24, 25
ő ruhája; és nevet a következő napnak. Az ő száját bölcsen nyitja meg, és kedves tanítás van nyelvén. 26
Vigyáz a háznépe dolgára, és a restségnek étkét nem eszi. Felkelnek az ő fiai, és boldognak mondják őt; 27, 28
az ő férje, és dicséri őt: Sok leány munkálkodik serénységgel; de te meghaladod mindazokat! Csalárd a 29, 30
kedvesség, és hiábavaló a szépség; a mely asszony féli az Urat, az szerez dicséretet magának! Adjatok 31
ennek az ő keze munkájának gyümölcséből, és dicsérjék őt a kapukban az ő cselekedetei!

PRÉDIKÁTOR

1, 2 A prédikátornak, Dávid fiának, Jeruzsálem királyának beszédei. Felette nagy hiábavalóság, azt
3 mondja a prédikátor; felette nagy hiábavalóság! Minden hiábavalóság! Micsoda haszna van az
4 embernek minden ő munkájában, melylyel munkálkodik a nap alatt? Egyik nemzetség elmegy,
5 és a másik eljő; a föld pedig mindörökké megmarad. És a nap feltámad, és elnyugszik a nap;
6 és az ő helyére siet, a hol ő ismét feltámad. Siet délre, és átmegy észak felé; körbe-körbe siet a szél, és
7 a maga keringéséhez visszatér a szél. Minden folyóvíz siet a tengerbe; mindazáltal a tenger mégis meg
8 nem telik: akármicsoda helyre a folyóvizek siessenek, ugyanazon helyre térnek vissza. Minden dolgok
mint fáradoznak, senki ki nem mondhatja; nem elégednék meg a szem látván, sem be nem teljesednék
9 hallásával a fül. A mi volt, ugyanaz, a mi ezután is lesz, és a mi történt, ugyanaz, a mi ezután is
10 történik; és semmi nincs új dolog a nap alatt. Van valami, a miről mondják: nézd ezt, új ez; régen volt
11 már száz esztendőkön át, melyek mi előttünk voltak. Nincs emlékezet az előbbiekről; azonképen az
12 utolsó dolgokról is, melyek jövendők, nem lesz emlékezet azoknál, a kik azután lesznek. Én prédikátor,
13 királya voltam Izráelnek Jeruzsálemben. És adám az én elmémet mindazok vizsgálására és bölcsen
való tudakozására, melyek lesznek az ég alatt. Ez gonosz hiábavaló foglalatosság, melyet adott Isten
14 az emberek fiainak, hogy gyötrődjenek vele. Láttam minden dolgokat, melyek lesznek a nap alatt, és
15 ímé minden csak hiábavalóság, és a léleknek gyötrelme! Az egyenetlen meg nem egyenesíthető, és
16 a fogyatkozás meg nem számlálható. Szóltam az én elmémmel, mondván: ímé, én nagygyá lettem,
és gyűjtöttem bölcseséget mindazok felett, a kik fők voltak én előttem Jeruzsálemben, és az én elmém
17 bőven látott bölcseséget és tudományt! Adtam annakfelette az én elmémet a bölcseségnek tudására,
18 és az esztelenségnek és bolondságnak megtudására. Megtudtam, hogy ez is a lélek gyötrelme. Mert a
bölcseségnek sokaságában sok búsulás van, és valaki öregbíti a tudományt, öregbíti a gyötrelmet.

2 Mondék az én szívemben: no, megpróbállak téged a vígan való lakásban, hogy lásd meg, mi a jó! És
2 ímé, az is hiábavalóság! A nevetésről azt mondom: bolondság! a vígasságról pedig: mit használ az?
3 Elvégezém az én szívemben, hogy boritalra adom magamat, (pedig szívem a bölcseséget követé) és elő-
veszem ezt a bolondságot, mígnem meglátom, hogy az emberek fiainak mi volna jó, a mit cselekedjenek
4 az ég alatt, az ő életök napjainak száma szerint. Felette nagy dolgokat cselekedtem; építék magam-
5 nak házakat; ülteték magamnak szőlőket. Csinálék magamnak kerteket és ékességre való kerteket, és
6 ülteték beléjök mindenféle gyümölcstermő fákat. Csinálék magamnak víztartó tavakat, hogy azokból
7 öntözzem a fáknak sarjadó erdejét. Szerzék szolgákat és szolgálókat, házamnál nevekedett szolgáim is
voltak nékem; öreg és apró barmoknak nyájaival is többel bírtam mindazoknál, a kik voltak én előttem
8 Jeruzsálemben. Gyűjték magamnak ezüstöt és aranyat is, és királyok drágaságait és tartományokat;
szerzék magamnak éneklő férfiakat és éneklő asszonyokat, és az emberek fiainak gyönyörűségit, asszonyt
9 és asszonyokat. És nagygyá levék és megnevekedém mindazok felett, a kik előttem voltak Jeruzsálem-
10 ben; az én bölcseségem is helyén volt. Valamit kivánnak vala az én szemeim: meg nem fogtam azoktól,
meg sem tartóztattam az én szívemet semmi vígasságtól, hanem az én szívem örvendezett minden én
11 munkámmal gyűjtött jókban; mivelhogy ez volt az én részem minden én munkáimból. És tekinték min-
den dolgaimra, melyeket cselekedtek vala az én kezeim, és az én munkámra, mit fáradsággal végeztem
vala: és ímé, az mind hiábavalóság és a léleknek gyötrelme, és nincsen annak semmi haszna a nap alatt!
12 Azért fordulék én, hogy lássak bölcseséget és bolondságot és esztelenséget, az az hogy mit cselekesznek
13 az emberek, a kik a király után következnek: azt, a mit régen cselekedtek. És látám, hogy hasznosb
14 a bölcseség a bolondságnál, miképen hasznosb a világosság a setétségnél. A bölcsnek szemei vannak a
fejében; a bolond pedig setétben jár; de ugyan én megismerém, hogy ugyanazon egy végök lesz mindezek-
15 nek. Annakokáért mondám az én elmémben: a bolondnak állapotja szerint lesz az én állapotom is, miért
16 valék tehát én is bölcsebb? és mondék az én elmémben: ez is hiábavalóság! Mert nem lesz emlékezete
sem a bölcsnek, sem a bolondnak mindörökké; mivelhogy a következendő időkben már mind elfelejtetnek:
17 és miképen meghal a bölcs, azonképen meghal a bolond is. Azért gyűlöltem az életet; mert gonosznak
látszék nékem a dolog, a mi történik a nap alatt; mert mindez hiábavalóság, és a léleknek gyötrelme!
18 Gyűlöltem én minden munkámat is, melyet munkálkodom a nap alatt; mivelhogy el kell hagynom azt oly
19 embernek, a ki én utánam lesz. És ki tudja, ha bölcs lesz-é vagy bolond? és mégis uralkodik minden
20 munkámon, a mit cselekedtem és bölcsen szerzettem a nap alatt! Ez is hiábavalóság! Annakokáért
elfordulék én, megfogván reménységtől az én szívemet minden munkám felől, melylyel munkálódtam a
21 nap alatt. Mert van oly ember, a kinek munkája elvégeztetett bölcseséggel, tudománynyal és jó kime-
netellel; és oly embernek adja azt örökségűl, a ki abban semmit sem munkálódott. Ez is hiábavalóság és

nagy gonosz! Mert micsoda marad meg az embernek minden ő munkájából és elméjének nyughatatlan 22
fáradozásából, melylyel ő munkálkodott a nap alatt? Holott minden napja bánat, és búsulás az ő fogla- 23
latossága, még éjjel is nem nyugodt az ő elméje. Ez is hiábavalóság! Nincsen csak e jó is az embernek 24
hatalmában, hogy egyék, igyék, és azt cselekedje, hogy az ő szíve lakozzék gyönyörűséggel az ő munká-
jából; ezt is láttam én, hogy az Istennek kezében van. Mert kicsoda ehetnék és élhetne gyönyörűségére 25
rajtam kivűl? Mert az embernek, a ki jó az ő szemei előtt, adott Isten bölcseséget és tudományt és örö- 26
möt; a bűnösnek pedig adott foglalatosságot az egybegyűjtésre és az egybehordásra, hogy adja annak, a
ki jó az Isten előtt. Ez is hiábavalóság és az elmének gyötrelme!

Mindennek rendelt ideje van, és ideje van az ég alatt minden akaratnak. Ideje van a születésnek **3**, 2
és ideje a meghalásnak; ideje az ültetésnek, ideje annak kiszaggatásának, a mi ültettetett. Ideje van a 3
megölésnek és ideje a meggyógyításnak; ideje a rontásnak és ideje az építésnek. Ideje van a sírásnak és 4
ideje a nevetésnek; ideje a jajgatásnak és ideje a szökdelésnek. Ideje van a kövek elhányásának és ideje 5
a kövek egybegyűjtésének; ideje az ölelgetésnek és ideje az ölelgetéstől való eltávozásnak. Ideje van a 6
keresésnek és ideje a vesztésnek; ideje a megőrzésnek és ideje az eldobásnak. Ideje van a szakgatásnak 7
és ideje a megvarrásnak; ideje a hallgat ásnak és ideje a szólásnak. Ideje van a szeretésnek és ideje a 8
gyűlölésnek; ideje a hadakozásnak és ideje a békességnek. Micsoda haszna van a munkásnak abban, a 9
miben ő munkálkodik? Láttam a foglalatosságot, melyet adott Isten az emberek fiainak, hogy fáradoz- 10
zanak benne. Mindent szépen csinált az ő idejében, e világot is adta az emberek elméjébe, csakhogy úgy, 11
hogy az ember meg nem foghatja mindazt a dolgot, a mit az Isten cselekszik kezdettől fogva mindvégig.
Megismertem, hogy nem tehetnek jobbat, mint hogy örvendezzen kiki, és hogy a maga javát cselekedje 12
az ő életében. De még az is, hogy az ember eszik és iszik, és jól él az ő egész munkájából, az Istennek 13
ajándéka. Tudom, hogy valamit Isten cselekszik, az lesz örökké, ahhoz nincs mit adni és abból nincs mit 14
elvenni; és az Isten ezt a végre míveli, hogy az ő orczáját rettegjék. A mi most történik, régen megvan, 15
és a mi következik, immár megvolt, és az Isten visszahozza, a mi elmult. Láttam annakfelette a nap 16
alatt, hogy az ítéletnek helyén hamisság, és az igazságnak helyén latorság van. És mondék magamban: 17
az igazat és a hamisat megítéli az Isten; mert minden ember akaratjának ideje van, és minden dolognak
ő nála. Így szólék azért magamban: az emberek fiai miatt van ez így, hogy kiválogassa őket az Isten, 18
és hogy meglássák, hogy ők magokban véve az oktalan állatokhoz hasonlók. Az emberek fiainak vége 19
hasonló az oktalan állatnak végéhez, és egyenlő végök van azoknak; a mint meghal egyik, úgy meghal a
másik is, és ugyanazon egy lélek van mindenikben; és az embernek nagyobb méltósága nincs az oktalan
állatoknál, mert minden hiábavalóság. Mindenik ugyanazon egy helyre megy; mindenik a porból való, 20
és mindenik porrá lesz. Vajjon kicsoda vette eszébe az ember lelkét, hogy felmegy-é; és az oktalan állat 21
lelkét, hogy a föld alá megy-é? Azért úgy láttam, hogy semmi sincs jobb, mint hogy az ember örvendez- 22
zen az ő dolgaiban, mivelhogy ez az ő része e világban: mert ki hozhatja őt vissza, hogy lássa, mi lesz ő
utána?

Viszont látám én mind a nyomorgatásokat, a melyek a nap alatt történnek, és ímé, nyilván van azok- **4**
nak, a kik nyomorgattatnak, könyhullatások, és vígasztalójok nincs nékik; és az őket nyomorgatóknak
kezekből erőszaktételt szenvednek és vígasztalójuk nincs nékik. És dicsérém én a megholtakat, a kik 2
már meghaltak vala, az élők felett, a kik még élnek; De mind a kettőnél boldogabbnak azt, a ki még nem 3
lett, a ki nem látta azt a gonosz dolgot, a mely a nap alatt történik. És látám én, hogy minden dolgát 4
és minden ügyes cselekedetét az ember az ő felebarátja iránt való irígységből rendeli; annakokáért ez is
hiábavalóság és lélek-fájdalom! A bolond egybekapcsolja kezeit, és megemészti a maga testét. Jobb egy 5, 6
teljes marok nyugalommal, mint mind a két maroknak teljessége nagy munkával és lelki gyötrelemmel
Viszont láték a nap alatt más hiábavalóságot. Van oly ember, a ki egymaga van és nincs vele másik, 7, 8
sem fia, sem atyjafia nincs; mindazáltal nincs vége minden ő fáradságának, és az ő szeme is meg nem
elégszik gazdagsággal, hogy azt mondaná: vajjon kinek munkálkodom, hogy az én lelkemet minden jótól
megfosztom? Ez is hiábavalóság és gonosz foglalatosság! Sokkal jobban van dolga kettőnek, hogynem 9
az egynek; mert azoknak jó jutalmok van az ő munkájokból. Mert ha elesnek is, az egyik felemeli a 10
társát. Jaj pedig az egyedülvalónak, ha elesik, és nincsen, a ki őt felemelje. Hogyha együtt feküsznek is 11
ketten, megmelegesznek; az egyedülvaló pedig mimódon melegedhetik meg? Ha az egyiket megtámadja 12
is valaki, ketten ellene állhatnak annak; és a hármas kötél nem hamar szakad el. Jobb a szűkölködő, 13
de bölcs gyermek a vén és bolond királynál, a ki nem szenvedi el az intést többé. Mert az a fogságból 14
is uralkodásra megy, holott ennek országában szegénységben született. Láttam a nap alatt járó minden 15
élőket a második gyermek mellett; a ki amannak helyére lépendő vala. És hogy az egész sokaságnak 16
nincs vége, mindazoknak, a kiknek ő élén volt; mindazáltal az utánok valók már semmit nem örvendeztek
ő benne. Mert ez is hiábavalóság és lelki gyötrelem!

5 Őrizd meg lábaidat, mikor az Istennek házához mégy, mert hallgatás végett közeledned jobb, hogy-
2 nem a bolondok módja szerint áldozatot adni; mert ezek nem tudják, hogy gonoszt cselekesznek. Ne
gyorsalkodjál a te száddal, és a te elméd ne siessen valamit szólni Isten előtt; mert az Isten mennyben
3 van, te pedig e földön, azért a te beszéded kevés legyen; Mert álom szokott következni a sok foglalatos-
4 ságból; és a sok beszédből bolond beszéd. Mikor Istennek fogadást téssz, ne halogasd annak megadását;
5 mert nem gyönyörködik a bolondokban. A mit fogadsz, megteljesítsd! Jobb hogy ne fogadj, hogynem
6 mint fogadj és ne teljesítsd be. Ne engedd a te szádnak, hogy bűnre kötelezze testedet, és ne mondd
az angyal előtt, hogy tévedésből esett ez; hogy az Isten a te beszéded miatt fel ne háborodjék, és el ne
7 veszesse a te kezeidnek munkáját. Mert a sok álomban a hiábavalóság is és a beszéd is sok; hanem az
8 Istent féljed. Ha a szegényeknek nyomoríttatását, és a törvénynek és igazságnak elfordíttatását látod
a tartományban: ne csudálkozzál e dolgon; mert egyik felsőrendű vigyáz a másik felsőrendűre, és ezek
9 felett még felsőbbrendűek vannak. Az ország haszna pedig mindenekfelett a földmívelést kedvelő király.
10 A ki szereti a pénzt, nem telik be pénzzel, és a ki szereti a sokaságot, nem telik be jövedelemmel. Ez is
11 hiábavalóság. Mikor megszaporodik a jószág, megszaporodnak annak megemésztői is; mi haszna van
12 azért benne urának, hanem hogy csak reá néz szemeivel? Édes az álom a munkásnak, akár sokat, akár
13 keveset egyék; a gazdagnak pedig bővölködése nem hagyja őt aludni. Van gonosz nyavalya, a melyet
14 láttam a nap alatt: az ő urának veszedelmére tartott gazdagság; Ugyanis az a gazdagság elvész valami
15 szerencsétlen eset miatt, és ha fia született néki, annak kezében nem lesz semmi. A mint kijött az ő
anyjának méhéből, mezítelen megy ismét el, a mint jött vala: és semmit nem vesz el munkájáért, a mit
16 kezében elvinne. Annakokáért ez is gonosz nyavalya, hogy a mint jött, a képen megy el. Mi haszna
17 van néki abban, hogy a szélnek munkálkodott? És hogy az ő teljes életében a setétben evett, sokszori
18 haraggal, keserűséggel és búsulással? Ez azért a jó, a melyet én láttam, hogy szép dolog enni és inni,
és jól élni minden ő munkájából, a melylyel fárasztotta magát a nap alatt, az ő élete napjainak száma
19 szerint, a melyeket adott néki az Isten; mert ez az ő része. És a mely embernek adott Isten gazdagságot
és kincseket, és a kinek megengedte, hogy egyék abból és az ő részét elvegye, és örvendezzen az ő munká-
20 jának: ez az Istennek ajándéka! Mert nem sokat emlékezik meg az ilyen az ő élete napjainak számáról,
mivelhogy az ő szívének örömét az Isten kedveli.

6, 2 Van egy gonosz, a melyet láttam a nap alatt, és nagy baj az az emberen: Mikor valakinek az Isten ád
gazdagságot és kincseket és tisztességet, és semmi nélkűl nem szűkölködik, valamit kívánhat lelkének,
és az Isten nem engedi néki, hogy éljen azzal, hanem más ember él azzal: ez hiábavalóság és gonosz
3 nyavalya! Ha száz gyermeket szűl is valaki, és sok esztendeig él, úgy hogy az ő esztendeinek napja sok,
de az ő lelke a jóval meg nem elégszik, és nem lesz temetése néki: azt mondom, hogy jobb annál az idétlen
4, 5 gyermek, Mert hiábavalóságra jött, setétségben megy el, és setétséggel fedeztetik be neve, A napot sem
6 látta és nem ismerte; tűrhetőbb ennek állapotja, hogynem amannak. Hogyha kétezer esztendőt élt volna
7 is, és a jóval nem élt: avagy nem ugyanazon egy helyre megy-é minden? Az embernek minden munkája
8 szájáért van: mindazáltal az ő kívánsága be nem telik. Mert miben különbözik a bölcs a bolondtól, és
9 miben a szegény, a ki az élők előtt járni tud? Jobb, a mit ember szemmel lát, hogynem a lélek kívánsága;
10 ez is hiábavalóság és a léleknek gyötrelme! Valami van, régen ráadatott nevezete, és bizonyos dolog,
11 hogy mi lesz az ember, és nem perlekedhetik azzal, a ki hatalmasb nálánál. Mert van sok beszéd, a mely
12 a hiábavalóságot szaporítja; és mi haszna van az embernek abban? Mert kicsoda tudhatja, mi legyen az
embernek jó e világon, az ő hiábavaló élete napjainak száma szerint, a melyeket mintegy árnyékot tölt
el? Kicsoda az, a ki megmondhatná az embernek, mi következik ő utána a nap alatt?

7, 2 Jobb a jó hír a drága kenetnél; és a halálnak napja jobb az ő születésének napjánál. Jobb a siralmas
házhoz menni, hogynem a lakodalomnak házához menni; mivelhogy minden embernek ez a vége, és az
3 élő ember megemlékezik arról. Jobb a szomorúság a nevetésnél; mert az orczának szomorúsága által
4 jobbá lesz a szív. A bölcseknek elméje a siralmas házban van, a bolondoknak pedig elméje a vigasságnak
5, 6 házában. Jobb a bölcsnek dorgálását hallani, hogynem valaki hallja a bolondoknak éneklését. Mert
7 olyan a bolondnak nevetése, mint a tövisnek ropogása a fazék alatt; ez is hiábavalóság! Mert a zsarolás
8 megbolondítja a bölcs embert is, és az elmét elveszti az ajándék. Jobb akármi dolognak vége annak kez-
9 detinél; jobb a tűrő, hogynem a kevély. Ne légy hirtelen a lelkedben a haragra; mert a harag a bolondok
10 kebelében nyugszik. Ne mondd ezt: mi az oka, hogy a régi napok jobbak voltak ezeknél? mert nem böl-
11 cseségből származik az ilyen kérdés. Jó a bölcseség az örökséggel, és előmenetelökre van az embereknek,
12 a kik a napot látják. Mert a bölcseségnek árnyéka alatt, és a gazdagságnak árnyéka alatt egyformán
13 nyugszik az ember! de a tudomány hasznosb, mivel a bölcseség életet ád az ő urainak. Tekintsd meg
14 az Istennek cselekedetit; mert kicsoda teheti egyenessé, a mit ő görbévé tett? A jó szerencsének ide-
jén élj a jóval; a gonosz szerencsének idején pedig jusson eszedbe, hogy ezt is, épen úgy, mint azt, Isten

szerzette, a végre, hogy az ember semmit abból eszébe ne vegyen, a mi reá következik. Mindent láttam az én hiábavalóságomnak napjain: van oly igaz, a ki az ő igazságában elvész; és van gonosz ember, a ki az ő életének napjait meghosszabbítja az ő gonoszságában. Ne légy felettébb igaz, és felettébb ne bölcselkedjél; miért keresnél magadnak veszedelmet? Ne légy felettébb gonosz, és ne légy balgatag; miért halnál meg időd előtt? Jobb, hogy ezt megfogd, és amattól is a te kezedet meg ne vond; mert a ki az Istent féli, mind ezektől megszabadul! A bölcseség megerősíti a bölcset inkább, mint tíz hatalmas, a kik a városban vannak. Mert nincs egy igaz ember is e földön, a ki jót cselekednék és nem vétkeznék. Ne figyelmezz minden beszédre, melyet mondanak, hogy meg ne halld szolgádat, hogy átkoz téged. Mert sok esetben tudja a te lelked is, hogy te is gonoszt mondottál egyebeknek. Mind ezeket megpróbáltam az én bölcseségem által. Mikor azt gondolám, hogy bölcs vagyok, én tőlem a bölcseség távol vala. Felette igen messze van, a mi van, és felette mélységes; kicsoda tudhatja meg azt? Fordítám én magamat és az én szívemet a bölcseségnek és az okoskodásnak tudására, kutatására és keresésére; azonképen hogy megtudjam a bolondságnak gonoszságát, és a tévelygésnek balgatagságát. És találtam egy dolgot, mely keservesb a halálnál; tudniillik az olyan asszony, a kinek a szíve olyan, mint a tőr és a háló, kezei pedig olyanok, mint a kötelek. A ki Isten előtt kedves, megszabadúl attól; a bűnös pedig megfogattatik attól. Lásd, ezt találtam, azt mondja a prédikátor; mikor gyakorta nagy szorgalmassággal keresém a megfejtést, A mit az én lelkem folyton keresett, és nem találtam. Ezer közül egy embert találtam; de asszonyt mind ezekben nem találtam. Hanem lásd, ezt találtam, hogy az Isten teremtette az embert igaznak; ők pedig kerestek sok kigondolást.

Kicsoda hasonló a bölcshöz, és ki tudja a dolgok magyarázatát? Az embernek bölcsesége megvilágosítja **8** az ő orczáját; és az ő ábrázatjának erőssége megváltozik. Én mondom, hogy a királynak parancsolatját meg kell őrizni, és pedig az Istenre való esküvés miatt. Ne siess elmenni az ő orczája elől, ne állj rá a gonosz dologra; mert valamit akar, megcselekszi. Mivelhogy a király szava hatalmas; és kicsoda merné néki ezt mondani: mit mívelsz? A ki megtartja a parancsolatot, nem ismer nyomorúságot, és a bölcsnek elméje megért mind időt, mind ítéletet; Mert minden akaratnak van ideje és ítélete; mert az embernek nyomorúsága sok ő rajta. Mert nem tudja azt, a mi következik; mert ki mondja meg néki, mimódon lesz az? Egy ember sem uralkodhatik a szélen, hogy feltartsa a szelet; és semmi hatalmasság nincs a halálnak napja felett, és az ütközetben senkit el nem bocsátanak: és a gonoszság nem szabadítja meg azt, a ki azzal él. Mindezt láttam, és megfigyeltem minden dolgot, a mely történik a nap alatt, oly időben, a melyben uralkodik az ember az emberen maga kárára. És azután láttam, hogy a gonoszok eltemettettek és nyugalomra mentek; viszont a szent helyről kimentek, és elfelejttettek a városban olyanok, a kik becsületesen cselekedtek. Ez is hiábavalóság! Mivelhogy hamar a szentenczia nem végeztetik el a gonoszságnak cselekedőjén, egészen arra van az emberek fiainak szíve ő bennök, hogy gonoszt cselekedjenek. Bár meghosszabbítja életét a bűnös, a ki százszor is vétkezik; mégis tudom én, hogy az istenfélőknek lészen jó dolgok, a kik az ő orczáját félik; A hitetlennek pedig nem lesz jó dolga, és nem hosszabbítja meg az ő életét, olyan lesz, mint az árnyék, mert nem rettegi az Istennek orczáját. Van hiábavalóság, a mely e földön történik; az, hogy vannak oly igazak, a kiknek dolga a gonoszoknak cselekedetei szerint lesz; és vannak gonoszok, a kiknek dolga az igazaknak cselekedetei szerint lesz; mondám, hogy ez is hiábavalóság. Annakokáért dicsérem vala én a vígasságot, hogy nincsen embernek jobb e világon, hanem hogy egyék, igyék és vígadjon; és ez kisérje őt munkájában az ő életének napjaiban, a melyeket ád néki Isten a nap alatt. Mikor adám az én szívemet a bölcseségnek megtudására, és hogy megvizsgáljak minden fáradságot, a mely e földön történik, (mert sem éjjel, sem nappal az emberek szeme álmot nem lát): Akkor eszembe vevém az Istennek minden dolgát, hogy az ember nem mehet végére a dolognak, a mely a nap alatt történik; mert fáradozik az ember, hogy annak végére menjen, de nem mehet végére: sőt ha azt mondja is a bölcs ember, hogy tudja, nem mehet végére.

Mert mindezt szívemre vettem, és pedig azért, hogy megvizsgáltam mindezt: hogy az igazak és bölcsek **9** és azoknak minden cselekedetei Isten kezében vannak; szeretet is, gyűlölet is, nem tudják az emberek, mind ez előttük van. Minden olyan, hogy mindenkit érhet, egyazon szerencséje van az igaznak és gonosznak, jónak vagy tisztának és tisztátalannak, mind annak, a ki áldozik, mind a ki nem áldozik, úgy a jónak, mint a bűnösnek, az esküvőnek úgy, mint a ki féli az esküvést. Mind az ég alatt való dolgokban e gonosz van, hogy mindeneknek egyenlő szerencséjök van; és az emberek fiainak szíve is teljes gonoszsággal, és elméjökben minden bolondság van, a míg élnek, azután pedig a halottak közé mennek. Mert akárkinek, valaki minden élők közé csatlakozik, van reménysége; mert jobb az élő eb, hogynem a megholt oroszlán. Mert az élők tudják, hogy meghalnak; de a halottak semmit nem tudnak, és azoknak semmi jutalmok nincs többé; mivelhogy emlékezetök elfelejtetett. Mind szeretetök, mind gyűlöletök, mind gerjedezésök immár elveszett; és többé semmi részök nincs semmi dologban, a mely a nap alatt történik. No

azért egyed vígassággal a te kenyeredet, és igyad jó szívvel a te borodat; mert immár kedvesek Istennek
8 a te cselekedeteid! A te ruháid mindenkor legyenek fejérek, és az olaj a te fejedről el ne fogyatkozzék.
9 Éld életedet a te feleségeddel, a kit szeretsz, a te hiábavaló életednek minden napjaiban, a melyeket Isten adott néked a nap alatt, a te hiábavalóságodnak minden napjaiban; mert ez a te részed a te életedben
10 és a te munkádban, melylyel munkálódol a nap alatt. Valamit hatalmadban van cselekedni erőd szerint, azt cselekedjed; mert semmi cselekedet, okoskodás, tudomány és bölcseség nincs a Seolban, a hová
11 menendő vagy. Fordítván magamat látám a nap alatt, hogy nem a gyorsaké a futás, és nem az erőseké a viadal, és nem a bölcseké a kenyér, és nem az okosoké a gazdagság, és nem a tudósoké a kedvesség;
12 hanem idő szerint és történetből lesznek mindezek. Mert nem is tudja az ember az ő idejét; mint a halak, melyek megfogatnak a gonosz hálóban, és mint a madarak, melyek megfogatnak a tőrben, miképen ezek, azonképen megfogatnak az emberek fiai a gonosznak idején, mikor az eljő reájok hirtelenséggel.
13, 14 Ezt is bölcseségnek láttam a nap alatt, és ez én előttem nagy volt. Tudniillik, hogy egy kicsiny város volt, és abban kevés ember volt, és eljött az ellen a hatalmas király, és azt körülvette, és az ellen nagy
15 erősségeket épített. És találtatott abban egy szegény ember, a ki bölcs volt, és az ő bölcseségével a várost
16 megszabadította; de senki meg nem emlékezett arról a szegény emberről. Akkor én azt mondám: jobb
17 a bölcseség az erősségnél; de a szegénynek bölcsesége útálatos, és az ő beszédit nem hallgatják meg. A
18 bölcseknek nyugodt beszédét inkább meghallgatják, mint a bolondok közt uralkodónak kiáltását. Jobb a bölcseség a hadakozó szerszámoknál; és egy bünös sok jót veszt el.

10 A megholt legyek a patikáriusnak kenetit megbüdösítik, megerjesztik; azonképen hathatósabb a bölcseségnél, tisztességnél egy kicsiny balgatagság. A bölcs embernek szíve az ő jobbkezénél van; a bolond-
3 nak pedig szíve balkezénél. A bolond, mikor az úton jár is, az ő elméje hiányos, és mindennek hirdeti,
4 hogy ő bolond. Mikor a fejedelemnek haragja felgerjed te ellened, a te helyedet el ne hagyjad; mert a
5 szelídség nagy bűnöket lecsendesít. Van egy gonosz, a melyet láttam a nap alatt, mintha tévedés volna,
6 a mely a fejedelemtől származik. Hogy a bolondság nagy méltóságra helyeztetett, a gazdagok pedig ala-
7 csony sorsban ülnek. Láttam, hogy a szolgák lovakon ültek; a fejedelmek pedig gyalog mentek a földön,
8, 9 mint a szolgák. A ki vermet ás, abba beesik; és a ki a gyepűt elhányja, megmarja azt a kígyó. A ki a köveket helyökből kihányja, fájdalmat szenved azok miatt; a ki hasogatja a fát, veszedelemben forog a
10 miatt. Ha a vas megtompul, és annak élit meg nem köszörüli az ember, akkor erejét kell megfeszíteni; a
11 bölcseség pedig minden dolognak eligazítására nagy előmenetel. Ha megharap a kígyó, a míg meg nem
12 varázsoltatott, azután semmi haszna nincsen a varázslónak. A bölcs ember szájának beszédei kedvesek;
13 a bolondnak pedig ajkai elnyelik őt. Az ő szája beszédinek kezdete bolondság, és az ő szája beszédinek
14 vége gonosz balgatagság. És a bolond szaporítja a szót, pedig nem tudja az ember, a mi következik, és a
15 mi utána lesz, kicsoda mondja meg azt néki? A bolondnak munkája elfárasztja őt, mert a városba sem
16, 17 tud menni. Jaj néked ország, kinek a te királyod gyermek; és a te fejedelmid reggel esznek. Boldog vagy te ország, kinek a te királyod nemes ember, és a te fejedelmid idejében esznek a testnek erejéért és nem
18, 19 az italért. A restség miatt elhanyatlik a házfedél, és a kezek restsége miatt csepeg a ház. Vígasságnak
20 okáért szereznek lakodalmat, és a bor vídámítja meg az élőket: és a pénz szerzi meg mindezeket. Még a te gondolatodban is a királyt ne átkozd, és a te ágyasházadban is gonoszt a gazdagnak ne mondj: mert az égi madár is elviszi a szót, és a szárnyas állat is bevádolná a te beszédedet.

11, 2 Vesd a te kenyeredet a víz színére, mert sok nap mulva megtalálod azt. Adj részt hétnek vagy nyolcz-
3 nak is; mert nem tudod, micsoda veszedelem következik a földre. Mikor a sűrű fellegek megtelnek, esőt
4 adnak a földre; és ha leesik a fa délre vagy északra, a mely helyre leesik a fa, ott marad. A ki a szelet
5 nézi, nem vet az; és a ki a sűrű fellegre néz, nem arat. Miképen hogy nem tudod, melyik a szélnek útja, és miképen vannak a csontok a terhes asszony méhében; azonképen nem tudod az Istennek dolgát, a
6 ki mindeneket cselekszik. Reggel vesd el a te magodat, és este se pihentesd kezedet; mert nem tudod,
7 melyik jobb, ez-é vagy amaz, vagy ha mind a kettő jó lesz egyszersmind. Valóban, édes a világosság, és
8 jó a mi szemeinkkel néznünk a napot. Mert ha sok esztendeig él is az ember, mindazokban örvendezzen; és megemlékezzék a setétségnek napjairól, mert az sok lesz. Valami eljövendő, mind hiábavalóság.
9 Örvendezz ifjú a te ifjúságodban, és vídámítson meg téged a te szíved a te ifjúságodnak idejében, és járj a te szívednek útaiban, és szemeidnek látásiban; de megtudd, hogy mindezekért az Isten tégedet ítéletre
10 von! Vesd el a haragot a te szívedből, és vesd el a gonoszt a te testedtől; mert az ifjúság és a hajnal hiábavalóság.

12 És emlékezzél meg a te Teremtődről a te ifjúságodnak idejében, míg a veszedelemnek napjai el nem
2 jőnek, és míg el nem jőnek az esztendők, melyekről azt mondod: nem szeretem ezeket! A míg a nap meg nem setétedik, a világossággal, a holddal és csillagokkal egybe; és a sűrű felhők ismét visszatérnek az
3 eső után. Az időben, mikor megremegnek a háznak őrizői, és megrogynak az erős férfiak, és megállanak

az őrlő leányok, mert megkevesbedtek, és meghomályosodnak az ablakon kinézők. És az ajtók kivűl 4
bezáratnak, a mikor is a malom zúgása halkabbá lesz; és felkelnek a madár szóra, és halkabbá lesznek
minden éneklő leányok. Minden halmocskától is félnek, és mindenféle ijedelmek vannak az úton, és a 5
mandolafa megvirágzik, és a sáska nehezen vonszolja magát, és kipattan a kapor; mert elmegy az ember
az ő örökös házába, és az utczán körűl járnak a sírók. Minekelőtte elszakadna az ezüst kötél, és megro- 6
molna az arany palaczkocska, és a veder eltörnék a forrásnál, és beletörnék a kerék a kútba, És a por 7
földdé lenne, mint azelőtt volt; a lélek pedig megtérne Istenhez, a ki adta volt azt. Felette nagy hiá- 8
bavalóságok, azt mondja a prédikátor, mindezek hiábavalóságok! És azonfelűl, hogy a prédikátor bölcs 9
volt, még a népet is tudományra tanította, és fontolgatott, és tudakozott, és írt sok bölcs mondást. És 10
igyekezett a prédikátor megtudni sok kivánságos beszédeket, igaz írást és igaz beszédeket. A bölcseknek 11
beszédei hasonlatosak az ösztökéhez, és mint a szegek, erősen le vannak verve a gyülekezetek tanítóinak
szavai; melyek egy pásztortól adattak. Mindezekből, fiam, intessél meg: a sok könyvek írásának nincs 12
vége, és a sok tanulás fáradságára van a testnek. A dolognak summája, mindezeket hallván, ez: az 13
Istent féljed, és az ő parancsolatit megtartsad; mert ez az embernek fődolga! Mert minden cselekedetet 14
az Isten ítéletre előhoz, minden titkos dologgal, akár jó, akár gonosz legyen az.

ÉNEKEK ÉNEKE

1, 2 Énekek éneke, mely Salamoné. Csókoljon meg engem az ő szájának csókjaival; mert a te szerelmeid jobbak a bornál. A te drága kenetid jók illatozásra; a te neved kiöntött drága kenet; azért szeretnek téged a lányok. Vonj engemet te utánad, hadd fussunk! Bevitt engem a király az ő ágyasházába; örvendezünk és vígadunk te benned, előszámláljuk a te szerelmeidet, melyek jobbak a bornál, méltán szeretnek téged. Fekete vagyok, de szép, Jeruzsálem leányi; mint Kédár sátrai és Salamon szőnyegei. Ne nézzetek engem, hogy én fekete vagyok, hogy a nap lesütött engem; az én anyámnak fiai ellenem megharagudtak, a szőlőknek őrizőjévé tettek engem, a magam szőlőjét nem őriztem. Mondd meg nékem, te, a kit az én lelkem szeret, hol legeltetsz, hol deleltetsz délben: mert miért legyek én olyan, mint a ki elfátyolozza magát, társaid nyájainál? Mivelhogy nem tudod, oh asszonyok között legszebb! jőjj ki a nyájnak nyomdokain, és őrizd a te kecskéidet a pásztoroknak sátorai körűl.
9, 10 A Faraó szekereiben való paripákhoz hasonlítlak téged, én mátkám. Szépek a te orczáid a halántékra
11 való lánczokban, a te nyakad a gyöngysorokban. Arany lánczokat csinálunk néked, ezüstből csinált
12, 13 gyöngyökkel. Mikor a király az ő asztalánál ül, nárdusnak jóillatja származik én tőlem. Olyan az én
14 szerelmesem nékem, mint egy kötés mirha, mely az én kebeleim között hál. Mint az Engedi szőlőiben
15 a cziprusfürt, olyan nékem az én szerelmesem. Ímé, szép vagy én mátkám, ímé szép vagy, a te szemeid
16 olyanok, mint a galambok. Ímé, te is szép vagy én szerelmesem, és gyönyörűséges, és a mi nyoszolyánk
17 zöldellő. A mi házainknak gerendái czédrusfák, és a mi mennyezetünk cziprusfa.

2, 2 Én Sáronnak rózsája vagyok, és a völgyek lilioma. Mint a lilioma tövisek közt, olyan az én mátkám
3 a leányok közt. Mint az almafa az erdőnek fái közt, olyan az én szerelmesem az ifjak közt. Az ő árnyé-
4 kában felette igen kívánok ülni; az ő gyümölcse gyönyörűséges az én ínyemnek. Bevisz engem a borozó
5 házba, és zászló felettem a szerelme. Erősítsetek engem szőlővel, üdítsetek fel engem almákkal; mert
6, 7 betege vagyok a szerelemnek. Az ő balkeze az én fejem alatt van, és jobbkezével megölel engem. Kény-
szerítlek titeket, Jeruzsálemnek leányai, a vadkecskékre és a mezőnek szarvasira: fel ne költsétek és fel
8 ne serkentsétek a szerelmet addig, a míg akarja. Az én szerelmesemnek szavát hallom, ímé, ő jő, ugrálva
9 a hegyeken, szökellve a halmokon! Hasonlatos az én szerelmesem az őzhöz, vagy a szarvasoknak fiához.
10 Ímé, ott áll a mi falunkon túl, néz az ablakon keresztűl, tekintget a rostélyokon keresztűl, Szóla az én
11 szerelmesem nékem, és monda: kelj fel én mátkám, én szépem, és jöszte. Mert ímé a tél elmult, az eső
12 elmult, elment. Virágok láttatnak a földön, az éneklésnek ideje eljött, és a gerliczének szava hallatik a
13 mi földünkön. A fügefa érleli első gyümölcsét, és a szőlők virágzásban vannak, jóillatot adnak; kelj fel
14 én mátkám, én szépem, és jőjj hozzám! Én galambom, a kősziklának hasadékiban, a magas kőszálnak rejtekében, mutasd meg nékem a te orczádat, hadd halljam a te szódat; mert a te szód gyönyörűséges, és
15 a te tekinteted ékes! Fogjátok meg nékünk a rókákat, a rókafiakat, a kik a szőlőket elpusztítják; mert
16 a mi szőlőink virágban vannak. Az én szerelmesem enyém, és én az övé, a ki a liliomok közt legeltet.
17 Míglen meghűsül a nap és az árnyékok elmúlnak: térj meg és légy hasonló, én szerelmesem, az őzhöz, vagy a szarvasoknak fiához a Béther hegyein.

3 Az én ágyasházamban éjjeleken keresém azt, a kit szeret az én lelkem, keresém őt, és meg nem
2 találtam. Immár felkelek és eljárom a várost, a tereket és az utczákat, keresem azt, a kit szeret az én
3 lelkem; keresém őt, és nem találám. Megtalálának engem az őrizők, a kik a várost kerülik. Mondék
4 nékik: Láttátok-é azt, a kit az én lelkem szeret? Alig mentem vala el azoktól, mikor megtalálám azt, a kit az én lelkem szeret. Megragadám őt, el sem bocsátám, mígnem bevivém őt anyám házába, és
5 az én szülőmnek ágyasházába. Kényszerítelek titeket, Jeruzsálemnek leányai, a vadkecskékre, és a
6 mezőnek szarvasira, fel ne költsétek és fel ne serkentsétek a szerelmet, valamíg ő akarja. Kicsoda az, a ki feljő a pusztából, mint a füstnek oszlopa? mirhától és tömjéntől illatos, a patikáriusnak minden jó
7 illatú porától. Ímé, ez a Salamon gyaloghintaja, hatvan erős férfi van körülötte, Izráelnek erősei közűl!
8 Mindnyájan fegyverfogók, hadakozásban bölcsek, kinek-kinek oldalán fegyvere, az éjszakának félelme
9, 10 ellen. Hálóágyat csinált magának Salamon király a Libánus fáiból. Oszlopait ezüstből csinálta, oldalát
11 aranyból, ágyát biborból, belső része ki van rakva szeretettel, a Jeruzsálemnek leányi által. Jőjjetek ki, és nézzétek Sionnak leányai Salamon királyt a koronában, melylyel megkoronázta őt az ő anyja, az ő eljegyzésének napjára, és az ő szíve vígasságának napjára!

4 Ímé szép vagy én mátkám, ímé szép vagy, a te szemeid galambok a te fátyolod mögött; a te hajad
2 hasonló a kecskéknek nyájához, melyek a Gileád hegyéről szállanak alá. A te fogaid hasonlók a megnyirt juhok nyájához, melyek a fördőből feljőnek, melyek mind kettősöket ellenek, és nincsen azok között
3 meddő. Mint a karmazsin czérna, a te ajkaid, és a te beszéded kedves, mint a pomagránátnak darabja,

olyan a te vakszemed a te fátyolod alatt. Hasonló a te nyakad a Dávid tornyához, a mely építtetett fegy- 4
veres háznak, a melyben ezer paizs függesztetett fel, mind az erős vitézek paizsai. A te két emlőd olyan, 5
mint két vadkecske, egy zergének kettős fia, a melyek a liliomok közt legelnek. Míg meghűsül a nap, és 6
elmulnak az árnyékok, elmegyek a mirhának hegyére, és a tömjénnek halmára. Mindenestől szép vagy, 7
én mátkám, és semmi szeplő nincs benned! Én velem a Libánusról, én jegyesem, én velem a Libánusról 8
eljőjj; nézz az Amanának hegyéről, a Sénirnek és Hermonnak tetejéről, az oroszlánoknak barlangjokból,
a párduczoknak hegyeiről. Megsebesítetted az én szívemet, én húgom, jegyesem, megsebesítetted az én 9
szívemet a te szemeidnek egy tekintésével, a te nyakadon való egy aranylánczczal! Mely igen szépek a 10
te szerelmeid, én húgom, jegyesem! mely igen jók a te szerelmeid! jobbak a bornál, és a te keneteidnek
illatja minden fűszerszámnál! Színmézet csepegnek a te ajkaid, én jegyesem, méz és tej van a te nyel- 11
ved alatt, és a te ruháidnak illatja, mint a Libánusnak illatja. Olyan, mint a berekesztett kert az én 12
húgom, jegyesem! mint a befoglaltatott forrás, bepecsételt kútfő! A te csemetéid gránátalmás kert, édes 13
gyümölcsökkel egybe, cziprusok nárdusokkal egybe. Nárdus és sáfrány, jóillatú nád és fahéj, mindenféle 14
temjéntermő fákkal, mirha és áloes, minden drága fűszerszámokkal. Kerteknek forrása, élő vizeknek 15
kútfeje, melyek folynak a Libánusról. Serkenj fel északi szél, és jőjj el déli szél, fújj az én kertemre, foly- 16
janak annak drága illatú szerszámai, jőjjön el az én szerelmesem az ő kertébe, és egye annak drágalátos
gyümölcsét.

Bementem az én kertembe, én húgom, jegyesem, szedem az én mirhámat, az én balzsamommal, eszem **5**
az én lépesmézemet az én mézemmel, iszom az én boromat az én tejemmel. Egyetek barátim, igyatok,
és részegedjetek meg, szerelmesim! Én elaludtam, de lelkemben vigyázok vala, és ímé az én szerel- 2
mesemnek szava, a ki zörget, mondván: Nyisd meg nékem, én húgom, én mátkám, én galambom, én
tökéletesem; mert az én fejem megrakodott harmattal, az én hajam az éjszakának harmatjával! Felelék 3
én: Levetettem ruhámat, hogy-hogy öltözhetném fel? Megmostam lábaimat, mimódon keverném azokat
a porba? Az én szerelmesem kezét benyujtá az ajtónak hasadékán, és az én belső részeim megindulának 4
ő rajta. Felkelék én, hogy az én szerelmesemnek megnyissam, és az én kezeimről mirha csepeg vala, és 5
az én ujjaimról folyó mirha a závár kilincsére. Megnyitám az én szerelmesemnek; de az én szerelmesem 6
elfordult, elment; az én lelkem megindult az ő beszédén: keresém őt, de nem találám, kiáltám őt, de nem
felele nékem! Megtalálának engem az őrizők, a kik a várost kerülik, megverének engem, megsebesítének 7
engem, elvevék az én felöltőmet tőlem a kőfalnak őrizői. Kényszerítelek titeket, Jeruzsálemnek leányai, 8
ha megtaláljátok az én szerelmesemet, mit mondotok néki? hogy én a szerelem betege vagyok! Micsoda 9
a te szerelmesed egyéb szerelmesek felett, oh asszonyoknak szépe? Micsoda a te szerelmesed egyéb sze-
relmesek felett, hogy minket ilyen igen kényszerítesz? Az én szerelmesem fejér és piros, tízezer közül 10
is kitetszik. Az ő feje, mint a választott drága megtisztított arany, fodor haja fekete, mint a hollónak. 11
Az ő szemei mint a vízfolyás mellett való galambok, melyek tejben fürödnek, szép teljesen helyheztettek. 12
Az ő orczája hasonlatos a drága füveknek táblájához, a melyek illatos plántákat nevelnek; az ő ajkai 13
liliomok, melyekről csepegő mirha foly. Az ő kezei aranyhengerek; melyek befoglaltattak topázba; az ő 14
teste elefántcsontból való mű, zafirokkal megrakva. Az ő szárai márványoszlopok; melyek tiszta arany 15
talpakra fundáltattak; az ő tekinteti, mint a Libánus; tetszetes mint a czédrusfa. Az ő ínye édességek, 16
és ő mindenestől fogva kívánatos! Ez az én szerelmesem, és ez az én barátom, oh Jeruzsálemnek leányai!

Hová ment a te szerelmesed, oh asszonyoknak szépe? hová fordult a te szerelmesed, hogy keressük **6**
őt veled együtt? Az én szerelmesem, elment az ő kertébe, a drága füveknek táblái közé, hogy lakozzék 2
a kertekben, és liliomokat szedjen. Én az én szerelmesemé vagyok, és az én szerelmesem enyim, a ki a 3
liliomok közt legeltet. Szép vagy én mátkám, mint Tirsa városa, kedves, mint Jeruzsálem, rettenetes, 4
mint a zászlós tábor. Fordítsd el a te szemeidet én tőlem, mert azok megzavarnak engem. A te hajad 5
olyan, mint a kecskéknek nyája, melyek a Gileádról szállanak alá. A te fogaid hasonlók a juhok nyájához, 6
melyek feljőnek a fördőből, melyek mind kettősöket ellenek, és meddő azok között nincsen. Mint a 7
pomagránát darabja a te vakszemed, a te fátyolod alatt. Hatvanan vannak a királynék, és nyolczvanan 8
az ágyasok és számtalan a leányzó. Egy az én galambom, az én tökéletesem, az ő anyjának egyetlenegye, 9
az ő szülőjének választottja. Látják a leányok, és boldognak mondják őt, a királynéasszonyok és az
ágyasok, és dicsérik őt. Kicsoda az, a ki úgy láttatik mintegy hajnal, szép, mint a hold, tiszta, mint a 10
nap, rettenetes, mint a zászlós tábor? A diófás kertekbe mentem vala alá, hogy a völgynek zöld füveit 11
lássam; hogy megnézzem, ha fakad-é a szőlő, és a pomagránátfák virágoznak-é? Nem tudtam, hogy az 12
én elmém ültete engem az én nemes népemnek díszhintajába. Térj meg, oh Sulamit! térj meg, térj meg, 13
hogy nézzünk téged! Mit néztek Sulamiton? mintegy Machanaimbeli körtánczot!

Oh mely szépek a te lépéseid a sarukban, oh fejedelem leánya! A te csípőd hajlásai olyanok, mint a **7**
kösöntyűk, mesteri kezeknek míve. A te köldököd, mint a kerekded csésze, nem szűkölködik nedvesség 2

nélkűl; a te hasad mint a gabonaasztag, liliomokkal körűl kerítve. A te két emlőd, mint két őzike, a
vadkecskének kettős fiai. A te nyakad, mint az elefánttetemből csinált torony; a te szemeid, mint a
Hesbonbeli halastók, a sok népű kapunál; a te orrod hasonló a Libánus tornyához, mely néz Damaskus
felé. A te fejed hasonló rajtad a Kármelhez, és a te fejeden hajadnak fonatékja a bíborhoz, a király is
megköttetnék fürteid által! Mely igen szép vagy és mely kedves, oh szerelem, a gyönyörűségek közt!
Ez a te termeted hasonló a pálmafához, és a te emlőid a szőlőgerézdekhez. Azt mondám: felhágok a
pálmafára, megfogom annak ágait: és lesznek a te emlőid, mint a szőlőnek gerézdei, és a te orrodnak
illatja, mint az almának. És a te ínyed, mint a legjobb bor, melyet szerelmesem kedvére szürcsöl, mely
szóra nyitja az alvók ajkait. Én az én szerelmesemé vagyok, és engem kiván ő! No, én szerelmesem,
menjünk ki a mezőre, háljunk a falukban. Felkelvén menjünk a szőlőkbe, lássuk meg, ha fakad-é a
szőlő, ha kinyílott-é virágja, ha virágoznak-é a gránátalmafák: ott közlöm az én szerelmimet veled. A
mandragórák illatoznak, és a mi ajtónk előtt vannak minden drágalátos gyümölcsök, ók és újak, melyeket
oh én szerelmesem, néked megtartottam!

8 Vajha lennél nékem én atyámfia, ki az én anyámnak emlőjét szopta, hogy téged kivűl találván meg-
csókolnálak; még sem útálnának meg engem. Elvinnélek, bevinnélek anyámnak házába, te oktatgatnál
engem, én meg borral itatnálak, fűszeressel, gránátalma borral. Az ő balkeze az én fejem alatt, és jobb-
kezével megölel engem. Kényszerítlek titeket, Jeruzsálemnek leányai, miért költenétek és miért ser-
kentenétek fel a szerelmet, mígnem ő akarja? Kicsoda ez a ki feljő a pusztából, a ki az ő szerelméséghez
támaszkodik? Az almafa alatt költöttelek fel téged, ott szült téged a te anyád, ott szült téged a te szülőd!
Tégy engem mintegy pecsétet a te szívedre, mintegy pecsétet a te karodra; mert erős a szeretet, mint a
halál, kemény mint a sír a buzgó szerelem; lángjai tűznek lángjai, az Úrnak lángjai. Sok vizek el nem
olthatnák e szeretetet; a folyóvizek sem boríthatnák azt el, ha az ember minden házabeli marháját adná
is e szeretetért, mégis megvetnék azt. Kicsiny húgunk van nékünk, a kinek nincsen még emlője; mit
cselekedjünk a mi húgunk felől, a napon, melyen arról szót tesznek? Ha ő kőfal, építünk azon ezüstből
palotát; ha pedig ajtó ő, elrekesztjük őt czédrus-deszkával. Mikor én olyan leszek, mint a kőfal, és az én
emlőim, mint a tornyok; akkor olyan leszek ő előtte, mint a ki békességet nyer. Szőlője volt Salamonnak
Baálhamonban, adta az ő szőlejét a pásztoroknak, kiki annak gyümölcséért hoz ezer-ezer ezüst siklust.
Az én szőlőmre, mely én reám néz, nékem gondom lesz: az ezer siklus, Salamon, tiéd legyen, a kétszáz
annak gyümölcsének őrizőié. Oh te, a ki lakol a kertekben! A te társaid a te szódra figyelmeznek; hadd
halljam én is. Fuss én szerelmesem, és légy hasonló a vadkecskéhez, vagy a szarvasnak fiához, a drága
füveknek hegyein!

ÉSAIÁS

Ésaiásnak, Ámós fiának látása, melyet látott Júda és Jeruzsálem felől, Uzziásnak, Jóthámnak, **1**
Akháznak és Ezékiásnak, a Júda királyának napjaiban. Halljátok egek, és vedd füleidbe föld! 2
mert az Úr szól: Fiakat neveltem, s méltóságra emeltem, és ők elpártolának tőlem. Az ökör 3
ismeri gazdáját, és a szamár az ő urának jászlát; Izráel nem ismeri, az én népem nem figyel reá!
Oh gonosz nemzetség, hamissággal megterheltetett nép, gonosz mag, nemtelen fiak! elhagyták az Urat, 4
megútálták az Izráel Szentjét, és elfordultak tőle. Miért ostorozzalak tovább, holott a bűnt növelitek? 5
Minden fej beteg, és minden szív erőtelen. Tetőtől talpig nincs e testben épség, csupa seb és dagadás és 6
kelevény, a melyeket ki sem nyomtak, be sem kötöztek, olajjal sem lágyítottak. Országtok pusztaság, 7
városaitokat tűz perzselé föl, földeteket szemetek láttára idegenek emésztik, és pusztaság az, mint a hol
idegenek dúltak; És úgy maradt a Sion leánya, mint kunyhó a szőlőben, mint kaliba az ugorkaföldön, 8
mint megostromlott város. Ha a seregeknek Ura valami keveset meg nem hagyott volna bennünk, úgy 9
jártunk volna mint Sodoma, és Gomorához volnánk hasonlók. Halljátok az Úrnak beszédét, Sodoma 10
fejedelmei, és vedd füleidbe Istenünk tanítását, Gomora népe! Mire való nékem véres áldozataitoknak 11
sokasága? ezt mondja az Úr; megelégeltem a kosok egészen égő áldozatait és a hízlalt barmok kövérét;
s a tulkok, bárányok és bakok vérében nem gyönyörködöm; Ha eljöttök, hogy színem előtt megjelen- 12
jetek, ki kívánja azt tőletek, hogy pitvarimat tapossátok? Ne hozzatok többé hazug ételáldozatot, a jó 13
illattétel útálat előttem; újhold, szombat s ünnepre-felhívás: bűnt és ünneplést el nem szenvedhetek.
Újholdaitokat és ünnepeiteket gyűlöli lelkem; terhemre vannak, elfáradtam viselni. És ha kiterjesztitek 14, 15
kezeiteket, elrejem szemeimet előletek; sőt ha megsokasítjátok is az imádságot, én meg nem hallgatom:
vérrel rakvák kezeitek. Mosódjatok, tisztuljatok meg, távoztassátok el szemeim elől cselekedeteitek go- 16
noszságát, szünjetek meg gonoszt cselekedni; Tanuljatok jót tenni; törekedjetek igazságra, vezessétek 17
jóra az erőszakoskodót, pártoljátok az árvák és özvegyek ügyét. No jertek, törvénykezzünk, azt mondja 18
az Úr! ha bűneitek skárlát-pirosak, hófehérek lesznek, és ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok
lesznek, mint a gyapjú. Ha engedelemmel hallgatándotok, e föld javaival éltek; És ha vonakodtok, 19, 20
sőt pártot üttök, fegyver emészt meg; mert az Úr szája szólt! Mint lett paráznává a hív város! teljes 21
vala jogossággal, igazság lakozott benne, és most gyilkosok! Ezüstöd salakká lett, tiszta borod vízzel 22
elegyítve: Fejedelmid megátalkodottak és lopóknak társai; mind szereti az ajándékot és vesztegetést 23
hajhász, árvát nem pártolnak, és az özvegy ügye nem kerül eléjök. Ezért azt mondja az Úr, a seregeknek 24
Ura, Izráel erős Istene: Jaj! mert vígasztalást veszek háborgatóimon, és bosszút állok ellenségimen! És 25
kezemet ellened fordítom, és kiolvasztom mintegy lúggal salakodat, és eltávolítom minden ólmodat; És 26
adok néked oly birákat, mint régen, és oly tanácsosokat, mint kezdetben, s ekkor azt mondják te néked:
ez igaz város, ez hív város. Sion jogosság által váltatik meg, és megtérői igazság által; De elvesznek a 27, 28
bűnösök és gonoszok egyetemben, s megemésztetnek, a kik az Urat elhagyták. Mert szégyen éri őket 29
a cserfákért, a melyekben gyönyörködétek, és pirulni fogtok a kertek miatt, a melyeket kedveltek; És 30
hasonlatosok lesztek az elhullott levelű terpentinfához, és a víz nélkül való kerthez; És csepüvé lesz az 31
erős, és munkája szikrává: mindketten égni fognak, és oltójok nem lészen.

Ésaiásnak, Ámós fiának beszéde, a melyet látott Júda és Jeruzsálem felől. Lészen az utolsó idők- **2**, 2
ben, hogy erősen fog állani az Úr házának hegye, hegyeknek felette, és magasabb lészen a halmoknál,
és özönleni fognak hozzá minden pogányok; És eljönnek sok népek, mondván: Jertek menjünk fel az 3
Úr hegyére, Jákób Istenének házához, hogy megtanítson minket az Ő útaira, és mi járjunk az Ő ösvé-
nyein, mert tanítás Sionból jő, és Jeruzsálemből az Úrnak beszéde; Ki ítéletet tesz a pogányok között, 4
és biráskodik sok nép felett; és csinálnak fegyvereikből kapákat, és dárdáikból metszőkéseket, és nép
népre kardot nem emel, és hadakozást többé nem tanul. Jákóbnak háza! jertek járjunk az Úrnak világo- 5
sságában! Mert elhagytad, Uram, a Te népedet, Jákób házát; mivel telvék napkeleti erkölcsökkel, és 6
szemfényvesztők, mint a Filiszteusok, és idegenek fiaival kötnek szövetséget; És betelt földje ezüsttel és 7
aranynyal, és nincs szere-száma kincseinek; betelt földje lovakkal, és nincs szere-száma szekereinek; És 8
betelt földje bálványokkal, és kezeik csinálmányának hajolnak meg, mit ujjaik csináltak. Ezért porba 9
hajtatik a közember, és megaláztatik a főember, és meg nem bocsátsz nékik. Menj be a kősziklába, és 10
rejtőzzél el a porba az Úr félelme elől, és az ő nagyságának dicsősége előtt. A kevély szemű közember 11
megaláztatik, és a főemberek magassága porba hajtatik, és csak az Úr magasztaltatik fel ama napon.
Mert a seregek Urának napja eljő minden kevély és magas ellen, és minden felemelkedett ellen, és az 12

13 megaláztatik. És Libánon minden czédrusai ellen, a melyek magasak és felemelkedettek, s Básánnak
14, 15 minden tölgyfái ellen; Minden magas hegyek ellen, és minden felemelkedett halmok ellen; Minden ma-
16 gas torony ellen, és minden erős kőfal ellen; És Társisnak minden hajói ellen, és minden gyönyörűséges
17 drágaságok ellen. És porba hajtatik a közember kevélysége, és megaláztatik a főemberek magassága,
18, 19 és egyedűl az Úr magasztaltatik fel ama napon. És a bálványokat teljességel elveszti. És bemennek
a sziklák barlangjaiba és a föld hasadékaiba, az Úr félelme elől és nagyságának dicsősége előtt, mikor
20 felkél, hogy megrettentse a földet. Ama napon odadobja az ember ezüst bálványait és arany bálványait,
21 miket magának csinált, hogy azok előtt meghajoljon, a vakondokoknak és denevéreknek, Hogy elmenjen
a sziklák lyukaiba és a hegyek hasadékiba, az Úr félelme elől és az Ő nagyságának dicsősége előtt, mikor
22 felkél, hogy megrettentse a földet. Oh szünjetek meg hát az emberben bízni, a kinek egy lehellet van
orrában, mert hát ugyan mire becsülhető ő?

3 Mert ímé az Úr, a seregeknek Ura elveszi Jeruzsálemből és Júdából a támaszt és a táplálót, a kenyér-
2 nek minden erejét és a víznek minden erejét; Az erőst és hadakozót, bírót és prófétát, jóst és öreget;
3, 4 Az ötvenedes hadnagyot, a tisztes embert, a tanácsost, az ügyes mestert és a varázsláshoz értőt; És
5 adok nékik gyerkőczöket fejedelmekűl, és gyermekek uralkodnak rajtok. És nyomorba jut a nép; egyik
6 a másik ellen, ki-ki az ő társa ellen támad, a gyermek az öreg ellen, becstelen a tisztes ellen; És ha
valaki megragadja atyja nemzetségéből való rokonát, mondván: Néked ruhád van, légy fejedelmünk és e
7 romlás kezed alatt legyen: Ez ama napon így fog felkiáltani: Nem leszek sebkötöző, házamban is nin-
8 csen kenyér és nincs ruha; ne tegyetek engem e nép fejedelmévé! Mert megromlott Jeruzsálem, és Júda
9 elesett, mert nyelvök és cselekedeteik az Úr ellen vannak, hogy az Ő dicsőséges szemeit ingereljék. Ar-
czuk tekintete tesz ellenök bizonyságot, bűneikkel Sodoma módjára kérkednek, nemhogy eltitkolnák; jaj
10 lelköknek! mert magok szereztek magoknak gonoszt. Mondjátok az igaznak, hogy jól lészen dolga, mert
11 cselekedeteik gyümölcsével élnek. Jaj a gonosznak, gonoszul lesz dolga, mert kezeinek cselekedete sze-
12 rint fizetnek néki. Népem nyomorgatói gyermekek, és asszonyok uralkodnak rajta; népem! a te vezéreid
13, 14 hitetők, és ösvényidnek útját elrejtik előled. Előálla perelni az Úr, és itt áll ítélni népeket. Az Úr tör-
vénybe megy népe véneivel és fejedelmivel: Hiszen ti lelegeltétek a szőlőt, szegénytől rablott marha van
15 házaitokban: Mi dolog, hogy népemet összezúztátok, és a szegények orczáját összetöritek? ezt mondja
16 az Úr, a seregeknek Ura. És szól az Úr: Mivel Sion leányai felfuvalkodtak, és felemelt nyakkal járnak,
17 szemeikkel pillognak, és aprókat lépve járnak, és lábokkal nagy zengést-bongást szereznek: Megkopa-
18 szítja az Úr Sion leányainak fejtetőjét, és az ő szemérmöket megmezteleníti. Ama napon eltávolítja az
19 Úr az ő lábaik zengő ékességét, a napocskákat és holdacskákat, A fülönfüggőket, a karpereczeket és a
20, 21 fátyolokat, A pártákat, a láblánczokat, az öveket, a jóillattartókat és az ereklyéket, A gyűrűket és az
22, 23 orrpereczeket, Az ünneplő ruhákat, a palástokat, a nagy kendőket és az erszényeket, A tükröket, a
24 gyolcsingeket, a főkötőket és a keczeléket: És lesz a balzsamillat helyén büdösség, az öv helyén kötél,
és a felfodrozott haj helyén kopaszság, a szép köpenynek helyén zsákruha, és a szépség helyén homlokra
25, 26 sütött bélyeg. Férfiaid fegyver által hullnak el, és vitézeid harczban: És sírnak és gyászolnak kapui, és
ő elpusztíttatván, a földön ül;

4 És megragad hét asszony egy férfit ama napon, mondván: A magunk kenyerét eszszük és a mi ru-
2 hánkba öltözködünk, csak hadd neveztessünk a te nevedről, és vedd le rólunk gyalázatunkat! És ama
napon az Úrnak csemetéje ékes és dicsőséges lészen, és a földnek gyümölcse nagyságos és díszes Iz-
3 ráel maradékának. És lészen, hogy a ki Sionban meghagyatik, és Jeruzsálemben megmarad, szentnek
4 mondatik, minden, valaki Jeruzsálemben az élők közé beiratott. Ha elmosta az Úr Sion leányainak un-
5 dokságát, és Jeruzsálem vérét eltisztítá belőle az ítélet lelkével, a megégetés lelkével: Akkor teremteni
fog az Úr Sion hegyének minden helye fölé és gyülekezetei fölé nappal felhőt és ködöt, s lángoló tűznek
6 fényességét éjjel; mert ez egész dicsőségen oltalma lészen; És sátor lészen árnyékúl nappal a hőség ellen,
s oltalom és rejtek szélvész és eső elől.

5 Hadd énekelek kedvesemről, szerelmesemnek énekét az Ő szőlőjéről! Kedvesemnek szőlője van na-
2 gyon kövér hegyen; Felásta és megtisztítá kövektől, nemes vesszőt plántált belé, és közepére tornyot
építtetett, sőt benne már sajtót is vágatott; és várta, hogy majd jó szőlőt terem, és az vadszőlőt termett!
3, 4 Mostan azért, Jeruzsálem lakosi és Júda férfiai: ítéljetek köztem és szőlőm között! Mit kellett volna még
tennem szőlőmmel; mit meg nem tettem vele? Miért vártam, hogy jó szőlőt terem, holott vadat termett?!
5 Azért most tudatom veletek, hogy mit teszek szőlőmmel; elvonszom kerítését, hogy lelegeltessék, elron-
6 tom kőfalát, hogy eltapodtassék; És parlaggá teszem; nem metszetik és nem kapáltatik meg, tövis és gaz
7 veri föl, és parancsolok a fellegeknek, hogy rá esőt ne adjanak! A seregek Urának szőlője pedig Izráel

háza, és Júda férfiai az Ő gyönyörűséges ültetése; és várt jogőrzésre, s ím lőn jogorzás; és irgalomra, s
ím lőn siralom! Jaj azoknak, a kik a házhoz házat ragasztanak, és mezőt foglalnak a mezőkhöz, míg 8
egy helyecske sem marad, és csak ti magatok laktok itt e földön! Hallásomra megesküdt a seregeknek 9
Ura, hogy sok házak pusztasággá lesznek, a nagyok és szépek lakos nélkűl, Mert tíz hold szőlő egy báth 10
bort ereszt, és egy hómer mag egy efát terem. Jaj azoknak, a kik jó reggelen részegítő ital után fut- 11
kosnak, és mulatnak estig, és bor heviti őket: És czitera, lant, dob, síp és bor van lakodalmokban, de 12
az Úrnak dolgát nem tekintik meg, és nem látják kezeinek cselekedetét. Ezért fogságba megy népem, 13
mivelhogy tudomány nélkűl való, és főemberei éhen halnak, és sokasága szomjú miatt eped meg; Azért 14
a sír kiszélesíti torkát és feltátja száját szertelen, és leszállnak abba népem főemberei, és zajongó so-
kasága, és minden örvendezői; És porba hajtatik a közember, és megaláztatik a főember, és a nagyok 15
szemei megaláztatnak. És felmagasztaltatik a seregeknek Ura az ítéletben, s a szent Isten megszenteli 16
magát igazságban. És bárányok legelnek ott, mint legelőjükön, s a gazdagoknak romjain idegenek él- 17
nek! Jaj azoknak, a kik a vétket hazugságnak kötelein vonszák, és a bűnt mint szekeret köteleken; A 18, 19
kik ezt mondják: siessen és tegye hamar munkáját, hogy lássuk, s közelítsen és jőjjön el Izráel Szentjé-
nek tanácsa, hogy tudjuk meg. Jaj azoknak, a kik a gonoszt jónak mondják és a jót gonosznak; a kik a 20
sötétséget világossággá s a világosságot sötétséggé teszik, és teszik a keserűt édessé, s az édest keserűvé!
Jaj azoknak, a kik magoknak bölcseknek látszanak, és eszesek önnön magok előtt! Jaj azoknak, a kik 21, 22
hősök borivásban és híresek részegítő ital vegyítésében; A kik a gonoszt ajándékért igaznak mondják, és 23
az igazak igazságát elfordítják tőlük: Ezért, mint a polyvát megemészti a tűznek nyelve, és az égő széna 24
összeomlik: gyökerök megrothad, virágjok mint a por elszáll, mert a seregek Urának törvényét megvetet-
ték, és Izráel szentjének beszédét megútálták. Ezért gerjedt fel az Úrnak haragja népe ellen, és felemelé 25
rá kezét, és megveri, hogy a hegyek megrendülnek, és holttestök szemétként fekszik az utczán. Mind-
ezekkel haragja el nem mult, és keze még felemelve van. És zászlót emel a távoli népeknek, és süvölt a 26
föld határán lakozóknak, és ímé hamarsággal könnyen eljőnek. Nem lesz köztük egy is elfáradott, sem 27
tántorgó; nem szunnyad, és nem aluszik; derekának öve sem oldódik meg, és nem szakad el saruja szíja
sem; Nyilai élesek, és minden ő kézívei felvonvák, lovai körme, miként a kova, és kerekei mint a forgó- 28
szél; Ordítása, mint az oroszláné, és ordít, mint az oroszlán-kölykök, és morog s prédát ragad s elviszi, 29
és nincs, a ki elvegye tőle; És rámordul ama napon, mint tenger mormolása; és ő a földre néz, de ímé ott 30
sűrű sötétség; és a nap meghomályosodik a ráborult homályban!

A mely esztendőben meghala Uzziás király, látám az Urat ülni magas és felemeltetett székben, és **6**
palástja betölté a templomot; Szeráfok állanak vala felette: mindeniknek hat-hat szárnya vala: kettővel 2
orczáját fedé be, kettővel lábait fedé be, és kettővel lebegett; És kiált vala egy a másiknak, és mondá: 3
Szent, szent, szent a seregeknek Ura, teljes mind a széles föld az ő dicsőségével! És megrendülének 4
az ajtó küszöbei a kiáltónak szavától, és a ház betelt füsttel. Akkor mondék: Jaj nékem, elvesztem, 5
mivel tisztátalan ajkú vagyok, és tisztátalan ajkú nép közt lakom: hisz a királyt, a seregeknek Urát láták
szemeim! És hozzám repült egy a szeráfok közűl, és kezében eleven szén vala, a melyet fogóval vett volt 6
az oltárról; És illeté számat azzal, és mondá: Ímé ez illeté ajkaidat, és hamisságod eltávozott, és bűnöd 7
elfedeztetett. És hallám az Úrnak szavát, a ki ezt mondja vala: Kit küldjek el és ki megyen el nékünk? 8
Én pedig mondék: Ímhol vagyok én, küldj el engemet! És monda: Menj, és mondd ezt e népnek: Hallván 9
halljatok és ne értsetek, s látván lássatok és ne ismerjetek; Kövérítsd meg e nép szívét, és füleit dugd 10
be, és szemeit kend be: ne lásson szemeivel, ne halljon füleivel, ne értsen szívével, hogy meg ne térjen, és
meg ne gyógyuljon. És én mondék: Meddig lészen ez Uram?! És monda: Míg a városok pusztán állanak 11
lakos nélkűl, és a házak emberek nélkűl, s a föld is puszta lészen; És az Úr az embert messze elveti, s 12
nagy pusztaság lészen a földön: És ha megmarad még rajta egy tizedrész, ismétlen elpusztul ez is; de 13
mint a terpentinfának és cserfának törzsük marad kivágatás után: az ő törzsük szent mag lészen!

És lőn a Júda királyának, Akháznak, az Uzziás fiának, Jótham fiának napjaiban, eljöve Reczin, Szi- **7**
riának királya, és Remaljának fia, Pékah, Izráelnek királya Jeruzsálem ellen, hogy azt megostromolja;
de nem veheté meg azt. És hírül vivék a Dávid házának, mondván: Sziria Efraimmal egyesült! és 2
megindula szíve s népének szíve, a mint megindulnak az erdő fái a szél miatt. És mondá az Úr Ésaiás- 3
nak: Menj ki, kérlek, Akház eleibe te és Seár-Jásub fiad, a felső tó csatornájának végéhez, a ruhafestők
mezejének útján; És mondd néki: Vigyázz és légy nyugodt; ne félj! és meg ne lágyuljon szíved e két 4
füstölgő üszögdarab miatt, Reczinnek és Sziriának, és Remalja fiának felgerjedett haragja miatt! Mi- 5
velhogy gonosz tanácsot tartott ellened Sziria, Efraim és Remalja fia, mondván: Menjünk el Júda ellen, 6
s reszkettessük meg, és kapcsoljuk magunkhoz, és tegyük királylyá benne Tábeal fiát, Így szól az Úr 7
Isten: Nem áll meg és nem lészen ez! Mert Sziria feje Damaskus, és Damaskusnak feje Reczin, és még 8

9 hatvanöt esztendő, s megromol Efraim és nép nem lészen. Efraim feje pedig Samaria, és Samaria feje
10 Remalja fia: ha nem hisztek, bizony meg nem maradtok! És szóla ismét az Úr Akházhoz, mondván:
11, 12 Kérj jelt magadnak az Úrtól, a te Istenedtől, kérj a mélységben vagy fent a magasban! És mikor szóla
13 Akház: Nem kérek s nem kisértem az Urat! Akkor monda a próféta: Halld meg hát, Dávid háza! hát
14 nem elég embereket boszantanotok, hogy még az én Istenemet is boszantjátok? Ezért ád jelt néktek az
15 Úr maga: Ímé, a szűz fogan méhében, és szül fiat, s nevezi az Immánuelnek. Ki vajat és mézet eszik,
16 míg megtanulja a gonoszt megvetni, és a jót választani; Mert mielőtt e gyermek megtanulná megvetni a
17 gonoszt, és a jót választani, elpusztul a föld, melynek két királyától te reszketsz; És hozni fog az Úr reád
és népedre és atyád házára oly napokat, milyenek még nem jöttenek, mióta Efraim elszakadott Júdától:
18 Assiria királyát. És lesz ama napon: süvölt az Úr az Égyiptom folyóvize mellett való legyeknek, s Assi-
19 ria földje méheinek, S mind eljönnek, és letelepszenek a meredek völgyekben, és sziklák hasadékaiban,
20 minden töviseken és minden legelőkön. Ama napon leberetválja az Úr a folyón túl bérlett beretvával,
21 Assiria királya által a főt s a lábak szőrét, a mely a szakált is leveszi; És lesz ama napon, hogy kiki egy
22 fejőstehenet tart és két juhot, És lészen, hogy a tej bősége miatt vajat eszik; mert vajat és mézet eszik,
23 valaki csak megmaradott e földön. S lészen ama napon, hogy minden helyet, a hol ezer szőlőtő ezer
24 siklust érő vala, tövis és gaz ver fel. Nyilakkal és kézívvel mehet oda az ember, mivel tövis és gaz verte
25 fel mind az egész földet; Sőt a hegyekre, a melyeket kapával kapáltanak, sem fogsz felmenni, félvén a
tövistől és gaztól; hanem barmok legelőjévé lesznek és juhok járásává.

8 És monda nékem az Úr: Végy magadnak egy nagy táblát, és írd fel reá közönséges betűkkel: siess
2 zsákmányra és gyorsan prédára; És én hív tanúkul választom magamnak Úriást a papot és Zakariást,
3 Jeberekiás fiát. És bementem a prófétaasszonyhoz, a ki fogant, és szült fiat; és mondá az Úr nékem:
4 Nevezd nevét: siess zsákmányra és gyorsan prédára, Mert mielőtt e gyermek ezt ki tudja mondani:
5 apám és anyám, Damaskus gazdagságát és Samaria prédáját Assiriai királyának szolgája elviszi. Ismét
6 szólott az Úr hozzám, mondván: Mivel megútálta e nép Siloahnak lassan folyó vizét, és Reczinben és
7 Remalja fiában gyönyörködik: Azért ímé rájok hozza az Úr a folyónak erős és sok vizét, Assiria királyát
8 és minden ő hatalmát, és feljő minden medre fölé, és foly minden partjai felett, És becsap Júdába, és
megáradván átmegy rajta, s torkig ér, és elterjesztett szárnyai ellepik földednek szélességét, oh Imma-
9 nuel! Fenekedjetek csak népek és romoljatok meg; figyeljetek, valakik messze laktok; készüljetek és
10 megrontattok; készüljetek és megrontattok. Tanácskozzatok, de haszontalan lesz, beszéljetek beszédet,
11 de nem áll meg, mert Isten van mi velünk! Mert így szólott hozzám az Úr, rajtam lévén erős keze,
12 hogy tanítson engem, hogy e népnek útján ne járjak, mondván: Ti ne mondjátok összeesküvésnek, va-
13 lamit e nép összeesküvésnek mond, és félelme szerint ne féljetek és ne rettegjetek; A seregek Urát: Őt
14 szenteljétek meg, Őt féljétek, és Őt rettegjétek! És Ő néktek szenthely lészen; de megütközés köve és
15 botránkozás sziklája Izráel két házának, s tőr és háló Jeruzsálem lakosainak. És megütköznek köztük
16 sokan, s elesnek és összetöretnek; tőrbe esnek és megfogatnak! Kösd be e bizonyságtételt, és pecsételd
17 be e tanítást tanítványaimban! Én pedig várom az Urat, a ki elrejté orczáját Jákób házától, és benne
18 bízom. Ímhol vagyok én és a fiak, a kiket adott nékem az Úr jelekül és csodákul Izráelben: a Sion hegyén
19 lakozó seregeknek Urától vagyunk mi! És ha ezt mondják tinéktek: Tudakozzatok a halottidézőktől és
a jövendőmondóktól, a kik sipognak és suttognak: hát nem Istenétől tudakozik-é a nép? az élőkért a hol-
20 taktól kell-é tudakozni? A tanításra és bizonyságtételre hallgassatok! Ha nem ekként szólnak azok, a
21 kiknek nincs hajnalok: Úgy bolyongani fognak a földön, szorongva és éhezve; és lészen, hogyha megéhe-
22 zik, felgerjed és megátkozza királyát és Istenét, s néz fölfelé, És aztán a földre tekint, és ímé mindenütt
nyomor és sötétség, és szorongatásnak éjszakája, ő pedig a sűrű sötétben elhagyatva!

9 De nem lesz mindig sötét ott, a hol most szorongatás van; először megalázta Zebulon és Nafthali föld-
2 jét, de azután megdicsőíti a tenger útját, a Jordán túlsó partját és a pogányok határát. A nép, a mely
sötétségben jár vala, lát nagy világosságot; a kik lakoznak a halál árnyékának földében, fény ragyog fel
3 fölöttök! Te megsokasítod e népet, nagy örömöt szerzesz néki, és örvendeznek előtted az aratók örömével,
4 és vígadoznak, mint mikoron zsákmányt osztanak. Mert terhes igáját és háta vesszejét, az őt nyomorga-
5 tónak botját összetöröd, mint a Midián napján; Mert a vitézek harczi saruja és a vérbe fertőztetett öltözet
6 megég, és tűznek eledele lészen; Mert egy gyermek születik nékünk, fiú adatik nékünk, és az uralom
az ő vállán lészen, és hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának,
7 békesség fejedelmének! Uralma növekedésének és békéjének nem lesz vége a Dávid trónján és király-
sága felett, hogy fölemelje és megerősítse azt jogosság és igazság által mostantól mindörökké. A seregek
8, 9 Urának buzgó szerelme mívelendi ezt! Beszédet küldött az Úr Jákóbnak, és leesett Izráelben, Hogy

megértse az egész nép: Efraim és Samaria lakosa, a kik ezt mondják kevélyen és felfuvalkodva: Téglák 10
omlottak le, és mi faragott kőből építünk; fügefák vágattak ki, és mi czédrusokat ültetünk helyökre! De 11
az Úr ellenök hozza Reczin szorongatóit, és ellenségeiket rájok uszítja; A Sziriabeliek elől, és a Filisz- 12
teusok hátul, s falják Izráelt feltátott torokkal. Mindezekkel azonban haragja el nem múlt, és keze még
felemelve van. Hiszen e nép nem tért meg az őt verő Istenhez, és a seregeknek Urát nem keresték; 13
Ezért kivágja az Úr Izráelből a főt és farkat, a pálmaágat és a kákát egy napon. A fő: a vén és a főember, 14, 15
a fark pedig a próféta, a ki hazugságot szól. Mert e nép vezérei hitetőkké lettek, és a kiket vezetének, 16
elvesztek. Ezért ifjaiban sem gyönyörködik az Úr, s árváin és özvegyein sem könyörül; mert mindnyájan 17
istentelenek és gonosztevők, és minden száj bolondságot beszél. Mindezekkel haragja el nem múlt, és
keze még felemelve van. Mert a gonoszság felgerjedt, mint a tűz, s tövist és gazt emészt, és meggyújtja 18
a sűrű erdőt, és felgomolyg az füst oszlopában. A seregek Urának haragja miatt kiégett a föld, és a nép 19
a tűznek eledel lőn: Senki atyjafián nem könyörül, Jobbkézre vág és megéhezik, eszik balkézre és nem 20
elégszik meg; mindnyájan karjoknak húsát eszik, Manassé Efraimot és Efraim Manassét; s mindketten 21
Júda ellen kelnek. Mindezekkel haragja el nem múlt, és keze még felemelve van.

Jaj a hamis határozatok határozóinak, és a jegyzőknek, a kik gonoszt jegyeznek, Hogy elriaszszák **10**, 2
a gyöngéket a törvénykezéstől, s elrabolják népem szegényeinek igazságát, hogy legyenek az özvegyek
az ő prédájok, és az árvákban zsákmányt vessenek. S vajjon mit míveltek a meglátogatásnak és a 3
messzünnen rátok jövő pusztulásnak napján? Kihez futtok segítségért, és hol hagyjátok dicsőségeteket?
Bizony csak: a foglyok alá hanyatlanak és a megölettek alá hullanak; mindezekkel haragja el nem múlt, 4
és keze még felemelve van. Jaj Assiriának, haragom botjának, mert pálcza az ő kezében az én búsulásom! 5
Istentelen nemzetség ellen küldtem őt, és haragom népe ellen rendelém, hogy prédáljon és zsákmányt 6
vessen, és eltapodja azt, mint az utczák sarát. De ő nem így vélekedik, és szíve nem így gondolkozik, 7
mert ő pusztítani akar, és kigyomlálni sok népeket. Mert így szól: Vajjon vezéreim nem mind királyok- 8
é? Nem úgy megvettem-é Kalnót, mint Kárkemist? És Hamáthot, mint Árpádot? És Samariát, mint 9
Damaskust? Miképen megtalálta volt kezem a bálványok országait, holott pedig több faragott képük 10
volt, mint Jeruzsálemnek és Samariának, Avagy a mint cselekedtem Samariával és az ő bálványaival; 11
nem úgy cselekedhetem-é Jeruzsálemmel és bálványképeivel? Ezért ha majd elvégezi az Úr minden 12
dolgát Sion hegyén és Jeruzsálemben, meglátogatom az Assiriabeli király nagyakaró szíve gyümölcsét
és nagyralátó szeme kevélységét. Mert ezt mondá: Kezem erejével míveltem ezt és bölcseségemmel, 13
mivel okos vagyok: elvetettem sok népeknek határit, és kincseikben zsákmányt vetettem, és leszállítám,
mint erős, a magasan ülőket; És kezem úgy találta mintegy fészket a népek gazdagságát; és a mily 14
könnyen elszedik az elhagyott tojásokat, azonképen foglaltam én el az egész földet; és nem volt senki,
a ki szárnyát mozdította, vagy száját megnyitotta, vagy csak sipogott volna is! Avagy dicsekszik-é a 15
fejsze azzal szemben, a ki vele vág? vagy a fűrész felemeli-é magát az ellen, a ki vonsza azt? Mintha a bot
forgatná azt, a ki őt felemelé, és a pálcza felemelné azt, a mi nem fa! Azért az Úr, a seregek Ura kövéreire 16
ösztövérséget bocsát, és az ő dicsősége alatt égés ég, miként a tűz égése; És lészen Izráel világossága 17
tűz gyanánt, és annak Szentje láng gyanánt, és ég és megemészti gazzát és tövisét egy napon; Az ő 18
erdejének és kerjének ékességét pedig lelkétől mind testéig megemészti, és lesorvad, mint a sorvadozó;
Erdője fáinak maradéka kicsiny lészen, és azokat egy gyermek is felírhatja! És lészen ama napon, hogy 19, 20
többé nem támaszkodik Izráel maradéka és a ki megmaradt Jákób házából, az őt nyomorgatóhoz, hanem
támaszkodik az Úrhoz, Izráel Szentjéhez hűségesen; A maradék megtér, a Jákób maradéka az erős 21
Istenhez. Mert ha néped Izráel számszerint annyi lenne is, mint a tenger fövenye, csak maradéka tér 22
meg; az elvégezett pusztulás elárad igazsággal! Mert elvégezett pusztítást cselekszik az Úr, a seregek 23
Ura, mind az egész földön. Azért így szól az Úr, a seregeknek Ura: Ne félj népem, Sionnak lakosa, az 24
Assiriabeli királytól! bár botjával megver tégedet és pálczáját felemeli rád, miként Égyiptom egykoron;
Mert még csak egy kevés idő van: és elfogy búsulásom, és haragom az ő megemésztésökre lészen! És a 25, 26
seregek Ura ostort emel ő ellenök, miként a Midián levágatása idején az Oreb kőszikláján, és pálczáját a
tenger fölé emeli, mint Égyiptomban egykoron. És lesz ama napon: eltávozik az ő terhe válladról és igája 27
nyakadról, és megromol az iga a kövérségnek miatta. Ajjáthba jő, Migronba átsiet, Mikhmásnál rakja 28
le hadakozó szerszámait; Átmennek a szoroson, Gébában lesz hálóhelyünk; megrémül Ráma, Gibea, 29
Saulnak városa elfut; Kiálts Gallim leánya, és vedd füleidbe Laisa, és szegény Anathóth! Madména 30, 31
megindul, Gébim lakosai mentik övéiket; Még Nóbba megyen ma, hogy ott megálljon, és emeli már 32
kezét Sion leányának hegye és Jeruzsálemnek halma ellen! De ímé az Úr, a seregeknek Ura: levagdalja 33
az ágakat rémítő hatalommal, és a magas termetűek kivágattatnak, és a magasságosak megaláztatnak;
Az erdő sűrű ágait levágja vassal, és megdől a Libánon egy hatalmas által. 34

11, 2 És származik egy vesszőszál Isai törzsökéből, s gyökereiből egy virágszál nevekedik. A kin az Úrnak
lelke megnyugoszik: bölcseségnek és értelemnek lelke, tanácsnak és hatalomnak lelke, az Úr ismeretének
3 és félelmének lelke. És gyönyörködik az Úrnak félelmében, és nem szemeinek látása szerint ítél, és nem
4 füleinek hallása szerint biráskodik: Igazságban ítéli a gyöngéket, és tökéletességben bíráskodik a föld
5 szegényei felett; megveri a földet szájának vesszejével, és ajkai lehével megöli a hitetlent. Derekának
6 övedzője az igazság lészen, és veséinek övedzője a hűség. És lakozik a farkas a báránynyal, és a párducz
a kecskefiúval fekszik, a borjú és az oroszlán-kölyök és a kövér barom együtt lesznek, és egy kis gyermek
7 őrzi azokat; A tehén és medve legelnek, és együtt feküsznek fiai, az oroszlán, mint az ökör, szalmát
8 eszik; És gyönyörködik a csecsszopó a viperák lyukánál, és a csecstől elválasztott a baziliskus lyuka felett
9 terjengeti kezét: Nem ártanak és nem pusztítanak sehol szentségemnek hegyén, mert teljes lészen a föld
10 az Úr ismeretével, mint a vizek a tengert beborítják. És lesz ama napon, hogy Isai gyökeréhez, a ki a
11 népek zászlója lészen, eljőnek a pogányok, és az ő nyugodalma dicsőség lészen. És lesz ama napon: az Úr
másodszor nyujtja ki kezét, hogy népe maradékát megvegye, a mely megmaradt Assiriától, Égyiptomtól,
12 Pathrosztól, Szerecsenországtól, Elámtól, Sinártól, Hamáthtól és a tenger szigeteitől. És zászlót emel a
pogányok előtt, és összegyűjti Izráel elszéledt fiait, és Júdának szétszórt leányait egybegyűjti a földnek
13 négy szárnyairól. Megszünik Efraimnak irigysége, és Júdából a gyűlölködők kivágattatnak; Efraim nem
14 irigykedik Júdára, és Júda sem támad többé Efraimra. És repülnek a Filiszteusoknak hátára napnyugot
felé, és kelet fiaiban együtt vetnek zsákmányt, és kezet vetnek Edomra és Moábra, és az Ammoniták
15 engednek nékik. És az Úr megátkozza Égyiptom tengerének nyelvét, és kezét felemeli az Eufráth fölé
16 erős száraztó szélben, és hét patakra csapja azt, és népét sarus lábbal vezeti át, És csinált út lészen népe
maradékának, a mely megmaradt Assiriától, a mint volt Izráelnek, mikor kijött Égyiptomnak földéből.

12 És így szólsz ama napon: Hálákat adok néked, oh Uram! mert jóllehet haragudtál reám, de elfor-
2 dult haragod, és megvígasztaltál engemet! Ímé, az Isten az én szabadítóm! bízom és nem félek; mert
3 erősségem és énekem az Úr, az Úr, és lőn nékem szabadítóm! S örömmel merítetek vizet a szabadító
4 kútfejéből, És így szólotok ama napon: Adjatok hálát az Úrnak, magasztaljátok az Ő nevét, hirdessétek
5 a népek közt nagyságos dolgait, mondjátok, hogy nagy az Ő neve. Mondjatok éneket az Úrnak, mert
6 nagy dolgot cselekedett; adjátok tudtára ezt az egész földnek! Kiálts és örvendj, Sionnak lakosa, mert
nagy közötted Izráelnek Szentje!

13, 2 Jövendölés Babilonia ellen, a melyet látott Ésaiás, Ámós fia. Emeljetek zászlót kopasz hegyen, ki-
3 áltsatok nékik, kézzel intsetek, hogy bevonuljanak a fejedelmek kapuin! Én parancsoltam felszentelt
vitézeimnek, és elhívtam erősimet haragomnak véghezvitelére, a kik én bennem büszkén örvendenek.
4 Hah! zsibongás a hegyeken, mint nagy néptömegé; hah! összegyűlt népek országainak zúgása; a sere-
5 gek Ura harczi sereget számlál. Jőnek messze földről, az égnek végéről, az Úr, és haragjának eszközei,
6 elpusztítani mind az egész földet. Jajgassatok, mert közel van az Úrnak napja, mint pusztító hata-
7, 8 lom jő a Mindenhatótól. Ezért megerőtlenülnek minden kezek, és elolvad minden embernek szíve; És
9 megrémülnek, kínok és fájdalmak fogják el őket, és szenvednek, mint a szülőasszony; egyik a másikon
10 csodálkozik, és arczuk lángba borúl. Ímé az Úrnak napja jő kegyetlen búsulással és felgerjedt haraggal,
hogy a földet pusztasággá tegye, és annak bűnöseit elveszesse arról. Mert az ég csillagai és csillagzatai
11 nem ragyogtatják fényöket, sötét lesz a nap támadásakor, és a hold fényét nem tündökölteti. És meg-
látogatom a földön a bűnt, és a gonoszokon vétküket, és megszüntetem az istentelenek kevélységét, és
12 az erőszakoskodóknak gőgjét megalázom. Drágábbá teszem az embert a színaranynál, és a férfit Ofir
13 kincsaranyánál. Ezért az egeket megrendítem, és megindúl helyéről a föld is, a seregek Urának bú-
14 sulása miatt, és felgerjedett haragjának napján, És mint az űzött zerge, és mint a pásztor nélkűl való
15 nyáj, kiki népéhez tér meg, és kiki az ő földére fut; Valaki ott találtatik, átveretik, és valaki megfogatik,
16 fegyver miatt hull el, Kisdedeiket szemök előtt zúzzák szét, házaikat elzsákmányolják, és feleségeiket
17 megszeplősítik. Ímé, én feltámasztom ellenök a Médiabelieket, a kik ezüsttel nem gondolnak, és arany-
18 ban nem gyönyörködnek; Kézíveik szétzúznak ifjakat, és nem könyörülnek a méh gyümölcsén, a fiaknak
19 nem irgalmaz szemök: És olyan lesz Babilon, a királyságok ékessége, a Khaldeusok dicsekvésének dísze,
20 mint a hogyan elpusztítá Isten Sodomát és Gomorát; Nem ülik meg soha, és nem lakják nemzetségről
21 nemzetségre, nem von sátort ott az arábiai, és pásztorok sem tanyáznak ott; Hanem vadak tanyáznak
22 ott, és baglyog töltik be házaikat, és struczok laknak ott, és bakok szökdelnek ott; És vad ebek üvöltenek
palotáikban, és mulató házaikban sakálok; és ideje nem sokára eljő, és napjai nem késnek.

14 Mert könyörűl az Úr Jákóbon, és ismét elválasztja Izráelt, és megnyugotja őket földjükön; és a jöve-

vény hozzájok adja magát, és a Jákób házához csatlakoznak; És felveszik őket a népek, és elviszik őket 2
lakhelyökre, és Izráel háza bírni fogja őket az Úr földén, szolgák és szolgálók gyanánt; és foglyaik lesznek
foglyul vivőik, és uralkodnak nyomorgatóikon. És majd ama napon, a melyen nyugalmat ád néked az Úr 3
fáradságodtól és nyomorúságodtól és ama kemény szolgálattól, a melylyel szolgálnod kellett, E gúnydalt 4
mondod Babilon királya felett, és szólsz: Miként lőn vége a nyomorgatónak, a szolgaság házának vége
lőn! Eltörte az Úr a gonoszok pálczáját, az uralkodóknak vesszejét. A ki népeket vert dühében szün- 5, 6
telen való veréssel, leigázott népségeket haraggal, kergettetik feltartózhatlanúl. Nyugszik, csöndes az 7
egész föld. Ujjongva énekelnek. Még a cziprusok is örvendenek rajtad; a Libánon czédrusai ezt mondják: 8
Mióta te megdőltél, nem jő favágó ellenünk. Alant a sír megindúl te miattad megérkezésedkor, miattad 9
felriasztja árnyait, a föld minden hatalmasit, felkölti székeikről a népek minden királyait; Mind megszó- 10
lalnak, és ezt mondják néked: Erőtlenné lettél te is, miként mi; hozzánk hasonlatos levél! Kevélységed 11
és lantjaid zengése a sírba szállt; fekvő ágyad férgek, és takaró lepled pondrók! Miként estél alá az égről 12
fényes csillag, hajnal fia? Levágattál a földre, a ki népeken tapostál! Holott te ezt mondád szívedben: 13
Az égbe megyek fel, az Isten csillagai fölé helyezem ülőszékemet, és lakom a gyülekezet hegyén messze
északon. Felibök hágok a magas felhőknek, és hasonló leszek a Magasságoshoz. Pedig a sírba szállsz 14, 15
alá, sírgödör mélységébe! A kik látnak, rád tekintenek, és elgondolják: Ez-é a föld ama háborgatója, a ki 16
királyságokat rendített meg? A ki a föld kerekségét pusztasággá tette, városait lerontá, és foglyait nem 17
bocsátá haza! A népeknek minden királyai dicsőségben nyugosznak, kiki az ő sírjában, Te pedig messze 18, 19
vettetel sírodtól, mint valami hitvány galy, takarva megölettekkel, fegyverrel átverettekkel, sziklasírba
leszállókkal, mint valami eltapodott holttest! Nem egyesülsz velök a sírban, mert elpusztítád földedet, 20
megölted népedet: nem él sokáig a gonoszok magva sem! Készítsetek öldöklést az ő fiainak atyáik vét- 21
kéért, hogy fel ne keljenek, és örökségűl bírják e földet, és városokkal töltsék be e földnek színét! És 22
felkelek ő ellenök, szóla a seregeknek Ura, és kivágom Babilon nevét és maradékát, fiait és unokáit, szól
az Úr; És a sündisznónak örökségévé és álló vizek tavává teszem azt, és elsöpröm azt a pusztítás seprőjé- 23
vel, szól a seregeknek Ura. Megesküdött a seregeknek Ura, mondván: Úgy lészen, mint elgondolám, úgy 24
megy véghez, mint elvégezém: Megrontom Assiriát földemen, és megtapodom hegyeimen, és eltávozik 25
róluk igája, és terhe válláról eltávozik. Ez az elvégezett tanács az egész föld felől, és ez ama felemelt kéz 26
minden népek fölött. Mert a seregek Ura végezte, és ki teszi azt erőtelenné? Az ő keze fel van emelve; 27
ki fordítja el azt? A mely esztendőben meghalt Akház király, akkor lőn e jövendölés. Ne örvendj oly 28, 29
nagyon Filisztea, hogy eltört a téged verőnek vesszeje, mert a kígyó magvából baziliskus jő ki, a melytől
szárnyas sárkány származik. És legelnek a szegényeknek elsőszülöttei, és a szűkölködők bátorsággal 30
nyugosznak; és én kivesztem gyökeredet éhséggel, és maradékodat megölik. Jajgass kapu, kiálts város! 31
remeg egész Filisztea, mivel füst jő észak felől; és nem marad el seregeiből egy sem! És mit felelnek a 32
népek követei? Azt, hogy az Úr veté meg a Sion alapját, és abban bíznak népe szegényei.

Jövendölés Moáb ellen. Igen, a pusztulás éjjelén megsemmisült Ar-Moáb; igen, a pusztulás éjjelén **15**
megsemmisült Kir-Moáb! Felmennek a templomba, és Dibon a magaslatokra megy sírni, Nebón és 2
Médebán jajgat Moáb, minden fejen kopaszság, minden szakál lenyírva! Utczáin gyászruhába öltöznek, 3
házfedelein és piaczain jajgat minden, és könyekben olvad el! És kiált Hesbon és Eleálé, szavok Jáháczig 4
hallatik; ezért ordítanak Moáb vitézei, és lelke reszket. Szívem kiált Moábért, a melynek végvárai 5
Zoárig, a három éves üszőig nyúltanak; mert Luhith hágóján sírással mennek fel, és mert Horonaim
útján romlásuknak kiáltását hallatják. Mert Nimrim vizei pusztasággá lesznek, mert elszáradt a pázsit, 6
elfogyott a fű, és semmi zöld nem lészen. Ezért a mit megmenthettek és jószágukat a fűzfáknak patakja 7
mellé hordják. Mert kiáltás zengé körűl Moáb határát, jajgatása Eglaimig, és Beér-Élimig hallatik 8
jajgatása! Mert Dimon vizei megteltek vérrel, mert új romlást hozok Dimonra: Moáb menekültjeire 9
oroszlánt, és a földnek maradékira.

Küldjétek a föld Urának bárányát Szelából a pusztán át Sion leányának hegyére. Mert mint a buj- **16**, 2
dosó madár szétszórt fészek körűl, olyanok lőnek Moáb leányai az Arnon gázlóin: Adj tanácsot, tarts 3
ítéletet; tegyed árnyékodat délben olyanná, mint az éjszaka, rejtsd el a kiűzötteket, és a bujdosót ne add
ki! Lakozzanak benned menekültjeim, és Moábnak te légy oltalom a pusztító ellen! Mert vége a nyo- 4
morgatónak, megszünt a pusztítás, és elfogytak a földről a tapodók. És Isten kegyelme megerősített egy 5
ülőszéket, és ül azon igazsággal Dávid sátorában egy bíró, jogosság keresője, igazság ismerője. Hallottuk 6
volt Moáb kevélységét, a felettébb kevélyét, gőgjét, kevélységét, dühét, és üres kérkedését. Ezért jajgatni 7
fog Moáb Moábért, minden jajgatni fog, és nyögtök Kir-Háresethnek romjain egészen megtörve. Mert 8
Hesbon földei elhervadának, és Sibma szőlőjének drága vesszőit a népek fejedelmei levágták. Jáézerig
értek azok, a pusztát bejárták, kacsai szétterjedtek, és a tengeren túlnyúltak. Ezért siratom Jáézer si- 9

ralmával Sibma szőlőjét, megnedvesítlek könyeimmel Hesbon és Eleálé, mert szüretedről és aratásodról
10 a víg éneklés elmaradt. Elvétetett a vígság és öröm a kertből, és a szőlőkben nem vígadnak és nem
11 kiáltanak, bort sajtókban nem nyom a bornyomó, véget vetettem a víg éneklésnek. Ezért bensőm Moáb-
12 ért, mint a czitera sír, és szívem Kir-Heresért! És lesz, hogy meg fog tetszeni, hogy Moáb a magaslaton
13 elfáradt, és hogy templomába megy imádkozni, de nem mehet! Ez a beszéd, a melyet szólott az Úr Moáb
14 felől már régen. És most szól az Úr, mondván: Három esztendő alatt, melyek, mint a napszámos esz-
tendői, megaláztatik Moáb dicsősége egész nagy népével együtt, és maradéka kicsiny, kevés és erőtelen
lészen.

17, 2 Jövendölés Damaskus ellen. Ímé Damaskus városa elpusztíttatik, és romok halmává lesz; Aróer
3 városai elhagyatnak, és barmokéi lesznek, a melyek ott fognak nyugodni háborítatlanul. És vége lesz
Efraim erősségének, és Damaskus királyságának; Siria maradéka úgy jár, mint az Izráeliták dicsősége,
4 ezt mondja a seregek Ura. És lesz ama napon: megvékonyul a Jákób dicsősége, és húsa kövérsége meg-
5 ösztövéredik. És lészen, mint mikor az arató összefogja a gabonát és a kalászokat kezével learatja, és
6 lészen, mint mikor valaki kalászokat szed össze a Refáim völgyében; És csak mezgérlés marad belőlök,
mint az olajfa megrázásakor két-három bogyó az ágak hegyén, négy-öt a gyümölcsfának lombjai közt, így
7, 8 szól az Úr, Izráel Istene. Ama napon Teremtőjére tekint az ember, és szemei Izráel Szentjére néznek; És
nem tekint az oltárokra, kezeinek alkotmányára, és a miket ujjai csináltak, nem nézi azokat, a berkeket
9 és a nap-oszlopokat. Erős városai olyanok lesznek ama napon, mint elhagyott erdő és hegytető, a melye-
10 ket elhagytak volt Izráel fiai előtt, és pusztasággá lesznek. Mert elfelejtkeztél megszabadító Istenedről,
és nem emlékeztél meg erős kőszáladról, ez okért ültetél gyönyörűséges ültetéseket, és idegen vesszőt
11 plántáltál beléjök; A mely napon elültetted, körűl sövényezéd és reggelre magodat felvirágoztatád: de
12 nem lészen aratás sebeidnek és nagy fájdalmadnak napján! Jaj a sok nép zúgásának, a kik úgy zúgnak,
13 mint a tenger zúgása, és a népségek háborgásának, a kik háborognak, mint erős vizek! A népségek,
mint sok vizek háborgása, úgy háborognak, de megdorgálja azt és elfut messzire, és elragadtatik, mint
14 a hegyek polyvája szél előtt és mint pozdorja a forgószél előtt; Estvének idején rémülés száll reájok, és
minekelőtte megvirrad, nem lesznek: ez jutalmok pusztítóinknak és sorsok rablóinknak!

18, 2 Jaj a szárnysuhogás országának, a mely Szerecsenország folyóin túl van; A mely követeket küld a
tengeren gyékényből csinált tutajokon, vizek színén. Menjetek el gyors hírnökök, a magas és derék nép-
hez, a néphez, a mely rettenetes mióta van és ezután is; a hatalmas és hódító néphez, a melynek földét
3 folyók hasítják át. Föld kerekségének minden lakói és földnek lakosai meglássátok, mikor a hegyeken
4 zászló emelkedik, és hallgassatok, ha kürt szól! Mert ezt mondá az Úr nékem: Nyugodtan nézem sá-
5 toromból verőfényes melegnél, harmatozó felhőnél aratás hévségében. Mert aratás előtt, ha a virágzás
véget ér, és a virág érő fürtté lészen, levágja a vesszőket metszőkésekkel, és a kacsokat eltávolítja és le-
6 metszi. Mind ott hagyatnak a hegyek madarainak és a föld állatainak, és a madarak rajtok nyaralnak,
7 és a föld minden állatai rajtok telelnek. Abban az időben ajándékot viszen a seregek Urának a magas és
derék nép; a nép, a mely rettenetes, mióta van és ezután is, a hatalmas és hódító nép, a melynek földét
folyók hasítják át; a seregek Ura nevének helyére, Sion hegyére.

19 Jövendölés Égyiptom ellen. Ímé az Úr könnyű felhőre ül, és bemegy Égyiptomba, és megháborod-
2 nak előtte Égyiptomnak bálványai, és az égyiptomiak szíve megolvad ő bennök. És összeveszítem az
égyiptomiakat az égyiptomiakkal, és egyik hadakozik a másik ellen, kiki felebarátja ellen, város város
3 ellen, és ország ország ellen. És elfogyatkozik az égyiptomiak lelke ő bennök, és az ő tanácsát elnyelem,
4 és tudakoznak a bálványoktól, szemfényvesztőktől, halottidézőktől és jövendőmondóktól. És adom az
égyiptomiakat kemény úrnak kezébe, és kegyetlen király uralkodik rajtok, szól az Úr, a seregeknek Ura.
5, 6 És elfogyatkoznak a tenger vizei, és a folyam kiszárad és elapad. És büdösséget árasztanak a folyamok,
7 elfogynak és kiszáradnak Égyiptomnak patakjai; nád és sás ellankadnak. A pázsit a folyó mellett, a
8 folyónak partján, és a folyónak minden veteménye megszárad, elporlik és nem lészen. És keseregnek a
halászok, és gyászolnak mind, a kik a folyóba horgot vetni szoktak, és a kik a vizek színén hálót vetnek
9, 10 ki, búsulnak. És megszégyenülnek a fésült len készítői és a gyolcs szövői. Hatalmasaik megtöretnek,
11 és minden napszámosaik bánkódnak lelkökben. Bizony bolondok Zoán fejedelmei, a Faraó bölcs taná-
csosai egy eszét veszített tanács; mimódon mondjátok a Faraónak: bölcsek fia vagyok, régi királyoknak
12 fia? Ugyan hol vannak bölcseid? hogy megjelentsék néked és tudják, hogy mit végzett a seregeknek Ura
13 Égyiptom felől? Megbolondultak Zoán fejedelmei, és csalódtak Nóf fejedelmei, és elámíták az Égyipto-
14 miakat törzseik szegletkövei. Az Úr beléje önté a szédelgés lelkét, hogy Égyiptomot elhitessék minden
15 dolgaiban; miként a részeg tántorog az ő okádása felett. És nem lesz Égyiptomnak semmi munkája, a

melyet cselekednék a fő és fark, a pálmaág és a káka. Ama napon olyan lesz Égyiptom, mint az asszo- 16
nyok, retteg és fél a seregek Ura kezének felemelésétől, a melyet fölemel ellene. És Júda földe félelmére 17
lesz Égyiptomnak, valaki csak említi azt előtte, már fél, a seregek Urának tanácsáért, a melyet Ő végzett
felőle. Ama napon lesz öt város Égyiptomnak földén, a melyek Kanaán nyelvén szólanak, és esküsznek 18
a seregeknek Urára; az egyik pusztulás városának neveztetik. Ama napon oltára lesz az Úrnak Égyip- 19
tom földének közepette és határán egy oszlop az Úrnak; És lesz jegyűl és bizonyságúl a seregek Urának 20
Égyiptom földén, hogy ha kiáltanak az Úrhoz a nyomorgatók előtt, hogy küldjön nékik megtartót és fe-
jedelmet, és őket megszabadítsa. És megismerteti magát az Úr Égyiptommal, és megismeri Égyiptom 21
az Urat ama napon, és szolgálják véres áldozattal és ételáldozattal, és fogadnak fogadást az Úrnak, és
teljesítik. De ha megveri az Úr Égyiptomot, megvervén, meggyógyítja, és megtérnek az Úrhoz, és Ő 22
meghallgatja és meggyógyítja őket. Ama napon út lesz Égyiptomból Assiriába, és Assiria megy Égyip- 23
tomba, Égyiptom meg Assiriába, és Égyiptom Assiriával az Urat tiszteli. Ama napon Izráel harmadik 24
lesz Égyiptom és Assiria mellett; áldás a földnek közepette; Melyet megáld a seregeknek Ura, mondván: 25
Áldott népem, Égyiptom! és kezem munkája, Assiria! és örökségem Izráel!

A mely esztendőben Asdódba ment a Tartán, Szargon Assiria királya küldvén őt, és vívá Asdódot és **20**
azt elfoglalá: Ez időben szólott az Úr Ésaiás, Ámós fia által, mondván: Menj és oldd le a gyászruhát 2
derekadról, és sarudat vond le lábadról! És úgy cselekedett, járván ruha és saru nélkűl. És mondá az 3
Úr: A mint szolgám Ésaiás ruha és saru nélkűl jár három esztendeig jegyül és jelenségül Égyiptomra és
Szerecsenországra nézve: Úgy viszi el Assiria királya Égyiptom foglyait és Szerecsenország rabjait, ifja- 4
kat és véneket, ruha és saru nélkűl és mezítelen alfellel, Égyiptomnak gyalázatára; S megrettennek és 5
megszégyenülnek Szerecsenország miatt, a melyben reménykedtek, és Égyiptom miatt, a melyben dicse-
kedtek. És szól e partvidék lakosa ama napon: Ímé így járt reménységünk, hova segítségért futottunk, 6
hogy Assiria királyától megszabaduljunk; hát mi miként menekülhetnénk meg?

Jövendölés a tenger pusztasága ellen. Mint szélvészek, délen tombolók, úgy jő a pusztából, rettenetes **21**
földről. Kemény látás jelentetett meg nékem: a csalárd csal, a pusztító pusztít. Jőjj fel Élám, szálld meg 2
Madai, minden ő fohászkodásának véget vetek. Ezért ágyékim telvék fájdalommal, és kínok fogtak el, 3
mint a szülő asszony kínjai; gyötrődöm hallása miatt, és megrémültem látása miatt. Reszket szívem, 4
iszonyúság rettent, a kedves éjszakát remegéssé tevé nékem. Teríts asztalt, vigyázzon a vigyázó, egye- 5
tek, igyatok; föl fejedelmek, kenjétek a paizst! Mert így szólott hozzám az Úr: Menj és állass őrállót, 6
a mit lát, mondja meg. És látott lovas csapatot, páros lovagokat, szamaras csapatot, tevés csapatot, és 7
nagy figyelmesen hallgatott. És kiálta, mint oroszlán: Uram, az őrtoronyban állok szüntelen napestig, és 8
őrhelyemen állok egész éjszakákon. És ímé, lovas csapat jött, páros lovagok, és szólott és mondá: Elesett, 9
elesett Babilon, s isteneinek minden faragott képeit a földre zúzták le. Oh én cséplésem és szérűmnek 10
fia, a mit hallottam a seregek Urától, Izráel Istenétől, azt jelentém meg néktek! Jövendölés Dúma ellen: 11
Seirből így kiáltnak hozzám: Vigyázó! meddig még az éjszaka, meddig még az éj? Szólt a vigyázó: Eljött 12
a reggel, az éjszaka is; ha kérdeni akartok, kérdjetek, forduljatok vissza és jertek el! Jövendölés Arábia 13
ellen: Az erdőben háltok Arábiában, Dédán útazó seregei. A szomjazó elé hozzatok vizet! Témá földének 14
lakosi kenyerökkel jönnek a bujdosó elébe. Mert az ellenség fegyvere előtt bujdosnak, a kivont fegyver 15
előtt és a felvont kézívek előtt és a nehéz harcz előtt. Mert így szólott hozzám az Úr: Még egy esztendő, 16
mely mint a béresnek esztendeje, és elvész Kédárnak minden dicsősége; És Kédár vitéz fiainak kézíve 17
számának maradéka megkevesedik; mert az Úr, Izráel Istene mondá.

Jövendölés a látás völgye ellen. Mi lelt most, hogy mindenestől felmenél a házak tetejére? Te lármá- **22**, 2
val teljes, zajos város, örvendező város, megöletteid nem fegyverrel ölettek meg, és nem harczon hullot-
tak el! Hadnagyaid mind elszaladtak a kézív előtt, de megkötöztettek; a kik benned találtattak, mind 3
megkötöztettek, midőn futni akartak messzire. Ezért mondom: Ne nézzetek reám, hadd kesergessem 4
magamat sírással; ne siessetek vígasztalni engem, népem leánya romlása felett. Mert rémülésnek és 5
eltapodtatásnak és zavarnak napja jő Istentől, a seregek Urától a látás völgyére, a mely ledönti a kőfalat,
és a hegyeken kiáltás hallatik. És Élám fölvette a tegezt, és jő szekeren emberekkel és lovagokkal, és 6
Kir paizst meztelenít. És lészen, hogy szép völgyeid betelnek szekerekkel, és a lovagok nyomulnak a 7
kapu felé. És fölfedi Júdának fátyolát, és tekintesz ama napon az erdő házának fegyverzetére, És meg- 8, 9
látjátok, hogy Dávid városán sok repedés van, és összegyűjtitek az alsó tó vizét. És megszámláljátok 10
Jeruzsálem házait, és némely házat lerontotok, hogy a kőfalat megerősíthessétek; És árkot csináltok a 11
két kőfal között a régi tó vizének; és nem tekintetek arra, a ki ezt cselekvé, és a ki régen elvégzé ezt,

12 Őt nem látjátok! És fölhív az Úr, a seregek Ura ama napon sírásra és gyászolásra, ti magatok meg-
13 kopaszítására és gyászruha-öltésre, És ímé öröm és vigasság; barmok ölése, juhok levágása, húsevés
14 és borivás; együnk, igyunk, mert holnap meghalunk!! És megjelenté magát füleimben a seregek Ura:
15 Meg nem bocsáttatik e bűn tinéktek, míg meg nem haltok; szól az Úr, a seregek Ura. Így szól az Úr, a
16 seregek Ura: No, menj e kormányzóhoz, Sébnához, a királyi ház főemberéhez, és mondd meg néki: Mi
dolgod itt, és ki lesz itten tied, hogy sírt vágatsz itten magadnak? mint a ki sírját magas helyen vágatja,
17 és sziklába véset hajlékot magának! Ímé az Úr elhajít téged erős hajítással, és megragadván megra-
18 gad, Hempelygetvén hempelyget, mint gombolyagot, mint labdát, nagy messze földre, ott halsz meg, oda
19 mennek dicsőséged szekerei, te, urad házának gyalázata! És kivetlek állásodból, és leránt helyedről.
20, 21 És lesz ama napon, hogy elhívom szolgámat, Eliákimot, a Hilkiás fiát, S felöltöztetem őt öltözetedbe,
és öveddel megerősítem, és uralmadat kezébe adom, és ő lesz atyjok Jeruzsálem lakosainak és a Júda
22 házának; S az ő vállára adom a Dávid házának kulcsát, és a mit megnyit, senki be nem zárja, és a mit
23 bezár, nem nyitja meg senki; S beverem őt, mint szeget erős helyre, és lészen dicsőséges székül az ő atyja
24 házának; S reá függesztik atyja házának minden dicsőségét: fiakat és unokákat, minden kicsiny edényt,
25 a csészeedényektől a tömlőknek minden edényeiig. Ama napon, azt mondja a seregeknek Ura, kiesik a
szeg, mely erős helyre veretett, és levágatik és leesik és összetörik a teher, mely rajta volt, mert az Úr
mondá.

23 Jövendölés Tírus ellen. Jajgassatok Tarsis hajói, mert elpusztíttatott, úgy hogy nincs benne ház és
2 abba bemenet! A Kitteusok földéről jelentetett meg nékik. Némuljatok meg lakosai e partvidéknek,
3 a melyet Sidon kalmárai, a kik tengeren járnak, töltöttek be egykor, Melynek sok vizeken át a Sihór
4 veteménye és a Nilus aratása vala jövedelme, úgy hogy népek vására volt! Pirulj Sidon, mert szól a
tenger és a tenger erőssége, mondván: Nem vajudtam, nem is szültem, és nem tápláltam ifjakat, és nem
5, 6 neveltem szűzeket. Mihelyt e hír Égyiptomba eljut, Tírus e híre miatt szenvednek ott is. Menjetek
7 át Tarsisba, és jajgassatok ti partvidék lakói! Ez-é a ti örvendező várostok? melynek eredete ősidőkből
8 való; és most lábai viszik őt, bujdosni messzire! Ki végezé ezt a koronás Tírus felől? melynek kereskedői
9 fejedelmek, és kalmárai e földnek tiszteletesei. A seregeknek Ura végezé ezt, hogy meggyalázza minden
10 dicsőségének kevélységét, és hogy megalázza a föld minden tiszteleteseit. Terülj el földeden, mint a
11 folyóvíz, Tarsis leánya, nincs többé megszorító öv! Kezét kinyujtá a tenger fölé, országokat rettentett
12 meg, az Úr parancsolt Kanaán felől, hogy elpusztítsák erősségeit; És szólt: Nem fogsz többé örvendeni,
13 te megszeplősített szűz, Sidon leánya; kelj és menj át Kittimbe, de ott sem lészen nyugodalmad! Ímé,
a Káldeusok földe; a nép, mely eddig nem vala; Assiria adá azt a puszta lakosainak; felállítá őrtornyait,
14 lerombolá Tírus palotáit, rommá tevé azt. Jajgassatok Tarsis hajói, mert erősségtek elpusztíttatott!
15 És lesz ama napon, hogy Tírus elfelejtetik hetven esztendeig egy király napjai szerint; hetven esztendő
16 multán Tírus sorsa a parázna nő éneke szerint lészen: Végy cziterát, járd be a várost, elfeledett parázna
17 nő; pengesd szépen, dalolj sokat, hogy így emlékezetbe jőjj! És lesz hetven esztendő multán, meglátogatja
az Úr Tírust, és az ismét megkapja a maga keresetét, és paráználkodik a föld minden országaival a
18 földnek színén! S lészen az ő nyeresége és keresete szent az Úrnak, mely nem halmoztatik fel, sem el
nem rejtetik, mert az Úr előtt lakozóké lészen az ő nyeresége, hogy egyenek eleget, és szép ruházatuk
legyen.

24, 2 Ímé az Úr megüresíti a földet és elpusztítja azt, és elfordítja színét és elszéleszti lakóit! S olyan lesz
a nép, mint a pap; a szolga, mint az ő ura; a szolgáló, mint asszonya; a vevő, mint az eladó; a kölcsön-
3 adó, mint a kölcsönkérő; a hitelező, mint az, a kinek hitelez; Megüresíttetvén megüresíttetik a föld,
4 és elpusztíttatván elpusztíttatik; mert az Úr szólá e beszédeket. Gyászol és megromol a föld, elhervad
5 és megromol a földnek kereksége, elhervadnak a föld népének nagyjai. A föld megfertőztetett lakosai
6 alatt, mert áthágták a törvényeket, a rendelést megszegték, megtörték az örök szövetséget. Ezért átok
emészti meg a földet, és lakolnak a rajta lakók; ezért megégnek a földnek lakói, és kevés ember marad
7, 8 meg. Gyászol a must, elhervad a szőlő, és sóhajtnak minden vídám szívűek. Megszünt a dobok vídám-
9 sága, elcsöndesült az örvendők zajgása, a cziterának vídámsága megszünt. Énekléssel nem isznak bort;
10 keserű a részegítő ital az ivónak: Rommá lőn az álnokság városa, bezároltatott minden ház, senki be
11 nem mehet! Az utczákon panaszkodás hallik a bor miatt; minden öröm alkonyra szállt, a föld vígas-
12, 13 sága elköltözött. A városban csak pusztaság maradt, és rommá zúzatott a kapu. Mert így lesz a föld
14 közepette, a népek között, mint az olajfa megrázásakor, mint mezgérléskor, midőn a szüret elmult. Ők
15 fölemelik szavokat, ujjongnak, az Úr nagyságáért rivalgnak a tenger felől. Ezért dícsérjétek az Urat
16 keleten, a tenger szigetein az Úrnak, Izráel Istenének nevét. A föld széléről énekeket hallánk: dicsőség

az igaznak! S én mondék: végem van, végem van, jaj nékem! A hitetlenek hitetlenül cselekesznek és hitetlenséggel a hitetlenek hitetlenséget cselekesznek. Rettegés, verem és tőr vár rád földnek lakója! 17
És lesz, hogy a ki fut a rettegésnek szavától, verembe esik, és a ki kijő a veremből, megfogatik a tőrben, 18
mert az egek csatornái megnyílnak, és megrendülnek a föld oszlopai. Romlással megromol a föld, törés- 19
sel összetörik a föld, rengéssel megrendül a föld; Inogva meging a föld, miként a részeg, és meglódul, 20
mint a kaliba, és reá nehezedik bűne és elesik; és nem kél fel többé! És lesz ama napon: meglátogatja 21
az Úr a magasság seregét a magasságban, és a föld királyait a földön; És összegyűjtve összegyűjtetnek 22
gödörbe, mint a foglyok, és bezáratnak tömlöczbe, és sok napok után meglátogattatnak. És elpirul a 23
hold, és megszégyenül a nap, mikor a seregek Ura uralkodik Sion hegyén és Jeruzsálemben: s vénei előtt dicsőség lészen.

Uram, te vagy Istenem, magasztallak, dícsérem nevedet! Mivel csodát cselekvél, örök tanácsaid hű- **25**
ség és igazság. Mert a városból kőrakást csináltál, az erős városból romot, az idegenek palotáját olyanná 2
tetted, hogy nincs többé város; soha örökké meg nem épül. Ezért dicsőítnek téged erős népek, erőszakos 3
pogányok városai félnek téged! Mert erőssége voltál a gyöngének, erőssége a szegénynek szorongásában; 4
a szélvész ellen oltalom, árnyék a hévség ellen, mikor az erőszakosok haragja olyan volt, mint a kőfal-
rontó szélvész. Mint hévséget száraz földön, megalázod az idegeneknek háborgását, mint a hévség sűrű 5
felleg miatt, megszünt a pogányoknak éneke. És szerez a seregek Ura minden népeknek e hegyen la- 6
kodalmat kövér eledelekből, lakodalmat erős borból; velős, kövér eledelekből, megtisztult erős borból; S 7
elveszi e hegyen a fátyolt, mely beboríta minden népeket, és a takarót, mely befödött vala minden nép-
ségeket; Elveszi a halált örökre, és letörli az Úr Isten a könyhullatást minden orczáról, és népe gyalázatát 8
eltávolítja az egész földről; mert az Úr szólott. És szólnak ama napon: Ímé Istenünk, a kit mi vártunk és 9
a ki megtart minket; ez az Úr, a kit mi vártunk, örüljünk és örvendezzünk szabadításában! Mert az Úr 10
keze nyugszik e hegyen, és eltapostatik Moáb az ő földében, mint eltapostatik a szalma a ganaj levében.
És kiterjeszti kezeit abban, mint kiterjeszti az úszó, hogy úszszék; de az Úr megalázza kevélységét és 11
kezei csalárdságát; És magas falaid erősségét lerontja, megalázza, a földre, porba dobja. 12

Ama napon ez éneket énekelik Júda földén: Erős városunk van nékünk, szabadítását adta kőfal és **26**
bástya gyanánt! Nyissátok fel a kapukat, hogy bevonuljon az igaz nép, a hűség megőrzője. Kinek szíve 2, 3
reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében, mivel Te benned bízik; Bízzatok az Úrban örökké, mert 4
az Úrban, Jehovában örök kőszálunk van. Mert meghorgasztá a magasban lakozókat: a magas várost, 5
megalázá azt, megalázá azt a földig, és a porba dobta azt; Láb tapodja azt, a szegény lábai, a gyöngék 6
talpai! Az igaznak ösvénye egyenes, egyenesen készíted az igaznak útját. Mi is vártunk Téged, ítéleted 7, 8
ösvényén, oh Uram! neved és emlékezeted után vágyott a lélek! Szívem utánad vágyott éjszaka, az 9
én lelkem is bensőmben Téged keresett, mivel ha ítéleteid megjelennek a földön, igazságot tanulnak a
földnek lakosai. Ha kegyelmet nyer a gonosz, nem tanul igazságot, az igaz földön is hamisságot cse- 10
lekszik, és nem nézi az Úr méltóságát. Uram! magas a Te kezed, de nem látják! de látni fogják, és 11
megszégyenülnek, néped iránt való buzgó szerelmedet; és tűz emészti meg ellenségeidet. Uram! Te adsz 12
nékünk békességet, hisz minden dolgainkat megcselekedted értünk. Uram! mi Istenünk! urak paran- 13
csoltak nékünk kívüled; de általad dicsőítjük neved! A meghaltak nem élnek, az árnyak nem kelnek 14
föl: ezért látogatád meg és vesztéd el őket, és eltörléd emlékezetöket. Megszaporítád e népet, Uram! 15
megszaporítád e népet, magadat megdicsőítéd, kiterjesztetted a földnek minden határait. Oh Uram! a 16
szorongásban kerestek Téged, és halk imádságot mondtanak, mikor rajtuk volt ostorod. Miként a ter- 17
hes asszony, a ki közel a szüléshez, vajudik, felkiált fájdalmiban, előtted olyanok voltunk, Uram! Mint 18
terhesek vajudtunk, de csak szelet szültünk: szabadulása nem lőn e földnek, és nem hulltak el a föld
kerekségének lakói. Megelevenednek halottaid és holttesteim fölkelnek: serkenjetek föl és énekeljetek, a 19
kik a porban lakoztok, mert harmatod az élet harmata, és visszaadja a föld az árnyakat! Menj be népem, 20
menj be szobáidba, és zárd be ajtóidat utánad, és rejtsd el magad rövid szempillantásig, míg elmúlik a
bús harag! Mert ímé az Úr kijő helyéről, hogy meglátogassa a föld lakóinak álnokságát, s felmutatja a 21
föld a vért, és el nem fedi megöletteit többé!

Ama napon meglátogatja az Úr kemény, nagy és erős kardjával Leviatánt, a futó kígyót, Leviatánt, **27**
a keringő kígyót, és megöli a sárkányt mely a tengerben van. Ama napon a színború szőlőről énekelje- 2
tek: Én, az Úr őrizem azt, minden szempillantásban öntözöm, hogy senki meg ne látogassa, éjjel-nappal 3
megőrzöm azt; Nincsen haragom, de ha tövis és gaz jő elém, csatára megyek ellene, és meggyújtom azt 4
mind együtt; Avagy fogja meg erősségemet, kössön békét velem, békét kössön velem! Jövendőben Jákób 5, 6
meggyökerezik, virágzik és virúl Izráel, és betöltik a földnek színét gyümölcscsel. Avagy az őt verőnek 7
verése szerint verte őt? vagy ellenségei megöletteinek megölése szerint öletett-é meg? Mérték szerint 8

9 ítélted őt, midőn elvetetted! Reájok fútt kemény lehelletével a keleti szél napján. Ezért így tisztíttatik
el a Jákób hamissága, és épen ez a gyümölcse bűne elvételének, hogy olyanná teszi az oltárnak minden
10 követ, minők a széttört mészkövek: nem kelnek fel többé a berkek és naposzlopok! Mert az erős város
magánosan álland, üres és elhagyott hely, miként a puszta, ott legel a borjú és ott hever, és megemészti
11 annak ágait. És ha megszáradnak galyai, összetöretnek, az asszonyok előjövén, megégetik azokat; mert
12 értelem nélkűl való e nép, ezért nem könyörűl meg rajta Teremtője, és nem kegyelmez néki alkotója. És
lesz ama napon: cséplést tart az Úr az Eufrátes folyóvizétől Égyiptom patakjáig, és ti egyenként össze-
13 szedettek, Izráel fiai. És lesz ama napon: megfújják a nagy kürtöt, és eljőnek, a kik elvesztek Assiria
földében és a kik kiűzettek Égyiptom földébe, és leborulnak az Úr előtt a szent hegyen, Jeruzsálemben.

28 Jaj Efraim részegei kevély koronájának és dicsőséges ékessége hervadó virágának, mely a bortól meg-
2 verettek kövér völgye fején van. Ímé, egy erős és hatalmas jő az Úrtól, mint jégfergeteg, veszedelmes
3 szélvész, mint özönlő erős vizeknek áradása: földhöz veri kezével azt! Lábbal tapodtatik meg Efraim ré-
4 szegeinek kevély koronája, És úgy jár dicsőséges ékességének hervadó virága, a mely a kövér völgynek
fején van, mint a korai füge a gyümölcsszedés előtt, a melyet mihelyt valaki meglát, alig veszi kezébe,
5, 6 lenyeli. Ama napon a seregek Ura lesz ékes koronája és dicsőséges koszorúja népe maradékának; És
ítéletnek lelke annak, a ki az ítélőszékben ül, és erősség azoknak, a kik visszanyomják a kapuig az el-
7 lenséget. De ezek is tántorognak a bor miatt, és szédülnek a részegítő italtól: pap és próféta tántorog
részegítő ital miatt, a bor elnyelte őket, szédülnek a részegítő ital miatt, tántorognak a jövendőlátás-
8 ban, és inognak az ítéletmondásban; Mert minden asztal telve undok okádással, úgy hogy hely sincs a
9 nélkűl. Ki tanít tudományra? A tanítást kivel érteti meg? A tejtől elszakasztottakkal-é és a csecstől
10 elválasztotakkal-é? Mivel parancsra új parancs, parancsra új parancs, szabályra új szabály, szabályra
11, 12 új szabály; itt egy kicsi, ott egy kicsi. Ezért dadogó ajakkal és idegen nyelven fog szólni e néphez, Ő, a
ki ezt mondá nékik: Ez a nyugalom, hogy nyugtassátok meg a megfáradottat, és ez a pihenés! És nem
13 akarták hallani! És lőn nékik az Úr beszéde parancsra új parancs, parancsra új parancs, szabályra új
szabály, szabályra új szabály; itt egy kicsi, ott egy kicsi; hogy járjanak és hátra essenek és összetöres-
14 senek és tőrbe jussanak és megfogassanak! Ezért halljátok az Úrnak beszédét, csúfoló férfiak, a kik
15 uralkodtok e népen, a mely Jeruzsálemben lakik. Mert így szóltok: Frigyet kötöttünk a halállal, a sírral
meg szövetséget csináltunk; az ostorozó áradat ha jő, nem ér el minket; mert a hazugságot választók
16 oltalmunkúl, és csalásban rejtezénk el! Ezért így szól az Úr Isten: Ímé, Sionban egy követ tettem le, egy
17 próbakövet, drága szegletkövet, erős alappal, a ki benne hisz, az nem fut! És a jogosságot mérőkötéllé
18 tevém, és az igazságot színelővé, és jég söpri el a hazugság oltalmát, és vizek ragadják el a rejteket. És
eltöröltetik a halállal való frigyetek, és a sírral való szövetségtek meg nem áll; az ostorozó áradat ha eljő,
19 eltapod titeket, S a hányszor eljő, elragad titeket; mert minden reggel eljő, nappal és éjszaka; borzalom
20 megérteni e tanítást; Mert rövid lesz az ágy, hogy benne kinyujtózhassék, és a takaró szűk lesz az el-
21 rejtőzéskor. Mert mint a Perázim hegyén, felkel az Úr, és mint Gibeon völgyében, megharagszik, hogy
22 megtegye munkáját, a mely szokatlan lesz, és hogy cselekedje dolgát, a mely hallatlan lesz. És most ne
csúfolódjatok, hogy köteleitek szorosabbak ne legyenek; mert elvégzett pusztítást hallottam az Úrtól, a
23 seregek Urától, az egész föld felett. Vegyétek füleitekbe és halljátok szavam, figyeljetek és hallgassátok
24, 25 beszédem! Hát mindig szánt-é a szántó, hogy vessen, és barázdálja és boronálja-é földét? Nemde, mikor
elegyengette színét, hint fekete köményt, és szór illatos köményt, s vet sorban búzát és árpát a kijelölt
26, 27 földbe, és tönkölyt a szélére? Így szoktatá őt rendre és tanítá Istene. Mert nem cséplő szánkával csé-
pelik a fekete köményt, és nem szekér kerekével tapodják az illatos köményt; a fekete köményt bottal verik
28 ki, és az illatost pálczával; A búzát csépelik; de nem örökre csépli azt, és bár hajtja rajta szekere kerekét
29 és lovait, de szét nem töreti. Ez is a seregek Urától származott: Ő ád csodás tanácsot és nagyságos
bölcseséget!

29 Jaj Árielnek, Árielnek, a városnak, a hol Dávid lakott! Esztendőt esztendőhöz adjatok, és forogjanak
2, 3 az ünnepek! És én megszorítom Árielt, és lesz fájdalom és siralom, és lesz nékem, mint Áriel. Körűl-
4 veszlek táborral, és bezárlak tornyokkal, és erősségeket állatok ellened. És megaláztatván, a földből
szólsz és porból morog beszéded, szavad olyan lesz, mint halottidézőé, a földből, és porból sipog beszéded.
5 Ellenségidnek sokasága olyan lesz, mint az apró por, és mint a repülő polyva az erőszakosok sokasága, és
6 lesz hamar és hirtelen. A seregek Urától látogattatik meg, mennydörgéssel, földindulással, nagy zúgás-
7 sal, forgószéllel, viharral és emésztő tűzi lánggal; Mint éjjeli álomlátás, olyan lesz minden pogányoknak
8 sokasága, a kik hadakoznak Áriel ellen, s a kik hadakoznak ellene és vára ellen, s őt megszorítják. És
lesz, mint mikor álmodik az éhező, és ímé eszik, és midőn fölserken, üres a hasa, és mint mikor álmodik

a szomjazó, és ímé iszik, és midőn fölserken, ímé szomjas és lelke eped: így lesz minden pogányoknak sokasága, a kik hadakoznak Sion hegye ellen. Ámuljatok és bámuljatok, vakítsátok magatokat és megvakultok! részegek, de nem bortól, tántorognak, de nem részegítő italtól. Mert rátok önté az Úr a mély álomnak lelkét, és bezárta szemeiteket, a prófétákat, és fejeiteket, a nézőket befedezte; És lesz minden látás néktek, mintegy bepecséltetett írás beszédei, a melyet oda adnak egy írástudónak, mondván: Olvasd, kérlek, és ő szól: Nem tudom, mert bepecsételtetett. És ha e levelet annak adják, a ki nem tud írást, mondván: Olvasd el, kérlek! ő így szól: Nem tudok írást. És szólt az Úr: Mivel e nép szájjal közelget hozzám, és csak ajkaival tisztel engem, szíve pedig távol van tőlem, úgy hogy irántam való félelmök betanított emberi parancsolat lőn: Ezért én is csodásan cselekszem ismét e néppel, nagyon csodálatosan, és bölcseinek bölcsesége elvész, és értelmeseinek értelme eltűnik. Jaj azoknak, a kik az Úrtól mélységesen elrejtik tanácsukat, és a kik a sötétségben szoktak cselekedni, mondván: Ki lát minket és ki ismer minket? Mily együgyűek vagytok! Avagy a fazekas olyan, mint az agyag, hogy így szóljon a csinálmány csinálójának: Nem csinált engem! és az alkotmány ezt mondja alkotójának: Értelmetlen! Nemde kevés idő multán a Libánon termőföldé lesz, és a termőföld erdőnek tartatik? És meghallják ama napon a siketek az írás beszédeit, és a homályból és sötétből a vakoknak szemei látni fognak. És nagy örömük lesz a szenvedőknek az Úrban, és a szegény emberek vígadnak Izráel Szentjében. Mert a kegyetlen elveszett, és a csúfolódó elpusztult, és kivágattak a hamisságnak minden őrei, Kik az embert elítélik egy szóért, és tőrt vetnek annak, a ki őket a kapuban megfeddi, és elejtik csalárdúl az igazat. Ezért így szól az Úr Jákób házáról, Ő a ki megváltá Ábrahámot: Nem szégyenül meg többé Jákób, és nem sápad meg többé az ő orczája. Ha látni fogják gyermekei kezeim munkáját közöttük, megszentelik nevemet, megszentelik Jákób Szentjét, és félik Izráel Istenét. És megismerik a tévelygő lelkűek az értelmet, és a kik zúgolódnak, tanulságot tanulnak.

Jaj a pártos fiaknak, így szól az Úr, a kik tervet visznek véghez nélkülem, és szövetséget kötnek, de **30** nem lelkem által, hogy bűnre bűnt halmozzanak! A kik Égyiptomba szállanak alá, és számat nem kérdezik meg, hogy meneküljenek a Faraónak oltalmába, és Égyiptom árnyékába rejtőzködjenek. És lesz néktek a Faraó oltalma szégyentekre, és az elrejtőzködés Égyiptom árnyékában gyalázatotokra. Mert már Zoánban voltak fejedelmei, és követei Hánesig érkezének. Megszégyenülnek mind a nép miatt, a mely nem használ nékik, a mely nem segít és nem használ, sőt szégyenökre és gyalázatukra lesz! Jövendölés dél barma ellen: A nyomor és szorongatás földén keresztül, a honnan nőstény és hím oroszlán és viperák és szárnyas sárkányok jőnek ki: viszik szamárcsikók hátán gazdagságukat, és a tevének púpján kincsöket a népnek, a mely pedig nem használ. Hitvány és üres Égyiptom segítsége, ezért nevezem őt nagyszájúnak, a ki veszteg ül. Most menj, írd ezt táblára nálok, és jegyezd föl könyvbe ezt, hogy megmaradjon az utolsó napra bizonyságul örökre. Mert pártütő nép ez, apát megtagadó fiak, fiak, kik nem akarják hallani az Úr törvényét; Kik ezt mondják a látóknak: Ne lássatok; és a prófétáknak: Ne prófétáljatok nékünk igazat, beszéljetek kedvünk szerint valókat, prófétáljatok csalárdságokat! Hagyjátok el ez útat, térjetek le már ez ösvényről, vigyétek el előlünk Izráelnek Szentjét! Azért így szól Izráel Szentje: Mivel megútáltátok e beszédet, és bíztok a nyomorgatásban és a hamisságban, és ezekre támaszkodtok: Azért e bűn olyan lesz tinéktek, mint a leesendő falhasadék, a mely már kiáll a magas kőfalon, a melynek aztán nagy hirtelen jő el romlása; És romlása olyan lesz, mint a fazekasok edényének romlása, a mely kimélés nélkűl eltöretik, és nem találni töredéki közt oly cserepet, a melyen a tűzhelyről tüzet lehetne vinni, avagy vizet merítni a tócsából. Mert így szól az Úr Isten, Izráelnek Szentje: Megtérve és megnyugodva megmaradhattatok volna; csöndességben és reménységben erősségtek lett volna; de ti nem akarátok; Hanem ezt mondátok: Nem, sőt lóra ülvén, futunk; ezért futnotok kell; és gyors paripán elvágtatunk; ezért gyorsak lesznek üldözőitek. Ezer fut egynek riasztására, ötnek riasztására mind elfuttok, mígnem úgy maradtok, mint egy szál fenyő a hegytetőn, mint egy zászló a halmon. S azért vár az Úr, hogy könyörüljön rajtatok, és azért felséges ő, hogy megkegyelmezzen néktek, mert az ítélet Istene az Úr; boldogok mindazok, a kik Őt szolgálják. Mert te nép, mely Sionon Jeruzsálemben lakol, nem fogsz te sírni többé, bizton könyörűl rajtad Ő kiáltásod szavára, mihelyt meghallja, megfelel néked: És ad néktek az Úr kenyeret a keserűségben, és a nyomorban vizet, és nem kell többé elrejtőzködniök tanítóidnak, hanem szemeid tanítóidra néznek! És füleid meghallják a kiáltó szót mögötted: ez az út, ezen járjatok; ha jobbra és ha balra elhajoltok. És megútáljátok megezüstözött bálványaitokat és megaranyozott képeiteket; kiszórod őket, mint az undokságot; ki innen! szólsz nékik. És ad esőt a magra, a melylyel a földet beveted, és a kenyér, a föld termése, bő és tápláló lesz, és széles mezőn legelnek nyájaid ama napon. A barmok és a szamarak, a melyek a földet szántják, sózott abrakkal élnek, a melyet

25 megszórtak lapáttal és villával. És lesznek minden magas hegyen és emelkedettebb halmon patakok,
26 folyamok a nagy öldöklés napján, mikor a tornyok leomlanak. És a holdnak fénye olyan lesz, mint a napnak fénye, és a napnak fénye, hétszer nagyobb lesz, olyan, mint hét napnak napfénye; ama napon, a
27 melyen az Úr beköti népe romlását, és vereségének sebét meggyógyítja! Ímé, az Úr neve jő messziről,
28 haragja ég és sötét gomolygó füstje; ajkai rakvák haraggal, és nyelve, mint emésztő tűz! Lehellete, mint megáradott patak, a mely torkig ér, hogy megrostálja a népeket pusztulás rostájában, és tévelygés zabláját vesse a népségek szájába. És fölzendül éneketek, mint a szent ünnepnek éjszakáján, és örvendez
30 szívetek, mint azé, a ki sípolva megy az Úr hegyére, Izráel kőszálához. És megzendíti az Úr dicsőséges szavát, karjának lesujtását megmutatja megbúsult haragjában és emésztő tűz lángjában, vízáradással,
31, 32 zivatarral és jégeső kövével. Mert az Úrnak szavától megretten Assiria, veri azt akkor vesszővel; És a büntető vessző minden sujtását, a melyet az Úr mérend reá, dobokkal és cziterákkal fogjátok kisérni,
33 és Ő kezét fel-felemelvén, harczol ellene. Mert készen van a szörnyű tűzhely régen, készen áll az már a királynak is, mélyen és szélesen csinálta azt, máglyájában tűz és fa bőven; az Úr fuvallata gyújtja meg azt, mint kénköves patak.

31 Jaj nékik, a kik Égyiptomba mennek segítségért, lovakra támaszkodnak, és a szekerek sokaságában
2 bíznak, és a nagyon erős lovagokban; és nem néznek Izráelnek Szentjére, és az Urat nem keresik. De Ő is bölcs, és hoz veszedelmet, és beszédeit nem változtatja meg; hanem fölkel a gonoszoknak háza ellen és
3 a bűnt cselekvők segítsége ellen. Hiszen Égyiptom ember és nem Isten, és lovai hús és nem lélek, és ha
4 az Úr kinyújtja kezét, megtántorodik a segítő, és elesik a megsegített, és együtt mind elvesznek. Mert így szólott az Úr hozzám: A mint mormol az oroszlán és az oroszlánkölyök zsákmánya mellett, a mely ellen összehívatnak a pásztorok sereggel, és szavoktól ő meg nem retten, és meg nem ijed sokaságuktól:
5 így száll alá a seregek Ura, hogy hadakozzék a Sion hegyén és halmán! Mint repeső madarak, úgy oltalmazza a seregek Ura Jeruzsálemet, oltalmazván megszabadítja, kímélvén megmenti. Térjetek vissza
6 hát hozzá, a kitől oly nagyon elpártolátok, Izráelnek fiai! Mivel ama napon megveti mindenki ezüst bál-
8 ványait, és arany bálványait, a melyeket kezeitek csináltak néktek bűnre. És elesik Assiria, nem férfiú
9 kardjától, és nem ember kardja emészti meg azt; és fut egy kard előtt, és ifjai adófizetők lesznek; És kőszála félelem miatt menekűl, és a zászlótól fejedelmei elfutnak, szól az Úr, a kinek tüze Sionban van, és kemenczéje Jeruzsálemben.

32, 2 Ímé, igazság szerint uralkodik a király, és a fejedelmek fők lesznek az ítélettételben; Olyan lesz mindegyik, mint a rejtek szél ellen, mint oltalom zivatar ellen mint patakok száraz vidéken, mint nagy
3 kőszál árnyéka a szomjúhozó földön. És nem lesznek zárva többé a látóknak szemei, és a hallók fülei
4 figyelmeznek; A hebehurgyák szíve ismerni tanul, és a dadogóknak nyelve gyorsan és világosan szól.
5, 6 Nem nevezik a bolondot többé nemesnek, és a csalárdot sem hívják nagylelkűnek. Mert a bolond csak bolondot beszél, és az ő szíve hamisságot forral, hogy istentelenséget cselekedjék, és szóljon az Úr ellen
7 tévelygést, hogy az éhező lelkét éhen hagyja, és a szomjazó italát elvegye. A csalárdnak eszközei csalárdok, ő álnokságot tervel, hogy elveszesse az alázatosokat hazug beszéddel, ha a szegény igazat szólna
8, 9 is. De a nemes nemes dolgokat tervel, és a nemes dolgokban meg is marad. Ti gondtalan asszonyok,
10 keljetek fel, halljátok szavam, és ti elbizakodott leányzók, vegyétek füleitekbe beszédem! Kevés idő mul-
11 tán megháborodtok ti elbizakodottak, mert elvész a szüret, és gyümölcsszedés sem lesz. Reszkessetek, ti gondtalanok, rettenjetek meg, ti elbizakodottak; vetkezzetek mezítelenre és övezzétek fel ágyékaitokat
12, 13 gyászruhával. Gyászolják az emlőket, a szép mezőket, a termő szőlőtőket. Népemnek földét tüske, tö-
14 vis verte fel, és az örvendő városnak minden öröm-házait; A paloták elhagyatvák, a város zaja elnémult,
15 torony és bástya barlangokká lettek örökre, hol a vadszamár kedvére él, a nyájak meg legelnek. Míglen
16 kiöntetik reánk a lélek a magasból, és lészen a puszta termőfölddé, és a termőföld erdőnek tartatik; És
17 lakozik a pusztában jogosság, és igazság fog ülni a termőföldön; És lesz az igazság műve békesség, és az
18 igazság gyümölcse nyugalom és biztonság mindörökké. Népem békesség hajlékában lakozik, biztonság
19 sátraiban, gondtalan nyugalomban. De jégeső hull és megdől az erdő, és a város elsülyedve elsülyed!
20 Oh boldogok ti, a kik minden vizek mellett vettek, és szabadon eresztitek a barmok és szamarak lábait!

33 Jaj néked pusztító és el nem pusztított, te csalárd, a kit még meg nem csaltak! Ha bevégzed a pusz-
2 títást, el fogsz pusztíttatni; ha készen leszel csalárdságoddal, téged fognak megcsalni. Uram, könyörülj
3 rajtunk! Téged várunk; légy karjuk reggelenként, és szabadítónk a szorongatásnak idején! Egy zendülő
4 szózattól elfutnak a népek; ha te felemelkedel, elszélednek a népségek. És elpusztítják zsákmánytokat
5 sáska pusztításával, szöcske-ugrással ugrálnak reá. Felmagasztaltatott az Úr, mert magasságban lako-
6 zik, betölté Siont ítélettel és igazsággal. És békés lesz a te időd, gazdag boldogságban, bölcseségben és

tudományban; az Úr félelme lesz kincse. Ímé, erőseik ott künn kiáltanak, a békesség követei keservesen sírnak. Puszták az ösvények, megszünt az úton járó; megszegte a frigyet, lenézte a városokat, nem gondolt az emberrel! Sírt, meghervadt a föld, a Libánon megszégyenült, ellankadt; olyan lett Sáron, mint egy puszta, és lombtalan Básán és Karmel. Most fölkelek, így szól az Úr, most föltámadok, most fölemelkedem! Fogantok szalmát, szültök polyvát, dühötök tűz, megemészt titeket. A népek égetett mészszé lesznek, levágott tövisekké; tűzben hamvadnak el. Halljátok meg távol valók, a mit cselekedtem, és tudjátok meg közel valók az én hatalmamat! Megrettentek a bűnösök Sionban, félelem fogja el a gazokat: ki lakhatik közülünk megemésztő tűzzel, ki lakhatik közülünk örök hőséggel? A ki igazságban jár és egyenesen beszél, a ki megveti a zsarolt nyereséget, a ki kezeit rázván, nem vesz ajándékot, a ki fülét bedugja, hogy véres tervet ne halljon, és szemeit befogja, hogy gonoszt ne lásson: Az magasságban lakozik, kőszálak csúcsa a bástyája, kenyerét megkapja, vize el nem fogy. A királyt ékességében látják szemeid; látnak széles országot. Szíved elgondolja a mult félelmét: hol az író, hol a mérlegelő, hol a tornyok összeírója? A gőgös népet nem látod, a homályos, érthetetlen ajkú népet, dadogó nyelve meg nem érthető. Lássad Siont, ünnepeinknek városát, szemeid nézzék Jeruzsálemet, mint nyugalom hajlékát, mint sátort, mely nem vándorol, melynek szegei soha ki nem húzatnak, s kötelei soha el nem szakadnak; Sőt az Úr, a dicsőséges lesz ott nékünk folyók és széles vizek gyanánt, a melyekbe nem jő evezős hajó, és nehéz gálya rajtok át nem megy. Mert az Úr a mi bíránk, az Úr a mi vezérünk, az Úr a mi királyunk, Ő tart meg minket! Megtágultak köteleid, árboczfájok alapját nem tartják erősen, vitorlát nem feszítenek: akkor sok rablott prédát osztanak, még a sánták is zsákmányt vetnek. És nem mondja a lakos: beteg vagyok! a nép, a mely benne lakozik, bűnbocsánatot nyer.

Jőjjetek népek és halljátok, nemzetségek figyeljetek, hallja a föld és teljessége, e föld kereksége és **34** minden szülöttei. Mert haragszik az Úr minden népekre, és megbúsult minden ő seregökre; megátkozá, halálra adta őket. Megöltjeik temetetlen maradnak, hulláik bűze felszáll, és hegyek olvadnak meg vérök miatt. Elporhad az ég minden serege, és az ég mint írás egybehajtatik, és minden serege lehull, miként lehull a szőlő levele és a fügefáról a hervadó lomb. Mert megrészegült fegyverem az égben, és ímé leszáll Edomra, átkom népére, ítéletre. Az Úr fegyvere telve vérrel, megrakva kövérrel, bárányoknak és bakoknak vérével, a kosoknak vesekövérével; mert áldozatja lesz az Úrnak Boczrában, és nagy öldöklés Edom földén. Elhullnak a bivalyok is velök, és a tulkok a bikákkal, és megrészegedik földük vértől, és poruk borítva lesz kövérrel. Mert bosszúállás napja ez az Úrnak, a megfizetés esztendeje Sionnak ügyéért. És változnak patakjai szurokká, és pora kénkővé, és lészen földe égő szurokká. Éjjel és nappal el nem alszik, örökre fölgomolyog füstje, nemzetségről nemzetségre pusztán marad, soha örökké senki át nem megy rajta; És örökségül bírándja azt ökörbika, sündisznó: és gém és holló lakja azt, és fölvonják rá a pusztaság mérőkötelét és a semmiségnek köveit. Nemesei nem választanak többé királyt, és minden fejedelmei semmivé lesznek. És fölveri palotáit tövis, csalán és bogács a bástyáit, és lesz sakálok hajléka és struczok udvara. És találkozik vadmacska a vadebbel, és a kisértet társára talál, csak ott nyugszik meg az éji boszorkány és ott lel nyughelyet magának. Oda rak fészket a bagoly és tojik és ül tojáson és költ árnyékában, csak ott gyűlnek együvé a sasok! Keressétek meg majd az Úr könyvében, és olvassátok: ezeknek egy híjjok sem lesz, egyik a másiktól el nem marad; mert az Ő szája parancsolta, és az Ő lelke gyűjté össze őket! Ő vetett sorsot köztök, és keze osztá ki azt nékik mérőkötéllel; örökre bírni fogják azt, nemzetségről nemzetségre lakoznak abban.

Örvend a puszta és a kietlen hely, örül a pusztaság és virul mint őszike. Virulva virul és örvend **35** ujjongva, a Libánon dicsősége adatott néki, Kármel és Sáron ékessége; meglátják ők az Úrnak dicsőségét, Istenünk ékességét. Erősítsétek a lankadt kezeket, és szilárdítsátok a tántorgó térdeket. Mondjátok a remegő szívűeknek: legyetek erősek, ne féljetek! Ímé, Istenetek bosszúra jő, az Isten, a ki megfizet, Ő jő, és megszabadít titeket! Akkor a vakok szemei megnyílnak, és a süketek fülei megnyittatnak, Akkor ugrándoz, mint szarvas, a sánta, és ujjong a néma nyelve, mert a pusztában víz fakad, és patakok a kietlenben. És tóvá lesz a délibáb, és a szomjú föld vizek forrásivá; a sakálok lakhelyén, a hol feküsznek, fű, nád és káka terem. És lesz ott ösvény, és út, és szentség útának hívatik: tisztátalan nem megy át rajta; hisz csak az övék az; a ki ez úton jár, még a bolond se téved el; Nem lesz ott oroszlán, és a kegyetlen vad nem jő fel reá, nem is található ott, hanem a megváltottak járnak rajta! Hisz az Úr megváltottai megtérnek, és ujjongás között Sionba jönnek; és örök öröm fejökön, vígasságot és örömöt találnak; és eltűnik fájdalom és sohaj.

És lőn Ezékiás király tizennegyedik esztendejében, feljöve Szanhérib assir király Júdának minden **36** erős városai ellen, és azokat megvevé. És elküldé Assiria királya Rabsakét Lákisból Jeruzsálembe, Ezé-

kiás királyhoz nagy sereggel, ki is megállt a felső tó folyásánál, a ruhamosók mezejének útján. És kijöve hozzá Eljákim a Hilkiás fia az udvarnagy, és Sebna az íródeák, és Jóák Asáfnak fia az emlékíró. És mondá nékik Rabsaké: Mondjátok meg kérlek Ezékiásnak, így szól a nagy király, Assiria királya: Micsoda bizodalom ez, melyre támaszkodol? Azt mondom, hogy csak szóbeszéd az, hogy ész és erő van nálatok a háborúhoz; no hát kiben bízol, hogy ellenem feltámadál? Ímé te e megtört nádszálban bízol, Égyiptomban, melyre a ki támaszkodik, tenyerébe megy és átfúrja azt; ilyen a Faraó, Égyiptomnak királya, minden benne bízóknak. És ha azt mondod nékem: az Úrban, a mi Istenünkben bízunk: vajjon nem Ő-é az, a kinek magaslatait és oltárait elrontotta Ezékiás, és ezt mondá Júdának és Jeruzsálemnek: Ez előtt az oltár előtt hajoljatok meg. Most azért harczolj meg, kérlek, az én urammal, az assir királylyal, és adok néked két ezer lovat, ha ugyan tudsz lovagokat ültetni reájok. Miképen állasz ellene egyetlen helytartónak is, a ki legkisebb az uram szolgái közt? De hisz Égyiptomban van bizalmad, a szekerekért és lovagokért. És most talán az Úr nélkül jöttem én e földre, hogy elpusztítsam azt? Az Úr mondá nékem: Menj a földre, és pusztítsd el azt! És mondá Eljákim és Sebna és Jóák Rabsakénak: Szólj, kérünk, szolgáidhoz arám nyelven, mert értjük azt, és ne zsidóul szólj hozzánk, e kőfalon levő nép füle hallatára. És mondá Rabsaké: Avagy a te uradhoz, vagy te hozzád küldött engem az én uram, hogy ezeket elmondjam? és nem az emberekhez-é, a kik ülnek a kőfalon, hogy egyék ganéjokat és igyák vizeletöket veletek együtt?! És odaálla Rabsaké, és kiálta felszóval zsidóul, és mondá: Halljátok a nagy királynak, Assiria királyának beszédit! Ezt mondja a király: Meg ne csaljon benneteket Ezékiás, mert nem szabadíthat meg titeket. És ne biztasson titeket Ezékiás az Úrral, mondván: Kétségtelen megszabadít az Úr minket, nem adatik a város az assiriai király kezébe! Ezékiásra ne hallgassatok, mert azt mondja Assiria királya: Tegyetek velem szövetséget és jőjjetek ki hozzám, és akkor kiki ehetik szőlőjéből és az ő olajfájáról, és ihatja kútjának vizét, Míg eljövök és elviszlek titeket oly földre, minő a ti földetek, gabona és must földére, kenyér és szőlő földére. Rá ne szedjen titeket Ezékiás, mondván: Az Úr megszabadít minket! Avagy megszabadították-é a népek istenei, kiki az ő földét Assiria királyának kezéből? Hol vannak Hamáth és Árpádnak istenei? hol Sefarvaimnak istenei? talán bizony megmentették Samariát kezemből? Kicsoda e földek minden istenei között, a ki megszabadította volna földét kezemből, hogy az Úr megszabadítsa Jeruzsálemet az én kezemből? Ők pedig hallgatának, és egy szót sem feleltek, mert a király parancsolá így, mondván: Ne feleljetek néki! Akkor elmenének Eljákim a Hilkiás fia az udvarnagy, és Sebna az íródeák, és Jóák Asáf fia az emlékíró, Ezékiáshoz meghasogatott ruhákban, és hírül adák néki a Rabsaké beszédeit.

37 És lőn, hogy meghallá Ezékiás, a király, meghasogatá ruháit, gyászba öltözött, és bement az Úr házába. És elküldé Eljákimot az udvarnagyot, és Sebnát az íródeákot, és a papoknak gyászruhába öltözött véneit Ésaiáshoz, Ámós fiához, a prófétához. Kik mondának néki: Így szól Ezékiás: nyomornak, büntetésnek és káromlásnak napja e nap, mert szülésig jutottak a fiak, és erő nincs a szüléshez! Talán meghallja az Úr, a te Istened, a Rabsaké beszédeit, a kit elküldött az ő ura, az assiriai király, hogy káromolja az élő Istent, és szidalmazza azon beszédekkel, a melyeket hallott az Úr, a te Istened; és te könyörögj a maradékért, a mely megvan! Így menének el Ezékiás király szolgái Ésaiáshoz. És monda nékik Ésaiás: Így szóljatok uratoknak: ezt mondja az Úr: Ne félj a beszédektől, a melyeket hallottál, a melyekkel szidalmaztak engem az assiriai király szolgái. Ímé, én oly lelket adok beléje, hogy hírt hallván, térjen vissza földére, és elejtem őt fegyver által az ő földében! Rabsaké pedig visszatérvén, találá az assiriai királyt Libna ellen harczolni, mivel hallotta volt, hogy Lákistól elindult. És meghallván Tirháka, Kús királya felől e hírt: eljött, hogy ellened harczoljon; ezt meghallván, követeket külde Ezékiáshoz, mondván: Így szóljatok Ezékiáshoz, Júda királyához: Meg ne csaljon Istened, a kiben bízol, mondván: nem adatik Jeruzsálem az assiriai király kezébe! Hiszen te hallottad, mit műveltek Assiria királyai minden országokkal, eltörölvén azokat, és te megszabadulnál? Hát megszabadíták-é azokat a népek istenei, a melyeket eleim elpusztítának? Gózánt, Háránt, Resefet és Telassárban Eden fiait? Hol van Hámáth királya és Árpádnak királya, Sefarvaim városának királya, Héna és Ivva? És elvevé Ezékiás a levelet a követek kezéből, és olvasá azt, és felmenvén az Úr házába, kiterjeszté Ezékiás azt az Úr előtt. És könyörge Ezékiás az Úrhoz, mondván: Seregeknek Ura, Izráel Istene, ki a Kerubokon ülsz! Te, csak Te vagy a föld minden országainak Istene, Te teremtéd a mennyet és a földet. Hajtsd ide Uram füledet és halljad, nyisd meg Uram szemeidet és lássad! Halld meg Szanhéribnek minden beszédeit, a melyeket izent az élő Isten káromlására! Bizony, Uram, Assiria királyai elpusztítottak minden országokat és azoknak földjét, És isteneiket tűzbe veték, mert nem Istenek voltak, hanem emberi kéznek csinálmánya, fa és kő; így veszthették el azokat. És most Uram, mi Istenünk! szabadíts meg minket az

ő kezéből, hogy megtudják a föld minden országai, hogy Te vagy, Uram, Isten egyedül. És külde Ésaiás, 21
Ámós fia Ezékiáshoz, mondván: Így szól az Úr, Izráel Istene: mivel hozzám könyörögtél Szanhérib miatt,
Assiria királya miatt: Ez a beszéd, a melyet az Úr felőle szól: Megútál téged, gúnyt űz belőled Sionnak 22
szűz leánya, fejét rázza utánad Jeruzsálem leánya; Kit káromoltál és szidalmazál, és ki ellen emeltél 23
szót, hogy oly magasra látsz? Izráel Szentje ellen! Szolgáid által megkáromlád az Urat, és ezt mondád: 24
Temérdek szekeremmel fölmentem a hegyek magaslatára, a Libánon csúcsára, és kivágom magas czédrusait, válogatott cziprusait, és behatolok végső magaslatába és kertjének erdejébe! Én ástam és vizet 25
ittam, és kiszáraztom lábam talpával Égyiptom minden folyóit. Hát nem hallottad-é, hogy régtől fogva 26
én tevém ezt, és most előhozám, hogy puszta kőrakássá tégy erős városokat?! És lakóik elájultak és 27
megrendültek és megszégyenültek, és lőnek mint a mező füve és gyönge zöldség, és mint a virág a háztetőn, mint szárba nem indult vetés! Ülésedet, kimentedet, bejöttödet tudom, és ellenem való haragodat. 28
Ellenem való haragodért, és mert kevélységed fülembe jutott, vetem orrodba horgomat és szádba zabolámat, és visszaviszlek az úton, a melyen jövél! S ez legyen jelül néked: ez évben ugartermést esztek és a 29, 30
másik évben sarjut, és a harmadik évben vessetek, arassatok és szőlőt ültessetek, és egyétek gyümölcsét.
Júda házának maradványa pedig, a mely megszabadult, ismét gyökeret ver alul, és gyümölcsöt terem 31
felül. Mert Jeruzsálemből megy ki a maradék és a maradvány Sion hegyéről; a seregek Urának buzgó 32
szerelme művelendi ezt! Azért így szól az Úr Assiria királyáról: Nem jő be e városba, nyilat sem lő reá, 33
és nem szállja meg paizszsal azt, és töltést sem készít ellene. Az úton, a melyen jött, visszatér, de a 34
városba be nem jő, azt mondja az Úr. És megoltalmazom e várost, hogy megtartsam azt én magamért 35
és szolgámért, Dávidért; Akkor kijött az Úrnak angyala, és levágott az assir táborban száznyolczvanöt- 36
ezeret, és midőn reggel az emberek felköltek, ímé azok mindnyájan holt hullák valának! Elindula azért 37
és ment és visszatért Szanhérib, az assiriai király, és lakozék Ninivében. És lőn, hogy mikor imádkozék 38
Nisróknak, az ő istenének templomában, fia: Adramélek és Saréser levágák őt karddal; és ezek Ararát földére menekülvén, fia, Esárhaddon uralkodék helyette.

Azon napokban halálos betegségbe esék Ezékiás, és eljött hozzá Ésaiás Ámós fia, a próféta, és mondá **38**
néki: Ezt mondja az Úr: rendeld el házadat, mert meghalsz és meg nem gyógyulsz! És Ezékiás arczczal 2
a falnak fordulván, könyörge az Úrnak, És monda: Oh Uram, emlékezzél meg arról, hogy én előtted 3
jártam, igazságban és egész szívvel, és hogy a mi jó előtted, azt műveltem! és sírt Ezékiás keservesen.
És lőn az Úr beszéde Ésaiáshoz, mondván: Menj el, és mondd Ezékiásnak: így szól az Úr, Dávidnak, 4, 5
atyádnak Istene: Hallottam imádságodat, láttam könyeidet, ímé, még napjaidhoz tizenöt esztendőt adok.
És az assiriai király kezéből megszabadítlak téged és e várost; megoltamazom e várost! Ez legyen jel 6, 7
néked az Úrtól, hogy teljesíti azt az Úr, a mit mondott: Ímé, visszatérítem az árnyékot, azokon a fokokon, 8
a melyeken az Akház napóráján a nap már átvonult, tíz fokkal; és visszatért az árnyék tíz fokkal azokon a fokokon, a melyeken már átvonult. Ezékiásnak, Júda királyának följegyzése, mikor megbetegedett, 9
és betegségéből fölgyógyult. Én azt mondám: hát napjaimnak nyugalmában kell alászállanom a sír 10
kapuihoz, megfosztva többi éveimtől! Mondám: nem látom az Urat, az Urat az élők földében, nem 11
szemlélek embert többé a nyugalom lakói közt. Porsátorom lerontatik, és elmegy tőlem, mint a pásztor 12
hajléka; Összehajtám, mint a takács, életemet; hiszen levágott a fonalról engem; reggeltől estig végzesz velem! Reggelig nyugton vártam; mint oroszlán, úgy törte össze minden csontjaimat; reggeltől estig 13
végzesz velem! Mint a fecske és a daru, sipogtam, nyögtem mint a galamb, szemeim a magasságba 14
meredtek: Uram! erőszak rajtam, szabadíts meg! Mit mondjak? hogy szólott nékem és Ő azt meg 15
is cselekedé! Nyugton élem le éveimet lelkem keserűsége után! Oh Uram! ezek által él minden! és 16
ezekben van teljességgel lelkem élete. Te meggyógyítasz és éltetsz engemet! Ímé, áldásul volt nékem a 17
nagy keserűség, és Te szeretettel kivontad lelkemet a pusztulásnak verméből, mert hátad mögé vetetted minden bűneimet! Mert nem a sír dicsőít Téged, és nem a halál magasztal Téged, hűségedre nem a 18
sírverembe szállók várnak! Ki él, ki él, csak az dicsőít Téged, mint ma én! Az atya a fiaknak hirdeti 19
hűségedet! Az Úr szabadított meg engemet; azért énekeljük énekimet éltünk minden napjaiban az 20
Úrnak házában! Akkor mondá Ésaiás, hogy vegyenek egy fügekalácsot, és dörzsöljék rá a fekélyre, hogy 21
meggyógyuljon. És monda Ezékiás: Mi lesz a jele, hogy fölmegyek az Úr házába? 22

Abban az időben levelet és ajándékot küldött a babiloniai király, Meródák Baladán, Baladán fia, Ezé- **39**
kiás királyhoz, mert hallotta, hogy beteg volt és meggyógyult. És örvende rajtok Ezékiás, és megmutatá 2
nékik tárházát, az ezüstöt, az aranyat, a fűszereket, a drága kenetet, s egész fegyvertárát, és mindent, a mi kincsei közt található volt. Semmi nem volt, a mit meg nem mutatott volna nékik Ezékiás házában
és egész birodalmában. És eljött Ésaiás, a próféta, Ezékiás királyhoz, és monda néki: Mit szólának ez 3

4 emberek, és honnan jöttek te hozzád? És monda Ezékiás: Messze földről jöttek hozzám, Bábelből. És
monda: Mit látának házadban? És monda Ezékiás: Mindent láttak, a mi csak házamban van, semmi
5 nincs, a mit meg nem mutattam volna nékik kincseim közűl. És monda Ésaiás Ezékiásnak: Halld a
6 seregek Urának beszédét: Ímé napok jőnek, és elvitetik, valami házadban van, és a mit csak e mai
7 napig gyűjtöttek eleid, Bábelbe; nem marad semmi meg, ezt mondja az Úr! És fiaid közűl, a kik tőled
származnak, a kiket te nemzesz, el fognak hurczolni, és lesznek komornyikok Bábel királyának palotájá-
8 ban. Akkor monda Ezékiás Ésaiásnak: Jóságos az Úrnak beszéde, a melyet te szóltál! és monda: Csak
napjaimban legyen béke és állandóság!

40, 2 Vígasztaljátok, vígasztaljátok népemet, így szól Istenetek! Szóljatok Jeruzsálem szívéhez, és hirdes-
sétek néki, hogy vége van nyomorúságának, hogy bűne megbocsáttatott; hiszen kétszeresen sujtotta őt
3 az Úr keze minden bűneiért. Egy szó kiált: A pusztában készítsétek az Úrnak útját, ösvényt egyenges-
4 setek a kietlenben a mi Istenünknek! Minden völgy fölemelkedjék, minden hegy és halom alászálljon,
5 és legyen az egyenetlen egyenessé és a bérczek rónává. És megjelenik az Úr dicsősége, és minden test
6 látni fogja azt; mert az Úr szája szólt. Szózat szól: Kiálts! és monda: Mit kiáltsak? Minden test fű, és
7 minden szépsége, mint a mező virága! Megszáradt a fű, elhullt a virág, ha az Úrnak szele fuvallt reá;
8, 9 bizony fű a nép. Megszáradt a fű, elhullt a virág; de Istenünk beszéde mindörökre megmarad! Magas
hegyre menj fel, örömmondó Sion! emeld föl szódat magasan, örömmondó Jeruzsálem! emeld föl, ne félj!
10 mondjad Júda városinak: Ímhol Istenetek! Ímé, az Úr Isten jő hatalommal, és karja uralkodik! Ímé,
11 jutalma vele jő, és megfizetése Ő előtte. Mint pásztor, nyáját úgy legelteti, karjára gyűjti a bárányokat
12 és ölében hordozza, a szoptatósokat szelíden vezeti. Ki mérte meg markával a vizeket, és ki mértéklé az
egeket araszszal, a föld porát ki foglalá mérczébe, és a hegyeket ki tette körtefontra, és a halmokat a mér-
13, 14 legserpenyőbe? Kicsoda igazgatta az Úr lelkét, és ki oktatta Őt, mint tanácsosa? Kivel tanácskozott,
hogy felvilágosítsa Őt, és tanítsa Őt igazság ösvényére, és tanítsa ismeretre, és oktassa Őt az értelem
15 útára? Ím a népek, mint egy csöpp a vederben, és mint egy porszem a mérlegserpenyőben, olyanoknak
16 tekintetnek; ímé a szigeteket mint kis port emeli föl! És a Libánon nem elég a tűzre, és vada sem elég
17, 18 az áldozatra. Minden népek semmik Ő előtte, a semmiségnél és üresség nél alábbvalóknak tartja. És
19 kihez hasonlítjátok az Istent, és minő képet készítetek Ő róla? A bálványt a mester megönti, és az ötvös
20 megaranyozza azt, és olvaszt ezüst lánczot reá; A ki szegény ily áldozatra, oly fát választ, a mely meg
21 nem rothad; okos mestert keres, hogy oly bálványt állítson, a mely nem ingadoz. Hát nem tudjátok és
nem hallottátok-é, hát nem hirdettetett néktek eleitől fogva, hát nem értettétek-é meg a föld fundamen-
22 tomait? Ki ül a föld kereksége fölött, a melynek lakói mint sáskák előtte, ki az egeket kiterjeszti mint
23 egy kárpitot, és kifeszíti, mint a sátort, lakásra; Ki a fejedelmeket semmivé teszi, és a föld biráit hiába-
24 valókká változtatja; Még alig plántáltattak, még alig vettetének el, alig vert gyökeret a földben törzsük,
25 és Ő csak rájok fuvall, és kiszáradnak és őket, mint a polyvát, forgószél ragadja el: Kihez hasonlíttok
26 hát engem, hogy hasonló volnék? szól a Szent. Emeljétek föl a magasba szemeiteket, és lássátok meg, ki
teremté azokat? Ő, a ki kihozza seregöket szám szerint, mindnyáját nevén szólítja; nagy hatalma és erős-
27 sége miatt egyetlen híjok sincsen. Miért mondod Jákób és szólsz ekként Izráel: Elrejtetett az én útam az
28 Úrtól, és ügyemmel nem gondol Istenem?! Hát nem tudod-é és nem hallottad-é, hogy örökkévaló Isten
29 az Úr, a ki teremté a föld határait? nem fárad és nem lankad el; végére mehetetlen bölcsesége! Erőt ad a
30 megfáradottnak, és az erőtlen erejét megsokasítja. Elfáradnak az ifjak és meglankadnak, megtántorod-
31 nak a legkülönben is; De a kik az Úrban bíznak, erejök megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk,
futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!

41 Hallgassatok reám, ti szigetek, és a népek vegyenek új erőt, közelgjenek, majd szóljanak, együtt hadd
2 szálljunk perbe! Ki támasztá fel azt keletről, a kit igazságban hív az ő lábához? A népeket kezébe adja és
3 királyok felett uralkodóvá teszi, kardjával mint port szórja szét, mint repülő polyvát kézíve által! Ker-
4 geti őket, békességgel vonúl az úton, a melyen lábaival nem járt. Ki tette és ki vitte végbe ezt? A ki
5 elhívja eleitől fogva a nemzetségeket: én, az Úr, az első és utolsókkal is az vagyok én! Látták a szigetek
6 és megrémülének, a földnek végei reszkettek, közelegtek és egybegyűltek. Kiki társát segíti, és barátjá-
7 nak ezt mondja: Légy erős! És bátorítja a mester az ötvöst, és a kalapácscsal simító azt, a ki az ülőt veri;
8 így szól a forrasztásról: jó az, és megerősíti szegekkel, hogy meg ne mozduljon. De te Izráel, én szol-
9 gám, Jákób, a kit én elválasztottam, Ábrahámnak, az én barátomnak magva; Te, a kit én a föld utolsó
részéről hoztalak és véghatárairól elhívtalak, és ezt mondám néked: Szolgám vagy te, elválasztottalak
10 és meg nem útállak: Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősíte-
11 lek, sőt megsegítlek, és igazságom jobbjával támogatlak. Ímé, megszégyenülnek és meggyaláztatnak, a

kik fölgerjednek ellened, semmivé lesznek és elvesznek, a kik veled perlekednek. Keresd őket és meg 12
nem találod a veled versengőket; megsemmisülnek teljesen, a kik téged háborgatnak. Mivel én vagyok 13
Urad, Istened, a ki jobbkezedet fogom, és a ki ezt mondom néked: Ne félj, én megsegítelek! Ne félj, 14
férgecske Jákób, maroknyi Izráel, én megsegítlek, szól az Úr, a te megváltód, Izráelnek Szentje! Ímé, 15
én teszlek éles, új cséplőhengerré, a melynek két éle van; hegyeket csépelj és zúzz össze, és a halmokat
pozdorjává tegyed. Te szórd, és a szél vigye el őket, és elszéleszsze őket a forgószél, és te örülsz az Úr- 16
ban, és dicsekedel Izráelnek Szentjében. A nyomorultak és szegények keresnek vizet, de nincs, nyelvök 17
a szomjúságban elepedt: én, az Úr, meghallgatom őket, én, Izráel Istene, nem hagyom el őket. Kopasz 18
hegyeken folyókat nyitok és a rónák közepén forrásokat; a pusztát vizek tavává teszem és az aszú földet
vizeknek forrásivá. A pusztában czédrust, akáczot nevelek és mirtust és olajfát, plántálok a kietlenben 19
cziprust, platánt, sudarczédrussal együtt, Hogy lássák, megtudják, eszökbe vegyék és megértsék mind- 20
nyájan, hogy az Úrnak keze mívelte ezt, az Izráel Szentje teremtette ezt! Hozzátok ide ügyeteket, szól 21
az Úr, adjátok elő erősségeiteket, így szól Jákób királya. Adják elő és jelentsék meg nékünk, a mik tör- 22
ténni fognak; a mik először lesznek, jelentsétek meg, hogy eszünkbe vegyük és megtudjuk végöket, vagy
a jövendőket tudassátok velünk! Jelentsétek meg, mik lesznek ezután, hogy megtudjuk, hogy ti Istenek 23
vagytok; vagy hát míveljetek jót vagy gonoszt, hogy mérkőzzünk és majd lássuk együtt! Ímé, ti semmi- 24
ből valók vagytok, és dolgotok is semmiből való; útálat az, a ki titeket szeret. Feltámasztám északról, 25
és eljött napkelet felől; hirdeti nevemet, és tapodja a fejedelmeket, mint az agyagot, és mint a fazekas
a sarat tapossa. Ki jelenté meg ezt eleitől fogva, hogy megtudnók? vagy régen, hogy ezt mondanók: 26
Igaz? De nem jelenté meg, de nem tudatá senki, nem hallá szavatokat senki sem! Sionnak először én 27
hirdetém, ímé itt vannak a tanúk, és örömmondót adtam Jeruzsálemnek. És néztem és nem volt senki, 28
ezek közül nem volt tanácsadó, hogy megkérdezzem őket és feleljenek nékem. Ímé, mindnyájan semmik 29
ők, semmiség cselekedetök, szél és hiábavalóság képeik.

Ímé az én szolgám, a kit gyámolítok, az én választottam, a kit szívem kedvel, lelkemet adtam ő belé, **42**
törvényt beszél a népeknek. Nem kiált és nem lármáz, és nem hallatja szavát az utczán. Megrepedt 2, 3
nádat nem tör el, a pislogó gyertya belet nem oltja ki, a törvényt igazán jelenti meg. Nem pislog és 4
meg nem reped, míg a földön törvényt tanít, és a szigetek várnak tanítására. Így szól az Úr Isten, a 5
ki az egeket teremté és kifeszíté, és kiterjeszté termésivel a földet, a ki lelket ád a rajta lakó népnek, és
leheletet a rajta járóknak: Én, az Úr, hívtalak el igazságban, és fogom kezedet, és megőrizlek és népnek 6
szövetségévé teszlek, pogányoknak világosságává. Hogy megnyisd a vakoknak szemeit, hogy a foglyot 7
a tömlöczből kihozzad, és a fogházból a sötétben ülőket. Én vagyok az Úr, ez a nevem, és dicsőségemet 8
másnak nem adom, sem dicséretemet a bálványoknak. A régiek ímé beteltek, és most újakat hirdetek, 9
mielőtt meglennének, tudatom veletek. Énekeljetek az Úrnak új éneket, és dicséretét a földnek határai- 10
ról, ti, a tenger hajósai és teljessége, a szigetek és azoknak lakói. Emeljék fel szavokat a puszta és annak 11
városai, a faluk, a melyekben Kédár lakik, ujjongjanak a kősziklák lakói, a hegyeknek tetejéről kiáltsa-
nak. Adják az Úrnak a dicsőséget, és dicséretét hirdessék a szigetekben. Az Úr, mint egy hős kijő, és 12, 13
mint hadakozó felkölti haragját, kiált, sőt rivalg és ellenségein erőt vesz. Régtől fogva hallgattam, néma 14
voltam, magamat megtartóztatám: most mint a szülő nő nyögök, lihegek és fúvok! Elpusztítok hegyeket 15
és halmokat, és megszáraztom minden fűvöket, szigetekké teszek folyamokat, és tavakat kiszáraztok. A 16
vakokat oly úton vezetem, a melyet nem ismernek, járatom őket oly ösvényeken, a melyeket nem tudnak;
előttök a sötétséget világossággá teszem, és az egyenetlen földet egyenessé; ezeket cselekszem velök, és
őket el nem hagyom. Meghátrálnak és mélyen megszégyenülnek, a kik a bálványban bíznak, a kik ezt 17
mondják az öntött képnek: Ti vagytok a mi isteneink! Oh, ti süketek, halljatok, és ti vakok, lássatok! 18
Kicsoda vak, ha nem az én szolgám? és olyan süket, mint az én követem, a kit elbocsátok? Ki olyan vak, 19
mint a békességgel megajándékozott, és olyan vak, mint az Úr szolgája? Sokat láttál, de nem vetted 20
eszedbe; fülei nyitvák, de nem hall. Az Úr igazságáért azt akarta, hogy a törvényt nagygyá teszi és 21
dicsőségessé. De e nép kiraboltatott és eltapodtatott, bilincsbe verve tömlöczben mindnyájan, és fogház- 22
zakban rejtettek el, prédává lettek és nincs szabadító; ragadománynyá lettek és nincsen, a ki mondaná:
add vissza! Ki veszi ezt közületek fülébe? a ki figyelne és hallgatna ezután! Ki adta ragadományúl 23, 24
Jákóbot és Izráelt a prédálóknak? Avagy nem az Úr-é, a ki ellen vétkezénk, és nem akartak járni útain és
nem hallgattak az Ő törvényére? Ezért ontá ki reá búsulásának haragját és a had erejét; körűlte lángolt 25
az, de ő nem értett; és égett benne, de nem tért eszére!

És most, oh Jákób, így szól az Úr, a te Teremtőd, és a te alkotód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, **43**
neveden hívtalak téged, enyém vagy! Mikor vizen mégy át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem 2
borítnak, ha tűzben jársz, nem égsz meg, és a láng meg nem perzsel téged. Mert én vagyok az Úr, a 3

te Istened, Izráelnek Szentje, a te megtartód, adtam váltságodba Égyiptomot, Kúst és Sebát helyetted.
4 Mivel kedves vagy az én szemeimben, becses vagy és én szeretlek: embereket adok helyetted, és népeket
5 a te életedért: Ne félj, mert én veled vagyok, napkeletről meghozom magodat, és napnyugotról egybe-
6 gyűjtelek. Mondom északnak: add meg; és délnek: ne tartsd vissza, hozd meg az én fiamat messzünnen,
7 és leányimat a földnek végéről. Mindent, a ki csak az én nevemről neveztetik, a kit dicsőségemre terem-
8 tettem, a kit alkottam és készítettem! Hozd ki a vak népet, a melynek szemei vannak, és a süketeket,
9 a kiknek füleik vannak! Minden népek gyűljenek egybe, és seregeljenek össze a népségek: ki hirdethet
közűlök ilyet? Vagy a régieket tudassák velünk, állítsák elő tanuikat, hogy igazuk legyen, hogy ezek
10 hallván, ezt mondják: Igaz. Ti vagytok az én tanuim, így szól az Úr; és szolgám, a kit elválasztottam,
hogy megtudjátok és higyjetek nékem és megértsétek, hogy én vagyok az, előttem Isten nem alkottatott,
11, 12 és utánam nem lesz! Én, én vagyok az Úr, és rajtam kivűl nincsen szabadító! Én hirdettem, és meg-
tartottam, és megjelentettem, és nem volt idegen isten köztetek, és ti vagytok az én tanuim, így szól az
13 Úr, hogy én Isten vagyok. Mostantól fogva is én az leszek, és nincs, a ki az én kezemből kimentsen; cse-
14 lekszem, és ki változtatja azt meg? Így szól az Úr, a ti megváltótok, Izráel Szentje: Ti értetek küldöttem
el Bábelbe, és leszállítom mindnyájokat, mint menekülőket a Káldeusokkal együtt vídámságuk hajóiba.
15, 16 Én az Úr vagyok, szent Istenetek, Izráelnek teremtője, királyotok. Így szól az Úr, a ki tengeren utat
17 csinál, és hatalmas vizeken ösvényt, A ki kihozott szekeret és lovat, sereget és vitézt; együtt hevernek
18 ottan, nem kelnek föl, kialudtak, mint gyertyabél elhamvadának! Ne emlékezzetek a régiekről, és az
19 előbbiekről ne gondolkodjatok! Ímé, újat cselekszem; most készül, avagy nem tudjátok még? Igen, a
20 pusztában utat szerzek, és a kietlenben folyóvizeket. Dicsőítni fog engem a mező vada, a sakálok és
struczok, hogy vizet szereztem a pusztában; a kietlenben folyóvizeket, hogy választott népemnek inni
21, 22 adjak. A nép, a melyet magamnak alkoték, hirdesse dicséretemet! És még sem engem hívtál segítségül
23 Jákób, hanem megfáradtál én bennem Izráel! Nem adtad nékem égőáldozatúl bárányaidat, és áldozata-
24 taiddal nem dicsőítettél engem; nem terheltelek ételáldozattal, és tömjénnel nem fárasztottalak. Nem
vettél pénzen nékem jóillatú nádat, és áldozataid kövérével jól nem tartottál, csak bűneiddel terhelél,
25 vétkeiddel fárasztál engemet. Én, én vagyok, a ki eltörlöm álnokságaidat enmagamért, és bűneidről
26, 27 nem emlékezem meg! Juttasd eszembe, no pereljünk együtt, beszéld el, hogy igaznak találtassál! Az
28 első atyád vétkezett, és tanítóid elpártoltak tőlem! Ezért én is megfertőztettem a szent fejedelmeket, és
veszedelemre adám Jákóbot, és gyalázatra Izráelt!

44, 2 És most hallgass Jákób, én szolgám, és Izráel, a kit én elválasztottam. Így szól az Úr, teremtőd és
alkotód anyád méhétől fogva, a ki megsegít: Ne félj, én szolgám Jákób, és te igaz nép, a kit elválasztot-
3 tam! Mert vizet öntök a szomjúhozóra, és folyóvizeket a szárazra; kiöntöm lelkemet a te magodra, és
4, 5 áldásomat a te csemetéidre. És nevekednek mint fű között, és mint a fűzfák vizek folyásinál. Ez azt
mondja: én az Úré vagyok, amaz Jákób nevét emlegeti, és a másik önkezével írja: az Úré vagyok, és hize-
6 legve Izráel nevét említi. Így szól az Úr, Izráelnek királya és megváltója, a seregeknek Ura: Én vagyok
7 az első, én az utolsó, és rajtam kivűl nincsen Isten. És ki hirdetett hozzám hasonlóan? jelentse meg és
8 hozza azt elém, mióta e világ népét teremtém; és jelentsék meg a közeli és távoli jövőt. Ne féljetek és ne
rettegjetek! Hát nem mondtam-é meg és nem jelentém előre? Ti vagytok tanuim! Hát van-é rajtam kivűl
9 Isten? Nincs kőszál, nem tudok! A bálványok csinálói mind hiábavalók, és kedvenczeik mit sem hasz-
10 nálnak, és tanuik nem látnak és nem tudnak, hogy megszégyenüljenek. Ki alkotott istent, és bálványt
11 ki öntött? a mely semmit sem használ! Ímé, minden barátaik megszégyenülnek, és a mesterek magok
12 is emberek; gyűljenek össze mind és álljanak elő; féljenek, szégyenüljenek meg együtt! A kovács fejszét
készít, és munkálkodik a szénnél, és alakítja azt pörölylyel, és munkálja azt erős karjával, és megéhezik
13 és ereje nincsen, és vizet sem iszik és elfárad. Az ács mérőzsinórt von, és lefesti azt íróvesszővel, és meg-
gyalulja azt, a czirkalommal alakítja, és csinálja azt férfiú formájára, ember ékességére, hogy házában
14 lakjék. Czédrusfát vág magának, tölgy- és cserfát hoz, és válogat az erdő fáiban, fenyőt plántál, a melyet
15 az eső fölnevel. Azokból az ember tüzet gerjeszt, vesz belőlök és melegszik, meggyújtja és kenyeret süt;
16 sőt istent is csinál abból és imádja, bálványt készít és előtte leborul; Felét tűzben megégeti, felénél húst
eszik: pecsenyét süt és megelégszik, és aztán melengeti magát és szól: Bezzeg melegem van, tűznél valék!
17 Maradékából istent készít, bálványát; leborulva imádja azt és könyörög hozzá, és így szól: Szabadíts meg,
18 mert te vagy istenem! Nem tudnak és nem értenek, mert bekenvék szemeik és nem látnak, és szívök
19 nem eszmél. És nem veszi eszébe, nincs ismerete és értelme, hogy mondaná: Felét tűzben megégetém és
kenyeret sütöttem annak szenénél, sütöttem húst és megettem; és maradékából útálatosságot csináljak-
20 é, és leboruljak a fa-galy előtt? Ki hamuban gyönyörködik, megcsalt szíve vezette félre azt, hogy meg
21 ne szabadítsa lelkét és ezt mondja: Hát nem hazugság van-é jobbkezemben? Oh emlékezzél meg Jákób
ezekről és Izráel, mert az én szolgám vagy te, én alkottalak téged, én szolgám vagy, Izráel! nem feledlek

el. Eltöröltem álnokságaidat, mint felleget, és mint felhőt bűneidet; térj én hozzám, mert megváltottalak. Örüljetek egek, mert az Úr végbe vitte, kiáltsatok földnek mélységei, ujjongva énekeljetek hegyek, erdő és benne minden fa; mert megváltá az Úr Jákóbot, és Izráelben megdicsőíti magát. Így szól az Úr, megváltód és alkotód anyád méhétől fogva: Én vagyok az Úr, a ki mindent cselekszem, a ki az egeket egyedül kifeszítem, és kiszélesítem a földet magamtól; Ki a hazugok jeleit megrontja, és a varázslókat megbolondítja, a bölcseket megszégyeníti, és tudományukat bolondsággá teszi. A ki szolgája beszédét beteljesíti, és véghez viszi követei tanácsát, a ki így szól Jeruzsálemnek: Lakjanak benne! és Júda városainak: Megépíttessenek! és romjait felállatom! Ki ezt mondja a mélységnek: Száradj ki! és kiapasztom folyóvizeidet! Ki Czírusnak ezt mondja: Pásztorom! ki véghez viszi minden akaratomat és ezt mondja Jeruzsálemnek: Megépíttessék! és a templomnak: Alapja vettessék!

Így szól az Úr fölkentjéhez, Czírushoz, kinek jobbkezét megfogám, hogy meghódoltassak előtte népeket, és a királyok derekának övét megoldjam, ő előtte megnyissam az ajtókat, és a kapuk be ne zároltassanak; Én menéndek előtted, és az egyenetleneket megegyenesítem, az érczajtókat összetöröm, és leütöm a vas-zárakat. Néked adom a sötétségnek kincseit és a rejtekhelyek gazdagságait, hogy megtudjad, hogy én vagyok az Úr, a ki téged neveden hívtalak, Izráel Istene. Az én szolgámért, Jákóbért, és elválasztott Izráelemért neveden hívtalak el, szeretettel szólítálak, noha nem ismerél. Én vagyok az Úr és több nincs, rajtam kivűl nincs Isten! felöveztelek téged, bár nem ismerél. Hogy megtudják napkelettől és napnyugattól fogva, hogy nincsen több rajtam kivűl; én vagyok az Úr és több nincsen! Ki a világosságot alkotom és a sötétséget teremtem, ki békességet szerzek és gonoszt teremtek; én vagyok az Úr, a ki mindezt cselekszem! Egek harmatozzatok onnan felül, és a felhők folyjanak igazsággal, nyíljék meg a föld és viruljon fel a szabadulás, és igazság sarjadjon fel vele együtt; én az Úr teremtettem azt! Jaj annak, a ki alkotójával perbe száll, holott cserép a föld többi cserepeivel! Vajjon mondja-é az agyag alkotójának: Mit csinálsz? és csinálmányod ezt: Nincsenek kezei? Jaj annak, a ki atyjának mondja: Miért nemzesz? és az asszonynak: Miért szülsz? Így szól az Úr, Izráelnek Szentje és Teremtője: Kérdezzétek meg a jövendőt tőlem, fiaimat és kezeim munkáját csak bízzátok reám! Én alkotám a földet, és az embert rajta én teremtém, én terjesztém ki kezeimmel az egeket, és minden seregöket én állatám elő. Én támasztottam őt fel igazságban, és minden útait egyengetem, ő építi meg városomat, és foglyaimat elbocsátja, nem pénzért, sem ajándékért, szóla a seregek Ura! Így szól az Úr: Égyiptom gyűjtött kincse és Kús nyeresége és a nagy termetű Szabeusok hozzád mennek és tieid lesznek, téged követnek, békókban járnak, előtted leborulnak és hozzád könyörögnek: Csak közted van az Isten és nincsen több, nincs Isten! Bizony Te elrejtőzködő Isten vagy, Izráelnek Istene, szabadító! Szégyent vallanak és gyalázatot mind, egyetemben gyalázatban járnak a bálványok faragói; És Izráel megszabadul az Úr által örök szabadulással, nem vallotok szégyent és gyalázatot soha örökké; Mert így szól az Úr, a ki az egeket teremté; Ő az Isten, a ki alkotá a földet és teremté azt és megerősíté; nem hiába teremté azt, hanem lakásul alkotá: Én vagyok az Úr, és több nincsen! Nem titkon szóltam, a sötétség földének helyén; nem mondtam Jákób magvának: hiába keressetek engem! én, az Úr, igazságot szólok, és megjelentem, a mik igazak. Gyűljetek egybe és jőjjetek elő, közelegjetek mind, a kik a népek közűl megszabadultatok; nem tudnak semmit, a kik bálványuk fáját hordják, és könyörögnek oly istenhez, a ki meg nem tart! Jelentsétek meg és hozzátok elő, sőt egyetemben tanácskozzanak: ki mondta meg ezt régtől fogva és jelenté meg előre? Vajjon nem én, az Úr? És nincs több Isten nálam, igaz Isten és megtartó nincs kívülem. Térjetek én hozzám, hogy megtartassatok földnek minden határai, mert én vagyok az Isten, és nincsen több! Magamra esküdtem és igazság jött ki számból, egy szó, mely vissza nem tér: hogy minden térd nékem hajol meg, rám esküszik minden nyelv! Csak az Úrban van, így szólnak felőlem, minden igazság és erő, Ő hozzá mennek, és megszégyenülnek mindazok, a kik reá haragusznak. Az Úrban igazul meg és dicsekszik Izráelnek egész magva!

Ledől Bél, elesik Nebó, oktalan barmokra kerülnek szobraik, és miket ti hordoztatok, felrakatnak, terhéül a megfáradott állatnak; Elesnek, összerogynak együtt, nem menthetik meg a terhet; és ők magok fogságba mennek. Hallgassatok rám, Jákób háza és Izráel házának minden maradéka, a kiket magamra raktam anyátok méhétől fogva, és hordoztalak születésetek óta; Vénségtekig én vagyok az, és megőszüléstekig én visellek; én teremtettem és én hordozom, én viselem és megszabadítom. Kihez hasonlíttok engem, és kivel tesztek egyenlővé? És kivel vettek egybe, hogy hasonlók volnánk? Kitöltik az aranyat az erszényből, és ezüstöt mérnek a mértékkel, és ötvöst fogadnak, hogy abból istent csináljon; meghajolnak, leborulnak előtte. Vállukra veszik azt és hordozzák, majd állványára helyezik és veszteg áll, helyéről meg nem mozdul, ha kiáltasz is hozzá, nem felel, nyomorúságodból nem szabadít meg. Emlékezzetek

9 meg erről, és legyetek erősek, vegyétek eszetekbe, pártütők! Emlékezzetek meg a messze régi dolgokról,
10 hogy én vagyok Isten és nincsen több; Isten vagyok, és nincs hozzám hasonlatos. Ki megjelentem kezdettől fogva a véget, és előre azokat, a mik még meg nem történtek, mondván: tanácsom megáll, és véghez
11 viszem minden akaratomat; Ki elhívom napkeletről a sast, meszsze földről tanácsom férfiát; nem csak
12 szóltam, ki is viszem, elvégezem, meg is cselekszem! Hallgassatok reám, kemény szívűek, a kik távol
13 vagytok az igazságtól. Elhoztam igazságomat, nincs messze, és az én szabadításom nem késik, Sionban lesz szabadításom, és Izráelen dicsőségem.

47 Szállj le és ülj a porba, Babilon szűz leánya, ülj a földre királyi szék nélkűl, te a Káldeusok leánya,
2 mert nem hívnak többé téged gyöngének és elkényeztetettnek! Vedd a malmot és őrölj lisztet, född fel
3 fátyolodat, emeld föl a hosszú ruhát, född fel czombodat és menj át a folyókon. Födöztessék föl meztelenséged és láttassék meg szemérmed; bosszút állok és embert nem kímélek! Így szól a mi Megváltónk,
5 seregeknek Ura az Ő neve, Izráel Szentje! Ülj némán és menj a sötétre, te a Káldeusok leánya, mert
6 nem hívnak többé téged országok úrnőjének! Fölgerjedtem volt népem ellen; megfertőztettem örökségemet és kezedbe adtam azt: te nem cselekedtél velök irgalmasságot, az öregre nehéz igát vetettél! És
8 ezt mondád: Örökre úrnő leszek! úgy hogy ezekre nem is gondolál, és nem emlékeztél meg annak végéről. És most halld meg ezt, bujálkodó, a ki bátorságban ülsz, a ki ezt mondja szívében: Én vagyok és
9 nincs senki több, nem ülök özvegységben, és a gyermektelenséget nem ismerem! És mind e kettő eljő reád nagy hamar egy napon: gyermektelenség és özvegység, teljességökben jőnek el reád, noha gazdag
10 vagy a varázslásban, és sok nagyon igéző szózatod. Gonoszságodban bíztál, és ezt mondád: Nem lát senki engem! Bölcseséged és tudományod csalt meg téged, és ezt mondád szívedben: Én vagyok és nincs
11 senki több. Azért jő te reád a gonosz, a melynek keletkezését nem tudod, és romlás sújt le rád, a melyet
12 meg nem engesztelhetsz, és hirtelen jő pusztulás reád, nem is tudod! No állj elő hát igéző szózatiddal és varázslásodnak sokaságával, a melyekkel ifjúságodtól fogva vesződtél, talán segíthetsz valamit, talán
13 visszariaszthatod a veszedelmet. Tanácsaid sokaságában megfáradál; no álljanak elő és tartsanak meg az égnek vizsgálói, a kik a csillagokat nézik, a kik megjelentik az újholdak napján, hogy mi jövend reád.
14 Ímé, olyanok lettek, mint a polyva, tűz emészté meg őket, nem mentik meg életöket a lángból, még szén
15 sem marad belőlök melegülésre, sem körűlülhető parázs! Így járnak azok, a kikkel vesződtél; és a kik kereskedő társaid voltak ifjúságodtól fogva, futnak, kiki a maga útján; senki nem segít néked!

48 Halljátok ezt Jákób háza, a kik Izráel nevéről neveztettek, és Júda forrásából származának, a kik az
2 Úr nevére esküsznek, és Izráel Istenét emlegetik; de nem híven és nem igazán. Mert a szent várostól
3 nevezik magokat, és Izráel Istenéhez támaszkodnak, a kinek neve seregek Ura! Mik eddig történtek,
4 előre megjelentém, szám hirdeté és tudatá azokat, gyorsan véghez vivém, és bekövetkezének. Mert tud-
5 tam, hogy te kemény vagy, és vasinakból van nyakad és homlokod ércz: Tehát előre megjelentém néked, mielőtt bekövetkezett, tudtodra adtam, hogy ezt ne mondd: Faragott képem mívelé ezeket, bálványom
6 és öntött képem parancsolá ezeket. Hallottad volt, és most lásd mindezt; avagy ti nem tesztek-é erről
7 bizonyságot? Mostantól fogva újakat tudatok veled: titkoltakat, a melyeket nem tudtál; Mostan rendeltettek el és nem régen. és ezelőtt nem hallottál felőlök, hogy ezt ne mondd: Ímé, tudtam én azokat.
8 Nem is hallottad, nem is tudtad, füled sem vala nyitva régen, mivel tudtam, hogy nagyon hűtelen vagy,
9 és pártütőnek hívatál anyád méhétől fogva. Nevemért elhalasztom haragomat, és dicséretemért fékezem magamat veled szemben, hogy ki ne vágjalak. Ímé, megtisztítottalak, de nem úgy, mint ezüstöt,
11 megpróbáltalak a nyomor kemenczéjében. Enmagamért, enmagamért cselekszem; mert hogyan szentségteleníttetnék meg nevem?! És dicsőségemet másnak nem adom. Hallgass rám Jákób és Izráel, én
13 elhívottam, én vagyok az első és én az utolsó. Hiszen kezem veté e föld alapját, és jobbom terjeszté ki
14 az egeket, ha én szólítom őket, mind itt állnak. Gyűljetek egybe mind, és halljátok meg: ki jelenté meg
15 közűlök ezeket? az, kit az Úr szeret, elvégzi akaratját Bábelen, és karja lészen a Káldeusokon. Én, én
16 szóltam, és őt el is hívtam, elhoztam őt, és szerencsés lesz útja. Közelegjetek hozzám, halljátok ezt, nem szóltam eleitől fogva titkon! mióta ez történik, ott vagyok! És most az Úr Isten engem küldött, és az ő
17 lelkét. Így szól az Úr, Megváltód, Izráelnek Szentje: Én vagyok az Úr, Istened, ki tanítlak hasznosra,
18 és vezetlek oly úton, a melyen járnod kell. Vajha figyelmeztél volna paracsolataimra! olyan volna békességed, mint a folyóvíz, és igazságod, mint a tenger habjai; És olyan volna magod, mint a tengernek
19 fövénye, és méhednek gyümölcsei, mint annak kövecskéi; nem vágatnék ki és nem pusztulna el neve
20 orczám elől. Menjetek ki Bábelből, fussatok el Káldeából ujjongásnak szavával! jelentsétek meg, tudassátok ezt, terjesszétek a föld végső határáig; mondjátok: Megváltotta az Úr szolgáját, Jákóbot. Nem
21 szomjaznak, bárha pusztaságon vezeti is őket: kősziklából vizet fakaszt nékik, és meghasítja a sziklát és

víz ömöl belőle. Nincs békesség, így szól az Úr, az istenteleneknek! 22

Hallgassatok reám, ti szigetek, és figyeljetek távol való népek: anyám méhétől hívott el az Úr, anyám- **49**
nak szíve alatt már emlékezett nevemről. Hasonlóvá tevé számat az éles kardhoz, keze árnyékában 2
rejtett el engem, és fényes nyíllá tett engem, és tegzébe zárt be engem. És mondá nékem: Szolgám vagy 3
te, Izráel, a kiben én megdicsőülök. És én mondám: Hiába fáradoztam, semmire és haszontalan költöt- 4
tem el erőmet; de az Úrnál van ítéletem, és jutalmam Istenemnél. És most így szól az Úr, a ki engem 5
anyám méhétől szolgájává alkotott, hogy Jákóbot Ő hozzá megtérítsem és hogy Izráel hozzá gyűjtessék;
hiszen tisztelt vagyok az Úr szemeiben és erősségem az én Istenem! Így szól: Kevés az, hogy nékem 6
szolgám légy, a Jákób nemzetségeinek megépítésére és Izráel megszabadultjainak visszahozására: sőt a
népeknek is világosságul adtalak, hogy üdvöm a föld végéig terjedjen! Így szól az Úr, Izráel megvál- 7
tója, Szentje, a megvetett lelkűhöz, a nép undorához, a zsarnokok szolgájához: Látják királyok! és majd
fölkelnek, fejedelmek, és leborulnak az Úrért, a ki hű, Izráel Szentjéért, a ki téged elválasztott. Így 8
szól az Úr: Jókedvem idején én meghallgattalak, és a szabadulás napján segítettelek; megtartlak és nép
szövetségévé teszlek, hogy megépítsd a földet, és kioszd az elpusztult örökségeket; Így szólván a fog- 9
lyoknak: Jőjjetek ki! és azoknak, a kik sötétben ülnek: Lépjetek elő! Az utakon legelnek, és minden
halmokon legelőjük lesz; Nem éheznek, nem szomjúhoznak, nem bántja őket délibáb és a nap; mert a 10
ki rajtok könyörült, vezeti őket, és vizek forrásihoz viszi. És teszem minden hegyemet úttá, és ösvé- 11
nyeim magasak lesznek. Ímé, ezek messziről jönnek, ímé, amazok észak és a tenger felől, és amazok 12
Sinnek földéről! Ujjongjatok egek, és föld örvendezz, ujjongva énekeljetek hegyek; mert megvígasztalá 13
népét az Úr, és könyörül szegényein! És szól Sion: Elhagyott az Úr engem, és rólam elfeledkezett az 14
Úr! Hát elfeledkezhetik-é az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián? És ha elfeledkeznének 15
is ezek: én te rólad el nem feledkezem. Ímé, az én markaimba metszettelek fel téged, kőfalaid előttem 16
vannak szüntelen. Elősietnek fiaid, rombolóid és pusztítóid eltávoznak belőled. Emeld fel köröskörül 17, 18
szemeidet, és lássad, mindnyájan egybegyűlnek, hozzád jönnek. Élek én, így szól az Úr, hogy fölrakod
mindnyájokat, mint ékszert, és felkötöd, mint menyasszony. Mert romjaid és pusztaságaid és elpusztult 19
földed, mindez szűk lesz most a lakosságnak, és messze távoznak elpusztítóid. Gyermektelenségednek 20
fiai még ezt mondják majd füled hallatára: Szoros e hely nékem, menj el, hogy itt lakhassam! És te így 21
szólsz szívedben: Ki szűlte nékem ezeket? hisz én gyermektelen és terméketlen voltam, fogoly és szám-
kivetett; és ezeket ki nevelte föl? Ímé, én egyedűl maradtam meg; ezek hol voltak? Így szól az Úr Isten: 22
Ímé, fölemelem kezemet a népekhez, és előttök zászlómat felállatom, és elhozzák fiaidat ölükben, és le-
ányaid vállukon hordoztatnak. És királyok lesznek dajkálóid, fejedelmi asszonyaik dajkáid, arczczal a 23
földre borulnak előtted és lábaid porát nyalják; és megtudod, hogy én vagyok az Úr, kit a kik várnak, meg
nem szégyenülnek. Elvétetik-é a préda az erőstől, és megszabadulhatnak-é az igazak foglyai? Igen, így 24, 25
szól az Úr, az erőstől elvétetnek a foglyok is, és megszabadul a kegyetlen zsákmánya, és háborgatóidat én
háborítom meg, és én tartom meg fiaidat. És etetem nyomorgatóiddal az önnön húsokat, és mint a must- 26
tól, véröktől megrészegednek, és megtudja minden test, hogy én vagyok az Úr; megtartód és megváltód,
Jákóbnak erős Istene!

Így szól az Úr: Hol van anyátok elválólevele, a melylyel őt elbocsátám? vagy hol van egy kölcsön- **50**
adóim közűl, a kinek titeket eladtalak? Ímé, a ti vétkeitekért adatátok el, és bűneitekért bocsáttatott
el anyátok! Miért jöttem, holott nem volt ott senki? hívtam és nem felelt senki sem! vagy olyan rövid 2
már a kezem, hogy meg nem válthat? vagy nincs bennem megszabadításra való erő? Ímé, én dorgálá-
sommal kiszáraztom a tengert, a folyókat pusztává teszem, megbűzhödnek halaik, hogy nincsen víz, és
szomjúságtól meghalnak. Felöltöztetem az egeket sötétségbe, és gyászruhával födöm be azokat. Az Úr 3, 4
Isten bölcs nyelvet adott én nékem, hogy tudjam erősíteni a megfáradtat beszéddel, fölserkenti minden
reggel, fölserkenti fülemet, hogy hallgassak, miként a tanítványok. Az Úr Isten megnyitotta fülemet, és 5
én nem voltam engedetlen, hátra nem fordultam. Hátamat odaadám a verőknek, és orczámat a szaggá- 6
tóknak, képemet nem födöztem be a gyalázás és köpdösés előtt. És az Úr Isten megsegít engemet, azért 7
nem szégyenülök meg, ezért olyanná tettem képemet, mint a kova, és tudtam, hogy szégyent nem vallok.
Közel van, a ki engem megigazít, ki perel én velem? Álljunk együtt elő! Kicsoda peresem? közelegjen 8
hozzám! Ímé, az Úr Isten megsegít engem, kicsoda kárhoztatna engem? Ímé, mindnyájan, mint a ruha 9
megavulnak, moly emészti meg őket! Ki féli közűletek az Urat? és ki hallgat az ő szolgája szavára? ő, 10
a ki sötétségben jár és nincs fényesség néki, bízzék az Úr nevében, és támaszkodjék Istenhez! Ímé, ti 11
mind, a kik tüzet gyujtotok, felövezvén magatokat tüzes nyilakkal, vettessetek tüzeteknek lángjába és a

tüzes nyilakba, a melyeket meggyujtottatok! Kezemből jő ez rátok; fájdalomban fogtok feküdni!

51 Hallgassatok reám, kik az igazságot követitek, kik az Urat keresitek; tekintsetek a kőszálra, a melyből
2 kivágattattatok, és a kútfő nyílására, a melyből kiásattatok! Tekintsetek Ábrahámra, atyátokra, és Sá-
3 rára, a ki titeket szűlt, hogy egymagát hívtam el őt, és megáldám és megszaporítám őt. Mert megvígasz-
talja az Úr Siont, megvígasztalja minden romjait, és pusztáját olyanná teszi, mint az Éden, és kietlenjét
4 olyanná, mint az Úrnak kertje, öröm és vígasság találtatik abban, hálaadás és dicséret szava! Figyelje-
tek reám, én népem, és reám hallgassatok, én nemzetem! mert tanítás megy ki tőlem, és törvényemet a
5 népek megvilágosítására megalapítom. Közel igazságom, kijő szabadításom, és karjaim népeket ítélnek:
6 engem várnak a szigetek, és karomba vetik reménységüket. Emeljétek az égre szemeiteket, és nézzetek
a földre ide alá, mert az egek mint a füst elfogynak, és a föld, mint a ruha megavul, és lakosai hasonlókép
7 elvesznek; de szabadításom örökre megmarad, és igazságom meg nem romol. Hallgassatok rám, kik
tudjátok az igazságot, te nép, kinek szívében van törvényem! ne féljetek az emberek gyalázatától, és szi-
8 dalmaik miatt kétségbe ne essetek! Mert mint a ruhát, moly emészti meg őket, és mint a gyapjat, féreg
9 eszi meg őket, és igazságom örökre megmarad, és szabadításom nemzetségről nemzetségre! Kelj föl, kelj
föl, öltözd fel az erőt, oh Úrnak karja! kelj föl, mint a régi időben, a messze hajdanban! Avagy nem te
10 vagy-é, a ki Ráhábot kivágta, és a sárkányt átdöfte? Nem te vagy-é, a ki a tengert megszáraztotta, a
11 nagy mélység vizeit; a ki a tenger fenekét úttá változtatta, hogy átmenjenek a megváltottak?! Így térnek
meg az Úrnak megváltottai, és ujjongás között Sionba jőnek, és örökös öröm fejökön; vígasságot és örömöt
12 találnak, eltünik a fájdalom és sohaj! Én, én vagyok megvígasztalótok! Ki vagy te, hogy félsz halandó
13 embertől? ember fiától, a ki olyan lesz, mint a fű?! Hogy elfeledkeztél az Úrról, Teremtődről, a ki az eget
kiterjeszté és a földet megalapítá, és hogy félsz szüntelen minden napon nyomorgatódnak haragjától, a ki
14 igyekszik elveszteni? De hol van a nyomorgató haragja? Hirtelen megszabadul a fogoly, és nem hal meg
15 a veremben, kenyere sem fogy el: Hiszen én vagyok az Úr, a te Istened, a ki megreszkettetem a tengert
16 és zúgnak habjai; seregeknek Ura az Én nevem! És adtam beszédemet a te szádba, és kezem árnyékával
födöztelek be, hogy újonnan plántáljam az egeket, és megalapítsam a földet, és ezt mondjam Sionnak: Én
17 népem vagy te! Serkenj föl, serkenj föl, kelj föl Jeruzsálem, ki megittad az Úr kezéből haragja poharát;
18 a tántorgás öblös kelyhét megittad, kiürítéd! Nem vala vezetője minden fiai közül, a kiket szűlt, nem
19 fogta senki őt kézen minden fiai közül, a kiket fölnevelt. E kettő esett rajtad! Kicsoda szánt meg téged?
20 A pusztulás, a romlás, az éhség és a fegyver; miként vígasztaljalak téged? Fiaid elájultan ott feküdtek
minden utczáknak fejeinél, mint a hálóba esett zerge, megrészegedve az Úr haragjától, Istenednek feddé-
21, 22 sétől. Ezért halld meg ezt, szenvedő, ki részeg vagy, de nem bortól! Így szól Urad, az Úr, és Istened, a ki
népéért boszút áll: Ímé, kiveszem kezedből a tántorgás poharát, haragom öblös kelyhét, nem iszod többé
23 azt meg! És adom azt nyomorgatóid kezébe, a kik azt mondották lelkednek: Hajolj meg, hogy átmenjünk
te rajtad, és a te hátadat olyanná tetted, mint a föld, és mint a minő az utcza a járóknak!

52 Serkenj föl, serkenj föl, öltözd fel erősségedet, Sion, öltözzél fel ékességed ruháiba, Jeruzsálem, szent
2 város, mert nem lép te beléd többé körülmetéletlen, tisztátalan! Rázd ki magad a porból, kelj fel, ülj
3 fel Jeruzsálem, oldd ki magadat nyakad bilincseiből, Sion fogoly leánya! Mert így szól az Úr Isten:
4 Ingyen adattatok el, és nem pénzen váltattok meg! Mert így szól az Úr Isten: Égyiptomba ment alá
5 népem először, hogy ott bujdossék, és azután Assiria nyomorgatá őt ok nélkül. És most mit tegyek itt?
szól az Úr, hiszen népem elvitetett ok nélkül, és a rajta uralkodók ujjonganak, szól az Úr, és nevem
6 szüntelen mindennap gúnyoltatik. Ezért hadd ismerje meg népem az én nevemet, ezért ama napon!
7 Hogy én vagyok, a ki mondom: Ímé, itt vagyok! Mily szépek a hegyeken az örömmondónak lábai, a ki
8 békességet hirdet, jót mond, szabadulást hirdet, a ki ezt mondja Sionnak: Uralkodik a te Istened! Halld
őrállóidat! felemelik szavokat, ujjonganak egyetemben, mert szemtől-szembe látják, hogy mint hozza
9 vissza Siont az Úr! Ujjongva énekeljetek mindnyájan, Jeruzsálem romjai, mert megvígasztalá az Úr
10 népét, megváltá Jeruzsálemet. Feltűrte az Úr szent karját minden népeknek szemei előtt, hogy lássák
11 a föld minden határai Istenünk szabadítását! Távozzatok, távozzatok, jertek ki, onnan, tisztátalant ne
12 illessetek, jertek ki közűlök, tisztítsátok meg magatokat, a kik az Úr edényeit hordozzátok. Mert ne
sietséggel jertek ki, és ne futással menjetek; mert előttetek megy az Úr, és követni fog Izráel Istene!
13, 14 Ímé, jó szerencsés lesz szolgám, magasságos, felséges és dicső lesz nagyon. Miképen eliszonyodtak tőled
15 sokan, oly rút, nem emberi volt ábrázatja, és alakja sem ember fiaié volt: Akképen ejt ámulatba sok
népeket; fölötte a királyok befogják szájokat, mert a mit nékik nem beszéltek volt, azt látják, és mit nem
hallottak volt, arra figyelnek.

53, 2 Ki hitt a mi tanításunknak, és az Úr karja kinek jelentetett meg? Felnőtt, mint egy vesszőszál

Ő előtte, és mint gyökér a száraz földből, nem volt néki alakja és ékessége, és néztünk reá, de nem
vala ábrázata kívánatos! Útált és az emberektől elhagyott volt, fájdalmak férfia és betegség ismerője! 3
mint a ki elől orczánkat elrejtjük, útált volt; és nem gondoltunk vele. Pedig betegségeinket ő viselte, 4
és fájdalmainkat hordozá, és mi azt hittük, hogy ostoroztatik, verettetik és kínoztatik Istentől! És ő 5
megsebesíttetett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az
ő sebeivel gyógyulánk meg. Mindnyájan, mint juhok eltévelyedtünk, kiki az ő útára tértünk: de az Úr 6
mindnyájunk vétkét ő reá veté. Kínoztatott, pedig alázatos volt, és száját nem nyitotta meg, mint bárány, 7
mely mészárszékre vitetik, és mint juh, mely megnémúl az őt nyírők előtt; és száját nem nyitotta meg! A 8
fogságból és ítéletből ragadtatott el, és kortársainál ki gondolt arra, hogy kivágatott az élők földéből, hogy
népem bűnéért lőn rajta vereség?! És a gonoszok közt adtak sírt néki, és a gazdagok mellé jutott kínos 9
halál után: pedig nem cselekedett hamisságot, és álnokság sem találtatott szájában. És az Úr akarta 10
őt megrontani betegség által; hogyha önlelkét áldozatúl adja, magot lát, és napjait meghosszabbítja, és
az Úr akarata az ő keze által jó szerencsés lesz. Mert lelke szenvedése folytán látni fog, és megelégszik, 11
ismeretével igaz szolgám sokakat megigazít, és vétkeiket ő viseli. Azért részt osztok néki a nagyokkal, 12
és zsákmányt a hatalmasokkal oszt, mivelhogy életét halálra adta, és a bűnösök közé számláltatott; pedig
ő sokak bűnét hordozá, és a bűnösökért imádkozott!

Ujjongj te meddő, ki nem szültél, ujjongva énekelj és kiálts, ki nem vajudtál, mert többek az elha- **54**
gyottnak fiai a férjnél való fiainál, azt mondja az Úr. Szélesítsd ki a sátorod helyét, és hajlékidnak 2
kárpitjait terjeszszék ki; ne tiltsd meg; nyújtsd meg köteleidet, és erősítsd meg szegeidet. Mert mind 3
jobb-, mind balkézre kiterjedsz, és magod népeket vesz örökségbe, és puszta városokat megnépesítnek.
Ne félj, mert meg nem szégyenülsz, és ne pirulj, mert meg nem gyaláztatol, mert ifjúságod szégyenéről 4
elfeledkezel, és özvegységed gyalázatáról többé meg nem emlékezel. Mert férjed a te Teremtőd, sere- 5
geknek Ura az Ő neve, és megváltód Izráelnek Szentje, az egész föld Istenének hívattatik. Mert mint 6
elhagyott és fájó lelkű asszonyt hív téged az Úr, és mint megvetett ifjú asszonyt; ezt mondja Istened: Egy 7
rövid szempillantásig elhagytalak, és nagy irgalmassággal egybegyűjtlek; Búsulásom felbuzdultában el- 8
rejtém orczámat egy pillantásig előled, és örök irgalmassággal könyörülök rajtad; ezt mondja megváltó
Urad. Mert úgy lesz ez nékem, mint a Noé özönvíze; miként megesküvém, hogy nem megy át többé 9
Noé özönvize e földön, úgy esküszöm meg, hogy rád többé nem haragszom, és téged meg nem feddelek.
Mert a hegyek eltávoznak, és a halmok megrendülnek; de az én irgalmasságom tőled el nem távozik, 10
és békességem szövetsége meg nem rendűl, így szól könyörülő Urad. Oh te szegény, szélvésztől hányt, 11
vígasztalás nélkűl való! Ímé, ólomporba rakom köveidet, és zafirokra alapítalak. Rubinból csinálom 12
falad párkányzatát, és kapuidat gránátkövekből, és egész határodat drágakövekből; És minden fiaid az 13
Úr tanítványai lesznek, és nagy lesz fiaid békessége. Igazság által leszel erős, ne gondolj a nyomorral, 14
mert nincsen mit félned, és a rettegéssel, mert nem közelg hozzád. És ha összegyűlvén összegyűlnek, 15
ez nem én tőlem lesz! A ki ellened összegyűl, elesik általad. Ímé, én teremtettem a kovácsot, a ki a 16
parazsat éleszti és fegyvert készít mestersége szerint: és én teremtém a pusztítót is a vesztésre! Egy 17
ellened készült fegyver sem lesz jó szerencsés, és minden nyelvet, mely ellened perbe száll, kárhoztatsz;
ez az Úr szolgáinak öröksége, és az ő igazságuk, mely tőlem van, így szól az Úr.

Oh mindnyájan, kik szomjúhoztok, jertek e vizekre, ti is, kiknek nincs pénzetek, jertek, vegyetek és **55**
egyetek, jertek, vegyetek pénz nélkűl és ingyen, bort és tejet. Miért adtok pénzt azért, a mi nem kenyér, 2
és gyűjtött kincseket azért, a mi meg nem elégíthet? Hallgassatok, hallgassatok reám, hogy jót egyetek, és
gyönyörködjék lelketek kövérségben. Hajtsátok ide füleiteket és jertek hozzám; hallgassatok, hogy éljen 3
lelketek, és szerzek veletek örök szövetséget, Dávid iránt való változhatatlan kegyelmességem szerint.
Ímé, bizonyságúl adtam őt a népeknek, fejedelműl és parancsolóul népeknek. Ímé, nem ismert népet 4, 5
hívsz elő, és a nép, a mely téged nem ismert, hozzád siet az Úrért, Istenedért és Izráel Szentjéért, hogy
téged megdicsőített. Keressétek az Urat, a míg megtalálható, hívjátok őt segítségűl, a míg közel van. 6
Hagyja el a gonosz az ő útát, és a bűnös férfiú gondolatait, és térjen az Úrhoz, és könyörűl rajta, és a 7
mi Istenünkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban. Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, 8
és nem a ti útaitok az én útaim, így szól az Úr! Mert a mint magasabbak az egek a földnél, akképen 9
magasabbak az én útaim útaitoknál, és gondolataim gondolataitoknál! Mert mint leszáll az eső és a 10
hó az égből, és oda vissza nem tér, hanem megöntözi a földet, és termővé, gyümölcsözővé teszi azt, és
magot ád a magvetőnek és kenyeret az éhezőnek: Így lesz az én beszédem, a mely számból kimegy, nem 11
tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, a mit akarok, és szerencsés lesz ott, a hová küldöttem. Mert 12
örömmel jöttök ki, és békességben vezéreltettek; a hegyek és halmok ujjongva énekelnek ti előttetek, és
a mező minden fái tapsolnak. A tövis helyén cziprus nevekedik, és bogács helyett mirtus nevekedik, és 13

lesz ez az Úrnak dícsőségűl és örök jegyűl, a mely el nem töröltetik.

56 Így szól az Úr: Őrizzétek meg a jogosságot, és cselekedjetek igazságot, mert közel van szabadításom,
2 hogy eljőjjön, és igazságom, hogy megjelenjék: Boldog ember, a ki ezt cselekszi, és az ember fia, a ki ahhoz
ragaszkodik! a ki megőrzi a szombatot, hogy meg ne fertőztesse azt, és megőrzi kezét, hogy semmi gonoszt
3 ne tegyen. És ne mondja ezt az idegen, a ki az Úrhoz adá magát: Bizony elszakaszt az Úr engem az Ő
4 népétől! ne mondja a herélt sem: Ímé, én megszáradt fa vagyok! Mert így szól az Úr a herélteknek: A kik
megőrzik a szombatimat és szeretik azt, a miben gyönyörködöm, és ragaszkodnak az én szövetségemhez:
5 Adok nékik házamban és falaimon belűl helyet és oly nevet, a mely jobb, mint a fiakban és lányokban élő
6 név; örök nevet adok nékik, a mely soha el nem vész; És az idegeneket, a kik az Úrhoz adák magukat,
hogy néki szolgáljanak és hogy szeressék az Úr nevét, hogy Ő néki szolgái legyenek; mindenkit, a ki
7 megőrzi a szombatot, hogy meg ne fertőztesse azt, és a szövetségemhez ragaszkodókat: Szent hegyemre
viszem föl ezeket, és megvídámítom őket imádságom házában; egészen égő és véres áldozataik kedvesek
8 lesznek oltáromon; mert házam imádság házának hivatik minden népek számára! Így szól az Úr Isten,
9 a ki összegyűjti Izráel elszéledt fiait: Még gyűjtök ő hozzá, az ő egybegyűjtötteihez! Mezőnek minden
10 vadai! jertek el enni, erdőnek minden vadai! Őrállói vakok mindnyájan, mitsem tudnak, mindnyájan
11 néma ebek, nem tudnak ugatni; álmodók, heverők, szunnyadni szeretők! És ez ebek telhetetlenek, nem
tudnak megelégedni, pásztorok ők, a kik nem tudnak vigyázni; mindnyájan a magok útára tértek, kiki
12 nyeresége után, mind együtt! Jertek, hadd hozzak bort, és igyunk részegítő italt! és legyen a holnap
olyan, mint a ma, nagy és dicső felettébb!

57 Az igaz elvész és nem veszi eszébe senki, és az irgalmasságtevők elragadtatnak és senki nem gondolja
2 fel, hogy a veszedelem elől ragadtatik el az igaz; Bemegy békességbe, nyugosznak ágyaikon, a kik egye-
3 nes útaikon járának. És ti közelgjetek ide, szemfényvesztő fiai, paráznának magva, a ki paráználkodol.
4 Ki felett örvendeztek? Ki ellen tátjátok fel szátokat és öltitek ki nyelveteket? nem ti vagytok-é a bűn
5 gyermekei, a hazugságnak magva? A kik lángoltok a bálványokért minden zöld fa alatt, megöltök gyer-
6 mekeket a völgyekben, a hegyek hasadékai alatt. A folyónak sima köveiben van örökséged; azok, azok
7 a te részed, töltöttél nékik italáldozatot is, vivél ételáldozatot, és én jó néven vegyem-é ezeket? Magas
8 és felemelkedett hegyen helyezted ágyadat, fel is menél oda áldozni áldozatot. Az ajtó és ajtófél mögé
tetted bálványjeleidet, és tőlem eltávozván, fölfedted ágyadat, fölmentél rá, és megszélesítéd, és szövetsé-
9 get szerzél velök, szeretted ágyukat, a merre csak láttad. És menél a királyhoz olajjal, és megsokasítád
10 keneteidet, és elküldéd követeidet messze földre, és megaláztad magadat a sírig. Nagy útadon megfára-
11 dál, és még sem mondád: mind hasztalan! erőd megújulását érezéd, így nem levél beteg! Kitől féltél és
rettegtél, hogy hazudtál és rólam meg nem emlékezél, szívedre sem vevéd? vagy azért nem félsz engem,
12 hogy hallgatok már régtől fogva? Én jelentem meg igazságodat, és csinálmányaid nem használnak né-
13 ked. Ha kiáltasz: szabadítson meg téged bálványid raja; mindnyájokat szél viszi el, lehelet kapja fel, és
14 a ki bennem bízik, örökségűl bírja a földet, és örökli szent hegyemet. És szól egy szó: Töltsétek, töltsé-
15 tek, készítsétek az útat, vegyetek el minden botránkozást népem útáról. Mert így szól a magasságos és
felséges, a ki örökké lakozik, és a kinek neve szent: Magasságban és szentségben lakom, de a megron-
tottal és alázatos szívűvel is, hogy megelevenítsem az alázatosok lelkét, és megelevenítsem a megtörtek
16 szívét. Mert nem örökké perlek, és nem mindenha haragszom, mert a lélek előttem megepedne, és a
17 leheletek, a kiket én teremtettem. Mert a telhetetlenségnek vétkéért haragudtam meg, és megvertem
18 őt, elrejtém magamat és megharagudtam; és ő elfordulva, szíve útjában járt. Útait láttam, és meggyó-
19 gyítom őt; vezetem őt, és vígasztalást nyujtok néki és gyászolóinak, Megteremtem ajkaikon a hálának
20 gyümölcsét. Békesség, békesség a messze és közel valóknak, így szól az Úr; én meggyógyítom őt! És a
hitetlenek olyanok, mint egy háborgó tenger, a mely nem nyughatik, és a melynek vize iszapot és sárt
21 hány ki. Nincs békesség, szól Istenem, a hitetleneknek!

58 Kiálts teljes torokkal, ne kíméld; mint trombita emeld fel hangodat, és hirdesd népemnek bűneiket, és
2 Jákób házának vétkeit. Holott ők engem mindennap keresnek, és tudni kivánják útaimat, mint oly nép,
a mely igazságot cselekedett és Istene törvényét el nem hagyta; kérik tőlem az igazságnak ítéleteit, és
3 Istennek elközelgését kivánják. Mért bőjtölünk és Te nem nézed, gyötörjük lelkünket és Te nem tudod?
4 Ímé, bőjtöléstek napján kedvtelésteket űzitek, és minden robotosaitokat szorongatjátok. Ímé perrel és
versengéssel bőjtöltök, és sújtotok a gazságnak öklével; nem úgy bőjtöltök mostan, hogy meghallassék
5 szavatok a magasságban. Hát ilyen a bőjt, a melyet én kedvelek, és olyan a nap, a melyen az ember lel-
két gyötri? Avagy ha mint káka lehajtja fejét, és zsákot és hamvat terít maga alá: ezt nevezed-é bőjtnek
6 és az Úr előtt kedves napnak? Hát nem ez-é a bőjt, a mit én kedvelek: hogy megnyisd a gonoszságnak
bilincseit, az igának köteleit megoldjad, és szabadon bocsásd az elnyomottakat, és hogy minden igát szét-

tépjetek? Nem az-é, hogy az éhezőnek megszegd kenyeredet, és a szegény bujdosókat házadba bevigyed, 7
ha meztelent látsz, felruházzad, és tested előtt el ne rejtsd magadat? Akkor felhasad, mint hajnal a 8
te világosságod, és meggyógyulásod gyorsan kivirágzik, és igazságod előtted jár; az Úr dicsősége követ.
Akkor kiáltasz, és az Úr meghallgat, jajgatsz, és ő azt mondja: Ímé, itt vagyok. Ha elvetended közüled az 9
igát, és megszünsz ujjal mutogatni és hamisságot beszélni; Ha odaadod utolsó falatodat az éhezőnek, és 10
az elepedt lelkűt megelégíted: feltámad a setétségben világosságod, és homályosságod olyan lesz, mint a
dél. És vezérel téged az Úr szüntelen, megelégíti lelkedet nagy szárazságban is, és csontjaidat megerő- 11
síti, és olyan leszel, mint a megöntözött kert, és mint vízforrás, a melynek víze el nem fogy. És megépítik 12
fiaid a régi romokat, az emberöltők alapzatait felrakod, és neveztetel romlás építőjének, ösvények megújí-
tójának, hogy ott lakhassanak. Ha megtartóztatod szombaton lábadat, és nem űzöd kedvtelésedet szent 13
napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenteled
azt, dolgaidat nem tevén, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szólván: Akkor gyönyörűséged 14
lesz az Úrban; és én hordozlak a föld magaslatain, és azt mívelem, hogy Jákóbnak, atyádnak örökségével
élj; mert az Úr szája szólt!

Ímé, nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna, és nem oly süket az ő füle, hogy meg nem **59**
hallgathatna; Hanem a ti vétkeitek választanak el titeket Istenetektől, és bűneitek fedezték el orczáját 2
ti előttetek, hogy meg nem hallgatott. Mert kezeitek bemocskolvák vérrel, és ujjaitok vétekkel, ajkaitok 3
hazugságot szólnak, nyelvetek gonoszt suttog. Nincsen, a ki az igazság mellett szólna, és nincsen, a ki 4
igazságosan perelne, haszontalanban bíznak és hazugságot beszélnek, gonoszt fogadnak és vétket szűl-
nek. Vipera tojásait költik ki, és pókhálót szőnek; a ki tojásaikból eszik, meghal, és ha egyre rátapodsz, 5
vipera kél ki. Pókhálójukból nem lesz ruha, csinálmányok nem felvehető; cselekedeteik hamisságnak 6
cselekedetei, és erőszak tette van kezeikben. Lábaik a gonoszra futnak; és sietnek, hogy ártatlan vért 7
ontsanak; gondolataik hamisságnak gondolatai, pusztítás és romlás ösvényeiken. A békesség útját nem 8
ismerik, és nincsen jogosság kerékvágásukban, ösvényeiket elgörbítik, a ki azon jár, nem ismeri a bé-
kességet. Ezért van távol tőlünk az ítélet, és nem ér el minket az igazság, várunk világosságra, és ímé, 9
sötétség, és fényességre, és ímé, homályban járunk! Tapogatjuk, mint vakok a falat, és tapogatunk, mint 10
a kiknek szemök nincs, megütközünk délben, mint alkonyatkor, és olyanok vagyunk, mint a halottak az
egészségesek közt. Morgunk, mint a medvék mindnyájan, és nyögvén nyögünk, mint a galambok, várjuk 11
az ítéletet és nem jő, a szabadulást és távol van tőlünk. Mert sokak előtted gonoszságaink, és bűneink 12
bizonyságot tesznek mi ellenünk, mert gonoszságaink velünk vannak, és vétkeinket ismerjük: Elpártol- 13
tunk és megtagadtuk az Urat, és eltávozánk a mi Istenünktől, szóltunk nyomorgatásról és elszakadásról,
gondoltunk és szóltunk szívünkből hazug beszédeket. És eltávozott a jogosság, és az igazság messze áll, 14
mivel elesett a hűség az utczán, és az egyenesség nem juthat be. És a hűség hiányzik, és a ki a gonoszt 15
kerüli, prédává lesz. És látta ezt az Úr és nem tetszék szemeinek, hogy jogosság nincsen. És látá, hogy 16
nincsen senki, és álmélkodott, hogy nincsen közbenjáró; ezért karja segít néki, és igazsága gyámolítja őt.
És felölté az igazságot mint pánczélt, és a szabadítás sisakja van fején; felölté a bosszúállás ruháit, mint 17
köpenyt, és búsulással vevé magát körűl, mint egy palásttal. A cselekedetek szerint fog megfizetni: ha- 18
raggal ellenségeinek, büntetéssel szorongatóinak, büntetéssel fizet a szigeteknek. És félik napnyugottól 19
fogva az Úrnak nevét, és naptámadattól az ő dicsőségét, mikor eljő, mint egy sebes folyóvíz, a melyet az
Úr szele hajt. És eljő Sionnak a megváltó, és azoknak, a kik Jákóbban megtérnek hamisságokból, szól az 20
Úr. És én ő velök ily szövetséget szerzek, és szól az Úr: lelkem, a mely rajtad nyugoszik, és beszédeim, 21
a melyeket szádba adtam, el nem távoznak szádból, és magodnak szájából, és magod magvának szájából,
így szól az Úr, mostantól mind örökké!

Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt. Mert ímé, sötét- **60**, 2
ség borítja a földet, és éjszaka a népeket, de rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik. És 3
népek jönnek világosságodhoz, és királyok a néked feltámadt fényességhez. Emeld fel köröskörűl sze- 4
meidet és lásd meg: mindnyájan egybegyűlnek, hozzád jönnek, fiaid messziről jönnek, és leányaid ölben
hozatnak el. Akkor meglátod és ragyogsz örömtől, és remeg és kiterjed szíved, mivel hozzád fordul a 5
tenger kincsözöne, és hozzád jő a népeknek gazdagsága. A tevék sokasága elborít, Midján és Éfa tevecsi- 6
kói, mind Sebából jönnek, aranyat és tömjént hoznak, és az Úr dicséreteit hirdetik. Kédár minden juhai 7
hozzád gyűlnek, Nebajóth kosai néked szolgálnak, felmennek kedvem szerint oltáromra, és dicsőségem
házát megdicsőítem. Kik ezek, kik repülnek, mint a felleg, s mint a galambok dúczaikhoz? Igen, engem 8, 9
várnak a szigetek; és elől jönnek Társis hajói, hogy elhozzák fiaidat messziről, és ezüstjöket és aranyokat
azokkal együtt, a te Urad és Istened nevének és Izráel Szentjének, hogy téged megdicsőített. Az idegenek 10
megépítik kőfalaidat, és királyaik szolgálnak néked; mivel haragomban megvertelek, és kegyelmemben

11 megkönyörültem rajtad. És nyitva lesznek kapuid szüntelen, éjjel és nappal be nem zároltatnak, hogy
12 behozzák hozzád a népek gazdagságát, és királyaik is bevitetnek. Mert a nép és az ország, a mely néked
13 nem szolgáland, elvész, és a népek mindenestől elpusztulnak. A Libánon ékessége hozzád jő, cziprus,
platán, sudar czédrus, mind együtt szenthelyemnek megékesítésére, hogy lábaim helyét megdicsőítsem.
14 És meghajolva hozzád mennek a téged nyomorgatók fiai, és leborúlnak lábad talpainál minden megútá-
15 lóid, és neveznek téged az Úr városának, Izráel Szentje Sionának. A helyett, hogy elhagyott és gyűlölt
valál és senki rajtad át nem ment, örökkévaló ékességgé teszlek, és gyönyörűséggé nemzetségről nem-
16 zetségre. És szopod a népek tejét, és a királyok emlőjét szopod, és megtudod, hogy én vagyok az Úr,
17 megtartód és megváltód, Jákóbnak erős Istene. Réz helyett aranyat hozok, vas helyett ezüstöt hozok,
és a fák helyett rezet, és a kövek helyett vasat, és teszem fejedelmeiddé a békességet, és előljáróiddá az
18 igazságot. Nem hallatik többé erőszaktétel földeden, pusztítás és romlás határaidban, és a szabadulást
19 hívod kőfalaidnak, és kapuidnak a dicsőséget. Nem a nap lesz néked többé nappali világosságod, és fé-
nyességűl nem a hold világol néked, hanem az Úr lesz néked örök világosságod, és Istened lesz ékességed.
20 Napod nem megy többé alá, és holdad sem fogy el, mert az Úr lesz néked örök világosságod, és gyászod
21 napjainak vége szakad. És néped mind igaz lesz, és a földet mindörökké bírják, plántálásom vesszőszála
22 ők, kezeim munkája dicsőségemre. A legkisebb ezerre nő, és a legkevesebb hatalmas néppé. Én az Úr,
idején, hamar megteszem ezt.

61 Az Úr Isten lelke van én rajtam, azért, mert fölkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömöt mond-
jak; elküldött, hogy bekössem a megtört szívűeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást, és a megkö-
2 tözötteknek megoldást. Hogy hirdessem az Úr jókedvének esztendejét, az Istenünk bosszúállása napját;
3 megvígasztaljak minden gyászolót; Hogy tegyek Sion gyászolóira, adjak nékik ékességet a hamu helyett,
örömnek kenetét a gyász helyett, dicsőségnek palástját a csüggedt lélek helyett, hogy igazság fáinak ne-
4 veztessenek, az Úr plántáinak, az Ő dicsőségére! És megépítik a régi romokat, az ősi pusztaságokat
5 helyreállítják, és a puszta városokat megújítják, és a régi nemzetségek pusztaságait. És ott állnak az
6 idegenek, és legeltetik juhaitokat, és a jövevények szántóitok és vinczelléreitek lesznek. Ti pedig az Úr
papjainak hívattattok, Istenünk szolgáinak neveztettek; a népek gazdagságát eszitek, és azok dicsőségé-
7 vel dicsekedtek. Gyalázatotokért kettős jutalmat vesztek, és a szidalom helyett örvendenek örökségük-
8 ben; ekként két részt öröklenek földükben, örökös örömük lesz. Mert én, az Úr, a jogosságot szeretem,
gyűlölöm a gazsággal szerzett ragadományt; és megadom híven jutalmukat, és örök szövetséget szerzek
9 velök. És ismeretes lesz magvok a népek közt, és ivadékaik a népségek között, valakik látják őket, meg-
10 ismerik őket, hogy ők az Úrtól megáldott magok. Örvendezvén örvendezek az Úrban, örüljön lelkem az
én Istenemben; mert az üdvnek ruháival öltöztetett fel engem, az igazság palástjával vett engemet körűl,
11 mint vőlegény, a ki pap módon ékíti fel magát, és mint menyasszony, a ki felrakja ékességeit. Mert mint
a föld megtermi csemetéjét, és mint a kert kisarjasztja veteményeit, akként sarjasztja ki az Úr Isten az
igazságot s a dicsőséget minden nép előtt.

62 Sionért nem hallgatok és Jeruzsálemért nem nyugszom, míg földerül, mint fényesség az Ő igazsága,
2 és szabadulása, mint a fáklya tündököl. És meglátják a népek igazságodat, és minden királyok dicső-
3 ségedet, és új nevet adnak néked, a melyet az Úr szája határoz meg. És leszel dicsőség koronája az
4 Úr kezében, és királyi fejdísz Istened kezében. Nem neveznek többé elhagyatottnak, és földedet sem
nevezik többé pusztának, hanem így hívnak: én gyönyörűségem, és földedet így: férjhez adott; mert az
5 Úr gyönyörködik benned, és földed férjhez adatik. Mert mint elveszi a legény a szűzet, akként vesznek
6 feleségűl téged fiaid, és a mint örül a vőlegény a menyasszonynak, akként fog néked Istened örülni. Kő-
falaidra, Jeruzsálem, őrizőket állattam, egész nap és egész éjjel szüntelen nem hallgatnak; ti, kik az Urat
7 emlékeztetitek, ne nyugodjatok! És ne hagyjatok nyugtot néki, míg megújítja és dicsőségessé teszi Je-
8 ruzsálemet e földön. Megesküdt az Úr jobbjára s erőssége karjára: nem adom többé gabonádat eleségűl
9 ellenségeidnek, s idegenek nem isszák mustodat, a melyért munkálódtál, Hanem a betakarók egyék azt
10 meg, és dicsérjék az Urat, s a beszűrők igyák meg azt szentségem pitvaraiban. Menjetek át, menjetek át
a kapukon, készítsétek a népnek útát, töltsétek, töltsétek az ösvényt, hányjátok el a köveket, emeljetek
11 zászlót a népek fölé. Ímé, az Úr hirdette mind a föld határáig: Mondjátok meg Sion leányának, ímé,
12 eljött szabadulásod, ímé, jutalma vele jő, és megfizetése ő előtte! És hívják őket szent népnek, az Úr
megváltottainak, és téged hívnak: keresett és nem elhagyott városnak.

63 Ki ez, ki jő Edomból, veres ruhákban Boczrából, a ki ékes öltözetében, ereje sokaságában büszke? Én,
2 a ki igazságban szólok, elégséges vagyok a megtartásra. Miért veres öltözeted, és ruháid, mint a bor-
3 nyomó ruhái? A sajtót egyedűl tapostam, és a népek közűl nem volt velem senki, és megtapodtam őket
búsulásomban, és széttapostam őket haragomban: így frecscsent vérök ruháimra, és egész öltözetemet

bekevertem. Mert bosszúállás napja volt szívemben, és megváltottaim esztendeje eljött. Körültekinték 4, 5
és nem vala segítő, s álmélkodám és nem vala gyámolító, és segített nékem karom, és haragom gyámolított engem! És megtapodtam népeket búsulásomban, és megrészegítém őket haragomban, és ontám 6
a földre véröket! Az Úrnak kegyelmességeiről emlékezem, az Úr dicséreteiről mind a szerint, a mit az 7
Úr velünk cselekedett; az Izráel házához való sok jóságáról, a melyet velök cselekedett irgalma és kegyelmének sokasága szerint. És ő mondá: Bizony az én népem ők, fiak, a kik nem hazudnak; és lőn 8
nékik megtartójok. Minden szenvedésöket Ő is szenvedte, és orczájának angyala megszabadítá őket, 9
szerelmében és kegyelmében váltotta Ő meg őket, fölvette és hordozá őket a régi idők minden napjaiban. Ők pedig engedetlenek voltak és megszomorították szentségének lelkét, és ő ellenségükké lőn, hadakozott 10
ellenök. S megemlékezék népe a Mózes régi napjairól: hol van, a ki őket kihozá a tengerből nyájának 11
pásztorával? hol van, a ki belé adá az ő szentséges lelkét? Ki Mózes jobbján járatá dicsőségének karját, 12
a ki a vizeket ketté választá előttök, hogy magának örök nevet szerezzen? Ki járatá őket mélységekben, 13
mint a lovat a síkon, és meg nem botlottanak! Mint a barom, a mely völgybe száll alá, nyugodalomba 14
vitte őket az Úr lelke: így vezérletted népedet, hogy magadnak dicső nevet szerezz! Tekints alá az égből, 15
és nézz le szentséged és dicsőséged hajlékából! Hol van buzgó szerelmed és hatalmad? Szívednek dobogása és irgalmad megtartóztatják magokat én tőlem! Hiszen Te vagy Atyánk, hiszen Ábrahám nem tud 16
minket, és Izráel nem ismer minket, Te, Uram, vagy a mi Atyánk, megváltónk, ez neved öröktől fogva.
Miért engedél eltévelyedni minket útaidról, oh Uram! miért keményítéd meg szívünket, hogy ne féljünk 17
tégedet? Térj meg szolgáidért, örökséged nemzetségeiért! Kevés ideig bírta szentségednek népe földét, 18
ellenségink megtapodták szent helyedet. Olyanok lettünk, mint a kiken eleitől fogva nem uralkodtál, a 19
kik felett nem neveztetett neved.

Oh, vajha megszakasztanád az egeket és leszállnál, előtted a hegyek elolvadnának; mint a tűz meg- **64**, 2
gyújtja a rőzsét, a vizet a tűz felforralja; hogy nevedet ellenségidnek megjelentsd, hogy előtted reszkessenek a népek; Hogy cselekednél rettenetes dolgokat, a miket nem vártunk; leszállnál és előtted a hegyek 3
elolvadnának. Hiszen öröktől fogva nem hallottak és fülökbe sem jutott, szem nem látott más Istent 4
te kivüled, a ki így cselekszik azzal, a ki Őt várja. Elébe mégy annak, a ki örvend és igazságot cse- 5
lekszik, a kik útaidban rólad emlékeznek! Ímé, Te felgerjedtél, és mi vétkezénk; régóta így vagyunk;
megtartatunk-é? És mi mindnyájan olyanok voltunk, mint a tisztátalan, és mint megfertéztetett ruha 6
minden mi igazságaink, és elhervadánk, mint a falomb mindnyájan, és álnokságaink, mint a szél, hordának el bennünket! S nem volt, a ki segítségül hívta volna nevedet, a ki felserkenne és beléd fogóznék, 7
mert orczádat elrejtéd tőlünk, és álnokságainkban minket megolvasztál. Most pedig, Uram, Atyánk 8
vagy Te, mi sár vagyunk és Te a mi alkotónk, és kezed munkája vagyunk mi mindnyájan. Oh ne haragudjál Uram felettébb, és ne mindörökké emlékezzél meg álnokságainkról; ímé lásd, kérünk, mindnyájan 9
a Te néped vagyunk. Szentségednek városai pusztává lettenek, Sion pusztává lőn, Jeruzsálem kietlenné. Szentségünk és ékességünk házát, hol téged atyáink dicsértenek, tűz perzselé föl, és minden a 10
miben gyönyörködénk, elpusztult. Hát megtartóztatod-é magad mind e mellett is, Uram; hallgatsz-é és 11
gyötörsz minket felettébb? 12

Megkeresni hagytam magamat azoktól, a kik nem is kérdeztenek; megtaláltattam magamat azokkal, **65**
a kik nem is kerestenek. Ezt mondám: Ímhol vagyok, ímhol vagyok, a népnek, a mely nem nevemről neveztetett. Kiterjesztém kezeimet egész napon a pártos nép után, a mely nem jó úton járt gondolatainak 2
nyomán. A nép után, mely ingerel engem szemtől szembe, szüntelenül, kertekben áldozik, és téglákon 3
szerez jóillatot, Mely a sírokhoz ül, és a barlangokban hál, a disznóhúst eszi, és fertelmes leves van 4
tálaiban, Mely ezt mondja: Maradj otthon, ne jőjj hozzám, mert szent vagyok néked; e nép füst az orrom- 5
ban és szüntelen égő tűz. Ímé, feliratott előttem: nem hallgatok, csak ha előbb megfizetek, megfizetek 6
keblökben: Vétkeitekért és atyáitok vétkeiért mind együtt, szól az Úr, a kik hegyeken tettek jóillatot és 7
halmokon csúfoltak engemet meg, és visszamérem először jutalmokat keblökre. Így szól az Úr: Mint a 8
mikor mustot lelnek a fürtben, ezt mondják: ne veszesd el, mert áldás van benne, ekként cselekszem szolgáimért, és nem vesztek mindent el! És nevelek Jákóbból magot, és Júdából, a ki hegyeimnek örököse 9
legyen, és bírják azt választottaim, és szolgáim lakjanak ott! És lesz Sáron nyájak legelőjévé, és Ákhor 10
völgye barmok fekvőhelyévé népem számára, a mely engem keresett. Ti pedig, a kik az Urat elhagyátok, a kik szent hegyemről elfeledkezétek, ti, kik Gádnak asztalt készítetek, és Meninek italáldozatot 11
töltötök, Titeket én a kard alá számlállak, és mindnyájan leborultok megöletésre: mert hívtalak és nem 12
feleltetek, szóltam és nem hallottátok: a gonoszt cselekedtétek szemeim előtt, és a mit nem szerettem, azt választottátok. Azért így szól az Úr Isten: Ímé, szolgáim esznek, ti pedig éheztek, ímé, szolgáim isznak, 13
ti pedig szomjúhoztok, ímé, szolgáim örvendnek, de ti megszégyenültök; Ímé, szolgáim vígadnak szívök 14

15 boldogságában, és ti kiáltani fogtok szívetek fájdalmában, és megtört lélekkel jajgatni fogtok; És átok
gyanánt hagyjátok itt neveteket az én választottaimnak, és megöl titeket az Úr Isten, és szolgáit más
16 névvel nevezi, Hogy a ki magát áldja e földön, áldja magát az igaz Istenben, és a ki esküszik e földön,
17 esküdjék az igaz Istenre, mert elfeledvék a régi nyomorúságok, és mert elrejtvék szemeim előtt. Mert
ímé, új egeket és új földet teremtek, és a régiek ingyen sem említtetnek, még csak észbe sem jutnak;
18 Hanem örüljetek és örvendjetek azoknak mindörökké, a melyeket én teremtek; mert ímé, Jeruzsálemet
19 vígassággá teremtem, és az ő népét örömmé. És vígadok Jeruzsálem fölött, és örvendek népem fölött, és
20 nem hallatik többé abban siralomnak és kiáltásnak szava! Nem lesz ott többé csupán néhány napot ért
gyermek, sem vén ember, a ki napjait be nem töltötte volna, mert az ifjú száz esztendős korában hal meg
21 és a bűnös száz esztendős korában átkoztatik meg. Házakat építnek és bennök lakoznak, és szőlőket
22 plántálnak és eszik azok gyümölcsét. Nem úgy építnek, hogy más lakjék benne; nem úgy plántálnak,
hogy más egye a gyümölcsöt, mert mint a fáké, oly hosszú lesz népem élete, és kezeik munkáját elhasz-
23 nálják választottaim. Nem fáradnak hiába, nem nemzenek a korai halálnak, mivel az Úr áldottainak
24 magva ők, és ivadékaik velök megmaradnak. És mielőtt kiáltanának, én felelek, ők még beszélnek, és
25 én már meghallgattam. A farkas és bárány együtt legelnek, az oroszlán, mint az ökör, szalmát eszik, és
a kígyónak por lesz az ő kenyere. Nem ártanak és nem pusztítanak sehol szentségemnek hegyén; így szól
az Úr.

66 Így szól az Úr: Az egek nékem ülőszékem, és a föld lábaimnak zsámolya: minő ház az, a melyet nékem
2 építeni akartok, és minő az én nyugalmamnak helye? Hiszen mindezeket kezem csinálta, így álltak elő
mindezek; így szól az Úr. Hanem erre tekintek én, a ki szegény és megtörött lelkű, és a ki beszédemet
3 rettegi. A ki bikát öl, embert üt agyon; a ki juhval áldozik, az ebet öl; a ki ételáldozattal jő, disznóvért
hoz elém; a ki tömjént gyújt, bálványt imád! Miként ők így választák útaikat, és lelkök útálatossága-
4 ikban gyönyörködött: Akképen választom én is az ő megcsúfolásukat, és rájok hozom, a mitől félnek;
mivel hívtam és senki nem felelt, szóltam és nem hallották, és a gonoszt cselekedték szemeim előtt, s
5 a mit nem szerettem, azt választák. Halljátok az Úrnak beszédét, a kik rettegtek az ő beszédére: így
szólnak testvéreitek, a kik titeket gyűlölnek, nevemért eltaszítanak: Jelenjék meg az Úrnak dicsősége,
6 hogy lássuk örömötöket; de ők megszégyenülnek. Halld! zúgás a város felől, hah! a templom felől, hah!
7 az Úr, a ki megfizet ellenségeinek. Mielőtt vajudott volna, szült, mielőtt fájdalom jött rá, fiút hozott
8 világra. Ki hallott olyat, mint ez, ki látott hasonló dolgokat? Hát egy ország egy nap jön-é világra, és
9 egy nép egyszerre születik-é? mert vajudott és meg is szülé Sion az ő fiait! Hát én csak megindítsam
és ne vigyem véghez a szülést? szól az Úr, vagy én, a ki születek, bezárjam-é a méhet? így szól Istened.
10 Örüljetek Jeruzsálemmel, és örvendjetek fölötte mind, a kik őt szeretitek; vígadjatok vele örvendezés-
11 sel mindnyájan, a kik gyászoltatok miatta! Hogy szopjatok és megelégedjetek megvígasztaltatásának
12 emlőjén, hogy igyatok és örvendjetek dicsőségének bőségén. Mivel így szól az Úr: Ímé kiterjesztem rá
a békességet, mint egy folyóvizet, és mint kiáradott patakot a népek dicsőségét, hogy szopjátok; ölben
13 fognak hordozni, és térdeiket czirógatnak titeket. Mint férfit, a kit anyja vígasztal, akként vígasztallak
14 titeket én, és Jeruzsálemben vesztek vígasztalást! Meglátjátok és örül szívetek, csontjaitok, mint a zöld
15 fű, virágoznak, és megösmerik az Úr kezét az Ő szolgáin, és haragját ellenségei fölött. Mert ímé, az Úr
eljő tűzben, s mint forgószél az ő szekerei, hogy megfizesse búsulásában az Ő haragját, és megfeddését
16 sebesen égő lánggal. Mert az Úr tűzzel ítél és kardjával minden testet, és sokan lesznek az Úrtól meg-
17 öltek. A kik magokat megszentelik és mossák a bálvány kertekért, egy pap megett, a középen; a kik
18 disznóhúst esznek, és férget és egeret, együtt pusztulnak el mind, mondja az Úr. És én cselekedeteiteket
és gondolataitokat megbüntetem! Eljő az idő, hogy minden népeket és nyelveket egybegyűjtsek, hogy
19 eljövén, meglássák az én dicsőségemet. És teszek köztök jelt, és küldök közülök megszabadultakat a né-
pekhez, Tarsisba, Pulba és Ludba, az íjjászokhoz, Tubálhoz és Jávánhoz; a messze szigetekbe, a melyek
20 rólam nem hallottak, és nem látták dicsőségemet, és hirdetik dicsőségemet a népek között. És elhozzák
minden testvéreiteket minden népek közűl ajándékul az Úrnak, lovakon, szekereken, hintókban, öszvé-
reken és tevéken szentségemnek hegyére Jeruzsálembe, így szól az Úr, a mint hozzák Izráelnek fiai az
21 ajándékot tiszta edényben az Úrnak házába. És ezek közűl is választok a papok közé, a Léviták közé, így
22 szól az Úr. Mert mint az új egek és az új föld, a melyeket én teremtek, megállnak én előttem, szól az Úr,
23 azonképen megáll a ti magvatok és nevetek; És lesz, hogy hónapról-hónapra és szombatról-szombatra
24 eljő minden test engem imádni, szól az Úr. És kimenvén, látni fogják azoknak holttesteit, a kik ellenem
vétkeztek, mert az ő férgök meg nem hal és tüzök el nem aluszik, és minden test előtt borzadásul lesznek.

JEREMIÁS

Seremiásnak, Hilkiás fiának beszédei, a ki az Anatótban, Benjámin földén lakó papok közűl vala; **1**
A kihez szóla az Úr Jósiásnak, az Ammon fiának, Júda királyának napjaiban, az ő uralkodá- 2
sának tizenharmadik esztendejében; Továbbá Jójákimnak, a Jósiás fiának, Júda királyának 3
napjaiban, Sedékiásnak, a Jósiás fiának, Júda királyának egészen tizenegyedik esztendejéig,
Jeruzsálem fogságba viteléig, a mi az ötödik hónapban vala; Szóla pedig az Úr nékem, mondván: Mi- 4, 5
előtt az anyaméhben megalkottalak, már ismertelek, és mielőtt az anyaméhből kijövél, megszenteltelek;
prófétának rendeltelek a népek közé. És mondék: Ah, ah Uram, Isten! Ímé, én nem tudok beszélni; 6
hiszen ifjú vagyok én! Az Úr pedig monda nékem: Ne mondd ezt: Ifjú vagyok én; hanem menj mind 7
azokhoz, a kikhez küldelek téged, és beszéld mindazt, a mit parancsolok néked. Ne félj tőlök, mert én 8
veled vagyok, hogy megszabadítsalak téged! mond az Úr. És kinyújtá az Úr az ő kezét, és megilleté 9
számat, és monda nékem az Úr: Ímé, az én igéimet adom a te szádba! Lásd, én e mai napon népek fölé 10
és országok fölé rendellek téged, hogy gyomlálj, irts, pusztíts, rombolj, építs és plántálj! Szóla továbbá 11
nékem az Úr, mondván: Mit látsz te, Jeremiás? És mondék: Mandulavesszőt látok én. És monda nékem 12
az Úr: Jól láttál, mert gondom van az én igémre, hogy beteljesítsem azt. És másodszor is szóla hozzám 13
az Úr, mondván: Mit látsz te? És felelék: Forró fazekat látok én, és pedig a szája észak felől van. És 14
monda nékem az Úr: Észak felől támad a veszedelem e földnek minden lakosára. Mert ímé, előhívom 15
én az északi országok minden nemzetségét, mondja az Úr, és eljőnek, és kiki felállítja az ő királyi szé-
két Jeruzsálem kapui előtt, és köröskörűl minden kerítése ellen, és Júdának minden városa ellen. És 16
kimondom ítéleteimet felettök az ő mindenféle gonoszságukért, minthogy elszakadtak tőlem, és idegen
isteneknek áldoztak, és tulajdon kezeik munkáit imádták. Te azért övezd fel derekadat, és kelj fel, és 17
mondd meg nékik mindazt, a mit én parancsolok néked; meg ne riadj tőlök, különben én riasztalak el
téged előlök! Mert ímé én erősített várossá, vasoszloppá és érczbástyává teszlek ma téged mind ez egész 18
földön, Júda királyai, fejedelmei és papjai ellen és a föld népe ellen. Viaskodni fognak ugyan ellened, de 19
nem győznek meg téged, mert én veled vagyok, az mondja az Úr, hogy megszabadítsalak téged.

Majd szóla az Úr nékem, mondván: Menj el, és kiálts Jeruzsálem füleibe, mondván: Ezt mondja az **2**, 2
Úr: Emlékezem reád, gyermekkorod ragaszkodására, mátkaságod szeretetére, a mikor követtél engem
a pusztában, a még be nem vetett földön. Szent volt Izráel az Úrnak, az ő termésének zsengéje; a kik 3
emésztik vala őt, mind vétkeznek vala, veszedelem támada rájok, azt mondja az Úr. Halljátok meg az 4
Úr szavát, Jákób háza és Izráel házának minden nemzetsége. Így szól az Úr: Micsoda hamisságot talál- 5
tak bennem a ti atyáitok, hogy elidegenedtek tőlem, és hiábavalóság után jártak, és hiábavalókká lettek?
Még csak azt sem mondták: Hol van az Úr, a ki felhozott minket Égyiptom földéről, a ki vezérelt minket 6
a pusztában, a kietlen és járatlan földön, a szomjúságnak és a halál árnyékának földén, a melyen nem
vonult át ember, és a hol halandó nem lakott? És bevittelek titeket a bőség földébe, hogy annak gyü- 7
mölcseivel és javaival éljetek; és bementetek, és megfertőztettétek az én földemet, és az én örökségemet
útálatossá tevétek. A papok nem mondták: Hol van az Úr? A törvény magyarázói nem ismertek engem, 8
és a pásztorok hűtelenekké lettek hozzám, a próféták pedig a Baál által prófétáltak, és azok után jártak,
a kik tehetetlenek. Azért még perbe szállok veletek, mondja az Úr, és perelni fogok a ti fiaitok fiaival 9
is! Menjetek csak át a Kittim szigeteire, és lássátok meg; és küldjetek Kédárba is és szorgalmasan vizs- 10
gálódjatok, és lássátok meg, ha volt-é ott ehhez hasonló? Ha cserélt-é valamely nemzet isteneket? noha 11
azok nem istenek. Az én népem pedig felcserélte az ő dicsőségét tehetetlenséggel! Álmélkodjatok ezen, 12
oh egek, és borzadjatok és rémüljetek meg igen! azt mondja az Úr. Mert kettős gonoszságot követett el 13
az én népem: Elhagytak engem, az élő vizek forrását, hogy kútakat ássanak magoknak; és repedezett kú-
takat ástak, a melyek nem tartják a vizet. Szolga-é Izráel, avagy otthon szülött-é ő? Miért lett prédává? 14
Oroszlánok ordítanak reá, megeresztik hangjokat, és sivataggá teszik földjét; városai szétromboltatnak, 15
lakatlanok. Nóf és Tahpan fiai is betörik koponyádat. Vajjon nem te szerezted-é ezt magadnak? El- 16, 17
hagytad az Urat, a te Istenedet, a mikor vezérelt téged az úton! Most is mi dolgod van néked Égyiptom 18
útjával? Hogy Nilus-vizet igyál? Vagy mi dolgod van néked Assúr útjával? Hogy a folyam vizét igyad? A 19
magad gonoszsága fenyít meg téged, és a te elpártolásod büntet meg téged. Tudd meg hát és lásd meg:
mily gonosz és keserves dolog, hogy elhagytad az Urat, a te Istenedet, és hogy nem félsz engemet, ezt
mondja az Úr, a Seregeknek Ura. Bizony régóta széttörtem a te igádat, és letéptem köteleidet, és azt 20
mondtad: Nem leszek rabszolga; mindamellett minden magas halmon és minden lombos fa alatt bujkálsz

21 vala te, mint egy parázna. Pedig én úgy plántállak vala el téged, mint nemes szőlővesszőt, mindenes-
22 től hűséges magot: mimódon változtál hát nékem idegen szőlőtőnek fattyú hajtásává? Még ha lúgban
mosakodnál is, vagy szappanodat megsokasítanád is, feljegyezve marad a te álnokságod előttem, mondja
23 az Úr Isten. Mimódon mondhatnád: Nem undokíttattam meg, nem jártam a Baálok után?! Lásd meg
a te útadat a völgyben, ismerd meg csak: mit cselekedtél! Gyorslábú kancza-teve, a mely ide-oda futkos
24 útain. Pusztához szokott nőstény vadszamár, a mely érzékiségének kivánságában levegő után kapkod.
Gerjedelmét kicsoda csillapíthatja le? Senki ne fáraszsza magát, a ki ezt keresi, megtalálja ezt a maga
25 hónapjában. Tartóztasd meg lábadat a mezítelenségtől, és torkodat a szomjúságtól! És te azt mondod:
26 Hiába, nem lehet! mert idegeneket szeretek, és utánok járok. A miképen megszégyenül a tolvaj, ha
27 rajtakapják, akképen szégyenül meg Izráel háza: ő maga, az ő királyai, fejedelmei, papjai és prófétái, A
kik azt mondják a fának: Te vagy az én atyám! a kőnek pedig: Te szültél engem! Bizony háttal fordulnak
28 felém és nem arczczal, de nyomorúságuk idején azt mondják majd: Kelj föl és szabadíts meg minket! De
hol vannak a te isteneid, a melyeket magadnak készítél? Keljenek fel, ha megszabadíthatnak téged a
29 te nyomorúságod idején; hiszen annyi istened volt, oh Júda, a hány városod! Miért perlekedtek velem?
30 Mindnyájan hűtelenekké lettetek hozzám, mondja az Úr. Hiába ostoroztam fiaitokat, a fenyítés nem
31 fogott rajtok; fegyveretek úgy emésztette prófétáitokat, mint pusztító oroszlán. Oh te nemzetség! Lásd
meg az Úr dolgát! A puszta voltam-é én Izráelnek, avagy a setétség földje? Miért mondotta az én népem:
32 Szabadok vagyunk, nem megyünk többé hozzád! Vajjon elfelejtkezik-é a lány az ő ékszereiről; a meny-
33 asszony az ő nyaklánczairól? Az én népem pedig számtalan napokon elfelejtett engem! Mit szépíted a te
34 útadat, hogy te szeretetet keresel; holott még a gonoszokat is tanítod a te útaidra! Még ruháid szélén is
található szegény, ártatlan emberek vére, nem azért, hogy betörésen kaptad őket, hanem mindamazokért!
35 És azt mondod: Bizonyára ártatlan vagyok, hiszen elfordult tőlem az ő haragja! Ímé, én törvénybe szál-
36 lok veled, mivelhogy azt mondod: Nem vétkeztem! Mit futkosol oly igen, változtatván útadat? Égyiptom
37 miatt is megszégyenülsz, a mint megszégyenültél Assúr miatt. Még ettől is elszakadsz s kezeidet fejedre
kulcsolod, mert útálja az Úr a te bizodalmasaidat, és nem leszel velök szerencsés.

3 Nos hát! Ha elbocsátja valaki az ő feleségét, és ez eltávozik tőle és más férfiúé lesz: vajjon visszamehet-
é még a férfi ő hozzá? Nem lenne-é az a föld fertelmesen megfertőztetve? Te pedig sok szeretővel paráz-
2 nálkodtál, és visszajönnél hozzám? mondja az Úr. Emeld fel szemeidet a magaslatokra, és lásd meg: hol
nem szeplősítettek meg téged? Az útakon vártál reájok, mint az arab a pusztában, és megfertőztetted a
3 földet paráznaságaiddal és gonoszságoddal. Noha megvonattak a korai záporok, és késői eső sem volt:
4 mégis parázna asszony homlokúvá lettél, szégyenkezni nem akartál. Nemde mostantól így kiáltasz né-
5 kem: Atyám! Ifjúságomnak te vagy vezére. Mindörökké haragszik-é, mindvégig bosszankodik-é? Ímé,
6 ezt mondod, de cselekszed a gonoszságokat, a mint tőled telik. És monda az Úr nékem Jósiás király nap-
jaiban: Láttad-é, a mit az elpártolt Izráel cselekedett? Elment ő minden magas hegyre és minden zöldelő
7 fa alá, és ott paráználkodott. És mondám, miután mindezt megcselekedte: Térj vissza hozzám! de nem
8 tért vissza. És látta ezt az ő hitszegő húga, a Júda. És láttam, hogy mindamellett is, hogy elbocsátottam
az elpártolt parázna Izráelt, és adtam néki elválásról való levelet: nem félt a hitszegő Júda, az ő húga,
9 hanem elment, és ő is paráználkodott. És lőn, hogy az ő paráznaságának hírével megfertőztette a földet;
10 mert kővel és fával paráználkodott. És mindez után sem tért vissza hozzám az ő hitszegő húga, a Júda,
11 az ő szíve teljességével, hanem csak képmutatással, az mondja az Úr. És monda nékem az Úr: Igazabb
12 lelkű az elpártolt Izráel, mint a hitszegő Júda. Menj el, és kiáltsd e szókat észak felé, és mondjad: Térj
vissza, elpártolt Izráel, ezt mondja az Úr, és nem bocsátom reátok haragomat, mert kegyelmes vagyok én,
13 ezt mondja az Úr, nem haragszom mindörökké. Csakhogy ismerd el a te hamisságodat, hogy hűtelenné
lettél az Úrhoz, a te Istenedhez, és szertefutottál útaidon az idegenekhez mindenféle zöldelő fa alá, és az
14 én szómra nem hallgattatok, ezt mondja az Úr. Térjetek meg, szófogadatlan fiak, azt mondja az Úr, mert
én férjetekké lettem néktek, és magamhoz veszlek titeket, egyet egy városból, kettőt egy nemzetségből,
15 és beviszlek titeket Sionba. És adok néktek szívem szerint való pásztorokat, és legeltetnek tudománnyal
16 és értelemmel. És ha majd megsokasodtok és megszaporodtok a földön azokban a napokban, azt mondja
az Úr, nem mondják többé: Az Úr szövetségének ládája! Szívére sem veszi senki, rá se gondolnak, meg
17 sem látogatják, és nem készítik meg újra. Abban az időben Jeruzsálemet hívják majd az Úr királyi-
székének, és minden nemzet oda gyülekezik az Úr nevéért Jeruzsálembe, és nem követik többé gonosz
18 szívöknek makacsságát. Azokban a napokban a Júda háza Izráel házával fog járni, és együtt mennek
19 be az északi földről abba a földbe, a melyet örökségül adtam a ti atyáitoknak. Azt mondám ugyanis ma-
gamban: Miképen tegyelek téged a fiak közé, és adjam néked a kivánatos földet, a pogányok seregének
20 drága örökségét? És azt végezém: Hívj engem atyámnak, és ne pártolj el tőlem! Mindamellett a mint

hitszegővé lesz az asszony az ő társa iránt: úgy lettetek hitszegőkké irántam, Izráel háza, azt mondja az Úr. Szó hallatszik a magaslatokon, Izráel fiainak esdeklő sírása, mert elfordították útjokat, elfelejtkeztek az Úrról, az ő Istenökről. Térjetek vissza, szófogadatlan fiak, és meggyógyítom a ti elpártolástokat! Ímé, mi hozzád járulunk, mert te vagy az Úr, a mi Istenünk! Bizony hiábavaló a halmokról, a hegyekről való zajongás; bizony az Úrban, a mi Istenünkben van Izráel megmaradása! És ez a gyalázatosság emésztette a mi atyáink szerzeményét gyermekségünk óta: juhaikat, szarvasmarháikat, fiaikat és leányaikat! Gyalázatunkban heverünk, és elborít minket a mi szégyenünk; mert vétkeztünk az Úr ellen, a mi Istenünk ellen: mi és a mi atyáink gyermekségünk óta mind e mai napig, és nem hallgattunk az Úrnak, a mi Istenünknek szavára.

4 Ha visszatérsz, Izráel, ezt mondja az Úr, hozzám térj vissza, és ha eltávolítod a te útálatosságaidat előlem, és nem ingadozol; És így esküszöl: Él az Úr! hűségben, egyenességben és igazságban: akkor ő benne áldják majd magokat a nemzetek, és benne dicsekesznek. Mert ezt mondja az Úr Júda és Jeruzsálem férfiainak: Szántsatok magatoknak új ugart, és ne vessetek tövisek közé! Metéljétek magatokat körül az Úrnak, és távolítsátok el szívetek előbőreit, Júda férfiai és Jeruzsálem lakosai, hogy fel ne gyúladjon az én haragom, mint a tűz, és olthatatlanul ne égjen a ti cselekedeteitek gonoszsága miatt. Adjátok hírül Júdában, és hallassátok Jeruzsálemben és mondjátok, és kürtöljétek az országban; kiáltsátok teljes erővel, és mondjátok: Gyűljetek össze és menjünk be az erősített városokba! Emeljetek zászlót a Sion felé; fussatok, meg ne álljatok, mert veszedelmet hozok észak felől és nagy romlást! Felkelt az oroszlán az ő tanyájából, és a népek pusztítója elindult; kijött helyéből, hogy elpusztítsa a te földedet; városaid lerontatnak, lakatlanokká lesznek. Öltözzetek azért gyászba, sírjatok és jajgassatok, mert az Úr haragjának tüze nem távozott el rólunk! Azon a napon pedig, ezt mondja az Úr, elvész a király bátorsága és a főemberek bátorsága, és a papok elálmélkodnak, és a próféták elcsodálkoznak. Én pedig ezt mondom: Oh Uram Isten! Bizony igen megcsaltad ezt a népet, és Jeruzsálemet, ezt mondván: Békességtek lesz! holott a szablya lelkünkig hatott. Abban az időben azt mondják e népnek és Jeruzsálemnek: Száraztó szél jő a magas helyekről a pusztában, az én népem leányának útján: nem szóráshoz és nem tisztításhoz való! Erős szél jő onnan reám is; azért hát ítéletet mondok ellenök. Ímé! úgy jő fel, mint a felleg, és szekerei olyanok, mint a szélvész, lovai gyorsabbak a saskeselyűknél. Jaj nékünk, mert elvesztünk! Jeruzsálem, tisztítsd meg szívedet a gonoszságtól, hogy megtartassál! Meddig maradnak még te benned a te bűnös gondolataid? Mert hírmondó szava hangzik Dán felől, és Efraim hegyéről vészhirdető. Mondjátok meg a nemzeteknek; nosza, hirdessétek Jeruzsálem ellen: Őrizők jönnek messze földről, és kiáltoznak Júda városai ellen. Mint a mezőnek őrizői, úgy lesznek ellene körösköről, mert daczoskodott velem! mondja az Úr. A te magad viselete és a te cselekedeteid szerezték ezeket néked; ez a te gonoszságod bizony keserű, bizony egész a szívedig hatott! Oh én belsőm, oh én belsőm! Aléldozom, oh én szívemnek rekeszei! Háborog a szívem, nem hallgathatok! Hiszen hallottad én lelkem a kürt szavát, a harczi riadót! Vészre vészt jelentenek; bizony elpusztul az egész föld, nagy hamarsággal elpusztulnak az én sátraim, kárpitjaim egy pillantás alatt! Meddig látok még hadi zászlót, és hallom a kürt szavát? Bizony bolond az én népem: engem nem ismernek, balgatag fiak ők, és nem értelmesek! Bölcsek ők a gonoszra, jót cselekedni pedig tudatlanok! Nézek a földre, de ímé kietlen és puszta; és az égre, de nincsen világossága! Nézek a hegyekre is, ímé reszketnek; és a halmokra, de mind ingadoznak! Nézek és ímé egy ember sincsen; és az ég madarai is mind elmenekültek. Nézek, és ímé a bő termő föld pusztává lőn; és minden városa összeomlott az Úr előtt, az ő haragjának tüze előtt! Bizony ezt mondja az Úr: Pusztasággá lesz az egész ország, de nem vetem végét! Azért gyászol a föld, és homályosodik el oda fenn az ég, mert szólottam, határoztam, és meg nem bánom és el nem térek attól. A lovasoknak és a kézíveseknek kiáltozása elől elfut minden város, elrejtőznek a sűrüségekbe, és felmásznak a sziklákra: minden város elhagyottá lett, és egyetlen ember sem lakik azokban. És te, elpusztult, mit cselekszel akkor? Ha bíborba öltözöl, ha arany kösöntyűkkel ékesíted magadat, és ha festékkel mázolod ki szemeidet: hiába szépítgeted magadat! Megvetnek téged a szeretőid, életedre törnek. Mert mintha vajudó asszony szavát hallanám, mintha az először szülőnek sikoltozását: olyan Sion leányának hangja; nyög, csapkodja kezeit: Jaj nékem! mert roskadozik lelkem a gyilkosok előtt.

5 Járjátok el Jeruzsálem utczáit, és nézzétek csak és tudjátok meg és tudakozzátok meg annak piaczain, ha találtok-é egy embert; ha van-é valaki, a ki igazán cselekszik, hűségre törekszik, és én megbocsátok néki! Még ha azt mondják is: Él az Úr! bizony hamisan esküsznek! Uram! a te szemeid avagy nem hűségre néznek-é? Megverted őket, de nem bánkódtak; tönkre tetted őket, de nem akarják felvenni a dorgálást; orczáik keményebbekké lettek a kősziklánál; nem akartak megtérni. Én pedig ezt mondom vala: Bizony szerencsétlenek ezek; bolondok, mert nem ismerik az Úrnak útját, Istenöknek ítéletét! El-

megyek azért a főemberekhez, és beszélek velök; hiszen ők ismerik az Úrnak útját, Istenöknek ítéletét!
6 Ámde ők törték össze egyetemlegesen az igát, és tépték le a köteleket! Azért széttépi őket az oroszlán az erdőből, elpusztítja őket a puszták farkasa, párducz ólálkodik az ő városaik körűl; a ki kijön azokból, mind
7 szétszaggattatik; mert megsokasodtak az ő bűneik, és elhatalmasodtak az ő hitszegéseik. Oh, miért bocsátanék meg néked? Fiaid elhagytak engem, és azokra esküsznek, a kik nem istenek; noha jól tartottam
8 őket, mégis paráználkodtak és tolongtak a parázna házába. Mint a hízlalt lovak, viczkándozókká lettek;
9 kiki az ő felebarátjának feleségére nyerít. Avagy ne büntessem-é meg az ilyeneket, mondja az Úr, és az
10 e féle népen, mint ez, ne álljon-é bosszút az én lelkem? Menjetek fel az ő kerítéseire és rontsátok, de ne
11 tegyétek semmivé egészen! Távolítsátok el az ágait, mert nem az Úréi azok! Mert igen hűtelenné lett
12 hozzám az Izráel háza és a Júda, azt mondja az Úr! Megtagadták az Urat, és azt mondták: Nincsen
13 ő, és nem jöhet reánk veszedelem: sem fegyvert, sem éhséget nem látunk! A próféták is széllé lesznek,
14 és nem lesz, a ki beszéljen bennök: így esik az ő dolguk! Azért ezt mondja az Úr, a Seregeknek Istene: Miután ti ilyen szóval szóltatok: ímé tűzzé teszem az én igémet a te szádban, ezt a népet pedig fákká,
15 hogy megemészsze őket! Ímé, én hozok reátok messzünnen való nemzetet, oh Izráel háza! ezt mondja az Úr. Kemény nemzet ez, ős időből való nemzet ez; nemzet, a melynek nyelvét nem tudod, és nem érted, mit
16, 17 beszél! Tegze olyan, minta nyitott sír; mindnyájan vitézek. És megemészti aratásodat és kenyeredet; megemészti fiaidat és leányaidat; megemészti juhaidat és ökreidet; megemészti szőlődet és fügédet; erősí-
18 tett városaidat, a melyekben te bizakodol, fegyverrel rontja le. De még ezekben a napokban sem teszlek
19 benneteket egészen semmivé, azt mondja az Úr. Ha pedig az lenne, hogy kérdeznétek: Miért cselekedte mindezt velünk az Úr, a mi Istenünk? akkor azt mondjad nékik: A miképen elhagytatok engem és idegen isteneknek szolgáltatok a ti földeteken: azonképen idegeneknek fogtok szolgálni olyan földön, a mely nem
20, 21 a tiétek. Hirdessétek ezt a Jákób házában, és hallassátok Júdában, mondván: Halljátok csak, te bolond
22 és esztelen nép, a kiknek szemeik vannak, de nem látnak; füleik vannak, de nem hallanak! Nem féltek-é engem? ezt mondja az Úr. Az én orczám előtt nem remegtek-é? Hiszen én rendeltem a fövenyet a tenger határának örök korlátul, a melyet át nem hághat, és ha megrázkódtatják is habjai, de nem bírnak vele,
23 és ha megháborodnak, sem hághatnak át rajta. De ennek a népnek szilaj és daczos szíve van; elhajlot-
24 tak és elmentek; És még szívökben sem mondják: Oh, csak félnők az Urat, a mi Istenünket, a ki esőt,
25 korai és késői záport ad annak idejében; az aratásnak rendelt heteit megőrzi számunkra! A ti bűneitek
26 fordították el ezeket tőletek, és a ti vétkeitek fosztattak meg titeket e jótól! Mert istentelenek vannak
27 az én népem között; guggolva fülelnek, mint a madarászok; tört hánynak, embereket fogdosnak. Mint a madárral teli kalitka, úgy vannak teli az ő házaik álnoksággal; ezért lettek nagyokká és gazdagokká!
28 Meghíztak, megfényesedtek; eláradtak a gonosz beszédben; az árvának ügyét nem ítélik igaz ítélettel,
29 hogy boldoguljanak; sem a szegényeknek nem szolgáltatnak igazságot. Hát ezeket ne büntessem-é meg,
30 ezt mondja az Úr; az ilyen nemzeten, mint ez, avagy ne álljon-é bosszút az én lelkem? Borzadalmas
31 és rettenetes dolgok történnek e földön: A próféták hamisan prófétálnak, és a papok tetszésök szerint hatalmaskodnak, és az én népem így szereti! De mit cselekesznek majd utoljára?!

6 Benjámin fiai, fussatok ki Jeruzsálemből, és fújjatok kürtöt Thekoában, és tűzzetek ki zászlót Beth-
2 Hakkeremben; mert veszedelem fenyeget észak felől és nagy romlás! A szép és elkényeztetett asszony-
3 hoz tettem hasonlóvá Sion leányát. Pásztorok jőnek el hozzá nyájaikkal együtt; felvonják mellette a
4 sátrakat köröskörűl;kiki lelegelteti, a mi keze ügyébe esik. Készüljetek hadba ellene; keljetek fel, és menjünk fel délben! Jaj nékünk, mert hanyatlik már a nap, mert hosszabbodnak az esteli árnyékok!
5, 6 Keljetek fel és menjünk fel éjjel, és rontsuk le az ő palotáit! Mert ezt mondja a Seregeknek Ura: Vágjatok fákat és hányjatok töltést Jeruzsálem ellen; a büntetés városa ez, csupa nyomorgatás van benne!
7 Mint a kút hidegen tartja meg vizét, úgy tartja meg az ő gonoszságát: erőszakosság és önkény hallatszik
8 benne, és betegség és vereség van előttem szüntelen. Térj eszedre, oh Jeruzsálem, hogy el ne szakadjon
9 tőled a lelkem; hogy pusztává ne tegyelek téged, lakhatatlan földdé! Ezt mondja a Seregek Ura: Teljesen megszedik Izráel maradékát, mint a szőlőt. Fordítsd kezedet reájok, mint a szőlőszedő a kosarakra!
10 Kinek szóljak és kiket kérjek, hogy hallják? Ímé, az ő fülök körülmetéletlen és nem figyelhetnek! Ímé, az
11 Úr szava útálatossággá lett előttök; nem gyönyörködnek abban: Azért telve vagyok az Úr haragjával, elfáradtam azt visszatartani! Öntsd ki a gyermekekre az utczán, és az ifjak gyülekezetére is egyszersmind;
12 sőt még a férj a feleséggel, az öreg az aggastyánnal szintén fogattassanak el; És házaik idegenekre szálljanak, mezőik és feleségeik is egyszersmind; mert kinyújtom kezemet e föld lakosaira, azt mondja az Úr.
13 Mert kicsinyeiktől fogva nagyjaikig mindnyájan telhetetlenségnek adták magokat; a prófétától fogva a
14 papig mindnyájan csalárdságot űznek. És hazugsággal gyógyítgatják az én népem leányának romlását,
15 mondván: Békesség, békesség, és nincs békesség! Szégyenkezniök kellene, hogy útálatosságot cseleked-

tek, de szégyenkezni nem szégyenkeznek, még pirulni sem tudnak; ezért elesnek majd az elesendőkkel;
az ő megfenyíttetésök idején elhullanak, azt mondja az Úr. Így szólt az Úr: Álljatok az utakra, és néz- 16
zetek szét, és kérdezősködjetek a régi ösvények felől, melyik a jó út, és azon járjatok, hogy nyugodalmat
találjatok a ti lelketeknek! És azt mondták: Nem megyünk! Őrállókat is rendeltem föléjök, mondván: 17
Figyeljetek a kürtnek szavára! És azt mondták: Nem figyelünk! Azért halljátok meg, ti nemzetek, és 18
tudd meg, te gyülekezet azt, a mi következik reájok. Halld meg, oh föld! Ímé, én veszedelmet hozok 19
erre a népre: az ő gondolatainak gyümölcsét; mert nem figyeltek az én beszédeimre, és az én törvényemet megvetették. Minek nékem ez a tömjén, a mi Sébából kerül, és a messze földről való jóillatú fahéj? 20
A ti égőáldozataitok nincsenek kedvemre, sem a ti véres áldozataitok nem tetszenek nékem, Azért ezt 21
mondja az Úr: Ímé, én akadályokat szerzek e népnek, és megbotlanak bennök az atyák és fiak együttesen, a szomszéd és az ő barátja elvesznek. Így szól az Úr: Ímé, nép jön el az északi földről, és nagy 22
nemzet serken fel a földnek végéről! Kézívet és kopját ragad, kegyetlen az és nem könyörül; szavok zúg, 23
mint a tenger, és lovakon nyargalnak, fejenként viadalra készen te ellened, oh Sion leánya! Halljuk a 24
hírét: kezeink elesnek; szorongás vesz erőt rajtunk, reszketés, mint a vajudó asszonyon. Ki ne menjetek 25
a mezőre, és az úton se járjatok; mert ellenség fegyvere, rémület fenyeget köröskörűl. Népem leánya! 26
Ölts gyászt, és heverj a porban, sírj, mint az egyszülöttet siratják, zokogj keservesen; mert reánk tör a
pusztító hamar! Próbálóvá tettelek téged az én népem között; őrállóvá, hogy megismerd és megpróbáld 27
az ő útjokat. Mindnyájan igen vakmerők, rágalmazva járnak, réz és vas; mindnyájan elvetemültek ők. 28
Megégett a fúvó a tűztől, elfogyott az ón, hiába olvaszt az olvasztó, mert gonoszok, meg nem tisztíthatók. 29
Megvetett ezüstnek hívjátok őket, mert az Úr megvetette őket! 30

Az a beszéd, a melyet az Úr szóla Jeremiásnak, mondván: Állj az Úr házának ajtajába, és kiáltsd ott **7**, 2
e beszédet, és mondjad: Halljátok az Úr beszédét mind, ti Júdabeliek, a kik bementek ezeken az ajtókon,
hogy imádjátok az Urat! Így szól a Sergek Ura, Izráel Istene: Jobbítsátok meg a ti útaitokat és cse- 3
lekedeteiteket, és veletek lakozom e helyen! Ne bízzatok hazug beszédekben, mondván: Az Úr temploma, 4
az Úr temploma, az Úr temploma ez! Mert csak ha valóban megjobbítjátok a ti útaitokat és cselekede- 5
teiteket; ha igazán ítéltek az ember között és felebarátja között; Ha jövevényt, árvát és özvegyet meg 6
nem nyomorgattok, és ezen a helyen ártatlan vért ki nem ontotok, és idegen istenek után sem jártok a
magatok veszedelmére: Akkor lakozom veletek ezen a helyen, a földön, a melyet a ti atyáitoknak ad- 7
tam, öröktől fogva mindörökké. Ímé, ti hisztek a hazug beszédeknek, haszon nélkűl! Nemde loptok, 8, 9
öltök és paráználkodtok, hamisan esküsztök, a Baálnak áldoztok és idegen istenek után jártok, a kiket
nem ismertek: És eljőtök, és megállotok előttem e házban, a mely az én nevemről neveztetik, és ezt 10
mondjátok: Megszabadultunk; hogy ugyanazokat az útálatosságokat cselekedhessétek! Vajjon latrok 11
barlangjává lett-é ez a ház ti előttetek, a mely az én nevemről neveztetik? Ímé, én is látok, azt mondja az
Úr. Mert menjetek csak el az én helyemre, a mely Silóban van, a hol először lakoztam az én nevemmel, 12
és lássátok meg, hogy mit cselekedtem azzal az én népemnek, Izráelnek gonoszságáért! Most pedig, mi- 13
velhogy mindezeket a cselekedeteket megcselekszitek, azt mondja az Úr, és mivelhogy szüntelen szóltam,
és szóltam ti néktek, de nem hallottátok, és kiáltottam néktek, de nem feleltetek: Azért úgy cselekszem 14
e házzal, a mely az én nevemről neveztetik, a melyben ti bizakodtok, és e helylyel, a melyet néktek és a ti
atyáitoknak adtam, a mint Silóval cselekedtem. És elvetlek titeket színem elől, a mint elvetettem mind 15
a ti atyátokfiait, Efraimnak minden magvát. És te ne imádkozzál e népért, se jajszót, se könyörgést ne 16
emelj érettök, és nálam közben ne járj; mert én meg nem hallgatlak téged! Nem látod-é te: mit cse- 17
lekesznek ők Júda városaiban és Jeruzsálem utcáin? A fiak fát szedegetnek, az atyák gyujtják a tüzet, az 18
asszonyok pedig dagasztanak, hogy az ég királynőjének béleseket készítsenek, és az idegen isteneknek
italáldozatokkal áldoznak, hogy engem felingereljenek. Avagy engem ingerelnek-é ők, azt mondja az Úr, 19
és nem magokat-é, hogy gyalázat borítsa arczukat? Azért ezt mondja az Úr Isten: Ímé az én haragom 20
és búsulásom kiömlik e helyre, az emberekre és a barmokra, a mezőnek fáira és a földnek gyümölcseire,
és égni fog, és el nem aluszik. Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Égő áldozataitokat rakjátok 21
a ti véres áldozataitokhoz, és egyetek húst! Mert nem szóltam a ti atyáitokkal, és nem rendelkeztem 22
velök, a mikor kihoztam őket Égyiptom földéről, az égőáldozat és véres áldozat felől; Hanem ezekkel a 23
szavakkal utasítottam őket, mondván: Hallgassatok az én szómra, és én Istenetekké leszek, ti pedig az
én népemmé lesztek, és mind csak azon az úton járjatok, a melyre utasítottalak titeket, hogy jól legyen
dolgotok! De nem hallgattak, és fülöket sem hajtották felém, hanem az ő gonosz szívök fásultságában a 24
magok tanácsa szerint jártak, és háttal valának felém, és nem arczczal. Attól a naptól fogva, a melyen 25
kijöttek a ti atyáitok Égyiptom földéből e mai napig küldtem hozzátok minden én szolgámat, a prófétákat

napról-napra, szüntelen küldöttem; De nem hallgattak reám, és fülöket sem hajtották felém; hanem
megkeményítették nyakukat, és gonoszabbul cselekedtek, mint az ő atyáik! Ha elmondod nékik mind
e szavakat, és nem hallgatnak reád, ha kiáltasz nékik, és nem felelnek néked: Akkor ezt mondd nékik:
Az a nép ez, a mely nem hallgat az Úrnak, az ő Istenének szavára, sem fenyítését fel nem veszi; elveszett
a hűség; kiszaggattatott az ő szájokból. Nyírd le hajadat és vesd el, és kezdj a hegyeken gyászéneket,
mert útálja az Úr és elhagyja a nemzetséget, a melyre haragszik. Mert gonoszt műveltek előttem Júdá-
nak fiai, azt mondja az Úr; útálatosságaikat bevitték abba a házba, a mely az én nevemről neveztetik,
hogy megfertőztessék azt. És felépítették a Tófet magaslatait, a mely a Ben-Hinnom völgyében van,
hogy megégessék fiaikat és leányaikat tűzben, a mit nem parancsoltam, és a mi gondolatomban sem volt.
Azért ímé eljőnek a napok, azt mondja az Úr, a mikor nem beszélnek többé a Tófetről, sem a Ben-Hinnom
völgyéről, hanem az öldöklés völgyéről; és temetkezni fognak Tófetben, és hely sem lesz elég. És e nép
holtteste az ég madarainak és a mezei barmoknak lesz eledelökké, és nem lesz, a ki elriaszsza azokat!
És megszüntetem Júda városaiban és Jeruzsálem utcáin az örömnek szavát és a vígasságnak szavát, a
vőlegény szavát és a menyasszony szavát; mert elpusztul a föld!

8 Abban az időben, azt mondja az Úr, kihányják majd Júda királyainak csontjait és az ő fejedelmeinek
csontjait, a papok csontjait és a próféták csontjait és Jeruzsálem lakosainak csontjait az ő sírjaikból; És
kiterítik azokat a napra és a holdra és az égnek minden serege elé, a melyeket szerettek, és a melyeknek
szolgáltak, és a melyek után jártak, és a melyeket kerestek, és a melyek előtt leborultak; nem szedetnek
össze, el sem temettetnek, ganéjjá lesznek a föld színén! És inkább választja a halált, mint az életet
az egész maradék, mindazok, a kik megmaradtak a gonosz nemzetségből, mindazokon a helyeken, a hol
megmaradtak, a hová kiűztem őket; azt mondja a Seregek Ura! Ezt is mondjad nékik: Így szól az Úr:
Úgy esnek-é el, hogy fel nem kelhetnek? Ha elfordulnak, nem fordulhatnak-é vissza? Miért fordult el ez
a nép, Jeruzsálem népe, örök elfordulással? A csalárdságnak adták magokat, visszafordulni nem akar-
nak. Figyeltem és hallottam: nem igazán beszélnek, senki sincs, a ki megbánja az ő gonoszságát, ezt
mondván: Mit cselekedtem? Mindnyájan az ő futó-pályájokra térnek, mint a harczra rohanó ló. Még az
eszterág is tudja a maga rendelt idejét az égben, és a gerlicze, a fecske és daru is megtartják, hogy mikor
kell elmenniök, de az én népem nem tudja az Úr ítéletét! Hogyan mondhatjátok: Bölcsek vagyunk, és az
Úr törvénye nálunk van? Bizony ímé hazugságra munkál az írástudók hazug tolla! Megszégyenülnek a
bölcsek, megrémülnek és megfogattatnak! Ímé, megvetették az Úr szavát: micsoda bölcseségök van tehát
nékik? Azért az ő feleségeiket idegeneknek adom, mezőiket hódítóknak; mert kicsinytől fogva nagyig
mindnyájan nyereség után nyargalnak; a prófétától fogva a papig mindnyájan hamisságot űznek. És
hazugsággal gyógyítgatják az én népem leányának romlását, mondván: Békesség, békesség, és nincs bé-
kesség! Szégyenkezniök kellene, hogy útálatosságot cselekedtek; de szégyenkezni nem szégyenkeznek,
még pirulni sem tudnak; ezért elesnek majd az elesendőkkel; az ő megfenyíttetésök idején elhullanak,
azt mondja az Úr. Végképen véget vetek nékik, azt mondja az Úr! Nincs gerezd a szőlőtőkén, nincs füge
a fügefán, a levele is elhervadt; azt teszem azért, hogy tovavigyék őket. Miért ülünk még? Gyűljetek
össze, és menjünk be az erősített városokba, és hallgassunk ott; mert az Úr, a mi Istenünk hallgatásra
juttatott minket, és mérges vizet adott innunk; mert vétkeztünk az Úr ellen! Miért békességre várni,
holott nincs semmi jó; gyógyító időre, holott ímé itt van az ijedelem. Dántól fogva hallatszik az ő lova-
iknak tüsszögése; méneinek nyerítő hangjától reng az egész föld; és eljőnek és megemésztik e földet és
mindenét, a mije van, a várost és annak lakóit. Mert ímé, én vipera-kígyókat bocsátok reátok, a melyek
ellen nincsen varázslás, és megmarnak titeket, azt mondja az Úr! Megnyugodhatom-é a nyomorúság
felett? Szívem eleped én bennem! Ímé, az én népem leányának kiáltó szava a messze földről: Nincsen-é
ott az Úr a Sionon? Nincsen-é azon az ő királya? Miért ingereltek fel engem az ő faragott bálványaikkal,
az idegen semmiségekkel? Elmult az aratás, elvégződött a nyár, és mi nem szabadultunk meg! Az
én népem leányának romlása miatt megromlottam, szomorkodom, iszonyat fogott el engem! Nincsen-é
balzsamolaj Gileádban? Nincsen-é ott orvos? Miért nem gyógyíttatott meg az én népem leánya?

9 Bárcsak a fejem vízzé változnék, a szemem pedig könyhullatásnak kútfejévé, hogy éjjel-nappal sirat-
hatnám az én népem leányának megöltjeit! Bárcsak pusztába vinne engem valaki, utasok szállóhelyére,
hogy elhagyhatnám az én népemet, és eltávozhatnám tőlök; mert mindnyájan paráznák, hitszegők gyüle-
kezete! Felvonták nyelvöket, mint kézívöket, hazugsággal és nem igazsággal hatalmasok e földön; mert
gonoszságból gonoszságba futnak, engem pedig nem ismernek, azt mondja az Úr. Mindenki őrizkedjék a
barátjától, és egyetlen atyátokfiának se higyjetek, mert minden atyafi cselbe csal, és minden barát rágal-
mazva jár. Egyik a másik ellen csúfoskodik, és nem szólnak igazat; nyelvöket hazug beszédre tanítják,
elfáradtak a gonosztevésben. A te lakásod az álnokság közepében van; az álnokság miatt nem akar-

nak tudni felőlem, ezt mondja az Úr. Azért ezt mondja a Seregek Ura: Ímé, én megolvasztom őket, és 7
megpróbálom őket, mert mit cselekedjem egyebet az én népem leánya miatt? Sebző nyíl a nyelvök, ál- 8
nokságot beszél; szájával békességesen szól barátjához, a szívében pedig lest hány. Avagy ne fenyítsem-é 9
meg őket ezekért? azt mondja az Úr; vajjon az efféle nemzetségen ne álljon-é bosszút a lelkem? A he- 10
gyeken sírást és zokogást támasztok, és a pusztai ligetekben gyászéneket; mert kiégnek úgy, hogy senki
se megy keresztűl rajtok, és nem hallják a nyájak bégetését; az ég madaraitól fogva a barmokig minden
elköltözik és elmenekűl. Jeruzsálemet pedig kőhalommá teszem, sakálok tanyájává, és Júda városait 11
sivataggá változtatom, hogy lakatlan legyen. Kicsoda olyan bölcs férfiú, hogy értse ezeket, és a kihez 12
az Úr szája szólt, hogy hirdesse azt, hogy miért vész el a föld, és ég ki, mint a puszta, a melyen senki
se menjen keresztűl? Monda továbbá az Úr: Mivelhogy elhagyták az én törvényemet, a melyet eléjök 13
adtam, és nem hallgattak az én szómra, és nem jártak a szerint; Hanem jártak az ő kevély szívök után 14
és a Baálok után, a mikre atyáik tanították őket: Azért, ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Ímé, én 15
megétetem őket, ezt a népet, ürömmel, és megitatom őket mérges vízzel. És szétszórom őket a nemzetek 16
között, a melyeket nem ismertek sem ők, sem atyáik, és utánok küldöm a fegyvert, a míg megsemmisítem
őket. Ezt mondja a Seregek Ura: Figyelmezzetek reá, és hívjátok a sirató asszonyokat, hogy jőjjenek el, 17
és a bölcs asszonyokhoz is küldjetek, hogy jőjjenek el, És siessenek és fogjanak síráshoz miattuk, és a 18
mi szemeink is hullassanak könyeket, és szempilláink vizet ömleszszenek! Mert a Sionról siralomnak 19
szava hallatszik: Oh, hogy elpusztultunk! Igen megszégyenültünk, mert elhagyjuk e földet, mert szét-
hányták lakhelyeinket! Bizony halljátok meg, ti asszonyok, az Úrnak szavát, és vegye be a ti fületek az 20
ő szájának beszédét, és tanítsátok meg leányaitokat a sírásra, és egyik asszony a másikat a jajgatásra;
Mert feljött a halál a mi ablakainkra, bejött a mi palotáinkba, hogy kipusztítsa a gyermekeket az útakról, 21
az ifjakat az utczákról. Szólj! ezt mondja az Úr, és az emberek holtteste hever, mint a ganéj a mezőn, 22
és mint a kéve az arató után, és nincs, a ki összegyűjtse. Ezt mondja az Úr: Ne dicsekedjék a bölcs az 23
ő bölcseségével, az erős se dicsekedjék az erejével, a gazdag se dicsekedjék gazdagságával; Hanem azzal 24
dicsekedjék, a ki dicsekedik, hogy értelmes és ismer engem, hogy én vagyok az Úr, a ki kegyelmet, ítéletet
és igazságot gyakorlok e földön; mert ezekben telik kedvem, azt mondja az Úr. Ímé, eljőnek a napok, azt 25
mondja az Úr, és megfenyítek minden körűlmetélkedettet a körűlmetéletlenekkel együtt: Égyiptomot és 26
Júdát, Edomot és az Ammon fiait, Moábot és mindazokat, a kik nyírott üstökűek és a pusztában laknak;
mert mindez a nemzet körűlmetéletlen, és Izráelnek egész háza is körűlmetéletlen szívű.

Halljátok meg a szót, a mit az Úr szól néktek, Izráel háza! Ezt mondja az Úr: A pogányok útját el **10**, 2
ne tanuljátok, és az égi jelektől ne féljetek, mert a pogányok félnek azoktól! Mert a népek bálványai 3
csupa hiábavalóság, hiszen az erdő fájából vágják azt; ács-mester kezei készítik bárddal. Ezüsttel és 4
aranynyal megékesíti azt, szegekkel és pőrölyökkel megerősítik, hogy le ne essék. Olyanok, mint az 5
egyenes pálmafa, és nem beszélnek; viszik-hordják őket, mert mozdulni nem tudnak. Ne féljetek tőlök,
mert nem tehetnek rosszat; de jót tenni se képesek! Nincs hozzád hasonló, Uram! Nagy vagy és nagy a 6
te neved a te hatalmadért! Ki ne félne tőled, nemzetek királya? Bizony tiéd a tisztelet, mert a nemzetek 7
minden bölcse közt és azok minden országában sincs hozzád hasonló! Mind egyig balgatagok és bolon- 8
dok; hiábavalóságokra tanít; fa az. Társisból hozott lapított ezüst és Ofirból való arany; az ácsnak és az 9
ötvös kezének munkája; öl tözetök kék és piros bíbor; mesterek munkája valahány. De az Úr igaz Isten, 10
élő Isten ő, és örökkévaló király; az ő haragja előtt reszket a föld, és a nemzetek nem szenvedhetik el az
ő felindulását. (Mondjátok meg hát nékik: Az istenek, a kik az eget és földet nem alkották, el fognak 11
veszni e földről és az ég alól!) Ő teremtette a földet az ő erejével, ő alkotta a világot az ő bölcseségével, 12
és ő terjesztette ki az egeket az ő értelmével. Szavára víz-zúgás támad az égben, és felhők emelkednek 13
fel a föld határairól; villámlásokat készít az esőnek, és kihozza a szelet az ő rejtekhelyéből. Minden 14
ember bolonddá lett, tudomány nélkűl, minden ötvös megszégyenűl az ő öntött képével, mert hazugság
az ő öntése, és nincsen azokban lélek. Hiábavalók azok, nevetségre való munka, elvesznek az ő meg- 15
fenyíttetésök idején! Nem ilyen a Jákób része, mint ezek; mert a mindenség alkotója ő, és Izráel az ő 16
örökségének pálczája; Seregek Ura az ő neve! Gyűjtsd össze a földről a te árúidat, a ki erősített városban 17
lakozol! Mert ezt mondja az Úr: Ímé, én elvetem ezúttal e föld lakosait, és megsanyargatom őket, hogy 18
megtaláljanak. Jaj nékem az én romlásom miatt, gyógyíthatatlan az én sebem! De azt mondom mégis: 19
Bizony ilyen az én vereségem, és szenvedem azt! Sátorom elpusztíttatott, köteleim mind elszakadoztak, 20
fiaim elszakadtak tőlem és oda vannak ők; nincs többé, a ki kifeszítse sátoromat, és felvonja kárpitjaimat!
Mert oktalanok voltak a pásztorok, és nem keresték az Urat; ezért nem lettek szerencsésekké, és minden 21
nyájuk szétszóratott. A hír hangja ímé megjött, és nagy zúgás kél észak földje felől, hogy pusztává te- 22
gyék Júdának városait, és sakálok tanyájává. Tudom Uram, hogy az embernek nincs hatalmában az ő 23

24 útja, és egyetlen járókelő sem teheti, hogy irányozza a maga lépését! Fenyíts meg engem, Uram, de mér-
25 tékkel, nem haragodban, hogy szét ne morzsolj engem! Öntsd ki haragodat ama nemzetekre, a melyek nem ismernek téged, és ama nemzetségekre, a melyek nem hívják segítségül a te nevedet; mert megették Jákóbot, bizony megették őt, és elemésztették őt, és lakóhelyét elpusztították!

11, 2 Az a beszéd, a melyet az Úr beszélt Jeremiásnak, mondván: Halljátok meg e szövetség igéit, és be-
3 széljétek el Júda férfiainak és Jeruzsálem lakosainak! Ezt mondjad azért nékik: Így szól az Úr, Izráelnek
4 Istene: Átkozott mindenki, a ki meg nem hallja e szövetségnek igéit, A melyet akkor parancsoltam a ti atyáitoknak, a mikor kihoztam őket Égyiptom földéről, a vaskemenczéből, mondván: Halljátok meg az én szómat, és cselekedjétek mindazokat, a miket én parancsolok néktek, és népemmé lesztek, én pedig
5 Istenetekké leszek néktek; Hogy beteljesítsem az esküvést, a melylyel megesküdtem a ti atyáitoknak, hogy nékik adom a téjjel és mézzel folyó földet, a mint most van ez! És felelék, és mondám: Ámen, Uram!
6 És monda az Úr nékem: Kiáltsd mindez igéket Júda városaiban és Jeruzsálem utczáin, mondván: Hall-
7 játok e szövetség igéit, és cselekedjétek azokat! Mert kérve kértem a ti atyáitokat, a mikor felhoztam
8 őket Égyiptom földéről, mind e napig, szüntelenül kérvén és mondván: Halljátok meg az én szómat! De nem hallották, még fülöket sem hajtották arra, hanem ment kiki az ő gonosz szívének hamissága után, és rájok szabtam e szövetségnek minden igéjét, a melyeket azért parancsoltam, hogy megcselekedjék,
9 de nem cselekedték. És monda az Úr nékem: Pártütés van a Júda férfiai és Jeruzsálem lakosai kö-
10 zött. Visszatértek az ő atyáiknak előbbi bűneire, a kik nem akarták hallani az én igéimet, és ők magok is idegen istenek után járnak, hogy azoknak szolgáljanak. Izráel háza és Júda háza megszegte az én
11 szövetségemet, a melyet az ő atyáikkal kötöttem. Azért ezt mondja az Úr: Ímé, én veszedelmet hozok
12 reájok, a melyből ki nem menekülhetnek, és kiáltanak majd én hozzám, de nem hallgatom meg őket. És elmennek Júda városai és Jeruzsálem lakosai, és kiáltanak az istenekhez, a kiknek ők áldozni szoktak,
13 de azok nem oltalmazzák meg őket az ő nyomorúságuk idején. Mert városaidnak száma szerint voltak néked isteneid, oh Júda, és Jeruzsálem utczáinak száma szerint készítettétek a gyalázatnak oltárait, az
14 oltárokat, hogy áldozzatok a Baálnak! Te azért ne esdekelj e népért, és egy kiáltó és esdeklő szót se ejts érettök, mert én meg nem hallgatom őket, mikor kiáltanak majd hozzám az ő nyomorúságuk miatt.
15 Mi köze az én kedveltemnek az én házamhoz? Temérdek istentelenséget cselekedtél; a szent húst ab-
16 bahagytad; mikor gonoszságban vagy, akkor örvendezel. Lombos, szép, formás gyümölcsű olajfa nevet adott néked az Úr. Nagy vihar morajánál tüzet gyújta rajta, és leromlottak az ágai. A Seregek Ura, a ki
17 plántált téged, rosszat végzett felőled Izráel házának és Júda házának rosszasága miatt, a mit elkövet-
18 tek magokban, hogy engemet haragra ingereljenek, áldozván a Baálnak. Az Úr tudtul adta nékem, és
19 én tudtam; te láttattad meg velem az ő cselekedeteiket is! Én pedig olyan valék, mint a mészárszékre hurczolt szelíd bárány, és nem tudtam, hogy terveket szőttek ellenem, mondván: Pusztítsuk el e fát gyü-
20 mölcsével együtt; irtsuk ki ezt az élők földéből, hogy még a nevét se emlegessék többé! És oh Seregek Ura, igaz bíró, veséknek és szívnek vizsgálója: hadd lássam a te bosszúállásodat rajtok, mert néked je-
21 lentettem meg az én ügyemet! Azért ezt mondja az Úr az Anatóthbeli embereknek, a kik életedre törnek
22 és ezt mondják: Ne prófétálj az Úr nevében, hogy meg ne halj a mi kezünk által! Azért ezt mondja a Seregek Ura: Ímé, én megfenyítem őket; az ifjak fegyver által halnak meg, fiaik és leányaik pedig meg-
23 halnak éhen. És senki sem marad meg közülök, hogyha veszedelmet hozok az Anatóthbeli emberekre, az ő büntetésök esztendejét.

12 Igaz vagy Uram, hogyha perlek is veled; éppen ezért hadd beszélhessek veled peres kérdésekről! Miért
2 szerencsés az istentelenek útja? Miért vannak békességben mindnyájan a hűtelenkedők? Beplántálod őket, meg is gyökereznek; felnevekednek, gyümölcsöt is teremnek; közel vagy te az ő szájokhoz, de távol
3 vagy az ő szívöktől! Engem pedig ismersz te, Uram! látsz engem, és megvizsgáltad irántad való érzésemet: szakítsd külön őket, mint a mészárszékre való juhokat, és készítsd őket a megölésnek napjára!
4 Meddig gyászoljon a föld, és meddig száradjon el minden fű a mezőn? A benne lakók gonoszsága miatt
5 pusztul el barom és madár; mert azt mondják: Nem látja meg a mi végünket! Hogyha gyalogokkal futsz, és elfárasztanak téged: mimódon versenyezhetnél a lovakkal? És ha csak békességes földön vagy bátorságban: ugyan mit cselekednél a Jordán hullámai között? Bizony még a te atyádfiai és a te atyádnak
6 háznépe is: ők is hűtlenül bántak veled; ők is tele, torokkal kiabáltak utánad! Ne higyj nékik, még ha szépen beszélgetnek is veled! Elhagytam házamat; ellöktem örökségemet, ellenségének kezébe adtam azt,
7 a kit lelkem szeret. Az én örökségem olyanná lett hozzám, mint az oroszlán az erdőben; ordítva támadt
8 ellenem; ezért gyűlölöm őt. Tarka madár-é az én örökségem nékem? Nem gyűlnek-é ellene madarak
9 mindenfelől? Jőjjetek, seregeljetek össze mind ti mezei vadak; siessetek az evésre!
10 Sok pásztor pusztította az én szőlőmet, taposta az én osztályrészemet; az én drága örökségemet sivatag pusztává tették!

Pusztává tették, felém sír, mint puszta! Elpusztíttatik az egész föld, mert nincs senki, a ki eszére tér- 11
jen. A pusztában levő minden magaslatra pusztítók érkeznek, mert az Úr fegyvere emészt a föld egyik 12
szélétől a föld másik széléig; senkinek sem lesz békessége. Búzát vetettek és tövist aratnak; fáradnak, 13
de nem boldogulnak, és szégyent vallotok a ti jövedelmetekkel az Úr haragjának búsulása miatt. Ezt 14
mondja az Úr minden én gonosz szomszédom felől, a kik hozzányúlnak az én örökségemhez, a melyet
örökségűl adtam az én népemnek, Izráelnek: Ímé, én kigyomlálom őket az ő földükből, és Júda házát is
kigyomlálom közülök! És azután, ha majd kigyomlálom őket, ismét könyörülök rajtok, és visszahozom 15
őket, kit-kit az ő örökségébe, és kit-kit az ő földére. És ha megtanulják az én népemnek utait, és az én 16
nevemre esküsznek ilyen módon: Él az Úr! a mint megtanították népemet megesküdni a Baálra: akkor
felépülnek majd népem között. Ha pedig nem hallgatnak meg, akkor bizony kigyomlálom azt a népet, és 17
elvesztem, azt mondja az Úr.

Ezt mondá az Úr nékem: Menj el, és vásárolj magadnak len-övet, és illeszd azt a derekadra, de vízbe **13**
ne vidd be azt! És megvásároltam az övet, a mint az Úr rendelte vala, és derekamra illesztém. És 2, 3
másodszor szól az Úr hozzám, mondván: Vedd az övet, a melyet vásároltál, a mely a derekadon van, és 4
kelj fel, és menj az Eufrateshez, és rejtsd el azt ott a kőszikla hasadékában. És elmenék, és elrejtém 5
azt az Eufratesnél, a mint megparancsolta nékem az Úr. Sok nap mulva pedig újra monda nékem az 6
Úr: Kelj fel, menj az Eufrateshez, és vedd el onnan az övet, a mely felől parancsoltam, hogy ott rejtsd
el. És elmenék az Eufrateshez, és kiásám, és kivevém arról a helyről az övet, a hová elrejtettem azt, 7
és ímé, az öv rothadt vala, egészen hasznavehetetlen. És szóla az Úr nékem, mondván: Ezt mondja 8, 9
az Úr: Így rothasztom meg a Júda kevélységét, és a nagy Jeruzsálem kevélységét. Ez a gonosz nép, 10
a mely nem akar hallgatni az én beszédeimre, a mely a maga szívének hamisságában jár, és jár idegen
istenek után, hogy azoknak szolgáljon, és azokat imádja: olyanná lesz majd, mint ez az öv, a mely egé-
szen hasznavehetetlen. Mert a miként derekára kapcsolja a férfi az övet; akként kapcsoltam magamhoz 11
Izráelnek egész házát és Júdának egész házát, azt mondja az Úr, hogy legyenek az én népemmé, az én
nevemre, dicséretemre és tisztességemre, de nem engedelmeskedtek. Ilyen szókkal szólj azért nékik: 12
Ezt mondja az Úr, Izráelnek Istene: Minden tömlőt meg kell tölteni borral! És azt mondják néked: Avagy
nem tudjuk-é jól, hogy minden tömlőt borral kell megtölteni? Te pedig azt mondd nékik: Ezt mondja az 13
Úr: Ímé, betöltöm e földnek minden lakosát, és a királyokat, a kik Dávid trónján ülnek, és a papokat, a
prófétákat, és Jeruzsálemnek minden lakosát részegséggel; És összeütöm őket, egyiket a másikhoz, az 14
atyákat és a fiakat együtt, azt mondja az Úr; nem kegyelmezek meg, és nem kedvezek, és nem leszek
irgalmas, hogy el ne veszítsem őket! Hallgassatok és figyelmezzetek; ne fuvalkodjatok fel, mert az Úr 15
szólott! Dicsőítsétek az Urat, a ti Isteneteket, mielőtt setétséget szerezne, és mielőtt megütnétek lábai- 16
tokat a setét hegyekben; mert világosságot vártok, és halál árnyékává változtatja azt, és sűrű homálylyá
fordítja! Ha pedig nem hallgatjátok ezt: sírni fog az én lelkem a rejtekhelyeken a ti kevélységtek miatt, 17
és zokogva zokog; a szemem pedig könyeket hullat, mert az Úr népe fogságba vitetik. Mondd meg a 18
királynak és a királynéasszonynak: Áldozzátok meg magatokat, és üljetek veszteg, mert leesik fejetekről
a ti dicsőségtek koronája! A dél felől való városok bezároltatnak, és nem lesz, a ki megnyissa azokat; fog- 19
ságra vitetik Júda egészen, fogságra vitetik mindenestül! Emeljétek fel szemeiteket, és nézzétek azokat, 20
a kik északról jőnek! Hol van a nyáj, a mely néked adatott, a te dicsőségednek juh-nyája? Mit mondasz, 21
hogy ha megfenyít téged? Hiszen te oktattad őket magad ellen, fejedelmekké tetted fejeden! A fájdalmak
nem környékeznek-é még téged, mint a szülőasszonyt? És ha azt mondod a te szívedben: Miért követ- 22
keznének ezek reám? A te hamisságod sokaságáért takartatik fel a te ruhád, és lesznek mezítelenekké a
te sarkaid. Elváltoztathatja-é bőrét a szerecsen, és a párducz az ő foltosságát? Úgy ti is cselekedhettek 23
jót, a kik megszoktátok a gonoszt. Azért szétszórom őket, a mint hányja-veti a pozdorját a pusztának 24
szele. Ez a te sorsod, a te kimért részed én tőlem, ezt mondja az Úr, a ki elfelejtkeztél én rólam, és 25
hittél a hazugsának. Azért én is arczodra borítom fel a te ruhádat, hogy látható legyen a te gyalázatod! 26
A te paráznaságaidat és nyihogásaidat, bujálkodásodnak undokságát: a halmokon, a mezőn láttam a te 27
útálatosságaidat. Jaj néked Jeruzsálem! Nem leszel tiszta ezután se? Meddig még?

Az Úrnak szava, a mit Jeremiásnak szólott a szárazság felől: Gyászol Júda, és kapui roskadoznak; **14**, 2
szomorkodnak a földön, és Jeruzsálem kiáltása felszáll. Fejedelmeik is kiküldik gyermekeiket vízért: el- 3
mennek a kútakig, nem találnak vizet; visszatérnek üres edényekkel; szégyenkeznek és pironkodnak, és
befedik fejöket. A föld miatt, a mely retteg, mert nem esett eső a földön, szégyenkeznek a szántóvetők, és 4
befedik fejöket. Még a szarvas-üsző is megellik a mezőn, és ott hagyja fiát, mert nincsen fű. A vadsza- 5, 6
marak pedig a sziklához állanak, levegő után kapkodnak, mint a tengeri szörnyek, szemeik eltikkadnak,

7 mert nincs fű. Ha bűneink ellenünk tanúskodnak: cselekedjél Uram a te nevedért, mert temérdek a mi
8 törvényszegésünk; vétkeztünk ellened! Izráel reménysége, megszabadítója a nyomorúság idején! Miért
9 vagy e földön úgy, mint valami jövevény és mint valami utas, a ki éjjeli szállásra tér be? Miért vagy
olyan, mint a megriasztott férfi; mint a vitéz, a ki nem tud segíteni? Hiszen te közöttünk vagy, Uram, és
10 mi a te nevedről neveztetünk; ne hagyj el minket! Ezt mondja az Úr e népnek: Úgy szerettek ide-oda
futkározni, lábaikat meg nem tartóztatták! Azért az Úr nem kedvelte őket. Most megemlékezik az ő
11 bűnökről, és vétkeikért megfenyíti őket. És mondá nékem az Úr: Ne könyörögj e népért, az ő javára.
12 Mikor bőjtölnek, én meg nem hallgatom kiáltozásukat, és ha égőáldozatot vagy ételáldozatot készíte-
13 nek, nem lesznek kedvesek előttem; sőt fegyverrel, éhséggel és döghalállal irtom ki őket. És mondék:
Ah, Uram Isten! Hiszen a próféták mondják vala nékik: Fegyvert nem láttok, éhség sem lesz rajtatok,
14 sőt állandó békességet adok néktek ezen a helyen. És monda az Úr nékem: Hazugságot prófétálnak a
próféták az én nevemben; nem küldtem őket, nem parancsoltam nékik, nem is beszéltem velök; hazug
15 látomást, varázslást, hiábavalóságot és szívbeli csalárdságot jövendölnek néktek. Azért ezt mondja az
Úr a próféták felől, a kik az én nevemben prófétálnak, holott én nem küldtem őket és mégis azt mondják:
16 fegyver és éhség nem lesz e földön: Fegyver és éhség miatt vesznek el azok a próféták! A nép pedig, a
melynek ők prófétálnak, ott hever majd Jeruzsálem utcáin az éhség és a fegyver miatt, és nem lesz, a
17 ki eltemesse őket, őket és feleségeiket, fiaikat és leányaikat; így zúdítom rájok gonoszságukat! Azért e
szavakat mondjad nékik: Szemeim könyeket hullatnak éjjel és nappal, és nem szünnek meg; mert nagy
18 rontással rontatott meg a szűz, az én népemnek leánya, igen fájdalmas vereséggel. Ha kimegyek a me-
zőre, hát ímé fegyver által levágottak; ha bemegyek a városba, hát ímé éhség miatt elepedtek vannak ott!
19 Bizony próféta is, pap is olyan földre költöznek, a melyet nem ismernek! Egészen elvetetted-é Júdát,
avagy a Siont útálja-é lelked? miért vertél úgy meg, hogy semmi orvosságunk se legyen? Békességet
20 vártunk, de nincs semmi jó; és gyógyulásnak idejét, de ímé, itt van a rettegés! Ismerjük Uram a mi
21 gonoszságainkat, atyáink bűnét; bizony vétkeztünk ellened! Ne vesd meg a te nevedért; ne gyalázd meg
22 a te dicsőségednek székét! Emlékezzél; ne rontsd meg a te velünk való szövetségedet! Vannak-é a pogá-
nyok bálványai között, a kik esőt adhatnak? És ad-é záporokat az ég? Avagy nem te vagy-é a mi Urunk
Istenünk, és nem benned kell-é bíznunk, hiszen te cselekedted mindezt!

15 És monda az Úr nékem: Ha Mózes és Sámuel állanának is előttem, nem hajolna lelkem e néphez:
2 küldd ki az orczám elől, hadd menjenek! Ha pedig ezt mondják néked: Hová menjünk? ezt mondjad
nékik: Így szól az Úr: A ki halálra való, halálra; a ki fegyverre való, fegyverre; a ki éhségre való, éhségre,
3 és a ki fogságra való, fogságra. Mert négyfélével támadok reájok, ezt mondja az Úr: Fegyverrel, hogy
gyilkoljon, kutyákkal, hogy tépjenek, az ég madaraival és a mezei vadakkal, hogy egyenek és pusztítsa-
4 nak. Bújdosókká teszem őket e földnek minden országában Manasséért, Ezékiásnak, Júda királyának
5 fiáért, azok miatt, a miket ő Jeruzsálemben cselekedett. Mert ki könyörül meg rajtad Jeruzsálem, és ki
6 vígasztal meg téged, és ki mozdul meg, hogy kérdezze: jól vagy-é? Te elhagytál engem, azt mondja az
Úr, másfelé jártál; azért kinyújtom kezemet ellened, és elvesztelek téged; bele fáradtam a szánakozásba!
7 Elszórom őket szórólapáttal e földnek kapuiban; gyermektelenné teszem, elvesztem az én népemet; nem
8 tértek vissza útaikról. Özvegyei számosabbak lesznek a tenger fövenyénél; pusztítót viszek reájok, az
9 ifjúság anyjára délben; bocsátok reája nagy hirtelen észveszést és rettentéseket. Elsenyved, a ki hét
fiút szűl; kileheli lelkét; lehanyatlik az ő napja, mikor még nappal volna; megszégyenűl és pironkodik;
10 a maradékaikat pedig fegyverre vetem az ő ellenségeik előtt, azt mondja az Úr! Jaj nékem anyám,
mert versengés férfiává és az egész föld ellen perlekedő férfiúvá szültél engemet! Nem adtam kölcsönt
11 és nékem sem adtak kölcsönt: mégis mindnyájan szidalmaznak engem! Monda az Úr: Avagy nem jóra
tartalak-é meg téged? Avagy nem azt teszem-é, hogy ellenséged a baj idején és nyomorúság idején kérni
12, 13 fog téged? Vajjon eltöri-é a vas az északi vasat és rezet? Vagyonodat és kincseidet rablónak adom, nem
14 pénzért, hanem a te mindenféle vétkedért, minden határodban. És elvitetlek ellenségeiddel olyan földre,
15 a melyet nem ismersz, mert haragomnak tüze felgerjedt, lángra gyúlt ellenetek! Te tudod, Uram! Em-
lékezzél meg rólam és tekints reám, és állj bosszút értem üldözőimen; a te haragodnak halogatásaival ne
16 ejts el engem; tudd meg, hogy éretted szenvedek gyalázatot! Ha szavaidat hallattad, én élveztem azokat;
a te szavaid örömemre váltak nékem és szívemnek vígasságára; mert a te nevedről neveztetem oh Uram,
17 Seregeknek Istene! Nem ültem a nevetgélők gyülekezetében, és nem ujjongtam velök; a te hatalmad
18 miatt egyedűl ültem, mert bosszúsággal töltöttél el engem. Miért lett szünetlenné az én fájdalmam, és
halálossá, gyógyíthatatlanná az én sebem? Olyanná lettél nékem, mint a bizonytalan vizű, csalóka patak!
19 Azért ezt mondja az Úr: Ha megtérsz, én is visszatérítelek téged, előttem állasz; és ha elválasztod a jót a
20 hitványtól, olyanná leszel, mint az én szájam. Ők térjenek meg te hozzád, de te ne térj ő hozzájok! És e

nép ellen erős érczbástyává teszlek téged, és viaskodnak ellened, de nem győzhetnek meg téged, mert én veled vagyok, hogy megvédjelek és megszabadítsalak téged, azt mondja az Úr! És megszabadítlak téged 21
a gonoszok kezeiből, és kimentelek téged a hatalmaskodók markából.

Majd szóla az Úr nékem, mondván: Ne végy magadnak feleséget, és ne legyenek néked fiaid és leá- **16**, 2
nyaid ezen a helyen! Mert ezt mondja az Úr a fiak felől és leányok felől, a kik ezen a helyen születnek, és 3
anyjaik felől, a kik szülik őket, és atyjaik felől, a kik nemzették őket e földön: Keserves halállal halnak 4
meg, nem sirattatnak el és el sem temettetnek; ganéjjá lesznek a föld színén, s fegyver és éhség miatt
pusztulnak el, és az ő holttestök az ég madarainak és a mezei vadaknak lesznek eledelül. Mert ezt 5
mondja az Úr: Ne menj be gyászoló házba, és sírni ne menj, se ne vígasztald őket; mert megvontam e
néptől az én békességemet, azt mondja az Úr: az irgalmasságot és kegyelmet. És meghalnak nagyok és 6
kicsinyek e földön; el sem temetik, meg sem siratják őket, sem össze nem metélik magokat, sem hajokat
ki nem tépik ő érettök. Kenyeret sem törnek nékik a gyászoláskor, hogy vígasztalják őket a meghaltért; 7
a vígasztalás poharával sem itatják őket az ő atyjokért és anyjokért. A lakodalmas házba se menj be, 8
hogy leülj velök enni és inni. Mert azt mondja a Seregek Ura, Izráelnek Istene: Ímé, én megszüntetem e 9
helyen, a ti szemeitek előtt, a ti napjaitokban a vígasságnak szavát és az örömnek szavát, a vőlegénynek
szavát és a menyasszonynak szavát. És hogyha tudtára adod e népnek mind e határozatokat, és ezt 10
mondják néked: Miért határozta az Úr ellenünk mindezt a nagy gonoszt; és micsoda a mi bűnünk és
micsoda a mi vétkünk, a melylyel vétkeztünk az Úr ellen, a mi Istenünk ellen? Akkor ezt mondd nékik: 11
Azért, mert elhagytak engem a ti atyáitok, azt mondja az Úr, és idegen istenek után jártak, és azoknak
szolgáltak és azokat imádták, engem pedig elhagytak, és az én törvényemet meg nem tartották. És ti 12
gonoszabbul cselekedtetek, mint atyáitok; mert ímé, ti mindnyájan a ti gonosz szívetek hamisságát követitek, nem hallgatva reám. Azért kivetlek titeket e földből arra a földre, a melyet sem ti nem ismertek, 13
sem a ti atyáitok, és ott szolgáltok majd idegen isteneknek nappal és éjjel; mivelhogy nem könyörülök
rajtatok. Azért ímé, eljőnek a napok, ezt mondja az Úr, a mikor nem mondják többé: Él az Úr, a ki 14
felhozta Izráel fiait Égyiptom földéről; Hanem ezt: Él az Úr, a ki felhozta Izráel fiait északnak földéről 15
és mindama földekről, a melyekbe elszórta őket! Mert visszaviszem őket az ő földjükre, a melyet az ő
atyáiknak adtam. Ímé én sok halász után küldök, ezt mondja az Úr, hogy halászszák ki őket; azután 16
pedig elküldök sok vadász után, hogy vadászszák ki őket minden hegyből, minden halomból és a sziklák hasadékaiból is. Mert szemmel tartom minden útjokat; nem rejtőzhettek el orczám elől, és nincsen 17
elfedve az ő bűnök szemeim elől. Előbb azonban megfizetek nékik az ő bűneikért és vétkeikért kétszeresen, mert megszentségtelenítették az én földemet az ő útálatosságaiknak holttestével, és betöltötték az 18
én örökségemet az ő fertelmességeikkel. Oh Uram, én erősségem, én bástyám és én menedékem a nyo- 19
morúság idején! Hozzád jőnek majd a nemzetek a föld határairól, és ezt mondják: Bizony hamis isteneket örököltek a mi atyáink, hiábavalókat, mert nincs köztök segíteni tudó. Csinálhat-é az ember magának 20
isteneket? Hiszen azok nem istenek! Azért ímé, megismertetem velök ez úttal, megismertetem velök az 21
én kezemet és hatalmamat, és megtudják, hogy az Úr az én nevem.

A Júda vétke vas tollal, gyémánt heggyel van felírva; fel van vésve szívök táblájára és oltáraik szarva- **17**
ira, Mivelhogy megemlékeznek fiaik az ő oltáraikról, Aséra bálványaikról a zöld fák mellett és a magas 2
halmokon. Oh én hegyem a síkon! Vagyonodat, minden kincsedet prédává teszem a te magaslataidért, 3
minden határodban való vétkeidért. És elszakíttatol, és pedig magad által, a te örökségedtől, a melyet 4
én adtam néked, és szolgáltatni fogom veled a te ellenségeidet olyan földön, a melyet nem ismersz; mert
tűzre lobbantottátok haragomat, örökké égni fog. Ezt mondja az Úr: Átkozott az a férfi, a ki emberben 5
bízik és testbe helyezi erejét, az Úrtól pedig eltávozott az ő szíve! Mert olyanná lesz, mint a hangafa a 6
pusztában, és nem látja, hogy jó következik, hanem szárazságban lakik a sivatagban, a sovány és lakhatatlan földön. Áldott az a férfi, a ki az Úrban bízik, és a kinek bizodalma az Úr; Mert olyanná lesz, mint 7, 8
a víz mellé ültetett fa, a mely a folyó felé bocsátja gyökereit, és nem fél, ha hőség következik, és a levele
zöld marad; és a száraz esztendőben nem retteg, sem a gyümölcsözéstől meg nem szűnik. Csalárdabb 9
a szív mindennél, és gonosz az; kicsoda ismerhetné azt? Én, az Úr vagyok az, a ki a szívet fürkészem 10
és a veséket vizsgálom, hogy megfizessek kinek-kinek az ő útai szerint és cselekedeteinek gyümölcse szerint. Mint a fogoly madár, mely fiakat gyűjt, melyeket nem ő költött, olyan, a ki gazdagságot gyűjt, de 11
nem igazán; az ő napjainak felén elhagyja azt, a végén pedig bolonddá lesz. Óh dicsőség trónja, kezdettől 12
fogva magasságos, szentségünknek helye, Izráelnek reménysége, oh Uram! A kik elhagynak téged, mind 13
megszégyenülnek! A kik elpártolnak tőlem, a porba iratnak be, mert elhagyták az élő vizeknek kútfejét,
az Urat! Gyógyíts meg engem Uram, hogy meggyógyuljak, szabadíts meg engem, hogy megszabaduljak, 14
mert te vagy az én dicsekedésem! Ímé, ők azt mondják nékem: Hol van az Úr szózata? Most jőjjön el! 15

16 De én nem siettem elhagyni a te útaidnak követését, sem gonosz napot nem kívántam, te tudod; a mi
17 ajkaimon jött ki, nyilvánvaló volt előtted. Ne légy nékem rettentésemre; reménységem vagy te a hábo-
18 rúság napján! Szégyenüljenek meg, a kik üldöznek engem, de ne én szégyenüljek meg; ők rettegjenek és
19 ne én rettegjek; hozz reájok háborúság napját, és kétszeres zúzással zúzd össze őket! Ezt mondá nékem
az Úr: Menj és állj meg a nép fiainak kapujában, a melyen bemennek és a melyen kijönnek Júdának
20 királyai, és Jeruzsálemnek minden kapujában! És ezt mondd nékik: Halljátok meg az Úrnak szavát
21 Júdának királyai és egész Júda és Jeruzsálemnek minden lakosa, a kik bejártok e kapukon! Ezt mondja
az Úr: Vigyázzatok a ti lelketekre, és ne hordjatok terhet szombat-napon, se Jeruzsálem kapuin be ne
22 vigyetek! Házaitokból se vigyetek ki terhet szombat-napon, és semmi munkát ne végezzetek, hanem
23 szenteljétek meg a szombat-napot, úgy a mint atyáitoknak megparancsoltam! De ők nem hallgattak,
és fülöket sem hajtották rá, hanem megkeményítették nyakokat, hogy ne halljanak, és az oktatást be ne
24 vehessék. Pedig ha szívesen hallgattok reám ezt mondja az Úr, és nem visztek be terhet e város kapuin
25 szombat-napon, és megszentelitek a szombat-napot, úgy hogy semmi dolgot nem végeztek azon: Akkor
e város kapuin királyok és fejedelmek fognak bevonulni, a kik a Dávid székén ülnek, szekereken és lo-
vakon járnak, mind magok, mind fejedelmeik, Júdának férfiai és Jeruzsálemnek lakosai, és e városban
26 lakni fognak mindörökké. És bejőnek Júda városaiból, Jeruzsálem környékéről, Benjámin földéről, a
lapályról, a hegyről és dél felől, hozván égő áldozatot, véres áldozatot, ételáldozatot és temjént, és hozván
27 hálaáldozatot az Úrnak házába. Ha pedig nem hallgattok reám, hogy megszenteljétek a szombat-napot,
és hogy ne hordjatok terhet és ne jőjjetek be Jeruzsálem kapuin szombat-napon: tüzet gerjesztek az ő
kapuiban, és megemészti Jeruzsálem palotáit, és nem lesz eloltható.

18, 2 Az a beszéd, a melyet az Úr beszélt Jeremiásnak, mondván: Kelj fel és menj le a fazekasnak házába,
3 és ott közlöm veled az én beszédeimet! Lemenék azért a fazekas házába, és ímé ő edényt készít vala a
4 korongon. És elromla az edény, a melyet ő készít vala és a mely mint anyag volt a fazekas kezében, és
5 azonnal más edényt készíte belőle, a mint a fazekas jobbnak látta megkészíteni. És szóla az Úr nékem,
6 mondván: Vajjon nem cselekedhetem-é veletek úgy, mint ez a fazekas, oh Izráel háza? ezt mondja az
7 Úr. Ímé, mint az agyag a fazekas kezében, olyanok vagytok ti az én kezemben, oh Izráel háza! Hogyha
8 szólok egy nép ellen és ország ellen, hogy kigyomlálom, megrontom és elvesztem; De megtér az a nép
az ő gonoszságából, a mely ellen szólottam: én is megbánom a gonoszt, a melyet rajta véghezvinni gon-
9, 10 doltam. És hogyha szólok a nép felől és ország felől, hogy felépítem, beültetem; De a gonoszt cselekszi
11 előttem, és nem hallgat az én szómra: akkor megbánom a jót, a melylyel vele jót tenni akartam. Most
azért beszélj csak a Júda férfiaival és Jeruzsálem lakosaival, mondván: Ezt mondja az Úr: Ímé, én veszе-
delmet készítek ellenetek és tervet tervezek ellenetek! Nosza, térjetek meg, kiki a maga gonosz útáról,
12 és jobbítsátok meg útaitokat és cselekedeteiteket! Ők pedig azt mondják: Hagyd el! Mert mi a magunk
13 gondolatai után megyünk, és mindnyájan a mi gonosz szívünk hamisságát cselekeszszük. Azért ezt
mondja az Úr: Kérdezzétek csak meg a népeket: kicsoda hallott vala ilyeneket? Igen útálatosan cseleke-
14 dett Izráel leánya! Elhagyja-é a mezőség szikláját a Libanon hava? Vajjo n kiszáríthatók-é a felfakadó,
15 csörgedező, hullámzó vizek? Ám az én népem elfeledkezett rólam; a hiábavalónak áldozik; elcsábítot-
16 ták őket az ő útaikról, az ősrégi nyomról, hogy ösvényeken, járatlan úton járjanak; Hogy pusztasággá
17 tegyem földjüket, örökös csúfsággá, hogy a ki átmegy rajta, elálmélkodjék és fejét csóválja. Mint keleti
18 szél szórom szét őket az ellenség előtt, háttal és nem arczczal nézek reájok az ő pusztulásuk napján. Ők
pedig mondák: Jertek és tervezzünk terveket Jeremiás ellen, mert nem vész el a törvény a paptól, sem
a tanács a bölcstől, sem az ige a prófétától! Jertek el és verjük meg őt nyelvvel, és ne hallgassunk egy
19, 20 szavára sem! Figyelmezz reám Uram, és az én pereseimnek szavát is halld meg! Hát roszszal fizetnek-é
a jóért, hogy ők vermet ásnak nékem? Emlékezzél! Előtted álltam, hogy javokra beszéljek, hogy elfordít-
21 sam rólok haragodat. Azért juttasd fiaikat éhségre és hányd őket fegyver hegyére, hogy legyenek az ő
asszonyaik magtalanokká és özvegyekké; férjeik pedig legyenek halál martalékává, ifjaikat fegyver verje
22 le a harczon. Kiáltás hallattassék házaikból, mikor sereggel törsz reájok hirtelen, mert vermet ástak,
23 hogy elfogjanak engem, és tőrt vetettek lábaimnak. Te pedig Uram, tudod minden ellenem való gyilkos
szándékukat; ne kegyelmezz meg bűneik miatt, és ne töröld ki vétkeiket orczád elől, hanem veszni valók
legyenek előtted; a te haragod idején bánj el velök!

19 Ezt mondja az Úr: Menj el és végy egy cserépkorsót a fazekastól, és némelyekkel a nép vénei közűl és
2 a papok vénei közűl. Menj el a Ben-Hinnom völgyébe, a mely a fazekasok kapujának bejáratánál van, és
3 kiáltsd ott azokat a szavakat, a melyeket én szólok néked; És ezt mondjad: Halljátok meg az Úr szavát
Júda királyai és Jeruzsálem lakosai: Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Ímé, én veszedelmet
4 hozok e helyre, úgy hogy a ki csak hallja, megcsendül bele a füle. Azért, mert elhagytak engem, és

idegenné tették e helyet, és idegen isteneknek áldoztak benne, a kiket sem ők nem ismertek, sem atyáik, sem Júda királyai, és eltöltötték e helyet ártatlan vérrel; És magaslatokat építének a Baálnak, hogy 5
megégessék fiaikat a tűzben, égőáldozatul a Baálnak, a mit én nem parancsoltam, sem nem rendeltem, és a mire nem is gondoltam. Azért ímé eljőnek a napok, azt mondja az Úr, és a hely nem neveztetik 6
többé Tófetnek, sem Ben-Hinnom völgyének, hanem öldöklés völgyének. És eszét vesztem e helyen 7
Júdának és Jeruzsálemnek, és fegyverrel ejtem el őket ellenségeik előtt, és az életökre törőknek kezével; holttesteiket pedig az ég madarainak és a mezei vadaknak adom eledelül. És e várost csudává teszem 8
és nevetséggé, a ki csak átmegy rajta, álmélkodik és szörnyűködik az ő nagy romlásán. És megétetem 9
velök az ő fiaik húsát és leányaik húsát és megeszi kiki az ő barátjának húsát, a megszállás alatt és a veszedelem alatt, a melylyel megszorongatják őket ellenségeik és a kik keresik az ő lelköket. Azután törd 10
el e korsót azok szeme láttára, a kik elmennek veled. És ezt mondd nékik: Ezt mondja a Seregek Ura: 11
Így töröm össze e népet és e várost, a mint összetörhető e cserépedény, a mely többé meg sem építhető; és Tófetben temettetnek el, mert nem lesz más hely a temetkezésre. Így cselekszem e helylyel és ennek 12
lakosaival, azt mondja az Úr, és olyanná teszem e várost, a milyen Tófet. És Jeruzsálem házai és Júda 13
királyainak házai undokokká lesznek, mint a Tófet helye; mindazok a házak, a melyeknek tetején az ég egész seregének áldoztak és italáldozatot vittek az idegen isteneknek. Azután hazajöve Jeremiás 14
Tófetből, a hová az Úr küldte vala őt prófétálni; megálla az Úr házának pitvarában, és szóla az egész népnek: Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Ímé, én ráhozom e városra és ennek minden városára 15
mindama veszedelmet, a melyről szóltam ő ellene; mert megkeményítették nyakukat, hogy ne hallják az én beszédeimet.

És hallá Passúr a pap, az Immár fia (ő pedig fejedelem vala az Úr házában), Jeremiást, a mint e **20**
szókat prófétálja vala; És megcsapdosá Passúr Jeremiást a prófétát, és beveté őt a tömlöczbe, a mely 2
a Benjámin felső kapujában vala, az Úr háza mellett. És lőn másnap, hogy kivevé Passúr Jeremiást 3
a tömlöczből, és monda néki Jeremiás: Nem Passúrnak nevezett téged az Úr, hanem Mágor Missábibnak; Mert ezt mondja az Úr: Ímé, én félelembe ejtelek téged és minden barátodat, és elhullanak az ő 4
ellenségeik fegyvere által a szemeid láttára; az egész Júdát pedig odaadom a babiloni király kezébe, és elviszi őket Babilonba, és fegyverrel vágja le őket: És odaadom e városnak minden vagyonát és minden 5
keresményét, és minden drágaságát, és Júda királyainak minden kincsét odaadom az ő ellenségeik kezébe, és elrabolják, elhurczolják és Babilonba viszik azokat. Te pedig Passúr és a te házadnak minden 6
lakosa, rabságba mentek, és Babilonba jutsz és ott halsz meg és ott temettetel el, te és minden barátod, a kiknek hamisan prófétáltál. Rávettél Uram engem és rávétettem, megragadtál engem és legyőztél! 7
Nevetségessé lettem minden időre, mindenki csúfol engemet; Mert a hányszor csak szólok, kiáltozom; 8
így kiáltok: erőszak és romlás! Mert az Úr szava mindenkori gyalázatomra és csúfságomra lett nékem. Azért azt mondom: Nem emlékezem róla, sem az ő nevében többé nem szólok; de mintha égő tűz volna szí- 9
vemben, az én csontjaimba rekesztetve, és erőlködöm, hogy elviseljem azt, de nem tehetem. Mert hallom 10
sokak rágalmazását, a mindenfelől való fenyegetést: Jelentsétek fel és ezt mi is feljelentjük: mindazok is, a kik barátaim, az én tántorodásomra figyelmeznek, mondván: Talán megbotlik és megfoghatjuk őt, és bosszút állhatunk rajta; De az Úr velem van, mint hatalmas hős, azért elesnek az én kergetőim és nem 11
bírnak velem, igen megszégyenülnek, mert nem okosan cselekesznek: örökkévaló gyalázat lesz rajtok és felejthetetlen. Azért, oh Seregeknek Ura, a ki megpróbálod az igazat, látod a veséket és a szíveket, hadd 12
lássam a te büntetésedet ő rajtok: mert néked jelentettem meg az én ügyemet! Énekeljetek az Úrnak, 13
dicsérjétek az Urat, mert a szegénynek lelkét megszabadítja a gonoszok kezéből. Átkozott az a nap, a 14
melyen születtem; az a nap, a melyen anyám szült engem, ne legyen áldott! Átkozott ember az, a ki 15
örömhírt vitt az én atyámnak, mondván: Fiúmagzatod született néked, igen megörvendeztetvén őt. És 16
legyen az az ember olyan, mint azok a városok, a melyeket elvesztett az Úr és meg nem bánta; és halljon reggel kiáltozást, és harczi riadót délben. Hogy nem ölt meg engem az én anyám méhében, hogy az én 17
anyám nékem koporsóm lett volna, és méhe soha sem szült volna! Miért is jöttem ki az én anyámnak 18
méhéből, hogy nyomorúságot lássak és bánatot, és hogy napjaim gyalázatban végződjenek?!

Ez a beszéd, a melyet szóla az Úr Jeremiásnak, mikor elküldé hozzá Sedékiás király Passúrt Mel- **21**
kiásnak fiát, és Sofóniást a Maásiás pap fiát, mondván: Kérdezd meg most érettünk az Urat, mert 2
Nabukodonozor, a babiloni király viaskodik ellenünk, ha cselekeszik-é az Úr velünk minden ő csodái szerint, hogy elhagyjon minket? És monda nékik Jeremiás: Ezt mondjátok Sedékiásnak. Így szól az Úr, 3, 4
Izráel Istene: Ímé, én elfordítok minden hadi szerszámot, a melyek a ti kezeitekben vannak, a melyekkel ti a babiloni király ellen és a Kaldeusok ellen viaskodtok, a kik kivűl a kőfalon ostromolnak titeket,

5 és begyűjtöm őket e városnak közepébe; És én kinyujtott kézzel vívok ellenetek és nagy erős karral és
6 haraggal, búsulással és nagy felindulással. És megverem e városnak lakosait, mind az embert, mind
7 a barmot; nagy döghalállal halnak meg. És azután, azt mondja az Úr, Sedékiást a Júda királyát, és az ő szolgáit, és a népet, és a kik megmaradnak e városban a döghaláltól, a fegyvertől és az éhségtől: odaadom Nabukodonozornak, a babiloni királynak kezébe és az ő ellenségeiknek kezébe és azoknak kezébe, a kik keresik az ő lelköket, és megöli őket éles fegyverrel: nem kedvez nékik, nem enged és nem
8 könyörül rajtok. Azután ezt mondjad e népnek: Ezt mondja az Úr: Ímé, én előtökbe adom néktek az
9 élet útját és a halál útját. A ki e városban lakik, fegyver, éhség és döghalál miatt kell meghalnia; a ki pedig kimegy belőle és a Kaldeusokhoz megy, a kik megostromolnak titeket, él, és az ő lelkét zsákmányul
10 nyeri; Mert orczámat e város veszedelmére fordítottam és nem megszabadulására, azt mondja az Úr:
11 A babiloni király kezébe adatik, és tűzzel égeti meg azt! Júda királya házának mondd meg: Halljátok
12 meg az Úr szavát! Dávidnak háza, ezt mondja az Úr: Hamarsággal tegyetek igaz ítéletet, a nyomorultat mentsétek meg a nyomorgatónak kezéből, különben az én haragom kitör mint a tűz és felgerjed, és nem
13 lesz, a ki megolthassa, az ő cselekedeteiknek gonoszsága miatt. Ímé, én reátok megyek, te völgy lakója és síkságnak szirtje; azt mondja az Úr, a kik azt mondjátok: Kicsoda jön le mi ellenünk, és kicsoda jön be
14 a mi házainkba? És a ti cselekedeteiteknek gyümölcse szerint fenyítlek meg titeket, azt mondja az Úr, és tüzet gyujtok az ő erdejében, és köröskörűl az mindent megemészt!

22, 2 Ezt mondja az Úr: Menj alá a Júda királyának házába, és beszéld el ezeket: És ezt mondd: Halld meg az Úr szavát, Júda királya, a ki a Dávid királyi székében ülsz, te és a te szolgáid, és a te néped, a kik
3 bejártok e kapukon! Ezt mondja az Úr: Tegyetek ítéletet és igazságot, és mentsétek meg a nyomorultat a nyomorgató kezéből! A jövevényt, árvát és özvegyet pedig ne nyomorgassátok és rajta ne erőszakoskod-
4 jatok, és ártatlan vért e helyen ki ne ontsatok. Mert ha ezt cselekszitek, akkor királyok mennek be e háznak kapuin, a kik a Dávid székébe ülnek, szekereken és lovakon menvén ő, az ő szolgái és az ő népe.
5, 6 Ha pedig nem hallgattok e szókra, én magamra esküszöm, azt mondja az Úr, hogy elpusztul e ház. Mert így szól az Úr a Júda királyának házához: Ha Gileád volnál nékem és a Libánon feje: mégis elpusztítlak
7 téged, mint a városokat, a melyekben nem laknak. És felkészítem ellened a rablókat, mindeniket az ő
8 fegyverével, és kivágják a te válogatott czédrusaidat, és a tűzre vetik. És sok nép megy át e városon, és
9 ezt mondják egymásnak: Miért mívelte az Úr ezt e nagy várossal? És ezt mondják: Azért, mert elhagy-
10 ták az Úrnak, az ő Istenöknek frigyét, és az idegen istenek előtt borultak le és azoknak szolgáltak. Ne sirassátok a halottat és ne bánkódjatok érte, hanem azt sirassátok, a ki elment, mert nem jő vissza többé,
11 és az ő szülőföldjét nem látja meg. Mert ezt mondja az Úr Sallum felől, Jósiásnak, a Júda királyának fia
12 felől, a ki uralkodik az ő atyja, Jósiás helyett: A ki kimegy e helyből, nem tér többé ide vissza. Hanem
13 a helyen, a hová rabságra vitték, ott hal meg, és e földet nem látja többé. Jaj annak, a ki hamisan építi házát, felházait pedig álnokul; a ki az ő felebarátjával ingyen szolgáltat, és munkájának bérét néki meg
14 nem adja. A ki ezt mondja: Nagy házat építek magamnak és tágas felházakat, és ablakait kiszélesíti és
15 czédrusfával béleli meg és megfesti czinóberrel. Király vagy-é azért, hogy czédrus után kivánkozol? A te
16 atyád nem evett és ivott-é? De igazságot és méltányosságot cselekedett, azért jó dolga volt. Igazságosan ítélte a szegényt és a nyomorultat, azért jó volt dolga. Nem ez-é az igaz ismeret felőlem? azt mondja az
17 Úr! De a te szemeid és szíved csak a te nyereségedre vágynak, és az ártatlan vérére, és ragadozásra és
18 erőszak elkövetésére. Azért ezt mondja az Úr Joákimnak, Jósiás, Júda királya fiának: Nem siratják őt:
19 Jaj atyám! Jaj húgom! nem siratják őt: Jaj uram! Jaj az ő dicsőségének. Úgy temetik el, mint a szamarat, kivonják és elvetik Jeruzsálem kapuin kivűl! Menj fel a Libánonra és kiálts, és a Básánon emeld
21 fel szódat, és kiálts az Abarimról, mert szeretőid mind tönkre jutottak. Szóltam néked, mikor jól volt dolgod, de ezt mondottad: Nem hallom. Ifjúságodtól fogva ez a te szokásod, hogy nem hallgattad az én
22 szómat! Minden pásztorodat szél emészti meg, és a szeretőid rabságra mennek: akkor szégyent vallasz
23 majd és pironkodol minden gonoszságodért. Te, a ki a Libánonon lakozol, a czédrusfákon fészkelsz: hogy
24 fogsz majd nyögni, mikor fájdalmak lepnek meg, a gyermekszülő vajudása? Élek én, azt mondja az Úr, hogy ha Kóniás, Joákimnak, a Júda királyának fia pecsétgyűrű volna is az én jobbkezemben: mindazál-
25 tal onnan lerántanálak. És odaadlak téged a te lelked keresőinek kezébe, és azoknak kezébe, a kiknek
26 tekintetétől félsz, és Nabukodonozornak, a babiloni királynak kezébe és a Káldeusoknak kezébe. És elvetlek téged és a te anyádat, a ki szűlt téged, idegen földre, a melyben nem születtetek, és ott haltok meg.
27, 28 És nem jőnek vissza arra a földre, a melyre az ő lelkök visszajőni kivánkozik. Avagy útálatos és elromlott edény-é ez a férfiú, ez a Kóniás, avagy oly edény-é, a melyben semmi gyönyörűség nincsen? Miért
29 lökték el őt és az ő magvát, és dobták olyan földre, a melyet ők nem ismernek? Föld, föld, föld! halld meg
30 az Úrnak szavát! Ezt mondja az Úr: Írjátok fel ezt a férfiút, mint gyermektelent, mint olyan embert, a

kinek nem lesz jó előmenetele az ő idejében; mert senkinek, a ki az ő magvából a Dávid székében ül, nem lesz jó állapotja, és nem uralkodik többé Júdában.

23 Jaj a pásztoroknak, a kik elvesztik és elszélesztik az én mezőmnek juhait, azt mondja az Úr. 2 Azért ezt mondja az Úr, Izráel Istene a pásztoroknak, a kik legeltetik az én népemet: Ti szélesztettétek el az én juhaimat és űztétek el őket; és nem néztetek utánok; ímé, én megbüntetem a ti cselekedeteiteknek gonoszságát, azt mondja az Úr. 3 Juhaimnak maradékát pedig összegyűjtöm minden földről, a melyekre elűztem őket, és visszahozom őket az ő legelőikre, és szaporodnak és megsokasodnak. 4 És pásztorokat rendelek melléjök, hogy legeltessék őket, és többé nem félnek és nem rettegnek, sem meg nem fogyatkoznak, azt mondja az Úr. 5 Ímé, eljőnek a napok, azt mondja az Úr, és támasztok Dávidnak igaz magvat, és uralkodik mint király, és bölcsen cselekszik és méltányosságot és igazságot cselekszik e földön. 6 Az ő idejében megszabadul Júda, és Izráel bátorságosan lakozik, és ez lesz az ő neve, a melylyel nevezik őt; Az Úr a mi igazságunk! 7 Azért ímé elközelgetnek a napok, azt mondja az Úr, a melyekben nem mondják többé: Él az Úr, a ki kihozta Izráel fiait Égyiptom földéből. 8 Hanem inkább ezt mondják: Él az Úr, a ki kihozta és a ki haza vezérlette Izráel házának magvát az északi földről és mindama földekről, a melyekre kiűztem vala őket, és lakoznak az ő földjökön. 9 A próféták miatt megkeseredett az én szívem én bennem, minden csontom reszket; olyan vagyok, mint a részeg férfi és mint a bortól elázott ember, az Úrért és az ő szent igéjéért. 10 Mert betelt a föld paráznákkal, mert a hamis esküvés miatt gyászol a föld, a pusztának legelője kiszáradt, és az ő futásuk gonosz, és az ő hatalmasságuk hamis. 11 Mert mind a próféta, mind a pap istentelenek, még házamban is megtaláltam az ő gonoszságukat, azt mondja az Úr. 12 Azért az ő útjok olyan lesz, mint a sikamlós útak a setétben, megbotlanak és elesnek: mert veszedelmet hozok reájok, az ő büntetésöknek esztendejét, azt mondja az Úr. 13 A Samariabeli prófétákban is bolondságot láttam: a Baál nevében prófétáltak, és elcsalták az én népemet, az Izráelt. 14 De a jeruzsálemi prófétákban is rútságot láttam: paráználkodnak és hazugságban járnak; sőt pártját fogják a gonoszoknak, annyira, hogy senki sem tér meg az ő gonoszságából; olyanok előttem mindnyájan, mint Sodoma, és a benne lakók, mint Gomora. 15 Azért ezt mondja a Seregek Ura a próféták felől: Ímé, én ürmöt adok enniök és mérget adok inniok, mert a jeruzsálemi prófétáktól ment ki az istentelenség minden földre. 16 Ezt mondja a Seregek Ura: Ne hallgassátok azoknak a prófétáknak szavait, a kik néktek prófétálnak, elbolondítanak titeket: az ő szívöknek látását szólják, nem az Úr szájából valót. 17 Szüntelen ezt mondják azoknak, a kik megvetnek engem: Azt mondta az Úr: Békességetek lesz néktek és mindenkinek, a ki az ő szívének keménysége szerint jár; ezt mondák: Nem jő ti reátok veszedelem! 18 Mert ki állott az Úr tanácsában, és ki látta és hallotta az ő igéjét? Ki figyelmezett az ő igéjére és hallotta azt? 19 Ímé, az Úrnak szélvésze nagy haraggal kitör, és a hitetlenek fejére forgószél zúdul. 20 Nem szünik meg az Úrnak haragja, míg meg nem valósítja és míg be nem teljesíti szívének gondolatait; az utolsó napokban értitek meg e dolog értelmét. 21, 22 Nem küldöttem e prófétákat, de ők futottak, nem szólottam nékik, mégis prófétáltak. Ha tanácsomban állottak volna, akkor az én igéimet hirdették volna az én népemnek, és eltérítették volna őket az ő gonosz útaikról és az ő cselekedetöknek gonoszságától. 23 Csak a közelben vagyok-é én Isten? azt mondja az Úr, és nem vagyok-é Isten a messzeségben is? 24 Vajjon elrejtőzhetik-é valaki a rejtekhelyeken, hogy én ne lássam őt? azt mondja az Úr, vajjon nem töltöm-é én be a mennyet és a földet? azt mondja az Úr. 25 Hallottam, a mit a próféták mondanak, a kik hazugságot prófétálnak az én nevemben, mondván: Álmot láttam, álmot láttam. 26 Meddig lesz ez a hazugságot prófétáló próféták szívében, a kik az ő szívök csalárdságát prófétálják? 27 A kik el akarják az én népemmel felejtetni az én nevemet az ő álmaikkal, a melyeket egymásnak beszélnek, miképen az ő atyáik elfeledkeztek az én nevemről a Baálért? 28 A próféta, a ki álomlátó, beszéljen álmot; a kinél pedig az én igém van, beszélje az én igémet igazán. Mi köze van a polyvának a búzával? azt mondja az Úr. 29 Nem olyan-é az én igém, mint a tűz? azt mondja az Úr, mint a sziklazúzó pőröly? 30 Azért ímé én a prófétákra támadok, azt mondja az Úr, a kik az én beszédeimet ellopják egyik a másikától. 31 Ímé, én a prófétákra támadok, azt mondja az Úr, a kik felemelik nyelvöket és azt mondják: az Úr mondja! 32 Ímé, én a prófétákra támadok, a kik hazug álmokat prófétálnak, azt mondja az Úr, és beszélik azokat, és megcsalják az én népemet az ő hazugságaikkal és hízelkedéseikkel, holott én nem küldtem őket, sem nem parancsoltam nékik, és használni sem használtak e népnek, azt mondja az Úr. 33 Mikor pedig megkérdez téged e nép, vagy a próféta, vagy a pap, mondván: Micsoda az Úrnak terhe? akkor mondd meg nékik azt: mi a teher? Az, hogy elvetlek titeket azt mondja az Úr. 34 A mely próféta vagy pap, vagy község azt mondja: Ez az Úrnak terhe, meglátogatom azt az embert és annak házát. 35, 36 Kiki ezt mondja az ő barátjának és kiki az ő atyjafiának: Mit felelt az Úr? és mit szólt az Úr? És az Úrnak terhét ne emlegessétek többé, mert mindenkinek terhes lesz az ő szava, ha elforgatjátok az élő

37 Istennek, a Seregek Urának, a mi Istenünknek beszédét. Ezt mondjad a prófétának: Mit felelt néked
38 az Úr és mit szólt az Úr? Hogyha az Úrnak terhét említitek, tehát ezt mondja az Úr: Mivelhogy ti e
szót mondottátok ez az Úrnak terhe, jóllehet küldék ti hozzátok, a kik ezt mondják: Ne mondjátok: ez az
39 Úrnak terhe; Ezért ímé én elfeledlek titeket, és kigyomlállak titeket, és a várost, a melyet néktek és a ti
40 atyáitoknak adtam, elvetem az én orczám elől. És örökkévaló szégyent és örökkévaló gyalázatot hozok
ti reátok, a mely felejthetetlen.

24 Látomást mutata nékem az Úr, és ímé, két kosár füge volt letéve az Úr temploma előtt, miután Nabukodonozor babiloniai király Jékóniást, Joákimnak, a Júda királyának fiát és Júdának fejedelmeit és
2 az ácsokat és kovácsokat fogságra hurczolá Jeruzsálemből, és elvivé őket Babilonba. Az egyik kosárban
igen jó fügék valának, a milyenek az először érő fügék; a másik kosárban pedig igen rossz fügék valának,
3 sőt ehetetlenek a rosszaság miatt. És monda az Úr nékem: Mit látsz te Jeremiás? És mondék: Fügé-
4 ket. A jó fügék igen jók, de a rosszak igen rosszak, sőt rosszaságok miatt ehetetlenek. És szóla az Úr
5 nékem, mondván: Ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Mint ezeket a jó fügéket, úgy megkülönböztetem a
6 Júda foglyait, a kiket e helyről a Kaldeusok földjére vitettem, az ő javokra. És őket szemmel tartom az
ő javokra, és visszahozom e földre, és megépítem és el nem rontom, és beplántálom és ki nem szaggatom.
7 És szívet adok nékik, hogy megismerjenek engemet, hogy én vagyok az Úr, és ők én népemmé lesznek,
8 én pedig Istenökké leszek, mert teljes szívökből megtérnek hozzám. És a milyenek a rossz fügék, a
melyek ehetetlenek a rosszaság miatt, azt mondja az Úr, olyanná teszem Sedékiást, a Júda királyát, és
az ő maradékát, és az ő fejedelmeit, és Jeruzsálem maradékát, a kik itt maradnak e földön, és azokat, a
9 kik Égyiptom földén laknak. És kiteszem őket rettegésnek, veszedelemnek a föld minden országában;
10 gyalázatnak, példabeszédnek, gúnynak és szidalomnak minden helyen, a hová kiűzöm őket. És fegyvert,
éhséget és döghalált bocsátok reájok mindaddig, a míg elfogynak a földről, a melyet nékik adtam és az ő
atyáiknak.

25 Az a beszéd, a mely lőn Jeremiáshoz az egész Júda népe felől, Joákim negyedik esztendejében; a ki
2 fia vala Jósiásnak, a Júda királyának, az első esztendejében Nabukodonozornak a babiloni királynak; A
3 melyet szóla Jereimiás próféta az egész Júda népéhez és Jeruzsálem minden lakosához, mondván: Jó-
siásnak tizenharmadik esztendejétől fogva, a ki fia vala Amonnak, a Júda királyának, e napig (vagyis
huszonhárom esztendő óta) szóla az Úr nékem, és szólottam én néktek, jó reggel szóltam, de nem hall-
4 gattátok. És elküldte az Úr ti hozzátok minden ő szolgáját, a prófétákat, jó reggel elküldte, de nem
5 hallgattátok, és fületeket sem hajtottátok a hallásra. Ezt mondták: Térjetek meg már mindnyájan a ti
gonosz útaitokról és a ti gonosz cselekedeteikből, hogy lakhassatok a földön, a melyet az Úr adott néktek
6 és a ti atyáitoknak öröktől fogva örökké. És ne járjatok idegen istenek után, hogy szolgáljatok nékik és
imádjátok őket, és ne ingereljetek fel engem a ti kezeitek munkájával, hogy veszedelmet ne hozzak rátok.
7 De nem hallgattatok reám, azt mondja az Úr, hogy felingereljetek engem a ti kezeitek munkájával a ti
8 veszedelmetekre. Azért ezt mondja a Seregeknek Ura: Mivelhogy nem hallgattatok az én beszédemre:
9 Ímé, kiküldök én és felveszem északnak minden nemzetségét, azt mondja az Úr, és Nabukodonozort, a
babiloni királyt, az én szolgámat, és behozom őket e földre és ennek lakóira és mind e körül való nemze-
10 tekre, és elveszem őket és csudává és szörnyűséggé teszem őket és örökkévaló pusztasággá. És elveszem
tőlök az öröm szavát, a vígasság szavát, a vőlegény szavát és a menyasszony szavát, a malmok zörgését
11 és a szövétnek világosságát. És ez egész föld pusztasággá és csudává lészen, és e nemzetek a babiloni
12 királynak szolgálnak hetven esztendeig. És mikor eltelik a hetven esztendő, meglátogatom a babiloni ki-
rályon és az ő népén az ő álnokságukat, azt mondja az Úr, és a káldeai földön, és örökkévaló pusztasággá
13 teszem azt. És végbeviszem azon a földön mindazokat, a miket szóltam felőle, mindazt, a mi megvan
14 írva e könyvben, a melyet prófétált Jeremiás az összes nemzetek felől. Mert ő rajtok is uralkodnak majd
sok nemzetek és nagy királyok, és megfizetek nékik az ő cselekedeteik szerint és az ő kezeiknek munkája
15 szerint. Mert ezt mondotta az Úr, Izráelnek Istene nékem: Vedd el kezemből e harag borának poharát,
16 és itasd meg vele mindama nemzeteket, a kikhez én küldelek téged. Hogy igyanak, részegüljenek meg
17 és bolondoskodjanak a fegyver miatt, a melyet én közéjök bocsátok. És elvevém a pohárt az Úr kezéből,
18 és megitatám mindama nemzeteket, a kikhez külde engem az Úr; Jeruzsálemet és Júda városait, az ő
királyait és fejedelmeit, hogy pusztasággá, csudává, szörnyűséggé és átokká tegyem őket, a mint e mai
19, 20 napon van: Faraót, Égyiptom királyát, az ő szolgáit és fejedelmeit és minden ő népét, És minden egy-
veleg népet, és az Úz földének minden királyát, és a Filiszteusok földének minden királyát és Askalont,
21, 22 Gázát, Akkaront és Azótusnak maradékait, Edomot, Moábot és az Ammon fiait, És Tírusnak minden
királyát és Szidonnak minden királyát és a szigeteknek minden királyát, a kik túl vannak a tengeren,

Dedánt és Témánt és Búzt és mindazokat, a kik lenyírott üstökűek, És Arábiának minden királyát és az 23, 24
egyveleg nép minden királyát, a kik a pusztában laknak, És Zimrinek minden királyát és Elámnak min- 25
den királyát és a Médusok minden királyát, És északnak minden királyát, mind a közelvalókat, mind 26
a távolvalókat, egyiket a másikra, és a földnek minden országát, a melyek e föld színén vannak; Sésák
királya pedig ezek után iszik. Azért ezt mondd nékik: Ezt mondja a Seregek Ura, Izráelnek Istene: Igya- 27
tok és részegüljetek meg, okádjatok és hulljatok el, és fel ne keljetek a fegyver előtt, a melyet én küldök
közétek. És ha majd a te kezedből nem akarják elvenni a pohárt, hogy igyanak belőle: ezt mondd nékik: 28
Így szól a Seregek Ura: Meg kell innotok. Mert ímé, a város ellen, a mely az én nevemről neveztetik, 29
az ellen veszedelmet indítok, ti pedig egészen megmenekültök-é? Nem menekesztek, mert én fegyvert
hozok e földnek minden lakosára, azt mondja a Seregek Ura, Te pedig prófétáld meg nékik mind e szó- 30
kat, és ezt mondd nékik: Az Úr a magasságból harsog, és az ő szent lakhelyéből dörög, harsanva harsog
az ő házára, riogatva kiált, mint a szőlőtaposók, e föld minden lakosa ellen. Elhat e harsogás a földnek 31
végére, mert pere van az Úrnak a pogányokkal, ő minden testnek ítélő birája, a hitetleneket fegyverre
veti, azt mondja az Úr. Így szól az Seregek Ura: Ímé, veszedelem indul egyik nemzettől másik nemzetre, 32
és nagy szélvész támad a föld széleitől. És azon a napon az Úrtól levágatnak a föld egyik végétől fogva a 33
föld másik végéig; nem sirattatnak meg, és össze sem hordatnak, és el sem temettetnek, olyanok lesznek
a földnek szinén, mint a ganéj. Jajgassatok pásztorok, és kiáltsatok, és heverjetek a porban, ti vezérei 34
a nyájnak, mert eljön a ti megöletéseteknek és szétszóratástoknak ideje, és elhullotok, noha drága edé-
nyek vagytok. És nincs hová futniok a pásztoroknak, és menekülniök a nyáj vezéreinek. Hallatszik 35, 36
a pásztorok kiáltozása és a nyáj vezéreinek jajgatása, mert elpusztította az Úr az ő legeltető helyöket.
Elpusztultak a békességes legeltető helyek az Úr felgerjedt haragja miatt. Elhagyta azokat, mint az 37, 38
oroszlán az ő barlangját, mert pusztasággá lett az ő földjök a zsarnoknak dühe miatt és az ő felgerjedt
haragja miatt.

A Jojákim uralkodásának kezdetén, a ki fia vala Jósiásnak, a Júda királyának, e szót szólá az Úr, **26**
mondván: Ezt mondja az Úr: Állj az Úr házának pitvarába, és mondd el Júdának minden városából 2
azoknak, a kik imádkozni jőnek az Úr házába, mindazokat az igéket, a melyeket parancsoltam néked,
hogy mondd el nékik. Egy szót se hagyj el! Hátha szót fogadnak, és mindenki megtér az ő gonosz útjától, 3
akkor megbánom a veszedelmet, a melyet nékik okozni gondoltam az ő cselekedeteik gonoszsága miatt.
És mondd meg nékik: Így szól az Úr: Ha nem hallgattok reám, hogy az én törvényeim szerint járjatok, 4
a melyet előtökbe adtam, Hogy hallgassatok a prófétáknak, az én szolgáimnak beszédére, a kiket én 5
küldék hozzátok, és pedig jó reggel küldém, de nem hallgattatok rájok: Akkor e házat hasonlóvá teszem 6
Silóhoz, e várost pedig a föld minden nemzetének átkává. Hallák pedig a papok és próféták és az egész 7
község Jeremiást, a mint ez igéket szólá az Úr házában. És lőn, mikor elvégezé Jeremiás a beszédet, 8
a melyet az Úr parancsolt vala mind az egész néphez szólania, megragadák őt a papok és a próféták és
az egész nép, mondván: Halállal kell lakolnod! Miért prófétáltál az Úr nevében, mondván: Olyan lesz e 9
ház, mint Siló, és e város elpusztul, lakatlanná lesz? És összegyűle az egész nép Jeremiás ellen az Úrnak
házában. De meghallák ezeket a Júda fejedelmei, és felmenének a király házából az Úrnak házába, és 10
leülének az Úr új kapujának ajtajában. És szólának a papok és a próféták a fejedelmeknek és az egész 11
népnek, mondván: Halálra méltó ez az ember, mert e város ellen prófétált, a mint füleitekkel hallottátok.
És szóla Jeremiás mindazoknak a fejedelmeknek és az egész népnek, mondván: Az Úr küldött engem, 12
hogy prófétáljak e ház ellen és e város ellen mind e szókkal, a melyeket hallottatok. Most azért jobbít- 13
sátok meg a ti útaitokat és cselekedeteiteket, és hallgassatok az Úrnak, a ti Isteneteknek szavára, és az
Úr megbánja a veszedelmet, a melylyel fenyegetett titeket, Én magam pedig ímé kezetekben vagyok, 14
cselekedjetek velem, a mint jónak és a mint helyesnek tetszik néktek. De jól tudjátok meg, hogy ha 15
megöltök engem, ártatlan vér száll ti reátok és e városra és ennek lakosaira, mert bizony az Úr küldött
el engem hozzátok, hogy a ti füleitekbe mondjam mind e szókat. És mondák azok a fejedelmek és az 16
egész község a papoknak és prófétáknak: Nem méltó ez az ember a halálra: mert az Úrnak, a mi Iste-
nünknek nevében szólt nékünk! Felkelének az ország vénei közűl is némely férfiak, és szólának az egész 17
összegyűlt népnek, mondván: A móreseti Mikeás prófétált Ezékiásnak, a Júda királyának idejében, és 18
szóla az egész Júda népének, mondván: Ezt mondja a Seregeknek Ura: A Siont megszántják, mint szán-
tóföldet, és Jeruzsálem elpusztul, és e háznak hegyét erdő növi be; Megölte-é azért őt Ezékiás, Júdának 19
királya és az egész Júda? Nem félte-é az Urat? Nem könyörgött-é az Úrnak? És nem megbánta-é az Úr
a veszedelmet, a melylyel fenyegette őket? És mi olyan nagy veszedelmet vonnánk a mi lelkünkre? Volt 20
egy másik ember is, a ki az Úr nevében prófétált, Uriás, Semájának fia, Kirját-Jeárimból, és prófétált e

21 város ellen és e föld ellen, egészen a Jeremiás beszéde szerint. És meghallá Jojákim király és minden
vitéze és minden fejedelme az ő beszédeit, és halálra kerestette őt a király; de meghallá Uriás és megijedt,
22 és elfutott és átment Égyiptomba. És Jojákim király embereket küldött Égyiptomba, Elnátánt, az Akbor
23 fiát, és más férfiakat vele együtt Égyiptomba. És kihozák Uriást Égyiptomból és vivék Jojákim király
24 elé, a ki megöleté őt fegyverrel, holttestét pedig a köznép temetőjébe vetteté. De Ahikámnak, a Sáfán
fiának keze Jeremiással lőn, hogy ne adják őt a nép kezébe halálra.

27 A Jojákim uralkodásának kezdetén, a ki fia vala Jósiásnak, a Júda királyának, ilyen szavakat szóla
2 az Úr Jeremiáshoz, mondván: Így szól az Úr nékem: Csinálj magadnak köteleket, és jármot és vedd azo-
3 kat a nyakadba. És küldd azokat Edom királyához és Moáb királyához, az Ammon fiainak királyához,
Tírus királyához és Sidon királyához a követek által, a kik eljőnek Jeruzsálembe Sedékiáshoz, Júdának
4 királyához, És parancsold meg nékik, hogy mondják meg az ő uraiknak: Ezt mondja a Seregek Ura, Izrá-
5 elnek Istene, ezt mondjátok a ti uraitoknak: Én teremtettem a földet, az embert és a barmot, a melyek e
föld színén vannak, az én nagy erőmmel és az én kinyujtott karommal, és annak adom azt, a ki kedves az
6 én szemeim előtt: És most én odaadom mind e földeket Nabukodonozornak, a babiloni királynak, az én
7 szolgámnak kezébe; sőt a mezei állatokat is néki adom, hogy néki szolgáljanak. És néki és az ő fiának és
unokájának szolgál minden nemzet mindaddig, míg el nem jő az ő földének is ideje, és szolgálnak néki sok
8 nemzetek és nagy királyok. Azt a nemzetet és azt az országot pedig, a mely nem szolgál néki, Nabukodo-
nozornak, a babiloni királynak, és a ki nem teszi nyakát a babiloni király jármába: fegyverrel és éhséggel
9 és döghalállal verem meg azt a nemzetet, azt mondja az Úr, míglen kiirtom őket az ő kezével. Ti azért
ne hallgassatok a ti prófétáitokra, se jövendőmondóitokra, se álommagyarázóitokra, se varázslóitokra, se
10 szemfényvesztőitekre, a kik ezt mondják néktek: Ne szolgáljatok a babiloni királynak. Mert ők hazugsá-
got prófétálnak néktek, hogy messze vigyelek titeket a ti földetekből és kiűzzelek titeket, és elveszszetek!
11 Azt a nemzetet pedig, a mely nyakára veszi a babiloni király jármát és szolgál néki, az ő földében hagyom,
12 azt mondja az Úr, és míveli azt és lakozik benne. Sőt Sedékiásnak, a Júda királyának is mind e beszédek
szerint szólottam, mondván: Vegyétek nyakatokra a babiloni királynak jármát és szolgáljatok néki és az
13 ő népének, és éltek! Miért halsz meg te és a te néped fegyver miatt, éhség és döghalál miatt, a mint
14 szólott az Úr az olyan népről, a mely nem szolgál a babiloni királynak? Ne hallgassatok hát a próféták
szavaira, a kik így szólnak néktek: Ne szolgáljatok a babiloni királynak; mert ők hazugságot prófétálnak
15 néktek. Mert nem küldöttem őket, azt mondja az Úr, hanem ők az én nevemben hazugságot prófétálnak,
16 hogy kiűzzelek titeket, és elvesszetek ti és a próféták, a kik prófétálnak néktek. A papoknak és ez egész
népnek is így szóltam: Ezt mondja az Úr: Ne hallgassatok a ti prófétáitok szavaira, a kik prófétálnak nék-
tek, mondván: Ímé, az Úr házának edényei visszahozatnak Babilonból most mindjárt, mert hazugságot
17 prófétálnak ők néktek: Ne hallgassatok rájok; szolgáljatok a babiloni királynak, és éltek; miért legyen
18 e város pusztasággá? Ha ők próféták és ha nálok van az Úrnak igéje: imádkozzanak most a Seregek
Urának, hogy az edények, a melyek még az Úr házában és a Júda királyának házában és Jeruzsálemben
19 maradtak, ne jussanak Babilonba; Mert ezt mondja a Seregek Ura az oszlopok felől, a tenger felől, az
20 állványok felől és az edények maradéka felől, a melyek még e városban maradtak, A melyeket el nem
vitt Nabukodonozor, a babiloni király, mikor fogságba vivé Jékóniást, Jojákimnak, a Júda királyának fiát
21 Jeruzsálemből Babilonba, és Júdának és Jeruzsálemnek minden fő népét; Bizony ezt mondja a Seregek
Ura, Izráelnek Istene az edények felől, a melyek megmaradtak az Úrnak házában és a Júda királyának
22 házában és Jeruzsálemben: Babilonba vitetnek, és ott lesznek mindama napig, a melyen meglátogatom
őket, azt mondja az Úr; és felhozom azokat, és visszahozom azokat e helyre.

28 És abban az esztendőben, Sedékiás, Júda királya uralkodásának kezdetén, a negyedik esztendőben,
az ötödik hónapban monda nékem Hanániás (Azúrnak fia, a próféta, a ki Gibeonból való vala) az Úrnak
2 házában, a papok és az egész nép szemei előtt, mondván: Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene,
3 mondván: Eltöröm a babiloni királynak jármát. Teljes két esztendő mulva visszahozom e helyre az Úr
házának mindamaz edényeit, a melyeket elvitt innen Nabukodonozor, a babiloni király, és bevitt Babi-
4 lonba. És Jékóniást, Jojákimnak, a Júda királyának fiát és mindama júdabeli foglyokat, a kik elvitettek
5 Babilonba, visszahozom én e helyre, azt mondja az Úr; mert eltöröm a babiloni király jármát. Akkor
monda Jeremiás próféta Hanániás prófétának a papok és az egész nép szemei előtt, a mely ott áll vala az
6 Úrnak házában; Mondá pedig Jeremiás próféta: Úgy legyen, úgy cselekedjék az Úr: teljesítse az Úr a
te beszédeidet, a melyekkel prófétálád, hogy az Úr házának edényei és a foglyok is mind visszahozatnak
7, 8 Babilonból e helyre. Mindazáltal halld csak e beszédet, a melyet én szólok néked és az egész népnek: A
próféták, a kik előttem és előtted eleitől fogva voltak, sok ország ellen és nagy királyságok ellen, hadról,

veszedelemről és döghalálról prófétáltak. A mely próféta a békességről prófétál, mikor beteljesedik a 9
próféta beszéde, akkor ismertetik meg a próféta, ha az Úr küldötte-é azt valóban? És vevé Hanániás 10
próféta a jármot a Jeremiás próféta nyakáról, és széttöré azt. És szóla Hanániás az egész nép előtt, 11
mondván: Ezt mondja az Úr: Így töröm le Nabukodonozornak, a babiloni királynak jármát két esztendei
idő mulva minden nemzet nyakáról: és elméne Jeremiás próféta a maga útjára. És szóla az Úr Jere- 12
miásnak, miután letöré Hanániás próféta a Jeremiás próféta nyakáról a jármot, mondván: Menj el, és 13
beszélj Hanániással, mondván: Ezeket mondja az Úr: A fajármot eltörted, de csináltál helyébe vasjár-
mokat. Mert ez mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Vasjármot vetettem mind e nemzetek nyakára, 14
hogy szolgáljanak Nabukodonozornak, a babiloni királynak, és szolgálnak néki, sőt a mezei állatokat is
néki adom. És monda Jeremiás próféta Hanániás prófétának: Halld csak, Hanániás! nem az Úr küldött 15
téged, és te hazugsággal biztatod e népet. Azért így szól az Úr: Ímé, én elküldelek téged a föld színéről, 16
meghalsz ez esztendőben: mert pártütőleg szóltál az Úr ellen. És meghala Hanániás próféta abban az 17
esztendőben, a hetedik hónapban.

Ezek ama levél szavai, a melyet Jeremiás próféta külde Jeruzsálemből a fogságban való vének ma- **29**
radékainak, és a papoknak és a prófétáknak, és az egész népnek, a melyet fogva vitt el Nabukodonozor
Jeruzsálemből Babilonba. (Miután Jékóniás király és a királyné és az udvari szolgák, Júda és Jeru- 2
zsálem fejedelmei és az ács és a kovácsmester kijövének Jeruzsálemből.) Elasának a Sáfán fiának, és 3
Gamariának a Hilkiás fiának keze által, a kiket Sedékiás, Júda királya küldött Nabukodonozorhoz, a
babiloni királyhoz Babilonba, mondván: Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene mindama foglyoknak, 4
a kiket Jeruzsálemből Babilonba vitettem: Építsetek házakat és lakjatok azokban, plántáljatok kerteket 5
és egyétek azoknak gyümölcseit. Vegyetek magatoknak feleségeket és szűljetek fiakat és leányokat, és 6
a fiaitokat is házasítsátok meg, a leányaitokat pedig adjátok férjhez, és szűljenek fiakat és leányokat, és
szaporodjatok meg ott, és meg ne kevesedjetek. És igyekezzetek a városnak jólétén, a melybe fogságra 7
küldöttelek titeket, és könyörögjetek érette az Úrnak; mert annak jóléte lesz a ti jólétetek. Mert ezt 8
mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Ne hitessenek el titeket a ti prófétáitok, a kik közöttetek vannak, se
a ti jövendőmondóitok, és ne figyelmezzetek a ti álmaitokra, a melyeket álmodoztok. Mert ők hamisan 9
prófétálnak néktek az én nevemben: Nem küldöttem őket, azt mondja az Úr. Mert ezt mondja az Úr: 10
Mihelyt eltelik Babilonban a hetven esztendő, meglátogatlak titeket és betöltöm rajtatok az én jó szómat,
hogy visszahozzalak titeket e helyre. Mert én tudom az én gondolataimat, a melyeket én felőletek gondo- 11
lok, azt mondja az Úr; békességnek és nem háborúságnak gondolata, hogy kivánatos véget adjak néktek.
Akkor segítségre hívtok engem, és elmentek és imádtok engem, és meghallgatlak titeket. És kerestek 12, 13
engem és megtaláltok, mert teljes szívetekből kerestek engem. És megtaláltok engem, azt mondja az Úr, 14
és visszahozlak a fogságból, és összegyűjtlek titeket minden nemzet közül és mindama helyekről, a hová
kiűztelek titeket, azt mondja az Úr, és visszahozlak e helyre, a honnan számkivetettelek titeket. Mert 15
ezt mondjátok: Támasztott nékünk az Úr prófétákat Babilonban is. Mert ezt mondja az Úr a királynak, 16
a ki Dávid székében ül, és az egész népnek, a mely e városban lakik, tudniillik a ti atyátok fiainak, a
kik nem mentek el veletek a fogságra: Ezt mondja a Seregek Ura: Ímé, én reájok küldöm a fegyvert, 17
az éhséget és a döghalált, és olyanokká teszem őket, a milyenek a keserű fügék, a melyek a rosszaság
miatt ehetetlenek. És üldözöm őket fegyverrel, éhséggel és döghalállal, és rettenetessé teszem őket a 18
föld minden országára, átokká és csudává és szörnyűséggé és mindama nemzetnek gúnyjává, a melyek
közé kivetettem őket. Azért mert nem hallgattak az én beszédeimre, azt mondja az Úr, a melyeket én 19
üzentem nékik az én szolgáim, a próféták által, jó reggel elküldvén, de nem hallgattátok, azt mondja az
Úr. Ti azért, ti foglyok, halljátok meg az Úrnak szavát mindnyájan, a kiket Jeruzsálemből Babilonba 20
küldtem. Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene Ákhábra a Kolája fiára, és Sedékiásra a Mahásiás 21
fiára, a kik hamisan prófétálnak néktek az én nevemben: Ímé, én odaadom őket Nabukodonozornak,
Babilon királyának kezébe, és szemeitek láttára megöli őket. És mind azokról vesznek átokformát a 22
Júdából való foglyok, a kik Babilonban vannak, mondván: Tegyen téged az Úr olyanná, mint Sedékiást
és mint Akhábot, a kiket tűzzel égetett meg a babiloni király. Mert istentelenséget cselekedtek Izráel- 23
ben, és paráználkodtak az ő felebarátjaik feleségével, és az én nevemben hazugságot szóltak, a mit nem
parancsoltam nékik. Én pedig tudom azt, és bizonyság vagyok, azt mondja az Úr! A nehelámiti Semá- 24
jának is szólj, ezt mondván: Így szól a Seregek Ura, az Izráel Istene, mondván: Mivelhogy te levelet 25
küldöttél a magad nevével az egész néphez, a mely Jeruzsálemben van, és Sofóniás paphoz, a Mahásiás
fiához, és az összes papokhoz, mondván: Az Úr tett téged pappá Jojáda pap helyébe, hogy felügyelők 26
legyenek az Úr házában minden bolond férfiún, és prófétálni akarón, hogy vessed ezt a tömlöczbe és a

27, 28 kalodába. Most azért, miért nem dorgáltad meg az Anatóthbeli Jeremiást, a ki néktek prófétál? Sőt
még hozzánk küldött Babilonba, ezt mondván: Hosszú lesz az! Építsetek házakat és lakjatok bennök,
29 plántáljatok kerteket és éljetek azoknak gyümölcseivel. És elolvasá Sofóniás pap e levelet a Jeremiás
30, 31 próféta hallására. És szóla az Úr Jeremiásnak, mondván: Küldj el mind a foglyokhoz, mondván: Ezt
mondja az Úr a nehelámiti Semája felől: Mivehogy prófétált néktek Semája, holott én nem küldtem őt, és
32 hazugsággal biztatott titeket; Azért ezt mondja az Úr: Ímé, én megfenyítem a nehelámiti Semáját és az
ő magvát; nem lesz néki embere, a ki lakjék e nép között, és nem látja a jót, melyet én az én népemmel
cselekszem, azt mondja az Úr; mert az Úr ellen való szót szólott.

30, 2 Az a szó, a melyet szólott az Úr Jeremiásnak, mondván: Ezt mondja az Úr, Izráel Istene, mond-
3 ván: Mindama szókat, a melyeket mondottam néked, írd meg magadnak könyvben; Mert ímé, eljőnek
a napok, azt mondja az Úr, és visszahozom az én népemet, az Izráelt és Júdát, azt mondja az Úr, és
4 visszahozom őket arra a földre, a melyet az ő atyáiknak adtam, és bírni fogják azt. Ezek pedig azok a
5 szók, a melyeket az Úr Izráel és Júda felől szólott. Ezt mondta ugyanis az Úr: A félelemnek, rettentés-
6 nek szavát hallottuk, és nincs békesség. Kérdjétek meg csak és lássátok, ha szül-é a férfi? Miért látom
7 minden férfi kezét az ágyékán, mintegy gyermekszülőét, és miért változtak orczáik fakósárgává? Jaj!
mert nagy az a nap annyira, hogy nincs hozzá hasonló; és háborúság ideje az Jákóbon; de megszabadul
8 abból! És azon a napon, azt mondja a Seregek Ura, letöröm majd az ő igáját a te nyakadról, köteleidet
9 leszakgatom, és nem szolgálnak többé idegeneknek. Hanem szolgálnak az Úrnak az ő Istenöknek, és
10 Dávidnak az ő királyoknak, a kit feltámasztok nékik. Te azért ne félj, oh én szolgám Jákób, azt mondja
az Úr, se ne rettegj Izráel; mert ímhol vagyok én, a ki megszabadítlak téged a messze földről, és a te
magodat az ő fogságának földéből; és visszatér Jákób és megnyugoszik, és bátorságban lesz, és nem lesz,
11 a ki megháborítsa. Mert veled vagyok én, azt mondja az Úr, hogy megtartsalak téged: mert véget vetek
minden nemzetnek, a kik közé kiűztelek téged, csak néked nem vetek véget, hanem megfenyítelek téged
12 ítélettel, mert nem hagylak egészen büntetés nélkül. Mert ezt mondja az Úr: Veszedelmes a te sebed,
13 gyógyíthatatlan a te sérülésed. Senki sincsen, a ki megítélje a te ügyedet, hogy bekösse sebedet, orvos-
14 ságok és balzsam nincsenek számodra. Elfeledkezett rólad minden szeretőd, és nem keres téged: mert
megvertelek ellenséges veréssel, kegyetlen ostorozással, a te bűnödnek sokaságáért, és hogy eláradtak a
15 te vétkeid. Miért kiáltozol a te sebed miatt? veszedelmes a te sérülésed? a te bűnöd sokaságáért és vét-
16 keidnek eláradásáért cselekedtem ezeket veled. Azért mindazok, a kik benyelnek téged, elnyeletnek, és
valamennyi ellenséged mind fogságra jut: és a te fosztogatóidat kifosztottakká, és minden te zsákmányo-
17 lóidat zsákmánnyá teszem. Mert orvosságot adok néked, és kigyógyítlak a te sérülésedből, azt mondja
18 az Úr. Mert számkivetettnek hívtak téged, Sion; nincs, a ki tudakozódjék felőle. Ezt mondja az Úr: Ímé
visszahozom Jákób sátorának foglyait, és könyörülök az ő hajlékain, és a város felépíttetik az ő magas
19 helyén, és a palota a maga helyén marad. És hálaadás és öröm szava jő ki belőlök, és megsokasítom őket
20 és meg nem kevesednek, megöregbítem őket és meg nem kisebbednek. És az ő fiai olyanok lesznek, mint
eleintén, és az ő gyülekezete erősen megáll az én orczám előtt, de megbüntetem mindazokat, a kik nyo-
21 morgatták őt. És az ő fejedelme ő belőle támad, és az ő uralkodója belőle jő ki, és magamhoz bocsátom
őt, hogy közeledjék hozzám: mert kicsoda az, a ki szívét arra hajtaná, hogy hozzám jőjjön, azt mondja az
22, 23 Úr. És népemmé lesztek, én pedig a ti Istenetek leszek. Ímé, az Úrnak szélvésze, haragja tör elő, és
24 a rohanó szélvész a hitetlenek fejére zúdul. Nem szűnik meg az Úr felgerjedt haragja, míg végbe nem
viszi, és míg meg nem valósítja az ő szívének gondolatait. Az utolsó napokban értitek meg e dolgot.

31 Az időben, monda az Úr, Izráel minden nemzetségének Istene leszek, és ők az én népemmé lesznek.
2 Ezt mondja az Úr: Kegyelmet talált a pusztában a fegyvertől megmenekedett nép, az Isten ő előtte
3 menvén, hogy megnyugtassa őt, az Izráelt. Messzünnen is megjelent nékem az Úr, mert örökkévaló
4 szeretettel szerettelek téged, azért terjesztettem reád az én irgalmasságomat. Újra felépítlek téged,
5 és felépülsz, oh Izráel leánya. Újra felékesíted magadat, dobokkal és vígadók seregében jösz ki. Még
6 szőlőket plántálsz Samariának hegyein; a kik plántálják a plántákat, élnek is azok gyümölcsével. Mert
lészen egy nap, mikor a pásztorok kiáltnak az Efraim hegyén: Keljetek fel, és menjünk fel Sionba az
7 Úrhoz, a mi Istenünkhöz. Mert ezt mondja az Úr: Énekeljetek Jákóbnak vígassággal, és ujjongjatok
a nemzetek fejének. Hirdessétek dicséretét, és mondjátok: Tartsd meg Uram a te népedet, az Izráel
8 maradékát. Ímé, én elhozom őket észak földéből, és összegyűjtöm őket a földnek széleiről, közöttök lesz
9 vak, sánta, viselős és gyermek-szülő is lesz velök, mint nagy sereg jőnek ide vissza. Siralommal jőnek és
imádkozva hozom őket, vezetem őket a vizek folyásai mellett egyenes úton, hol el nem esnek, mert atyja
10 leszek az Izráelnek, és az Efraim nékem elsőszülöttem. Halljátok meg az Úrnak szavát, ti pogányok,
és hirdessétek a messzevaló szigeteknek, és ezt mondjátok: A ki elszórta az Izráelt, az gyűjti őt össze,

és megőrzi, mint a pásztor a maga nyáját. Mert megváltotta az Úr Jákóbot, és kimentette a nálánál 11
erősebbnek kezéből. És eljőnek és énekelnek a Sion ormán, és futnak az Úrnak javaihoz, búza, bor, olaj, 12
juhok és barmok nyája felé, és az ő lelkök olyan lesz, mint a megöntözött kert, és nem bánkódnak többé.
Akkor vígadoz a szűz a seregben, és az ifjak és a vének együttesen, és az ő siralmokat örömre fordítom, 13
és megvígasztalom és felvidámítom őket az ő bánatukból. És a papok lelkét megelégítem kövérséggel, és 14
az én népem eltelik javaimmal, azt mondja az Úr. Ezt mondja az Úr: Szó hallatszott Rámában, sírás és 15
keserves jajgatás; Rákhel siratta az ő fiait, nem akart megvígasztaltatni az ő fiai felől, mert nincsenek.
Ezt mondja az Úr: Tartsd vissza szódat a sírástól és szemeidet a könyhullatástól, mert meglesz a te 16
cselekedetednek jutalma, azt mondja az Úr, hiszen az ellenség földéből térnek vissza. Jövendődnek is 17
jó reménysége lészen, azt mondja az Úr, mert fiaid visszajőnek az ő határaikra. Jól hallottam, hogy 18
panaszolkodott Efraim: Megvertél engem és megverettetém, mint a tanulatlan tulok; térits meg engem
és megtérek, mert te vagy az Úr, az én Istenem. Mert azután, hogy megtérítettél engem, megbántam 19
bűnömet, és miután megismertem magamat, czombomat vertem; szégyenkezem és pirulok, mert viselem
az én ifjúságomnak gyalázatát. Avagy nem kedves fiam-é nékem Efraim? Avagy nem kényeztetett 20
gyermek-é? Hiszen valahányszor ellene szóltam, újra megemlékeztem ő róla, azért az én belső részeim
megindultak ő rajta, bizony könyörülök rajta, azt mondja az Úr! Rendelj magadnak útjelzőket, rakj 21
útmutató oszlopokat, vigyázz az ösvényre, az útra, a melyen mentél, jőjj vissza Izráelnek leánya, jőjj
vissza ide a te városodba! Meddig bújdosol, oh szófogadatlan leány? Mert az Úr új rendet teremt e földön. 22
Asszony környékezi a férfit. Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Újra e szókat mondják majd a 23
Júda földén és az ő városaiban, mikor visszahozom az ő foglyaikat: Áldjon meg téged az Úr, oh igazságnak
háza, oh szent hegy! És ott lakoznak majd Júda és minden ő városa, a szántóvetők és baromtartók 24
együttesen. Mert megitatom a szomjú lelket, és minden éhező lelket megelégítek. Ezért vagyok ébren 25, 26
és vigyázok, és az én álmom édes nékem. Ímé, eljőnek a napok, azt mondja az Úr, és bevetem az Izráel 27
házát és a Júda házát embernek magvával és baromnak magvával. És a miképen gondom volt arra, hogy 28
kigyomláljam és elrontsam, letörjem és pusztítsam és veszedelembe sodorjam őket, azonképen vigyázok
arra, hogy megépítsem és beplántáljam őket, azt mondja az Úr! Ama napokban nem mondják többé: Az 29
atyák ették meg az egrest, és a fiak foga vásott el bele. Sőt inkább kiki a maga gonoszságáért hal meg; 30
minden embernek, ki megeszi az egrest, tulajdon foga vásik el bele. Ímé, eljőnek a napok, azt mondja az 31
Úr, és új szövetséget kötök az Izráel házával és a Júda házával. Nem ama szövetség szerint, a melyet 32
az ő atyáikkal kötöttem az napon, a melyen kézen fogtam őket, hogy kihozzam őket Égyiptom földéből,
de a kik megrontották az én szövetségemet, noha én férjök maradtam, azt mondja az Úr. Hanem ez 33
lesz a szövetség, a melyet e napok után az Izráel házával kötök, azt mondja az Úr: Törvényemet az ő
belsejökbe helyezem, és az ő szívökbe írom be, és Istenökké leszek, ők pedig népemmé lesznek. És nem 34
tanítja többé senki az ő felebarátját, és senki az ő atyjafiát, mondván: Ismerjétek meg az Urat, mert
ők mindnyájan megimernek engem, kicsinytől fogva nagyig, azt mondja az Úr, mert megbocsátom az ő
bűneiket, és vétkeikről többé meg nem emlékezem. Ezt mondja az Úr, a ki adta a napot, hogy világítson 35
nappal, a ki törvényt szabott a holdnak és a csillagoknak, hogy világítsanak éjjel, a ki felháborítja a
tengert és annak habjai zúgnak, Seregek Ura az ő neve: Ha eltünnek e törvények előlem, azt mondja 36
az Úr, az Izráelnek magva is megszakad, hogy soha én előttem nép ne legyen. Ezt mondja az Úr: Ha 37
megmérhetik az egeket ott fenn, és itt alant kifürkészhetik a föld fundamentomait: én is megútálom
Izráelnek minden magvát mindazokért, a miket cselekedtek, azt mondja az Úr! Ímé eljőnek a napok, azt 38
mondja az Úr, és felépíttetik a város az Úrnak a Hanániel tornyától fogva a szeglet kapujáig. És kijjebb 39
megy még a mérőkötél azzal átellenben a Garéb hegyéig, és lefordul Góhat felé. És a holttesteknek és 40
a hamunak egész völgye, és az egész mező a Kedron patakáig, a lovak kapujának szegletéig kelet felé az
Úr szent helye lesz, nem rontatik el, sem el nem pusztíttatik soha örökké.

Az a szó, a melyet szóla az Úr Jeremiásnak, Sedékiásnak, a Júda királyának tizedik esztendejében: Ez **32**
az esztendő a Nabukodonozor tizennyolczadik esztendeje. És akkor megszállotta vala a babiloni király 2
serege Jeruzsálemet, és Jeremiás próféta elzárva vala a tömlöcznek pitvarában, a mely a Júda királyának
házában vala. Mert Sedékiás, a Júda királya záratta be őt, mondván: Miért prófétálsz te, ezt mondván: 3
Ezt mondta az Úr: Ímé, én e várost a babiloni király kezébe adom és beveszi azt? És Sedékiás, a Júda 4
királya, meg nem menekszik a Káldeusok kezéből, hanem a babiloni király kezébe adatik, és ennek szája
szól amannak szájával, és ennek szemei látják amannak szemeit. És Babilonba viszi Sedékiást és ott 5
lesz mindaddig, míg meg nem látogatom őt, azt mondja az Úr, hogyha hadakoztok a Káldeusok ellen,
nem lesz jó dolgotok. És monda Jereimiás: Szólott az Úr nékem, ezt mondván: Ímé, Hanameél, Sal- 6, 7

lumnak, a te nagybátyádnak fia hozzád megy, mondván: Vedd meg az én mezőmet, a mely Anatótban
8 van, mert téged illet vér szerint, hogy megvegyed. Eljöve azért hozzám Hanameél, az én nagybátyám-
nak fia, az Úr beszéde szerint a tömlöcz pitvarához, és monda nékem: Kérlek, vedd meg az én mezőmet,
a mely Anatótban, a Benjámin földén van, mert téged illet, mint örököst, és te reád néz vér szerint is,
9 vedd meg hát magadnak. Akkor észrevevém, hogy az Úr szava ez. Azért megvevém Hanameéltől, az én
nagybátyámnak fiától a mezőt, a mely Anatótban van, és kifizettem néki a pénzt, tizenhét ezüst siklust.
10, 11 És beírám levélbe és megpecsétlém, és tanúkat is állíték, és megmérém a pénzt mérlegen. Ezután ke-
zembe vevém a vétel felől való levelet, a mely meg vala pecsételve a parancsolat és törvények szerint, és
12 a közönséges levelet is. És a vétel felől való levelet odaadám Báruknak, a Néria fiának, a ki Mahásiás
fia vala, Hanameélnek, az én nagybátyám fiának szemei előtt, és a tanúk szemei előtt, a kik be valának
13 írva a vétel felől való levélbe, mindama júdaiak szemei előtt, a kik ülnek vala a tömlöcz pitvarában. És
14 parancsolék Báruknak azok szemei előtt, mondván: Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Vedd
fel e leveleket, ezt a vételi levelet, mind a bepecsételtetett, mind a közönséges levelet, és tedd azokat
15 cserépedénybe, hogy sok ideig elálljanak. Mert ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Még házakat,
16 mezőket és szőlőket fognak venni e földön. És könyörgék az Úrnak, miután odaadám a vétel felől való
17 levelet Báruknak, a Néria fiának, mondván: Ah, ah, Uram Isten! Ímé te teremtetted a mennyet és földet
18 a te nagy hatalmaddal és a te kiterjesztett karoddal, és semmi sincs lehetetlen előtted! A ki irgalmas-
ságot cselekszel ezerízíglen, és a ki az atyák bűnéért az ő fiaik keblében fizetsz meg ő utánok, te nagy
19 Isten, te hatalmas, a kinek neve Seregek Ura! Nagy tanácsú és hatalmas cselekedetű, a kinek szemei jól
látják az emberek fiainak minden útait, hogy kinek-kinek megfizess az ő útai szerint, és az ő cselekedete-
20 inek gyümölcse szerint; A ki jeleket és csudákat tettél Égyiptom földén és mind e napiglan mind Izráel
21 földén, mind az embereken, és nevet szerzettél magadnak, a mint ez mai nap is megvan. És kihoztad a
te népedet, az Izráelt Égyiptom földéből jelekkel és csudákkal, és hatalmas kézzel, és kinyújtott karral,
22 és nagy rettegéssel. És nékik adtad e földet, a mely felől megesküdtél az ő atyáiknak, hogy adsz nékik
23 tejjel és mézzel folyó földet. És bementek és birtokolták azt, mindazáltal nem hallgattak a te szódra,
és nem jártak a te törvényeidben, a miket parancsoltál nékik, hogy megcselekedjék, azokból semmit sem
24 cselekedtek, azért mind e gonoszt rájok borítottad. Ímé, a sánczok a városhoz érnek, hogy bevegyék azt,
és e város odaadatik a Káldeusok kezébe, a kik megostromolják ezt fegyverrel, éhséggel és döghalállal.
25 És a mit szólottál, meglett, ímé látod is. És mégis azt mondottad, Uram Isten, nékem: Végy magad-
26 nak mezőt pénzen, és legyenek tanúid felőle, holott a város a Káldeusok kezébe adatik. És szóla az Úr
27 Jeremiásnak, mondván: Ímé, én az Úr, Istene vagyok minden testnek, vajjon van-é valami lehetetlen
28 nékem? Azért ezt mondja az Úr: Ímé, én odaadom e várost a Káldeusok kezébe, és Nabukodonozornak,
29 a babiloni királynak kezébe, hogy bevegye azt. És bemennek a Káldeusok, a kik ostromolják e várost és
e várost felgyújtják tűzzel és felégetik azt, és a házakat is, a melyeknek tetején füstöltek a Baálnak és
30 áldoztak idegen isteneknek, hogy engem haragra ingereljenek. Mert Izráel fiai és Júda fiai ifjúságoktól
fogva csak azt cselekedték, a mi gonosz az én szemeim előtt, és az Izráel fiai csak haragra gerjesztettek
31 engem az ő kezeik cselekedeteivel, azt mondja az Úr. Mert csak bosszúságomra és búsulásomra volt e
város, attól a naptól fogva, a melyen építették azt, mind ez ideig, úgy hogy el kell azt törlenem az én
32 színem elől. Az Izráel fiainak és a Júda fiainak minden bűnéért, a melyet cselekedtek, hogy felháború-
rítsanak engem, ők magok, az ő királyaik, fejedelmeik, papjaik és prófétáik és Júda vitézei és Jeremiás
33 polgárai. És háttal fordultak felém és nem arczczal, és tanítottam őket jó reggel, és noha tanítottam
34 őket, nem voltak készek az intés befogadására. Sőt az ő útálatosságaikat behelyezték a házba a mely az
35 én nevemről neveztetik, hogy megfertőztessék azt. És magaslatokat emeltek a Baálnak, a Ben-Hinnom
völgyében, hogy megáldozzák fiaikat és leányaikat a Moloknak, a mit nem parancsoltam nékik, és még
36 csak nem is gondoltam, hogy ez útálatosságot megcselekedjék hogy Júdát vétekre vigyék. És most azért
azt mondja az Úr, Izráel Istene e városnak, a mely felől ti mondjátok: Odaadatik a babiloni király kezébe,
37 fegyver, éhség és döghalál miatt: Ímé én összegyűjtöm őket mindama földekről, a melyekre kiűztem
őket haragomban, felgerjedésemben és nagy bosszankodásomban, és visszahozom őket e helyre, és lakni
38, 39 hagyom őket bátorságban. És népemmé lesznek nékem, én pedig nékik Istenök leszek. És adok nékik
egy szívet és egy útat, hogy mindenkor engem féljenek, hogy jól legyen dolguk, nékik és az ő fiaiknak ő
40 utánok. És örökkévaló szövetséget kötök velök, hogy nem fordulok el tőlök és a velök való jótéteménytől,
41 és az én félelmemet adom az ő szívökbe, hogy el ne távozzanak tőlem. És örvendezek bennök, ha jót
42 cselekedhetem velök és biztosan beplántálhatom őket e földbe, teljes szívvel és teljes lélekkel. Mert ezt
mondja az Úr: A miképen ráhoztam e népre mind e nagy veszedelmet, azonképen hozom rájok mind azt a
43 jót, a miket én ő felőlök mondok. És vesznek még mezőt e földön, a mely felől ti ezt mondjátok: Pusztaság

ez emberek nélkűl, barmok nélkűl, és odaadatik a Káldeusok kezébe. Pénzen vesznek mezőket, és beír- 44
ják a levélbe, és megpecsételik, és tanukat állítanak a Benjámin földén, Jeruzsálem környékén és Júda
városaiban, a hegyi városokban és a síkföldi városokban és a dél felé való városokban, mert visszahozom
az ő foglyaikat, azt mondja az Úr.

Másodszor is szóla az Úr Jeremiásnak, mikor ő még fogva vala a tömlöcz pitvarában mondván: Ezt **33**, 2
mondja az Úr, a ki megteszi azt, az Úr, a ki megvalósítja azt, hogy megerősítse azt, Úr az ő neve. Kiálts 3
hozzám és megfelelek, és nagy dolgokat mondok néked, és megfoghatatlanokat, a melyeket nem tudsz.
Mert ezt mondja az Úr, az Izráel Istene, e városnak házai és a Júda királyának házai felől, a melyek 4
lerontattak kosokkal és fegyverrel. Mikor elmentek, hogy vívjanak a Káldeusokkal, és hogy megtöltsék 5
azokat emberek holttesteivel, a kiket én haragomban és bosszúállásomban megöltem, mivelhogy elrej-
tettem az én orczámat a várostól az ő sok gonoszságukért: Ímé, én hozok néki kötést és orvosságot, és 6
meggyógyítom őket, és megmutatom nékik a békesség és hűség kincseit. És visszahozom Júdát és Iz- 7
ráelt a fogságból, és felépítem őket, mint azelőtt. És megtisztítom őket minden bűneiktől, a melyekkel 8
vétkeztek ellenem, és megbocsátom minden bűneiket, a melyekkel vétkeztek ellenem, és a melyekkel
gonoszul cselekedtek ellenem. És ez a város lészen nékem híremre nevemre, örömömre, tisztességemre 9
és dicséretemre e földnek minden nemzetsége előtt, a kik hallják mindama jót, a melyet én cselekszem
velök, és félni és rettegni fognak mindama jóért és mindama békességért, a melyet én szerzek nékik! Ezt 10
mondja az Úr: Hallatszani fog még e helyen (a mely felől ti ezt mondjátok: Pusztaság ez, emberek nélkűl
és barom nélkűl való), a Júda városaiban és Jeruzsálem utczáiban, a melyek elpusztíttattak és ember
nélkűl és lakó nélkűl és oktalan állat nélkűl vannak: Örömnek szava és vígasság szava, vőlegény szava 11
és menyasszony szava, és azoknak szava, kik ezt mondják: Dícsérjétek a Seregek Urát, mert jó az Úr,
mert örökkévaló az ő kegyelme; a kik hálaáldozatot hoznak az Úr házába, mert visszahozom e föld népét
a fogságból, mint annakelőtte, azt mondja az Úr. Ezt mondja a Seregek Ura: E puszta helyen, a melyen 12
nincs ember és barom, és ennek minden városában pásztorok fognak még lakozni, a kik az ő juhaikat
terelgetik. A hegyi városokban, a síkföldi városokban, a dél felől való városokban, a Benjámin földén, 13
Jeruzsálem környékén és Júda városaiban még juhnyájak fognak átmenni a számlálónak keze alatt, azt
mondja az Úr. Ímé, eljőnek a napok, azt mondja az Úr, és megbizonyítom az én jó szómat, a melyet az 14
Izráel házának és a Júda házának szóltam. Azokban a napokban és abban az időben sarjasztok Dávid- 15
nak igaz sarjadékot, és jogot és igazságot szerez e földön. Azokban a napokban megszabadul a Júda, 16
és bátorságban lakozik Jeruzsálem, és így hívják majd őt: Az Úr a mi igazságunk. Mert ezt mondja 17
az Úr: Nem vész ki a Dávid férfi sarjadéka, a kik az Izráel házának székébe üljön. És a lévita papok 18
férfi sarjadéka sem vész ki előlem, a ki égőáldozatot áldozzon, és ételáldozatot égessen, és véres áldozatot
készítsen mindenkor. És szóla az Úr Jeremiásnak, mondván: Ezt mondja az Úr: Ha felbonthatjátok az 19, 20
én szövetségemet a nappal, és az én szövetségemet az éjszakával, hogy se nap, se éjszaka ne legyen az ő
idejében: Az én szolgámmal, Dáviddal való szövetségem is felbomlik, hogy ne legyen fia, a ki uralkodjék 21
az ő székében, és a lévita papokkal, az én szolgáimmal. Mint az ég serege meg nem számlálható, és a 22
tenger fövenye meg nem mérhető, úgy megsokasítom az én szolgámnak, Dávidnak magvát, és a Lévitá-
kat, a kik nékem szolgálnak. És szóla az Úr Jeremiásnak, mondván: Nem vetted észre, mit szóla e 23, 24
nép? mondván: A két nemzetséget, a melyet az Úr kiválasztott vala, elveté, és az én népemet megútálták
úgy, hogy többé ő előttök nem nemzet az. Ezt mondja az Úr: Ha szövetségem nem lesz a nappal és az 25
éjszakával, és ha nem szabtam törvényeket az égnek és a földnek, Jákóbnak és az én szolgámnak Dá- 26
vidnak magvát is elvetem, úgy hogy az ő magvából senkit fel ne vegyenek, a ki uralkodjék Ábrahámnak,
Izsáknak és Jákóbnak magván: mert visszahozom őket a fogságból, és megkegyelmezek nékik.

Az a beszéd, a melyet szólott az Úr Jeremiásnak, (mikor Nabukodonozor a babiloni király és egész **34**
serege és a föld minden országa, a melyek az ő hatalma alatt valának, és a népek mind vívták vala Je-
ruzsálemet és minden városát) mondván: Ezt mondja az Úr, az Izráel Istene: Menj el, és mondd meg 2
Sedékiásnak, a Júda királyának, és így szólj néki: Ezt mondja az Úr: Ímé, én odaadom e várost a babiloni
király kezébe, és felgyújtja ezt tűzzel. És te el nem szaladsz az ő kezéből, hanem bizonnyal megfognak 3
és kezébe adnak, és a te szemeid meglátják a babiloni királynak szemeit, és az ő szája a te száddal szól,
és bemégy Babilonba. Mindazáltal halld meg az Úrnak szavát Sedékiás, Júda királya; ezt mondja az Úr 4
te felőled: Nem halsz meg fegyver által. Békességben halsz meg, és a mint füstöltek a te atyáidnak, az 5
előbbi királyoknak, a kik te előtted voltak, úgy füstölnek néked is, és így siratnak téged: Jaj uram! Mert
én szóltam e szót, azt mondja az Úr. És megmondá Jeremiás próféta Sedékiásnak, a Júda királyának, 6
mind e szavakat Jeruzsálemben. A babiloni király serege pedig vívja vala Jeruzsálemet és Júdának min- 7
den városát, a melyek megmaradtak vala, tudniillik Lákist és Azekát, mert a Júda városai közűl csak

8 ezek maradtak vala meg, mint erősített városok. Ez a beszéd, melyet szóla az Úr Jeremiásnak, mine-
kutána Sedékiás király szövetséget köte az egész Jeruzsálembeli néppel, szabadságot hirdetvén köztük.
9 Hogy kiki bocsássa szabadon szolgáját és kiki az ő szolgálóleányát a héber férfit és a héber leányt, hogy
10 senki ne szolgáltasson közöttük az ő Júdabeli atyjafiával. És engedelmeskedtek mindnyájan a fejedel-
mek és az egész nép, a kik szövetséget kötöttek, hogy kiki szabadon bocsássa az ő szolgáját és kiki az ő
szolgálóleányát, hogy senki azokkal ne szolgáltasson többé; és engedelmeskedtek és elbocsáták azokat.
11 De azután elváltozának, és visszahozák a szolgákat és szolgálóleányokat, a kiket szabadon bocsátottak
12 vala, és őket szolgákká és szolgálóleányokká tevék. És lőn az Úrnak szava Jeremiáshoz az Úrtól, mond-
13 ván: Ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Én szövetséget kötöttem a ti atyáitokkal azon a napon, a melyen
14 kihoztam őket Égyiptom földéről, a szolgálatnak házából, mondván: Mikor a hét esztendő eltelik, kiki
bocsássa el az ő héber atyjafiát, a ki néked eladatott vala és hat esztendeig szolgált téged; bocsássad őt
15 magadtól szabadon. De nem hallgatának a ti atyáitok engemet, és fülöket sem hajtották erre. És ti ma
megtértetek vala, és igazat cselekedtetek vala én előttem, kiki szabadságot hirdetvén az ő atyjafiának,
16 és én előttem szövetséget kötöttetek abban a házban, a mely az én nevemről neveztetett. De elváltoz-
tatok, és beszennyeztétek az én nevemet, és kiki visszahozta az ő szolgáját és kiki az ő szolgálóleányát,
kiket egészen szabadon bocsátottatok vala, és igába vetettétek őket, hogy néktek szolgáitok és szolgáló
17 leányaitok legyenek. Azért ezt mondja az Úr: Ti nem hallgattatok reám, hogy kiki szabadságot hirdes-
sen az ő atyjafiának és kiki az ő felebarátjának. Ímé, én hirdetek néktek szabadságot, azt mondja az Úr,
18 a fegyverre, a döghalálra és az éhségre, és odaadlak titeket e föld minden országainak útálatára. És
odaadom a férfiakat, a kik megszegték az én szövetségemet, a kik nem teljesítették a szövetség pontjait,
19 a melyet előttem kötöttek vala tulokkal, a melyet ketté vágának és átmenének annak részei között, Jú-
dának fejedelmeit és Jeruzsálem fejedelmeit, az udvari szolgákat és a papokat és a földnek minden népét,
20 a kik átmentek a tulok részei között: Odaadom őket az ő ellenségeik kezébe, és az ő lelköket keresők
21 kezébe, és az ő holttestök az égi madaraknak és a föld vadainak lesznek eledelévé. Sedékiást, a Júda
királyát és az ő fejedelmeit is odaadom az ő ellenségeiknek kezébe, és az ő lelköket keresők kezébe, és a
22 babiloni király seregének kezébe, a mely eltávozik tőletek. Ímé, én parancsolok, azt mondja az Úr, és
visszahozom őket e városra, és vívják azt, és beveszik és felgyújtják tűzzel, és pusztasággá teszem Júda
városait, lakhatatlanokká.

35 Az a beszéd, a melyet szóla az Úr Jeremiásnak, Jojákimnak, a Jósiás, Júda királya fiának idejében,
2 mondván: Menj el a Rékábiták házához, és szólj velök, és vidd be őket az Úr házába, a kamarák egyi-
3 kébe, és adj nékik bort inni. És mellém vevém Jaazániát, Jeremiásnak fiát, ki fia vala Habasániának,
4 és az ő rokonait és minden fiait és a Rékábiták egész háznépét. És bevivém őket az Úr házába, a Ha-
nán fiainak a kamarájába, ki Igdaliásnak, az Isten emberének fia vala, a mely a fejedelmek kamarája
5 mellett vala, Mahásiásnak, Sallum fiának kamaráján felül, a ki az ajtónak őrizője vala. És a Rékábiták
6 háza népének fiai elé borral telt kancsókat és poharakat tevék, és ezt mondám nékik: Igyatok bort! És
felelének: Nem iszunk bort, mert Jónadáb, Rékábnak fia, a mi atyánk parancsolta nékünk, mondván: Ne
7 igyatok ti bort soha, se a ti fiaitok. Se házat ne építsetek, se vetést ne vessetek, se szőlőt ne ültessetek,
se ne tartsatok; hanem sátorokban lakjatok teljes életetekben, hogy sok ideig éljetek e földnek színén, a
8 melyben ti jövevények vagytok. És hallgattunk Jónadábnak a Rékáb fiának, a mi atyánknak szavára
mindabban, a miket parancsolt nékünk, hogy teljes életünkben bort ne igyunk mi, a mi feleségeink, a
9 mi fiaink és a mi leányaink. Se házakat ne építsünk, hogy azokban lakjunk, se szőlőnk, se mezőnk, se
10 vetésünk ne legyen nékünk. Hanem lakozzunk sátorokban. Hallgattunk azért, és a szerint cseleked-
11 tünk, a mint nékünk Jónadáb, a mi atyánk megparancsolta vala. Mikor pedig feljöve Nabukodonozor,
a babiloni király a földre, akkor ezt mondánk: Jertek el, menjünk be Jeruzsálembe a káldeai sereg előtt
12, 13 és a Siriabeli sereg előtt; és Jeruzsálemben lakoztunk. És szóla az Úr Jeremiásnak, mondván: Így szól
a Seregek Ura, az Izráel Istene: Menj el, mondd meg a Júda férfiainak és Jeruzsálem lakosainak: Nem
14 veszitek-é fel az intést, hogy hallgassatok az én beszédeimre? azt mondja az Úr. Jónadábnak, a Rékáb
fiának intései teljesedtek, a melyekkel megparancsolta az ő fiainak, hogy bort ne igyanak, és mindez
ideig sem ittak bort; mert hallgattak az ő atyjok parancsolatjára: én is szóltam néktek; szóltam pedig jó
15 reggel, de nem engedtetek nékem. És elküldtem hozzátok minden én szolgámat, a prófétákat, és pedig jó
reggel küldém, mondván: Kérlek, kiki térjen meg az ő gonosz útjáról, jobbítsátok meg cselekedeteiteket,
és idegen istenek után ne járjatok, hogy nékik szolgáljatok, és lakoztok a földön, a melyet néktek és a ti
16 atyáitoknak adtam, de fületeket sem hajtátok reá, és nem hallgattatok reám. Mivelhogy Jónadábnak, a
Rékáb fiának fiai teljesítik az ő atyjoknak parancsolatját, melyet parancsolt vala nékik, e nép pedig nem
17 hallgata reám; Azért ezt mondja az Úr, a Seregek Istene, az Izráel Istene: Ímé, én rábocsátom Júdára

és Jeruzsálemnek minden lakóira mindama veszedelmet, a melyről szóltam nékik; azért mert szóltam
nékik, de nem hallották, kiáltottam nékik, de nem feleltek. A Rékábiták házának pedig monda Jere- 18
miás: Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Mivelhogy hallgattatok Jónadábnak, a ti atyátoknak
parancsolatjára, és megtartottátok minden parancsolatját, és úgy cselekedtetek, a mint meghagyta volt
néktek: Azért ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Nem fogyatkozik el Jónadábnak, a Rékáb 19
fiának maradéka, a ki előttem álljon mindenkor.

36 És Jojákimnak, a Jósiás fiának, Júda királyának negyedik esztendejében is szóla az Úr Jeremiásnak,
mondván: Végy elő egy könyvet, és mind írd belé a szókat, a miket én szóltam néked az Izráel és a Júda 2
ellen és minden nemzet ellen, a naptól fogva, a melyen szóltam néked a Jósiás ideje óta mind e napig.
Hátha meghallja a Júda háza mindazokat a veszedelmeket, a melyeket én néki szerezni szándékozom, 3
hogy kiki megtérjen az ő gonosz útáról, és megbocsássam az ő bűnöket és vétköket. És előhívá Jeremiás 4
Bárukot, a Néria fiát, és megírá Báruk a Jeremiás szája után a könyvbe mindama szókat, a melyeket az
Úr szólott vala néki. És parancsola Jeremiás Báruknak, mondván: Én fogoly vagyok, nem mehetek be 5
az Úr házába. Azért te menj be, és a könyvből, a melyet az én számból írtál, olvasd el az Úrnak sza- 6
vait a népnek hallatára az Úrnak házában bőjti napon, és az egész Júdának hallatára, a kik felgyűlnek
az ő városaikból, olvasd el nékik. Hátha az Úr elé száll könyörgésük, és mindenki megtér az ő gonosz 7
útáról, mert nagy az Úr haragja és felháborodása, a melylyel szólott az Úr e nép ellen! Báruk pedig, 8
a Néria fia, mind a szerint cselekedék, a mint néki Jeremiás próféta megparancsolta vala, elolvasván a
könyvből az Úrnak szavát, az Úrnak házában. Ez Jojákimnak a Jósiás fiának, Júda királyának ötödik 9
esztendejében, a kilenczedik hónapban bőjtre hívták fel az Úr elé az egész Jeruzsálem népét és az egész
népet, a mely Júda városaiból jött vala fel Jeruzsálembe. És elolvasá Báruk a könyvből Jeremiás be- 10
szédeit az Úr házában Gamáriának, az írástudó Sáfán fiának szobájában a felső pitvarban, az Úr háza
új kapujának nyílásában az egész nép hallatára. És hallá Mikeás, Gamariának, a Sáfán fiának fia az 11
Úrnak minden beszédét a könyvből. És leméne a király házába az írástudó szobájába, és ímé, ott ülnek 12
vala mind a főemberek, Elisáma, az írástudó, és Dalajás, Semájának fia, és Elnátán, Akbórnak fia, és
Gamária, Sáfánnak fia, és Sedékiás, Hanániásnak fia, és a többi főember is. És elbeszélé nékik Mikeás 13
mindazokat, a melyeket hallott vala a könyvből, mikor olvasá Báruk a nép hallatára. Azért elküldék 14
mind a főemberek Jéhudit, a ki Natániának fia vala, a ki Selémiának fia vala, a ki Kusinak fia vala,
Bárukhoz, mondván: A könyvet, a melyből olvastál a nép hallatára, vedd kezedbe, és jövel. És kezébe
vevé Báruk a Néria fia a könyvet, és elméne hozzájok. És mondának néki: Ülj le csak és olvasd azt a mi 15
fülünk hallatára, és elolvasá Báruk fülök hallatára. És mikor meghallák mind e szókat, megrettenve te- 16
kintettek egymásra, és mondának Báruknak: Bizony megjelentjük mind e szókat a királynak. Bárukot 17
pedig kérdezék, mondván: Jelentsd meg csak nékünk, mimódon írtad mind e szókat az ő szájából? És 18
monda nékik Báruk: Szájával mondotta nékem mind e szókat, én pedig beírtam e könyvbe tintával. És 19
mondának a főemberek Báruknak: Menj el, rejtőzzél el te és Jeremiás, és ne tudja senki, hol vagytok. És 20
elmenének a királyhoz a pitvarba (és letevék a könyvet az írástudó Elisámának szobájában) és elmondák
mind e szókat a király hallatára. És elküldé a király Jéhudit, hogy hozza el a könyvet; azért elhozá 21
azt az írástudó Elisámának szobájából, és elolvasá azt Jéhudi a király hallatára és mindama főemberek
hallatára, a kik a király előtt állnak vala. A király pedig a téli házban ül vala a kilenczedik hónapban, 22
és a tűz ég vala előtte. És mikor Jéhudi három vagy négy levelet elolvasott vala, elmetélé azt az írás- 23
tudónak késével, és a tűzbe hajítá, a mely a tűzhelyen vala, mígnem az egész könyv megége a tűzben, a
mely a tűzhelyen vala. Nem rettentek meg, sem ruhájokat nem szaggatták meg a király és valamennyi 24
szolgája, a kik hallják vala mind e szókat. Sőt még Elnátán is és Delája és Gamária kérék a királyt, hogy 25
a könyvet ne égesse meg, de nem hallgata rájok. Hanem meghagyá a király Jerákmeélnek a Hammélek 26
fiának, és Sérajának az Azriel fiának, hogy fogják el Bárukot, az írástudót, és Jeremiás prófétát, de az Úr
elrejté őket. Szóla pedig az Úr Jeremiásnak, miután a király megégette vala a könyvet és a beszédeket, a 27
melyeket Báruk a Jeremiás szájából írt vala, mondván: Térj vissza, végy magadnak más könyvet, és írd 28
bele mind az előbbi szókat, a melyek az előbbi könyvben valának, a melyet Jojákim, a Júda királya meg-
égetett. És Jojákimnak, a Júda királyának mondd meg: Ezt mondja az Úr: Te égetted meg a könyvet, 29
mondván: Miért írtál ilyen szókat bele: Bizonyosan eljő a babiloni király, és elveszti e földet, és kipusztít
belőle embert és állatot? Azért ezt mondja az Úr Jojákim felől, a Júda királya felől: nem lesz néki, a ki a 30
Dávid székébe üljön, és az ő holtteste elvettetik nappal a hévre, éjszaka pedig a dérre. És megbüntetem 31
őt, és az ő magvát, és az ő szolgáit az ő bűneikért, és rájok bocsátom és a Jeruzsálembeli polgárokra és
Júdának férfiaira mind azt a veszedelmet, a melyről szólottam nékik, de nem hallgattak meg. Azért 32
más könyvet vőn Jeremiás, és adá azt Báruknak az írástudó Néria fiának, és beírá abba a Jeremiásnak

szájából minden szavát annak a könyvnek, a melyet Jojákim, a Júda királya megégetett vala a tűzben. És több dolgot is írának bele, hasonlókat az elébbiekhez.

37 Uralkodott pedig Sedékiás király, Jósiásnak fia, Kónia helyett, a ki Jojákimnak fia vala, kit Nabukodonozor, a babiloni király királylyá tett vala Júdának földében. De nem hallgatá sem ő, sem az ő szolgái, sem a föld népe az Úrnak szavát, a melyet szólott vala Jeremiás próféta által. És elküldé Sedékiás király Júkált, Selémiának fiát, és Sofóniást, Mahásiás papnak fiát Jeremiás prófétához, mondván: Kérlek, könyörögj mi érettünk az Úrnak, a mi Istenünknek. Jeremiás pedig be- és kimegy vala a nép között, mert még nem vetették vala őt be a tömlöczbe. A Faraó serege pedig kijött Égyiptomból, és a Káldeusok, a kik megszállották Jeruzsálemet, meghallották e hírt ő felőlök, és elhagyták Jeruzsálemet. És szóla az Úr Jeremiás prófétának, mondván: Ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Ezt mondjátok a Júda királyának, a ki elküldött titeket én hozzám, hogy megkérdezzetek engem: Ímé, a Faraó serege, a mely kijött a segítségetekre, visszamegy Égyiptom földébe. És visszatérnek a Káldeusok, és ostromolják e várost, és beveszik azt, és megégetik tűzzel. Ezt mondja az Úr: Ne csaljátok meg magatokat, mondván: Bizonyosan elmennek mi rólunk a Káldeusok; mert nem mennek el. Mert ha a Káldeusoknak egész seregét megveritek is, a kik ostromolnak titeket, és közűlök csak néhány megsebesült marad is: valamennyi felkél az ő sátorából, és megégetik e várost tűzzel. És mikor a Káldeusok serege elvonula Jeruzsálem alól a Faraó serge miatt, Jeremiás is kiindula Jeruzsálemből, menvén a Benjámin földére, hogy osztályrészt kapjon onnan a nép között. Mikor pedig ő a Benjámin kapujához ére és ott vala egy őr, a kinek neve Jériás vala, Selémiásnak fia, a ki Hanániásnak fia vala, megfogá az Jereimiás prófétát, és monda: Te a Káldeusokhoz szököl! És monda Jeremiás: Hazugság! Nem szököm a Káldeusokhoz; de nem hallgata rá. És Jériás megfogá Jeremiást, és vivé őt a fejedelmekhez. És a fejedelmek megharaguvának Jeremiásra, és megvereték őt, és veték a fogházba az írástudó Jónatán házába: mert azt rendelték vala fogháznak. Mikor Jeremiás a tömlöczbe és a börtönbe juta, és sok napig vala ott Jeremiás; Akkor elkülde Sedékiás király és előhozatá őt, és megkérdezé a király a maga házánál titkon, és monda: Van-é kijelentésed az Úrtól? Akkor monda Jeremiás: Van! És azt is mondá: A babiloni király kezébe adatol. Azután monda Jeremiás Sedékiás királynak: Mit vétettem ellened és a te szolgáid ellen és e nép ellen, hogy a fogházba vetettetek engem? És hol vannak a ti prófétáitok, a kik prófétáltak néktek, mondván: Nem jő el a babiloni király ti ellenetek és e föld ellen? Most halld csak, uram király, és hallgasd meg az én könyörgésemet, és ne küldj engem vissza az írástudó Jónatán házába, hogy ott ne haljak meg. Parancsolta azért Sedékiás király, hogy vessék Jeremiást a tömlöcz pitvarába, és adjanak néki naponként egy-egy darab kenyeret a sütők utczájából, a míg minden kenyér elfogy a városból. És ott marada Jeremiás a tömlöcz pitvarában.

38 De meghallá Safátiás Mattánnak fia, és Gedáliás Passúrnak fia, és Jukál a Selémiás fia, és Passúr a Melékiás fia a szókat, a melyeket szólott vala Jeremiás az egész népnek, mondván: Ezt mondja az Úr: A ki megmarad e városban, meghal fegyver miatt, éhség miatt és döghalál miatt, a ki pedig kimegy a Káldeusokhoz, él, és az ő élete nyereség lesz néki és él. Ezt mondja az Úr: Bizonynyal a babiloni király seregének kezébe adatik e város, és beveszi azt. És mondának a fejedelmek a királynak: Kérünk, öletted meg ezt az embert, mert megerőtleníti a vitézek kezeit, a kik megmaradtak a városban, és az egész nép kezeit, hogy efféle szókat szól nékik, mert ez az ember nem a nép megmaradására igyekszik, hanem veszedelmére. És monda Sedékiás király: Ám a ti kezetekben van, mert a király semmit sem tehet ellenetekre. Azért elvivék Jeremiást, hogy bevessék Melkiásnak, a Hammélek fiának vermébe, a mely a tömlöcz pitvarában vala; és lebocsáták Jeremiást köteleken; a veremben pedig nem víz vala, hanem sár, és beesék Jeremiás a sárba. És meghallotta Ebed-Melek, a szerecsen, a ki udvari szolga vala (ő pedig a király házában vala), hogy Jeremiást a verembe vetették, a király pedig a Benjámin-kapuban ül vala. Kiméne azért Ebed-Melek a király házából, és szóla a királynak, mondván: Uram, király! gonoszul cselekedtek azok az emberek mindazzal, a mit Jeremiás prófétával cselekedtek, a kik őt a verembe vetették; mert meghal ott éhen, mert nem lesz ezután semmi kenyér e városban. Parancsola azért a király Ebed-Meleknek, a szerecsennek, mondván: Végy magadhoz innét harmincz embert, és vedd fel Jeremiás prófétát a veremből, mielőtt meghalna. Vőn azért Ebed-Melek magához harmincz embert, és beméne a király házába, a kincstartó ház alá, és hoza onnét régi ruhadarabokat és elszakadozott posztókat, és alábocsátá azokat Jeremiásnak köteleken a verembe. És monda Ebed-Melek, a szerecsen, Jeremiásnak: Tedd a régi és elszakadozott ruhadarabokat hónod alá, a kötelek alá; és úgy cselekedék Jeremiás. Kivonák azért Jeremiást köteleken és kihozák őt a veremből, és lakék Jeremiás a tömlöcz pitvarában. Elkülde pedig Sedékiás király, és magához hozatá Jeremiás prófétát a harmadik ajtóig, mely vala az Úrnak házában, és monda a király Jeremiásnak: Téged valamiről kérdelek, semmi tagadást benne ne tégy! Monda pedig Jeremiás Sedékiásnak: Ha megjelentem néked, avagy nem bizonyosan megölsz-é engem? és

ha tanácsot adok, nem hallgatsz rám. És megesküvék Sedékiás király Jeremiásnak titkon, mondván: Él 16
az Úr, a ki teremtette nékünk e lelket, hogy nem öllek meg és nem adlak azoknak az embereknek kezébe,
a kik keresik a te lelkedet! Akkor monda Jeremiás Sedékiásnak: Ezt mondja az Úr, a Seregek Istene, 17
az Izráel Istene: Ha kimégy a babiloni király fejedelmeihez, él a te lelked, és e város nem égettetik meg
tűzzel, hanem élsz te és a te házad népe. Ha pedig nem mégy ki a babiloni király fejedelmeihez, akkor 18
e város a Káldeusok kezébe adatik, felégetik ezt tűzzel, te sem szaladsz el kezökből. Monda Sedékiás 19
király Jeremiásnak: Félek én a Júdabeliektől, a kik átszöktek a Káldeusokhoz, hátha azok kezébe adnak
engem, és csúfoskodnak rajtam! És monda Jeremiás: Nem adnak; kérlek, halld meg az Úrnak szavát, a 20
melyet én mondok néked, és jó dolgod lesz, és él a te lelked. Ha pedig te kimenni nem akarsz: ez a szó, a 21
melyet megjelentett nékem az Úr: Ímé, minden asszony, a ki megmaradt vala a Júda királyának há-22
zában, kivitetik a babiloni király fejedelmeihez; és ezt mondják azok, hogy megcsaltak téged és erőt vettek
rajtad a te jóakaró embereid, a te lábaid most beragadtak a sárba, ők pedig visszafordultak. Azért 23
minden feleségedet és gyermekedet kiviszik a Káldeusoknak, te sem menekedel meg kezökből, hanem
megfogatol a babiloni király kezével, és e várost felégeti tűzzel. Monda pedig Sedékiás Jeremiásnak: 24
Senki se tudjon e szókról, és nem halsz meg! Ha meghallják a fejedelmek, hogy beszéltem veled, és eljő-25
nek hozzád és ezt mondják néked: Mondd meg csak nékünk, mit beszéltél a királynak, ne tagadj el abból
tőlünk és nem ölünk meg téged, és mit monda néked a király? Ezt mondd nékik: Alázatosan könyörgék 26
a királynak, hogy ne vitessen vissza Jónatán házába, hogy meg ne haljak ott. És a fejedelmek mind 27
elmenének Jeremiáshoz és megkérdék őt, és egészen úgy felele nékik, a mint a király parancsolta vala:
és hallgatással elmenének tőle, mert nem hallották vala a beszédet. És ott marada Jeremiás a tömlöcz 28
pitvarában mind a napig, a melyen bevevék Jeruzsálemet, és ott vala, mikor bevevék Jeruzsálemet.

Sedékiásnak, a Júda királyának kilenczedik esztendejében, a tizedik hónapban eljöve Nabukodonozor, **39**
a babiloni király és egész serege Jeruzsálem ellen, és megszállák azt. Sedékiás tizenegyedik esztendejé- 2
ben, a negyedik hónapban, a hónap kilenczedikén ledűle a város kőfala. És bemenének a babiloni király 3
fejedelmei mind és leülének a középső kapuban: Nergál-Sarézer, Samegár-Nebó, Sársekim, Rabsáris,
Nergál-Sarézer, Rabmág és mind a többi fejedelmei a babiloni királynak. És mikor meglátta vala őket 4
Sedékiás, a Júda királya és mind a vitézlő férfiak, elfutamodának és kimenének éjjel a városból a király
kertjén át az ajtón, a két kőfal között, és kimenének a pusztába vivő úton. És űzék őket a káldeai se- 5
regek, és elfogák Sedékiást Jerikhó pusztájában, és elhozák őt és elvivék Nabukodonozornak, a babiloni
királynak Riblába, Hamát földére, és ítéletet monda rája. És megölé a babiloni király Sedékiásnak fiait 6
szeme láttára Riblában, és Júdának minden nemeseit is megölé a babiloni király. A Sedékiás szemeit 7
pedig kitolatá, és vasba vereté őt, hogy elvigye őt Babilonba. A király házát pedig és a nép házait fel- 8
gyújták a Káldeusok tűzzel, és Jeruzsálem kőfalait leronták. A nép többi részét pedig, a mely a városban 9
maradt vala, és a szökevényeket, a kik hozzá szöktek vala, a nép többi részét, a még megmaradottakat
elvivé Nabuzáradán, a poroszlók feje, Babilonba. A nép szegényeit pedig, a kiknek semmijök sem vala, 10
ott hagyá Nabuzáradán, a poroszlók feje, Júda földében, és ada nékik szőlőket és szántóföldeket azon
a napon. Jeremiás felől pedig parancsot ada Nabukodonozor, a babiloni király Nabuzáradánnak, a po- 11
roszlók fejének, mondván: Vedd őt magadhoz, és viselj gondot reá, és semmi bajt ne okozz néki, hanem 12
azt cselekedd vele, a mit ő akar. És elküldé Nabuzáradán, a poroszlók feje, és Nebusázban, Rabsáris és 13
Nergál-Sarézer, Rabmág és a babiloni királynak több főembere. Elküldének, mondom, és elhozák Jere- 14
miást a tömlöcz pitvarából, és rábízták őt Gedáliásra, Ahikámnak, a Sáfán fiának fiára, hogy haza vigye
őt, és lakozzék a nép között. Az Úr pedig szóla Jeremiáshoz, mikor ő még a tömlöcz pitvarában fogva 15
vala, mondván: Menj el, és szólj Ebed-Melekkel, a szerecsennel, mondván: Ezt mondja a Seregek Ura, 16
Izráel Istene: Ímé, én beteljesítem e város kárára és nem javára mondott beszédeimet, és azon a napon
szemeid előtt lesznek azok. És azon a napon megszabadítlak téged, azt mondja az Úr, és nem adatol 17
amaz emberek kezébe, a kiktől félsz. Hanem bizonyára megszabadítlak téged, nem esel el fegyver miatt, 18
és a lelked zsákmányúl lesz néked, mert reménységed volt bennem, azt mondja az Úr.

Az a szózat, a melyet az Úr szóla Jeremiásnak, miután Nabuzáradán, a poroszlók feje elbocsátá őt **40**
Rámából. Mikor elvitte vala őt, ő is lánczokkal vala megkötözte a jeruzsálemi és júdai mindenféle foglyok
között, a kik Babilonba vitetnek vala. És a poroszlók feje elvivé Jeremiást, és monda néki: Az Úr, a te 2
Istened rendelte ezt a büntetést e hely ellen. És ráhozta és megcselekedte az Úr, a mint megmondotta 3
vala. Mert vétkeztetek az Úr ellen, és nem hallgattatok az ő szavára, azért teljesedett be ti rajtatok e
dolog. Mostan azért ímé, én téged ma megszabadítalak a láncztól, a mely a te kezeiden van; ha tetszik 4
néked Babilonba jőnöd, jőjj velem, nékem pedig gondom lesz reád, ha pedig nem tetszik néked, hogy eljőjj
velem Babilonba, maradj itt. Ímé, az egész föld előtted van, a hova jobbnak és helyesebbnek látszik men-

ned, menj oda. (De ő még nem tér vala vissza.) Vagy menj vissza Gedáliáshoz, Ahikámnak, Sáfán fiának fiához, a kit a babiloni király tiszttartóvá tett Júda városaiban, és lakjál vele a nép között, vagy akárhová tetszik menned, oda menj. És ada a poroszlók feje néki étket és ajándékot, és elbocsátá őt. És elméne Jeremiás Gedáliáshoz, Ahikámnak fiához Mispába, és ott lakék vele a nép között, a kik megmaradtak a földön. És mikor meghallotta a seregek minden vezetője, a kik a mezőn valának, ők magok és az ő embereik, hogy a babiloni király Gedáliást, Ahikámnak fiát tette tiszttartóvá az országban, és hogy reá bízta a férfiakat és az asszonyokat, a kisdedeket és a föld szegényeit azok közűl, a kik Babilonba el nem vitettek vala; Elmenének Gedáliáshoz Mispába, tudniillik Ismáel, Natániának fia, és Jóhanán és Jónatán, Káreának fiai és Serája, Tankumetnek fia, és a netofáti Efainak fiai, és Jazánia, Maakátnak fia, ők és az ő embereik. És Gedáliás, Ahikámnak, Sáfán fiának fia megesküvék nékik és az ő embereiknek, mondván: Ne féljetek a Káldeusoknak szolgálni, hanem lakozzatok e földön és szolgáljatok a babiloni királynak, és jó dolgotok lesz. És én ímé Mispában lakom, hogy szolgálatukra álljak a Káldeusoknak, a kik eljőnek hozzánk, ti pedig szedjetek össze bort és gyümölcsöt, és olajt is szerezzetek edényeitekbe, és lakjatok a ti városaitokban, a melyeket elfoglaltatok. És mindazok a Júdabeliek is, a kik a Moábitáknál, az Ammon fiainál, az Edomitáknál, és a kik akármely tartományban valának, meghallák, hogy a babiloni király Júdából maradékot hagyott, és hogy Gedáliást, Ahikámnak, Sáfán fiának fiát tette előttök tiszttartóvá. Azért haza jövének mindnyájan a Júdabeliek mindenünnen, a hova elfutottak vala, és eljövének a Júda földébe Gedáliáshoz Mispába, és bort és igen sok gyümölcsöt szerzének össze. És Jóhanán, Káreának fia, és a seregek minden vezetője, a kik a mezőn valának, szintén elmenének Gedáliáshoz Mispába. És mondának néki: Nem tudod-é, hogy Baálisz, az Ammoniták királya elküldötte Ismáelt, Natániának fiát, hogy téged megöljön? De nem hive azoknak Gedáliás, Ahikámnak fia. Jóhanán pedig, Káreának fia, titkolózva monda Gedáliásnak Mispában, mondván: Elmegyek és megölöm Ismáelt, Natániának fiát úgy, hogy senki se tudja. Miért oltaná el a te életedet? Hiszen a Júdabeliek, a kik te hozzád gyülekeztek vala, mind eloszlanak, és Júdának maradéka is elvész. És monda Gedáliás, Ahikámnak fia Jóhanánnak, a Kárea fiának: Ne cselekedd e dolgot, mert te hazugságot szólasz Ismáel felől!

41 És a hetedik hónapban csakugyan eljöve Ismáel, Natániának, Elisáma fiának fia, a ki királyi nemből és a király főemberei közűl való vala, és tíz férfiú vele Gedáliáshoz, Ahikámnak fiához Mispába, és együtt étkezének Mispában. És felkele Ismáel, Natániának fia és a tíz férfiú, a kik vele valának, és megölék Gedáliást, Ahikámnak, a Sáfán fiának fiát szablyával, és megölé ő azt, a kit a babiloni király tiszttartóvá tett vala a földön! És mindazokat a Júdabelieket is, a kik Gedáliással valának Mispában, és a Káldeusokat is, a kik ott találtatának, tudniillik a vitézlő embereket, megölé Ismáel. Másnap pedig a Gedáliás megölése után, még mikor senki sem tudta azt: Férfiak jövének Sikemből, Silóból és Samariából: nyolczvan férfiú levágott szakállal, megszaggatott ruhában és bevagdalt testtel, kezökben ételáldozat és tömjén, hogy áldozzanak az Úr házában. És kiméne eléjök Ismáel, Natániának fia Mispából, menés közben is sírván. És mikor eléjök ért vala, monda nékik: Jertek el Gedáliáshoz, Ahikámnak fiához. És mikor bementek vala a városba, megölé őket Ismáel, Natániának fia, és hányá őket az árokba, ő és a férfiak, a kik vele valának. De tíz ember találtaték ő közöttük, a kik ezt mondák Ismáelnek: Ne ölj meg minket, mert kincsünk van nékünk a mezőn, búza és árpa, olaj és méz, és megtartóztatá magát, és nem ölé meg őket az ő atyjokfiaival. Az árok pedig, a melybe behányá Ismáel mindamaz emberek holttestét, a kiket megöle Gedáliással együtt, az, a melyet Asa király csinált vala Baása ellen, az Izráel királya ellen. Ismáel, Natániának fia megtölté ezt a megölettekkel. És fogságra vivé el Ismáel a nép egész maradékát, a mely Mispában vala, a király leányait és az egész népet, a mely Mispában hagyatott vala, kiket Nabuzáradán, a poroszlók feje Gedáliásra, Ahikámnak fiára bízott vala; foglyúl ejté azért őket Ismáel, Natániának fia, és elindula, hogy az Ammon fiaihoz menjen. És meghallá Jóhanán, Káreának fia és a seregek minden vezetője, a ki ő vele vala, azt az egész gonoszságot, a melyet Ismáel, Natániának fia cselekedett vala. És magokhoz vevék mind az embereket, és elmenének, hogy megvívjanak Ismáellel, Natániának fiával, és elérék őt a nagy víznél, a mely Gibeonnál vala. És mikor meglátta vala az egész nép, a mely Ismáellel vala, Jóhanánt, Káreának fiát és a seregnek minden vezetőjét, a kik vele valának, megörüle. És visszatére az egész nép, a melyet Ismáel elvitt vala Mispából, és visszatére és elméne Jóhanánhoz, Káreának fiához. Ismáel pedig, Natániának fia nyolczadmagával szalada el Jóhanán elől, és az Ammon fiaihoz méne. És magához vevén Jóhanán, Káreának fia, és a seregnek minden vezetője, a kik ő vele valának, a nép minden maradékát, a melyet visszahoztak vala Ismáeltől, Natániának fiától Mispából, miután ez megölé Gedáliást, Ahikámnak fiát, az erős férfiakat, vitézeket és asszonynépeket és gyermekeket és udvari szolgákat, a kiket visszahozott vala Gibeonból: Elindulának és megállapodának Gérut Kimhámnál, a mely közel vala Betlehemhez, hogy elmenjenek és bemenjenek Égyiptomba, A Káldeusok miatt, mert félnek vala tőlök; mert Ismáel, Natániának fia megölte vala Gedáliást, Ahikámnak fiát, a kit a babiloni

király tiszttartóvá tett vala a földön.

42 Eljöve pedig a csapatoknak minden tisztje, és Jóhanán, Káreának fia, és Jazánia, Ozániának fia, és
az egész nép kicsinytől fogva nagyig, 2 És mondának Jeremiás prófétának: Hallgasd meg alázatos kérésünket, és könyörögj érettünk az Úrnak, a te Istenednek mind e maradékért; mert kevesen maradtunk
meg a sokaságból, mint a te szemeid jól látnak minket; 3 És jelentse meg nékünk az Úr, a te Istened az
útat, a melyen járjunk, és a dolgot, a mit cselekedjünk. 4 És monda nékik Jeremiás próféta: Meghallottam. Ímé, én könyörgök az Úrnak, a ti Isteneteknek a ti beszédeitek szerint, és mindazt, a mit felel
az Úr néktek, megjelentem néktek, el nem titkolok semmit tőletek. 5 Ők pedig mondának Jeremiásnak:
Az Úr legyen ellenünk tökéletes és igaz tanúbizonyság, ha nem mind ama beszéd szerint cselekszünk, a
melylyel elküld téged mi hozzánk az Úr, a te Istened. 6 Ha jó, ha rossz, hallgatni fogunk az Úrnak, a mi
Istenünknek szavára, a melyért mi téged ő hozzá küldünk; hogy jó dolgunk legyen, mert mi hallgatunk az
Úrnak, a mi Istenünknek szavára. 7, 8 Lőn pedig tíz nap mulva, hogy szóla az Úr Jeremiásnak. És odahívá
Jóhanánt, Káreának fiát, és a seregeknek minden tisztjét, a kik vele valának, és az egész népet kicsinytől
fogva nagyig. 9 És monda nékik: Ezt mondja az Úr, Izráelnek Istene, a kihez küldöttetek engem, hogy
megjelentsem előtte a ti könyörgésteket: 10 Ha állandóan megmaradtok e földön, felépítlek titeket és el
nem rontlak, és elplántállak titeket és ki nem gyomlállak: mert megbántam a gonoszt, a mit cselekedtem
veletek. 11 Ne féljetek a babiloni királytól, a kitől most féltek, ne féljetek tőle, azt mondja az Úr; mert vele-
tek vagyok, hogy megtartsalak és megszabadítsalak titeket az ő kezéből. 12 És irgalmasságot cselekszem
veletek, hogy irgalmas legyen hozzátok, és lakni hagyjon titeket a ti földeteken. 13 De ha ti ezt mondjátok:
Nem lakunk e földön, nem hallgatván az Úrnak, a ti Isteneteknek szavára, 14 Mondván: Nem! hanem
Égyiptom földére megyünk be, a hol nem látunk harczot és nem hallunk trombitaszót, és kenyeret nem
éhezünk, és ott lakozunk: 15 Most azért halljátok meg az Úrnak szavát, Júdának maradékai! Ezt mondja a
Seregek Ura, az Izráel Istene: Ha ti csak orczáitokat fordítjátok is úgy, hogy bemenjetek Égyiptomba, és
bementek, hogy ott tartózkodjatok: 16 Akkor a fegyver, a melytől ti féltek, legott utólér benneteket Égyip-
tom földén, és az éhség is, a mitől rettegtek, körűlvesz titeket Égyiptomban, és ott haltok meg. 17 Mert
az lesz, hogy mindazok a férfiak, a kik úgy fordítják orczájokat, hogy bemenjenek Égyiptomba, hogy ott
tartózkodjanak, meghalnak fegyver, éhség és döghalál miatt, és egy sem marad meg közűlök, és nem
szabadul meg a veszedelemtől, a melyet én bocsátok reájok. 18 Mert ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel
Istene: Miképen kiömlik az én haragom és búsulásom Jeruzsálem lakosaira, azonképen kiöntöm az én
haragomat ti reátok, ha bementek Égyiptomba; és lesztek ott átok, csuda, szidalom, gyalázat, és többé
nem látjátok e helyet! 19 És az Úr szólott hozzátok, oh Júdának maradékai! Ne menjetek Égyiptomba; jól
tudjátok meg, hogy bizonyságot tettem ma ellenetek. 20 Mert magatokat csaljátok meg a ti szívetekben:
mert ti küldöttetek engem az Úrhoz, a ti Istenetekhez, mondván: Könyörögj az Úrnak, a mi Istenünknek,
és a mint szól az Úr, a mi Istenünk, úgy jelentsd meg nékünk, és akképen cselekszünk. 21 Mikor pedig ma
megjelentem néktek, nem hallgattok az Úrnak, a ti Isteneteknek szavára és egyáltalán azokra, a melye-
kért engem ti hozzátok küldött. 22 Most azért tudjátok meg jól, hogy fegyverrel, éhséggel és döghalállal
haltok meg a helyen, a hová kívánkoztok menni, hogy ott tartózkodjatok.

43 És a mint Jeremiás teljesen elmondta az egész népnek az Úr, az ő Istenök minden rendelését, a me-
lyekért az Úr, az ő Istenök küldötte vala ő hozzájok, mindazokat a rendeléseket, mondom, 2 Akkor monda
Azariás, Hosájának fia, Jóhanán, Káreának fia, és valamennyi kevély férfiak, mondván Jeremiásnak:
Hazugságot szólsz te, nem küldött téged az Úr, a mi Istenünk, hogy ezt mondjad: Ne menjetek be Égyip-
tomba, hogy ott tartózkodjatok. 3 Hanem Báruk, Nériának fia izgat téged mi ellenünk, hogy minket a
Káldeusok kezébe adjon, hogy megöljenek minket, és vitessenek Babilonba. 4 És nem hallgata Jóhanán,
Káreának fia, sem a seregnek valamennyi tisztje, sem az egész nép az Úr szavára, hogy a Júda földén
maradjanak. 5 Hanem elvivé Jóhanán, Káreának fia, és a seregnek minden tisztje Júdának egész mara-
dékát, a kik visszajöttek vala mindama nemzetek közűl, a hová kiűzettek vala, hogy lakozzanak Júdának
földében. 6 A férfiakat és az asszonyokat, a gyermekeket és a király leányait és minden lelket, a melyet
Nabuzáradán, a poroszlók feje hagyott vala Gedáliással, Ahikámnak, Sáfán fiának fiával, és Jeremiás
prófétát és Bárukot, Nériának fiát. 7 És elmenének Égyiptomnak földébe, mert nem hallgattak az Úr
szavára, és bemenének Táfnesig. 8, 9 És szóla az Úr Jeremiásnak Táfnesben, mondván: Végy a kezedbe
nagy köveket, és rejtsd el azokat a sárba, a téglaégetőkemenczébe, a mely a Faraó házának ajtajában van
Táfnesben, a Júdabeli emberek szeme láttára. 10 És ezt mondd nékik: Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel
Istene: Ímé, én elküldök és felhozom Nabukodonozort, a babiloni királyt, az én szolgámat, és az ő székét
e kövekre teszem, melyeket elrejtettem, és azokra vonja fel az ő sátorát. 11 És betör, és megveri Égyiptom

12 földét, a ki halálra való, halálra, és a ki rabságra, rabságra, és a ki fegyverre: fegyverre jut. És tüzet
gyújtok Égyiptom isteneinek házaiban, és felégeti azokat, és foglyokká teszi őket, és magára ölti Égyip-
13 tom földét, miképen a pásztor magára ölti ruháját, és kimegy onnan békességgel. És Bethsemesnek, a
mely Égyiptom földében van, faragott képeit lerontja: és Égyiptom isteneinek házait tűzzel felégeti.

44 Az a szó, a mely lőn Jeremiáshoz, minden Júdabeliek felől, a kik laknak vala Égyiptom földében, a
2 kik laknak vala Migdolban, Táfnesben, Nófban és Pátrosz földében, mondván: Ezt mondja a Seregek
Ura, az Izráel Istene: Ti láttátok mindazt a veszedelmet, melyet ráhoztam volt Jeruzsálemre és Júdának
3 minden városaira, és ímé, azok most pusztává lettek, és senki sem lakozik bennök. Az ő gonoszságokért,
a melyet cselekedtek, hogy felingereljenek engem, elmenvén, hogy áldozatot vigyenek és szolgáljanak az
4 idegen isteneknek, a kiket ők nem ismernek vala, sem ti, sem a ti atyáitok. És elküldöttem hozzátok
minden szolgámat, a prófétákat, és pedig jó reggel küldém el, mondván: Kérlek, ne cselekedjétek ez útá-
5 latos dolgot, a mit gyűlölök. De nem hallgattak, és a fülöket sem hajtották arra, hogy megtérjenek az ő
6 gonoszságokból, és idegen isteneknek ne áldozzanak. Azért kiömlött az én bosszúm és az én haragom,
és felgerjedt Júda városaiban és Jeruzsálem utcáin, és pusztasággá és sivataggá lőnek mind e napig.
7 Most azért ezt mondja az Úr, a Seregek Istene, az Izráel Istene: Miért szereztek nagy veszedelmet a
ti lelketek ellen, hogy kipusztítsatok közűletek férfit és asszonyt, gyermeket és csecsemőt Júda kebelé-
8 ből, hogy magatoknak még csak maradékot se hagyjatok; Ingerelvén engem a ti kezeitek alkotásaival,
áldozván az idegen isteneknek Égyiptom földén, a melyre ti tartózkodni jöttetek be, hogy veszedelmet sze-
9 rezzetek magatoknak, és hogy átokban és gyalázatban legyetek e földnek minden nemzeténél? Vajjon
elfelejtkeztetek-é a ti atyáitok gonoszságairól és a Júda királyainak gonoszságairól és az ő feleségeiknek
gonoszságairól és a ti gonoszságaitokról, a ti feleségeiteknek gonoszságairól, a melyeket Júdának földén
10 cselekedtetek és Jeruzsálemnek utcáin? Nem alázták meg magokat mind e mai napig se, és nem féltek,
sem az én törvényem szerint nem jártak, sem az én parancsolataim szerint, a melyeket előtökbe és a
11 ti atyáitok elébe adtam. Azért ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Ímé, én ellenetek fordítom
12 orczámat veszedelemre, és hogy az egész Júdát kipusztítsam. És felveszem Júdának maradékát, a kik
magok elé tűzték, hogy bemennek Égyiptom földére, hogy ott lakozzanak, és mindnyájan megemésztetnek
Égyiptom földén, elesnek fegyver miatt, megemésztetnek éhség miatt, kicsinytől fogva nagyig: fegyver és
13 éhség miatt halnak meg, és átokká, csudává, szidalommá és gyalázattá lesznek. És megfenyítem azokat,
a kik Égyiptom földében lakoznak, miképen megfenyítettem a Jeruzsálembelieket fegyverrel, éhséggel és
14 döghalállal. És a Júda maradékai közűl, a kik ide jöttek, hogy Égyiptom földében tartózkodjanak, senki
sem menekűl és szabadúl meg, hogy visszatérjen Júdának földébe, a hova lelkök hajtja őket, hogy oda
15 visszatérjenek és ott lakozzanak; mert nem térnek vissza, hanem csak a kik menekülnek. És felelének
Jeremiásnak mindama férfiak, a kik tudják vala, hogy az ő feleségeik az idegen isteneknek áldozának,
és mindazok az asszonyok, a kik ott állnak vala nagy tömegben, és az egész nép, a mely Égyiptom föl-
16 dén, Pátrószban lakozik vala, mondván: Abban a dologban, a mi végett szóltál nékünk az Úr nevében,
17 nem hallgatunk reád; Hanem csak azt cselekeszszük, a mit mi a mi szánkkal fogadtunk, hogy füstölő
áldozatot viszünk az ég királynéjának, és néki italáldozattal áldozunk, miképen cselekedtünk mi és a mi
atyáink és a mi királyaink és a mi fejedelmeink Júda városaiban és Jeruzsálemnek utcáin, mert akkor
18 beteltünk kenyérrel, és jó dolgunk volt, és semmi rosszat nem láttunk. De a mióta nem áldozunk többé
az ég királynéjának füstöléssel, és nem viszünk néki italáldozatot: mindenben szűkölködünk, és fegyver
19 és éhség miatt emésztetünk. És hogyha mi az ég királynéjának füstölve áldozunk és néki italáldozatot
viszünk: vajjon a mi férjeink híre nélkűl csinálunk-é néki béleseket, hogy őt tiszteljük, és néki itali ál-
20 dozatot vigyünk? Szóla azért Jeremiás az egész népnek, a férfiaknak és az asszonyoknak és az egész
21 népnek, a kik e szót felelték néki, mondván: Avagy a jó illatról, a melyet Júda városaiban és Jeruzsá-
lem utcáin füstöltetek ti és a ti atyáitok, a ti királyaitok és a ti fejedelmeitek és a föld népe: nem arról
22 emlékezett-é meg az Úr, és nem az jutott-é néki eszébe? És nem szenvedhette tovább az Úr a ti cselek-
edeteitek gonoszságát, az útálatosságok miatt, a melyeket cselekedtetek, és pusztasággá lett a ti földetek
23 és csudává és átokká, annyira, hogy senki sem lakja mind e napig, A miatt, hogy füstölve áldoztatok, és
vétkeztetek az Úr ellen, és nem hallgattatok az Úr szavára, és az ő törvénye és az ő parancsolatai és az ő
24 tanúbizonyságai szerint nem jártatok, azért következett ti reátok ez a veszedelem mind e napig. Monda
továbbá Jeremiás az egész népnek és az összes asszonyoknak: Halljátok meg az Úr szavát mind, ti Júda-
25 beliek, kik Égyiptom földén vagytok. Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene, mondván: Ti és a ti
feleségeitek szóltatok a ti szájatokkal, és végbevittétek a ti kezeitekkel, mondván: Bizonyára teljesítjük a
mi fogadásainkat, a melyeket fogadtunk az ég királynéjának, hogy füstölve áldozzunk, és néki itali áldo-
zatot vigyünk. Megerősítvén megerősítettétek a ti fogadásaitokat, és megcselekedvén megcselekedtétek a

ti fogadásaitokat. Azért halljátok meg az Úr szavát mind, ti Júdabeliek, a kik Égyiptom földében lakoztok: Ímé, én az én nagy nevemre megesküdtem, azt mondja az Úr, hogy egyetlen Júdabeli férfiú szája sem fogja az én nevemet kiejteni, mondván: Él az Úr Isten, egész Égyiptom földén! Ímé, én vigyázok reájok az ő kárukra és nem javukra, és megemésztetik Júdának minden férfia, a kik Égyiptom földén vannak, fegyver miatt, éhség miatt, mígnem mind elfogynak. De a kik a fegyvertől megszabadulnak, visszatérnek Égyiptom földéről Júdának földére, szám szerint kevesen, és mind megtudják Júdának maradékai, a kik bementek Égyiptom földébe, hogy ott tartózkodjanak: melyik szó teljesedik be, az enyém-é vagy az övék? És ez lesz néktek a jel, azt mondja az Úr, hogy én meglátogatlak titeket ezen a helyen, hogy megtudjátok, hogy bizonyára megállanak az én beszédeim a reátok következendő veszedelem felől. Ezt mondja az Úr: Ímé, én odaadom Faraó Ofrát, Égyiptom királyát az ő ellenségeinek kezébe és az ő lelkét keresők kezébe, miképen odaadtam Sedékiást, a Júda királyát Nabukodonozornak, a babiloni királynak, az ő ellenségének és az ő lelkét keresőnek kezébe.

Az a szó, a melyet Jeremiás próféta szóla Báruknak, Néria fiának, mikor ő könyvbe írá e szókat **45** Jeremiás szájából, Jójákimnak, Jósiás, Júdabeli király fiának negyedik esztendejében, mondván: Ezt mondja az Úr, Izráel Istene, te néked, Báruk: Ezt mondottad: Jaj mostan nékem, mert az Úr az én bánatomra fájdalmat adott, elfáradtam az én fohászkodásomban, és nyugodalmat nem találtam. Ezt mondd néki: Ezt mondja az Úr: Ímé, a kiket én felépítettem, elrontom, és a kiket én beplántáltam, kiszaggatom, és pedig az egész földön. És te kívánsz-é magadnak nagyokat? Ne kívánj; mert ímé én veszedelmet bocsátok minden testre, ezt mondja az Úr, és a te lelkedet zsákmányúl adom néked, minden helyen, a hová elmégy.

Ez a szó, a melyet az Úr szólott Jeremiás prófétának a pogányok felől; Égyiptom felől, a Nékó Faraónak, Égyiptom királyának serege felől, a mely az Eufrátes folyó mellett, Kárkémisben vala, a melyet megvere Nabukodonozor, a babiloni király, Jójákimnak, Jósiás fiának, Júda királyának negyedik esztendejében: Készítsetek vértet és paizst, és induljatok a harczra. Nyergeljétek a lovakat, és üljetek fel ti lovasok, és legyetek sisakokban. Tisztítsátok a kopjákat, öltsétek fel a pánczélokat. Mit látok? Ők megriadva hátrálni kezdenek, vitézeik leveretnek és futásnak erednek, és vissza sem tekintenek! Mindenfelől félelem, azt mondja az Úr. Nem futhat el a gyors, és az erős sem menekülhet el; észak felé, az Eufrátes folyó mellett legyőzetnek és elhullanak. Kicsoda ez, a ki növekedik, mint a folyóvíz, és olyan, mint a megháborodott vizű folyamok? Égyiptom növekedik úgy, mint a folyóvíz és mint a megháborodott vizű folyamok, mert ezt mondja: Felmegyek, ellepem a földet, elvesztem a várost és a benne lakókat. Jőjjetek fel lovak, és zörögjetek szekerek, jőjjenek ki a vitézek, a szerecsenek és a Libiabeliek, a kik paizst viselnek, és a Lidiabeliek, a kik kézívet viselnek! Az a nap pedig az Úrnak, a Seregek Urának büntető napja, hogy bosszút álljon ellenségein. És a fegyver felemészt és jól lakik és megrészegűl az ő vérökkel, mert áldozatja lesz az Úrnak, a Seregek Urának észak földén, az Eufrátes folyó mellett. Menj föl Gileádba, és végy balzsamot te szűz, Égyiptomnak leánya; hiába sokasítod az orvosságokat, nincs gyógyír számodra! Hallották a pogányok a te gyalázatodat, és a te kiáltásoddal betelt a föld, mert vitéz vitézbe ütközött, és mind a ketten együtt estek el. Az a szó, a melyet az Úr Jeremiás prófétához szólott, Nabukodonozornak, a babiloni királynak eljövetele felől az Égyiptom földének megverésére: Hirdessétek Égyiptomban és híreszteljétek Migdólban, híreszteljétek Nófban, és Táfnesben, és ezt mondjátok: Állj elő, és készítsd fel magadat, mert fegyver emészti meg a te kerületeidet. Miért verettek le a te erőseid? Nem állhattak meg, mert az Úr rettentette el őket. Megsokasította a tántorgót, egyik a másikra hullott, és ezt mondották: Kelj fel, és menjünk vissza a mi népünkhöz és a mi szülőföldünkre az erőszakoskodó fegyver elől. Ezt kiáltják akkor: A Faraó, Égyiptom királya, háborúságnak királya, elhaladta a rendelt időt. Élek én, azt mondja a király, a kinek a neve Seregek Ura, hogy mint a Táborhegy áll a hegyek között, és mint a Kármel a tenger között, úgy jő el. Készíts magadnak elköltözésre való edényeket, Égyiptom leányának lakosa, mert Nóf elpusztul és megég, lakatlanná lesz. Szép üszőtinó Égyiptom, de pusztulás tör reá észak felől. Még zsoldosai is olyanok ő közöttök, mint a hízlalt borjúk, de ők is meghátrálnak, egyetemlegesen elfutnak, meg nem állanak, mert romlásuk napja jön reájok, az ő megfenyíttetésök ideje. Az ő szava mint a csúszó kígyóé, mert nagy sereggel indulnak, és szekerczékkel jőnek ellene, mint a favágók. Kivágják az ő erdejét, azt mondja az Úr, mert beláthatatlanok, mert többen lesznek mint a sáskák, és megszámlálhatatlanok. Megszégyenül Égyiptom leánya, északi nép kezébe jut. Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Ímé, én megfenyítem Nó-Ammont és a Faraót és Égyiptomot és az ő isteneit és királyait, mind a Faraót, mind azokat, a kik bíznak benne. Odaadom őket az ő lelkök keresőinek kezébe, és Nabukodonozornak, a babiloni királynak kezébe, és az ő szolgáinak kezébe; de azután úgy lakoznak

46

27 abban, mint azelőtt, azt mondja az Úr. És te ne félj, oh én szolgám Jákób, és ne rettegj Izráel, mert
ímé, én megszabadítlak téged messziről, és a te magodat is az ő fogságuk földéről, és visszatér Jákób és
28 megnyugszik és békességben lesz, és nem lesz, a ki megijeszsze. Ne félj te, oh én szolgám Jákób, azt
mondja az Úr, mert én veled vagyok, mert véget vetek minden nemzetnek, a kik közé kivetettelek téged,
néked pedig nem vetek véget, hanem megverlek téged ítélettel, mert nem hagyhatlak teljesen büntetés
nélkűl.

47 Az a szó, a melyet az Úr szóla Jeremiás prófétának a Filiszteusok felől, mielőtt megverte a Faraó Gá-
2 zát. Ezt mondja az Úr: Ímé, víz indul meg északról, és olyan lesz, mint a kiáradott folyó, és elárasztja a
földet és annak mindenét, a várost és annak lakosait, és kiáltanak az emberek, és a föld minden lakosa
3 ordít. Ménei patáinak csattogó hangjától, szekereinek zörgésétől, kerekeinek zúgásától nem gondolnak
4 az atyák a fiakra erejök ellankadása miatt. És a nap miatt, mely eljött, hogy elpusztítsa egész Filiszteát,
kivágja Tirust és Szidont és segítségének minden megmaradt töredékét, mert az Úr elrontja Filiszteát, a
5 Káftor szigetének maradékát. Kopaszság lepte meg Gázát, Askalon elnémult, maradéka az ő völgyük-
6 nek: meddig vagdalod magadat? Oh szablyája az Úrnak, meddig nem nyugszol meg? Rejtsd el magadat
7 a te hüvelyedbe, nyugodjál meg és hallgass! Miképen nyughatik meg, holott az Úr parancsolt néki?
Askalonra és a tenger partjára oda rendelte őt.

48 Moáb felől ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Jaj Nébónak, mert elpusztíttatott; megszégye-
2 nült, bevétetett Kirjátaim, Misgáb megszégyenült és elrémült. Nincs már dicsősége Moábnak Hesbon-
ban, gonoszt gondoltak ő ellene, mondván: Jertek el és veszessük el őt, ne legyen nemzetség! Madmen te
3 is elnémulsz, fegyver jár nyomodban! Nagy kiáltás hallatszik Horonáimból: pusztulás és nagy romlás!
4, 5 Elnyomorodott Moáb, kicsinyei sikoltva kiáltanak! Mert a Luhit hágóján siralmat siralom ér, mert Ho-
6 ronáim lejtőin az ellenség hallatja vészkiáltását. Fussatok, mentsétek meg lelketeket, és legyetek mint
7 a hangafa a pusztában! Mivelhogy a te bizodalmad marháidban és kincseidben volt, te is bevételetel, és
8 Kámós fogságra megy papjaival, fejedelmeivel együtt. És rátör a pusztító minden városra, egy város
9 sem menekedik meg, és elvész a völgy, és feldúlatik a síkság, a mint megmondotta az Úr. Adjatok szár-
nyat Moábnak, hogy repülvén elrepülhessen, mert az ő városai elpusztulnak, és senki sem lakik azokban.
10, 11 Átkozott, a ki az Úrnak dolgát csalárdul cselekszi, és átkozott, a ki fegyverét kiméli a vértől! Nyugodtan
élt Moáb gyermekségétől fogva, és pihent az ő seprejében, és edényből-edénybe nem öntötték és fogságra
12 sem ment, azért maradt meg az íze rajta, nem változott az ő szaga. De ímé eljőnek a napok, azt mondja
az Úr, és rablókat bocsátok reá, a kik megrabolják őt, és megüresítsék edényeit, palaczkjait pedig össze-
13 törjék. És megszégyenül Moáb Kámós miatt, a mint megszégyenült Izráel háza Béthel miatt, a melyben
14, 15 bizodalma volt. Mimódon mondjátok: Hősök vagyunk és vitéz férfiak a harczra? Elpusztul Moáb, vá-
rosai fellobbannak, válogatott ifjai pedig mészárszékre jutnak, azt mondja a király, a kinek neve Seregek
16, 17 Ura! Közel van Moáb veszedelme, ihol jő és igen siet az ő veszedelme! Bánkódjatok miatta mindnyájan,
a kik körűlte vagytok, és mindnyájan, a kik ismeritek az ő nevét; mondjátok: Hogy eltört az erős vessző, a
18 dicső pálcza! Szállj le a dicsőségből és ülj szomjan Dibonnak megmaradt leánya, mert a Moáb pusztítója
19 feljött ellened, elrontja a te erősségeidet. Állj meg az úton, és nézz ide-oda Aroér lakosa, kérdezd meg
20 a futót és a menekülőt, és ezt mondd: Mi történt? Megszégyenült Moáb, mert megtört. Ordítsatok és
21 kiáltsatok! Hirdessétek Arnonban, hogy elpusztíttatott Moáb! Mert rájött az ítélet a sík földre; Hólonra,
22, 23 Jására és Mefátra. És Dibonra, Nébóra és Beth-Diblátaimra, És Kirjáthaimra, Beth-Gámulra és Beth-
24, 25 Meonra. És Kirjátra, Boczrára és Moáb földének minden messze és közel való városaira. Letöretett
26 a Moáb szarva, és karja levágatott, azt mondja az Úr. Részegítsétek le őt, mert hősködött az Úr ellen,
27 és heverjen Moáb az ő okádásában, és legyen csúfság ő is. Vajjon nem csúfod volt-é néked az Izráel?
28 Avagy a lopók között találtatott, hogy mikor szólottál felőle, kevélyen hánytad magadat? Hagyjátok el
a városokat, és lakjatok a kősziklákban, Moáb lakosai, és legyetek mint a galamb, a mely az odu száján
29 belől rak fészket. Hallottuk a Moáb kevélységét; igen kevély; az ő felfuvalkodását és kevélységét, kérke-
30 dését, és az ő szívének elbizakodottságát. Én ismerem, azt mondja az Úr, az ő szertelenkedését, és az ő
31 fecsegése nem igaz, és nem igaz a cselekedete sem. Azért jajgatok Moábon, és az egész Moábért kiáltok,
32 a Kir-Heres férfiaiért nyög az én lelkem. Jobban siratlak téged, mint siratták Jaézert, a ki Sibmának
szőlője! A te hajtásaid túlhatoltak a tengeren, a Jaézer tengeréig értek; a te nyári gyümölcseidre és a te
33 szüretedre pusztító rontott. És eltünik az öröm és vígasság Kármelből és a Moáb földéről, és a kádakból
34 kifogyasztom a bort, nem sajtolnak örömzajjal; az éneklő nem énekel. Hesbon kiáltása miatt Elealéig és
Jáhásig felhat az ő szavok; Soártól fogva Horonáimig és Eglath-Selisájjáig, mert a Nimrim vize is elapad.
35 És kifogyasztom Moábból, azt mondja az Úr, a ki a magaslaton áldozik és füstöt gerjeszt az ő isteneinek.
36 Ezért zokog a szívem Moábért, mint a síp, és zokog szívem a Kir-Héres férfiaiért, mint a síp, mivelhogy a

kincsek elvesztek, a miket gyűjtött. Mert minden fő kopasz, és minden szakál elnyiratott, minden kézen 37
metélések, és minden derékon gyászruha. Moábnak minden házpadján és utczáján mindenütt siralom, 38
mert összetörtem Moábot, mint az edényt, mely semmirekellő, azt mondja az Úr. Jajgatnak, ezt mond- 39
ván: Hogy összezúzatott! Hogy fordult háttal Moáb, megszégyenülve! És csúffá lett Moáb, és rettentésére
mindazoknak, a kik körülte vannak. Mert ezt mondja az Úr: Ímé, mint a saskeselyű repül reá, és ki- 40
terjeszti Moábra szárnyait. Bevétettek a városok, és az erősségek elfoglaltattak, és a Moáb vitézeinek 41
szíve olyan volt e napon, mint a vajudó asszonynak szíve. És Moáb elpusztúl, úgy hogy nem lesz nép 42
többé, mert az Úr ellen felemelkedett. Félelem, verem és tőr jő te ellened, Moáb lakosa, azt mondja az 43
Úr. A ki elfut a félelem elől, a verembe esik, és a ki kijő a veremből, a tőrben fogatik meg, mert rábocsá- 44
tom Moábra az ő megfenyítésének esztendejét, azt mondja az Úr. A Hesbon árnyékában állanak meg a 45
hatalom elől futók; de tűz jő ki Hesbonból és láng Szihonnak közepéből, és elemészti Moábnak üstökét és
a háborgó fiaknak koponyáját. Jaj néked Moáb! Elveszett Kámósnak népe, mert fiaid fogságra vitettek, 46
és leányaid is fogságra. De visszahozom Moábot a fogságból sok idő mulva, azt mondja az Úr. Eddig van 47
Moáb ítélete.

Az Ammon fiai felől ezt mondja az Úr: Nincsenek-é Izráelnek fiai? Nincsen-é örököse néki? Miért bir- **49**
tokolja Milkom Gádot, és az ő népe miért lakik annak városaiban? Azért ímé eljőnek a napok, azt mondja 2
az Úr, és harczi riadót hallatok Rabbában az Ammon fiaival, és romhalommá lesz, és leányai tűzzel éget-
tetnek meg, és Izráel birtokolja azokat, a kik most őt birtokolják, azt mondja az Úr. Ordíts Hesbon, mert 3
elpusztíttatott Hái! Kiáltsatok Rabbáh leányai, öltözzetek gyászba, sírjatok és futkossatok a szorosokon,
mert Milkom a fogságba megy, papjai és fejedelmei is vele együtt. Mit dicsekedel völgyeddel, völgyed 4
bőségével, engedetlen leány, a ki az ő kincseiben bízik és ezt mondja: Kicsoda támad ellenem? Ímé 5
én félelmet bocsátok reád, azt mondja az Úr, a Seregek Ura, minden szomszédod felől, és szétrebbentek
egymástól, és nem lesz, a ki összegyűjtse az elszéledteket. De azután visszahozom majd a fogságból az 6
Ammon fiait, azt mondja az Úr. Ezt mondja a Seregek Ura Edom felől: Nincs bölcseség többé Temánban? 7
elveszett-é a tanács az értelmesektől? hiába valóvá lett-é az ő bölcsességök? Fussatok, forduljatok, rej- 8
tőzzetek el mélyen Dédán lakosai, mert Ézsau veszedelmét hozom ő reá az ő megfenyíttetésének idején.
Ha szőlőszedők törnek reád, nem hagynak gerezdeket, ha éjjeli tolvajok: pusztítanak, a míg nékik tetszik. 9
Bizony én mezítelenné teszem Ézsaut, titkait kijelentem, és el nem rejtőzhetik, magva elpusztul, és aty- 10
jafiai és szomszédai sem lesznek. Hagyd el a te árváidat, én eltartom, özvegyeidet is; bennem vessék 11
reménységüket. Mert azt mondja az Úr: Ímé, a kiknek nem kell vala meginniok a pohárt, ugyancsak 12
megiszszák; te pedig teljesen büntetlenül maradnál-é? Nem maradsz büntetlenül, mert bizonyára meg-
iszod. Mert én magamra esküdtem meg, azt mondja az Úr, hogy útálattá és gyalázattá, pusztasággá és 13
átokká lesz Boczra, és minden városa örökkévaló pusztasággá lesz. Hírt hallottam az Úrtól, és követ kül- 14
detett a nemzetekhez, a ki ezt mondja: Gyűljetek össze, induljatok ellene, és keljetek fel a harczra, Mert 15
ímé, kicsinynyé teszlek téged a nemzetek között, és az emberek között útálatossá. A te könnyelműséged 16
csalt meg téged és a te szíved kevélysége, a ki sziklák hasadékaiban lakol, és elfoglaltad a halmok tetejét.
Ha olyan magas helyen rakod is fészkedet, mint a saskeselyű, onnét is lerántanálak téged, azt mondja az
Úr. És pusztasággá lesz Edom, a ki csak átmegy rajta elálmélkodik, és sziszeget egész veresége felett. 17
A mint Sodomának és Gomorának és az ő szomszédainak elsülyedésekor volt, azt mondja az Úr, ott sem 18
lakik több ember, és benne emberek fia nem tartózkodik. Ímé, mint oroszlán jön fel a Jordán erdőségé- 19
ből az örökzöld legelőre, de hamarsággal kiűzöm őt onnan, és a kiválasztottat teszem azon fejedelemmé,
mert kicsoda hozzám hasonló, és ki szab nékem törvényt, és kicsoda az a pásztor, a ki megállhat ellenem?
Halljátok meg azért az Úr tervét, a melyet tervezett Edom felől, és az ő gondolatait, a melyeket gondolt 20
Témán polgárai felől. Bizony elhurczolják őket, a juhnyáj kicsinyeit, bizony szörnyűködik rajtok a saját
legelőjök. Az ő romlásuk zajától megrendült a föld, az ő kiáltásuk szava elhallatszik a veres tengerig. 21
Ímé, feljő mint saskeselyű, és repül és szárnyait szétterjeszti Boczrán; és Edom vitézeinek szíve olyan lesz 22
az napon, mint a vajudó asszony szíve. Damaskus felől: Megszégyenült Emát és Árpád, mert gonosz hírt 23
hallottak, és remegnek, mint a háborgó tenger, a mely nem nyughatik. Megrendült Damaskus, futáshoz 24
készül és reszketés fogja el, szorongás és fájdalmak szállják meg őt, mint a szűlő asszonyt. Miért is nem 25
marad ki a dicsőséges város, az én örömömnek városa? De elhullanak az ő ifjai is az ő utczájokon, és 26
minden harczoló ember levágatik azon a napon, azt mondja a Seregek Ura. És tüzet gyújtok Damaskus 27
kőfalán, és megemészti a Ben-Hadád palotáit. Kédárnak és Házornak országai felől, a melyeket megvert 28
Nabukodonozor, a babiloni király, ezt mondja az Úr: Keljetek fel, menjetek fel Kédárra, és pusztítsátok
keletnek fiait. Sátoraikat és nyájokat elveszik, és kárpitjaikat és minden edényöket és tevéiket elviszik, 29

30 és ezt kiáltják feléjök: Rettegés köröskörűl! Fussatok el, igen siessetek, rejtőzzetek el mélyen, Házornak
lakói, azt mondja az Úr, mert tervet tervezett ellenetek Nabukodonozor, a babiloni király, és ellenetek
31 gondolatot gondolt. Keljetek fel, menjetek a békességes nemzet közé, azok közé, a kik bátorságban la-
32 koznak, azt mondja az Úr, sem kapujok, sem zárjok nincsen, egyedül laknak! Tevéik prédává lesznek,
és az ő sok barmaik zsákmánynyá, és elszórom őket, e nyirott üstökűeket minden szél felé, és minden
33 oldal felől veszedelmet hozok reájok, azt mondja az Úr. És Házor sakálok lakhelyévé lesz, örökkévaló
34 pusztasággá, senki nem lakik ott, és embernek fia nem is tartózkodik azon. Az Úr szava, a melyet szóla
35 Jeremiás prófétának Elám felől, Sedékiásnak, a Júda királyának országlása kezdetén, mondván: Ezt
36 mondja a Seregek Ura: Ímé, én eltöröm az Elám kézívét, erejének zsengéjét. És négy szelet hozok Elám
ellen, az égnek négy határáról, és elszórom őket mindenik szél felé, és nem lesz nemzet, a kihez nem
37 futnak az Elám szökevényei. És megrettentem Elámot az ő ellenségei előtt és az ő lelköknek keresői
előtt, és veszedelmet hozok reájok, az én felgerjedt haragomat, azt mondja az Úr, és utánok bocsátom a
38 fegyvert mindaddig, míg meg nem emésztem őket. És az én székemet Elámba helyezem, és kivesztem
39 onnét a királyt és a fejedelmeket, azt mondja az Úr: De végezetre visszahozom Elámot a fogságból, azt
mondja az Úr.

50, 2 Az a szó, a melyet szóla az Úr Babilon felől és a Káldeusok földje felől, Jeremiás próféta által. Hir-
dessétek a nemzetek között és hallassátok, emeljétek fel a zászlót: hallassátok és el ne titkoljátok; ezt
mondjátok: Bevétetett Babilon, megszégyenűlt Bél, letöretett Merodák, megszégyenültek az ő faragott
3 képei, letörettek az ő bálványai. Mert északról nép jött fel ellene, pusztává teszi ez az ő földét, és nem
4 lesz, a ki lakozzék benne; embertől fogva a baromig elfutnak, elmennek. Azokban a napokban, és abban
az időben, azt mondja az Úr, eljőnek az Izráel fiai, ők és a Júda fiai együtt, sírva jönnek és mennek és
5 keresik az Urat, az ő Istenöket. A Sion felől kérdezősködnek, arrafelé fordítják orczájokat. Eljőnek és
6 oda adják magokat az Úrnak örök szövetségre, a mely feledhetetlen. Elveszett juhnyáj volt az én népem,
pásztorai félrevezették őket, a hegyekben bujdostatták őket, hegyről halomra jártak, elfelejtkeztek az ő
7 tanyájukról. A ki csak reájok talált, emésztette őket, és az ő elnyomóik ezt mondták: Nem vétkeztünk,
8 mert vétettek az Úr ellen, pedig igazság otthona, atyáiknak reménysége volt az Úr. Fussatok ki Babi-
9 lonból és jőjjetek ki Káldea földéből, és olyanok legyetek, mint a kecskebakok a nyáj előtt; Mert ímé, én
nagy nemzetek gyülekezetét támasztom és hozom fel Babilonra északnak földéről, és sorakoznak ellene,
10 legott bevétetik. Nyilai olyanok, mint a legyőzhetetlen vitézé, a ki nem tér vissza sikertelenül. És Kál-
11 dea prédává lesz, a kik prédára vetik őt, mind betelnek vele, azt mondja az Úr. Csak örüljetek, csak
tomboljatok örökségem elpusztítói: csak ugrándozzatok, mint a nyomtató tinó, nyerítsetek, mint a mén-
12 lovak. Megszégyenül a ti anyátok, a ti szűlőtök igen csúffá lesz: Ímé, a nemzetek seprejévé, pusztává,
13 szárazfölddé, sivataggá lesz. Az Úr haragja miatt nem lakoznak rajta, hanem egészen pusztasággá lesz,
14 a ki csak átmegy Babilonon, álmélkodik és sziszeget egész veresége felett. Sorakozzatok köröskörűl, Ba-
15 bilon ellen, mind ti ijjászok, lőjjetek reá, ne kiméljétek a nyilat; mert az Úr ellen vétkezett! Kiáltsatok
reá köröskörűl, kezét adta, lehullottak az ő szegletkövei, leromlottak az ő kőfalai: bizony az Úr büntetése
16 ez; büntessétek meg őt, és a mint cselekedett, úgy cselekedjetek vele. Vágjátok ki Babilonból a magvetőt
és a ki sarlót fog aratás idején; a gyilkos fegyver elől kiki az ő népéhez szalad, kiki az ő földe felé fut.
17 Elszéledt juhnyáj az Izráel, oroszlánok kergették szét; először benyelte őt Assiria királya, végre pedig ez
18 a Nabukodonozor, a babiloni király megtörte az ő csontjait. Azért ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel
Istene: Ímé, én megfenyítem a babiloni királyt és az ő földét, miként megfenyítém az assiriai királyt.
19 És visszaviszem az Izráelt az ő lakhelyére, és Básánban legel és a Kármelen, és az Efraim hegyén és
20 Gileádban megelégszik az ő lelke. Azokban a napokban és abban az időben, azt mondja az Úr, keres-
tetik az Izráel bűne, de nem lesz; a Júda vétkei, de nem találtatnak: mert kegyelmes leszek azokhoz,
21 a kiket meghagyok. A kétszer pártütők földére menj fel, és a meglátogattatás lakóit irtsd ki, öljed és
22 irtsad őket, azt mondja az Úr, és mind a szerint cselekedjél, a mint parancsoltam néked. Harczi zaj a
23 földön és nagy romlás. Hogy elmúlott és összetört az egész föld pőrölye! milyen útálatossá lett Babilon
24 a nemzetek között. Tőrbe ejtettelek téged, és meg is fogattál Babilon, de nem tudtad, utól érettél és
25 megragadtattál, mert pörlekedtél az Úrral. Felnyitotta az Úr az ő tárházát, és előhozta az ő haragjának
26 szereit: mert e cselekedet az Úré, a Seregek Uráé Káldea földén. Törjetek reá a szélekről, nyissátok fel
27 az ő magtárait, tapodjátok őt, mint a kévét, és irtsátok ki, hogy ne legyen maradéka. Döfjétek le minden
28 tulkát, le velök a vágóhídra! Oh jaj nékik; mert eljött az ő napjok, az ő megfenyíttetésök ideje! A futók
és a Babilon földéből menekülők zaja megjelentik majd a Sionon az Úrnak a mi Istenünknek bosszúál-
29 lását, az ő templomáért való bosszúállását. Gyűjtsetek össze Babilon ellen igen sokat, mindenkit a ki

kézívet feszít, köröskörűl járjatok ellene tábort, hogy senki el ne szaladhasson: fizessetek meg néki az ő cselekedete szerint, a mint ő cselekedett, úgy cselekedjetek vele; mert az Úr ellen kevélykedett, az Izráelnek Szentje ellen! Azért elhullanak az ő ifjai az ő utczáiban, és minden vitéze elvész azon a napon, 30
azt mondja az Úr. Ímé, én ellened vagyok, te kevély, azt mondja az Úr, a Seregek Ura, mert eljött a 31
te napod, a te megfenyítésed napja. És megbotlik a kevély és elesik, és senki nem lesz, a ki felköltse 32
őt, és tüzet gyújtok az ő városaiban, hogy megemészsze azokat, a kik körűlte vannak. Ezt mondja a 33
Seregek Ura: Megnyomoríttattak az Izráel fiai és Júda fiai együtt és mindnyájan, a kik fogságra vitték
őket, belejök ragadnak, nem akarják őket elbocsátani. De az ő megváltójok erős, Seregek Ura az ő neve, 34
bizonynyal felveszi az ő peröket, hogy megnyugtassa e földet, és Babilon lakóit megrettentse. Fegyver 35
lesz a Káldeusokon, azt mondja az Úr, és Babilon lakóin és az ő fejedelmein és az ő bölcsein. Fegyver 36
lesz az ő varázslóin, és megbolondulnak; fegyver lesz az ő vitézein, és elijednek. Fegyver lesz az ő lovain 37
és szekerein és az egész egyveleg népen, a mely ő benne van, és hasonlók lesznek az asszonyokhoz. Fegyver lesz az ő kincsein, és elprédáltatnak. Szárazság lesz az ő vizein, és kiszáradnak, mert bálványok 38
földe az, és faragott képekkel dicsekednek. Azért sakálok lakoznak ott baglyokkal, és struczmadárnak 39
fiai lakoznak benne, és soha többé nem lakják azt, és nem lesznek lakosai nemzedékről nemzedékre. A 40
mint felforgatta Isten Sodomát és Gomorát és az ő szomszéd városait, azt mondja az Úr, ép úgy nem lakik ott egy ember sem, és embernek fia sem lakja azt. Ímé, nép jön északról, és nagy nemzet és sok 41
király támad fel a föld határaiból. Ívet és paizst ragadnak, kegyetlenek azok, és semmi irgalmasság nem 42
lesz bennök, szavok, mint a tenger zúgása, és lovakon jőnek, mind viadalra készek te ellened, te Babilon leánya! Hallja a babiloni király az ő híröket, és kezei elesnek, szorongás fogja el őt, fájdalom, mint a 43
gyermek-szűlőt. Ímé, mint a Jordán erdőségéből való oroszlán, úgy jön fel az örökzöld ligetre, de hamar 44
kiűzöm őt arról, és a ki arra választatott, azt teszem azon fejedelemmé, mert kicsoda hasonlatos hozzám? és ki szab nékem törvényt, és ki az a pásztor, a ki ellenem álljon? Azért halljátok meg az Úr tervét, 45
a melyet Babilon ellen tervezett, és az ő gondolatait, a melyeket Káldea ellen gondolt. Bizony elhajtják őket, a nyáj kicsinyeit, és álmélkodik felettök a legelő. Babilon bevételének zajától megindul a föld, és 46
kiáltása hallatszik a nemzetek között!

Ezt mondja az Úr: Ímé, én pusztító szelet támasztok Babilon ellen és azok ellen, a kik az én ellen- **51**
ségem szívében lakoznak. És szórókat küldök Babilon ellen, és felszórják őt, és földét kiüresítik, mert 2
mindenfelől ellene lesznek a veszedelem napján. A kézívesre kézíves vonja fel íjját, és arra, a ki pánczéljába öltözik. Ne kedvezzetek ifjainak, öldössétek le egész seregét: És essenek el megöletve a Káldeusok 3
földén, és átverve az ő utczáin, Mert nem hagyatott el Izráel és Júda az ő Istenétől, a Seregek Urától, 4
noha az ő földök rakva vétekkel az Izráelnek Szentje ellen. Fussatok ki Babilonból, és kiki mentse meg 5
az ő lelkét, ne veszszetek el az ő gonoszságáért, mert az Úr bosszúállásának ideje ez, megfizet néki érdem 6
szerint. Arany pohár volt Babilon az Úr kezében, a mely megrészegíté ez egész földet; nemzetek ittak az 7
ő borából, azért bolondultak meg a nemzetek. Hamar elesett Babilon és összeomlott, jajgassatok felette, 8
kössétek be balzsammal az ő sebét, hátha meggyógyul! Gyógyítottuk Babilont, de nem gyógyult meg. 9
Hagyjátok el őt, és menjünk kiki a maga földére, mert az égig hatott az ő ítélete, és felemelkedett a felhőkig. Kihozta az Úr a mi igazságainkat, jertek és beszéljük meg Sionban az Úrnak, a mi Istenünknek 10
dolgát. Élesítsétek a nyilakat, töltsétek meg a tegzeket; felindította az Úr a Médiabeli királyok lelkét, 11
mert Babilon ellen van az ő gondolatja, hogy elveszesse azt, mert az Úr bosszúállása ez, az ő templomáért való bosszúállása. Babilonnak kőfalain tűzzétek ki a zászlót, erősítsétek meg az őrséget, szerezzetek 12
vigyázókat, rendeljétek el a leseket: mert az Úr meggondolta és meg is cselekszi azokat, a miket szólott Babilon lakói ellen. Oh te, a ki lakozol a nagy vizek mellett, a kinek kincsed temérdek, eljött a te véged 13
és a te rablásod határa! Megesküdt a Seregek Ura az ő lelkére, mondván: Bizony betöltelek téged em- 14
berekkel, mint sáskákkal, és diadalmas éneket énekelnek felőled. Az, a ki teremtette a földet az ő erejével, 15
a ki megalapította a világot az ő bölcseségével, és kiterjesztette az egeket az ő értelmével. Egy szavával 16
vizek zúgását szerez az égben, és felhőket visz fel a föld határairól, villámokat készít az esőhöz, és kihozza a szelet az ő tárházaiból. Minden ember bolonddá lett tudomány nélkűl, minden ötvös megszégyenül a 17
maga bálványa miatt, mert hazugság az ő öntése és nincs benne lélek. Hiábavalóságok ezek, nevetségre 18
való művek, az ő megfenyíttetésök idején elvesznek. Nem ilyen a Jákób osztályrésze, mert mindennek 19
teremtője és az ő örökségének pálczája, Seregek Ura az ő neve! Pőrölyöm vagy te nékem, hadi fegyve- 20
rem, és nemzeteket zúztam össze veled, és országokat vesztettem el veled. És általad zúztam össze a 21
lovakat és lovagjaikat, és általad zúztam össze a szekeret és a benne ülőt. És összezúztam általad férfit 22
és asszonyt, és összezúztam általad a vénet és a gyermeket, és összezúztam általad az ifjat és a szűzet, És összezúztam általad a pásztort és nyáját, és összezúztam általad a szántóvetőt és az ő igamarháját, 23

24 és összezúztam általad a hadnagyokat és a főembereket. És megfizetek Babilonnak és Káldea minden
lakosának mindazokért az ő gonoszságaikért, a melyeket Sionban cselekedtek a ti szemeitek láttára, azt
25 mondja az Úr. Ímé, én ellened fordulok, te romlásnak hegye, azt mondja az Úr, a ki az egész földet
megrontottad, és kinyújtom reád kezemet, és leverlek téged a kőszikláról, és kiégett hegygyé teszlek té-
26 ged. És belőled nem visznek követ a szegletre és a fundamentomra, mert örökkévaló pusztaság leszel,
27 azt mondja az Úr. Tűzzétek ki a zászlót az országban, fújjátok a trombitát a nemzetek között, avassátok
fel ellene a nemzeteket, gyűjtsétek össze ellene az Ararátnak, Menninek és Askenáznak országait, vá-
28 laszszatok ő ellene hadvezért, hozzátok ki a lovakat mint rettenetes sáskasereget. Avassátok fel ellene a
nemzeteket, Médiának királyait, az ő hadnagyait és minden főemberét, és az ő birodalmának egész földét.
29 És megrendül a föld és rázkódik, mert az Úrnak gondolatai beteljesednek Babilon ellen, hogy Babilon föl-
30 dét pusztasággá, lakatlanná tegye. Babilon vitézei felhagytak a viadallal, erősségeikben ülnek, elfogyott
31 a vitézségök, asszonyokká lettek, felgyújtották lakhelyeit, zárait letörték. Futár futár elé fut, és a hír-
mondó a hírmondó elé, hogy megjelentse a babiloni királynak, hogy bevétetett az ő városa mindenfelülről.
32, 33 És a révhelyek elfoglaltattak, és az álló tavak tűzzel kiszáríttattak, és a vitézek elrettentek. Mert ezt
mondja a seregek Ura, az Izráel Istene: Babilon leánya olyan, mint a szérű, itt van az ő tapostatásának
34 ideje, egy kis híja még, és eljő az ő aratásának ideje. Benyelt engem, megemésztett engem Nabukodo-
nozor, a babiloni király, üres edénynyé tett engem, benyelt engem mint a sárkány, betöltötte a hasát az
35 én csemegéimmel, és kivetett engemet. Az én rajtam esett erőszak és az én testem Babilonra térjen,
36 azt mondja a Sionnak lakója, és az én vérem Káldeának lakosaira, azt mondja Jeruzsálem! Azért ezt
mondja az Úr: Ímé, én megítélem a te ügyedet, és bosszút állok éretted, és kiszáraztom az ő tengerét, és
37 kiapasztom az ő forrását. És Babilon kőrakássá lesz, sárkányok lakhelyévé, csudává, csúfsággá és lakat-
38, 39 lanná lesz. Együtt ordítnak, mint az oroszlánok, harsognak, mint az oroszlánkölykök. Az ő kedvöknek
idején készítek nékik lakomát, és megrészegítem őket, hogy vígadjanak, és örökkévaló álmot aludjanak,
40 és fel ne serkenjenek, azt mondja az Úr. Előhozom őket, mint a bárányokat a megmetszésre, mint a ko-
41 sokat a bakokkal egyetemben. Mint bevétetett Sésák, és elfoglaltatott az egész földnek dicséreti! Milyen
42 útálattá lett Babilon a nemzetek között! Feljött Babilonra a tenger, habjainak özönével elboríttatott.
43 Városai pusztává, sivataggá és kopár földdé lesznek, a melyen senki sem lakik, sem embernek fia át nem
44 megy rajta. Megfenyítem Bélt is Babilonban, és kivonom szájából, a mit benyelt, és többé nem futnak
45 hozzá a nemzetek, Babilonnak kőfala is ledől. Jőjjetek ki belőle, oh én népem, és kiki szabadítsa meg
46 lelkét az Úr haragjának tüzétől. És el ne olvadjon a ti szívetek, és ne féljetek a hírtől, a mely hallatszik
e földön, mikor egyik esztendőben hír jő, és a másik esztendőben is a hír, hogy erőszakosság van a földön,
47 uralkodó tör uralkodóra! Azért ímé, eljőnek a napok, és meglátogatom Babilon faragott képeit, és egész
48 földe megszégyenül, és minden ő megöltjei elhullanak ő közötte. És örvendeznek Babilon felett az ég és a
49 föld és minden benne valók, mert észak felől eljőnek reá a pusztítók, azt mondja az Úr. Babilon is elesik,
50 Izráel megölöttjei, a mint Babilonban is elhullottak az egész föld megölöttjei. Menjetek el, a kik meg-
szabadultatok a fegyvertől, meg ne álljatok; emlékezzetek meg a távolból az Úrról, és jusson eszetekbe
51 Jeruzsálem. Megszégyenültünk, mert hallottuk a gyalázkodást, orczáinkat szégyen borította, mert ide-
52 genek jöttek az Úr házának szentségébe. Azért ímé, eljőnek a napok, azt mondja az Úr, és meglátogatom
53 az ő faragott képeit, és egész földén sebesültek nyögnek. Ha az égbe hág is fel Babilon, és ha megerősíti
54 is az ő erős magaslatát, pusztítók törnek reá tőlem, azt mondja az Úr. Kiáltás hallatszik Babilonból, és a
55 Káldeusok földéből nagy romlás. Mert elpusztítja az Úr Babilont, és kiveszíti belőle a nagy zajt, és zúg-
56 nak az ő habjai, mint a nagy vizek, hallatszik az ő szavok harsogása. Mert pusztító tör reá, Babilonra,
57 és elfogatnak vitézei, eltörik az ő kézívök, mert a megfizetésnek Istene, az Úr, bizonnyal megfizet. És
megrészegítem az ő fejedelmeit, bölcseit, hadnagyait, tiszttartóit és vitézeit, és örök álmot alusznak, és
58 nem serkennek fel, azt mondja a király, a kinek neve Seregek Ura! Ezt mondja a Seregek Ura: Babilon
széles kőfala földig lerontatik, és az ő büszke kapuit tűz égeti meg, és a népek hiába munkálkodnak, és
59 a nemzetek a tűznek, és kifáradnak. Ez a szó, a melylyel Jeremiás próféta utasította Seráját, Néria
fiát, a ki a Mahásiás fia volt, mikor ő Babilonba méne Sedékiással, a Júda királyával, királyságának
60 negyedik esztendejében; Serája pedig szállásmester vala. És megírá Jeremiás egy könyvben mindazt a
61 veszedemet, a mely Babilont fogja érni, mindezeket a beszédeket, a melyek megirattak Babilon felől. És
62 monda Jeremiás Serájának: Mikor Babilonba jutsz, és látod és elolvasod mind e szókat, Ezt mondjad:
Uram, te szólottál e hely ellen, hogy elveszítsed ezt annyira, hogy lakó ne legyen benne embertől baromig,
63 hanem örökkévaló pusztaság legyen. És mikor e könyv olvasását elvégzed, köss reá követ, és hajítsd be
64 az Eufrátes közepébe. És ezt mondd: Így merül el Babilon, és meg nem menekedik a veszedelemtől, a
melyet én hozok reá, akármint fáradjanak. Eddig vannak a Jeremiás beszédei.

52 Huszonegy esztendős volt Sedékiás, mikor uralkodni kezde, és tizenegy esztendeig uralkodék Jeruzsá-
lemben, és az ő anyjának neve Hammutál vala, a Libnából való Jeremiás leánya. És gonoszt cselekedék 2
az Úr szemei előtt, mint Jojákim cselekedett vala. Mert az Úr haragjáért vala ez Jeruzsálemen és 3
Júdán, míglen elveté őket színe elől. Sedékiás ugyanis engedetlen lőn a babiloni királynak. És az ő ural- 4
kodásának kilenczedik esztendejében, a tizedik hónapban, a hónapnak tizedikén eljöve Nabukodonozor,
a babiloni király, ő maga és egész serege Jeruzsálemre, és tábort járának ellene, és mindenfelől sánczot
vetének fel ellene. És megszállva lőn a város Sedékiásnak tizenegyedik esztendejéig. A negyedik hó- 5, 6
napban, a hónapnak kilenczedikén nagy éhség támada a városban, annyira, hogy a föld népének kenyere
sem vala. És bevételték a város, és a harczosok mind elfutának, és éjszaka kimenének a városból a kapu 7
felé, a két kőfal között, a melyek a király kertjénél valának (a Káldeusok pedig a város mellett valának
köröskörűl) és menének az úton, a mely a sík földre viszen. A Káldeusok serege pedig űzé a királyt, és 8
utólérék Sedékiást a jerikói síkon, mert egész serege elfuta mellőle. Megfogák azért a királyt, és vivék 9
őt a babiloni királyhoz Riblába, a Hamát földére, a ki törvényt monda reá. És leöleté a babiloni ki- 10
rály a Sedékiás fiait szemei láttára, és Júda minden fejedelmét is leöleté Riblában. Sedékiás királynak 11
pedig szemeit tolatá ki, és lánczra vereté és viteté őt a babiloni király Babilonba, és tömlöczbe veté őt
halála napjáig. Az ötödik hónapban pedig, a hónapnak tizedikén (ez az esztendő pedig a tizenkilencze- 12
dik esztendeje vala Nabukodonozornak, a babiloni királynak) Nabuzáradán, a vitézek feje, a ki áll vala a
babiloni király előtt, eljöve Jeruzsálembe. És felégeté az Úr házát és a király házát, és Jeruzsálemnek 13
minden házait és minden nagy házat felégete tűzzel. És Jeruzsálem egész kőfalát köröskörűl lerontá a 14
Káldeusok mindenféle serege, a kik a vitézek fejével valának. A községnek szegényeiből pedig és a többi 15
nép közűl, a kik a városban megmaradtak vala, és a szökevények közűl, a kik elszöktek vala a babiloni
királyhoz, és a sokaságnak maradékából foglyokat vive Nabuzáradán, a vitézek feje. De a föld szegényei 16
közűl ott hagyá Nabuzáradán, a vitézek feje, a szőlőműveseket és szántóvetőket. A rézoszlopokat pedig, 17
a melyek az Úr házában valának és a talpakat és a réztengert, a mely az Úr házában vala, összetörék
a Káldeusok, és azoknak minden rezét elvivék Babilonba. A fazekakat is és a lapátokat, a késeket és 18
a medenczéket, a tömjénezőket és a rézedényeket, a melyekkel szolgálnak vala, mind elvivék. És a 19
csészéket, a serpenyőket, a medenczéket és a fazekakat, a gyertyatartókat, a tömjénezőket és a serlege-
ket, a mi arany, aranyban, a mi ezüst, ezüstben, mind elvivé a vitézek feje. Két oszlop, egy réztenger 20
és tizenkét rézökör vala, a melyek a talpak alatt valának, a melyeket Salamon király csináltatott vala
az Úr házába. Mindezeknek az edényeknek reze megmérhetetlen vala. És az oszlopok közűl az egyik 21
oszlopnak tizennyolcz sing vala a magassága, és tizenkét sing zsinór éri vala át köröskörűl, vastagsága
pedig négy ujjnyi, és belől üres vala. Rézgömb vala rajta, és az egyik gömb magassága öt singnyi vala, 22
és a hálók és granátalmák a gömbön köröskörűl mind rézből valának, és ilyen a második oszlop, és ilye-
nek a granátalmák is. A granátalma pedig kilenczvenhat vala kifelé, összesen száz granátalma vala 23
a hálón felül köröskörűl. Elvivé a vitézek feje Seráját is a főpapot, és Sofóniást a második papot, és 24
az ajtónak három őrizőjét. És a városból elvive egy főembert, a ki felügyelőjök vala a harczosoknak, 25
és hetet ama férfiak közűl, a kik állanak vala a király előtt, a kik a városban találtatnak, és a seregek
főíródeákját, a ki a föld népét besorozta vala, és hatvan férfiút a föld népe közűl, a kik a városban talál-
tatának. És felvevé ezeket Nabuzáradán, a vitézek feje, és elvivé őket a babiloni királyhoz Riblába. És 26, 27
levágatá őket a babiloni király és megöleté őket Riblában, a Hamát földén, és fogságra viteték Júda az
ő földéről. Ennyi az a nép, a melyet fogságra vitete Nabukodonozor a hetedik esztendőben, háromezer 28
és huszonhárom Júdabeli. A Nabukodonozor tizennyolczadik esztendejében Jeruzsálemből nyolczszáz 29
és harminczkét lélek. Nabukodonozor huszonharmadik esztendejében fogságba vitete Nabuzáradán, a 30
vitézek feje hétszáznegyvenöt Júdabelit. Összesen négyezer és hatszáz lélek. Lőn pedig Jojákin júdabeli 31
király fogságának harminczhetedik esztendejében, a tizenkettedik hónapban, a hónak huszonötödikén,
felemelé Elvil-Merodák, a babiloni király az ő uralkodásának első esztendejében Jojákinnak, a Júda ki-
rályának fejét, és kivevé őt a tömlöczből. És szépen szóla vele, és királyi székét ama királyoknak széke 32
fölé emelte, a kik vele valának Babilonban. És felcserélé tömlöczbeli ruháit, és mindenkor vele eszik 33
vala ételt, életének minden napjában. És költségére állandó költség adatik vala néki a babiloni királytól 34
minden napra, a halála napjáig, életének minden napjában.

JEREMIÁS SIR

1 Jaj! de árván ül a nagy népű város! Olyanná lőn, mint az özvegyasszony! Nagy volt a nemzetek
2 között, a tartományok közt fejedelemasszony: robotossá lőn! Sírván sír éjjelente, s köny borítja
az orczáját! Senki sincs, ki vígasztalná, azok közűl, kik szerették; mind megcsalták barátai,
3 ellenségeivé lőnek. Számkivetésbe méne Júda a nyomorúság és a szolgálat sokasága miatt! Ott
4 ül ő a pogányok közt; nem talál nyugodalmat; valamennyi üldözője utólérte a szorultságában. Sionnak
útai gyászolnak: nincsen, a ki ünnepnapra járjon; kapuja mind elpusztult; papjai sohajtoznak, szűzei
5 nyögnek, csak keserűsége van néki. Elnyomói főkké lettek; ellenségei boldogok! Bizony az Úr verte meg
6 őt az ő sok bűne miatt; gyermekei rabságra mentek az elnyomó előtt. És elhagyta Sion leányát minden
ő ékessége; fejedelmei olyanok lettek, mint a szarvasok, a melyek nem találnak eledelt, és erőtelenül fut-
7 nak az üldöző előtt. Emlékezik Jeruzsálem az ő nyomorúságának és eltiportatásának napjain minden
ő gyönyörűségéről, a melyek voltak eleitől fogva; mert az ő népe ellenség kezébe esett és nem volt segít-
8 sége. Látták őt az ellenségek; nevettek megsemmisülésén. Vétkezvén vétkezett Jeruzsálem, azért lett
csúfsággá; minden tisztelője megvetette, mert látták az ő mezítelenségét, ő maga pedig sóhajtoz és elfor-
9 dul. Szennye a ruhája szélén; nem gondolt a jövőjére; csudálatosan alásülyedt, nincs vígasztalója: Lásd
10 meg Uram, az én nyomorúságomat, mert ellenség vett erőt rajtam! Szorongató nyújtja kezét minden
kincse után, sőt látta, hogy pogányok mentek be az ő szent helyébe, a kikről azt parancsoltad, hogy be ne
11 menjenek a te községedbe. Egész népe sohajtoz, futkosnak a kenyér után, odaadják drágaságaikat az
12 ételért, hogy megéledjenek. Lásd meg Uram és tekintsd meg, mily útálatossá lettem! Mindnyájatokat
kérlek, ti járókelők: tekintsétek meg és lássátok meg, ha van-é oly bánat, mint az én bánatom, a mely
13 engem ért, a melylyel engem sujtott az Úr az ő búsult haragjának napján! A magasságból tüzet bocsá-
tott csontjaimba, és az hatalmaskodik bennök; hálót vetett lábaimnak; hátra vetett, pusztává tett engem;
14 egész napon beteg vagyok. Saját kezével rótta össze az én vétkeim igáját; ráfonódtak nyakamra; meg-
15 rendítette erőmet; oda adott engem az Úr azok kezébe, a kik előtt meg nem állhatok. Rakásra hányta az
Úr minden vitézemet én bennem; gyűlést hívott össze ellenem, hogy összetörje ifjaimat; sajtóba taposta
16 az Úr Júda szűz leányát. Ezekért sírok én; szememből, szememből víz folyik alá, mert messze távozott
17 tőlem a vígasztaló, a ki megélesszen engem; fiaim elvesztek, mert győzött az ellenség. Terjesztgeti kezeit
Sion: nincs vígasztalója; szorongatókat rendelt az Úr Jákób ellen köröskörűl; Jeruzsálem csúfsággá lett
18 közöttök. Igaz ő, az Úr, mert az ő szava ellen rugódoztam! Halljátok meg kérlek, mind ti népek, és lás-
19 sátok meg az én bánatomat: szűzeim és ifjaim fogságba menének! Kiáltottam azoknak, a kik szerettek
engem, de ők megcsaltak engem; papjaim és véneim a városban multak ki, a mikor étel után futkostak,
20 hogy megéledjenek. Lásd meg Uram, hogy szorongattatom; belső részeim megháborodtak; elfordult ben-
nem az én szívem, mert bizony pártot ütöttem; künn fegyver pusztít, benn minden olyan, mint a halál!
21 Hallották, hogy sohajtozom és nincs vígasztalóm; minden ellenségem hallotta veszedelmemet; örültek,
22 hogy te ezt cselekedted. Hozd el a napot, a melyet hirdettél, hogy olyanok legyenek, mint én! Jusson
előbbe minden gonoszságuk, és úgy bánj velök, a miképen én velem bántál az én minden bűnömért; mert
sok az én sohajtozásom, és beteg a szívem.

2 Jaj! de sűrű felhőt borított haragjában az Úr Sionnak leányára! az égből a földre veté Izráel éke-
2 ségét, és nem emlékezett meg lábainak zsámolyáról az ő haragja napján. Elnyelte az Úr, nem kimélte
Jákóbnak minden hajlékát, letörte haragjában Júda leányának erősségeit, a földre terítette; megfertőz-
3 teté az országot és fejedelmeit. Felgerjedt haragjában letördelé Izráelnek minden szarvát; hátravoná
4 jobbkezét az ellenség elől, Jákób ellen pedig mint lángoló tűz emésztett köröskörűl. Feszítette kézívét,
mint valami ellenség, kinyújtá jobbkezét, mint támadó, és megölt mindent, a mi a szemnek kivánatos;
5 Sion leányának sátorában, mint a tüzet önté ki búsulását. Olyan volt az Úr, mint valami ellenség;
elnyelte Izráelt, elnyelte minden palotáját, elrontá erősségeit, és megsokasította Júda leányának a bú-
6 ját, baját. És eltapodta sátorát, mint valami kertet, lerombolta gyülekezése helyét; elfeledtete az Úr
7 a Sionon ünnepet és szombatot, és megútált haragja hevében királyt és papot. Megvetette az Úr az
ő oltárát, megútálta szent helyét; ellenség kezébe adá palotáinak kőfalait; zajt ütöttek az Úr házában,
8 mint ünnepnapon. Gondolá az Úr, hogy lerontja Sion leányának kőfalát; kiterjeszté a mérőkötelet, nem
9 vonta vissza kezét a pusztítástól, és siralomra jutott a bástya és a kőfal, együtt búslakodnak! Kapui
besülyedtek a földbe, elveszté és összetöré annak zárait; királya és fejedelmei a pogányok közt vannak.
10 Nincsen törvény, sőt prófétái sem nyernek kijelentést az Úrtól. A földön ülnek, elnémultak Sion leányá-
nak vénei, port szórtak a fejökre; zsákba öltöztek, földre csüggesztették fejöket Jeruzsálemnek szűzei.
11 Elsenyvedtek szemeim a könyhullatástól, belső részeim háborognak, májam a földre omlik az én népem

leányának romlása miatt, mikor elalélt a kis gyermek és a csecsszopó a város utczáin. Azt mondták 12
anyjoknak: Hol a kenyér, meg a bor? mikor elaléltak, mint a sebesültek a város utczáin, mikor kilehelték
lelköket anyjoknak kebelén. Mivel bizonyítsak melletted, mihez hasonlítsalak, Jeruzsálem leánya, mi- 13
vel mérjelek össze téged, hogy megvígasztaljalak, Sionnak szűz leánya?! Bizony nagy a te romlásod, mint
a tenger; kicsoda gyógyít meg téged?! A te prófétáid hazugságot és bolondságot hirdettek néked, és nem 14
fedték fel a te álnokságodat, hogy elfordították volna fogságodat; hanem láttak tenéked hazug és megté-
velyítő prófétálásokat. Összecsapják feletted kezöket minden járó-kelők; süvöltenek és csóválják fejöket 15
Jeruzsálem leánya felett: Ez-é az a város, a melyről azt mondták: tökéletes szépség, az egész földnek
öröme? Feltátották ellened szájokat minden ellenségeid; süvöltenek és csikorgatják fogukat, mondván: 16
Nyeljük el őt! Bizony ez a nap az, a melyet vártunk; megértük, látjuk! Megcselekedte az Úr, a miket 17
gondolt; beváltotta szavát, a melyet szólt eleitől fogva; rombolt és nem kimélt, és megvidámította rajtad
az ellenséget, felemelte szarvát a te szorongatóidnak. Kiáltott az ő szívök az Úrhoz: Oh Sion leányának 18
kőfala! Folyjon alá könyed mint a patak, éjjel és nappal; ne szakadjon félbe, síró szemed meg se pihenjen.
Kelj fel, riadj éjjel, az őrjárások kezdetén; öntsd ki, mint a vizet a te szívedet az Úr szine előtt; emeld 19
fel hozzá kezeidet a te kisdedeidnek életéért, a kik elaléltak az éhség miatt minden utczának szegletén.
Lásd meg Uram és tekintsd meg, kivel cselekedtél így! Avagy megegyék-é az asszonyok az ő méhöknek 20
gyümölcsét, dédelgetett kisdedeiket; avagy megölettessék-é az Úrnak szent helyén pap és próféta? Az 21
utczákon a földön fekszik gyermek és vén; szűzeim és ifjaim fegyver miatt hullottak el; öldököltél haragod
napján, mészároltál, nem kiméltél. Egybehívtad mint valami ünnepnapra az én rettegtetőimet minden- 22
felől, és nem volt az Úr haragjának napján, a ki elmenekült és megszabadult volna. A kiket dédelgettem
és felneveltem, ellenségem emésztette meg őket!

Én vagyok az az ember, a ki nyomorúságot látott az ő haragjának vesszeje miatt. Engem vezérlett **3**, 2
és járatott sötétségben és nem világosságban. Bizony ellenem fordult, ellenem fordítja kezét minden 3
nap. Megfonnyasztotta testemet és bőrömet, összeroncsolta csontjaimat. Erősséget épített ellenem és 4, 5
körűlvett méreggel és fáradsággal. Sötét helyekre ültetett engem, mint az örökre meghaltakat. Kö- 6, 7
rűlkerített, hogy ki ne mehessek, nehézzé tette lánczomat. Sőt ha kiáltok és segítségűl hívom is, nem 8
hallja meg imádságomat. Elkerítette az én útaimat terméskővel, ösvényeimet elforgatta. Ólálkodó 9, 10
medve ő nékem és lesben álló oroszlán. Útaimat elterelte, és darabokra vagdalt és elpusztított engem! 11
Kifeszítette kézívét, és a nyíl elé czélul állított engem. Veséimbe bocsátotta tegzének fiait. Egész né- 12, 13, 14
pemnek csúfjává lettem, és gúnydalukká napestig. Eltöltött engem keserűséggel, megrészegített engem 15
ürömmel. És kova-kővel tördelte ki fogaimat; porba tiprott engem. És kizártad lelkem a békességből; 16, 17
elfeledkeztem a jóról. És mondám: Elveszett az én erőm és az én reménységem az Úrban. Emlékezzél 18, 19
meg az én nyo morúságomról és eltapodtatásomról, az ürömről és a méregről! Vissza-visszaemlékezik, 20
és megalázódik bennem az én lelkem. Ezt veszem szívemre, azért bízom. Az Úr kegyelmessége az, hogy 21, 22
még nincsen végünk; mivel nem fogyatkozik el az ő irgalmassága! Minden reggel meg-megújul; nagy a 23
te hűséged! Az Úr az én örökségem, mondja az én lelkem, azért benne bízom. Jó az Úr azoknak, a kik 24, 25
várják őt; a léleknek, a mely keresi őt. Jó várni és megadással lenni az Úr szabadításáig. Jó a férfiúnak, 26, 27
ha igát visel ifjúságában. Egyedűl ül és hallgat, mert felvette magára. Porba teszi száját, mondván: 28, 29
Talán van még reménység? Orczáját tartja az őt verőnek, megelégszik gyalázattal. Mert nem zár ki 30, 31
örökre az Úr. Sőt ha megszomorít, meg is vígasztal az ő kegyelmességének gazdagsága szerint. Mert 32, 33
nem szíve szerint veri és szomorítja meg az embernek fiát. Hogy lábai alá tiporja valaki a föld minden 34
foglyát; Hogy elfordíttassék az ember ítélete a Magasságosnak színe el őtt; Hogy elnyomassék az ember 35, 36
az ő peres dolgában: ezt az Úr nem nézi el. Kicsoda az, a ki szól és meglesz, ha nem parancsolja az Úr? 37
A Magasságosnak szájából nem jő ki a gonosz és a jó. Mit zúgolódik az élő ember? Kiki a maga bűneiért 38, 39
bűnhődik. Tudakozzuk a mi útainkat és vizsgáljuk meg, és térjünk az Úrhoz. Emeljük fel szíveinket 40, 41
kezeinkkel egyetemben Istenhez az égben. Mi voltunk gonoszok és pártütők, azért nem bocsátottál meg. 42
Felöltötted a haragot és üldöztél minket, öldököltél, nem kiméltél. Felöltötted a felhőt, hogy hozzád ne 43, 44
jusson az imádság. Sepredékké és útálattá tettél minket a népek között. Feltátotta száját ellenünk 45, 46
minden ellenségünk. Rettegés és tőr van mi rajtunk, pusztulás és romlás. Víz-patakok folynak alá az 47, 48
én szememből népem leányának romlása miatt. Szemem csörgedez és nem szünik meg, nincs pihenése, 49
Míg ránk nem tekint és meg nem lát az Úr az égből. Szemem bánatba ejté lelkemet városomnak minden 50, 51
leányáért. Vadászva vadásztak reám, mint valami madárra, ellenségeim ok nélkűl. Veremben fojtot- 52, 53
ták meg életemet, és követ hánytak rám. Felüláradtak a vizek az én fejem felett; mondám: Kivágattam! 54
Segítségűl hívtam a te nevedet, oh Uram, a legalsó veremből. Hallottad az én szómat; ne rejtsd el füledet 55, 56
sohajtásom és kiáltásom elől. Közelegj hozzám, mikor segítségűl hívlak téged; mondd: Ne félj! Pereld 57, 58

59 meg Uram lelkemnek perét; váltsd meg életemet. Láttad, oh Uram, az én bántalmaztatásomat; ítéld
60, 61 meg ügyemet. Láttad minden bosszúállásukat, minden ellenem való gondolatjokat. Hallottad Uram
62 az ő szidalmazásukat, minden ellenem való gondolatjokat; Az ellenem támadóknak ajkait és ellenem
63, 64 való mindennapi szándékukat. Tekintsd meg leülésöket és felkelésöket; én vagyok az ő gúnydaluk. Fi-
65 zess meg nékik, Uram, az ő kezeiknek munkája szerint. Adj nékik szívbeli konokságot; átkodul reájok.
66 Üldözd haragodban, és veszesd el őket az Úr ege alól!

4 Jaj! de meghomályosodott az arany, elváltozott a szép színarany, kiszórattak a szent hely kövei min-
2 den utcza szegletére. Sionnak drága fiait, a kik becsesebbek valának mint a színarany, cserépedénynek
3 tekintették, a fazekas munkájának. Még a sárkányok is oda nyujtják emlőiket, szoptatják fiaikat; az
4 én népem leánya pedig kegyetlen, mint a struczmadarak a pusztában. A csecsemő nyelve az ínyéhez
5 tapadt a szomjúság miatt; a kisdedek kenyeret kértek, és nem volt, a ki nyujtott volna nékik. Kik pom-
pás ételeket evének, elpusztulának az utczákon; a kik bíborban neveltetének, a szemétdombot ölelgetik.
6 Bizony nagyobb az én népem leányának bűnhödése Sodoma bűnhödésénél, a mely elsűlyedt egy pillanat
7 alatt, noha kézzel sem ütöttek felé. Az ő náziréusai tisztábbak valának a hónál, fehérebbek a tejnél,
8 testök pirosabb vala, mint a korál, termetök mint a zafir. De most feketébb az ő ábrázatjok a koromnál,
9 nem ismerik meg őket az utczákon; bőrük csontjaikhoz ragadt, elszáradt, mint a fa. Jobban jártak, a
kik fegyverrel ölettek meg, mint a kik éhen vesztek el; mert azok átveretve multak ki, ezek pedig a mező
10 termésének hiánya miatt. Irgalmas anyák kezei megfőzték gyermekeiket, hogy azok eledeleik legyenek
11 az én népem leányának romlásakor. Megteljesíté az Úr az ő búsulását, kiöntötte az ő felgerjedt harag-
12 ját, és tüzet gyújtott a Sionban, és megemésztette annak fundamentomait. Nem hitték a föld királyai,
13 sem a föld kerekségének lakosai, hogy szorongató és ellenség vonuljon be Jeruzsálemnek kapuin. Az ő
14 prófétáinak bűne, az ő papjainak vétke miatt van ez, a kik az igazaknak vérét ontották abban. Tántorog-
15 tak, mint vakok az utczákon, vérrel bemocskolva, annyira, hogy ruháikat sem érinthették. Távozzatok!
tisztátalan! kiáltották azoknak; távozzatok, távozzatok, ne illessetek! Bizony elfutottak, bujdostak is; a
16 pogányok közt ezt mondták: Nem lakhatnak itt sokáig! Az Úr haragja oszlatta el őket; többé nem tekint
17 reájok, mivelhogy a papok orczáját nem tisztelték, a véneken nem könyörültek. Még mikor meg voltunk,
elepedve néztek szemeink a hiábavaló segedelem után; esengve várakoztunk olyan népre, a mely nem
18 szabadított meg. Vadásztak lépéseinkre úgy, hogy nem járhattunk a mi utczáinkon; elközelgetett a mi
19 végünk, beteltek a mi napjaink, bizony eljött a mi végünk! Gyorsabbak valának a mi üldözőink az égnek
20 saskeselyűinél; a hegyeken kergettek minket, a pusztában ólálkodtak utánunk. Orrunk lehellete, az
Úr felkentje megfogattaték az ő vermeikben, a kiről azt mondottuk: az ő árnyékában élünk a pogányok
21 között. Örülj és vígadozz, Edom leánya, a ki Uz földjén lakozol, mert még te rád is rád kerül a pohár,
22 megrészegedel és meztelenkedel. Eltörültetik a te álnokságod, oh Sion leánya, nem fog téged száműzni
többé; meglátogatja a te álnokságodat, Edom leánya, fölfedi a te bűneidet.

5, 2 Emlékezzél meg Uram, mi esett meg rajtunk; tekintsd meg és lásd meg gyalázatunkat! A mi örök-
3 ségünk idegenekre szállt; házaink a jövevényekéi. Apátlan árvák lettünk; anyáink, mint az özvegyek.
4, 5 Vizünket pénzért iszszuk, tűzifánkat áron kapjuk. Nyakunknál fogva hajtatunk; elfáradtunk, nincsen
6, 7 nyugtunk. Égyiptomnak adtunk kezet, az aszsziroknak, hogy jóllakjunk kenyérrel. Apáink vétkeztek;
8 nincsenek; mi hordozzuk vétkeiket. Szolgák uralkodnak rajtunk; nincs a ki megszabadítson kezök-
9, 10 ből. Életünk veszélyeztetésével szerezzük kenyerünket a pusztában lévő fegyver miatt. Bőrünk, mint
11 a kemencze, megfeketedett az éhség lázától. Az asszonyokat meggyalázták Sionban, a szűzeket Júda
12, 13 városaiban. A fejedelmeket kezökkel akasztották fel; a vének orczáit nem becsülik. Az ifjak a kézi mal-
14 mot hordozzák, és a gyermekek a fahordásban botlanak el. A vének eltüntek a kapuból, megszüntek az
15, 16 ifjak énekelni. Oda van a mi szívünk öröme, gyászra fordult a mi körtánczunk. Elesett a mi fejünknek
17 koronája, jaj most nékünk, mert vétkeztünk! Ezért lett beteg a mi szívünk, ezekért homályosodtak meg
18, 19 a mi szemeink; A Sion hegyéért, hogy elpusztult; rókák futkosnak azon! Te Uram örökké megmaradsz;
20 a te királyi széked nemzedékről nemzedékre! Miért feledkezel el örökre mi rólunk? miért hagysz el
21 minket hosszú időre? Téríts vissza Uram magadhoz és visszatérünk; újítsd meg a mi napjainkat, mint
22 régen. Mert bizony-bizony megvetettél minket; megharagudtál ránk felettébb!

EZÉKIEL

És lőn a harminczadik esztendőben, a negyedik hónapban, a hónap ötödikén, mikor én a foglyok **1**
közt a Kébár folyó mellett voltam: megnyilatkozának az egek, és láték isteni látásokat. A 2
hónap ötödikén (ez az ötödik esztendeje Jojákin király fogságba vitelének) Valójában lőn az 3
Úrnak beszéde Ezékiel paphoz, a Búzi fiához a Káldeusok földén, a Kébár folyó mellett, és lőn
ott rajta az Úrnak keze. És látám, és ímé forgószél jött északról, nagy felhő egymást érő villámlással, 4
a mely körűl fényesség vala, közepéből pedig mintha izzó ércz látszott volna ki, tudniillik a villámlás
közepéből. És belőle négy lelkes állat formája tetszék ki, és ez vala ábrázatjok: emberi formájok vala, 5
És mindeniknek négy orczája vala, és négy szárnya mindenikőjöknek; És lábaik egyenes lábak, és lábaik 6, 7
talpa mint a borjú lábának talpa, és szikráznak vala, mint a simított ércz színe. Továbbá emberi kezek 8
valának szárnyaik alatt négy oldalukon. Mind a négyőjöknek orczái és szárnyai. Szárnyaik egymás 9
mellé lévén szerkesztve, nem fordultak meg jártukban, mindenik az ő orczája irányában megy vala. És 10
orczájok formája vala emberi orcza, továbbá oroszlán-orcza mind a négynek jobbfelől, és bika-orcza mind a
négynek balfelől, és sas-orcza mind a négynek hátul; És ezek az ő orczáik. És szárnyaik felűl kiterjesztve 11
valának, mindeniknél két szárny összeér vala, kettő pedig fedezé testöket. És mindenik az ő orczája 12
irányában megy vala, a hová a lélek vala menendő, oda mennek vala, meg nem fordulván jártukban. És 13
a lelkes állatok közt látszék, mint egy égő üszög, a mely lángolt, mint a fáklyák, ide s tova futkározva
a lelkes állatok közt; és a tűznek fényessége vala, és a tűzből villámlás jöve ki. És a lelkes állatok 14
ide s tova mozognak vala, mint a villámlás czikázása. És mikor ránéztem a lelkes állatokra, ímé egy- 15
egy kerék vala a földön az állatok mellett mind az ő négy orczájok felől. A kerekek mintha tarsiskőből 16
készültek volna, és mind a négyüknek ugyanazon egy formája vala, és úgy látszának egybeszerkesztve,
mintha egyik kerék a másik kerék közepében volna; Jártukban négy oldaluk felé mentek vala; meg 17
nem fordulnak vala jártukban; És talpaik magasak valának és félelmesek, és e talpak rakva valának 18
szemekkel köröskörűl mind a négynél. És mikor járnak vala a lelkes állatok, járnak vala a kerekek is 19
mellettök, és mikor fölemelkednek vala az állatok a földről, fölemelkednek vala a kerekek is. A hová a 20
lélek vala menendő, mennek vala, a hová tudniillik a lélek vala menendő, és a kerekek fölemelkednek
vala mellettök, mert a lelkes állatok lelke vala a kerekekben. Ha azok mentek, ezek is mennek vala, 21
és ha azok álltak, ezek is állnak vala, és ha fölemelkedtek a földről, fölemelkednek vala a kerekek is
mellettök, mert a lelkes állatok lelke vala a kerekekben. És vala mintegy mennyezet az állatok feje 22
fölött, olyan, mint a csodálatos kristály, kiterjesztve felül fejök felett. És a mennyezet alatt szárnyaik 23
egyenesek valának, egyik a másikkal összeérvén; mindegyiknek kettő vala, a melyek befedik vala innen,
és mindegyiknek kettő vala, a melyek befedik vala amonnan az ő testöket. És hallám szárnyaik zúgását, 24
mint sok vizeknek zúgását, úgy mint a Mindenhatónak hangját, mikor járnak vala, zúgás hangját, mint
valami tábornak zúgását; mikor állának, leeresztik vala szárnyaikat. És lőn kiáltás a mennyezeten 25
felül, a mely vala fejök felett, és ők megállván, leeresztik vala szárnyaikat. És a mennyezeten felül, a 26
mely fejök felett vala, látszék mint valami zafirkő, királyi széknek formája, és a királyi széknek formáján
látszék mint egy ember formája azon felül; És látám izzó érczként ragyogni, a melyet mintha tűz vett 27
volna körűl derekának alakjától fogva és fölfelé; és derekának alakjától fogva és lefelé látám, mintha
tűz volna. És fényesség vala körülötte, Mint a milyen a szivárvány, mely a felhőben szokott lenni esős 28
időben, olyan vala a fényesség köröskörűl. Ilyen vala az Úr dicsőségének formája, és látám, és orczámra
esém, és hallám egy szólónak szavát.

És monda nékem: Embernek fia! állj lábaidra, és szólok veled. És lélek jöve én belém, a mint **2**, 2
szóla, és állata engem lábaimra, és hallám azt, a ki szóla nékem. És mondá nékem: Embernek fia! 3
küldelek én téged Izráel fiaihoz, a pártos nemzetségekhez, a kik pártot ütöttek ellenem; ők és atyáik
vétkeztek ellenem mind e mai napig, A kemény orczájú fiakhoz és makacs szívűekhez küldelek téged, 4
és ezt mondjad nékik: Így szól az Úr Isten! Ők pedig vagy hallják, vagy nem hallják, mivelhogy pártos 5
ház, hadd tudják meg, hogy próféta volt köztök. Te pedig, embernek fia, ne félj tőlök, és az ő beszédöktől 6
se félj; ha bogácsok és tövisek vannak is veled, és ha skorpiókkal lakol is együtt; beszédöktől ne félj,
orczájoktól ne rettegj, mert ők pártos ház. És szóljad az én beszédimet nékik, vagy hallják, vagy nem, 7
mert pártos ház. Te pedig, embernek fia, halld meg a mit én néked szólok. Ne légy pártos, mint ez a 8
pártos ház, nyisd föl szádat, és egyed, a mit én adok néked. És látám, és ímé egy kéz nyúlt felém, és ímé 9
benne egy könyv türete vala. És kiterjeszté azt előttem, és ímé be vala írva elől és hátul, és írva valának 10
reá gyászénekek és nyögések és jajszók.

3 És mondá nékem: Embernek fia! a mi előtted van, edd meg; edd meg ezt a türetet, és menj, szólj az
2, 3 Izráel házának. Felnyitám azért számat, és megéteté velem azt a türetet. És mondá nékem: Embernek fia! hasadat tartsd jól és belső részeidet töltsd meg ezzel a türettel, a melyet adok néked. És megevém
4 azt, és lőn az én számban, mint az édes méz. És mondá nékem: Embernek fia! eredj, menj el az Izráel
5 házához, és szólj az én szavaimmal nékik. Mert nem valami homályos ajkú és nehéz nyelvű néphez
6 küldetel te, hanem az Izráel házához. Nem sok népekhez, a kik homályos ajkúak, és nehéz nyelvűek,
7 kiknek nem érthetnéd beszédöket; bizony, ha ő hozzájok küldöttelek volna, ők hallgatnának reád. De az Izráel háza nem akar téged hallgatni, mert nem akarnak engem hallgatni, mert az egész Izráel háza
8 kemény homlokú és megátalkodott szívű. Ímé keménynyé tettem orczádat, a milyen az ő orczájok,
9 és keménynyé homlokodat, a milyen az ő homlokuk. Olyanná, mint a gyémánt, a mely keményebb a
10 tűzkőnél, tettem a te homlokodat; ne félj tőlök, és meg ne rettenj tekintetöktől, mert pártos ház. És mondá nékem: Embernek fia! minden beszédimet, a melyeket szólok néked, vedd szívedbe, és füleiddel
11 halld meg. És eredj, menj el a foglyokhoz, a te néped fiaihoz, és szólj és mondjad nékik: Így szól az Úr
12 Isten, vagy hallják vagy nem. És fölemele engem a lélek, és hallék mögöttem nagy dörgés szavát: Áldott
13 az Úrnak dicsősége az ő helyéről. És amaz állatok szárnyainak zúgását, a melyek egymást érik vala,
14 és mellettök a kerekek csikorgását, és nagy dörgés szavát. És a lélek fölemele és elragada engem, és
15 elmenék, elkeseredvén haragjában az én lelkem, az Úrnak keze pedig rajtam erős vala. És eljuték Tél-Ábibba a foglyokhoz, a kik lakoznak vala a Kébár folyó mellett, és leülék, ők is ott ülvén; és ott ülék hét
16, 17 nap némán ő közöttök. És lőn hét nap mulva az Úr szava hozzám, mondván: Embernek fia! őrállóul
18 adtalak én téged Izráel házának, hogy ha szót hallasz számból, intsd meg őket az én nevemben. Ha ezt mondom a hitetlennek: Halálnak halálával halsz meg, és te őt meg nem inted és nem szólasz, hogy visszatérítsd a hitetlent az ő gonosz útjáról, hogy éljen: az a gonosztevő az ő vétke miatt hal meg, de
19 vérét a te kezedből kivánom meg. De ha te megintetted a hitetlent, és ő meg nem tért hitetlenségéből
20 és gonosz útjáról: ő az ő vétke miatt meghal, de te megmentetted a te lelkedet. És ha elfordul az igaz az ő igazságától, és cselekszik álnokságot, és én vetek eléje botránkozást: ő meg fog halni; ha meg nem intetted őt, vétke miatt hal meg és elfelejtetnek igazságai, a melyeket cselekedett; de vérét a te kezedből
21 kívánom meg. Ha pedig te megintetted azt az igazat, hogy az igaz ne vétkezzék, és ő nem vétkezik
22 többé: élvén él, mert engedett az intésnek, és te a te lelkedet megmentetted. És lőn ott az Úrnak keze
23 rajtam, és monda nékem: Kelj fel, menj ki a völgybe, és ott szólok veled. Fölkelék azért és kimenék a völgybe és ímé ott áll vala az Úrnak dicsősége, hasonlatos ahhoz a dicsőséghez, a melyet a Kébár folyó
24 mellett láttam, és orczámra esém. És jöve belém a lélek, és állata engem a lábaimra, és szóla hozzám
25 és monda nékem: Menj be és zárd be magadat a te házadban. És te, oh embernek fia, ímé köteleket
26 vetnek reád és azokkal megkötöznek téged, és ki nem mehetsz közikbe; Nyelvedet pedig én ragasztom
27 ínyedhez, és néma leszel, hogy ne légy közöttök feddő férfiú, mert ők pártos ház. Mikor pedig szólok veled, megnyitom a te szádat, és mondjad nékik: Így szól az Úr Isten: a ki hallja, hallja, a ki nem akarja, nem hallja, mert ők pártos ház.

4 És te, embernek fia, végy magadnak egy téglát, tedd azt elődbe, és vess reá egy várost, Jeruzsálemet,
2 És indíts ellene ostromot, és építs ellene tornyot, tölts ellene sánczot, és indíts ellene táborokat, és állass
3 ellene faltörő kosokat köröskörűl. És végy magadnak egy vasserpenyőt, és állasd fel azt vasfal gyanánt te közted és a város között, és irányozd tekintetedet erősen reá, és legyen ostrom alatt, és te ostromold.
4 Jel ez az Izráel házának. Te pedig feküdj baloldaladra és vesd az Izráel háza vétkét arra; a napok száma
5 szerint, a mennyin azon fekszel, viseljed vétköket. Én pedig meghatároztam néked az ő vétkök éveit napok száma szerint, háromszázkilenczven napban; eddig viseljed az Izráel házának vétkét. És ha ezeket
6 kitöltötted, feküldj a jobboldaladra másodszor, és viseld a Júda házának vétkét negyven napig; egy-egy napot egy-egy esztendőül számítottam néked. És Jeruzsálem ostromára irányozd erősen tekintetedet,
7 és karod feltűrve legyen, és prófétálj ő ellene. S ímé köteleket vetettem reád hogy meg ne fordulhass
8 egyik oldaladról a másikra, míg betöltöd ostromodnak napjait. És végy magadnak búzát és árpád és babot és lencsét és kölest és tönkölyt, és tedd ezeket egy edénybe, és ezekből csinálj magadnak kenyeret; a napok száma szerint, a míg oldaladon fekszel, háromszázkilenczven napon egyed azt. A te ételed pedig,
9 a melylyel élsz, legyen súly szerint húsz siklus egy napra; időről-időre egyed azt. És vizet mérték szerint
10 igyál, a hinnek hatodrészét igyad időről-időre. És ételedet árpa-lepény formájában egyed, és emberi ga-
11 néj tőzegénél süssed azt szemök láttára. És mondá az Úr: Így eszik az Izráel fiai tisztátalan kenyeröket
12 a pogányok közt, a kik közé őket kiűzöm. És mondék: Ah, ah, Uram Isten! ímé az én lelkem soha meg
13
14

nem fertéztetett, és dögöt és vadtól szaggatottat nem ettem ifjúságomtól fogva ez ideig, és számon be nem ment tisztátalan hús. És mondá nékem: Nézd, marhaganéjt engedek néked emberi tőzeg helyett, hogy 15
annál süsd meg a te kenyeredet. És mondá nékem: Embernek fia! ímé én eltöröm a kenyérnek botját 16
Jeruzsálemben, és eszik kenyeröket mértékkel és rettegéssel, és vizöket mértékkel és ájulással iszszák.
Azért, hogy kenyér és víz nélkűl szűkölködjenek, és elborzadjanak mindnyájan, és megrothadjanak az ő 17
vétkökben.

És te, embernek fia, végy magadnak éles kardot, borbélyok beretvájául vedd azt magadnak, és vond el **5**
azt a te fejeden és szakálladon, és végy magadnak mérő serpenyőket, és oszt el szőrüket. Harmadrészét 2
tűzben égesd meg a város közepette, midőn betelnek a megszállásnak napjai; azután vedd a harmadrészét, vagdald apróra a karddal a város körűl, és harmadrészét szórd oda a szélnek, és én kardot vonszok utánok. És végy ki innét szám szerint keveset, és kösd be azokat ruhád csücskébe; És ezekből ismét 3, 4
végy ki, és vesd azokat a tűz közepébe és égesd meg a tűzben: ebből megyen tűz Izráel egész házára. Így 5
szól az Úr Isten: Ez Jeruzsálem, a pogányok közibe helyheztettem őt, és körülte a tartományokat. De 6
pártos volt törvényeim iránt, gonoszabbul, mint a pogányok, és rendeléseim iránt inkább, mint a tartományok, a melyek körülte vannak, mert törvényeimet megútálták, és rendeléseimben nem jártak. Azért 7
így szól az Úr Isten: A miért ti pártosabbak valátok, mint a pogányok, a kik körültetek vannak, rendeléseimben nem jártatok és törvényeimet nem cselekedtétek, sőt csak a pogányok törvényei szerint is, a kik körültetek vannak, nem cselekedtetek: Ezokért így szól az Úr Isten: Ímé én is ellened leszek, és 8
teszek közötted ítéletet a pogányok szeme láttára; És cselekszem rajtad azt, mit soha nem cselekedtem 9
és minéműt nem cselekszem többé, minden te útálatosságidért. Azért az apák egyék meg fiaikat te közötted, és a fiak egyék meg apáikat, és cselekszem rajtad ítéletet, és szétszórom minden maradékodat a szél minden irányában. Ezért, élek én! szól az Úr Isten, bizonyára, mivelhogy szenthelyemet megfertéztetted minden undokságaiddal és minden útálatosságaiddal, azért én is elfordítom rólad irgalom nélkűl szememet, s én nem könyörülök rajtad. Harmadrészed döghalállal hal meg és éhség miatt pusztul el 12
közötted, és harmadrészed fegyver miatt hull el körülötted, és harmadrészedet szétszórom a szél minden irányában, és kardot vonszok utánok. És teljessé lesz haragom s nyugtatom rajtok búsulásomat s vígasztalást veszek; és megértik, hogy én, Úr szóltam buzgó szerelmemben, mikor betöltöm búsulásomat rajtok. És teszlek pusztasággá és gyalázattá a pogányok között, a kik körülted vannak, minden mel- 14
letted elmenő szeme láttára. És leszel gyalázat és csúfság, példa és eliszonyodás a pogányoknak, a kik 15
körülted vannak, mikor ítéletet tartok fölötted haraggal és búsulással és búsult feddésekkel, én, Úr mondottam; Mikor bocsátom az éhség gonosz nyilait rájok, hogy pusztítsanak, a melyeket a ti pusztításokra 16
fogok bocsátani; és éhséget halmozok fölétek, és eltöröm köztetek a kenyér botját. És bocsátok reátok 17
éhséget és gonosz vadállatokat, hogy gyermektelenné tegyenek, és döghalál és vérontás megy át rajtad, és fegyvert hozok reád, én, Úr mondottam.

És lőn az Úrnak szava én hozzám, mondván: Embernek fia, vesd tekintetedet Izráel hegyeire, és pró- **6**, 2
fétálj ellenök: És mondjad: Izráel hegyei, halljátok meg az Úr Isten beszédét! Ezt mondja az Úr Isten a 3
hegyeknek és a halmoknak, a mélységeknek és a völgyeknek: Ímé én fegyvert hozok reátok, és elvesztem a ti magaslataitokat. És elpusztulnak oltáraitok, és összetörnek naposzlopaitok, és elhullatom sebesült- 4
jeiteket bálványaitok előtt. És vetem az Izráel fiainak holttesteit bálványaik elé, és szétszórom csontjaitokat oltáraitok körűl. Minden lakóhelyeteken a városok elpusztuljanak, és a magaslatok elvesszenek, 6
hogy elpusztuljanak és rommá legyenek oltáraitok, és törjenek össze és legyenek semmivé bálványaitok, és kivágattassanak naposzlopaitok, és eltöröltessenek csinálmányaitok. És elhulljon a sebesült közöttetek, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. De maradékot hagyok, hogy legyenek közületek, a kik 8
megmenekedtek a fegyvertől a pogányok közt, mikor szétszórattok a tartományokban. Akkor megemlékeznek én rólam menekültjeitek a pogányok közt, kik közé fogságba vitetének, mert megtörtem parázna szívöket, mely tőlem elszakadt, és bálványaikkal paráználkodó szemeiket, és megundorodnak önmagok előtt a gonoszságokért, melyeket cselekedtek minden útálatosságuk szerint; És megismerik, hogy én 10
vagyok az Úr: nem hiába mondottam, hogy megcselekszem velök e gonoszt. Így szólt az Úr Isten: Csapj 11
tenyeredbe, toppants lábaddal és mondd: Jaj az Izráel háza minden gonosz útálatosságáért, mert fegyver, éhség és döghalál miatt hullanak el; A ki messze van, döghalál miatt hal meg, a ki közel van, fegyver miatt esik el, és a ki megmaradt biztonságban, éhség miatt hal meg; és teljessé teszem búsulásomat rajtok. 12
És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor sebesültjeik ott lesznek bálványaik között az ő oltáraik 13
körűl, minden magas halmon, minden hegyeknek tetein, minden zöld fa alatt és minden lombos terpentinfa alatt, a hol csak kedves illatot adának minden bálványaiknak. Kinyújtom azért kezemet reájok, 14
és teszem a földet kietlen pusztasággá, a pusztától fogva Dibláig minden lakóhelyökön, hadd tudják meg,

hogy én vagyok az Úr!

7 2 És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: És te, embernek fia, így szól az Úr Isten Izráel földjének:
3 Vége! eljött a vég a föld négy szárnyára! Immár itt a vég rajtad; s bocsátom haragomat reád, és meg-
4 ítéllek útaid szerint, és vetem reád minden útálatosságodat. És nem kedvez az én szemem néked, sem
meg nem szánlak; hanem a te útaidat vetem reád, és útálatosságaid közötted lesznek és megtudjátok,
5, 6 hogy én vagyok az Úr. Így szól az Úr Isten: Ímé veszedelem, egyetlen veszedelem; ímé eljött. Vég jött,
7 eljött a vég, fölserkent ellened, ímé eljött! Eljött a végzet reád, földnek lakosa! eljött az idő, közel a
8 nap, rémülés és nem víg éneklés a hegyeken. Most rövid időn kiöntöm búsulásomat reád, és teljessé
9 teszem haragomat rajtad, és megítéllek útaid szerint, és rád vetem minden útálatosságodat. És nem
kedvez az én szemem, sem meg nem szánlak; útaid szerint fizetek tenéked, és a te útálatosságaid közöt-
10 ted lesznek; és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ki ver. Ímé a nap, ímé eljött, kisarjadt a végzet,
11 kivirágzott a vessző, kivirult a kevélység. Az erőszakosság a gonoszság vesszejévé nőtt fel, nincs semmi
12 meg belőlök, sem sokaságukból, sem tömegökből, s nincs egy jaj is miattok! Eljött az idő, elközelgett a
13 nap; a vevő ne örüljön, az eladó ne szomorkodjék, mert harag jön minden sokaságára. Mert az eladó
eladott jószágához nem térhet vissza többé, még ha élve az élők közt maradna is, mert a jövendölés az ő
14 egész sokasága ellen vissza nem tér, és vétke miatt senki sem lehet hosszú életű. Kürtöljetek a kürttel
15 és készítsetek el mindent; ám nincsen, a ki harczra menjen, mert haragom minden ő sokasága ellen. A
fegyver kivűl, a döghalál és éhség belűl; a ki a mezőn van, fegyver miatt hal meg, és a ki a városban, azt
16 éhség és döghalál emészti meg. És menekülnek menekültjeik, és lesznek a hegyeken, mint a völgyek
17 galambjai: mindnyájan nyögvén, kiki vétke miatt. Minden kéz elerőtlenűl, és minden térd elolvad, mint
18 a víz. Felövezkednek zsákkal, és befedi őket rettegés, és minden orczán szégyen, és mindnyájok fején
19 kopaszság. Ezüstjöket az utczákra vetik, és aranyuk szenny lesz előttök; ezüstjök s aranyuk meg nem
szabadíthatja őket az Úr búsulásának napján; lelköket azzal jól nem lakatják, s hasokat meg nem tölthe-
20 tik; mert csábítójok volt az a vétekre. És a belőle készült drága ékességeket kevélykedésre használják,
21 és útálatosságuk képeit, undokságaikat abból csinálták, azért tettem előttök azt szenynyé; És adom azt
22 az idegenek kezébe zsákmányul, és a föld hitetleninek prédául, hadd fertéztessék meg. És elfordítom
tőlük arczomat, hadd fertéztessék meg szenthelyemet; s betörjenek belé a rontók és megfertéztessék.
23, 24 Készítsd a lánczot; mert a föld tele van véres ítélettel, és a város tele van erőszakossággal. És elhozom
a pogányok leggonoszabbjait, hadd foglalják el házaikat; s véget vetek a hatalmasok kevélységének, s
25, 26 fertézett lesz templomuk. Rettegés jött el, s keresnek békét és nincs. Egy romlás a másikra jő, és egy
hír után más támad, s kérnek látást a prófétától, ám törvény nem lesz a papnál, sem tanács a véneknél.
27 A király szomorkodik, a fejedelem irtózatba öltözik; s a föld népének kezei megdermednek. Útjok szerint
cselekszem velök, ítéletök szerint ítélem meg őket, hadd tudják meg, hogy én vagyok az Úr.

8 És lőn a hatodik esztendőben, a hatodik hónapban, a hónap ötödik napján: én ülök vala házamban,
2 és Júda vénei ülnek vala előttem és esék reám ott az Úr Istennek keze. És látám, és ímé vala mintegy
tűznek formája, derekának alakjától fogva lefelé tűz vala, és derekától fogva fölfelé vala mint a fényesség,
3 mint az izzó ércz. És kinyújta egy kézformát, és megragada engem fejem üstökénél fogva, és fölemelve
vitt engem a lélek a föld és az ég között, és bevive engem Jeruzsálembe isteni látásokban a belső kapu
bejáratához, a mely északra néz, a hol vala helye a boszúság bálványának, a mely boszúságra ingerel
4, 5 vala; És ímé ott vala Izráel Istenének dicsősége, a látás szerint, a melyet láttam a völgyben. És monda
nékem: Embernek fia! emeld föl csak szemeidet észak felé. Fölemelém azért szemeimet észak felé:
6 és ímé északra az oltár kapujától áll vala a boszúság ama bálványa a bejáratnál. És mondá nékem:
Embernek fia! l átod-e mit cselekesznek? A nagy útálatosságokat, melyeket Izráel háza itt cselekszik,
7 hogy eltávozzam az én szenthelyemtől. De még egyéb nagy útálatosságokat is fogsz látni. És vive engem
8 a pitvar bejáratához, és látám, és ímé egy lyuk vala a falban. És mondá nékem: Embernek fia! ronts
9 csak át a falon! és átronték a falon, és ímé egy ajtó vala ott. És mondá nékem: Menj be és lásd meg a
10 gonosz útálatosságokat, a melyeket ezek ott cselekesznek. Bemenék azért és látám, és ímé az útálatos
csúszó-mászó állatoknak és barmoknak mindenféle képei és Izráel házának minden bálványai valának
11 bevésve a falon köröskörűl. És hetven férfiú Izráel házának vénei közűl (ezek közepette Jaazanjáhu, a
Sáfán fia) áll vala előttök, mindenik a maga tömjénezőjével kezében, s a füstölőszer felhőjének illata száll
12 vala fel. És mondá nékem: Láttad-é, embernek fia, Izráel házának vénei mit cselekesznek a sötétben,
13 kiki az ő képes házában? mert azt mondják: Nem lát minket az Úr, elhagyta az Úr ezt a földet. És
14 mondá nékem: Még egyéb nagy útálatosságokat is fogsz látni, miket ezek cselekesznek. És vive engem
az Úr háza kapujának bejáratához, a mely északra van, és ímé ott asszonyok ülnek vala, siratván a
15 Tammúzt. És mondá nékem: Láttad-é, embernek fia? még egyéb, ezeknél nagyobb útálatosságokat is

fogsz látni. És bevive engem az Úr házának belső pitvarába, és ímé az Úr tepmlomának bejáratánál, a 16
tornácz és az oltár között vala mintegy huszonöt férfiú, kik hátokkal az Úr templomára és orczájokkal
keletre fordultak, s ezek kelet felé leborulva imádták a napot. És mondá nékem: Láttad-é, embernek 17
fia? avagy kevés-é Júda házának ily útálatosságokat cselekedni, a milyeneket itt cselekedtek? hogy még
a földet is betöltik erőszakossággal, és engem megint haragra ingerelnek, ímé, hogy tartják a venyigét
orrukhoz! Én is búsulásom szerint cselekszem, nem fog kedvezni szemem, sem meg nem szánom őket; s 18
ha kiáltanak füleimbe nagy felszóval, nem hallgatom meg őket.

És kiálta füleimbe nagy felszóval, mondván: Hozzátok el a városra a meglátogatásokat, kinek-kinek **9**
a kezében legyen vesztő eszköze. És ímé hat férfi jő vala a felső kapu útjáról, a mely északra néz vala, 2
mindeniknek kezében zúzó eszköze, egy férfi pedig köztük gyolcsba vala öltözve, és íróeszköz vala dere-
kán. És bemenének és állának az érczoltár mellé. És Izráel Istenének dicsősége elvonula a Kérubról, 3
a mely fölött vala, a ház küszöbéhez, és kiálta a gyolcsba öltözött férfiúnak, a kinek derekán íróeszköz
vala. És monda az Úr néki: Menj át a város közepén, Jeruzsálem közepén, és jegyezz egy jegyet a fér- 4
fiak homlokára, a kik sohajtanak és nyögnek mindazokért az útálatosságokért, a melyeket cselekedtek
annak közepében. És amazoknak mondá az én hallásomra: Menjetek át a városon ő utána, és vágjátok; 5
ne kedvezzen a ti szemetek és ne szánakozzatok: Vénet, ifjat, szűzet, gyermeket és asszonyokat öljetek 6
meg mind egy lábig, de azokhoz a férfiakhoz, a kiken a jegy van, ne közelítsetek, és az én templomomon
kezdjétek el. Elkezdék azért a vén férfiakon, a kik a ház előtt valának. És mondá nékik: Fertőztessétek 7
meg a házat, és töltsétek meg a pitvarokat megölettekkel. Menjetek ki. És kimenének és öldöklének a
városban. És lőn, hogy levágák őket, és én megmaradtam és esém az én orczámra és kiálték és mondék: 8
Ah, ah, Uram Isten, avagy ki akarod-é írtani Izráel egész maradékát, mikor kiöntöd búsulásodat Jeruzsá-
lemre? És mondá nékem: Izráel és Júda házának vétke felette nagy, mivelhogy tele a föld vérontással, 9
és a város tele van igazságtalansággal, mert azt mondották: Elhagyta az Úr ezt a földet, és az Úr nem
lát. Azért én is (nem kedvez szemem, sem meg nem szánom őket) útjokat fejökhöz verem! És ímé a 10, 11
gyolcsba öltözött férfi, kinek íróeszköz vala derekán, választ hozott, mondván: Úgy cselekedtem, a mint
parancsolád.

És látám, és ímé a mennyezeten, a mely a Kérubok feje fölött vala, látszék felettök, mint valami za- **10**
firkő, olyan, mint egy királyi széknek formája. És szóla a gyolcsba öltözött férfiúnak, és mondá: Menj be 2
a forgókerekek közé a Kérubok alá, és töltsd meg tenyereidet égő üszöggel onnét a Kérubok közűl, és szórd
a városra. és beméne szemem láttára. A Kérubok pedig állanak a háztól jobbra, mikor a férfi beméne, 3
és a felhő betölté a belső pitvart. És eltávozék az Úr dicsősége a Kérubról, a ház küszöbére, és megtelék 4
a ház a felhővel, és a pitvar betelék az Úr dicsőségének fényességével. És a Kérubok szárnyainak csat- 5
togása meghallaték a külső pitvarig, mint az erős Isten hangja, mikor beszél. És lőn, mikor parancsolt 6
ama gyolcsba öltözött férfinak, mondván: Végy tüzet a forgókerekek közűl, a Kérubok közűl, az beméne,
és álla a kerék mellé. És kinyújtá egy Kérub a kezét a Kérubok közűl a tűzhöz, mely vala a Kérubok kö- 7
zött, és vőn és tevé a gyolcsba öltözöttnek markába, ki elvevé és kiméne. És látszék a Kérubokon emberi 8
kéznek formája szárnyaik alatt. És látám, és ímé, négy kerék vala a Kérubok mellett, egyik kerék vala 9
az egyik Kérub mellett és a másik kerék a másik Kérub mellett, és olyanok valának a kerekek, mintha
tarsiskőből volnának. És mintha volna mind a négyöknek ugyanazon egy formája mintha egyik kerék 10
a másik kerék közepében volna. Jártokban mind a négy oldaluk felé mennek vala, meg nem fordulnak 11
vala jártokban, hanem arra, a merre a fő fordult, mennek vala utána, meg nem fordulnak vala mentök-
ben. És egész testök és hátok és kezeik és szárnyaik és a kerekek rakva valának szemekkel köröskörűl 12
mind a négy kerekükön. Hallám, hogy a kerekeket forgókerekeknek nevezték fülem hallatára. És négy 13, 14
orczája vala mindeniknek, az első orcza vala Kérub-orcza, és a második orcza ember-orcza, a harmadik
oroszlán-orcza és a negyedik sas-orcza. És fölemelkedének a Kérubok. Ez ama lelkes állat, a melyet 15
láttam a Kébár folyó mellett. És mikor járnak vala a Kérubok, járnak vala a kerekek is mellettök, mikor 16
pedig felemelék a Kérubok szárnyaikat, hogy fölemelkedjenek a földről, nem fordulának el a kerekek sem
az ő oldaluktól. Ha azok állanak vala, ezek is állának, és ha azok felemelkednek vala, fölemelkedének 17
ezek is velök, mert a lelkes állat lelke vala bennök. És elvonula az Úrnak dicsősége a ház küszöbétől, 18
és álla a Kérubok fölé. És fölemelék a Kérubok szárnyaikat, és fölemelkedének a földről szemem láttára 19
kimentökben és a kerekek is mellettök; és megállának az Úr háza keleti kapujának bejáratánál, és Izráel
Istenének dicsősége vala felűl ő rajtok. Ez ama lelkes állat, a melyet láttam az Izráel Istene alatt a Kébár 20
folyó mellett, és megismerém, hogy Kérubok valának. Négy orczája vala mindeniknek és négy szárnya 21
mindeniknek és emberi kezek formája vala szárnyaik alatt. És orczáik formája: ugyanazok az orczák 22

valának, a melyeket a Kébár folyó mellett láttam, tudniillik formájokat és őket magokat. Mindenik a maga orczája felé megy vala.

11 És fölemelt engem a lélek, és bevive az Úr házának keleti kapujához, a mely néz keletnek, és ímé, a kapu bejáratánál huszonöt férfi vala, kik között látám Jaazanját, Azzur fiát, és Pelatjáhut, Benájáhu
2 fiát, a nép fejedelmeit. És mondá nékem: Embernek fia! ezek a férfiak, a kik gonoszt eszelnek ki és
3 rossz tanácsot adnak ebben a városban, Mondván: Nem egyhamar fogunk házakat építeni; ez a város
4, 5 a fazék, mi pedig a hús. Azért prófétálj ellenök; prófétálj, embernek fia! És esék reám az Úr lelke, és mondá nékem: Mondjad, így szól az Úr: Így szólottatok, Izráel háza! és a mi lelketekben készül, én
6, 7 tudom. Sokakat öltetek meg ebben a városban, és utczáit megtöltöttétek megölettekkel. Ezért, így szól az Úr Isten: megöletteitek, kiket a város közepére vetettetek, ezek a hús, a város pedig a fazék, és titeket
8, 9 kivisznek belőle. Fegyvertől féltetek, fegyvert hozok reátok, azt mondja az Úr Isten. És kiviszlek titeket
10 belőle, és adlak titeket idegenek kezébe, és tartok ítéletet fölöttetek. Fegyver miatt hulljatok el, Izráel
11 határán ítéllek meg titeket, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. E város ne legyen fazekatok, hogy
12 ti benne hús legyetek, Izráel határán ítéllek el titeket. És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mert az én végzéseimben nem jártatok, és rendeléseimet nem cselekedtétek, hanem a pogányok módja szerint
13 cselekedtetek, a kik körültetek vannak. És lőn, mikor prófétáltam, Pelatjáhu, Benája fia meghala, én pedig orczámra esém és kiálték nagy felszóval, és mondék: Ah, ah, Uram Isten, te véget vetsz Izráel
14, 15 maradékának! És lőn az Úrnak szava én hozzám, mondván: Embernek fia! a te atyádfiai, atyádfiai, a te rokonaid és Izráel egész háza együtt azok, a kikről Jeruzsálem lakói ezt mondják: távozzatok el az Úrtól,
16 nékünk adatott ez a föld örökségűl. Ezokáért mondjad: Így szól az Úr Isten: Mivelhogy távol vetettem őket a pogányok közé, és szétszórtam őket a tartományokba, tehát én leszek nékik templomul rövid időre
17 a tartományokban, a melyekbe mentek. Ennekokáért mondjad: Így szól az Úr Isten: Egybegyűjtelek titeket a népek közűl égy együvé hozlak titeket a tartományokból, a melyekben szétszórattatok, és adom
18 néktek Izráel földjét. És bemennek oda és eltávolítják minden ő fertelmességeit és minden útálatosságait
19 ő belőle. És adok nékik egy szívet, és új lelket adok belétek, és eltávolítom a kőszívet az ő testökből, és
20 adok nékik hússzívet; Hogy az én végzéseimben járjanak és rendeléseimet megőrizzék és cselekedjék
21 azokat, és legyenek nékem népem és én leszek nékik Istenök. De a kiknek szívök az ő fertelmességeik
22 és útálatosságaik szíve szerint jár, azoknak útját fejökhöz verem, mondja az Úr Isten. És fölemelék a
23 Kérubok szárnyaikat s a kerekek mellettök, és Izráel Istenének dicsősége rajtok felül vala. És felszálla
24 az Úrnak dicsősége a város közepéből, és álla a hegyre, mely a várostól keletre van. A lélek pedig felvőn engem, és vive Káldeába a foglyokhoz látásban az Isten lelke által, és felszálla előlem a látás, a melyet
25 láttam. És elbeszélém a foglyoknak az Úrnak minden beszédét, a melyet nékem megjelentett.

12, 2 És lőn az Úrnak szava én hozzám, mondván: Embernek fia! pártos ház közepette lakol, kiknek szemeik vannak a látásra, de nem látnak, füleik vannak a hallásra, de nem hallanak, mert ők pártos ház.
3 És te, embernek fia, készíts magadnak vándorútra való eszközöket, és vándorolj ki nappal szemeik előtt,
4 és vándorolj ki helyedről más helyre szemök láttára; talán meglátják! mert ők pártos ház. És vidd ki eszközeidet, úgy, mint vándorútra való eszközöket, nappal szemök láttára, te pedig menj ki estve szemök
5, 6 láttára, úgy a hogy a vándorok szoktak. Szemök láttára lyukaszd át a falat, és azon át vidd ki. Szemök láttára emeld válladra, a sötétben vidd ki, orczádat fedd be, hogy ne lásd a földet, mert csodajelűl rendeltelek az Izráel házának. Úgy cselekedtem azért, a mint parancsolva vala nékem; eszközeimet kihordám
7 nappal, mint vándorútra való eszközöket, és este átlyukasztám a falat kezemmel; a sötétben kivivém,
8, 9 vállamra emelém szemök láttára. És lőn az Úr beszéde én hozzám reggel, mondván: Embernek fia!
10 Nem mondta-é néked Izráel háza, ez a pártos ház: mit cselekszel? Mondjad nékik: Így szól az Úr Isten: a fejedelemnek szól ez a próféczia, ki Jeruzsálemben van, és Izráel egész házának, a mely ott lakozik.
11 Mondjad: Én csodajeletek vagyok; a mint én cselekedtem, úgy történik velök: fogságba, rabságra men-
12 nek. És a fejedelem, ki közöttök van, vállát megrakván a sötétben, kimegyen; a falat átlyukasztják, hogy
13 így vigyék ki őt, orczáit befedi, hogy ne lássa szemeivel épen ő a földet. És kiterjesztem hálómat ellene, és megfogatik varsámban, és elviszem őt Bábelbe a Káldeusok földére, de azt nem fogja látni, és ott fog
14 meghalni. És mindeneket, kik körülte vannak az ő segítségére, és minden seregeit szélnek szórom min-
15 denfelé, és kardot vonok utánok. És megtudják, hogy én vagyok az Úr, mikor eloszlatom őket a pogányok
16 közé, és szétszórom őket a tartományokba. De meghagyok közülök kevés férfiakat a fegyvertől, éhségtől s döghaláltól, hogy elbeszéljék minden útálatosságukat a pogányok közt, a kik közé mennek, s hogy
17, 18 megtudják, hogy én vagyok az Úr. És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: Embernek fia! kenyeredet
19 rettegéssel egyed, és vizedet reszketéssel és félelemmel igyad. És szólj a föld népének: Ezt mondja az Úr

Isten Jeruzsálem lakóiról, Izráel földjéről: kenyeröket félelemmel eszik és vizöket ájulással iszszák, hogy
pusztaságra vetkőzzék földje bőségéből minden lakói álnoksága miatt. És a lakott városok elpusztulnak 20
s a föld pusztaság lesz és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: 21
Embernek fia! micsoda közmondástok van néktek Izráel földjén? hogy azt mondják: a napok csak ha- 22
ladnak, ám semmivé lesz minden látás. Ezokért mondd nékik: Ezt mondja az Úr Isten: Megszüntetem 23
e közmondást és nem mondogatják azt többé Izráelben, sőt inkább mondd nékik: elközelgettek a napok,
és minden látás teljesül. Mert nem lesz többé semmi hiábavaló látás és hizelgő jövendölgetés Izráel 24
házának közepette. Mert én szólok, az Úr; s a mely szót szólok, meglészen, nem halad tovább. Mert 25
a ti napjaitokban, pártos ház, szólok egy szót és megcselekszem, ezt mondja az Úr Isten! És lőn az Úr 26
beszéde hozzám, mondván: Embernek fia! ímé, Izráel háza ezt mondja: A látás, melyet ez lát, sok napra 27
való, és messze időkre prófétál ő. Ezokért mondjad nékik: Így szól az Úr Isten: Nem halad tovább semmi 28
én beszédem; a mit szólok, az a szó meglészen, ezt mondja az Úr Isten.

És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: Embernek fia! prófétálj Izráel prófétái ellen, a kik próféta- **13**, 2
lnak, és mondjad azoknak, a kik önnön szívökből próféták: Halljátok meg az Úr beszédét! Így szól 3
az Úr Isten: Jaj a bolond prófétáknak, a kik az önnön lelkök után mennek, mert semmit sem láttak.
Mint rókák a romok közt, olyanokká lettek prófétáid, oh Izráel! Nem hágtatok fel a törésekhez, nem 4, 5
falaztatok falat Izráel háza körűl, hogy megállhassatok a harczban az Úrnak napján. Hívságot láttak s 6
hazug jövendölgetést, kik ezt mondják: Monda az Úr! holott az Úr nem bocsátotta őket, és még várják,
hogy betelik beszédök. Avagy nem hiábavaló látást láttatok-é, és nem hazug jövendölgetést szóltatok-é? 7
midőn ezt mondjátok vala: Monda az Úr! holott én nem szólottam! Ennekokáért így szól az Úr Isten: 8
Mivelhogy hívságot szólottatok és hazugságot láttatok, azért ímé én ellenetek leszek, ezt mondja az Úr
Isten. És leszen kezem a próféták ellen, kik hívságot látnak és hazugságot jövendölgetnek; az én népem 9
gyülekezetében nem lesznek, Izráel házának könyvébe nem irattatnak, és Izráel földjére be nem mennek,
és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr Isten. Azért, mert eláltatták az én népemet, mondván: béke! ho- 10
lott nincsen béke; és ha a nép falat épít, ímé ők bemázolják azt mázzal. Mondjad a mázzal mázolóknak, 11
hogy leomlik; ömlő záporeső lészen, és ti jégeső kövei hulljatok, szélvihar hasítsd! És ímé leomlik a fal. 12
Avagy nem mondják-é majd néktek: hol a mázolás, a melylyel mázolátok? Ezokáért így szól az Úr Isten: 13
És meghasogatom szélviharral búsulásomban, és ömlő zápor lészen haragomban, és lésznek jégeső kövei
búsulásomban annak elrontására. És ledöntöm a falat, a melyet mázzal mázoltatok és levetem a földre, 14
és meztelen lesz fundamentoma; és leomlik, és ti veszszetek el közepette, és tudjátok meg, hogy én vagyok
az Úr. És teljessé teszem búsulásomat a falon és azokon, a kik mázolák azt mázzal, és mondom néktek: 15
nincs a fal és nincsenek, a kik azt mázolák, Tudniillik Izráel prófétái, kik prófétálnak Jeruzsálemnek és 16
látnak néki békességnek látását, holott nincsen békesség, ezt mondja az Úr Isten. És te, embernek fia, 17
fordítsd orczádat néped leányaira, a kik önnön szívükből prófétálnak, és prófétálj ellenök. És mondjad: 18
Így szól az Úr Isten: Jaj azoknak, a kik kötéseket varrogatnak minden kézcsuklóra, és takarókat készí-
tenek akármilyen termetűek fejére, hogy lelkeket vadászszanak! Némely lelkeket elvadásztok népemből,
másokat elevenen megtartotok a magatok hasznára. És megszentségtelenítetek engem népem előtt né- 19
hány marok árpáért és falat kenyérért, hogy lelkeket öljetek, melyeknek nem kellene meghalniok, és
hogy lelkeket elevenen megtartsatok, melyeknek nem kellene élniök, hazudozván népemnek, a mely ha-
zugságra hallgat. Ezokáért így szól az Úr Isten: Ímé én kötéseitek ellen leszek, a melyekkel ti a lelkeket 20
vadászszátok, mint madarakat; és leszaggatom azokat karjaitokról, s a lelkeket, melyeket ti vadásztok,
szabadon bocsátom, mint madarakat. És elszaggatom takaróitokat, és megszabadítom népemet keze- 21
tekből, és nem lesznek többé zsákmány a ti kezetekben, s megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. Mivelhogy 22
megszomorítjátok az igaznak szívét hazugsággal, holott én őt bántani nem akartam, s megerősítitek a
hitetlen kezeit, hogy meg ne térjen gonosz útjáról, hogy őt életben megtartsam. Ezokáért hívságot nem 23
láttok és jövendőt nem jövendölgettek többé, s megszabadítom népemet a ti kezetekből, és megtudjátok,
hogy én vagyok az Úr.

És jövének hozzám férfiak Izráel vénei közűl, és leülének én előttem. És lőn az Úrnak beszéde hoz- **14**, 2
zám, mondván: Embernek fia! Ezek a férfiak fölvették bálványaikat szívökbe, és vétkeik botránkozását 3
orczáik elé állították. Vajjon engedjem-é, hogy megkérdezzenek engem? Ezokáért szólj velök, és mondjad 4
nékik: Ezt mondja az Úr Isten: Valaki az Izráel házából bálványait szívébe fölveszi, és vétkének botrán-
kozását teszi orczái elé, és megy a prófétához: én, az Úr felelek meg annak énmagam által bálványainak
sokasága miatt; Hogy megragadjam Izráel házát az ő szívökben, a kik elfordultak tőlem bálványaik 5
miatt mindnyájan. Ezokáért mondjad Izráel házának: Ezt mondja az Úr Isten: Térjetek meg, és for- 6

7 duljatok el bálványaitoktól és minden útálatosságtoktól fordítsátok el orczátokat. Mert valaki az Izráel
házából és a jövevények közül, a kik Izráelben laknak, elhajlik tőlem, és az ő bálványait veszi föl szívébe,
és vétkének botránkozását teszi orczája elé, és megyen a prófétához, hogy ez tanácsot kérjen ő néki én
8 tőlem: én, az Úr felelek meg annak énmagam által; És ellene fordítom orczámat annak a férfiúnak, és
9 vetem őt jegyűl és közbeszédül, és kiirtom népem közül, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr! Ha pedig
a próféta megtéveszteni engedi magát, hogy kijelentést adjon: én, az Úr tévesztettem meg azt a prófétát;
10 és kinyújtom kezemet ellene, és kivesztem őt az én népem, Izráel közül. És viselik vétköket; a milyen a
11 kérdező vétke, olyan legyen a próféta vétke is, Azért, hogy el ne tévelyedjék többé Izráel háza én tőlem,
és többé meg ne fertéztessék magokat minden ő elszakadásukkal, hanem legyenek az én népem és én
12, 13 legyek Istenök, ezt mondja az Úr Isten. És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: Embernek fia! ha
valamely ország vétkeznék ellenem, elpártolván tőlem; és én kinyújtván kezemet ellene, eltörném néki
14 a kenyérnek botját, és bocsátanék reá éhséget, és kiirtanék belőle embert és barmot; És ha volna ez a
három férfiú benne: Noé, Dániel és Jób: akkor ők az ő igazságukkal a magok lelkét megszabadítanák,
15 azt mondja az Úr Isten. Ha gonosz vadállatokat bocsátanék át az országon, hogy azt gyermektelenné
16 tegyék, és az pusztává lenne, a melyen senki át nem menne a vadállatok miatt: Benne ama három férfiú
(élek én, az Úr Isten mondja) sem fiakat, sem leányokat meg nem szabadítana, csak magokat szabadí-
17 tanák meg, az ország pedig pusztává lenne. Avagy ha fegyvert hoznék amaz országra, és mondanám:
18 fegyver, menj át ez országon! és kiirtanék belőle embert és barmot, És ama három férfiú benne volna,
élek én, az Úr Isten mondja, nem szabadítana meg sem fiakat, sem leányokat, hanem csak magokat sza-
19 badítanák meg. Avagy ha döghalált bocsátanék arra az országra, és kiönteném búsulásomat reá vérben,
20 hogy kiirtsak belőle embert és barmot, S Noé, Dániel és Jób benne volna; élek én, az Úr Isten mondja,
hogy nem szabadítanának meg sem fiat, sem leányt; ők igazságukkal csak a magok lelkét szabadítanák
21 meg. Mert így szól az Úr Isten: Mennyivel inkább, ha e négy nehéz ítéletemet: a fegyvert, éhséget, vad-
22 állatot és döghalált bocsátom Jeruzsálemre, hogy kiirtsak belőle embert és barmot! Ímé, megmaradnak
benne némely menekültek, a kiket kivezetnek, fiak és leányok; ímé ők kimennek hozzátok, hogy lássá-
tok útjokat és cselekedeteiket, és vígasztalást vegyetek a veszedelemből, melyet Jeruzsálemre hoztam,
23 mindarra nézve, a mit hoztam reá. És megvígasztalnak titeket, ha látjátok útjokat és cselekedeteiket
megismeritek, hogy nem hiába cselekedtem mindazt, a mit cselekedtem vele, ezt mondja az Úr Isten.

15, 2 És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: Embernek fia! mire való a szőlőtőke fája egyéb fa között, a
3 venyige, mely az erdő fái között van? Avagy vesznek-é abból fát, hogy valami eszközt csináljanak belőle?
4 avagy vesznek-é belőle szeget, hogy mindenféle edényt akaszszanak reá? Ímé a tűznek adatott, hogy
megemészsze; két végét megemésztette már a tűz, és közepe megpörkölődött, vajjon való-é valami esz-
5 közre? Ímé, míg ép vala, semmi eszközre nem vala jó; mennyivel kevésbbé csinálhatnak belőle valamit
6 most, mikor a tűz megemésztette és megpörkölődött! Azért így szól az Úr Isten: A mint a szőlőtőke fáját
7 az erdő fái közül a tűznek adtam megemésztésre, úgy adtam oda Jeruzsálem lakóit; És ellenök fordítom
arczomat. A tűzből jöttek ki és a tűz emészsze meg őket, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor
8 arczomat ellenök fordítom. És teszem a földet pusztasággá, mivelhogy elpártoltak tőlem, ezt mondja az
Úr Isten.

16, 2 És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: Embernek fia! add tudtára Jeruzsálemnek az ő útálatossá-
3 gait, És mondjad: Így szól az Úr Isten Jeruzsálemnek: A te származásod és születésed Kanaán földjéről
4 való; atyád az Emoreus és anyád Hitteus asszony. Születésed pedig ilyen volt: a mely napon születtél, el
nem metszették a köldöködet, és vízzel meg nem mostak, hogy tiszta lennél, sóval sem töröltek meg, sem
5 be nem póláltak. Szem meg nem szánt téged, hogy ezekből valamit veled cselekedett volna, könyörülvén
6 rajtad; hanem kivetettek a nyilt mezőre, mert útáltak, a mely napon születtél. Ekkor elmenék melletted
és látálak véredben eltapodva, és mondék néked: A te véredben élj! mondék ismét néked: A te véredben
7 élj! Sok ezerekre szaporítottalak, mint a mezei füvet, és megszaporodál és fölnevekedél és jutál nagy
8 szépségre; emlőid duzzadának s szőröd kinőtt vala, de te mezítelen és befedezetlen valál. Ekkor elme-
nék melletted, és látálak, és ímé a te korod a szerelem kora vala, és kiterjesztém fölötted szárnyamat s
befödözém mezítelenségedet, és megesküvém néked s frigyre léptem veled; azt mondja az Úr Isten, és lől
9, 10 az enyém. És megmosálak vízzel és elmosám rólad véredet, és megkenélek olajjal. És felöltöztetélek
11 hímes ruhába, és felsaruztalak borjúfóka bőrrel, s övezélek fehér gyolcscsal s befedélek selyemmel. És
12 felékesítélek ékességekkel, s adtam karpereczeket kezeidre és lánczot nyakadra. És adtam orrpereczet
13 orrodra és függőket füleidre és ékes koronát fejedre. És felékesítéd magadat aranynyal és ezüsttel, és
öltözeted vala fehér gyolcs és selyem és hímes ruha; lánglisztet, mézet és olajat ettél, és megszépültél

felette igen, s királyságra jutál. És kiméne híred a pogányok közé a te szépségedért; mert tökéletes 14
vala az ékességeim által, a melyeket reád tettem, azt mondja az Úr Isten. De elbízád magadat szép- 15
ségedben és paráznává lől híred szerint, elárasztál paráznaságaiddal minden melletted elmenőt: legyen
kedve szerint! És vevél a te ruháidból s csinálál magadnak magaslatokat különböző szinnel borítva, s 16
paráználkodál azokon; ilyen még nem volt és nem is lesz. És vevéd a te ékességidet az én aranyomból és 17
ezüstömből, melyeket néked adtam, és csináltál magadnak férfiú képeket, és azokkal paráználkodál. És 18
vevéd hímes ruháidat és befedezéd azokat, és olajomat és füstölőszeremet vetéd eléjök. És az én elede- 19
lemet, melyet néked adtam, lángliszttel és olajjal és mézzel etettelek vala, ő eléjök rakád kedves illatul;
így lőn, ezt mondja az Úr Isten. És vevéd a te fiaidat és leányaidat, a kiket nékem szültél vala, és meg- 20
áldozád őket azoknak eledelül. Avagy nem volt-é már elég paráznaságodból, Hogy megölted fiaimat is, 21
és oda adád őket, midőn tűzben nékik áldozád? És minden útálatosságaidban és paráznaságaidban meg 22
nem emlékeztél a te ifjúságod napjairól, mikor mezítelen és befedezetlen valál, véredben eltapodva vol-
tál. És lőn minden gonoszságod után, (Jaj, jaj néked! azt mondja az Úr Isten,) Építél magadnak tetőt, 23, 24
és csináltál magaslatot minden utczán. És minden keresztútnál megépítéd magaslatodat, s útálatossá 25
tevéd szépségedet, és kétfelé vetéd lábaidat minden melletted elmenőnek, és sokasítád paráznaságodat.
És paráználkodál Égyiptom fiaival, szomszédiddal, a nagytestűekkel, és sokasítád paráznaságodat, hogy 26
engem ingerelj. És ímé kinyújtottam kezemet ellened, s megkisebbítém rendelt részedet, és adálak té- 27
ged a te gyűlölőidnek, a Filiszteusok leányainak csúfolásukra, a kik átallák fajtalan útadat. S Assiria 28
fiaival is paráználkodál, mert meg nem elégedél; paráználkodál velök, és még sem elégedél meg. És 29
sokasítád paráznaságodat a kalmárok földje, Káldea felé, de még ezzel sem elégedél meg. Mily gyenge 30
a szíved, azt mondja az Úr Isten, hogy mindezeket cselekedted, egy rakonczátlan rima cselekedeteit!
Hogy állítál magadnak fedelet minden keresztúton, és magaslatokat csinálál minden utczán, de nem vol- 31
tál olyan, mint a rima, kicsibe véve a bért. Te házasságtörő asszony! férje helyett idegeneket fogad el! 32
Minden rimának bért adnak, te pedig magad adtad ajándékidat minden szeretődnek, így megvásárlád 33
őket, hogy bemenjenek hozzád mindenfelől paráznaságidért. És lőn különbség közted és más asszonyok 34
közt paráznaságaidban; mert utánad nem jártak a paráznák; te adál bért nékik és bért ők nem adának
néked, így lőn különbséged. Azért te rima, halld meg az Úr beszédét! Így szól az Úr Isten: A miatt, 35, 36
hogy elárad gyalázatod és föl van takarva mezítelenséged a te szeretőiddel való paráznaságaidban; és
minden útálatos bálványaid miatt és fiaid vére miatt, kiket azoknak adtál: Ezokáért ímé egybegyűj- 37
töm minden szeretődet, kiknek kedves valál, és mindazokat, a kiket szerettél, együtt azokkal, a kiket
gyűlöltél, és egybegyűjtöm őket ellened mindenfelől, és föltakarom mezítelenségedet előttök, hogy lássák
minden te mezítelenségedet. És megítéllek téged a házasságtörő és vért ontó asszonyok ítéletével, és 38
véredet kiontatom búsulásomban és féltő szerelmemben. És adlak téged kezökbe, és leszakítják tetődet 39
és lerontják magaslataidat és lehúzzák rólad ruháidat és elveszik ékességeidet, és hagynak mezítelenül
s ruhátalanul. És összehoznak gyűlést ellened, és megköveznek és összevagdalnak fegyvereikkel. És 40, 41
megégetik házaidat tűzzel, és ítéletet cselekesznek rajtad sok asszony szeme láttára, és megszüntetem
paráznaságodat, és bért sem adsz többé. És megnyugotom búsulásomat rajtad, hogy eltávozzék féltő 42
szerelmem te tőled, s megnyugoszom és többé nem haragszom. Mivelhogy meg nem emlékeztél ifjúsá- 43
god napjairól, és ingerlettél engem mindezekkel, azért ímé én is fejedhez verem útadat, ezt mondja az Úr
Isten, és többé nem cselekszed a fajtalanságot minden útálatosságod mellett. Ímé, valaki közmondással 44
él, rólad veszi azt, mondván: A minémű az anya, olyan a leánya is. Anyád leánya vagy te, a ki megútálta 45
férjét s fiait, és öcséidnek nénje vagy, a kik megútálták férjeiket és fiaikat; anyátok Hitteus asszony és
atyátok Emoreus. És a te néned Samaria vala, ő és leányai, ki balkezed felől lakik vala; és öcséd, a ki 46
jobbkezed felől lakik vala, Sodoma és leányai. És nem az ő útaikon jártál, és nem az ő útálatosságaik 47
szerint cselekedtél, de csak kevés ideig; de aztán gonoszabb valál azoknál minden útadban. Élek én! azt 48
mondja az Úr Isten, így nem cselekedett Sodoma, a te öcséd, ő és leányai, a mint cselekedtél te és a te
leányaid. Ímé, ez volt vétke Sodomának, a te öcsédnek: kevélység, eledel bősége és gondtalan békesség 49
volt nála és leányainál, de a szűkölködőnek és szegénynek kezét nem fogta meg. És felfuvalkodának 50
s cselekedének útálatosságot előttem, és elveszítém őket, mikor ezt megláttam. És Samaria félannyit 51
sem vétkezett, mint te, mert többek a te útálatosságaid, mint az övék; és így nő testvéreidet nálad iga-
zabbaknak bizonyítád minden útálatosságiddal, a melyeket cselekvél. Te is azért viseld gyalázatodat, 52
a melyre pedig nénédet ítélted; a te bűneid miatt, melyekben nálok útálatosabban cselekvél, igazabbak
ők nálad. Szégyenülj meg hát te is s viseld gyalázatodat, hogy nőtestvéreidet nálad igazabbaknak bi-
zonyítád. És visszahozom foglyaikat, Sodomának s leányainak foglyait és Samariának és leányainak 53

54 foglyait; s visszahozom a te foglyaidat is amazok közepette; Azért, hogy viseljed gyalázatodat és megszé-
55 gyenülj mindazokért, miket cselekedtél, mikor azoknak vígasztalásukra leszel. És nőtestvéreid, Sodoma
és lányai visszatérnek előbbi állapotjokba, és Samaria s leányai visszatérnek előbbi állapotjokba, és te
56 is és leányaid visszatértek előbbi állapototokba. És nem vala-é öcséd, Sodoma, szóbeszéd a te szádban
57 kevélykedésed napján, Minekelőtte kitudódott volna gonoszságod; a miképen te most gyalázatuk vagy
Siria leányainak s minden körülötted valóknak, a Filiszteusok leányainak, kik útálnak téged köröskörűl?
58, 59 Fajtalanságodat és útálatosságaidat magad viseled, azt mondja az Úr. Mert ezt mondja az Úr Isten: És
60 ha úgy cselekedtem veled, mint te cselekedtél, midőn megvetetted az esküt, hogy megtörd a frigyet: Én
61 megemlékezem frigyemről, a melyet veled ifjúságod napjaiban kötöttem, és örök frigyet vetek veled. És
te megemlékezel útaidról és megszégyenled magadat, mikor hozzád veszed nőtestvéreidet, a kik nagyob-
62 bak nálad, együtt azokkal, a kik kisebbek, s adom őket néked leányaidul, de nem a te frigyedből. És
63 én megerősítem frigyemet veled, s megismered, hogy én vagyok az Úr. Hogy megemlékezzél és pirulj,
és meg ne nyissad többé szádat szégyenletedben, mikor megkegyelmezek néked mindenekben, valamit
cselekedtél, azt mondja az Úr Isten.

17, 2 És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: Embernek fia, adj találós mesét, és mondj példabeszédet
3 Izráel házának. És mondjad: Így szól az Úr Isten: A nagyszárnyú nagy saskeselyű, melynek hosszú
csapótollai valának, s mely rakva vala különféle színű tollakkal, jöve a Libanonra, és elfoglalá a czéd-
4 rusfa tetejét. Gyönge ágainak hegyét letépte, és vivé azt a kalmárok földére, az árosok városában tevé
5 le. És vőn annak a földnek magvából, és elveté azt termékeny mezőbe; sok vizek mellé vivé; mint fűzfát
6 ülteté el. És felsarjadt, és lőn elterülő, alacsony szőlőtővé, hogy vesszőit amahhoz fordítsa s gyökerei
7 amaz alatt legyenek, és szőlőtővé lőn, és vesszőket terme, s ágacskákat bocsáta ki. És vala más nagy
szárnyú, soktollú nagy saskeselyű, és ímé, ez a szőlőtő feléje terjeszté gyökereit s vesszeit hozzá nyújtá
8 ültetésének ágyaiból, hogy öntözze őt; Pedig jó földbe, sok víz mellé ültették vala el, hogy ágakat hajtson
9 és gyümölcsöt teremjen, hogy legyen jeles szőlőtő. Mondjad: Így szól az Úr Isten: Vajjon jó szerencsés
lesz-é? Vajjon gyökereit nem szaggatja-é ki, és gyümölcsét nem vágja-é le, hogy elszáradjon, hajtásának
minden ága elszáradjon, és pedig nem erős karral és sok néppel támad reá, hogy kitépje azt gyökeres-
10 től. És ímé elplántáltatott, jó szerencsés lesz-é? Avagy ha a napkeleti szél illeti őt, nem szárad-é el
11, 12 teljesen, ültetésének ágyában nem szárad-é el? És lőn az Úr szava hozzám, mondván: No, mondjad a
pártos háznak: Avagy nem értettétek-é mi ez? Mondjad: Ímé, eljött a babiloni király Jeruzsálembe, és
13 fogá királyát és fejedelmeit és elvivé őket magához Babilonba. És vőn a királyi magból, s frigyet szerze
14 vele, s megesketé őt, de a földnek erőseit elvivé, Hogy alacsony királyság legyen, hogy fel ne emelkedjék,
15 hanem frigyét megőrizze, hogy ez megálljon. De pártot üte ellene, bocsátván követeit Égyiptomba, hogy
adjon néki lovakat és sok népet. Vajjon jó szerencsés lesz-é? Vajjon megszabadítja-é magát, a ki ezeket
16 cselekszi? a ki megszegte a szövetséget, megszabadul-é? Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy annak a
királynak lakóhelyén, a ki őt királylyá tette, a kinek tett esküjét megvetette, s a kivel tett frigyét meg-
17 szegte, ott nála, Babilonban hal meg. És a Faraó nagy haddal és nagy sokasággal vele semmit nem tesz
18 a háborúban, mikor sánczot töltenek és tornyot építenek sok lélek kiirtására. S ha megvetette az esküt,
hogy megszegje a frigyet, pedig ímé, kezet adott rá, s mégis megcselekedte mindezeket; nem fog meg-
19 szabadulni! Azért így szól az Úr Isten: Élek én, hogy eskümet, melyet megvetett, és frigyemet, melyet
20 megszegett, fejéhez verem. És kiterjesztem hálómat ellene, és megfogatik varsámban, és elviszem őt
21 Babilonba s ott törvénykezem vele gonoszságáért, melylyel ellenem járt. És minden menekültje minden
seregéből fegyver miatt hull el, és a megmaradottak szélnek szélednek mindenfelé, és megtudjátok, hogy
22 én, az Úr beszéltem. Így szól az Úr Isten: És veszek én ama magas czédrus tetejéből, és elültetem; felső
23 ágaiból egy gyönge ágat szegek le, s elplántálom én magas és fölemelt hegyen. Izráel magasságos hegyén
plántálom őt, és ágat nevel és gyümölcsöt terem s nagyságos czédrussá nevekedik, hogy lakjanak alatta,
24 mindenféle szárnyas madarak ágainak árnyékában fognak lakozni. És megismeri a mező minden fája,
hogy én, az Úr tettem a magas fát alacsonnyá, az alacsony fát magassá; megszáraztottam a zöldelő fát,
és zölddé tettem az asszú fát. Én, Úr szólottam és megcselekedtem.

18, 2 És lőn az Úr szava hozzám, mondván: Mi dolog, hogy ezt a közbeszédet szoktátok mondani Izráel
3 földjén, mondván: Az atyák ettek egrest, és a fiak foga vásott meg bele? Élek én, ezt mondja az Úr
4 Isten, nem lesz többé helye köztetek ennek a közbeszédnek Izráelben. Ímé, minden lélek enyém, úgy az
5 atyának lelke, mint a fiúnak lelke enyém; a mely lélek vétkezik, annak kell meghalni! És ha valaki igaz
6 lesz, és törvény szerint igazságot cselekszik; Ha a hegyeken nem eszik, és szemeit föl nem emeli Izráel
házának bálványaira, és felebarátja feleségét meg nem fertézteti, és asszonyhoz tisztátalanságában nem

közeledik; És senkit nem nyomorgat, az adósnak a zálogot visszaadja, ragadományt nem ragadoz, az 7
éhezőnek kenyerét adja és a mezítelent ruhával befödi; Uzsorára nem ád, kamatot nem vesz, megvonja 8
kezét az álnokságtól, igaz ítéletet tesz a felek közt; Az én parancsolatimban jár és törvényeimet megőrzi, 9
hogy igazságot cselekedjék; ez az igaz, ő élvén él, ezt mondja az Úr Isten. És ha erőszakos fiat nemz, a 10
ki vért ont, és csak egyet is cselekszik amazokból; Mindezeket pedig nem cselekedte; hanem a hegyeken 11
evett, és felebarátjának feleségét megfertéztette; A szűkölködőt és szegényt nyomorgatta, ragadomá- 12
nyokat ragadozott, zálogot vissza nem adott, és a bálványokra emelte szemeit, útálatosságot cselekedett;
Uzsorára adott és kamatot vett: és az ilyen éljen? Nem él! Mindezeket az útálatosságokat cselekedte, 13
halállal haljon meg, az ő vére legyen ő rajta! S ímé, ha fiat nemz, és ez látja atyjának minden vétkét, 14
melyeket cselekszik; látja, de nem cselekszik azok szerint: A hegyeken nem eszik, és szemeit nem emeli 15
fel Izráel házának bálványaira, felebarátjának feleségét meg nem fertézteti, És senkit sem nyomorgat, 16
zálogot nem vesz, ragadományt nem ragadoz, kenyerét az éhezőnek adja és a mezítelent ruhával befödi;
A szegényre nem veti rá kezét, uzsorát és kamatot nem vesz, törvényeim szerint cselekszik, parancso- 17
lataimban jár: az ilyen ne haljon meg atyja vétkéért, hanem élvén éljen. Atyja, mert nyomorgatást 18
követett el, ragadományt ragadozott atyjafiától, és a mi nem jó, azt cselekedte népe között: ímé meghal
a maga vétkéért. És ti ezt mondjátok: Miért ne viselje a fiú az apa vétkét? Ám a fiú, törvény szerint 19
és igazságot cselekedett, minden parancsolatimat megtartotta s cselekedte azokat: élvén éljen. A mely 20
lélek vétkezik, annak kell meghalni; a fiú ne viselje az apa vétkét, se az apa ne viselje a fiú vétkét; az
igazon legyen az ő igazsága, és a gonoszon az ő gonoszsága. És ha a gonosztevő megtér minden vétkéből, 21
melyeket cselekedett, és megtartja minden parancsolatimat, és törvény szerint és igazságot cselekszik:
élvén éljen, és meg ne haljon. Semmi gonoszságáról, melyet cselekedett, emlékezés nem lészen; az ő 22
igazságáért, melyet cselekedett, élni fog. Hát kívánva kívánom én a gonosznak halálát? ezt mondja az 23
úr Isten; nem inkább azt, hogy megtérjen útjáról és éljen? És ha az igaz elhajol az ő igazságától, és 24
gonoszságot cselekszik, minden útálatosság szerint, melyeket a hitetlen cselekedett, cselekeszik, nemde
éljen-é? Semmi igazságairól, a melyeket cselekedett, emlékezés nem lészen: gonoszságáért, melyet cse-
lekedett, és az ő vétkéért, melylyel vétkezett, ezekért meg kell halnia. És azt mondjátok: Nem igazságos 25
az Úrnak útja! Oh, halljátok meg, Izráel háza: az én útam nem igazságos-é? nem inkább a ti útaitok
nem igazságosak-é? Ha elhajol az igaz az ő igazságától, és gonoszságot cselekszik, és a miatt meghal: 26
gonoszsága miatt hal meg, melyet cselekedett. És ha a gonosztevő megtér az ő gonoszságától, melyet 27
cselekedett, és törvény szerint és igazságot cselekszik: ez az ő lelkét megtartja életben. Mert belátta 28
és megtért minden gonoszságától, melyeket cselekedett: élvén éljen, ne haljon meg. És azt mondja az 29
Izráel háza: Nem igazságos az Úrnak útja! Az én útaim nem igazságosak-é, Izráel háza? nem inkább a ti
útaitok nem igazságosak-é? Ennekokáért mindeniteket az ő útai szerint ítélem, Izráel háza, ezt mondja 30
az Úr Isten. Térjetek meg és forduljatok el minden vétkeitektől, hogy romlástokra ne legyen gonoszsá-
gotok. Vessétek el magatoktól minden vétkeiteket, melyekkel vétkeztetek, és szerezzetek magatoknak új 31
szívet és új lelket! Miért halnátok meg, oh Izráel háza!? Mert nem gyönyörködöm a meghaló halálában, 32
ezt mondja az Úr Isten. Térjetek meg azért és éljetek!

Te pedig kezdj gyászéneket Izráel fejedelmeiről. És mondjad: Mi volt anyád? Nőstény oroszlán; **19**, 2
oroszlánok közt fekszik vala, fiatal oroszlánok között nevelé fel kölykeit. És fölnevele egyet kölykei 3
közűl; fiatal oroszlánná lőn, és megtanula ragadományt ragadozni, embereket evett. És meghallák 4
ezt róla a népek: vermökben megfogaték, és elvivék őt horgokon Égyiptom földjére. És mikor látta, 5
hogy késik, hogy oda veszett reménysége, vőn egyet kölykei közűl, ezt tevé fiatal oroszlánná. És ez 6
jár vala az oroszlánok között, fiatal oroszlánná lőn, és megtanula ragadományt ragadozni, embereket
evett. És ismeré az ő özvegyeiket s városaikat elpusztítá, és megrettene a föld és annak teljessége, 7
ordítása hangjától. És veték ellene a pogányok köröskörűl a tartományokból és kiteríték reá hálójukat, 8
vermökben megfogaték; És veték őt ketreczbe horgokon, s elvivék őt Babilon királyához, elvivék őt 9
várakba, hogy többé ne hallassék szava Izráel hegyein. Anyád a te nyugalmadban olyan vala, mint a víz 10
mellé ültetett szőlőtő, gyümölcscsel és vesszővel bővelkedik vala a sok víztől. És lőnek néki erős vesszei, 11
uralkodók pálczáinak valók, és nagy vala magassága a sűrűség között és felett, és kitetszék magasságával
és vesszeinek sokaságával. De kiszaggattaték Isten haragja által, a földre vetteték, és a napkeleti szél 12
elárasztá gyümölcsét; letöretének és elszáradának erős ágai; tűz emészté meg. És most a pusztában 13
plántáltatott, száraz és szomjú földön. És tűz jött ki ágainak egyik vesszejéből, gyümölcsét megemészté, 14
és nincs többé rajta erős vessző, nincs pálcza az uralkodásra! Gyászének ez és gyászének lesz.

És lőn a hetedik esztendőben, az ötödik hónap tizedikén: jövének férfiak Izráel vénei közűl megkér- **20**

2, 3 dezni az Urat, és leülének előttem. És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: Embernek fia! beszélj
Izráel véneivel, és mondjad nékik: Így szól az Úr Isten: Nemde engem megkérdezni jöttetek-é? Élek
4 én, hogy nem engedem, hogy megkérdezzetek engem, ezt mondja az Úr Isten. Ítélni akarod őket, ítélni
5 akarsz, embernek fia? add tudtokra atyáik útálatosságait! És mondjad nékik: Így szól az Úr Isten: Azon
a napon, melyen elválasztám Izráelt, és fölemelém kezemet a Jákób háza magvának, és megismertetém
magamat velök Égyiptom földjén, és kezemet fölemelém nékik, mondván: Én vagyok az Úr, a ti Isten-
6 tek! Azon a napon felemeltem kezemet nékik, hogy kihozzam őket Égyiptom földjéről a földre, a melyet
7 kinéztem vala nékik, a mely téjjel és mézzel folyó, ékessége az minden tartománynak; És mondék né-
kik: Kiki az ő szemei útálatosságait elvesse, és Égyiptom bálványival meg ne fertéztessétek magatokat;
8 én vagyok az Úr, a ti Istentek! De pártot ütének ellenem, s nem akarának hallgatni reám. Senki az ő
szeme útálatosságait el nem veté és Égyiptom bálványait el nem hagyá. Mondám azért, hogy kiöntöm
9 búsulásomat rájok, teljessé teszem haragomat rajtok Égyiptom földjének közepette. De cselekedtem az
én nevemért, hogy ez meg ne gyaláztassék a pogányok szemei előtt, a kik közt ők valának, a kiknek
10 szemei előtt megismertettem magamat velök, hogy kihozom őket Égyiptom földjéről. És kihozám őket
11 Égyiptom földjéről, s vivém őket a pusztába. És adám nékik parancsolatimat, és törvényimet kijelentém
12 nékik, melyeket az ember ha cselekszik, él azok által. És adám nékik szombataimat is, hogy legyenek
13 jegyül köztem és ő közöttök; hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő megszentelőjök. De pártot
üte ellenem Izráel háza a pusztában, az én parancsolatimban nem jártak és törvényeimet megveték, a
melyeket az ember ha cselekszik, él azok által; és az én szombataimat megfertéztették felette igen. Mon-
14 dám azért, hogy kiöntöm búsulásomat rájok a pusztában, hogy elveszessem őket. De cselekedtem az
én nevemért, hogy meg ne gyaláztassék a pogányok szemei előtt, a kiknek szeme láttára kihoztam vala
15 őket. És föl is emelém én kezemet nékik a pusztában, hogy be nem viszem őket a földre, melyet adtam
16 nékik, mely téjjel és mézzel folyó, ékessége az minden tartománynak; Mivelhogy törvényeimet megve-
tették és parancsolatimban nem jártak, és szombataimat megfertéztették, mert bálványaik után járt vala
17 szívök: Mindazáltal kedvezett szemem nékik, hogy el ne veszessem őket, és nem vetettem nékik véget
18 a pusztában. És mondék fiaiknak a pusztában: A ti atyáitok parancsolataiban ne járjatok, és az ő tör-
19 vényeiket meg ne tartsátok, s bálványaikkal magatokat meg ne fertéztessétek. Én vagyok a ti Uratok,
20 Istentek; az én parancsolatimban járjatok, az én törvényimet tartsátok meg, és azokat cselekedjétek. És
az én szombatimat megszenteljétek, hogy legyenek jegyül én köztem és tiköztetek, hogy megtudjátok,
21 hogy én vagyok, az Úr, a ti Istenetek. De pártot ütének a fiak ellenem, parancsolatimban nem jártak,
s törvényeimet meg nem tartották, hogy azokat cselekedjék, a melyeket az ember ha cselekszik, él azok
által; szombataimat megfertéztették; mondám azért, hogy kiöntöm búsulásomat rájok, teljessé teszem
22 haragomat rajtok a pusztában. De visszavontam kezemet, s cselekedtem az én nevemért, hogy meg ne
23 gyaláztassék a pogányok előtt, a kiknek szeme láttára kihoztam őket. Föl is emelém én kezemet nékik a
24 pusztában, hogy elszélesztem őket a pogányok közé, és szétszórom őket a tartományokba; Mivelhogy tör-
vényeimet nem cselekedték, s parancsolataimat megvetették, és szombataimat megfertéztették, s atyáik
25 bálványai után voltak szemeik. És én is adtam nékik nem jó parancsolatokat, s törvényeket, a melyek
26 által ne éljenek. S megfertéztetém őket ajándékaikkal, mikor tűzön vittek át minden elsőszülöttet, hogy
27 elpusztítsam őket, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. Azért szólj az Izráel házának, embernek fia,
és mondjad nékik: Így szól az Úr Isten: Még ebben is gyalázattal illettek engem a ti atyáitok, hogy hűt-
28 lenül elszakadának tőlem: Mikor bevittem őket a földre, a melyért fölemeltem kezemet, hogy azt nékik
adom, megtekintének minden magas halmot és minden sűrű ágú fát, és ott áldozzák vala az ő áldozat-
jaikat, és ott adják vala haragra ingerlő ajándékaikat; és oda teszik vala kedvelt illatjokat, és oda öntik
29 vala italáldozataikat. És mondék nékik: Micsoda e magaslat, a hova ti gyülekeztek? És nevezik nevét
30 magaslatnak mind e mai napig. Ennekokáért mondjad Izráel házának: Így szól az Úr Isten: Nemde
a ti atyáitok módjára fertéztetitek-é meg magatokat, és az ő útálatosságaik szerint paráználkodtok-é?
31 És ajándékaitok vitelével, mikor átviszitek fiaitokat a tűzön, fertéztetitek meg magatokat minden bál-
ványaitok előtt mind e mai napig, és én engedjem, hogy megkérdezzetek engem, Izráel háza? Élek én,
32 ezt mondja az Úr Isten, hogy nem engedem, hogy megkérdezzetek engem! És a mi lelketekben támadt,
semmiképen sem lesz meg, hogy azt mondjátok: Leszünk olyanok, mint a pogányok, mint a tartományok
33 nemzetségei, szolgálván fának és kőnek. Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy erős kézzel és kinyújtott
34 karral és kiontott búsulással uralkodom rajtatok. És kiviszlek titeket a népek közűl, és egybegyűjtelek
titeket a tartományokból, melyekbe elszéledtetek, erős kézzel és kinyújtott karral és kiontott búsulással;
35, 36 És vezetlek titeket a népek pusztájára, hol szemtől-szembe törvénykezem veletek. A mint törvénykez-

tem a ti atyáitokkal Égyiptom földének pusztájában; úgy törvénykezem veletek, ezt mondja az Úr Isten.
És átviszlek titeket a vessző alatt, és hozlak titeket a frigynek kötelébe. És kitisztítom közületek a pártosokat és az ellenem támadókat, és a földről, a melyen jövevények voltak, kihozom őket, de Izráel földjére nem fognak bemenni, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr! Ti pedig, Izráel háza, azt mondja az Úr Isten, mindenitek járjon az ő bálványai után és szolgáljon azoknak; de azután bizony, hallgatni fogtok rám, és az én szent nevemet többé meg nem fertéztetitek ajándékitokkal és bálványaitokkal. Mert az én szent hegyemen, Izráelnek magas hegyén, ezt mondja az Úr Isten, ott fog szolgálni nékem Izráel egész háza együtt azon a földön; ott kedvelem őket, ott kívánom meg a ti áldozataitokat és ajándékitoknak első zsengéjét mindenben, mit nékem szenteltek. Kedves illatban kedvellek titeket, mikor kihozlak titeket a népek közűl és egybegyűjtelek titeket a tartományokból, melyekben elszéledtetek, és megszenteltetem ti bennetek a pogányok szemei előtt. És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor beviszlek titeket Izráel földjére, arra a földre, melyért fölemeltem kezemet, hogy adom azt a ti atyáitoknak. És ott megemlékeztek útaitokról s minden cselekedeteitekről, melyekkel magatokat megfertéztettétek, s megútáljátok ti magatokat minden gonoszságtokért, melyeket cselekedtetek. És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor cselekszem veletek az én nevemért, és nem a ti gonosz útaitok és romlott cselekedeteitek szerint, oh Izráel háza, ezt mondja az Úr Isten! És lőn az Úrnak beszéde hozzám, mondván: Embernek fia! fordítsd orczádat délre, és szólj dél felé és prófétálj a déli mező erdeje ellen! És mondjad a dél erdejének: Halld meg az Úr beszédét, így szól az Úr Isten: Ímé, én tüzet gyújtok benned, hogy megemészszen te benned minden zöldelő és minden aszú fát. Meg nem aluszik a lángoló láng, és megég a miatt minden orcza déltől északig. És meglátja minden test, hogy én, az Úr gyújtottam meg azt, mert meg nem aluszik. És mondék: Ah, ah, Uram Isten! ezek azt mondják nékem: Hát nem példabeszédekben beszél ez?

37, 38 39 40 41 42 43 44 45, 46 47 48, 49

És lőn az Úrnak beszéde hozzám, mondván: Embernek fia! fordítsd arczodat Jeruzsálem felé, és szólj a szent helyek ellen és prófétálj Izráel földje ellen! És mondjad Izráel földjének: Így szól az Úr: Ímé, én reád megyek, és kivonszom kardomat hüvelyéből, és kivágok belőled igazat és gonoszt. Azért, hogy kivágjak belőled igazat és gonoszt, azért megyen ki kardom hüvelyéből minden test ellen délről északig. És megérti minden test, hogy én, az Úr vontam ki kardomat hüvelyéből, mert belé többé vissza nem tér. És te, embernek fia, nyögj! Derekad fájdalmában keserűséggel nyögj szemök láttára. És lészen, mikor mondják néked: Miért nyögsz te? ezt mondjad: A hírért, mert beteljesedett: és elolvad minden szív és elerőtlenedik minden kéz és elcsügged minden lélek és minden térd elolvad mint a víz. Ímé beteljesedett és meglett, ezt mondja az Úr Isten. És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: Embernek fia! prófétálj és mondjad: Ezt mondta az Úr: Mondjad: fegyver, fegyver! megélesített és meg is fényesített! Hogy öldököljön, megélesíttetett, hogy legyen villámlása, megfényesíttetett. Avagy örüljünk-é? Fiam e vesszeje megvet minden fát! És adta azt megfényesítésre, hogy marokba fogják; megélesíttetett az a kard s megfényesíttetett, hogy adják a megölőnek kezébe. Kiálts és jajgass, embernek fia! mert ez az én népemen lészen és Izráel minden fejedelmin: e kardra jutnak népemmel együtt, ezokért üss czombodra. Már megpróbáltatott. De hát ha a vessző maga is vonakodnék? Nem úgy lészen, ezt mondja az Úr Isten! Te pedig, embernek fia, prófétálj, és csapd össze tenyeredet, mert kettős lesz a kard, most harmadszor; öldöklő kard az, a nagy öldöklő kard körűljárja őket. Hogy elolvadjon a szív, és sokan elhulljanak: minden kapujokban rájok vetem a kard villámlását, hisz villámlásra készült, öldöklésre kifényesíttetett! Szedd össze magadat; tarts jobbra, tarts előre, tarts balra, a merre éled irányozva van. Én is összecsapom tenyeremet, és megnyugotom haragomat. Én, Úr szólottam. És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: És te, embernek fia, csinálj magadnak két útat, a melyen jőjjön a babiloni király kardja; egy földről jőjjön ki mind a kettő; s egy kezet véss föl, a városba vezető út fejénél vésd föl. Utat csinálj, hogy jőjjön a kard az Ammon fiainak Rabbájára, aztán Júdára, a körűlkerített Jeruzsálemre. Mert megáll a babiloni király az útak kezdetén, a két út fejénél, hogy jövendőt láttasson; megrázza a nyilakat, megkérdezi a Teráfimot, megnézi a májat. Jobbjába adta a jövendölés Jeruzsálemet, hogy állasson faltörő kosokat, hogy nyissa száját ordításra, hogy üssön zajt trombitával, hogy állasson faltörő kosokat a kapuk ellen, hogy töltsön sánczot, építsen tornyot. De ez nékik hamis jövendölésnek látszik: szent esküik vannak nékik Istentől; ám Ő emlékezetbe hozza vétköket, hogy megfogassanak. Ezokáért ezt mondja az Úr Isten: Mivelhogy emlékezetbe hozzátok vétketeket, midőn nyilvánvalókká lesznek gonoszságaitok, hogy megláttassanak bűneitek minden cselekedeteitekben; mivelhogy eszembe juttok, kézzel megfogattok. És te elvetemedett, te gonosztevő, Izráel fejedelme, a kinek napja eljött az utolsó vétek idején: Így szól az Úr Isten: El a süveggel, le a koronával! Ez nem lészen ez: az alacsony legyen magas és a magas alacsony! Rommá, rommá, rommá teszem azt; ez sem lesz állandó, míg el nem jő az, a kié az uralkodás, és néki adom azt! És te, embernek fia, prófétálj, és mondjad: Ezt mondja az Úr Isten Ammon fiairól és gyalázkodásukról,

21, 2 3 4 5 6, 7 8, 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28

és mondjad: Fegyver, fegyver, öldöklésre kivont, megfényesíttetett, hogy ragyogjon, azért, hogy villámlj-
29 ék; De mivel felőled hiábavalóságot látnak, hazugságot jövendölnek, hogy odatesznek téged a megölt
30 gonoszok nyakára, a kiknek napjok eljött az utolsó vétek idején: Tedd vissza hüvelyébe azt; a helyen,
31 melyen teremttettél, származásod földjén ítéllek meg téged. És kiontom reád haragomat, búsulásom
32 tüzét fúvom reád, és adlak goromba férfiak kezébe, kik mesterek, téged elveszteni. A tűz eledele leszel;
véredet benyeli a föld; emlékezetbe nem jösz többé, mert én, az Úr szóltam.

22, 2 És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: És te, embernek fia, ítélni akarsz? meg akarod-é ítélni a
3 vérontó várost? add tudtára minden útálatosságait, És mondjad: Így szól az Úr Isten: Te város, ki köze-
4 pében vért ontott, hogy eljőjjön ideje, és bálványokat csinált magának önmaga megfertéztetésére; Véred
miatt, melyet ontottál, lettél bűnös, és bálványaiddal, melyeket csináltál, fertéztetted meg magadat, s
közelebb hoztad napjaidat s eljutottál esztendeidig; azért adlak gyalázatul a pogányoknak, és csúfolásul
5 minden tartománynak. A kik közel s távol vannak tőled, megcsúfolnak téged, te fertézett nevű, sok
6 háborúságú! Ímé, Izráel fejedelmei, kiki az ő tehetsége szerint azon volt benned, hogy vért ontsanak.
7 Apát és anyát megútáltak te benned, a jövevényen nyomorgatást cselekedtek te közepetted, árvát és öz-
8 vegyet sanyargattak benned. A mi nékem szenteltetett, megútáltad, s szombatimat megfertéztetted.
9 Rágalmazók voltak benned, hogy vért ontsanak, s a hegyeken ettek benned, fajtalanságot cselekedtek
10 közepetted. Az atya szemérmét föltakarták benned, a havivér miatt tisztátalant erőszakolták benned.
11 Egyik felebarátjának feleségével cselekedett útálatosságot, a másik meg menyét fertéztette meg fajta-
12 lanságban, s volt, a ki húgát, atyjának leányát erőszakolta benned. Ajándékokat vettek fel benned a
vérontásra, uzsorát és kamatot szedtél, s nyerekedtél felebarátaidon csalárdsággal, s én rólam elfelejt-
13 keztél, ezt mondja az Úr Isten. És ímé, összecsapom tenyeremet nyereségeden, a melyet csináltál, és a
14 vérontásokon, melyek lőnek te benned. Vajjon megállhat-é szíved, avagy erősek lesznek-é kezeid azok-
15 ban a napokban, mikor én számolok veled? Én, az Úr szólottam és meg is cselekszem. És eloszlatlak
16 téged a pogányok közé, és szétszórlak a tartományokba, s véget vetek tisztátalanságodnak. S örökségűl
17 bírlak téged a pogányok szeme láttára, és megtudod, hogy én vagyok az Úr. És lőn az Úr beszéde hozzám,
18 mondván: Embernek fia! Izráel háza salakká lett nékem; egészen réz és ón és vas és ólom a kemencze
19 közepette; ezüstsalakká lettek. Ennekokáért így szól az Úr Isten: Mivelhogy mindnyájan salakká let-
20 tetek, azért ímé, egybegyűjtelek titeket Jeruzsálem közepébe. A mint egybe szoktak gyűjteni ezüstöt és
rezet és vasat és ólmot és ónt a kemencze közepébe, hogy tüzet gerjeszszenek rá a megolvasztásra; így
21 gyűjtelek egybe búsulásomban és haragomban, és bevetlek s megolvasztlak titeket. És egybegyűjtelek
22 titeket, és rátok fúvom búsulásom tüzét, hogy benne megolvadjatok. A mint megolvad az ezüst a ke-
mencze közepében, úgy olvadtok meg ő benne, és megtudjátok, hogy én, az Úr öntöttem ki haragomat
23, 24 reátok. És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván. Embernek fia! mondjad néki: Te vagy a föld, mely meg
25 nem tisztult; esőt nem kapott a haragnak napján. Pártosok az ő prófétái ő közepette; olyanok, mint az
ordító oroszlán, mely ragadományt ragad: lelkeket ettek, kincset és drágaságot elvesznek, özvegyeit meg-
26 sokasítják ő benne. Papjai erőszakot tettek törvényemen, s megfertéztették, a mi nékem szenteltetett,
különbséget nem tettek a között, a mi szent és a mi köz, s a tisztátalan és tiszta között különbséget nem
27 tanítottak, s szombataimtól elrejtették szemeiket, úgyhogy megszentségtelenítettek engem. Előljárói ő
közepette mint a ragadományt ragadozó farkasok: vért ontani, a lelkeket elveszteni, hogy nyerekedhes-
28 senek nyereséggel. És prófétái mázolnak nékik mázzal: hiábavalóságot látnak s jövendölnek hazugságot
29 nékik, mondván: Így szól az Úr Isten! holott az Úr nem beszélt. A föld népe nyomorgatást cselekszik
és ragadományt ragadoz, a szűkölködőt és szegényt sanyargatja, s a jövevényt törvénytelen nyomorgatja.
30 És keresék közülök valakit, a ki falat falazna, és állana a törésen én előmbe az országért, hogy el ne
31 pusztítsam azt; de senkit nem találék. Ennekokáért kiontám haragomat reájok, megemésztém őket
búsulásom tüzével, útjokat fejökhöz verém, azt mondja az Úr Isten.

23, 2, 3 És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: Embernek fia! Volt két asszony, egy anyának leányai. És
paráználkodának Égyiptomban, ifjúságukban paráználkodtak; ott szorongatták emlőjüket, ott nyomo-
4 gatták szűzi keblöket. És nevök: Oholá a nagyobbik, és húga Oholibá; és lőnek enyimekké, és szülének
5 fiakat és leányokat. A mi pedig a nevöket illeti: Samaria az Oholá és Jeruzsálem az Oholibá. És pa-
6 ráználkodék Oholá oldalamon, és fölgerjede szeretőihez, a közeli Assiriabeliekhez. Kik kék bíborba
7 öltözöttek, helytartók és fejedelmek, kívánatos ifjak mindnyájan, lovagok, lovakon ülők. És nékik adá
magát paráznaságaiban Assiria válogatott ifjainak; és mindazoknál, kikhez felgerjede, minden ő bálvá-
8 nyaikkal megfertézteté magát. De az Egyiptombeliektől való paráznaságait is el nem hagyá, mert vele
9 háltak ifjúságában, s ők nyomogatták szűzi kebelét, és kiöntötték ő reá paráznaságukat. Ennekokáért
10 adtam őt szeretőinek kezébe, Assiria fiainak kezébe, kikhez fölgerjedett. Azok feltakarák szemérmét,

fiait és leányit elvivék s magát fegyverrel ölék meg, úgy hogy híre-neve lőn az asszonyoknál, s ítéletet cselekedének rajta. És látá húga, Oholibá, és még gonoszabbul folytatá bujálkodását amannál, és pa- 11
ráznaságait nénje paráználkodásainál. Assiria fiaihoz fölgerjedt, közeli helytartókhoz s fejedelmekhez, 12
teljes szépségben öltözőkhöz, lovagokhoz, lovakon ülőkhöz, kik mindnyájan kívánatos ifjak. És látám, 13
hogy megfertéztette magát: egy az útjok kettőjöknek. És még szaporítá paráznaságait, és láta férfia- 14
kat bevésve a falon, a Káldeusok képeit, bevésve vörös festékkel, Kik övet viseltek derekukon, csomós 15
süvegeket fejükön, olyanok mind, mint a szekérről harczolók, hasonlók Bábel fiaihoz, kiknek szülőföldje
Káldea; És fölgerjedt hozzájok szemei nézésében, s bocsáta követeket hozzájok Káldeába. És eljövének 16, 17
ő hozzá Bábel fiai a szerelem ágyasházába, s megfertézteték őt paráznaságukkal, úgyhogy tisztátalan
lett miattok; s ekkor lelke eltávozék tőlök. És mikor feltakarta paráznaságait és feltakarta szemérmét, 18
eltávozék az én lelkem ő tőle, a mint az ő nénjétől lelkem eltávozott vala. És megsokasítá paráznaságait, 19
megemlékezvén ifjúságának napjairól, mikor Égyiptom földjén paráználkodott; És fölgerjede azok bujál- 20
kodóihoz, kiknek teste olyan, mint a szamarak teste, és folyásuk, mint lovak folyása. És megemlékezél 21
ifjúságod fajtlankodására, mikor ők, az égyiptomiak, nyomogatták kebledet, hogy szorongassák ifjúságod
emlőit. Ennekokáért Oholibá, így szól az Úr Isten: Ímé, én feltámasztom a te szeretőidet ellened, kiktől 22
pedig eltávozott lelked, s reád hozom őket mindenfelől. Babilon fiait és minden Káldeabelit, Pekódot 23
és Soát és Koát, Assiria minden fiát ő velük, kívánatos ifjakat, helytartókat s fejedelmeket, mindnyájo-
kat, szekérről harczolókat s előkelőket, és lovakon ülőket, mindnyájokat. És jőnek reád szekereknek és 24
kerekeknek tömegével s népek sokaságával; nagy és kis paizszsal és sisakkal körűlvesznek téged min-
denfelől, s adok nékik hatalmat az ítéletre, s megítélnek téged az ő ítéletök szerint. És megmutatom 25
rajtad féltő szerelmemet, s cselekszenek veled kegyetlenűl; orrodat s füleidet elmetélik, s maradékod
fegyver miatt hull el; ők fiaidat és leányaidat elviszik, s maradékodat tűz emészti meg. S megfosztanak 26
ruháidtól, és elveszik ékességeidet. És véget vetek fajtalanságodnak s Égyiptom földjéről való paráz- 27
naságodnak, s nem emeled föl szemeidet rájok, s Égyiptomra nem emlékezel többé. Mert így szól az Úr 28
Isten: Ímé, én adlak téged azoknak kezébe, a kiket gyűlölsz, azoknak kezébe, a kiktől eltávozott lelked.
És gyűlölséggel cselekesznek veled, és mindent, mit kerestél, elvesznek tőled, és mezítelen s ruhátalan 29
hagynak, hogy feltakartassék paráznaságaid szemérme. És fajtalanságod s paráználkodásaid. Hozták 30
ezeket reád; mivelhogy paráználkodtál a pogányok után, mert megfertéztetted magad azok bálványaival.
Nénéd útján jártál, azért az ő poharát adom kezedbe. Így szól az Úr Isten: Nénéd poharát megiszod, 31, 32
mely mély és széles; leszen nevetségedre s csúfoltatásodra, hogy sok fér bele. Részegséggel és bánattal 33
megtelsz; pusztaság és elpusztulás pohara a te nénéd, Samaria pohara! Meg kell innod azt s fenékig 34
hajtanod; és cserepein rágódni fogsz, emlőidet megszaggatod azokon, mert én szólottam, ezt mondja az
Úr Isten. Ennekokáért ezt mondja az Úr Isten: Mivelhogy elfelejtkeztél én rólam s hátad mögé vetet- 35
tél engemet, te is hordozd fajtalanságodat és paráznaságaidat. És monda az Úr nékem: Embernek fia! 36
avagy nem ítéled-é Oholát és Oholibát? Hirdesd nékik útálatosságaikat. Mert házasságot törtek, és vér 37
van kezeiken, és bálványaikkal törtek házasságot, és fiaikat is, kiket szültek vala nékem, tűzben nékik
áldozák azok eledeléül. Sőt ezt is cselekedték velem: megfertézteték az én szent helyemet azon a napon, 38
és szombatimat megszentségteleníték. És mikor megölték fiaikat az ő bálványaiknak, bemenének az én 39
szenthelyembe azon a napon, hogy megszentségtelenítsék, és ímé, így cselekedtek az én házamban. Sőt 40
elküldöttek messzünnen jövő emberekhez, kikhez követség küldetett, és ímé eljövének, a kiknek kedvéért
megmosódál, kendőzéd szemeidet, és fölékesítéd magad ékességgel; És ültél pompás kerevetre, s terített 41
asztal vala az előtt, és az én füstölő szeremet és olajomat arra tevéd; És lőn ott örvendező sokaságnak 42
zaja. És küldöttek az emberek sokaságából való férfiakhoz, hozatának ivótársakat a pusztából; és ezek
adának karpereczeket az ő kezeikre és ékes koronát fejökre. És mondék: Még az elaggott is házasságot 43
tör? most már paráznaságod fog paráználkodni, és úgy lőn. És bemenének hozzá, mint a hogy a parázna 44
asszonyhoz bemennek; így mentek be Oholához és Oholibához, e fajtalan asszonyokhoz. És igaz férfiak, 45
ezek ítélik meg őket a házasságtörők, és vérontók ítéletével, mert házasságtörők és vér van kezeiken.
Mert így szól az Úr Isten: Hozzanak rájok gyülekezetet, és adják őket bántalmazásra és ragadományra. 46
És kövezze meg őket a gyülekezet, és vagdalják össze őket fegyvereikkel; fiaikat és leányaikat öljék meg, 47
és házaikat tűzzel égessék meg. És megszüntetem a fajtalanságot a földről, és tanul minden asszony, és 48
nem cselekesznek a ti fajtalanságotok szerint. És reátok vetik fajtalanságotokat, s bálványaitok vétkeit 49
viselitek, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr Isten.

És lőn az Úr beszéde hozzám a kilenczedik esztendőben, a tizedik hónapban, a hónapnak tizedikén, **24**
mondván: Embernek fia! írd fel magadnak e nap nevét, épen ezen napét: Babilon királya épen ezen 2

3 a napon jött Jeruzsálemre. És mondj példabeszédet a pártos házra, és mondjad nékik: Ezt mondja az
4 Úr Isten: Tedd föl a fazekat, tedd föl, és tölts vizet is bele. Gyűjtsd össze a bele való darabokat, min-
5 den jó darabot, czombot, lapoczkát; válogatott csontokkal töltsd meg. Végy válogatott juhokat, és tégy
6 máglyát a csontoknak is a fazék alá; forrald erősen, még csontjai is főjjenek benne. Ezokáért így szól
az Úr Isten: Jaj a vérontó városnak, a fazéknak, a melynek rozsdája benne van, és rozsdája nem ment
7 le róla! Darabról darabra szedd ki, a mi benne van: nem esett sors reá. Mert vére ott van közepében,
8 kopasz sziklára ontotta, nem a földre öntötte, hogy por fedje be. Hogy haragomat felindítsam és boszút
9 álljak, kopasz sziklára ontattam vérét, hogy be ne fedeztessék. Azért így szól az Úr Isten: Jaj a vérontó
10 városnak! én is nagy máglyát rakok! Bőven rakd a fát, gyújtsd meg a tüzet, főzd meg jól a húst, forrald
11 a levet, és a csontok szétfőjjenek. És állítsd üresen az ő szenére, hogy meghevüljön s megtüzesedjék
12 ércze, és megolvadjon benne tisztátalansága, megemésztessék rozsdája. A fáradozásokat kifárasztotta,
13 és nem ment le róla az ő sok rozsdája, tűzbe hát rozsdájával! A te tisztátalanságodban fajtalanság van;
mivelhogy tisztogattalak, de meg nem tisztultál, azért tisztátalanságodból többé meg nem tisztulsz, míg
14 meg nem nyugotom haragomat rajtad. Én, az Úr szólottam; jőni fog és megcselekszem, el nem engedem
s nem kedvezek és nem könyörülök: a te útaid és cselekedeteid szerint ítélnek meg téged, ezt mondja az
15, 16 Úr Isten. És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: Embernek fia! ímé, én elveszem tőled szemeidnek
17 gyönyörűségét hirtelen halállal, és ne sírj és ne jajgass, se könyed ne hulljon. Fohászkodjál csöndesen,
halottakért való sírást ne tégy, fejékességedet kösd fel, és saruidat vedd lábaidra, s ne fedezd be baju-
18 szodat, és az emberek kenyerét ne egyed. És szólék reggel a néphez, és estére meghala feleségem, és
19 úgy cselekedém reggel, a mint meg vala hagyva nékem. És mondá nékem a nép: Avagy nem jelented-é
20 meg nékünk, mit jelentenek ezek nékünk, hogy te így cselekszel? És mondék nékik: Az Úr beszéde volt
21 én hozzám, mondván: Mondd meg az Izráel házának: Ezt mondja az Úr Isten: Ímé, én megfertéztetem
szenthelyemet, a ti erősségteknek kevélységét, szemeitek gyönyörűségét, lelketek kívánságát, és fiaitok
22 és leányaitok, kiket hátrahagytatok, fegyver miatt hullnak el. És úgy cselekesztek, a mint én cseleked-
23 tem: bajuszotokat be nem fedezitek, s az emberek kenyerét nem eszitek, S fejékességtek fejeteken, és
saruitok lábaitokon lesznek; nem sírtok s nem jajgattok, hanem megrothadtok vétkeitekben, s nyögve
24 fohászkodtok egymáshoz. És lészen néktek Ezékiel csodajelül: a mint ő cselekedett, egészen úgy cseleke-
25 sztek ti is, mikor ez eljő; és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr Isten. És te, embernek fia, bizonyára
azon a napon, mikor elveszem tőlök erősségöket, dicsőségök örömét, szemeik gyönyörűségét és lelkök kí-
26 vánságát, fiaikat és leányaikat: Azon a napon, a ki megmenekült, eljő hozzád, hogy hírt mondjon néked.
27 Azon a napon megnyílik szád ott a megmenekült előtt, és szólasz és tovább nem maradsz néma; s leszel
nékik csodajelül, és megtudják, hogy én vagyok az Úr.

25, 2 És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: Embernek fia! vesd tekintetedet Ammon fiaira, és prófétálj
3 ellenök. És mondjad Ammon fiainak: Halljátok az Úr Isten beszédét! Így szól az Úr Isten: Mivelhogy
ezt mondod: Haha! az én szenthelyemre, hogy megfertéztetett; és Izráel földjére, hogy elpusztíttatott;
4 és Júda házára, hogy fogságba mentek: Ezokáért ímé adlak téged Kelet fiainak örökségül, hogy felüs-
sék sátraikat benned, s felállassák benned lakóhelyeiket; ők eszik meg gyümölcsödet, s ők iszszák meg
5 tejedet. És teszem Rabbát tevék legelőjévé, és Ammon fiait nyájak fekvőhelyévé, s megtudjátok, hogy
6 én vagyok az Úr! Mert így szól az Úr Isten: Mivelhogy tapsolsz kezeddel és tombolsz lábaddal és örülsz
7 teljes megvetéssel lelkedben Izráel földje felett: Ennekokáért ímé kinyújtom kezemet reád, s adlak raga-
dományul a népeknek, és kiváglak a népségek közűl, és elvesztlek a tartományok közűl, eltöröllek, hogy
8 megtudjad, hogy én vagyok az Úr. Azt mondja az Úr Isten: Mivelhogy Moáb és Seir ezt mondta: Ímé,
9 Júda háza is olyan, mint a többi népek: Ezokáért ímé megnyitom Moáb oldalát a városok felől, az ő váro-
10 sai felől mindenfelől, az ország ékességét Beth-Hajesimóthot, Baál-Meont és Kirjátaim felé, Megnyitom
Kelet fiainak, Ammon fiaival együtt adom örökségül, hogy emlékezetben se legyenek többé Ammon fiai
11, 12 a népek között; Moáb fölött is ítéletet tartok: hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. Így szól az Úr
Isten: Mivelhogy Edom kegyetlen boszúállást cselekedett Júda házán, és vétkezve vétkezett, hogy boszút
13 álljon rajta: Azért, így szól az Úr Isten, kinyújtom az én kezemet Edomra, és kivágok belőle embert és
14 barmot, és teszem őt pusztasággá Temántól fogva, és Dedánig fegyver miatt hulljanak el. És boszúmat
állom Edomon népemnek, Izráelnek keze által, és cselekszenek Edommal az én búsulásom és haragom
15 szerint, s megismerik boszúállásomat, ezt mondja az Úr Isten. Így szól az Úr Isten: Mivelhogy a Fi-
liszteusok boszúból cselekedtek s kegyetlen boszút álltak lelkökben megvetéssel, hogy elveszessék Izráelt
16 örök gyűlölséggel: Ezokáért ezt mondja az Úr Isten: Ímé, én kinyújtom kezemet a Filiszteusokra, és
17 kivágom a Keréteusokat, és elvesztem a tenger partján lakók maradékát; És cselekszem rajtok nagy
boszúállásokat fenyítő haragomban, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, ha boszúmat állom rajtok.

26, 2 És lőn a tizenegyedik esztendőben, a hónap elsején, lőn az Úrnak beszéde hozzám, mondván: Embernek fia! mivelhogy ezt mondá Tírus Jeruzsálemre: Haha! eltört a népek kapuja, felém fordulva nyitva van; én megtelek, ha ő elpusztul; 3 Ezokáért így szól az Úr Isten: Ímé én, Tírus te reád megyek, és hozok 4 fel ellened sok nemzetet, miként a tenger felhozza hullámit. És elhányják Tírus kőfalait és lerontják tornyait, s levonszom még porát is róla, s kopasz sziklává teszem őt. 5 Hálók kivető helye lesz a tenger közepén, mert én szólottam, ezt mondja az Úr Isten, s legyen a nemzetek ragadománya. 6 És leányai, kik a mezőségen vannak, fegyverrel ölettessenek meg, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. 7 Mert így szól az Úr Isten: Ímé, én hozom Tírus ellen Nabukodonozort, Babilon királyát északról, a királyok királyát; lovakkal, szekerekkel, lovagokkal, sereggel és sok néppel. 8 Leányaidat ott a mezőségen fegyverrel öli meg, és állat ellened tornyot, és tölt ellened sánczot, és emel ellened paizs-fedelet. 9 És faltörő kosával ütteti kőfalaidat, s tornyaidat lerontja fegyvereivel. 10 Lovainak sokasága miatt belep téged poruk; a lovagoknak, kerekeknek és szekereknek robogása miatt megrendülnek kőfalaid, mikor bemegy kapuidon, a mint be szoktak menni a megtörött városba. 11 Lovainak körmeivel tapodja meg minden utczádat, népedet fegyverrel öli meg, s erősséged oszlopai a földre dőlnek. 12 És prédára hányják gazdagságodat, és elragadozzák árúidat, és letörik kőfalaidat, s gyönyörűséges házaidat lerontják, és köveidet és fáidat, s még porodat is a víz közepére hányják. 13 És megszüntetem éneklésed hangosságát, és cziteráid zengése nem hallatik többé. 14 És kopasz sziklává teszlek; hálók kivető helye leszel, hogy többé meg ne építsenek; mert én, az Úr szóltam, ezt mondja az Úr Isten. 15 Így szól az Úr Isten Tírusnak: Bizonyára a te romlásod zuhanásától, mikor a sebesültek nyögnek, mikor a te benned valók öltön-ölettetnek, megrendülnek a szigetek! 16 És leszáll királyi székéről a tenger minden fejedelme, és elvetik köntöseiket, s hímes ruháikat levetik: rettegésekbe öltöznek, a földön ülnek és rettegnek minden szempillantásban, s elborzadnak miattad. 17 És gyászéneket kezdenek rólad, és ezt mondják néked: Mimódon veszél el te, a kit laknak a tengerekről, te híres-neves város, mely hatalmas vala a tengeren, ő és lakosai, a kik félelmökre valának minden mellettök lakozóknak! 18 Ímé, rettegnek a szigetek zuhanásod napján, és megfélemlenek a tengerben való szigetek ilyen véged miatt. 19 Mert azt mondja az Úr Isten: Mikor én téged elpusztult várossá teszlek, mint a mely városokat nem laknak; mikor a mélység árját felhozom reád, hogy beborítsanak a sok vizek: 20 Akkor levonszlak téged azokkal, kik sírgödörbe szállanak, a hajdan népéhez; és lakatlak téged a mélységek országában, a hajdan pusztaságaiban, együtt azokkal, a kik sírgödörbe szálltak, hogy többé senki ne lakjék benned. És ha megmutattam dicsőségemet az élőknek földén: 21 Rémségesen cselekszem veled és nem leszel; s keresni fognak, de többé örökké meg nem találnak, ezt mondja az Úr Isten.

27, 2, 3 És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: Te pedig, embernek fia, kezdj gyászéneket Tírusról. És mondjad Tírusnak: Ki lakol a tenger révhelyein, ki a népek között kereskedik sok sziget felé, így szól az Úr Isten: Oh Tírus, te ezt mondtad: Én tökéletes szépségben vagyok. 4 A tengerek szívében vannak határaid, építőid tökéletessé tették szépségedet. 5 Senir cziprusaiból építették mindkét oldaladat, czédrust hoztak a Libánonról, hogy árboczfát csináljanak néked. 6 Básán cserfáiból csinálták evezőidet; evezőpadjaidat a cziprusiak szigeteiről való sudar czédrusba foglalt elefántcsontból csinálták. 7 Égyiptomi hímes fehér gyolcs vala vitorlád, hogy legyen zászlód; Elisának szigeteiről való kék és piros bíbor volt sátrad borítékja. 8 Sidon és Arvad lakói voltak evezőid; a te bölcseid, oh Tírus, kik benned valának, azok voltak kormányosaid. 9 Gebal vénei és bölcsei voltak benned, kik hasadékaidat javítgaták; a tenger minden hajója és hajósa volt benned, hogy kicseréljék árúidat. 10 Perzsák és lidiaiak és libiaiak voltak seregedben hadakozó férfiaid, paizst és sisakot függesztettek fel benned, a mik ékessé tevének. 11 Arvad fiai és sereged voltak kőfalaidon köröskörűl, és kemény vitézek voltak tornyaidban; paizsaikat felfüggesztették kőfalaidon köröskörűl, mik tökéletessé tették szépségedet. 12 Tarsis volt a te kereskedőtársad, sok különféle gazdagsága miatt: ezüstöt, vasat, ónt és ólmot adtak ők árúidért. 13 Jáván, Tubál és Mések, ezek a te kalmáraid; rabszolgákat és rézedényeket adtak cserébe árúidért. 14 Tógarma házából lovakat és lovagokat és öszvéreket adtak néked árúkul. 15 Dedán fiai a te kalmáraid, sok sziget kereskedése van hatalmad alatt, elefántcsont-szarukat és ébenfát hoztak néked adóba. 16 Arám a te kereskedőtársad mesterműveid sokasága miatt; gránátot, bíbort, hímes ruhákat, fehér gyolcsot, korálokat és rubint adtak ők árúidért. 17 Júda és Izráel földe, ezek a te kalmáraid; búzát Minnithből és édes süteményt és mézet és olajat és balzsamot adtak csereárúidért. 18 Damaskus a te kereskedőtársad mesterműveid sokaságában, sok különféle gazdagságod miatt, Helbon borával és hófehér gyapjúval. 19 Vedán és Jáván Uzálból adtak árúidért: kovácsolt vasat, kásiát és jó illatú nádat, ezeket csereárúidért. 20 Dedán a te kalmárod, lovagláshoz való nyeregtakarókkal. 21 Arábia és Kédár fejedelmei, ők mindnyájan hatalmad alatt kereskedének; bárányokkal, kosokkal és bakokkal kereskedének veled. 22 Séba és Raema kalmárai a te kalmáraid; mindenféle drága fűszerszámokat és mindenféle drágaköveket és aranyat adtak ők árúidért. 23 Hárán és Kanne és Eden,

24 Seba kalmárai, Assiria és Kilmad mind a te kereskedőtársad. Ezek a te kalmáraid tökéletes árúkkal,
bíbor és hímes köntösökkel és drága ruháknak kötelekkel egybekötött és czédrusfából csinált szekrénye-
25 ivel, a te sokadalmadban. Társis hajói hordozták árúidat, és megtelél, és felette igen híressé levél a
26 tengerek szívében. Nagy vízekre vivének téged a te evezőid, a keleti szél összetört téged a tengerek szí-
27 vében. Gazdagságod és árúid, csereárúid, hajósaid és kormányosaid, hasadékaid javitgatói és csereárúid
árúsai és minden hadakozó férfiaid, a kik benned vannak, és minden benned való sokaság, beleesnek a
28 tengerek szívébe zuhanásod napján. Kormányosaid kiáltásának hangjára megrendülnek a mezőségek.
29 És kiszállnak hajóikból mindnyájan, kik az evezőt fogják, hajósok és a tengernek minden kormányosai
30 a szárazföldre lépnek. És hallatják fölötted hangjokat, s keservesen kiáltanak, s port hintenek fejökre,
31 hamuban fetrengenek. És kopaszra nyiratkoznak miattad, és zsákba övezkednek, és sírnak feletted
32 lelki keserűségben keserves sírással. És kezdenek fölötted fájdalmukban gyászéneket, és így énekelnek
33 rólad: Ki volt olyan, mint Tírus? mely most mint temető a tenger közepette! Mikor kimennek vala árúid
a tengerekből, sok népet megelégítél; gazdagságod és csereárúid sokaságával meggazdagítád a földnek
34 királyait. Most összeomlottál a tengerekről le a vizek mélységébe, csereárúid és egész sokaságod benned
35 elsülyedt. A szigetek minden lakosai elborzadnak miattad, s királyaik iszonyodva megiszonyodnak, ar-
36 czaik rángatóznak. A népek közt való kereskedők fütyölnek feletted. Rémségessé lettél, s többé örökké
nem leszel!

28, 2 És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: Embernek fia! mondjad Tírus fejedelmének: Ezt mondja
az Úr Isten: Mivelhogy felfuvalkodott szíved és ezt mondtad: Isten vagyok én, Isten székében ülök a
tengerek szívében, holott csak ember vagy és nem Isten, mégis olylyá tevéd szíved, minő az Isten szíve,
3, 4 Lám, hát bölcsebb volnál te Dánielnél! Semmi elrejtett dolog nem homályos néked! Bölcseségeddel és
5 értelmeddel gyűjtöttél magadnak gazdagságot, s gyűjtöttél aranyat s ezüstöt kincses házaidban. Böl-
cseségednek nagy voltával kereskedésed közben megsokasítád gazdagságodat, és felfuvalkodott szíved
6, 7 gazdagságod miatt. Ezokáért így szól az Úr Isten: Mivel olylyá tevéd szíved, minő az Isten szíve: Azért
ímé, hozok reád idegeneket, a nemzetek legkegyetlenebbjeit, és kivonszák fegyvereiket bölcseséged szép-
8 sége ellen, és megfertéztetik fényességedet. A sírgödörbe szállítnak alá, s meghalsz a megölettek ha-
9 lálával a tengerek szívében. Vajjon mondván mondod-é megölőd előtt: Isten vagyok én? holott ember
10 vagy és nem Isten a téged átütőnek kezében! Körűlmetéletlenek halálával halsz meg, idegeneknek keze
11, 12 által. Mert én szóltam, ezt mondja az Úr Isten. És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: Embernek
fia! kezdj gyászéneket Tírus királyáról, és mondd néki: Így szól az Úr Isten: Te valál az arányosság
13 pecsétgyűrűje, teljes bölcseséggel, tökéletes szépségben. Édenben, Isten kertjében voltál; rakva valál
minden féle drágakövekkel: karniollal, topázzal és jáspissal, társiskővel és onixxal, berillussal, zafirral,
gránáttal és smaragddal; és karikáid mesterkézzel és mélyedéseid aranyból készültek ama napon, me-
14 lyen teremtettél. Valál felkent oltalmazó Kérub; és úgy állattalak téged, hogy Isten szent hegyén valál,
15 tüzes kövek közt jártál. Feddhetetlen valál útaidban attól a naptól fogva, melyen teremtetél, míg go-
16 noszság nem találtaték benned. Kereskedésed bősége miatt belsőd erőszakossággal telt meg és vétkezél;
17 azért levetélek téged az Isten hegyéről, és elvesztélek, te oltalmazó Kérub, a tüzes kövek közűl. Szíved
felfuvalkodott szépséged miatt; megrontottad bölcseségedet fényességedben; a földre vetettelek királyok
18 előtt, adtalak szemök gyönyörűségére. Vétkeid sokaságával kereskedésed hamisságában megfertéztet-
ted szenthelyeidet; azért tüzet hoztam ki belsődből, ez emésztett meg téged; és tevélek hamuvá a földön
19 mindenek láttára, a kik reád néznek. Mindnyájan, a kik ismertek a népek közt, elborzadnak miattad;
20, 21 rémségessé lettél, s többé örökké nem leszel! És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: Embernek fia!
22 vesd tekintetedet Sidonra, és prófétálj ellene. És mondjad: Így szól az Úr Isten: Ímé, én ellened megyek,
Sidon, és megdicsőítem magamat közepetted, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, mikor ítéleteket
23 cselekszem benne, és megszentelem magamat benne. És bocsátok reá döghalált és vért utczáira, és
sebesültek hullanak el benne fegyver miatt, mely reá jő mindenfelől; hogy megtudják, hogy én vagyok
24 az Úr. És ne legyen többé Izráel házának szúró tövise és fájdalomszerző tüskéje mindazok között, kik
25 körülöttök vannak, kik őket megvetik, és tudják meg, hogy én vagyok az Úr. Így szól az Úr Isten: Mikor
egybegyűjtöm Izráel házát a népek közűl, kik közé szétszórattak, akkor megszentelem magamat rajtok a
26 pogányok szeme láttára, és laknak az ő földjökön, melyet adtam Jákóbnak, az én szolgámnak. És lak-
nak azon bátorsággal, és házakat építenek s szőlőket plántálnak, és laknak bátorsággal, mikor ítéleteket
cselekedtem mindazokon, kik őket megvetik vala ő körülöttök, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, az
ő Istenök.

29 A tizedik esztendőben, a tizedik hónapban, a hónap tizenkettedikén lőn az Úr beszéde hozzám, mond-
2 ván: Embernek fia! vesd tekintetedet a Faraóra, Égyiptom királyára, és prófétálj ellene és egész Égyip-

tom ellen. Szólj és mondjad: Így szól az Úr Isten: Ímé, én ellened megyek, Faraó, Égyiptom királya, te 3
nagy krokodil, a ki fekszik folyói közepette, a ki ezt mondja: Enyém az én folyóm, és én teremtettem magamnak. És horgokat vetek szádba, és azt cselekszem, hogy folyóid halai odaragadjanak pikkelyeidhez, 4
és kivonszlak folyóid közepéből, és folyóid minden halait, melyek odaragadnak pikkelyeidhez. És kivetlek 5
a pusztába téged és folyóid minden halát; a mező színére esel; egybe nem szedetel s nem gyűjtetel; a földi vadaknak s az égi madaraknak adlak eledelül. És megtudják mindnyájan Égyiptom lakói, hogy én 6
vagyok az Úr. Mivelhogy ők nádszál-bot valának Izráel házának; Melyet ha megfognak kezökkel, összetörsz, s felhasítod egész vállokat, és ha reád támaszkodnak, összeroppansz, s megrázod egész derekokat: 7
Ezokáért így szól az Úr Isten: Ímé, hozok ellened fegyvert, és kivágok belőled embert és barmot. És 8, 9
legyen Égyiptom földje pusztasággá és sivataggá, és megtudják, hogy én vagyok az Úr. Mivelhogy azt mondja: A folyó enyém, és én teremtettem: Ezokáért ímé, én ellened megyek, és folyóid ellen, és teszem 10
Égyiptom földjét nagy pusztaságok pusztaságává Migdoltól fogva Siénéig, és Szerecsenország határáig.
Ne menjen át azon emberi láb, se baromi láb ne menjen át rajta, és ne lakják negyven eszendeig. És 11, 12
adom Égyiptom földjét pusztaságra az elpusztult földek között, s városai lesznek az elpusztult városok közt pusztaságban negyven esztendeig, és eloszlatom az égyiptomiakat a nemzetek közé, s szétszórom őket a tartományokba. Mert így szól az Úr Isten: Negyven esztendő mulva egybegyűjtöm az égyiptomiakat a népek közűl, kik közé szétszórattak. 13
És visszahozom Égyiptom foglyait s visszaviszem őket 14
Pathrós földjére, az ő eredetök földjére, és ott lesznek alacsony királyság. A többi királyságokhoz képest 15
alacsony lészen s többé nem emeli magát a nemzetek fölé; és megkevesbítem őket, hogy el ne tapodják a nemzeteket. És nem lesz többé Izráel házának bizodalma, mely vétekre emlékeztessen engem, midőn 16
feléje hajlanak, és megtudják, hogy én vagyok az Úr Isten. És lőn a huszonhetedik esztendőben, az első 17
hónapban, a hónap elsején, lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: Embernek fia! Nabukodonozor Babilon 18
királya nagy fáradsággal fárasztotta seregét Tírus ellen: minden fő megkopaszult és minden váll feltört; de jutalma nem lőn néki és seregének Tírusból a fáradságért, a melylyel miatta fáradott. Ennekokáért 19
így szól az Úr Isten: Ímé, én Nabukodonozornak a babiloni királynak adom Égyiptom földjét, és elviszi gazdagságát, s elragadja ragadományát, s elprédálja prédáját, és ez lesz jutalma seregének. Fizetésül, 20
a melyért fáradott, adom néki Égyiptom földjét, mert értem cselekedtek, ezt mondja az Úr Isten. Azon 21
a napon szarvat sarjasztok Izráel házának, és a te szádat megnyitom közöttök, és megtudják, hogy én vagyok az Úr.

És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: Embernek fia! prófétálj és mondd: Így szól az Úr Isten: Jaj- **30**, 2
gassatok! Jaj annak a napnak! Mert közel egy nap és közel az Úrnak napja, felhőnek napja, a pogányok 3
ideje lesz az. És bemegy a fegyver Égyiptomba, és lesz reszketés Szerecsenországban, mikor hullanak a 4
sebesültek Égyiptomban, és elviszi gazdagságát, s elrontatnak fundamentomai. A szerecsenek s a libiaiak s a lidiaiak és az egész gyülevész és Kúb és a frigy földének fiai velök együtt fegyver miatt hullnak 5
el. Így szól az Úr: És elessenek, a kik Égyiptomot támogatják, és alászálljon erősségének kevélysége: 6
Migdoltól fogva Siénéig fegyver miatt hullanak el benne, ezt mondja az Úr Isten. És elpusztulnak el- 7
pusztult tartományok között, és városai elpusztult városoknak közepette lesznek. És megtudják, hogy 8
én vagyok az Úr, mikor tüzet vetek Égyiptomra, és összetörik minden segítője. Azon a napon követek 9
mennek ki előttem hajókon a bátorságban lakó Szerecsenország elrémítésére, s lészen rettegés bennök Égyiptom ama napján; mert ímé jön! Ezt mondja az Úr Isten: És megszüntetem Égyiptom lármáját 10
Nabukodonozor, babiloni király keze által. Ő és az ő népe ő vele együtt, a nemzetek legkegyetlenebbjei, 11
elhozatnak a föld elvesztésére, és kivonszák fegyveröket Égyiptom ellen, és betöltik a földet megöltekkel. És a folyóvizeket kiszárasztom, és eladom a földet gonoszok kezébe, és elpusztítom a földet s 12
teljességét idegenek keze által, én, az Úr szólottam. Így szól az Úr Isten: És elvesztem a bálványokat és 13
megszüntetem a bálványképeket Nófból, s a fejedelmet Égyiptom földjéről, nem lészen többé, és bocsátok félelmet Égyiptom földjére. És elpusztítom Pathrót, s vetek tüzet Zoánra, és teszek ítéleteket Nóban. 14
És kiöntöm haragomat Sinre, Égyiptom erősségére, és kivágom a sokaságot Nóból. És vetek tüzet Égyip- 15, 16
tomra, kínok közt vergődik Sin, és Nó megtörik, és Nófba betörnek fényes nappal. Aven és Fibéseth ifjai 17
fegyver miatt hullanak el, és ők magok fogságra mennek. És Tehafneheszben megsötétedik a nap, mikor 18
ott összetöröm Égyiptom pálczáját, és megszünik benne erejének kevélysége, őt magát felhő takarja el, és leányai fogságra mennek. És cselekszem ítéleteket Égyiptomban, és megtudják, hogy én vagyok az 19
Úr. És lőn a tizenegyedik esztendőben, az első hónapban, a hónap hetedikén, lőn az Úr beszéde hozzám, 20
mondván: Embernek fia! A Faraónak, Égyiptom királyának karját eltörtem, és ímé be nem kötötték, 21

22 hogy megorvosolják, hogy tegyenek körülkötést reá, hogy megerősödjék fegyverfogásra. Ennekokáért
így szól az Úr Isten: Ímé, a Faraó ellen megyek, Égyiptomnak királya ellen, és eltöröm mind a két karját,
23 azt, a mely még erős, és azt, a mely már eltörött, s elejtetem vele kezéből a fegyvert. És eloszlatom az
24 Égyiptombelieket a nemzetek közé, és szétszórom őket a tartományokba. És megerősítem Babilon kirá-
lyának karjait, és adom az én fegyveremet kezébe, és eltöröm a Faraó karjait, és nyögni fog előtte, mint a
25 megsebesültek szoktak. Megerősítem azért Babilon királyának karjait, a Faraó karjai pedig leessenek,
hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, mikor adom fegyveremet Babilon királyának kezébe, hogy azt
26 kinyújtsa Égyiptomnak földje ellen. És eloszlatom az égyiptomiakat a nemzetek közé, és szétszórom
őket a tartományokba, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr.

31 És lőn a tizenegyedik esztendőben, a harmadik hónapban, a hónap elsején, lőn az Úr szava hozzám,
2 mondván: Embernek fia! szólj a Faraónak, Égyiptom királyának és az ő sokaságának: Kihez vagy
3 hasonló a te nagyságodban? Ímé, Assúr czédrus vala a Libánonon, szép ágakkal és sűrű galyaival ár-
4 nyékot tartó s magas növésű, melynek a felhőkig ért a teteje. Víz nevelte nagygyá, a mélység vizei tették
5 magassá, folyóikkal körűljárták ültetése földjét, s csak folyásaikat bocsáták a mező egyéb fáihoz. En-
nekokáért lőn magasb növése a mező minden fájánál: s megsokasúlának ágai, s hosszúra nevekedének
6 galyai a sok víztől, midőn kiterjeszté azokat. Az ő ágain csinál vala fészket minden égi madár, és galyai
7 alatt fiadzott a mező minden vada, s árnyékában lakik vala, sok mindenféle nép. És széppé lőn magas-
8 ságával, hosszan kiterjedt ágaival, mert gyökere sok víz felé nyúlik vala. A czédrusok el nem takarák
őt az Isten kertjében, a cziprusok nem valának hasonlók ágaihoz, s a platánoknak nem valának olyan
9 galyai, mint néki; Isten kertjében egy fa sem vala hasonló hozzá az ő szépségében. Széppé tőm őt az
10 ő sok ágaival, úgy hogy irígykedett rá Éden minden fája az Isten kertjében. Ennekokáért így szól az
Úr Isten: Mivelhogy magasra nevekedtél, és fölemelé tetejét a felhők közé, és szíve felfuvalkodott az ő
11, 12 magasságában: Azért adom őt a nemzetek urának kezébe, bánjék el vele, gonoszságáért kiűztem őt. És
kivágták őt az idegenek, a nemzetek legkegyetlenebbjei, és leterítették. A hegyekre és minden völgyekbe
hullottak ágai, és összetörtek galyai a föld minden mélységében, és leszállt árnyékából a föld minden
13 népe, és ott hagyták őt. Ledőlt törzsökén lakik vala minden égi madár, és ágaihoz gyűl vala a mező
14 minden vada; Azért, hogy magasra ne nevekedjék egy víz mellett való fa se, és föl ne emelje tetejét a
felhők közé; hogy ne bízzék önmagában kevélyen senki a vízivók közűl; mert mindnyájan halálra adattak
15 a mélység országába az emberek fiai közt azokhoz, a kik sírgödörbe szálltak. Így szól az Úr Isten: Azon a
napon, a melyen sírba aláméne, gyászba öltöztetém miatta a mélység vizeit, és megtartóztatám folyóikat,
úgy hogy a sok víz elzáraték, s meggyászoltatám őt a Libánonnal, és a mező minden fája elepede miatta.
16 Zuhanásának hangja miatt megreszkettetém a nemzeteket, mikor leszállítám őt a sírba együtt velök, kik
sírgödörbe szállnak; és vígasztalást vőn a mélység országában Éden minden fája, a Libánon szépsége és
17 java, minden vízivó. Ezek is alászállottak vele a sírba azokhoz, a kik fegyverrel ölettek meg, s a kik
18 mint segítőtársai árnyékában ülének a nemzetek között. Kihez vagy hát hasonló dicsőségben és nagy-
ságban Éden fái közt!? Hiszen le fogsz szállíttatni Éden fáival a mélység országába; körűlmetéletlenek
közt feküszöl együtt a fegyverrel megölet tekkel. A Faraó ez és minden sokasága, ezt mondja az Úr Isten.

32 És lőn a tizenkettedik esztendőben, a tizenkettedik hónapban, a hónap elsején, lőn az Úr beszéde
2 hozzám, mondván: Embernek fia! kezdj gyászéneket a Faraóról, Égyiptom királyáról, és mondjad néki:
Nemzetek fiatal oroszlánja, elvesztél; hiszen te olyan valál, mint a krokodil a tengerekben, mert kijövél
3 folyóidon és megháborítád lábaiddal a vizeket és felzavartad folyóikat. Így szól az Úr Isten: Ezért kive-
4 tem rád hálómat sok nép serege által, és kihúznak téged varsámban. És leterítlek a földre, a mezőség
5 színére vetlek, és reád szállítom az ég minden madarát, s megelégítem belőled az egész föld vadait. S
6 vetem húsodat a hegyekre, és betöltöm a völgyeket rothadásoddal. És megitatom áradásod földjét véred-
7 ből mind a hegyekig, s a mélységek megtelnek belőled. És mikor eloltalak, beborítom az eget, s csillagait
8 besötétítem, a napot felhőbe borítom, és a hold nem fényesedik fényével. Minden világító testet megsö-
9 tétítek miattad az égen, és bocsátok sötétséget földedre, ezt mondja az Úr Isten. És megszomorítom sok
10 nép szívét, ha elhíresztelem romlásodat a nemzetek között, a földeken, a melyeket nem ismersz. És cse-
lekszem, hogy elborzadjanak miattad a sok népek, s királyaik rémüljenek el rémüléssel miattad, mikor
villogtatom fegyveremet előttök, s remegni fognak minden szempillantásban, kiki az ő életéért, zuhaná-
11, 12 sod napján. Mert így szól az Úr Isten: A babiloni király fegyvere jön reád. Vitézeknek fegyvereivel
hullatom el sokaságodat, ők a népek legkegyetlenebbjei mindnyájan; és elpusztítják Égyiptom kevély-
13 ségét, és elvész minden sokasága. És elvesztem minden barmát a sok vizek mellől, és nem zavarja fel
14 azokat többé ember lába, sem barmok körme azokat föl nem zavarja. Akkor meghiggasztom vizeiket,

és folyóikat olajként folyatom, ezt mondja az Úr Isten, Mikor Égyiptom földjét pusztasággá teszem, és 15
kipusztul a föld teljességéből, mert megverek minden rajta lakót, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr.
Gyászének ez és sírva énekeljék; a népek leányai énekeljék sírva; Égyiptomról és minden sokaságáról 16
énekeljék sírva, ezt mondja az Úr Isten. És lőn a tizenkettedik esztendőben, a hónap tizenötödikén, lőn 17
az Úr beszéde hozzám, mondván: Embernek fia! sírj Égyiptom sokaságán, és szállítsd alá őt te és a 18
hatalmas nemzetek leányai a mélységek országába azokhoz, kik sírgödörbe szálltak. Kinél nem voltál 19
volna kedvesebb? Szállj alá, hadd fektessenek a körűlmetéletlenek mellé! A fegyverrel megölettek közt 20
essenek el! A fegyver átadatott; húzzátok lefelé őt és minden sokaságát! Szólni fognak felőle a vitézek 21
hatalmasai a sír közepéből együtt az ő segítőivel: alászállottak, hogy itt feküdjenek a körülmetéletlenek,
mint fegyverrel megöltek! Itt van Assúr és egész sokasága, körűlte sírjai, mindnyájan megölettek, kik 22
fegyver miatt hulltak el. A kinek sírjai a sírgödör legmélyén vannak és sokasága az ő sírja körűl van, 23
mindnyájan megölettek, fegyver miatt elestek, kik félelmére valának az élők földjének. Itt van Elám 24
és egész sokasága az ő sírja körűl, mindnyájan megölettek, kik fegyver miatt hulltak el, kik alászálltak
körűlmetéletlenül a mélységek országába, kik félelmére valának az élők földjének, és viselik gyalázatukat azok mellett, kik sírgödörbe szálltak. A megölettek között vetettek néki ágyat minden sokaságával, 25
körűlte vannak ennek sírjai, mindnyájan körűlmetéletlenek, fegyverrel megölettek, mert félelmére valának az élők földjének, és viselik gyalázatukat azok mellett, kik sírgödörbe szálltak; a megölettek közé
vetették őket! Itt van Mések-Tubál és minden sokasága, körűlte vannak ennek sírjai, mindnyájan kö- 26
rűlmetéletlenek, fegyverrel megölettek, mert félelmére valának az élők földjének. És nem feküsznek 27
együtt az erősekkel, kik elestek a körűlmetéletlenek közűl, kik hadiszerszámaikkal szálltak alá a sírba s
kiknek az ő fegyvereiket fejük alá tették; mert lőn az ő vétkök csontjaikon, mivelhogy félelmére valának a
vitézeknek az élők földjén. Te is a körülmetéletlenek közt rontatol meg, és fekszel a fegyverrel megölet- 28
tek mellett. Itt van Edom királyaival és minden fejedelmével, kik vettettek erősségökben a fegyverrel 29
megöltekhez, ők a körűlmetéletlenekkel feküsznek s azokkal, a kik sírgödörbe szálltak. Ott vannak 30
észak uralkodói mindnyájan, és minden sidoni, a kik alászálltak a megölettekkel, rettenetes voltukban,
erősségökben megszégyenülve; és feküsznek körűlmetéletlenül a fegyverrel megölettek mellett, és viselik gyalázatukat a sírgödörbe szálltak között. Ezeket látni fogja a Faraó, és megvígasztalódik minden 31
sokasága felől; fegyverrel ölettek meg a Faraó és minden ő serege, ezt mondja az Úr Isten, Mert félel- 32
mére adtam őt az élők földjének; ezért ott vetnek ágyat néki a körűlmetéletlenek között, a fegyverrel
megölettek mellett, a Faraónak és minden sokaságának, ezt mondja az Úr Isten.

És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: Embernek fia! szólj néped fiaihoz és mondjad nékik: Mi- **33**, 2
kor hozándok fegyvert valamely földre, és a föld népe választ egy férfit ő magok közűl, és őt őrállójokká
teszik; És ő látja jőni a fegyvert a földre, és megfújja a trombitát, és meginti a népet; Ha valaki hal- 3, 4
lándja a trombitaszót, de nem hajt az intésre, s aztán a fegyver eljő és őt utóléri: az ő vére az ő fején lesz.
Hallotta a trombitaszót, de nem hajtott az intésre, tehát az ő vére ő rajta lesz; és ha hajtott az intésre, 5
megmentette lelkét. Ha pedig az őrálló látja a fegyvert jőni, s nem fújja meg a trombitát, és a nép nem 6
kap intést, és eljő a fegyver s utólér közűlök valamely lelket, ez a maga vétke miatt éretett utól, de vérét
az őrálló kezéből kérem elő. És te, embernek fia, őrállóul adtalak téged Izráel házának, hogy ha szót 7
hallasz számból, megintsed őket az én nevemben. Ha ezt mondom a hitetlennek: Hitetlen, halálnak 8
halálával halsz meg; és te nem szólándasz, hogy visszatérítsd a hitetlent az ő útjáról: az a hitetlen vétke
miatt hal meg, de vérét a te kezedből kívánom meg. De ha te megintetted a hitetlent az ő útja felől, 9
hogy térjen meg róla, de nem tért meg útjáról, ő vétke miatt meghal, de te megmentetted a te lelkedet.
Te pedig, embernek fia, mondjad Izráel házának: Ezt mondjátok, mondván: Bizony a mi bűneink és vét- 10
keink rajtunk vannak, és bennök mi megrothadunk, mimódon éljünk azért? Mondjad nékik: Élek én, 11
ezt mondja az Úr Isten, hogy nem gyönyörködöm a hitetlen halálában, hanem hogy a hitetlen megtér-
jen útjáról és éljen. Térjetek meg, térjetek meg gonosz útaitokról! hiszen miért halnátok meg, oh Izráel
háza!? Te pedig, embernek fia, szólj néped fiaihoz: Az igaznak igazsága meg nem menti őt a napon, a 12
melyen vétkezendik, és a hitetlen hitetlensége által el nem esik a napon, melyen megtérend hitetlenségéből, és az igaz nem élhet az ő igazsága által a napon, melyen vétkezendik. Mikor ezt mondom az igazról: 13
Élvén éljen; és ő bízván igazságában, gonoszságot cselekszik: semmi igazsága emlékezetbe nem jő, és
gonoszsága miatt, melyet cselekedett, meghal. S ha mondom a hitetlennek: halállal halsz meg; és ő 14
megtér bűnéből és törvény szerint s igazságot cselekszik; Zálogot visszaad a hitetlen, rablottat megtérít, 15
az életnek parancsolatiban jár, többé nem cselekedvén gonoszságot: élvén él, és meg nem hal. Semmi 16
ő vétke, melylyel vétkezett, emlékezetbe nem jön néki; törvény szerint és igazságot cselekedett, élvén él.
És ezt mondják néped fiai: Nem igazságos az Úrnak útja; holott az ő útjok nem igazságos. Mikor az 17, 18

19 igaz elfordul az ő igazságától s gonoszságot cselekszik, meghal a miatt. És mikor a hitetlen elfordul az ő
20 hitetlenségétől és törvény szerint s igazságot cselekszik, él a miatt. És azt mondjátok: Nem igazságos az
21 Úrnak útja; mindeniteket az ő útja szerint ítélem meg, Izráel háza. És lőn fogságunknak tizenkettedik esztendejében, a tizedik hónapban, a hónap ötödikén, jöve hozzám egy menekült Jeruzsálemből, mond-
22 ván: Megvétetett a város! És az Úrnak keze lőn én rajtam este a menekült eljötte előtt, és megnyitá
23 számat, mikorra az hozzám jöve reggel, és megnyilatkozék szám, s nem valék néma többé. És lőn az Úr
24 beszéde hozzám, mondván: Embernek fia! azok, kik amaz elpusztított helyeket lakják Izráel földjén, ezt mondják, mondván: Egyetlen egy volt Ábrahám, mikor örökségűl kapta a földet, mi pedig sokan vagyunk,
25 nékünk a föld örökségűl adatott. Ezokáért mondjad nékik: Ezt mondja az Úr Isten: Véreset esztek, és
26 szemeiteket bálványaitokra emelitek, és vért ontotok; és a földet örökségűl kapnátok? Fegyveretekben bíztatok, útálatosságot cselekedtetek, és mindenitek az ő felebarátja feleségét megfertéztette; és a földet
27 örökségűl kapnátok? Ezt mondjad nékik: Így szól az Úr Isten: Élek én, hogy a kik az elpusztult helyeken vannak, fegyver miatt hullanak el; és a ki a mezőnek színén, azt a vadaknak adtam eledelül, és a kik
28 az erősségekben és a barlangokban vannak, döghalállal halnak meg. És teszem a földet pusztaságok pusztaságává, s megszünik erősségének kevélysége, és puszták lesznek Izráel hegyei, mert nem lesz, a ki
29 átmenjen rajtok. És megtudják, hogy én vagyok az Úr, mikor a földet pusztaságok pusztaságává teszem
30 mindenféle útálatosságukért, melyeket cselekedtek. És te, embernek fia, néped fiai beszélgetnek felőled a falak mellett s a házaknak ajtaiban; és egyik a másikkal szól, kiki az ő atyjafiával, mondván: Jertek,
31 kérlek, és halljátok: micsoda beszéd az, a mely az Úrtól jő ki? És eljőnek hozzád, a hogy a nép össze szokott jőni, s oda ülnek elődbe, mint az én népem, és hallgatják beszédidet, de nem cselekeszik, hanem
32 szerelmeskedő énekként veszik azokat ajkokra, szívök pedig nyereség után jár. És ímé, te olyan vagy nékik, mint valamely szerelmeskedő ének, szép hangú, s mint valamely jó hegedűs; csak hallják beszé-
33 didet, de nem cselekszik azokat. De ha beteljesednek, mert ímé beteljesednek, megtudják, hogy próféta volt közöttök.

34, 2 És lőn az Úrnak beszéde hozzám, mondván: Embernek fia! prófétálj Izráel pásztorai felől, prófétálj és mondjad nékik, a pásztoroknak: Így szól az Úr Isten: Jaj Izráel pásztorainak, a kik önmagokat
3 legeltették! Avagy nem a nyájat kell-é legeltetni a pásztoroknak? A tejet megettétek, és a gyapjúval
4 ruházkodtatok, a hízottat megöltétek; a nyájat nem legeltettétek. A gyöngéket nem erősítettétek, és a beteget nem gyógyítottátok, s a megtöröttet nem kötözgettétek, s az elűzöttet vissza nem hoztátok és
5 az elveszettet meg nem kerestétek, hanem keményen és kegyetlenül uralkodtatok rajtok; Szétszóród-
6 tak hát pásztor nélkűl, és lőnek mindenféle mezei vadak eledelévé, és szétszóródtak; Tévelygett nyájam minden hegyen s minden magas halmon, és az egész föld színén szétszóródott az én nyájam, s nem volt,
7 a ki keresné, sem a ki tudakozódnék utána. Annakokáért, ti pásztorok, halljátok meg az Úr beszédét:
8 Élek én, ezt mondja az Úr Isten, mivelhogy az én nyájam ragadománynyá lőn, és lőn az én nyájam mindenféle mezei vadak eledelévé, pásztor hiányában, és nem keresték az én pásztoraim az én nyájamat, hanem legeltették a pásztorok önmagokat, és az én nyájamat nem legeltették; Ennekokáért, ti pász-
9 torok, halljátok meg az Úr beszédét: Így szól az Úr Isten: Ímé, megyek a pásztorok ellen, és előkérem nyájamat az ő kezökből, s megszüntetem őket a nyáj legeltetésétől, és nem legeltetik többé a pásztorok
10 önmagokat, s kiragadom juhaimat szájokból, hogy ne legyenek nékik ételül. Mert így szól az Úr Isten:
11 Ímé, én magam keresem meg nyájamat és magam tudakozódom utána. Miképen a pásztor tudakozódik nyája után, a mely napon ott áll elszéledt juhai között; így tudakozódom nyájam után, és kiszabadítom
12 őket minden helyről, a hova szétszóródtak a felhőnek s borúnak napján. És kihozom őket a népek közűl s egybegyűjtöm a földekről, és beviszem őket az ő földjökre, és legeltetem őket Izráel hegyein, a mélységek-
13 ben s a föld minden lakóhelyén. Jó legelőn legeltetem őket, és Izráel magasságos hegyein leszen akluk,
14 ott feküsznek jó akolban, s kövér legelőn legelnek Izráel hegyein. Én magam legeltetem nyájamat, s én
15 nyugotom meg őket, ezt monda az Úr Isten; Az elveszettet megkeresem, s az elűzöttet visszahozom, s a megtöröttet kötözgetem, s a beteget erősítem; és a kövéret s erőset elvesztem, és legeltetem őket úgy,
16 mint illik. Ti pedig, én juhaim, így szól az Úr Isten, ímé én ítéletet teszek juh és juh között, a kosok
17 és bakok közt. Avagy kevés-é néktek, hogy a jó legelőt legelitek, hogy még legelőitek maradékát lábaitokkal eltapodjátok? és hogy a víz tisztáját iszszátok, hogy még a maradékát lábaitokkal felzavarjátok?
19, 20 És az én juhaim a ti lábaitok tapodását legelik, s lábaitok zavarását iszszák! Annakokáért így szól az
21 Úr Isten hozzájok: Ímé én, én teszek ítéletet kövér és ösztövér juh között, Mivelhogy oldallal és vállal
22 eltaszíttok és szarvaitokkal elökleltek minden erőtelent, míg szétszórván, azokat kiűzitek; És megtar-
23 tom az én juhaimat, hogy többé ne legyenek zsákmányul, és ítéletet teszek juh és juh között. És állatok föléjök egyetlenegy pásztort, hogy legeltesse őket: az én szolgámat, Dávidot, ő legelteti őket s ő lesz nékik

pásztoruk. Én pedig, az Úr, leszek nékik Istenök, és az én szolgám, Dávid, fejedelem közöttök. Én, az Úr 24
mondottam. És szerzek ő velök békességnek frigyét, és megszüntetem a gonosz vadakat a földről, hogy 25
bátorságosan lakhassanak a pusztában és alhassanak az erdőkben. És adok reájok és az én magaslatom 26
környékére áldást, és bocsátom az esőt idejében; áldott esők lesznek. A mező fája megadja gyümölcsét 27
s a föld megadja termését, és lesznek földjökön bátoságosan, és megtudják, hogy én vagyok az Úr, mikor eltöröm jármok keresztfáit, és kimentem őket azok kezéből, kik őket szolgáltatják. És nem lesznek 28
többé prédául a pogányoknak, s a föld vadai nem eszik meg őket; és laknak bátorságosan, s nem lesz, a ki felijeszsze őket. És támasztok nékik drága plántaföldet, hogy többé meg ne emésztessenek éhség miatt 29
a földön, s ne viseljék többé a pogányok gyalázatát; És megismerik, hogy én, az Úr, az ő Istenök, velök 30
vagyok, és ők népem, Izráel háza, ezt mondja az Úr Isten; Ti pedig az én juhaim, legelőm nyája vagytok, 31
emberek vagytok, én pedig Istenetek, ezt mondja az Úr Isten.

És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: Embernek fia! vesd tekintetedet Seir hegyére, és prófétálj **35**, 2
ellene. És mondjad néki: Ezt mondja az Úr Isten: Ímé, én ellened megyek, Seir hegye, és kinyújtom 3
kezemet reád, s teszlek pusztaságok pusztaságává. Városaidat pusztaságra vetem, és te pusztulásra 4
jutsz, és megtudod, hogy én vagyok az Úr. Mivelhogy örökkévaló gyűlölséget tartasz, és odaadád Izráel 5
fiait a fegyver kezébe veszedelmök idején, az utolsó vétek idején; Ennekokáért élek én, ezt mondja az 6
Úr Isten, hogy vérré teszlek téged, és vér kergessen téged. Te nem gyűlölted a vért, a vér kergessen hát téged. És teszem Seir hegyét pusztaságok pusztaságává, és kiirtom belőle az átmenőt és visszatérőt. 7
És betöltöm hegyeit megölöttjeivel; halmaid és völgyeid és minden mélységeid: fegyverrel megölöttek 8
hullanak beléjök. Örök pusztasággá teszlek, és városaidat ne lakják, és megtudjátok, hogy én vagyok 9
az Úr. Mivelhogy ezt mondod: Az a két nemzet és az a két föld enyém lesz és örökségűl bírjuk, holott 10
az Úr ott volt; Annakokáért élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy a te haragod és fölgerjedésed szerint 11
cselekszem veled, a melylyel te cselekedtél irántok való gyűlölségedből; és megjelentem magamat közöttök, mikor megítéllek. És megtudod, hogy én, az Úr, meghallottam minden szidalmadat, melyeket Izráel 12
hegyei ellen mondtál, mondván: Elpusztultak, nékünk adattak ételül; Így kérkedtetek ellenem szátokkal, s szórtátok ellenem beszédeiteket: én meghallottam! Így szól az Úr Isten: Az egész föld örömére 13 14
pusztulást hozok rád. A mint te örültél Izráel háza örökségén azért, hogy elpusztult, úgy cselekszem 15
veled; pusztává légy Seir hegye és mind egészen Edom, és megtudják, hogy én vagyok az Úr!

És te, embernek fia, prófétálj Izráel hegyei felől, és mondjad: Izráel hegyei, halljátok meg az Úr be- **36**
szédét, Így szól az Úr Isten: Mivelhogy ezt mondja az ellenség reátok: Haha! és: Az ősi magasságok a 2
mi örökségünk lőnek. Ennekokáért prófétálj, és mondjad: Ezt mondja az Úr Isten: Azért, mert pusztítanak és kívánnak titeket mindenfelől, hogy legyetek öröksége a pogányok maradékának, és az emberek 3
rágalmazó ajkára-nyelvére kerültetek; Ezokáért, Izráel hegyei, halljátok meg az Úr Isten beszédét! Így 4
szól az Úr Isten a hegyeknek és halmoknak, a mélységeknek és völgyeknek, és az elpusztult romoknak és az elhagyott városoknak, melyek ragadományra és csúfolásra lőnek a pogányok maradékának köröskörűl. Azért ezt mondja az Úr Isten: Bizony, féltő szerelmem tüzében beszéltem a pogányok maradékai és 5
egész Edom ellen, kik magoknak vették az én földemet örökségül teljes szívöknek örömével és lelkök megvetésével, hogy azt néptelenül zsákmányokká tegyék; Ezokáért prófétálj Izráel földjéről, és mondjad a 6
hegyeknek és halmoknak, a mélységeknek és a völgyeknek: Így szól az Úr Isten: Ímé, féltő szerelmemben és búsulásomban beszélek, mivelhogy a pogányok gyalázását viseltétek; Ennekokáért ezt mondja az Úr 7
Isten: Én fölemelem kezemet! Bizonyára a pogányok, kik körülöttetek vannak, ők viseljék gyalázatukat. Ti pedig, Izráel hegyei, neveljétek ágaitokat és hozzátok gyümölcsötöket az én népemnek, Izráelnek, mert 8
közel vannak, hogy hazajőjjenek. Mert ímé, én hozzátok hajlok és hozzátok fordulok, és megmívelnek és 9
bevetnek titeket. És megsokasítom rajtatok az embereket, Izráel házát egészen, és lakják a városokat, 10
és a romokat megépítik. És megsokasítom rajtatok az embereket és barmokat, hogy sokasodjanak és 11
szaporodjanak, és lakatom őket rajtatok, mint régi időtökben, és több jóval lészek hozzátok, mint első napjaitokban, s megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. És járatok rajtatok embereket, az én népemet, Iz- 12
ráelt, és bírjanak téged, s te légy nékik örökségül, s többé nem teszed őket gyermektelenné. Így szól az 13
Úr Isten: Mivelhogy mondják néktek: emberevő vagy és gyermektelenné teszed népedet: Ennekokáért 14
embert nem eszel többé, és népedet gyermektelenné nem teszed többé, ezt mondja az Úr Isten. És többé 15
nem hallatom ellened a pogányok gyalázását, és a népek szidalmát többé nem viseled, és nemzetedet többé gyermektelenné nem teszed, ezt mondja az Úr Isten. És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: 16
Embernek fia! mikor Izráel háza a maga földén lakott, megfertéztette azt életével és cselekedeteivel; 17

18 mint a havi betegség tisztátalansága, olyan vala élete előttem. És kiöntém haragomat reájok a vérért,
19 a melyet ontottak a földre, és bálványaikkal megfertéztették azt. És eloszlatám őket a pogányok közé,
20 és szétszóratának a tartományokba, életök és cselekedeteik szerint ítéltem meg őket. És bemenvén a
pogányokhoz, a kikhez menének, megfertéztették az én szent nevemet, mikor ezt mondták rólok: az Úr
21 népe ezek, és az ő földéről jöttek ki! Ekkor könyörültem szent nevemért, melyet megfertéztetett Izráel
22 háza a pogányok közt, a kikhez menének. Ennekokáért mondjad Izráel házának: Ezt mondja az Úr Is-
ten: Nem ti érettetek cselekszem, Izráel háza, hanem az én szent nevemért, melyet ti megfertéztettetek
23 a pogányok között, a kik közé menétek. És megszentelem az én nagy nevemet, mely megfertéztetett a
pogányok között, melyet ti fertéztettetek meg közöttök; és megtudják a pogányok, hogy én vagyok az Úr,
24 ezt mondja az Úr Isten, mikor megszentelem magamat rajtatok az ő szemök láttára. És fölveszlek titeket a pogányok közűl, s egybegyűjtelek titeket minden tartományból, és beviszlek titeket a ti földetekre.
25 És hintek reátok tiszta vizet, hogy megtisztuljatok, minden tisztátalanságtoktól és minden bálványai-
26 toktól megtisztítlak titeket. És adok néktek új szívet és új lelket adok belétek, és elveszem a kőszívet
27 testetekből, és adok néktek hússzívet. És az én lelkemet adom belétek, és azt cselekszem, hogy az én
28 parancsolatimban járjatok és az én törvényeimet megőrizzétek és betöltsétek. És laktok azon a földön,
29 melyet adtam atyáitoknak, és lesztek nékem népem s én leszek néktek Istenetek. És megtartalak titeket
minden tisztátalanságotoktól, és előhívom a gabonát és megsokasítom azt, és nem adok reátok éhséget.
30 És megsokasítom a fa gyümölcsét és a mező termését, hogy többé ne viseljétek az éhségnek gyalázatját
31 a pogányok között. És megemlékeztek a ti gonosz útaitokról és cselekedeteitekről, a melyek nem voltak
32 jók, és megútáljátok ti magatokat vétkeitek és útálatosságaitok miatt. Nem ti érettetek cselekszem, ezt
33 mondja az Úr Isten, tudtotokra legyen! Piruljatok és szégyenüljetek meg útaitok miatt, Izráel háza! Ezt
mondja az Úr Isten: Azon a napon, melyen megtisztítlak titeket minden vétketektől, azt cselekszem, hogy
34 látják a városokat, és a romok megépíttetnek. És az elpusztult földet mívelik, a helyett, hogy pusztán
35 hevert minden átmenő szeme láttára! És ezek mondják: Ez a föld, ez az elpusztult, olyanná lett, mint
36 az Éden kertje, és a rommá lett s elpusztult s lerontott városokat megerősítve lakják. És megtudják
a pogányok, a kik körülöttetek megmaradtak, hogy én, Úr építettem meg a lerontottakat, s plántáltam
37 be a pusztaságot. Én, Úr mondtam és megcselekedtem. Így szól az Úr Isten: Még arra nézve is kérni
hagyom magamat Izráel házának, hogy cselekedjem ő velök: Megsokasítom őket, mint a nyájat, embe-
38 rekkel. Mint az áldozatra szentelt juhok, mint a Jeruzsálem juhai az ő ünnepein, így lesznek a rommá
lett városok teljesek emberek nyájával; és megtudják, hogy én vagyok az Úr.

37 Lőn én rajtam az Úrnak keze, és kivitt engem az Úr lélek által, és letőn engem a völgynek közepette,
2 mely csontokkal rakva vala. És átvitt engem azok mellett köröskörűl, és ímé, felette sok vala a völgy
3 színén, és ímé, igen megszáradtak vala. És monda nékem: Embernek fia! vajjon megélednek-é ezek
4 a tetemek? és mondék: Uram Isten, te tudod! És monda nékem: Prófétálj e tetemek felől és mondjad
5 nékik: Ti megszáradt tetemek, halljátok meg az Úr beszédét! Így szól az Úr Isten ezeknek a tetemeknek:
6 Ímé, én bocsátok ti belétek lelket, hogy megéledjetek. És adok reátok inakat, és hozok reátok húst, és
bőrrel beborítlak titeket, és adok belétek lelket, hogy megéledjetek, és megtudjátok, hogy én vagyok az
7 Úr. És én prófétálék, a mint parancsolva vala nékem. És mikor prófétálnék, lőn zúgás és ímé zörgés, és
8 egybemenének a tetemek, mindenik tetem az ő teteméhez. És látám, és ímé inak valának rajtok, és hús
9 nevekedett, és felül bőr borította be őket; de lélek nem vala még bennök. És monda nékem: Prófétálj
a léleknek, prófétálj embernek fia, és mondjad a léleknek: Ezt mondja az Úr Isten: A négy szelek felől
10 jőjj elő lélek, és lehelj ezekbe a megölettekbe, hogy megéledjenek! És prófétálék a mint parancsolá. És
11 beléjök méne a lélek s megéledének, és állának lábaikra, felette igen nagy sereg. És monda nékem:
Embernek fia! ezek a tetemek az Izráel egész háza. Ímé, ezt mondják: Elszáradtak a mi csontjaink
12 és elveszett a mi reménységünk; kivágattunk! Annakokáért prófétálj, és mondjad nékik: Így szól az Úr
Isten: Ímé, én megnyitom a ti sírjaitokat és kihozlak titeket a ti sírjaitokból, én népem! s beviszlek titeket
13 Izráel földjére. És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor megnyitándom sírjaitokat és kihozlak
14 titeket sírjaitokból, én népem! És adom az én lelkemet belétek, hogy megéledjetek, és leteszlek titeket a
15 ti földetekre, és megtudjátok, hogy én, az Úr, szóltam és megcselekedtem, ezt mondja az Úr Isten. És lőn
16 az Úr beszéde hozzám, mondván: És te, embernek fia, végy magadnak fát, és írd ezt reá: Júdáé és Izráel
fiaié, az ő társaié; és végy egy másik fát, és írd ezt reá: Józsefé, Efraim fája és az egész Izráel házáé, az
17, 18 ő társaié. És tedd együvé azokat, egyiket a másikhoz egy fává, hogy egygyé legyenek kezedben. És ha

mondják néked a te néped fiai, mondván: Avagy nem jelented-é meg nékünk, mit akarsz ezekkel? Szólj 19
nékik: Ezt mondja az Úr Isten: Ímé, én fölveszem a József fáját, mely Efraim kezében van, és Izráel
nemzetségeit, az ő társait, és teszem őket ő hozzá, a Júda fájához, és összeteszem őket egy fává, hogy
egygyé legyenek az én kezemben. És ha e fák, a melyekre írsz, kezedben lesznek szemök láttára: Szólj 20, 21
nékik: Ezt mondja az Úr Isten: Ímé, én fölveszem Izráel fiait a pogányok közűl, a kik közé mentek,
és egybegyűjtöm őket mindenfelől, és beviszem őket az ő földjökre. És egy néppé teszem őket azon a 22
földön, Izráelnek hegyein, és egyetlenegy király lesz mindnyájok királya, és nem lesznek többé két néppé,
és ezután nem oszolnak többé két királyságra. És többé meg nem fertéztetik magokat bálványaikkal 23
és útálatosságaikkal és minden bűneikkel; és megtartom őket minden oly lakóhelyöktől, a melyekben
vétkeztek, és megtisztítom őket, és lesznek nékem népem és én leszen nékik Istenök. És az én szolgám, 24
Dávid lesz a király ő rajtok, s egy pásztora lesz mindnyájoknak; és az én törvényeim szerint járnak, s
parancsolataimat megőrzik és cselekszik. És laknak a földön, melyet adtam vala az én szolgámnak, 25
Jákóbnak, a melyen laktak a ti atyáitok; és laknak azon ők és fiaik és fiaiknak fiai mindörökké, és az én
szolgám, Dávid az ő fejedelmök örökké. És szerzek velök békességnek frigyét, örökkévaló frigy lesz ez 26
velök; és elültetem őket és megsokasítom, és helyheztetem az én szenthelyemet közéjök örökké. És lesz 27
az én lakhelyem felettök, és leszek nékik Istenök és ők nékem népem. És megtudják a pogányok, hogy 28
én vagyok az Úr, ki megszentelem Izráelt, mikor szenthelyem közöttök lesz mindörökké.

És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: Embernek fia! vesd tekintetedet Góg ellen, a Mágóg földjén, **38**, 2
Rós, Mések és Tubál fejedelme ellen, és prófétálj felőle. És mondjad: Ezt mondja az Úr Isten: Ímé, 3
én ellened megyek Góg, Rós, Mések és Tubál fejedelme. És elcsalogatlak, és horgokat vetek szádba, és 4
kivezetlek téged és egész seregedet, lovakat és lovagokat, kik mindnyájan teljes fegyverzetbe öltözvék,
nagy sokaságot, nagy és kis paizszsal, fegyvert viselők mindnyájan; Perzsák, szerecsenek, libiaiak van- 5
nak velök, mindnyájan paizszsal és sisakkal; Továbbá Gómer és minden serege, Tógarma háza messze 6
északról minden seregével, sok nép van veled. Készülj hozzá és készítsd elő magadat te és minden so- 7
kaságod, kik te hozzád gyűltek, és légy nékik vezérök. Sok idő mulva kirendeltetel: esztendők végével 8
bejösz a földre, mely a fegyvertől már megnyugodott, melynek lakói sok nép közűl gyűjtettek egybe Iz-
ráel hegyeire, melyek szüntelen való pusztulásban voltak; és e nemzetség a népek közűl hozatott ki, s
aztán lakozék bátorságosan mindnyája; És feljösz, bemégy mint a szélvész, és leszel mint a felleg, hogy 9
beborítsd a földet, te és minden sereged s a sok nép veled. Így szól az Úr Isten: És lészen abban az 10
időben, hogy tanácsok támadnak szívedben, és gondolsz gonosz gondolatot. És mondasz: Felmegyek 11
a nyilt földre, jövök azokra, kik nyugalomban vannak s bátorságosan laknak; kik laknak mindnyájan
kőfal-kerítés nélkűl, sem zárjok, sem kapujok nincs nékik; Hogy zsákmányt vess és prédát prédálj, hogy 12
fordítsd kezedet a már népes pusztaságok ellen s a nép ellen, a mely a pogányok közűl gyűjtetett egybe,
mely jószágot és gazdagságot szerez s lakozik a földnek köldökén. Séba és Dedán és Társis kalmárai és 13
minden fiatal oroszlánja ezt mondják néked: Nemde te zsákmányt vetni jöttél? Nemde prédát prédálni
gyűjtötted egybe sokaságodat? hogy elvigy ezüstö t és aranyat, magadhoz végy jószágot s gazdagságot,
hogy nagy zsákmányt vess. Annakokáért prófétálj, embernek fia, és mondd ezt Gógnak: Így szól az Úr 14
Isten: Avagy abban az időben, mikor az én népem, Izráel bátorságosan lakik, nem tudod-é meg? És el- 15
jössz helyedről, a messze északról te és sok nép veled, lovon ülők mindnyájan, nagy sokaság és hatalmas
sereg. És feljössz az én népem, Izráel ellen, mint a felleg, hogy beborítsd a földet, az utolsó időkben 16
lészen ez, és hozlak téged az én földemre, hogy a pogányok megismerjenek engem, mikor megszentelem
magamat rajtad az ő szemök láttára, Góg! Így szól az Úr Isten: Te vagy-é hát, a kiről szólottam a régi 17
napokban az én szolgáim Izráel prófétái által, kik prófétáltak azokban a napokban esztendőkön át, hogy
téged ő reájok hozlak? És lészen azon a napon, a mely napon Góg eljő Izráel földje ellen, ezt mondja az 18
Úr Isten, felszáll haragom orromban. És féltő szerelmemben, búsulásom tüzében szólok: Bizony azon a 19
napon nagy földindulás lesz Izráel földjén. És megremegnek előttem a tenger halai és az ég madarai és 20
a mező vadai és a földön csúszó-mászó mindenféle állatok és minden ember a föld színén; és leszakadnak
a hegyek, és leesnek a meredek kősziklák, és minden fal a földre hull. És előhívom ellene minden he- 21
gyem felől a fegyvert, ezt mondja az Úr Isten; egyiknek fegyvere a másik ellen lészen. És törvénykezem 22
vele döghalállal és vérrel; és ömlő záporesőt, jégeső köveit, tüzet és kénkövet, mint esőt bocsátok reá és
seregére s a sok népre, a mely vele lesz. És nagynak s szentnek mutatom, és megjelentem magamat a 23
pogányok sokasága előtt, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr!

És te, embernek fia, prófétálj Góg ellen, és mondjad: Így szól az Úr Isten: Ímé, én ellened megyek Góg, **39**
Rós, Mések és Tubál fejedelme! És elcsalogatlak és vezetgetlek, és felhozlak messze északról, és bevisz- 2

3, 4 lek Izráel hegyeire. És kiütöm kézívedet balkezedből, és nyilaidat jobbkezedből kiejtem. Izráel hegyein
esel el te és minden sereged és a népek, melyek veled lesznek; a ragadozó madaraknak, minden szárnyas
5 állatnak és a mezei vadaknak adtalak eledelül. A mező színén esel el, mert én szóltam, ezt mondja az Úr
6 Isten. És bocsátok tüzet Mágógra és azokra, a kik a szigeteken bátorságosan laknak, hogy megtudják,
7 hogy én vagyok az Úr. És az én szent nevemet megismertetem az én népem, Izráel között, s többé nem
hagyom megfertéztetni szent nevemet; és megtudják a pogányok, hogy én, az Úr, szent vagyok Izráelben!
8, 9 Ímé, eljött és meglett, ezt mondja az Úr Isten; ez az a nap, a melyről szólottam. És kimennek Izráel
városainak lakói, és feltüzelik és felégetik a fegyvereket s a kis és nagy paizsokat, a kézívet és a nyilakat
10 és a kézbeli pálczákat és dárdákat, és tüzelnek velök hét esztendeig, És fát nem hordanak a mezőről,
sem az erdőkről nem vágnak, hanem a fegyverekből tüzelnek, és zsákmányt vetnek zsákmányolóikban,
11 s prédálóikat elprédálják, ezt mondja az Úr Isten. És lészen azon a napon, hogy adok Gógnak helyet,
hol temetője legyen Izráelben, a vándorok völgyét keletre a tengertől, ez fogja bezárni e vándor népséget;
12 és ott temetik el Gógot és minden gyülevészét, és nevezik Góg gyülevésze völgyének. És eltemeti őket
13 Izráel háza, hogy a földet megtisztítsa, hét álló hónapig. És temetni fog az ország egész népe, s lészen
14 ez nékik dicsőségökre a napon, melyen megdicsőítem magamat, ezt mondja az Úr Isten. És választa-
nak embereket, kik a földet szüntelen bejárják, temetgetvén ama vándor népséget, azokat, kik még a
15 föld színén maradtak, hogy azt megtisztítsák. Hét hónap mulva indulnak keresni. És bejárják e járók
a földet, és ha ki embertetemet lát, jelt állít melléje, míg a temetgetők eltemetik azt a Góg gyülevésze
16, 17 völgyében. És egy városnak is Hamóna lesz a neve, és megtisztítják a földet. És te, embernek fia, így
szól az Úr Isten, mondjad a madaraknak, minden szárnyas állatnak és minden mezei vadnak: Gyűljetek
egybe és jőjjetek el, seregeljetek egybe mindenfelől az én áldozatomra, mert én nagy áldozatot szerzek
18 néktek Izráel hegyein, és egyetek húst és igyatok vért! Vitézek húsát egyétek, s a föld fejedelmeinek
19 vérét igyátok, kosok, bárányok és bakok, bikák, Básánban hízottak mindnyájan; S egyetek kövérséget
20 jóllakásig, és igyatok vért megrészegedésig az én áldozatomból, a melyet szerzek néktek; És lakjatok jól
az én asztalomnál lovakból és paripákból, vitézekből és minden hadakozó férfiakból, ezt mondja az Úr
21 Isten. És megmutatom az én dicsőségemet a pogányok között, és meglátják mindazok a pogányok az én
22 ítéletemet, melyet cselekedtem, és az én kezemet, melyet rájok vetettem. És megtudja Izráel háza, hogy
23 én vagyok az Úr, az ő Istenök, attól a naptól fogva és azután. És megtudják a pogányok, hogy az ő vétke
miatt vitetett fogságra Izráel háza, mivelhogy elpártolt tőlem, s én elrejtettem orczámat tőle; azért adtam
24 őt ellenségei kezébe, és hullottak el fegyver miatt mindnyájan. Az ő tisztátalanságuk s bűneik szerint
25 cselekedtem velök, és elrejtettem orczámat tőlök. Azért így szól az Úr Isten: Most már haza hozom
Jákób foglyait, és megkegyelmezek Izráel egész házának, s féltő szerelemre gyúladok szent nevemért.
26 És elfelejtik gyalázatukat és minden vétköket, melylyel vétkeztek ellenem, mikor laknak földjökön bá-
27 torságosan, és őket senki sem rettegteti. Mikor visszahozom őket a népek közűl, és egybegyűjtöm őket
28 ellenségeik földjeiről, akkor megszentelem magamat bennök sok nép szeme láttára. És megtudják, hogy
én vagyok az Úr, az ő Istenök, ki fogságra vittem őket a pogányok közé, majd egybegyűjtém őket földjökre,
29 és senkit közülök többé ott nem hagyok. És többé el nem rejtem orczámat tőlök, mivelhogy kiöntöttem
lelkemet Izráel házára, ezt mondja az Úr Isten.

40 Huszonötödik esztendejében fogságunknak, az esztendőnek kezdetén, a hónap tizedikén, a tizenne-
gyedik esztendőben az után, hogy a város megveretett, épen ezen a napon lőn az Úr keze én rajtam, és
2 elvitt engemet oda. Isteni látásokban vitt engem Izráel földjére, és letőn engem egy igen magas hegyre,
3 s azon vala mint egy város épülete dél felől. És oda vitt engem, és ímé egy férfiú vala ott, tekintete mint
4 az ércznek tekintete, és len-zsinór vala kezében és mérőpálcza; és a kapuban áll vala. És szóla nékem
az a férfiú: Embernek fia! láss szemeiddel és füleiddel hallj, és figyelmetes légy mindarra, a mit mutatok
néked; mert hogy ezeket megmutassam néked, azért hozattál ide: hirdesd mindazokat, a miket látsz,
5 Izráel házának. És ímé, kőfal vala a házon kivűl köröskörűl; és a férfiú kezében a mérőpálcza vala hat
singnyi (a köz-singben s egy tenyérben); és méré az épület szélességét egy pálczányira s magasságát egy
6 pálczányira. És méne egy kapuhoz, mely napkeletre néz vala, és felméne grádicsain, és méré a kapu
7 küszöbét egy pálczányi szélességre, a másik küszöböt is egy pálczányi szélességre; És az őrkamarát egy
pálczányi hosszúságra és egy pálczányi szélességre, és az őrkamarák közét öt singnyire, és a kapu kü-
8 szöbét, a kapu tornácza mellett belől, egy pálczányira. És méré a kapu tornáczát belől egy pálczányira
9 És méré a kapu tornáczát nyolcz singnyire, és gyámoszlopait két singnyire; vala pedig a kapu tornácza
10 belől. És a napkeleti kapunak mind egyfelől, mind másfelől három-három őrkamarája vala, egy mértéke
11 mind a háromnak, és egy mértékök a gyámoszlopoknak is mind egyfelől, mind másfelől. És méré a kapu

nyílásának szélességét tíz singre, és a kapu hosszúságát tizenhárom singre; És az őrkamarák előtt való 12
korlátot egy singnyire, és egy singnyi vala e korlát másfelől is; mindenik őrkamara pedig hat singnyi vala
egyfelől és hat singnyi másfelől. És méré a kaput az egyik őrkamara tetejétől a másik tetejéig: huszonöt 13
singnyi szélességre ott, hol ajtó ajtóval vala szemben. És tevé a gyámoszlopokat hatvan singre, és a 14
gyámoszlopokhoz nyúlik vala a pitvar a kapunál köröskörűl. És a bejárat kapujának elejétől a belső 15
kapu tornáczának elejéig vala ötven sing. És az őrkamarákon szoros ablakok valának, és gyámoszlopai- 16
kon is belül a kapuban köröskörűl, hasonlóképen a tornáczokon; és valának ablakok köröskörűl belől, és
a gyámoszlopokon pálmafaragások. És vitt engem a külső pitvarba, és ímé, ott kamarák és kőből rakott 17
pádimentom vala készítve a pitvaron köröskörűl; harmincz kamara vala a kőből rakott pádimentomon.
És a kőből rakott pádimentom a kapuk mellett vala a kapuk hosszúsága szerint: az alsó kőből rakott 18
pádimentom vala ez. És méré a szélességet az alsó kapu elejétől fogva a belső pitvar külső elejéig száz 19
singnyire, a keleti és északi oldalon. És a kapunak is, mely néz vala északra, a külső pitvaron, megméré 20
hosszúságát és szélességét; És őrkamarái valának: három egyfelől és három másfelől, és gyámoszlopai 21
és tornácza egy mértékben valának az első kapuval: ötven sing a hosszúsága, és szélessége huszonöt
sing. És ablakai és tornácza és pálmafaragásai annak a kapunak mértéke szerint valának, mely néz 22
napkeletre, és hét grádicson mennek vala fel hozzá; és tornáczai e grádicsok előtt valának. És a belső 23
pitvarnak kapuja vala az északi és napkeleti kapu ellenében, és mére kaputól kapuig száz singet. És vitt 24
engem a déli útra, és ímé, egy kapu vala ott dél felé, és megméré gyámoszlopait és tornáczát ugyanama
mérték szerint És ablakai valának és tornáczának is köröskörűl, olyanok mint amaz ablakok; hosszú- 25
sága ötven sing, és szélessége huszonöt sing. És hét grádicsa vala feljáratának, és tornácza azok előtt 26
vala; és pálmafaragásai valának egyik egyfelől, a másik másfelől gyámoszlopain. És kapuja vala a belső 27
pitvarnak dél felé, és mére kaputól kapuig dél felé száz singet. És bevitt engemet a déli kapun át a 28
belső pitvarba, és megméré a déli kaput ugyanama mértékek szerint; És őrkamaráit és gyámoszlopait 29
és tornáczát ugyanama mértékek szerint, és ablakai valának és tornáczának is köröskörűl, hosszúsága
ötven sing, és szélessége huszonöt sing. És tornáczok valának köröskörűl, hosszúságuk huszonöt sing, 30
és szélességök öt sing. És tornácza a külső pitvar felé vala, és pálmafaragások valának gyámoszlopain, 31
és nyolcz grádicsa vala feljáratának. Vitt továbbá engem a belső pitvarba kelet felé, és megméré a kaput 32
ugyanama mértékek szerint; És őrkamaráit és gyámoszlopait és tornáczát ugyanama mértékek szerint, 33
és ablakai valának és tornáczának is köröskörűl, hosszúsága ötven sing, és szélessége huszonöt sing. És 34
tornácza vala a külső pitvar felé, és gyámoszlopain pálmafaragások valának mind egy-, mind másfelől,
és nyolcz grádicsa vala feljáratának. És vitt engem az északi kapuhoz, és megméré ugyanama mértékek 35
szerint; Őrkamaráit, gyámoszlopait és tornáczát, és ablakai valának köröskörűl, hosszúsága ötven sing, 36
és szélessége huszonöt sing. És tornácza a külső pitvar felé vala, és pálmafaragások valának gyámosz- 37
lopain mind egyfelől, mind másfelől, és nyolcz grádicsa vala feljáratának. És egy kamara vala, és annak 38
ajtaja a kapuk gyámoszlopainál; ott mossák vala meg az egészen égő-áldozatot. És a kapu tornáczában 39
két asztal vala egyfelől, és másfelől is két asztal vala, hogy azokon öljék meg az egészen égő-áldozatot
és a bűnért való áldozatot és a vétekért való áldozatot. És oldalt kivűl, északra onnét, hol felmennek a 40
kapu ajtajához, két asztal vala, és a kapu tornáczának másik oldalán is két asztal. Négy asztal egyfelől, 41
és másfelől is négy asztal a kapu oldalán; nyolcz asztal, ezeken ölik vala az áldozatot. És négy asztal 42
vala az égő-áldozatra faragott kőből, másfél sing hosszú és másfél sing széles és egy sing magas; ezekre
teszik a szerszámokat, melyekkel az égő-áldozatot és egyéb áldozatot ölnek. És a szegek valának egy 43
tenyérnyiek, oda erősítve belől köröskörűl, s az asztalokra jöve az áldozat húsa. A belső kapun kivűl 44
pedig vala két kamara az énekesek számára a belső pitvarban, egyik oldalt az északi kaputól, melynek
eleje dél felé vala, s a másik oldalt a déli kaputól, melynek eleje észak felé vala. És szóla nékem: Ez 45
a kamara, mely délre néz, a papoké, kik a házhoz való szolgálatban foglalatosak; Az a kamara pedig, 46
mely északra néz, azoké a papoké, kik az oltárhoz való szolgálatban foglalatosak, ezek a Sádók fiai, kik
az Úrhoz járulnak a Lévi fiai közűl, hogy szolgáljanak néki. És megméré a pitvart; hosszúsága száz sing 47
és szélessége is száz sing, négyszögre; és az oltár vala a ház előtt. És vitt engem a ház tornáczába, és a 48
tornácz gyámoszlopát megméré egyfelől is öt singre, másfelől is öt singre; a kapu szélességét pedig három
singre egyfelől s másfelől is három singre. A tornácz hosszúsága húsz sing vala és a szélessége tizen- 49
egy sing, és tíz grádicson mennek vala föl hozzá; és oszlopok valának a gyámoszlopoknál, egyik egyfelől,
másik másfelől.

És bevitt engem a templomba, és megméré a gyámoszlopokat, hat sing széles vala egyfelől és hat sing **41**

2 széles másfelől a gyámoszlopok szélessége. És az ajtó szélessége tíz sing vala, és az ajtó oldalfalai öt sing
egyfelől és öt sing másfelől; és megméré hosszúságát is negyven singre, szélességét pedig húsz singre.
3 És beméne belsejébe, és megméré az ajtó gyámoszlopait két singre, és az ajtót hat singre, és az ajtó
4 oldalfalait hét singre. És megméré hosszúságát húsz singre, és szélességét húsz singre a templom felé,
5 és mondá nékem: Ez a szentek szente. És megméré a ház falát hat singre, és az oldalépület szélességét
6 négy singre a ház körül mindenfelől. És az oldalkamarák, egyik kamara a másikon, harminczan valának
három sorban, és a háznak azon falához nyúlának, mely az oldalkamarák felől vala, köröskörűl, hogy azon
7 erősen álljanak, de nem magába a falba valának erősítve. És vala kiszélesedése és megnagyobbodása az
oldalkamaráknak a magasságban fölfelé, mivel megnagyobbodása vala a háznak fölfelé a magasságban
köröskörűl a házon, ezért lőn kiszélesedése az épületnek fölfelé. És az alsó sorról menének föl a felsőhöz és
8 a középsőhöz. És láték a háznál valami magasságot köröskörűl, fundamentoma ez az oldalkamaráknak,
9 egy teljes pálczányi, hat singnyire a fal tövének párkányáig. Az oldalkamara külső falának szélessége
10 pedig öt singnyi vala. És a mi üresen maradt a ház oldalkamarái között, És a kamarák közt húsz singnyi
11 szélesség vala a ház körül köröskörűl. És az oldalépületnek ajtaja az üresen maradt hely felé vala, egyik
12 ajtó északra és a másik ajtó délre, és a szabadon hagyott hely szélessége öt singnyi vala köröskörűl. És
az épület, mely az elkülönített hely előtt, nyugot felé vala, hetven singnyi széles vala, s az épület fala öt
13 singnyi széles köröskörűl, hosszúsága pedig kilenczven sing. És méré a háznak hosszát száz singre, és az
14 elkülönített helyet s az épületet és falait száz sing hosszúságra; És a ház és az elkülönített hely elejének
15 szélességét kelet felé száz singre. És méré az épület hosszúságát az elkülönített hely felé, mely ennek
háta mögött vala, és ennek folyosóit mind egyfelől, mind másfelől száz singre. És magában a templomban
16 és a belső helyen és a külső tornáczban. A küszöbök és a szoros ablakok és a folyosók valának mind
hármuk körül, szemben a küszöbbel, simított fadeszkákból köröskörűl. A földtől az ablakokig, az ablakok
17 pedig befedve valának. Az ajtónak felső részéig és a belső házig és kifelé és az egész falon köröskörűl a
18 belső és külső helyen minden mérték szerint. Készítve valának továbbá Kérubok és pálmafaragások, és
19 mindenik pálmafaragás vala két Kérub között, és mindenik Kérubnak két orczája vala. És emberorcza
néz vala a pálmafaragásra egyfelől, és oroszlánorcza a másik pálmára másfelől. Így vala készítve az egész
20 házon köröskörűl. A földtől fogva az ajtó felső részéig Kérubok és pálmafaragások valának készítve a
21 falon. A szenthelynek ajtófélfái négyszegűek valának, és a szentek szentje előtt vala mint egy oltárnak
22 a formája Fából, három sing magas és két sing hosszú, szegletei valának és talpa, és falai fából valának.
23 És mondá nékem: Ez az asztal, mely az Úr előtt áll. És kettős ajtói valának a szenthelynek és a szentek
24 szentjének, És kettős ajtói valának az ajtószárnyaknak, két forgó ajtóik, kettő az egyik ajtószárnyban és
25 két ajtó a másikban. És készítve valának rajtok, a szenthely ajtóin, Kérubok és pálmák, mint valának
26 készítve a falakon, és faküszöb vala a tornácz előtt kivűl; És szoros ablakok és pálmák valának mind
egy- s mind másfelől a tornácz oldalfalain. Így voltak a ház oldalkamarái és a gerendák.

42 És kivitt engem a külső pitvarba az északi úton és vitt engem, a kamarák épületéhez, mely az el-
2 különített hely ellenében és az épület ellenében észak felé vala; A száz sing hosszú oldal elé az északi
3 oldalra, és vala ötven sing a szélessége. A húsz singnek ellenében, mely a belső pitvarhoz tartozék, és
a kőből rakott pádimentom ellenében, mely a külső udvarhoz tartozék, folyosó vala folyosó ellenében há-
4 rom sorban. És a kamarák előtt tíz sing széles út vala befelé, hosszúsága száz sing; és ajtaik észak felé
5 valának. És a felső kamarák rövidebbek valának az épület alsó és középső kamaráinál, mert a folyosók
6 elvettek belőlök. Mivelhogy három sorban valának és nem valának oszlopaik, mint a pitvaroknak; ezért
7 lőn az alsókhoz és a középsőkhöz képest elvéve a helyből. És egy fal, mely kivűl vala, párhuzamosan a
8 kamarákkal a külső pitvar felé, a kamarák előtt, ötven sing hosszú vala. Mert a kamarák hosszúsága,
9 melyek a külső pitvar felé valának, ötven sing vala, és ímé, a szenthely ellenében száz sing vala. És
10 e kamarák alatt vala a bejáró hely napkelet felől, ha belőjök a külső pitvarból méne valaki. A pitvar
11 falának szélességében dél felé az elkülönített hely és az épület előtt is kamarák valának. És egy út vala
előttök, melyek hasonlatosak valának a kamarákhoz, melyek északra valának, olyan hosszúságúak és
olyan szélességűek, mint ezek, és minden kijárásuk és elrendezésök olyan vala, mint ezeké. És valamint
12 amazoknak ajtói, Akképen valának azoknak a kamaráknak ajtói is, melyek dél felé valának: egy ajtó
kezdetén az útnak, annak az útnak, mely a megfelelő fal előtt kelet felé vala, ha valaki hozzájok méne.
13 És monda nékem: Az északi és a déli kamarák, melyek az elkülönített hely előtt vannak, azok a szent
kamarák, melyekben a papok, kik az Úrhoz közelednek, eszik az igen szentséges áldozatokat, ott rakják
le az igen szentséges áldozatokat, az eledeli, a bűnért való és a vétekért való áldozatot; mert szent az a
14 hely. Mikor bemennek oda a papok, ki ne jőjjenek a szent helyről a külső pitvarba, hanem ott rakják le

ruháikat, melyekben szolgáltak; mert szentek ezek, és más ruhába öltözzenek, úgy közeledjenek a nép helyéhez. És mikor a belső háznak méréseit véghezvitte, kivitt engem a napkelet felől való kapu útján, 15
és megméré azt köröskörűl. Méré a keleti oldalt a mérőpálczával ötszáz singnyire, a mérőpálczával. És 16
megfordula, és Méré az északi oldalt ötszáz singnyire a mérőpálczával. És megfordula. A déli oldal felé, 17, 18
és mére ötszáz singet a mérőpálczával. Fordula aztán a nyugoti oldal felé, és mére ötszáz singet a mérő- 19
pálczával. Mind a négy szél irányában méré azt. Kőfala vala köröskörűl, hosszúsága ötszáz, szélessége 20
is ötszáz sing, hogy elválaszsza a szentet a köztől.

És vitt engem a kapuhoz, ahhoz a kapuhoz, a mely napkelet felé néz vala. És ímé, Izráel Istenének **43**, 2
dicsősége jő vala napkelet felől, és zúgása, mint nagy víz zúgása, és a föld világos vala az ő dicsőségétől.
És a jelenség, melyet láttam, olyan vala, mint az a jelenség melyet akkor láttam, mikor menék a várost 3
elveszteni; és olyan látások valának, mint az a jelenség, melyet a Kébár folyó mellett láttam. És orczámra
esém. És az Úr dicsősége beméne a házba a kapunak útján, mely néz napkeletre. És fölemele engem a 4, 5
lélek, és bevitt engem a belső pitvarba, és ímé, az Úr dicsősége betölté a házat. És hallám, hogy valaki 6
beszélget hozzám a házból, holott ama férfiú mellettem áll vala. És mondá nékem: Embernek fia! ezt az 7
én királyi székemnek helyét és lábaim talpainak helyét, a hol lakom Izráel fiai között örökké, és itt az én
szent nevemet többé meg ne fertéztesse Izráel háza, ők és királyaik paráznaságukkal és királyaik holttes-
teivel, magaslataikkal, Mikor küszöbüket az én küszöböm mellé és ajtófélfáikat az én ajtófélfáim mellé 8
tették, és csak a fal vala köztem és közöttök; és megfertéztették az én szent nevemet útálatosságaikkal,
melyeket cselekedtek, ezokáért elvesztém őket haragomban. Most már eltávoztatják paráznaságukat és 9
királyaik holttesteit tőlem, és ő köztök lakozom mindörökké. Te, embernek fia, hirdessed Izráel házának 10
ezt a házat, hogy piruljanak vétkeik miatt. És mérjék utána arányosságát; És ha pirulni fognak mind 11
a miatt, a mit cselekedtek: e ház formáját és berendezését, kijáratait és bejáratait és minden formáit és
minden rendeléseit és minden formáit és minden törvényeit jelentsd meg nékik és írd meg szemeik előtt,
hogy megtartsák minden formáját és minden rendeléseit, s azokat cselekedjék. Ez a ház törvénye: A 12
hegy tetején egész határa köröskörűl igen szentséges. Ímé, ez a ház törvénye. És ezek az oltár mértékei 13
singek szerint (egy sing tesz egy köz-singet és egy tenyért): talpa vala egy sing magas és egy sing széles,
korlátja pedig a szélén köröskörűl egy araszny. És ez az oltár magassága: A földön való talptól az alsó 14
bekerítésig két sing s szélessége egy sing, és a kisebb bekerítéstől a nagyobb bekerítésig négy sing és
szélessége egy sing; És az Istenhegye négy sing, és az Isten-tűzhelyétől fölfelé a szarvak egy sing. És az 15, 16
Isten-tűzhelyének hosszúsága tizenkét sing vala tizenkét sing szélesség mellett, négyszögben négy oldala
szerint. És a bekerítés vala tizennégy sing hosszú, tizennégy sing szélesség mellett, négy oldala szerint; 17
és a korlát köröskörűl rajta fél sing. És talpa vala egy sing köröskörűl. És grádicsai napkeletre néztek.
És mondá nékem: Embernek fia, ezt mondja az Úr Isten: Ezek az oltár rendtartásai: Azon a napon, mikor 18
elkészül, hogy égőáldozattal áldozzanak rajta és vért hintsenek reá, Adj a papoknak, a Lévitáknak, kik 19
a Sádók magvából valók, a kik járulhatnak én hozzám, ezt mondja az Úr Isten, hogy szolgáljanak nékem,
egy fiatal bikát bűnért való áldozatul. És végy véréből, és tedd az oltár négy szarvára és a bekerítés 20
négy szegletére és a korlátra köröskörűl, és tisztítsd meg azt, és szenteld meg. És vegyed a bikát, mely 21
a bűnért való áldozat, és égesd meg azt a háznak erre rendelt helyén, a szenthelyen kivűl. Másodnap 22
pedig vígy egy ép kecskebakot bűnért való áldozatul, és tisztítsák meg vele az oltárt, mint a fiatal bikával
megtisztították. Mikor elvégezed az oltár megtisztítását, vígy áldozatul egy ép, fiatal bikát és egy ép 23
kost a nyájból. És áldozzál velök az Úr előtt, és a papok hintsenek sót reájok, és vigyék azokat égőáldo- 24
zatul az Úrnak. Hét napig mindennap egy-egy bakot hozz bűnért való áldozatul, és egy fiatal bikát és 25
egy kost a nyájból, mint épeket hozzák. Hét napon át szenteljék és tisztítsák meg az oltárt és töltsék 26
meg kezét. És betöltsék e napokat; a nyolczadik napon és azután pedig áldozzák a papok az oltáron 27
égőáldozataitokat és hálaadó áldozataitokat, és én kegyelmesen fogadlak titeket, ezt mondja az Úr Isten.

És visszavitt engem a szenthely külső kapujának útjára, mely keletre néz vala; és az zárva volt. És **44**, 2
monda nékem az Úr: Ez a kapu be lesz zárva, meg nem nyílik, és senki rajta be nem megy, mert az Úr, az
Izráel Istene ment be rajta, azért be lesz zárva. A fejedelem pedig, ő a fejedelem benne üljön, hogy ke- 3
nyeret egyék az Úr előtt; e kapu tornáczának útján menjen be és ennek útján menjen ki. És bevitt engem 4
az északi kapu útján a ház eleibe, és látám, és ímé, az Úr háza betelék az Úr dicsőségével, és orczámra
esém. És monda nékem az Úr: Embernek fia, figyelmetes légy, és lásd szemeiddel, és füleiddel halld 5
meg, valamiket én szólok te veled az Úr házának minden rendtartásairól, és minden törvényéről, és légy
figyelmetes a háznak bejáratára a szenthelynek minden kijáratánál. És mondjad a pártosnak, Izráel 6
házának: Így szól az Úr Isten: Elég legyen immár néktek minden útálatosságtok, Izráel háza! Mikor 7

idegeneket, körűlmetéletlen szívűeket és körűlmetéletlen testűeket engedtetek bemenni, hogy szenthelyemen legyenek, hogy megfertéztessék azt, az én házamat; mikor áldozatra fölvittétek kenyeremet, a
8 kövérséget és vért: ekkor megtörtétek az én frigyemet minden útálatosságtokon felül; És nem voltatok foglalatosak a szentségeimhez való szolgálatban, hanem szokat tettétek foglalatosakká szolgálatomban
9 az én szenthelyemen, magatok helyett. Így szól az Úr Isten: Senki idegen körülmetéletlen szívű és körülmetéletlen testű be ne menjen az én szenthelyemre, mindazon idegenek közűl, a kik Izráel fiai között
10 vannak. Sőt még a Léviták is, kik eltávoztak én tőlem, mikor Izráel eltévelyedék (a kik eltévelyedtek én
11 tőlem bálványaik után), viseljék vétköket; És legyenek szenthelyemben szolgák a ház kapuinak őrizetére, és legyenek szolgák a házban: ők öljék le az égőáldozatot és egyéb áldozatot a népnek, és ők álljanak
12 előttök, hogy szolgáljanak nékik; Mivelhogy szolgáltak nékik bálványaik előtt, és lőnek Izráel házának
13 vétekre csábítói: ezért emeltem föl kezemet ellenök, ezt mondja az Úr Isten, hogy viseljék vétköket. Ne közeledjenek hozzám, hogy nékem, mint papok szolgáljanak, és hogy minden szentségemhez járuljanak,
14 a szentségek szentségeihez; hanem viseljék gyalázatukat és útálatosságaikat, melyeket cselekedtek. És teszem őket foglalatosakká a házhoz való szolgálatban, annak minden szolgálatánál, és mindannál, a mit
15 abban cselekedni kell. De azok a lévita-papok, a Sádók fiai, a kik a szenthelyemhez való szolgálatomban foglalatosak voltak, mikor Izráel fiai eltévelyedtek tőlem, ők járuljanak én hozzám, hogy szolgáljanak
16 nékem és álljanak én előttem, hogy áldozzanak nékem kövérséggel és vérrel, ezt mondja az Úr Isten. Ők járjanak be az én szenthelyembe, és járuljanak az én asztalomhoz, hogy szolgáljanak nékem, és legyenek
17 foglalatosak az én szolgálatomban. És mikor a belső pitvar kapuihoz be akarnak menni, len-ruhába
18 öltözzenek, és gyapjú ne legyen rajtok, ha a belső pitvar kapuiban és a házban szolgálnak. Len-süveg
19 legyen fejökön, és len alsó-nadrág derekukon; ne övezkedjenek izzadásig. Mikor pedig kimennek a külső pitvarba, a külső udvarba a néphez, vessék le ruháikat, a melyekben szolgáltak, és tegyék le azokat a
20 szent kamarákban, és öltözzenek más ruhákba, hogy meg ne szenteljék a népet ruháikkal. És fejöket
21 kopaszra ne nyírják, de nagy hajat se neveljenek, hanem hajokat megegyengessék. És senki a papok közűl bort ne igyék, mikor a belső udvarba bemennek. És özvegyet vagy eltaszítottat feleségül magoknak
22 ne vegyenek, hanem szűzeket Izráel házának magvából; de olyan özvegyet, ki papnak özvegye, elvehet-
23 nek. És az én népemet tanítsák, hogy mi a különbség szent és köz között, és a tisztátalan és tiszta között
24 való különbséget ismertessék meg velök. És peres ügyben ők álljanak elő ítélni, az én törvényeim szerint ítéljék meg azt; és tanításaimat s rendeléseimet megtartsák minden ünnepemen, és az én szombataimat
25 megszenteljék. És holt emberhez be ne menjen, hogy magát megfertéztesse, csak atyjáért és anyjáért és fiáért és leányáért és fiútestvéréért és leánytestvéréért, kinek még férje nem volt, fertéztetheti meg
26, 27 magát. És megtisztulása után számláljanak néki hét napot. És a mely napon bemegy a szenthelyre, a belső pitvarba, hogy szolgáljon a szenthelyen, mutassa be bűnért való áldozatát, ezt mondja az Úr Isten.
28 És lészen nékik örökségök: én vagyok az ő örökségök, és birtokot ne adjatok nékik Izráelben: én vagyok
29 az ő birtokuk. Az ételáldozat és a bűnért és vétekért való áldozat, ez legyen élésök, és valami Izráelben
30 Istennek szenteltetik, minden az övék legyen. És minden első termés zsengéje mindenből, és minden, mit áldozatra visztek mindenből, tudniillik minden áldozatotokból, legyen a papoké, és lisztjeitek zsengéjét adjátok a papnak, hogy áldás nyugodjék házadon. Semmi döglöttet és vadtól szaggatottat, akár
31 madár, akár egyéb állat legyen, ne egyenek a papok.

45 És mikor a földet sorsvetéssel elosztjátok örökségűl, adjatok áldozatot az Úrnak, szent részt a földből; hosszúsága legyen huszonötezer és szélessége tízezer sing, szent legyen az egész határában köröskörűl.
2 Ebből legyen a szenthelyé ötszáz sing, ötszáz singgel mérve egy négyszög minden oldalát, és mellette
3 ötven sing tágasság legyen minden oldalon. És ebből a megmért helyből mérj ki huszonötezer sing
4 hosszúságot és tízezer sing szélességet, és ebben lesz a szenthely, mint igen szenthely. Szent rész ez a földből; legyen a papoké, a szenthely szolgáié, a kik ide járulnak szolgálni az Urat; és legyen ez nékik házaik helye, és szent hely a szenthely számára. És huszonötezer sing hosszában és tízezer sing széltében
5
6 legyen a Lévitáké, a ház szolgáié tulajdonukul, húszkamarául. És a város tulajdonául adjatok ötezer sing szélességet és huszonötezer sing hosszúságot a szent áldozat mentén; az egész Izráel házáért legyen
7 ez. És a fejedelem tulajdona lészen a szent áldozatnak és a város tulajdonának mind a ké t oldalán a szent áldozat előtt és a város tulajdona előtt a napnyugoti oldalon nyugotra és a napkeleti oldalon keletre,
8 és hosszúsága olyan lesz, mint a részek közűl egyé, a napnyugoti határtól a napkeleti határig. Földje legyen az néki, tulajdona Izráelben; és többé ne sanyargassák fejedelmeim az én népemet, hanem adják át
9 a többi földet Izráel házának az ő nemzetségei szerint. Ezt mondja az Úr Isten: Legyen elég már néktek, Izráel fejedelmei! A törvénytelenséget és erőszaktételt távoztassátok el, és cselekedjetek törvény szerint
10 és igazságot. Vegyétek le népemről sarczolástokat, ezt mondja az Úr Isten. Igaz mérőserpenyőitek le-

gyenek és igaz éfátok és igaz báthotok: Az éfa és a báth egy mértékűek legyenek, úgy hogy a hómernek 11
tizedét fogadja be a báth és a hómernek tizede legyen az éfa, a hómerhez kell mértéköket igazítani. És 12
a sekelnek húsz gérája legyen; húsz sekel, huszonöt sekel, tizenöt sekel legyen a mina nálatok. Ez az 13
áldozat, melyet fel kell vinnetek: egy hómer búzából egy hatodrész éfa, és egy hómer árpából is az éfa
hatodrészét adjátok. És az olajból rendelt rész egy báth olajból: a báth tizede a kórból, tíz báthból, egy 14
hómerből, mert tíz báth egy hómer. És egy darab a nyájból, kétszáz darab után Izráel bővizű földjéről 15
ételáldozatra és égő-áldozatra és hálaadó áldozatokra, az ő megszentelésökre, ezt mondja az Úr Isten.
A földnek egész népe köteles legyen erre az áldozatra a fejedelem részére Izráelben. A fejedelem tiszte 16, 17
pedig lészen, hogy vigyen egészen égő-áldozatokat és ételáldozatot és italáldozatot az ünnepeken és az
újholdak napján és a szombatokon, Izráel házának minden ünnepein: ő teljesítse a bűnért való áldozatot
és az ételáldozatot és az egészen égő-áldozatot és a hálaadó áldozatokat, hogy megszentelje Izráel házát.
Ezt mondja az Úr Isten: Az első hónapban, a hónap elsején végy egy fiatal, hibátlan bikát, és tisztítsd 18
meg a szenthelyet. És vegyen a pap a bűnért való áldozat véréből, és hintse a ház ajtófélfáira és az oltár 19
bekerítésének négy szegletére és a belső pitvar kapufélfáira. És így cselekedjél a hónap hetedik napján 20
a tudatlanságból vétkezőért és a vigyázatlanságért, és így tisztítsátok meg a házat. Az első hónapban, 21
a hónap tizennegyedik napján legyen a ti páskátok; a hét napos ünnepen kovásztalan kenyeret egyetek.
És a fejedelem azon a napon áldozzék ő magáért és a föld egész népéért egy bikával, bűnért való áldoza- 22
tul. És az ünnep hét napján tegyen egészen égő-áldozatot az Úrnak hét bikával és hét kossal, épekkel, 23
naponként hét napon át, és bűnért való áldozatot egy kecskebakkal naponként; És ételáldozatul tegyen 24
egy éfát a bika mellé és egy éfát a kos mellé, és az olajból egy hínt az éfához. A hetedik hónapban, a 25
hónap tizenötödik napján, az ünnepen hasonlóképen cselekedjék hét napon át: a bűnért való áldozattal,
az egészen égő-áldozattal, az ételáldozattal és az olajjal.

Ezt mondja az Úr Isten: A belső pitvar kapuja, mely keletre néz, zárva legyen a dologtevő hat napon, **46**
szombatnapon pedig nyissák ki, és újhold napján is nyissák ki. És a fejedelem jőjjön be a kapu torná- 2
czának útján kívülről, és álljon a kapu félfája mellé, és mikor a papok megáldozzák az ő égő-áldozatát és
hálaadó áldozatait, ő leborulva imádkozzék a kapu küszöbén, azután menjen ki, a kaput pedig ne zárják
be estvéig. És leborulva imádkozzék az ország népe ugyanannak a kapunak bejáratánál a szombatokon 3
és az újholdnak napjain az Úr előtt. Az égő-áldozat pedig, melyet a fejedelem vigyen az Úrnak szombat- 4
napon, hat ép bárány és egy ép kos legyen; És az ételáldozat: egy éfa a kos mellé; és a bárányok mellé 5
ételáldozatul, a mit keze adhat, s az olajból egy hín az éfához. Az újhold napján pedig egy ép, fiatal bika 6
és hat bárány és egy kos, mind épek legyenek. És a bika mellé egy éfát és a kos mellé egy éfát tegyen ét- 7
eláldozatul; és a bárányok mellé azt, a mi kezétől telik, s az olajból egy hínt az éfához. És mikor bemegy 8
a fejedelem, a kapu tornáczának útján menjen be, és ezen az úton menjen ki. Mikor pedig a föld népe 9
megyen be az Úr eleibe az ünnepeken, a ki az északi kapu útján ment be, hogy leborulva imádkozzék,
a déli kapu útján menjen ki; a ki pedig a déli kapu útján ment be, az az északi kapu útján menjen ki;
ne térjen vissza azon kapu útjához, a melyen bement, hanem az annak ellenében valón menjen ki. A 10
fejedelem pedig, mikor bemennek, közöttök menjen be, és mikor kimennek, együtt menjen ki velök. És 11
az ünnepeken és a szent egybegyűléseken legyen az ételáldozat egy éfa egy bika mellé és egy éfa a kos
mellé, és a bárányok mellé, a mit keze adhat, s az olajból egy hín az éfához. Továbbá, mikor a fejedelem 12
szabad akaratból tesz égő-áldozatot, vagy hálaadó áldozatokat, szabad akaratból az Úrnak, nyissák ki
néki a kaput, mely napkeletre néz, és ő vigye égő-áldozatát és hálaadó áldozatait, mint a hogy szombat
napon szokta tenni, és azután menjen ki, és zárják be a kaput kimenése után. És egy esztendős ép bá- 13
rányt áldozz égő-áldozatul naponként az Úrnak; minden reggel áldozz azzal. És ételáldozatot tégy hozzá 14
minden reggel: egy hatodrész éfát, és az olajból a hín harmadrészét a liszt megnedvesítésére, ételáldoza-
tul az Úrnak; örökre állandó rendelések ezek. Hozzátok azért a bárányt és az ételáldozatot és az olajat 15
minden reggel állandó égő-áldozatul. Ezt mondja az Úr Isten: Ha a fejedelem ajándékot ad valamelyik 16
fiának a maga örökségéből, az az ő fiaié legyen tulajdonul örökségképen. De ha örökségéből valamelyik 17
szolgájának ad ajándékot, az a szabadság esztendejéig lesz azé, azután visszaszáll a fejedelemre; csak az
ő öröksége lesz az ő fiaié. És a fejedelem el ne vegyen a nép örökségéből, hogy nyomorgatással kivesse 18
őket tulajdonukból; a maga tulajdonából adjon örökséget fiainak, hogy az én népem közül senki el ne szé-
ledjen a maga tulajdonából. És bevitt engem ahhoz a bejárathoz, mely a kapu mellett oldalaslag vala, a 19
kamarákhoz, a papok szenthelyéhez, melyek északra néznek, és ímé, ott egy hely vala leghátul nyugotra.
És monda nékem: Ez a hely, a hol a papok főzzék a vétekért és a bűnért való áldozatot, és a hol süssék az 20
ételáldozatot, hogy ne kelljen kivinniök a külső pitvarba a nép megszentelésére. És kivitt engem a külső 21

pitvarba, és elhordoza engem a pitvar négy szegletén, és ímé, a pitvar mindenik szegletében egy-egy pit-
22 var vala. A pitvarnak négy szegletében zárt pitvarok valának, negyven sing hosszúságúak és harmincz
23 sing szélesek; egy mértéke vala a négy szegleten való pitvaroknak. És falazások valának bennök köröskörűl mind a négy körűl, és a falazások alatt konyhák valának csinálva köröskörűl. És monda nékem:
24 Ez a főzőház, a hol főzzék a háznak szolgái a nép véres áldozatát.

47 És visszatéríte engem a ház ajtajához, és ímé, víz jő vala ki a ház küszöbe alól, napkelet felé, mert
2 a ház eleje kelet felé vala, és a víz aláfoly vala a ház jobb oldala alól az oltártól délre. És kivitt engem az északi kapu útján, és elhordoza engem a kivűl való úton a külső kapuhoz, mely napkeletre néz, és
3 ímé, a víz ott forr vala ki a jobb oldal alól. Mikor kiméne az a férfiú napkelet felé, mérőzsinórral a
4 kezében, mére ezer singet; és átvitt engem a vizen, a víz bokáig ér vala. És mére ismét ezeret, és átvitt engem a vizen, a víz pedig térdig ér vala. És mére ismét ezeret és átvitt engem s a víz derékig ér vala.
5 És mére még ezeret, s vala olyan folyó, hogy át nem meheték rajta, mert magas vala a víz, megúszni
6 való víz, folyó, mely meg nem lábolható. És monda nékem: Láttad-é, embernek fia? És visszavezete
7, 8 engem a folyó partján. És mikor visszatértem, ímé a folyó partján igen sok fa vala mindkét felől. És mondá nékem: Ez a víz a keleti tájékra foly ki, és a lapáczra megyen alá, és a tengerbe megyen be,
9 a tengerbe szakad, és meggyógyul a víz. És lészen, hogy minden élő állat, a mely nyüzsög, valahova e folyam bemegyen, élni fog; és a halaknak nagy bőségök lészen, mert ez a víz bement oda, és azok
10 meggyógyulnak, és él minden, valahova e folyó bement. És lészen, hogy halászok állanak rajta Éngeditől Énegláimig: varsák kivető helye lészen; nemök szerint lesznek benne a halak, mint a nagy tenger halai,
11, 12 nagy bőséggel. Mocsarai és tócsái pedig nem gyógyulnak meg, só helyei lesznek. És a folyó mellett, mind a két partján mindenféle ennivaló gyümölcs fája nevekedik fel; leveleik el nem hervadnak és gyümölcseik el nem fogynak; havonként új meg új gyümölcsöt teremnek, mert vizök onnét a szenthelyből foly ki;
13 és gyümölcsük eledelre és leveleik orvosságra valók. És monda az Úr Isten: Ez a határ, a mely szerint
14 örökségűl oszszátok el magatok közt a földet Izráel tizenkét törzsöke szerint, Józsefnek két örökséget. És vegyétek azt örökségűl mindnyájan egyenlően, mivelhogy fölemeltem kezemet, hogy atyáitoknak adom
15 azt, tehát essék néktek az a föld örökségűl. És ez legyen a föld határa, észak felé a nagy-tengertől,
16 Hetlónon át Sedádnak menve: Hamát, Berótha, Szibraim, mely Damaskus határa és Hamát határa
17 közt van, a középső Hásér, mely Havrán határán van. Így legyen a határ a tengertől Haczar-Énónig
18 Damaskus határán és azontúl északra, és Hamát határán: ez az északi oldal. És a keleti oldalon: Havrán és Damaskus és Gileád között az Izráel földje között a Jordán legyen; ama határtól a keleti
19 tengerig mérjétek: ez a keleti oldal. És a déli oldalon dél felé: Támártól a versengé sek vizéig Kádesben,
20 azután a folyó felé a nagy-tengerig: ez a déli oldal dél felé. És a nyugoti oldal: a nagy-tenger, ama
21 határtól fogva addig, a hol egyenesen Hamátba menni: ez a nyugoti oldal. És oszszátok el ezt a földet
22 magatok közt Izráel nemzetségei szerint. És legyen, hogy sorsvetéssel osszátok el azt magatok közt és a jövevények közt, a kik közöttetek lakoznak, a kik közöttetek fiakat nemzettek, és úgy tartsátok őket, mint a ki ott született az Izráel fiai között: veletek együtt sorsvetéssel legyen örökségök Izráel nemzetségei
23 között. És úgy legyen, hogy a mely nemzetséggel lakozik a jövevény, ott adjátok ki az ő örökségét. Ezt mondja az Úr Isten.

48 Ezek a nemzetségek nevei: az északi határon a Hetlóntól Hamáthig vezető út mentén Haczar-Énónig Damaskus határán, észak felé, Hamát mentén, és pedig legyen az övé a keleti és nyugoti oldal: Dán, egy
2, 3 rész; És Dán határa mellett a keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Áser, egy rész; És Áser határa mellett a
4 keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Nafthali, egy rész; És Nafthali határa mellett a keleti oldaltól nyugoti
5 oldalig: Manasse, egy rész; És Manasse határa mellett a keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Efraim, egy
6, 7 rész; És Efraim határa mellett a keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Rúben, egy rész; És Rúben határa
8 mellett a keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Júda, egy rész; És Júda határa mellett a keleti oldaltól a nyugoti oldalig legyen a szent áldozat, melyet az Úrnak szenteltek: huszonötezer sing széles és olyan
9 hosszú, mint egy-egy rész a keleti oldaltól a nyugoti oldalig; és a szenthely annak közepette legyen; A
10 szent áldozat, melyet az Úrnak szenteltek, huszonötezer sing hosszú és tízezer sing széles legyen; És ezeké legyen ez a szent áldozat: a papoké északra huszonötezer sing és nyugotra tízezer sing szélesség és keletre tízezer sing szélesség és délre huszonötezer sing hosszúság, és az Úr szenthelye annak közepette
11 legyen: A papoké, a kik megszenteltettek a Sádók fiai közűl, a kik szolgálatomban foglalatosak voltak,
12 a kik nem tévelyedtek el, mikor Izráel fiai eltévelyedtek, mint a hogy eltévelyedtek volt a Léviták. Övék
13 legyen ez, mint egy áldozati rész a föld áldozatából, mint igen szentséges, a Léviták határán. A Lévitáké

pedig legyen a papok határa mentén huszonötezer sing hosszúság és tízezer szélesség; az egész hosszúság
legyen huszonötezer és a szélesség tízezer. És semmit abból el ne adjanak, se el ne cseréljék, se másra 14
át ne szálljon a földnek e zsengéje, mert az Úrnak szenteltetett. És az ötezer sing, mely a szélességben 15
megmaradt a huszonötezernek mentén, közhely a város számára, mint lakóhely és tágasság, és legyen a
város annak a közepében. És ezek legyenek annak méretei: az északi oldalon négyezerötszáz sing és a 16
déli oldalon négyezerötszáz és a keleti oldalon négyezerötszáz és a nyugoti oldalon négyezerötszáz. És 17
a város alatt legyen tágassá g észak felé kétszázötven sing és dél felé kétszázötven és keletre kétszázöt-
ven és nyugotra kétszázötven. A mi pedig megmaradt a hosszaságban a szent áldozat mentén, tízezer 18
keletre és tízezer nyugotra, és ott maradjon a szent áldozat mentén, és legyen annak termése a város
szántóvetőinek eledele. És a ki szántóvető a városban, mívelje azt Izráelnek minden nemzetségéből. Az 19, 20
egész huszonötezer sing szent áldozatot huszonötezer sing négyszögben adjátok szent ajándékul a város
tulajdonával együtt. A mi pedig megmaradt, a fejedelemé lészen; a szent áldozatnak és a város tulaj- 21
donának mind a két oldalán, szemben a huszonötezer sing szent áldozattal a keleti határig és nyugot
felé szemben a huszonötezer singgel egészen a nyugoti határig lészen, a kiosztott részek mentén, a fe-
jedelemé; és legyen a szent áldozat és a ház szenthelye annak közepette. És a Léviták tulajdonától és 22
a város tulajdonától fogva, mely közepében van annak, a mi a fejedelemé, a Júda határa és Benjámin
határa között a fejedelemé legyen. És a többi nemzetségek: a keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Benjámin, 23
egy rész. És Benjámin határán a keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Simeon, egy rész. És Simeon határán 24, 25
a keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Issakhár, egy rész. És Issakhár határán a keleti oldaltól a nyugoti 26
oldalig: Zebulon, egy rész. És Zebulon határán a keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Gád, egy rész. És 27, 28
Gád határán a déli oldalon dél felé, legyen a határ Támártól a versengések vizéig Kádesben, a patak felé
a nagy-tengerig. Ez a föld, melyet sorsvetéssel örökségűl eloszszatok Izráel nemzetségei közt, és ezek 29
azoknak részei, ezt mondja az Úr Isten. És ezek a város külső részei: Az északi oldalon négyezerötszáz 30
sing mérték. És a város kapui, Izráel nemzetségeinek nevei szerint, három kapu északra: Rúben kapuja 31
egy, Júda kapuja egy, Lévi kapuja egy. És a keleti oldalon négyezerötszáz sing és három kapu: József ka- 32
puja egy, Benjámin kapuja egy, Dán kapuja egy. És a déli oldalon is négyezerötszáz sing mérték és három 33
kapu: Simeon kapuja egy, Issakhár kapuja egy, Zebulon kapuja egy. A nyugoti oldalon négyezerötszáz 34
sing három kapuval: Gád kapuja egy, Áser kapuja egy, Nafthali kapuja egy: Köröskörűl tizennyolczezer 35
sing; és a város neve ama naptól fogva: Ott lakik az Úr!

DÁNIEL

1 Jojakim, a Júda királya uralkodásának harmadik esztendejében jöve Nabukodonozor, a babiloni
2 király Jeruzsálemre, és megszállá azt. És kezébe adá az Úr Jojakimot, a Júda királyát, és az
Isten háza edényeinek egy részét; és vivé azokat Sineár földére, az ő istenének házába, és az
3 edényeket bevivé az ő istenének kincses házába. És mondá a király Aspenáznak, az udvarmes-
4 terek fejedelmének, hogy hozzon az Izráel fiai közűl és királyi magból való s előkelő származású Ifjakat,
a kikben semmi fogyatkozás nincsen, hanem a kik ábrázatra nézve szépek, minden bölcseségre eszesek,
és ismeretekkel bírnak és értenek a tudományokhoz, és a kik alkalmatosak legyenek arra, hogy álljanak
5 a király palotájában; és tanítsák meg azokat a Káldeusok írására és nyelvére. És rendele nékik a király
mindennapi szükségletül a királyi ételből és a borból, melyből ő iszik vala, hogy így nevelje őket három
6 esztendeig, és azután álljanak a király előtt. Valának pedig ezek között a Júda fiai közűl: Dániel, Ana-
7 niás, Misáel és Azariás. És az udvarmesterek fejedelme neveket ada nékik; tudniillik elnevezé Dánielt
8 Baltazárnak, Ananiást Sidráknak, Misáelt Misáknak, Azariást Abednegónak. De Dániel eltökélé az ő
szívében, hogy nem fertőzteti meg magát a király ételével és a borral, a melyből az iszik vala, és kéré az
9 udvarmesterek fejedelmét, hogy ne kelljen magát megfertőztetnie. És az Isten kegyelemre és irgalomra
10 méltóvá tevé Dánielt az udvarmesterek fejedelme előtt; És mondá az udvarmesterek fejedelme Dánielnek: Félek én az én uramtól, a királytól, a ki megrendelte a ti ételeteket és italotokat: minek lássa, hogy
a ti orczátok hitványabb amaz ifjakénál, a kik egykorúak veletek? és így bűnbe kevernétek az én fejemet
11 a királynál. És mondá Dániel a felügyelőnek, a kire az udvarmesterek fejedelme bízta vala Dánielt,
12 Ananiást, Misáelt és Azariást: Tégy próbát, kérlek, a te szolgáiddal tíz napig, és adjanak nékünk zöld-
13 ségféléket, hogy azt együnk, és vizet, hogy azt igyunk. Azután mutassák meg néked a mi ábrázatunkat
14 és amaz ifjak ábrázatát, a kik a király ételével élnek, és a szerint cselekedjél majd a te szolgáiddal. És
15 engede nékik ebben a dologban, és próbát tőn velük tíz napig. És tíz nap mulva szebbnek látszék az
ő ábrázatuk, és testben kövérebbek valának mindazoknál az ifjaknál, a kik a király ételével élnek vala.
16, 17 Elvevé azért a felügyelő az ő ételöket és az ő italokul rendelt bort, és ad vala nékik zöldségféléket. És
ada az Isten ennek a négy gyermeknek tudományt, minden írásban való értelmet és bölcseséget; Dániel
18 pedig értett mindenféle látomáshoz és álmokhoz is. Miután pedig elmult az idő, a mikorra meghagyta
19 vala a király, hogy eléje vigyék őket, bevivé őket az udvarmesterek fejedelme Nabukodonozor elé. És
szóla velök a király, és mindnyájok között sem találtaték olyan, mint Dániel, Ananiás, Misáel és Azariás,
20 és állának a király előtt. És minden bölcs és értelmes dologban, a mely felől a király tőlök tudakozódék,
tízszerte okosabbaknak találá őket mindazoknál az írástudóknál és varázslóknál, a kik egész országában
21 valának. És ott vala Dániel a Cyrus király első esztendejéig.

2 És Nabukodonozor uralkodásának második esztendejében álmokat láta Nabukodonozor, és nyugtalan
2 lőn az ő lelke, és álma félbeszakadt. És mondá a király, hogy hívjanak írástudókat, varázslókat, bűbájosokat és Káldeusokat, hogy fejtsék meg a királynak az ő álmait; és bemenének azok, és állanak a király
3, 4 elé. És monda nékik a király: Álmot láttam, és nyugtalan a lelkem megtudni az álmot. És mondák a
Káldeusok a királynak sziriai nyelven: Király, örökké élj! mondd meg az álmot a te szolgáidnak, és meg-
5 jelentjük az értelmét. Felele a király, és monda a Káldeusoknak: Az én szavam áll! Ha tehát meg nem
mondjátok nékem az álmot és annak értelmét, darabokra tépettek, és a ti házaitok szemétdombokká té-
6 tetnek. Ha pedig az álmot és annak értelmét megjelentitek: ajándékokat, jutalmat és nagy tisztességet
7 vesztek tőlem; ezért az álmot és annak értelmét jelentsétek meg nékem. Felelének másodszor, és mon-
8 dának: A király mondja meg az álmot az ő szolgáinak: és az értelmét megjelentjük. Felele a király, és
9 monda: Bizonnyal tudom én, hogy csak időt akartok ti nyerni, mert látjátok, hogy áll az én szavam. Hogy
ha az álmot meg nem mondjátok nékem, csak egy ítélet lehet felőletek: hogy hamis és tétovázó beszédet
koholtok, hogy azzal tartsatok engem, míg az idő múlik. Mondjátok meg azért nékem az álmot, akkor
10 tudom, hogy az értelmét is megjelenthetitek nékem. Felelének a Káldeusok a királynak, és mondák:
Nincs ember a földön, a ki a király dolgát megjelenthesse: mivelhogy bármilyen nagy és hatalmas király
11 sem kívánt még egyetlen írástudótól, varázslótól és Káldeustól sem ilyen dolgot. Mert a dolog, a mit a
király kíván, igen nehéz, és nincs más, a ki azt megjelenthesse a király előtt, hanemha az istenek, a kik
12 nem lakoznak együtt az emberekkel. E miatt a király megharaguvék és igen felgerjede, és meghagyá,
13 hogy a babiloni bölcsek mind veszíttessenek el. És a parancsolat kiméne, hogy öljék meg a bölcseket; és
14 keresik vala Dánielt is és az ő társait, hogy megölettessenek. Ekkor Dániel bölcsen és értelmesen felele
15 Arióknak, a királyi testőrség fejének, a ki kiment vala, hogy megölesse a babiloni bölcseket. Szóla és

monda Arióknak, a király főemberének: Miért e kegyetlen parancsolat a királytól? Akkor Ariók elmondá a dolgot Dánielnek. És beméne Dániel, és kéré a királyt, hogy adjon néki időt, hogy megjelentse az 16
értelmet a királynak. Ekkor Dániel haza méne, és elmondá e dolgot Ananiásnak, Misáelnek és Azariás- 17
nak, az ő társainak: Hogy kérjenek az egek Istenétől irgalmasságot e titok végett, hogy el ne veszszenek 18
Dániel és az ő társai a többi babiloni bölcsekkel együtt. Akkor Dánielnek megjelenteték az a titok éjjeli 19
látásban. Áldá akkor Dániel az egek Istenét. Szóla Dániel, és monda: Áldott legyen az Istennek neve 20
örökkön örökké: mert övé a bölcseség és az erő. És ő változtatja meg az időket és az időknek részeit; 21
dönt királyokat és tesz királyokat; ád bölcseséget a bölcseknek és tudományt az értelmeseknek. Ő jel 22
enti meg a mély és elrejtett dolgokat, tudja mi van a setétségben; és világosság lakozik vele! Néked adok 23
hálát, atyáimnak Istene, és dicsérlek én téged, hogy bölcseséget és erőt adtál nékem, és mostan megje-
lentetted nékem, s mit kértünk tőled; mert a király dolgát megjelentetted nékünk! Beméne azért Dániel 24
Ariókhoz, a kit rendelt vala a király, hogy elveszítse a babiloni bölcseket; elméne azért, és mondá néki:
A babiloni bölcseket ne veszíttesd el; vígy engem a király elé, és a megfejtést tudtára adom a királynak.
Akkor Ariók sietve bevivé Dánielt a király elébe, és mondá: Találtam férfiút Júdának fogoly fiai között, 25
a ki a megfejtést megjelenti a királynak. Szóla a király, és monda Dánielnek, a kit Baltazárnak nevezé- 26
nek: Csakugyan képes vagy megjelenteni nékem az álmot, a melyet láttam, és annak értelmét? Felele 27
Dániel a király előtt, és monda: A titok, a melyről a király tudakozódék, a bölcsek, a varázslók, írástudók,
jövendőmondók meg nem jelenthetik a királynak; De van Isten az égben, a ki a titkokat megjelenti; és 28
ő tudtára adta Nabukodonozor királynak: mi lészen az utolsó napokban. A te álmod és a te fejed látása
a te ágyadban ez volt: Néked, oh király! gondolataid támadtak a te ágyadban a felől, hogy mik lesznek 29
ez után, és a ki megjelenti a titkokat, megjelentette néked azt, a mi lesz. Nékem pedig ez a titok nem 30
bölcseségből, a mely bennem minden élő felett volna jelentetett meg, hanem azért, hogy a megfejtés tud-
tára adassék a királynak és te megértsed a te szívednek gondolatait. Te látád, oh király, és ímé egy nagy 31
kép; ez a kép, mely hatalmas vala és kiváló az ő fényessége, előtted áll vala, és az ábrázata rettenetes
volt. Annak az állóképnek feje tiszta aranyból, melle és karjai ezüstből, hasa és oldalai rézből, Lábszá- 32, 33
rai vasból, lábai pedig részint vasból, részint cserépből valának. Nézed vala, a míg egy kő leszakada kéz 34
érintése nélkűl, és letöré azt az állóképet vas- és cseréplábairól, és darabokra zúzá azokat. Akkor egygyé 35
zúzódék a vas, cserép, réz, ezüst és arany, és lőnek, mint a nyári szérűn a polyva, és felkapá azokat a szél,
és helyöket sem találák azoknak. Az a kő pedig, a mely leüté az állóképet, nagy hegygyé lőn, és betölté az
egész földet. Ez az álom, és értelmét is megmodjuk a királynak. Te, oh király! királyok királya, kinek 36, 37
az egek Istene birodalmat, hatalmat, erőt és dicsőséget adott; És valahol emberek fiai, mezei állatok és 38
égi madarak lakoznak, a te kezedbe adta azokat, és úrrá tett téged mindezeken: Te vagy az arany-fej.
És utánad más birodalom támad, alábbvaló mint te; és egy másik, egy harmadik birodalom, rézből való, 39
a mely az egész földön uralkodik. A negyedik birodalom pedig erős lesz, mint a vas; mert miként a vas 40
széttör és összezúz mindent; bizony mint a vas pusztít, mind amazokat szétzúzza és elpusztítja. Hogy 41
pedig lábakat és ujjakat részint cserépből, részint vasból valónak láttál: a birodalom kétfelé oszol, de
lesz benne a vasnak erejéből, a mint láttad, hogy a vas elegy volt az agyagcseréppel. És hogy a lába 42
ujjai részint vas, részint cserép: az a birodalom részint erős, részint pedig törékeny lesz. Hogy pedig 43
vasat elegyülve láttál agyagcseréppel: azok emberi mag által vegyülnek össze, de egymással nem egye-
sülnek, minthogy a vas nem egyesül a cseréppel. És azoknak a királyoknak idejében támaszt az egek 44
Istene birodalmat, mely soha örökké meg nem romol, és ez a birodalom más népre nem száll át, hanem
szétzúzza és elrontja mindazokat a birodalmakat, maga pedig megáll örökké. Minthogy láttad, hogy a 45
hegyről kő szakad vala le kéz érintése nélkűl, és szétzúzá a vasat, rezet, cserepet, ezüstöt és aranyat: a
nagy Isten azt jelentette meg a királynak, a mi majd ezután lészen; és igaz az álom, és bizonyos annak
értelme. Akkor Nabukodonozor király arczra borula és imádá Dánielt, és meghagyá, hogy ételáldozat- 46
tal és jó illattal áldozzanak néki. Szóla a király Dánielnek, és monda: Bizonynyal a ti Istenetek, ő az 47
isteneknek Istene, és a királyoknak ura és a titkok megjelentője, hogy te is megjelenthetted ezt a titkot!
Akkor a király fölmagasztalá Dánielt, és sok nagy ajándékot ada néki, és hatalmat adott néki Babilonnak 48
egész tartománya felett, és a babiloni összes bölcseknek előljárójává tevé őt. És Dániel kéré a királyt, 49
hogy Sidrákot, Misákot és Abednégót rendelje a babiloni tartomány gondviselésére; Dániel pedig a király
udvarában vala.

Nabukodonozor király csináltata egy arany állóképet, magassága hatvan sing, szélessége hat sing; **3**
felállíttatá azt a Dura mezején, Babilon tartományában. És Nabukodonozor király egybegyűjté a fe- 2
jedelmeket, helytartókat, kormányzókat, birákat, kincstartókat, tanácsosokat, törvénytevőket és a tar-
tományok minden igazgatóját, hogy jőjjenek az állóképnek felavatására, a melyet Nabukodonozor király
állíttatott vala. Akkor egybegyűlének a fejedelmek, helytartók, kormányzók, birák, kincstartók, tanácso- 3

sok, törvénytevők és a tartományok minden igazgatója az állókép felavatására, a melyet Nabukodonozor
4 király állíttatott, és megállának az állókép előtt, a melyet Nabukodonozor állíttatott. És a hírnök han-
5 gosan kiálta: Meghagyatik néktek, oh népek, nemzetek és nyelvek! Mihelyt halljátok a kürtnek, sípnak, cziterának, hárfának, lantnak, dudának és mindenféle hangszernek szavát: boruljatok le, és imádjátok
6 az arany állóképet, a melyet Nabukodonozor király állíttatott. Akárki pedig, a ki nem borul le és nem
7 imádja, tüstént bevettetik az égő, tüzes kemenczébe. Azért mihelyt hallák mind a népek a kürtnek, sípnak, cziterának, hárfának, lantnak és mindenféle hangszernek szavát: leborulának, mind a népek,
8 nemzetségek és nyelvek, és imádák az arany állóképet, a melyet Nabukodonozor király állíttatott. El-
9 menének azért ebben az időben káldeabeli férfiak, és vádat emelének a zsidók ellen; Szólának pedig és
10 mondák Nabukodonozor királynak: Király! örökké élj! Te, oh király! parancsolatot adtál ki, hogy minden ember, mihelyt meghallja a kürtnek, sípnak, cziterának, hárfának, lantnak, dudának és mindenféle
11 hangszernek szavát: boruljon le, és imádja az arany állóképet; A ki pedig nem borul le és nem imádja,
12 vettessék be az égő, tüzes kemenczébe. Vannak zsidó férfiak, a kiket a babiloni tartomány gondviselésére rendeltél, Sidrák, Misák és Abednégó: ezek a férfiak nem becsülnek téged, oh király, a te isteneidet
13 nem tisztelik, és az arany állóképet, a melyet felállíttatál, nem imádják. Akkor Nabukodonozor nagy haraggal és felgerjedéssel meghagyá, hogy hozzák elő Sidrákot, Misákot és Abednégót; erre elhozák a
14 férfiakat a király elé. Szóla Nabukodonozor, és monda nékik: Sidrák, Misák és Abednégó! Szántszándékból nem tisztelitek-é az én istenemet és nem imádjátok-é az arany állóképet, a melyet felállíttattam?
15 Ha tehát készek vagytok: mihelyt halljátok a kürtnek, sípnak, cziterának, hárfának, lantnak, dudának és mindenféle hangszernek szavát, leboruljatok és imádjátok az állóképet, a melyet én csináltattam. De ha nem imádjátok, tüstént bevettettek az égő, tüzes kemenczébe; és kicsoda az az Isten, a ki kiszaba-
16 dítson titeket az én kezeimből? Felelének Sidrák, Misák és Abednégó, és mondának a királynak: Oh
17 Nabukodonozor! Nem szükség erre felelnünk néked. Ímé, a mi Istenünk, a kit mi szolgálunk, ki tud
18 minket szabadítani az égő, tüzes kemenczéből, és a te kezedből is, oh király, kiszabadít minket. De ha nem tenné is, legyen tudtodra, oh király, hogy mi a te isteneidnek nem szolgálunk, és az arany állóképet,
19 a melyet felállíttatál, nem imádjuk. Akkor Nabukodonozor eltelék haraggal, és az ő orczájának színe elváltozék Sidrák, Misák és Abednégó ellen; azért szóla, és meghagyá, hogy fűtsék be a kemenczét hét-
20 szerte inkább, mint szokták vala befűteni. És meghagyá a legerősebb férfiaknak az ő seregében, hogy
21 kötözzék meg Sidrákot, Misákot és Abednégót, és vessék az égő, tüzes kemenczébe. Erre ezek a férfiak alsó ruhástul, köntösöstül, palástostul és egyéb öltönyöstül megkötöztettek, és az égő, tüzes kemenczébe
22 vettettek. A miatt azonban, hogy a király parancsolata szigorú volt és a kemencze rendkívül izzó vala:
23 azokat a férfiakat, a kik Sidrákot, Misákot és Abednégót felvitték, megölé a tűznek lángja. Az a három
24 férfiú pedig: Sidrák, Misák és Abednégó, az égő, tüzes kemenczébe esék megkötözve. Akkor Nabukodonozor király megijedt és sietve felkele, szóla és monda az ő tanácsosainak: Nem három férfiút veténk-é a
25 tűz közepébe megkötözve? Felelének és mondának a királynak: Bizonyára, oh király! Felele, és monda: Ímé, négy férfiút látok szabadon járni a tűz közepében, és semmi sérelem sincs bennök, és a negyediknek
26 ábrázata olyan, mint valami istenek-fiáé. Nabukodonozor ekkor az égő, tüzes kemencze szájához járula, és szóla és monda: Sidrák, Misák és Abednégó, a felséges Istennek szolgái, jertek ki és jőjjetek ide! Azon-
27 nal kijövének Sidrák, Misák és Abednégó a tűz közepéből. És egybegyűlvén a fejedelmek, helytartók és kormányzók és a király tanácsosai, nézik vala ezeket a férfiakat, hogy a tűznek semmi hatalma nem lett az ő testükön, és hogy egy hajszáluk sem égett meg, és az ő alsó ruháik meg nem változtak, és a tűz szaga
28 sem járta át őket. Szóla Nabukodonozor, és monda: Áldott ezeknek Istene, a Sidrák, Misák és Abednégó Istene, a ki küldötte az ő angyalát és kiszabadította az ő szolgáit, a kik ő benne bíztak; és a király parancsolatát megszegték és veszedelemre adták az ő testöket és nem szolgáltak és nem imádtak más
29 istent az ő Istenökön kivűl. Parancsolom azért, hogy minden nép, nemzetség és nyelv, a mely káromlást mond Sidrák, Misák és Abednégó Istene ellen, darabokra tépessék, és annak háza szemétdombbá tétes-
30 sék: mert nincs más Isten, a ki így megszabadíthasson. Akkor a király nagy tisztességre emelé Sidrákot, Misákot és Abednégót Babilon tartományában.

4 Nabukodonozor király minden népnek, nemzetnek, és nyelveknek, a kik az egész földön lakoznak,
2 mondá: Békességetek bőséges legyen! A jeleket és csudákat, a melyeket cselekedett velem a felséges
3 Isten, illendő dolognak tartom megjelenteni. Mely nagyok az ő jelei, és mely hatalmasak az ő csudái!
4 az ő országa örökkévaló ország és az ő uralkodása nemzedékről nemzedékre száll. Én Nabukodonozor
5 békében valék az én házamban, és virágzó az én palotámban. Álmot láték és megrettente engem, és a
6 gondolatok az én ágyamban, és az én fejemnek látásai megháborítának engem. És parancsolatot adék,
7 hogy hozzák előmbe Babilonnak minden bölcsét, hogy az álom jelentését tudassák velem. Akkor bejövének az írástudók, varázslók, Káldeusok és jövendőmondók; és én elbeszélém nékik az álmot, de az

értelmét nem jelentették meg nékem. Végezetre bejöve elém Dániel, a kinek neve Baltazár, mint az 8
én istenemnek neve, és a kiben a szent isteneknek lelke van, és elmondám néki az álmot. Baltazár, az 9
írástudók elseje, tudom, hogy a szent isteneknek lelke van benned, és semmi titok sem homályos előtted, az én álmom látásait, a miket láttam, és azoknak jelentését beszéld el. Az én fejem látásai az én 10
ágyamban ezek voltak: Látám, hogy ímé egy fa álla a föld közepette, és annak magassága rendkivüli volt. Nagy volt a fa és erős, és magassága az égig ért, és az egész föld széléig volt látható. Levelei szé- 11, 12
pek és gyümölcse sok, és táplálék vala rajta mindeneknek; alatta árnyékot talála a mező vada, és ágain lakozának az ég madarai, és róla evék minden élő. Látám fejem látásaiban az én ágyamban, és íme: 13
egy Vigyázó és Szent szálla alá az égből; Erősen kiálta, és így szóla: Vágjátok ki a fát és vagdaljátok 14
le az ágait, rázzátok le leveleit és hányjátok szét gyümölcseit, fussanak el a vadak alóla, és a madarak az ő ágairól. De gyökerének törzsökét hagyjátok meg a földben, és vas és ércz lánczokba verve a mező 15
füvén; égi harmattal öntöztessék, és a barmokkal legyen része a föld füvében. Az ő emberi szíve változzék el, és baromnak szíve adassék néki, és hét idő múljék el felette. Vigyázók határozatából van ez a 16, 17
rendelet, és a Szentek parancsolata ez a végzés, hogy megtudják az élők, hogy a felséges Isten uralkodik az emberek birodalmán, és a kinek akarja, annak adja azt, és az emberek között az alábbvalót emeli fel arra. Ezt az álmot láttam én, Nabukodonozor király, és te, Baltazár, mondd meg annak értelmét; mivel- 18
hogy az én országomnak egyetlen bölcse sem tudta nékem megmondani a jelentését; de te tudod, mert szent isteneknek lelke van benned. Ekkor Dániel, a kinek neve Baltazár, közel egy óráig rémüldözék, 19
és az ő gondolatai háboríták őt. Szóla a király, és monda: Baltazár, az álom és annak jelentése meg ne rettentsenek téged! Felele Baltazár, és monda: Uram, az álom szálljon a te gyűlölőidre, a magyarázata pedig a te ellenségeidre! A fa, a melyet láttál, a mely nagy és erős volt, és a melynek magassága az eget 20
érte és ellátszék az egész földre; És levelei szépek, gyümölcse pedig sok, és táplálék rajta mindeneknek; 21
alatta tartózkodék a mező vada, és ágain az égi madarak lakozának: Te vagy az, oh király, a ki naggyá 22
és erőssé lettél, a kinek nagysága megnövekedék és fölér az égig, és hatalmad a föld végéig. Hogy pedig 23
láta a király Vigyázót és Szentet leszállani az égből, és az mondá: Vágjátok le a fát és pusztítsátok el azt; de gyökereinek törzsökét a földben hagyjátok, és vas és ércz lánczokba verve a mező füvén, és az égi harmattal öntöztessék és a mezei barmokkal legyen része, a míg hét idő múlik el felette; Ez a jelentése, 24
oh király, és a felséges Isten végezése ez, a mely bekövetkezik az én uramra, a királyra, És kivetnek 25
téged az emberek közűl, és a mezei barmokkal lesz a te lakozásod, és füvet adnak enned, mint az ökröknek, és égi harmattal öntöznek téged, és hét idő mulik el feletted, mígnem megérted, hogy a felséges Isten uralkodik az emberek birodalmán, és annak adja azt, a kinek akarja. Hogy pedig mondák, hogy 26
a fa gyökereinek törzsökét hagyják meg: országod megmarad néked, mihelyest megismered, hogy az Ég uralkodik. Azért, oh király, az én tanácsom tessék néked, és vétkeidtől igazság által szabadulj és a te 27
hamisságaidtól a szegényekhez való irgalmasság által. Így talán tartós lesz a békességed. Mindez be- 28
telék Nabukodonozor királyon. Tizenkét hónap mulva a babiloni királyi palotán sétála. Szóla, a király 29, 30
és mondá: Nem ez-é ama nagy Babilon, a melyet én építettem királyság házának, az én hatalmasságom ereje által és dicsőségem tisztességére? Még a szó a király szájában volt, a mikor szózat szálla le az 31
égből: Néked szól, oh Nabukodonozor király, a birodalom elvétetett tőled. És kivetnek téged az emberek 32
közűl, és a mezei barmokkal lesz a lakozásod, és füvet adnak enned, mint az ökröknek, és hét idő múlik el feletted, a míg megesméred, hogy a felséges Isten uralkodik az emberek birodalmán, és annak adja azt, a kinek akarja. Abban az órában betelék a beszéd Nabukodonozoron: és az emberek közűl kivet- 33
teték, és füvet evék mint az ökrök, és égi harmattal öntözteték az ő teste, mígnem szőre megnöve, mint a saskeselyű tolla, és körmei, mint a madarakéi. És az idő elteltével én, Nabukodonozor, szemeimet az 34
égre emelém, és az én értelmem visszajöve, és áldám a felséges Istent, és dícsérém és dicsőítém az örökké élőt, kinek hatalma örökkévaló hatalom és országa nemzedékről-nemzedékre áll. És a föld minden la- 35
kosa olyan mint a semmi; és az ő akaratja szerint cselekszik az ég seregében és a föld lakosai között, és nincs, a ki az ő kezét megfoghatná és ezt mondaná néki: Mit cselekedtél? Abban az időben visszatére 36
hozzám az én értelmem, és országom dicsőségére az én ékességem, és méltóságom is visszatére hozzám, és az én tanácsosaim és főembereim fölkeresének engem, és visszahelyeztettem az én országomba, és rendkívüli nagyság adatott nékem. Most azért én, Nabukodonozor, dicsérem, magasztalom és dicsőítem 37
a mennyei királyt: mert minden cselekedete igazság, és az ő utai ítélet, és azokat, a kik kevélységben járnak, megalázhatja.

Belsazár király nagy lakomát szerze az ő ezer főemberének, és az ezer előtt bort ivék. Borozás köz- **5**, 2
ben mondá Belsazár, hogy hozzák elő az arany és ezüst edényeket, a melyeket elvive Nabukodonozor, az ő atyja, a jeruzsálemi templomból, hogy igyanak azokból a király és az ő főemberei, az ő feleségei és az ő ágyasai. Akkor előhozák az arany edényeket, a melyeket elvivének az Isten házának templomából, mely 3

4 Jeruzsálemben vala, és ivának azokból a király és az ő főemberei, az ő feleségei és az ő ágyasai. Bort
5 ivának, és dícsérék az arany-, ezüst, ércz-, vas-, fa- és kőisteneket. Abban az órában emberi kéznek ujjai tünének fel, és írának a gyertyatartóval szemben a király palotájának meszelt falán, és a király nézé azt
6 a kézfejet, a mely ír vala. Ekkor a király ábrázatja megváltozék, és az ő gondolatai megháborították őt,
7 és derekának inai megoldódának és az ő térdei egymáshoz verődének. Erősen kiáltozék a király, hogy hozzák elő a varázslókat, a Káldeusokat és jövendölőket. Szóla a király és monda a babiloni bölcseknek: Akárki legyen az az ember, a ki elolvassa ezt az írást és annak értelmét megjelenti nékem, bíborba öltöztetik és aranyláncz lesz a nyakában, és mint harmadik parancsol az országban. Akkor bemenének a
9 király bölcsei mind, de nem tudták elolvasni az írást, sem annak értelmét megfejteni a királynak. Akkor Belsazár király igen megrettene, és az ő ábrázatja elváltozék rajta, és az ő főemberei is megzavarodának.
10 A királyasszony a király és az ő főembereinek beszédei miatt beméne a lakoma házába, és szóla a királyasszony, és monda: Király, örökké élj! Ne rettentsenek téged a te gondolataid, és a te ábrázatod ne
11 változzék el! Van egy férfiú a te országodban, a kiben a szent isteneknek lelke van, és a te atyád idejében értelem, tudomány, és az istenek bölcseségéhez hasonló bölcseség találtaték benne, és a kit Nabukodonozor király, a te atyád, az írástudók, varázslók, Káldeusok és jövendölők fejévé tőn; igen, a te atyád, a
12 király; Mivelhogy Dánielben, a kit a király Baltazárnak nevezett, nagyobb lélek, tudomány és értelem, álmoknak magyarázata és titok megjelentése és rejtélyek megfejtése találtatott. Most azért hivattassék
13 elő Dániel, és ő megjelenti az értelmet. Erre Dániel a király elé viteték. Szóla a király, és monda Dánielnek: Te vagy-é ama Dániel, a ki a júdabeli folyok fiai közűl való, a kit ide hozott a király, az én atyám,
14 Júdából? És a ki felől hallottam, hogy az isteneknek lelke van benned, és értelem és tudomány és kiváló
15 bölcseség találtatott te benned? Csak imént hozatának elém a bölcsek és varázslók, hogy elolvassák ezt
16 az írást és jelentését tudassák velem; de nem tudják a dolog értelmét megjelenteni. De felőled azt hallottam, hogy te tudod az értelmet megfejteni és a titkokat megoldani; most azért, ha el tudod olvasni ezt az írást és értelmét nékem megmondani, bíborba öltöztetel és aranyláncz lesz a nyakadon, és mint harmadik
17 uralkodol az országban. Erre Dániel felele, és monda a királynak: Ajándékaid tiéid legyenek, és adomá-
18 nyaidat másnak adjad: mindazáltal az írást elolvasom a királynak, és jelentését megmondom néki. Te, oh király! A felséges Isten birodalmat és méltóságot, dicsőséget és tisztességet ada Nabukodonozornak,
19 a te atyádnak; És a méltóság miatt, a melyet ada néki, a népek, nemzetek és nyelvek mind féltek és rettegtek tőle; megölt, a kit akart, és életben tartott a kit akart; felemelt, a kit akart, és megalázott, a
20 kit akart; De mikor a szíve felfuvalkodott, és a lelke megkeményedett megátalkodottan: levetteték az
21 ő birodalmának királyi székéből, és dicsőségét elvevék tőle; És az emberek fiai közűl kivetteték, és az ő szíve olyanná lőn, mint a barmoké; és a vadszamarakkal lőn az ő lakása, és fűvel etették őt, mint az ökröket, és a teste égi harmattal öntöztetett, míg megismeré, hogy a felséges Isten uralkodik az emberek
22 országán, és azt helyezteti arra, a kit akar. És te, Belsazár, az ő fia, nem aláztad meg a szívedet, noha
23 mindezt tudtad. Sőt felemelkedtél az egek Ura ellen, és az ő házának edényeit elődbe hozták, és te és a te főembereid, a te feleségeid és a te ágyasaid bort ittak azokból; és az ezüst- és arany-, ércz-, vas-, fa- és kőisteneket dícséred, a kik nem látnak, sem nem hallanak, sem nem értenek; az Istent pedig, a kinek
24 kezében van a te lelked, és előtte minden te útad, nem dicsőítetted. Azért küldetett ő általa ez a kéz, és
25, 26 jegyeztetett fel ez az írás. És ez az írás, a mely feljegyeztetett: Mene, Mene, Tekel, Ufarszin! Ez pedig
27 e szavaknak az értelme. Mene, azaz számba vette Isten a te országlásodat és véget vet annak. Tekel,
28 azaz megmérettél a mérlegen és híjjával találtattál. Peresz, azaz elosztatott a te országod és adatott a
29 médeknek és persáknak. Akkor szóla Belsazár, és öltözteték Dánielt bíborba, és aranyláncot vetének
30 nyakába, és kikiálták felőle, hogy ő parancsol mint harmadik az országban. Ugyanazon az éjszakán
31 megöleték Belsazár, a Káldeusok királya. És a méd Dárius foglalá el az országot mintegy hatvankét esztendős korában.

6 Tetszék Dáriusnak, és rendele a birodalom fölé százhúsz tiszttartót, hogy az egész birodalomban le-
2 gyenek. És azok fölé három igazgatót, a kik közűl egy vala Dániel, hogy a tiszttartók nékik adjanak
3 számot, és a királynak semmi károsodása ne legyen. Akkor ez a Dániel felülhaladá az igazgatókat és a tiszttartókat, mivelhogy rendkívűli lélek volt benne, úgy hogy a király őt szándékozék tenni az egész
4 birodalom fölé. Akkor az igazgatók és tiszttartók igyekvének okot találni Dániel ellen a birodalom dolgai miatt; de semmi okot vagy vétket nem találhatának; mert hűséges volt, és semmi fogyatkozás, sem vétek
5 nem találtaték benne. Akkor mondák azok a férfiak: Nem találunk ebben a Dánielben semmi okot, ha-
6 csak nem találhatunk ellene valamit az ő Istenének törvényében! Akkor azok az igazgatók és tiszttartók
7 berohantak a királyhoz, és így szólának: Dárius király, örökké élj! Tanácsot tartottak az ország összes igazgatói: a helytartók, fejedelmek, tanácsosok és kormányzók, hogy királyi végzés hozassék, és erős tilalom adassék, hogy ha valaki harmincz napig kér valamit valamely istentől vagy embertől, tekívüled,

oh király, vettessék az oroszlánok vermébe. Most azért, oh király, erősítsd meg e tilalmat és add ki írás- 8
ban, hogy meg ne változtassék a médek és persák vissza nem vonható törvénye szerint. Annak okáért 9
Dárius király adott írást és tilalmat. Dániel pedig, a mint megtudta, hogy megiratott az írás, beméne az 10
ő házába; és az ő felső termének ablakai nyitva valának Jeruzsálem felé; és háromszor napjában térdeire
esék, könyörge és dícséretet tőn az ő Istene előtt, a miként azelőtt cselekszik vala. Akkor azok a férfiak 11
berohantak és megtalálák Dánielt, a mint könyörge és esedezék az ő Istene előtt. Ekkor bemenének, és 12
mondák a királynak a király tilalma felől: Nem megírtad-é a tilalmat, hogy ha valaki kér valamit vala-
mely istentől vagy embertől harmincz napig, tekívüled oh király, vettessék az oroszlánok vermébe? Felele
a király és monda: Áll a szó! a médek és persák vissza nem vonható törvénye szerint. Erre felelének, 13
és mondák a királynak: Dániel, a ki a júdabeli foglyok fiai közűl való, nem becsül téged, oh király, sem
a tilalmat, a mit megírtál; hanem háromszor napjában elkönyörgi könyörgését. Akkor a király, a mint 14
hallotta ezt, igen restelkedék a miatt, és szíve szerint azon volt, hogy Dánielt megszabadítsa, és napnyu-
gotig törekedék őt megmenteni. Erre azok a férfiak berohantak a királyhoz, és mondák a királynak: 15
Tudd meg, király, hogy ez a médek és persák törvénye, hogy semmi tilalom vagy végzés, a melyet a király
rendel, meg ne változtassék. Erre szóla a király, és előhozák Dánielt, és veték az oroszlánok vermébe. 16
Szóla a király, és mondá Dánielnek: A te Istened, a kinek te szüntelen szolgálsz, ő szabadítson meg té-
ged! És hozának egy követ, és oda tevék a verem szájára, és megpecsétlé a király az ő gyürűjével és az ő 17
főembereinek gyürűjével, hogy semmi meg ne változtassék Dánielre nézve. Erre eltávozék a király az ő 18
palotájába, és étlen tölté az éjszakát, és vigasságtevő szerszámokat sem hozata eléje; kerülte őt az álom.
Hajnalban a király azonnal felkele még szürkületkor, és sietve az oroszlánok verméhez méne. És mikor 19, 20
közel ére a veremhez, szomorú szóval kiálta Dánielnek; szóla a király, és monda Dánielnek: Dániel! az élő
Istennek szolgája, a te Istened, a kinek te szüntelen szolgálsz, meg tudott-é szabadítani téged az oroszlá-
noktól? Akkor Dániel szóla a királynak: Király, örökké élj! Az én Istenem elbocsátá az ő angyalát, és 21, 22
bezárá az oroszlánok száját és nem árthattak nékem; mert ártatlannak találtattam ő előtte és te előtted
sem követtem el, oh király, semmi vétket. Akkor a király igen örvende, és Dánielt kihozatá a veremből. 23
És kivevék Dánielt a veremből, és semmi sérelem nem találtaték ő rajta: mert hitt az ő Istenében. És 24
parancsola a király, és előhozák azokat a férfiakat, a kik Dánielt vádolák, és az oroszlánok vermébe vet-
tetének mind ők, mind fiaik és feleségeik; és még a verem fenekére sem jutának, a mikor rájok rontának
az oroszlánok és minden csontjokat összezúzták. Akkor Dárius király ira minden népnek, nemzetnek és 25
nyelvnek, a kik az egész földön lakozának: Békességtek bőséges legyen! Én tőlem adatott ez a végzés, 26
hogy az én birodalmamnak minden országában féljék és rettegjék a Dániel Istenét; mert ő az élő Isten,
és örökké megmarad, és az ő országa meg nem romol, és uralkodása mind végig megtart; A ki megment 27
és megszabadít, jeleket és csodákat cselekszik mennyen és földön; a ki megszabadította Dánielt az oros-
lánok hatalmából. És ennek a Dánielnek jó szerencsés lőn dolga a Dárius országában és a persa Czírus 28
országában.

Belsazárnak, a babiloni királynak első esztendejében álmot láta Dániel és fejének látásait az ő ágyá- **7**
ban. Az álmot akkor följegyzé; a dolog velejét elmondá. Szóla Dániel, és monda: Látám az én látomá- 2
somban éjszaka, és ímé, az égnek négy szele háborút támaszta a nagy tengeren; És négy nagy állat jöve 3
fel a tengerből, egyik különböző a másiktól. Az első olyan, mint az oroszlán, és sas-szárnyai valának. Né- 4
zém, míg szárnyai kitépettek, és felemelteték a földről, és mint valami ember, lábra állíttaték és emberi
szív adaték néki. És ímé, más állat, a második, hasonló a medvéhez, és kele egyik oldalára, és három 5
oldalborda vala szájában fogai között, és így szólának néki: Kelj fel és egyél sok húst! Ez után látám, 6
és ímé, egy másik, olyan mint a párducz, és négy madárszárnya vala a hátán; és négy feje vala az állat-
nak, és hatalom adaték néki. Ezek után látám éjszakai látásokban, és ímé, negyedik állat, rettenetes 7
és iszonyú és rendkivűl erős; nagy vasfogai valának, falt és zúzott és a maradékot lábaival összetaposta,
és ez különbözék mindazoktól az állatoktól, a melyek előtte valának, és tíz szarva vala néki. Mialatt 8
a szarvakat szemlélém, ímé, másik kicsiny szarv növekedék ki azok között, és három az elébbi szarvak
közűl kiszakasztaték ő előtte, és ímé, emberszemekhez hasonló szemek valának ebben a szarvban, és
nagyokat szóló száj. Nézém, míg királyi székek tétetének, és az öreg korú leüle; ruhája hófehér, és fe- 9
jének haja, mint a tiszta gyapjú; széke tüzes láng, ennek kerekei égő tűz; Tűzfolyam foly és jő vala ki 10
az ő színe felől; ezerszer ezeren szolgálának néki, és tízezerszer tízezeren állának előtte; ítélők ülének le,
és könyvek nyittatának meg. Nézém akkor a nagyzó beszédek hangja miatt, a melyeket a szarv szóla; 11
nézém, míg megöleték az az állat, és az ő teste elvesze, és tűzbe vetteték megégetésre. A többi állatoktól 12
is elvéteték az ő hatalmok; de ideig-óráig tartó élet adaték néki. Látám éjszakai látásokban, és ímé az 13
égnek felhőiben mint valami emberfia jöve; és méne az öreg korúhoz, és eleibe vivék őt. És ada néki 14
hatalmat, dicsőséget és országot, és minden nép, nemzet és nyelv néki szolgála; az ő hatalma örökkévaló

15 hatalom, a mely el nem múlik, és az ő országa meg nem rontatik. Megrendülék én Dániel, az én lel-
16 kemben ezek miatt, és fejem látásai megháborítának engem. Oda menék egyhez az ott állók közűl, és
17 bizonyosat kérék tőle mindezek felől, és szóla nékem, és e dolognak értelmét tudatá velem: Ezek a nagy
18 állatok, mik négyen voltak, négy király, a kik támadnak e földön. De a magasságos egeknek szentei ve-
19 szik majd az országot, és bírják az országot örökké és örökkön örökké. Akkor bizonyosat kívánék tudni a
negyedik állat felől, a mely különbözék mindamazoktól, és rendkívűl rettenetes vala; vasfogai és érczkör-
20 mei valának, falt és zúzott, és a maradékot lábaival összetaposta. A tíz szarv felől is, a melyek a fején
valának, és a felől, a mely utóbb növekedék és három esék ki előle; és ennek a szarvnak szemei valának
21 és nagyokat szóló szája; termete is nagyobb a társaiénál. Látám, hogy ez a szarv hadakozék a szentek
22 ellen, és legyőzé őket. Mígnem eljöve az öreg korú, és az ítélet adaték a magasságos egek szenteinek; és
23 az idő eljöve, és elvevék az országot a szentek. Így szóla: A negyedik állat negyedik ország lesz e földön, a
24 mely különb lesz minden országnál, és megeszi az egész földet, és eltapodja és szétzúzza azt. A tíz szarv
pedig ez: Ebből az országból tíz király támad, és más támad utánok, és az különb lesz mint az előbbiek, és
25 három királyt fog megalázni. És sokat szól a Felséges ellen és a magasságos egek szenteit megrontja, és
26 véli, hogy megváltoztatja az időket és törvényt; és az ő kezébe adatnak ideig, időkig és fél időig. De ítélők
27 ülnek és az ő hatalmát elveszik, hogy megrontassék és végleg elveszszen. Az ország pedig és a hatalom
és az egész ég alatt levő országok nagysága átadatik a magasságos egek szentei népének; az ő országa
28 örökkévaló ország, és minden hatalmasság néki szolgál és engedelmeskedik. Itt vége lőn e beszédnek.
Engemet, Dánielt pedig az én gondolatim igen megrettentének és az én ábrázatom elváltozék rajtam; de
e beszédet megtartám szívemben.

8 Belsazár király uralkodásának harmadik esztendejében látomás jelenék meg nékem, Dánielnek, an-
2 nak utánna, a mely először jelent meg nékem. És láték látomásban; és mikor láték, Susán várában
3 voltam, a mely Elám tartományában van; és láték látomásban, és ímé az Ulai folyam mellett valék. És
felemelém szemeimet és látám, és ímé egy kos álla a folyam előtt, és két szarva vala; és az a két szarv ma-
4 gas vala, de egyik a másiknál magasabb, és a magasabb később növekedék. Látám azt a kost szarvaival
öklelkezni napnyugot, észak és dél felé, és semmi állat sem állhata meg előtte, és senki sem szabadíthata
5 meg kezéből, és tetszése szerint cselekedék, és nagygyá lőn. És míg én szemlélém, ímé, egy kecskebak
jöve napnyugot felől az egész föld színére, és nem is illeté a földet; és ennek a baknak tekintélyes szarva
6 vala az ő szemei között. És méne a kétszarvú koshoz, a melyet láték állani a folyam előtt; és feléje futa
7 erejének indulatában. És látám a koshoz érni; és néki dühödött és leüté a kost, és letöré két szarvát, és
nem vala erő a kosban megállani előtte, és leüté a földre és megtapodá, és nem vala a kosnak senkije, a
8 ki őt megmentse annak kezéből. A kecskebak pedig igen nagygyá lőn; de mikor elhatalmasodék, eltörék
9 a nagy szarv, és helyébe négy tekintélyes szarv növe az égnek négy szele felé. És azok közűl egyből egy
10 kis szarv támada, és nagyon megnöve délre, napkeletre és a kívánatos föld felé. És megnöve mind az ég
11 seregéig; és a földre vete némelyeket ama seregből és a csillagokból, és azokat megtapodá. És a seregnek
fejedelméig növekedék, és elvette tőle a mindennapi áldozatot, és elhányattaték az ő szentségének helye.
12 És sereg rendeltetett a mindennapi áldozat ellen, a vétek miatt; és földre veti az igazságot, és cselekszik,
13 és jó szerencséje van. És hallék egy szentet szólni; és monda egyik szent annak, a ki szól vala: Meddig
tart e látomás a mindennapi áldozat és a pusztító vétek felől? s a szent hely és a sereg meddig tapostatik?
14, 15 És monda nékem: Kétezer és háromszáz estvéig és reggelig, azután kiderül a szenthely igazsága. És lőn,
hogy mikor én, Dániel, látám e látomást és keresém az értelmét: ímé előmbe álla egy férfiúhoz hasonló
16 alak. És emberi szót hallék az Ulai közén; kiálta pedig és monda: Gábriel, értesd meg azzal a látást!
17 És oda jöve, a hol én állék, és a mint jöve, megrettenék és orczámra esém, és monda nékem: Értsd meg,
18 embernek fia! mert az utolsó időre szól ez a látomás. És mikor szóla velem, ájultan esém orczámmal a
19 földre; de megillete engem és helyemre állíta; És monda: Ímé, én megmondom néked, mi lesz a haragnak
20, 21 végén? Mert a végső időre szól. Az a kétszarvú kos, melyet láttál, Médiának és Persiának királya. A
szőrös kecskebak Görögország királya, a nagy szarv pedig, a mely szemei között van, az az első király.
22 Hogy pedig az letöretteték, és négy álla helyébe: négy ország támad abból a nemzetből, de nem annak
23 erejével. És ezek országai után, mikor elfogynak a gonoszok, támad egy kemény orczájú, ravaszságok-
24 hoz értő király. És annak nagy ereje lesz, noha nem a maga ereje által, és csudálatosképen pusztít és
25 jó szerencsével halad és cselekszik, és elpusztítja az erőseket és a szenteknek népét. És a maga eszén
jár, és szerencsés lesz az álnokság az ő kezében, és szívében felfuvalkodik és hirtelen elveszt sokakat; sőt
26 a fejedelmek fejedelme ellen is feltámad, de kéz nélkűl rontatik meg. És az estvéről és reggelről való
27 látomás, a mely megmondatott, igazság; te azonban pecsételd be e látomást, mert sok napra való. És én,

Dániel, elájulék és beteg valék néhány napig, de felkelék és a király dolgát végezém; és álmélkodám ezen a látáson, és senki sem értette.

9 Dáriusnak, az Asvérus fiának első esztendejében, a ki a Médiabeliek nemzetségéből vala, a ki királylyá tétetett vala a Káldeusok országán; 2 Uralkodásának első esztendejében én, Dániel, megfigyeltem a könyvekben az esztendők számát, a melyről az Úr ígéje lőn Jeremiás prófétához, hogy hetven esztendőnek kell eltelnie Jeruzsálem omladékain. 3 És orczámat az Úr Istenhez emelém, hogy keressem őt imádsággal, könyörgéssel, bőjtöléssel, zsákban és hamuban. 4 És imádkozám az Úrhoz, az én Istenemhez, és vallást tevék, és mondám: Kérlek, oh Uram, nagy és rettenetes Isten, a ki megtartja a szövetséget és a kegyességet azoknak, a kik őt szeretik és teljesítik az ő parancsolatait. 5 Vétkeztünk és gonoszságot míveltünk, hitetlenül cselekedtünk és pártot ütöttünk ellened, és eltávoztunk a te parancsolataidtól és ítéleteidtől. 6 És nem hallgatánk a te szolgáidra, a prófétákra, a kik a te nevedben szóltak a mi királyainknak, fejedelmeinknek, atyáinknak és az ország egész népének. 7 Tied Uram az igazság, mienk pedig orczánk pirulása, a mint ez ma van Júda férfiain, Jeruzsálem lakosain és az egész Izráelen, a közel és távol valókon, mindama földeken, a melyekre kivetetted őket az ő gonoszságuk miatt, a melylyel vétkeztek ellened. 8 Miénk, oh Uram, orczánk pirulása, a mi királyainké, fejedelmeinké és atyáinké, a kik vétkeztünk ellened. 9 A mi Urunké Istenünké az irgalmasság és a bocsánat, mert pártot ütöttünk ellene; 10 És nem hallgattunk az Úrnak, a mi Istenünknek szavára, hogy járjunk az ő törvényeiben, a melyeket előnkbe adott, az ő szolgái, a próféták által. 11 És az egész Izráel áthágta a te törvényedet, és elhajlottak, hogy ne hallgassanak a te szódra. Ezért reánk szakad az átok és eskü, a mely meg van írva Mózesnek, az Isten szolgájának törvényében; mert vétkeztünk ellene! 12 És teljesíté az ő szavait, a melyeket szóla ellenünk és a mi bíráink ellen, a kik minket ítéltek, hogy nagy veszedelmet hoz reánk; mert nem történt olyan az egész ég alatt, a milyen történt Jeruzsálemben. 13 A mint írva van a Mózes törvényében, az a veszedelem mind reánk jöve! És az Úrnak, a mi Istenünknek szine előtt nem esedeztünk, hogy megtértünk volna a mi álnokságainkból, és figyeltünk volna a te igazságodra. 14 Azért készen tartotta az Úr a veszedelmet, és azt reánk hozá: mert igaz az Úr, a mi Istenünk minden cselekedetében, melyeket cselekszik; mert nem hallgattunk az ő szavára. 15 Most azért, oh mi Urunk, Istenünk! a ki kihoztad a te népedet Égyiptom földéből hatalmas kézzel, és nevet szereztél magadnak, mint ma is van: vétkeztünk, gonoszul cselekedtünk! 16 Uram, a te igazságod teljessége szerint forduljon el, kérlek, a te haragod és búsulásod a te városodtól, Jeruzsálemtől, a te szentséges hegyedtől, mert a mi bűneinkért és a mi atyáink hamisságaiért gyalázatára van Jeruzsálem és a te néped mindeneknek mi körültünk. 17 És most hallgasd meg, oh Istenünk, a te szolgádnak könyörgését és esedezéseit, és világosítsd meg az Úrért a te orczádat a te szent helyeden, a mely elpusztíttatott. 18 Hajtsad, én Istenem, a te füledet hozzánk és hallgass meg; nyisd meg szemeidet és tekintsd meg a mi pusztulásunkat és a várost, a mely a te nevedről neveztetik; mert nem a mi igazságunkban, hanem a te nagy irgalmasságodban bízva terjesztjük elődbe a mi esedezéseinket. 19 Uram, hallgass meg! Uram, légy kegyelmes! Uram, légy figyelmetes, és cselekedd meg, ne késedelmezzél, tennen magadért, oh én Istenem; mert a te nevedről neveztetik a te városod és a te néped! 20 És még szólék és imádkozám, és vallást tevék az én bűnömről, és az én népemnek, az Izráelnek bűnéről; és esedezésemet az Úr elé, az én Istenem elé terjesztém az én Istenemnek szent hegyéért; 21 Én még az imádságot mondom vala, mikor ama férfiú, Gábriel, a kit elébb a látomásban láttam vala, sebességgel repülvén, megillete engem az estvéli áldozat idején. 22 És értésemre adá, és szóla nékem és monda: Dániel, most jöttem ki, hogy értelemre tanítsalak. 23 A te esedezésed kezdetén egy szózat támadt, és én eljöttem, hogy megjelentsem; mert te kedves vagy: vedd eszedbe azért a szózatot, és értsd meg a látomást! 24 Hetven hét szabatott a te népedre és szent városodra, hogy vége szakadjon a gonoszságnak és bepecsételtessék a bűn, és hogy eltöröltessék a hamisság és elhozassék az örök igazság, és bepecsételtessék a látomás és a próféták, és felkenettessék a Szentek szente. 25 Tudd meg azért és vedd eszedbe: A Jeruzsálem újraépíttetése felől való szózat keletkezésétől a Messiás-fejedelemig hét hét és hatvankét hét van és újra megépíttetnek az utczák és a kerítések, még pedig viszontagságos időkben. 26 A hatvankét hét mulva pedig kiirtatik a Messiás és senkije sem lesz. És a várost és a szenthelyet elpusztítja a következő fejedelem népe; és vége lesz mintegy vízözön által, és végig tart a háború, elhatároztatott a pusztulás. 27 És egy héten át sokakkal megerősíti a szövetséget, de a hét felén véget vet a véres áldozatnak és az ételáldozatnak, és útálatosságok szárnyán pusztít, a míg az enyészet és a mi elhatároztatott, a pusztítóra szakad.

10 Czírusnak, Persia királyának harmadik esztendejében egy ige jelenteték Dánielnek, a ki Baltazárnak nevezteték; igaz az ige és nagy bajról való; és figyele az igére és megérté a látomást. 2 Azokon a napokon én, Dániel, bánkódtam három egész hétig. 3 Kívánatos étket nem ettem, hús és bor nem ment az én számba, és soha sem kentem meg magamat, míg el nem telék az egész három hét. 4 És az első hónapnak

huszonnegyedik napján, ímé én a nagy folyóvíznek, azaz a Hiddekelnek partján valék. És felemelém szemeimet, és látám, és ímé: egy férfiú, gyolcsba öltözve, és dereka ufázi aranynyal övezve. És teste olyan mint a társiskő, és orczája olyan mint a villám, és szemei olyanok mint az égő szövétnekek, karjai és lábatája mint az izzó ércznek színe, és az ő beszédének szava olyan, mint a sokaság zúgása. És egyedűl én, Dániel láttam e látomást, a férfiak pedig, a kik velem valának, nem látták a látomást; hanem nagy rettenés szálla reájok, és elfutának, hogy elrejtőzzenek. És én egyedűl hagyattam, és látám ezt a nagy látomást, és semmi erő sem marada bennem, és orczám eltorzula, és oda lőn minden erőm. És hallám az ő beszédének szavát; és mikor hallám az ő beszédének szavát, én ájultan orczámra esém, és pedig orczámmal a földre. És ímé, egy kéz illete engem, és felsegített térdeimre és tenyereimre; És monda nékem: Dániel, kedves férfiú! Értsd meg a beszédeket, a melyeket én szólok néked, és állj helyedre, mert most te hozzád küldettem! És mikor e szót szólá velem, felállék reszketve. És monda nékem: Ne félj Dániel: mert az első naptól fogva, hogy szívedet adtad megértésre és sanyargatásra a te Istened előtt, meghallgattattak a te beszédid, és én a te beszédeid miatt jöttem. De Persiának fejedelme ellenem állott huszonegy napig, és ímé Mihály, egyike az előkelő fejedelmeknek, eljöve segítségemre, és én ott maradék a persa királyoknál; Jöttem pedig, hogy tudtodra adjam, a mi a te népedre az utolsó időkben következik: mert a látomás azokra a napokra szól. És mikor ilyen szavakkal szóla velem, orczámmal a földre esém és megnémulék. És ímé, olyan valaki, mint egy ember-fia, megilleté ajkaimat, és megnyitám a számat és szólék és mondám annak, a ki előttem álla: Uram, a látomás miatt reám fordulának az én fájdalmaim, annyira, hogy semmi erőm nincsen. És mi módon szólhat ezzel az én Urammal ennek az én Uramnak szolgája? Hiszen bennem attól fogva nem álla meg az erő, és lélekzet sem marada bennem. És ismét illete engem az emberhez hasonló, és megerősíte engem. És monda: Ne félj, te kedves férfiú; békesség néked, légy erős és bizony erős! És mikor szóla velem, megerősödém, és mondék: Szóljon az én Uram, mert megerősítél engemet. És monda: Tudod-é, miért jöttem hozzád? És most visszatérek, hogy küzdjek a persa fejedelem ellen; és ha én kimegyek, ímé Görögország fejedelme jő elő! De megjelentem néked, a mi fel van jegyezve az igazság írásában; és senki sincsen, a ki én velem tartana ezek ellenében, hanem csak Mihály, a ti fejedelmetek.

11 Én is a méd Dárius első esztendejében mellette állék, hogy őt támogassam és segítségére legyek. És most igazságot jelentek néked: Ímé, még három király támad Persiában, és a negyedik meggazdagul nagy gazdagsággal mindenki felett, és mikor hatalomhoz jut az ő gazdagsága által, mindent megmozdít Görögország ellen. És támad egy erős király és uralkodik nagy hatalommal és tetszése szerint cselekszik. De alighogy támadt, megrontatik az ő országa és elosztatik az égnek négy tája szerint, de nem száll az ő maradékira és nem az ő hatalma szerint, a melylyel ő uralkodott: mert szétszaggattatik az ő birodalma, és másoknak adatik ezeken kivűl. És elhatalmasodik a déli király, de az ő vezérei közűl is egyik; és ez hatalmat vesz rajta és uralkodik; nagy uralkodás lesz az ő uralkodása. És esztendők mulva szövetkeznek, és a déli király leánya az északi királyhoz megy, hogy békéltessen, de a kar erejét meg nem tarthatja, és ő sem áll meg, sem az ő karja, hanem kiszolgáltatják őt és az ő kisérőit és az ő nemzőjét és azt, a ki őt egy ideig gyámolította. De támad helyébe az ő gyökerének csemetéje közűl, a ki a had ellen jön majd, és tör az északi király erősségeire, és azokat megszállja és beveszi. És azoknak isteneit is bálványaikkal és drága arany- és ezüstedényeikkel együtt fogságba viszi Égyiptomba, és néhány esztendeig erősebb lesz, mint az északi király. Ez ugyan bemegy a déli király országába, de visszatér az ő földére. De az ő fiai fegyverkeznek és sok nagy sereget gyűjtenek, és hirtelen jön és beözönlik, és átmegy és visszatér, és hadakoznak mind az ő erősségéig. És felháborodik a déli király, és kimegy és megütközik vele, az északi királylyal, és az nagy sokaságot állít fel, de ez a sokaság annak a kezébe adatik. És a mint a sokaság elfogatott: felfuvalkodik annak szíve, és sok ezeret letipor; még sem lesz hatalmas. Mert az északi király visszatér, és az előbbinél nagyobb sokaságot állít; néhány esztendő mulva nagy sereggel és nagy készlettel jő bizony. És azokban az időkben sokan támadnak a déli király ellen, a te néped erőszakos fiai is felkelnek, hogy beteljesítsék a látomást, de elhullanak. Mert eljő észak királya, és töltést emel és beveszi az erősített várost; és délnek seregei meg nem állnak, sem az ő válogatott népe, és semmi erő nem bír ellene állni. És az, a ki reátört, a maga tetszése szerint cselekszik, és senki sem lesz, a ki ellene álljon, és megállapodik a dicső földön, és megsemmisül az az ő kezétől. Azután maga elé tűzi, hogy bemegy az ő egész országának erejével; és békés szándékot mutat, és leányasszonyt ad néki feleségül, hogy megrontsa, de az nem áll meg és nem tart vele. És fordítja orczáját a szigetekre, és sokat elfoglal; de az ő gyalázatosságának véget vet egy vezér, a mellett, hogy megfizet néki az ő gyalázatosságáért. És fordítja orczáját a maga országának erősségeire, és meghanyatlik, elesik és nem találtatik meg. Ennek helyébe

jön az, a ki adószedőt jártat végig az ország dicső földén, de rövid időn megrontatik, noha nem haraggal, sem viadalban. És ennek helyébe egy útálatos áll, a kire nem teszik az ország ékességét; hanem alat- 21
tomban jő, és hízelkedéssel jut az országhoz. És a beözönlő seregek elárasztatnak az ő orczája előtt és 22
megtöretnek; még egy szövetséges fejedelem is. Mert a vele való megbarátkozás óta csalárdul cselekszik 23
ellene, és reátör és győzedelmet vesz rajta kevés néppel. Alattomban még az ország gazdag részeibe is 24
behatol, és azt cselekszi, a mit nem cselekedtek sem az ő atyái, sem az ő atyáinak atyái: zsákmányt, prédát és gazdagságot tékozol előlök, és az erősségek ellen is cselt kohol, de csak egy ideig. És felindítja 25
az ő erejét és szívét a déli király ellen nagy sereggel, és a déli király is hadra készül nagy sereggel és igen erőssel, de meg nem állhat, mert cselt koholtak ellene. És a kik az ő ételét eszik, megrontják őt, és az ő 26
serege elszéled, és sokan elhullanak seb miatt. De ennek a két királynak szíve is gonoszt forral, és egy 27
asztalnál hazugságot szólnak egymásnak; de siker nélkűl, mert a vég még bizonyos időre elmarad. Azért 28
visszatér az ő földére nagy gazdagsággal; de az ő szíve a szent szövetség ellen van, és ellene tesz, és újra visszatér az ő földére. Bizonyos időben megjő, és délre megy: de nem lesz utolszor úgy, mint először volt. 29
Mert kitteus hajók jőnek ellene és megijed, és visszatér és dühöng a szent szövetség ellen és cselekszik 30
ellene; visszatér és ügyel azokra, a kik elhagyják a szent szövetséget. És seregek állanak fel az ő részé- 31
ről, és megfertéztetik a szenthelyet, az erősséget, és megszüntetik a mindennapi áldozatot, és felteszik a pusztító útálatosságot. És a kik gonoszul cselekesznek a szövetség ellen, azokat hitszegésre csábítja 32
hizelkedésekkel; ellenben az Istenét ismerő nép felbátorodik és cselekeszik. És a nép értelmesei sokakat 33
oktatnak, de hullanak fegyver és tűz miatt, fogság és rablás miatt napokig. És miközben elhullanak, 34
megsegíttetnek kicsiny segítséggel, és sokan csatlakoznak hozzájok képmutató beszédekkel. És elhul- 35
lanak az értelmesek közűl is, hogy megpróbáltassanak, megtisztíttassanak és megfehéríttessenek a vég idejéig; mert a rendelt idő még hátra van. És a király a maga tetszése szerint cselekszik és felfuvalkodik 36
és felmagasztalja magát minden isten felett, és az istenek Istene ellen is vakmerőn szól, és szerencsés lesz, mígnem betelik a harag; mert a mi elhatároztatott, az végre is hajtatik. Nem gondol atyáinak iste- 37
neivel, nem gondol az asszonyok kedvenczével, és egy istennel sem; hanem mindennek fölibe magasztalja magát. De a helyett tiszteli az erődök istenét annak helyén; és azt az istent, a kit nem ismertek az ő 38
atyái, tiszteli aranynyal, ezüsttel, drágakövekkel és becses ajándékokkal. És az erődített városokban így 39
teszen az idegen istenek nevében: a ki hódol, annak dicsőségét megsokasítja és sokak felett ad nékik hatalmat; a földet elosztja jutalom gyanánt. De a vég idején összetűz vele a déli király, és mint a forgószél, 40
úgy megy reá az északi király szekerekkel, lovasokkal és sok hajóval, és betör az országokba, elözönli és végigjárja azokat. És bemegy a dicső földre, és sokan elesnek; de ezek megszabadulnak az ő kezé- 41
ből: Edom, Moáb és az Ammon fiainak színe-java. És kezeit az országokra veti, és Égyiptom földe meg 42
nem menekedhetik. És ura lesz Égyiptom arany- és ezüst-kincseinek és minden drágalátos javainak; 43
libiabeliek és szerecsenek is lesznek az ő kíséretében. De megriasztják őt napkeletről és északról való 44
hírek, és kivonul nagy haraggal, hogy elveszessen és megöljön sokakat. És felvonja az ő sátor-palotáját 45
a tengerek és a dicső szent hegy között; és végére jut, és senki sem segít rajta.

12 És abban az időben felkél Mihály, a nagy fejedelem, a ki a te néped fiaiért áll, mert nyomorúságos idő lesz, a milyen nem volt attól fogva, hogy nép kezdett lenni, mindez ideig. És abban az időben megsza-
badul a te néped; a ki csak beírva találtatik a könyvben. És sokan azok közűl, a kik alusznak a föld 2
porában, felserkennek, némelyek örök életre, némelyek pedig gyalázatra és örökkévaló útálatosságra. Az értelmesek pedig fénylenek, mint az égnek fényessége; és a kik sokakat az igazságra visznek, miként 3
a csillagok örökkön örökké. Te pedig, Dániel, zárd be e beszédeket, és pecsételd be e könyvet a végső 4
időig: tudakozzák majd sokan, és nagyobbá lesz a tudás. És széttekinték én, Dániel, és ímé másik kettő 5
álla ott, egyik a folyóvíz partján innét, a másik fúl a folyóvíz partján. És mondá egyik a gyolcsba öltözött 6
férfiúnak, a ki a folyóvíz felett vala: Mikor lesz végök e csudadolgoknak? És hallám a gyolcsba öltözött 7
férfiút, a ki a folyóvíz felett vala, hogy felemelé az ő jobb kezét és bal kezét az ég felé, és megesküvék az örökké élőre, hogy ideig, időkig és fél időig, és mikor elvégezik a szent nép erejének rontását, mind-
ezek elvégeztetnek. Én pedig hallám ezt, de nem értém, és mondám: Uram, mi lesz ezeknek vége? És 8, 9
monda: Menj el Dániel, mert be vannak zárva és pecsételve e beszédek a vég idejéig. Megtisztulnak, 10
megfehérednek és megpróbáltatnak sokan, az istentelenek pedig istentelenül cselekesznek, és az istentelenek közűl senki sem érti; de az értelmesek értik. És az időtől fogva, hogy elvétetik a mindennapi 11
áldozat, és feltétetik a pusztító útálatosság, ezerkétszáz és kilenczven nap lesz. Boldog, a ki várja és 12
megéri az ezerháromszáz és harminczöt napot. Te pedig menj el a vég felé; és majd nyugszol, és felkelsz 13
a te sorsodra a napoknak végén.

HÓSEÁS

1 Az Úr igéje, a mely lőn Hóseáshoz, a Beeri fiához, Uzziás, Jótám, Ákház, Ezékiás, Júdabeli ki-
2 rályok idejében, és Jeroboámnak, a Joás fiának, Izráel királyának idejében. A mikor beszélni
kezde az Úr Hóseással, monda az Úr Hóseásnak: Menj, végy magadnak parázna feleséget és
3 parázna gyermekeket; mert paráználkodván paráználkodik e föld, nem követvén az Urat. El-
4 méne tehát és elvevé Gómert, Diblajim leányát; és az teherbe esék, és fiút szűle néki. És mondá az Úr
néki: Nevezd őt Jezréelnek, mert még egy kis idő, és megbüntetem a Jehu házát a Jezréel vére miatt, és
5 eltörlöm Izráel házának királyságát. És azon a napon lészen az, hogy eltöröm az Izráel ívét a Jezréel
6 völgyében. Ismét teherbe esék, és leányt szűle. És mondá néki az Úr: Nevezd őt Ló-Rukhámáhnak; mert
7 nem kegyelmezek többé az Izráel házának, hogy akármiképen könyörülnék rajtok. De a Júda házának
megkegyelmezek, és megtartom őket az Úr, az ő Istenök által; de nem tartom meg őket ív, vagy kard,
8 vagy háború által, sem lovak és lovasok által. Mikor elválasztá Ló-Rukhámáht, ismét teherbe esék, és
9 fiút szűle. És mondá az Úr: Nevezd őt Ló-Amminak; mert ti nem vagytok az én népem, s én sem leszek
10 a tiétek. De mégis annyi lesz az Izráel fiainak száma, mint a tenger fövenye, a mely meg nem mérettet-
hetik és meg nem számláltathatik; és lészen, hogy a hol az mondatott nékik: Nem vagytok az én népem,
11 ez mondatik nékik: Élő Istennek fiai! És összegyűlnek Júda fiai és Izráel fiai együvé, és egy fejedelmet
választanak, és feljőnek az országból, mert nagy lesz a Jezréel napja!

2, 2 Mondjátok atyátokfiainak: Ammi! és a ti húgaitoknak: Rukhámáh! Pereljetek anyátokkal, pere-
ljetek (mert nem feleségem ő, és én sem vagyok néki férje), hogy tüntesse el az ő bujaságát arczáról, és
3 az ő paráznaságát emlői közűl; Különben meztelenre vetkőztetem őt és olyanná teszem, a milyen volt
születése napján, és a pusztához teszem hasonlatossá, és olyanná változtatom őt, a milyen a kiaszott föld,
4, 5 és megölöm őt szomjúsággal. Sőt fiain sem könyörülök, mert paráznaságnak fiai ők is. Mert paráznál-
kodott az ő anyjok; gyalázatba merült, a ki őket szülte; mert ezt mondotta: Elmegyek szeretőim után,
6 a kik megadják kenyeremet, vizemet, gyapjúmat és lenemet, olajomat és italomat. Azért ímé tövissel
7 rekesztem el útadat, és sövényt fonok eleibe, hogy ne találja meg ösvényeit. És szaladgál majd szeretői
után, de nem éri el őket; és mikor keresi őket és nem találja meg azokat, azt mondja majd: Elmegyek hát
8 és visszatérek előbbi férjemhez: mert jobb dolgom volt akkor, hogynem mint mostan: Mert nem vette
eszébe, hogy én adtam néki a búzát, a mustot és az olajat, és én sokasítottam meg ezüstjét és az aranyat, a
9 mit ők a Baálra költöttek. Azért visszaveszem búzámat a maga idejében és mustomat is az ő divatjában,
10 és elragadom gyapjúmat és lenemet, a melyek meztelensége befedésére lettek volna. És most feltárom
11 az ő gyalázatát szeretői előtt, és senki sem szabadítja őt ki az én kezemből. És megszüntetem minden
12 örömét, ünnepét, újholdját, szombatját és minden ünnepe napját. És elpusztítom szőlejét és fügefáját, a
melyekről ezt mondta: Ez az én bérem, a mit az én szeretőim adtak nékem, és erdővé teszem azokat, és a
13 mezei vad emészti meg őket. És megbüntetem őt a Baálok napjaiért, a melyeken füstölve áldozott azok-
nak, és felrakta gyűrűjét és nyaklánczát, és elment szeretői után, rólam pedig elfeledkezett, ezt mondja
14, 15 az Úr. Azért ímé csalogatom őt, és elviszem őt a pusztába, és szívére beszélek. És onnan adom meg néki
az ő szőlőjét és az Akor völgyét a reménység ajtaja gyanánt, és úgy énekel ott, mint ifjúságának idején
16 és mint Égyiptomból lett feljövetelének napján. És azon a napon, ezt mondja az Úr, így fogsz engem
17 hívni: Én férjem, és nem hívsz engem többé így: Baálom. És kiveszítem az ő szájából a Baálok neveit,
18 hogy azoknak neve se említtessék többé. És azon a napon frigyet szerzek nékik a mezei vadakkal, az
égi madarakkal és a föld férgével, és az ívet, kardot és háborút eltörlöm e földről, és bátorságos lakozást
19 adok nékik. És eljegyezlek téged magamnak örökre, és pedig igazsággal és ítélettel, kegyelemmel és
20, 21 irgalommal jegyezlek el. Bizony, hittel jegyezlek el téged magamnak, és megismered az Urat. És azon
22 a napon meghallgatom, azt mondja az Úr, meghallgatom az egeket, azok pedig meghallgatják a földet; A
23 föld pedig meghallgatja a búzát és a mustot és az olajat; azok pedig meghallgatják Jezréelt. És bevetem
őt magamnak a földbe, és megkegyelmezek Ló-Rukhámának, és azt mondom Ló-Amminak: Én népem
vagy te; ő pedig ezt mondja: Én Istenem!

3 És mondá az Úr nékem: Menj el újra, szeress egy asszonyt, a kit szeret az ő társa és mégis házas-
ságtörő; a mint az Úr is szereti Izráel fiait, bár ők idegen istenekhez fordulnak, és szeretik a szőlős-
2, 3 kalácsokat. És megszerzém azt magamnak tizenöt ezüstön és egy hómer árpán és egy letek árpán. És
mondám néki: Sok ideig ülsz nálam; nem paráználkodol és nem leszel férfié; én is így leszek te iránted.
4 Mert az Izráel fia i is sok ideig maradnak király nélkűl, fejedelem nélkűl; áldozat nélkűl, szoborkép nél-

kűl, efód nélkűl és theráfok nélkűl. Azután megtérnek Izráel fiai és keresik az Urat, az ő Istenöket, és 5
Dávidot, az ő királyukat, és remegve folyamodnak az Úrhoz az ő jóságához az utolsó időkben.

Halljátok meg az Úrnak beszédét Izráel fiai, mert pere van az Úrnak a földnek lakóival, mert nincs **4**
igazság és nincsen szeretet és nincsen Istennek ismerete a földön. Hamisan esküsznek és hazudnak, 2
és gyilkolnak és lopnak és paráználkodnak, betörnek, és egyik vér a másikat éri. Azért búsul a föld 3
és elerőtlenül minden, a mi azon lakik, a mező vada és az ég madara egyaránt, bizony a tenger halai is
elveszíttetnek. Mindazáltal senki se perlekedjék, és senki se feddőzzék! hiszen a te néped olyan, mint 4
azok, a kik a pappal czivódnak. De elesel nappal, és elesik veled a próféta is éjjel; anyádat is elveszítem. 5
Elvész az én népem, mivelhogy tudomány nélkűl való. Mivelhogy te megvetetted a tudományt, én is 6
megvetlek téged, hogy papom ne légy. És mivelhogy elfeledkeztél Istened törvényéről, elfeledkezem én
is a te fiaidról. Mennél számosabbak lettek, annál inkább vétkeztek ellenem; de gyalázatra fordítom 7
dicsőségöket! Népem vétkéből élősködnek, ők és bűneik után áhítozik lelkök. De úgy jár a pap is, 8, 9
mint a nép; megbüntetem őket az ő útaikért, és megfizetek néki cselekedeteiért. Esznek majd, de meg 10
nem elégesznek; fajtalankodnak, de nem szaporodnak, mert megszüntek az Úrra vigyázni. Paráznaság, 11
bor és must elveszi az észt! Népem az ő bálványát kérdezi, és az ő pálczája mond néki jövendőt; mert 12
a fajtalanság lelke megtéveszt, és paráználkodnak az ő Istenök megett. A hegyek tetején áldoznak 13
és a halmokon füstölnek: a cserfa, a nyárfa és a tölgyfa alatt, mert kedves annak az árnyéka. Ezért
paráználkodnak a ti leányaitok, és házasságtörők a ti menyeitek. Nem büntetem meg leányaitokat, hogy 14
paráználkodnak, menyeiteket sem, hogy házasságtörők, mert ők magok is félremennek a paráznákkal és
áldoznak a kurvákkal. De az értelmetlen nép elbukik. Ha te paráználkodol is Izráel, csak a Júda ne 15
vétkezzék! És ne járjatok Gilgálba és ne menjetek fel Beth-Avenbe! és ne esküdjetek így: Él az Úr! Mert 16
szilajkodik Izráel mint a szilaj üsző; most tágas földön legelteti őket az Úr, mint a bárányt. Bálványokkal 17
szövetkezett Efraim; hagyd hát magára! Ivásuk elfajult, untalan paráználkodnak; igen szeretik pajzsaik 18
a gyalázatot. Szárnyaihoz köti őt a szélvész, és megszégyenülnek áldozataik miatt. 19

Halljátok meg ezt, ti papok! Figyeljetek, Izráel háza! Hallgassatok ide királynak háza; hiszen reátok **5**
vonatkozik az ítélet, mert tőrré lettetek Miczpának, és kiterített hálóvá a Táboron. Szertelen a hitehe- 2
gyottak öldöklése, de én mindnyájok fenyítéke leszek. Jól ismerem én Efraimot, és Izráel nincs elrejtve 3
előlem; hiszen most is paráználkodol Efraim! megfertőztetett az Izráel. Nem engedik őket az ő cseleke- 4
deteik megtérni az ő Istenökhöz, mert paráznaság lelke van közöttük, és nem ismerik az Urat. Izráel 5
ellen az ő büszkesége tesz tanúbizonyságot, Izráel és Efraim bűneik miatt vesznek el; velök együtt Júda is
elvész. Juhaikkal és ökreikkel mennek keresni az Urat, de nem találják; eltávozott az ő tőlük. Hűtlenül 6, 7
cselekedtek az Úr ellen, mert idegen fiakat nemzettek; most azért megemészti őket az újhold, örökségeik-
kel egyben. Fújjátok meg a kürtöt Gibeában, a tárogatót Rámában; rivalgjatok Beth-Avenben: Utánad 8
Benjámin. Efraim pusztává lesz a büntetés napján; Izráel törzsei ellen kijelentettem a változhatatlan 9
ítéletet. Júda fejedelmei olyanok, mint a határrontók; kiontom rájok az én haragomat, mint a vizet. 10
Efraim el van nyomva, összetörve az ítélettől, mert tetszett néki követni az emberi rendelést! Én pedig 11, 12
olyanná lettem Efraimnak, mint a moly, és a Júda házának, mint a rothadás. Látta ugyan Efraim a 13
maga betegségét, Júda is a maga sebét, és Efraim Assiriához folyamodott és küldött Járéb királyhoz; de
az nem tud titeket meggyógyítani, és nem veszi le rólatok a sebet. Mert olyan leszek Efraimnak, mint 14
az oroszlán, és Júda házának, mint az oroszlán-kölyök. Én, én szaggatom szét; elmegyek, felkapom, és
nem lesz, a ki megszabadítsa! Elmegyek, visszatérek helyemre, mígnem megismerik, hogy vétkeztek, és 15
keresni fogják az én orczámat. Nyomorúságukban keresnek majd engem!

Jertek, térjünk vissza az Úrhoz, mert ő szaggatott meg és ő gyógyít meg minket; megsebesített, de **6**
bekötöz minket! Megelevenít minket két nap mulva, a harmadik napon feltámaszt minket, hogy éljünk 2
az ő színe előtt. Ismerjük hát el, törekedjünk megismerni az Urat. Az ő kijövetele bizonyos, mint a 3
hajnal, és eljő hozzánk, mint az eső, mint a késői eső, a mely megáztatja a földet. Mit cselekedjem veled 4
Efraim? Mit cselekedjem veled Júda? Hiszen szeretetetek olyan, mint a reggeli felhő és mint a korán
múló harmat. Azért vertem meg a próféták által és megölöm őket az én számnak beszédivel. Bizony, a 5
te ítéleteid olyanok, mint a kelő nap. Mert szeretetet kívánok én és nem áldozatot; az Istennek ismeretét 6
inkább, mintsem égő-áldozatokat. De ők, mint Ádám, áthágták a szövetséget; ott cselekedtek hűtlenül 7
ellenem. Gileád a gonosztevők városa, vérrel van bemocskolva. És miképen tolvajok leselkednek, úgy 8, 9
tesz a papok szövetkezete; gyilkolnak a sikemi úton; bizony gonosz dolgokat cselekesznek. Rettenetes 10
dolgokat látok Izráel házában. Ott van Efraim paráználkodása; meg van fertőztetve Izráel. Júda! a te 11
számodra is készített aratást, mikor fordítok az én népemnek fogságán.

A mikor gyógyítani akarnám Izráelt, akkor tudódik ki Efraim vétke és Samaria gonoszsága; mert **7**

2 csalárdul cselekesznek, tolvaj tör be, és rabló fosztogat az utczán. És eszökbe sem veszik, hogy emlékezem minden gonoszságukra. Most körűlvették őket az ő cselekedeteik, a melyek színem előtt vannak.
3, 4 Gonoszságukkal gyönyörködtetik a királyt, és hazugságaikkal a fejedelmeket. Mindnyájan házasságtörők; olyanok, mint a kemencze, a melyet befűt a sütő; szünetel a tüzeléssel, a tészta bekovászolásától
5 annak megkeléséig. Királyunk napján a fejedelmek beteggé lesznek a bor hevétől; csúfolóknak nyujtja
6 az ő kezét. Mert, mint a kemencze, közelednek álnokságukban az ő szívökkel. Egész éjszaka alszik az
7 ő sütőjök; reggel ég, mint a lángoló tűz. Mindnyájan tüzesek, mint a sütő kemencze, és megemésztik
8 biráikat. Királyaik mind elhullottak. Nincs köztök senki, a ki hozzám kiáltana. Efraim összekeveredett
9 a népekkel. Olyanná lőn az Efraim, mint a meg nem fordított pogácsa. Idegenek emésztik erejét, de ő
10 nem veszi észre. Ősz hajjal is hintve van már, és azt sem veszi észre. Izráel ellen az ő büszkesége tesz tanúbizonyságot, és még sem térnek vissza az Úrhoz, az ő Istenökhöz, és nem keresik őt mindennek da-
11 czára sem. És olyan lett Efraim, mint az együgyű galamb: balgatag! Égyiptomhoz kiáltanak, Assiriához
12 folyamodnak. De a mint mennek, kiterjesztem hálómat ellenök; levonszom őket, mind az ég madarát;
13 megbüntetem őket az ő gyülekezetöknek adott kijelentés szerint. Jaj nékik, mert eltávoztak én tőlem! Pusztulás reájok, mert vétkeztek ellenem. Én ugyan megszabadítanám őket; de ők hazugságot szólnak
14 ellenem! És nem kiáltanak hozzám szívökből, hanem ordítoznak ágyasházaikban; a búza és a must
15 miatt gyűlnek egybe; ellenem fordulnak. Pedig én tanítottam őket, én erősítettem meg karjokat, és ők
16 mégis gonoszt gondolnak ellenem. Megtérnek, de nem a magasságos Istenhez. Olyanok, mint a csalárd kézív. Fegyvertől hullnak el fejedelmeik, az ő nyelvöknek mérge miatt. Ez lesz gyalázatjok Égyiptom földén.

8 Szádhoz a kürtöt! Mint a sas, úgy jön az Úr házára! Mert megszegték az én frigyemet, és vétkeztek
2, 3 az én törvényem ellen! Kiáltnak hozzám: Én Istenem! mi, az Izráel, ismerünk tégedet! Megvetette
4 Izráel a jót, kergesse hát az ellenség. Királyt emeltek ők; de nem én általam; fejedelmet választottak, de tudtomon kívül. Ezüstjökből és aranyukból bálványokat formáltak; csak azért, hogy semmivé legyen.
5 Megútálta a te borjúdat, oh Samaria! Haragom felgerjedt ellenök. Meddig nem lehetnek még tiszták?
6 Mert ez is Izráelből való! kézműves csinálta azt, és nem Isten az. Bizony forgácscsá lesz Samaria borjúja!
7 Mert szelet vetnek és vihart aratnak. Nem indul szárba; termése nem ad lisztet; ha adna is, idegenek
8 nyelik be azt. Elnyeletett Izráel! Olyan immár a népek közt, mint az edény, a melyen nincs gyönyö-
9, 10 rűség. Mert ők Assiriához folyamodnak; Efraim magában bolygó vadszamár; szeretőket bérelnek. De ha bérelnek is a pogányok közt, most összegyűjtöm őket, és kezdenek majd lefogyni a fejedelmek kirá-
11, 12 lyának terhétől. Mivel megszaporította Efraim az oltárokat a bűnre, bűnre vezették őt az oltárok. Ha
13 tízezer törvényt írnék is elébe, idegennek tekintenék azokat. Nékem szánt áldozatképen húst vágnak és esznek; az Úr nem tekint azokra kedvesen. Immár megemlékezik az ő álnokságukról, és megbünteti az
14 ő vétkeiket; Égyiptomba fognak ők visszatérni. Most Izráel elfeledkezett az ő alkotójáról és palotákat épített; Júda megerősített városokat szaporított. De én tüzet bocsátok városaira, és az emészti meg az ő erősségeit.

9 Ne örvendezz Izráel oly vígan, mint a pogányok; mert paráználkodással elszakadtál a te Istenedtől,
2 és szeretted a bűnbért minden búzaszérűn. Szérű és a sajtó nem tartja el őket; hiányozni fog abból a
3 must. Nem maradnak az Úr földén, hanem Égyiptomba tér vissza Efraim; Assiriában tisztátalant esznek. Nem áldoznak az Úrnak borral; és nem lesznek kedvesek előtte. Áldozataik olyanok lesznek, mint
4 a gyásztornak kenyere; mindnyájan, a kik abból esznek, megfertéztetnek, mert kenyerök csak étvágyuknak szolgál; nem jut be az Úr házába. Mit cselekesztek majd az ünnepnek napján, az Úr ünnepnapján?
5 Mert ímé elbujdosnak a pusztulás miatt; Égyiptom gyűjti be, Móf temeti el őket. Ezüst kincsöket a csalán
6 örökli; tövis lesz sátoraikban. Elérkeztek a számadásnak napjai; elérkeztek a megtorlásnak napjai; megtudja majd Izráel! Bolond a próféta, őrült a léleknek embere a te vétked sokasága miatt és mert akkora a
7 gyűlölség. Efraim szétnéz az én Istenem mellett. A prófétának minden útaira háló vettetett; gyűlölség
8 van Istenének házában. Mélyen elfajultak, mint Gibea napjaiban; de megemlékezik álnokságaikról, és
9 megbünteti az ő gonoszságokat. Mint szőlőfürtöket a pusztában, úgy találtam Izráelt; mint a fügefa első termésének zsengéjét, úgy néztem a ti atyáitokat; de bementek Baál-Peorhoz és a gyalázatosnak adták
10 magokat, és útálatossá váltak, mint a mit szerettek. Efraim! Elszáll dicsőségök, mint a madár! Nem
11 lesz szülés, sem terhesség, sem fogamzás! Mert még ha felnevelnék is fiaikat, mégis gyermektelenekké
12 teszem őket; sőt még nékik is jaj, ha elfordulok tőlök. Efraim, a mint néztem, mint Tírus van plántálva
13 a mezőben; de Efraimnak mégis az öldöklőhöz kell kihoznia az ő fiait. Adj nékik oh Uram! Mit adj?
14 Adj nékik meddő méhet és kiszáradt emlőket. Minden gonoszságuk Gilgálban van, mert ott gyűlöltem
15 meg őket. Cselekedeteik gonoszsága miatt kiűzöm őket házamból; nem szeretem őket többé; fejedelmeik

mindnyájan pártütők. Meg van verve Efraim; gyökerök elszáradt! Nem teremnek gyümölcsöt. Még ha 16
nemzenének is, megölöm méhöknek szerelmes magzatit. Elveti őket az én Istenem, mert nem hallgattak 17
reá, és bujdosókká lesznek a pogányok között.

Buja szőlőtő az Izráel, a mely termi az ő gyümölcseit. Gyümölcsének sokasága szerint sokasította meg **10**
oltárait, földének jósága szerint jó sok oszlopot állított fel. Csalárd a szívök; de most meglakolnak! Ő 2
maga töri le oltáraikat; elpusztítja bálványaikat. Bizony mondják most: Nincsen királyunk, mert nem 3
féljük az Urat, és a király mit segíthet rajtunk?! Össze-vissza beszéltek; hamisan esküdtek; szövetséget 4
kötöttek; de mint a bürök a mező barázdáin, úgy sarjadzik ki az ítélet. Beth-Aven borjúi miatt aggódnak 5
Samaira lakói. Bizony megsiratja azt az ő népe, és papjai is remegnek miatta, az ő dicsősége miatt; mert
eltávozott az attól. Azt magát is Assiriába vonszolják ajándékul Járeb királynak. Szégyent vall Efraim, 6
és megszégyenül Izráel az ő tanácsa miatt. Elveszett Samaira! Az ő királya, mint forgács a víz színén! 7
És Aven magaslatai, az Izráel vétke, lerontatnak. Tövis és bogácskóró növe be oltáraikat, és mondják 8
majd a hegyeknek: Borítsatok be minket! a halmoknak pedig: Omoljatok reánk! Gibea napjaitól fogva 9
vétkezél, oh Izráel! Ott maradtak; nem érte őket Gibeában a harcz a gonoszság fiai ellen. Megfenyítem 10
hát őket kedvemre! Népek gyülekeznek ellenök, a mikor megkötöztetnek kettős gazságukért. Efraim 11
szoktatott üsző, a mely szeret nyomtatni; de én rámegyek az ő szép nyakára: igába fogom Efraimot;
Júda szántani fog, Jákób boronál néki. Vessetek magatoknak igazságra; arassatok kegyelem szerint! 12
Szántsatok magatoknak új szántást; mert ideje keresnetek az Urat, mígnem eljő, hogy igazság esőjét
adjon néktek. Istentelenséget szántottatok, álnokságot arattatok. Eszitek a hazugság gyümölcsét, mert 13
bíztál a te utadban és vitézeidnek sokaságában! Azért zendülés támad a te néped között, és minden 14
te erősséged elpusztíttatik, a miképen elpusztította Salman Beth-Arbelt a harcznap napjára; az anya
gyermekeivel együtt földhöz veretik. Így cselekszik veletek Beth-El, a ti nagy gonoszságtokért; hajnalra 15
bizony elvész Izráel királya!

Mikor még gyermek volt Izráel, megszerettem őt, és Égyiptomból hívtam ki az én fiamat. A mint hív- **11**, 2
ták őket, úgy mentek el előlök: a Baáloknak áldoztak és a bálványoknak füstöltek. Pedig én tanítottam 3
járni Efraimot; ő vette őket karjaira, de ők nem ismerték el, hogy én gyógyítottam meg őket. Emberi 4
kötelékkel vontam őket, szeretetnek köteleivel, és olyan voltam hozzájok, mint a kik leemelik szájukról
az igát, és ételt adtam nyájasan eleikbe. Nem tér vissza Égyiptom földére; hanem Assiria lesz az ő kirá- 5
lya, mert nem akarnak megtérni. És fegyver száll az ő városaira, és elpusztítja az ő zárait, és felemészti 6
őket az ő szándékaik miatt. Mert az én népem átalkodottan hajlandó elfordulni tőlem. Ha hivogatják is 7
őt a magasságos Istenhez, senki nem indul meg rajta. Miképen adnálak oda Efraim, szolgáltatnálak ki 8
Izráel!? Miként adnálak oda, mint Admát, tennélek olyanná, a milyen Seboim?! Megesett bennem az én
szívem; fellángolt minden szánalmam! Nem végzem el haragomnak hevét; nem fordulok vissza Efraim 9
vesztére; mert Isten vagyok én és nem ember, a Szent te közötted, és nem haraggal jövök én. Az Urat 10
fogják követni. Ordít, mint az oroszlán; ha ő ordít, remegve gyűlnek össze fiak napnyugot felől. Rettegve 11
jőnek elő, mint a madár, Égyiptomból, és mint a galamb, Assiriának földéből; és letelepítem őket háza-
ikba, ezt mondja az Úr! Körűlvett engem Efraim hazugsággal, az Izráel háza pedig csalárdsággal; de 12
Júda uralkodik még az Istennel és a hűséges Szenttel.

Széllel táplálkozik Efraim és fut a keleti szél után. Mindennap szaporítja a hazugságot és a sanyar- **12**
gatást, és frigyet szereznek az Assirussal és Égyiptomba visznek olajat. Pere van az Úrnak a Júdával 2
is, és megbünteti Jákóbot az ő útai szerint. Cselekedetei szerint fizet meg néki. Anyja méhében sarkon 3
fogta bátyját, és mikor erős volt, küzdött az Istennel. Küzdött az angyallal és legyőzete; sírt és könyör- 4
gött néki. Béthelben találta meg őt, és ott beszélt velünk. Bizony az Úr, a seregeknek Istene; az Úr az 5
ő neve. Térj hát vissza a te Istenedhez; őrizd meg az irgalmasságot és az ítéletet, és bízzál szüntelen 6
a te Istenedben. Kanaánita ő! Hamis mértékek vannak kezében; szeret mást megcsalni. És Efraim 7, 8
ugyan ezt mondja: Bizony meggazdagodtam; vagyont szerzettem magamnak. Semmi szerzeményemben
nem találnak rajtam álnokságot, a mely bűn volna! De én vagyok az Úr, a te Istened Égyiptom földétől 9
kezdve. Újra sátorok lakójává teszlek téged, mint az ünneplés napjain. Mert én szólottam a prófétákhoz; 10
én sokasítottam meg a látásokat, és én szólottam hasonlatokban a próféták által. Ha Gileád a gonoszság 11
városa, bizony semmivé lesznek! Gilgálban ökrökkel áldoznak; de oltáraik is olyanokká lesznek, mint a
kőrakások a mező barázdáin. Jákób Aram földére bujdosott, és egy asszonyért szolgált az Izráel, és egy 12
asszonyért pásztorkodott. És próféta által hozta fel az Úr Izráelt Égyiptomból, és próféta által tartatott 13
meg. Gonoszul ingerelte Efraim az Istent; de rajta szárasztja a sok vért, és gyalázatosságát megfizeti 14
néki az ő Ura.

Efraim szólott volt, rettegés; nagygyá lett Izráelben, de vétkezett a Baállal, és meghalt. Most is **13**, 2

többítik bűneiket és csinálnak magoknak öntött képeket az ő ezüstjökből, bálványokat az ő eszök szerint.
3 Képfaragók csinálmánya mindaz! Róluk mondják: Emberek, a kik áldoznak, borjúkat csókolnak! Azért
olyanná lesznek, mint a reggeli felhő és mint a harmat, a mely korán eltűnik; mint a szérűről elsodort
4 polyva és mint a kéménynek füstje. Pedig én vagyok az Úr, a te Istened Égyiptom földétől fogva. Nem
5 ismerhetsz más Istent kivűlem, és rajtam kivűl nincs más szabadító! Én ismertelek téged a pusztában,
6 az eltikkadt földön. A mint legeltek: elteltek; elteltek és szívök felfuvalkodék; azért hát elfelejtkezének
7, 8 rólam. De olyan is leszek hozzájok, mint az oroszlán; mint a párducz, úgy leselkedem az úton. Rájok
rohanok, mint a kölykétől megfosztott medve, széttépem szívök borítóját, és felfalom ott őket, mint egy
9 nőstény oroszlán. A mezei vad szaggatja szét őket! Romlásodra lett Izráel, hogy ellenem törekedtél,
10 a te segítőd ellen. Hol van hát a te királyod, hol van, hogy megoltalmazzon minden városodban? És
11 biráid, a kik felől ezt mondád: Adj nékem királyt és fejedelmeket! Adtam néked királyt haragomban, és
12, 13 elvettem az én búsulásomban! Egybe van kötve Efraim álnoksága; eltéve az ő bűne! A szülőasszony
14 kínjai lepik meg őt; oktalan fiú ő, mert a kellő időben nem jő ki anyjának méhéből. Megváltom őket a
Seol hatalmából! Megmentem őket a haláltól! Hol van a te veszedelmed oh halál?! Hol van a te romlásod
15 oh Seol?! Megbánás elrejtetett én előlem. Mert bár a testvérek közt ő a legv irágzóbb: feljő a keleti szél,
az Úr szele támad fel a pusztából; kiszárad kútfeje, elapad forrása; az rabolja ki minden drága kincseinek
16 tárházát. Meglakol Samaira, mert daczolt az ő Istenével. Fegyver által hullanak el; csecsemőik földhöz
veretnek, és terhes asszonyaik ketté vágatnak.

14, 2 Térj vissza hát Izráel az Úrhoz, a te Istenedhez, mert elbuktál álnokságod miatt! Vegyetek veletek
beszédeket, és térjetek vissza az Úrhoz! Mondjátok néki: Végy el minden álnokságot! És fogadd el azt,
3 a mi jó, és ajkaink tulkaival áldozunk néked. Assiria nem segít meg minket; lóra sem ülünk, és nem
4 mondjuk többé kezeink csinálmányának: Istenünk! Mert nálad talál kegyelmet az árva. Kigyógyítom
5 őket hűtlenségökből; szeretem őket ingyen kegyelemből, mert elfordult tőlök az én haragom. Olyanná
6 leszek Izráelnek, mint a harmat. Virágozni fog, mint a liliom, és gyökeret ver, mint a Libánon. Kiterjed-
7 nek az ő ágai, és olyan lesz az ő ékessége, mint az olajfáé, illata pedig, mint a Libánoné. Visszatérnek az
ő árnyékában lakók, és felelevenednek, mint a búzamag, és virágoznak, mint a szőlőtő; híre olyan lesz,
8 mint Libánon boráé. Efraim így szól: Mi közöm nékem többé a bálványokhoz?! Én meghallgatom és
9 figyelek reá. Olyan vagyok, mint a zöldelő cziprusfa! Tőlem származik a te gyümölcsöd! Kicsoda a bölcs,
hogy értse ezeket? Kicsoda az értelmes, hogy eszébe vegye ezeket?! Bizony igazak az Úrnak útai, és az
igazak járnak azokon, az istentelenek pedig elesnek rajtok.

JÓEL

Az Úrnak igéje, a mely lőn Jóelhez, a Petuel fiához. Vének! halljátok meg ezt, és hallgassátok meg, e földnek minden lakói! Történt-é ilyen a ti időtökben, vagy a ti atyáitoknak idejében? Beszéljétek el azt a ti fiaitoknak, és a ti fiaitok az ő fiaiknak, és azoknak fiai a következő nemzetségnek. A mit a sáska meghagyott, megette a szöcskő; és a mit a szöcskő meghagyott, megette a cserebogár és a mit a cserebogár meghagyott, megette a hernyó. Serkenjetek fel részegek és sírjatok, és jajgassatok mind ti borivók a mustért, mert elvétetett az a ti szátokból! Mert egy nép jött fel az én földemre, erős és megszámlálhatatlan; fogai, mint az oroszlán fogai, és agyarai, mint a nőstény oroszláné. Pusztává tette szőlőmet; összetörte fügefámat, mezítelenre hántotta és széjjelhányta; fehérlenek annak ágai. Keseregj, mint a szűz, a ki gyászba öltözik az ő ifjúsága férjéért. Kifogyott az étel- és italáldozat az Úrnak házából; gyászolnak a papok, az Úrnak szolgái. Elpusztíttatott a mező, gyászol a föld; mert elpusztíttatott a gabona; kiszáradt a must; kiapadt az olaj. Szégyenüjetek meg, ti szántó-vetők; jajgassatok szőlőművesek: a búzáért és az árpáért; mert elveszett a mező aratása! Elszáradt a szőlőtő; a fügefa elhervadt; a gránátfa, a datolyafa és az almafa, a mezőnek minden gyümölcsfája kiaszott. Bizony kiszáradott az öröm az emberek közűl. Öltsetek gyászt és sírjatok, ti papok! Jajgassatok, ti oltár szolgái; jőjjetek és háljatok gyászruhákban, Istenem szolgái; mert megvonatott az étel- és italáldozat Isteneteknek házától. Szenteljetek bőjtöt, hirdessetek gyűjtést; gyűjtsétek egybe a véneket, a földnek minden lakosát az Úrnak, a ti Isteneteknek házába, és kiáltsatok az Úrhoz. Jaj ez a nap! Bizony közel van az Úrnak napja, és mint a pusztítás, úgy jön el a Mindenhatótól. Hát nem szemünk láttára irtatott-é ki az élelem, az öröm és vígasság Istenünk házából?! Elsenyvedtek a magvak barázdáik alatt, elpusztultak a gabonás házak, összedőltek a csűrök; mert kiaszott a gabona. Mint nyög a barom! Megháborodtak a marha-csordák, mert nincs legelőjük; bűnhődnek még a juh-nyájak is! Hozzád kiáltok Uram, mert tűz emésztette meg a puszta virányait, és láng perzselte le a mező minden fáját. A mező vadai is hozzád esengenek, mert kiszáradtak a vizeknek ágyai, és tűz emésztette meg a puszta virányait. **1**, 2 3 4 5 6 7 8, 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20

Fújjátok a kürtöt a Sionon, és rivalgjatok az én szent hegyemen! Rémüljenek meg e föld minden lakói; mert eljő az Úrnak napja; mert közel van az. Sötétségnek és homálynak napja; felhőnek és borulatnak napja; mint a hegyekre ráterülő alkonyat! Nagy és hatalmas nép, a milyen nem volt öröktől fogva és nem is lesz utána többé, nemzetségről nemzetségre. Előtte tűz emészt, utána láng lobog; előtte a föld olyan, mint az Éden kertje, utána pedig kietlen pusztaság; meg sem menekülhet tőle semmi. A milyen a lovak alakja, olyan annak alakja, és száguldoznak, mint a lovasok. Rohannak a hegyek tetején, mintha hadi szekerek robognának; mintha tarlót emésztő láng ropogna; a milyen az ütközetre kész hatalmas nép. Elrémülnek tőle a népek; minden arcz elsáppad. Száguldoznak, mint a hősök, felhágnak a kőfalakra, mint a bajnokok; mindenik a maga útján halad, nem bontják meg soraikat. Egymást nem szorongatják; mindenik a maga útján halad; néki rohannak a fegyvernek, és nem esik seb rajtok. Betörnek a városba, futkároznak a kőfalon, felhágnak a házakra, betörnek az ablakokon, mint a tolvaj. Reszket előttök a föld, és megrendülnek az egek; a nap és hold elsötétednek, a csillagok is bevonják fényöket. És megzendül az Úrnak szava az ő serege előtt, mert felette nagy az ő tábora; mert hatalmas az ő rendeletének végrehajtója. Bizony nagy az Úrnak napja és igen rettenetes! Ki állhatja ki azt? De még most is így szól az Úr: Térjetek meg hozzám teljes szívetek szerint; bőjtöléssel is, sírással is, kesergéssel is. És szíveteket szaggassátok meg, ne ruháitokat, úgy térjetek meg az Úrhoz, a ti Istenetekhez; mert könyörülő és irgalmas ő; késedelmes a haragra és nagy kegyelmű, és bánkódik a gonosz miatt. Ki tudja, hátha visszatér és megbánja, és áldást hagy maga után; étel- és italáldozatot az Úrnak, a ti Isteneteknek?! Fújjatok kürtöt a Sionon; szenteljetek bőjtöt, hirdessetek gyűlést! Gyűjtsétek össze a népet, szenteljétek meg a gyülekezetet; hívjátok egybe a véneket, gyűjtsétek össze a kisdedeket és a csecsszopókat; menjen ki a vőlegény az ő ágyasházából és a menyasszony is az ő szobájából. A tornácz és az oltár között sírjanak a papok, az Úr szolgái, és mondják: Légy kegyelmes, oh Uram, a te népedhez, és ne bocsásd szidalomra a te örökségedet, hogy uralkodjanak rajtok a pogányok. Miért mondanák a népek között: Hol az ő Istenök? Erre buzgó lőn az Úrnak szeretete az ő földe iránt, és kegyelmezett az ő népének. És választ tőn az Úr, és mondá az ő népének: Ímé, adok néktek gabonát, bort és olajat, hogy megelégedtek vele, és nem adlak többé titeket szidalomra a pogányok között. Az északi népet is elűzöm tőletek, és puszta és sivatag vidékre vetem azt; elejét a keleti tengerbe, hátulját a nyugoti tengerbe, és bűze magasra száll; felszáll büdössége, mert nagy dolgokat cselekedett. Ne félj, te föld! Örülj és vígadozz, mert nagy dolgokat cselekeszik az Úr! Ne féljetek, ti mezei vadak! mert zöldülnek a pusztának virányai; mert a fa megtermi gyümölcsét; **2** 2 3 4 5 6, 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22

23 a füge és szőlő is kitárják gazdagságukat. Ti is, Sionnak fiai! örvendezzetek és vígadjatok az Úrban, a ti
Istenetekben; mert megadja néktek az esőt igazság szerint, és korai és kései esőt hullat néktek az első hó-
24, 25 napban. És megtelnek a csűrök gabonával, és bőven öntik a sajtók a mustot és az olajat. És kipótolom
néktek az esztendőket, a melyeket tönkre tett a szöcskő, a cserebogár és a hernyó és a sáska; az én nagy
26 seregem, a melyet reátok küldöttem. És esztek bőven és megelégesztek, és magasztaljátok az Úrnak, a
ti Isteneteknek nevét, a ki csodálatosan cselekedett veletek, és soha többé nem pironkodik az én népem.
27 És megtudjátok, hogy az Izráel között vagyok én, és hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek és nincs más!
28 És soha többé nem pironkodik az én népem. És lészen azután, hogy kiöntöm lelkemet minden testre, és
29 prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok; véneitek álmokat álmodnak; ifjaitok pedig látomásokat látnak. Sőt
30 még a szolgákra és szolgálóleányokra is kiöntöm azokban a napokban az én lelkemet. És csodajeleket
31 mutatok az égen és a földön; vért, tüzet és füstoszlopokat. A nap sötétséggé válik, a hold pedig vérré,
32 mindekelőtte eljő az Úrnak nagy és rettenetes napja. De mindaz, a ki az Úrnak nevét hívja segítségül,
megmenekül; mert a Sion hegyén és Jeruzsálemben lészen a szabadulás, a mint megígérte az Úr, és a
megszabadultak közt lesznek azok, a kiket elhí az Úr!

3 Mert ímé, azokon a napokon és abban az időben, a mikor meghozom Júda és Jeruzsálem fogságát:
2 Egybegyűjtöm akkor mind a pogányokat, és levezetem őket a Josafát völgyébe, és perbe szállok ott velök,
az én népemért és örökségemért, az Izráelért, a melyet szétszórtak a pogányok közé, és megosztoztak az
3 én földemen; Népemre pedig sorsot vetettek; a fiút szajháért adták oda, a leányt pedig borért cserélték
4 el, hogy ihassanak. Sőt néktek is mi közötök velem, Tírus, Sidon és Filiszteának egész környéke?! Vajjon
bosszút állani jöttök-é reám? Ha bosszút akarnátok rajtam állani, nagy hirtelen fejetekre fordítom vissza
5 bosszútokat! Mivelhogy elraboltátok ezüstömet és aranyomat, és legszebb kincsemet templomaitokba
6 vittétek; És a Júda fiait és Jeruzsálem fiait eladtátok a Jávánok fiainak, hogy messze vessétek őket ha-
7 táraiktól: Ímé, kiindítom őket a helyből, a hova eladtátok őket, és fejetekre fordítom vissza bosszútokat.
8 És adom a ti fiaitokat és leányaitokat a Júda fiainak kezébe; azok pedig eladják őket a Sabeusoknak, a
9 messze lakó népnek; mert ezt végezte az Úr. Hirdessétek ezt a pogányok között; készüljetek harczra;
10 indítsátok fel a hősöket. Járuljanak elé, jőjjenek fel mindnyájan a hadakozó férfiak! Kovácsoljátok szán-
11 tóvasaitokat kardokká, kaszáitokat dárdákká; mondja a beteg is; Hős vagyok! Siessetek és jőjjetek el
12 ti népek mindenfelől, és seregeljetek egybe! Ide vezesd Uram a te hőseidet! Serkenjenek fel és jőjjenek
13 fel a népek a Josafát völgyébe; mert ott ülök törvényt, hogy megítéljek minden népeket. Ereszszétek
néki a sarlót, mert megérett az aratni való! Jertek el, tapossatok, mert tetézve a kád, ömlenek a sajtók!
14 Mert megsokasult az ő gonoszságuk! Tömegek, tömegek! az ítélet völgyében! Mert közel van az Úrnak
15, 16 napja az ítélet völgyében! A nap és hold elsötétednek; a csillagok bevonják fényöket; Az Úr pedig meg-
harsan a Sionról és megzendül Jeruzsálemből, és megrendülnek az egek és a föld; de az Úr az ő népének
17 oltalma és az Izráel fiainak erőssége! És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek, a ki a Sio-
non lakozom, az én szent hegyemen. És szentté lészen Jeruzsálem, és idegenek nem vonulnak át többé
18 rajta. És majd azon a napon, a hegyek musttal csepegnek és a halmok tejjel folynak, és a Júda minden
19 medre bő vízzel ömledez, és forrás fakad az Úrnak házából, és megöntözi a Sittimnek völgyét. Égyiptom
pusztasággá lészen, Edom pedig kietlen sivataggá; a Júda fiain való erőszakosságért, mert ártatlan vért
20, 21 ontottak azoknak földén. De a Júda örökké megmarad; Jeruzsálem is nemzetségről nemzetségre. És
kitisztítom vérökből, a melyből még ki nem tisztítottam, és a Sion lesz az Úr lakóhelye!

ÁMÓS

1 Ámós beszédei, a ki a Tékoabeli pásztorok közt volt, azokról, a miket Izráel felől látott Uzziásnak, Júda királyának idejében, és Jeroboámnak, a Jóás fiának, Izráel királyának idejében, két esztendővel a földindulás előtt. 1
2 És mondá: A Sionról megharsan az Úr és Jeruzsálemből megzendül, és elhervadnak a pásztorok legelői, és megszárad a Kármel teteje. 2
3 Így szól az Úr: Három bűne miatt Damaskusnak sőt négy miatt, nem fordítom el, mert vas-cséplőkkel cséplették meg a Gileádot. 3
4, 5 Tüzet vetek azért Hazáel házára, és az emészti meg a Ben-Hadad palotáit. És összetöröm Damaskus zárját, és kivágom a lakót Avennek völgyéből és királyi pálcza tartóját Beth-Édenből, és Aramnak népe Kirbe fogva vitetik, ezt mondja az Úr. 4, 5
6 Így szól az Úr: Három bűne miatt Gázának, sőt négy miatt, nem fordítom el, mert az egész népet rabságra vitték, hogy az Edomitáknak adják el őket. 6
7 Tüzet vetek azért Gáza kőfalára, és az emészti meg az ő palotáit. 7
8 És kivágom a lakót Asdódból, és a királyi pálcza tartóját Askelonból, és Akronra is majd rávetem kezemet és a Filiszteusok maradéka elvész, azt mondja az én Uram, az Úr. 8
9 Így szól az Úr: Három bűne miatt Tírusnak, sőt négy miatt, nem fordítom el, mert az egész rabnépet Edomnak adták át, és nem emlékeztek meg a testvéri frigyről. 9
10 Tüzet vetek azért Tírus kőfalára, és az emészti meg az ő palotáit. 10
11 Így szól az Úr: Három bűne miatt Edomnak, sőt négy miatt, nem fordítom el, mert fegyverrel űzte saját atyjafiát, és elfojtá szívében az irgalmasságot, és haragja szüntelen tépett, és dühösködését mind végig fentartotta. 11
12 Tüzet vetek azért Témánra, és az emészti majd meg Boczra palotáit. 12
13 Így szól az Úr: Három bűne miatt Ammon fiainak, sőt négy miatt, nem fordítom el; mert széthasogatták Gileád terhes asszonyait, hogy kiszélesíthessék az ő határokat. 13
14 Tüzet vetek azért Rabba kőfalára, és az emészti meg az ő palotáit; harczi kiáltással a háború napján, pusztító viharral a szélvésznek napján. 14
15 És számkivetésbe megy az ő királyuk; ő maga és vele fejedelmei is, ezt mondja az Úr! 15

2 Így szól az Úr: Három bűne miatt a Moábnak, sőt négy miatt, nem fordítom el; mert mészszé égette Edom királyának csontjait! 1
2 Tüzet vetek azért Moábra, és az emészti meg Kerijjoth palotáit, és meghal Moáb a zajban, hadi lárma közt, a kürt zengése közben. 2
3 Kivágom a birót közűle, és minden fejedelmit megölöm vele egyetemben, ezt mondja az Úr. 3
4 Így szól az Úr: Három bűne miatt Júdának, sőt négy miatt, nem fordítom el; mert megvetették az Úrnak törvényét és nem tartották meg rendeléseit. Eltévelyítették őket az ő hazugságaik, a melyeket az ő atyáik követtek. 4
5 Tüzet vetek azért Júdára, és az emészti meg Jeruzsálem palotáit. 5
6 Így szól az Úr: Három bűne miatt az Izráelnek, sőt négy miatt, nem fordítom el; mert pénzért adták el az igazat, a szegényt pedig egy öltő saruért. 6
7 A kik a föld porát áhítják a szegények fejére, és a nyomorultak útját elfordítják. Fiú és az atyja egy leányhoz járnak, hogy megfertőztessék az én szent nevemet. 7
8 Zálogos ruhákon nyujtózkodnak minden oltár mellett, és az elítéltek borát iszszák az ő istenök házában. 8
9 Pedig én irtottam ki előlük az Emoreusokat, a kik magasak voltak, mint a czédrusok, erősek, mint a cserfák. Mégis kiirtottam gyümölcsét felül és gyökerét alul. 9
10 És én hoztalak fel Égyiptom földéről, és negyven esztendeig én hordoztalak a pusztában titeket, hogy bírjátok az Emoreusok földét. 10
11 És prófétákat támasztottam a ti fiaitok közűl és nazirokat ifjaitok közűl. Nem így van-é vajjon, Izráel fiai? ezt mondja az Úr. 11
12 De a nazirokat borral itattátok, és a prófétákra ráprancsoltatok, mondván: Ne prófétáljatok! 12
13 Ímé, én is lenyomlak titeket, ott a hol vagytok, mint a cséplő szekér lenyomja a kévékkel teli szérűt. 13
14 Elvész azért a futás a gyorstól, és nem erősíti meg az erőst az ő ereje, és a hős nem menekedhetik. 14
15 Nem állja meg helyét az íjj-hordozó sem, nem menekülhet el még a gyorslábú sem, és a lovon ülő sem menekedhetik. 15
16 És a bátor szívű is a hősök között meztelenül fut el azon a napon, ezt mondja az Úr. 16

3 Halljátok meg e beszédet, melyet az Úr szól ti felőletek, Izráel fiai; mindama nemzetség felől, a melyet felhoztam Égyiptom földéről, ezt mondván: 1
2 Csak titeket választottalak magamnak e földnek minden nemzetségei közűl; azért büntetlek meg titeket minden gonoszságtokért. 2
3 Vajjon járnak-é ketten együtt, ha nem egyeztek meg egymással? 3
4 Ordít-é az oroszlán az erdőben, ha nincs mit ragadoznia? Hallatja-é hangját barlangjából a kölyök-oroszlán, ha semmit nem fogott?! 4
5 Tőrbe esik-é a madár a földön, ha nincs tőr vetve néki? Felpattan-é a tőr a földről, ha fogni nem fogott? 5
6 Ha megharsan a kürt a városban, nem riad-é meg a nép? Vajjon lehet-é baj a városban, a mit nem az Úr szerezne? 6
7 Mert semmit sem cselekszik az én Uram, az Úr, míg meg nem jelenti titkát az ő szolgáinak, a prófétáknak. 7
8 Ordít az oroszlán: ki ne rettegne? Az én Uram, az Úr szólt: ki ne prófétálna? 8
9 Adjatok hírt Asdód palotáiban és az Égyiptom földéből való palotákban, és így szóljatok: Gyűljetek össze Samariának hegyein, és lássátok meg benne a sok háborgást, és az elnyomottakat az ő keblében. 9
10 Mert nem tudnak igazán cselekedni, azt mondja 10

11 az Úr, ők, a kik halomra gyűjtik az erőszakosságot és a zsarolást az ő palotáikban. Annakokáért ezt
mondja az Úr Isten: Ellenség jön és körülveszi e földet; ledönti hatalmadat és feldúlatnak a te palotáid.
12 Ezt mondja az Úr: A mint a pásztor az oroszlán s zájából csak a két lábszárt menti meg, vagy a fül he-
gyét: akképen menekülnek meg Izráel fiai, a kik Samariában pamlag szegletében ülnek és a nyugágynak
13 selymén. Halljátok meg és adjátok tudtára a Jákób házának, azt mondja az Úr Isten, a Seregek Istene,
14 Hogy a mely napon megbüntetem Izráelt az ő vétkeiért, Béth-El oltáraiért is büntetek, és letöretnek az
15 oltár szarvai, és a földre omlanak. És ledöntöm a téli házat a nyári házzal együtt, és elpusztulnak az
elefántcsont-házak is; megsemmisülnek a nagy házak, ezt mondja az Úr.

4 Halljátok meg e beszédet Básánnak ünői, a kik Samaria hegyén vagytok; a kik nyomorgatjátok a sze-
gényeket, megrontjátok az ügyefogyottakat, a kik azt mondják az ő uroknak: Hozd elő, hadd igyunk!
2 Megesküdt az Úr Isten az ő szentségére, hogy ímé napok következnek reátok, a mikor szigonyokkal visz-
3 nek el titeket, és a ti maradékotokat halászó horgokkal. És a réseken mentek ki, mindenikőtök egyenest;
4 és a Hermónba vettettek, ezt mondja az Úr. Menjetek Béth-Elbe és vétkezzetek, szaporítsátok a vétke-
5 ket Gilgálban. Vigyétek fel reggelente áldozataitokat, és harmad-naponként tizedeiteket. Kovászosból
gyújtsatok hálaáldozatot; ajánljatok önkéntes áldozatokat, híreszteljétek; mert így szeretitek, Izráel fiai,
6 azt mondja az Úr Isten. De én is bocsátottam rátok fogak tisztaságát minden városaitokban és ke-
7 nyérszükséget minden helységeitekben, és még sem tértetek vissza hozzám, ezt mondja az Úr. De én
is megvontam tőletek az esőt, három hónappal az aratás előtt, és esőt adtam egy városra, más városra
pedig nem adtam esőt. Az egyik rész esőt kapott, az a rész pedig, a melyre nem esett eső, megszáradott.
8 És két-három város tántorgott egy-egy városba, vizet inni, de meg nem elégíttettek; és még sem tértetek
9 vissza hozzám, ezt mondja az Úr. Megvertelek titeket szárazsággal és ragyával; kerteiteknek, szőlőite-
knek, fügefáitoknak és olajfáitoknak nagy részét megette a sáska; és még sem tértetek vissza én hozzám,
10 ezt mondja az Úr. Döghalált bocsátottam rátok, mint Égyiptomra; fegyverrel öltem ifjaitokat, fogságra
vitettem lovaitokat; és táborotok bűzét egész orrotokig emeltem, és még sem tértetek vissza hozzám,
11 ezt mondja az Úr. Felforgattam közűletek többeket, a mint felforgatta Isten Sodomát és Gomorát, és
olyanokká lettetek, mint a tűzből kikapott üszök; és még sem tértetek vissza hozzám, ezt mondja az Úr.
12 Azért hát ekképen cselekeszem veled Izráel! Minthogy pedig ekképen cselekeszem veled, készülj Istened
13 elé, oh Izráel! Mert ímé, a ki hegyeket alkotott és a szelet teremtette, és a ki megjelenti az embernek
az ő gondolatját, a ki a hajnalt sötétséggé változtatja és a föld magaslatain lépdel: az Úr ő, a Seregeknek
Istene az ő neve.

5, 2 Halljátok meg e beszédet, a melyet síródalként szólok ti rólatok, Izráelnek háza! Elesett, nem kel fel
3 többé Izráelnek szűze; végig terült az ő földén, és nincs, a ki felemelné. Bizony így szól az Úr Isten: A
mely város ezerrel indult ki, százzal marad csak meg; a mely pedig százzal indult ki, tízzel marad csak
4, 5 meg Izráel házául. Bizony így szól az Úr az Izráel házához: Engem keressetek, és éltek! És ne keres-
sétek Béth-Elt; Gilgálba se menjetek; Beér-Sebába se menjetek át. Mert Gilgál fogságba megy, Béth-El
6 pedig semmivé lesz. Keressétek az Urat, és éltek, különben reátör, mint a tűz, a József házára és meg-
7 emészti Béth-Elt, és nem lesz, a ki megoltsa. A kik ürömmé változtatják az ítéletet és az igazságot
8 földre tiporják. A ki a fiastyúkot és a kaszáscsillagot teremtette; a ki reggellé változtatja a homályt és
a nappalt éjszakává sötétíti; a ki hívja a tenger vizeit és kiönti az okat a földnek színére: az Úr annak a
9, 10 neve. A ki pusztulással sujtja a hatalmasokat, és pusztulás száll az erősségekre. Gyűlölik azt, a ki fed-
11 dőzik a kapuban, és útálják azt, a ki feddhetlenül beszél. Annakokáért, mivelhogy tiportátok a szegényt
és gabona-ajándékot vesztek tőle: bár faragott kőből építetek házakat, de nem lakoztok azokban; bár
12 gyönyörűséges szőlőket plántáltok, de nem isztok azoknak borából. Mert tudom, hogy sok a ti bűnötök,
és nagyok a ti vétkeitek! Igazak nyomorgatói, váltságdíj-szedők vagytok; és elnyomják a szegényeket a
13, 14 kapuban! Azért hallgat az eszes ebben az időben, mert gonosz idő ez. Keressétek a jót és ne a gonoszt,
15 hogy éljetek, és akkor veletek lesz az Úr, a Seregek Istene, a mint mondjátok. Gyűlöljétek a gonoszt és
szeressétek a jót; állítsátok vissza a kapuban az igazságot; talán megkegyelmez az Úr, a Seregek Istene
16 a József maradékinak. Azt mondja azért az Úr, a Seregek Istene, az én Uram: Minden térségen siralom
lesz és minden utczán ezt mondják: jaj, jaj! s a szántóvetőt is gyászra hívják s a sírni tudókat siralomra;
17, 18 És minden szőlőben siralom lesz, mert átmegyek te közötted, ezt mondja az Úr. Jaj azoknak, a kik kíván-
19 ják az Úrnak napját! Mire való néktek az Úrnak napja? Sötétség az és nem világosság. Mintha valaki
oroszlán elől szaladna, és medve bukkanna rá; vagy pedig bemenne a házba és kezét a falhoz támasz-
20 taná, és kígyó marná meg: Nem sötétség lesz-é az Úrnak napja és nem világosság?! Sötétség lesz az, s
21 még hajnalfénye sem lesz. Gyűlölöm, megvetem a ti ünnepeiteket, és nem gyönyörködöm a ti összejö-
22 veteleitekben. Még ha égő-áldozatokkal áldoztok is nékem, sőt ételáldozataitokat sem kedvelem; kövér

hálaáldozataitokra rá se tekintek. Távoztasd el tőlem énekeid zaját, hárfáid pengését sem hallgathatom. 23
Hanem folyjon az ítélet, mint a víz, és az igazság, mint a bővizű patak. Járultatok-é hozzám véres áldo- 24, 25
zatokkal s ételáldozatokkal a pusztában negyven éven át, oh Izráel háza?! Majd viszitek hát Szikkútot, 26
a ti királyotokat és Kijjunt, a ti képeiteket, a ti isteneitek csillagát, a melyet ti csináltatok magatoknak.
És Damaskuson túlra száműzlek titeket, azt mondja az Úr, a kinek neve Seregeknek Istene. 27

Jaj azoknak, a kik gondtalanul élnek a Sionon, és a kik elbizakodnak Samaria hegyén; a kik a népek **6**
elejének elei, és a kikhez jő az Izráelnek háza! Menjetek át Kalnéba, és nézzetek szét; onnan pedig 2
menjetek a nagy Hamátba, és szálljatok le a Filiszteusok Gáthjába; vajjon jobbak-é azok, mint ezek az
országok, és vajjon szélesebb-é azoknak határa a ti határotoknál? A kik a veszedelem napját messze 3
gondoljátok, és az erőszaknak széket emeltek; A kik elefántcsont pamlagon hevernek, és az ő nyoszolyá- 4
ikban elnyújtózkodnak, és a nyáj legjavából és a kihizlalt borjakból lakmároznak. A kik hárfa mellett 5
dalolgatnak, és azt hiszik, hogy hangszereik a Dávidéi; A kik a bort serlegekkel iszszák, és szín-olajjal 6
kenegetőznek, és nem búsulnak a József romlásán: Most azért is ők vitetnek el a száműzöttek élén, 7
és vége szakad a nyújtózkodók dáridózásának. Megesküdt az Úr Isten az ő életére; ezt mondja az Úr, 8
a Seregek Istene: Útálom a Jákób kevélységét és gyűlölöm az ő palotáit; azért prédára vetem a várost
mindenestől. És ha egy házban tíz ember maradna is meg, még az is meghal; És mikor felemeli őt az 9, 10
ő barátja és megégetője, hogy kivigye a holttetemeket a házból, azt mondja annak, a ki a ház belsejében
lesz: Van-é még valaki veled? az pedig azt mondja: Nincs, és ezt is mondja: Csitt! mert nem szabad em-
líteni az Úrnak nevét! Mert ímé, parancsol az Úr és megveri a nagy házat repedezésekkel, és a kicsiny 11
házat hasadozásokkal. Vajjon futhatnak-é a lovak a sziklán? felszánthatja-é azt valaki ökrökön? hogy 12
az ítéletet bürökké tettétek, az igazság gyümölcsét pedig ürömmé?! A kik örültök a hiábavaló dolognak, 13
és a kik ezt mondjátok: Nem a magunk erejével szereztünk-é magunknak szarvakat? Ímé, bizony népet 14
indítok ellened, oh Izráel háza, azt mondja az Úr, a Seregek Istene, és az sanyargat titeket a hámáti úttól
az Arába patakjáig.

Ily dolgot láttatott velem az Úr Isten: Ímé, teremte sáskát a sarjúfakadás kezdetén, és ímé, sarjú **7**
vala a királyi kaszálás után! És lőn, hogy a mint felemésztette a földnek füvét, azt mondám: Uram, 2
Isten! légy kegyelmes, kérlek! Hogyan állhasson meg Jákób, hiszen kicsiny?! Megengesztelődék az 3
Úr e dologban: Nem lesz meg! mondá az Úr. Ily dolgot láttatott velem az Úr Isten: Ímé, tüzet híva 4
elő ítéletre az Úr Isten, és megemészté az a nagy mélységet, és megemészté az országot. De mondám: 5
Uram, Isten! hagyd abba, kérlek! Hogyan állhatna meg Jákób; hiszen kicsiny?! Megengesztelődék az 6
Úr e dologban: Ez sem lészen meg, mondá az Úr Isten! Ily dolgot láttatott velem: Ímé, ott állott az 7
Úr egy függőleges kőfalon, és a kezében mérő-zsinór vala. És monda az Úr nékem: Mit látsz Ámós? 8
Én pedig mondám: Mérő-zsinórt. És mondá az Úr: Ímé, mérő-zsinórral mérek népemnek, az Izráelnek
közepette, és nem bocsátok meg néki többé! Bizony elpusztulnak Izsáknak magaslatai, és romba dőlnek 9
Izráel szent helyei; és fegyverrel támadok a Jeroboám háza ellen. És elkülde Amáziás, Béth-El papja 10
Jeroboámhoz, Izráel királyához, ezt üzenvén: Pártot ütött ellened Ámós az Izráel házában; nem tűrheti
az ország az ő mindenféle beszédét. Mert így beszél Ámós: Fegyver által hal meg Jeroboám, az Izráel 11
pedig fogságba vitetik az ő földéről! Ámósnak pedig így szólt Amáziás: Menj el, próféta! Fuss el a 12
Júda földére; ott egyed kenyered és ottan prófétálj! Béth-Elben pedig ne prófétálj többé; mert a király 13
szenthelye és az ország székháza ez! És felele Ámós, és mondá Amáziásnak: Nem vagyok próféta, sem 14
prófétának fia; barom-pásztor vagyok és vad fügét szedek; De elhívott engem az Úr a nyáj mellől, és 15
mondá nékem az Úr: Menj el és prófétálj az én népemnek, az Izráelnek! Most azért halld meg az Úrnak 16
beszédét! Te azt mondod: Ne prófétálj az Izráel ellen, és ne szólj az Izsák háza ellen! Azért így szól az 17
Úr: Feleséged paráznává lesz a városban; fiaid és leányaid fegyver által hullnak el; földedet felosztják
kötéllel, és te magad tisztátalan földön halsz meg; az Izráel pedig fogságba vitetik az ő földéről.

Ily dolgot láttatott velem az Úr Isten: Ímé, egy kosár érett gyümölcs. És mondá: Mit látsz Ámós? És **8**, 2
mondám: Egy kosár érett gyümölcsöt. És mondá az Úr nékem: Eljött vége az én népemnek, az Izráelnek;
nem bocsátok meg néki többé! Azon a napon jajjá változnak a templomi énekek, így szól az Úr Isten, 3
és temérdek lesz a hulla; szó nélkűl hányák mindenüvé. Halljátok meg ezt ti, kik a szegényre törtök, 4
és e föld szegényeinek kipusztítására. Mondván: Mikor múlik el az újhold, hogy gabonát árulhassunk? 5
és a szombat, hogy megnyithassuk a gabonás házat? hogy megkissebbítsük a vékát, és megnagyobbítsuk
az árát, és hamis mértékkel csalhassunk?! Hogy megvegyük a szegényeket pénzen, és a szűkölködőt 6
egy öltő saruért, és eladhassuk a gabona hulladékát?! Megesküdt az Úr a Jákób büszkeségére: Soha 7
el nem felejtem semmi cselekedetöket! Ne rendüljön-é meg e miatt a föld? És ne búsuljon-é annak 8

9 minden lakosa?! Bizony felindul egészen, mint a folyam, és dagad és apad, mint Égyiptom folyója. És
lészen azon a napon, azt mondja az Úr Isten: Lenyugtatom a napot délben, és besötétítem a földet fényes
10 nappal. Ünnepeiteket búra változtatom, és minden dalotokat szomorú énekké! Gyászruhát borítok
minden derékra, és kopaszságot minden fejre, és olyanná teszem, mint a ki egyetlen fiát siratja; a vége
11 pedig, mint a keserűség napja! Ímé, napok jőnek, azt mondja az Úr Isten, és éhséget bocsátok e földre;
nem kenyér után való éhséget, sem víz után való szomjúságot, hanem az Úr beszédének hallgatása után.
12 És vándorolni fognak tengertől tengerig és északtól fogva napkeletig. Futkosnak, hogy keressék az Úrnak
13 beszédét, de nem találják meg. Azon a napon elepednek a deli szűzek, meg az ifjak is, a szomjúság miatt!
14 A kik Samaria bűnére esküsznek, és ezt mondják: Él a te istened, oh Dán: és él a te útad, oh Beérsaba!
Bizony elhullanak és nem kelnek fel többé!

9 Látám az Urat állani az oltáron, és mondá: Üsd meg az oszlop fejét, hadd rendüljenek meg a küszöbök,
és döntsd azokat mindnyájok fejére. A megmaradókat pedig fegyverrel ölöm meg. Nem fog elfutni közülök
2 a futó, és nem menekül meg közülök a menekülő. Ha a Seolba ássák is be magokat, kezem onnan
3 is kiragadja őket; és ha az égbe hágnának is fel, onnan is levonszom őket! És ha a Kármel tetején
rejtőznének is el, onnan is előkeresem és elhozom őket; és ha szemeim elől a tenger fenekére bújnának
4 is, ott is parancsolok a kígyónak és megmarja őket. És ha fogságba mennek is ellenségeik előtt, ott is
5 parancsolok a fegyvernek és megöli őket; és reájok fordítom szemeimet, vesztökre és nem javokra. Mert
az Úr, a Seregek Ura az, a ki megérinti a földet és elolvad az, és jajgat annak minden lakója, és feldagad
6 egészen, mint a folyam, meg elapad, mint Égyiptom folyója. A ki fenn az égben építé az ő boltozatát,
és annak íveit a földre alapítá; a ki előhívja a tenger vizeit s kiönti azokat a földnek színére: az Úr
7 az ő neve. Nem olyanok vagytok-é ti előttem, oh Izráel fiai, mint a Kusiták fiai?! ezt mondja az Úr.
Nem én hoztam-é ki Izráelt Égyiptom földéről, és a Filiszteusokat Kaftorból, és a Siriabelieket Kirből?!
8 Ímé, az Úr Isten szemmel tartja a bűnös országot, és eltörlöm azt a földnek színéről. Mindazáltal még
9 sem pusztítom el egészen a Jákóbnak házát, ezt mondja az Úr! Mert ímé, én parancsolok és szétrázom
Izráel házát minden népek között, a mint a rostával rázogatnak; de nem esik a földre egy szemecske sem.
10 Fegyver által halnak meg az én népemnek minden bűnösei, a kik azt mondják: Nem ér el minket és nem
11 jő reánk a veszedelem. Azon a napon felemelem a Dávid leomlott sátorát, és kijavítom repedezéseit,
12 és felemelem omladékait, és megépítem azt, mint volt hajdanán. Hogy örökségképen bírják az Edom
maradékát és mindama népeket, a kik az én nevemről neveztetnek, ezt mondja az Úr, a ki megcselekszi
13 ezt! Ímé, napok jőnek, ezt mondja az Úr, és ott éri a szántó az aratót, a szőlőtaposó a magvetőt. És
14 a hegyek musttal csepegnek, a halmok pedig megáradnak. És hazahozom a fogságból az én népemet,
az Izráelt, és fölépítik az elpusztult városokat, és lakoznak bennök. Szőlőket plántálnak és iszszák azok
15 borát, és kerteket csinálnak és eszik azoknak gyümölcsét. És elplántálom őket az ő földjökbe; és nem
szaggattatnak ki többé az ő földjökből, a melyet adtam nékik, azt mondja az Úr, a te Istened!

ABDIÁS

Abdiás látása. Így szól az Úr Isten Edomról: Hírt hallottunk az Úrtól! És hírnök küldetett a **1**
népekhez: keljetek fel és támadjunk reá haddal! Ímé, kicsinynyé tettelek a népek között; felet- 2
tébb útálatos vagy. Szíved kevélysége csalt meg téged, ki szikla-hasadékokban lakozol, kinek 3
lakóhelye magasan van, a ki mondja az ő szívében: Ki vonhatna el engem a síkra?! Ha oly ma- 4
gasra szállnál is, mint a sas, és ha a csillagok közé raknád is fészkedet: onnan is levonnálak, ezt mondja
az Úr. Ha tolvajok törnének reád, avagy éjjeli rablók, (hogy elpusztíttattál!), nem annyit lopnának-é, a 5
mennyi elegendő?! Ha szőlőszedők jönnének reád, nem hagynának-é gerezdeket?! Mennyire kifosztogat- 6
ták Ézsaut; felkutatták rejtett kincseit! A határig űznek ki összes frigytársaid; megcsalnak, levernek 7
szövetségeseid; kenyeredet tőrül vetik alád. Nincsen benne okosság! Azon a napon, ezt mondja az Úr, 8
nem vesztem-é ki a bölcseket Edomból, és az értelmet az Ézsau hegyéről?! És megrémülnek a te vi- 9
tézeid, oh Témán! hogy kiirtassék mindenki az Ézsau hegyéről az öldöklés által. A Jákób öcséd ellen 10
elkövetett erőszakért szégyen borul reád, és kivágatol mindörökre! A mikor vele szembeálltál; a mikor 11
serege idegenek rabjává lett, és idegenek törtek be kapuján és Jeruzsálemre sorsot vetettek: olyan voltál
te is, mint bármelyik közűlök. De ne gyönyörködjél öcsédnek napján, az ő szerencsétlenségének nap- 12
ján; és ne örvendj a Júda fiain az ő veszedelmök napján, és ne kérkedjél a szorongattatás napján. Ne 13
törj be népem kapuján nyomorúságuk napján; ne gyönyörködjél te is a baján nyomorúsága napján; és
ne nyúlj az ő jószágához nyomorúsága napján; A résre se állj fel menekülőit elveszíteni; és ne áruld e 14
l az ő megmaradottait a szorongattatás napján! Mert közel van az Úrnak napja, minden népek ellen. 15
A mint cselekedtél, úgy cselekesznek veled; a mit te fizettél, visszaszáll fejedre. Mert a mint ti ittatok 16
szent hegyemen, úgy isznak szüntelen az összes népek; bizony isznak és hörpengetnek, és olyanok lesz-
nek, mintha nem lettek volna. De a Sion hegyén szabadulás lészen, és szentté lészen az, és a Jákób 17
háza birtokba veszi az ő örökségét. És a Jákób háza tűz lészen, és a József háza láng; és Ézsau háza 18
pedig pozdorja; és meggyujtják és megemésztik őket, és nem marad meg senki Ézsau házából, mert az
Úr szólott. A déliek örökség szerint bírják az Ézsau hegyét, a síkon lakók pedig a Filiszteusokat. És 19
örökség szerint bírják az Efraim mezőit és Samaira mezőit; Benjámin pedig a Gileádot. Izráel fiainak 20
ez a száműzött serege azokat, a melyek a Kananeusoké, mind Sarfátig; a jeruzsálemi száműzöttek pedig,
a kik Szefarádban vannak, elfoglalják majd a déli városokat. És a Sion hegyére szabadítók mennek fel, 21
hogy megítéljék az Ézsau hegyét, és az Úré lesz a királyság.

JÓNÁS

1, 2 És lőn az Úrnak szava Jónáshoz, az Amittai fiához, mondván: Kelj fel, menj Ninivébe, a nagy
3 városba, és kiálts ellene, mert gonoszságuk felhatolt elémbe! És felkele Jónás, hogy Tarsisba
szaladna az Úr elől. Leméne azért Jáfóba, és talála ott egy hajót, a mely méne Tarsisba, és meg-
4 adván a hajóbért, beszálla abba, hogy Tarsisba menne velök az Úr színe elől. Az Úr pedig nagy
5 szelet bocsáta a tengerre, és nagy vihar lőn a tengeren, és a hajó már-már töredezik vala. Megfélemlének azért a hajósok és kiáltának, kiki az ő istenéhez, és a hajóban lévő holmit a tengerbe hányák, hogy
6 könnyítsenek magukon. Jónás pedig leméne a hajó aljába, és lefeküdt és elaludt. De hozzáméne a kormányos mester, és mondá néki: Mi lelt, te nagy alvó? Kelj fel, kiálts a te Istenedhez; hát ha gondol velünk
7 az Isten, és nem veszünk el! Egymásnak pedig ezt mondák: Jertek, vessünk sorsot, hogy megtudhassuk:
8 mi miatt van rajtunk e veszedelem? És sorsot vetének, és a sors Jónásra esék. Mondák azért néki: Kérünk, beszéld el nékünk: mi miatt van rajtunk e veszedelem? Mi a te foglalkozásod és honnan jösz?
9 Melyik a te hazád és miféle népből való vagy te? És monda nékik: Héber vagyok én, és az Urat, az egek
10 Istenét félem én, a ki a tengert és a szárazt teremtette. És megfélemlének az emberek nagy félelemmel, és mondák néki: Mit cselekedtél? Mert megtudták azok az emberek, hogy az Úr színe elől fut, mivelhogy
11 elbeszélé nékik. Mondák azután néki: Mit cselekedjünk veled, hogy a tenger megcsendesedjék ellenünk?
12 Mert a tenger háborgása növekedék. Ő pedig monda nékik: Fogjatok meg és vessetek engem a tengerbe,
13 és megcsendesedik a tenger ellenetek; mert tudom én, hogy miattam van ez a nagy vihar rajtatok. És erőlködtek azok az emberek, hogy visszajussanak a szárazra; de nem tudtak, mert a tenger háborgása
14 növekedék ellenök. Kiáltának azért az Úrhoz, és mondák: Kérünk Uram, kérünk, ne vesszünk el ez
15 ember lelkéért, és ne háríts reánk ártatlan vért; mert te, Uram, úgy cselekedtél, a mint akartad! És
16 felragadák Jónást, és beveték őt a tengerbe, és megszűnék a tenger az ő háborgásától. Azok az emberek
17 pedig nagy félelemmel félék az Urat, és áldozattal áldozának az Úrnak, és fogadásokat fogadának. Az Úr pedig egy nagy halat rendelt, hogy benyelje Jónást. És lőn Jónás a halnak gyomrában három nap és három éjjel.

2, 2 És könyörge Jónás az Úrnak, az ő Istenének a halnak gyomrából. És mondá: Nyomorúságomban az
3 Úrhoz kiálték és meghallgata engem; a Seol torkából sikolték és meghallád az én szómat. Mert mélységbe vetettél engem, tenger közepébe, és körűlfogott engem a víz; örvényeid és habjaid mind átmentek
4, 5 rajtam! És én mondám: Elvettettem a te szemeid elől; vajha láthatnám még szentséged templomát! Kö-
6 rűlvettek engem a vizek lelkemig, mély ár kerített be engem, hinár szövődött fejemre. A hegyek alapjáig süllyedtem alá; bezáródtak a föld závárjai felettem örökre! Mindazáltal kiemelted életemet a mulásból,
7 oh Uram, Istenem! Mikor elcsüggedt bennem az én lelkem, megemlékeztem az Úrról, és bejutott az én
8 könyörgésem te hozzád, a te szentséged templomába. A kik hiú bálványokra ügyelnek, elhagyják bol-
9, 10 dogságukat; De én hálaadó szóval áldozom néked; megadom a mit fogadtam. Az Úré a szabadítás. És szóla az Úr a halnak, és kiveté a Jónást a szárazra.

3, 2 És lőn az Úrnak szava Jónáshoz másodszor is, mondván: Kelj fel, menj Ninivébe, a nagy városba, és
3 hirdesd nékik azt a beszédet, a mit én parancsolok néked. És felkele Jónás, és elméne Ninivébe az Úr
4 szava szerint. Ninive pedig nagy városa vala Istennek, három napi járó föld. És kezde Jónás bemenni
5 a városba egy napi járóra, és kiálta és monda: Még negyven nap, és elpusztul Ninive! A niniveiek
6 pedig hivének Istenben, és bőjtöt hirdetének, és nagyjaiktól fogva kicsinyeikig zsákba öltözének. És eljuta a beszéd Ninive királyához, és felkele királyi székéből, és leveté magáról az ő királyi ruháját, és
7 zsákba borítkozék, és üle a porba. És kiáltának és szólának Ninivében, a királynak és főembereinek akaratából, mondván: Emberek és barmok, ökrök és juhok: semmit meg ne kóstoljanak, ne legeljenek és
8 vizet se igyanak! Hanem öltözzenek zsákba az emberek és barmok, és kiáltsanak az Istenhez erősen,
9 és térjen meg kiki az ő gonosz útáról és az erőszakosságból, a mely az ő kezökben van! Ki tudja? talán
10 visszatér és megengesztelődik az Isten és elfordul haragjának búsulásától, és nem veszünk el! És látá Isten az ő cselekedeteiket, hogy megtértek az ő gonosz útjokról: és megbáná az Isten azt a gonoszt, a melyről mondá, hogy végrehajtja rajtok, és nem hajtá végre.

4, 2 És igen rossznak látszék ez Jónás előtt, és megharaguvék. Könyörge azért az Úrhoz, és mondá:
Kérlek, Uram! Avagy nem ez vala-é az én mondásom, mikor még az én hazámban valék? azért siettem, hogy Tarsisba futnék, mert tudtam, hogy te irgalmas és kegyelmes Isten vagy, nagy türelmű és nagy
3 irgalmasságú és a gonosz miatt is bánkódó. Most azért Uram, vedd el, kérlek, az én lelkemet én tőlem,

mert jobb meghalnom, mintsem élnem! Az Úr pedig mondá: Avagy méltán haragszol-é? Majd kiméne 4, 5
Jónás a városból, és üle a város keleti része felől, és csinála ott magának hajlékot, és üle az alatt az
árnyékban, a míg megláthatná, mi lészen a városból? Az Úr Isten pedig egy tököt rendele, és felnöve az 6
Jónás fölé, hogy árnyékot tartson feje fölött és megoltalmazza őt a hévség bántásától. És nagy örömmel
örvendezék Jónás a tök miatt. De másnapra férget rendele az Isten hajnal-költekor, és megszúrá az a 7
tököt, és elszárada. És lőn napköltekor, hogy tikkasztó keleti szelet rendele Isten, és a nap rátűzött a 8
Jónás fejére, és ő elbágyada. Kíváná azért magának a halált, és monda: Jobb halnom, mint élnem! És 9
monda az Isten Jónásnak: Avagy méltán haragszol-é a tök miatt? És monda: Méltán haragszom, mind
halálig! Az Úr pedig monda: Te szánod a tököt, a melyért nem fáradtál és a melyet nem neveltél, a mely 10
egy éjjel támadt és más éjjel elveszett: Én pedig ne szánjam Ninivét, a nagy várost, a melyben több van 11
tizenkétszer tízezer embernél, a kik nem tudnak különbséget tenni jobb- és balkezük között, és barom is
sok van?!

MIKEÁS

1 Az Úr igéje, a mely lőn a moreseti Mikeáshoz. Jótám, Akház és Ezékiásnak, Júda királyainak
2 idejében, a melyet látott Samária és Jeruzsálem felől. Halljátok meg minden népek, figyelmezz
föld és annak teljessége. És az Úr Isten legyen bizonyság ellenetek; az Úr az ő szent temp-
3, 4 lomából! Mert ímé, kijő az Úr az ő helyéről, és leszáll és lépdel a földnek magaslatain. És
szétmállanak alatta a hegyek, a völgyek pedig szétszakadoznak, mint a viasz a tűz előtt, mint a mere-
5 dekről leszakadó vizek. A Jákób vétkéért lészen mindez, és az Izráel házának bűnei miatt! Micsoda a
6 Jákób vétke? Avagy nem Samária-é? És mik a Júda magaslatai? Avagy nem Jeruzsálem-é? De olyanná
teszem Samáriát, mint a mezőben való kőrakás, a szőlő-plánták helyévé; és lezúdítom a völgybe az ő
7 köveit, és még fundamentomit is kimutatom. Faragott képei mind összetöretnek és minden ajándékát
tűz égeti meg. Minden bálványait semmivé teszem; mert paráznaság béréből gyűjtögette azokat, azért
8 ismét paráznaság bérévé legyenek. E miatt kesergek és jajgatok; ruhátalan és mezítelen járok. Üvöl-
9 tök, mint a sakálok, és sikongok, mint a struczmadarak. Mert halálosak az ő sebei. Bizony Júdáig
10 ér; népem kapujáig hatol, Jeruzsálemig. Gátban hírül ne adjátok; sírván ne sírjatok; Beth-le-Afrában
11 porba heveredtem. Költözzetek el, Safirnak lakója gyalázatos meztelenül! Nem vonult ki Saanán la-
12 kosa; Beth-Eselnek siralma nem enged tartózkodni. Mert beteg lett Marótnak lakosa az ő javai miatt;
13 mert veszedelem szállt le az Úrtól Jeruzsálemnek kapujára. Gyors paripához kösd a szekeret, Lákisnak
14 lakója! ki a bűnnek kezdője valál a Sion leányánál. Bizony te benned találtatnak Izráel vétkei! Azért adj
15 válólevelet Moreset-Gátnak! Akzib házai megcsalják Izráel királyait. Még hozok én te néked örököst,
16 Marésa lakosa; Adullámig hat el Izráel dicsősége! Nyírd le, kopaszítsd meg magadat a te gyönyörűséges
fiaidért! Szélesítsd meg kopaszságodat, mint a keselyű; mert rabságra vitettek el tőled!

2 Jaj azoknak, a kik hamisságot gondolnak és a kik ágyasházukban gonoszságot cselekesznek, és vég-
2 rehajtják azt, mihelyt megvirrad, mert hatalmuk van hozzá. Megkívánják a mezőket és elrabolják, és
3 a házakat és elszedik; és nyomorgatják a gazdát, és az ő házanépét az embert és az ő örökségét! Anna-
kokáért ezt mondja az Úr: Ímé, én is gonoszt gondolok e nemzetség ellen, melyből ki nem vonhatjátok
4 a ti nyakatokat és nem jártok kevélyen, mivel gonosz idő lészen az! Azon a napon példabeszéd támad
rólatok, és siralmat sírnak, mondván: Oda van! elpusztultunk! Népem örökségét felcserélte! Miként
5 rabolja el tőlem; hűtelennek osztja ki mezeinket! Azért nem lesz néked, a ki mérőzsinórt vessen sors
6 szerint az Úrnak gyülekezetében. Ne prófétáljatok! prófétálnak ők. Ha nem prófétálnak ezeknek, nem
7 múlik el a gyalázat! Oh te, ki Jákób házának mondatol! hát türelmetlen-é az Úrnak lelke, avagy ezek-é
8 az ő cselekedetei? Nem javára válnak-é az én cselekedeteim annak, a ki igazán jár? A minap mint
egy ellenség támadt fel az én népem; a köntösről a palástot letépik a gyanútlanul járókról, a háborútól
9 idegenkedőkről. Népem asszonyait kiűzitek boldogságuk házából; kisdedeiktől örökre elveszitek az én
10 dicsőségemet. Keljetek fel és menjetek ki, mert ez nem a nyugalomnak helye; a tisztátalanság miatt, a
11 mely elveszít, és pedig borzasztó veszedelemmel! Ha valamely szélházi és csalárd így hazudoznék: Pré-
12 dikálok néked borról és részegítő italról, az volna e népnek prófétája. Mindenestől egybegyűjtelek téged,
Jákób! Összetakarítom Izráel maradékát. Összegyűjtöm őket, mint a boczrai juhokat, mint a nyájat az
13 ő karámja közé; hemzsegnek majd az embere-sokaság miatt. Előttök megy fel az úttörő; kitörnek és
átmennek a kapun és kivonulnak, és előttök megy a királyuk, és élükön az Úr!

3 És mondám én: Halljátok, kérlek, Jákób fejedelmei és Izráel házának vezérei: Nem a ti tisztetek-é
2 tudni az ítéletet?! Ti, kik gyűlölitek a jót és kedvelitek a gonoszt! A kik levonszátok róluk bőrüket és
3 csontjaikról az ő húsokat! A kik megeszik az én népemnek húsát, és lenyúzzák róluk bőrüket, és össze-
4 törik csontjaikat, és feldarabolják, akár csak a fazékba, és mint húst a tálba. Kiáltanak majd az Úrhoz,
de nem hallgatja meg őket; sőt elrejti akkor orczáját előlök, mivelhogy gonoszokká lettek cselekedeteik.
5 Így szól az Úr a próféták ellen, a kik elámítják az én népemet, a kik, ha van mit rágniok, békességet hir-
6 detnek, az ellen pedig, a ki nem vet valamit szájokba, hadat indítanak. Azért éjszaka száll rátok, hogy
ne lássatok, és sötétség jő rátok, hogy ne jövendölhessetek, és a nap lemegy a próféták felett, és elsötétül
7 rajtok a nappal. És megszégyenülnek a látók, és elpirulnak a jövendőmondók, és elfedik szájokat mind-
8 nyájan, mert nem lészen felelet Istentől. Én ellenben megteljesedem az Úr lelkének erejével, és ítélettel
9 és hatalommal, hogy hirdessem Jákóbnak az ő vétkét, és Izráelnek az ő bűnét. Halljátok ezt, kérlek, Já-
kób házának fejei és Izráel házának vezérei! a kik útáljátok az ítéletet, és minden igazságot elcsavartok;
10, 11 A kik vérrel építitek a Siont, és Jeruzsálemet hamisággal! Kiknek fejedelmei ajándékért ítélnek, és
papjaik jutalomért tanítanak, és prófétáik pénzért jövendölnek, és mégis az Úrra támaszkodnak, mond-

ván: Avagy nincsen-é közöttünk az Úr?! Nem következik mi reánk veszedelem! Azért ti miattatok 12
mezővé szántatik a Sion, és kőhalommá lesz Jeruzsálem, a templom hegye pedig erdős hegygyé.

4 És lészen: az utolsó időben az Úr házának hegye a hegyek fölé helyeztetik, és felülemelkedik az
a halmokon, és népek özönlenek reá. Pogányok is sokan mennek, és mondják: Jertek, menjünk fel 2
az Úr hegyére és a Jákób Istenének házához, hogy megtanítson minket az ő útaira, és járjunk az ő
ösvényein! Mert Sionból jő ki a törvény, és az Úr beszéde Jeruzsálemből. És sok népek között ítéletet 3
tészen, és megfedd erős nemzeteket nagy messze földig és fegyvereiket kapákká kovácsolják, dárdáikat
pedig sarlókká; nép népre fegyvert nem emel, és hadakozást többé nem tanulnak. És kiki nyugszik az 4
ő szőlője alatt és fügefája alatt, és senki meg nem rettenti őket, mert a Seregek Urának szája szólott.
Mert minden nép a maga istenének nevében jár, és mi is a mi Urunk Istenünk nevében járunk örökkön 5
örökké. Azon a napon, azt mondja az Úr, összegyűjtöm a sántát, és összeszedem az elszéledetteket, és 6
a kiket megsanyargattam. És a sántát maradékká teszem, az elszélesztettet pedig erős nemzetté, és az 7
Úr uralkodik rajtok a Sion hegyén mostantól fogva mindörökké. És te nyájnak tornya, Sion leányának 8
vára! Eljő tehozzád és elérkezik az előbbi hatalom, a Jeruzsálem leányának birodalma. Miért kiáltasz 9
hát kiáltva? Nincsen-é közötted király? Elveszett-é a te tanácsadód, hogy úgy elfogott a fájdalom, mint
a gyermek-szűlőt?! Gyötrődj és kinlódj, Sionnak leánya, mint a gyermek-szűlő! Mert ímé, kimégy a 10
városból, és a mezőn tanyázol, és egészen Bábelig mégysz. Ott szabadíttatol meg; ott vált ki téged az
Úr, ellenségednek kezéből. Mert ímé, sok nemzetség gyűlt össze ellened, a kik ezt mondják: Legyen 11
szentségtelen, és legeltessük szemeinket a Sionon! De ők nem tudják az Úr gondolatait és nem értik az ő 12
szándékát, hogy összegyűjti őket, mint a kévét a szérűre. Kelj fel és csépelj, Sionnak leánya! Mert vassá 13
teszem a te szarvaidat, körmeidet pedig aczéllá teszem, és széttiporsz sok népeket, és rablott kincseiket
az Úrnak áldozom, javaikat pedig az egész föld Urának.

5 Seregelj hát egybe, seregek leánya! Ostrommal támadt ellenünk; pálczával verjék arczul Izráel bi-
ráját! De te, Efratának Bethleheme, bár kicsiny vagy a Júda ezrei között: belőled származik nékem, a 2
ki uralkodó az Izráelen; a kinek származása eleitől fogva, öröktől fogva van. Azért odaadja őket, míg a 3
szűlő szűl, de az ő atyjafiainak maradékai visszatérnek Izráel fiaihoz. És megáll, és legeltet az Úrnak 4
erejével, az Úrnak, az ő Istenének fenséges nevével; és bátorsággal lakoznak, mert ímé felmagasztaltatik
a földnek határáig. És ő a mi békességünk. Ha az Assirus eljő a mi földünkre és megtapodja palotáinkat: 5
állatunk ellene hét pásztort és nyolcz fejedelmi férfiút. És megrontják Assiria földjét fegyverrel, Nimród 6
földjét is az ő kapuiban; és megszabadít az Assirustól, ha a mi földünkre eljő és a mi határunkba lép. És 7
a Jákóbnak maradéka olyan lészen a sok nép között, mint az Úrtól való harmat, mint a zápor a fűnek,
mely nem emberben reménykedik, és nem bízik embernek fiaiban. És a Jákób maradéka a pogányok 8
között, a sok nép között olyan lészen, mint az oroszlán az erdei vadak között; mint az oroszlán-kölyök a
juhoknak nyája között, a mely ha betör, tipor és tép, és nincs, a ki tőle megszabadítson. Erőt vészen a te 9
kezed szorongatóidon, és minden ellenségeid kivágattatnak. És lészen azon a napon, azt mondja az Úr, 10
kivágom lovaidat közűled, és elvesztem hadi-szekereidet. És kivágom földednek városait, és ledöntöm 11
minden erősségeidet. És kivágom kezedből a bűvszereket, és szemfényvesztőid nem lesznek néked. És 12, 13
kivágom faragott képeidet és bálványaidat közűled, és nem imádod többé kezeidnek csinálmányait. És 14
kiszaggatom a te berkeidet közűled és elpusztítom a te városaidat. És haraggal és hévvel állok bosszút 15
a pogányokon, a kik nem engedelmeskedtek.

6, 2 Halljátok csak, a mit mond az Úr! Kelj fel, perelj a hegyekkel, és hallják meg szódat a halmok. Hall-
játok meg hegyek az Úr peres dolgát, és ti, a földnek örök alapjai! Mert pere van az Úrnak az ő népével,
és az Izráellel is perbe száll. Én népem! mit vétettem te ellened, és mivel fárasztottalak el téged?! Tégy 3
vallást ellenem! Hiszen felhoztalak Égyiptom földjéről, és a szolgák házából megváltottalak, és előtted 4
küldém Mózest, Áront és Máriát! Én népem! Emlékezzél csak: mit koholt Bálák, Moábnak királya, és 5
mit felelt néki Bálám, a Beor fia? Sittimtől fogva Gilgálig, hogy megismerjed az Úr igazságos cselekede-
teit. Mivel menjek eleibe az Úrnak? Hajlongjak-é a magasságos Istennek? Égőáldozatokkal menjek-é 6
elébe, esztendős borjúkkal?! Kedvét leli-é az Úr ezernyi kosokban, vagy tízezernyi olaj-patakokban? El- 7
sőszülöttemet adjam-é vétkemért, vagy méhem gyümölcsét lelkemnek bűnéért?! Megjelentette néked, 8
oh ember, mi légyen jó, és mit kíván az Úr te tőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az
irgalmasságot, és hogy alázatosan járj a te Isteneddel. Az Úrnak szava kiált a városnak, és a te neved 9
néz bölcseségre. Halljátok meg a vesszőt és ki rendeli azt?! Vannak-é még a gonosznak házában hamis- 10
sággal gyűjtött kincsek, és ösztövér véka, a mely útálatos? Vajjon jóváhagyom-é a hamis mértéket, és a 11
zsákba rejtett csalárd fontokat? Mert a gazdagok megtöltöztek köztök ragadománynyal, lakosai pedig 12

13 hazugságot szólnak, és nyelvök csalárd az ő szájokban. Én is azért megvervén, beteggé teszlek téged; el-
14 pusztítalak a te bűneid miatt. Eszel te, de meg nem elégszel, és benned marad a te éhséged; és gyűjtesz,
15 de nem takarítasz, és a mit megtakarítasz is, fegyverre hányom. Vetsz te, de nem aratsz; olajat sajtolsz
16 te, de nem kened magadat olajjal, és mustot is, de bort nem iszol! Mert az Omri parancsolataihoz szab-
játok magatokat és az Ákháb házának minden dolgához, és azoknak tanácsán jártok! Hogy pusztasággá
tegyelek tégedet, az ő lakosait pedig csúfsággá, és hordozzátok népemnek gyalázatát.

7 Jaj nékem, mert olyanná lettem, mint a letakarított mező, mint a megszedett szőlő: egy enni való
2 gerezd sem maradott; pedig zsengére vágyott a lelkem! Elveszett e földről a kegyes, és igaz sincs az
3 emberek között. Mindnyájan vér után ólálkodnak, kiki hálóval vadássza atyjafiát. Gonoszságra készek
a kezek, hogy jól vigyék véghez; a fejedelem követelőzik, és a biró fizetésre vár; a főember is maga mondja
4 el lelke kívánságát, és összeszövik azt. A ki jó közöttök, olyan mint a tüske, az igaz olyan, mint a tö-
5 visbokor. A te őrállóidnak napja, a te megítélésed eljött; most következik el az ő zűrzavaruk azt. Ne
6 higyjetek a barátnak; ne bízzatok a tanácsadóban; az öledben ülő előtt is zárd be szádnak ajtaját. Mert
a fiú bolondnak tartja atyját, a leány anyja ellen támad, a meny az ő napára; az embernek saját háznépe
7 az ellensége. De én az Úrra nézek, várom az én szabadításom Istenét; meghallgat engem az én Istenem!
8 Ne örülj, én ellenségem! Elestem ugyan, de felkelek, mert ha még a setétségben ülnék is, az Úr az én
9 világosságom! Az Úr haragját hordozom, mert vétkeztem ellene; mindaddig, a míg leperli peremet és
10 meghozza ítéletemet. Kivisz engem a világosságra, meglátom az ő igazságát. De meglátja ellenségem is
és szégyen borítja el, a ki ezt mondja nékem: Hol az Úr, a te Istened? Meglátják őt az én szemeim, hogy
11, 12 ímé széttapostatik, mint az utcza-sár. Falaid megépítésének napja! e napon távol lesz a törvény! Azon
a napon eljőnek hozzád Assiriából és Égyiptom városaiból; Égyiptomtól a folyamig, tengertől tengerig és
13, 14 hegytől hegyig. És pusztává lesz a föld, az ő lakói miatt, az ő cselekedeteik gyümölcséért. Legeltesd né-
pedet a te vessződdel, a te örökségednek nyáját, a mely magánosan lakozik az erdőben, a Kármel közepén.
15 Legeljenek Básánban és Gileádban, mint hajdankor napjain! Mint az Égyiptom földéről kijövetelednek
16 idején, láttatok vele csodadolgokat. Látják ezt a pogányok és megszégyenülnek minden erejökkel. Ke-
17 zöket szájokra teszik, füleik megsiketülnek; Nyalják a port, mint a kígyó, mint a föld férgei; reszketve
18 jőnek rejtekeikből; remegve folyamodnak az Úrhoz, a mi Istenünkhöz, és félnek tetőled! Kicsoda olyan
Isten, mint te, a ki megbocsátja a bűnt és elengedi öröksége maradékának vétkét?! Nem tartja meg
19 haragját örökké, mert gyönyörködik az irgalmasságban! Hozzánk térvén, könyörül rajtunk; eltapodja
20 álnokságainkat. Bizony a tenger mélységébe veted minden bűnüket! Hűséget mutatsz a Jákóbnak,
irgalmasságot Ábrahámnak, a mint megesküdtél atyáinknak még az ősidőkben.

NÁHUM

Nínive terhe; az elkosi Náhum látásának könyve. Buzgón szerető és bosszúálló Isten az Úr, **1**, 2
bosszúálló az Úr, és telve haraggal; bosszút áll az Úr az ő ellenségein, és haragot tartó az ő
gyűlölői ellen. Hosszútűrő az Ur és nagyhatalmú, és nem hagy büntetlenül. Szélvészben és 3
viharban van az Úrnak útja, és lábainak pora a felhő. Megfeddi a tengert, és kiapasztja azt, 4
és minden folyamot kiszáraszt. Elfonnyad a Básán és a Kármel, és a Libánon virága elfonnyad. A 5
hegyek reszketnek előtte, és a halmok szétmállanak. Tekintetétől megrendül a föld, és a világ, és minden
a mi rajta él. Ki állhatna meg haragja előtt, és ki birhatná ki búsulásának tüzét? Heve szétfoly, mint 6
a láng, és a kőszálak is szétporlanak tőle. Jó az Úr, erősség a szorongatás idején, és ő ismeri a benne 7
bízókat. De gáttörő árvízként pusztít annak helyén, és gyűlölőit setétség üldözi. Mit koholtok az Úr 8, 9
ellen? Elpusztít ő, nem lészen kétszer veszedelem. Ha annyira összefonódnak is, mint a tüskebokrok, és 10
olyan ázottak is, mint az italuk: megemésztetnek, mint a teljesen megszáradt tarló. Belőled származott, 11
a ki gonoszt korholt az Úr ellen, a ki álnokságot tanácsolt. Így szól az Úr: Ha teljes erőben és sokan 12
vannak is, mégis levágatnak és elenyésznek. Megaláztalak téged, de nem foglak többé megalázni. Most 13
már leveszem rólad az ő igáját, és bilincseidet leszaggatom. Felőled pedig azt rendeli az Úr: Nevednek ne 14
támadjon többé magva; isteneid házából kivesztem a faragott és öntött képeket; megásom sírodat, mert
becstelen vagy. Ímé a hegyeken örömhírhozónak lábai! Békességet hirdet. Ünnepeld Júda ünnepeidet, 15
fizesd le fogadásaidat; mert nem vonul át rajtad többé a semmirekellő; mindenestől kiirtatott.

Pusztító jön ellened; őrizd a várat, nézzed az útat, erősítsd derekadat, keményítsd meg erődet igen. **2**
Mert helyreállítja az Úr Jákób büszkeségét, mint Izráel büszkeségét; mert rablók rabolták ki őket, cse- 2
metéiket pedig kivágták. Vitézeinek pajzsa veres, katonáinak ruházata bíborszínű, hadiszekere aczél- 3
tűzben ragyog fegyverkezése napján, és a dárdákat rengetik. Az utczákon robognak a szekerek, össze- 4
ütköznek a piaczokon; tekintetök mint a fáklyák, futkosnak mint a villámok. Emlegeti vitézlő hőseit; 5
ingadoznak lépéseikben, sietnek a kőfalra, és felállíttatik a védősáncz. A folyóvizek kapui megnyílnak, 6
és a palota megrendül. De elvégeztetett: felfedik, elvitetik, és szolgálói keseregnek, mint nyögő galam- 7
bok, mellöket vervén. Pedig Nínive olyan, mint a bővizű tó, eleitől fogva: mégis futnak ők. Álljatok meg, 8
álljatok meg! De vissza se tekint senki. Raboljatok ezüstöt, raboljatok aranyat; száma sincs a rejtett 9
kincseknek, gazdag minden drága edényben. Feldúlva, széthányva, kifosztva! Szíve megolvadt, a tér- 10
dek reszketnek, fájdalom van egész derekában, és mindnyájok arcza elvesztette pirosságát. Hol van az 11
oroszlánok tanyája, és az oroszlán-kölyköknek ama legelője, a hová járt a nőstény- és hím-oroszlán, az
oroszlán-kölyök, és nem volt a ki elriaszsza? Az oroszlán torkig valót ragadozott kölykeinek, és fojtoga- 12
tott nőstényeinek, és megtöltötte barlangjait zsákmánynyal, tanyáit pedig prédával. Ímé rád török, azt 13
mondja a Seregek Ura, és füstté égetem szekereit. Oroszlán-kölykeidet kard emészti meg, és kiirtom e
földről zsákmányodat, és nem hallatszik többé követeidnek szava.

Jaj a vérszopó városnak! Mindenestől hazug és erőszakkal telve, és nem szűnik rabolni. Ostor- **3**, 2
csattogás, kerék-zörgés zaja; dobogó ló, robogó szekér; Törtető lovag, kardok villogása, dárda villanása, 3
sebesült tömegek, holtak sokasága, nincs számok az elesetteknek; megbotlanak hulláikban. A szép pa- 4
rázna sok paráznaságáért, a hitetésnek mesternője miatt, a ki népeket ejtett meg paráznaságával, és
nemzetségeket bűbájaival: Ímé, rád török, azt mondja a Seregek Ura, és orczádra fordítom ruhádnak al- 5
ját, és népeknek mutatom meg meztelenségedet, és országoknak gyalázatodat. Rútságot hányatok rád, 6
és gyalázattal illetlek téged, és olyanná teszlek, mint a kit csudálnak. És mind, a ki meglát, elmenekül 7
tőled, és ezt mondja: Elpusztult Nínive! Ki bánkódik rajta? Hol keressek néked vígasztalókat? Avagy 8
jobb vagy-é Nó-Amonnál, a mely a folyamoknál fekszik, vizek veszik körűl; a melynek tenger a sáncza,
tenger a kőfala? Kús volt erőssége meg Égyiptom, és száma sem volt annak. Puth és Libia is segítőid 9
voltak; De ez is számkivetésbe, fogságba jutott; kisdedeik is falhoz verettek minden utcza sarkán; fő- 10
embereire sorsot vetettek, és nagyjait mind bilincsekbe verték. Te is megrészegedel, elfeledtté leszel; te 11
is keresel majd menedéket a gyűlölködő elől. Minden erősséged olyan, mint a zsenge gyümölcsű fügefa; 12
ha megrázatnak, az evő szájába hullnak. Ímé, a te néped asszonynép te benned, földednek kapui tárva 13
kitárulnak gyűlölőidnek, tűz emészti meg záraidat! Meríts magadnak ostromhoz való vizet, javítsd erős- 14
ségeidet; menj be a sárba, taposd az agyagot, javítsd a tégla-vetőt! Legott tűz emészt meg téged, fegyver 15
irt ki téged, megemészt, mint a szöcske; szaporodjál bár, mint a szöcske, szaporodjál bár mint a sáska!
Többen voltak kalmáraid, mint az égnek csillagai: a szöcske csapong és elrepül! Fejedelmeid mint a 16, 17
sáska, vezéreid mint a tücsök-raj; hideg időkben gyepűkben tanyáz, napkeletkor pedig elrepül, és helye

18 sem tudható meg, hol volt. Szunnyadoznak pásztoraid, Assiria királya, feküsznek vitézlő hőseid; néped
19 a hegyeken széledez, és nincsen a ki összegyűjtse. Nincs enyhítés a te sebedre, gyógyíthatatlan a te nyavalyád. A kik híredet hallják, mind taposnak feletted, mert kire nem hatott volna ki a te gonoszságod soha?

HABAKUK

A teher, a melyet Habakuk próféta látott. Meddig kiáltok még oh Uram, és nem hallgatsz meg! **1**, 2
Kiáltozom hozzád az erőszak miatt, és nem szabadítasz meg! Miért láttatsz velem hamisságot, 3
és szemléltetsz nyomorgatást? Pusztítás és erőszak van előttem, per keletkezik és versengés
támad! Azért inog a törvény, és nem érvényesül az igaz ítélet; mert gonosz hálózza be az igazat, 4
azért származik hamis ítélet! Nézzetek szét a népek között, vizsgálódjatok és csodálkozással csodál- 5
kozzatok, mert oly dolgot cselekszem a ti napjaitokban, mit el sem hinnétek, ha beszélnék! Mert ímé, 6
feltámasztom a Káldeusokat, a kegyetlen és vakmerő nemzetet, a mely eljárja a földet széltében, hogy
hajlékokat foglaljon el, a melyek nem az övéi. Rettenetes és iszonyatos ez, maga szerzi törvényét és 7
hatalmát. És lovai serényebbek a párduczoknál, és gyorsabbak az estveli farkasoknál, és előtörtetnek 8
az ő lovasai; és az ő lovasai messziről jőnek, repülnek, mint a zsákmányra sietö keselyű. Mindnyájan 9
ragadományért jön, arczuk előre néz, és annyi foglyot gyűjt, mint a fövény. Kaczag ez a királyokon, 10
és a fejedelmek néki nevetség, minden erősséget csak nevet, töltést emel és megostromolja azt. Majd 11
tovaszáll viharként és elvonul és bűnbe esik; ő, kinek istene az ő hatalma. Avagy nem te vagy-é Uram, 12
öröktől fogva az én Istenem, Szentem? Nem veszünk el! Ítéletre rendelted őt, oh Uram, fenyítőül vá-
lasztottad őt, én erősségem! Tisztábbak szemeid, hogysem nézhetnéd a gonoszt, és a nyomorgatást nem 13
szemlélheted: miért szemléled hát a hitszegőket? és hallgatsz, mikor a gonosz elnyeli a nálánál igazab-
bat?! Olyanokká teszed az embert, mint a tenger halai, és mint a csúszó-mászó állatok, a melyeknek 14
nincsen vezérök? Mindnyáját kivonsza horoggal, gyalomjába keríti, és hálójába takarítja be őket; ezért 15
örül és vígad. Ezért áldozik gyalomjának, és füstöl az ő hálójának, mert ezekkel kövér az ő része, és 16
zsíros az ő eledele. Vajjon azért ürítheti-é gyalmát, és szüntelen ölheti-é a nemzeteket kímélet nélkűl?! 17

Őrhelyemre állok, és megállok a bástyán, és vigyázok, hogy lássam, mit szól hozzám, és mit feleljek **2**
én panaszom dolgában. És felele nékem az Úr, és mondá: Írd fel e látomást, és vésd táblákra, hogy 2
könnyen olvasható legyen. Mert e látomás bizonyos időre szól, de vége felé siet és meg nem csal; ha 3
késik is, bízzál benne; mert eljön, el fog jőni, nem marad el! Ímé, felfuvalkodott, nem igaz ő benne az ő 4
lelke; az igaz pedig az ő hite által él. És bizony, a bor is megcsal: felgerjed a férfiú és nincsen nyugalma; 5
ő, a ki tátja száját, mint a Seol, és olyan ő, mint a halál: telhetetlen, és magához ragad minden népet és
magához csatol minden nemzetet. Avagy nem költenek-é ezek mindnyájan példabeszédet róla, és találós 6
mesét reá, mondván: Jaj annak, a ki rakásra gyűjti, a mi nem övé! De meddig? És a ki adóssággal
terheli magát! Avagy nem támadnak-é hirtelen, a kik téged mardossanak, és nem serkennek-é fel, a kik 7
háborgassanak téged? És zsákmányul esel nékik. Mivelhogy kifosztogattál sok nemzetet, kifosztanak 8
téged mind a többi népek az emberek véréért, és az országok, városok és minden bennök lakozók ellen
való erőszaktételért. Jaj annak, a ki bűnös szerzeményt szerez házának, hogy magasra rakhassa fészkét, 9
hogy megszabadulhasson a gonosz hatalma elől. Házadnak gyalázatára tervezted a sok nép kiirtását, és 10
bűnössé tetted lelkedet. Mert a kő is ellened kiált a falból, és a gerenda a fa-alkotmányból visszhangoz 11
néki. Jaj annak, a ki várost épít vérengzéssel, és a ki várat emel álnoksággal. Avagy ímé, nem a Seregek 12, 13
Urától van-é ez, hogy a népek tűznek építenek, és a nemzetek a hiábavalóságnak fáradoznak? Mert az 14
Úr dicsőségének ismeretével betelik a föld, a miképen a folyamok megtöltik a tengert. Jaj annak, a ki 15
megitatja felebarátját, epédet keverve belé, hogy megrészegítsed őt, hogy láthassad az ő szemérmöket!
Gyalázattal telsz meg dicsőség helyett; igyál te is és láttassék szemérmed; reád fordul az Úr jobbjának 16
pohara, és gyalázat borítja el dicsőségedet. Bizony a libanoni erőszakoskodás gyászba borít téged, és a 17
vadak pusztítása, a mely rettegteté őket, az emberek véréért és az országon, a városon és annak minden
lakosán űzött erőszakosságért. Mit használ a faragott kép, hogy faragója kifaragta azt? vagy az öntött 18
kép és a mely hazugságot tanít, hogy a képnek faragója bízik abban, csinálván néma bálványokat? Jaj 19
annak, a ki fának mondja: Serkenj fel! néma kőnek: Ébredj fel! Taníthat-é ez? Ímé, borítva van aranynyal
és ezüsttel, lélek pedig nincs benne semmi! Ellenkezőleg az Úr az ő szent templomában, hallgasson előtte 20
az egész föld!

Habakuk próféta könyörgése a sigjónóth szerint. Uram, hallám, a mit hirdettél, és megrettenék! **3**, 2
Uram! Évek közepette keltsd életre a te munkádat, évek közepette jelentsd meg azt! Haragban emlékez-
zél meg kegyelmességről! Isten a Témán felől jön, és a Szent a Párán hegyéről. Sélah. Dicsősége elborítja 3
az egeket, és dicséretével megtelik a föld. Ragyogása, mint a napé, sugarak támadnak mellőle; és ott 4
van az ő hatalmának rejteke. Előtte döghalál jár, és nyomaiban forró láz támad. Megáll és méregeti 5, 6
a földet, pillant és megrendíti a népeket, az örökkévaló hegyek szétporlanak, elsülyednek az örökkévaló

7 halmok; az ő ösvényei örökkévalók! Bomlani látom Khusán sátrait, reszketnek a Midián-föld kárpitjai!
8 A folyók ellen gerjedt-é fel az Úr? Vajjon a folyókra haragszol-é, vagy a tengerre bőszültél-é fel, hogy
9 lovaidon és diadal-szekereiden robogsz? Csupasz, meztelen a te kézíved, a törzseknek esküvéssel tett
10 igéret szerint! Sélah. A föld folyókat ömleszt. Látnak téged és megrendülnek a hegyek, gátat tör a víz-ár,
11 harsog a hullám, és magasra emeli karjait. A nap és hold megállnak helyökön czikázó nyilaid fényétől
12 és ragyogó kopjád villanásától. Haragodban eltaposod a földet, búsultodban szétmorzsolod a nemzete-
13 ket. Kiszállsz néped szabadítására, fölkented segítségére; szétzúzod a főt a gonosznak házában; nyakig
14 feltakarod az alapjait. Sélah! Saját dárdájával vered át az ő vezéreinek fejét, a kik berohannak, hogy
15 szétszórjanak engem; ujjonganak, hogy rejtekében emészthetik meg a szegényt. Lovaiddal megtaposod
16 a tengert, a nagy vizek hullámait. Hallám és reszket a bensőm, a szózatra remegnek ajkaim; porladni
kezdenek csontjaim, reszketnek lábaim: hogy nyugton legyek a nyomorúság napján, a mely feljön a népre,
17 mely megsanyargatja azt. Mert a fügefa nem fog virágozni, a szőlőkben nem lészen gyümölcs, megcsal
az olajfa termése, a szántóföldek sem teremnek eleséget, kivész a juh az akolból, és nem lesz ökör az
18, 19 istállóban. De én örvendezni fogok az Úrban, és vígadok az én szabadító Istenemben. Az Úr Isten
az én erősségem, hasonlókká teszi lábaimat a nőstény szarvasokéihoz, és az én magas helyeimen jártat
engemet! Az éneklőmesternek, az én hangszereimmel.

SOFÓNIÁS

Az Úr igéje, a melyet szólt Sofóniásnak, a Kusi fiának, a ki Gedáliás fia, a ki Amariás fia, a ki **1**
Ezékiás fia, Jósiásnak az Amon fiának idejében. Elvesztek, mindent elvesztek e föld színéről, 2
azt mondja az Úr. Elvesztek embert és barmot; elvesztem az ég madarait, és a tenger halait és a 3
botránkoztatás eszközeit a hitetlenekkel együtt; az embert is kiirtom a föld színéről, azt mondja
az Úr. És kinyújtom kezemet Júda ellen és Jeruzsálem minden lakója ellen, és kiirtom e helyről a Baál 4
maradékát, a bálványpapok nevét a papokkal együtt; Azokat is, a kik a háztetőkön az ég seregének 5
hajlonganak; és azokat, a kik hajlongnak, esküdvén az Úrra, de esküsznek az ő Molokjokra is; Azokat 6
is, a kik elfordultak az Úr követésétől, és a kik nem keresik az Urat és nem tudakoznak felőle. Hallgass 7
az Úr Isten orczája előtt, mert közel van az Úrnak napja, mert áldozatot készíttetett az Úr, megszentelte
az ő hivatalosait. És lészen az Úr áldozatának napján: megfenyítem majd a fejedelmeket és a királyok, 8
fiait és mindazokat, a kik idegen öltözetbe öltöztek. És megfenyítem mindazt, a ki a küszöbön ugrál ama 9
napon, a kik erőszakkal és csalárdsággal töltik meg az ő uroknak házát. És lészen azon a napon, azt 10
mondja az Úr, kiáltó szózat a hal-kaputól fogva, és jajgatás az alsó városból, és nagy recsegés a halmok
felől. Jajgassatok, ti, a kik a völgyben laktok, mert elpusztul az egész kalmár nép, kivágattatik minden, 11
a ki ezüstöt mér. És lészen az időben, megmotozom majd Jeruzsálemet szövétnekkel, és megfenyítem 12
azokat, a kik saját seprejökön hevernek, a kik ezt mondják szívökben: sem jót, sem rosszat nem cselek-
szik az Úr. És gazdagságuk prédává lesz, házaik pedig pusztává. Építnek házakat, de nem lakják, és 13
plántálnak szőlőket, de nem iszszák azoknak borát. Közel van az Úrnak nagy napja, közel van és igen 14
siet; az Úr napjának szava keserves, kiáltoz azon a hős is. Haragnak napja az a nap, szorongatásnak és 15
nyomorúságnak napja; pusztításnak és pusztulásnak napja; sötétségnek és homálynak napja; felhőnek
és borúnak napja. Kürtnek és tárogatónak napja a megerősített városok ellen és a büszke tornyok ellen! 16
És megszorongatom az emb ereket és járnak, mint a vakok, mert vétkeztek az Úr ellen, és kiontatik 17
vérök, mint a por, és testök, mint szemét. Sem ezüstjök, sem aranyuk nem szabadíthatja meg őket az 18
Úr haragjának napján, és az ő féltő szeretetének tüze megemészti az egész földet; mert véget vet, bizony
hirtelen vet véget e föld minden lakosának.

Térjetek eszetekre s eszméljetek fel, ti, arczátlan nemzet, Mielőtt szűlne a végzés (mint a polyva száll **2**, 2
tova az a nap!); míg rátok nem jön az Úr haragjának tüze, míg rátok nem jön az Úr haragjának napja!
Keressétek az Urat mindnyájan e föld alázatosai, a kik az ő ítélete szerint cselekesztek; keressétek az 3
igazságot, keressétek az alázatosságot: talán megoltalmaztattok az Úr haragjának napján! Mert elha- 4
gyottá lesz Gáza, Askelon pedig pusztasággá; Asdódot délben űzik el, és Ekron kiirtatik. Jaj a tenger 5
vidékén lakóknak, a Kereteusok nemzetségének! Az Úr igéje ellened van, te Kanaán, Filiszteusok földje;
elpusztítalak téged, lakatlanná leszel. És a tenger vidéke legelőkké, pásztorok tanyáivá és juhoknak 6
aklaivá lészen. És az a vidék a Júda házának maradékáé lesz, ők legeltetnek azon; estére Askelon háza- 7
iban heverésznek, mert meglátogatja őket az Úr, az ő Istenök, és visszahozza az ő foglyaikat. Hallottam 8
Moáb gyalázkodását és Ammon fiainak szidalmait, a melyekkel gyalázták népemet, és felfuvalkodtak az
ő határok ellen. Azért élek én, mond a Seregeknek Ura, Izráelnek Istene, hogy Moáb olyanná lészen, 9
mint Sodoma, Ammon fiai pedig, mint Gomora: tövis-termő föld, só-telep és pusztaság örökre; népem
maradéka prédálja fel őket, és nemzetségem ivadékai bírják majd őket. Ez esik meg rajtok az ő ke- 10
vélységökért, a miért gyalázkodtak és felfuvalkodtak a Seregek Urának népe ellen. Rettenetes lesz az 11
Úr ellenök, mert elfogyatja a földnek minden istenét, és néki hódol majd kiki a maga lakhelyén, a po-
gányoknak is minden szigete. Ti is kúsiak! Fegyverem öli meg őket. És kinyújtja kezét észak felé, és 12, 13
elveszti Assiriát, Ninivét pusztasággá teszi, kietlenné, mint egy sivatag. És nyájak heverésznek bense- 14
jében, mindenféle állatok serege: pelikán és sündisznó hálnak párkányain, az ablakban azoknak szava
hangzik, a küszöbön omladék lészen, mert lefosztatott a czédrus! Ímé, a víg város, a bátorságban la- 15
kozó, a mely azt mondja vala szívében: Én vagyok és nincs kívülem más! milyen pusztasággá lőn, vadak
tanyájává, a ki átmegy rajta, mind süvöltöz és csapkodja kezét.

Jaj az ellenszegülőnek és undoknak, az erőszakos városnak! Nem hallgatott a szóra, nem fogadta **3**, 2
a fenyítéket, nem bízott az Úrban, Istenéhez nem közelített! Fejedelmei olyanok benne, mint az ordító 3
oroszlánok, birái, mint az estve járó farkasok, nem hagynak reggelre a csonton. Pfófétái hivalkodók, 4
hitető férfiak; papjai megfertéztetik a szent helyet, erőszakot tesznek a törvényen. Az Úr igaz ő benne, 5
nem cselekszik hamisságot; reggelről reggelre napfényre hozza ítéletét; nem mulasztja el: de nem ismeri

6 a szégyent a gonosz! Nemzeteket irtottam ki; elpusztultak tornyaik; feldúltam falvaikat, nincs, a ki
7 átmenjen rajtok; elromboltatták városaik, egy ember sincs bennök, nincsen lakosuk! Mondtam: Csak
félj engem, vedd fel a fenyítéket (akkor nem irtatott volna ki lakhelye; mindaz, a mit felőle végeztem):
8 mégis mihelyt felvirradtak, rosszra indították minden cselekedetöket. Azért várjatok rám, azt mondja
az Úr, míg prédára kelek; mert elvégeztem, hogy egybegyűjtöm a népeket, hogy összeszedem az országokat, hogy kiöntsem rájok búsulásomat, haragomnak egész hevét, mert gerjedezésem tüzében emésztetik
9 meg az egész föld! Akkor változtatom majd a népek ajkát tisztává, hogy mind segítségül hívják az Úr
10 nevét, hogy egy akarattal szolgálják őt. Kús folyóvizein túlról hozzák imádóim, szétszórt népemnek
11 leányai ételáldozatomat nékem. Azon a napon nem szégyenülsz meg egyetlen cselekedetért sem, a melyekkel vétkeztél ellenem; mert akkor eltávolítom körödből azokat, a kik kérkedve örvendeznek benned,
12 és nem kevélykedel többé az én szent hegyemen. És marasztok közötted nyomorult és szegény népet, a
13 kik bíznak az Úr nevében. Izráel maradéka nem cselekszik hamisságot, nem szól hazugságot, és nem találtatik szájában álnokságnak nyelve, hanem legelésznek és lenyugosznak és nem lesz a ki felrettentse
14, 15 őket. Énekelj Sionnak leánya, harsogj Izráel, örvendj és teljes szívvel vígadj Jeruzsálem leánya! Megváltoztatta az Úr a te ítéletedet, elfordította ellenségedet; Izráel királya, az Úr, közötted van, nem látsz
16, 17 többé gonoszt! Azon a napon ezt mondják Jeruzsálemnek: Ne félj! Ne lankadjanak kezeid Sion! Az Úr, a te Istened közötted van; erős ő, megtart; örül te rajtad örömmel, hallgat az ő szerelmében, énekléssel
18 örvendez néked. Az ünnep miatt bánkódókat egybegyűjtöm, a kik közűled valók; gyalázat terhe van
19 rajtok. Ímé, én elbánok minden te nyomorgatóddal abban az időben, és megtartom a sántát, és összeszedem a szétszórtakat, és híresekké és nevesekké teszem őket az ő gyalázatjoknak egész földén. Abban
20 az időben elhozlak titeket, és akkor összeszedlek titeket, mert nevesekké és híresekké teszlek titeket a földnek minden népe között, mikor megfordítom a ti fogságotokat a ti szemetek előtt, azt mondja az Úr.

AGGEUS

1 Dárius király második esztendejének hatodik hónapjában, a hónapnak első napján szóla az Úr
Aggeus próféta által Zorobábelnek, a Sealtiél fiának, Júda fejedelmének, és Jósuának, a Jehosa-
dák fiának, a főpapnak, mondván: Így szól a Seregek Ura, mondván: Ezt mondja e nép: Nem 2
jött még el az idő, az Úr háza építésének ideje! Az Úr pedig így szól Aggeus próféta által, 3
mondván: Ideje-é néktek, hogy ti mennyezetes házakban lakozzatok, holott ez a ház romban áll? Most 4, 5
azért ezt mondja a Seregeknek Ura: Gondoljátok meg jól a ti útaitokat! Sokat vetettetek, de keveset 6
takartok; esztek, de meg nem elégesztek; isztok, de meg nem részegesztek; ruházkodtok, de meg nem
melegesztek, a bérlő is lyukas zacskóra bérel. Ezt mondja a Seregeknek Ura: Gondoljátok meg jól a ti 7
útaitokat! Menjetek fel a hegyre, és hordjatok fát, és építsétek e házat, hogy gyönyörködjem benne, és 8
dicsőíttessem, azt mondja az Úr. Sokat vártatok, de ímé kevés lett; haza is hordtátok, de én ráfuvallok 9
arra! Mi okért? azt mondja a Seregeknek Ura. Az én házamért, a mely ímé romban áll, ti pedig siettek,
kiki a maga házához. Azért vonták meg tőletek az egek a harmatot, vonta meg a föld az ő termését. 10
És pusztulást rendeltem a sík földre és a hegyekre, a búzára és a borra, az olajra és mindarra, a mit a 11
föld terem; sőt az emberre és a baromra és minden kézimunkára is. És meghallá Zorobábel, a Sealtiél 12
fia, és Jósua, a Jehosadák fia, a főpap, és a nép minden többi tagja az Úrnak, az ő Istenöknek szavát
és Aggeus próféta beszédeit, a miként elküldte őt az Úr, az ő Istenök, és megfélemlék a nép az Úr előtt.
És szóla Aggeus, az Úr követe, az Úr küldetésében, mondván a népnek: Én veletek vagyok, azt mondja 13
az Úr. És felindítá az Úr Zorobábelnek, a Sealtiél fiának, a Júda fejedelmének lelkét, és Jósuának, a 14
Jehosadák fiának, a főpapnak lelkét, és a nép minden többi tagjának lelkét is, és bemenének és mun-
kálkodának a Seregek Urának, az ő Istenöknek házában. A hatodik hónapnak huszonnegyedik napján, 15
Dárius királynak második esztendejében.

2 A hetedik hónap huszonnegyedik napján szóla az Úr Aggeus próféta által, mondván: Szólj csak Zo- 1, 2
robábelnek, a Sealtiél fiának, Júda fejedelmének, és Jósuának, a Jehosadák fiának, a főpapnak, és a nép
többi tagjainak, mondván: Ki van még életben köztetek, a ki látta ezt a házat az ő első dicsőségében? 3
És milyennek látjátok ti most ezt? Avagy nem olyan-é ez a ti szemetekben, mintha semmi volna? De 4
most légy bátor Zorobábel, azt mondja az Úr! Légy bátor te is, Jósua, Jehosadák fia, te főpap, és légy
bátor e földnek minden népe, azt mondja az Úr, és cselekedjétek, mert én veletek vagyok, azt mondja a
Seregeknek Ura, Az igét, a melylyel szövetségre léptem veletek, mikor kijöttetek Égyiptomból, és az én 5
lelkem köztetek marad. Ne féljetek! Mert ezt mondja a Seregeknek Ura: Egy kevés idő van még, és 6
én megindítom az eget és a földet, a tengert és a szárazt. És megindítok minden népet, és eljön, a kit 7
minden népek óhajtanak, és megtöltöm e házat dicsőséggel, azt mondja a Seregeknek Ura. Enyém az 8
ezüst és enyém az arany, azt mondja a Seregeknek Ura: Nagyobb lészen e második háznak dicsősége 9
az elsőnél, azt mondja a Seregeknek Ura, és e helyen adok békességet, azt mondja a Seregeknek Ura.
A kilenczedik hónap huszonnegyedikén, Dáriusnak második esztendejében szóla az Úr Aggeus próféta 10
által, mondván: Ezt mondja a Seregeknek Ura: Kérdezd meg csak a papokat a törvény felől, mondván: 11
Ha szentelt húst visz valaki az ő köntösének szárnyában, és illeti annak szárnyával a kenyeret vagy a 12
főzeléket, vagy a bort, vagy az olajat, vagy bármi más eleséget: vajjon szent-é az? És felelének a papok,
és mondák: Nem. Aggeus pedig mondá: Ha hulla által fertőzött illeti mindezeket, tisztátalanná lesz-é? 13
És felelének a papok, és mondák: Tisztátalanná! Aggeus pedig felele, és mondá: Épp így e nép és épp 14
így e nemzet én előttem, azt mondja az Úr, és épp így kezöknek minden munkája, és a mit ide felhoznak:
tisztátalan az. Most azért jól gondoljátok meg e naptól fogva az elmultakat is, mielőtt még követ kőre 15
tettek volna az Úr hajlékában! Az előtt elmentek a huszas garmadához, és tíz lett; elmentek a sajtóhoz, 16
hogy ötven vederrel merítsenek, és húsz lett. Megvertelek titeket üszöggel, ragyával, és kezetek minden 17
munkáját kőesővel, és még sem hajoltatok hozzám, azt mondja az Úr. Jól gondoljátok hát meg e naptól 18
fogva az elmultakat is! A kilenczedik hónap huszonnegyedik napjától, attól a naptól fogva, a melyen
letétetett az Úr hajlékának alapja. Jól meggondoljátok! Van-é még mag a csűrben? És bizony, a szőlő, 19
a füge, a gránátalma és az olajfa sem termett! E naptól fogva megáldalak. Másodszor is szóla az Úr 20
Aggeusnak a hónap huszonnegyedik napján, mondván: Mondd meg Zorobábelnek, Júda fejedelmének: 21
Én megindítom az eget és a földet. És felforgatom az országok királyi székét, és elfogyasztom a pogány 22
országok erejét, és felforgatom a szekeret és a benne ülőket, és lehullanak a lovak és a rajtok ülők: kiki
az ő atyjafiának fegyvere által. Azon a napon, azt mondja a Seregeknek Ura, felveszlek téged Zorobá- 23
bel, Sealtiélnek fia én szolgám, azt mondja az Úr, és olyanná teszlek, mint egy pecsétgyürű, mert téged

választottalak el, azt mondja a Seregeknek Ura.

ZAKARIÁS

1 Dárius második esztendejében, a nyolczadik hónapban szóla az Úr Zakariáshoz, a Berekiás fiához, a ki Iddó próféta fia, mondván: Igen megharagudott az Úr a ti atyáitokra. Mondjad azért 2, 3
nékik: Ezt mondja a Seregeknek Ura: Térjetek hozzám, szól a Seregeknek Ura, és hozzátok térek, mond a Seregeknek Ura. Ne legyetek olyanok, mint atyáitok, a kikhez az előbbi próféták 4
kiáltottak, mondván: Ezt mondja a Seregeknek Ura: Térjetek meg kérlek a ti gonosz útaitokról, és a ti gonosz cselekedeteitekből, de nem hallgattak meg, és nem figyelmeztek reám, szól az Úr. Atyáitok? 5
Hol vannak ők? És a próféták örökké élnek-é? De az én beszédeim és végzéseim, a melyeket szolgáim, 6
a próféták által hirdettem: nem beteljesedtek-é a ti atyáitokon? És megtértek és azt mondták: A mint elhatározta vala a Seregeknek Ura, hogy a mi útaink és cselekedeteink szerint bánik velünk: úgy bánt velünk. A tizenegyedik hónapnak, azaz a Sebat hónapnak huszonnegyedik napján, Dáriusnak második esztendejében, szóla az Úr Zakariáshoz, a Berekiás fiához, a ki Iddó próféta fia, mondván: 7, 8
Látám éjszaka, hogy ímé, egy férfiú veres lovon ül vala, és áll vala a mirtus-fák között, a melyek egy árnyas völgyben valának: háta megett pedig veres, tarka és fehér lovak. És mondám: Mik ezek Uram? És 9
mondá nékem az angyal, a ki beszél vala nékem: Én megmutatom néked: mik ezek. Akkor felele az a 10
férfiú, a ki a mirtusfák között áll vala, és mondá: Azok ezek, a kiket az Úr küldött, hogy járják be e földet;
És felelének az Úr angyalának, a ki a mirtus-fák között áll vala, és mondák: Bejártuk a földet, és ímé, 11
az egész föld vesztegel és nyugodt. Az Úr angyala pedig felele, és mondá: Seregeknek Ura! Meddig nem 12
könyörülsz még Jeruzsálemen és Júdának városain, a melyekre haragszol immár hetven esztendő óta?
És nyájas szavakkal, vígasztaló szókkal felele az Úr az angyalnak, a ki beszél vala velem. És mondá 13, 14
nékem az angyal, a ki beszél vala velem: Kiálts, ezt mondván: Ezt mondja a Seregeknek Ura: szeretem Jeruzsálemet és a Siont nagy szeretettel! De nagy haraggal haragszom én a hivalkodó népekre, a kikre 15
kevéssé haragudtam ugyan, ne ők gonoszra törtek. Azt mondja azért az Úr: könyörületességgel fordulok Jeruzsálemhez; benne építtetik meg az én házam, szól a Seregeknek Ura, és mérőzsinór nyujtatik 16
ki Jeruzsálem felett. Mégis kiálts, mondván: Ezt mondja a Seregeknek Ura: Bővelkedni fognak még 17
városaim a jóban, mert megvígasztalja még az Úr a Siont, és magáévá fogadja még Jeruzsálemet! Majd 18
felemelém szemeimet, és ímé, négy szarvat láték. És mondám az angyalnak, a ki beszél vala velem: 19
Mik ezek? És monda nékem: ezek azok a szarvak, a melyek szétszórták Júdát, Izráelt és Jeruzsálemet.
Azután mutata nékem az Úr négy mesterembert. És mondám: Mit jöttek ezek cselekedni? Ő pedig 20, 21
szóla, mondván: Ezek azok a szarvak, a melyek szétszórták Júdát annyira, hogy senki sem emelheti vala fel fejét: de eljöttek ezek, hogy elrettentsék őket, hogy letörjék a pogányok szarvait, a kik szarvakkal támadtak vala Júda földe ellen, hogy szétszórják azt.

2, 2 Felemelém ismét szemeimet, és ímé, láték egy férfiút és a kezében mérő-kötelet. És mondám: Hová mégy te? És mondá nékem: Megmérni Jeruzsálemet, hogy lássam: mennyi a széle és mennyi a hossza?
3, 4 És ímé, az angyal, a ki beszél vala velem, kijöve, és más angyal is kijöve eléje. És monda annak: Fuss, és szólj e gyermekhez, mondván: Kerítetlenül fogják lakni Jeruzsálemet a benne levő emberek és barmok
5, 6 sokasága miatt. Én pedig, szól az Úr, tűz-fal leszek körülötte és megdicsőítem magamat ő benne! Jaj, jaj! Fussatok ki az északi földről, így szól az Úr, mert az ég négy szele felé szórtalak szét titeket, szól az Úr. Jaj Sion! Szabadítsd ki magadat, ki Babilon leányánál lakozol. Mert így szól a Seregeknek
7, 8 Ura: Dicsőség után küldött engem a pogányokhoz, a kik fosztogatnak titeket, mert a ki titeket bánt, az ő szemefényét bántja. Mert ímé én felemelem kezemet ellenök, és saját szolgáik prédájává lesznek, és 9
10 megtudjátok, hogy a Seregeknek Ura küldött el engem. Örülj és örvendezz, Sionnak leánya, mert ímé
11 elmegyek és közötted lakozom! így szól az Úr. És sok pogány csatlakozik azon a napon az Úrhoz, és
12 népemmé lesznek és közötted lakozom, és megtudod, hogy a Seregeknek Ura küldött hozzád engem. És birtokba veszi az Úr Júdát, mint az ő osztályrészét a szent földön, és újra magáévá fogadja Jeruzsálemet.
13 Hallgasson minden test az Úr előtt: mert felkelt az ő szentséges helyéről.

3 Azután megmutatá nékem Jósuát, a főpapot, a ki az Úr angyala előtt álla, és a Sátánt, a ki jobb
2 keze felől álla, hogy vádolja őt. És mondá az Úr a Sátánnak: Dorgáljon meg téged az Úr, te Sátán!
3 dorgáljon meg az Úr, a ki magáévá fogadja Jeruzsálemet. Avagy nem tűzből kikapott üszög-é ez? Jósua
4 pedig szennyes ruhába vala öltöztetve, és áll vala az angyal előtt. És szóla és monda az előtte állóknak, mondván: Vegyétek le róla a szennyes ruhákat! És monda néki: Lásd! Levettem rólad a te álnokságodat, és ünnepi ruhába öltöztetlek téged! Azután mondám: Tegyenek fejére tiszta süveget! Feltevék azért
5

6 fejére a tiszta süveget, és ruhákba öltözteték őt, az Úrnak angyala pedig ott áll vala. És bizonyságot
7 tőn az Úrnak angyala Jósuának, mondván: Ezt mondja a Seregeknek Ura: Ha az én útaimban jársz, és
ha parancsolataimat megtartod: te is ítélője leszel az én házamnak, sőt őrizni fogod az én pitvaraimat,
8 és ki- s bejárást engedek néked ez itt állók között. Halld meg Jósua, te főpap; te és barátaid, a kik
9 előtted ülnek, mert jelképes férfiak ezek: Ímé, bizony, előhozom az én szolgámat, Csemetét! Mert ímé e
kő az, a melyet Jósua elé helyezek; egy kövön hét szem; ímé, én faragom annak faragványait, így szól a
10 Seregeknek Ura, és eltörlöm e földnek álnokságait egy napon. Azon a napon, így szól a Seregeknek Ura,
kiki hívja majd a maga felebarátját a szőlőtő alá és a fügefa alá.

4 Majd visszatére az angyal, a ki beszél vala velem, és felkölte engem, mint mikor valaki álmából köl-
2 tetik fel. És mondá nékem: Mit látsz te? És mondám: Látok ímé egy merő arany gyertyatartót, tetején
az olajtartója, rajta pedig annak hét szövétneke, és hét cső a szövétnekekhez, a melyek a tetején vannak.
3, 4 És mellette két olajfa: egyik az olajtartó jobb oldalán, a másik pedig annak baloldalán. És felelék, és
5 mondám az angyalnak, a ki beszél vala velem, mondván: Mik ezek, Uram? És felele az angyal, a ki
6 beszél vala velem, és mondá nékem: Hát nem tudod-é, mik ezek? És mondám: Nem, Uram! És felele,
és szóla nékem, mondván: Az Úrnak beszéde ez Zorobábelhez, mondván: Nem erővel, sem hatalommal,
7 hanem az én lelkemmel! azt mondja a Seregeknek Ura. Ki vagy te, te nagy hegy? Lapálylyá leszel
8 Zorobábel előtt, és felviszi a csúcs-követ, és ilyen kiáltás támad: Áldás, áldás reá! És szóla hozzám az
9 Úr, mondván: A Zorobábel kezei veték meg a ház alapját, és az ő kezei végzik el azt, és megtudod, hogy
10 a Seregeknek Ura küldött el engem hozzátok. Mert a kik csúfolták a kicsiny kezdetet, örülni fognak,
ha meglátják Zorobábel kezében az ón-követ. Hét van ilyen, az Úrnak szemei ezek, a melyek átpillant-
11 ják az egész földet. És felelék, és mondám néki: Mi ez a két olajfa a gyertyatartó jobb és bal oldalán?
12 És másodszor is felelék, és mondám néki: Micsoda az olajfának ez a két ága, a melyek a két arany cső
13 mellett vannak, és öntik magukból az aranyat? És szóla nékem, mondván: Hát nem tudod-é, mik ezek?
14 És mondám: Nem, Uram! És mondá nékem: Ezek ketten az olajjal felkenettek, a kik az egész föld Ura
mellett állnak.

5, 2 Azután ismét felemelém szemeimet, és látám, hogy ímé, egy könyv repül vala. És monda nékem: Mit
3 látsz te? És én mondám: Látok egy repülő könyvet, húsz sing a hossza és tíz sing a széle. És monda
nékem: Ez az átok, a mely kihat az egész föld színére; mert mindaz, a ki lop, ehhez képest fog innen
4 kiirtatni, és mindaz, a ki hamisan esküszik, ehhez képest fog innen kiirtatni. Kibocsátom ezt, szól a
Seregeknek Ura, és bemegy a lopónak házába, és annak házába, a ki hamisan esküszik az én nevemre,
5 és ott marad annak házában, és megemészti azt s annak fáit és köveit. Majd kijöve az angyal, a ki
6 beszél vala velem, és monda nékem: Emeld csak fel szemeidet, és lásd meg: micsoda az, a mi kijön? És
mondám: Micsoda ez? Ő pedig mondá: Az, a mi kijön, mérő-edény. És mondá: Ilyen a formájok az egész
7, 8 földön. És ímé, egy kerek ón-darab repül vala, és ül vala egy asszony a mérőedény közepében. És
mondá: Ez az istentelenség. És veté ezt a mérő-edény közepébe, a darab ónt pedig veté annak szájára.
9 És felemelém szemeimet, és látám, hogy ímé, két asszony jöve elő, és szél vala szárnyaikban, és szárnyaik
10 olyanok, mint az eszterágnak szárnyai, és felemelék a mérő-edényt a föld és az ég közé. És mondám az
11 angyalnak, a ki beszél vala velem: Hová viszik ezek a mérő-edényt? És mondá nékem: Hogy házat
építsenek annak a Sineár földén, és oda erősítsék, és ott hagyják azt a maga helyén.

6 Majd megfordulék és felemelém szemeimet, és látám, hogy ímé négy szekér jön vala ki két hegy közűl,
2, 3 és azok a hegyek ércz-hegyek. Az első szekérben veres lovak, a második szekérben fekete lovak; És a
4 harmadik szekérben fehér lovak; a negyedik szekérben pedig tarka lovak, erősek. És megszólalék, és
5 mondám az angyalnak, a ki beszél vala velem: Mik ezek, Uram? Az angyal felele, és mondá nékem:
6 Ezek az égnek négy szele, jőnek az egész föld Ura mellett való szolgálatukból. A melyben a fekete lovak
7 vannak, észak földére mennek, és a fehérek mennek utánok, a tarkák pedig a dél földére mennek; Az
erősek is mennek és kivánják eljárni a földet. És mondá: Menjetek, járjátok el a földet; és eljárák a föl-
8 det. Majd híva engem, és beszéle velem, mondván: Lásd! Az észak földére menők lecsendesíték lelkemet
9, 10 északnak földén. És szóla az Úr hozzám, mondván: Végy a számkivetésből valóktól: Heldaitól, Tóbiás-
tól és Jedajától; és menj be azon a napon, menj be Jósiának, a Sefániás fiának házába, a kik Babilonból
11 jöttenek, Végy ugyanis ezüstöt és aranyat, és csinálj koronákat, és tedd Jósuának, a Jehosadák fiának,
12 a főpapnak fejére! És szólj néki, mondván: Ezt mondja a Seregeknek Ura, mondván: Ímé, egy férfiú, a
13 neve Csemete, mert csemete támad belőle, és megépíti az Úrnak templomát! Mert ő fogja megépíteni
az Úrnak templomát, és nagy lesz az ő dicsősége, és ülni és uralkodni fog az ő székében, és pap is lesz

az ő székében, és békesség tanácsa lesz kettőjük között. És a koronák legyenek Hélemnek, Tóbiásnak, 14
Jedajának és Hénnek, a Sefaniás fiának emlékjelei az Úr templomában. És a messzelakók eljőnek és 15
építenek az Úr templomában, és megtudjátok, hogy a Seregeknek Ura küldött el engem hozzátok. Így
lesz, ha hallgattok az Úrnak, a ti Isteneteknek szavára!

7 És lőn a Dárius király negyedik esztendejében, hogy szóla az Úr Zakariáshoz a kilenczedik hónapnak,
a Kiszlévnek negyedikén, Mikor elküldék az Isten házába Saréczert és Régem-Méleket és társait, hogy 2
esedezzenek az Úr színe előtt, És hogy megkérdezzék a papokat, a kik a Seregek Urának házában van- 3
nak, és megkérdezzék a prófétákat is: Sírjak-é az ötödik hónapban és bőjtöljek-é, a mint cselekedtem azt
néhány esztendő óta? Szóla ekkor a Seregeknek Ura nékem, mondván: Szólj az ország minden népé- 4, 5
nek és a papoknak, mondván: Mikor bőjtöltetek és gyászoltatok az ötödik és hetedik hónapban, és pedig
hetven esztendeig: avagy bőjtölvén, nékem bőjtöltetek-é? És mikor ettetek és mikor ittatok: avagy nem 6
magatoknak ettetek és magatoknak ittatok-é? Avagy nem ezek a beszédek-é azok, a melyeket szólott 7
vala az Úr az előbbi próféták által, mikor még Jeruzsálem népes és gazdag vala a körűlte levő városokkal
együtt, és mind a déli táj, mind a lapály-föld népes vala? És szóla az Úr Zakariásnak, mondván: Így 8, 9
szólt a Seregeknek Ura, mondván: Igaz ítélettel ítéljetek, és irgalmasságot és könyörületességet gyako-
roljon kiki az ő felebarátjával! Özvegyet és árvát, jövevényt és szegényt meg ne sarczoljatok, és egymás 10
ellen még szívetekben se gondoljatok gonoszt. De nem akarák meghallani, sőt vállaikat vonogaták, és 11
bedugák füleiket, hogy ne halljanak. Szívöket is megkeményíték, hogy ne hallják a törvényt és az igéket, 12
a melyeket a Seregeknek Ura küldött vala az ő lelke által, az elébbi próféták által. És igen felgerjedt vala
a Seregeknek Ura. És lőn, hogy a mint én kiáltottam és nem hallották meg: úgy kiáltottak, de nem 13
hallottam meg, azt mondja a Seregeknek Ura; Hanem szétszórtam őket mindenféle nemzetek közé, a 14
kik nem ismerték őket, és puszta lőn utánok a föld, hogy senki azon sem át nem megy, sem meg nem tér.
Így tevék pusztává a kívánatos földet.

8 Majd szóla a Seregeknek Ura, mondván: Ezt mondja a Seregeknek Ura: Nagy gerjedezéssel ger-, 2
jedeztem a Sionért, és nagy haragra gerjedtem ellene. Ezt mondja az Úr: Megtértem a Sionhoz, és 3
Jeruzsálem közepette lakozom, és Jeruzsálem igazság városának neveztetik, a Seregek Urának hegye
pedig szent hegynek. Ezt mondja a Seregeknek Ura: Agg férfiak és agg nők ülnek majd Jeruzsálem 4
utczáin, és kinek-kinek pálcza lesz kezében a napok sokasága miatt. És megtelnek a város utczái fi- 5
úkkal és leányokkal, a kik játszadoznak annak utczáin. Ezt mondja a Seregeknek Ura: Ha ez csoda 6
lészen a nép maradékának szemei előtt azokban a napokban, vajjon az én szemeim előtt is csoda lészen-
é? így szól a Seregeknek Ura. Ezt mondja a Seregeknek Ura: Ímé, én megszabadítom az én népemet 7
a nap keltének földéről és a nap nyugtának földéről. És elhozom őket, és Jeruzsálemben lakoznak, és 8
népemmé lesznek, én pedig Istenökké leszek hűséggel és igazsággal. Ezt mondja a Seregeknek Ura: 9
Erősödjenek meg kezeitek, a kik hallottátok e napokban e beszédeket a próféták szájából, a kik szóltak,
mikor megvették a Seregek Ura házának alapja, hogy megépíttessék a templom. Mert e napok előtt 10
nem volt az embernek bére, és a baromnak sem volt bére, sem a kimenőnek, sem a bejövőnek nem volt
békessége a háborúság miatt, mert minden embert felindítottam: kit-kit az ő felebarátja ellen. De most 11
nem olyan leszek e nép maradékához, mint az elébbi napokban voltam, így szól a Seregeknek Ura. Mert 12
a vetés békességes lészen, a szőlőtő megadja gyümölcsét, a föld is megadja termését, az egek is megadják
harmatjokat, és örökössé teszem mindezeken e nép maradékát. És lészen, hogy a miképen átok valátok 13
a pogányok között, oh Júda háza és Izráel háza: azonképen megszabadítlak titeket, és áldássá lesztek.
Ne féljetek! Erősödjenek meg kezeitek! Mert ezt mondja a Seregeknek Ura: A miképen elgondoltam 14
vala, hogy veszedelmet hozok reátok, mikor atyáitok megharagítottak vala engem, így szól a Seregeknek
Ura, és nem könyörültem: Azonképen megtértem és elgondoltam e napokban, hogy jót teszek Jeruzsá- 15
lemmel és Júda házával; ne féljetek! Ezek azok a dolgok, a melyeket cselekedjetek: Igazságot szóljon 16
kiki az ő felebarátjával: igazságos és békességes ítélettel ítéljetek a ti kapuitokban. És senki ne gon- 17
doljon az ő szívében gonoszt az ő felebarátja ellen; s a hamis esküvést se szeressétek, mert ezek azok, a
miket én mind gyűlölök, így szól az Úr. Majd szóla hozzám a Seregeknek Ura, mondván: Ezt mondja 18, 19
a Seregeknek Ura: A negyedik hónapnak bőjtje, az ötödiknek bőjtje, a hetediknek bőjtje és a tízedik-
nek bőjtje vígalommá, örvendezéssé és kedves ünnepekké lesznek Júda házában. Csak a hűséget és a
békességet szeressétek. Ezt mondja a Seregeknek Ura: Még lesz idő, a mikor népek jőnek el, és sok 20
városoknak lakói. És egyiknek lakói a másikhoz mennek, mondván: Menten menjünk el az Úr orczá- 21
jának engesztelésére, és a Seregek Urának keresésére; én is elmegyek! És eljőnek sok népek és erős 22
nemzetek Jeruzsálembe a Seregek Urának keresésére, és az Úr orczájának engesztelésére. Ezt mondja 23
a Seregeknek Ura: E napokban lesz az, hogy a minden nyelvű pogányok közűl tíz ember ragad egy zsidó

férfiúba s ragad annak ruhája szélébe, mondván: Hadd menjünk veletek, mert hallottuk, hogy veletek van az Isten!

9 Az Úr igéjének terhe a Kadrák földe ellen; Damaskus lesz pedig annak nyugvóhelye (mert az Úr szemmel tartja az embereket és Izráelnek minden törzsét); És Hámát is, a mely szomszédos vele; Tírus és Sídon, noha igen okosak! Várat épített magának Tírus, és annyi az ezüstje rakáson, mint a por, és az aranya, mint az utczák sara. Ímé szegénynyé teszi őt az Úr, és megrontja hatalmát a tengeren, magát pedig tűz emészti meg. Meglátja ezt Askalon és megretten; Gáza is és igen bánkódik; Ekron is, mert megszégyenült reménységében. Mert kivész a király Gázából, és Askalon lakatlan marad. Asdódban pedig idegenek laknak, és a Filiszteusok kevélységét megtöröm. Kivonszom a vért szájukból és útálatosságaikat fogaik közűl, és ő is a mi Istenünké marad; és olyan lesz, mint egy fejedelem Júdában, Ekron pedig, mint a Jebuzeus. És tábort járok házam körűl, mint a sereg ellen, az ide-oda kóborlók ellen, és nem megy át többé rajtok a sarczoló, mert most szemmel tartom őt! Örülj nagyon, Sionnak leánya, örvendezz, Jeruzsálem leánya! Ímé, jön néked a te királyod; igaz és szabadító ő; szegény és szamárháton ülő, azaz nősténytszamárnak vemhén. És kivesztem a szekeret Efraimból és a lovat Jeruzsálemből, kivesztem a harczi kézívet is, és békességet hirdet a pogányoknak; és uralkodik tengertől tengerig, és a folyamtól a föld határáig. Sőt a veled való szövetségnek véréért a te foglyaidat is kibocsátom a kútból, a melyben nincs víz. Térjetek vissza az erősséghez, reménységnek foglyai! Ma is azt hirdetem néktek: kétszeresen megfizetek néked! Mert kifeszítem Júdát magamnak mintegy kézívet és megtöltöm Efraimot; és felindítom fiaidat, oh Sion, a te fiaid ellen, oh Jáván, és olyanná teszlek mint a hős fegyvere. És megjelen felettök az Úr, és nyila repül mint a villámlás; az Úr Isten kürtöt fuvall, és déli szelekben nyomul elő. A Seregeknek Ura megoltalmazza őket; megemésztik és letapossák a parittya-köveket, és isznak és zajongnak, mint a bortól, és megtelnek, mint a csészék és mint az oltár szegletei. És megsegíti őket az Úr, az ő Istenök ama napon, mint az ő népének nyáját, és mint korona-kövek ragyognak az ő földén. Oh, mily nagy az ő jósága és mily nagy az ő kedvessége! Ifjakat tesz virágzóvá a gabona, és leányokat a must.

10 Kérjetek esőt az Úrtól a késői eső idején! Az Úr villámlást szerez, és záporesőt ad nékik, és kinek-kinek füvet a mezőn. Mert a bálványok hazugságot szólnak, a varázslók pedig hamisságot látnak és üres álmokat beszélnek, hiábavalósággal vígasztalnak; azért elszélednek, mint a juhnyáj, a mely sanyarog, mert nincs pásztora. Haragra gerjedtem a pásztorok ellen, és megfenyítem a bakokat. Bizony megfenyíti a Seregeknek Ura az ő nyáját, a Júda házát, és olyanokká teszi őket, a milyen a harczra felékesített ló. Közűlök támad a szegletkő, közűlök a szeg, közűlök a harczi ív, közűlök egyszersmind minden sarczoló. És olyanok lesznek, mint a hősök, a kik az utczák sarát tapodják a harczban, és harczolnak, mert velök van az Úr, és megszégyenítik a lovon ülőket. És megerősítem a Júda házát, és a József házát megsegítem, és visszahozom őket, mert szánom őket, és olyanokká lesznek, mintha el sem vetettem volna őket; mert én vagyok az Úr, az ő Istenök, és meghallgatom őket. Efraim is olyan lesz, mint egy hős, és örvendeznek majd mintegy bortól ittasodva, és látják fiaik és örvendeznek; örvend az ő szívök az Úrban. Süvöltök nékik és egybegyűjtöm őket, mert megszabadítom őket, és megsokasulnak, a mint megsokasultak vala. És széthintem őket a népek között, hogy a messze földeken is emlegessenek engem, és fiakat neveljenek és visszatérjenek. Mert visszatérítem őket Égyiptom földéről, Assiriából is összegyűjtöm őket, és behozom őket Gileád és Libánon földjére, és elég sem lesz nékik. És átvonulnak a nyomor tengerén, és megveri a tenger hullámait, és kiszáradnak a folyam örvényei, letöretik Assiriának kevélysége, és Égyiptom királyi pálczája elvész. És megerősítem őket az Úrban, és az ő nevében járnak, így szól az Úr.

11, 2 Nyisd meg kapuidat, oh Libánon, hogy tűz emészszen czédrusaid közt! Jajgass te cziprus, mert esik a czédrus, leomlott, a mi legjava! Jajgassatok ti Básán tölgyei, mert pusztul a rengeteg erdő. Hangzik a pásztorok jajja, mert elpusztult az ő büszkeségök! Hangzik az oroszlán ordítása, mert elpusztult a 4, 5 Jordán kevélysége! Ezt mondja az Úr, az én Istenem: Legeltesd a leölésre szánt juhokat, A melyeket leölnek az ő tulajdonosaik, a nélkűl, hogy bűnnek tartanák, eladóik pedig ezt mondják: Áldott az Úr, mert meggazdagodtam! és pásztoraik sem kimélik őket. Bizony nem kimélem többé e föld lakosait, ezt mondja az Úr; sőt ímé odaadok minden embert a felebarátja kezébe és az ő királya kezébe, és megrontják e földet, és nem szabadítom ki kezökből! Legeltetém hát a leölésre szánt juhokat, azaz a megnyomorgatott juhokat, és választék magamnak két pálczát, az egyiket nevezém szépségnek, a másikat nevezém egyességnek; így legeltetém a juhokat. És három pásztort vertem el egy hónap alatt, mert elkeseredék a lelkem miattok, és az ő lelkök is megútála engem. És mondám: Nem őrízlek én titeket, haljon meg a halálra való és vágattassék ki a kivágni való, a megmaradottak pedig egyék meg egymásnak húsát. 10 És vevém egyik pálczámat, a szépséget, és eltörém azt, hogy felbontsam az én szövetségemet, a melyet

az összes népekkel kötöttem. És felbomla az azon a napon, és így tudták meg az elsanyargatott juhok, 11
a kik ragaszkodnak vala hozzám, hogy az Úr dolga ez. És mondám nékik: Ha jónak tetszik néktek, 12
adjátok meg az én béremet; ha pedig nem: hagyjátok abba! És harmincz ezüst pénzt fizettek béremül.
És monda az Úr nékem: Vesd a fazekas elé! Nagy jutalom, a melyre becsültek engem. Vevém azért a 13
harmincz ezüst pénzt, és vetém az Úrnak házába, a fazekas elé. Majd eltörém a másik pálczámat is, az 14
egyességet, hogy felbontsam a testvérséget Júda között és Izráel között. És mondá az Úr nékem: Most 15
már szerezz magadnak bolond pásztornak való szerszámot. Mert ímé, én pásztort állítok e földre, a ki 16
az elveszetteket meg nem keresi, a gyöngével nem törődik, a megtépettet meg nem gyógyítja, a jó karban
levőt nem táplálja, a kövérinek húsát megeszi, és körmeiket széttördeli. Jaj a mihaszna pásztornak, a 17
ki elhagyja a juhokat! Fegyver a karjára és jobb szemére. Karja szárazra száradjon és jobb szeme sötétre
sötétedjék.

Az Úr igéjének terhe Izráel ellen. Így szól az Úr, a ki az egeket kiterjesztette, a földet fundálta, és **12**
az ember keblébe lelket alkotott: Ímé, én részegítő pohárrá teszem Jeruzsálemet minden körülte való 2
népnek; Júdának is az lesz, mikor ostromolják Jeruzsálemet. És azon a napon lesz, hogy nyomtatókővé 3
teszem Jeruzsálemet minden népnek; a ki emelni akarja azt, mind szakadva-szakad meg, noha összegyűl
ellene a föld minden pogánya. Azon a napon, így szól az Úr, megverek minden lovat rettegéssel, a lovag- 4
ját pedig őrültséggel; de a Júda házát nyitott szemmel nézem, a népeknek pedig minden lovát vaksággal
verem meg. És azt mondják szívökben Júda fejedelmei: Az én erősségem Jeruzsálemnek lakói, az ő 5
Istenökkel, a Seregek Urával. Azon a napon olyanokká teszem Júda fejedelmeit, mint a milyen a tüzes 6
serpenyő a fák között, és a milyen a tüzes fáklya a kévék között: megemésztenek jobb és bal felől minden
körülvaló népet; de Jeruzsálem tovább is a helyén marad Jeruzsálemben! És megoltalmazza az Úr Jú- 7
dának sátrait, mint azelőtt, hogy ne legyen nagyobb Dávid házának dicsősége és Jeruzsálem lakosának
dicsősége, mint a Júdáé. Azon a napon oltalma lészen az Úr Jeruzsálem lakosának, és azon a napon 8
olyan lesz köztök a legalábbvaló, mint Dávid, a Dávid háza pedig, mint az Isten, mint az Úrnak angyala
ő előttök. És azon a napon lesz, hogy kész leszek elveszteni minden pogányt, a kik Jeruzsálemre tá- 9
madnak; A Dávid házára és Jeruzsálem lakosaira pedig kiöntöm a kegyelemnek és könyörületességnek 10
lelkét, és reám tekintenek, a kit átszegeztek, és siratják őt, a mint siratják az egyetlen fiút, és keseregnek
utána, a mint keseregnek az elsőszülött után. Azon a napon nagy siralom lesz Jeruzsálemben, a milyen 11
volt a hadadrimmoni siralom a Megiddo völgyében. És sír a föld: nemzetségek és nemzetségek külön; 12
külön a Dávid házának nemzetsége, feleségeik is külön; külön a Nátán házának nemzetsége, és feleségeik
is külön; Külön a Lévi házának nemzetsége, és feleségeik is külön; külön a Sémei nemzetsége, feleségeik 13
is külön. A többi nemzetségek mind; nemzetségek és nemzetségek külön, feleségeik is külön. 14

Azon a napon kútfő fakad a Dávid házának és Jeruzsálem lakosainak a bűn és tisztátalanság ellen. **13**
És lészen azon a napon, így szól a Seregeknek Ura: Kivesztem a bálványok neveit e földről, és emlegetni 2
sem fogják többé; sőt a prófétákat és a fertelmes lelket is kiszaggatom e földről. És úgy lesz, ha prófétálni 3
fog még valaki, azt mondják annak az ő apja és anyja, az ő szülői: Ne élj, mert hazugságot szóltál az Úr
nevében! És általverik őt az ő apja és anyja, az ő szülői, az ő prófétálása közben. És azon a napon 4
megszégyenülnek a próféták, kiki az ő látása miatt az ő prófétálásaik közben, és nem öltözködnek szőrös
ruhába, hogy hazudjanak. Hanem ezt mondja kiki: Nem vagyok én próféta, szántóvető ember vagyok 5
én, sőt más szolgájává lettem én gyermekségem óta. És ha mondja néki valaki: Micsoda ütések ezek 6
a kezeiden? azt mondja: A miket az én barátaim házában ütöttek rajtam. Fegyver, serkenj fel az én 7
pásztorom ellen és a férfiú ellen, a ki nékem társam! így szól a Seregeknek Ura. Verd meg a pásztort és
elszélednek a juhok, én pedig a kicsinyek ellen fordítom kezemet. És lészen az egész földön, így szól az 8
Úr: a két rész kivágattatik azon és meghal, de a harmadik megmarad rajta. És beviszem a harmadrészt 9
a tűzbe, és megtisztítom őket, a mint tisztítják az ezüstöt és megpróbálom őket, a mint próbálják az
aranyat; ő segítségül hívja az én nevemet és én felelni fogok néki; ezt mondom: Népem ő! Ő pedig ezt
mondja: Az Úr az én Istenem!

Ímé, eljön az Úrnak napja, és a te prédádat felosztják benned. Mert minden népet ütközetre gyűjtök **14**, 2
Jeruzsálemhez, és megszállják a várost, és kirabolják a házakat, megszeplősítik az asszonyokat; és a
város fele számkivetésbe megy, de a nép maradéka nem gyomláltatik ki a városból. Mert eljön az Úr, 3
és harczol azok ellen a népek ellen, a mint harczolt vala ama napon, a harcznak napján. És azon a 4
napon az Olajfák hegyére veti lábait, a mely szemben van Jeruzsálemmel napkelet felől, és az Olajfák
hegye közepén ketté válik, kelet felé és nyugot felé, igen nagy völgygyé, és a hegynek fele észak felé, fele
pedig dél felé szakad. És az én hegyem völgyébe futtok, mert a hegyközi völgy Azálig nyúlik, és úgy 5

futtok, a mint futottatok a földindulás előtt Uzziásnak, Júda királyának napjaiban. Bizony eljő az Úr,
6 az én Istenem, és minden szent vele. És úgy lesz azon a napon: Nem lesz világosság, a ragyogó testek
7 összezsugorodnak. De lesz egy nap, a melyet az Úr tud, se nappal, se éjszaka, és világosság lesz az
8 estvének idején. És e napon lesz, hogy élő vizek jőnek ki Jeruzsálemből, felerészök a napkeleti tenger
9 felé, felerészök pedig a nyugoti tenger felé, és nyárban és télben is úgy lesz. És az Úr lesz az egész
10 földnek királya, e napon egy Úr lészen, és a neve is egy. Az egész föld síksággá változik Gebától kezdve
Rimmonig, déli irányban Jeruzsálem felé, és felmagasztaltatik és a maga helyén marad a Benjámin
11 kapujától az első kapu helyéig, a szegletkapuig, és a Hananéel tornyától a király sajtójáig. És lakni
12 fognak benne, és nem éri többé pusztulás, és bátorságban lakoznak Jeruzsálemben. És ez lesz a csapás,
a melylyel megcsapkod az Úr minden népet, a melyek Jeruzsálem ellen gyülekeznek: Megsenyved a
húsok és pedig a míg lábaikon állnak, szemeik is megsenyvednek gödreikben, nyelvök is megsenyved a
13 szájokban. És azon a napon lesz, hogy az Úr nagy háborúságot támaszt közöttök, úgy hogy kiki a maga
14 társának kezét ragadja meg, és a maga társának keze ellen emeli fel kezét. Sőt még Júda is harczolni fog
Jeruzsálem ellen, és összegyűjtetik a köröskörűl lakó népek minden gazdagsága: arany, ezüst és igen sok
15 ruha. És éppen olyan csapás lesz a lovakon, öszvéreken, tevéken, szamarakon és mindenféle barmokon,
16 a melyek e táborban lesznek, a milyen ez a csapás. És lészen, hogy a kik megmaradnak mindama
népek közűl, a melyek Jeruzsálem ellen jőnek: esztendőről esztendőre mind felmennek, hogy hódoljanak
17 a királynak a Seregek Urának, és megünnepeljék a sátorok ünnepét. És lészen, hogy a ki nem megy fel
e föld nemzetségei közűl Jeruzsálembe, hogy hódoljon a királynak, a Seregek Urának: nem lészen azokra
18 eső. És ha nem megy fel, vagy nem jön fel az égyiptomi nemzetség, ő rájok sem lészen; de lészen az a
csapás, a melylyel megcsapkodja az Úr a népeket, a kik nem mennek fel a sátorok ünnepét megünnepelni.
19 Ez lészen Égyiptomnak büntetése, és mindama népek büntetése, a kik nem mennek fel a sátorok ünnepét
20 megünnepelni. Azon a napon a lovak csengettyűin is ez lesz: Az Úrnak szenteltetett. És a fazekak az
21 Úrnak házában olyanokká lesznek, mint az oltár előtt való medenczék. És Jeruzsálemben és Júdában
minden fazék a Seregek Urának szenteltetik, és eljőnek mind, a kik áldozni akarnak, és választanak
közűlök és főznek azokban; és nem lészen többé Kananeus a Seregek Urának házában e napon.

MALAKIÁS

Az Úr igéjének terhe Izráel ellen, Malakiás által. Szerettelek titeket, azt mondja az Úr, és azt **1**, 2
mondjátok: Miben szerettél minket? Avagy nem atyjafia vala-é Ézsau Jákóbnak? azt mondja
az Úr. Jákóbot pedig szerettem; Ézsaut ellenben gyűlöltem, és az ő hegyeit pusztává tettem, 3
örökségét pedig pusztai sakálokévá. Ha azt mondja Edom: Elpusztultunk; de térjünk meg és 4
építsük fel a romladékokat: ezt mondja a Seregeknek Ura: Ők építenek, de én elrontom, és elnevezik őket
istentelenség határának és oly népnek, a melyre örökké haragszik az Úr. És látják ezt a ti szemeitek, 5
és magatok is mondjátok: Nagy az Úr az Izráel határa felett. A fiú tiszteli atyját, a szolga is az ő urát. 6
És ha én atya vagyok: hol az én tisztességem? És ha én úr vagyok, hol az én félelmem? azt mondja a
Seregeknek Ura néktek, ti papok, a kik útáljátok az én nevemet, és ezt mondjátok: Mivel útáljuk a te
nevedet? Megfertéztetett kenyeret hoztok oltáromra, és azt mondjátok: Mivel fertéztetünk meg téged? 7
Azzal, mikor azt gondoljátok, hogy az Úrnak asztala megvetni való. Hogyha vakot hoztok áldozatul: 8
nem bűn-é az? vagy ha sántát hoztok és bénát: nem bűn-é azt? Vidd csak azt a te fejedelmednek: vajjon
kedvvel fogad-é avagy reád tekint-é? azt mondja a Seregeknek Ura. Most azér t engeszteljétek meg 9
az Istennek orczáját, hogy könyörüljön rajtunk. Általatok van ez, elnézheti-é ezt néktek? azt mondja a
Seregeknek Ura. Vajha valaki közületek bezárná az ajtót, hiába ne tüzelnétek az én oltáromon! Nem 10
telik kedvem bennetek, azt mondja a Seregeknek Ura; az ételáldozatot sem kedvelem a ti kezetekből!
Hiszen a napkelettől fogva napnyugotig nagy az én nevem a pogányok között, és minden helyen tömjén- 11
nel áldoznak az én nevemnek és tiszta ételáldozattal! Bizony nagy az én nevem a pogányok között! azt
mondja a Seregeknek Ura. Ti pedig meggyalázzátok azt, mikor azt mondjátok: Az Úrnak asztala meg- 12
vetni való, és annak jövedelme, eledele útálatos. És azt mondjátok: Ímé, mily fáradság! és ráfújtok, azt 13
mondja a Seregeknek Ura; pedig a rablottat hozzátok, meg a sántát és betegest; ételáldozatot is hoztok,
de hát kedves-é az a ti kezetekből? azt mondja az Úr. Átkozott pedig az álnok! Van ugyan a nyájában 14
hím, és fogadást is tesz: mégis hitványnyal áldozik az Úrnak. Pedig nagy király vagyok én, azt mondja a
Seregeknek Ura, és félelmetes az én nevem a pogányok között!

Most azért néktek szól ez a parancsolat, ti papok! Ha meg nem hallgatjátok és ha nem veszitek szí- **2**, 2
vetekre, hogy dicsőséget adjatok az én nevemnek, azt mondja a Seregeknek Ura: átkot bocsátok reátok,
és elátkozom a ti áldásotokat; bizony elátkozom azt, ha nem veszitek szívetekre! Ímé, én megrontom a ti 3
vetni való magotokat, és szemetet szórok orczáitokba, a ti ünnepléseteknek szemetjét, és ahhoz hordanak
ki titeket. És megtudjátok, hogy azért adtam néktek e parancsolatot, hogy szövetségem legyen a Lévivel, 4
azt mondja a Seregeknek Ura. Szövetségem volt vele életre és békességre, és félelmül adtam azt néki és 5
félt engemet, és megalázta magát az én nevem előtt. Igazság törvénye volt az ő szájában, és nem talál- 6
tatott álnokság az ő ajkaiban; békességben és egyenességgel járt velem, és sokakat megtérített a bűnből.
Mert a papnak ajkai őrzik a tudományt, és az ő szájából törvényt várnak, mivel a Seregek Urának kö- 7
vete ő. De ti elhajlottatok ez útról, sokakat megbotránkoztattatok a törvénynyel, felbontottátok Lévi 8
szövetségét, azt mondja a Seregeknek Ura. Azért én is szidalmasakká tettelek titeket és útálatosakká 9
az egész nép előtt, a miatt, hogy meg nem őriztétek az én útamat, hanem személyválogatók voltatok a
törvénynyel. Nem egy atyánk van-é mindnyájunknak? Nem egy Isten teremtett-é minket? Miért csalja 10
hát kiki az ő felebarátját, megrontván a mi atyáink szövetségét? Hűtelenné lett Júda, és útálatosság 11
támadt Izráelben és Jeruzsálemben, mert megfertőztette Júda az Úrnak szentségét, a melyet ő szeret,
és idegen istenek leányát vette el. Elveszt az Úr mindenkit, a ki ezt cselekszi, a vigyázót és a felelőt, 12
a Jákób sátraiból, még ha áldozatot visz is a Seregek Urának. És ezt is cselekszitek: betöltitek az Úr 13
oltárát könyhullatással, sírással és kesergéssel, hogy ne tekintsen többé az ételáldozatra, és ne fogadjon
el szívességet a ti kezetekből. És azt mondjátok: Miért? Azért, mert az Úr tett bizonyságot közted és a 14
te ifjúságod felesége közt, a kit te megcsaltál, holott társad és szövetséges feleséged! Nem tett ilyet egy 15
sem, a kinek még volt lelke. És mit keresett az az egy? Istentől való magvat. Őrizzétek meg azért a ti
lelketeket, és a ti ifjúságotok feleségét meg ne csaljátok! Mert gyűlölöm az elbocsátást, ezt mondja az Úr, 16
Izráelnek Istene, és azt, a ki ruhájára kegyetlenséget borít, azt mondja a Seregeknek Ura. Őrizzétek meg
azért lelketeket és ne csalárdkodjatok! Elfárasztottátok az Urat beszédeitekkel, és azt mondjátok: Mivel 17
fárasztottuk el? Azzal, hogy azt mondjátok: Minden gonosztevő jó az Úr szemeiben, és gyönyörködik ő
azokban; vagy: Hol van az ítéletnek Istene?

Ímé, elküldöm én az én követemet, és megtisztítja előttem az útat, és mindjárt eljön az ő templomába **3**
az Úr, a kit ti kerestek, és a szövetségnek követe, a kit ti kívántok; ímé, eljön, azt mondja a Seregeknek

2 Ura. De kicsoda szenvedheti el az ő eljövetelének napját? És kicsoda áll meg az ő megjelenésekor? Hi-
3 szen olyan ő, mint az ötvösnek tüze, és a ruhamosóknak lúgja! És ül mint ötvös vagy ezüst-tisztogató
és megtisztítja Lévi fiait és fényessé teszi őket, mint az aranyat és ezüstöt; és igazsággal visznek ételál-
4 dozatot az Úrnak. És kedves lesz az Úrnak a Júda és Jeruzsálem ételáldozatja, mint a régi napokban
5 és előbbi esztendőkben. Mert ítéletre indulok hozzátok, és gyors tanú leszek a szemfényvesztők ellen,
a paráznák és hamisan esküvők ellen, és azok ellen, a kik megrövidítik a munkásnak bérét, az özvegyet
6 és árvát, és a kik nyomorgatják az idegent, és nem félnek engem, azt mondja a Seregeknek Ura. Mert
7 én, az Úr, meg nem változom, ti pedig, Jákóbnak fiai, nem emésztettek meg! Atyáitok idejétől fogva
eltértetek rendeléseimtől és nem tartottátok meg azokat. Térjetek hozzám, és én is hozzátok térek, azt
8 mondja a Seregeknek Ura. De azt mondjátok: Miben térjünk meg? Avagy az ember csalhatja-é az Is-
tent? ti mégis csaltatok engem. És azt mondjátok: Mivel csalunk téged? A tizeddel és az áldozni valóval.
9, 10 Átokkal vagytok elátkozva, mégis csaltok engem: a nép egészben! Hozzátok be a tizedet mind az én
tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házamban, és ezzel próbáljatok meg engem, azt mondja a Sere-
geknek Ura, ha nem nyitom meg néktek az egek csatornáit, és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen.
11 És megdorgálom érettetek a kártevőt, és nem veszti el földetek gyümölcsét, és nem lesz a szőlőtök meddő
12 a mezőn, azt mondja a Seregeknek Ura. És boldognak mondanak titeket mind a nemzetek; mert kívá-
13 natos földdé lesztek ti, azt mondja a Seregeknek Ura. Keményen szóltatok ellenem, azt mondja az Úr, és
14 azt mondjátok: Mit szóltunk ellened? Azt mondtátok: Hiábavaló az Isten szolgálata, és mi haszna, hogy
15 megtartjuk törvényeit, és hogy alázatosan járunk a Seregeknek Ura előtt? Sőt inkább magunk hirdet-
jük boldogoknak a kevélyeket; hiszen gyarapodtak, noha gonoszságot űznek, és megszabadulnak, noha
16 kisértik az Istent! Akkor tanakodtak egymással az Úrnak tisztelői, az Úr pedig figyelt és hallgatott, és
17 egy emlékkönyv iraték ő előtte azoknak, a kik félik az Urat és becsülik az ő nevét. És azon a napon, azt
mondja a Seregeknek Ura, a melyet én szerzek, tulajdonommá lesznek és kedvezek nékik, a mint kiki
18 kedvez a maga fiának, a ki szolgálja őt. És megtértek és meglátjátok, hogy különbség van az igaz és a
gonosz között, az Isten szolgája között és a között, a ki nem szolgálja őt.

4 Mert ímé, eljön a nap, lángoló, mint a sütő-kemencze, és olyanná lesz minden kevély és minden go-
nosztevő, mint a pozdorja, és megégeti őket az eljövendő nap, azt mondja a Seregeknek Ura, a mely nem
2 hagy rajtok gyökeret, sem ágat. És feltámad néktek, a kik félitek az én nevemet, az igazságnak napja, és
3 gyógyulás lesz az ő szárnyai alatt, és kimentek és ugrándoztok, mint a hízlalt tulkok. És széttapodjátok
a gonoszokat, és porrá lesznek lábaitok nyomása alatt azon a napon, a melyet én szerzek, azt mondja
4 a Seregeknek Ura. Emlékezzetek meg Mózesnek, az én szolgámnak törvényéről, a melyet rendeltem
5 ő általa a Hóreben, az egész Izráelnek rendelésekül és ítéletekül. Ímé, én elküldöm néktek Illyést, a
6 prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja. És az atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak
szívét pedig az atyákhoz, hogy el ne jőjjek és meg ne verjem e földet átokkal.

MÁTÉ

Jézus Krisztusnak, Dávid fiának, Ábrahám fiának nemzetségéről való könyv. Ábrahám nemzé **1**, 2
Izsákot; Izsák nemzé Jákóbot; Jákób nemzé Júdát és testvéreit; Júda nemzé Fárest és Zárát 3
Támártól; Fáres nemzé Esromot; Esrom nemzé Arámot; Arám nemzé Aminádábot; Aminá- 4
dáb nemzé Naásso nt; Naásson nemzé Sálmónt; Sálmón nemzé Boázt Ráhábtól; Boáz nemzé 5
Obedet Ruthtól; Obed nemzé Isait; Isai nemzé Dávid királyt; Dávid király nemzé Salamont az Uriás 6
feleségétől; Salamon nemzé Roboámot; Roboám nemzé Abiját; Abija nemzé Asát; Asa nemzé Josafátot; 7, 8
Josafát nemzé Jórámot; Jórám nemzé Uzziást; Uzziás nemzé Jóathámot; Jóathám nemzé Ákházt; Ák- 9
ház nemzé Ezékiást; Ezékiás nemzé Manassest; Manasses nemzé Ámont; Ámon nemzé Jósiást; Jósiás 10, 11
nemzé Jekoniást és testvér eit a babiloni fogságra vitelkor. A babiloni fogságravitel után pedig Jeko- 12
niás nemzé Saláthielt; Saláthiel nemzé Zorobábelt; Zorobábel nemzé Abiudot; Abiud nemzé Eliákimot; 13
Eliákim nemzé Azort; Azor nemzé Sádokot; Sádok nemzé Akimot; Aki m nemzé Eliudot; Eliud nemzé 14, 15
Eleázárt; Eleázár nemzé Matthánt; Matthán nemzé Jákóbot; Jákób nemzé Józsefet, férjét Máriának, 16
a kitől született Jézus, a ki Krisztusnak neveztetik. Az összes nemzetség tehát Ábrahámtól Dávidig 17
tizennégy nemzetség, és Dávidtól a babiloni fogságra vitelig tizennégy nemzetség, és a babiloni fogságra-
viteltől Krisztusig tizennégy nemzetség. A Jézus Krisztus születése pedig így vala: Mária, az ő anyja, 18
eljegyeztetvén Józsefnek, mielőtt egybekeltek volna, viselősnek találtaték a Szent Lélektől. József pedig, 19
az ő férje, mivelhogy igaz ember vala és nem akará őt gyalázatba keverni, el akarta őt titkon bocsátani.
Mikor pedig ezeket magában elgondolta: ímé az Úrnak angyala álomban megjelenék néki, mondván: Jó- 20
zsef, Dávidnak fia, ne félj magadhoz venni Máriát, a te feleségedet, mert a mi benne fogantatott, a Szent
Lélektől van az. Szül pedig fiat, és nevezed annak nevét Jézusnak, mert ő szabadítja meg az ő népét 21
annak bűneiből. Mindez pedig azért lőn, hogy beteljesedjék, a mit az Úr mondott volt a próféta által, a ki 22
így szól: Ímé a szűz fogan méhében és szül fiat, és annak nevét Immanuelnek nevezik, a mi azt jelenti: 23
Velünk az Isten. József pedig az álomból felserkenvén, úgy tőn, a mint az Úr angyala parancsolta vala 24
néki, és feleségét magához vevé. És nem ismeré őt, míg meg nem szülé az ő elsőszülött fiát; és nevezé 25
annak nevét Jézusnak.

A mikor pedig megszületik vala Jézus a júdeai Bethlehemben, Heródes király idejében, ímé napke- **2**
letről bölcsek jövének Jeruzsálembe, ezt mondván: Hol van a zsidók királya, a ki megszületett? Mert 2
láttuk az ő csillagát napkeleten, és azért jövénk, hogy tisztességet tegyünk néki. Heródes király pedig 3
ezt hallván, megháborodék, és vele együtt az egész Jeruzsálem. És egybegyűjtve minden főpapot és a 4
nép írástudóit, tudakozódik vala tőlük, hol kell a Krisztusnak megszületnie? Azok pedig mondának néki: 5
A júdeai Bethlehemben; mert így írta vala meg a próféta: És te Bethlehem, Júdának földje, semmiképen 6
sem vagy legkisebb Júda fejedelmi városai között: mert belőled származik a fejedelem, a ki legeltetni
fogja az én népemet, az Izráelt. Ekkor Heródes titkon hivatván a bölcseket, szorgalmatosan megtuda- 7
kolá tőlük a csillag megjelenésének idejét. És elküldvén őket Bethlehembe, monda nékik: Elmenvén, 8
szorgalmatosan kérdezősködjetek a gyermek felől, mihelyt pedig megtaláljátok, adjátok tudtomra, hogy
én is elmenjek és tisztességet tegyek néki. Ők pedig a király beszédét meghallván, elindulának. És ímé 9
a csillag, a melyet napkeleten láttak, előttük megy vala mind addig, a míg odaérvén, megálla a hely fölött,
a hol a gyermek vala. És mikor meglátták a csillagot, igen nagy örömmel örvendezének. És bemenvén 10, 11
a házba, ott találák a gyermeket anyjával, Máriával; és leborulván, tisztességet tőnek néki; és kincseiket
kitárván, ajándékokat adának néki: aranyat, tömjént és mirhát. És mivel álomban megintettek, hogy 12
Heródeshez vissza ne menjenek, más úton térének vissza hazájokba. Mikor pedig azok visszatérnek 13
vala, ímé megjelenék az Úrnak angyala Józsefnek álomban, és monda: Kelj fel, vedd a gyermeket és
annak anyját, és fuss Égyiptomba, és maradj ott, a míg én mondom néked; mert Heródes halálra fogja
keresni a gyermeket. Ő pedig fölkelvén, vevé a gyermeket és annak anyját, és Égyiptomba távozék. És 14, 15
ott vala egész a Heródes haláláig, hogy beteljesedjék, a mit az Úr mondott a próféta által, a ki így szólt:
Égyiptomból hívtam ki az én fiamat. Ekkor Heródes látván, hogy a bölcsek megcsúfolták őt, szerfölött 16
felháborodék, és kiküldvén, megölete Bethlehemben és annak egész környékén minden gyermeket, két
esztendőstől és azon alól, az idő szerint, a melyet szorgalmasan tudakolt a bölcsektől. Ekkor teljesedék 17
be, a mit Jerémiás próféta mondott, a midőn így szólt: Szó hallatszott Rámában: Sírás-rívás és sok ke- 18
serves jajgatás. Rákhel siratta az ő fiait és nem akart megvigasztaltatni, mert nincsenek. Mikor pedig 19
Heródes meghalt, ímé az Úrnak angyala megjelenék álomban Józsefnek Égyiptomban, Mondván: Kelj 20
fel, vedd a gyermeket és annak anyját, és eredj az Izráel földére; mert meghaltak, a kik a gyermeket

21 halálra keresik vala. Ő pedig felkelvén, magához vevé a gyermeket és annak anyját, és elméne Izráel
22 földére. Mikor pedig hallá, hogy Júdeában Arkhelaus uralkodik, Heródesnek, az ő atyjának helyén, nem
23 mert vala oda menni, hanem, minthogy álomban meginteték, Galilea vidékeire téré. És oda jutván,
lakozék Názáret nevű városban, hogy beteljesedjék, a mit a próféták mondottak, hogy názáretinek fog
neveztetni.

3, 2 Azokban a napokban pedig eljöve Keresztelő János, a ki prédikál vala Júdea pusztájában. És ezt
3 mondja vala: Térjetek meg, mert elközelített a mennyeknek országa. Mert ez az, a kiről Ésaiás próféta
szólott, ezt mondván: Kiáltó szó a pusztában: Készítsétek az Úrnak útját, és egyengessétek meg az ő
4 ösvényeit. Ennek a Jánosnak a ruhája pedig teveszőrből vala, és bőröv vala a dereka körül, elesége
5 pedig sáska és erdei méz. Ekkor kiméne ő hozzá Jeruzsálem és az egész Júdea és a Jordánnak egész
6, 7 környéke. És megkeresztelkednek vala ő általa a Jordán vizében, vallást tevén az ő bűneikről. Mikor
pedig látá, hogy a farizeusok és sadduceusok közül sokan mennek ő hozzá, hogy megkeresztelkedjenek,
monda nékik: Mérges kígyóknak fajzatai! Kicsoda intett meg titeket, hogy az Istennek elkövetkezendő
8, 9 haragjától megmeneküljetek? Teremjetek hát a megtéréshez illő gyümölcsöket. És ne gondoljátok,
hogy így szólhattok magatokban: Ábrahám a mi atyánk! Mert mondom néktek, hogy Isten eme kövekből
10 is támaszthat fiakat Ábrahámnak. A fejsze pedig immár a fák gyökerére vettetett. Azért minden fa,
11 a mely jó gyümölcsöt nem terem, kivágattatik és tűzre vettetik. Én ugyan vízzel keresztellek titeket
megtérésre, de a ki utánam jő, erősebb nálamnál, a kinek saruját hordozni sem vagyok méltó; ő Szent
12 Lélekkel és tűzzel keresztel majd titeket. A kinek szóró lapát van az ő kezében, és megtisztítja az ő
13 szérűjét; és az ő gabonáját csűrbe takarítja, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel. Akkor eljöve
14 Jézus Galileából a Jordán mellé Jánoshoz, hogy megkeresztelkedjék ő általa. János azonban visszatartja
15 vala őt, mondván: Nékem kell általad megkeresztelkednem, és te jősz én hozzám? Jézus pedig felelvén,
16 monda néki: Engedj most, mert így illik nékünk minden igazságot betöltenünk. Ekkor engede néki. És
Jézus megkeresztelkedvén, azonnal kijöve a vízből; és ímé az egek megnyilatkozának néki, és ő látá az
17 Istennek Lelkét alájőni mintegy galambot és ő reá szállani. És ímé egy égi hang ezt mondja vala: Ez
amaz én szerelmes fiam, a kiben én gyönyörködöm.

4, 2 Akkor Jézus viteték a Lélektől a pusztába, hogy megkisértessék az ördögtől. És mikor negyven nap
3 és negyven éjjel bőjtölt vala, végre megéhezék. És hozzámenvén a kisértő, monda néki: Ha Isten fia
4 vagy, mondd, hogy e kövek változzanak kenyerekké. Ő pedig felelvén, monda: Meg van írva: Nemcsak
5 kenyérrel él az ember, hanem minden ígével, a mely Istennek szájából származik. Ekkor vivé őt az
6 ördög a szent városba, és odahelyezé a templom tetejére. És monda néki. Ha Isten fia vagy, vesd alá
magadat: mert meg van írva: Az ő angyalainak parancsol felőled, és kézen hordoznak téged, hogy meg
7 ne üsd lábadat a kőbe. Monda néki Jézus: Viszont meg van írva: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet!
8 Ismét vivé őt az ördög egy igen magas hegyre, és megmutatá néki a világ minden országát és azok di-
9, 10 csőségét, És monda néki: Mindezeket néked adom, ha leborúlva imádsz engem. Ekkor monda néki
11 Jézus: Eredj el Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj. Ekkor
12 elhagyá őt az ördög. És ímé angyalok jövének hozzá és szolgálnak vala néki. Mikor pedig meghallotta
13 Jézus, hogy János börtönbe vettetett, visszatére Galileába; És odahagyva Názáretet, elméne és lakozék
14 a tengerparti Kapernaumban, a Zebulon és Naftali határain; Hogy beteljesedjék a mit Ésaiás próféta
15 mondott, így szólván: Zebulonnak földje és Naftalinak földje, a tenger felé, a Jordánon túl, a pogányok
16 Galileája, A nép, a mely sötétségben ül vala, láta nagy világosságot, és a kik a halálnak földében és ár-
17 nyékában ülnek vala, azoknak világosság támada. Ettől fogva kezde Jézus prédikálni, és ezt mondani:
18 Térjetek meg, mert elközelgetett a mennyeknek országa. Mikor pedig a galileai tenger mellett jár vala
Jézus, láta két testvért, Simont, a kit Péternek neveznek, és Andrást az ő testvérét, a mint a tengerbe
19 hálót vetnek vala; mert halászok valának. És monda nékik: Kövessetek engem, és azt mívelem, hogy
20, 21 embereket halásszatok. Azok pedig azonnal otthagyván a hálókat, követék őt. És onnan tovább menve,
láta más két testvért, Jakabot a Zebedeus fiát, és Jánost amannak testvérét, a mint a hajóban atyjukkal
22 Zebedeussal a hálóikat kötözgetik vala; és hívá őket. Azok pedig azonnal otthagyván a hajót és atyjukat,
23 követék őt. És bejárá Jézus az egész Galileát, tanítva azok zsinagógáiban, és hirdetve az Isten országá-
24 nak evangyéliomát, és gyógyítva a nép között minden betegséget és minden erőtelenséget. És elterjede
az ő híre egész Siriában: és hozzávivék mindazokat, a kik rosszúl valának, a különféle betegségekben és
25 kínokban sínlődőket, ördöngösöket, holdkórosokat és gutaütötteket; és meggyógyítja vala őket. És nagy
sokaság követé őt Galileából és a Tízvárosból és Jeruzsálemből és Júdeából és a Jordánon túlról.

5 Mikor pedig látta Jézus a sokaságot, felméne a hegyre, és a mint leült vala, hozzámenének az ő ta-

nítványai. És megnyitván száját, tanítja vala őket, mondván: Boldogok a lelki szegények: mert övék a 2, 3
mennyeknek országa. Boldogok, a kik sírnak: mert ők megvígasztaltatnak. Boldogok a szelídek: mert 4, 5
ők örökségűl bírják a földet. Boldogok, a kik éhezik és szomjúhozzák az igazságot: mert ők megelégít- 6
tetnek. Boldogok az irgalmasok: mert ők irgalmasságot nyernek. Boldogok, a kiknek szívök tiszta: 7, 8
mert ők az Istent meglátják. Boldogok a békességre igyekezők: mert ők az Isten fiainak mondatnak. 9
Boldogok, a kik háborúságot szenvednek az igazságért: mert övék a mennyeknek országa. Boldogok 10, 11
vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek én
érettem. Örűljetek és örvendezzetek, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyekben: mert így háborgatták 12
a prófétákat is, a kik előttetek voltak. Ti vagytok a földnek savai; ha pedig a só megízetlenűl, mivel 13
sózzák meg? nem jó azután semmire, hanem hogy kidobják és eltapossák az emberek. Ti vagytok a világ 14
világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város. Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, 15
hanem hogy a gyertyatartóba tegyék és fényljék mindazoknak, a kik a házban vannak. Úgy fényljék a ti 16
világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.
Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem jöttem hogy eltöröljem, 17
hanem inkább hogy betöltsem. Mert bizony mondom néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényvből 18
egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik, a míg minden be nem teljesedik. Valaki azért csak egyet 19
is megront e legkisebb parancsolatok közűl és úgy tanítja az embereket, a mennyeknek országában a
legkisebb lészen; valaki pedig cselekszi és úgy tanít, az a mennyeknek országában nagy lészen. Mert 20
mondom néktek, hogyha a ti igazságotok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképen
sem mehettek be a mennyeknek országába. Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek: Ne ölj, mert 21
a ki öl, méltó az ítletre. Én pedig azt mondom néktek, hogy mindaz, a ki haragszik az ő atyjafiára ok 22
nélkül, méltó az ítéletre; a ki pedig azt mondja az ő atyjafiának: Ráka, méltó a főtörvényszékre; a ki
pedig ezt mondja: Bolond, méltó a gyehenna tüzére. Azért, ha a te ajándékodat az oltárra viszed és ott 23
megemlékezel arról, hogy a te atyádfiának valami panasza van ellened: Hagyd ott az oltár előtt a te 24
ajándékodat, és menj el, elébb békélj meg a te atyádfiával, és azután eljövén, vidd fel a te ajándékodat.
Légy jóakarója a te ellenségednek hamar, a míg az úton vagy vele, hogy ellenséged valamiképen a bíró 25
kezébe ne adjon, és a bíró oda ne adjon a poroszló kezébe, és tömlöczbe ne vessen téged. Bizony mon- 26
dom néked: ki nem jősz onnét, mígnem megfizetsz az utolsó fillérig. Hallottátok, hogy megmondatott a 27
régieknek: Ne paráználkodjál! Én pedig azt mondom néktek, hogy valaki asszonyra tekint gonosz kivá- 28
nságnak okáért, immár paráználkodott azzal az ő szívében. Ha pedig a te jobb szemed megbotránkoztat 29
téged, vájd ki azt és vesd el magadtól; mert jobb néked, hogy egy veszszen el a te tagjaid közűl, semhogy
egész tested a gyehennára vettessék. És ha a te jobb kezed botránkoztat meg téged, vágd le azt és vesd 30
el magadtól; mert jobb néked, hogy egy vesszen el a te tagjaid közűl, semhogy egész tested a gyehennára
vettessék. Megmondatott továbbá: Valaki elbocsátja feleségét, adjon néki elválásról való levelet. Én 31, 32
pedig azt mondom néktek: Valaki elbocsátja feleségét, paráznaság okán kívül, paráznává teszi azt; és a ki
elbocsátott asszonyt veszen el, paráználkodik. Ismét hallottátok, hogy megmondatott a régieknek: Ha- 33
misan ne esküdjél, hanem teljesítsd az Úrnak tett esküidet. Én pedig azt mondom néktek: Teljességgel 34
ne esküdjetek; se az égre, mert az az Istennek királyi széke; Se a földre, mert az az ő lábainak zsámolya; 35
se Jeruzsálemre, mert a nagy Királynak városa; Se a te fejedre ne esküdjél, mert egyetlen hajszálat sem 36
tehetsz fehérré vagy feketévé. Hanem legyen a ti beszédetek: Úgy úgy; nem nem; a mi pedig ezeken 37
felűl vagyon, a gonosztól vagyon. Hallottátok, hogy megmondatott: Szemet szemért és fogat fogért. Én 38, 39
pedig azt mondom néktek: Ne álljatok ellene a gonosznak, hanem a ki arczul üt téged jobb felől, fordítsd
felé a másik orczádat is. És a ki törvénykezni akar veled és elvenni a te alsó ruhádat, engedd oda néki a 40
felsőt is. És a ki téged egy mértföldútra kényszerít, menj el vele kettőre. A ki tőled kér, adj néki; és a ki 41, 42
tőled kölcsön akar kérni, el ne fordulj attól. Hallottátok, hogy megmondatott: Szeresd felebarátodat és 43
gyűlöld ellenségedet. Én pedig azt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, a kik 44
titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, a kik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, a kik háborgat-
nak és kergetnek titeket; Hogy legyetek a ti mennyei Atyátoknak fiai, a ki felhozza az ő napját mind a 45
gonoszokra, mind a jókra, és esőt ád mind az igazaknak, mind a hamisaknak. Mert ha azokat szeretitek, 46
a kik titeket szeretnek, micsoda jutalmát veszitek? Avagy a vámszedők is nem ugyanazt cselekeszik-é?
És ha csak a ti atyátokfiait köszöntitek, mit cselekesztek másoknál többet? Nemde a vámszedők is nem 47
azonképen cselekszenek-é? Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes. 48

Vigyázzatok, hogy alamizsnátokat ne osztogassátok az emberek előtt, hogy lássanak titeket; mert kü- **6**
lönben nem lesz jutalmatok a ti mennyei Atyátoknál. Azért mikor alamizsnát osztogatsz, ne kürtöltess 2
magad előtt, a hogy a képmutatók tesznek a zsinagógákban és az utczákon, hogy az emberektől dícsére-

3 tet nyerjenek. Bizony mondom néktek: elvették jutalmukat. Te pedig a mikor alamizsnát osztogatsz, ne
4 tudja a te bal kezed, mit cselekszik a te jobb kezed; Hogy a te alamizsnád titkon legyen; és a te Atyád,
5 a ki titkon néz, megfizet néked nyilván. És mikor imádkozol, ne légy olyan mint a képmutatók, a kik
a gyülekezetekben és az utczák szegeletein fenállva szeretnek imádkozni, hogy lássák őket az emberek.
6 Bizony mondom néktek: elvették jutalmukat. Te pedig a mikor imádkozol, menj be a te belső szobádba,
és ajtódat bezárva, imádkozzál a te Atyádhoz, a ki titkon van; és a te Atyád, a ki titkon néz, megfizet
7 néked nyilván. És mikor imádkoztok, ne legyetek sok beszédűek, mint a pogányok, a kik azt gondolják,
8 hogy az ő sok beszédükért hallgattatnak meg. Ne legyetek hát ezekhez hasonlók; mert jól tudja a ti
9 Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt kérnétek tőle. Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk, ki vagy
10 a mennyekben, szenteltessék meg a te neved; Jőjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a
11, 12 mennyben úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nékünk ma. És bocsásd meg a mi
13 vétkeinket, miképen mi is megbocsátunk azoknak, a kik ellenünk vétkeztek; És ne vígy minket kísér-
tetbe, de szabadíts meg minket a gonosztól. Mert tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség mind örökké.
14 Ámen! Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát néktek is a ti mennyei Atyá-
15 tok. Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja
16 meg a ti vétkeiteket. Mikor pedig bőjtöltök, ne legyen komor a nézéstek, mint a képmutatóké, a kik
eltorzítják arczukat, hogy lássák az emberek, hogy ők bőjtölnek. Bizony mondom néktek, elvették jutal-
17, 18 mukat. Te pedig mikor bőjtölsz, kend meg a te fejedet, és a te orczádat mosd meg; Hogy ne az emberek
lássák bőjtölésedet, hanem a te Atyád, a ki titkon van; és a te Atyád, a ki titkon néz, megfizet néked
19 nyilván. Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsda és a moly megemészti, és a hol a
20 tolvajok kiássák és ellopják; Hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket mennyben, a hol sem a rozsda,
21 sem a moly meg nem emészti, és a hol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják. Mert a hol van a ti
22 kincsetek, ott van a ti szívetek is. A test lámpása a szem. Ha azért a te szemed tiszta, a te egész tested
23 világos lesz. Ha pedig a te szemed gonosz, a te egész tested sötét lesz. Ha azért a benned lévő világosság
24 sötétség: mekkora akkor a sötétség?! Senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli és a
másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Nem szolgálhat tok Istennek és a
25 Mammonnak. Azért azt mondom néktek: Ne aggodalmaskodjatok a ti éltetek felől, mit egyetek és mit
igyatok; sem a ti testetek felől, mibe öltözködjetek. Avagy nem több-é az élet hogynem az eledel, és a test
26 hogynem az öltözet? Tekintsetek az égi madarakra, hogy nem vetnek, nem aratnak, sem csűrbe nem
27 takarnak; és a ti mennyei Atyátok eltartja azokat. Nem sokkal különbek vagytok-é azoknál? Kicsoda
28 pedig az közűletek, a ki aggodalmaskodásával megnövelheti termetét egy araszszal? Az öltözet felől is
mit aggodalmaskodtok? Vegyétek eszetekbe a mező liliomait, mi módon növekednek nem munkálkodnak,
29 és nem fonnak; De mondom néktek, hogy Salamon minden dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek
30 közűl egy. Ha pedig a mezőnek fűvét, a mely ma van, és holnap kemenczébe vettetik, így ruházza az Is-
31 ten; nem sokkal inkább-é titeket, ti kicsinyhitűek? Ne aggodalmaskodjatok tehát, és ne mondjátok: Mit
32 együnk? vagy: Mit igyunk? vagy: Mivel ruházkodjunk? Mert mind ezeket a pogányok kérdezik. Mert
33 jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mind ezekre szükségetek van. Hanem keressétek először Istennek
34 országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek. Ne aggodalmaskodjatok tehát a holnap
felől; mert a holnap majd aggodalmaskodik a maga dolgai felől. Elég minden napnak a maga baja.

7, 2 Ne ítéljetek, hogy ne ítéltessetek. Mert a milyen ítélettel ítéltek, olyannal ítéltettek, és a milyen
3 mértékkel mértek, olyannal mérnek néktek. Miért nézed pedig a szálkát, a mely a te atyádfia szemében
4 van, a gerendát pedig, a mely a te szemedben van, nem veszed észre? Avagy mi módon mondhatod
a te atyádfiának: Hadd vessem ki a szálkát a te szemedből; holott ímé, a te szemedben gerenda van?
5 Képmutató, vesd ki előbb a gerendát a te szemedből, és akkor gondolj arra, hogy kivessed a szálkát
6 a te atyádfiának szeméből! Ne adjátok azt, a mi szent, az ebeknek, se gyöngyeiteket ne hányjátok a
disznók elé, hogy meg ne tapossák azokat lábaikkal, és néktek fordulván, meg ne szaggassanak titeket.
7, 8 Kérjetek és adatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyittatik néktek. Mert a ki kér,
9 mind kap; és a ki keres, talál; és a zörgetőnek megnyittatik. Avagy ki az az ember közületek, a ki, ha
10, 11 az ő fia kenyeret kér tőle, követ ád néki? És ha halat kér, vajjon kígyót ád-e néki? Ha azért ti gonosz
létetekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ád a ti mennyei Atyátok jókat
12 azoknak, a kik kérnek tőle?! A mit akartok azért, hogy az emberek ti veletek cselekedjenek, mindazt ti
13 is úgy cselekedjétek azokkal; mert ez a törvény és a próféták. Menjetek be a szoros kapun. Mert tágas
14 az a kapu és széles az az út, a mely a veszedelemre visz, és sokan vannak, a kik azon járnak. Mert
szoros az a kapu és keskeny az az út, a mely az életre visz, és kevesen vannak, a kik megtalálják azt.
15 Őrizkedjetek pedig a hamis prófétáktól, a kik juhoknak ruhájában jőnek hozzátok, de belől ragadozó
16 farkasok. Gyümölcseikről ismeritek meg őket. Vajjon a tövisről szednek-é szőlőt, vagy a bojtorjánról

fügét? Ekképen minden jó fa jó gyümölcsöt terem; a romlott fa pedig rossz gyümölcsöt terem. Nem 17, 18
teremhet jó fa rossz gyümölcsöt; romlott fa sem teremhet jó gyümölcsöt. Minden fa, a mely nem terem 19
jó gyümölcsöt, kivágattatik és tűzre vettetik. Azért az ő gyümölcseikről ismeritek meg őket. Nem 20, 21
minden, a ki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megyen be a mennyek országába; hanem a ki cselekszi az
én mennyei Atyám akaratát. Sokan mondják majd nékem ama napon: Uram! Uram! nem a te nevedben 22
prófétáltunk-é, és nem a te nevedben űztünk-é ördögöket, és nem cselekedtünk-é sok hatalmas dolgot
a te nevedben? És akkor vallást teszek majd nékik: Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem, ti 23
gonosztevők. Valaki azért hallja én tőlem e beszédeket, és megcselekszi azokat, hasonlítom azt a bölcs 24
emberhez, a ki a kősziklára építette az ő házát: És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek, 25
és beleütköztek abba a házba; de nem dőlt össze: mert a kősziklára építtetett. És valaki hallja én tőlem 26
e beszédeket, és nem cselekszi meg azokat, hasonlatos lesz a bolond emberhez, a ki a fövényre építette
házát: És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek, és beleütköztek abba a házba; és összeomlott: 27
és nagy lett annak romlása. És lőn, mikor elvégezte Jézus e beszédeket, álmélkodik vala a sokaság az ő 28
tanításán: Mert úgy tanítja vala őket, mint a kinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók. 29

Mikor leszállott vala a hegyről, nagy sokaság követé őt. És ímé eljövén egy bélpoklos, leborúla előtte, **8**, 2
mondván: Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem. És kinyujtván kezét, megilleté őt Jézus, mondván: 3
Akarom, tisztulj meg. És azonnal eltisztult annak poklossága. És monda néki Jézus: Meglásd, senki- 4
nek se szólj. Hanem eredj, mutasd meg magadat a papnak, és vidd fel az ajándékot, a melyet Mózes
rendelt, bizonyságúl nékik. Mikor pedig beméne Jézus Kapernaumba, egy százados méne hozzá, kérvén 5
őt, És ezt mondván: Uram, az én szolgám otthon gutaütötten fekszik, és nagy kínokat szenved. És 6, 7
monda néki Jézus: Elmegyek és meggyógyítom őt. És felelvén a százados, monda: Uram, nem vagyok 8
méltó, hogy az én hajlékomba jőjj; hanem csak szólj egy szót, és meggyógyul az én szolgám. Mert én 9
is hatalmasság alá vetett ember vagyok, és vannak alattam vitézek; és mondom egyiknek: Eredj el, és
elmegy; és a másiknak: Jöszte, és eljő; és az én szolgámnak: Tedd ezt, és megteszi. Jézus pedig, a mi- 10
kor ezt hallá, elcsodálkozék, és monda az őt követőknek: Bizony mondom néktek, még az Izráelben sem
találtam ilyen nagy hitet. De mondom néktek, hogy sokan eljőnek napkeletről és napnyugatról, és le- 11
telepednek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal a mennyek országában: Ez ország fiai pedig kivettetnek 12
a külső sötétségre; holott lészen sírás és fogaknak csikorgatása. És monda Jézus a századosnak: Eredj 13
el, és legyen néked a te hited szerint. És meggyógyult annak szolgája abban az órában. És bemenvén 14
Jézus a Péter házába, látá, hogy annak napa fekszik és lázas. És illeté annak kezét, és elhagyta őt a 15
láz; és fölkele, és szolgála nékik. Az est beálltával pedig vivének hozzá sok ördöngőst, és egy szóval 16
kiűzé a tisztátalan lelkeket, és meggyógyít vala minden beteget; Hogy beteljesedjék, a mit Ésaiás pró- 17
féta mondott, így szólván: Ő vette el a mi erőtlenségünket, és ő hordozta a mi betegségünket. Látván 18
pedig Jézus a nagy sokaságot maga körűl, parancsolá, hogy menjenek a túlsó partra. És hozzámenvén 19
egy írástudó, monda néki: Mester, követlek téged, akárhova mégy. És monda néki Jézus: A rókáknak 20
vagyon barlangjok és az égi madaraknak fészkük; de az ember Fiának nincs hová fejét lehajtani. Egy 21
másik pedig az ő tanítványai közűl monda néki: Uram, engedd meg nékem, hogy előbb elmenjek és elte-
messem az én atyámat. Jézus pedig monda néki: Kövess engem, és hagyd, hogy a halottak temessék el 22
az ő halottaikat. És mikor a hajóra szállt vala, követék őt az ő tanítványai. És ímé nagy háborgás lőn 23, 24
a tengeren, annyira, hogy a hajót elborítják vala a hullámok; ő pedig aluszik vala. És az ő tanítványai 25
hozzámenvén, felkölték őt, mondván: Uram, ments meg minket; mert elveszünk. És monda nékik: Mit 26
féltek, óh kicsinyhitűek? Ekkor fölkelvén, megdorgálá a szeleket és a tengert, és lőn nagy csendesség.
Az emberek pedig elcsodálkozának, mondván: Kicsoda ez, hogy mind a szelek, mind a tenger engednek 27
néki? És a mikor eljutott vala a túlsó partra, a Gadarénusok tartományába, két ördöngős ment eléje, a 28
sírboltokból kijövén, igen kegyetlenek, annyira, hogy senki sem mer vala elmenni azon az úton. És ímé 29
kiáltának mondván: Mi közünk te veled Jézus, Istennek fia? Azért jöttél ide, hogy idő előtt meggyötörj
minket? Tőlük távol pedig egy nagy disznónyáj legelészik vala. Az ördögök pedig kérik vala őt mond- 30, 31
ván: Ha kiűzesz minket, engedd meg nékünk, hogy ama disznó-nyájba mehessünk! És monda nékik: 32
Menjetek. Azok pedig kimenvén, menének a disznónyájba: és ímé az egész disznó-nyáj a meredekről a
tengerbe rohana, és oda vesze a vízben. A pásztorok pedig elfutának, és bemenvén a városba hírré adá- 33
nak mindent, azokat is, a mik az ördögökkel történtek vala. És ímé az egész város kiméne Jézus elébe; 34
és mihelyt megláták, kérék őt, hogy távozzék az ő határukból.

És hajóra szállva átkele, és méne a maga városába. És ímé hoznak vala hozzá egy ágyban fekvő **9**, 2

gutaütött embert. És látva Jézus azoknak hitét, monda a gutaütöttnek: Bízzál fiam! Megbocsáttattak
3, 4 néked a te bűneid. És ímé némelyek az írástudók közűl mondának magukban: Ez káromlást szól. És
5 Jézus, látva az ő gondolataikat, monda: Miért gondoltok gonoszt a ti szívetekben? Mert mi könnyebb, ezt
6 mondani-é: Megbocsáttattak néked a te bűneid; vagy ezt mondani: Kelj föl és járj? Hogy pedig megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma a földön a bűnöket megbocsátani (ekkor monda a gutaütöttnek):
7, 8 Kelj föl, vedd a te ágyadat, és eredj haza. És az felkelvén, haza méne. A sokaság pedig ezt látván, elál-
9 mélkodék, és dicsőíté az Istent, hogy ilyen hatalmat adott az embereknek. És mikor Jézus onnét tovább méne, láta egy embert ülni a vámszedő helyen, a kinek Máté volt a neve, és monda néki: Kövess engem!
10 És az felkelvén, követé őt. És lőn, a mikor ő letelepedék a házban, ímé sok vámszedő és bűnös jött oda
11 és letelepedtel Jézussal és az ő tanítványaival az asztalhoz. És látva ezt a farizeusok, mondának az ő
12 tanítványainak: Miért eszik ez a ti Mesteretek a vámszedőkkel és bűnösökkel együtt? Jézus pedig ezt
13 hallván, monda nékik: Nem az egészségeseknek van szüksége orvosra, hanem a betegeknek. Elmenvén pedig tanuljátok meg, mi az: Irgalmasságot akarok és nem áldozatot. Mert nem az igazakat hivogatni jöttem, hanem a bűnösöket a megtérésre. Akkor a János tanítványai jövének hozzá, mondván: Miért
14 hogy mi és a farizeusok sokat bőjtölünk, a te tanítványaid pedig nem bőjtölnek? És monda nékik Jézus:
15 Vajjon szomorkodhatik-é a násznép, a míg velök van a vőlegény? de eljőnek a napok, a mikor elvétetik tőlök a vőlegény, és akkor bőjtölni fognak. Senki sem vet pedig új posztóból foltot az ócska ruhára; mert
16 a mi azt kitoldaná, még elszakít a ruhából és nagyobb szakadás lesz. Új bort sem töltenek ó tömlőkbe;
17 máskülönben a tömlők szétszakadoznak, és a bor kiömöl, a tömlők is elvesznek; hanem az új bort új tömlőkbe töltik, és mindkettő megmarad. Mikor ezeket mondá nékik, ímé egy főember eljövén leborúla
18 előtte, mondván: Az én leányom épen most halt meg; de jer, vesd reá kezedet, és megelevenedik. És
19 felkelvén Jézus, követé őt tanítványaival együtt. És ímé, egy asszony, a ki tizenkét év óta vérfolyásban
20 szenved vala, hozzájárulván hátulról, illeté az ő ruhájának szegélyét. Mert ezt mondja vala magában:
21 Ha csak ruháját illetem is, meggyógyulok. Jézus pedig megfordulván és reá tekintvén, monda: Bízzál
22 leányom; a te hited megtartott téged. És meggyógyúlt az asszony abban az órában. És Jézus a főember
23 házához érvén, látván a sípolókat és a tolongó sokaságot, Monda nékik: Menjetek el innen, mert a le-
24 ányzó nem halt meg, hanem aluszik. És kinevették őt. Mikor pedig a sokaság eltávolíttaték, bemenvén,
25 megfogá annak kezét, és a leányzó felkelt. És elterjede ez a hír abban az egész tartományban. És mikor
26, 27 Jézus tovább ment onnét, két vak követé őt, kiáltozva és ezt mondva: Könyörűlj rajtunk, Dávidnak fia!
28 Mikor pedig beméne a házba, oda menének hozzá a vakok, és monda nékik Jézus: Hiszitek-é, hogy én
29 azt megcselekedhetem? Mondának néki: Igen, Uram. Akkor illeté az ő szemeiket, mondván: Legyen
30 néktek a ti hitetek szerint. És megnyilatkozának azoknak szemei; és rájok parancsola Jézus, mond-
31 ván: Meglássátok, senki meg ne tudja! Azok pedig kimenvén, elterjeszték az ő hírét abban az egész
32, 33 tartományban. Mikor pedig azok elmentek vala, ímé egy ördöngős néma embert hozának néki. És az ördögöt kiűzvén, megszólalt a néma; és a sokaság csudálkozik vala, mondván: Soha nem láttak ilyet
34, 35 Izráelben! A farizeusok pedig ezt mondják vala: Az ördögök fejedelme által űzi ki az ördögöket. És körüljárja vala Jézus a városokat mind, és a falvakat, tanítván azoknak zsinagógáiban, és hirdetvén az Isten országának evangyéliomát, és gyógyítván mindenféle betegséget és mindenféle erőtelenséget a nép
36 között. Mikor pedig látta vala a sokaságot, könyörületességre indula rajtok, mert el voltak gyötörve és
37 szétszórva, mint a pásztor nélkűl való juhok. Akkor monda az ő tanítványainak: Az aratni való sok, de
38 a munkás kevés. Kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába.

10 És előszólítván tizenkét tanítványát, hatalmat ada nékik a tisztátalan lelkek felett, hogy kiűzzék azo-
2 kat, és gyógyítsanak minden betegséget és minden erőtelenséget. A tizenkét apostol nevei pedig ezek:
Első Simon, a kit Péternek hívnak, és András az ő testvére; Jakab, a Zebedeus fia, és János az ő testvére;
3 Filep és Bertalan; Tamás és Máté, a vámszedő; Jakab, az Alfeus fia, és Lebbeus, a kit Taddeusnak hívtak;
4, 5 Simon a kananita, és Judás, az Iskariotes, a ki el is árulta őt. Ezt a tizenkettőt küldé ki Jézus, és meg-
parancsolá nékik, mondván: Pogányok útjára ne menjetek, és Samaritánusok városába ne menjetek be;
6, 7 Hanem menjetek inkább Izráel házának eltévelyedett juhaihoz. Elmenvén pedig prédikáljatok, mond-
8 ván: Elközelített a mennyeknek országa. Betegeket gyógyítsatok, poklosokat tisztítsatok, halottakat
9 támaszszatok, ördögöket űzzetek. Ingyen vettétek, ingyen adjátok. Ne szerezzetek aranyat, se ezüstöt,
10 se réz-pénzt a ti erszényetekbe, Se útitáskát, se két ruhát, se sarut, se pálczát; mert méltó a munkás
11 az ő táplálékára. A mely városba vagy faluba pedig bementek, tudakozzátok meg, ki abban méltó; és
12, 13 ott maradjatok, a míg tovább mehettek. Ha pedig bementek a házba, köszöntsétek azt. És ha méltó
14 a ház, szálljon a ti békességtek reá; ha pedig nem méltó, a ti békességtek rátok térjen vissza. És ha valaki nem fogad be titeket, és nem hallgatja a ti beszédeteket, mikor kimentek abból a házból, vagy

városból, lábaitok porát is verjétek le. Bizony mondom néktek: Az ítélet napján könnyebb lesz a Sodoma 15
és Gomora földjének dolga, mint annak a városnak. Ímé, én elbocsátlak titeket, mint juhokat a farkasok 16
közé; legyetek azért okosak mint a kígyók, és szelídek mint a galambok. De óvakodjatok az emberektől; 17
mert törvényszékekre adnak titeket, és az ő gyülekezeteikben megostoroznak titeket; És helytartók és 18
királyok elé visznek titeket érettem, bizonyságúl ő magoknak és a pogányoknak. De mikor átadnak titeket, ne aggodalmaskodjatok, mi módon vagy mit szóljatok; mert megadatik néktek abban az órában, mit 19
mondjatok. Mert nem ti vagytok, a kik szóltok, hanem a ti Atyátoknak Lelke az, a ki szól ti bennetek. 20
Halálra adja pedig testvér testvérét, atyja gyermekét; és támadnak magzatok szüleik ellen, és megöletik 21
őket. És gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért; de a ki mindvégig megáll, az megtartatik. 22
Mikor pedig abban a városban üldöznek titeket, szaladjatok a másikba. Mert bizony mondom néktek: 23
be sem járjátok Izráel városait, míg az embernek Fia eljövend. Nem fölebbvaló a tanítvány a tanítónál, 24
sem a szolga az ő uránál. Elég a tanítványnak, ha olyan mint a mestere, és a szolga mint az ő Ura. Ha a 25
házigazdát Belzebubnak hívták, mennyivel inkább az ő házanépét?! Azért ne féljetek tőlök. Mert nincs 26
oly rejtett dolog, a mi napfényre ne jőne: és oly titok, a mi ki ne tudódnék. A mit néktek a sötétben 27
mondok, a világosságban mondjátok; és a mit fülbe súgva hallotok, a háztetőkről hirdessétek. És ne 28
féljetek azoktól, a kik a testet ölik meg, a lelket pedig meg nem ölhetik; hanem attól féljetek inkább, a ki
mind a lelket, mind a testet elveszteti a gyehennában. Nemde, két verebecskét meg lehet venni egy kis 29
fillérért? És egy sem esik azok közül a földre a ti Atyátok akarata nélkül! Néktek pedig még a fejetek 30
hajszálai is mind számon vannak. Ne féljetek azért; ti sok verebecskénél drágábbak vagytok. Va laki 31, 32
azért vallást tesz én rólam az emberek előtt, én is vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt; A ki 33
pedig megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom azt az én mennyei Atyám előtt. Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak e földre; nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, 34
hanem hogy fegyvert. Mert azért jöttem, hogy meghasonlást támaszszak az ember és az ő atyja, a leány 35
és az ő anyja, a meny és az ő napa közt; És hogy az embernek ellensége legyen az ő házanépe. A ki 36, 37
inkább szereti atyját és anyját, hogynem engemet, nem méltó én hozzám; és a ki inkább szereti fiát és leányát, hogynem engemet, nem méltó én hozzám; És a ki föl nem veszi az ő keresztjét és úgy nem követ 38
engem, nem méltó én hozzám. A ki megtalálja az ő életét, elveszti azt; és a ki elveszti az ő életét én 39
érettem, megtalálja azt. A ki titeket befogad, engem fogad be; és a ki engem befogad, azt fogadja be, a ki 40
engem küldött. A ki befogadja a prófétát próféta nevében, prófétának jutalmát veszi; és a ki befogadja 41
az igazat igaznak nevében, igaznak jutalmát veszi; És a ki inni ád egynek e kicsinyek közűl, csak egy 42
pohár hideg vizet tanítvány nevében, bizony mondom néktek, el nem veszti jutalmát.

És lőn, mikor elvégezé Jézus a tizenkét tanítványának adott utasítást, elméne onnan, hogy tanítson és **11**
prédikáljon azoknak városaiban. János pedig, mikor meghallotta a fogságban a Krisztus cselekedeteit, 2
elküldvén kettőt az ő tanítványi közűl, Monda néki: Te vagy-é az, a ki eljövendő, vagy mást várjunk? És 3, 4
felelvén Jézus, monda nékik: Menjetek el és jelentsétek Jánosnak, a miket hallotok és láttok: A vakok 5
látnak, és a sánták járnak; a poklosok megtisztúlnak, és a siketek hallanak; a halottak föltámadnak, és a szegényeknek evangyéliom hirdettetik; És boldog, a ki én bennem meg nem botránkozik. Mikor 6, 7
pedig azok elmentek vala, szólni kezde Jézus a sokaságnak Jánosról: Mit látni mentetek ki a pusztába? Nádszálat-é, a mit a szél hajtogat? Hát mit látni mentetek ki? Puha ruhába öltözött embert-é? Ímé a kik 8
puha ruhákat viselnek, a királyok palotáiban vannak. Hát mit látni mentetek ki? Prófétát-é? Bizony, 9
mondom néktek, prófétánál is nagyobbat! Mert ő az, a kiről meg van írva: Ímé elküldöm az én követemet 10
a te orczád előtt, a ki megkészíti előtted a te útadat. Bizony mondom néktek: az asszonyoktól szülöttek 11
között nem támadott nagyobb keresztelő Jánosnál; de a ki legkisebb a mennyeknek országában, nagyobb nálánál. A keresztelő János idejétől fogva pedig mind mostanig erőszakoskodnak a mennyek országá- 12
ért, és az erőszakoskodók ragadják el azt. Mert a próféták mindnyájan és a törvény Jánosig prófétáltak 13
vala. És, ha be akarjátok venni, Illyés ő, a ki eljövendő vala. A kinek van füle a hallásra, hallja. De 14, 15, 16
kihez hasonlítsam ezt a nemzetséget? Hasonlatos a gyermekekhez, a kik a piaczon ülnek, és kiáltoznak az ő társaiknak, És ezt mondják: Sípoltunk néktek, és nem tánczoltatok; siralmas énekeket énekeltünk 17
néktek, és nem sírtatok. Mert eljött János, a ki sem eszik, sem iszik, és azt mondják: Ördög van benne. 18
Eljött az embernek Fia, a ki eszik és iszik, és ezt mondják: Ímé a nagy étü és részeges ember, a vám- 19
szedők és bűnösök barátja! És igazoltaték a bölcseség az ő fiaitól. Ekkor elkezdé szemökre hányni ama 20
városoknak, a melyekben legtöbb csodái lőnek, hogy nem tértek vala meg: Jaj néked Korazin! Jaj néked 21
Bethsaida! Mert ha Tirusban és Sidonban történnek vala azok a csodák, a melyek bennetek lőnek, rég megtértek volna gyászruhában és hamuban. De mondom néktek: Tirusnak és Sidonnak könnyebb dolga 22
lesz az ítélet napján, hogynem néktek. Te is Kapernaum, a ki az égig fölmagasztaltatták, a pokolig fogsz 23

megaláztatni; mert ha Sodomában történnek vala azok a csodák, a melyek te benned lőnek, mind e mai
24 napig megmaradt volna. De mondom néktek, hogy Sodoma földének könnyebb dolga lesz az ítélet nap-
25 ján, hogynem néked. Abban az időben szólván Jézus, monda: Hálákat adok néked, Atyám, mennynek
és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsek és az értelmesek elől, és a kisdedeknek megjelentetted.
26, 27 Igen, Atyám, mert így volt kedves te előtted. Mindent nékem adott át az én Atyám, és senki sem ismeri
28 a Fiút, csak az Atya; az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és a kinek a Fiú akarja megjelenteni. Jő-
jetek én hozzám mindnyájan a kik megfáradtatok és megterheltettetek, és én megnyugosztlak titeket.
29 Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok:
30 és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű.

12 Abban az időben a vetéseken át haladt Jézus szombatnapon; tanítványai pedig megéheztek, és kezd-
2 ték a kalászokat tépni és enni. Látván pedig ezt a farizeusok, mondának néki: Ímé a te tanítványaid azt
3 cselekszik, a mit nem szabad szombatnapon cselekedni. Ő pedig monda nékik: Nem olvastátok-é, mit
4 cselekedett Dávid, mikor megéhezett vala ő és a kik vele valának? Hogyan ment be az Isten házába, és
ette meg a szentelt kenyereket, a melyeket nem vala szabad megennie néki, sem azoknak, a kik ő vele
5 valának, hanem csak a papoknak? Vagy nem olvastátok-é a törvényben, hogy szombatnapon megtörik
6 a papok a szombatot a templomban és nem vétkeznek? Mondom pedig néktek, hogy a templomnál na-
7 gyobb van itt. Ha pedig tudnátok, mi ez: Irgalmasságot akarok és nem áldozatot, nem kárhoztattátok
8, 9 volna az ártatlanokat. Mert a szombatnak is Ura az embernek Fia. És távozván onnan, méne az ő
10 zsinagógájukba. És ímé, vala ott egy elszáradt kezű ember. És megkérdék őt, mondván: Ha szabad-é
11 szombatnapon gyógyítani? hogy vádolhassák őt. Ő pedig monda nékik: Kicsoda közületek az az ember,
a kinek vagy egy juha, és ha az szombatnapon a verembe esik, meg nem ragadja és ki nem vonja azt,
12, 13 Mennyivel drágább pedig az ember a juhnál! Szabad tehát szombatnapon jót cselekedni. Akkor monda
14 annak az embernek: Nyújtsd ki a kezedet. És kinyújtá, és olyan éppé lőn, mint a másik. A farizeu-
15 sok pedig kimenvén, tanácsot tartának ellene, hogyan veszíthetnék el őt. Jézus pedig észrevévén ezt,
16 eltávozék onnan. És követé őt nagy sokaság, és ő meggyógyítja vala mindnyájokat; És megfenyegeté
17, 18 őket, hogy őt ismertté ne tegyék; Hogy beteljesedjék Ésaiás próféta mondása, a ki így szólt: Ímé az
én szolgám, a kit választottam; az én szerelmesem, a kiben az én lelkem kedvét lelé; lelkemet adom ő
19 belé, és ítéletet hirdet a pogányoknak. Nem verseng, és nem kiált; az utczákon senki nem hallja szavát.
20 A megrepedezett nádat nem töri el, és a pislogó gyertyabelet nem oltja ki, mígnem diadalomra viszi az
21, 22 ítéletet. És az ő nevében reménykednek majd a pogányok. Akkor egy vak és néma ördöngőst hoztak ő
23 eléje; és meggyógyítá azt, annyira, hogy a vak és néma mind beszél, mind lát vala. És elálmélkodék az
24 egész sokaság, és monda: Vajjon nem ez-é Dávidnak ama Fia? A farizeusok pedig ezt hallván, mondá-
25 nak: Ez nem űzi ki az ördögöket, hanemha Belzebubbal, az ördögök fejedelmével. Jézus pedig, tudva az
ő gondolataikat, monda nékik: Minden ország, a mely magával meghasonlik, elpusztul; és egy város vagy
26 háznép sem állhat meg, a mely meghasonlik magával. Ha pedig a Sátán a Sátánt űzi ki, önmagával
27 hasonlott meg; mimódon állhat meg tehát az ő országa? És ha én Belzebub által űzöm ki az ördögöket,
28 a ti fiaitok ki által űzik ki? Azért ők magok lesznek a ti bíráitok. Ha pedig én Istennek Lelke által űzöm
29 ki az ördögöket, akkor kétség nélkűl elérkezett hozzátok az Isten országa. Avagy mi módon mehet be
valaki a hatalmasnak házába és rabolhatja el annak kincseit, hanemha megkötözi előbb a hatalmast és
30, 31 akkor rabolja ki annak házát? A ki velem nincsen, ellenem van; és a ki velem nem gyűjt, tékozol. Azt
mondom azért néktek: Minden bűn és káromlás megbocsáttatik az embereknek; de a Lélek káromlása
32 nem bocsáttatik meg az embereknek. Még a ki az ember Fia ellen szól, annak is megbocsáttatik; de a
33 ki a Szent Lélek ellen szól, annak sem ezen, sem a más világon meg nem bocsáttatik. Vagy legyetek
jó fák, és teremjetek jó gyümölcsöt, vagy legyetek romlott fák, és teremjetek romlott gyümölcsöt; mert
34 gyümölcséről ismerik meg a fát. Mérges kígyóknak fajzatai, mi módon szólhattok jókat, holott gonoszak
35 vagytok? Mert a szívnek teljességéből szól a száj. A jó ember az ő szívének jó kincseiből hozza elő a
36 jókat; és a gonosz ember az ő szívének gonosz kincseiből hozza elő a gonoszokat. De mondom néktek:
37 Minden hivalkodó beszédért a mit beszélnek az emberek, számot adnak majd az ítélet napján. Mert a te
38 beszédidből ismertetel igaznak, és a te beszédidből ismertetel hamisnak. Ekkor felelének néki némelyek
39 az írástudók és farizeusok közűl, mondván: Mester, jelt akarnánk látni te tőled. Ő pedig felelvén, monda
nékik: E gonosz és parázna nemzetség jelt kiván; és nem adatik jel néki, hanemha Jónás prófétának jele.
40 Mert a miképen Jónás három éjjel és három nap volt a czethal gyomrában, azonképen az embernek Fia
41 is három nap és három éjjel lesz a föld gyomrában. Ninive férfiai az ítéletkor együtt támadnak majd fel
ezzel a nemzetséggel, és kárhoztatják ezt: mivelhogy ők megtértek a Jónás prédikálására; és ímé nagyobb
42 van itt Jónásnál. Délnek királyné asszonya felkél majd az ítéletkor e nemzetséggel együtt, és kárhoz-

tatja ezt: mert ő eljött a földnek széléről, hogy hallhassa a Salamon bölcseségét; és ímé, nagyobb van itt Salamonnál. Mikor pedig a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víz nélkűl való helyeken jár, nyugal- 43
mat keresve, és nem talál: Akkor ezt mondja: Visszatérek az én házamba, a honnét kijöttem. És oda 44
menvén, üresen, kisöpörve és fölékesítve találja azt. Akkor elmegy és vesz maga mellé más hét lelket, 45
gonoszabbakat ő magánál, és bemenvén, ott lakoznak; és ennek az embernek utolsó állapotja gonoszabb lesz az elsőnél. Így lesz ezzel a gonosz nemzetséggel is. Mikor pedig még szóla a sokaságnak, ímé az 46
ő anyja és az ő testvérei állanak vala odakünn, akarván ő vele szólni. És monda néki valaki: Ímé a te 47
anyád és testvéreid odakünn állanak, és szólni akarnak veled. Ő pedig felelvén, monda a hozzá szólónak: 48
Kicsoda az én anyám; és kik az én testvéreim? És kinyujtván kezét az ő tanítványaira, monda: Ímé az 49
én anyám és az én testvéreim! Mert a ki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az nékem fitestvérem, 50
nőtestvérem és anyám.

Azon a napon kimenvén Jézus a házból, leüle a tenger mellett. És nagy sokaság gyülekezék ő hozzá, **13**, 2
annyira, hogy ő a hajóba méne leülni; az egész sokaság pedig a parton áll vala. És sokat beszéle nékik 3
példázatokban, mondván: Ímé, kiméne a magvető vetni. És a mikor ő vet vala, némely mag az útfélre 4
esék; és eljövén a madarak, elkapdosák azt. Némely pedig a köves helyre esék, a hol nem sok földje vala; 5
és hamar kikele, mivelhogy nem vala mélyen a földben. De mikor a nap felkelt, elsüle; és mivelhogy 6
gyökere nem vala, elszáradott. Némely pedig a tövisek közé esék, és a tövisek felnevekedvén, megfojták 7
azt. Némely pedig a jó földbe esék, és gyümölcsöt terme, némely száz annyit, némely hatvan annyit, 8
némely pedig harmincz annyit. A kinek van füle a hallásra, hallja. A tanítványok pedig hozzámenvén, 9, 10
mondának néki: Miért szólasz nékik példázatokban? Ő pedig felelvén, monda nékik: Mert néktek meg- 11
adatott, hogy érthessétek a mennyek országának titkait, ezeknek pedig nem adatott meg. Mert a kinek 12
van, annak adatik, és bővölködik; de a kinek nincs, az is elvétetik tőle, a mije van. Azért szólok velök 13
példázatokban, mert látván nem látnak, és hallván nem hallanak, sem nem értenek. És beteljesedék 14
rajtok Ésaiás jövendölése, a mely ezt mondja: Hallván halljatok, és ne értsetek; és látván lássatok, és ne
ismerjetek: Mert megkövéredett e népnek szíve, és füleikkel nehezen hallottak, és szemeiket behunyták; 15
hogy valami módon ne lássanak szemeikkel, és ne halljanak füleikkel, és ne értsenek szívükkel, és meg
ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket. A ti szemeitek pedig boldogok, hogy látnak; és a ti füleitek, hogy 16
hallanak. Mert bizony mondom néktek, hogy sok próféta és igaz kívánta látni, a miket ti láttok, és nem 17
látták; és hallani, a miket ti hallotok, és nem hallották. Ti halljátok meg azért a magvető példázatát. 18
Ha valaki hallja az ígét a mennyeknek országáról és nem érti, eljő a gonosz és elkapja azt, a mi annak 19
szívébe vettetett vala. Ez az, a mely az útfélre esett. A mely pedig a köves helyre esett, ez az, a ki hallja 20
az ígét, és mindjárt örömmel fogadja; De nincs gyökere benne, hanem csak ideig való; mihelyt pedig 21
nyomorgatás vagy üldözés támad az íge miatt, azonnal megbotránkozik. A mely pedig a tövisek közé 22
esett, ez az, a ki hallja az ígét, de e világnak gondja és a gazdagságnak csalárdsága elfojtja az ígét, és
gyümölcsöt nem terem. A mely pedig a jó földbe esett, ez az, a ki hallja és érti az ígét; a ki gyümölcsöt is 23
terem, és terem némely száz annyit, némely hatvan annyit, némely pedig harmincz annyit. Más példá- 24
zatot is adott eléjök, mondván: Hasonlatos a mennyeknek országa az emberhez, a ki az ő földébe jó magot
vetett; De mikor az emberek alusznak vala, eljöve az ő ellensége és konkolyt vete a búza közé, és elméne. 25
Mikor pedig felnevekedék a vetés, és gyümölcsöt terme, akkor meglátszék a konkoly is. A gazda szolgái 26, 27
pedig előállván, mondának néki: Uram, avagy nem tiszta magot vetettél-e a te földedbe? honnan van
azért benne a konkoly? Ő pedig monda nékik: Valamely ellenség cselekedte azt. A szolgák pedig mon- 28
dának néki: Akarod-é tehát, hogy elmenvén, összeszedjük azokat? Ő pedig monda: Nem. Mert a mikor 29
összeszeditek a konkolyt, azzal együtt netalán a búzát is kiszaggatjátok. Hagyjátok, hogy együtt nőjjön 30
mind a kettő az aratásig, és az aratás idején azt mondom majd az aratóknak: Szedjétek össze először
a konkolyt, és kössétek kévékbe, hogy megégessétek; a búzát pedig takarítsátok az én csűrömbe. Más 31
példázatot is adott eléjök, mondván: Hasonlatos a mennyeknek országa a mustármaghoz, a melyet vévén
az ember, elvete az ő mezejében; A mely kisebb ugyan minden magnál; de a mikor felnő, nagyobb a 32
veteményeknél, és fává lesz, annyira, hogy reá szállanak az égi madarak, és fészket raknak ágain. Más 33
példázatot is mondott nékik: Hasonlatos a mennyeknek országa a kovászhoz, a melyet vévén az asszony,
három mércze lisztbe elegyíte, mígnem az egész megkele. Mind ezeket példázatokban mondá Jézus a 34
sokaságnak, és példázat nélkűl semmit sem szóla nékik, Hogy beteljék a mit a próféta szólott, mondván: 35
Megnyitom az én számat példázatokra; és kitárom, a mik e világ alapítása óta rejtve valának. Ekkor el- 36
bocsátván a sokaságot, beméne Jézus a házba. És az ő tanítványai hozzámenének, mondván: Magyarázd
meg nékünk a szántóföld konkolyáról való példázatot. Ő pedig felelvén monda nékik: A ki a jó magot 37
veti, az az embernek Fia; A szántóföld pedig a világ; a jó mag az Isten országának fiai; a konkoly pedig 38

39 a gonosznak fiai. Az ellenség pedig, a ki a konkolyt vetette, az ördög; az aratás pedig a világ vége; az
40 aratók pedig az angyalok. A miképen azért öszegyűjtik a konkolyt és megégetik: akképen lesz a világ-
41 nak végén. Az embernek Fia elküldi az ő angyalait, és az ő országából összegyűjtik a botránkozásokat
42 mind, és azokat is, a kik gonoszságot cselekesznek, És bevetik őket a tüzes kemenczébe: ott lészen sírás
43 és fogcsikorgatás. Akkor az igazak fénylenek, mint a nap, az ő Atyjoknak országában. A kinek van füle
44 a hallásra, hallja. Ismét hasonlatos a mennyeknek országa a szántóföldben elrejtett kincshez, a melyet
megtalálván az ember, elrejté azt; és a felett való örömében elmegy és eladván mindenét a mije van, meg-
45 veszi azt a szántóföldet. Ismét hasonlatos a mennyeknek országa a kereskedőhöz, a ki igaz gyöngyöket
46, 47 keres; A ki találván egy drága gyöngyre, elméne, és mindenét eladván a mije volt, megvevé azt. Szin-
tén hasonlatos a mennyeknek országa a tengerbe vetett gyalomhoz, a mely mindenféle fajtát összefogott;
48 Melyet, minekutána megtelt, a partra vontak a halászok, és leülvén, a jókat edényekbe gyűjtötték, a
49 hitványakat pedig kihányták. Így lesz a világ végén is: Eljőnek majd az angyalok, és kiválasztják a go-
50, 51 noszokat az igazak közűl, És a tüzes kemenczébe vetik őket; ott lészen sírás és fogcsikorgatás. Monda
52 nékik Jézus: Megértettétek-é mindezeket? Mondának néki: Megértettük Uram. Ő pedig monda né-
kik: Annakokáért minden írástudó, a ki a mennyeknek országa felől megtaníttatott, hasonlatos az olyan
53 gazdához, a ki ót és újat hoz elő az ő éléstárából. És lőn, a mikor elvégzé Jézus ezeket a példázatokat,
54 elméne onnan. És hazájába érve, tanítja vala őket az ő zsinagógájukban, annyira, hogy álmélkodnak és
55 ezt mondják vala: Honnét van ebben ez a bölcsesség és az erők? Nem ez-é amaz ácsmesternek fia? Nem
56 az ő anyját hívják-é Máriának, és az ő testvéreit Jakabnak, Józsénak és Júdásnak? És az ő nőtestvérei
57 is nem mind mi nálunk vannak-é? Honnét vannak tehát ennél mindezek? És megbotránkoznak vala
ő benne. Jézus pedig monda nékik: Nincsen próféta tisztesség nélkűl, hanem csak az ő hazájában és
58 házában. Nem is tőn ott sok csodát, az ő hitetlenségök miatt.

14, 2 Abban az időben hírét hallá Heródes negyedes fejedelem Jézusnak, És monda szolgáinak: Ez ama
3 Keresztelő János; ő támadt fel a halálból, és azért működnek benne az erők. Mert Heródes elfogatta vala
Jánost, és megkötöztetvén, tömlöczbe vetette vala Heródiásért, az ő testvérének Fülöpnek feleségéért.
4, 5 Mert ezt mondja vala néki János: Nem szabad néked ő vele élned. De mikor meg akarta öletni, félt
6 a sokaságtól, mert mint egy prófétát úgy tartják vala őt. Hanem mikor a Heródes születése napját
7 ünnepelék, tánczola a Heródiás leánya ő előttük, és megtetszék Heródesnek; Azért esküvéssel fogadá,
8 hogy a mit kér, megadja néki. A leány pedig, anyja rábeszélésére, monda: Add ide nékem egy tálban
9 a Keresztelő János fejét. És megszomorodék a király, de esküjéért és a vendégek miatt parancsolá,
10, 11 hogy adják oda. És elküldvén, fejét véteté Jánosnak a tömlöczben. És előhozák az ő fejét egy tálban,
12 és adák a leánynak; az pedig vivé az ő anyjának. És előjövén az ő tanítványai, elvivék a testet, és
13 eltemeték azt; és elmenvén, megjelenték Jézusnak. És mikor ezt meghallotta Jézus, elméne onnét hajón
14 egy puszta helyre egyedűl. A sokaság pedig ezt hallva, gyalog követé őt a városokból. És kimenvén
15 Jézus, láta nagy sokaságot, és megszáná őket, és azoknak betegeit meggyógyítá. Mikor pedig estveledék,
hozzá menének az ő tanítványai, mondván: Puszta hely ez, és az idő már elmúlt; bocsásd el a sokaságot,
16 hogy menjenek el a falvakba és vegyenek magoknak eleséget. Jézus pedig monda nékik: Nem szükség
17 elmenniök; adjatok nékik ti enniök. Azok pedig mondának néki: Nincsen itt, csupán öt kenyerünk és
18, 19 két halunk. Ő pedig monda: Hozzátok azokat ide hozzám. És mikor megparancsolá a sokaságnak,
hogy üljenek le a fűre, vevé az öt kenyeret és két halat, és szemeit az égre emelvén, hálákat ada; és
20 megszegvén a kenyereket, adá a tanítványoknak, a tanítványok pedig a sokaságnak. És mindnyájan
21 evének, és megelégedének; és felszedék a maradék darabokat, tizenkét teli kosárral. A kik pedig ettek
22 vala, mintegy ötezeren valának férfiak, asszonyokon és gyermekeken kívül. És mindjárt kényszeríté az
ő tanítványait, hogy szálljanak a hajóba és menjenek át előre a túlsó partra, míg ő elbocsátja a sokaságot.
23 És a mint elbocsátá a sokaságot, felméne a hegyre, magánosan imádkozni. Mikor pedig beestveledék,
24 egyedűl vala ott. A hajó pedig immár a tenger közepén vala, a haboktól háborgattatva; mivelhogy a
25, 26 szél szembe fújt vala. Az éjszaka negyedik részében pedig hozzájuk méne Jézus, a tengeren járván. És
mikor látták a tanítványok, hogy ő a tengeren jára, megrémülének, mondván: Ez kísértet; és a félelem
27, 28 miatt kiáltozának. De Jézus azonnal szóla hozzájuk, mondván: Bízzatok; én vagyok, ne féljetek! Péter
29 pedig felelvén néki, monda: Uram, ha te vagy, parancsolj, hogy hozzád mehessek a vizeken. Ő pedig
30 monda: Jövel! És Péter kiszállván a hajóból, jár vala a vizeken, hogy Jézushoz menjen. De látva a nagy
31 szelet, megrémüle; és a mikor kezd vala merűlni, kiálta, mondván: Uram, tarts meg engem! Jézus pedig
32 azonnal kinyújtván kezét, megragadá őt, és monda néki: Kicsinyhitű, miért kételkedél? És a mikor
33 beléptek a hajóba, elállt a szél. A hajóban levők pedig hozzámenvén, leborúlának előtte, mondván:

Bizony, Isten fia vagy! És általkelvén, eljutának Genezáret földére. És mikor megismerték őt annak a 34, 35
helynek lakosai, szétküldének abba az egész környékbe, és minden beteget hozzá hozának; És kérik vala 36
őt, hogy csak az ő ruhájának peremét illethessék. És a kik illeték vala, mindnyájan meggyógyúlának.

Akkor írástudók és farizeusok jőnek vala Jézushoz Jeruzsálemből, mondván: Miért hágják át a te **15**, 2
tanítványaid a vének rendeléseit? Mert nem mossák meg a kezeiket, mikor enni akarnak. Ő pedig 3
felelvén monda nékik: Ti meg miért hágjátok át az Isten parancsolatját a ti rendeléseitek által? Mert 4
Isten parancsolta ezt, mondván: Tiszteld atyádat és anyádat, és: A ki atyját vagy anyját szidalmazza,
halállal lakoljon. Ti pedig ezt mondjátok: A ki atyjának vagy anyjának ezt mondja: Templomi ajándék 5
az, a mivel megsegíthetlek, az olyan akár ne is tisztelje az ő atyját vagy anyját. És erőtelenné tettétek 6
az Isten parancsolatját a ti rendeléseitek által. Képmutatók, igazán prófétált felőletek Ésaiás, mond- 7
ván: Ez a nép szájával közelget hozzám, és ajkával tisztel engemet; szíve pedig távol van tőlem. Pedig 8, 9
hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, a melyek embereknek parancsolatai. És elő- 10
szólítván a sokaságot, monda nékik: Halljátok és értsétek meg: Nem az fertőzteti meg az embert, a mi 11
a szájon bemegy, hanem a mi kijön a szájból, az fertőzteti meg az embert. Akkor hozzájárulván az ő 12
tanítványai, mondának néki: Tudod-é, hogy a farizeusok e beszédet hallván, megbotránkoztak? Ő pedig 13
felelvén, monda: Minden plánta, a melyet nem az én mennyei Atyám plántált, kitépetik. Hagyjátok 14
őket; vakoknak vak vezetői ők: ha pedig vak vezeti a vakot, mind a ketten a verembe esnek. Péter pedig 15
felelvén, monda néki: Magyarázd meg nékünk ezt a példázatot. Jézus pedig monda: Ti is értelem nélkül 16
vagytok-é még? Mégsem értitek-é, hogy minden, a mi a szájon bemegy, a gyomorba jut, és az árnyék- 17
székbe vettetik? A mik pedig a szájból jőnek ki, a szívből származnak, és azok fertőztetik meg az embert. 18
Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, 19
hamis tanubizonyságok, káromlások. Ezek fertőztetik meg az embert; de a mosdatlan kézzel való evés 20
nem fertőzteti meg az embert. És elmenvén onnét Jézus, Tirus és Sidon vidékeire téré. És ímé egy 21, 22
kananeai asszony jövén ki abból a tartományból, kiált vala néki: Uram, Dávidnak fia, könyörűlj rajtam!
az én leányom az ördögtől gonoszúl gyötörtetik. Ő pedig egy szót sem felele néki. És az ő tanítványai 23
hozzá menvén, kérik vala őt, mondván: Bocsásd el őt, mert utánunk kiált. Ő pedig felelvén, monda: 24
Nem küldettem, csak az Izráel házának elveszett juhaihoz. Az asszony pedig odaérvén, leborúla előtte, 25
mondván: Uram, légy segítségűl nékem! Ő pedig felelvén, monda: Nem jó a fiak kenyerét elvenni, és az 26
ebeknek vetni. Az pedig monda: Úgy van Uram; de hiszen az ebek is esznek a morzsalékokból, a mik 27
az ő uroknak asztaláról aláhullanak. Ekkor felelvén Jézus, monda néki: Óh asszony, nagy a te hited! 28
Legyen néked a te akaratod szerint. És meggyógyula az ő leánya attól a pillanattól fogva. És onnét tá- 29
vozva, méne Jézus a Galilea tengere mellé; és felmenvén a hegyre, ott leüle. És nagy sokaság megy vala 30
hozzá, vivén magokkal sántákat, vakokat, némákat, csonkákat és sok egyebeket, és odahelyezék őket a
Jézus lábai elé; és meggyógyítá őket, Úgy hogy a sokaság álmélkodik vala, látván, hogy a némák beszél- 31
nek, a csonkák megépűlnek, a sánták járnak, a vakok látnak; és dicsőíték Izráel Istenét. Jézus pedig 32
előszólítván az ő tanítványait, monda: Szánakozom e sokaságon, mert három napja immár, hogy velem
vannak, és nincs mit enniök. Éhen pedig nem akarom őket elbocsátani, hogy valamiképen ki ne dőljenek
az úton. És mondának néki az ő tanítványai: Honnét volna e pusztában annyi kenyerünk, hogy megelé- 33
gítsünk ily nagy sokaságot? És monda nékik Jézus: Hány kenyeretek van? Ők pedig mondának: Hét, és 34
néhány halunk. És parancsolá a sokaságnak, hogy telepedjenek le a földön. És vevén a hét kenyeret és 35, 36
a halakat, és hálákat adván, megtöré, és adá az ő tanítványainak, a tanítványok pedig a sokaságnak. És 37
mindnyájan evének, és megelégedének; és fölszedék a maradék darabokat hét teli kosárral. A kik pedig 38
ettek vala, négyezeren valának férfiak, asszonyokon és gyermekeken kívül. És elbocsátván a sokaságot, 39
beszálla a hajóba, és elméne Magdala határaiba.

És hozzá menvén a farizeusok és sadduczeusok, kisértvén, kérék őt, hogy mutasson nékik mennyei **16**
jelt. Ő pedig felelvén, monda nékik: Mikor estveledik, azt mondjátok: Szép idő lesz; mert veres az ég. 2
Reggel pedig: Ma zivatar lesz; mert az ég borús és veres. Képmutatók, az ég ábrázatját meg tudjátok 3
ítélni, az idők jeleit pedig nem tudjátok? E gonosz és parázna nemzetség jelt kíván; és nem adatik néki 4
jel, hanemha a Jónás prófétának jele. És ott hagyván őket, elméne. És az ő tanítványai a túlsó partra 5
menvén, elfelejtettek kenyeret vinni magukkal. Jézus pedig monda nékik: Vigyázzatok és őrizkedjetek 6
a farizeusok és sadduczeusok kovászától. Ők pedig tanakodnak vala maguk között, mondván: Nem hoz- 7
tunk kenyeret magunkkal. Jézus pedig megértvén ezt, monda nékik: Mit tanakodtok magatok között 8
óh kicsinyhitűek, hogy kenyeret nem hoztatok magatokkal?! Mégsem értitek-é, nem is emlékeztek-é az 9
ötezernek öt kenyerére, és hogy hány kosárt töltöttetek meg? Sem a négyezernek hét kenyerére, és hogy 10

11 hány kosárt töltöttetek meg? Hogyan nem értitek, hogy nem kenyérről mondtam néktek, hogy őriz-
12 kedjetek a farizeusok és sadduczeusok kovászától!? Ekkor értették meg, hogy nem arról szólott, hogy a
13 kenyér kovászától, hanem hogy a farizeusok és sadduczeusok tudományától őrizkedjenek. Mikor pedig
Jézus Czézárea Filippi környékére méne, megkérdé tanítványait, mondván: Engemet, embernek Fiát,
14 kinek mondanak az emberek? Ők pedig mondának: Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illyésnek:
15 némelyek pedig Jerémiásnak, vagy egynek a próféták közűl. Monda nékik: Ti pedig kinek mondotok
16, 17 engem? Simon Péter pedig felelvén, monda: Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia. És felelvén Jézus,
monda néki: Boldog vagy Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg néked, hanem az
18 én mennyei Atyám. De én is mondom néked, hogy te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel az én
19 anyaszentegyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat. És néked adom a mennyek orszá-
gának kulcsait; és a mit megkötsz a földön, a mennyekben is kötve lészen; és a mit megoldasz a földön,
20 a mennyekben is oldva lészen. Akkor megparancsolá tanítványainak, hogy senkinek se mondják, hogy
21 ő a Jézus Krisztus. Ettől fogva kezdé Jézus jelenteni az ő tanítványainak, hogy néki Jeruzsálembe kell
menni, és sokat szenvedni a vénektől és a főpapoktól és az írástudóktól, és megöletni, és harmadnapon
22 föltámadni. És Péter előfogván őt, kezdé feddeni, mondván: Mentsen Isten, Uram! Nem eshetik ez meg
23 te véled. Ő pedig megfordúlván, monda Péternek: Távozz tőlem Sátán; bántásomra vagy nékem; mert
24 nem gondolsz az Isten dolgaira, hanem az emberi dolgokra. Ekkor monda Jézus az ő tanítványainak:
25 Ha valaki jőni akar én utánam, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztjét, és kövessen engem. Mert
a ki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; a ki pedig elveszti az ő életét én érettem, megtalálja
26 azt. Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall? Avagy
27 micsoda váltságot adhat az ember az ő lelkéért? Mert az embernek Fia eljő az ő Atyjának dicsőségében,
28 az ő angyalaival; és akkor megfizet mindenkinek az ő cselekedete szerint. Bizony mondom néktek: Azok
között, a kik itt állanak, vannak némelyek, a kik nem kóstolják meg a halált, a míg meg nem látják az
embernek Fiát eljőni az ő országában.

17 És hat nap mulva magához vevé Jézus Pétert, Jakabot és ennek testvérét Jánost, és felvivé őket ma-
2 gokban egy magas hegyre. És elváltozék előttök, és az ő orczája ragyog vala, mint a nap, ruhája pedig
3, 4 fehér lőn, mint a fényesség. És ímé megjelenék ő nékik Mózes és Illyés, a kik beszélnek vala ő vele. Pé-
ter pedig megszólalván, monda Jézusnak: Uram, jó nékünk itt lennünk. Ha akarod, építsünk itt három
5 hajlékot, néked egyet; Mózesnek is egyet, Illyésnek is egyet. Mikor ő még beszél vala, ímé, fényes felhő
borítá be őket; és ímé, szózat lőn a felhőből, mondván: Ez amaz az én szerelmes Fiam, a kiben én gyö-
6 nyörködöm: őt hallgassátok. És a tanítványok a mint ezt hallák, arczra esének és igen megrémülének.
7, 8 Jézus pedig hozzájok menvén, illeté őket, és monda: Keljetek fel és ne féljetek! Mikor pedig szemeiket
9 fölemelék, senkit sem látának, hanem csak Jézust egyedül. És mikor a hegyről alájövének, megparan-
csolá nékik Jézus, mondván: Senkinek se mondjátok el a mit láttatok, míg fel nem támadt az embernek
10 Fia a halálból. És megkérdezék őt az ő tanítványai, mondván: Miért mondják tehát az írástudók, hogy
11 előbb Illyésnek kell eljőnie? Jézus pedig felelvén, monda nékik: Illyés bizony eljő előbb, és mindent
12 helyreállít; De mondom néktek, hogy Illyés immár eljött, és nem ismerék meg őt, hanem azt mívelék
13 vele, a mit akarának. Ezenképen az ember Fiának is szenvednie kell majd ő tőlük. Ekkor megértették a
14 tanítványok, hogy Keresztelő Jánosról szóla nékik. És mikor a sokasághoz értek, egy ember jöve hozzá,
15 térdre esvén ő előtte, És mondván: Uram, könyörülj az én fiamon, mert holdkóros és kegyetlenűl szen-
16 ved; mivelhogy gyakorta esik a tűzbe, és gyakorta a vízbe. És elvittem őt a te tanítványaidhoz, és nem
17 tudták őt meggyógyítani. Jézus pedig felelvén, monda: Óh hitetlen és elfajult nemzetség! vajjon meddig
18 leszek veletek? vajjon meddig szenvedlek titeket? Hozzátok őt ide nékem. És megdorgálá őt Jézus és
19 kiméne belőle az ördög; és meggyógyula a gyermek azon órától fogva. Ekkor a tanítványok, magukban
20 Jézushoz menvén, mondának néki: Mi miért nem tudtuk azt kiűzni? Jézus pedig monda nékik: A ti
hitetlenségetek miatt. Mert bizony mondom néktek: Ha akkora hitetek volna, mint a mustármag, azt
mondanátok ennek a hegynek: Menj innen amoda, és elmenne; és semmi sem volna lehetetlen néktek.
21, 22 Ez a fajzat pedig ki nem megy, hanemha könyörgés és bőjtölés által. Mikor pedig Galileában jártak vala,
23 monda nékik Jézus: Az ember Fia emberek kezébe adatik; És megölik őt, de harmadnapon föltámad. És
24 felettébb megszomorodának. Mikor pedig eljutottak vala Kapernaumba, a kétdrakma-szedők Péterhez
25 menének és mondának néki: A ti mesteretek nem fizeti-é a kétdrakmát? Monda: Igen. És mikor beméne
a házba, megelőzé őt Jézus, mondván: Mit gondolsz Simon? A föld királyai kiktől szednek vámot vagy
26 adót? a fiaiktól-é, vagy az idegenektől? Monda néki Péter: Az idegenektől. Monda néki Jézus: Tehát a
27 fiak szabadok. De hogy őket meg ne botránkoztassuk, menj a tengerre, vesd be a horgot, és vond ki az
első halat, a mely rá akad; és felnyitván a száját, egy státert találsz benne: azt kivévén, add oda nékik én

érettem és te éretted.

18 Abban az órában menének a tanítványok Jézushoz, mondván: Vajjon ki nagyobb a mennyeknek országában? 2, 3 És előhíván Jézus egy kis gyermeket, közéjök állítja vala azt, És monda: Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek mint a kis gyermekek, semmiképen nem mentek be a mennyeknek országába. 4 A ki azért megalázza magát, mint ez a kis gyermek, az a nagyobb a mennyeknek országában. 5, 6 És a ki egy ilyen kis gyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be; A ki pedig megbotránkoztat egyet e kicsinyek közűl, a kik én bennem hisznek, jobb annak, hogy malomkövet kössenek a nyakára, és a tenger mélységébe vessék. 7 Jaj a világnak a botránkozások miatt! Mert szükség, hogy botránkozások essenek; de jaj annak az embernek, a ki által a botránkozás esik. 8 Ha pedig a te kezed vagy a te lábad megbotránkoztat téged, vágd le azokat és vesd el magadtól; jobb néked az életre sántán vagy csonkán bemenned, hogynem két kézzel vagy két lábbal vettetned az örök tűzre. 9 És ha a te szemed botránkoztat meg téged, vájd ki azt és vesd el magadtól; jobb néked félszemmel bemenned az életre, hogynem két szemmel vettetned a gyehenna tüzére. 10 Meglássátok, hogy eme kicsinyek közűl egyet is meg ne utáljatok; mert mondom néktek, hogy az ő angyalaik a mennyekben mindenkor látják az én mennyei Atyám orczáját. 11 Mert az embernek Fia azért jött, hogy megtartsa, a mi elveszett vala. 12 Mit gondoltok? Ha valamely embernek száz juha van, és egy azok közűl eltévelyedik: vajjon a kilenczvenkilenczet nem hagyja-é ott, és a hegyekre menvén, nem keresi-é azt, a melyik eltévelyedett? 13 És ha történetesen megtalálja azt, bizony mondom néktek, inkább örvend azon, mint a kilenczvenkilenczen, a mely el nem tévelyedett. 14 Ekképen a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy egy is elveszszen e kicsinyek közűl. 15 Ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, menj el és dorgáld meg őt négy szem között: ha hallgat rád, megnyerted a te atyádfiát; 16 Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egyet vagy kettőt, hogy két vagy három tanú vallomásával erősíttessék minden szó. 17 Ha azokra nem hallgat, mondd meg a gyülekezetnek; ha a gyülekezetre sem hallgat, legyen előtted olyan, mint a pogány és a vámszedő. 18 Bizony mondom néktek: A mit megköttök a földön, a mennyben is kötve lészen; és a mit megoldotok a földön, a mennyben is oldva lészen. 19 Ismét mondom néktek, hogy ha ketten közűletek egy akaraton lesznek a földön minden dolog felől, a mit csak kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám. 20 Mert a hol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük. 21 Ekkor hozzámenvén Péter, monda: Uram, hányszor lehet az én atyámfiának ellenem vétkezni, és néki megbocsátanom? még hétszer is? 22, 23 Monda néki Jézus: Nem mondom néked, hogy még hétszer is, hanem még hetvenhétszer is. 24 Annakokáért hasonlatos a mennyeknek országa a királyhoz, a ki számot akar vala vetni az ő szolgáival. 25 Mikor pedig számot kezde vetni, hozának eléje egyet, a ki tízezer tálentommal vala adós. Nem tudván pedig fizetni, parancsolá annak ura, hogy adják el azt, és a feleségét és gyermekeit, és mindenét, a mije vala, és fizessenek. 26 Leborulván azért a szolga előtte, könyörög vala néki, mondván: Uram, légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek néked. 27 Az úr pedig megszánván azt a szolgát, elbocsátá őt, és az adósságot is elengedé néki. 28 Kimenvén pedig az a szolga, találkozék egygyel az ő szolgatársai közűl, a ki száz dénárral vala néki adós; és megragadván azt, fojtogatja vala, mondván: Fizesd meg nékem, a mivel tartozol. 29 Leborulván azért az ő szolgatársa az ő lábai elé, könyörög vala néki, mondván: Légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek néked. 30 De ő nem akará; hanem elmenvén, börtönbe veté őt, mígnem megfizeti, a mivel tartozik. 31 Látván pedig az ő szolgatársai, a mik történtek vala, felettébb megszomorodának; és elmenvén, mindent megjelentének az ő uroknak, a mik történtek vala. 32 Akkor előhivatván őt az ő ura, monda néki: Gonosz szolga, minden adósságodat elengedtem néked, mivelhogy könyörögtél nékem: 33 Nem kellett volna-é néked is könyörülnöd a te szolgatársadon, a miképen én is könyörűltem te rajtad? 34 És megharagudván az ő ura, átadta őt a hóhérok kezébe, mígnem megfizeti mind, a mivel tartozik. 35 Ekképen cselekszik az én mennyei Atyám is veletek, ha szívetekből meg nem bocsátjátok, kiki az ő atyjafiának, az ő vétkeiket.

19 És lőn, mikor elvégezte Jézus e beszédeket, elméne Galileából, és méne Júdeának határaiba a Jordánon túl; 2, 3 És követé őt nagy sokaság, és meggyógyítá ott őket. És hozzá menének a farizeusok, kisértvén őt és mondván: Szabad-é az embernek az ő feleségét akármi okért elbocsátani? 4 Ő pedig felelvén, monda: Nem olvastátok-é, hogy a teremtő kezdettől fogva férfiúvá és asszonynyá teremté őket, 5 És ezt mondá: Annak okáért elhagyja a férfiú atyját és anyját; és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté. Úgy hogy többé nem kettő, hanem egy test. 6 A mit azért az Isten egybeszerkesztett, ember el ne válaszsza. 7 Mondának néki: Miért rendelte tehát Mózes, hogy válólevelet kell adni, és úgy bocsátani el az asszonyt? 8 Monda nékik: Mózes a ti szívetek keménysége miatt engedte volt meg néktek, hogy feleségeiteket elbocsássátok; de kezdettől fogva nem így volt. 9 Mondom pedig néktek, hogy a ki elbocsátja feleségét, hanemha paráznaság miatt, és mást vesz el, házasságtörő; és a ki elbocsátottat vesz el, az is házasságtörő. 10, 11 Mondának néki tanítványai: Ha így van a férfi dolga az asszonynyal, nem jó megházasodni. Ő

12 pedig monda nékik: Nem mindenki veszi be ezt a beszédet, hanem a kinek adatott. Mert vannak heréltek, a kik anyjuk méhéből születtek így; és vannak heréltek, a kiket az emberek heréltek ki; és vannak
13 heréltek, a kik maguk herélték ki magukat a mennyeknek országáért. A ki beveheti, vegye be. Ekkor kis gyermekeket hozának hozzá, hogy kezeit vesse azokra, és imádkozzék; a tanítványok pedig dorgálják
14 vala azokat. Jézus pedig monda: Hagyjatok békét e kis gyermekeknek, és ne tiltsátok meg nékik, hogy
15, 16 hozzám jőjjenek; mert ilyeneké a mennyeknek országa. És kezeit reájuk vetvén, eltávozék onnét. És
17 ímé hozzá jövén egy ember, monda néki: Jó mester, mi jót cselekedjem, hogy örök életet nyerjek? Ő pedig monda néki: Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egy, az Isten. Ha pedig be akarsz
18 menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat. Monda néki: Melyeket? Jézus pedig monda: Ezeket: Ne
19 ölj; ne paráználkodjál; ne lopj; hamis tanubizonyságot ne tégy; Tiszteld atyádat és anyádat; és: Szeresd
20 felebarátodat, mint temagadat. Monda néki az ifjú: Mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva; mi
21 fogyatkozás van még bennem? Monda néki Jézus: Ha tökéletes akarsz lenni, eredj, add el vagyonodat,
22 és oszd ki a szegényeknek; és kincsed lesz mennyben; és jer és kövess engem. Az ifjú pedig e beszédet
23 hallván, elméne megszomorodva; mert sok jószága vala. Jézus pedig monda az ő tanítványainak: Bi-
24 zony mondom néktek, hogy a gazdag nehezen megy be a mennyeknek országába. Ismét mondom pedig
25 néktek: Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, hogynem a gazdagnak az Isten országába bejutni. A ta-
26 nítványok pedig ezeket hallván, felettébb álmélkodnak vala, mondván: Kicsoda üdvözülhet tehát? Jézus
27 pedig rájuk tekintvén, monda nékik: Embereknél ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges. Akkor felelvén Péter, monda néki: Ímé, mi elhagytunk mindent és követtünk téged; mink lesz hát minékünk?
28 Jézus pedig monda nékik: Bizony mondom néktek, hogy ti, a kik követtetek engem, az újjá születéskor, a mikor az embernek Fia beül az ő dicsőségének királyi székébe, ti is beültök majd tizenkét királyi székbe,
29 és ítélitek az Izráel tizenkét nemzetségét. És a ki elhagyta házait, vagy fitestvéreit, vagy nőtestvéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy gyermekeit, vagy szántóföldjeit az én nevemért, mindaz
30 száz annyit vészen, és örökség szerint nyer örök életet. Sok elsők pedig lesznek utolsók, és sok utolsók elsők.

20 Mert hasonlatos a mennyeknek országa a gazdaemberhez, a ki jó reggel kiméne, hogy munkásokat
2 fogadjon az ő szőlejébe. Megszerződvén pedig a munkásokkal napi tíz pénzben, elküldé őket az ő szőle-
3, 4 jébe. És kimenvén három óra tájban, láta másokat, a kik hivalkodván a piaczon álltak vala. És monda
5 nékik: Menjetek el ti is a szőlőbe, és a mi igazságos, megadom néktek. Azok pedig elmenének. Hat és ki-
6 lencz óra tájban ismét kimenvén, ugyanazon képen cselekedék. Tizenegy óra tájban is kimenvén, találá másokat, a kik hivalkodva állottak vala, és monda nékik: Miért álltok itt egész napon át, hivalkodván?
7 Mondának néki: Mert senki sem fogadott meg minket. Monda nékik: Menjetek el ti is a szőlőbe, és a mi
8 igazságos, megkapjátok. Mikor pedig beestveledék, monda a szőlőnek ura az ő vinczellérjének: Hívd elő
9 a munkásokat, és add ki nékik a bért, az utolsóktól kezdve mind az elsőkig. És jövén a tizenegyórásak,
10 fejenként tíz-tíz pénzt vőnek. Jövén azután az elsők, azt gondolják vala, hogy ők többet kapnak; de ők
11, 12 is tíz-tíz pénzt vőnek fejenként. A mint pedig fölvevék, zúgolódnak vala a házigazda ellen, Mondván: Azok az utolsók egyetlen óráig munkálkodtak és egyenlőkké tetted azokat velünk, a kik a napnak terhét
13 és hőségét szenvedtük. Ő pedig felelvén, monda azok közűl egynek: Barátom, nem cselekszem igazság-
14 talanúl veled; avagy nem tíz pénzben szerződtél-é meg velem? Vedd, a mi a tiéd, és menj el. Én pedig
15 ennek az utolsónak is annyit akarok adni, mint néked. Avagy nem szabad-é nékem a magaméval azt
16 tennem, a mit akarok? avagy a te szemed azért gonosz, mert én jó vagyok? Ekképen lesznek az utol-
17 sók elsők és az elsők utolsók; mert sokan vannak a hivatalosok, de kevesen a választottak. És mikor felmegy vala Jézus Jeruzsálembe, útközben csupán a tizenkét tanítványt vévén magához, monda nékik:
18 Ímé, felmegyünk Jeruzsálembe, és az embernek Fia átadatik a főpapoknak és írástudóknak; és halálra
19 kárhoztatják őt, És a pogányok kezébe adják őt, hogy megcsúfolják és megostorozzák és keresztre feszít-
20 sék; de harmadnap föltámad. Ekkor hozzáméne a Zebedeus fiainak anyja az ő fiaival együtt, leborulván
21 és kérvén ő tőle valamit. Ő pedig monda néki: Mit akarsz? Monda néki: Mondd, hogy ez az én két fiam
22 üljön a te országodban egyik jobb kezed felől, a másik bal kezed felől. Jézus pedig felelvén, monda: Nem tudjátok, mit kértek. Megihatjátok-é a pohárt, a melyet én megiszom? és megkeresztelkedhettek-é azzal
23 a keresztséggel, a melylyel én megkeresztelkedem? Mondának néki: Meg. És monda nékik: Az én poharamat megiszszátok ugyan, és a keresztséggel, a melylyel én megkeresztelkedem, megkeresztelkedtek; de az én jobb és balkezem felől való ülést nem az én dolgom megadni, hanem azoké lesz az, a kinek az
24, 25 én Atyám elkészítette. És hallva ezt a tíz, megboszankodék a két testvérre. Jézus pedig előszólítván őket, monda: Tudjátok, hogy a pogányok fejedelmei uralkodnak azokon, és a nagyok hatalmaskodnak
26, 27 rajtok. De ne így legyen közöttetek; hanem a ki közöttetek nagy akar lenni, legyen ti szolgátok; És a

ki közöttetek első akar lenni, legyen ti szolgátok. Valamint az embernek Fia nem azért jött, hogy néki 28
szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságúl sokakért. És mikor Jerikóból távo- 29
zának, nagy sokaság követé őt. És ímé, két vak, a ki az út mellett ül vala, meghallván, hogy Jézus arra 30
megy el, kiált vala, mondván: Uram, Dávidnak Fia, könyörülj rajtunk! A sokaság pedig dorgálja vala 31
őket, hogy hallgassanak; de azok annál jobban kiáltnak vala, mondván: Uram, Dávidnak Fia, könyörülj
rajtunk! És megállván Jézus, megszólítá őket és monda: Mit akartok, hogy cselekedjem veletek? Mon- 32, 33
dának néki: Azt, Uram, hogy megnyíljanak a mi szemeink. Jézus pedig megszánván őket, illeté az ő 34
szemeiket; és a szemeik azonnal megnyíltak; és követék őt.

És mikor közeledtek Jeruzsálemhez, és Bethfagéba, az olajfák hegyéhez jutottak vala, akkor elkülde **21**
Jézus két tanítványt, És monda nékik: Menjetek ebbe a faluba, a mely előttetek van, és legott találtok 2
egy megkötött szamarat és vele együtt az ő vemhét; oldjátok el és hozzátok ide nékem. És ha valaki vala- 3
mit szól néktek, mondjátok, hogy az Úrnak van szüksége rájuk; és legott el fogja bocsátani őket. Mindez 4
pedig azért lett, hogy beteljesedjék a próféta mondása, a ki így szólott: Mondjátok meg Sion leányának: 5
Imhol jő néked a te királyod, alázatosan és szamáron ülve, és teherhordozó szamárnak vemhén. A tanít- 6
ványok pedig elmenvén és úgy cselekedvén, a mint Jézus parancsolta vala nékik, Elhozák a szamarat és 7
annak vemhét, és felső ruháikat rájuk teríték, és ráüle azokra. A sokaság legnagyobb része pedig felső 8
ruháit az útra teríté; mások pedig a fákról galyakat vagdalnak és hintenek vala az útra. Az előtte és 9
utána menő sokaság pedig kiált vala, mondván: Hozsánna a Dávid fiának! Áldott, a ki jő az Úrnak ne-
vében! Hozsánna a magasságban! És a mikor bemegy vala Jeruzsálembe, felháborodék az egész város, 10
mondván: Kicsoda ez? A sokaság pedig monda: Ez Jézus, a galileai Názáretből való próféta. És beméne 11, 12
Jézus az Isten templomába, és kiűzé mindazokat, a kik árulnak és vásárolnak vala a templomban; és a
pénzváltók asztalait és a galambárusok székeit felforgatá. És monda nékik: Meg van írva: Az én házam 13
imádság házának mondatik. Ti pedig azt latroknak barlangjává tettétek. És menének hozzá va kok és 14
sánták a templomban; és meggyógyítá őket. A főpapok és írástudók pedig, látván a csodákat, a melyeket 15
cselekedett vala, és a gyermekeket, a kik kiáltottak vala a templomban, és ezt mondták vala: Hozsánna a
Dávid fiának; haragra gerjedének, És mondának néki: Hallod mit mondanak ezek? Jézus pedig monda 16
nékik: Hallom. Sohasem olvastátok-é: A gyermekek és csecsemők szája által szereztél dicsőséget? És 17
ott hagyván őket, kiméne a városból Bethániába, és ott marada éjjel. Reggel pedig, a városba vissza- 18
jövet, megéhezék. És meglátva egy figefát az út mellett, oda méne hozzá, és nem találá azon semmit, 19
hanem csak levelet; és monda annak: Gyümölcs te rajtad ezután soha örökké ne teremjen. És a fügefa
azonnal elszárada. És látván ezt a tanítványok, elcsodálkozának, mondván: Hogyan száradt el a fü- 20
gefa oly hirtelen? Jézus pedig felelvén, monda nékik: Bizony mondom néktek, ha van hitetek és nem 21
kételkedtek, nemcsak azt cselekszitek, a mi e fügefán esett, hanem ha azt mondjátok e hegynek: Kelj
fel és zuhanj a tengerbe, az is meglészen; És a mit könyörgéstekben kértek, mindazt meg is kapjátok, 22
ha hisztek. És mikor bement vala a templomba, hozzámenének a főpapok és a nép vénei, a mint tanít 23
vala, mondván: Micsoda hatalommal cselekszed ezeket? és ki adta néked ezt a hatalmat? Jézus pedig 24
felelvén, monda nékik: Én is kérdek egy dolgot tőletek, a mire ha megfeleltek nékem, én is megmondom
néktek, micsoda hatalommal cselekszem ezeket. A János keresztsége honnan vala? Mennyből-é, vagy 25
emberektől? Azok pedig tanakodnak vala magukban, mondván: Ha azt mondjuk: mennyből, azt mondja
majd nékünk: Miért nem hittetek tehát néki? Ha pedig azt mondjuk: emberektől; félünk a sokaságtól; 26
mert Jánost mindnyájan prófétának tartják. És felelvén Jézusnak, mondának: Nem tudjuk. Monda 27
nékik ő is: Én sem mondom meg néktek, micsoda hatalommal cselekszem ezeket. De mit gondoltok ti? 28
Vala egy embernek két fia, és odamenvén az elsőhöz, monda: Eredj fiam, munkálkodjál ma az én szőlőm-
ben. Az pedig felelvén, monda: Nem megyek; de azután meggondolván magát, elméne. A másikhoz is 29, 30
odamenvén, hasonlóképen szóla. Az pedig felelvén, monda: Én elmegyek, uram; de nem méne el. E kettő 31
közűl melyik teljesítette az atya akaratát? Mondának néki: Az első. Monda nékik Jézus: Bizony mondom
néktek: A vámszedők és a parázna nők megelőznek titeket az Isten országában. Mert eljött hozzátok 32
János, az igazság útján, és nem hittetek néki, a vámszedők és a parázna nők pedig hittek néki; ti pedig, a
kik ezt láttátok, azután sem tértetek meg, hogy hittetek volna néki. Más példázatot halljatok: Vala egy 33
házigazda, a ki szőlőt plántála, és azt gyepűvel körűlvevé, sajtót ása le benne, és tornyot építe, és kiadá
azt munkásoknak, és elutazék. Mikor pedig a gyümölcs ideje elérkezett vala, elküldé szolgáit a munká- 34
sokhoz, hogy vegyék át az ő gyümölcsét. És a munkások megfogván az ő szolgáit, az egyiket megverék, 35
a másikat megölék, a harmadikat pedig megkövezék. Ismét külde más szolgákat, többet mint előbb; és 36
azokkal is úgy cselekedének. Utoljára pedig elküldé azokhoz a maga fiát, ezt mondván: A fiamat meg 37

38 fogják becsülni. De a munkások, meglátván a fiút, mondának magok közt: Ez az örökös; jertek, öljük
39, 40 meg őt, és foglaljuk el az ő örökségét. És megfogván őt, kiveték a szőlőn kívül és megölék. Mikor azért
41 megjő a szőlőnek ura, mit cselekszik ezekkel a munkásokkal? Mondának néki: Mint gonoszokat gono-
szul elveszti őket; a szőlőt pedig kiadja más munkásoknak, a kik beadják majd néki a gyümölcsöt annak
42 idejében. Monda nékik Jézus: Sohasem olvastátok-é az írásokban: A mely követ az építők megvetettek,
43 az lett a szegletnek feje; az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemeink előtt. Annakokáért mondom nék-
tek, hogy elvétetik tőletek az Istennek országa, és oly népnek adatik, a mely megtermi annak gyümölcsét.
44, 45 És a ki e kőre esik, szétzúzatik; a kire pedig az esik reá, szétmorzsolja azt. És a főpapok és farizeusok
46 hallván az ő példázatait, megértették, hogy róluk szól. És mikor meg akarák őt fogni, megfélemlének a
sokaságtól, mivelhogy úgy tartják vala őt mint prófétát.

22, 2 És megszólalván Jézus, ismét példázatokban beszél vala nékik, mondván: Hasonlatos a mennyeknek
3 országa a királyhoz, a ki az ő fiának menyegzőt szerze. És elküldé szolgáit, hogy meghívják azokat, a kik
4 a menyegzőre hivatalosak valának; de nem akarnak vala eljőni. Ismét külde más szolgákat, mondván:
Mondjátok meg a hivatalosoknak: Ímé, ebédemet elkészítettem, tulkaim és hízlalt állataim levágva van-
5 nak, és kész minden; jertek el a menyegzőre. De azok nem törődvén vele, elmenének, az egyik a maga
6 szántóföldjére, a másik a maga kereskedésébe; A többiek pedig megfogván az ő szolgáit, bántalmazák és
7 megölék őket. Meghallván pedig ezt a király, megharaguvék, és elküldvén hadait, azokat a gyilkosokat
8 elveszté, és azoknak városait fölégeté. Akkor monda az ő szolgáinak: A menyegző ugyan készen van, de
9 a hivatalosok nem valának méltók. Menjetek azért a keresztútakra, és a kiket csak találtok, hívjátok be
10 a menyegzőbe. És kimenvén azok a szolgák az útakra, begyűjték mind a kiket csak találtak vala, jókat
11 és gonoszokat egyaránt. És megtelék a menyegző vendégekkel. Bemenvén pedig a király, hogy megte-
12 kintse a vendégeket, láta ott egy embert, a kinek nem vala menyegzői ruhája. És monda néki: Barátom,
13 mi módon jöttél ide, holott nincsen menyegzői ruhád? Az pedig hallgata. Akkor monda a király a szol-
gáknak: Kötözzétek meg a lábait és kezeit, és vigyétek és vessétek őt a külső sötétségre; ott lészen sírás
14, 15 és fogcsikorgatás. Mert sokan vannak a hivatalosok, de kevesen a választottak. Ekkor a farizeusok
16 elmenvén, tanácsot tartának, hogy szóval ejtsék őt tőrbe. És elküldék hozzá tanítványaikat a Heródes
pártiakkal, a kik ezt mondják vala: Mester, tudjuk, hogy igaz vagy és az Isten útját igazán tanítod, és
17 nem törődöl senkivel, mert embereknek személyére nem nézel. Mondd meg azért nékünk, mit gondolsz:
18 Szabad-é a császárnak adót fizetnünk, vagy nem? Jézus pedig ismervén az ő álnokságukat, monda: Mit
19 kisértgettek engem, képmutatók? Mutassátok nékem az adópénzt. Azok pedig oda vivének néki egy
20, 21 dénárt. És monda nékik: Kié ez a kép, és a felírás? Mondának néki: A császáré. Akkor monda nékik:
22 Adjátok meg azért a mi a császáré a császárnak; és a mi az Istené, az Istennek. És ezt hallván, elcso-
23 dálkozának; és ott hagyván őt, elmenének. Ugyanazon a napon menének hozzá a sadduczeusok, a kik a
24 feltámadást tagadják, és megkérdezék őt, Mondván: Mester, Mózes azt mondotta: Ha valaki magzatok
25 nélkül hal meg, annak testvére vegye el annak feleségét, és támaszszon magot testvérének. Vala pedig
minálunk hét testvér: és az első feleséget vevén, meghala; és mivelhogy nem vala magzata, feleségét a
26, 27 testvérére hagyá; Hasonlóképen a második is, a harmadik is, mind hetediglen. Legutoljára pedig az
28 asszony is meghala. A feltámadáskor azért a hét közül melyiké lesz az asszony? Mert mindeniké vala.
29 Jézus pedig felelvén, monda nékik: Tévelygetek, mivelhogy nem ismeritek sem az írásokat, sem az Isten-
30 nek hatalmát. Mert a feltámadáskor sem nem házasodnak, sem férjhez nem mennek, hanem olyanok
31 lesznek, mint az Isten angyalai a mennyben. A halottak feltámadása felől pedig nem olvastátok-é, a
32 mit az Isten mondott néktek, így szólván: Én vagyok az Ábrahám Istene, és az Izsák Istene, és a Jákób
33 Istene; az Isten nem holtaknak, hanem élőknek Istene. És a sokaság ezt hallván, csodálkozék az ő tu-
34, 35 dományán. A farizeusok pedig, hallván, hogy a sadduczeusokat elnémította vala, egybegyűlének; És
36 megkérdé őt közülök egy törvénytudó, kisértvén őt, és mondván: Mester, melyik a nagy parancsolat a
37 törvényben? Jézus pedig monda néki: Szeresd az urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és
38, 39 teljes elmédből. Ez az első és nagy parancsolat. A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátо-
40, 41 dat, mint magadat. E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták. Mikor pedig a farizeusok
42 összegyülekezének, kérdezé őket Jézus, Mondván: Miképen vélekedtek ti a Krisztus felől? kinek a fia?
43 Mondának néki: A Dávidé. Monda nékik: Miképen hívja tehát őt Dávid lélekben urának, ezt mondván:
44 Monda az Úr az én Uramnak: Ülj az én jobb kezem felől, míglen vetem a te ellenségeidet a te lábaid alá
45, 46 zsámolyul. Ha tehát Dávid Urának hívja őt, mi módon fia? És senki egy szót sem felelhet vala néki;
sem pedig nem meri vala őt e naptól fogva többé senki megkérdezni.

23, 2 Akkor szóla Jézus a sokaságnak és az ő tanítványainak, Mondván: Az írástudók és a farizeusok a

Mózes székében ülnek: Annakokáért a mit parancsolnak néktek, mindazt megtartsátok és megcselekedjétek; de az ő cselekedeteik szerint ne cselekedjetek. Mert ők mondják, de nem cselekszik. Mert ők nehéz és elhordozhatatlan terheket kötöznek egybe, és az emberek vállaira vetik; de ők az ujjokkal sem akarják azokat illetni. Minden ő dolgaikat pedig csak azért cselekszik, hogy lássák őket az emberek: mert megszélesítik az ő homlokszíjjaikat, és megnagyobbítják az ő köntöseik peremét; És szeretik a lakomákon a főhelyet, és a gyülekezetekben az elől̋lést. És a piaczokon való köszöntéseket, és hogy az emberek így hívják őket: Mester, Mester! Ti pedig ne hivassátok magatokat Mesternek, mert egy a ti Mesteretek, a Krisztus; ti pedig mindnyájan testvérek vagytok. Atyátoknak se hívjatok senkit e földön; mert egy a ti Atyátok, a ki a mennyben van. Doktoroknak se hivassátok magatokat, mert egy a ti Doktorotok, a Krisztus. Hanem a ki a nagyobb közöttetek, legyen a ti szolgátok. Mert a ki magát felmagasztalja, megaláztatik; és a ki magát megalázza, felmagasztaltatik. De jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert a mennyeknek országát bezárjátok emberek előtt; mivelhogy ti nem mentek be, a kik be akarnának menni, azokat sem bocsátjátok be. Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert felemésztitek az özvegyek házát, és színből hosszan imádkoztok; ezért annál súlyosabb lesz a ti büntetéstek. Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert megkerülitek a tengert és a földet, hogy egy pogányt zsidóvá tegyetek; és ha azzá lett, a gyehenna fiává teszitek őt, kétszerte inkább magatoknál. Jaj néktek vak vezérek, a kik ezt mondjátok: Ha valaki a templomra esküszik, semmi az; de ha valaki a templom aranyára esküszik, tartozik az. Bolondok és vakok: mert melyik nagyobb, az arany-é, vagy a templom, a mely szentté teszi az aranyat? És: Ha valaki az oltárra esküszik, semmi az; de ha valaki a rajta levő ajándékra esküszik, tartozik az. Bolondok és vakok: mert melyik nagyobb, az ajándék-é, vagy az oltár, a mely szentté teszi az ajándékot? A ki azért az oltárra esküszik, esküszik arra és mindazokra, a mik azon vannak. És a ki a templomra esküszik, esküszik arra és Arra, a ki abban lakozik. És a ki az égre esküszik, esküszik az Isten királyiszékére és arra, ki abban ül. Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert megdézsmáljátok a mentát, a kaprot és a köményt, és elhagyjátok a mik nehezebbek a törvényben, az ítéletet, az irgalmasságot és a hívséget: pedig ezeket kellene cselekedni, és amazokat sem elhagyni. Vak vezérek, a kik megszűritek a szúnyogot, a tevét pedig elnyelitek. Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert megtisztítjátok a pohárnak és tálnak külsejét, belől pedig rakvák azok ragadománynyal és mértéktelenséggel. Vak farizeus, tisztítsd meg előbb a pohár és tál belsejét, hogy külsejük is tiszta legyen. Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlatosak vagytok a meszelt sírokhoz, a melyek kívülről szépeknek tetszenek, belől pedig holtaknak csontjaival és minden undoksággal rakvák. Épen így ti is, kívülről igazaknak látszotok ugyan az emberek előtt, de belől rakva vagytok képmutatással és törvénytelenséggel. Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert építitek a próféták sírjait és ékesgetitek az igazak síremlékeit. És ezt mondjátok: Ha mi atyáink korában éltünk volna, nem lettünk volna az ő bűntársaik a próféták vérében. Így hát magatok ellen tesztek bizonyságot, hogy fiai vagytok azoknak, a kik megölték a prófétákat. Töltsétek be ti is a ti atyáitoknak mértékét! Kígyók, mérges kígyóknak fajzatai, miképen kerülitek ki a gyehennának büntetését? Annakokáért ímé prófétákat, bölcseket és írástudókat küldök én hozzátok: és azok közül némelyeket megöltök, és megfeszítetek, másokat azok közül a ti zsinagógáitokban megosotoroztok és városról-városra üldöztök. Hogy reátok szálljon minden igaz vér, a mely kiömlött a földön, az igaz Ábelnek vérétől Zakariásnak, a Barakiás fiának véréig, a kit a templom és az oltár között megöltetek. Bizony mondom néktek, mindezek reá következnek erre a nemzetségre. Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megölöd a prófétákat és megkövezed azokat, a kik te hozzád küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit szárnya alá; és te nem akartad. Ímé, pusztán hagyatik néktek a ti házatok. Mert mondom néktek: Mostantól fogva nem láttok engem mindaddig, mígnem ezt mondjátok: Áldott, a ki jő az Úrnak nevében!

24 És kijővén Jézus a templomból, tovább méne; és hozzámenének az ő tanítványai, hogy mutogassák néki a templom épületeit. Jézus pedig monda nékik: Nem látjátok-é mind ezeket? Bizony mondom néktek: Nem marad itt kő kövön, mely le nem romboltatik. Mikor pedig az olajfák hegyén ül vala, hozzá menének a tanítványok magukban mondván: Mondd meg nékünk, mikor lesznek meg ezek? és micsoda jele lesz a te eljövetelednek, és a világ végének? És Jézus felelvén, monda nékik: Meglássátok, hogy valaki el ne hitessen titeket. Mert sokan jőnek majd az én nevemben, a kik ezt mondják: Én vagyok a Krisztus; és sokakat elhitetnek. Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről: meglássátok, hogy meg ne réműljetek; mert mindezeknek meg kell lenniök. De még ez nem itt a vég. Mert nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen; és lésznek éhségek és döghalálok, és földindulások mindenfelé. Mind ez pedig a sok nyomorúságnak kezdete. Akkor nyomorúságra adnak majd benneteket, és megölnek titeket;

10 és gyűlöletesek lesztek minden nép előtt az én nevemért. És akkor sokan megbotránkoznak, és elárúlják
11, 12 egymást, és gyűlölik egymást. És sok hamis próféta támad, a kik sokakat elhitetnek. És mivelhogy a
13 gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegűl. De a ki mindvégig állhatatos marad, az idve-
14 zűl. És az Isten országának ez az evangyélioma hirdettetik majd az egész világon, bizonyságul minden
15 népnek; és akkor jő el a vég. Mikor azért látjátok majd, hogy az a pusztító utálatosság, a melyről Dániel
16 próféta szólott, ott áll a szent helyen (a ki olvassa, értse meg): Akkor, a kik Júdeában lesznek, fussa-
17, 18 nak a hegyekre; A ház tetején levő ne szálljon alá, hogy házából valamit kivigyen; És a mezőn levő ne
19 térjen vissza, hogy az ő ruháját elvigye. Jaj pedig a terhes és szoptató asszonyoknak azokon a napokon.
20, 21 Imádkozzatok pedig, hogy a ti futástok ne télen legyen, se szombatnapon: Mert akkor nagy nyomorú-
22 ság lesz, a milyen nem volt a világ kezdete óta mind ez ideig, és nem is lesz soha. És ha azok a napok
meg nem rövidíttetnének, egyetlen ember sem menekűlhetne meg; de a választottakért megrövidíttetnek
23 majd azok a napok. Ha valaki ezt mondja akkor néktek: Ímé, itt a Krisztus, vagy amott; ne higyjétek.
24 Mert hamis Krisztusok és hamis Próféták támadnak, és nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy
25, 26 elhitessék, ha lehet, a választottakat is. Ímé eleve megmondottam néktek. Azért ha azt mondják majd
27 néktek: Ímé a pusztában van; ne menjetek ki. Ímé a belső szobákban; ne higyjétek. Mert a miképen a
28 villámlás napkeletről támad és ellátszik egész napnyugatig, úgy lesz az ember Fiának eljövetele is. Mert
29 a hol a dög, oda gyűlnek a keselyűk. Mindjárt pedig ama napok nyomorúságai után a nap elsötétedik,
30 és a hold nem fénylik, és a csillagok az égről lehullanak, és az egeknek erősségei megrendülnek. És
akkor feltetszik az ember Fiának jele az égen. És akkor sír a föld minden nemzetsége, és meglátják az
31 embernek Fiát eljőni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel. És elküldi az ő angyalait nagy
trombitaszóval, és egybegyűjtik az ő választottait a négy szelek felől, az ég egyik végétől a másik végéig.
32 A fügefáról vegyétek pedig a példát: mikor az ága már zsendül, és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van
33, 34 a nyár: Azonképen ti is, mikor mindezeket látjátok, tudjátok meg, hogy közel van, az ajtó előtt. Bizony
35 mondom néktek, el nem múlik ez a nemzetség, mígnem mindezek meglesznek. Az ég és a föld elmúlnak,
36 de az én beszédeim semmiképen el nem múlnak. Arról a napról és óráról pedig senki sem tud, az ég
37 angyalai sem, hanem csak az én Atyám egyedűl. A miképen pedig a Noé napjaiban vala, akképen lesz
38 az ember Fiának eljövetele is. Mert a miképen az özönvíz előtt való napokban esznek és isznak vala,
39 házasodnak és férjhez mennek vala, mind ama napig, a melyen Noé a bárkába méne, És nem vesznek
vala észre semmit, mígnem eljöve az özönvíz és mindnyájukat elragadá: akképen lesz az ember Fiának
40, 41 eljövetele is. Akkor ketten lesznek a mezőn; az egyik felvétetik, a másik ott hagyatik. Két asszony
42 őröl a malomban; az egyik felvétetik, a másik otthagyatik. Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, mely
43 órában jő el a ti Uratok. Azt pedig jegyezzétek meg, hogy ha tudná a ház ura, hogy az éjszakának melyik
44 szakában jő el a tolvaj: vigyázna, és nem engedné, hogy házába törjön. Azért legyetek készen ti is; mert
45 a mely órában nem gondoljátok, abban jő el az embernek Fia. Kicsoda hát a hű és bölcs szolga, a kit az
46 ő ura gondviselővé tőn az ő házanépén, hogy a maga idejében adjon azoknak eledelt? Boldog az a szolga,
47 a kit az ő ura, mikor haza jő, ily munkában talál. Bizony mondom néktek, hogy minden jószága fölött
48 gondviselővé teszi őt. Ha pedig ama gonosz szolga így szólna az ő szívében: Halogatja még az én uram
49, 50 a hazajövetelt; És az ő szolgatársait verni kezdené, a részegesekkel pedig enni és inni kezdene: Megjő
51 annak a szolgának az ura, a mely napon nem várja és a mely órában nem gondolja, És ketté vágatja őt,
és a képmutatók sorsára juttatja; ott lészen sírás és fogcsikorgatás.

25 Akkor hasonlatos lesz a mennyeknek országa ama tíz szűzhöz, a kik elővevén az ő lámpásaikat, ki-
2, 3 menének a vőlegény elé. Öt pedig közűlök eszes vala, és öt bolond. A kik bolondok valának, mikor
4 lámpásaikat elővevék, nem vivének magukkal olajat; Az eszesek pedig lámpásaikkal együtt olajat vivé-
5, 6 nek az ő edényeikben. Késvén pedig a vőlegény, mindannyian elszunnyadának és aluvának. Éjfélkor
7 pedig kiáltás lőn: Ímhol jó a vőlegény! Jőjetek elébe! Akkor felkelének mind azok a szűzek, és elkészíték
8 az ő lámpásaikat. A bolondok pedig mondának az eszeseknek: Adjatok nékünk a ti olajotokból, mert a
9 mi lámpásaink kialusznak. Az eszesek pedig felelének, mondván: Netalán nem lenne elegendő nékünk
10 és néktek; menjetek inkább az árúsokhoz, és vegyetek magatoknak. Mikor pedig venni járnak vala,
megérkezék a vőlegény; és a kik készen valának, bemenének ő vele a menyegzőbe, és bezáraték az ajtó.
11, 12 Később pedig a többi szűzek is megjövének, mondván: Uram! Uram! nyisd meg mi nékünk. Ő pedig
13 felelvén, monda: Bizony mondom néktek, nem ismerlek titeket. Vigyázzatok azért, mert sem a napot,
14 sem az órát nem tudjátok, a melyen az embernek Fia eljő. Mert épen úgy van ez, mint az az ember, a
15 ki útra akarván kelni, eléhívatá az ő szolgáit, és a mije volt, átadá nékik. És ada az egyiknek öt tálen-
tomot, a másiknak kettőt, a harmadiknak pedig egyet, kinek-kinek az ő erejéhez képest; és azonnal útra

kele. Elmenvén pedig a ki az öt tálentomot kapta vala, kereskedék azokkal, és szerze más öt tálentomot. 16
Azonképen a kié a kettő vala, az is más kettőt nyere. A ki pedig az egyet kapta vala, elmenvén, elásá 17, 18
azt a földbe, és elrejté az ő urának pénzét. Sok idő múlva pedig megjöve ama szolgáknak ura, és számot 19
vete velök. És előjövén a ki az öt tálentomot kapta vala, hoza más öt tálentomot mondván: Uram, öt 20
tálentomot adtál vala nékem; ímé más öt tálentomot nyertem azokon. Az ő ura pedig monda néki: Jól 21
vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe. Elő- 22
jövén pedig az is, a ki a két tálentomot kapta vala, monda: Uram, két tálentomot adtál volt nékem; ímé
más két tálentomot nyertem azokon. Monda néki az ő ura: Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltál 23
hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe. Előjövén pedig az is, a ki az egy tálentomot 24
kapta vala, monda: Uram, tudtam, hogy te kegyetlen ember vagy, a ki ott is aratsz, a hol nem vetettél,
és ott is takarsz, a hol nem vetettél; Azért félvén, elmentem és elástam a te tálentomodat a földbe; ímé 25
megvan a mi a tied. Az ő ura pedig felelvén, monda néki: Gonosz és rest szolga, tudtad, hogy ott is 26
aratok, a hol nem vetettem, és ott is takarok, a hol nem vetettem; El kellett volna tehát helyezned az 27
én pénzemet a pénzváltóknál; és én, megjövén, nyereséggel kaptam volna meg a magamét. Vegyétek el 28
azért tőle a tálentomot, és adjátok annak, a kinek tíz tálentoma van. Mert mindenkinek, a kinek van, 29
adatik, és megszaporíttatik; a kinek pedig nincsen, attól az is elvétetik, a mije van. És a haszontalan 30
szolgát vessétek a külső sötétségre; ott lészen sírás és fogcsikorgatás. Mikor pedig eljő az embernek Fia 31
az ő dicsőségében, és vele mind a szent angyalok, akkor beül majd az ő dicsőségének királyiszékébe. És 32
elébe gyűjtetnek mind a népek, és elválasztja őket egymástól, miként a pásztor elválasztja a juhokat a
kecskéktől. És a juhokat jobb keze felől, a kecskéket pedig balkeze felől állítja. Akkor ezt mondja a 33, 34
király a jobb keze felől állóknak: Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, a mely szá-
motokra készíttetett a világ megalapítása óta. Mert éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom 35
adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem; Mezítelen voltam, és megruháztatok; beteg voltam, 36
és meglátogattatok; fogoly voltam, és eljöttetek hozzám. Akkor felelnek majd néki az igazak, mondván: 37
Uram, mikor láttuk, hogy éheztél, és tápláltunk volna? vagy szomjúhoztál, és innod adtunk volna? És 38
mikor láttuk, hogy jövevény voltál, és befogadtunk volna? vagy mezítelen voltál, és felruháztunk volna?
Mikor láttuk, hogy beteg vagy fogoly voltál, és hozzád mentünk volna? És felelvén a király, azt mondja 39, 40
majd nékik: Bizony mondom néktek, a mennyiben megcselekedtétek egygyel emez én legkisebb atyámfiai
közűl, én velem cselekedtétek meg. Akkor szól majd az ő balkeze felől állókhoz is: Távozzatok tőlem, ti 41
átkozottak, az örök tűzre, a mely az ördögnek és az ő angyalainak készíttetett. Mert éheztem, és nem 42
adtatok ennem; szomjúhoztam, és nem adtatok innom; Jövevény voltam, és nem fogadtatok be engem; 43
mezítelen voltam, és nem ruháztatok meg engem; beteg és fogoly voltam, és nem látogattatok meg engem.
Akkor ezek is felelnek majd néki, mondván: Uram, mikor láttuk, hogy éheztél, vagy szomjúhoztál, vagy 44
hogy jövevény, vagy mezítelen, vagy beteg, vagy fogoly voltál, és nem szolgáltunk volna néked? Akkor 45
felel majd nékik, mondván: Bizony mondom néktek, a mennyiben nem cselekedtétek meg egygyel eme
legkisebbek közűl, én velem sem cselekedtétek meg. És ezek elmennek majd az örök gyötrelemre; az 46
igazak pedig az örök életre.

És mikor mindezeket a beszédeket elvégezte vala Jézus, monda az ő tanítványainak: Tudjátok, hogy **26**, 2
két nap mulva a husvétnak ünnepe lészen, és az embernek Fia elárultatik, hogy megfeszíttessék. Ak- 3
kor egybegyűlének a főpapok, az írástudók és a nép vénei a főpap házába, a kit Kajafásnak hívtak, És 4
tanácsot tartának, hogy Jézust álnoksággal megfogják és megöljék. De azt mondják vala: Ne az ünne- 5
pen: hogy zendülés ne legyen a nép között. És mikor Jézus Bethániában, a poklos Simon házánál vala, 6
Méne hozzá egy asszony, a kinél vala drága kenetnek alabástrom szelenczéje, és az ő fejére tölté, a mint 7
az asztalnál ül vala. Látván pedig ezt az ő tanítványai, boszankodának, mondván: Mire való ez a tékoz- 8
lás? Mert eladhatták volna ezt a kenetet nagy áron, és adhatták volna a szegényeknek. Mikor pedig ezt 9, 10
eszébe vette Jézus, monda nékik: Miért bántjátok ezt az asszonyt? hiszen jó dolgot cselekedett én velem.
Mert a szegények mindenkor veletek lesznek, de én nem leszek mindenkor veletek. Mert hogy ő ezt a 11, 12
kenetet testemre töltötte, az én temetésemre nézve cselekedte azt. Bizony mondom néktek: Valahol az 13
egész világon prédikáltatik az evangyéliom, a mit ez én velem cselekedék, az is hirdettetik az ő emléke-
zetére. Akkor a tizenkettő közűl egy, a kit Iskáriótes Judásnak hívtak, a főpapokhoz menvén, Monda: 14, 15
Mit akartok nékem adni, és én kezetekbe adom őt? Azok pedig rendelének néki harmincz ezüst pénzt.
És ettől fogva alkalmat keres vala, hogy elárulja őt. A kovásztalan kenyerek első napján pedig Jézushoz 16, 17
menének a tanítványok, mondván: Hol akarod, hogy megkészítsük néked ételedre a húsvéti bárányt? Ő 18
pedig monda: Menjetek el a városba ama bizonyos emberhez, és ezt mondjátok néki: A mester üzeni: Az
én időm közel van; nálad tartom meg a husvétot tanítványaimmal. És úgy cselekedének a tanítványok, 19
a mint Jézus parancsolta vala nékik; és elkészíték a husvéti bárányt. Mikor pedig beestveledék, lete- 20

lepszik vala a tizenkettővel, És a mikor esznek vala, monda: Bizony mondom néktek, ti közűletek egy elárul engem. És felettébb megszomorodva, kezdék mindannyian mondani néki: Én vagyok-é az, Uram? Ő pedig felelvén, monda: A ki velem együtt mártja kezét a tálba, az árul el engem. Az embernek Fia jóllehet elmegyen, a mint meg van írva felőle, de jaj annak az embernek, a ki az embernek Fiát elárulja; jobb volna annak az embernek, ha nem született volna. Megszólalván Júdás is, a ki elárulja vala őt, monda: Én vagyok-é az, Mester? Monda néki: Te mondád. Mikor pedig evének, vevé Jézus a kenyeret és hálákat adván, megtöré és adá a tanítványoknak, és monda: Vegyétek, egyétek; ez az én testem. És vévén a poharat és hálákat adván, adá azoknak, ezt mondván: Igyatok ebből mindnyájan; Mert ez az én vérem, az új szövetségnek vére, a mely sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatára. Mondom pedig néktek, hogy: Mostantól fogva nem iszom a szőlőtőkének ebből a terméséből, mind ama napig, a mikor újan iszom azt veletek az én Atyámnak országában. És dícséretet énekelvén, kimenének az olajfák hegyére. Akkor monda nékik Jézus: Mindnyájan ezen az éjszakán megbotránkoztok én bennem. Mert meg van írva: Megverem a pásztort, és elszélednek a nyájnak juhai. De föltámadásom után előttetek megyek majd Galileába. Péter pedig felelvén, monda néki: Ha mindnyájan megbotránkoznak is te benned, én soha meg nem botránkozom. Monda néki Jézus: Bizony mondom néked, ezen az éjszakán, mielőtt megszólal a kakas, háromszor megtagadsz engem. Monda néki Péter: Ha meg kell is veled halnom, meg nem tagadlak téged. Hasonlóképen szólnak vala a többi tanítványok is. Akkor elméne Jézus velök egy helyre, a melyet Gecsemánénak hívtak, és monda a tanítványoknak: Üljetek le itt, míg elmegyek és amott imádkozom. És maga mellé vévén Pétert és Zebedeusnak két fiát, kezde szomorkodni és gyötrődni. Ekkor monda nékik: Felette igen szomorú az én lelkem mind halálig! maradjatok itt és vigyázzatok én velem. És egy kissé előre menve, arczra borúla, könyörögvén és mondván: Atyám! ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár; mindazáltal ne úgy legyen a mint én akarom, hanem a mint te. Akkor méne a tanítványokhoz és aluva találá őket, és monda Péternek: Így nem bírtatok vigyázni velem egy óráig sem!? Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek; mert jóllehet a lélek kész, de a test erőtelen. Ismét elméne másodszor is, és könyörge, mondván: Atyám! ha el nem múlhatik tőlem e pohár, hogy ki ne igyam, legyen meg a te akaratod. És mikor visszatér vala, ismét aluva találá őket; mert megnehezedtek vala az ő szemeik. És ott hagyva őket, ismét elméne és imádkozék harmadszor, ugyanazon beszéddel szólván. Ekkor méne az ő tanítványaihoz, és monda nékik: Aludjatok immár és nyugodjatok. Ímé, elközelgett az óra, és az embernek Fia a bűnösök kezébe adatik. Keljetek fel, menjünk! Ímé elközelgett, a ki engem elárul. És még mikor beszél vala, ímé Júdás, egy a tizenkettő közűl, eljöve és vele együtt sok nép fegyverekkel és fustélyokkal, a főpapoktól és a nép véneitől. A ki pedig őt elárulja vala, jelt ada nékik, mondván: A kit én majd megcsókolok, ő az, fogjátok meg őt. És mindjárt Jézushoz lépvén, monda: Üdvöz légy Mester! és megcsókolá őt. Jézus pedig monda néki: Barátom, miért jöttél? Akkor hozzámenvén, kezeiket Jézusra veték és megfogák őt. És ímé egyik azok közűl, a kik a Jézussal valának, kinyújtván kezét, szablyáját kirántá, és a főpap szolgáját megcsapván, levágá annak egyik fülét. Akkor monda néki Jézus: Tedd helyére szablyádat; mert a kik fegyvert fognak, fegyverrel kell veszniök. Avagy azt gondolod-é, hogy nem kérhetném most az én Atyámat, hogy adjon ide mellém többet tizenkét sereg angyalnál? De mi módon teljesednének be az írások, hogy így kell lenni? Ugyanekkor monda Jézus a sokaságnak: Mint valami latorra, úgy jöttetek fegyverekkel és fustélyokkal, hogy megfogjatok engem? Naponként nálatok ültem, tanítván a templomban, és nem fogtatok meg engem. Mindez pedig azért lőn, hogy beteljesedjenek a próféták írásai. Ekkor elhagyák őt a tanítványok mind, és elfutának. Amazok pedig megfogván Jézust, vivék Kajafáshoz, a főpaphoz, a hol az írástudók és a vének egybegyűltek vala. Péter pedig követi vala őt távolról egész a főpap pitvaráig; és bemenvén, ott ül vala a szolgákkal, hogy lássa a végét. A főpapok pedig és a vének és az egész tanács hamis bizonyságot keresnek vala Jézus ellen, hogy megölhessék őt; És nem találának. És noha sok hamis tanú jött vala elő, még sem találának. Utoljára pedig előjövén két hamis tanú, Monda: Ez azt mondta: Leronthatom az Isten templomát, és három nap alatt felépíthetem azt. És fölkelvén a főpap, monda néki: Semmit sem felelsz-é? Micsoda tanúbizonyságot tesznek ezek ellened? Jézus pedig hallgat vala. És felelvén a főpap, monda néki: Az élő Istenre kényszerítelek téged, hogy mondd meg nékünk, ha te vagy-é a Krisztus, az Istennek fia? Monda néki Jézus: Te mondád. Sőt mondom néktek: Mostantól fogva meglátjátok az embernek Fiát ülni az Istennek hatalmas jobbján, és eljőni az égnek felhőiben. Ekkor a főpap megszaggatá a maga ruháit, és monda: Káromlást szólott. Mi szükségünk van még bizonyságokra? Ímé most hallottátok az ő káromlását. Mit gondoltok? Azok pedig felelvén, mondának: Méltó a halálra. Akkor szemébe köpdösének és arczúl csapdosák őt, némelyek pedig botokkal verék, Mondván: Prófétáld meg nékünk Krisztus, kicsoda az, a ki üt téged? Péter pedig künn ül vala az udvaron, és hozzá menvén egy szolgálóleány, monda: Te is a Galileabeli Jézussal valál.

Ő pedig mindenkinek hallatára megtagadá, mondván: Nem tudom, mit beszélsz. Mikor pedig kiméne a 70, 71
tornáczra, meglátá őt egy másik szolgálóleány, és monda az ott levőknek: Ez is a názáreti Jézussal vala.
És ismét megtagadá esküvéssel, hogy: Nem is ismerem ezt az embert. Kevés idő múlva pedig az ott 72, 73
álldogálók menének hozzá, és mondának Péternek: Bizony te is közülök való vagy; hiszen a te beszéded
is elárúl téged. Ekkor átkozódni és esküdözni kezde, hogy: Nem ismerem ezt az embert. És a kakas 74
azonnal megszólala. És megemlékezék Péter a Jézus beszédéről, a ki ezt mondotta vala néki: Mielőtt a 75
kakas szólana, háromszor megtagadsz engem; és kimenvén onnan, keservesen síra.

Mikor pedig reggel lőn, tanácsot tartának mind a főpapok és a nép vénei Jézus ellen, hogy őt megöljék. **27**
És megkötözvén őt, elvivék, és átadák őt Ponczius Pilátusnak a helytartónak. Akkor látván Júdás, a ki 2, 3
őt elárulá, hogy elítélték őt, megbánta dolgát, és visszavivé a harmincz ezüst pénzt a főpapoknak és a
véneknek, Mondván: Vétkeztem, hogy elárultam az ártatlan vért. Azok pedig mondának: Mi közünk 4
hozzá? Te lássad. Ő pedig eldobván az ezüst pénzeket a templomban, eltávozék; és elmenvén felakasztá 5
magát. A főpapok pedig felszedvén az ezüst pénzeket, mondának: Nem szabad ezeket a templom kincsei 6
közé tennünk, mert vérnek ára. Tanácsot ülvén pedig, megvásárlák azon a fazekasnak mezejét idegenek 7
számára való temetőnek. Ezért hívják ezt a mezőt vérmezejének mind e mai napig. Ekkor teljesedék be 8, 9
a Jeremiás próféta mondása, a ki így szólott: És vevék a harmincz ezüst pénzt, a megbecsültnek árát, a
kit Izráel fiai részéről megbecsültek, És adák azt a fazekas mezejéért, a mint az Úr rendelte volt nékem. 10
Jézus pedig ott álla a helytartó előtt; és kérdezé őt a helytartó, mondván: Te vagy-é a zsidók királya? Jé- 11
zus pedig monda néki: Te mondod. És mikor vádolák őt a főpapok és a vének, semmit sem felele. Akkor 12, 13
monda néki Pilátus: Nem hallod-é, mily sok bizonyságot tesznek ellened? És nem felel néki egyetlen 14
szóra sem, úgy hogy a helytartó igen elcsodálkozék. Ünnepenként pedig egy foglyot szokott szabadon 15
bocsátani a helytartó a sokaság kedvéért, a kit akarának. Vala pedig akkor egy nevezetes foglyuk, a kit 16
Barabbásnak hívtak. Mikor azért egybegyülekezének, monda nékik Pilátus: Melyiket akarjátok, hogy 17
elbocsássam néktek: Barabbást-é, vagy Jézust, a kit Krisztusnak hívnak? Mert jól tudja vala, hogy 18
irigységből adák őt kézbe. A mint pedig ő az ítélőszékben ül vala, külde ő hozzá a felesége, ezt üzenvén: 19
Ne avatkozzál amaz igaz ember dolgába; mert sokat szenvedtem ma álmomban ő miatta. A főpapok 20
és vének pedig reá beszélék a sokaságot, hogy Barabbást kérjék ki, Jézust pedig veszítsék el. Felelvén 21
pedig a helytartó, monda nékik: A kettő közül melyiket akarjátok, hogy elbocsássam néktek? Azok pedig
mondának: Barabbást. Monda nékik Pilátus: Mit cselekedjem hát Jézussal, a kit Krisztusnak hívnak? 22
Mindnyájan mondának: Feszíttessék meg! A helytartó pedig monda: Mert mi rosszat cselekedett? Azok 23
pedig még inkább kiáltoznak vala, mondván: Feszíttessék meg! Pilátus pedig látván, hogy semmi sem 24
használ, hanem még nagyobb háborúság támad, vizet vévén, megmosá kezeit a sokaság előtt, mondván:
Ártatlan vagyok ez igaz embernek vérétől; ti lássátok! És felelvén az egész nép, monda: Az ő vére mi 25
rajtunk és a mi magzatainkon. Akkor elbocsátá nékik Barabbást; Jézust pedig megosotoroztatván, ke- 26
zökbe adá, hogy megfeszíttessék. Akkor a helytartó vitézei elvivék Jézust az őrházba, és oda gyűjték 27
hozzá az egész csapatot. És levetkeztetvén őt, bíbor palástot adának reá. És tövisből fonott koronát 28, 29
tőnek a fejére, és nádszálat a jobb kezébe; és térdet hajtva előtte, csúfolják vala őt, mondván: Üdvöz légy
zsidóknak királya! És mikor megköpdösék őt, elvevék a nádszálat, és a fejéhez verdesik vala. És mi- 30, 31
után megcsúfolták, levevék róla a palástot és az ő maga ruháiba öltözteték; és elvivék, hogy megfeszítsék
őt. Kifelé menve pedig találkozának egy czirénei emberrel, a kit Simonnak hívnak vala; ezt kényszerí- 32
téék, hogy vigye az ő keresztjét. És mikor eljutának arra a helyre, a melyet Golgothának, azaz koponya 33
helyének neveznek, Méreggel megelegyített eczetet adának néki inni; és megízlelvén, nem akara inni. 34
Minekutána pedig megfeszíték őt, elosztá az ő ruháit, sorsot vetvén; hogy beteljék a próféta mondása: 35
Megosztozának az én ruháimon, és az én köntösömre sorsot vetének. És leülvén, ott őrzik vala őt. És 36, 37
feje fölé illeszték az ő kárhoztatásának okát, oda írván: Ez Jézus, a zsidók királya. Akkor megfeszítének 38
vele együtt két latrot, egyiket jobbkéz felől, és a másikat balkéz felől. Az arramenők pedig szidalmazzák 39
vala őt, fejüket hajtogatván És ezt mondván: Te, ki lerontod a templomot és harmadnapra fölépíted, 40
szabadítsd meg magadat; ha Isten fia vagy, szállj le a keresztről! Hasonlóképen a főpapok is csúfolódván 41
az írástudókkal és a vénekkel egyetemben, ezt mondják vala: Másokat megtartott, magát nem tudja 42
megtartani. Ha Izráel királya, szálljon le most a keresztről, és majd hiszünk néki. Bízott az Istenben; 43
mentse meg most őt, ha akarja; mert azt mondta: Isten fia vagyok. A kiket vele együtt feszítének meg, 44
a latrok is ugyanazt hányják vala szemére. Hat órától kezdve pedig sötétség lőn mind az egész földön, 45
kilencz óráig. Kilencz óra körül pedig nagy fenszóval kiálta Jézus, mondván: ELI, ELI! LAMA SABAK- 46
TÁNI? azaz: Én Istenem, én Istenem! miért hagytál el engemet? Némelyek pedig az ott állók közül, 47
a mint ezt hallák, mondának: Illyést hívja ez. És egy közülök azonnal oda futamodván, egy szivacsot 48

49 vőn, és megtöltvén eczettel és egy nádszálra tűzvén, inni ád vala néki. A többiek pedig ezt mondják
50 vala: Hagyd el, lássuk eljő-é Illyés, hogy megszabadítsa őt? Jézus pedig ismét nagy fenszóval kiáltván,
51 kiadá lelkét. És ímé a templom kárpitja fölétől aljáig ketté hasada; és a föld megindula, és a kősziklák
52, 53 megrepedezének; És a sírok megnyílának, és sok elhúnyt szentnek teste föltámada, És kijövén a
54 sírokból, a Jézus föltámadása után bementek a szent városba, és sokaknak megjelenének. A százados
pedig és a kik ő vele őrizték vala Jézust, látván a földindulást és a mik történtek vala, igen megrémülének, mondván: Bizony, Istennek Fia vala ez!
55 Sok asszony vala pedig ott, a kik távolról szemlélődnek
56 vala, a kik Galileából követték Jézust, szolgálván néki; Ezek közt volt Mária Magdaléna, és Mária a
57 Jakab és József anyja, és a Zebedeus fiainak anyja. Mikor pedig beesteledék, eljöve egy gazdag ember
58 Arimathiából, név szerint József, a ki maga is tanítványa volt Jézusnak; Ez Pilátushoz menvén, kéri
59 vala a Jézus testét. Akkor parancsolá Pilátus, hogy adják át a testet. És magához vévén József a testet,
60 begöngyölé azt tiszta gyolcsba, És elhelyezé azt a maga új sírjába, a melyet a sziklába vágatott; és a sír
61 szájára egy nagy követ hengerítvén, elméne. Ott vala pedig Mária Magdaléna és a másik Mária, a kik a
62 sír átellenében ülnek vala. Másnap pedig, a mely péntek után következik, egybegyűlének a főpapok és
63 a farizeusok Pilátushoz, Ezt mondván: Uram emlékezünk, hogy az a hitető még életében azt mondotta
64 volt: Harmadnapra föltámadok. Parancsold meg azért, hogy őrizzék a sírt harmadnapig, ne hogy az ő
tanítványai odamenvén éjjel, ellopják őt és azt mondják a népnek: Feltámadott a halálból; és az utolsó
65 hitetés gonoszabb legyen az elsőnél. Pilátus pedig monda nékik: Van őrségetek; menjetek, őriztessétek,
66 a mint tudjátok. Ők pedig lemenvén, a sírt őrizet alá helyezék, lepecsételvén a követ, az őrséggel,

28 A szombat végén pedig, a hét első napjára virradólag, kiméne Mária Magdaléna és a másik Mária,
2 hogy megnézzék a sírt. És ímé nagy földindulás lőn; mert az Úrnak angyala leszállván a mennyből,
3 és oda menvén, elhengeríté a követ a sír szájáról, és reá üle arra. A tekintete pedig olyan volt, mint a
4 villámlás, és a ruhája fehér, mint a hó. Az őrizők pedig tőle való féltökben megrettenének, és olyanokká
5 lőnek mint a holtak. Az angyal pedig megszólalván, monda az asszonyoknak: Ti ne féljetek; mert tudom,
6 hogy a megfeszített Jézust keresitek. Nincsen itt, mert feltámadott, a mint megmondotta volt. Jertek,
7 lássátok a helyet, a hol feküdt vala az Úr. És menjetek gyorsan és mondjátok meg az ő tanítványainak,
hogy feltámadott a halálból; és ímé előttetek megy Galileába; ott meglátjátok őt. Ímé megmondottam
8 néktek. És gyorsan eltávozván a sírtól félelemmel és nagy örömmel, futnak vala, hogy megmondják az
9 ő tanítványainak. Mikor pedig mennek vala, hogy megmondják az ő tanítványainak, ímé szembe jöve ő
velök Jézus, mondván: Legyetek üdvözölve! Azok pedig hozzá járulván, megragadák az ő lábait, és leboru-
10 lának előtte. Akkor monda nékik Jézus: Ne féljetek; menjetek el, mondjátok meg az én atyámfiainak,
11 hogy menjenek Galileába, és ott meglátnak engem. A mialatt pedig ők mennek vala, ímé az őrségből né-
12 melyek bemenvén a városba, megjelentének a főpapoknak mindent a mi történt. És egybegyülekezvén a
13 vénekkel együtt, és tanácsot tartván, sok pénzt adának a vitézeknek, Ezt mondván: Mondjátok, hogy: Az
14 ő tanítványai odajövén éjjel, ellopák őt, mikor mi aluvánk. És ha ez a helytartó fülébe jut, mi elhitetjük
15 őt, és kimentünk titeket a bajból. Azok pedig fölvevén a pénzt, úgy cselekedének, a mint megtanították
16 őket. És elterjedt ez a hír a zsidók között mind e mai napig. A tizenegy tanítvány pedig elméne Gali-
17 leába, a hegyre, a hová Jézus rendelte vala őket. És mikor megláták őt, leborulának előtte; némelyek
18 pedig kételkedének. És hozzájuk menvén Jézus, szóla nékik, mondván: Nékem adatott minden hatalom
19 mennyen és földön. Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az
20 Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, a mit én
parancsoltam néktek: és ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!

MÁRK

1

Jézus Krisztus, az Isten fia evangyéliomának kezdete, A mint meg van írva a prófétáknál: Ímé
én elküldöm az én követemet a te orczád előtt, a ki megkészíti a te útadat előtted; Kiáltónak
szava a pusztában: Készítsétek meg az Úrnak útját, egyengessétek meg az ő ösvényeit: Előáll
vala János, keresztelvén a pusztában és prédikálván a megtérésnek keresztségét a bűnöknek
bocsánatára. És kiméne hozzá Júdeának egész tartománya és a Jeruzsálembeliek is, és megkeresztel-
kedének mindnyájan ő általa a Jordán vizében, bűneikről vallást tévén. János pedig teveszőrruhát és
dereka körűl bőrövet viselt vala, és sáskát és erdei mézet eszik vala. És prédikála, mondván: Utánam jő,
a ki erősebb nálam, a kinek nem vagyok méltó, hogy lehajolván, sarujának szíjját megoldjam. Én vízzel
kereszteltellek titeket, de ő Szent Lélekkel keresztel titeket. És lőn azokban a napokban, eljöve Jézus a
galileai Názáretből, és megkereszteltelteték János által a Jordánban. És azonnal feljővén a vízből, látá az
egeket megnyilatkozni, és a Lelket mint egy galambot ő reá leszállani; És szózat lőn az égből: Te vagy az
én szerelmes fiam, a kiben én gyönyörködöm. És a Lélek azonnal elragadá őt a pusztába. És ott volt a
pusztában negyven napig kísértetve a sátántól, és a vad állatokkal vala együtt; és az angyalok szolgálnak
vala néki. Minekutána pedig János tömlöczbe vettetett, elméne Jézus Galileába, prédikálván az Isten
országának evangyéliomát, És mondván: Bétölt az idő, és elközelített az Istennek országa; térjetek meg,
és higyjetek az evangyéliomban. Mikor pedig Galilea tengere mellett járt, látá Simont és Andrást, annak
testvérét, a mint a tengerbe hálót vetének; mert halászok valának. És monda nékik Jézus: Kövessetek
engem, és én azt mívelem, hogy embereket halászszatok. És azonnal elhagyván az ő hálóikat, követék
őt. És onnan egy kevéssé elébb menve, látá Jakabot, a Zebedeus fiát és annak testvérét, Jánost, a mint
a hajóban azok is a hálókat kötözgetik vala. És azonnal hívá őket. És ők atyjukat, Zebedeust a napszá-
mosokkal a hajóban hagyva, utána menének. És bemenének Kapernaumba; és mindjárt szombatnapon
bemenvén a zsinagógába, tanít vala. És elálmélkodának az ő tanításán; mert úgy tanítja vala őket, mint
a kinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók. Vala pedig azok zsinagógájában egy ember, a kiben
tisztátalan lélek volt, és felkiálta, És monda: Ah! mi dolgunk van nékünk veled, Názáreti Jézus? Azért
jöttél-é, hogy elveszíts minket? Tudom, hogy ki vagy te: az Istennek Szentje. És megdorgálá őt Jézus,
mondván: Némulj meg, és menj ki belőle. És a tisztátalan lélek megszaggatá őt, és fenszóval kiáltva,
kiméne belőle. És mindnyájan elálmélkodának, annyira, hogy egymás között kérdezgeték, mondván: Mi
ez? Micsoda új tudomány ez, hogy hatalommal parancsol a tisztátalan lelkeknek is, és engedelmesked-
nek néki? És azonnal elméne az ő híre Galilea egész környékére. És a zsinagógából azonnal kimenvén,
a Simon és András házához menének Jakabbal és Jánossal együtt. A Simon napa pedig hideglelésben
fekszik vala, és azonnal szólának néki felőle. És ő odamenvén, fölemelé azt, annak kezét fogván; és elha-
gyá azt a hideglelés azonnal, és szolgál vala nékik. Estefelé pedig, a mikor leszállt a nap, mind ő hozzá
vivék a betegeseket és az ördöngősöket; És az egész város oda gyűlt vala az ajtó elé. És meggyógyíta
sokakat, a kik különféle betegségekben sínlődnek vala; és sok ördögöt kiűze, és nem hagyja vala szólni
az ördögöket, mivelhogy őt ismerék. Kora reggel pedig, még szürkületkor, fölkelvén, kiméne, és elméne
egy puszta helyre és ott imádkozék. Simon pedig és a vele lévők utána sietének; És a mikor megta-
lálák őt, mondának néki: Mindenki téged keres. És ő monda nékik: Menjünk a közel való városokba,
hogy ott is prédikáljak, mert azért jöttem. És prédikál vala azoknak zsinagógáiban, egész Galileában,
és ördögöket űz vala. És jöve hozzá egy bélpoklos, kérvén őt és leborúlván előtte és mondván néki: Ha
akarod, megtisztíthatsz engem. Jézus pedig könyörületességre indulván, kezét kinyujtva megérinté őt,
és monda néki: Akarom, tisztulj meg. És a mint ezt mondja vala, azonnal eltávozék tőle a poklosság és
megtisztula. És erősen megfenyegetvén, azonnal elküldé őt, És monda néki: Meglásd, hogy senkinek
semmit ne szólj; hanem eredj el, mutasd meg magadat a papnak, és vidd fel a te tisztulásodért, a mit
Mózes parancsolt, bizonyságúl nékik. Az pedig kimenvén, kezde sokat beszélni és terjeszteni a dolgot,
annyira, hogy nyilvánosan immár be sem mehetett Jézus a városba, hanem künn puszta helyeken vala,
és mennek vala hozzá mindenfelől.

2

Napok mulva pedig ismét beméne Kapernaumba, és meghallák, hogy otthon van. És azonnal sokan
összegyülekezének, annyira, hogy még az ajtó elébe sem fértek; és hirdeté nékik az igét. És jövének
hozzá egy gutaütöttet hozva, a kit négyen emelnek vala. És mivel a sokaság miatt nem férkőzhettek

azzal ő hozzá, megbonták ama háznak fedelét, a hol Ő vala, és rést törvén, leereszték a nyoszolyát, a
5 melyben a gutaütött feküdt. Jézus pedig azoknak hitét látván, monda a gutaütöttnek: Fiam, megbo-
6 csáttattak néked a te bűneid. Valának pedig ott némely írástudók, a kik ott ülnek vala, szívökben így
7 okoskodván: Mi dolog, hogy ez ilyen káromlásokat szól? ki bocsáthatja meg a bűnöket, hanemha egye-
8 dűl az Isten? És Jézus azonnal észrevevé az ő lelkével, hogy azok magukban így okoskodnak, és monda
9 nékik: Miért gondoljátok ezeket a ti szívetekben? Mi könnyebb, azt mondanom-é a gutaütöttnek: Meg-
10 bocsáttattak néked a te bűneid, vagy ezt mondanom: Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat, és járj? Hogy
pedig megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma e földön a bűnöket megbocsátani, monda a guta-
11, 12 ütöttnek: Mondom néked, kelj föl, vedd fel a te nyoszolyádat, és eredj haza. Az pedig azonnal fölkele
és felvévén nyoszolyáját, kiméne mindenkinek láttára; úgy hogy mindenki elálmélkodék, és dicsőíté az
13 Istent, ezt mondván: Soha sem láttunk ilyet! És ismét kiméne a tenger mellé; és az egész sokaság megy
14 vala ő hozzá, és ő tanítja vala őket. És a mikor tovaméne, meglátá Lévit, az Alfeus fiát, a ki a vámszedő
15 helyen ül vala, és monda néki: Kövess engemet. És felkelvén, követi vala őt. És lőn, a mikor ő ennek
házában asztalhoz üle, a vámszedők és bűnösök is sokan odaülnek vala Jézussal és az ő tanítványaival;
16 mert sokan valának, és követék őt. És a mikor látták az írástudók és a farizeusok, hogy együtt eszik
a vámszedőkkel és bűnösökkel, mondának az ő tanítványainak: Mi dolog, hogy a vámszedőkkel és a bű-
17 nösökkel eszik és iszik? És a mikor ezt hallja vala Jézus, monda nékik: Nem az egészségeseknek van
szükségök orvosra, hanem a betegeknek, nem azért jöttem, hogy igazakat, hanem hogy bűnösöket hívjak
18 megtérésre. A János és a farizeusok tanítványai pedig bőjtölnek vala. Odamenének azért és mondának
néki: Mi az oka, hogy Jánosnak és a farizeusoknak tanítványai bőjtölnek, a te tanítványaid pedig nem
19 bőjtölnek? Jézus pedig monda nékik: Avagy bőjtölhet-é a vőlegény násznépe, a míg velök van a vőle-
20 gény? A meddig a vőlegény velök van, nem bőjtölhetnek. De jőnek majd napok, a mikor elvétetik tőlük a
21 vőlegény, és akkor bőjtölni fognak azokon a napokon. Senki sem varr pedig új posztóból foltot ó ruhára;
22 máskülönben a mi azt kitoldaná, még kiszakít belőle, az új a régiből, és nagyobb szakadás lesz. És senki
sem tölt új bort régi tömlőkbe; különben az új bor a tömlőket szétszakítja, a bor is kiömlik, a tömlők is
23 elpusztulnak; hanem az új bort új tömlőkbe kell tölteni. És lőn, hogy szombatnapon a vetések közt megy
24 vala által, és az ő tanítványai mentökben a kalászokat kezdék vala szaggatni. Ekkor a farizeusok mon-
25 dának néki: Ímé, miért művelik azt szombatnapon, a mit nem szabad? Ő pedig monda nékik: Soha sem
26 olvastátok-é, mit mívelt Dávid, mikor megszűkült és megéhezett vala társaival egybe? Mi módon ment
be az Isten házába az Abiátár főpap idejében és ette meg a szent kenyereket, a melyeket nem szabad
27 megenni csak a papoknak; és adott a társainak is? És monda nékik: A szombat lőn az emberért, nem az
28 ember a szombatért. Annak okáért az embernek Fia a Szombatnak is ura.

3, 2 És ismét beméne a zsinagógába, és vala ott egy megszáradt kezű ember. És lesik vala őt, ha meg-
3 gyógyítja-é szombatnapon; hogy vádolhassák őt. Akkor monda a megszáradt kezű embernek: Állj elő a
4 középre. Azoknak pedig monda: Szabad-é szombatnapon jót vagy rosszat tenni? lelket menteni, vagy
5 kioltani? De azok hallgatnak vala. Ő pedig elnézvén őket haraggal, bánkódván szívök keménysége
miatt, monda az embernek: Nyújtsd ki a kezedet. És kinyújtá, és meggyógyult a keze és éppé lőn, mint
6 a másik. Akkor a farizeusok kimenvén, a Heródes pártiakkal mindjárt tanácsot tartának ellene, hogy
7 elveszítsék őt. Jézus pedig elméne tanítványaival a tenger mellé; és nagy sokaság követé őt Galileából
8 és Júdeából, És Jeruzsálemből és Idumeából és a Jordánon túlról; és a Tirus és a Sidon környékiek is, a
9 mikor hallották, hogy miket mível vala, nagy sokasággal jövének ő hozzá. És megmondá tnaítványainak,
10 hogy egy kis hajót tartsanak néki készen, a sokaság miatt, hogy ne szorongassák őt. Mert sokakat
11 meggyógyított, úgy hogy a kiknek valami bajuk volt, reá rohanának, hogy illethessék őt. A tisztátalan
lelkek is, mikor meglátták vala őt, leborúlának előtte, és kiáltának, mondván: Te vagy az Istennek a Fia.
12, 13 Ő pedig erősen fenyegeti vala őket, hogy őt ki ne jelentsék. Azután felméne a hegyre, és magához szólítá,
14 a kiket akar vala; és hozzá menének. És választa tizenkettőt, hogy vele legyenek, és hogy kiküldje őket
15, 16 prédikálni, És hatalmuk legyen a betegeket gyógyítani és az ördögöket kiűzni: Simont, a kinek Péter
17 nevet ada; És Jakabot a Zebedeus fiát, és Jánost a Jakab testvérét; és Boanerges nevet ada nékik, a mely
18 azt teszi: mennydörgés fiai; És Andrást és Filepet, Bertalant és Mátét, Tamást és Jakabot az Alfeus fiát,
19, 20 Taddeust és a kananeai Simont, És Iskáriótes Júdást, a ki el is árulta őt. Azután haza térének. És ismét
21 egybegyűle a sokaság, annyira, hogy még nem is ehetének. A mint az övéi ezt meghallák, eljövének, hogy
22 megfogják őt; mert azt mondják vala, hogy magán kívűl van. Az írástudók pedig, a kik Jeruzsálemből
jöttek vala le, azt mondák, hogy: Belzebúb van vele, és: Az ördögök fejedelme által űzi ki az ördögöket.
23, 24 Ő pedig magához híván azokat, példázatokban monda nékik: Sátán miként tud Sátánt kiűzni? És

ha egy ország önmagában meghasonlik, meg nem maradhat az az ország. És ha egy ház önmagában 25
meghasonlik, meg nem maradhat az a ház. És ha a Sátán önmaga ellen támadt és meghasonlott, nem 26
maradhat meg, hanem vége van. Nem rabolhatja el senki az erősnek kincseit, bemenvén annak házába, 27
hanemha elébb az erőset megkötözi és azután rabolja ki annak házát. Bizony mondom néktek, hogy 28
minden bűn megbocsáttatik az emberek fiainak, még a káromlások is mind, a melyekkel káromlanak:
De a ki a Szent Lélek ellen szól káromlást, nem nyer bocsánatot soha, hanem örök kárhozatra méltó; 29
Mivelhogy ezt mondják vala: Tisztátalan lélek van benne. És megérkezének az ő testvérei és az ő anyja, 30, 31
és kivűl megállva, beküldének hozzá, hivatván őt. Körűlötte pedig sokaság ül vala; és mondának néki: 32
Ímé a te anyád és a te testvéreid ott künn keresnek téged. Ő pedig felele nékik, mondván: Ki az én 33
anyám vagy kik az én testvéreim? Azután elnézvén köröskörűl a körűlötte ülőkön, monda: Ímé az én 34
anyám és az én testvéreim. Mert a ki az Isten akaratát cselekszi, az az én fitestvérem és nőtestvérem és 35
az én anyám.

És ismét kezde tanítani a tenger mellett. És nagy sokaság gyűle ő hozzá, úgy hogy ő a hajóba lépvén, **4**
a tengeren ül vala, az egész sokaság pedig a tenger mellett a földön vala. És sokat tanítja vala őket 2
példázatokban, és ezt mondja vala nékik tanításában: Halljátok: Ímé, a magvető kiméne vetni. És lőn 3, 4
vetésközben, hogy némely az út mellé esék, és eljövének az égi madarak és megevék azt. Némely pedig 5
a köves helyre esék, a hol nem sok földje vala, és hamar kikele, mivel nem vala mélyen a földben. Mikor 6
pedig fölkelt a nap, elsűle, és mivelhogy nem volt gyökere, elszárada. Némely pedig a tövisek közé esék, 7
és felnevekedének a tövisek és megfojták azt, és nem ada gyümölcsöt. Némely pedig a jó földbe esék; és 8
ád vala nevekedő és bővölködő gyümölcsöt, és némely hoz vala harmincz annyit, némely hatvan annyit,
némely pedig száz annyit. És monda nékik: A kinek van füle a hallásra, hallja. Mikor pedig egyedűl 9, 10
vala, megkérdezék őt a körülötte lévők a tizenkettővel együtt a példázat felől. Ő pedig monda nékik: 11
Néktek adatott, hogy az Isten országának titkát tudjátok, ama kívűl levőknek pedig példázatokban adat-
nak mindenek, Hogy nézvén nézzenek és ne lássanak; és hallván halljanak és ne értsenek, hogy soha 12
meg ne térjenek és bűneik meg ne bocsáttassanak. És monda nékik: Nem értitek ezt a példázatot? Ak- 13
kor mimódon értitek meg majd a többi példázatot? A magvető az ígét hinti. Az útfélen valók pedig azok, 14, 15
a kiknek hintik az ígét, de mihelyest hallják, azonnal eljő a Sátán és elragadja a szívökbe vetett ígét. És 16
hasonlóképen a köves helyre vetettek azok, a kik mihelyest hallják az ígét, mindjárt örömmel fogadják,
De nincsen ő bennük gyökere, hanem ideig valók; azután ha nyomorúság vagy háborúság támad az íge 17
miatt, azonnal megbotránkoznak. A tövisek közé vetettek pedig azok, a kik az ígét hallják, De a világi 18, 19
gondok és a gazdagság csalárdsága és egyéb dolgok kívánsága közbejővén, elfojtják az ígét, és gyümölcs-
telen lesz. A jó földbe vetettek pedig azok, a kik hallják az ígét és beveszik, és gyümölcsöt teremnek, 20
némely harmincz annyit, némely hatvan annyit, némely száz annyit. És monda nékik: Avagy azért 21
hozzák-é elő a gyertyát, hogy véka alá tegyék, vagy az ágy alá? És nem azért-é, hogy a gyertyatartóba
tegyék? Mert nincs semmi rejtett dolog, a mi meg ne jelentetnék; és semmi sem volt eltitkolva, hanem 22
hogy nyilvánosságra jusson. Ha valakinek van füle a hallásra, hallja. És monda nékik: Megjegyezzé- 23, 24
tek, a mit hallotok: A milyen mértékkel mértek, olyannal mérnek néktek, sőt ráadást adnak néktek, a
kik halljátok. Mert a kinek van, annak adatik; és a kinek nincs, attól az is elvétetik, a mije van. És 25, 26
monda: Úgy van az Isten országa, mint mikor az ember beveti a magot a földbe, És alszik és fölkel éjjel 27
és nappal; a mag pedig kihajt és felnő, ő maga sem tudja miképen. Mert magától terem a föld, először 28
füvet, azután kalászt, azután teljes buzát a kalászban. Mihelyt pedig a gabona arra való, azonnal sarlót 29
ereszt reá, mert az aratás elérkezett. És monda: Mihez hasonlítsuk az Isten országát? Avagy milyen 30
példában példázzuk azt? A mustármaghoz, a mely mikor a földbe vettetik, minden földi magnál kisebb, 31
És mikor elvettetik, felnő, és minden veteménynél nagyobb lesz és nagy ágakat hajt, úgy hogy árnyéka 32
alatt fészket rakhatnak az égi madarak. És sok ilyen példázatban hirdeti vala nékik az ígét, úgy a mint 33
megérthetik vala. Példázat nélkűl pedig nem szól vala nékik; maguk közt azonban a tanítványoknak 34
mindent megmagyaráz vala. Azután monda nékik azon a napon, a mint este lőn: Menjünk át a tulsó 35
partra. Elbocsátván azért a sokaságot, elvivék őt, úgy a mint a hajóban vala; de más hajók is valának 36
vele. Akkor nagy szélvihar támada, a hullámok pedig becsapnak vala a hajóba, annyira, hogy már-már 37
megtelék. Ő pedig a hajó hátulsó részében a fejaljon aluszik vala. És fölkelték őt és mondának néki: 38
Mester, nem törődöl vele, hogy elveszünk? És felkelvén megdorgálá a szelet, és monda a tengernek: Hall- 39
gass, némulj el! És elállt a szél, és lőn nagy csendesség. És monda nékik: Miért vagytok ily félénkek? 40
Hogy van, hogy nincsen hitetek? És megfélemlének nagy félelemmel, és ezt mondják vala egymásnak: 41
Kicsoda hát ez, hogy mind a szél, mind a tenger engednek néki?

5, 2 És menének a tenger túlsó partjára, a Gadarenusok földére. És a mint a hajóból kiméne, azonnal
3 elébe méne egy ember a sírboltokból, a kiben tisztátalan lélek volt, A kinek lakása a sírboltokban vala;
4 és már lánczokkal sem bírta őt senki sem lekötni. Mert sokszor megkötözték őt békókkal és lánczokkal,
5 de ő a lánczokat szétszaggatta, és a békókat összetörte, és senki sem tudta őt megfékezni. És éjjel és
6 nappal mindig a hegyeken és a sírboltokban volt, kiáltozva és magát kövekkel vagdosva. Mikor pedig
7 Jézust távolról meglátta, oda futamodék, és elébe borúla, És fennhangon kiáltva monda: Mi közöm né-
8 kem te veled, Jézus, a magasságos Istennek Fia? Az Istenre kényszerítelek, ne kínozz engem. (Mert
9 ezt mondja vala néki: Eredj ki, tisztátalan lélek, ez emberből.) És kérdezé tőle: Mi a neved? És felele,
10 mondván: Légió a nevem, mert sokan vagyunk. És igen kéré őt, hogy ne küldje el őket arról a vidékről.
11, 12 Vala pedig ott a hegynél egy nagy disznónyáj, a mely legel vala. És az ördögök kérik vala őt mindnyájan,
13 mondván: Küldj minket a disznókba, hogy azokba menjünk be. És Jézus azonnal megengedé nékik.
A tisztátalan lelkek pedig kijövén, bemenének a disznókba; és a nyáj a meredekről a tengerbe rohana.
14 Valának pedig mintegy kétezeren; és belefúlának a tengerbe. A kik pedig őrzik vala a disznókat, elfu-
15 tának, és hírt vivének a városba és a falvakba. És kimenének, hogy lássák, mi az, a mi történt. És
menének Jézushoz, és láták, hogy az ördöngős ott ül, fel van öltözködve, és eszénél van, az, a kiben a
16 légió volt; és megfélemlének. A kik pedig látták, elbeszélék nékik, hogy mi történt vala az ördöngőssel,
17, 18 és a disznókkal. És kezdék kérni őt, hogy távozzék el az ő határukból. Mikor pedig a hajóba beszállott
19 vala, a volt ördöngős kéré őt, hogy vele lehessen. De Jézus nem engedé meg néki, hanem monda néki:
Eredj haza a tiéidhez, és jelentsd meg nékik, mely nagy dolgot cselekedett veled az Úr, és mint könyörült
20 rajtad. El is méne, és kezdé hirdetni a Tízvárosban, mely nagy dolgot cselekedett vele Jézus; és mind-
21 nyájan elcsodálkozának. És mikor ismét általment Jézus a hajón a túlsó partra, nagy sokaság gyűle ő
22 hozzá; és vala a tenger mellett. És ímé, eljöve a zsinagóga fők egyike, névszerint Jairus, és meglátván
23 őt, lábaihoz esék, És igen kéré őt, mondván: Az én leánykám halálán van; jer, vesd reá kezedet, hogy
24, 25 meggyógyuljon és éljen. El is méne vele, és követé őt nagy sokaság, és összeszorítják vala őt. És egy
26 asszony, a ki tizenkét év óta vérfolyásos vala, És sok orvostól sokat szenvedett, és minden vagyonát
27 magára költötte, és semmit sem javult, sőt inkább még rosszabbul lett, Mikor Jézus felől hallott vala, a
28 sokaságban hátulról kerülve, illeté annak ruháját. Mert ezt mondja vala: Ha csak ruháit illethetem is,
29, 30 meggyógyulok. És vérének forrása azonnal kiszárada és megérzé testében, hogy kigyógyult bajából. Jé-
zus pedig azonnal észrevevén magán, hogy isteni erő áradott vala ki belőle, megfordult a sokaságban, és
31 monda: Kicsoda illeté az én ruháimat? És mondának néki az ő tanítványai: Látod, hogy a sokaság szorít
32 össze téged, és azt kérdezed: Kicsoda illetett engem? És körűlnéze, hogy lássa azt, a ki ezt cselekedte.
33 Az asszony pedig tudva, hogy mi történt vele, félve és remegve megy vala oda és elébe borúla, és elmonda
34 néki mindent igazán. Ő pedig monda néki: Leányom, a te hited megtartott téged. Eredj el békével, és
35 gyógyúlj meg a te bajodból. Mikor még beszél vala, odajövének a zsinagóga fejétől, mondván: Leányod
36 meghalt; mit fárasztod tovább a Mestert? Jézus pedig, a mint hallá a beszédet, a mit mondanak vala,
37 azonnal monda a zsinagóga fejének: Ne félj, csak higyj. És senkinek sem engedé, hogy vele menjen,
38 csak Péternek és Jakabnak és Jánosnak, a Jakab testvérének. És méne a zsinagóga fejének házához, és
39 látá a zűrzavart, a sok síránkozót és jajgatót. És bemenvén, monda nékik: Mit zavarogtok és sírtok? A
40 gyermek nem halt meg, hanem alszik. És nevetik vala őt. Ő pedig kiküldvén valamennyit, maga mellé
41 vevé a gyermeknek atyját és anyját és a vele levőket, és beméne oda, a hol a gyermek fekszik vala. És
megfogván a gyermeknek kezét, monda néki: Talitha, kúmi; a mi megmagyarázva azt teszi: Leányka,
42 néked mondom, kelj föl. És a leányka azonnal fölkele és jár vala. Mert tizenkét esztendős vala. És nagy
43 csodálkozással csodálkozának. Ő pedig erősen megparancsolá nékik, hogy ezt senki meg ne tudja. És
mondá, hogy adjanak annak enni.

6, 2 És kiméne onnét, és méne az ő hazájába, és követék őt az ő tanítványai. És a mint eljött vala a
szombat, tanítani kezde a zsinagógában; és sokan, a kik őt hallák, elálmélkodnak vala, mondván: Hon-
nét vannak ennél ezek? És mely bölcsesség az, a mi néki adatott, hogy ily csodadolgok is történnek
3 általa? Avagy nem ez-é az az ácsmester, Máriának a fia, Jakabnak, Józsénak, Júdásnak és Simonnak
4 pedig testvére? És nincsenek-é itt közöttünk az ő nőtestvérei is? És megbotránkoznak vala ő benne. Jé-
zus pedig monda nékik: Nincs próféta tisztesség nélkűl csak a maga hazájában, és a rokonai között és
5 a maga házában. Nem is tehet vala ott semmi csodát, csak néhány beteget gyógyíta meg, rájok vetvén
6 kezeit. És csodálkozik vala azoknak hitetlenségén. Aztán köröskörűl járja vala a falvakat, tanítván.
7 Majd magához szólítá a tizenkettőt, és kezdé őket kiküldeni kettőnként, és ada nékik hatalmat a tisztá-

talan lelkeken. És megparancsolá nékik, hogy az útra semmit ne vigyenek egy pálczán kívűl; se táskát, 8
se kenyeret, se pénzt az övükben; Hanem kössenek sarut, de két ruhát ne öltsenek. És monda nékik: 9, 10
A hol valamely házba bementek, ott maradjatok mindaddig, a míg tovább mentek onnét. A kik pedig 11
be nem fogadnak titeket, sem nem hallgatnak rátok, onnét kimenvén, verjétek le a port lábaitokról, bizonyságúl ő ellenök. Bizony mondom néktek: Sodomának vagy Gomorának tűrhetőbb lesz a dolga az ítélet napján, mint annak a városnak. Kimenvén azért, prédikálják vala, hogy térjenek meg. És sok 12, 13
ördögöt űznek vala ki, és olajjal sok beteget megkennek és meggyógyítának vala. És meghallá ezeket 14
Heródes király (mert nyilvánvalóvá lőn az ő neve) és monda: Keresztelő János támadt fel a halálból és azért működnek benne ez erők. Némelyek azt mondják vala, hogy Illyés ő; mások meg azt mondják vala, 15
hogy Próféta, vagy olyan, mint egy a próféták közűl. Heródes pedig ezeket hallván, monda: A kinek 16
én fejét vétetém, az a János ez; ő támadt fel a halálból. Mert maga Heródes fogatta el és vettette vala 17
börtönbe Jánost, Heródiás miatt, Fülöpnek, az ő testvérének felesége miatt, mivelhogy azt vette vala feleségűl. Mert János azt mondá Heródesnek: Nem szabad néked a testvéred feleségével élned. Heródiás 18, 19
pedig ólálkodik vala utána, és meg akarja vala őt ölni; de nem teheté. Mert Heródes fél vala Jánostól, 20
igaz és szent embernek ismervén őt, és oltalmazá őt; és ráhallgatván, sok dologban követi, és örömest hallgatja vala őt. De egy alkalmatos nap jöttével, mikor Heródes a maga születése ünnepén nagyjainak, 21
vezéreinek és Galilea előkelő embereinek lakomát ad vala, És ennek a Heródiásnak a leánya beméne 22
és tánczola, és megtetszék Heródesnek és a vendégeknek, monda a király a leánynak: Kérj tőlem, a mit akarsz, és megadom néked. És megesküvék néki, hogy: Bármit kérsz tőlem, megadom néked, még ha 23
országom felét is. Az pedig kimenvén, monda az ő anyjának: Mit kérjek? Ez pedig monda: A Keresztelő 24
János fejét. És a királyhoz nagy sietve azonnal bemenvén, kéré őt mondván: Akarom, hogy mindjárt 25
add ide nékem a Keresztelő János fejét egy tálban. A király pedig noha igen megszomorodék, eskűje és 26
a vendégek miatt nem akará őt elutasítani. És azonnal hóhért küldvén a király, megparancsolá, hogy 27
hozzák el annak fejét. Ez pedig elmenvén, fejét vevé annak a börtönben, és előhozá a fejét egy tálban és 28
adá a leánynak; a leány pedig az anyjának adá azt. A tanítványai pedig, a mikor ezt meghallották vala, 29
eljövének, és elvivék a testét, és sírba tevék. És az apostolok összegyűlekezének Jézushoz, és elbeszélének néki mindent, azt is, a miket cselekedtek, azt is, a miket tanítottak vala. Ő pedig monda nékik: 30, 31
Jertek el csupán ti magatok valamely puszta helyre és pihenjetek meg egy kevéssé. Mert sokan valának a járó-kelők, és még evésre sem volt alkalmas idejök. És elmenének hajón egy puszta helyre csupán ő 32
magok. A sokaság pedig meglátá őket, a mint mennek vala, és sokan megismerék őt; és minden városból 33
egybefutának oda gyalog, és megelőzék őket, és hozzá gyűlekezének. És kimenvén Jézus nagy sokaságot 34
láta, és megszáná őket, mert olyanok valának, mint a pásztor nélkűl való juhok. És kezdé őket sokra tanítani. Mikor pedig immár nagy idő vala, hozzámenvén az ő tanítványai mondának: Puszta ez a hely, 35
és immár nagy idő van: Bocsásd el őket, hogy elmenvén a körülfekvő majorokba és falvakba, vegyenek 36
magoknak kenyeret; mert nincs mit enniök. Ő pedig felelvén, monda nékik: Adjatok nékik ti enniök. 37
És mondának néki: Elmenvén, vegyünk-é kétszáz pénz árú kenyeret, hogy enni adjunk nékik? Ő pedig 38
monda nékik: Hány kenyeretek van? Menjetek és nézzétek meg. És megtudván, mondának: Öt, és két halunk. És parancsolá nékik, hogy ültessenek le mindenkit csoportonként a zöld pázsitra. Letelepedének azért szakaszonként, százával és ötvenével. Ő pedig vette vala az öt kenyeret és a két halat, és az 39, 40, 41
égre tekintvén, hálákat ada; és megszegé a kenyereket és adá tanítványainak, hogy tegyék azok elé; és a két halat is elosztá mindnyájok között. Evének azért mindnyájan, és megelégedének; És maradékot is 42, 43
szedének fel tizenkét tele kosárral, és a halakból is. A kik pedig a kenyerekből ettek, mintegy ötezeren 44
valának férfiak. És azonnal kényszeríté tanítványait, hogy hajóba szálljanak, és menjenek át előre a 45
túlsó partra Bethsaida felé, a míg ő a sokaságot elbocsátja. Minekutána pedig elbocsátotta őket, fölméne 46
a hegyre imádkozni. És mikor beesteledék, a hajó a tenger közepén vala, ő pedig egymaga a szárazon. 47
És látá őket, a mint vesződnek az evezéssel; mert a szél szembe fú vala velök; és az éj negyedik szakában 48
hozzájuk méne a tengeren járva; és el akar vala haladni mellettük. Azok pedig látván őt a tengeren 49
járni, kisértetnek vélték, és felkiáltának; Mert mindnyájan látják vala őt és megréműlének. De ő azon- 50
nal megszólítá őket, és monda nékik: Bízzatok; én vagyok, ne féljetek. Ekkor beméne hozzájuk a hajóba, 51
és elállt a szél; ők pedig magukban szerfölött álmélkodnak és csodálkoznak vala. Mert nem okultak a 52
kenyereken, mivelhogy a szívök meg vala keményedve. És átkelve, eljutának a Genezáret földére, és ki- 53
kötének. De mihelyt kiszálltak a hajóból, azonnal megismerék őt, És azt az egész környéket befutván, 54, 55
kezdék a betegeket a nyoszolyákon ide-oda hordozni, a merre hallják vala, hogy ő ott van. És a hová 56
bemegy vala a falvakba vagy városokba vagy majorokba, a betegeket letevék a piaczokon, és kérik vala

őt, hogy legalább a ruhája szegélyét illethessék. És valahányan csak illeték, meggyógyulának.

7, 2 És hozzá gyűlének a farizeusok és némelyek az írástudók közűl, a kik Jeruzsálemből jöttek vala. És
látván, hogy az ő tanítványai közűl némelyek közönséges, azaz mosdatlan kézzel esznek kenyeret, pa-
3 naszkodának. Mert a farizeusok és a zsidók mind, a régiek rendelését követve, nem esznek, hanemha
4 kezöket erősen megmossák; És piaczról jövén sem esznek, ha meg nem mosakodnak; és sok egyéb is van,
a minek megtartását átvették, poharaknak, korsóknak, rézedényeknek és nyoszolyáknak megmosását.
5 Azután megkérdék őt a farizeusok és az írástudók: Mi az oka, hogy a te tanítványaid nem járnak a régiek
6 rendelése szerint, hanem mosdatlan kézzel esznek kenyeret? Ő pedig felelvén, monda nékik: Igazán jö-
vendölt felőletek, képmutatók felől Ésaiás próféta, a mint meg van írva: Ez a nép ajkaival tisztel engem,
7 a szívök pedig távol van tőlem. Pedig hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, a me-
8 lyek embereknek parancsolatai. Mert az Isten parancsolatját elhagyva, az emberek rendelését tartjátok
9 meg, korsóknak és poharaknak mosását; és sok egyéb efféléket is cselekesztek. És monda nékik: Az
10 Isten parancsolatját szépen félre teszitek, azért, hogy a magatok rendelését tartsátok meg. Mert Mózes
azt mondotta: Tiszteld atyádat és anyádat. És: A ki atyját vagy anyját szidalmazza, halállal haljon meg.
11 Ti pedig azt mondjátok: Ha valaki ezt mondja atyjának vagy anyjának: Korbán (azaz: templomi ajándék)
12 az, a mivel megsegíthetnélek: Úgy már nem engeditek, hogy az atyjával vagy anyjával valami jót tegyen,
13, 14 Eltörölvén az Isten beszédét a ti rendelésetekkel, a melyet rendeltetek; és sok effélét is cselekesztek. És
15 előszólítván az egész sokaságot, monda nékik: Hallgassatok reám mindnyájan és értsétek meg: Nincs
semmi az emberen kívülvaló, a mi bemenvén ő belé, megfertőztethetné őt; hanem a mik belőle jőnek ki,
16, 17 azok fertőztetik meg az embert. Ha valakinek van füle a hallásra, hallja. És mikor házba ment vala be,
18 a sokaság közűl, megkérdezék őt tanítványai a példázat felől. És monda nékik: Ti is ennyire tudatlanok
19 vagytok-é? Nem értitek-é, hogy a mi kívűlről megy az emberbe, semmi sem fertőztetheti meg őt? Mert
nem a szívébe megy be, hanem a gyomrába; és az árnyékszékbe kerűl, a mely minden eledelt megtisztít.
20, 21 Monda továbbá: A mi az emberből jő ki, az fertőzteti meg az embert. Mert onnan belőlről, az emberek
22 szívéből származnak a gonosz gondolatok, házasságtörések, paráznaságok, gyilkosságok, Lopások, tel-
hetetlenségek, gonoszságok, álnokság, szemérmetlenség, gonosz szem, káromlás, kevélység, bolondság:
23, 24 Mind ezek a gonoszságok belőlről jőnek ki, és megfertőztetik az embert. És onnét fölkelvén, elméne
Tirus és Sídon határaiba; és házba menvén, nem akará, hogy valaki észrevegye, de nem titkolhatá el ma-
25 gát. Mert hallván felőle egy asszony, a kinek leányában tisztátalan lélek vala, eljőve és lábaihoz borúla.
26 Ez az asszony pedig pogány vala, síro-fenicziai származású. És kéré őt, hogy űzze ki az ő leányából az
27 ördögöt. Jézus pedig monda néki: Engedd, hogy először a fiak elégíttessenek meg: Mert nem jó a fiak
28 kenyerét elvenni, és az ebeknek vetni. Az pedig felele és monda néki: Úgy van Uram; de hiszen az ebek
29 is esznek az asztal alatt a gyermekek morzsalékaiból. Erre monda néki: E beszédért, eredj el; az ördög
30 kiment a te leányodból. És haza menvén, úgy találá, hogy az ördög kiment, a leány pedig az ágyon fe-
31 küvék. Aztán ismét kimenvén Tirus és Sídon határaiból, a galileai tengerhez méne, a Tízváros határain
32, 33 át. És hozának néki egy nehezen szóló siketet, és kérik vala őt, hogy vesse reá kezét. Ő pedig, mikor
kivitte vala azt a sokaság közűl egy magát, az újjait annak fülébe bocsátá, és köpvén illeté annak nyelvét,
34, 35 És föltekintvén az égre, fohászkodék, és monda néki: Effata, azaz: nyilatkozzál meg. És azonnal meg-
36 nyilatkozának annak fülei; és nyelvének kötele megoldódék, és helyesen beszél vala. És megparancsolá
37 nékik, hogy senkinek se mondják el; de mennél inkább tiltja vala, annál inkább híresztelék. És szerfe-
lett álmélkodnak vala, ezt mondván: Mindent jól cselekedett; a siketeket is hallókká teszi, a némákat is
beszélőkké.

8 Azokban a napokban, mivelhogy fölötte nagy volt a sokaság, és nem volt mit enniök, magához szó-
2 lította Jézus az ő tanítványait, és monda nékik: Szánakozom e sokaságon, mert immár harmad napja
3 hogy velem vannak, és nincs mit enniök; És ha éhen bocsátom haza őket, kidőlnek az úton; mert né-
4 melyek ő közűlök messzünnen jöttek. Az ő tanítványai pedig felelének néki: Honnan elégíthetné meg
5 ezeket valaki kenyérrel itt e pusztában? És megkérdé őket: Hány kenyeretek van? Azok pedig mondá-
6 nak: Hét. Akkor megpa rancsolá a sokaságnak, hogy telepedjenek le a földre. És vevén a hét kenyeret,
7 és hálákat adván, megszegé, és adá az ő tanítványainak, hogy eléjök tegyék. És a sokaság elé tevék. Volt
8 egy kevés haluk is. És hálákat adván mondá, hogy tegyék eléjök azokat is. Evének azért, és megelég-
9 edének; és fölszedék a maradék darabokat, hét kosárral. Valának pedig a kik ettek mintegy négyezeren;
10, 11 és elbocsátá őket. És azonnal hajóba szálla tanítványaival, és méne Dalmánuta vidékére. És kijövének
12 a farizeusok, és kezdék őt faggatni, mennyei jelt kívánván tőle, hogy kísértsék őt. Ő pedig lelkében fel-
fohászkodván, monda: Miért kíván jelt ez a nemzetség? Bizony mondom néktek: Nem adatik jel ennek

a nemzetségnek. És ott hagyván őket, ismét hajóba szálla, és a túlsó partra méne. De elfelejtének 13, 14
kenyeret vinni, és egy kenyérnél nem vala velök több a hajóban. És ő inti vala őket, mondván: Vigyázzatok, őrizkedjetek a farizeusok kovászától és a Heródes kovászától! Ekkor egymás között tanakodván, 15, 16
mondának: Nincs kenyerünk. Jézus pedig észrevévén ezt, monda nékik: Mit tanakodtok, hogy nincsen 17
kenyeretek? Még sem látjátok-é be és nem értitek-é? Mégis kemény-é a szívetek? Szemeitek lévén, nem 18
láttok-é? és füleitek lévén, nem hallotok-é? és nem emlékeztek-é? Mikor az öt kenyeret megszegtem az 19
ötezernek, hány kosarat hoztatok el darabokkal tele? Mondának néki: Tizenkettőt. Mikor pedig a hetet 20
a négyezernek, hány kosarat hoztatok el darabokkal tele? Azok pedig mondának: Hetet. És monda né- 21
kik: Hogy nem értitek hát? Azután Bethsaidába méne; és egy vakot vivének hozzá és kérik vala őt, hogy 22
illesse azt. Ő pedig megfogván a vaknak kezét, kivezeté őt a falun kívűl; és a szemeibe köpvén és kezeit 23
reá tévén, megkérdé őt, ha lát-é valamit? Az pedig föltekintvén, monda: Látom az embereket, mint 24
valami járkáló fákat. Azután kezeit ismét ráveté annak szemeire, és feltekintete véle. És megépüle, és 25
láta messze és világosan mindent. És haza küldé, mondván: Se a faluba be ne menj, se senkinek el ne 26
mondd a faluban. És elméne Jézus és az ő tanítványai Czézárea Filippi falvaiba; és útközben megkérdé 27
az ő tanítványait, mondván nékik: Kinek mondanak engem az emberek? Ők pedig felelének: Keresztelő 28
Jánosnak; és némelyek Illyésnek, némelyek pedig egynek a próféták közűl. És ő monda nékik: Ti pedig 29
kinek mondotok engem? Felelvén pedig Péter, monda néki: Te vagy a Krisztus. És rájok parancsola, 30
hogy senkinek se szóljanak felőle. És kezdé őket tanítani, hogy az ember fiának sokat kell szenvedni, 31
és megvettetni a vénektől és a főpapoktól és írástudóktól, és megöletni, és harmadnapra feltámadni. És 32
ezt nyilván mondja vala. Péter pedig magához vonván őt, kezdé dorgálni. És ő megfordúlván és az ő 33
tanítványaira tekintvén, megfeddé Pétert, mondván: Távozz tőlem Sátán, mert nem gondolsz az Isten
dolgaira, hanem az emberi dolgokra. A sokaságot pedig az ő tanítványaival együtt magához szólítván, 34
monda nékik: Ha valaki én utánam akar jőni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztjét, és kövessen engem. Mert valaki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; valaki pedig elveszti az ő életét én 35
érettem és az evangyéliomért, az megtalálja azt. Mert mit használ az embernek, ha az egész világot 36
megnyeri, lelkében pedig kárt vall? Avagy mit adhat az ember váltságúl az ő lelkéért? Mert valaki 37, 38
szégyel engem és az én beszédeimet e parázna és bűnös nemzetség között, az embernek Fia is szégyelni fogja azt, mikor eljő az ő Atyja dicsőségében a szent angyalokkal.

Azután monda nékik: Bizony mondom néktek, hogy vannak némelyek az itt állók között, a kik nem **9**
kóstolnak addig halált, a mig meg nem látják, hogy az Isten országa eljött hatalommal. És hat nap 2
múlva magához vevé Jézus Pétert és Jakabot és Jánost, és felvivé őket csupán magukban egy magas hegyre. És elváltozék előttük; És a ruhája fényes lőn, igen fehér, mint a hó, mihez hasonlót a ruhafestő 3
e földön nem fehéríthet. És megjelenék nékik Mózes Illyéssel együtt, és beszélnek vala Jézussal. Pé- 4, 5
ter pedig megszólalván, monda Jézusnak: Mester, jó nékünk itt lenni; csináljunk azért három hajlékot, néked egyet, Mózesnek is egyet, Illyésnek is egyet. De nem tudja vala mit beszél, mivelhogy megrémülének. 6
És felhő támada, mely őket befogá, és a felhőből szózat jöve, mondván: Ez az én szerelmes Fiam; őt 7
hallgassátok. És mikor nagyhirtelen körűltekintének, senkit sem látának többé maguk körűl, egyedűl 8
a Jézust. Mikor pedig a hegyről leszállának, megparancsolá nékik, hogy senkinek se beszéljék el, a mit 9
láttak vala, csak a mikor az embernek Fia a halálból feltámad. És ezt a szót megtarták magokban, tudakozván egymás között, mit tesz a halálból feltámadni? És megkérdezék őt, mondván: Miért mondják az 10, 11
írástudók, hogy előbb Illyésnek kell eljőnie? Ő pedig felelvén, monda nékik: Illyés ugyan előbb eljövén 12
helyre állít mindent; de hogyan van az embernek Fiáról megírva, hogy sokat kell szenvednie és megvettetnie? De mondom néktek, hogy Illyés is eljött, és azt cselekedték vele, a mit akartak, a mint meg van 13
írva ő felőle. És mikor a tanítványokhoz ment vala, nagy sokaságot láta körűlöttük, és írástudókat, a kik 14
azokkal versengenek vala. És az egész sokaság meglátván őt, azonnal elálmélkodék, és hozzásietvén, 15
köszönté őt. Ő pedig megkérdezé az írástudókat: Mit versengetek ezekkel? És felelvén egy a sokaság- 16, 17
ból, monda: Mester, ide hoztam hozzád az én fiamat, a kiben néma lélek van. És a hol csak előfogja, 18
szaggatja őt; ő pedig tajtékot túr, a fogát csikorgatja, és elfonnyad. Mondám hát tanítványaidnak, hogy űzzék ki azt, de nem tudták. Ő pedig felelvén néki, monda: Óh hitetlen nemzetség, meddig leszek még 19
veletek? Meddig szenvedlek még titeket? Hozzátok őt hozzám. És hozzá vivék azt; és mihelyt ő meglátta 20
azt, a lélek azonnal szaggatá azt; és leesvén a földre, tajtékot túrván fetreng vala. És megkérdezé az 21
atyját: Mennyi ideje, hogy ez esett rajta? Az pedig monda: Gyermeksége óta. És gyakorta veté őt tűzbe 22
is, és vízbe is, hogy elveszítse őt; de ha valamit tehetsz, légy segítségűl nékünk, könyörülvén rajtunk.

23, 24 Jézus pedig monda néki: Ha hiheted azt, minden lehetséges a hívőnek. A gyermek atyja pedig azonnal
25 kiáltván, könnyhullatással monda: Hiszek Uram! Légy segítségűl az én hitetlenségemnek. Jézus pedig
mikor látta vala, hogy a sokaság még inkább összetódul, megdorgálá a tisztátalan lelket, mondván néki:
26 Te néma és siket lélek, én parancsolom néked, menj ki belőle, és többé belé ne menj! És kiáltás és erős
szaggatás között kiméne; az pedig olyan lőn, mint egy halott, annyira, hogy sokan azt mondják vala, hogy
27, 28 meghalt. Jézus pedig megfogván kezét, fölemelé; és az fölkele. Mikor pedig bement vala a házba, tanít-
29 ványai megkérdezék őt külön: Mi miért nem űzhettük ki azt? Ő pedig monda nékik: Ez a faj semmivel
30 sem űzhető ki, csupán könyörgéssel és bőjtöléssel. És onnét kimenvén, Galileán mennek vala át; és nem
31 akará, hogy valaki megtudja. Mert tanítja vala tanítványait, és ezt mondja vala nékik: Az embernek
32 Fia az emberek kezébe adatik, és megölik őt; de ha megölték, harmadnapra föltámad. De ők nem értik
33 vala e mondást, és féltek őt megkérdezni. És elméne Kapernaumba. És odahaza megkérdezé őket: Mi
34 felett vetekedtetek egymással az úton? De ők hallgatának, mert egymás között a felett vetekedtek vala
35 az úton, ki a nagyobb? És leülvén, odaszólítá a tizenkettőt, és monda nékik: Ha valaki első akar lenni,
36 legyen mindenek között utolsó és mindeneknek szolgája. És előfogván egy gyermeket, közéjök állatá azt;
37 és ölébe vévén azt, monda nékik: A ki az ilyen gyermekek közül egyet befogad az én nevemben, engem
38 fogad be; és a ki engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, a ki engem elbocsátott. János pedig
felele néki, mondván: Mester, látánk valakit, a ki a te neveddel ördögöket űz, és a ki nem követ minket;
39 és eltiltók őt, mivelhogy nem követ minket. Jézus pedig monda: Ne tiltsátok el őt; mert senki sincs, a
40 ki csodát tesz az én nevemben és mindjárt gonoszúl szólhatna felőlem. Mert a ki nincs ellenünk, melle-
41 tünk van. Mert a ki innotok ád egy pohár vizet az én nevemben, mivelhogy a Krisztuséi vagytok, bizony
42 mondom néktek, el nem veszti az ő jutalmát. A ki pedig megbotránkoztat egyet ama kicsinyek közül,
43 a kik én bennem hisznek, jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakára, és a tengerbe vetik. És ha
megbotránkoztat téged a te kezed, vágd le azt: jobb néked csonkán bemenned az életre, mint két kézzel
44 menned a gyehennára, a megolthatatlan tűzre. A hol az ő férgök meg nem hal, és tüzök el nem aluszik.
45 És ha a te lábad botránkoztat meg téged, vágd le azt: jobb néked sántán bemenned az életre, mint két
46 lábbal vettetned a gyehennára, a megolthatatlan tűzre. A hol az ő férgök meg nem hal, és tüzök el nem
47 aluszik. És ha a te szemed botránkoztat meg téged, vájd ki azt: jobb néked félszemmel bemenned az
48 Isten országába, mint két szemmel vettetned a tüzes gyehennára. A hol az ő férgök meg nem hal, és
49, 50 tüzök el nem aluszik. Mert mindenki tűzzel sózatik meg, és minden áldozat sóval sózatik meg. Jó a só:
de ha só ízét veszti, mivel adtok ízt néki? Legyen bennetek só, és legyetek békében egymással.

10 Onnan pedig felkelvén Judea határaiba méne, a Jordánon túl való részen által; és ismét sokaság gyűl
2 vala hozzá; ő pedig szokása szerint ismét tanítja vala őket. És a farizeusok hozzámenvén megkérdezék
3 tőle, ha szabad-é férjnek feleségét elbocsátani, kísértvén őt. Ő pedig felelvén, monda nékik: Mit pa-
4 rancsolt néktek Mózes? Ők pedig mondának: Mózes megengedte, hogy válólevelet írjunk, és elváljunk.
5, 6 És Jézus felelvén, monda nékik: A ti szívetek keménysége miatt írta néktek ezt a parancsolatot; De a
7 teremtés kezdete óta férfiúvá és asszonnyá teremté őket az Isten. Annakokáért elhagyja az ember az ő
8 atyját és anyját; és ragaszkodik a feleségéhez, És lesznek ketten egy testté. Azért többé nem két, hanem
9, 10 egy test. Annakokáért a mit az Isten egybeszerkesztett, ember el ne válaszsza. És odahaza az ő tanít-
11 ványai ismét megkérdezék őt e dolog felől. Ő pedig monda nékik: A ki elbocsátja feleségét és mást vesz
12 el, házasságtörést követ el az ellen. Ha pedig a feleség hagyja el a férjét és mással kel egybe, házasság-
13 törést követ el. Ekkor gyermekeket hozának hozzá, hogy illesse meg őket; a tanítványok pedig feddik
14 vala azokat, a kik hozák. Jézus pedig ezt látván, haragra gerjede és monda nékik: Engedjétek hozzám
15 jőni a gyermekeket és ne tiltsátok el őket; mert ilyeneké az Istennek országa. Bizony mondom néktek: A
16 ki nem úgy fogadja az Isten országát, mint gyermek, semmiképen sem megy be abba. Aztán ölébe vevé
17 azokat, és kezét rájok vetvén, megáldá őket. És mikor útnak indult vala, hozzá futván egy ember és
18 letérdelvén előtte, kérdezi vala őt: Jó Mester, mit cselekedjem, hogy az örökéletet elnyerhessem? Jézus
19 pedig monda néki: Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egy, az Isten. A parancsolatokat
tudod: Ne paráználkodjál; ne ölj; ne lopj; hamis tanubizonyságot ne tégy; kárt ne tégy; tiszteljed atyá-
20 dat és anyádat. Az pedig felelvén, monda néki: Mester, mindezeket megtartottam ifjuságomtól fogva.
21 Jézus pedig rátekintvén, megkedvelé őt, és monda néki: Egy fogyatkozásod van; eredj el, add el minden
vagyonodat, és add a szegényeknek, és kincsed lesz mennyben; és jer, kövess engem, felvévén a keresztet.
22, 23 Az pedig elszomorodván e beszéden, elméne búsan; mert sok jószága vala. Jézus pedig körültekintvén,
24 monda tanítványainak: Mily nehezen mennek be az Isten országába, a kiknek gazdagságuk van! A ta-
nítványok pedig álmélkodának az ő beszédén; de Jézus ismét felelvén, monda nékik: Gyermekeim, mily

nehéz azoknak, a kik a gazdagságban biznak, az Isten országába bemenni! Könnyebb a tevének a tű 25
fokán átmenni, hogynem a gazdagnak az Isten országába bejutni. Azok pedig még inkább álmélkodnak 26
vala, mondván magok között: Kicsoda idvezűlhet tehát? Jézus pedig rájuk tekintvén, monda: Az embe- 27
reknél lehetetlen, de nem az Istennél; mert az Istennél minden lehetséges. És Péter kezdé mondani néki: 28
Ímé, mi elhagytunk mindent, és követtünk téged. Jézus pedig felelvén, monda: Bizony mondom néktek, 29
senki sincs, a ki elhagyta házát, vagy fitestvérét, vagy nőtestvérét, vagy atyját, vagy anyját, vagy fele-
ségét, vagy gyermekeit, vagy szántóföldeit én érettem és az evangyéliomért, A ki százannyit ne kapna 30
most ebben az időben, házakat, fitestvéreket, nőtestvéreket, anyákat, gyermekeket és szántóföldeket, ül-
dözésekkel együtt; a jövendő világon pedig örök életet. Sok elsők pedig lesznek utolsók, és sok utolsók 31
elsők. Utban valának pedig Jeruzsálembe menve fel; és előttök megy vala Jézus ők pedig álmélkodának 32
és követvén őt, félnek vala. És ő a tizenkettőt ismét maga mellé vévén, kezde nékik szólni azokról a
dolgokrol, a mik majd vele történnek, Mondván: Ímé, felmegyünk Jeruzsálembe, és az embernek Fia 33
átadatik a főpapoknak és az írástudóknak, és halálra kárhoztatják őt, és a pogányok kezébe adják őt; És 34
megcsúfolják őt, és megostorozzák őt, és megköpdösik őt, és megölik őt; de harmadnapon feltámad. És 35
hozzájárulának Jakab és János, a Zebedeus fiai, ezt mondván: Mester, szeretnők, hogy a mire kérünk,
tedd meg nékünk. Ő pedig monda nékik: Mit kívántok, hogy tegyek veletek? Azok pedig mondának 36, 37
néki: Add meg nékünk, hogy egyikünk jobb kezed felől, másikunk pedig bal kezed felől üljön a te dicső-
ségedben. Jézus pedig monda nékik: Nem tudjátok, mit kértek. Megihatjátok-é a pohárt, a melyet én 38
megiszom; és megkeresztelkedhettek-é azzal a kereszteséggel, a melylyel én megkeresztelkedem? Azok 39
pedig mondának néki: Megtehetjük. Jézus pedig monda nékik: A pohárt ugyan, a melyet én megiszom,
megiszszátok, és a kereszteséggel, a melylyel én megkeresztelkedem, megkeresztlekedtek; De az én jobb 40
és bal kezem felől való ülést nem én dolgom megadni, hanem azoké lesz az, a kinek elkészíttetett. És 41
hallván ezt a tíz tanítvány, haragudni kezdének Jakabra és Jánosra. Jézus pedig magához szólítván 42
őket, monda nékik: Tudjátok, hogy azok, a kik a pogányok között fejedelmeknek tartatnak, uralkodnak
felettök, és az ő nagyjaik hatalmaskodnak rajtok. De nem így lesz közöttetek; hanem a ki nagy akar 43
lenni közöttetek, az legyen a ti szolgátok; És a ki közűletek első akar lenni, mindenkinek szolgája le- 44
gyen: Mert az embernek Fia sem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az 45
életét váltságúl sokakért. És Jerikóba érkezének: és mikor ő és az ő tanítványai és nagy sokaság Jeri- 46
kóból kimennek vala, a Timeus fia, a vak Bartimeus, ott üle az úton, koldulván. És a mikor meghallá, 47
hogy ez a Názáreti Jézus, kezde kiáltani, mondván: Jézus, Dávidnak Fia, könyörűlj rajtam! És sokan 48
feddik vala őt, hogy hallgasson; de ő annál jobban kiáltja vala: Dávidnak Fia, könyörűlj rajtam! Akkor 49
Jézus megállván, mondá, hogy hívják elő. És előhívják vala a vakot, mondván néki: Bízzál; kelj föl, hív
tégedet. Az pedig felső ruháját ledobván, és felkelvén, Jézushoz méne. És felelvén Jézus, monda néki: 50, 51
Mit akarsz, hogy cselekedjem veled? A vak pedig monda néki: Mester, hogy lássak. Jézus pedig monda 52
néki: Eredj el, a te hited megtartott téged. És azonnal megjött a szemevilága, és követi vala Jézust az
úton.

És mikor Jeruzsálemhez közeledének, Bethfagé és Bethánia felé, az olajfák hegyénél, elkülde kettőt **11**
tanítványai közűl, És monda nékik: Eredjetek abba a faluba, a mely előttetek van; és a mikor abba bejut- 2
tok, azonnal találtok egy megkötött vemhet, a melyen ember nem ült még soha; azt oldjátok el és hozzátok
ide. És ha valaki azt mondja néktek: Miért teszitek ezt? mondjátok: Az Úrnak van szüksége reá. És 3
azonnal elbocsátja azt ide. Elmenének azért és megtalálák a megkötött vemhet, az ajtónál kívül a kettős 4
útnál, és eloldák azt. Az ott állók közűl pedig némelyek mondának nékik: Mit míveltek, hogy eloldjátok 5
a vemhet? Ők pedig felelének nékik, úgy, a mint Jézus megparancsolta vala. És elbocsáták őket. És oda 6, 7
vivék a vemhet Jézushoz, és ráveték a felső ruháikat; ő pedig felüle reá. Sokan pedig a felső ruháikat 8
az útra teríték, mások pedig ágakat szegdelnek vala a fákról és az útra hányják vala. A kik pedig előtte 9
menének, és a kik követék, kiáltának, mondván: Hozsánna! Áldott, a ki jő az Úrnak nevében! Áldott a 10
mi Atyánknak, Dávidnak országa, a mely jő az Úrnak nevében! Hozsánna a magasságban! És beméne 11
Jézus Jeruzsálembe és a templomba; és mindent körűlnézvén, mivelhogy az idő már késő vala, kiméne
Bethániába a tizenkettővel. És másnap, mikor Bethániából kimentek vala, megéhezék. És meglátván 12, 13
messziről egy fügefát, a mely leveles vala, odaméne, ha talán találna valamit rajta: de odaérvén ahhoz,
levélnél egyebet semmit sem találá; mert nem vala fügeérésnek ideje. Akkor felelvén Jézus, monda a 14
fügefának: Soha örökké ne egyék rólad gyümölcsöt senki. És hallák az ő tanítványai. És Jeruzsálembe 15
érkezének. És Jézus bemenvén a templomba, kezdé kiűzni azokat, a kik a templomban árulnak és vá-
sárolnak vala; a pénzváltók asztalait, és a galambárúsok székeit pedig felforgatá; És nem engedi vala, 16

17 hogy valaki edényt vigyen a templomon keresztül. És tanít vala, mondván nékik: Nincsen-é megírva: Az
18 én házam imádság házának neveztetik minden nép között? Ti pedig rablók barlangjává tettétek azt. És
meghallák az írástudók és a főpapok, és tanakodnak vala, hogy mi módon veszíthetnék el őt. Mert félnek
19 vala tőle, mivelhogy az egész sokaság álmélkodik vala az ő tanításán. És mikor beestveledék, kiméne
20 a városból. Reggel pedig, a mikor mellette menének el, látják vala, hogy a fügefa gyökerestől kiszára-
21 dott. És Péter visszaemlékezvén, monda néki: Mester, nézd, a fügefa, a melyet megátkozál, kiszáradott.
22, 23 És Jézus felelvén, monda nékik: Legyen hitetek Istenben. Mert bizony mondom néktek, ha valaki azt
mondja ennek a hegynek: Kelj felj és ugorjál a tengerbe! és szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy
24 a mit mond, megtörténik, meg lesz néki, a mit mondott. Azért mondom néktek: A mit könyörgéstekben
25 kértek, higyjétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglészen néktek. És mikor imádkozva megállotok, bo-
csássátok meg, ha valaki ellen valami panaszotok van; hogy a ti mennyei Atyátok is megbocsássa néktek
26 a ti vétkeiteket. Ha pedig ti meg nem bocsátotok, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.
27 És ismét Jeruzsálembe menének. Mikor pedig ő a templomban körűljára, hozzámennek vala a főpapok és
28 az írástudók és a vének. És mondának néki: Micsoda hatalommal cselekszed ezeket? és ki adta néked a
29 hatalmat, hogy ezeket cselekedd? Jézus pedig felelvén, monda nékik: Én is kérdek egy dolgot tőletek, és
30 feleljetek meg nékem, akkor megmondom néktek, hogy miféle hatatomnál fogva cselekszem ezeket: A
31 János keresztsége mennyből vala-é, vagy emberektől? feleljetek nékem. Azok pedig tanakodnak vala
maguk között, mondván: Ha azt mondjuk: Mennyből, azt fogja mondani: Miért nem hittetek tehát néki?
32 Ha pedig azt mondjuk: Emberektől, félnek vala a néptől. Mert mindenki azt tartja vala Jánosról, hogy
33 valóban próféta vala. Felelvén tehát, mondának Jézusnak: Nem tudjuk. Jézus is felelvén, monda nékik:
Én sem mondom meg néktek, miféle hatalomnál fogva cselekszem ezeket.

12 És kezde nékik példázatokban beszélni: Egy ember szőlőt ültetett, és körűlvevé gyepűvel, és sajtót
2 ása, és tornyot építe, és kiadá azt munkásoknak, és elutazék. És a maga idejében szolgát külde a mun-
3 kásokhoz, hogy kapjon a munkásoktól a szőlő gyümölcséből. Azok pedig megfogván azt, megverék, és
4 üresen küldék vissza. És ismét külde hozzájuk egy másik szolgát; azt pedig kővel dobálván meg, fejét
5 betörék, és gyalázattal illetve, visszaküldék. És ismét másikat külde; ezt pedig megölék: és sok másokat;
6 némelyeket megvervén, némelyeket pedig megölvén. Minthogy pedig még egy egyetlen szerelmes fia is
7 vala, utoljára azt is elküldé hozzájok, ezt mondván: A fiamat meg fogják becsülni. Azok a munkások
8 azonban ezt mondák magok között: Ez az örökös; jertek, öljük meg őt, és a miénk lesz az örökség. És
9 megfogván azt, megölék, és a szőlőn kivűl veték. Mit cselekszik hát a szőlőnek ura? Eljő és elveszti a
10 munkásokat, és a szőlőt másoknak adja. Ezt az írást sem olvastátok-é? A mely követ az építők megve-
11, 12 tettek, az lett a szeglet fejévé. Az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemeink előtt. És igyekeznek vala
őt megfogni, de féltek a sokaságtól. Mert tudták, hogy a példázatot ellenük mondotta. Azért elhagyván
13 őt, tovább menének. És küldének hozzá némelyeket a farizeusok és a Heródes pártiak közűl, hogy meg-
14 fogják őt a beszédben. Azok pedig odamenvén, mondának néki: Mester, tudjuk hogy igaz vagy és nem
gondolsz senkivel; mert nem tekintesz emberek személyére, hanem igazság szerint tanítod az Istennek
15 útját. Szabad-é a császárnak adót fizetni vagy nem? Fizessünk-é vagy ne fizessünk? Ő pedig ismervén
az ő képmutatásukat, monda nékik: Mit kísértetek engem? Hozzatok nekem egy pénzt, hogy lássam.
16 Azok pedig hozának. És monda nékik: kié ez a kép és a felírás? Azok pedig mondának néki: A Császáré.
17 És felelvén Jézus, monda nékik: Adjátok meg a mi a Császáré, a Császárnak, és a mi az Istené, az Is-
18 tennek. És elálmélkodának ő rajta. És jövének hozzá Sadduczeusok, a kik azt mondják, hogy nincsen
19 feltámadás. És megkérdezék őt, mondván: Mester, Mózes azt írta nékünk, hogyha valakinek fitestvére
meghalt, és feleséget hagyott hátra, gyermekeket pedig nem hagyott, akkor az ő feleségét vegye el az ő
20 fitestvére, és támaszszon magot a fitestvérének. Heten valának tehát fitestvérek. És az első feleséget
21 vőn, de meg halván, magot nem hagya. És a második elvevé az asszonyt, de meghala, és magot ő sem
22 hagya; a harmadik is hasonlóképen; És mind a hét elvevé azt, és magot nem hagyának. Legutoljára
23 meghalt az asszony is. A feltámadáskor tehát, mikor feltámadnak, melyiköknek lesz a felesége? Mert
24 mind a hétnek a felesége volt. Jézus pedig felelvén, monda nékik: Avagy nem azért tévelyegtek-é, mert
25 nem ismeritek az írásokat, sem az Istennek hatalmát? Mert mikor a halálból feltámadnak, sem nem
26 házasodnak, sem férjhez nem mennek, hanem olyanok lesznek, mint az angyalok a mennyekben. A
halottakról pedig, hogy feltámadnak, nem olvastátok-é a Mózes könyvében, a csipkebokornál, hogy mi
27 módon szólott néki az Isten, mondván: Én vagyok Ábrahám Istene, és Izsák Istene, és Jákób Istene. Az
28 Isten nem holtaknak, hanem élőknek Istene. Ti tehát igen tévelyegtek. Akkor hozzá menvén egy az írás-
tudók közűl, a ki az ő vetekedésöket hallotta vala, és tudván, hogy jól megfelel nékik, megkérdezé tőle:

Melyik az első minden parancsolatok között? Jézus pedig felele néki: Minden parancsolatok között az 29
első: Halljad Izráel: Az úr, a mi Istenünk egy Úr. Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, 30
teljes lelkedből, és teljes elmédből és teljes erődből. Ez az első parancsolat. A második pedig hasonla- 31
tos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. Nincs más ezeknél nagyobb parancsolat. Akkor monda 32
néki az írástudó: Jól van, Mester, igazán mondád, hogy egy Isten van, és nincsen kivűle más. És szeretni 33
őt teljes szívből, teljes elméből, teljes lélekből és teljes erőből, és szeretni embernek felebarátját, mint ön-
magát, többet ér minden égőáldozatnál és véres áldozatnál. Jézus pedig látván, hogy bölcsen felelt vala, 34
monda néki: Nem messze vagy az Isten országától. És többé senki sem meri vala őt megkérdeni. És 35
felele Jézus és monda, a mint a templomban tanít vala: Mi módon mondják az írástudók, hogy a Krisztus
Dávidnak Fia? Hiszen Dávid maga mondotta a Szent Lélek által: Monda az Úr az én uramnak: ülj az 36
én jobb kezem felől, míglen vetem a te ellenségeidet lábaid alá zsámolyúl. Tehát maga Dávid nevezi 37
őt Urának, mimódon fia hát néki? És a nagy sokaság örömest hallgatja vala őt. Ő pedig monda nékik 38
az ő tanításában: Őrizkedjetek az írástudóktól, a kik örömest járnak hosszú köntösökben és szeretik a
piaczokon való köszöntéseket, És a gyülekezetekben az elülléseket, és a lakomákon a főhelyeket; A kik 39, 40
az özvegyeknek házát fölemésztik és színből hosszan imádkoznak: ezek súlyosabb ítélet alá esnek. És 41
leülvén Jézus a templomperselynek átellenében, nézi vala, hogy a sokaság miként vet pénzt a perselybe.
Sok gazdag pedig sokat vet vala abba. És egy szegény özvegy asszony is odajövén, két fillért, azaz egy 42
negyed pénzt vete bele. Akkor előszólítván tanítványait, monda nékik: Bizony mondom néktek, hogy ez 43
a szegény özvegy asszony többet vetett, hogynem mind a többi, a kik a perselybe vetettek vala. Mert 44
azok mindnyájan az ő fölöslegükből vetének; ez pedig az ő szegénységéből, a mije csak volt, mind beveté,
az ő egész vagyonát.

Mikor pedig a templomból kiméne, monda néki egy az ő tanítványai közűl: Mester, nézd, milyen kövek **13**
és milyen épületek! Jézus pedig felelvén, monda néki: Látod ezeket a nagy épületeket? Nem marad kő 2
kövön, a mely le nem romboltatik. Mikor pedig az olajfák hegyén ül vala, a templom átellenében, meg- 3
kérdezék őt magukban Péter, Jakab, János és András: Mondd meg nékünk, mikor történnek meg ezek; 4
és mi lesz a jel, a mikor mindezek beteljesednek? Jézus pedig felelvén nékik, kezdé mondani: Meglás- 5
sátok, hogy valaki el ne hitessen titeket. Mert sokan jőnek majd az én nevemben, a kik azt mondják: 6
Én vagyok; és sokakat elhitetnek. Mikor pedig hallani fogtok háborúkról és háborúk híreiről, meg ne 7
rémüljetek, mert meg kell lenniök; de ez még nem a vég. Mert nemzet nemzet ellen, és ország ország el- 8
len támad; és lesznek földindulások mindenfelé, és lesznek éhségek és háborúságok. Nyomorúságoknak 9
kezdetei ezek. Ti pedig vigyázzatok magatokra: mert törvényszékeknek adnak át titeket, és gyülekeze-
tekben vernek meg titeket, és helytartók és királyok elé állítanak én érettem, bizonyságúl ő nékik. De 10
előbb hirdettetnie kell az evangyéliomnak minden pogányok között. Mikor pedig fogva visznek, hogy 11
átadjanak titeket, ne aggodalmaskodjatok előre, hogy mit szóljatok, és ne gondolkodjatok; hanem a mi
adatik néktek abban az órában, azt szóljátok, mert nem ti vagytok, a kik szólotok, hanem a Szent Lé-
lek. Halálra fogja pedig adni testvér testvérét, atya gyermekét; és magzatok támadnak szülők ellen, és 12
megöletik őket. És lesztek gyűlöletesek mindenki előtt az én nevemért; de a ki mindvégig megmarad, az 13
megtartatik. Mikor pedig látjátok a pusztító utálatosságot, a melyről Dániel próféta szólott, ott állani, a 14
hol nem kellene (a ki olvassa, értse meg), akkor a kik Júdeában lesznek, fussanak a hegyekre; A házte- 15
tőn levő pedig le ne szálljon a házba, se be ne menjen, hogy házából valamit kivigyen; És a mezőn levő 16
haza ne térjen, hogy ruháját elvigye. Jaj pedig a terhes és a szoptató asszonyoknak azokban a napok- 17
ban. Imádkozzatok pedig, hogy a ti futástok ne télen legyen. Mert azok a napok olyan nyomorúságosak 18, 19
lesznek, a milyenek a világ kezdete óta, a melyet Isten teremtett, mind ez ideig nem voltak, és nem is
lesznek. És ha az Úr meg nem rövidítette volna azokat a napokat, egyetlen test sem menekülne meg; 20
de a választottakért, a kiket kiválasztott, megrövidítette azokat a napokat. Ha pedig akkor ezt mondja 21
néktek valaki: Ímé itt a Krisztus, vagy: Ímé amott, ne higyjétek. Mert hamis Krisztusok és hamis pró- 22
féták támadnak, és jeleket és csodákat tesznek, hogy elhitessék, ha lehet, még a választottakat is. Ti 23
pedig vigyázzatok; ímé előre megmondottam néktek mindent. De azokban a napokban, azután a nyo- 24
morúság után, a nap elsötétedik, és a hold nem fénylik, És az ég csillagai lehullanak, és az egekben levő 25
hatalmasságok megrendülnek. És akkor meglátják az embernek Fiát eljőni felhőkben nagy hatalommal 26
és dicsőséggel. És akkor elküldi az ő angyalait, és egybegyűjti az ő választottait a négy szelek felől, a 27
föld végső határától az ég végső határáig. A fügefáról vegyétek pedig a példát. A mikor ága már zsendül, 28
és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár. Azonképen ti is, mikor látjátok, hogy ezek meglesznek, 29
tudjátok meg, hogy közel van, az ajtó előtt. Bizony mondom néktek, hogy el nem múlik ez a nemzetség, 30
a míg meg nem lesznek mindezek. Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim soha el nem múlnak. 31

32 Arról a napról és óráról pedig senki semmit sem tud, sem az égben az angyalok, sem a Fiu, hanem csak
33, 34 az Atya. Figyeljetek, vigyázzatok, és imádkozzatok; mert nem tudjátok, mikor jő el az az idő. Úgy mint
az az ember, a ki messze útra kelve házát elhagyván, és a szolgáit felhatalmazván, és kinek-kinek a maga
35 dolgát megszabván, az ajtónállónak is megparancsolta, hogy vigyázzon. Vigyázzatok azért, mert nem
36 tudjátok, mikor érkezik meg a háznak ura, este-é vagy éjfélkor, vagy kakasszókor, vagy reggel? Hogy, ha
37 hirtelen megérkezik, ne találjon titeket aludva. A miket pedig néktek mondok, mindenkinek mondom:
Vigyázzatok!

14 Két nap mulva pedig húsvét vala és a kovásztalan kenyerek ünnepe. És a főpapok és az írástudók
2 tanakodnak vala, hogy csalárdsággal mimódon fogják meg és öljék meg őt. Mert azt mondják vala: Ne
3 az ünnepen, hogy a nép fel ne zendüljön. Mikor pedig Bethániában a poklos Simon házánál vala, a mint
asztalhoz üle, egy asszony méne oda, a kinél alabástrom edény vala valódi és igen drága nárdus olajjal; és
4 eltörvén az alabástrom edényt, kitölté azt az ő fejére. Némelyek pedig háborognak vala magok között és
5 mondának: Mire való volt az olajnak ez a tékozlása? Mert el lehetett volna azt adni háromszáz pénznél
6 is többért, és odaadni a szegényeknek. És zúgolódnak vala ellene. Jézus pedig monda: Hagyjatok békét
7 néki; miért bántjátok őt? jó dolgot cselekedett én velem. Mert a szegények mindenkor veletek lesznek, és
8 a mikor csak akarjátok, jót tehettek velök; de én nem leszek mindenkor veletek. Ő a mi tőle telt, azt tevé:
9 előre megkente az én testemet a temetésre. Bizony mondom néktek: Valahol csak prédikálják ezt az
evangyéliomot az egész világon, a mit ez az asszony cselekedett, azt is hirdetni fogják az ő emlékezetére.
10, 11 Akkor Júdás, az Iskariotes, egy a tizenkettő közűl, elméne a főpapokhoz, hogy őt azoknak elárulja. Azok
pedig, a mint meghallák, örvendezének, és igérék, hogy pénzt adnak néki. Ő pedig keresi vala, mimódon
12 árulhatná el őt jó alkalommal. És a kovásztalan kenyerek ünnepének első napján, mikor a húsvéti
bárányt vágják vala, mondának néki az ő tanítványai: Hol akarod, hogy elmenvén megkészítsük, hogy
13 megehesd a húsvéti bárányt? Akkor elkülde kettőt az ő tanítványai közűl, és monda nékik: Menjetek el
14 a városba, és egy ember jő előtökbe, a ki egy korsó vizet visz; kövessétek őt, És a hová bemegy, mondjátok
a házi gazdának: A mester kérdi: hol van az a szállás, a hol megeszem az én tanítványaimmal a húsvéti
15 bárányt? És ő mutat néktek egy nagy vacsoráló házat berendezve, készen: ott készítsétek el nékünk.
16 Elmenének azért az ő tanítványai, és jutának a városba, és úgy találák, a mint nékik megmondotta, és
17, 18 elkészíték a húsvéti bárányt. Mikor pedig este lőn, oda méne a tizenkettővel. És a mikor leülnek és
19 esznek vala, monda Jézus: Bizony mondom néktek, egy közűletek elárul engem, a ki velem eszik. Ők
20 pedig kezdének szomorkodni és néki egyenként mondani: Csak nem én? a másik is: Csak nem én? Ő
21 pedig felelvén, monda nékik: Egy a tizenkettő közűl, a ki velem együtt márt a tálba. Az embernek Fia
jóllehet elmegy, a mint meg van írva felőle; de jaj annak az embernek, a ki az embernek Fiát elárulja;
22 jobb lenne annak az embernek, ha nem született volna. És mikor ők evének, vévén Jézus a kenyeret,
23 és hálákat adván, megtöré és adá nékik, mondván: Vegyétek, egyétek; ez az én testem. És vévén a
24 poharat, és hálákat adván, adá nékik; és ivának abból mindnyájan; És monda nékik: Ez az én vérem,
25 az új szövetség vére, a mely sokakért kiontatik. Bizony mondom néktek, nem iszom többé a szőlőtőnek
26 gyümölcséből mind ama napig, a mikor mint újat iszom azt az Isten országában. És dicséretet énekelve
27 kimenének az olajfák hegyére. És monda nékik Jézus: Ezen az éjszakán mindnyájan megbotránkoztok
28 bennem; mert meg van írva: Megverem a pásztort, és elszélednek a juhok. De feltámadásom után
29 előttetek fogok felmenni Galileába. Péter pedig monda néki: Ha mindnyájan megbotránkoznak is, de
30 én nem. És monda néki Jézus: Bizony mondom néked, hogy ma, ezen az éjszakán, mielőtt a kakas
31 kétszer szólana, háromszor tagadsz meg engem. Ő pedig annál inkább erősíti vala: Ha veled együtt
32 kell is meghalnom, semmiképen meg nem tagadlak téged. Hasonlóképen szólnak vala a többiek is. És
menének ama helyre, a melynek Gethsemáné a neve; és monda az ő tanítványainak: Üljetek le itt, a
33, 34 míg imádkozom. És maga mellé vevé Pétert és Jakabot és Jánost, és kezde rettegni és gyötrődni; És
35 monda nékik: Szomorú az én lelkem mind halálig; maradjatok itt, és vigyázzatok. És egy kevéssé előre
36 menvén, a földre esék, és imádkozék, hogy, ha lehetséges, múljék el tőle ez az óra; És monda: Abba,
Atyám! Minden lehetséged néked. Vidd el tőlem ezt a poharat; mindazáltal ne az én akaratom legyen
37 meg, hanem a tied. Azután visszatére és aluva találá őket, és monda Péternek: Simon, alszol? Nem
38 bírtál egy óráig vigyázni? Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne jussatok; a lélek ugyan
39, 40 kész, de a test erőtelen. És ismét elmenvén, imádkozék, ugyanazon szavakkal szólván. A mikor pedig
visszatére, ismét aluva találá őket; mert a szemeik megnehezedtek vala, és nem tudták, mit feleljenek
41 néki. Harmadszor is jöve, és monda nékik: Aludjatok immár és nyugodjatok. Elég; eljött az óra; ímé
42 az embernek Fia a bűnösök kezébe adatik. Keljetek föl, menjünk: ímé elközelgett, a ki engem elárul.

És mindjárt még mikor ő szól vala, eljöve Judás, egy a tizenkettő közűl, és vele együtt nagy sokaság, 43
fegyverekkel és botokkal, a főpapoktól, az írástudóktól és a vénektől. Az ő elárulója pedig jelt ada nékik, 44
mondván: A kit megcsókolok majd, ő az; fogjátok meg azt, és vigyétek el biztonsággal. És odajutván, 45
azonnal hozzáméne, és monda: Mester! Mester! és megcsókolá őt. Azok pedig ráveték kezeiket, és 46
megfogák őt. De egy az ott állók közűl az ő szablyáját kivonván, a főpap szolgájához csapa, és levágá 47
annak fülét. Jézus pedig felelvén, monda nékik: Mint egy rablóra, úgy jöttetek-é reám fegyverekkel és 48
botokkal, hogy megfogjatok engem?! Naponta nálatok valék, a templomban tanítva, és nem fogtatok 49
meg engem; de szükség, hogy az írások beteljesedjenek. Akkor elhagyván őt, mindnyájan elfutának. 50
Egy ifjú pedig követé őt, a kinek testét csak egy gyolcs ing takarta; és megfogák őt az ifjak. De ő ott 51, 52
hagyva az ingét, meztelenül elszalada tőlük. És vivék Jézust a főpaphoz. És oda gyűlének mindnyájan 53
a főpapok, a vének és az írástudók. Péter pedig távolról követé őt, be egészen a főpap udvaráig; és ott 54
üle a szolgákkal, és melegszik vala a tűznél. A főpapok pedig és az egész tanács bizonyságot keresnek 55
vala Jézus ellen, hogy megölhessék őt; de nem találnak vala. Mert sokan tesznek vala ugyan hamis 56
tanubizonyságot ellene, de a bizonyságtételek nem valának megegyezők. És némelyek fölkelének és 57
hamis tanubizonyságot tőnek ellene, mondván: Mi hallottuk, mikor ezt mondá: Én lerontom ezt a kézzel 58
csinált templomot, és három nap alatt mást építek, a mely nem kézzel csináltatott. De még így sem vala 59
egyező az ő bizonyságtételük. Akkor a főpap odaállván a középre, megkérdé Jézust, mondván: Semmit 60
sem felelsz-é? Miféle bizonyságot tesznek ezek te ellened? Ő pedig hallgat vala, és semmit sem felele. 61
Ismét megkérdezé őt a főpap, és monda néki: Te vagy-é a Krisztus, az áldott Isten Fia? Jézus pedig 62
monda: Én vagyok. És meglátjátok majd az embernek Fiát ülni a hatalomnak jobbján, és eljőni az ég
felhőivel. A főpap pedig megszaggatván ruháit, monda: Mi szükségünk van még tanúkra? Hallátok 63, 64
a káromlást. Mi tetszik néktek? Azok pedig halálra méltónak ítélték őt mindnyájan. És kezdék őt 65
némelyek köpdösni, és az ő orczáját elfedni, és őt öklözni, és mondani néki: Prófétálj! A szolgák pedig
arczul csapdossák vala őt. A mint pedig Péter lent vala az udvarban, odajöve egy a főpap szolgálói közűl; 66
És meglátván Pétert, a mint melegszik vala, rátekintvén, monda: Te is a Názáreti Jézussal valál! Ő 67, 68
pedig megtagadá, mondván: Nem ismerem, s nem is értem, mit mondasz. És kiméne a tornáczra; és a
kakas megszólala. A szolgáló pedig meglátva őt, kezdé ismét mondani az ott állóknak: Ez közűlök való. 69
Ő pedig ismét megtagadá. De kevés idő múlva az ott állók ismét mondják vala Péternek: Bizony közűlök 70
való vagy; mert Galileabeli is vagy, és a beszéded is hasonló. Ő pedig kezde átkozódni és esküdözni, hogy: 71
Nem ismerem azt az embert, a kiről beszéltek. És másodszor szóla a kakas. És Péternek eszébe juta a 72
beszéd, a melyet néki Jézus mondott vala, hogy mielőtt a kakas kétszer szólana, háromszor megtagadsz
engem. És sírva fakada.

És mindjárt reggel tanácsot tartván a főpapok a vénekkel és írástudókkal, és az egész tanács, megkö- **15**
tözvén Jézust, elvivék és átadák Pilátusnak. És megkérdé őt Pilátus: Te vagy-é a zsidók királya? Ő pedig 2
felelvén, monda néki: Te mondod. És erősen vádolják vala őt a főpapok. Pilátus pedig ismét megkérdé 3, 4
őt, mondván: Semmit sem felelsz-é? Ímé, mennyi tanúbizonyságot szólnak ellened! Jézus pedig semmit 5
sem felele, annyira, hogy Pilátus elcsudálkozék. Ünnepenként pedig egy foglyot szokott vala elbocsátani 6
nékik, a kit épen óhajtának. Vala pedig egy Barabbás nevű, megkötöztetve ama lázadókkal együtt, a kik 7
a lázadás alkalmával gyilkosságot követtek vala el. És a sokaság kiáltván, kezdé kérni Pilátust arra, 8
a mit mindenkor megtesz vala nékik. Pilátus pedig felele nékik, mondván: Akarjátok-é, hogy elbocsás- 9
sam néktek a zsidók királyát? Mert tudja vala, hogy irigységből adták őt kézbe a főpapok. A főpapok 10, 11
azonban felindíták a sokaságot, hogy inkább Barabbást bocsássa el nékik. Pilátus pedig felelvén, ismét 12
monda nékik: Mit akartok tehát, hogy cselekedjem ezzel, a kit a zsidók királyának mondotok? És azok 13
ismét kiáltának: Feszítsd meg őt. Pilátus pedig monda nékik: Mert mi rosszat cselekedett? Azok pedig 14
annál jobban kiáltának vala: Feszítsd meg őt! Pilátus pedig eleget akarván tenni a sokaságna k elbo- 15
csátá nékik Barabbást, Jézust pedig megostoroztatván, kezökbe adá, hogy megfeszítsék. A vitézek pedig 16
elvivék őt az udvar belső részébe, a mi az őrház; és összehívák az egész csapatot. És bíborba öltözteték 17
őt, és tövisből font koszorút tevének a fejére, És elkezdék őt köszönteni: Üdvöz légy, zsidók királya! És 18, 19
verik vala a fejét nádszállal, és köpdösik vala őt, és térdet hajtva tisztelik vala őt. Mikor pedig kicsú- 20
folták őt, leveték róla a bíbor ruhát, és a maga ruháiba öltözteték; és kivivék őt, hogy megfeszítsék. És 21
kényszerítének egy mellettök elmenőt, bizonyos czirénei Simont, a ki a mezőről jő vala, Alekszándernek
és Rufusnak az atyját, hogy vigye az ő keresztjét. És vivék őt a Golgotha nevű helyre, a mely megma- 22
gyarázva annyi, mint: koponya helye. És mirhás bort adnak vala néki inni; de ő nem fogadá el. És 23, 24

25 megfeszítvén őt, eloszták az ő ruháit, sorsot vetvén azokra, ki mit kapjon. Vala pedig három óra, mikor
26, 27 megfeszíték őt. Az ő kárhoztatásának oka pedig így vala fölébe felírva: A zsidók királya. Két rablót is
28 megfeszítének vele, egyet jobb és egyet balkeze felől. És beteljesedék az írás, a mely azt mondja: És a
29 bűnösök közé számláltaték. Az arra menők pedig szidalmazzák vala őt, fejüket hajtogatván és mond-
30 ván: Hah! a ki lerontod a templomot, és három nap alatt fölépíted; Szabadítsd meg magadat, és szállj
31 le a keresztről! Hasonlóképen pedig a főpapok is, csúfolódván egymás között, az írástudókkal együtt
32 mondják vala: Másokat megtartott, magát nem bírja megtartani. A Krisztus, az Izráel királya, szálljon le most a keresztről, hogy lássuk és higyjünk. A kiket vele feszítettek meg, azok is szidalmazzák vala őt.
33, 34 Mikor pedig hat óra lőn, sötétség támada az egész földön, kilencz óráig. És kilencz órakor fennszóval kiálta Jézus, mondván: Elói, Elói! Lamma Sabaktáni? a mi megmagyarázva annyi, mint: Én Istenem,
35 én Istenem! miért hagyál el engemet? Némelyek pedig meghallván ezt az ott állók közűl, mondának:
36 Ímé Illyést hívja. Egy ember pedig odafutamodék és egy szivacsot megtöltvén eczettel és azt nádszálra
37 tűzvén, inni ada néki, mondván: Hagyjátok el, lássuk, ha eljő-é Illyés, hogy levegye őt. Jézus pedig nagy
38, 39 fennszóval kiáltván kibocsátá lelkét. És a templom kárpitja fölétől aljáig ketté hasada. Látván pedig a százados, a ki vele átellenben áll vala, hogy ekként kiáltva bocsátá ki lelkét, monda: Bizony, ez az ember
40 Isten fia vala! Valának pedig asszonyok is, a kik távolról nézik vala, a kik között vala Mária Magdaléna,
41 és Mária, a kis Jakabnak és Józsénak anyja, és Salomé, A kik, mikor Galileában vala, akkor is követték
42 vala őt, és szolgának vala néki; és sok más asszony, a kik vele mentek vala fel Jeruzsálembe. És mikor
43 immár este lőn, mivelhogy péntek vala, azaz szombat előtt való nap, Eljöve az arimathiai József, egy tisztességes tanácsbeli, a ki maga is várja vala az Isten országát; beméne bátran Pilátushoz, és kéré Jé-
44 zusnak testét. Pilátus pedig csodálkozék, hogy immár meghalt volna; és magához hivatva a századost,
45, 46 megkérdé tőle, ha régen halt-é meg? És megtudván a századostól, odaajándékozá a testet Józsefnek. Ő pedig gyolcsot vásárolván, és levévén őt, begöngyölé a gyolcsba, és elhelyezé egy sírboltba, a mely kőszik-
47 lából vala kivágva; és követ hengeríte a sírbolt szájára. Mária Magdaléna pedig és Mária, a József anyja, nézik vala, hová helyezék.

16 Mikor pedig elmúlt a szombat, Mária Magdaléna, és Mária a Jakab anyja, és Salomé, drága keneteket
2 vásárlának, hogy elmenvén, megkenjék őt. És korán reggel, a hétnek első napján a sírbolthoz menének
3 napfelköltekor. És mondják vala maguk között: Kicsoda hengeríti el nékünk a követ a sírbolt szájáról?
4, 5 És odatekintvén, láták, hogy a kő el van hengerítve; mert felette nagy vala. És bemenvén a sírboltba,
6 látának egy ifjút ülni jobb felől, fehér ruhába öltözve; és megfélemlének. Az pedig monda nékik: Ne féljetek. A Názáreti Jézust keresitek, a ki megfeszíttetett; föltámadott, nincsen itt; ímé a hely, a hová
7 őt helyezék. De menjetek el, mondjátok meg az ő tanítványainak és Péternek, hogy előttetek megyen
8 Galileába; ott meglátjátok őt, a mint megmondotta néktek. És nagyhamar kijövén, elfutának a sírbolttól, mert félelem és álmélkodás fogta vala el őket; és senkinek semmit sem szólának, mert félnek vala.
9 Mikor pedig reggel, a hétnek első napján föltámadott vala, megjelenék először Mária Magdalénának, a
10 kiből hét ördögöt űzött vala ki. Ez elmenvén, megjelenté azoknak, a kik vele valának és keseregnek
11, 12 és sírnak vala. Azok pedig mikor hallották, hogy él és ő látta vala, nem hivék. Ezután pedig közű-
13 lök kettőnek jelenék meg más alakban, útközben, mikor a mezőre mennek vala. Ezek is elmenvén,
14 megjelenték a többieknek; ezeknek sem hivének. Azután, mikor asztalnál ülnek vala, megjelenék magának a tizenegynek, és szemükre hányá az ő hitetlenségöket és keményszívűségöket, hogy azoknak, a
15 kik őt feltámadva látták vala, nem hivének. És monda nékik: Elmenvén e széles világra, hirdessétek az
16 evangyéliomot minden teremtésnek. A ki hiszen és megkeresztelkedik, idvezül; a ki pedig nem hiszen,
17 elkárhozik. Azokat pedig, a kik hisznek, ilyen jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek; új nyel-
18 veken szólanak. Kígyókat vesznek föl; és ha valami halálost isznak, meg nem árt nékik; betegekre vetik
19 kezeiket, és meggyógyulnak. Az Úr azért, minekutána szólott vala nékik, felviteték a mennybe, és üle
20 az Istennek jobbjára. Azok pedig kimenvén, prédikálának mindenütt, az Úr együtt munkálván velök, és megerősítvén az ígét a jelek által, a melyek követik vala. Ámen!

LUKÁCS

Nivelhogy sokan kezdették rendszerint megírni azoknak a dolgoknak az elbeszélését, a melyek **1**
minálunk beteljesedtek, A mint nékünk előnkbe adták, a kik kezdettől fogva szemtanúi és 2
szolgái voltak az ígének: Tetszék énnékem is, ki eleitől fogva mindeneknek szorgalmasan vé- 3
gére jártam, hogy azokról rendszerint írjak néked, jó Theofilus, Hogy megtudhasd azoknak a 4
dolgoknak bizonyosságát, a melyekre taníttattál. Heródesnek, a Júdea királyának idejében vala egy 5
Zakariás nevű pap az Abia rendjéből; az ő felesége pedig az Áron leányai közül való vala, és annak neve
Erzsébet. És mind a ketten igazak valának az Isten előtt, kik az Úrnak minden parancsolataiban és 6
rendeléseiben feddhetetlenül jártak. És nem volt nékik gyermekük, mert Erzsébet meddő vala, és mind 7
a ketten immár idős emberek valának. Lőn pedig, hogy mikor ő rendjének sorában papi szolgálatot vég- 8
zett az Isten előtt, A papi tiszt szokása szerint reá jutott a sor, hogy bemenvén az Úrnak templomába, jó 9
illatot gerjeszszen. És a népnek egész sokasága imádkozék kivül a jó illatozás idején; Néki pedig meg- 10, 11
jelenék az Úrnak angyala, állván a füstölő oltár jobbja felől. És láttára megrettene Zakariás, és félelem 12
szállá meg őt. Monda pedig az angyal néki: Ne félj Zakariás; mert meghallgattatott a te könyörgésed, és 13
a te feleséged Erzsébet szül néked fiat, és nevezed az ő nevét Jánosnak. És lészen tenéked örömödre és 14
vigasságodra, és sokan fognak örvendezni az ő születésén; Mert nagy lészen az Úr előtt, és bort és rész- 15
egítő italt nem iszik; és betelik Szent Lélekkel még az ő anyjának méhétől fogva. És az Izráel fiai közül 16
sokakat megtérít az Úrhoz, az ő Istenükhöz. És ez Ő előtte fog járni az Illyés lelkével és erejével, hogy 17
az atyák szívét a fiakhoz térítse, és az engedetleneket az igazak bölcseségére, hogy készítsen az Úrnak
tökéletes népet. És monda Zakariás az angyalnak: Miről tudhatom én ezt meg? mert én vén vagyok, 18
és az én feleségem is igen idős. És felelvén az angyal, monda néki: Én Gábriel vagyok, ki az Isten előtt 19
állok; és küldettem, hogy szóljak veled, és ez örvendetes dolgokat jelentsem néked. És ímé megnémulsz 20
és nem szólhatsz mindama napig, a melyen ezek meglesznek: mivelhogy nem hittél az én beszédimnek, a
melyek beteljesednek az ő idejökben. A nép pedig várja vala Zakariást, és csodálkozék, hogy a templom- 21
ban késik. És kijövén, nem szólhata nékik; eszökbe vevék azért, hogy látást látott a templomban; mert 22
ő csak integetett nékik, és néma maradt. És lőn, hogy mikor leteltek az ő szolgálatának napjai, elméne 23
haza. E napok után pedig fogada méhében Erzsébet az ő felesége, és elrejtőzék öt hónapig, mondván: 24
Így cselekedett velem az Úr a napokban, a melyekben reám tekinte, hogy elvegye az én gyalázatomat az 25
emberek között. A hatodik hónapban pedig elküldeték Gábriel angyal Istentől Galileának városába, a 26
melynek neve Názáreth, Egy szűzhöz, a ki a Dávid házából való József nevű férfiúnak volt eljegyezve. A 27
szűznek neve pedig Mária. És bemenvén az angyal ő hozzá, monda néki: Örülj, kegyelembe fogadott! Az 28
Úr veled van, áldott vagy te az asszonyok között. Az pedig látván, megdöbbene az ő beszédén, és elgon- 29
dolkodék, hogy micsoda köszöntés ez?! És monda néki az angyal: Ne félj Mária, mert kegyelmet találtál 30
az Istennél. És ímé fogansz a te méhedben, és szülsz fiat, és nevezed az ő nevét JÉZUSNAK. Ez nagy 31, 32
lészen, és a Magasságos Fiának hivattatik; és néki adja az Úr Isten a Dávidnak, az ő atyjának, királyi
székét; És uralkodik a Jákób házán mindörökké; és az ő királyságának vége nem lészen! Monda pedig 33, 34
Mária az angyalnak: Mimódon lesz ez, holott én férfiat nem ismerek? És felelvén az angyal, monda 35
néki: A Szent Lélek száll te reád, és a Magasságosnak ereje árnyékoz meg téged, azért a mi születik is
szentnek hivatik, Isten Fiának. És ímé Erzsébet, a te rokonod, ő is fogant fiat az ő vénségében; és ez 36
már a hatodik hónapja néki, a kit meddőnek hívtak: Mert az Istennél semmi sem lehetetlen. Monda 37, 38
pedig Mária: Imhol az Úrnak szolgálója; legyen nékem a te beszéded szerint. És elméne ő tőle az angyal.
Fölkelvén pedig Mária azokban a napokban, nagy sietséggel méne a hegységbe, Júdának városába; És 39, 40
beméne Zakariásnak házába, és köszönté Erzsébetet. És lőn, mikor hallotta Erzsébet Mária köszöntés- 41
ét, a magzat repese az ő méhében; és betelék Erzsébet Szent Lélekkel; És fennszóval kiálta, mondván: 42
Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhednek gyümölcse. És honnét van ez nékem, hogy 43
az én Uramnak anyja jön én hozzám? Mert ímé, mihelyt a te köszöntésednek szava füleimbe hatolt, a 44
magzat örvendezéssel kezde repesni az én méhemben. És boldog az, a ki hitt; mert beteljesednek azok, 45
a miket az Úr néki mondott. Akkor monda Mária: Magasztalja az én lelkem az Urat, És örvendez az 46, 47
én lelkem az én megtartó Istenemben. Mert reá tekintett az ő szolgáló leányának alázatos állapotjára; 48
mert ímé mostantól fogva boldognak mondanak engem minden nemzetségek. Mert nagy dolgokat cse- 49
lekedék velem a Hatalmas; és szent az ő neve! És az ő irgalmassága nemzetségről nemzetségre vagyon 50

azokon, a kik őt félik. Hatalmas dolgot cselekedék karjának ereje által: elszéleszté az ő szívök gondolatában felfuvalkodottakat. Hatalmasokat dönte le trónjaikról, és alázatosokat magasztalt fel. Éhezőket töltött be javakkal, és gazdagokat küldött el üresen. Felvevé Izráelnek, az ő szolgájának ügyét, hogy megemlékezzék az ő irgalmasságáról. (A miképen szólott volt a mi atyáinknak), Ábrahám iránt és az ő magva iránt mindörökké! Marada pedig Mária Erzsébettel mintegy három hónapig; azután haza téré. Erzsébetnek pedig betelék az ő szülésének ideje, és szűle fiat. És meghallák az ő szomszédai és rokonai, hogy az Úr nagy kegyelmességet cselekedett ő vele; és együtt örülének vele. És lőn nyolczad napon, előjövének, hogy körűlmetéljék a gyermeket; és az ő atyja nevéről Zakariásnak akarák őt nevezni. És felelvén az ő anyja, monda: Nem; hanem Jánosnak neveztessék. És mondának néki: Senki sincs a te rokonságodban, a ki ezen a néven neveztetnék. És intének az ő atyjának, hogy minek akarja neveztetni? Az pedig táblát kérvén, ezt írá, mondván: János a neve. És elcsodálkozának mindnyájan. És feloldódék az ő szája és nyelve azonnal, és szóla, áldván az Istent. És félelem szállott minden ő szomszédaikra: és Júdeának egész hegyes tartományában elhirdettetének mind e dolgok. És szívökre vevék mindenek, a kik hallák, mondván: Vajjon mi lesz e gyermekből? És az Úrnak keze vala ő vele. És Zakariás, az ő atyja beteljesedék Szent Lélekkel, és prófétála, mondván: Áldott az Úr, Izráel Istene, hogy meglátogatta és megváltotta az ő népét, És felemelte az üdvösségnek szarvát nékünk az ő gyermekének, Dávidnak házában, A mint szólott az ő szent prófétáinak szája által, kik eleitől fogva voltak, Hogy a mi ellenségeinktől megszabadít, és mindazoknak kezéből, a kik minket gyűlölnek; Hogy irgalmasságot cselekedjék a mi atyáinkkal, és megemlékezzék az ő szent szövetségéről, Az esküvésről, a melylyel megesküdt Ábrahámnak, a mi atyánknak, hogy ő megadja nékünk, Hogy megszabadulván a mi ellenségeink kezéből, félelem nélkűl szolgáljunk néki. Szentségben és igazságban ő előtte a mi életünknek minden napjaiban. Te pedig kis gyermek, a magasságos Isten prófétájának hivattatol; mert az Úr előtt jársz, hogy az ő útait megkészítsed; És az üdvösség ismeretére megtanítsad az ő népét, a bűnöknek bocsánatjában A mi Istenünk nagy irgalmasságáért, a melylyel meglátogatott minket a naptámadat a magasságból, Hogy megjelenjék azoknak, a kik a sötétségben és a halálnak árnyékában ülnek; hogy igazgassa a mi lábainkat a békességnek útjára! A kis gyermek pedig nevekedik és erősödik vala lélekben; és a pusztában vala mind ama napig, a melyen megmutatta magát az Izráelnek.

2 És lőn azokban a napokban, Augusztus császártól parancsolat adaték ki, hogy mind az egész föld összeirattassék. Ez az összeírás először akkor történt, mikor Siriában Czirénius volt a helytartó. Mennek vala azért mindenek, hogy beirattassanak, kiki a maga városába. Felméne pedig József is Galileából, Názáret városából Júdeába, a Dávid városába, mely Bethlehemnek neveztetik, mivelhogy a Dávid házából és háznépe közűl való volt; Hogy beirattassék Máriával, a ki néki jegyeztetett feleségül, és várandós vala. És lőn, hogy mikor ott valának, betelének az ő szülésének napjai. És szülé az ő első szülött fiát; és bepólyálá őt, és helyhezteté őt a jászolba, mivelhogy nem vala nékik helyök a vendégfogadó háznál. Valának pedig pásztorok azon a vidéken, a kik künn a mezőn tanyáztak és vigyáztak éjszakán az ő nyájok mellett. És ímé az Úrnak angyala hozzájok jöve, és az Úrnak dicsősége körűlvevé őket: és nagy félelemmel megfélemlének. És monda az angyal nékik: Ne féljetek, mert ímé hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lészen: Mert született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában. Ez pedig néktek a jele: találtok egy kis gyermeket bepólyálva feküdni a jászolban. És hirtelenséggel jelenék az angyallal mennyei seregek sokasága, a kik az Istent dícsérik és ezt mondják vala: Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön békesség, és az emberekhez jó akarat! És lőn, hogy mikor elmentek az angyalok ő tőlök a mennybe, mondának a pásztoremberek egymásnak: Menjünk el mind Bethlehemig, és lássuk meg e dolgot, a melyet az Úr megjelentett nékünk. Elmenének azért sietséggel, és megtalálák Máriát és Józsefet, és a kis gyermeket, ki a jászolban fekszik vala. És ezt látván, elhirdeték, a mi nékik a gyermek felől mondatott vala. És mindenek, a kik hallák, elcsodálkozának azokon, a miket a pásztorok nékik mondottak. Mária pedig mind ez ígéket megtartja, és szívében forgatja vala. A pásztorok pedig visszatérének, dicsőítvén és dícsérvén az Istent mind azok felől, a miket hallottak és láttak, a mint nékik megmondatott. És mikor betölt a nyolcz nap, hogy a kis gyermeket körűlmetéljék, nevezék az ő nevét Jézusnak, a mint őt az angyal nevezte, mielőtt fogantatott volna anyja méhében. Mikor pedig betöltek Mária tisztulásának napjai a Mózes törvénye szerint, felvivék őt Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak. (A mint megiratott az Úr törvényében, hogy: Minden elsőszülött fiú az Úrnak szenteltessék), És hogy áldozatot adjanak, a szerint a mint megmondatott az

Úr törvényében: Egy pár gerliczét, vagy két galambfiat. És ímé vala Jeruzsálemben egy ember, a kinek 25
neve Simeon volt, és ez az ember igaz és istenfélő vala, a ki várta az Izráel vigasztalását, és a Szent Lélek
vala ő rajta. És kijelentetett néki a Szent Lélek által, hogy addig halált nem lát, a míg meg nem látja 26
az Úrnak Krisztusát. És ő a Lélek indításából a templomba méne, és mikor a gyermek Jézust bevivék 27
szülői, hogy ő érette a törvény szokása szerint cselekedjenek, Akkor ő karjaiba vevé őt, és áldá az Istent, 28
és monda: Mostan bocsátod el, Uram, a te szolgádat, a te beszéded szerint, békességben: Mert látták 29, 30
az én szemeim a te üdvösségedet, A melyet készítettél minden népeknek szeme láttára; Világosságul 31, 32
a pogányok megvilágosítására, és a te népednek, az Izráelnek dicsőségére. József pedig és az ő anyja 33
csodálkozának azokon, a miket ő felőle mondottak. És megáldá őket Simeon, és monda Máriának, az 34
ő anyjának: Ímé ez vettetett sokaknak elestére és feltámadására az Izráelben; és jegyül, a kinek sokan
ellene mondanak; Sőt a te lelkedet is általhatja az éles tőr; hogy sok szív gondolatai nyilvánvalókká 35
legyenek. És vala egy prófétaasszony, Anna, a Fánuel leánya, az Áser nemzetségéből (ez sok időt élt, 36
miután az ő szűzességétől fogva hét esztendeig élt férjével, És ez mintegy nyolczvannégy esztendős öz- 37
vegy vala), a ki nem távozék el a tempomból, hanem bőjtölésekkel és imádkozásokkal szolgál vala éjjel és
nappal. Ez is ugyanazon órában oda állván, hálát adott az Úrnak, és szóla ő felőle mindeneknek, a kik 38
Jeruzsálemben a váltságot várták. És mikor mindent elvégeztek az Úr törvénye szerint, visszatérének 39
Galileába, az ő városukba, Názáretbe. A kis gyermek pedig növekedék, és erősödék lélekben, teljesedve 40
bölcsességgel; és az Istennek kegyelme vala ő rajta. Az ő szülei pedig évenként feljártak Jeruzsálembe a 41
húsvét ünnepére. És mikor tizenkét esztendős lett, fölmenének Jeruzsálembe az ünnep szokása szerint; 42
És mikor eltelének a napok, mikor ők visszatérének, a gyermek Jézus visszamarada Jeruzsálemben; és 43
nem vevék észre sem József, sem az ő anyja; Hanem azt gondolván, hogy az úti társasában van, egy napi 44
járó földet menének, és keresék őt a rokonok és az ismerősök között; És mikor nem találák őt, vissza- 45
menének Jeruzsálembe, hogy megkeressék. És lőn, hogy harmadnapra megtalálták őt a templomban, 46
a doktorok között ülve, a mint őket hallgatta, és kérdezgette őket. És mindnyájan, a kik őt hallgatták, 47
elálmélkodának az ő értelmén és az ő feleletein. És meglátván őt, elcsodálkozának, és monda néki az 48
ő anyja: Fiam, miért cselekedted ezt velünk? Ímé atyád és én nagy bánattal kerestünk téged. Ő pedig 49
monda nékik: Mi dolog, hogy engem kerestetek? Avagy nem tudjátok-é, hogy nékem azokban kell foglal-
latosnak lennem, a melyek az én Atyámnak dolgai? De ők nem érték e beszédet, a mit ő nékik szóla. És 50, 51
aláméne velök, és méne Názáretbe; és engedelmes vala nékik. És az ő anyja szívében tartá mind ezeket
a dolgokat. Jézus pedig gyarapodék bölcsességben és testének állapotjában, és az Isten és emberek előtt 52
való kedvességben.

3 Tibérius császár uralkodásának tizenötödik esztendejében pedig, mikor Júdeában Ponczius Pilátus
volt a helytartó, és Galileának negyedes fejedelme Heródes, Iturea és Trakhónitis tartományának pedig
negyedes fejedelme az ő testvére Filep, Abiléné negyedes fejedelme meg Lisániás, Annás és Kajafás fő- 2
papsága alatt, lőn az Úrnak szava Jánoshoz, a Zakariás fiához, a pusztában. És méne a Jordán mellett 3
lévő minden tartományba prédikálván a megtérés keresztségét a bűnöknek bocsánatjára; A mint meg 4
van írva Ésaiás próféta beszédeinek könyvében, ki ezt mondja: Kiáltónak szava a pusztában: Készítsé-
tek meg az Úrnak útját, egyengessétek az ő ösvényeit. Minden völgy betöltetik, minden hegy és halom 5
megalacsonyíttatik; és az egyenetlenek egyenesekké, és a göröngyös útak símákká lesznek; És meglátja 6
minden test az Istennek szabadítását. Monda azért a sokaságnak, a mely kiméne hozzá, hogy általa 7
megkereszteltessék: Viperák fajzati, kicsoda intett meg titeket, hogy a bekövetkező harag elől menekül-
jetek? Teremjetek azért megtéréshez méltó gyümölcsöket, és ne mondogassátok magatokban: Ábrahám 8
a mi atyánk! mert mondom néktek, hogy az Isten ezekből a kövekből is támaszthat fiakat Ábrahámnak.
Immár pedig a fejsze is rávettetett a fák gyökerére: minden fa azért, a mely jó gyümölcsöt nem terem, 9
kivágattatik és a tűzre vettetik. És megkérdé őt a sokaság, mondván: Mit cselekedjünk tehát? Ő pe- 10, 11
dig felelvén, monda nékik: A kinek két köntöse van, egyiket adja annak, a kinek nincs; és a kinek van
eledele, hasonlókép cselekedjék. És eljövének a vámszedők is, hogy megkeresztelkedjenek, és mondá- 12
nak néki: Mester, mit cselekedjünk? Ő pedig monda nékik: Semmi többet ne követeljetek, mint a mi 13
előtökbe rendeltetett. És megkérdék őt a vitézek is, mondván: Hát mi mit cselekedjünk? És monda 14
nékik: Senkit se háborítsatok, se ne patvarkodjatok; és elégedjetek meg zsoldotokkal. Mikor pedig a 15
nép várt és szívökben mind azon gondolkoztak János felől, hogy vajjon nem ő-é a Krisztus; Felele János 16
mindeneknek, mondván: Én ugyan keresztellek titeket vízzel; de eljő, a ki nálamnál erősebb, a kinek nem
vagyok méltó, hogy sarujának kötőjét megoldjam: az majd keresztel titeket Szent Lélekkel és tűzzel: Ki- 17

nek szórólapátja kezében van, és megtisztítja szérűjét; és a gabonát az ő csűrébe takarja, a polyvát pedig
18 megégeti olthatatlan tűzzel. És még sok egyebekre is intvén őket, hirdeté az evangyéliomot a népnek.
19 Mikor pedig Heródes, a negyedes fejedelem, megfeddetett ő tőle Heródiásért, az ő testvérének, Filepnek
20 feleségéért és mindama gonoszságokért, a miket Heródes cselekedett, Ez még azzal tetézte mindezeket,
21 hogy Jánost tömlöczbe vetteté. Lőn pedig, hogy mikor az egész nép megkeresztelkedett, és Jézus is meg-
22 kereszteltetett, és imádkozott, megnyilatkozék az ég, És leszálla ő reá a Szent Lélek testi ábrázatban
mint egy galamb, és szózat lőn mennyből, ezt mondván: Te vagy amaz én szerelmes Fiam, te benned
23 gyönyörködöm! Maga Jézus pedig mintegy harmincz esztendős volt, mikor tanítani kezdett, ki, a mint
24 állítják vala, a József fia vala, ez pedig a Hélié, Ez Mattáté, ez Lévié, ez Melkié, ez Jannáé, ez Józsefé,
25, 26 Ez Matthatiásé, ez Ámosé, ez Naumé, ez Eslié, ez Naggaié, Ez Maáté, ez Matthatiásé, ez Sémeié, ez
27, 28 Józsefé, ez Júdáé, Ez Joannáé, ez Rhésáé, ez Zorobábelé, ez Saláthielé, ez Nérié, Ez Melkié, ez Addié,
29, 30 ez Hosámé, ez Elmodámé, ez Éré, Ez Józéé, ez Eliézeré, ez Jórimé, ez Mattáté, ez Lévié, Ez Simeoné, ez
31 Júdáé, ez Józsefé, ez Jónáné, ez Eliákimé, Ez Méleáé, ez Mainánė, ez Mattátáé, ez Nátáné, ez Dávidé,
32, 33 Ez Jesséé, ez Obedé, ez Boázé, ez Sálmoné, ez Naássoné, Ez Aminádábé, ez Arámé, ez Esroné, ez Járesé,
34, 35 ez Júdáé. Ez Jákóbé, ez Izsáké, ez Ábrahámé, ez Táréé, ez Nákhoré, Ez Sárukhé, ez Ragávé, ez Fáleké,
36, 37 ez Eberé, ez Saláé, Ez Arfaksádé, ez Semé, ez Noéé, ez Lámékhé, Ez Mathuséláé, ez Énókhé, ez Járedé,
38 ez Mahalaléelé, ez Kajnáné, Ez Énósé, ez Sethé, ez Ádámé, ez pedig az Istené.

4, 2 Jézus pedig Szent Lélekkel telve, visszatére a Jordántól, és viteték a Lélektől a pusztába Negyven
napig, kísértetvén az ördög által. És nem evék semmit azokban a napokban; de mikor azok elmúltak,
3 végre megéhezék. És monda néki az ördög: Ha Isten Fia vagy, mondd e kőnek, hogy változzék kenyérré.
4 Jézus pedig felele néki, mondván: Meg van írva, hogy nemcsak kenyérrel él az ember, hanem az Isten-
5 nek minden ígéjével. Majd felvivén őt az ördög egy nagy magas hegyre, megmutatá néki e föld minden
6 országait egy szempillantásban, És monda néki az ördög: Néked adom mindezt a hatalmat és ezeknek
7 dicsőségét; mert nékem adatott, és annak adom, a kinek akarom; Azért ha te engem imádsz, mindez a
8 tied lesz. Felelvén pedig Jézus, monda néki: Távozz tőlem, Sátán; mert meg van írva: Az Urat, a te Iste-
9 nedet imádd, és csak néki szolgálj. Azután Jeruzsálembe vivé őt, és a templom ormára állítván, monda
10 néki: Ha Isten Fia vagy, vesd alá magad innét; Mert meg van írva: Az ő angyalinak parancsol te felőled,
11 hogy megőrizzenek téged; És: Kezökben hordoznak téged, hogy valamikép meg ne üssed lábadat a kőbe.
12, 13 Felelvén pedig Jézus, monda néki: Megmondatott: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet. És elvégezvén
14 minden kísértést az ördög, eltávozék tőle egy időre. Jézus pedig megtére a Léleknek erejével Galileába;
15 és híre méne néki az egész környéken. És ő taníta azoknak zsinagógáiban, dicsőíttetvén mindenektől
16 És méne Názáretbe, a hol felneveltetett: és beméne, szokása szerint, szombatnapon a zsinagógába, és
17 felálla olvasni. És adák néki az Ésaiás próféta könyvét; és a könyvet feltárván, arra a helyre nyita, a hol
18 ez vala írva: Az Úrnak Lelke van én rajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangyé-
liomot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást
19 hirdessek és a vakok szemeinek megnyilását, hogy szabadon bocsássam a lesujtottakat, Hogy hirdessem
20 az Úrnak kedves esztendejét. És behajtván a könyvet, átadá a szolgának, és leüle. És a zsinagógában
21 mindenek szemei ő reá valának függesztve. Ő pedig kezde hozzájuk szólani: Ma teljesedett be ez az Írás
22 a ti hallástokra. És mindnyájan bizonyságot tőnek felőle, és elálmélkodának kedves beszédein, a melyek
23 szájából származtak, és mondának Avagy nem a József fia-é ez? És monda nékik: Bizonyára azt a pél-
dabeszédet mondjátok nékem: Orvos, gyógyítsd meg magadat! A miket hallottunk, hogy Kapernaumban
24 történtek, itt a te házadban is cselekedd meg azokat. Monda pedig: Bizony mondom néktek: Egy próféta
25 sem kedves az ő hazájában. És igazán mondom néktek, hogy Illyés idejében sok özvegy asszony volt
Izráelben, mikor az ég három esztendeig és hat hónapig be volt zárva, úgy hogy az egész tartományban
26 nagy éhség volt; Mégis azok közűl senkihez nem küldetett Illyés, hanem csak Sidonnak Sareptájába az
27 özvegy asszonyhoz. És az Elizeus próféta idejében sok bélpoklos volt Izráelben; de azok közűl egy sem
28 tisztult meg, csak a Siriából való Naámán. És betelének mindnyájan haraggal a zsinagógában, mikor
29 ezeket hallották. És felkelvén, kiűzék őt a városon kívül és vivék őt annak a hegynek szélére, a melyen
30, 31 az ő városuk épült, hogy onnan letaszítsák, Ő azonban közöttük átmenve, eltávozék. És leméne Kaper-
32 naumba, Galilea városába; és tanítja vala azokat szombatnapokon. És csodálkozának az ő tudományán,
33 mert beszéde hatalmas vala. És a zsinagógában vala egy tisztátalan ördögi lélektől megszállt ember, a
34 ki fennhangon kiálta, Mondván: Ah, mi közünk hozzád názáreti Jézus? Jöttél, hogy elveszíts minket?
35 Ismerlek téged ki vagy: az Istennek ama Szentje! És megdorgálá őt Jézus, mondván: Némulj meg és

menj ki ez emberből! És az ördög azt a középre vetvén, kiméne belőle, és nem árta néki semmit. 36
És támada félelem mindenekben, és egymással szólnak és beszélnek vala, mondván: Mi dolog ez, hogy nagy
méltósággal és hatalommal parancsol a tisztátalan lelkeknek, és kimennek? És elterjede a hír ő felőle a 37
környék minden helyén. Azután a zsinagógából eltávozván, a Simon házába méne A Simon napa pedig 38
nagy hideglelésben feküdt, és könyörögtek néki érette. És Jézus mellé állván, megdorgálá a hideglelést, 39
és az elhagyá őt; és ő azonnal felkelvén, szolgála nékik. A nap lementével pedig, mindenek, a kiknek 40
különféle betegeik valának, ő hozzá vivék azokat; Ő pedig mindegyikőjükre reávetvén kezeit, meggyógyítá őket. Sokakból pedig ördögök is mentek ki, kiáltozván és mondván: Te vagy ama Krisztus, az Isten 41
Fia! De ő megdorgálván, nem engedé őket szólani, mivelhogy tudták, hogy ő a Krisztus. A nap fölkelte- 42
kor pedig kimenvén, puszta helyre méne; de a sokaság felkeresé őt, és hozzámenének, és tartóztaták őt,
hogy ne menjen el tőlök. Ő pedig monda nékik: Egyéb városoknak is hirdetnem kell nékem az Istennek 43
országát; mert azért küldettem. És prédikál vala Galilea zsinagógáiban. 44

És lőn, hogy mikor a sokaság hozzá tódult, hogy hallgassa az Isten beszédét, ő a Genezáret tavánál áll **5**
vala; És láta két hajót állani a vizen: a halászok pedig, miután azokból kiszállottak, mossák vala az ő 2
hálóikat. És Ő bemenvén az egyik hajóba, a mely a Simoné vala, kéré őt, hogy vigye egy kissé beljebb a 3
földtől: és mikor leült, a hajóból tanítá a sokaságot. Mikor pedig megszünt beszélni, monda Simonnak: 4
Evezz a mélyre, és vessétek ki hálóitokat fogásra. És felelvén Simon, monda néki: Mester, jóllehet az 5
egész éjszaka fáradtunk, még sem fogtunk semmit: mindazáltal a te parancsolatodra levetem a hálót.
És ezt megtévén, halaknak nagy sokaságát keríték be; szakadoz vala pedig az ő hálójuk, Intének azért 6, 7
társaiknak, a kik a másik hajóban valának, hogy jőjenek és segítsenek nékik. És eljövén, megtölték mind
a két hajót, annyira, hogy csaknem elsülyedének. Látván pedig ezt Simon Péter, Jézusnak lábai elé 8
esék, mondván: Eredj el én tőlem, mert én bűnös ember vagyok Uram! Mert félelem fogta körűl őt és 9
mindazokat, a kik ő vele valának, a halfogás miatt, a melyet fogtak; Hasonlóképen Jakabot és Jánost 10
is, a Zebedeus fiait, a kik Simonnak társai valának. És monda Simonnak Jézus: Ne félj; mostantól fogva
embereket fogsz. És a hajókat a szárazra vonván, elhagyák mindenöket és követék őt. És lőn, hogy mi- 11, 12
kor az egyik városban vala, ímé vala ott egy poklossággal teljes ember: és mikor meglátta Jézust, arczra
borulva kéré őt, mondván: Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem! Jézus pedig kinyújtván kezét, il- 13
leté azt, mondván: Akarom, tisztulj meg. És azonnal eltávozék tőle a bélpoklosság. És ő megparancsolá 14
néki, hogy azt senkinek se mondja el; hanem eredj el, úgymond, mutasd meg magad a papnak, és vígy
áldozatot a te megtisztulásodért, a mint Mózes parancsolta, bizonyságul ő nékik. A hír azonban annál 15
inkább terjedt ő felőle; és nagy sokaság gyűle egybe, hogy őt hallgassák, és hogy általa meggyógyuljanak
az ő betegségeikből. De ő félrevonula a pusztákba, és imádkozék. És lőn egy napon, hogy ő tanít vala; 16, 17
és ott ülének a farizeusok és a törvénynek tanítói, a kik jöttek Galileának és Júdeának minden faluiból
és Jeruzsálemből: és az Úrnak hatalma vala ő vele, hogy gyógyítson. És ímé valami férfiak ágyon egy 18
embert hozának, a ki gutaütött vala; és igyekezének azt bevinni és ő elébe tenni. De nem találvá mó- 19
dot, hogy a sokaság miatt mikép vigyék őt be, felhágának a háztetőre, és a cserép-héjazaton át bocsáták
őt alá ágyastól Jézus elé a középre. És látván azoknak hitét, monda: Ember, megbocsáttattak néked 20
a te bűneid. Az írástudók pedig és a farizeusok elkezdének tanakodni, mondván: Kicsoda ez, a ki ily 21
káromlást szól? Ki bocsáthatja meg a bűnt, hanemha egyedűl az Isten? Jézus pedig észrevévén az ő ta- 22
nakodásukat, felelvén, monda nékik: Mit tanakodtok a ti szívetekben? Melyik könnyebb, azt mondani: 23
Megbocsáttattak néked a te bűneid; vagy azt mondani: Kelj fel és járj? Hogy pedig megtudjátok, hogy 24
az ember Fiának van hatalma e földön megbocsátani a bűnöket, (monda a gutaütöttnek): Néked mon-
dom, kelj fel, és fölvévén nyoszolyádat, eredj haza! És az rögtön felkelvén azok szemeláttára, fölvevé 25
a min feküdt, és elméne haza, dicsőítvén az Istent. És az álmélkodás elfogá mindnyájukat, és dicsőí- 26
téék az Istent, és betelének félelemmel, mondván: Bizony csodadolgokat láttunk ma! Ezek után pedig 27
kiméne, és láta egy Lévi nevű vámszedőt, a ki a vámnál ül vala, és monda néki: Kövess engem! És az 28
mindeneket elhagyván, felkele és követé őt. És Lévi nagy lakomát készíte néki az ő házánál; és vala ott 29
nagy sokasága a vámszedőknek és egyebeknek, a kik ő velök letelepedtek volt. És köztük az írástudók 30
és farizeusok zúgolódának az ő tanítványai ellen, mondván: Miért esztek és isztok a vámszedőkkel és a
bűnösökkel? És felelvén Jézus, monda nékik: Az egészségeseknek nincs szükségük orvosra, hanem a 31
betegeknek. Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket a megtérésre. Azok pedig 32, 33
mondának néki: Mi az oka, hogy a János tanítványai gyakorta böjtölnek és imádkoznak, valamint a fari-
zeusokéi is; a te tanítványaid pedig esznek és isznak? Ő pedig monda nékik: Avagy mívelhetitek-é azt, 34
hogy a lakodalmasok böjtöljenek, a míg a vőlegény velök van? De eljőnek a napok; és mikor a vőlegény 35

elvétetik ő tőlök, akkor majd bőjtölnek azokban a napokban. És monda nékik példabeszédet is: Senki nem toldja az új posztó foltot az ó posztóhoz; mert különben az újat is megszakasztja és az ó posztóhoz nem illik az újból való folt. És senki sem tölti az új bort ó tömlőkbe; mert különben az új bor megszakasztja a tömlőket, és a bor kiömöl, és a tömlők is elvesznek. Hanem az új bort új tömlőkbe kell tölteni, és mind a kettő megmarad. És senki, a ki ó bort iszik, mindjárt újat nem kíván, mert az mondja: Jobb az ó.

6 Lőn pedig a húsvéti szombatját követő második szombaton, hogy a vetések között méne által és az ő tanítványai gabonafejeket szaggatván és azokat kezeikkel kimorzsolván, ettek. Némelyek pedig a farizeusok közűl mondának nékik: Miért cselekszitek azt, a mit szombatnapokon nem szabad cselekedni? És felelvén Jézus, monda nékik: Nem olvastátok-é, mit cselekedett Dávid, mikor megéhezett ő és a kik vele voltak? Mi módon ment be az Úrnak házába és vette el a szent kenyereket és ette meg és adott azoknak is, a kik vele voltak, a melyeket pedig nem szabad megenni, hanem csak a papoknak? És monda nékik: Az Embernek Fia ura a szombatnak is. Lőn pedig más szombaton is, hogy ő a zsinagógába méne és taníta, és vala ott egy ember, a kinek a jobb keze száradt volt. Az írástudók és farizeusok pedig leselkedének ő utána, ha vajjon gyógyít-é majd szombatnapon, hogy vádat találjanak ellene. Ő pedig tudván azoknak gondolatait, monda a száradt kezű embernek: Kelj fel és állj elő! És felkelvén, előálla. Monda azért nékik Jézus: Valamit kérdek tőletek: Szabad-é szombaton jót tenni, vagy rosszat tenni? az életet megtartani, vagy elveszteni? És körűltekintve mindnyájokon, monda az embernek: Nyújtsd ki a kezedet! Az pedig úgy cselekedék, és keze oly éppé lőn, mint a másik. Azok pedig eltelének esztelenséggel és beszélgetnek vala egymás közt, hogy mit cselekedjenek Jézussal? És lőn azokban a napokban, kiméne a hegyre imádkozni, és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban tölté el. És mikor megvirrada, előszólítá az ő tanítványait és kiválaszta azok közűl tizenkettőt, a kiket apostoloknak is neveze: Simont, a kit Péternek is neveze, és Andrást, annak testvérét, Jakabot és Jánost, Filepet és Bertalant, Mátét és Tamást, Jakabot, az Alfeus fiát, és Simont, a ki Zelotesnek nevezteték, Júdást, a Jakab fiát és Iskariotes Júdást, a ki árulóvá is lőn; És alámenvén ő velök, megálla a síkságon, és az ő tanítványainak serege és a népnek nagy sokasága egész Júdeából és Jeruzsálemből és Tírusnak és Sídonnak tengermelléki határából, a kik jöttek, hogy hallgassák őt és meggyógyíttassanak betegségeikből. És a kik tisztátalan lelkektől gyötrettek, meggyógyulának. És az egész sokaság igyekezik vala őt illetni: mert erő származék belőle, és mindeneket meggyógyíta. Ő pedig felemelvén szemeit az ő tanítványaira, monda: Boldogok vagytok ti szegények: mert tiétek az Isten országa. Boldogok ti, kik most éheztek: mert megelégíttettek. Boldogok ti, kik most sírtok: mert nevetni fogtok. Boldogok lesztek, mikor titeket az emberek gyűlölnek, és kirekesztenek, és szidalmaznak titeket, és kivetik a ti neveteket, mint gonoszt, az embernek Fiáért. Örüljetek azon a napon és örvendezzetek; mert ímé a ti jutalmatok bőséges a mennyben; hiszen hasonlóképen cselekedtek a prófétákkal az ő atyáik De jaj néktek, gazdagoknak, mert elvettétek a ti vigasztalástokat. Jaj néktek, kik beteltetek; mert éhezni fogtok. Jaj néktek, kik most nevettek; mert sírni és jajgatni fogtok. Jaj néktek, mikor minden ember jót mond felőletek; mert épen így cselekedtek a hamis prófétákkal az ő atyáik. De néktek mondom, kik engem hallgattok: Szeressétek ellenségeiteket, jól tegyetek azokkal, a kik titeket gyűlölnek, Áldjátok azokat, a kik titeket átkoznak, és imádkozzatok azokért, a kik titeket háborgatnak. A ki egyik arczodat megüti, fordítsd néki a másikat is; és attól, a ki felső ruhádat elveszi, ne vond meg alsó ruhádat se. Mindennek pedig, a ki tőled kér, adj; és attól, a ki elveszi a tiédet, ne kérd vissza. És a mint akarjátok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is akképen cselekedjetek azokkal. Mert ha csak azokat szeretitek, a kik titeket szeretnek, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is szeretik azokat, a kik őket szeretik. És ha csak azokkal tesztek jól, a kik veletek jól tesznek, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is ugyanazt cselekszik. És ha csak azoknak adtok kölcsönt, a kiktől reménylitek, hogy visszakapjátok, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is adnak kölcsönt a bűnösöknek, hogy ugyanannyit kapjanak vissza. Hanem szeressétek ellenségeiteket, és jól tegyetek, és adjatok kölcsönt, semmit érte nem várván; és a ti jutalmatok sok lesz, és ama magasságos Istennek fiai lesztek: mert ő jóltévő a háládatlanokkal és gonoszokkal. Legyetek azért irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas. Ne ítéljetek és nem ítéltettek; ne kárhoztassatok és nem kárhoztattok; megbocsássatok, néktek is megbocsáttatik; Adjatok, néktek is adatik; jó mértéket, megnyomottat és megrázottat, színig teltet adnak a ti öletekbe. Mert azzal a mértékkel mérnek néktek, a melylyel ti mértek. Példabeszédet is monda nékik: Vajjon a vak vezetheti-é a világtalant? avagy nem mindketten a verembe esnek-é? Nem feljebb való a tanítvány az ő mesterénél; hanem mikor tökéletes lesz, mindenki olyan lesz, mint a mestere. Miért nézed pedig a szálkát, a mely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, mely a te saját szemedben van, nem veszed észre? Avagy mi módon mondhatod a te atyádfiának: Atyámfia, hadd

vessem ki a szálkát a te szemedből, holott te a te szemedben lévő gerendát nem látod. Te képmutató, vesd ki először a gerendát a te szemedből és azután gondolj arra, hogy kivesd a szálkát, a mely a te atyádfia szemében van. Nem jó fa az, a mely romlott gyümölcsöt terem; és nem romlott fa az, a mely jó gyümölcsöt terem. Mert minden fa az ő tulajdon gyümölcséről ismertetik meg; mert a tövisről nem szednek fügét, sem a szederindáról nem szednek szőlőt. A jó ember az ő szívének jó kincséből hoz eljő jót; és a gonosz ember az ő szívének gonosz kincséből hoz elő gonoszt: mert a szívnek teljességéből szól az ő szája. Miért mondjátok pedig nékem: Uram! Uram!ha nem mívelitek, a miket mondok? Valaki én hozzám jő és hallgatja az én beszédimet és azokat megtartja, megmondom néktek, mihez hasonló. Hasonló valamely házépítő emberhez, a ki leásott és mélyre hatolt, és kősziklára vetett fundamentomot: mikor aztán árvíz lett, beleütközött a folyóvíz abba a házba, de azt meg nem mozdíthatta: mert kősziklán épült. A ki pedig hallgatja, de nem tartja meg, hasonló ahhoz az emberhez, a ki csak a földön építette házát fundamentom nélkül: a melybe beleütközvén a folyóvíz, azonnal összeomlott; és nagy lett annak a háznak romlása.

Mikor pedig minden ő beszédeit a nép hallatára elvégezte, beméne Kapernaumba. Egy századosnak szolgája pedig, a ki annál nagy becsületben volt, igen rosszul lévén, már halófélben vala. Az pedig, mikor hallott Jézus felől, hozzá küldé a zsidók véneit, kérvén őt, hogy jőjön el és gyógyítsa meg az ő szolgáját. Azok pedig Jézushoz menvén, igen kérék őt, mondván: Méltó, hogy megtedd néki; Mert szereti a mi nemzetünket, és a zsinagógát is ő építtette nékünk. Jézus tehát elméne velök. Mikor azonban már nem messze volt a háztól, eléje küldé a százados néhány jó barátját, izenvén néki: Uram, ne fáraszd magad; mert nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jőjj; A miért is magamat sem tartottam érdemesnek arra, hogy hozzád menjek: hanem csak szóval mondd, és meggyógyul az én szolgám. Mert én is hatalom alá vetett ember vagyok, és vitézek vannak alattam; és ha az egyiknek azt mondom: Eredj el, elmegy; vagy a másiknak: Jövel, eljő; és ha szolgámnak szólok: Tedd ezt, azt teszi. Jézus pedig ezeket hallván, elcsudálkozék ő rajta; és hátrafordulván monda az őt követő sokaságnak: Mondom néktek, ilyen hitet Izráelben sem találtam! És a küldöttek visszatérvén a házhoz, a beteg szolgát már egészségben találák. És lőn másnap, hogy méne Nain nevű városba; és az ő tanítványai sokan menének ő vele, és nagy sokaság. Mikor pedig a város kapujához közelített, ímé egy halottat hoznak vala ki, egyetlen egy fiát az anyjának, és az özvegy asszony vala; és a városból nagy sokaság volt ő vele. És látván őt az Úr, megkönyörüle rajta, és monda néki: Ne sírj. És oda menvén, illeté a koporsót; a vivők pedig megállának. És monda: Ifjú, néked mondom, kelj föl! És felűle a megholt, és kezde szólni; és adá őt az ő anyjának. És elfogá mind azokat a félelem, és dicsőíték az Istent, mondván: Nagy próféta támadt mi köztünk; és: Az Isten megtekintette az ő népét. És kiméne ő felőle e hír az egész Júdeába, és a körűl való minden tartományba. És Jánosnak mind ezeket elmondák a tanítványai. És János az ő tanítványai közűl kettőt előszólítván, Elküldé Jézushoz, mondván: Te vagy-é az, a ki eljövendő vala, vagy mást várjunk? Mikor azért azok a férfiak hozzámentek, mondának: Keresztelő János küldött minket te hozzád, mondván: Te vagy-é az, a ki eljövendő vala, vagy mást várjunk? Azon órában pedig sokakat gyógyíta meg betegségekből, csapásokból, tisztátalan lelkektől, és sok vaknak adá meg szeme világát. És felelvén Jézus, monda nékik: Elmenvén mondjátok meg Jánosnak, a miket láttatok és hallottatok: hogy a vakok szemeik világát veszik, a sánták járnak, a poklosok megtisztulnak, a siketek hallanak, a halottak feltámadnak, a szegényeknek az evangyéliom prédikáltatik. És boldog, valaki én bennem meg nem bortánkozik. Mikor pedig elmentek a János követei, kezdé mondani a sokaságnak János felől: Mit látni mentetek ki a pusztába? szélingatta nádszálat-é? Hát mit látni mentetek ki? puha ruhákba öltözött embert-é? Ímé a kik drága öltözetben és gyönyörűségben vannak, a királyok palotáiban vannak. Hát mit látni mentetek ki? Prófétát-é? Bizony mondom néktek, prófétánál is nagyobbat. Ez az, a ki felől megvan írva: Ímé én elküldöm az én követemet a te orczád előtt, ki elkészíti előtted a te útadat. Mert mondom néktek, hogy azok között, a kik asszonytól születtek, egy sincs nagyobb próféta Keresztelő Jánosnál; de a ki kisebb az Isten országában, nagyobb ő nála. És mikor ezt hallotta az egész nép és a vámszedők, igazat adának az Istennek, megkeresztelkedvén a János keresztségével; A farizeusok pedig és a törvénytudók az Isten tanácsát megveték ő magokra nézve, nem keresztelkedvén meg ő tőle. Monda pedig az Úr: Mihez hasonlítsam azért e nemzetségnek embereit? és mihez hasonlók? Hasonlók a piaczon űlő gyermekekhez, kik egymásnak kiáltanak, és ezt mondják: Sípoltunk néktek, és nem tánczoltatok; siralmas énekeket énekeltünk néktek, és nem sírtatok. Mert eljött Keresztelő János, a ki kenyeret sem eszik, bort sem iszik, és ezt mondjátok: Ördög van benne. Eljött az embernek Fia, a ki eszik és iszik, és ezt mondjátok: Ímé a falánk és borivó ember, a vámszedők és bűnösök barátja. És igazoltatik a bölcseség minden ő fiaitól. Kéré pedig őt egy a farizeusok közűl, hogy ő vele egyék; annakokáért bemenvén a farizeus házába, leüle enni. És ímé a városban egy asszony, a ki bűnös vala, mikor megtudta, hogy ő

43 44 45 46, 47 48 49 **7**, 2 3 4, 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26, 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37

38 a farizeus házában leült enni, hoza egy alabástrom szelencze drága kenetet, És megállván hátul az ő
lábainál sírva, könnyeivel kezdé öntözi az ő lábait, és fejének hajával törlé meg, és csókolgatá az ő lábait,
39 és megkené drága kenettel. Mikor pedig ezt látta a farizeus, a ki őt meghívta, monda magában: Ez,
40 ha próféta volna, tudná ki és miféle asszony az, a ki őt illeti: hogy bűnös. És felelvén Jézus, monda
41 néki: Simon, van valami mondani valóm néked. És az monda: Mester, mondjad. Egy hitelezőnek két
42 adósa vala: az egyik adós vala ötszáz pénzzel, a másik pedig ötvennel. És mikor nem volt nékik miből
43 megadni, mind a kettőnek elengedé. E kettő közűl azért, mondd meg, melyik szereti őt jobban? Felelvén
pedig Simon, monda: Azt gondolom, hogy az, a kinek többet engedett el. És Jézus monda néki: Igazán
44 ítéltél. És az asszonyhoz fordulván, monda Simonnak: Látod-é ez asszonyt? Bejövék a te házadba, az én
45 lábaimnak vizet nem adál: ez pedig könyeivel öntözé az én lábaimat, és fejének hajával törlé meg. Engem
meg nem csókolál: ez pedig az időtől fogva, hogy bejöttem, nem szünt meg az én lábaimat csókolgatni.
46, 47 Olajjal az én fejemet meg nem kented: ez pedig drága kenettel kené meg az én lábaimat. Minekokáért
mondom néked: Néki sok bűne bocsáttatott meg; mert igen szeretett; a kinek pedig kevés bocsáttatik
48, 49 meg kevésbbé szeret. És monda annak: Megbocsáttattak néked a te bűneid. És a kik együtt ülének
50 vele az asztalnál, kezdék magukban mondani: Ki ez, hogy a bűnöket is megbocsátja? Monda pedig az
asszonynak: A te hited megtartott téged. Eredj el békességgel!

8 És lőn ezután, hogy ő jár vala városonként és falunként, prédikálván és hirdetvén az Isten országát,
2 és vele a tizenkettő, És némely asszonyok, a kiket tisztátalan lelkektől és betegségekből gyógyított meg,
3 Mária, a ki Magdalénának neveztetik, kiből hét ördög ment ki, És Johanna, Khúzának, a Heródes gond-
4 viselőjének felesége, és Zsuzsánna, és sok más asszony, kik az ő vagyonukból szolgálának néki. Mikor
5 pedig nagy sokaság gyűlt egybe, és minden városból mentek vala ő hozzá, monda példázat által: Kiméne
a magvető, hogy elvesse az ő magvát: és magvetés közben némely esék az útfélre; és eltapostaték, és az
6 égi madarak megevék azt. És némely esék a kősziklára; és mikor kikelt, elszárada, mert nem vala ned-
7, 8 vessége. Némely esék a tövis közé; és a tövisek vele együtt növekedvén, megfojták azt. Némely pedig
esék a jó földbe; és mikor kikelt, százannyi hasznot hoza. Ezeket mondván, kiált vala: A kinek van füle
9, 10 a hallásra, hallja. És megkérdék őt az ő tanítványai, mondván: Mi lehet e példázat? Ő pedig monda
nékik: Néktek adatott, hogy az Isten országának titkait értsétek; egyebeknek példázatokban, hogy látván
11, 12 ne lássanak, és hallván ne értsenek. A példázat pedig ez: A mag az Isten beszéde. Az útfélen valók
pedig azok, a kik hallják; aztán eljő az ördög, és kikapja az ígét az ő szívökből, hogy ne higyjenek és ne
13 idvezűljenek. És a kősziklán valók azok, a kik, mikor hallják, örömmel veszik az ígét; de ezeknek nincs
14 gyökerük, a kik egy ideig hisznek, a kísértés idején pedig elszakadnak. És a melyik a tövis közé esett,
ezek azok, a kik hallották, de elmenvén, az élet gondjaitól, és gazdagságától és gyönyörűségeitől megfoj-
15 tatnak, és gyümölcsöt nem teremnek. A melyik pedig a jó földbe esett, ezek azok, a kik a hallott ígét
16 tiszta és jó szívvel megtartják, és gyümölcsöt teremnek béketűréssel. Senki pedig, ha gyertyát gyújt,
be nem fedi azt valami edénynyel, sem az ágy alá nem rejti; hanem a gyertyatartóba teszi, hogy a kik
17 bemennek, lássák a világot. Mert nincs oly titok, mely nyilvánvalóvá ne lenne; és nincs oly elrejtett
18 dolog, mely ki ne tudódnék, és világosságra ne jőne. Meglássátok azért, mimódon hallgatjátok: mert a
19 kinek van, annak adatik; és a kinek nincs, még a mijét gondolja is hogy van, elvétetik tőle. Jövének
20 pedig hozzá az ő anyja és atyjafiai, de nem tudtak hozzá jutni a sokaság miatt. És tudtára adák néki,
21 mondván: A te anyád és atyádfiai künn állnak, téged akarván látni. Ő pedig felelvén, monda nékik: Az
22 én anyám és az én atyámfiai ezek, a kik az Isten beszédét hallgatják, és megcselekszik azt. Lőn pedig
egy napon, hogy beméne a hajóba ő és az ő tanítványai; és monda nékik: Menjünk a tónak túlsó partjára.
23 És elindulának. De hajózásuk közben elszenderedék; és szélvész csapott le a tóra, és megmerülének, és
24 veszedelemben valának. És hozzá menvén, felkölték őt, mondván: Mester, Mester, elveszünk! Ő pedig
25 felserkenvén, megdorgálá a szelet és a víznek habjait; és megszűnének, és lőn csendesség. És monda
nékik: Hol van a ti hitetek? És félelemmel csodálkoznak vala, mondván egymásnak: Ugyan ki ez, hogy a
26 szeleknek is, a víznek is parancsol, és engednek néki? És evezének a Gadarénusok tartományaiba, mely
27 Galileával átellenben van. És mikor ő kiment a földre, jöve elébe a városból egy ember, kiben ördögök
28 voltak sok időtől fogva, sem ruhába nem öltözött, sem házban nem lakott, hanem a sírboltokban. És mi-
kor meglátta Jézust, felkiálta és lábai elé esék néki, és fenszóval monda: Mi közöm van nékem te veled,
29 Jézus, felséges Istennek Fia? kérlek téged, ne gyötörj engem. Mert azt parancsolá annak a tisztátalan
léleknek, hogy menjen ki az emberből. Mert gyakran elragadá őt: annakokáért lánczokkal és békókkal
30 megkötözve őrizteték; de a kötelékeket elszaggatván, az ördögtől a pusztákba hajtaték. Megkérdé pedig
31 őt Jézus, mondván: Mi a neved? És ő monda: Légió; mert sok ördög ment vala bele. És kérék őt, hogy ne

parancsolja nékik, hogy a mélységbe menjenek. Vala pedig ott egy nagy disznónyáj, legelészve a hegyen; 32
és kérék őt, hogy engedje meg nékik, hogy azokba menjenek. És megengedé nékik. És minekutána 33
kimentek az ördögök az emberből, bemenének a disznókba; és a disznónyáj a meredekről a tóba rohana,
és megfúlada. A pásztorok pedig látván mi történt, elfutának, és elmenvén, hírré adák a városban és 34
a falukban. Kimenének azért megnézni mi történt; és menének Jézushoz, és ülve találák az embert, a 35
kiből az ördögök kimentek, felöltözve és eszénél, a Jézus lábainál; és megfélemlének. Elbeszélék pedig 36
nékik azok is, a kik látták, mimódon szabadúlt meg az ördöngős. És kéré őt a Gadarénusok körűl való 37
tartományok egész sokasága, hogy ő közűlök menjen el, mert felette igen félnek vala: ő pedig beülvén
a hajóba, visszatére. Kéré pedig őt az az ember, a kiből az ördögök kimentek, hogy ő vele lehessen; de 38
Jézus elbocsátá őt, mondván: Térj vissza házadhoz, és beszéld el, mely nagy dolgokat tett az Isten veled. 39
Elméne azért, hirdetvén az egész városban, mely nagy dolgokat cselekedett Jézus ő vele. És lőn, hogy 40
mikor Jézus visszatért, a nép örömmel fogadá őt; mert mindnyájan várják vala őt. És ímé eljöve egy 41
ember, kinek Jairus vala neve, ki a zsinagógának feje volt; és Jézus lábai előtt leesvén, kéré őt, hogy menjen be az ő házába; Mert vala néki egy egyetlen leánya, mintegy tizenkét esztendős, és az halálán volt. 42
Mikor pedig ő méne, a sokaság szorongatá őt. És egy asszony, ki vérfolyásban volt tizenkét esztendőtől 43
fogva, és bár minden vagyonát az orvosokra költötte, senki meg nem tudta gyógyítani, Hátulról hozzá 44
járúlván, illeté az ő ruhájának peremét; és azonnal elálla vérének folyása. És monda Jézus: Ki az, a ki 45
engem illete? És mikor mindnyájan tagadták, monda Péter és a kik ő vele valának: Mester, a sokaság
nyom és szorongat téged, és azt mondod: Ki az, a ki engem illete? Jézus pedig monda: Illete engem 46
valaki; mert én észrevettem, hogy erő származék ki tőlem. Mikor pedig látta az asszony, hogy nem ma- 47
radt titokban, reszketve előjöve és előtte leesvén, megjelenté néki az egész sokaság előtt, miért illette őt,
és hogy azonnal meggyógyult. És ő monda néki: Bízzál leányom, a te hited megtartott téged; eredj el 48
békességgel! Mikor még a szó szájában vala, eljöve egy ember a zsinagóga fejének házától, mondván 49
néki: Meghalt a leányod; ne fáraszd a Mestert! Jézus pedig mikor ezt hallotta, felele néki, mondván: Ne 50
félj; csak higyj, és megtartatik. Bemenvén pedig a házba, senkit nem bocsáta be, csak Pétert, Jakabot, 51
Jánost, és a leányzó atyját és anyját. Sírának pedig mindnyájan, és gyászolák azt; ő pedig monda: Ne 52
sírjatok; nem halt meg, hanem aluszik. És kineveték őt, tudván, hogy meghalt. Ő pedig mindenkit 53, 54
kiküldvén, és a leányzó kezét megfogván, kiálta, mondván: Leányzó, kelj fel! És visszatére annak lelke, 55
és azonnal fölkele; és ő parancsolá, hogy adjanak néki enni. És elálmélkodának annak szülei; ő pedig 56
megparancsolá, hogy senkinek ne mondják, a mi történt.

Minekutána pedig összehívta Jézus az ő tizenkét tanítványát, ada nékik erőt és hatalmat minden **9**
ördögök ellen, és betegségek gyógyítására. És elküldé őket, hogy prédikálják az Isten országát, és bete- 2
geket gyógyítsanak. És monda nékik: Semmit az útra ne vigyetek, se pálczákat, se táskát, se kenyeret, 3
se pénzt; se két-két ruhátok ne legyen. És valamely házba bementek, ott maradjatok, és onnét indul- 4
jatok tovább. És valakik be nem fogadnak titeket, kimenvén abból a városból, még a port is verjétek 5
le lábaitokról, bizonyságúl ő ellenök. Kimenvén annakokáért, bejárák a falukat, hirdetvén az evangyé- 6
liomot, és gyógyítván mindenütt. Meghallá pedig Heródes a negyedes fejedelem, mindazokat, a mik ő 7
általa történtek: és zavarban volt, mivelhogy némelyek azt mondák, hogy János támadt fel a halálból;
Némelyek pedig, hogy Illyés jelent meg; mások meg, hogy a régi próféták közűl támadt fel valamelyik. 8
És monda Heródes: Jánosnak én vettem fejét: kicsoda hát ez, a ki felől én ilyen dolgokat hallok? És 9
igyekezik vala őt látni. Visszatérvén pedig az apostolok, elbeszélének néki mindent, a mit cselekedtek. 10
És azokat maga mellé vévén, elvonúla magánosan a Bethsaida nevű városnak puszta helyére. A sokaság 11
pedig ezt megtudván, követé őt: és ő örömmel fogadván őket, szóla nékik az Isten országáról, és a kik-
nek gyógyulásra volt szükségök, azokat meggyógyítá. A nap pedig hanyatlani kezdett; és a tizenkettő ő 12
hozzá járulván, monda néki: Bocsásd el a sokaságot, hogy elmenvén a körűlvaló falvakba és majorokba
megszálljanak, és eledelt találjanak, mert itt puszta helyen vagyunk. Ő pedig monda nékik: Adjatok 13
nékik ti enni. Azok pedig mondának: Nincs nékünk több öt kenyerünknél és két halunknál; hanem ha el-
megyünk és mi veszünk eledelt az egész sokaságnak. Mert valának ott mintegy ötezere n férfiak. Monda 14
pedig az ő tanítványainak: Ültessétek le őket csoportokba ötvenével. És a képen cselekedének, és leül- 15
teték valamennyit. Minekutána pedig vette az öt kenyeret és a két halat, a mennybe emelvén szemeit, 16
megáldá azokat, és megszegé; és adá a tanítványoknak, hogy a sokaság elé tegyék. Evének azért és 17
megelégedének mindnyájan; és felszedék a mi darabok maradtak tőlük, tizenkét kosárral. És lőn, mikor 18
ő magában imádkozék, vele valának a tanítványok; és megkérdé őket, mondván: Kinek mond engem a
sokaság? Ők pedig felelvén, mondának: Keresztelő Jánosnak; némelyek pedig Illyésnek; némelyek pe- 19

dig, hogy a régi próféták közül támadt fel valamelyik. És monda nékik: Hát ti kinek mondotok engem?
Felelvén pedig Péter, monda: Az Isten ama Krisztusának. Ő pedig rájok parancsolván, meghagyá, hogy
ezt senkinek ne mondják; Ezt mondván: Szükség az ember Fiának sokat szenvedni és megvettetni a
vénektől, a főpapoktól és írástudóktól, és megöletni, és a harmadnapon feltámadni. Mondja vala pedig
mindeneknek: Ha valaki én utánam akar jőni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztjét minden
nap, és kövessen engem. Mert a ki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; a ki pedig elveszti az
ő életét én érettem, az megtartja azt. Mert mit használ az embernek, ha mind e világot megnyeri is,
ő magát pedig elveszti vagy magában kárt vall? Mert valaki szégyel engem és az én beszédemet, az
embernek Fia is szégyelni fogja azt, mikor eljő az ő dicsőségével, és az Atyáéval és a szent angyalokéval. Mondom pedig néktek bizonnyal, hogy vannak az itt állók közül némelyek, kik a halált meg nem
kóstolják, mígnem meglátják az Istennek országát. És lőn e beszédek után mintegy nyolczadnappal,
hogy maga mellé vevé Pétert, Jánost és Jakabot, és felméne a hegyre imádkozni. És imádkozása közben
az ő orczájának ábrázata elváltozék, és az ő ruhája fehér és fénylő lőn. És ímé két férfiú beszél vala ő
vele, kik valának Mózes és Illyés; Kik dicsőségben megjelenvén, beszélik vala az ő halálát, melyet Jeruzsálemben fog megteljesíteni. Pétert pedig és a vele lévőket elnyomá az álom; de mikor felébredtek,
láták az ő dicsőségét, és ama két férfiút, kik vele állanak vala. És lőn, mikor azok eltávoztak ő tőle,
monda Péter Jézusnak: Mester, jó nékünk itt lennünk: csináljunk azért három hajlékot, egyet neked,
Mózesnek is egyet, és egyet Illyésnek; nem tudván mit mond. És mikor ő ezeket mondá, felhő támada
és azokat beárnyékozá; ők pedig megfélemlének, mikor azok bementek a felhőbe. És szózat lőn a felhőből, mondván: Ez amaz én szerelmes Fiam, őt hallgassátok. És mikor a szózat lőn, találtaték Jézus
csak maga. Ők pedig hallgatának, és semmit abból, a mit láttak, senkinek el nem mondának azokban a
37, 38 napokban. És lőn másnap, mikor ők a hegyről leszállottak, sok nép méne elébe. És ímé egy a sokaság
közül felkiálta, mondván: Mester, kérlek téged, tekints az én fiamra; mert nékem egyetlen egyem: És
ímé a lélek megragadja őt, és hirtelen kiált; és szaggatja őt, annyira, hogy tajtékot túr, és nehezen megy
40, 41 el tőle, szaggatván őt. És kérém a te tanítványaidat, hogy űzzék ki azt, de nem tudták. Felelvén pedig
Jézus, monda: Óh hitetlen és elfajult nemzetség! meddig leszek köztetek, és meddig tűrlek titeket? Hozd
ide a te fiadat! A míg pedig az odaméne, azon közben az ördög földhöz üté azt, és megrángatá. De Jézus
megdorgálá a tisztátalan lelket, és meggyógyítá a gyermeket, és adá azt az ő atyjának. Elálmélkodának
pedig mindnyájan az Istennek nagyságos erején. Mikor pedig mindnyájan csodálkozának mind azokon,
a miket Jézus cselekedék, monda az ő tanítványainak: Vegyétek füleitekbe ezeket a beszédeket: Mert
az embernek Fia az emberek kezébe fog adatni. De ők nem érték e mondást, és el vala rejtve előlük,
hogy ne értsék azt; és féltek őt megkérdezni e mondás felől. Támada pedig bennök az a gondolat, hogy
ki nagyobb közöttük. Jézus pedig látván az ő szívök gondolatát, egy kis gyermeket megfogván, maga
mellé állatá azt, És monda nékik: Valaki e kis gyermeket befogadja az én nevemben, engem fogad be; és
valaki engem befogad, azt fogadja be, a ki engem elküldött; mert a ki legkisebb mindnyájan ti közöttetek,
az lesz nagy. Felelvén pedig János, monda: Mester, láttunk valakit, a ki a te nevedben ördögöket űz;
és eltiltók őt, mivelhogy téged nem követ mi velünk. És monda néki Jézus: Ne tiltsátok el: mert a ki
nincs ellenünk, mellettünk van. Lőn pedig, mikor az idő elközelgete, hogy ő felvitessék, eltökélte magát, hogy Jeruzsálembe megy, És követeket külde az ő orczája előtt; és azok elmenvén, bemenének egy
samaritánus faluba, hogy néki szállást készítsenek. De nem fogadák be őt, mivelhogy ő Jeruzsálembe
megy vala. Mikor pedig ezt látták az ő tanítványai, Jakab és János, mondának: Uram, akarod-é, hogy
mondjuk, hogy tűz szálljon alá az égből, és emészsze meg ezeket, mint Illyés is cselekedett? De Jézus
megfordulván megdorgálá őket, mondván: Nem tudjátok minémű lélek van ti bennetek: Mert az embernek Fia nem azért jött, hogy elveszítse az emberek lelkét, hanem hogy megtartsa. Elmenének azért más
faluba. Lőn pedig, mikor menének, valaki monda néki az úton: Követlek téged Uram, valahová mégy!
És monda néki Jézus: A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak fészkük; de az ember Fiának
nincs fejét hová lehajtania. Monda pedig másnak: Kövess engem. Az pedig monda: Uram, engedd meg
nékem, hogy előbb elmenjek és eltemessem az én atyámat. Monda pedig néki Jézus: Hadd temessék el
a halottak az ő halottaikat: te pedig elmenvén, hirdesd az Isten országát. Monda pedig más is: Követlek
téged Uram; de előbb engedd meg nékem, hogy búcsút vegyek azoktól, a kik az én házamban vannak. És
monda néki Jézus: Valaki az eke szarvára veti kezét, és hátra tekint, nem alkalmas az Isten országára.

10 Ezek után pedig rendele az Úr másokat is, hetvenet, és elküldé azokat kettőnként az ő orczája előtt,
2 minden városba és helyre, a hová ő menendő vala. Monda azért nékik: Az aratni való sok, de a munkás
3 kevés; kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába. Menjetek el: Ímé

én elbocsátlak titeket, mint bárányokat a farkasok közé. Ne hordozzatok erszényt, se táskát, se sarut; 4
és az úton senkit ne köszöntsetek. Valamely házba bementek, először ezt mondjátok: Békesség e ház- 5
nak! És ha lesz ott valaki békességnek fia, a ti békességetek azon marad; ha nem, ti reátok tér vissza. 6
Ugyanazon házban maradjatok pedig, azt evén és iván, a mit ők adnak: mert méltó a munkás az ő ju- 7
talmára. Ne járjatok házról-házra. És valamely városba bementek, és befogadnak titeket, azt egyétek, 8
a mit előtökbe adnak: És gyógyítsátok a betegeket, a kik ott lesznek, és mondjátok nékik: Elközelített 9
hozzátok az Isten országa. Valamely városba pedig bementek, és titeket be nem fogadnak, annak utcá- 10
ira kimenvén, ezt mondjátok: Még a port is, a mely reánk ragadt a ti várostokból, itt köztetek letöröljük; 11
mindazáltal ez legyen tudtotokra, hogy az Isten országa elközelített hozzátok. Mondom pedig néktek, 12
hogy a Sodomabeliek állapota tűrhetőbb lesz ama napon, hogynem azé a városé. Jaj néked Korazin! Jaj 13
néked Bethsaida! mert ha Tírusban és Sídonban lettek volna azok a csodák, melyek te benned lőnek,
régen zsákban és hamuban ülve megtértek volna. Hanem Tírusnak és Sídonnak tűrhetőbb lesz állapota 14
az ítéletkor, hogynem néktek. És te Kapernaum, mely mind az égig felmagasztaltattál, a pokolig fogsz 15
leláztatni. A ki titeket hallgat, engem hallgat, és a ki titeket megvet, engem vet meg; és a ki engem vet 16
meg, azt veti meg, a ki engem elküldött. Visszatére pedig a hetven tanítvány örömmel, mondván: Uram, 17
még az ördögök is engednek nékünk a te neved által! Ő pedig monda nékik: Látám a sátánt, mint a 18
villámlást lehullani az égből. Ímé adok néktek hatalmat, hogy a kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és 19
az ellenségnek minden erején; és semmi nem árthat néktek. De azon ne örüljetek, hogy a lelkek néktek 20
engednek; hanem inkább azon örüljetek, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben. Azon órában 21
örvendeze Jézus lelkében, és monda: Hálákat adok néked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrej-
tetted ezeket a bölcsek és értelmesek elől, és a kisdedeknek megjelentetted. Igen Atyám, mert így volt
kedves te előtted. Mindent nékem adott az én Atyám: és senki sem tudja, kicsoda a Fiú, csak az Atya; és 22
kicsoda az Atya, hanem csak a Fiú, és a kinek a Fiú akarja megjelenteni. És a tanítványokhoz fordúlván, 23
monda ő magoknak: Boldog szemek, a melyek látják azokat, a melyeket ti láttok. Mert mondom néktek, 24
hogy sok próféta és király kívánta látni, a miket ti láttok, de nem látták; és hallani, a miket hallotok,
de nem hallották. És ímé egy törvénytudó felkele, kísértvén őt és mondván: Mester, mit cselekedjem, 25
hogy az örök életet vehessem? Ő pedig monda annak: A törvényben mi van megírva? Mint olvasod? 26
Az pedig felelvén, monda: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és minden 27
erődből és teljes elmédből; és a te felebarátodat, mint magadat. Monda pedig annak: Jól felelél; ezt 28
cselekedd, és élsz. Az pedig igazolni akarván magát, monda Jézusnak: De ki az én felebarátom? Jézus 29, 30
pedig felelvén, monda: Egy ember megy vala alá Jeruzsálemből Jerikóba, és rablók kezébe esék, a kik azt
kifosztván és megsebesítvén, elmenének, és ott hagyák félholtan. Történet szerint pedig megy vala alá 31
azon az úton egy pap, a ki azt látván, elkerülé. Hasonlóképen egy Lévita is, mikor arra a helyre ment, 32
és azt látta, elkerűlé. Egy samaritánus pedig az úton menvén, odaért a hol az vala: és mikor azt látta, 33
könyörületességre indúla, És hozzájárulván bekötözé annak sebeit, olajat és bort töltvén azokba; és azt 34
felhelyezvén az ő tulajdon barmára, vivé a vendégfogadó házhoz, és gondját viselé néki. Másnap pedig 35
elmenőben két pénzt kivévén, adá a gazdának, és monda néki: Viselj gondot reá, és valamit ezen fölűl
reáköltesz, én mikor visszatérek, megadom néked. E három közűl azért kit gondolsz, hogy felebarátja 36
volt annak, a ki a rablók kezébe esett? Az pedig monda: Az, a ki könyörült rajta. Monda azért néki 37
Jézus: Eredj el, és te is a képen cselekedjél. Lőn pedig, mikor az úton menének, hogy ő beméne egy 38
faluba; egy Mártha nevű asszony pedig befogadá őt házába. És ennek vala egy Mária nevezetű testvére, 39
ki is Jézus lábainál leülvén, hallgatja vala az ő beszédét. Mártha pedig foglalatos volt a szüntelen való 40
szolgálatban; előállván azért, monda: Uram, nincsen-é arra gondod, hogy az én testvérem magamra ha-
gyott engem, hogy szolgáljak? Mondjad azért néki, hogy segítsen nékem. Felelvén pedig, monda néki 41
Jézus: Mártha, Mártha, szorgalmas vagy és sokra igyekezel: De egy a szükséges dolog: és Mária a jobb 42
részt választotta, mely el nem vétetik ő tőle.

És lőn, mikor ő imádkozék egy helyen, minekutána elvégezte, monda néki egy az ő tanítványai közűl: **11**
Uram, taníts minket imádkozni, miképen János is tanította az ő tanítványait. Monda pedig nékik: 2
Mikor imádkoztok, ezt mondjátok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved.
Jőjön el a te országod. Legyen meg a te akaratod, miképen a mennyben, azonképen e földön is. A mi 3
mindennapi kenyerünket add meg nékünk naponként. És bocsásd meg nékünk a mi bűneinket; mert 4
mi is megbocsátunk mindeneknek, a kik nékünk adósok. És ne vígy minket kisértetbe; de szabadíts meg
minket a gonosztól. És monda nékik: Ki az közűletek, a kinek barátja van, és ahhoz megy éjfélkor, és 5
ezt mondja néki: Barátom, adj nékem kölcsön három kenyeret, Mert az én barátom én hozzám jött az 6
útról, és nincs mit adjak ennie; Az pedig onnét belőlről felelvén, ezt mondaná: Ne bánts engem: immár 7

az ajtó be van zárva, és az én gyermekeim velem vannak az ágyban; nem kelhetek fel, és nem adhatok
8 néked? Mondom néktek, ha azért nem fog is felkelni és adni néki, mert az barátja, de annak tolakodása
9 miatt felkél és ád néki, a mennyi kell. Én is mondom néktek: Kérjetek és megadatik néktek; keressetek
10 és találtok; zörgessetek és megnyittatik néktek. Mert a ki kér, mind kap; és a ki keres, talál; és a
11 zörgetőnek megnyittatik. Melyik atya pedig az közűletek, a kitől a fia kenyeret kér, és ő talán követ
12 ád néki? vagy ha halat, vajjon a hal helyett kígyót ád-é néki? Avagy ha tojást kér, vajjon skorpiót
13 ád-é néki? Ha azért ti gonosz létetekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább
14 ád a ti mennyei Atyátok Szent Lelket azoknak, a kik tőle kérik. És ördögöt űz vala ki, mely néma
15 vala. És lőn, mikor kiment az ördög, megszólala a néma; és csodálkozék a sokaság. Némelyek pedig
16 azok közűl mondának: A Belzebúb által, az ördögök fejedelme által űzi ki az ördögöket. Mások meg,
17 kísértvén őt, mennyei jelt kívánának tőle. Ő pedig tudván azoknak gondolatát, monda nékik: Minden
18 ország, a mely magával meghasonlik, elpusztul; és ház a házzal ha meghasonlik, leomlik. És a sátán is
ha ő magával meghasonlik, mimódon állhat meg az ő országa? mert az mondjátok, hogy én a Belzebúb
19 által űzöm ki az ördögöket. És ha én a Belzebúb által űzöm ki az ördögöket, a ti fiaitok ki által űzik
20 ki? Annakokáért ők maguk lesznek a ti bíráitok. Ha pedig Isten ujjával űzöm ki az ördögöket, kétség
21 nélkűl elérkezett hozzátok az Isten országa. Mikor az erős fegyveres őrzi az ő palotáját, a mije van,
22 békességben van; De mikor a nálánál erősebb reá jövén legyőzi őt, minden fegyverét elveszi, melyhez
23 bízott, és a mit tőle zsákmányol, elosztja. A ki velem nincs, ellenem van; és a ki velem nem takar, tékozol.
24 Mikor a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víz nélkül való helyeken jár, nyugalmat keresvén; és mikor
25 nem talál, ezt mondja: Visszatérek az én házamba, a honnét kijöttem. És oda menvén, kisöpörve és
26 felékesítve találja azt. Akkor elmegy, és maga mellé vesz más hét lelket, magánál gonoszabbakat, és
27 bemenvén ott lakoznak; és annak az embernek utolsó állapota gonoszabb lesz az elsőnél. Lőn pedig
mikor ezeket mondá, fölemelvén szavát egy asszony a sokaság közűl, monda néki: Boldog méh, a mely
28 téged hordozott, és az emlők, melyeket szoptál. Ő pedig monda: Sőt inkább boldogok a kik hallgatják
29 az Istennek beszédét, és megtartják azt. Mikor pedig a sokaság hozzá gyülekezék, kezdé mondani:
30 E nemzetség gonosz: jelt kíván, de jel nem adatik néki, hanem ha Jónás prófétának ama jele; Mert
31 miképen Jónás jelűl volt a Ninivébelieknek, azonképen lesz az embernek Fia is e nemzetségnek. A
Délnek királynéasszonya felkél majd az ítéletkor e nemzetség férfiaival, és kárhoztatja őket: mert ő
eljött a földnek széléről, hogy hallhassa a Salamon bölcseségét; és ímé nagyobb van itt Salamonnál.
32 Ninive férfiai az ítéletkor együtt támadnak majd fel e nemzetséggel, és kárhoztatják ezt: mivelhogy ők
33 megtértek a Jónás prédikálására; és ímé nagyobb van itt Jónásnál. Senki pedig, ha gyertyát gyújt, nem
34 teszi rejtekbe, sem a véka alá, hanem a gyertyatartóba, hogy a kik bemennek, lássák a világosságot. A
testnek lámpása a szem: ha azért a te szemed őszinte, a te egész tested is világos lesz; ha pedig a te
35 szemed gonosz, a te tested is sötét. Meglásd azért, hogy a világosság, mely te benned van, sötétség ne
36 legyen. Annakokáért ha a te egész tested világos, és semmi részében sincs homályosság, olyan világos
37 lesz egészen, mint mikor a lámpás megvilágosít téged az ő világosságával. Beszéd közben pedig kéré
38 őt egy farizeus, hogy ebédeljen nála. Bemenvén azért, leüle enni. A farizeus pedig mikor ezt látta,
39 elcsodálkozék, hogy ebéd előtt előbb nem mosdott meg. Monda pedig az Úr néki: Ti farizeusok jóllehet
a pohárnak és tálnak külső részét megtisztítjátok; de a belsőtök rakva ragadománynyal és gonoszsággal.
40, 41 Bolondok, a ki azt teremtette, a mi kívül van, nem ugyanaz teremtette-é azt is, a mi belől van? Csak
42 adjátok alamizsnául a mi benne van; és minden tiszta lesz néktek. De jaj néktek farizeusok! mert
megadjátok a dézsmát a mentától, rutától és minden paréjtól, de hátra hagyjátok az ítéletet és az Isten
43 szeretetét: pedig ezeket kellene cselekedni, és amazokat sem elhagyni. Jaj néktek farizeusok! mert
44 szeretitek az előlülést a gyülekezetekben, és a piaczokon való köszöntéseket. Jaj néktek képmutató
írástudók és farizeusok! mert olyanok vagytok mint a sírok, a melyek nem látszanak, és az emberek, a
45 kik azokon járnak, nem tudják. Felelvén pedig egy a törvénytudók közűl, monda néki: Mester, mikor
46 ezeket mondod, minket is bántasz. Ő pedig monda: Jaj néktek is törvénytudók! mert elhordozhatatlan
47 terhekkel terhelitek meg az embereket, de ti magatok egy ujjotokkal sem illetitek azokat a terheket. Jaj
48 néktek! mert ti építitek a próféták sírjait; a ti atyáitok pedig megölték őket. Tehát bizonyságot tesztek
49 és jóvá hagyjátok atyáitok cselekedeteit; mert azok megölték őket, ti pedig építitek sírjaikat. Ezért
mondta az Isten bölcsesége is: Küldök ő hozzájuk prófétákat és apostolokat; és azok közűl némelyeket
50 megölnek, és némelyeket elüldöznek; Hogy számon kéressék e nemzetségtől minden prófétának vére,
51 mely e világ fundamentomának felvettetésétől fogva kiontatott, Az Ábel vérétől fogva mind a Zakariás
véréig, ki elveszett az oltár és a templom között: bizony, mondom néktek, számon kéretik e nemzetségtől.
52 Jaj néktek törvénytudók! mert elvettétek a tudománynak kulcsát: ti magatok nem mentetek be, és a kik

be akartak menni, azokat meggátoltátok. Mikor pedig ezeket mondá nékik, az írástudók és farizeusok 53
kezdének felette igen ellene állani, és őt sok dolog felől kikérdezgetni, Ólálkodván ő utána, és igyekezvén 54
valamit az ő szájából kikapni, hogy vádolhassák őt.

Ezenközben mikor sok ezerből álló sokaság gyűlt egybe, annyira hogy egymást letapossák, kezdé az **12**
ő tanítványainak mondani: Mindenekelőtt oltalmazzátok meg magatokat a farizeusok kovászától, mely
a képmutatás; Mert nincs oly rejtett dolog, mely napfényre ne jőne; és oly titok, mely ki ne tudódnék. 2
Annakokáért a mit a sötétben mondtatok, a világosságban fog meghallatszani; és a mit fülbe sugtatok a 3
rejtekházakban, azt a házak tetején fogják hirdetni. Mondom pedig néktek én barátaimnak: Ne féljetek 4
azoktól, kik a testet ölik meg, és azután többet nem árthatnak. De megmondom néktek, kitől féljetek: 5
Féljetek attól, a ki minekutána megöl, van arra is hatalma, hogy a gyehennára vessen. Bizony, mondom
néktek, ettől féljetek. Nemde öt verebet meg lehet venni két filléren? és egy sincs azok közűl Istennél 6
elfelejtve. De néktek a fejetek hajszálai is mind számon vannak. Ne féljetek azért, sok verébnél drá- 7
gábbak vagytok. Mondom pedig néktek: Valaki vallást tesz én rólam az emberek előtt, az embernek Fia 8
is vallást tesz arról az Isten angyalai előtt; A ki pedig megtagad engem az emberek előtt, megtagadta- 9
tik az Isten angyalai előtt. És ha valaki valamit mond az embernek Fia ellen, megbocsáttatik annak; 10
de annak, a ki a Szent Lélek ellen szól káromlást, meg nem bocsáttatik. Mikor pedig a zsinagógákba 11
visznek benneteket, és a fejedelmek és hatalmasságok elé, ne aggodalmaskodjatok, mimódon vagy mit
szóljatok védelmetekre, vagy mit mondjatok; Mert a Szent Lélek azon órában megtanít titeket, mit kell 12
mondanotok. Monda pedig néki egy a sokaság közűl: Mester, mondd meg az én testvéremnek, hogy osz- 13
sza meg velem az örökséget. Ő pedig monda néki: Ember, ki tett engem köztetek birává vagy osztóvá? 14
Monda azért nékik: Meglássátok, hogy eltávoztassátok a telhetetlenséget; mert nem a vagyonnal való 15
bővölködésben van az embernek az ő élete. És monda nékik egy pélázatot, szólván: Egy gazdag ember- 16
nek bőségesen termett a földje. Azért magában okoskodék, mondván: Mit cselekedjem? mert nincs hová 17
takarnom az én termésemet. És monda: Ezt cselekszem: Az én csűreimet lerontom, és nagyobbakat 18
építek; és azokba takarom minden gabonámat és az én javaimat. És ezt mondom az én lelkemnek: Én 19
lelkem, sok javaid vannak sok esztendőre eltéve; tedd magadat kényelembe, egyél, igyál, gyönyörködjél!
Monda pedig néki az Isten: Bolond, ez éjjel elkérik a te lelkedet te tőled; a miket pedig készítettél, kiéi 20
lesznek? Így van dolga annak, a ki kincset takar magának, és nem az Istenben gazdag. Monda pedig az 21, 22
ő tanítványainak: Annakokáért mondom néktek, ne aggodalmaskodjatok a ti éltetek felől, mit egyetek;
se a ti testetek felől, mibe öltözködjetek. Az élet több, hogynem az eledel, és a test, hogynem az öltözet. 23
Tekintsétek meg a hollókat, hogy nem vetnek, sem nem aratnak; kiknek nincs tárházuk, sem csűrük; és 24
az Isten eltartja őket: mennyivel drágábbak vagytok ti a madaraknál? Kicsoda pedig az közűletek, a ki 25
aggodalmaskodásával megnövelheti termetét egy araszszal? Annakokáért ha a mi legkisebb dolog, azt 26
sem tehetitek, mit aggodalmaskodtok a többi felől? Tekintsétek meg a liliomokat, mimódon növekednek: 27
nem fáradoznak és nem fonnak; de mondom néktek: Salamon minden ő dicsőségében sem öltözött úgy,
mint ezek közűl egy. Ha pedig a füvet, mely ma a mezőn van, és holnap kemenczébe vettetik, így ruházza 28
az Isten; mennyivel inkább titeket, ti kicsinyhitűek! Ti se kérdezzétek, mit egyetek vagy mit igyatok; és 29
ne kételkedjetek. Mert mind ezeket a világi pogányok kérdezik; a ti atyátok pedig tudja, hogy néktek 30
szükségetek van ezekre. Csak keressétek az Isten országát, és ezek mind megadatnak néktek. Ne félj 31, 32
te kicsiny nyáj; mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy néktek adja az országot. Adjátok el a mitek van, és 33
adjatok alamizsnát; szerezzetek magatoknak oly erszényeket, melyek meg nem avúlnak, elfogyhatatlan
kincset a mennyországban, a hol a tolvaj hozzá nem fér, sem a moly meg nem emészti. Mert a hol van a ti 34
kincsetek, ott van a ti szívetek is. Legyenek a ti derekaitok felövezve, és szövétnekeitek meggyújtva; Ti 35, 36
meg hasonlók az olyan emberekhez, a kik az ő urokat várják, mikor jő meg a menyegzőről, hogy mihelyt
megjő és zörget, azonnal megnyissák néki. Boldogok azok a szolgák, a kiket az úr, mikor haza megy, 37
vigyázva talál: bizony mondom néktek, hogy felövezvén magát, leülteti azokat, és előjövén, szolgál nékik.
És ha megjő a második őrváltáskor, és ha a harmadik őrváltáskor jő meg, és úgy találja őket, boldogok 38
azok a szolgák! Ezt pedig jegyezzétek meg, hogy ha tudná a ház gazdája, mely órában jő el a tolvaj, 39
vigyázna, és nem engedné, hogy az ő házába törjön. Ti is azért legyetek készek: mert a mely órában 40
nem gondolnátok, abban jő el az embernek Fia. Monda pedig néki Péter: Uram, nékünk mondod-é ezt 41
a példázatot, vagy mindenkinek is? Monda pedig az Úr: Kicsoda hát a hű és a bölcs sáfár, kit az úr 42
gondviselővé tőn az ő háza népén, hogy adja ki nékik élelmüket a maga idejében? Boldog az a szolga, a 43
kit az ő ura, mikor haza jő, ilyen munkában talál! Bizony mondom néktek, hogy minden jószága felett 44
gondviselővé teszi őt. Ha pedig az a szolga így szólna az ő szívében: Halogatja még az én uram a hazajö- 45
vetelt; és kezdené verni a szolgákat és szolgálóleányokat, és enni és inni és részegeskedni: Megjő annak 46

a szolgának az ura, a mely napon nem várja és a mely órában nem gondolja, és ketté vágatja őt, és a
47 hitetlenek sorsára juttatja. És a mely szolga tudta az ő urának akaratát, és nem végezte el, sem annak
48 akarata szerint nem cselekedett, sokkal büntettetik meg; A ki pedig nem tudta, és büntetésre méltó dolgokat cselekedett, kevesebbel büntettetik. És valakinek sokat adtak, sokat követelnek tőle; és a kire
49 sokat bíztak, többet kívánnak tőle. Azért jöttem, hogy e világra tüzet bocsássak: és mit akarok, ha az
50 immár meggerjedett? De keresztséggel kell nékem megkereszteltetnem; és mely igen szorongattatom,
51 míglen az elvégeztetik. Gondoljátok-é, hogy azért jöttem, hogy békességet adjak e földön? Nem, mondom
52 néktek; sőt inkább meghasonlást. Mert mostantól fogva öten lesznek egy házban, a kik meghasonlanak,
53 három kettő ellen, és kettő három ellen. Meghasonlik az atya a fiú ellen, a fiú az atya ellen; az anya a
54 leány ellen, és a leány az anya ellen; a napa a menye ellen, és a menye a napa ellen. Monda pedig a sokaságnak is: Mikor látjátok, hogy napnyugotról felhő támad, azonnal ezt mondjátok: Záporeső jő; és
55, 56 úgy lesz. És mikor halljátok fúni a déli szelet, ezt mondjátok: Hőség lesz; és úgy lesz. Képmutatók, az égnek és a földnek ábrázatáról tudtok ítéletet tenni; erről az időről pedig mi dolog, hogy nem tudtok
57, 58 ítéletet tenni? És mi dolog, hogy ti magatoktól is meg nem ítélitek, mi az igaz? Mikor pedig a te ellenségeddel a fejedelem elé mégy, igyekezzél az úton megmenekedni tőle, hogy téged ne vonjon a bíró elé, és
59 a bíró át ne adjon téged a poroszlónak és a poroszló a tömlöczbe ne vessen téged. Mondom néked, hogy nem jősz ki onnét, mígnem megfizetsz mind az utolsó fillérig.

13 Jövének pedig ugyanazon időben némelyek, kik néki hírt mondának a Galileabeliek felől, kiknek vé-
2 rét Pilátus az ő áldozatukkal elegyítette. És felelvén Jézus, monda nékik: Gondoljátok-é, hogy ezek a
3 Galileabeliek bűnösebbek voltak valamennyi Galileabelinél, mivelhogy ezeket szenvedték? Nem, mon-
4 dom néktek; sőt inkább, ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképen elvesztek. Vagy az a tizennyolcz, a kire rászakadt a torony Siloámban, és megölte őket, gondoljátok-é, hogy bűnösebb volt minden más
5 Jeruzsálemben lakó embernél? Nem, mondom néktek; sőt inkább, ha meg nem tértek, mindnyájan ha-
6 sonlóképen elvesztek. És ezt a példázatot mondá:Vala egy embernek egy fügefája szőlejébe ültetve; és
7 elméne, hogy azon gyümölcsöt keressen, és nem találá. És monda a vinczellérnek: Ímé három eszten-
8 deje járok gyümölcsöt keresni e fügefán, és nem találok: vágd ki azt; miért foglalja a földet is hiába? Az pedig felelvén, monda néki: Uram, hagyj békét néki még ez esztendőben, míg köröskörűl megkapálom
9, 10 és megtrágyázom: És ha gyümölcsöt terem, jó; ha pedig nem, azután vágd ki azt. Tanít vala pedig
11 szombatnapon egy zsinagógában. És ímé vala ott egy asszony, kiben betegségnek lelke vala tizennyolcz
12 esztendőtől fogva; és meg volt görbedve, és teljességgel nem tudott felegyenesedni. És mikor azt látta
13 Jézus, előszólítá, és monda néki: Asszony, feloldattál a te betegségedből! És reá veté kezeit; és azon-
14 nal felegyenesedék, és dicsőíté az Istent. Felelvén pedig a zsinagógafő, haragudva, hogy szombatnapon gyógyított Jézus, monda a sokaságnak: Hat nap van, a melyen munkálkodni kell; azokon jőjetek azért
15 és gyógyíttassátok magatokat, és ne szombatnapon. Felele azért néki az Úr, és monda: Képmutató,
16 szombatnapon nem oldja-é el mindenitek az ő ökrét vagy szamarát a jászoltól, és nem viszi-é itatni? Hát ezt, az Ábrahám leányát, kit a sátán megkötözött ímé ma tizennyolcz esztendeje, nem kellett-é feloldani
17 e kötélből szombatnapon? És mikor ezeket mondta, megszégyenülének mindnyájan, kik magokat néki ellenébe veték; és az egész nép örül vala mind azokon a dicsőséges dolgokon, a melyek ő általa lettek.
18, 19 Monda pedig Jézus: Mihez hasonló az Isten országa? és mihez hasonlítsam azt? Hasonló a mustármaghoz, melyet az ember vévén, elvet az ő kertjében; és felnevelkedett, és lett nagy fává, és az égi madarak
20, 21 fészket rajtak annak ágain. És ismét monda: Mihez hasonlítsam az Isten országát? Hasonló a kovászhoz, melyet az asszony vévén, három mércze lisztbe elegyíte, mígnem az egész megkele. És városokon
23 és falvakon megy vala által, tanítva, és Jeruzsálembe menve. Monda pedig néki valaki: Uram, avagy
24 kevesen vannak-é a kik idvezülnek? Ő pedig monda nékik: Igyekezzetek bemenni a szoros kapun: mert
25 sokan, mondom néktek, igyekeznek bemenni és nem mehetnek. Mikor már a gazda felkél és bezárja az ajtót, és kezdetek kivűl állani és az ajtót zörgetni, mondván: Uram! Uram! nyisd meg nékünk; és ő
26 felelvén, ezt mondja néktek: Nem tudom honnét valók vagytok ti; Akkor kezditek mondani: Te előtted
27 ettünk és ittunk, és a mi utczáinkon tanítottál; De ezt mondja: Mondom néktek, nem tudom honnét va-
28 lók vagytok ti; távozzatok el én tőlem mindnyájan, kik hamisságot cselekesztek! Ott lesz sírás és fogak csikorgatása, mikor látjátok Ábrahámot, Izsákot és Jákóbot, és a prófétákat mind az Isten országában,
29 magatokat pedig kirekesztve. És jőnek napkeletről és napnyugatról, és északról és délről, és az Isten
30 országában letelepednek. És ímé vannak utolsók, a kik elsők lesznek, és vannak elsők, a kik utolsók
31 lesznek. Ugyanazon napon jövének ő hozzá némelyek a farizeusok közűl, mondván néki: Eredj ki és
32 menj el innét: mert Heródes meg akar téged ölni. És monda nékik: Elmenvén mondjátok meg annak
33 a rókának: Ímé ördögöket űzök ki és gyógyítok ma és holnap, és harmadnapon elvégeztetem. Hanem

nékem ma és holnap és azután úton kell lennem; mert nem lehetséges, hogy a próféta Jeruzsálemen kívül
vesszen el. Jeruzsálem! Jeruzsálem! ki megölöd a prófétákat, és megkövezed azokat, a kik te hozzád 34
küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképen a tyúk az ő kis csirkéit az ő szárnyai
alá, és ti nem akartátok! Ímé pusztán hagyatik néktek a ti házatok; és bizony mondom néktek, hogy 35
nem láttok engem, mígnem eljő az idő, mikor ezt mondjátok: Áldott, a ki jő az Úrnak nevében!

És lőn mikor a főfarizeusok közűl egynek házához ment szombatnapon kenyeret enni, azok leselked- **14**
nek vala ő utána. És ímé egy vízkóros ember vala ő előtte. És felelvén Jézus, szóla a törvénytudóknak 2, 3
és a farizeusoknak, mondván: Szabad-é szombatnapon gyógyítani? Azok pedig hallgatának. És ő meg- 4
fogván azt, meggyógyítá és elbocsátá. És felelvén nékik, monda: Ki az közűletek, a kinek szamara vagy 5
ökre kútba esik, és nem vonja ki azt azonnal szombatnapon? És nem felelhetnek vala ő ellene semmit 6
ezekre. És egy példázatot monda a hivatalosoknak, mikor észre vevé, mimódon válogatják a fő helyeket; 7
mondván nékik: Mikor valaki lakodalomba hív, ne ülj a fő helyre; mert netalán náladnál nagyobb tiszte- 8
letben álló embert is hivott meg az, És eljövén az, a ki mind téged, mind azt meghívta, ezt mondja majd 9
néked: Engedd ennek a helyet! És akkor szégyennel az utolsó helyre fogsz ülni. Hanem mikor meghív- 10
nak, menj el és ülj le az utolsó helyre; hogy mikor eljő az, a ki téged meghívott, ezt mondja néked: Barátom
ülj feljebb! Akkor néked dicsőséged lesz azok előtt, a kik veled együtt ülnek. Mert mindenki, a ki magát 11
felmagasztalja, megaláztatik; és a ki magát megalázza, felmagasztaltatik. Monda pedig annak is, a ki 12
őt meghívta: Mikor ebédet vagy vacsorát készítesz, ne hívd barátaidat, se testvéreidet, se rokonaidat, se
gazdag szomszédaidat; nehogy viszont ők is meghívjanak téged, és visszafizessék néked. Hanem mikor 13
lakomát készítesz, hívd a szegényeket, csonkabonkákat, sántákat, vakokat: És boldog leszel; mivelhogy 14
nem fizethetik vissza néked; mert majd visszafizettetik néked az igazak feltámadásakor. Hallván pedig 15
ezeket egy azok közűl, a kik ő vele együtt ülnek vala, monda néki: Boldog az, a ki eszik kenyeret az Isten
országában. Ő pedig monda annak: Egy ember készíte nagy vacsorát, és sokakat meghíva; És elküldé 16, 17
szolgáját a vacsora idején, hogy megmondja a hivatalosoknak: Jertek el, mert immár minden kész! És 18
mindnyájan egyenlőképen kezdék magokat mentegeni. Az első monda néki: Szántóföldet vettem, és ki
kell mennem, hogy azt meglássam; kérlek téged, ments ki engem! És másik monda: Öt iga ökröt vettem, 19
és elmegyek, hogy azokat megpróbáljam; kérlek téged, ments ki engem! A másik pedig monda: Feleség- 20
get vettem, és azért nem mehetek. Mikor azért az a szolga haza ment, megmondá ezeket az ő urának. 21
Akkor megharagudván a gazda, monda az ő szolgájának: Eredj hamar a város utczáira és szorosaira, és
a szegényeket, csonkabonkákat, sántákat és vakokat hozd be ide. És monda a szolga: Uram, meglett a 22
mint parancsolád, és mégis van hely. Akkor monda az úr a szolgának: Eredj el az utakra és a sövények- 23
hez, és kényszeríts bejőni mindenkit, hogy megteljék az én házam. Mert mondom néktek, hogy senki 24
azok közűl a hivatalos férfiak közűl meg nem kóstolja az én vacsorámat. Megy vala pedig ő vele nagy 25
sokaság; és megfordúlván, monda azoknak: Ha valaki én hozzám jő, és meg nem gyűlöli az ő atyját és 26
anyját, feleségét, és gyermekeit, fitestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a maga lelkét is, nem lehet az én
tanítványom. És valaki nem hordozza az ő keresztjét, és én utánam jő, nem lehet az én tanítványom. 27
Mert ha közűletek valaki tornyot akar építeni, nemde először leülvén felszámítja a költséget, ha van-é a 28
mivel elvégezze? Nehogy mindekutána fundamentomot vetett, és elvégezni nem bírja, csúfolni kezdje őt 29
mindenki, a ki látja, Ezt mondván: Ez az ember elkezdette az építést, és nem bírta véghez vinni! Vagy 30, 31
valamely király, mikor háborúba megy, hogy egy másik királylyal megütközzék, nemde leülvén először
tanácskozik, hogy tízezerrel szembeszállhat-é azzal, a ki ő ellene húszezerrel jött? Mert különben még 32
mikor amaz távol van, követséget küldvén, megkérdezi a békefeltételeket. Ezenképen azért valaki kö- 33
zűletek búcsút nem vesz minden javaitól, nem lehet az én tanítványom. Jó a só: de ha a só megízetlenül, 34
mivel sózzák meg? Sem a földre, sem a trágyára nem alkalmas: kivetik azt. A kinek van füle a hallásra, 35
hallja.

Közelgetnek vala pedig ő hozzá a vámszedők és a bűnösök mind, hogy hallgassák őt. És zúgolódának **15**, 2
a farizeusok és az írástudók, mondván: Ez bűnösöket fogad magához, és velök együtt eszik. Ő pedig ezt a 3
példázatot beszélé nékik, mondván: Melyik ember az közűletek, a kinek ha száz juha van, és egyet azok 4
közűl elveszt, nem hagyja ott a kilenczvenkilenczet a pusztában, és nem megy az elveszett után, mígnem
megtalálja azt? És ha megtalálta, felveti az ő vállára, örülvén. És haza menvén, egybehívja barátait és 5, 6
szomszédait, mondván nékik: Örvendezzetek én velem, mert megtaláltam az én juhomat, a mely elveszett
vala. Mondom néktek, hogy ily módon nagyobb öröm lesz a mennyben egy megtérő bűnösön, hogynem 7
kilenczvenkilencz igaz emberen, a kinek nincs szüksége megtérésre. Avagy ha valamely asszonynak tíz 8
drakhmája van, és egy drakhmát elveszt, nem gyújt-é gyertyát, és nem sepri-é ki a házat, és nem keresi-
é gondosan, mígnem megtalálja? És ha megtalálta, egybehívja az ő asszonybarátait és szomszédait, 9

mondván: Örüljetek én velem, mert megtaláltam a drakhmát, melyet elvesztettem vala! Ezenképen
mondom néktek, örvendezés van az Isten angyalainak színe előtt egy bűnös ember megtérésén. Monda
pedig: Egy embernek vala két fia; És monda az ifjabbik az ő atyjának: Atyám, add ki a vagyonból rám
eső részt! És az megosztá köztök a vagyont. Nem sok nap mulva aztán a kisebbik fiú összeszedvén
mindenét, messze vidékre költözék; és ott eltékozlá vagyonát, mivelhogy dobzódva élt. Minekutána
pedig mindent elköltött, támada nagy éhség azon a vidéken, és ő kezde szükséget látni. Akkor elmenvén,
hozzá szegődék annak a vidéknek egyik polgárához; és az elküldé őt az ő mezeire disznókat legeltetni.
És kívánja vala megtölteni az ő gyomrát azzal a moslékkal, a mit a disznók ettek; és senki sem ád vala
néki. Mikor aztán magába szállt, monda: Az én atyámnak mily sok bérese bővölködik kenyérben, én
pedig éhen halok meg! Fölkelvén elmegyek az én atyámhoz, és ezt mondom néki: Atyám, vétkeztem az
ég ellen és te ellened. És nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam; tégy engem olyanná,
mint a te béreseid közűl egy! És felkelvén, elméne az ő atyjához. Mikor pedig még távol volt, meglátá
őt az ő atyja, és megesék rajta a szíve, és oda futván, a nyakába esék, és megcsókolgatá őt. És monda
néki a fia: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened; és nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak
hivattassam! Az atyja pedig monda az ő szolgáinak: Hozzátok ki a legszebb ruháit, és adjátok fel rá;
és húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábaira! És előhozván a hízott tulkot, vágjátok le, és együnk
és vígadjunk. Mert ez az én fiam meghalt, és feltámadott; elveszett, és megtaláltatott. Kezdének azért
vígadni. Az ő nagyobbik fia pedig a mezőn vala: és mikor hazajövén, közelgetett a házhoz, hallá a zenét
és tánczot. És előszólítván egyet a szolgák közűl, megtudakozá, mi dolog az? Az pedig monda néki:
A te öcséd jött meg; és atyád levágatá a hízott tulkot, mivelhogy egészségben nyerte őt vissza. Erre ő
megharaguvék, és nem akara bemenni. Az ő atyja annakokáért kimenvén, kérlelé őt. Ő pedig felelvén,
monda atyjának: Ímé ennyi esztendőtől fogva szolgálok néked, és soha parancsolatodat át nem hágtam:
és nékem soha nem adtál egy kecskefiat, hogy az én barátaimmal vígadjak. Mikor pedig ez a te fiad
megjött, a ki paráznákkal emésztette föl a te vagyonodat, levágattad néki a hízott tulkot. Az pedig
monda néki: Fiam, te mindenkor én velem vagy, és mindenem a tiéd! Vígadnod és örülnöd kellene hát,
hogy ez a te testvéred meghalt, és feltámadott; és elveszett, és megtaláltatott.

16 Monda pedig az ő tanítványainak is: Vala egy gazdag ember, kinek vala egy sáfára; és az bevádoltaték
nála, hogy javait eltékozolja. Hívá azért azt, és monda néki: Mit hallok felőled? Adj számot a te sá-
fárságodról; mert nem lehetsz tovább sáfár. Monda pedig magában a sáfár: Mit míveljek, mivelhogy az
én uram elveszi tőlem a sáfárságot? Kapálni nem tudok; koldulni szégyenlek! Tudom mit tegyek, hogy
mikor a sáfárságtól megfosztatom, befogadjanak engem házaikba. És magához hivatván az ő urának
minden egyes adósát, monda az elsőnek: Mennyivel tartozol az én uramnak? Az pedig monda: Száz
bátus olajjal. És monda néki: Vedd a te írásodat, és leülvén, hamar írj ötvenet. Azután monda másnak:
Te pedig mennyivel tartozol? Az pedig monda: Száz kórus búzával. És monda annak: Vedd a te írásо-
dat, és írj nyolczvanat. És dícséré az úr a hamis sáfárt, hogy eszesen cselekedett; mert e világnak fiai
eszesebbek a világosságnak fiainál a maguk nemében. Én is mondom néktek, szerezzetek magatoknak
barátokat a hamis mammonból, hogy, mikor meghaltok, befogadjanak benneteket az örök hajlékokba.
A ki hű a kevesen, a sokon is hű az; és a ki a kevesen hamis, a sokon is hamis az. Ha azért a hamis
mammonon hívek nem voltatok, ki bízná reátok az igazi kincset? És ha a másén hívek nem voltatok,
ki adja oda néktek, a mi a tiétek? Egy szolga sem szolgálhat két úrnak: mert vagy az egyiket gyűlöli,
és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti. Nem szolgálhattok az Isten-
nek és a mammonnak. Hallák pedig mindezeket a farizeusok is, kik pénzszeretők valának; és csúfolák
őt. És monda nékik: Ti vagytok, a kik az emberek előtt magatokat megigazítjátok; de az Isten ismeri
a ti szíveteket: mert a mi az emberek közt magasztos, az Isten előtt útálatos. A törvény és a próféták
Keresztelő Jánosig valának: az időtől fogva az Istennek országa hirdettetik, és mindenki erőszakkal tör
abba. Könnyebb pedig a mennynek és a földnek elmúlni, hogynem a törvényből egy pontocskának el-
esni. Valaki elbocsátja feleségét, és mást vesz el, paráználkodik; és valaki férjétől elbocsátott asszonyt
vesz feleségül, paráználkodik. Vala pedig egy gazdag ember, és öltözik vala bíborba és patyolatba, min-
dennap dúsan vigadozván: És vala egy Lázár nevű koldus, ki az ő kapuja elé volt vetve, fekélyekkel
tele. És kíván vala megelégedni a morzsalékokkal, melyek hullanak vala a gazdagnak asztaláról; de az
ebek is eljővén, nyalják vala az ő sebeit. Lőn pedig, hogy meghala a koldus, és viteték az angyaloktól
az Ábrahám kebelébe; meghala pedig a gazdag is, és eltemetteték. És a pokolban felemelé az ő szemeit,
kínokban lévén, és látá Ábrahámot távol, és Lázárt annak kebelében. És ő kiáltván, monda: Atyám
Ábrahám! könyörülj rajtam, és bocsásd el Lázárt, hogy mártsa az ő ujjának hegyét vízbe, és hűsítse meg

az én nyelvemet; mert gyötrettetem e lángban. Monda pedig Ábrahám: Fiam, emlékezzél meg róla, 25
hogy te javaidat elvetted a te életedben, hasonlóképen Lázár is az ő bajait: most pedig ez vígasztaltatik,
te pedig gyötrettetel. És mindenekfelett, mi köztünk és ti közöttetek nagy közbevetés van, úgy, hogy a 26
kik akarnának innét ti hozzátok általmenni, nem mehetnek, sem azok onnét hozzánk át nem jöhetnek.
Monda pedig amaz: Kérlek azért téged Atyám, hogy bocsásd el őt az én atyámnak házához; Mert van öt 27, 28
testvérem; hogy bizonyságot tegyen nékik, hogy ők is ide e gyötrelemnek helyére ne jussanak. Monda 29
néki Ábrahám: Van Mózesök és prófétáik; hallgassák azokat. Ama pedig monda: Nem úgy, atyám Ábra- 30
hám; hanem ha a halottak közűl megy valaki hozzájok, megtérnek! Ő pedig monda néki: Ha Mózesre és 31
a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közűl feltámad.

Monda pedig a tanítványoknak: Lehetetlen dolog, hogy botránkozások ne essenek; de jaj annak, a **17**
ki által esnek. Jobb annak, ha egy malomkövet vetnek a nyakába, és ha a tengerbe vettetik, hogynem 2
mint egyet e kicsinyek közűl megbotránkoztasson. Őrizzétek meg magatokat: ha pedig a te atyádfia 3
vétkezik ellened, dorgáld meg őt; és ha megtér, bocsáss meg néki. És ha egy napon hétszer vétkezik 4
ellened, és egy napon te hozzád tér, mondván: Megbántam; megbocsáss néki. És mondának az apostolok 5
az Úrnak: Növeljed a mi hitünket! Monda pedig az Úr: Ha annyi hitetek volna, mint a mustármag, ezt 6
mondanátok ím ez eperfának: Szakadj ki gyökerestől, és plántáltassál a tengerbe; és engedne néktek.
Kicsoda pedig ti közűletek az, a ki ha egy szolgája van, és az szánt vagy legeltet, tüsténT azt mondja 7
annak, mihelyt a mezőről megjő: Jer elő, ülj asztalhoz? Sőt nem ezt mondja-é néki: Készíts vacsorámra 8
valót, és felövezvén magadat, szolgálj nékem, míg én eszem és iszom; és azután egyél és igyál te? Avagy 9
megköszöni-é annak a szolgának, hogy azt mívelte, a mit néki parancsolt? Nem gondolom. Ezenképen 10
ti is, ha mindazokat megcselekedtétek, a mik néktek parancsoltattak, mondjátok, hogy: Haszontalan
szolgák vagyunk; mert a mit kötelesek voltunk cselekedni, azt cselekedtük. És lőn, mikor útban vala 11
Jeruzsálem felé, hogy ő Samariának és Galileának közepette méne által. És mikor egy faluba beméne, 12
jöve elébe tíz bélpoklos férfi, kik távol megállának: És felemelék szavokat, mondván: Jézus, Mester, kö- 13
nyörülj rajtunk! És mikor őket látta, monda nékik: Elmenvén, mutassátok meg magatokat a papoknak. 14
És lőn, hogy míg odamenének, megtisztulának. Egy pedig ő közűlök, mikor látta, hogy meggyógyult, 15
visszatére, dicsőítvén az Istent nagy szóval; És arczczal leborúla az ő lábainál, hálákat adván néki: és az 16
Samariabeli vala. Felelvén pedig Jézus, monda: Avagy nem tízen tisztulának-é meg? A kilencze pedig 17
hol van? Nem találkoztak a kik visszatértek volna dicsőséget adni az Istennek, csak ez az idegen? És 18, 19
monda néki: Kelj föl, és menj el: a te hited téged megtartott. Megkérdeztetvén pedig a farizeusoktól, 20
mikor jő el az Isten országa, felele nékik és monda: Az Isten országa nem szemmel láthatólag jő el. Sem 21
azt nem mondják: Ímé itt, vagy: Ímé amott van; mert ímé az Isten országa ti bennetek van. Monda 22
pedig a tanítványoknak: Eljő az idő, mikor kívántok látni egyet az ember Fiának napjai közűl, és nem
láttok. És mondják majd néktek: Ímé itt, vagy: Ímé amott van; de ne menjetek el, és ne kövessétek: 23
Mert miként a felvillanó villámlás az ég aljától az ég aljáig fénylik; úgy lesz az embernek Fia is az ő nap- 24
ján. De előbb sokat kell néki szenvednie és megvettetnie e nemzetségtől. És miként a Noé napjaiban 25, 26
lett, úgy lesz az ember Fiának napjaiban is. Ettek, ittak, házasodtak, férjhezmentek mindama napig, a 27
melyen Noé a bárkába beméne, és eljöve az özönvíz, és mindeneket elveszte. Hasonlóképen mint a Lót 28
napjaiban is lett; ettek, ittak, vettek, adtak, ültettek, építettek; De a mely napon kiment Lót Sodomából, 29
tűz és kénkő esett az égből, és mindenkit elvesztett: Ezenképen lesz azon a napon, melyen az embernek 30
Fia megjelenik. Az nap, a ki a háztetőn lesz, és az ő holmija a házban, ne szálljon le, hogy elvigye: és 31
a ki a mezőn, azonképen ne forduljon hátra. Emlékezzetek Lót feleségére! Valaki igyekezik az ő éle- 32, 33
tét megtartani, elveszti azt, és valaki elveszti azt, megeleveníti azt. Mondom néktek, azon az éjszakán 34
ketten lesznek egy ágyban; az egyik felvétetik, és a másik elhagyatik. Két asszony őröl együtt; az egyik 35
felvétetik, és a másik elhagyatik. Ketten lesznek a mezőn; az egyik felvétetik, és a másik elhagyatik. 36
És felelvén, mondának néki: Hol, Uram? Ő pedig monda nékik: a hol a test, oda gyűlnek a saskeselyűk. 37

Monda pedig nékik példázatot is arról, hogy mindig imádkozni kell, és meg nem restülni; Mondván: **18**, 2
Volt egy bíró egy városban, a ki Istent nem félt és embert nem becsült. Volt pedig abban a városban egy 3
özvegyasszony, és elméne ahhoz, mondván: Állj bosszút értem az én ellenségemen. Az pedig nem akará 4
egy ideig; de azután monda ő magában: Jól lehet Istent nem félek és embert nem becsülök; Mindazáltal 5
mivelhogy nékem terhemre van ez az özvegyasszony, megszabadítom őt, hogy szüntelen reám járván,
ne gyötörjön engem. Monda pedig az Úr: Halljátok, mit mond e hamis bíró! Hát az Isten nem áll-é 6, 7
bosszút az ő választottaiért, kik ő hozzá kiáltanak éjjel és nappal, ha hosszútűrő is iránTuk? Mondom 8
néktek, hogy bosszút áll értök hamar. Mindazáltal az embernek Fia mikor eljő, avagy talál-é hitet e

9 földön? Némelyeknek pedig, kik elbizakodtak magukban, hogy ők igazak, és a többieket semmibe sem
10 vették, ezt a példázatot is mondá: Két ember méne fel a templomba imádkozni; az egyik farizeus, és
11 a másik vámszedő. A farizeus megállván, ily módon imádkozék magában: Isten! hálákat adok néked,
hogy nem vagyok olyan, mint egyéb emberek, ragadozók, hamisak, paráznák, vagy mint ím e vámszedő is.
12, 13 Bőjtölök kétszer egy héten; dézsmát adok mindenből, a mit szerzek. A vámszedő pedig távol állván, még
szemeit sem akarja vala az égre emelni, hanem veri vala mellét, mondván: Isten, légy irgalmas nékem
14 bűnösnek! Mondom néktek, ez megigazulva méne alá az ő házához, inkább hogynem amaz: mert valaki
15 felmagasztalja magát, megaláztatik; és a ki megalázza magát, felmagasztaltatik. Vivének pedig hozzá
16 kis gyermekeket is, hogy illesse azokat; mikor pedig a tanítványok ezt látták, megdorgálák azokat. De
Jézus magához híván őket, monda: Engedjétek, hogy a kis gyermekek én hozzám jőjenek, és ne tiltsátok
17 el őket; mert ilyeneké az Istennek országa. Bizony mondom néktek: A ki nem úgy fogadja az Isten
18 országát, mint gyermek, semmiképen nem megy be abba. És megkérdé őt egy főember, mondván: Jó
19 Mester, mit cselekedjem, hogy az örökéletet elnyerhessem? Monda pedig néki Jézus: Miért mondasz
20 engem jónak? Nincs senki jó, csak egy, az Isten. A parancsolatokat tudod: Ne paráználkodjál; ne ölj;
21 ne lopj; hamis tanubizonyságot ne tégy; tiszteld atyádat és anyádat. Az pedig monda: Mindezeket
22 ifjúságomtól fogva megtartottam. Jézus ezeket hallván, monda néki: Még egy fogyatkozás van benned:
Add el mindenedet, a mid van, és oszd el a szegényeknek, és kincsed lesz mennyországban; és jer, kövess
23, 24 engem. Az pedig ezeket hallván, igen megszomorodék; mert igen gazdag vala. És mikor látta Jézus,
hogy az igen megszomorodék, monda: Mily nehezen mennek be az Isten országába, a kiknek gazdagságuk
25 van! Mert könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, hogynem a gazdagnak az Isten országába bejutni.
26, 27 A kik pedig ezt hallották, mondának: Ki idvezülhet tehát? Ő pedig monda: A mi embereknél lehetetlen,
28, 29 lehetséges az Istennél És monda Péter: Ímé mi mindent elhagytunk, és követtünk téged! Ő pedig
monda nékik: Bizony mondom néktek, hogy senki nincs, a ki elhagyta házát, vagy szüleit, vagy testvéreit,
30 vagy feleségét, vagy gyermekeit az Isten országáért, A ki sokszorta többet ne kapna ebben az időben,
31 a jövendő világon pedig örök életet. És maga mellé vévén a tizenkettőt, monda nékik: Ímé felmegyünk
32 Jeruzsálembe, és beteljesedik minden az embernek Fián, a mit a próféták megírtak. Mert a pogányok
33 kezébe adatik, és megcsúfoltatik, és meggyaláztatik, és megköpdöstetik; És megostorozván, megölik őt;
34 és harmadnapon feltámad. Ők pedig ezekből semmit nem értének; és e beszéd ő előlük el vala rejtve,
35 és nem fogták fel a mondottakat. Lőn pedig, mikor Jerikhóhoz közeledett, egy vak ül vala az út mellett
36, 37 koldulván. És mikor hallotta a mellette elmenő sokaságot, tudakozódék, mi dolog az? Megmondák
38 pedig néki, hogy a Názáretbeli Jézus megy el arra. És kiálta, mondván: Jézus, Dávidnak fia, könyörülj
39 rajtam! A kik pedig elől mentek, dorgálák őt, hogy hallgasson; de ő annál inkább kiálta: Dávidnak Fia,
40 könyörülj rajtam! És Jézus megállván, parancsolá, hogy vigyék azt hozzá; és mikor közel ért, megkérdé
41 őt, Mondván: Mit akarsz, hogy cselekedjem veled? Az pedig monda: Uram, hogy az én szemem világa
42, 43 megjőjjön. És Jézus monda néki: Láss; a te hited téged megtartott. És azonnal megjöve annak szeme
világa, és követé őt, dicsőítvén az Istent; az egész sokaság pedig ezt látván, dicsőséget ada az Istennek.

19, 2 És bemenvén, általméne Jérikhón. És ímé vala ott egy ember, a kit nevéről Zákeusnak hívtak; és az
3 fővámszedő vala, és gazdag. És igyekezék Jézust látni, ki az; de a sokaságtól nem láthatá, mivelhogy
4 termete szerint kis ember volt. És előre futván felhága egy eperfügefára, hogy őt lássa; mert arra vala el-
5 menendő. És mikor arra a helyre jutott, feltekintvén Jézus, látá őt, és monda néki: Zákeus, hamar szállj
6, 7 alá; mert ma nékem a te házadnál kell maradnom. És sietve leszálla, és örömmel fogadá őt. És mikor
8 ezt látták, mindnyájan zúgolódának, mondván hogy: Bűnös emberhez ment be szállásra. Zákeus pedig
előállván, monda az Úrnak: Uram, ímé minden vagyonomnak felét a szegényeknek adom, és ha valakitől
9 valamit patvarkodással elvettem, négy annyit adok helyébe. Monda pedig néki Jézus: Ma lett idvessége
10 ennek a háznak! mivelhogy ő is Ábrahám fia. Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és
11 megtartsa, a mi elveszett. És mikor azok ezeket hallották, folytatá és monda egy példázatot, mivelhogy
12 közel vala Jeruzsálemhez, és azok azt gondolák, hogy azonnal megjelenik az Isten országa. Monda azért:
13 Egy nemes ember elméne messze tartományba, hogy országot vegyen magának, aztán visszatérjen. Elő-
14 szólítván azért tíz szolgáját, ada nékik tíz gírát, és monda nékik: Kereskedjetek, míg megjövök. Az ő
alattvalói pedig gyűlölék őt, és követséget küldének utána, mondván: Nem akarjuk, hogy ő uralkodjék
15 mi rajtunk. És lőn, mikor megjött az ország vétele után, parancsolá, hogy az ő szolgáit, a kiknek a pénzt
16 adta, hívják ő hozzá, hogy megtudja, ki mint kereskedett. Eljöve pedig az első, mondván: Uram, a te
17 gírád tíz gírát nyert. Ő pedig monda néki: Jól vagyon jó szolgám; mivelhogy kevesen voltál hív, legyen
18, 19 birodalmad tíz városon. És jöve a második, mondván: Uram, a te gírád öt gírát nyert. Monda pedig

ennek is: Néked is legyen birodalmad öt városon. És jöve egy másik, mondván: Uram, imhol a te gírád, 20
melyet egy keszkenőben eltéve tartottam; Mert féltem tőled, mivelhogy kemény ember vagy; elveszed a 21
mit nem te tettél el, és aratod, a mit nem te vetettél. Monda pedig annak: A te szádból ítéllek meg téged, 22
gonosz szolga. Tudtad, hogy én kemény ember vagyok, ki elveszem a mit nem én tettem el, és aratom a
mit nem én vetettem; Miért nem adtad azért az én pénzemet a pénzváltók asztalára, és én megjövén, 23
kamatostól kaptam volna azt vissza? És az ott állóknak monda: Vegyétek el ettől a gírát, és adjátok 24
annak, a kinek tíz gírája van. És mondának néki: Uram, tíz gírája van! És ő monda: Mert mondom 25, 26
néktek, hogy mindenkinek, a kinek van, adatik; a kinek pedig nincs, még a mije van is, elvétetik tőle.
Sőt ennek felette amaz én ellenségeimet is, kik nem akarták, hogy én ő rajtok uralkodjam, hozzátok ide, 27
és öljétek meg előttem! És ezeket mondván, megy vala elől, felmenvén Jeruzsálembe. És lőn, mikor 28, 29
közelgetett Béthfágéhoz és Bethániához, a hegyhez, mely Olajfák hegyének hívatik, elküldé kettőt az ő
tanítványai közűl, Mondván: Menjetek el az átellenben levő faluba; melybe bemenvén, találtok egy meg- 30
kötött vemhet, melyen soha egy ember sem ült: eloldván azt, hozzátok ide. És ha valaki kérdez titeket: 31
Miért oldjátok el? ezt mondjátok annak: Mert az Úrnak szüksége van reá. És elmenvén a küldöttek, 32
úgy találák, a mint nékik mondotta. És mikor a vemhet eloldák, mondának nékik annak gazdái: Miért 33
oldjátok el a vemhet? Ők pedig mondának: Az Úrnak szüksége van reá. Elvivék azért azt Jézushoz: és 34, 35
az ő felsőruháikat a vemhére vetvén, Jézust reá helyhezteték. És mikor ő méne, az ő felsőruháikat az 36
útra teríték. Mikor pedig immár közelgete az Olajfák hegyének lejtőjéhez, a tanítványok egész sokasága 37
örvendezve kezdé dicsérni az Istent fenszóval mindazokért a csodákért, a melyeket láttak; Mondván: Ál- 38
dott a Király, ki jő az Úrnak nevében! Békesség a mennyben, és dicsőség a magasságban! És némelyek 39
a farizeusok közűl a sokaságból mondának néki: Mester, dorgáld meg a te tanítványaidat! És ő felelvén, 40
monda nékik: Mondom néktek, hogyha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani. És mikor közeledett, 41
látván a várost, síra azon. Mondván: Vajha megismerted volna te is, csak e te mostani napodon is, a mik 42
néked a te békességedre valók! de most elrejtettek a te szemeid elől. Mert jőnek reád napok, mikor a 43
te ellenségeid te körűlted palánkot építenek, és körűlvesznek téged, és mindenfelől megszorítanak téged,
És a földre tipornak téged, és a te fiaidat te benned; és nem hagynak te benned követ kövön; mivelhogy 44
nem ismerted meg a te meglátogatásodnak idejét. És bemenvén a templomba, kezdé kiűzni azokat, a 45
kik adnak és vesznek vala abban, Mondván nékik: Meg van írva: Az én házam imádságnak háza; ti 46
pedig azt latroknak barlangjává tettétek. És tanít vala minden nap a templomban. A főpapok pedig és 47
az írástudók és a nép előkelői igyekeznek vala őt elveszteni: És nem találtá k el, mit cselekedjenek; mert 48
az egész nép ő rajta függ vala, reá hallgatván.

20 És lőn azok közűl a napok közűl egyen, mikor ő a népet tanítá a templomban, és az evangyéliomot hir- 1
deté, előállának a főpapok és az írástudók a vénekkel egybe, És mondának néki, így szólván: Mondd meg 2
nékünk, micsoda hatalommal cselekszed ezeket? vagy ki az, a ki néked ezt a hatalmat adta? Felelvén 3
pedig, monda nékik: Én is kérdek egy dolgot tőletek; mondjátok meg azért nékem: A János keresztsége 4
mennyből vala-é, vagy emberektől? Azok pedig tanakodának magok közt, mondván: Ha ezt mondjuk: 5
Mennyből; azt fogja mondani: Miért nem hittetek tehát néki? Ha pedig ezt mondjuk: Emberektől; az 6
egész nép megkövez minket: mert meg van győződve, hogy János próféta volt. Felelének azért, hogy ők 7
nem tudják, honnét vala. És Jézus monda nékik: Én sem mondom meg néktek, micsoda hatalommal 8
cselekszem ezeket. És kezdé a népnek e példázatot mondani: Egy ember plántála szőlőt, és kiadá azt 9
munkásoknak, és hosszú időre elutazék. És annak idején elküldé szolgáját a munkásokhoz, hogy ad- 10
janak néki a szőlő gyümölcséből; a munkások pedig azt megvervén, üresen bocsáták el. És még másik 11
szolgát is külde; de azok azt is megvervén és meggyalázván, üresen bocsáták el. És még harmadikat is 12
külde; de azok azt is megsebesítvén, kiveték. Monda azért a szőlőnek ura: Mit cselekedjem? Elküldöm 13
az én szerelmes fiamat: talán azt, ha látják, megbecsülik. De mikor azt látták a munkások, tanakodának 14
egymás közt, mondván: Ez az örökös; jertek, öljük meg őt, hogy a miénk legyen az örökség! És kivetvén 15
őt a szőlőből, megölék. Mit cselekszik azért a szőlőnek ura azokkal? Elmegy és elveszti azokat a mun- 16
kásokat, és a szőlőt másoknak adja. És mikor ezt hallották, mondának: Távol legyen az! Ő pedig reájok 17
tekintvén, monda: Mi az tehát, a mi meg van írva: A mely követ az építők megvetettek, az lett a szegelet
fejévé? Valaki erre a kőre esik, szétzúzatik; a kire pedig ez esik reá, szétmorzsolja azt. És igyekeznek 18, 19
vala a főpapok és az írástudók kezeiket ő reá vetni azon órában; de félének a néptől; mert megérték, hogy
ő ellenök mondta e példázatot. Annakokáért vigyázván ő reá, leselkedőket küldének ki, a kik igazaknak 20
tetteték magokat, hogy őt megfogják beszédében; hogy átadják a felsőbbségnek és a helytartó hatalmá-

nak. Kik megkérdezék őt, mondván: Mester, tudjuk, hogy te helyesen beszélsz és tanítasz, és személyt
nem válogatsz, hanem az Istennek útát igazán tanítod: Szabad-é nékünk adót fizetnünk a császárnak,
vagy nem? Ő pedig észrevévén álnokságukat, monda nékik: Mit kísértetek engem? Mutassatok nékem
egy pénzt; kinek a képe és felirata van rajta? És felelvén, mondának: A császáré. Ő pedig monda nékik:
Adjátok meg azért a mi a császáré, a császárnak, és a mi az Istené, az Istennek. És nem tudták őt
megfogni beszédében a nép előtt; és csodálkozván az ő feleletén, elhallgatának. Hozzá menvén pedig a
sadduczeusok közűl némelyek, a kik tagadják, hogy van feltámadás, megkérdék őt, Mondván: Mester,
Mózes megírta nékünk, ha valakinek testvére meghal, kinek felesége volt, és magzatok nélkűl hal meg,
hogy annak testvére elvegye annak feleségét, és támaszszon magot az ő testvérének. Hét testvér vala
azért: és az első feleséget vévén, meghalt magzatok nélkűl; A másik vevé el azért annak feleségét, és az
is magzatok nélkűl halt meg; Akkor a harmadik vette el azt; és hasonlóképen mind a heten is; és nem
hagytak magot, és meghaltak. Mind ezek után pedig meghalt az asszony is. A feltámadáskor azért
kinek a felesége lesz közűlök? mert mind a hétnek felesége volt. És felelvén, monda nékik Jézus: E
világ fiai házasodnak és férjhez adatnak: De a kik méltókká tétetnek, hogy ama világot elvegyék, és a
halálból való feltámadást, sem nem házasodnak, sem férjhez nem adatnak: Mert meg sem halhatnak
többé: mert hasonlók az angyalokhoz; és az Isten fiai, mivelhogy a feltámadásnak fiai. Hogy pedig a ha-
lottak feltámadnak, Mózes is megjelentette a csipkebokornál, mikor az Urat Ábrahám Istenének és Izsák
Istenének és Jákób Istenének mondja. Az Isten pedig nem a holtaknak, hanem az élőknek Istene: mert
mindenek élnek ő néki. Felelvén pedig némelyek az írástudók közűl, mondának: Mester, jól mondád!
És többé semmit sem mertek tőle kérdezni. Monda pedig nékik: Mimódon mondják, hogy a Krisztus
Dávidnak fia? Holott maga Dávid mondja a zsoltárok könyvében: Monda az Úr az én Uramnak, ülj
az én jobbkezem felől, Míglen vetem a te ellenségeidet a te lábaid alá zsámolyúl. Dávid azért Urának
mondja őt, mimódon fia tehát néki? És az egész nép hallására monda az ő tanítványainak: Oltalmazzá-
tok meg magatokat az írástudóktól, kik hosszú köntösökben akarnak járni, és szeretik a piaczokon való
köszöntéseket, és a gyülekezetekben az első űlést, és a lakomákon a főhelyeket; Kik az özvegyeknek
házát felemésztik, és színből hosszan imádkoznak; ezek súlyosabb ítélet alá esnek.

21 És mikor feltekintett, látá hogy a gazdagok hányják az ő ajándékaikat a perselybe. Láta pedig egy
szegény özvegy asszonyt is, hogy abba két fillért vete. És monda: Igazán mondom néktek, hogy e szegény
özvegy mindenkinél többet vete: Mert mind ezek az ő fölöslegükből vetettek Istennek az ajándékokhoz:
ez pedig az ő szegénységéből minden vagyonát, a mije volt, oda veté. És mikor némelyek mondának
a templom felől, hogy szép kövekkel és ajándékokkal van felékesítve, monda: Ezekből, a miket láttok,
jőnek napok, melyekben kő kövön nem marad, mely le nem romboltatnék. Megkérdék pedig őt, mond-
ván: Mester, mikor lesznek azért ezek? és mi lesz a jel, mikor mind ezek meglesznek? Ő pedig monda:
Meglássátok, hogy el ne hitessenek benneteket: mert sokan jőnek el az én nevemben, kik ezt mondják:
Én vagyok; és: Az idő elközelgett: ne menjetek azért utánok. És mikor hallotok háborúkról és zendülé-
sekről, meg ne félemljetek; mert ezeknek meg kell lenni előbb, de nem jő mindjárt a vég. Akkor monda
nékik: Nemzet nemzet ellen támad, és ország ország ellen; És minden felé nagy földindulások lesznek, és
éhségek és döghalálok; és rettegtetések és nagy jelek lesznek az égből. De mind ezeknek előtte kezeiket
reátok vetik, és üldöznek titeket, adván a gyülekezetek elé, és tömlöczökbe és királyok és helytartók elé
visznek az én nevemért. De ebből néktek lesz tanúbizonyságotok. Tökéljétek el azért a ti szívetekben,
hogy nem gondoskodtok előre, hogy mit feleljetek védelmetekre: Mert én adok néktek szájat és bölcse-
séget, melynek ellene nem szólhatnak, sem ellene nem állhatnak mind azok, a kik magokat ellenetekbe
vetik. Elárúlnak pedig titeket szülők és testvérek is, rokonok és barátok is; és megölnek némelyeket
ti közűletek. És gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért. De fejeteknek egy hajszála sem
vész el. A ti béketűréstek által nyeritek meg lelketeket. Mikor pedig látjátok Jeruzsálemet hadseregek-
től körűlvéve, akkor tudjátok meg, hogy elközelgett az ő elpusztulása. Akkor a kik Júdeában lesznek,
fussanak a hegyekre; és a kik annak közepette, menjenek ki abból; és a kik a mezőben, ne menjenek
be abba. Mert azok a bosszúállásnak napjai, hogy beteljesedjenek mind azok, a mik megírattak. Jaj
pedig a terhes és szoptató asszonyoknak azokban a napokban; mert nagy szükség lesz e földön, és harag
e népen. És elhullanak fegyvernek éle által, és fogva vitetnek minden pogányok közé; és Jeruzsálem
megtapodtatik a pogányoktól, míglen betelik a pogányok ideje. És lesznek jelek a napban, holdban és
csillagokban; és a földön pogányok szorongása a kétség miatt, mikor a tenger és a hab zúgni fog, Mikor
az emberek elhalnak a félelem miatt és azoknak várása miatt, a mik e föld kerekségére következnek:
mert az egek erősségei megrendűlnek. És akkor meglátják az embernek Fiát eljőni a felhőben, hata-
lommal, és nagy dicsőséggel. Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti

fejeteket; mert elközelget a ti váltságtok. Monda pedig nékik egy példázatot: Tekintsétek meg a fügefát 29
és minden fákat: Mikor immár hajtanak, és ezt látjátok, ti magatoktól tudjátok, hogy már közel van 30
a nyár. Ezenképen ti is, mikor látjátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten 31
országa. Bizony mondom néktek, hogy e nemzetség el nem múlik, mígnem mind ezek meglesznek. Az 32, 33
ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképen el nem múlnak. De vigyázzatok magatokra, hogy 34
valamikor meg ne nehezedjék a ti szívetek dobzódásnak, részegségnek és ez élet gondjainak miatta és vá-
ratlanul reátok ne jőjjön az a nap: Mert mintegy tőr úgy lep meg mindeneket, a kik az egész föld színén 35
lakoznak. Vigyázzatok azért minden időben, kérvén, hogy méltókká tétessetek arra, hogy elkerüljétek 36
mindezeket, a mik bekövetkeznek, és megállhassatok az embernek Fia előtt! Tanít vala pedig naponta 37
a templomban; éjszakára pedig kimenvén, a hegyen vala, mely Olajfák hegyének neveztetik. És kora 38
reggel hozzá megy vala az egész nép, hogy őt hallgassa a templomban.

Elközelgetett pedig a kovásztalan kenyerek ünnepe, mely husvétnak mondatik. És a főpapok és **22**, 2
az írástudók keresnek vala módot, hogyan öljék meg őt; mert féltek a néptől. Beméne pedig a sátán 3
Júdásba, ki Iskáriótesnek neveztetik, és a tizenkettőnek számából vala; És elmenvén, megbeszélé a 4
főpapokkal és a vezérekkel, mimódon adja őt nékik kezökbe. És azok örülének, és megszerződének, hogy 5
pénzt adnak néki; Ő pedig megigéré, és keres vala jó alkalmat, hogy őt nékik kezökbe adja zenebona 6
nélkűl. Eljöve pedig a kovásztalan kenyerek napja, melyen meg kelle öletni a husvétibáránynak; És 7, 8
elküldé Pétert és Jánost, mondván: Elmenvén, készítsétek el nékünk a húsvétibárányt, hogy megegyük.
Ők pedig mondának néki: Hol akarod, hogy elkészítsük? És ő monda nékik: Ímé, mikor bementek 9, 10
a városba, szembe jő veletek egy ember, ki egy korsó vizet visz; kövessétek őt abba a házba, a melybe
bemegy. És mondjátok a ház gazdájának: Ezt mondja néked a Mester: Hol van az a szállás, a hol 11
megeszem az én tanítványaimmal a husvéti bárányt? És ő mutat néktek egy nagy vacsoráló helyet, 12
berendezve, ott készítsétek el. Elmenvén pedig, úgy találák, a mint mondta nékik; és elkészíték a 13
húsvétibárányt. És mikor eljött az idő, asztalhoz űle, és a tizenkét apostol ő vele egyetembe. És monda 14, 15
nékik: Kívánva kívántam a husvétibárányt megenni veletek, mielőtt én szenvednék: Mert mondom 16
néktek, hogy többé nem eszem abból, míglen beteljesedik az Isten országában. És a pohárt vévén, 17
minekutána hálákat adott, monda: Vegyétek ezt, és oszszátok el magatok között: Mert mondom néktek, 18
hogy nem iszom a szőlőtőkének gyümölcséből, míglen eljő az Isten országa. És minekutána a kenyeret 19
vette, hálákat adván megszegé, és adá nékik, mondván: Ez az én testem, mely ti érettetek adatik: ezt
cselekedjétek az én emlékezetemre. Hasonlóképen a pohárt is, minekutána vacsorált, ezt mondván: E 20
pohár amaz új szövetség az én véremben, mely ti érettetek kiontatik. De ímé annak a keze, a ki engem 21
elárul, velem van az asztalon. És az embernek Fia jóllehet elmegy, mint elvégeztetett: de jaj annak az 22
embernek, a ki által elárultatik! És ők kezdék egymás között kérdezni, vajjon ki lehet az ő közöttük, a ki 23
ezt meg fogja tenni? Támada pedig köztük versengés is, hogy ki tekinthető köztük nagyobbnak. Ő pedig 24, 25
monda nékik: A pogányokon uralkodnak az ő királyaik, és a kiknek azokon hatalmuk van, jóltévőknek
hivatnak. De ti nem úgy: hanem a ki legnagyobb köztetek, olyan legyen, mint a ki legkisebb; és a ki fő, 26
mint a ki szolgál. Mert melyik nagyobb, az-é, a ki asztalnál ül, vagy a ki szolgál? nemde a ki asztalnál 27
ül? De én ti köztetek olyan vagyok, mint a ki szolgál. Ti vagytok pedig azok, kik megmaradtatok 28
én velem az én kísérteteimben; Én azért adok néktek, miképen az én Atyám adott nékem, országot, 29
Hogy egyetek és igyatok az én asztalomon az én országomban, és üljetek királyi székeken, ítélvén az 30
Izráelnek tizenkét nemzetségét. Monda pedig az Úr: Simon! Simon! ímé a sátán kikért titeket, hogy 31
megrostáljon, mint a búzát; De én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited: te azért idővel 32
megtérvén, a te atyádfiait erősítsed. Ő pedig monda néki: Uram, te veled kész vagyok mind tömlöczre, 33
mind halálra menni! És ő monda: Mondom néked Péter: Ma nem szól addig a kakas, míg te háromszor 34
meg nem tagadod, hogy ismersz engem. És monda nékik: Mikor elküldtelek benneteket erszény, táska 35
és saru nélkűl, volt-é valamiben fogyatkozástok? Ők pedig mondának: Semmiben sem. Monda azért 36
nékik: De most, a kinek erszénye van, elővegye, hasonlóképen a táskát; és a kinek nincs, adja el felső
ruháját, és vegyen szablyát. Mert mondom néktek, hogy még ennek az írásnak be kell teljesülni rajtam, 37
hogy: És a gonoszok közé számláltatott. Mert a mik reám vonatkoznak is, elvégeztetnek. Azok pedig 38
mondának: Uram, ímé van itt két szablya. Ő pedig monda: Elég. És kimenvén, méne az ő szokása 39
szerint az Olajfák hegyére; követék pedig őt az ő tanítványai is. És mikor ott a helyen vala, monda 40
nékik: Imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek. És ő eltávozék tőlök mintegy kőhajításnyira; és térdre 41
esvén, imádkozék, Mondván: Atyám, ha akarod, távoztasd el tőlem e pohárt; mindazáltal ne az én 42

akaratom, hanem a tiéd legyen! És angyal jelenék meg néki mennyből, erősítvén őt. És haláltusában lévén, buzgóságosabban imádkozék; és az ő verítéke olyan vala, mint a nagy vércseppek, melyek a földre hullanak. És minekutána fölkelt az imádkozástól, az ő tanítványaihoz menvén, aludva találá őket a szomorúság miatt, És monda nékik: Mit alusztok? Keljetek fel és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek. És mikor még beszéle, ímé sokaság jöve, melynek az méne előtte, a ki Júdásnak neveztetik, egy a tizenkettő közűl; és közelgete Jézushoz, hogy őt megcsókolja. Jézus pedig monda néki: Júdás, csókkal árulod el az embernek Fiát? Látván pedig azok, a kik ő körűlötte valának, a mi következik, mondának néki: Uram, vágjuk-é őket fegyverrel? És közűlök valaki megvágá a főpap szolgáját, és levágá annak jobb fülét. Felelvén pedig Jézus, monda: Elég eddig. És illetvén annak fülét, meggyógyítá azt. Monda pedig Jézus azoknak, a kik ő hozzá mentek, a főpapoknak, a templom tisztjeinek és a véneknek: Mint valami latorra úgy jöttetek szablyákkal és fustélyokkal? Mikor minden nap veletek voltam a templomban, a ti kezeiteket nem vetétek én reám: de ez a ti órátok, és a sötétségnek hatalma. Megfogván azért őt, elvezeték, és elvivék a főpap házába. Péter pedig követi vala távol. És mikor tüzet gerjesztettek az udvar közepén, és ők együtt leültek, Péter is leüle ő velök. És meglátván őt egy szolgálóleány, a mint a világosságnál ült, szemeit reá vetvén, monda: Ez is ő vele vala! Ő pedig megtagadá őt, mondván: Asszony, nem ismerem őt! És egy kevéssel azután más látván őt, monda: Te is azok közűl való vagy! Péter pedig monda: Ember, nem vagyok! És úgy egy óra mulva más valaki erősíté, mondván: Bizony ez is vele vala: mert Galileából való is. Monda pedig Péter: Ember, nem tudom, mit mondasz! És azonnal, mikor ő még beszélt, megszólalt a kakas. És hátra fordulván az Úr, tekinte Péterre. És megemlékezék Péter az Úr szaváról, a mint néki mondta: Mielőtt a kakas szól, háromszor megtagadsz engem. És kimenvén Péter, kesevesen síra. És azok a férfiak, a kik fogva tarták Jézust, csúfolják vala, vervén őt. És szemeit betakarván, arczul csapdosák őt, és kérdezék őt, mondván: Prófétáld meg ki az, a ki téged vere? És sok egyéb dolgot mondának néki, szidalmazván őt. És a mint nappal lett, egybegyűle a nép véneinek tanácsa, főpapok és írástudók; és vivék őt az ő gyülekezetükbe, Mondván: Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nékünk. Monda pedig nékik: Ha mondom néktek, nem hiszitek: De ha kérdezlek is, nem feleltek nékem, sem el nem bocsátotok. Mostantól fogva ül az embernek Fia az Isten hatalmának jobbja felől. Mondának pedig mindnyájan: Te vagy tehát az Isten Fia? Ő pedig monda nékik: Ti mondjátok, hogy én vagyok! Azok pedig mondának: Mi szükségünk van még bizonyságra? Hiszen mi magunk hallottuk az ő szájából.

23 És fölkelvén az ő egész sokaságuk, vivék őt Pilátushoz. És kezdék őt vádolni, mondván: Úgy találtuk, hogy ez a népet félrevezeti, és tiltja a császár adójának fizetését, mivelhogy ő magát ama király Krisztusnak mondja. Pilátus pedig megkérdé őt, mondván: Te vagy-é a zsidók királya? És ő felelvén néki, monda: Te mondod! Monda pedig Pilátus a főpapoknak és a sokaságnak: Semmi bűnt nem találok ez emberben. De azok erősködének, mondván: A népet felzendíti, tanítván az egész Júdeában, elkezdve Galileától mind idáig. Pilátus pedig Galileát hallván, megkérdé, vajjon galileai ember-é ő? És mikor megtudta, hogy ő a Héródes hatósága alá tartozik, Héródeshez küldé őt, mivelhogy az is Jeruzsálemben vala azokban a napokban. Héródes pedig Jézust látván igen megörüle: mert sok időtől fogva kívánta őt látni, mivelhogy sokat hallott ő felőle, és reménylé, hogy majd valami csodát lát, melyet ő tesz. Kérdezé pedig őt sok beszéddel; de ő semmit nem felele néki. Ott állanak vala pedig a főpapok és az írástudók, teljes igyekezettel vádolván őt. Héródes pedig az ő katonáival egybe semminek állítván és kicsúfolván őt, minekutána felöltöztette fényes ruhába, visszaküldé Pilátushoz. És az napon lőnek barátok egymással Pilátus és Héródes; mert az előtt ellenségeskedésben valának egymással. Pilátus pedig a főpapokat, főembereket és a népet egybegyűjtvén, Monda nékik: Ide hoztátok nékem ez embert, mint a ki a népet félrevezeti: és ímé én ti előttetek kivallatván, semmi olyan bűnt nem találtam ez emberben, a mivel őt vádoljátok: De még Héródes sem; mert titeket ő hozzá igazítálak; és ímé semmi halálra való dolgot nem cselekedett ő. Megfenyítvén azért őt, elbocsátom. Kell vala pedig elbocsátania nékik ünnepenként egy foglyot. De felkiálta az egész sokaság, mondván: Vidd el ezt, és bocsásd el nékünk Barabbást! Ki a városban lett valami lázadásért és gyilkosságért vettetett a tömlöczbe. Pilátus azért ismét felszólala, el akarván bocsátani Jézust; De azok ellene kiáltának, mondván: Feszítsd meg! Feszítsd meg őt! Ő pedig harmadszor is monda nékik: Mert mi gonoszt tett ez? Semmi halálra való bűnt nem találtam ő benne; megfenyítvén azért őt, elbocsátom! Azok pedig nagy fenszóval sürgeték, kérvén, hogy megfeszíttessék; és az ő szavok és a főpapoké erőt vesz vala. És Pilátus megítélé, hogy meglegyen, a mit kérnek vala. És elbocsátá nékik azt, a ki lázadásért és gyilkosságért vettetett a tömlöczbe, a kit kértek vala; Jézust pedig kiszolgáltatá az ő akaratuknak. Mikor azért elvivék őt, egy Czirénebeli Simont megragadván, ki a

mezőről jöve, arra tevék a keresztfát, hogy vigye Jézus után. Követé pedig őt a népnek és az asszonyok- 27
nak nagy sokasága, a kik gyászolák és siraták őt. Jézus pedig hozzájok fordulván, monda: Jeruzsálem 28
leányai, ne sírjatok én rajtam, hanem ti magatokon sírjatok, és a ti magzataitokon. Mert ímé jőnek 29
napok, melyeken ezt mondják: Boldogok a meddők, és a mely méhek nem szültek, és az emlők, melyek
nem szoptattak! Akkor kezdik mondani a hegyeknek: Essetek mi reánk; és a halmoknak: Borítsatok 30
el minket! Mert ha a zöldelő fán ezt mívelik, mi esik a száraz fán? Vivének pedig két másikat is, két 31, 32
gonosztevőt ő vele, hogy megölessenek. Mikor pedig elmenének a helyre, mely Koponya helyének mon- 33
datik, ott megfeszíték őt és a gonosztevőket, egyiket jobbkéz felől, a másikat balkéz felől. Jézus pedig 34
monda: Atyám! bocsásd meg nékik; mert nem tudják mit cselekesznek. Elosztván pedig az ő ruháit, ve-
tének reájok sorsot. És a nép megálla nézni. Csúfolák pedig őt a főemberek is azokkal egybe, mondván: 35
Egyebeket megtartott, tartsa meg magát, ha ő a Krisztus, az Istennek ama választottja. Csúfolák pedig 36
őt a vitézek is, oda járulván és eczettel kínálván őt, És ezt mondván néki: Ha te vagy a zsidóknak ama 37
Királya, szabadítsd meg magadat! Vala pedig egy felirat is fölébe írva, görög, római és zsidó betűkkel: 38
Ez a zsidóknak ama Királya. A felfüggesztett gonosztevők közül pedig az egyik szidalmazá őt, mond- 39
ván: Ha te vagy a Krisztus, szabadítsd meg magadat, minket is! Felelvén pedig a másik, megdorgálá őt, 40
mondván: Az Istent sem féled-é te? hiszen te ugyanazon ítélet alatt vagy! És mi ugyan méltán; mert a 41
mi cselekedetünknek méltó büntetését vesszük: ez pedig semmi méltatlan dolgot nem cselekedett. És 42
monda Jézusnak: Uram, emlékezzél meg én rólam, mikor eljősz a te országodban! És monda néki Jézus: 43
Bizony mondom néked: Ma velem leszel a paradicsomban. Vala pedig mintegy hat óra, és sötétség lőn az 44
egész tartományban mind kilencz órakorig. És meghomályosodék a nap, és a templom kárpitja középen 45
ketté hasada. És kiáltván Jézus nagy szóval, monda: Atyám, a te kezeidbe teszem le az én lelkemet. 46
És ezeket mondván, meghala. Látván pedig a százados, a mi történt, dicsőíté az Istent, mondván: Bi- 47
zony ez ember igaz vala. És az egész sokaság, mely e dolognak látására ment oda, látván azokat, a mik 48
történtek, mellét verve megtére. Az ő ismerősei pedig mind, és az asszonyok, a kik Galileából követék 49
őt, távol állának, nézvén ezeket. És ímé egy ember, kinek József vala neve, tanácsbéli, jó és igaz fér- 50
fiú, Ki nem vala részes azoknak tanácsában és cselekedetében, Arimathiából, a zsidók városából való, ki 51
maga is várja vala az Istennek országát: Ez oda menvén Pilátushoz, elkéré a Jézus testét. És levévén 52, 53
azt, begöngyölé azt gyolcsba, és helyhezteté azt egy sziklába vágott sírboltba, melyben még senki sem
feküdt. És az nap péntek vala, és szombat virrada rá. Az őt követő asszonyok is pedig, kik vele Galile- 54, 55
aából jöttek, megnézék a sírt, és hogy miképen helyeztetett el az ő teste. Visszatérvén pedig, készítének 56
fűszerszámokat és keneteket. És szombaton nyugovának a parancsolat szerint.

A hétnek első napján pedig kora reggel a sírhoz menének, vivén az elkészített fűszerszámokat, és **24**
némely más asszonyok is velök. És a követ a sírról elhengerítve találák. És mikor bementek, nem 2, 3
találák az Úr Jézus testét. És lőn, hogy mikor ők e felett megdöbbenének, ímé két férfiú álla melléjök 4
fényes öltözetben: És mikor ők megrémülvén a földre hajták orczájokat, azok mondának nékik: Mit 5
keresitek a holtak között az élőt? Nincs itt, hanem feltámadott: emlékezzetek rá, mint beszélt néktek, 6
még mikor Galileában volt, Mondván: Szükség az ember Fiának átadatni a bűnös emberek kezébe, és 7
megfeszíttetni, és harmadnapon feltámadni. Megemlékezének azért az ő szavairól, És visszatérvén a 8, 9
sírtól, elmondák mindezeket a tizenegynek, és mind a többieknek. Valának pedig Mária Magdaléna, és 10
Johanna, és a Jakab anyja Mária, és egyéb asszonyok is velök, a kik ezeket mondák az apostoloknak.
De az ő szavuk csak üres beszédnek látszék azok előtt; és nem hivének nékik. Péter azonban felkelvén 11, 12
elfuta a sírhoz, és behajolván látá, hogy csak a lepedők vannak ott; és elméne, magában csodálkozván
e dolgon. És ímé azok közül ketten mennek vala ugyanazok a napon egy faluba, mely Jeruzsálemtől 13
hatvan futamatnyira vala, melynek neve vala Emmaus. És beszélgetének magok közt mindazokról, a 14
mik történtek. És lőn, hogy a mint beszélgetének és egymástól kérdezősködének, maga Jézus hozzájok 15
menvén, velök együtt megy vala az úton. De az ő szemeik visszatartóztatának, hogy őt meg ne ismer- 16
jék. Monda pedig nékik: Micsoda szavak ezek, a melyeket egymással váltotok jártotokban? és miért 17
vagytok szomorú ábrázattal? Felelvén pedig az egyik, kinek neve Kleofás, monda néki: Csak te vagy- 18
é jövevény Jeruzsálemben, és nem tudod, minémű dolgok lettek abban e napokon? És monda nékik: 19
Micsoda dolgok? Azok pedig mondának néki: A melyek esének a Názáretbeli Jézuson, ki próféta vala,
cselekedetben és beszédben hatalmas Isten előtt és az egész nép előtt: És mimódon adák őt a főpapok 20
és a mi főembereink halálos ítéletre, és megfeszíték őt. Pedig mi azt reméltük, hogy ő az, a ki meg fogja 21
váltani az Izráelt. De mindezek mellet ma van harmadnapja, hogy ezek lettek. Hanem valami közülünk 22
való asszonyok is megdöbbentettek minket, kik jó reggel a sírnál valának; És mikor nem találták az ő 23

testét, haza jöttek mondván, hogy angyalok jelenését is látták, kik azt mondják, hogy ő él. És azok közűl némelyek, kik velünk valának, elmenének a sírhoz, és úgy találák, a mint az asszonyok is mondták; őt pedig nem látták. És ő monda nékik: Óh balgatagok és rest szívűek mindazoknak elhivésére, a miket a próféták szóltak! Avagy nem ezeket kellett-é szenvedni a Krisztusnak, és úgy menni be az ő dicsőségébe? És elkezdvén Mózestől és minden prófétáktól fogva, magyarázza vala nékik minden írásokban, a mik ő felőle megirattak. Elközelítének pedig a faluhoz, a melybe mennek vala; és ő úgy tőn, mintha tovább menne. De kényszeríték őt, mondván: Maradj velünk: mert immár beestvéledik, és a nap lehanyatlott! Beméne azért, hogy velök maradjon. És lőn, mikor leült velök, a kenyeret vévén, megáldá, és megszegvén, nékik adá. És megnyilatkozának az ő szemeik, és megismerék őt; de ő eltünt előlük. És mondának egymásnak: Avagy nem gerjedezett-é a mi szívünk mi bennünk, mikor nékünk szóla az úton, és mikor magyarázá nékünk az Írásokat? És felkelvén azon órában, visszatérének Jeruzsálembe, és egybegyűlve találák a tizenegyet és azokat, a kik velök valának, Kik ezt mondják vala: Feltámadott az Úr bizonnyal, és megjelent Simonnak! És ezek is elbeszélék, mi történt az úton, és miképen ismerték meg ők a kenyér megszegéséről. És mikor ezeket beszélék, megálla maga Jézus ő közöttök, és monda nékik: Békesség néktek! Megrémülvén pedig és félvén, azt hivék, hogy valami lelket látnak. És monda nékik: Miért háborodtatok meg, és miért támadnak szívetekben okoskodások? Lássátok meg az én kezeimet és lábaimat, hogy én magam vagyok: tapogassatok meg engem, és lássatok; mert a léleknek nincs húsa és csontja, a mint látjátok, hogy nékem van! És ezeket mondván, megmutatá nékik kezeit és lábait. Mikor pedig még nem hivék az öröm miatt, és csodálkozának, monda nékik: Van-é itt valami enni valótok? Ők pedig adának néki egy darab sült halat, és valami lépesmézet. Melyeket elvőn, és előttök evék. És monda nékik: Ezek azok a beszédek, melyeket szóltam néktek, mikor még veletek valék, hogy szükség beteljesedni midazoknak, a mik megirattak a Mózes törvényében, a prófétáknál és a zsoltárokban én felőlem. Akkor menyilatkoztatá az ő elméjöket, hogy értsék az Írásokat. És monda nékik: Így van megírva, és így kellett szenvedni a Krisztusnak, és feltámadni a halálból harmadnapon: És prédikáltatni az ő nevében a megtérésnek és a bűnök bocsánatának minden pogányok között, Jeruzsálemtől elkezdve. Ti vagytok pedig ezeknek bizonyságai. És ímé én elküldöm ti reátok az én Atyámnak ígéretét; ti pedig maradjatok Jeruzsálem városában, mígnem felruháztattok mennyei erővel. Kivivé pedig őket Bethániáig; és felemelvén az ő kezeit, megáldá őket. És lőn, hogy míg áldá őket, tőlök elszakadván, felviteték a mennybe. Ők pedig imádván őt, visszatérének nagy örömmel Jeruzsálembe; És mindenkor a templomban valának, dícsérvén és áldván az Istent. Ámen.

JÁNOS

Kezdetben vala az Íge, és az Íge vala az Istennél, és Isten vala az Íge. Ez kezdetben az Istennél **1**, 2
vala. Minden ő általa lett és nála nélkűl semmi sem lett, a mi lett. Ő benne vala az élet, és 3, 4
az élet vala az emberek világossága; És a világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem 5
fogadta be azt. Vala egy Istentől küldött ember, kinek neve János. Ez jött tanúbizonyságul, 6, 7
hogy bizonyságot tegyen a világosságról, hogy mindenki higyjen ő általa. Nem ő vala a világosság, ha- 8
nem jött, hogy bizonyságot tegyen a világosságról. Az igazi világosság eljött volt már a világba, a mely 9
megvilágosít minden embert. A világban volt és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt. Az 10, 11
övéi közé jöve, és az övéi nem fogadák be őt. Valakik pedig befogadák őt, hatalmat ada azoknak, hogy 12
Isten fiaivá legyenek, azoknak, a kik az ő nevében hisznek; A kik nem vérből, sem a testnek akaratából, 13
sem a férfiúnak indulatjából, hanem Istentől születtek. És az Íge testté lett és lakozék mi közöttünk 14
(és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), a ki teljes vala kegyelemmel és igaz-
sággal. János bizonyságot tett ő róla, és kiáltott, mondván: Ez vala, a kiről mondám: A ki utánam jő, 15
előttem lett, mert előbb volt nálamnál. És az ő teljességéből vettünk mindnyájan, kegyelmet is kegyele- 16
mért. Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem pedig és az igazság Jézus Krisztus által lett. Az 17, 18
Istent soha senki nem látta; az egyszülött Fiú, a ki az Atya kebelében van, az jelentette ki őt. És ez a 19
János bizonyságtétele, a mikor a zsidók papokat és Lévitákat küldöttek Jeruzsálemből, hogy megkérdez-
zék őt: Kicsoda vagy te? És megvallá, és nem tagadá; és megvallá, hogy: Nem én vagyok a Krisztus. És 20, 21
kérdezék őt: Micsoda tehát? Illyés vagy-é te? És monda: Nem vagyok. A próféta vagy-é te? És ő felele:
Nem. Mondának azért néki: Kicsoda vagy? Hogy megfelelhessünk azoknak, a kik minket elküldöttek: 22
Mit mondasz magad felől? Monda: Én kiáltó szó vagyok a pusztában. Egyengessétek az Úrnak útját, a 23
mint megmondotta Ésaiás próféta. És a küldöttek a farizeusok közűl valók voltak; És megkérdezék őt 24, 25
és mondának néki: Miért keresztelsz tehát, ha te nem vagy a Krisztus, sem Illyés, sem a próféta? Felele 26
nékik János, mondván: Én vízzel keresztelek; de köztetek van, a kit ti nem ismertek. Ő az, a ki utánam 27
jő, a ki előttem lett, a kinek én nem vagyok méltó, hogy saruja szíjját megoldjam. Ezek Béthabarában 28
lettek, a Jordánon túl, a hol János keresztel vala. Másnap látá János Jézust ő hozzá menni, és monda: 29
Ímé az Istennek ama báránya, a ki elveszi a világ bűneit! Ez az, a kiről én ezt mondám: Én utánam jő 30
egy férfiú, a ki előttem lett, mert előbb volt nálamnál. És én nem ismertem őt; de hogy megjelentessék 31
Izráelnek, azért jöttem én, a ki vízzel keresztelek. És bizonyságot tőn János, mondván: Láttam a Lelket 32
leszállani az égből, mint egy galambot; és megnyugovék ő rajta. És én nem ismertem őt; de a ki elküldе 33
engem, hogy vízzel kereszteljek, az mondá nékem: A kire látod a Lelket leszállani és rajta megnyugodni,
az az, a ki keresztel Szent Lélekkel. És én láttam, és bizonyságot tettem, hogy ez az Isten Fia. Más- 34, 35
nap ismét ott állt vala János és kettő az ő tanítványai közűl; És ránézvén Jézusra, a mint ott jár vala, 36
monda: Ímé az Isten Báránya! És hallá őt a két tanítvány, a mint szól vala, és követék Jézust. Jézus 37, 38
pedig hátrafordulván és látván, hogy követik azok, monda nékik: Mit kerestek? Azok pedig mondának
néki: Rabbi, (a mi megmagyarázva azt teszi: Mester), hol lakol? Monda nékik: Jőjetek és lássátok meg. 39
Elmenének és megláták, hol lakik; és nála maradának azon a napon: vala pedig körűlbelől tíz óra. A 40
kettő közűl, a kik Jánostól ezt hallották és őt követték vala, András volt az egyik, a Simon Péter testvére.
Találkozék ez először a maga testvérével, Simonnal, és monda néki: Megtaláltuk a Messiást (a mi meg- 41
magyarázva azt teszi: Krisztus); És vezeté őt Jézushoz. Jézus pedig reá tekintvén, monda: Te Simon 42
vagy, a Jóna fia; te Kéfásnak fogsz hivatni (a mi megmagyarázva: Kőszikla). A következő napon Galile- 43
ába akart menni Jézus; és találkozék Fileppel, és monda néki: Kövess engem! Filep pedig Bethsaidából, 44
az András és Péter városából való volt. Találkozék Filep Nátánaellel, és monda néki: A ki felől írt Mózes 45
a törvényben, és a próféták, megtaláltuk a názáreti Jézust, Józsefnek fiát. És monda néki Nátánael: 46
Názáretből támadhat-é valami jó? Monda néki Filep: Jer és lásd meg! Látá Jézus Nátánaelt ő hozzá 47
menni, és monda ő felőle: Ímé egy igazán Izráelita, a kiben hamisság nincsen. Monda néki Nátánael: 48
Honnan ismersz engem? Felele Jézus és monda néki: Mielőtt hítt téged Filep, láttalak téged, a mint a
fügefa alatt voltál. Felele Nátánael és monda néki: Rabbi, te vagy az Isten Fia, te vagy az Izráel Királya! 49
Felele Jézus és monda néki: Hogy azt mondám néked: láttalak a fügefa alatt, hiszel? Nagyobbakat látsz 50
majd ezeknél. És monda néki: Bizony, bizony mondom néktek: Mostantól fogva meglátjátok a megnyilt 51
eget, és az Isten angyalait, a mint felszállnak és leszállnak az ember Fiára.

És harmadnapon menyegző lőn a galileai Kánában; és ott volt a Jézus anyja; És Jézus is meghivaték **2**, 2

az ő tanítványaival együtt a menyegzőbe. És elfogyván a bor, a Jézus anyja monda néki: Nincs boruk.
Monda néki Jézus: Mi közöm nékem te hozzád, oh asszony? Nem jött még el az én órám. Mond az ő
anyja a szolgáknak: Valamit mond néktek, megtegyétek. Vala pedig ott hat kőveder elhelyezve a zsidók
tisztálkodási módja szerint, melyek közűl egybe-egybe két-három métréta fér vala. Monda nékik Jézus:
Töltsétek meg a vedreket vízzel. És megtölték azokat színig. És monda nékik: Most merítsetek, és vigyetek a násznagynak. És vittek. A mint pedig megízlelé a násznagy a borrá lett vizet, és nem tudja vala,
honnét van, (de a szolgák tudták, a kik a vizet merítik vala), szólítá a násznagy a vőlegényt, És monda
néki: Minden ember a jó bort adja fel először, és mikor megittasodtak, akkor az alábbvalót: te a jó bort
ekkorra tartottad. Ezt az első jelt a galileai Kánában tevé Jézus, és megmutatá az ő dicsőségét; és hivének benne az ő tanítványai. Azután leméne Kapernaumba, ő és az ő anyja és a testvérei és tanítványai:
és ott maradának néhány napig, Mert közel vala a zsidók husvétja, és felméne Jézus Jeruzsálembe. És
ott találá a templomban az ökrök, juhok és galambok árusait és a pénzváltókat, a mint ülnek vala: És
kötélből ostort csinálván, kiűzé mindnyájokat a templomból, az ökröket is, a juhokat is; és a pénzváltók
pénzét kitölté, az asztalokat pedig feldönté; És a galambárusoknak monda: Hordjátok el ezeket innen;
ne tegyétek az én Atyám házát kalmárság házává. Megemlékezének pedig az ő tanítványai, hogy meg
van írva: A te házadhoz való féltő szeretet emészt engem. Felelének azért a zsidók és mondának néki:
Micsoda jelt mutatsz nékünk, hogy ezeket cselekszed? Felele Jézus és monda nékik: Rontsátok le e
templomot, és három nap alatt megépítem azt. Mondának azért a zsidók: Negyvenhat esztendeig épült
ez a templom, és te három nap alatt megépíted azt? Ő pedig az ő testének templomáról szól vala. Mikor
azért feltámadt a halálból, megemlékezének az ő tanítványai, hogy ezt mondta; és hivének az írásnak,
és a beszédnek, a melyet Jézus mondott vala. A mint pedig Jeruzsálemben vala husvétkor az ünnepen,
sokan hivének az ő nevében, látván az ő jeleit, a melyeket cselekszik vala. Maga azonban Jézus nem
bízza vala magát reájok, a miatt, hogy ő ismeré mindnyájokat, És mivelhogy nem szorult rá, hogy valaki bizonyságot tegyen az emberről; mert magától is tudta, mi volt az emberben.

3 Vala pedig a farizeusok közt egy ember, a neve Nikodémus, a zsidók főembere: Ez jöve Jézushoz éjjel,
és monda néki: Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul; mert senki sem teheti e jeleket, a melyeket
te teszel, hanem ha az Isten van vele. Felele Jézus és monda néki: Bizony, bizony mondom néked: ha
valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát. Monda néki Nikodémus: Mimódon születhetik az ember, ha vén? Vajjon bemehet-é az ő anyjának méhébe másodszor, és születhetik-é? Felele
Jézus: Bizony, bizony mondom néked: Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten
országába. A mi testtől született, test az; és a mi Lélektől született, lélek az. Ne csodáld, hogy azt
mondám néked: Szükség néktek újonnan születnetek. A szél fú, a hová akar, és annak zúgását hallod,
de nem tudod honnan jő és hová megy: így van mindenki, a ki Lélektől született. Felele Nikodémus
és monda néki: Mimódon lehetnek ezek? Felele Jézus és monda néki: Te Izráel tanítója vagy, és nem
tudod ezeket? Bizony, bizony mondom néked, a mit tudunk, azt mondjuk, és a mit látunk, arról teszünk
bizonyságot; és a mi bizonyságtételünket el nem fogadjátok. Ha a földiekről szóltam néktek és nem hisztek, mimódon hisztek, ha a mennyeiekről szólok néktek? És senki sem ment fel a mennybe, hanemha
az, a ki a mennyből szállott alá, az embernek Fia, a ki a mennyben van. És a miképen felemelte Mózes
a kígyót a pusztában, akképen kell az ember Fiának felemeltetnie. Hogy valaki hiszen ő benne, el ne
veszszen, hanem örök élete legyen. Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta,
hogy valaki hiszen ő benne, el ne veszszen, hanem örök élete legyen. Mert nem azért küldte az Isten az ő
Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa. A ki hiszen ő benne,
el nem kárhozik; a ki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának
nevében. Ez pedig a kárhoztatás, hogy a világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették a
sötétséget, mint a világosságot; mert az ő cselekedeteik gonoszak valának. Mert minden, a ki hamisan
cselekszik, gyűlöli a világosságot és nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedetei fel ne fedessenek;
A ki pedig az igazságot cselekszi, az a világosságra megy, hogy az ő cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, hogy Isten szerint való cselekedetek. Ezután elméne Jézus az ő tanítványaival a Júdea földére; és
ott időzék velök, és keresztele. János pedig szintén keresztel vala Énonban, Sálemhez közel, mert ott
sok volt a víz. És oda járulának és megkeresztelkedének. Mert János még nem vették a tömlöczbe.
Vetekedés támada azért a János tanítványai és a júdeaiak között a mosakodás felől. És menének Jánoshoz és mondának néki: Mester! A ki veled vala a Jordánon túl, a kiről te bizonyságot tettél, ímé az
keresztel, és hozzá megy mindenki. Felele János és monda: Az ember semmit sem vehet, hanem ha
a mennyből adatott néki. Ti magatok vagytok a bizonyságaim, hogy megmondtam: Nem vagyok én a
Krisztus, hanem hogy ő előtte küldettem el. A kinek jegyese van, vőlegény az; a vőlegény barátja pedig,

a ki ott áll és hallja őt, örvendezve örül a vőlegény szavának. Ez az én örömem immár betelt. Annak 30
növekednie kell, nékem pedig alább szállanom. A ki felűlről jött, felebb való mindenkinél. A ki a földről 31
való, földi az és földieket szól; a ki a mennyből jött, felebb való mindenkinél. És arról tesz bizonyságot, a 32
mit látott és hallott; és az ő bizonyságtételét senki sem fogadja be. A ki az ő bizonyságtételét befogadja, 33
az megpecsételte, hogy az Isten igaz. Mert a kit az Isten küldött, az Isten beszédeit szólja; mivelhogy az 34
Isten nem mérték szerint adja a Lelket. Az Atya szereti a Fiút, és az ő kezébe adott mindent. A ki hisz 35, 36
a Fiúban, örök élete van; a ki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad
rajta.

A mint azért megtudta az Úr, hogy a farizeusok meghallották, hogy Jézus több tanítványt szerez és **4**
keresztel, mint János, (Jóllehet Jézus maga nem keresztelt, hanem a tanítványai,) Elhagyá Júdeát és 2, 3
elméne ismét Galileába. Samárián kell vala pedig általmennie. Megy vala azért Samariának Sikár 4, 5
nevű városába, annak a teleknek szomszédjába, a melyet Jákób adott vala az ő fiának, Józsefnek. Ott 6
vala pedig a Jákób forrása. Jézus azért, az utazástól elfáradva, azonmód leüle a forráshoz. Mintegy hat
óra vala. Jöve egy samáriabeli asszony vizet meríteni; monda néki Jézus: Adj innom! Az ő tanítványai 7, 8
ugyanis elmentek a városba, hogy ennivalót vegyenek. Monda azért néki a samáriai asszony: Hogy 9
kérhetsz inni zsidó létedre én tőlem, a ki samáriai asszony vagyok?! Mert a zsidók nem barátkoznak a
samáriaiakkal. Felele Jézus és monda néki: Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, a ki ezt 10
mondja néked: Adj innom!; te kérted volna őt, és adott volna néked élő vizet. Monda néki az asszony: 11
Uram, nincs mivel merítened, és a kút mély: hol vennéd tehát az élő vizet? Avagy nagyobb vagy-é te a 12
mi atyánknál, Jákóbnál, a ki nékünk adta ezt a kutat, és ebből ivott ő is, a fiai is és jószága is? Felele 13
Jézus és monda néki: Mindaz, a ki ebből a vízből iszik, ismét megszomjúhozik: Valaki pedig abból a 14
vízből iszik, a melyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, a melyet én
adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz ő benne. Monda néki az asszony: Uram, add nékem 15
azt a vizet, hogy meg ne szomjúhozzam, és ne jőjjek ide meríteni! Monda néki Jézus: Menj el, hívd 16
a férjedet, és jőjj ide! Felele az asszony és monda: Nincs férjem. Monda néki Jézus: Jól mondád, 17
hogy: Nincs férjem; Mert öt férjed volt, és a mostani nem férjed: ezt igazán mondtad. Monda néki 18, 19
az asszony: Uram, látom, hogy te próféta vagy. A mi atyáink ezen a hegyen imádkoztak; és ti azt 20
mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, a hol imádkozni kell. Monda néki Jézus: Asszony, hidd 21
el nékem, hogy eljő az óra, a mikor sem nem ezen a hegyen, sem nem Jeruzsálemben imádjátok az
Atyát. Ti azt imádjátok, a mit nem ismertek; mi azt imádjuk, a mit ismerünk: mert az idvesség a 22
zsidók közűl támadt. De eljő az óra, és az most vagyon, a mikor az igazi imádók lélekben és igazságban 23
imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres, az ő imádóiul. Az Isten lélek: és a kik őt imádják, 24
szükség, hogy lélekben és igazságban imádják. Monda néki az asszony: Tudom, hogy Messiás jő (a ki 25
Krisztusnak mondatik); mikor az eljő, megjelent nékünk mindent. Monda néki Jézus: Én vagyok az, a 26
ki veled beszélek. Eközben megjövének az ő tanítványai; és csodálkozának, hogy asszonynyal beszélt; 27
mindazáltal egyik sem mondá: Mit keresel? vagy: Mit beszélsz vele? Ott hagyá azért az asszony a vedrét, 28
és elméne a városba, és monda az embereknek: Jertek, lássatok egy embert, a ki megmonda nékem 29
mindent, a mit cselekedtem. Nem ez-é a Krisztus? Kimenének azért a városból, és hozzá menének. 30
Aközben pedig kérék őt a tanítványok, mondván: Mester, egyél! Ő pedig monda nékik: Van nékem 31, 32
eledelem, a mit egyem, a mit ti nem tudtok. Mondának azért a tanítványok egymásnak: Hozott-é néki 33
valaki enni? Monda nékik Jézus: Az én eledelem az, hogy annak akaratját cselekedjem, a ki elküldött 34
engem, és az ő dolgát elvégezzem. Ti nem azt mondjátok-é, hogy még négy hónap és eljön az aratás? Ímé, 35
mondom néktek: Emeljétek fel szemeiteket, és lássátok meg a tájékokat, hogy már fehérek az aratásra.
És a ki arat, jutalmat nyer, és az örök életre gyümölcsöt gyűjt; hogy mind a vető, mind az arató együtt 36
örvendezzen. Mert ebben az a mondás igaz, hogy más a vető, más az arató. Én annak az aratására 37, 38
küldtelek titeket, a mit nem ti munkáltatok; mások munkálták, és ti a mások munkájába állottatok.
Abból a városból pedig sokan hivének benne a Samaritánusok közűl annak az asszonynak a beszédéért, 39
a ki bizonyságot tett vala, hogy: Mindent megmondott nékem, a mit cselekedtem. A mint azért oda 40
mentek hozá a Samaritánusok, kérék őt, hogy maradjon náluk; és ott marada két napig. És sokkal 41
többen hivének a maga beszédéért, És azt mondják vala az asszonynak, hogy: Nem a te beszédedért 42
hiszünk immár: mert magunk hallottuk, és tudjuk, hogy bizonynyal ez a világ idvezítője, a Krisztus.
Két nap mulva pedig kiméne onnét, és elméne Galileába. Mert Jézus maga tett bizonyságot arról, 43, 44
hogy a prófétának nincs tisztessége a maga hazájában. Mikor azért beméne Galileába, befogadták őt a 45
Galileabeliek, mivelhogy látták vala mindazt, a mit Jeruzsálemben cselekedett az ünnepen; mert ők is
elmentek vala az ünnepre. Ismét a galileai Kánába méne azért Jézus, a hol a vizet borrá változtatta. 46

47 És volt Kapernaumban egy királyi ember, a kinek a fia beteg vala. Mikor ez meghallá, hogy Jézus
Júdeából Galileába érkezett, hozzá méne és kéré őt, hogy menjen el és gyógyítsa meg az ő fiát; mert
48, 49 halálán vala. Monda azért néki Jézus: Ha jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek. Monda néki a
50 királyi ember: Uram, jőjj, mielőtt a gyermekem meghal. Monda néki Jézus: Menj el, a te fiad él. És hitt
51 az ember a szónak, a mit Jézus mondott néki, és elment. A mint pedig már megy vala, elébe jövének az
52 ő szolgái, és hírt hozának néki, mondván, hogy: A te fiad él. Megtudakozá azért tőlük az órát, a melyben
53 megkönnyebbedett vala; és mondának néki: Tegnap hét órakor hagyta el őt a láz; Megérté azért az atya,
hogy abban az órában, a melyben azt mondá néki a Jézus, hogy: a te fiad él. És hitt ő, és az ő egész háza
54 népe. Ezt ismét második jel gyanánt tevé Jézus, mikor Júdeából Galileába ment.

5, 2 Ezek után innepök vala a zsidóknak, és felméne Jézus Jeruzsálembe. Van pedig Jeruzsálemben a
3 Juhkapunál egy tó, a melyet héberül Bethesdának neveznek. Öt tornácza van. Ezekben feküvék a be-
4 tegek, vakok, sánták, aszkórosok nagy sokasága, várva a víznek megmozdulását. Mert időnként angyal
szálla a tóra, és felzavará a vizet: a ki tehát először lépett bele a víz felzavarása után, meggyógyult,
5 akárminemű betegségben volt. Vala pedig ott egy ember, a ki harmincznyolcz esztendőt töltött betegsé-
6 gében. Ezt a mint látta Jézus, hogy ott fekszik, és megtudta, hogy már sok idő óta úgy van; monda néki:
7 Akarsz-é meggyógyulni? Felele néki a beteg: Uram, nincs emberem, hogy a mikor a víz felzavarodik,
8 bevigyen engem a tóba; és mire én oda érek, más lép be előttem. Monda néki Jézus; Kelj fel, vedd fel
9 a te nyoszolyádat, és járj! És azonnal meggyógyula az ember, és felvevé nyoszolyáját, és jár vala. Az-
10 nap pedig szombat vala. Mondának azért a zsidók a meggyógyultnak: Szombat van, nem szabad néked
11 a nyoszolyádat hordanod! Felele nékik: A ki meggyógyított engem, az mondá nékem: Vedd fel a nyo-
12 szolyádat, és járj. Megkérdék őt: Ki az az ember, a ki mondá néked: Vedd fel a nyoszolyádat és járj?
13 A meggyógyult pedig nem tudja vala, hogy ki az; mert Jézus félrevonult, sokaság lévén azon a helyen.
14 Ezek után találkozék vele Jézus a templomban, és monda néki: Ímé meggyógyultál; többé ne vétkezzél,
15 hogy rosszabbúl ne legyen dolgod! Elméne az az ember, és hirül adá a zsidóknak, hogy Jézus az, a ki őt
16 meggyógyította. És e miatt üldözőbe vevék a zsidók Jézust, és meg akarák őt ölni, hogy ezeket művelte
17 szombatnapon. Jézus pedig felele nékik: Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.
18 E miatt aztán még inkább meg akarák őt ölni a zsidók, mivel nem csak a szombatot rontotta meg, hanem
19 az Istent is saját atyjának mondotta, egyenlővé tévén magát az Istennel. Felele azért Jézus, és monda
nékik: Bizony, bizony mondom néktek: a Fiú semmit sem tehet önmagától, hanem ha látja cselekedni az
20 Atyát, mert a miket az cselekszik, ugyanazokat hasonlatosképen a Fiú is cselekszi. Mert az Atya szereti
a Fiút, és mindent megmutat néki, a miket ő maga cselekszik; és ezeknél nagyobb dolgokat is mutat
21 majd néki, hogy ti csudálkozzatok. Mert a mint az Atya feltámasztja a halottakat és megeleveníti, úgy
22 a Fiú is a kiket akar, megelevenít. Mert az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak
23 adta; Hogy mindenki úgy tisztelje a Fiút, miként tisztelik az Atyát. A ki nem tiszteli a Fiút, nem tiszteli
24 az Atyát, a ki elküldte őt. Bizony, bizony mondom néktek, hogy a ki az én beszédemet hallja és hisz
annak, a ki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem általment a halálból az
25 életre. Bizony, bizony mondom néktek, hogy eljő az idő, és az most vagyon, mikor a halottak hallják az
26 Isten Fiának szavát, és a kik hallják, élnek. Mert a miként az Atyának élete van önmagában, akként
27 adta a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában: És hatalmat ada néki az ítélet-tételre is, mivelhogy
28 embernek fia. Ne csodálkozzatok ezen: mert eljő az óra, a melyben mindazok, a kik a koporsókban van-
29 nak, meghallják az ő szavát, És kijőnek; a kik a jót cselekedték, az élet feltámadására; a kik pedig a
30 gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására. Én semmit sem cselekedhetem magamtól; a mint hallok,
úgy ítélek, és az én ítéletem igazságos; mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, a
31 ki elküldött engem, az Atyáét. Ha én teszek bizonyságot magamról, az én bizonyságtételem nem igaz.
32 Más az, a ki bizonyságot tesz rólam; és tudom, hogy igaz az a bizonyságtétel, a melylyel bizonyságot tesz
33, 34 rólam. Ti elküldtetek Jánoshoz, és bizonyságot tett az igazságról. De én nem embertől nyerem a bi-
35 zonyságtételt; hanem ezeket azért mondom, hogy ti megtartassatok. Ő az égő és fénylő szövétnek vala,
36 ti pedig csak egy ideig akartatok örvendezni az ő világosságában. De nékem nagyobb bizonyságom van a
Jánosénál: mert azok a dolgok, a melyeket rám bízott az Atya, hogy elvégezzem azokat, azok a dolgok, a
37 melyeket én cselekszem, tesznek bizonyságot rólam, hogy az Atya küldött engem. A ki elküldött engem,
maga az Atya is bizonyságot tett rólam. Sem hangját nem hallottátok soha, sem ábrázatát nem láttátok.
38, 39 Az ő ígéje sincs maradandóan bennetek: mert a kit ő elküldött, ti annak nem hisztek. Tudakozzátok
az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, a melyek bizonyságot
40, 41 tesznek rólam; És nem akartok hozzám jőni, hogy életetek legyen! Dicsőséget emberektől nem nyerek,
42, 43 De ismerlek benneteket, hogy az Istennek szeretete nincs meg bennetek: Én az én Atyám nevében jöt-

tem, és nem fogadtatok be engem; ha más jőne a maga nevében, azt befogadnátok. Mimódon hihettek 44
ti, a kik egymástól nyertek dicsőséget, és azt a dicsőséget, a mely az egy Istentől van, nem keresitek?
Ne állítsátok, hogy én vádollak majd benneteket az Atyánál; van a ki vádol titeket, Mózes, a kiben ti 45
reménykedtetek. Mert ha hinnétek Mózesnek, nékem is hinnétek; mert én rólam írt ő. Ha pedig az ő 46, 47
írásainak nem hisztek, mimódon hisztek az én beszédeimnek?

Ezek után elméne Jézus a galileai tengeren, a Tiberiáson túl. És nagy sokaság követé őt, mivelhogy **6**, 2
látják vala az ő csodatételeit, a melyeket cselekszik vala a betegeken. Felméne pedig Jézus a hegyre, 3
és leüle ott a tanítványaival. Közel vala pedig husvét, a zsidók ünnepe. Mikor azért felemelé Jézus a 4, 5
szemeit, és látá, hogy nagy sokaság jő hozzá, monda Filepnek: Honnan vegyünk kenyeret, hogy ehessenek ezek? Ezt pedig azért mondá, hogy próbára tegye őt; mert ő maga tudta, mit akar vala cselekedni. 6
Felele néki Filep: Kétszáz dénár árú kenyér nem elég ezeknek, hogy mindenikök kapjon valami keveset. 7
Monda néki egy az ő tanítványai közűl, András, a Simon Péter testvére: Van itt egy gyermek, a kinek van 8, 9
öt árpa kenyere és két hala; de mi az ennyinek? Jézus pedig monda: Ültessétek le az embereket. Nagy 10
fű vala pedig azon a helyen. Leülének azért a férfiak, számszerint mintegy ötezeren. Jézus pedig vevé 11
a kenyereket, és hálát adván, adta a tanítványoknak, a tanítványok pedig a leülteknek; hasonlóképen
a halakból is, a mennyit akarnak vala. A mint pedig betelének, monda az ő tanítványainak: Szedjétek 12
össze a megmaradt darabokat, hogy semmi el ne veszszen. Összeszedék azért, és megtöltének tizenkét 13
kosarat az öt árpa kenyérből való darabokkal, a melyek megmaradtak vala az evők után. Az emberek 14
azért látva a jelt, a melyet Jézus tőn, mondának: Bizonnyal ez ama próféta, a ki eljövendő vala a világra.
Jézus azért, a mint észrevevé, hogy jőni akarnak és őt elragadni, hogy királylyá tegyék, ismét elvonula 15
egymaga a hegyre. Mikor pedig estveledék, lemenének az ő tanítványai a tengerhez, És beszállva a 16, 17
hajóba, mennek vala a tengeren túl Kapernaumba. És már sötétség volt, és még nem ment vala hozzájuk Jézus. És a tenger a nagy szél fúvása miatt háborog vala. Mikor azért huszonöt, vagy harmincz 18, 19
futamatnyira beevezének, megláták Jézust, a mint jár vala a tengeren és a hajóhoz közeledik vala: és
megrémülének. Ő pedig monda nékik: Én vagyok, ne féljetek! Be akarák azért őt venni a hajóba: és a 20, 21
hajó azonnal ama földnél vala, a melyre menének. Másnap a sokaság, a mely a tengeren túl állott vala, 22
látva, hogy nem vala ott más hajó, csak az az egy, a melybe a Jézus tanítványai szállottak, és hogy Jézus
nem ment be az ő tanítványaival a hajóba, hanem csak az ő tanítványai mentek el, De jöttek más hajók 23
Tiberiásból közel ahhoz a helyhez, a hol a kenyeret ették, miután hálákat adott az Úr: Mikor azért látta 24
a sokaság, hogy sem Jézus, sem a tanítványai nincsenek ott, beszállának ők is a hajókba, és elmenének
Kapernaumba, keresvén Jézust. És megtalálván őt a tengeren túl, mondának néki: Mester, mikor jöttél 25
ide? Felele nékik Jézus és monda: Bizony, bizony mondom néktek: nem azért kerestek engem, hogy 26
jeleket láttatok, hanem azért, mert ettetek ama kenyerekből és jóllaktatok. Munkálkodjatok ne az ele- 27
delért, a mely elvész, hanem az eledelért, a mely megmarad az örök életre, a melyet az embernek Fia
ád majd néktek; mert őt az Atya pecsételte el, az Isten. Mondának azért néki: Mit csináljunk, hogy az 28
Isten dolgait cselekedjük? Felele Jézus és monda nékik: Az az Isten dolga, hogy higyjetek abban, a kit 29
ő küldött. Mondának azért néki: Micsoda jelt mutatsz tehát te, hogy lássuk és higyjünk néked? Mit 30
művelsz? A mi atyáink a mannát ették a pusztában; a mint meg van írva: Mennyei kenyeret adott vala 31
enniök. Monda azért nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek: nem Mózes adta néktek a mennyei 32
kenyeret, hanem az én Atyám adja majd néktek az igazi mennyei kenyeret. Mert az az Istennek ke- 33
nyere, a mely mennyből száll alá, és életet ád a világnak. Mondának azért néki: Uram, mindenkor add 34
nékünk ezt a kenyeret! Jézus pedig monda nékik: Én vagyok az életnek ama kenyere: a ki hozzám jő, 35
semmiképen meg nem éhezik, és a ki hisz bennem, meg nem szomjúhozik soha. De mondám néktek, 36
hogy noha láttatok is engem, még sem hisztek. Minden, a mit nékem ád az Atya, én hozzám jő; és azt, 37
a ki hozzám jő, semmiképen ki nem vetem. Mert azért szállottam le a mennyből, hogy ne a magam 38
akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, a ki elküldött engem. Az pedig az Atyának akarata, a 39
ki elküldött engem, hogy a mit nékem adott, abból semmit el ne veszítsek, hanem feltámaszszam azt az
utolsó napon. Az pedig annak az akarata, a ki elküldött engem, hogy mindaz, a ki látja a Fiút és hisz ő 40
benne, örök élete legyen; és én feltámaszszam azt az utolsó napon. Zúgolódának azért a zsidók ő ellene, 41
hogy azt mondá: Én vagyok az a kenyér, a mely a mennyből szállott alá. És mondának: Nem ez-é Jézus, 42
a József fia, a kinek mi ismerjük atyját és anyját? mimódon mondja hát ez, hogy: A mennyből szállottam
alá? Felele azért Jézus és monda nékik: Ne zúgolódjatok egymás között! Senki sem jöhet én hozzám, 43, 44
hanemha az Atya vonja azt, a ki elküldött engem; én pedig feltámasztom azt az utolsó napon. Meg van 45
írva a prófétáknál: És mindnyájan Istentől tanítottak lesznek. Valaki azért az Atyától hallott, és tanult,
én hozzám jő. Nem hogy az Atyát valaki látta, csak az, a ki Istentől van, az látta az Atyát. Bizony, 46, 47

48, 49 bizony mondom néktek: A ki én bennem hisz, örök élete van annak. Én vagyok az életnek kenyere. A
50 ti atyáitok a mannátették a pusztában, és meghaltak. Ez az a kenyér, a mely a mennyből szállott alá,
51 hogy kiki egyék belőle és meg ne haljon. Én vagyok amaz élő kenyér, a mely a mennyből szállott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él örökké. És az a kenyér pedig, a melyet én adok, az én testem, a melyet én adok
52 a világ életéért. Tusakodának azért a zsidók egymás között, mondván: Mimódon adhatja ez nékünk a
53 testét, hogy azt együk? Monda azért nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek: Ha nem eszitek az
54 ember Fiának testét és nem iszszátok az ő vérét, nincs élet bennetek. A ki eszi az én testemet és iszsza
55 az én véremet, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon. Mert az én testem bizony
56 étel és az én vérem bizony ital. A ki eszi az én testemet és iszsza az én véremet, az én bennem lakozik és
57 én is abban. A miként elküldött engem amaz élő Atya, és én az Atya által élek: akként az is, a ki engem
58 eszik, él én általam. Ez az a kenyér, a mely a mennyből szállott alá; nem úgy, a mint a ti atyáitok evék
59 a mannát és meghalának: a ki ezt a kenyeret eszi, él örökké. Ezeket mondá a zsinagógában, a mikor
60 tanít vala Kapernaumban. Sokan azért, a kik hallák ezeket az ő tanítványai közűl, mondának: Kemény
61 beszéd ez; ki hallgathatja őt? Tudván pedig Jézus ő magában, hogy e miatt zúgolódnak az ő tanítványai,
62 monda nékik: Titeket ez megbotránkoztat? Hát ha meglátjátok az embernek Fiát felszállani oda, a hol
63 elébb vala?! A lélek az, a mi megelevenít, a test nem használ semmit: a beszédek, a melyeket én szólok
64 néktek, lélek és élet. De vannak némelyek közöttetek, a kik nem hisznek. Mert eleitől fogva tudta Jézus,
65 kik azok, a kik nem hisznek, és ki az, a ki elárulja őt. És monda: Azért mondtam néktek, hogy senki
66 sem jöhet én hozzám, hanemha az én Atyámtól van megadva néki. Ettől fogva sokan visszavonulának
67 az ő tanítványai közűl és nem járnak vala többé ő vele. Monda azért Jézus a tizenkettőnek: Vajjon ti
68 is el akartok-é menni? Felele néki Simon Péter: Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van
69, 70 te nálad. És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia. Felele nékik
71 Jézus: Nem én választottalak-é ki titeket, a tizenkettőt? és egy közűletek ördög. Értette pedig Júdás Iskáriótest, Simon fiát, mert ez akarta őt elárulni, noha egy volt a tizenkettő közűl.

7 És ezek után Galileában jár vala Jézus; mert nem akar vala Júdeában járni, mivelhogy azon igyeke-
2, 3 zének a Júdeabeliek, hogy őt megöljék. Közel vala pedig a zsidók ünnepe, a sátoros ünnep. Mondának azért néki az ő atyjafiai: Menj el innen, és térj Júdeába, hogy a te tanítványaid is lássák a te dolgaidat,
4 a melyeket cselekszel. Mert senki sem cselekszik titkon semmit, a ki maga ismeretessé akar lenni. Ha
5, 6 ilyeneket cselekszel, mutasd meg magadat a világnak. Mert az ő atyjafiai sem hivének benne. Monda
7 azért nékik Jézus: Az én időm még nincs itt; a ti időtök pedig mindig készen van. Titeket nem gyűlölhet
8 a világ, de engem gyűlöl; mert én bizonyságot teszek felőle, hogy az ő cselekedetei gonoszak. Ti menjetek
9 fel erre az ünnepre: én még nem megyek fel erre az ünnepre; mert az én időm még nem tölt be. Ezeket
10 mondván pedig nékik, marada Galileában. A mint pedig felmenének az ő atyjafiai, akkor ő is felméne
11 az ünnepre, nem nyilvánosan, hanem mintegy titkon. A zsidók azért keresik vala őt az ünnepen, és
12 mondának: Hol van ő? És a sokaságban nagy zúgás vala ő miatta. Némelyek azt mondják vala, hogy jó
13 ember; mások pedig azt mondják vala: Nem, hanem a népnek hitetője. Mindamellett senki sem beszélt
14 vala nyiltan ő felőle a zsidóktól való félelem miatt. Már-már az ünnep közepén azonban felméne Jézus
15 a templomba, és tanít vala. És csodálkozának a zsidók, mondván: Mimódon tudja ez az írásokat, holott
16 nem tanulta?! Felele nékik Jézus és monda: Az én tudományom nem az enyém, hanem azé a ki küldött
17 engem. Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti e tudományról, valjon Istentől van-é,
18 vagy én magamtól szólok? A ki magától szól, a maga dicsőségét keresi; a ki pedig annak dicsőségét
19 keresi, a ki küldte őt, igaz az, és nincs abban hamisság. Nem Mózes adta-é néktek a törvényt? és senki
20 sem teljesíti közűletek a törvényt. Miért akartok engem megölni? Felele a sokaság és monda: Ördög
21 van benned. Ki akar téged megölni? Felele Jézus és monda nékik: Egy dolgot cselekvém, és mindnyá-
22 jan csodáljátok. Azért Mózes adta néktek a körűlmetélkedést (nem mintha Mózestől való volna, hanem
23 az atyáktól): és szombaton körűlmetélitek az embert. Ha körűlmetélhető az ember szombaton, hogy a Mózes törvénye meg ne romoljon; én rám haragusztok-é, hogy egy embert egészen meggyógyítottam
24, 25 szombaton? Ne ítéljetek a látszat után, hanem igaz ítélettel ítéljetek! Mondának azért némelyek a
26 jeruzsálemiek közűl: Nem ez-é az, a kit meg akarnak ölni? És ímé nyiltan szól, és semmit sem szólnak
27 néki. Talán bizony megismerték a főemberek, hogy bizony ez a Krisztus? De jól tudjuk, honnan való ez;
28 mikor pedig eljő a Krisztus, senki sem tudja, honnan való. Kiálta azért Jézus a templomban, tanítván és mondván: Mind engem ismertek, mind azt tudjátok, honnan való vagyok; és én magamtól nem jöttem,
29 de igaz az, a ki engem elküldött, a kit ti nem ismertek. Én azonban ismerem őt, mert ő tőle vagyok, és
30 ő küldött engem. Akarják vala azért őt megfogni; de senki sem veté reá a kezét, mert nem jött még el
31 az ő órája. A sokaság közűl pedig sokan hivének ő benne; és azt mondják vala, hogy: A Krisztus mikor

eljő, tehet-é majd több csodát azoknál, a melyeket ez tett? Meghallák a farizeusok, a mint a sokaság 32
ezeket suttogja vala felőle; és szolgákat küldének a farizeusok és a főpapok, hogy fogják meg őt. Monda 33
azért nékik Jézus: Egy kevés ideig még veletek vagyok, és majd ahhoz megyek, a ki elküldött engem.
Kerestek majd engem, és nem találtok meg, és a hol én vagyok, ti nem jöhettek oda. Mondának azért 34, 35
a zsidók magok között: Hová akar ez menni, hogy mi majd nem találjuk meg őt? Valjon a görögök közé
szóródottakhoz akar-é menni, és a görögöket tanítani? Micsoda beszéd ez, a melyet monda: Kerestek 36
majd engem, és nem találtok meg; és a hol én vagyok, ti nem jöhettek oda? Az ünnep utolsó nagy napján 37
pedig felálla Jézus és kiálta, mondván: Ha valaki szomjúhozik, jőjjön én hozzám, és igyék. A ki hisz 38
én bennem, a mint az írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből. Ezt pedig mondja 39
vala a Lélekről, a melyet veendők valának az ő benne hívők: mert még nem vala Szent Lélek; mivelhogy
Jézus még nem dicsőítteték meg. Sokan azért a sokaság közűl, a mint hallák e beszédet, ezt mondják 40
vala: Bizonynyal ez ama Próféta. Némelyek mondának: Ez a Krisztus. Mások pedig mondának: Csak 41
nem Galileából jön el a Krisztus? Nem az írás mondta-é, hogy a Dávid magvából, és Betlehemből, ama 42
városból jön el a Krisztus, a hol Dávid vala? Hasonlás lőn azért ő miatta a sokaságban. Némelyek pedig 43, 44
közűlök akarják vala őt megfogni, de senki sem veté reá a kezét. Elmenének azért a szolgák a főpapok- 45
hoz és farizeusokhoz; és mondának azok ő nékik: Miért nem hoztátok el őt? Felelének a szolgák: Soha 46
ember úgy nem szólott, mint ez az ember! Felelének azért nékik a farizeusok: Valjon ti is el vagytok-é 47
hitetve? Valjon a főemberek vagy a farizeusok közűl hitt-é ő benne valaki? De ez a sokaság, a mely nem 48, 49
ismeri a törvényt, átkozott! Monda nékik Nikodémus, a ki éjjel ment vala ő hozzá, a ki egy vala azok 50
közűl: Valjon a mi törvényünk kárhoztatja-é az embert, ha előbb ki nem hallgatja és nem tudja, hogy 51
mit cselekszik? Felelének és mondának néki: Valjon te is Galileus vagy-é? Tudakozodjál és lásd meg, 52
hogy Galileából nem támadt próféta. És mindnyájan haza menének. 53

Jézus pedig elméne az Olajfák hegyére. Jó reggel azonban ismét ott vala a templomban, és az egész **8**, 2
nép hozzá méne; és leülvén, tanítja vala őket. Az írástudók és a farizeusok pedig egy asszonyt vivének 3
hozzá, a kit házasságtörésen kaptak vala, és a középre állítván azt, Mondának néki: Mester, ez az 4
asszony tetten kapatott, mint házasságtörő. A törvényben pedig megparancsolta nékünk Mózes, hogy az 5
ilyenek köveztessenek meg: te azért mit mondasz? Ezt pedig azért mondák, hogy megkísértsék őt, hogy 6
legyen őt mivel vádolniok. Jézus pedig lehajolván, az újjával ír vala a földre. De mikor szorgalmazva 7
kérdezék őt, felegyenesedve monda nékik: A ki közűletek nem bűnös, az vesse rá először a követ. És 8
újra lehajolván, írt vala a földre. Azok pedig ezt hallván és a lelkiismeret által vádoltatván, egymásután 9
kimenének a vénektől kezdve mint az utolsóig; és egyedül Jézus maradt vala és az asszony a középen
állva. Mikor pedig Jézus felegyenesedék és senkit sem láta az asszonyon kívűl, monda néki: Asszony, 10
hol vannak azok a te vádlóid? Senki sem kárhoztatott-é téged? Az pedig monda: Senki, Uram! Jézus 11
pedig monda néki: Én sem kárhoztatlak: eredj el és többé ne vétkezzél! Ismét szóla azért hozzájok 12
Jézus, mondván: Én vagyok a világ világossága: a ki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé
lesz az életnek világossága. Mondának azért néki a farizeusok: Te magadról teszel bizonyságot; a te 13
bizonyságtételed nem igaz. Felele Jézus és monda nékik: Ha magam teszek is bizonyságot magamról, az 14
én bizonyságtételem igaz; mert tudom honnan jöttem és hová megyek; ti pedig nem tudjátok honnan jövök
és hová megyek. Ti test szerint ítéltek, én nem ítélek senkit. De ha ítélek is én, az én ítéletem igaz; mert 15, 16
én nem egyedül vagyok, hanem én és az Atya, a ki küldött engem. A ti törvényetekben is meg van pedig 17
írva, hogy két ember bizonyságtétele igaz. Én vagyok a ki bizonyságot teszek magamról, és bizonyságot 18
tesz rólam az Atya, a ki küldött engem. Mondának azért néki: Hol van a te Atyád? Felele Jézus: Sem 19
engem nem ismertek, sem az én Atyámat; ha engem ismernétek, az én Atyámat is ismernétek. Ezeket 20
a beszédeket mondá Jézus a kincstartó helyen, a mikor tanít vala a templomban; és senki sem fogta meg
őt, mert még nem jött el az ő órája. Ismét monda azért nékik Jézus: Én elmegyek, és kerestek majd 21
engem, és a ti bűneitekben fogtok meghalni: a hová én megyek, ti nem jöhettek oda. Mondának azért 22
a zsidók: Avagy megöli-é magát, hogy azt mondja: A hová én megyek, ti nem jöhettek oda? És monda 23
nékik: Ti innét alól valók vagytok, én onnét felűl való vagyok; ti e világból valók vagytok, én nem vagyok
e világból való. Azért mondám néktek, hogy a ti bűneitekben haltok meg: mert ha nem hiszitek, hogy 24
én vagyok, meghaltok a ti bűneitekben. Mondának azért néki: Ki vagy te? És monda nékik Jézus: A 25
mit eleitől fogva mondok is néktek. Sok beszélni és ítélni valóm van felőletek: de igaz az, a ki küldött 26
engem; és én azokat beszélem a világnak, a miket tőle hallottam vala. Nem vevék észre, hogy az Atyáról 27
szól vala nékik. Monda azért nékik Jézus: Mikor felemelitek az embernek Fiát, akkor megismeritek, 28
hogy én vagyok és semmit sem cselekszem magamtól, hanem a mint az Atya tanított engem, úgy szólok.
És a ki küldött engem, én velem van. Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat 29
cselekszem, a melyek néki kedvesek. A mikor ezeket mondá, sokan hivének ő benne. Monda azért Jézus 30, 31

a benne hívő zsidóknak: Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonnyal az én tanítványaim vagytok;
32, 33 És megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket. Felelének néki: Ábrahám magva
34 vagyunk, és nem szolgáltunk soha senkinek: mimódon mondod te, hogy szabadokká lesztek? Felele
35 nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek, hogy mindaz, a ki bűnt cselekszik, szolgája a bűnnek. A
36 szolga pedig nem marad mindörökké a házban: a Fiú marad ott mindörökké. Azért ha a Fiú megszabadít
37 titeket, valósággal szabadok lesztek. Tudom, hogy Ábrahám magva vagytok; de meg akartok engem
38 ölni, mert az én beszédemnek nincs helye nálatok. Én azt beszélem, a mit az én Atyámnál láttam;
39 ti is azt cselekszitek azért, a mit a ti atyátoknál láttatok. Felelének és mondának néki: A mi atyánk
Ábrahám. Monda nékik Jézus: Ha Ábrahám gyermekei volnátok, az Ábrahám dolgait cselekednétek.
40 Ámde meg akartok engem ölni, olyan embert, a ki az igazságot beszéltem néktek, a melyet az Istentől
41 hallottam. Ábrahám ezt nem cselekedte. Ti a ti atyátok dolgait cselekszitek. Mondának azért néki:
42 Mi nem paráznaságból születtünk; egy atyánk van, az Isten. Monda azért nékik Jézus: Ha az Isten
volna a ti atyátok, szeretnétek engem: mert én az Istentől származtam és jöttem; mert nem is magamtól
43 jöttem, hanem ő küldött engem. Miért nem értitek az én beszédemet? Mert nem hallgathatjátok az én
44 szómat. Ti az ördög atyától valók vagytok, és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Az emberölő
volt kezdettől fogva, és nem állott meg az igazságban, mert nincsen ő benne igazság. Mikor hazugságot
45 szól, a sajátjából szól; mert hazug és hazugság atyja. Mivelhogy pedig én igazságot szólok, nem hisztek
46, 47 nékem. Ki vádol engem közületek bűnnel? Ha pedig igazságot szólok: miért nem hisztek ti nékem? A
ki az Istentől van, hallgatja az Isten beszédeit; azért nem hallgatjátok ti, mert nem vagytok az Istentől
48 valók. Felelének azért a zsidók és mondának néki: Nem jól mondjuk-é mi, hogy te Samaritánus vagy,
49 és ördög van benned? Felele Jézus: Nincs én bennem ördög; hanem tisztelem az én Atyámat, és ti
50, 51 gyaláztok engem. Pedig én nem keresem az én dicsőségemet: van a ki keresi és megítéli. Bizony, bizony
52 mondom néktek, ha valaki megtartja az én beszédemet, nem lát halált soha örökké. Mondának azért
néki a zsidók: Most értettük meg, hogy ördög van benned. Ábrahám meghalt, a próféták is; és te azt
53 mondod: Ha valaki megtartja az én beszédemet, nem kóstol halált örökké. Avagy nagyobb vagy-é te a
54 mi atyánknál Ábrahámnál, a ki meghalt? A próféták is meghaltak: kinek állítod te magadat? Felele
Jézus: Ha én dicsőítem magamat, az én dicsőségem semmi: az én atyám az, a ki dicsőít engem, a kiről ti
55 azt mondjátok, hogy a ti Istenetek, És nem ismeritek őt: de én ismerem őt; és ha azt mondom, hogy nem
56 ismerem őt, hozzátok hasonlóvá, hazuggá leszek; de ismerem őt, és az ő beszédét megtartom. Ábrahám
57 a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az én napomat; látta is, és örült. Mondának azért néki a zsidók:
58 Még ötven esztendős sem vagy, és Ábrahámot láttad? Monda nékik Jézus: Bizony, bizony mondom
59 néktek: Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok. Köveket ragadának azért, hogy reá hajigálják; Jézus pedig
elrejtőzködék, és kiméne a templomból, átmenvén közöttük; és ilyen módon eltávozék.

9, 2 És a mint eltávozék, láta egy embert, a ki születésétől fogva vak vala. És kérdezék őt a tanítványai,
3 mondván: Mester, ki vétkezett, ez-é vagy ennek szülei, hogy vakon született? Felele Jézus: Sem ez nem
4 vétkezett, sem ennek szülei: hanem, hogy nyilvánvalókká legyenek benne az Isten dolgai. Nékem cse-
lekednem kell annak dolgait, a ki elküldött engem, a míg nappal van: eljő az éjszaka, mikor senki sem
5, 6 munkálkodhatik. Míg e világon vagyok, e világ világossága vagyok. Ezeket mondván, a földre köpe,
7 és az ő nyálából sárt csinála, és rákené a sarat a vak szemeire, És monda néki: Menj el, mosakodjál
8 meg a Siloám tavában (a mi azt jelenti: Küldött). Elméne azért és megmosakodék, és megjöve látva. A
szomszédok azért, és a kik az előtt látták azt, hogy vak vala, mondának: Nem ez-é az, a ki itt szokott ülni
9 és koldulni? Némelyek azt mondák, hogy: Ez az; mások pedig, hogy: Hasonlít hozzá. Ő azt mondá, hogy:
10, 11 Én vagyok az. Mondának azért néki: Mimódon nyiltak meg a te szemeid? Felele az és monda: Egy
ember, a kit Jézusnak mondanak, sarat készíte és rákené a szemeimre, és mond nékem: Menj el a Siloám
12 tavára, és mosódjál meg; miután pedig elmenék és megmosakodám, megjöve látásom. Mondának azért
13, 14 néki: Hol van az? Monda: Nem tudom. Vivék őt, a ki előbb még vak volt, a farizeusokhoz. Mikor pe-
15 dig Jézus a sarat csinálá és felnyitá ennek szemeit, szombat vala. Szintén a farizeusok is megkérdezék
azért őt, mimódon jött meg a látása? Ő pedig monda nékik: Sarat tőn szemeimre, és megmosakodám, és
16 látok. Mondának azért némelyek a farizeusok közűl: Ez az ember nincsen Istentől, mert nem tartja meg
a szombatot. Mások mondának: Mimódon tehet bűnös ember ilyen jeleket? És hasonlás lőn közöttük.
17 Újra mondának a vaknak: Te mit szólsz ő róla, hogy megnyitá a szemeidet? Ő pedig monda: Hogy pró-
18 féta. Nem hivék azért a zsidók róla, hogy vak vala és megjöve a látása, mígnem előhívák annak szüleit,
19 a kinek megjöve a látása, És megkérdezék azokat, mondván: Ez a ti fiatok, a kiről azt mondjátok, hogy
20 vakon született? mimódon lát hát most? Felelének nékik annak szülei és mondának: Tudjuk, hogy ez
21 a mi fiúnk, és hogy vakon született: De mimódon lát most, nem tudjuk; vagy ki nyitotta meg a szemeit,

mi nem tudjuk: elég idős már ő; őt kérdezzétek; ő beszéljen magáról. Ezeket mondák annak szülei, 22
mivelhogy félnek vala a zsidóktól: mert megegyeztek már a zsidók, hogyha valaki Krisztusnak vallja őt,
rekesztessék ki a gyülekezetből. Ezért mondák annak szülei, hogy: Elég idős, őt kérdezzétek. Másod- 23, 24
szor is szólíták azért az embert, a ki vak vala, és mondának néki: Adj dicsőséget az Istennek; mi tudjuk,
hogy ez az ember bűnös. Felele azért az és monda: Ha bűnös-é, nem tudom: egyet tudok, hogy noha 25
vak voltam, most látok. Újra mondák pedig néki: Mit csinált veled? Mimódon nyitotta meg a szemei- 26
det? Felele nékik: Már mondám néktek és nem hallátok: miért akarjátok újra hallani? avagy ti is az ő 27
tanítványai akartok lenni? Szidalmazák azért őt, és mondának: Te vagy annak a tanítványa; mi pedig 28
a Mózes tanítványai vagyunk. Mi tudjuk, hogy Mózessel beszélt az Isten: erről pedig azt sem tudjuk, 29
honnan való. Felele az ember és monda nékik: Bizony csodálatos az, hogy ti nem tudjátok honnan való, 30
és az én szemeimet megnyitotta. Pedig tudjuk, hogy az Isten nem hallgatja meg a bűnösöket; hanem ha 31
valaki istenfélő, és az ő akaratát cselekszi, azt hallgatja meg. Öröktől fogva nem hallaték, hogy vakon 32
születettnek szemeit valaki megnyitotta volna. Ha ez nem Istentől volna, semmit sem cselekedhetnék. 33
Felelének és mondának néki: Te mindenestől bűnben születtél, és te tanítasz minket? És kiveték őt. 34
Meghallá Jézus, hogy kiveték azt; és találkozván vele, monda néki: Hiszel-é te az Isten Fiában? Felele 35, 36
az és monda: Ki az, Uram, hogy higyjek benne? Monda pedig néki Jézus: Láttad is őt, és a ki beszél 37
veled, az az. Az pedig monda: Hiszek, Uram. És imádá Őt. És monda Jézus: Ítélet végett jöttem én 38, 39
e világra, hogy a kik nem látnak, lássanak; és a kik látnak, vakok legyenek. És hallák ezeket némely 40
farizeusok, a kik vele valának, és mondának néki: Avagy mi is vakok vagyunk-é? Monda nékik Jézus: 41
Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök; ámde azt mondjátok, hogy látunk: azért a ti bűnötök megmarad.

Bizony, bizony mondom néktek: A ki nem az ajtón megy be a juhok aklába, hanem másunnak hág be, **10**
tolvaj az és rabló. A ki pedig az ajtón megy be, a juhok pásztora az. Ennek az ajtónálló ajtót nyit; és a 2, 3
juhok hallgatnak annak szavára; és a maga juhait nevökön szólítja, és kivezeti őket. És mikor kiereszti 4
az ő juhait, előttök megy; és a juhok követik őt, mert ismerik az ő hangját. Idegent pedig nem követnek, 5
hanem elfutnak attól: mert nem ismerik az idegenek hangját. Ezt a példázatot mondá nékik Jézus; de 6
ők nem értették, mi az, a mit szól vala nékik. Újra monda azért nékik Jézus: Bizony, bizony mondom 7
néktek, hogy én vagyok a juhoknak ajtaja. Mindazok, a kik előttem jöttek, tolvajok és rablók: de nem 8
hallgattak rájok a juhok. Én vagyok az ajtó: ha valaki én rajtam megy be, megtartatik, és bejár és kijár 9
majd, és legelőt talál. A tolvaj nem egyébért jő, hanem hogy lopjon és öljön és pusztítson: én azért jöttem, 10
hogy életök legyen, és bővölködjenek. Én vagyok a jó pásztor: a jó pásztor életét adja a juhokért. A béres 11, 12
pedig és a ki nem pásztor, a kinek a juhok nem tulajdonai, látja a farkast jőni, és elhagyja a juhokat, és
elfut: és a farkas elragadozza azokat, és elszéleszti a juhokat. A béres pedig azért fut el, mert béres, 13
és nincs gondja a juhokra. Én vagyok a jó pásztor; és ismerem az enyéimet, és engem is ismernek az 14
enyéim, A miként ismer engem az Atya, és én is ismerem az Atyát; és életemet adom a juhokért. Más 15, 16
juhaim is vannak nékem, a melyek nem ebből az akolból valók: azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak
majd az én szómra; és lészen egy akol és egy pásztor. Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem 17
az én életemet, hogy újra felvegyem azt. Senki sem veszi azt el én tőlem, hanem én teszem le azt én 18
magamtól. Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét felvenni azt. Ezt a parancsolatot vettem
az én Atyámtól. Újra hasonlás lőn a zsidók között e beszédek miatt. És sokan mondják vala közülök: 19, 20
Ördög van benne és bolondozik: mit hallgattok reá? Mások mondának: Ezek nem ördöngősnek beszédei. 21
Valjon az ördög megnyithatja-é a vakok szemeit? Lőn pedig Jeruzsálemben a templomszentelés ünnepe: 22
és tél va la; És Jézus a templomban, a Salamon tornáczában jár vala. Körűlvevék azért őt a zsidók, és 23, 24
mondának néki: Meddig tartasz még bizonytalanságban bennünket? Ha te vagy a Krisztus, mondd meg
nékünk nyilván! Felele nékik Jézus: Megmondtam néktek, és nem hiszitek: a cselekedetek, a melyeket 25
én cselekszem az én Atyám nevében, azok tesznek bizonyságot rólam. De ti nem hisztek, mert ti nem 26
az én juhaim közűl vagytok. A mint megmondtam néktek: Az én juhaim hallják az én szómat, és én 27
ismerem őket, és követnek engem: És én örök életet adok nékik; és soha örökké el nem vesznek, és senki 28
ki nem ragadja őket az én kezemből. Az én Atyám, a ki azokat adta nékem, nagyobb mindeneknél; és 29
senki sem ragadhatja ki azokat az én Atyámnak kezéből. Én és az Atya egy vagyunk. Ismét köveket 30, 31
ragadának azért a zsidók, hogy megkövezzék őt. Felele nékik Jézus: Sok jó dolgot mutattam néktek az 32
én Atyámtól; azok közűl melyik dologért követtek meg engem? Felelének néki a zsidók, mondván: Jó 33
dologért nem kövezünk meg téged, hanem káromlásért, tudniillik, hogy te ember létedre Istenné teszed
magadat. Felele nékik Jézus: Nincs-é megírva a ti törvényetekben: Én mondám: Istenek vagytok? Ha 34, 35
azokat isteneknek mondá, a kikhez az Isten beszéde lőn, (és az írás fel nem bontható), Arról mondjátok-é 36
ti, a kit az Atya megszentelt és elküldött e világra: Káromlást szólsz; mivelhogy azt mondám: Az Isten Fia

37, 38 vagyok?! Ha az én Atyám dolgait nem cselekszem, ne higyjetek nékem. Ha pedig azokat cselekszem,
ha nékem nem hisztek is, higyjetek a cselekedeteknek: hogy megtudjátok és elhigyjétek, hogy az Atya
39, 40 én bennem van, és én ő benne vagyok. Ismét meg akarák azért őt fogni; de kiméne az ő kezökből. És
41 újra elméne túl a Jordánon, arra a helyre, a hol János először keresztelt vala; és ott marada. És sokan
menének ő hozzá és mondják vala, hogy: János nem tett ugyan semmi csodát; de mindaz, a mit János e
42 felől mondott, igaz vala. És sokan hivének ott ő benne.

11, 2 Vala pedig egy beteg, Lázár, Bethániából, Máriának és az ő testvérének, Márthának falujából. Az a
Mária volt pedig az, a kinek a testvére Lázár beteg vala, a ki megkente vala az Urat kenettel és a hajával
3 törlé meg annak lábait. Küldének azért a testvérek ő hozzá, mondván: Uram, ímé, a kit szeretsz, beteg.
4 Jézus pedig, a mikor ezt hallotta, monda: Ez a betegség nem halálos, hanem az Isten dicsőségére való,
5 hogy dicsőíttessék általa az Istennek Fia. Szereti vala pedig Jézus Márthát és annak nőtestvérét, és
6, 7 Lázárt. Mikor azért meghallá, hogy beteg, akkor két napig marada azon a helyen, a hol vala. Ez után
8 aztán monda tanítványainak: Menjünk ismét Júdeába. Mondának néki a tanítványok: Mester, most
9 akarnak vala téged megkövezni a Júdabeliek, és újra oda mégy? Felele Jézus: Avagy nem tizenkét órája
10 van-é a napnak? Ha valaki nappal jár, nem botlik meg, mert látja e világnak világosságát. De a ki
11 éjjel jár, megbotlik, mert nincsen abban világosság. Ezeket mondá; és ezután monda nékik: Lázár, a
12 mi barátunk, elaludt; de elmegyek, hogy felköltsem őt. Mondának azért az ő tanítványai: Uram, ha
13 elaludt, meggyógyul. Pedig Jézus annak haláláról beszélt; de ők azt hitték, hogy álomnak alvásáról
14, 15 szól. Ekkor azért nyilván monda nékik Jézus: Lázár megholt. És örülök, hogy nem voltam ott, ti
16 érettetek, hogy higyjetek. De menjünk el ő hozzá! Monda azért Tamás, a ki Kettősnek mondatik, az ő
17 tanítványtársainak: Menjünk el mi is, hogy meghaljunk vele. Elmenvén azért Jézus, úgy találá, hogy az
18 már négy napja vala sírban. Bethánia pedig közel vala Jeruzsálemhez, mintegy tizenöt futamatnyira;
19 És a zsidók közűl sokan mentek vala Márthához és Máriához, hogy vigasztalják őket az ő testvérök felől.
20, 21 Mártha azért, a mint hallja vala, hogy Jézus jő, elébe méne; Mária pedig otthon űl vala. Monda azért
22 Mártha Jézusnak: Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem. De most is tudom, hogy a
23, 24 mit csak kérsz az Istentől, megadja néked az Isten. Monda néki Jézus: Feltámad a te testvéred. Monda
25 néki Mártha: Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor az utolsó napon. Monda néki Jézus: Én vagyok
26 a feltámadás és az élet: a ki hisz én bennem, ha meghal is, él; És a ki csak él és hisz én bennem, soha
27 meg nem hal. Hiszed-é ezt? Monda néki: Igen Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Istennek
28 Fia, a ki e világra jövendő vala. És a mint ezeket mondotta vala, elméne, és titkon szólítá az ő testvérét
29, 30 Máriát, mondván: A Mester itt van és hív téged. Mihelyt ez hallá, felkele hamar és hozzá méne. Jézus
31 pedig nem ment vala még be a faluba, hanem azon a helyen vala, a hová Mártha elébe ment vala. A
zsidók azért, a kik ő vele otthon valának és vigasztalák őt, látván, hogy Mária hamar felkél és kimegy
32 vala, utána menének, ezt mondván: A sírhoz megy, hogy ott sírjon. Mária azért, a mint oda ére, a hol
Jézus vala, meglátván őt, az ő lábaihoz esék, mondván néki: Uram, ha itt voltál volna, nem halt volna
33 meg az én testvérem. Jézus azért, a mint látja vala, hogy az sír és sírnak a vele jött zsidók is, elbúsula
34 lelkében és igen megrendüle. És monda: Hová helyeztétek őt? Mondának néki: Uram, jer és lásd
35, 36, 37 meg! Könnyekre fakadt Jézus. Mondának azért a zsidók: Ímé, mennyire szerette őt! Némelyek pedig
mondának közűlök: Nem megtehette volna-é ez, a ki a vaknak szemét felnyitotta, hogy ez ne haljon meg?
38 Jézus pedig újra felindulva magában, oda megy vala a sírhoz. Az pedig egy üreg vala, és kő feküvék rajta.
39 Monda Jézus: Vegyétek el a követ. Monda néki a megholtnak nőtestvére, Mártha: Uram, immár szaga
40 van, hiszen negyednapos. Monda néki Jézus: Nem mondtam-é néked, hogy ha hiszel, meglátod majd az
41 Istennek dicsőségét? Elvevék azért a követ onnan, a hol a megholt feküszik vala. Jézus pedig felemelé
42 szemeit az égre, és monda: Atyám, hálát adok néked, hogy meghallgattál engem. Tudtam is én, hogy
te mindenkor meghallgatsz engem; csak a körűlálló sokaságért mondtam, hogy elhigyjék, hogy te küldtél
43, 44 engem. És mikor ezeket mondá, fenszóval kiálta: Lázár, jőjj ki! És kijöve a megholt, lábain és kezein
kötelékekkel megkötözve, és az orczája kendővel vala leborítva. Monda nékik Jézus: Oldozzátok meg
45 őt, és hagyjátok menni. Sokan hivének azért ő benne ama zsidók közűl, a kik Máriához mentek vala,
46 és láták, a miket cselekedett vala. De némelyek azok közűl elmenének a farizeusokhoz, és elbeszélék
47 nékik, a miket Jézus cselekedett vala. Egybegyűjték azért a papifejedelmek és a farizeusok a főtanácsot,
48 és mondának: Mit cselekedjünk? mert ez az ember sok csodát mível. Ha ekképen hagyjuk őt, mindenki
49 hinni fog ő benne: és eljőnek majd a rómaiak és elveszik tőlünk mind e helyet, mind e népet. Egy
pedig ő közűlök, Kajafás, a ki főpap vala abban az esztendőben, monda nékik: Ti semmit sem tudtok,
50 Meg sem gondoljátok, hogy jobb nékünk, hogy egy ember haljon meg a népért, és az egész nép el ne
51 veszszen. Ezt pedig nem magától mondta: hanem mivelhogy abban az esztendőben főpap vala, jövendőt

monda, hogy Jézus meg fog halni a népért; És nemcsak a népért, hanem azért is, hogy az Istennek 52
elszéledt gyermekeit egybegyűjtse. Ama naptól azért azon tanakodának, hogy őt megöljék. Jézus azért 53, 54
nem jár vala többé nyilvánosan a zsidók között, hanem elméne onnan a vidékre, a pusztához közel, egy
Efraim nevű városba; és ott tartózkodék az ő tanítványaival. Közel vala pedig a zsidók husvétja: és 55
sokan menének fel Jeruzsálembe a vidékről husvét előtt, hogy megtisztuljanak. Keresék azért Jézust, 56
és szólnak vala egymással a templomban állva: Mit gondoltok, hogy nem jön-é fel az ünnepre? A papi 57
fejedelmek pedig és a farizeusok is parancsolatot adának, hogy ha valaki megtudja, hogy hol van, jelentse
meg, hogy őt megfogják.

Jézus azért hat nappal a husvét előtt méne Bethániába, a hol a megholt Lázár vala, a kit feltámasztott **12**
a halálból. Vacsorát készítének azért ott néki, és Mártha szolgál vala fel; Lázár pedig egy vala azok 2
közűl, a kik együtt ülnek vala ő vele. Mária azért elővévén egy font igazi, drága nárdusból való kenetet, 3
megkené a Jézus lábait, és megtörlé annak lábait a saját hajával; a ház pedig megtelék a kenet illatával.
Monda azért egy az ő tanítványai közűl, Iskáriótes Júdás, Simonnak fia, a ki őt elárulandó vala: Miért 4, 5
nem adták el ezt a kenetet háromszáz dénáron, és miért nem adták a szegényeknek? Ezt pedig nem 6
azért mondá, mintha néki a szegényekre volna gondja, hanem mivelhogy tolvaj vala, és nála vala az
erszény, és a mit abba tesznek vala, elcsené. Monda azért Jézus: Hagyj békét néki: az én temetésem 7
idejére tartogatta ő ezt. Mert szegények mindenkor vannak veletek, én pedig nem mindenkor vagyok. 8
A zsidók közűl azért nagy sokaság értesült vala arról, hogy ő ott van: és oda menének nemcsak Jézusért, 9
hanem hogy Lázárt is lássák, a kit feltámasztott a halálból. A papifejedelmek pedig tanácskozának, 10
hogy Lázárt is megöljék; Mivelhogy a zsidók közűl sokan ő miatta menének oda és hivének a Jézusban. 11
Másnap a nagy sokaság, a mely az ünnepre jött vala, hallván, hogy Jézus Jeruzsálembe jő, Pálmaágakat 12, 13
vőn, és kiméne elébe, és kiált vala: Hozsánna: Áldott, a ki jő az Úrnak nevében, az Izráelnek ama királya!
Találván pedig Jézus egy szamarat, felűle arra, a mint meg van írva: Ne félj Sionnak leánya: Ímé a te 14, 15
királyod jő, szamárnak vemhén űlve. Ezeket pedig nem értették eleinte az ő tanítványai: hanem mikor 16
megdicsőítették Jézus, akkor emlékezének vissza, hogy ezek ő felőle vannak megírva, és hogy ezeket
mívelték ő vele. A sokaság azért, a mely ő vele vala, mikor kihívta Lázárt a koporsóból és feltámasztotta 17
őt a halálból, bizonyságot tőn. Azért is méne ő elébe a sokaság, mivel hallá, hogy ezt a csodát mívelte 18
vala. Mondának azért a farizeusok egymás között: Látjátok-é, hogy semmit sem értek? Ímé, mind e világ 19
ő utána megy. Néhány görög is vala azok között, a kik felmenének, hogy imádkozzanak az ünnepen: 20
Ezek azért a galileai Bethsaidából való Filephez menének, és kérék őt, mondván: Uram, látni akarjuk a 21
Jézust. Megy vala Filep és szóla Andrásnak, és viszont András és Filep szóla Jézusnak. Jézus pedig 22, 23
felele nékik, mondván: Eljött az óra, hogy megdicsőíttessék az embernek Fia. Bizony, bizony mondom 24
néktek: Ha a földbe esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt
terem. A ki szereti a maga életét, elveszti azt; és a ki gyűlöli a maga életét, e világon, örök életre tartja 25
meg azt. A ki nékem szolgál, engem kövessen; és a hol én vagyok, ott lesz az én szolgám is: és a ki nékem 26
szolgál, megbecsüli azt az Atya. Most az én lelkem háborog; és mit mondjak? Atyám, ments meg engem 27
ettől az órától. De azért jutottam ez órára. Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet! Szózat jöve azért az égből: 28
Meg is dicsőítettem, és újra megdicsőítem. A sokaság azért, a mely ott állt és hallotta vala, azt mondá, 29
hogy mennydörgött: mások mondának: Angyal szólt néki. Felele Jézus és monda: Nem én érettem lőn 30
e szó, hanem ti érettetek. Most van e világ kárhoztatása; most vettetik ki e világ fejedelme: És én, 31, 32
ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonszok. Ezt pedig azért mondá, hogy megjelentse, 33
milyen halállal kell meghalnia. Felele néki a sokaság: Mi azt hallottuk a törvényből, hogy a Krisztus 34
örökké megmarad: hogyan mondod hát te, hogy az ember Fiának fel kell emeltetnie? Kicsoda ez az
ember Fia? Monda azért nékik Jézus: Még egy kevés ideig veletek van a világosság. Járjatok, a míg 35
világosságotok van, hogy sötétség ne lepjen meg titeket: és a ki a sötétségben jár, nem tudja, hová megy.
Míg a világosságotok megvan, higyjetek a világosságban, hogy a világosság fiai legyetek. Ezeket mondá 36
Jézus, és elmenvén, elrejtőzködék előlük. És noha ő ennyi jelt tett vala előttük, mégsem hivének ő benne: 37
Hogy beteljesedjék az Ésaiás próféta beszéde, a melyet monda: Uram, ki hitt a mi tanításunknak? és az 38
Úr karja kinek jelentetett meg? Azért nem hihetnek vala, mert ismét monda Ésaiás: Megvakította az 39, 40
ő szemeiket, és megkeményítette az ő szívöket; hogy szemeikkel ne lássanak és szívökkel ne értsenek,
és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket. Ezeket mondá Ésaiás, a mikor látá az ő dicsőségét; 41
és beszéle ő felőle. Mindazáltal a főemberek közűl is sokan hivének ő benne; de a farizeusok miatt 42
nem vallák be, hogy ki ne rekesztessenek a gyülekezetből: Mert inkább szerették az emberek dícséretét, 43
mintsem az Istennek dícséretét. Jézus pedig kiálta és monda: A ki hisz én bennem, nem én bennem hisz, 44
hanem abban, a ki elküldött engem. És a ki engem lát, azt látja, a ki küldött engem. Én világosságul 45, 46

47 jöttem e világra, hogy senki ne maradjon a sötétségben, a ki én bennem hisz. És ha valaki hallja az én
beszédeimet és nem hisz, én nem kárhoztatom azt: mert nem azért jöttem, hogy kárhoztassam a világot,
48 hanem hogy megtartsam a világot. A ki megvet engem és nem veszi be az én beszédeimet, van annak,
49 a ki őt kárhoztassa: a beszéd, a melyet szólottam, az kárhoztatja azt az utolsó napon. Mert én nem
magamtól szóltam; hanem az Atya, a ki küldött engem, ő parancsolta nékem, hogy mit mondjak és mit
50 beszéljek. És tudom, hogy az ő parancsolata örök élet. A miket azért én beszélek, úgy beszélem, a mint
az Atya mondotta vala nékem.

13 A husvét ünnepe előtt pedig, tudván Jézus, hogy eljött az ő órája, hogy átmenjen e világból az Atyá-
2 hoz, mivelhogy szerette az övéit e világon, mindvégig szerette őket. És vacsora közben, a mikor az ördög
3 belesugalta már Iskáriótes Júdásnak, a Simon fiának szívébe, hogy árulja el őt, Tudván Jézus, hogy az
4 Atya mindent hatalmába adott néki, és hogy ő az Istentől jött és az Istenhez megy, Felkele a vacsorától,
5 leveté a felső ruháját; és egy kendőt vévén, körűlköté magát. Azután vizet tölte a medenczébe, és kezdé
6 mosni a tanítványok lábait, és megtörleni a kendővel, a melylyel körűl vala kötve. Méne azért Simon
7 Péterhez; és az monda néki: Uram, te mosod-é meg az én lábaimat? Felele Jézus és monda néki: A mit
8 én cselekszem, te azt most nem érted, de ezután majd megérted. Monda néki Péter: Az én lábaimat nem
9 mosod meg soha! Felele néki Jézus: Ha meg nem moslak téged, semmi közöd sincs én hozzám. Monda
10 néki Simon Péter: Uram, ne csak lábaimat, hanem kezeimet és fejemet is! Monda néki Jézus: A ki meg-
fürödött, nincs másra szüksége, mint a lábait megmosni, különben egészen tiszta; ti is tiszták vagytok, de
11 nem mindnyájan. Tudta ugyanis, hogy ki árulja el őt; azért mondá: Nem vagytok mindnyájan tiszták!
12 Mikor azért megmosta azoknak lábait, és a felső ruháját felvette, újra leűlvén, monda nékik: Értitek-é,
13 hogy mit cselekedtem veletek? Ti engem így hívtok: Mester, és Uram. És jól mondjátok, mert az vagyok.
14 Azért, ha én az Úr és a Mester megmostam a ti lábaitokat, néktek is meg kell mosnotok egymás lábait.
15, 16 Mert példát adtam néktek, hogy a miképen én cselekedtem veletek, ti is akképen cselekedjetek. Bizony,
bizony mondom néktek: A szolga nem nagyobb az ő Uránál; sem a követ nem nagyobb annál, a ki azt
17, 18 küldte. Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszitek ezeket. Nem mindnyájatokról szólok;
tudom én kiket választottam el; hanem hogy beteljesedjék az írás: A ki velem ette a kenyeret, a sarkát
19 emelte fel ellenem. Most megmondom néktek, mielőtt meglenne, hogy mikor meglesz, higyjétek majd,
20 hogy én vagyok. Bizony, bizony mondom néktek: A ki befogadja, ha valakit elküldök, engem fogad be; a
21 ki pedig engem befogad, azt fogadja be, a ki engem küldött. Mikor ezeket mondja vala Jézus, igen nyug-
talankodék lelkében, és bizonyságot tőn, és monda: Bizony, bizony mondom néktek, hogy egy ti közűletek
22, 23 elárul engem. A tanítványok ekkor egymásra tekintének bizonytalankodva, hogy kiről szól. Egy pedig
24 az ő tanítványai közűl a Jézus kebelén nyugszik vala, a kit szeret vala Jézus. Int azért ennek Simon
25 Péter, hogy tudakozza meg, ki az, a kiről szól? Az pedig a Jézus kebelére hajolván, monda néki: Uram,
26 ki az? Felele Jézus: Az, a kinek én a bemártott falatot adom. És bemártván a falatot, adá Iskáriótes
27 Júdásnak, a Simon fiának. És a falat után akkor beméne abba a Sátán. Monda azért néki Jézus: A mit
28, 29 cselekszel, hamar cselekedjed. Ezt pedig senki sem érté a leűltek közűl, miért mondta néki. Némelyek
ugyanis álíták, mivelhogy az erszény Júdásnál vala, hogy azt mondá néki Jézus: Vedd meg, a mikre szük-
30 ségünk van az ünnepre; vagy, hogy adjon valamit a szegényeknek. Az pedig, mihelyt a falatot elvevé,
31 azonnal kiméne: vala pedig éjszaka. Mikor azért kiment vala, monda Jézus: Most dicsőítteték meg az
32 embernek Fia, az Isten is megdicsőítteték ő benne. Ha megdicsőítteték ő benne az Isten, az Isten is meg-
33 dicsőíti őt ő magában, és ezennel megdicsőíti őt. Fiaim, egy kevés ideig még veletek vagyok. Kerestek
majd engem; de a miként a zsidóknak mondám, hogy: A hová én megyek, ti nem jöhettek; most néktek
34 is mondom. Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; a mint én szerettelek titeket, úgy
35 szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást
36 szeretni fogjátok. Monda néki Simon Péter: Uram, hová mégy? Felele néki Jézus: A hová én megyek,
37 most én utánam nem jöhetsz; utóbb azonban utánam jössz. Monda néki Péter: Uram, miért nem me-
38 hetek most utánad? Az életemet adom éretted! Felele néki Jézus: Az életedet adod érettem? Bizony,
bizony mondom néked, nem szól addig a kakas, mígnem háromszor megtagadsz engem.

14, 2 Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higyjetek Istenben, és higyjetek én bennem. Az én Atyámnak
házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet
3 készítsek néktek. És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszlek
4 titeket; hogy a hol én vagyok, ti is ott legyetek. És hogy hová megyek én, tudjátok; az útat is tudjátok.
5, 6 Monda néki Tamás: Uram, nem tudjuk hová mégy; mimódon tudhatjuk azért az útat? Monda néki
7 Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam. Ha
megismertetek volna engem, megismertétek volna az én Atyámat is; és mostantól fogva ismeritek őt,

és láttátok őt. Monda néki Filep: Uram, mutasd meg nékünk az Atyát, és elég nékünk! Monda néki 8, 9
Jézus: Annyi idő óta veletek vagyok, és még sem ismertél meg engem Filep? a ki engem látott, látta
az Atyát; mimódon mondod azért te: Mutasd meg nékünk az Atyát? Nem hiszed-é, hogy én az Atyában 10
vagyok, és az Atya én bennem van? A beszédeket, a melyeket én mondok néktek, nem magamtól mondom;
hanem az Atya, a ki én bennem lakik, ő cselekszi e dolgokat. Higyjetek nékem, hogy én az Atyában 11
vagyok, és az Atya én bennem van; ha pedig nem, magokért a cselekedetekért higyjetek nékem. Bizony, 12
bizony mondom néktek: A ki hisz én bennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, a melyeket én
cselekeszem; és nagyobbakat is cselekszik azoknál; mert én az én Atyámhoz megyek. És akármit kértek 13
majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban. Ha valamit kértek az 14
én nevemben, én megcselekszem azt. Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok. És 15, 16
én kérem az Atyát, és más vígasztalót ád néktek, hogy veletek maradjon mindörökké, Az igazságnak 17
ama Lelkét: a kit a világ be nem fogadhat, mert nem látja őt és nem ismeri őt; de ti ismeritek őt, mert
nálatok lakik, és bennetek marad. Nem hagylak titeket árvákul; eljövök ti hozzátok. Még egy kevés 18, 19
idő és a világ nem lát engem többé; de ti megláttok engem: mert én élek, ti is élni fogtok. Azon a napon 20
megtudjátok majd ti, hogy én az én Atyámban vagyok, és ti én bennem, és én ti bennetek. A ki ismeri 21
az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; a ki pedig engem szeret, azt szereti az
én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak. Monda néki Júdás (nem az Iskáriótes): 22
Uram, mi dolog, hogy nékünk jelented ki magadat, és nem a világnak? Felele Jézus és monda néki: 23
Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és
annál lakozunk. A ki nem szeret engem, nem tartja meg az én beszédeimet: és az a beszéd, a melyet 24
hallotok, nem az enyém, hanem az Atyáé, a ki küldött engem. Ezeket beszéltem néktek, a míg veletek 25
valék. Ama vígasztaló pedig, a Szent Lélek, a kit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít 26
majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, a miket mondottam néktek. Békességet hagyok néktek; 27
az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, a mint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a
ti szívetek, se ne féljen! Hallottátok, hogy én azt mondtam néktek: Elmegyek, és eljövök hozzátok. Ha 28
szeretnétek engem, örvendeznétek, hogy azt mondtam: Elmegyek az Atyához; mert az én Atyám nagyobb
nálamnál. És most mondtam meg néktek, mielőt meglenne: hogy a mikor majd meglesz, higyjetek. 29
Nem sokat beszélek már veletek, mert jön a világ fejedelme: és én bennem nincsen semmije; De, hogy 30, 31
megtudja a világ, hogy szeretem az Atyát és úgy cselekszem, a mint az én Atyám parancsolta nékem:
keljetek fel, menjünk el innen.

Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlőműves. Minden szőlővesszőt, a mely én bennem **15**, 2
gyümölcsöt nem terem, lemetsz; mindazt pedig, a mely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyü-
mölcsöt teremjen. Ti már tiszták vagytok ama beszéd által, a melyet szóltam néktek. Maradjatok én 3, 4
bennem és én is ti bennetek. Miképen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a sző-
lőtőkén marad; akképen ti sem, hanemha én bennem maradtok. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: 5
A ki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cse-
lekedhettek. Ha valaki nem marad én bennem, kivettetik, mint a szőlővessző, és megszárad; és egybe 6
gyűjtik ezeket és a tűzre vetik, és megégnek. Ha én bennem maradtok, és az én beszédeim bennetek 7
maradnak, kérjetek, a mit csak akartok, és meglesz az néktek. Abban dicsőíttetik meg az én Atyám, 8
hogy sok gyümölcsöt teremjetek; és legyetek nékem tanítványaim. A miképen az Atya szeretett engem, 9
én is úgy szerettelek titeket: maradjatok meg ebben az én szeretetemben. Ha az én parancsolataimat 10
megtartjátok, megmaradtok az én szeretetemben; a miképen én megtartottam az én Atyámnak paran-
csolatait, és megmaradok az ő szeretetében. Ezeket beszéltem néktek, hogy megmaradjon ti bennetek 11
az én örömem és a ti örömetek beteljék. Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, a miképen 12
én szerettelek titeket. Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátai- 13
ért. Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, a miket én parancsolok néktek. Nem mondalak 14, 15
többé titeket szolgáknak; mert a szolga nem tudja, mit cselekszik az ő ura: titeket pedig barátaimnak
mondottalak; mert mindazt, a mit az én Atyámtól hallottam, tudtul adtam néktek. Nem ti választottá- 16
tok engem, hanem én választottalak titeket, és én rendeltelek titeket, hogy ti elmenjetek és gyümölcsöt
teremjetek, és a ti gyümölcsötök megmaradjon: hogy akármit kértek az Atyától az én nevemben, meg-
adja néktek. Ezeket parancsolom néktek, hogy egymást szeressétek. Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok 17, 18
meg, hogy engem elébb gyűlölt ti nálatoknál. Ha e világból volnátok, a világ szeretné azt, a mi az övé; de 19
mivelhogy nem vagytok e világból, hanem én választottalak ki magamnak titeket e világból, azért gyűlöl
titeket a világ. Emlékezzetek meg ama beszédekről, a melyeket én mondtam néktek. Nem nagyobb a 20
szolga az ő uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd; ha az én beszédemet megtartották, a
tiéteket is megtartják majd. De mindezt az én nevemért cselekszik veletek, mivelhogy nem ismerik azt, 21

22 a ki küldött engem. Ha nem jöttem volna és nem beszéltem volna nékik, nem volna bűnök; de most
23, 24 nincs mivel menteniök az ő bűnöket. A ki engem gyűlöl, gyűlöli az én Atyámat is. Ha ama cselekedeteket nem cselekedtem volna közöttük, a melyeket senki más nem cselekedett, nem volna bűnük; de most
25 láttak is, gyűlöltek is, mind engem, mind az én Atyámat. De azért lőn így, hogy beteljesedjék a mondás,
26 a mely megiratott az ő törvényökben: Ok nélkül gyűlöltek engem. Mikor pedig eljő majd a Vígasztaló, a kit én küldök néktek az Atyától, az igazságnak Lelke, a ki az Atyától származik, az tesz majd én rólam
27 bizonyságot. De ti is bizonyságot tesztek; mert kezdettől fogva én velem vagytok.

16, 2 Ezeket beszéltem néktek, hogy meg ne botránkozzatok. A gyülekezetekből kirekesztenek titeket; sőt
3 jön idő, hogy a ki öldököl titeket, mind azt hiszi, hogy isteni tiszteletet cselekszik. És ezeket azért cselek-
4 szik veletek, mert nem ismerték meg az Atyát, sem engem. Ezeket pedig azért beszéltem néktek, hogy a mikor eljő az az idő, megemlékezzetek róluk, hogy én mondtam néktek. De ezeket kezdettől fogva nem
5 mondottam néktek, mivelhogy veletek valék. Most pedig elmegyek ahhoz, a ki küldött engem; és senki
6 sem kérdezi tőlem közűletek: Hová mégy? Hanem, mivelhogy ezeket beszéltem néktek, a szomorúság
7 eltöltötte a szíveteket. De én az igazat mondom néktek: Jobb néktek, hogy én elmenjek: mert ha el nem
8 megyek, nem jő el hozzátok a Vígasztaló; ha pedig elmegyek, elküldöm azt ti hozzátok. És az, mikor eljő,
9 megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében: Bűn tekintetében, hogy nem hisznek én bennem;
10, 11 És igazság tekintetében, hogy én az én Atyámhoz megyek, és többé nem láttok engem; Ítélet tekintetében pedig, hogy e világnak fejedelme megítéltetett. Még sok mondani valóm van hozzátok, de most el
13 nem hordozhatjátok. De mikor eljő amaz, a ki igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem ő magától szól, hanem azokat szólja, a miket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti
14, 15 néktek. Az engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz, és megjelenti néktek. Mindaz, a mi az Atyáé,
16 az enyém: azért mondám, hogy az enyémből vesz, és megjelenti néktek. Egy kevés idő, és nem láttok
17 engem; és ismét egy kevés idő, és megláttok majd engem: mert én az Atyához megyek. Mondának azért az ő tanítványai közűl egymásnak: Mi az, a mit nékünk mond: Egy kevés idő, és nem láttok engem; és
18 ismét egy kevés idő, és megláttok majd engem; és: mert én az Atyához megyek? Mondának azért: Mi az
19 a kevés idő, a miről szól? Nem tudjuk, mit mond. Megérté azért Jézus, hogy őt akarnák megkérdezni, és monda nékik: Arról tudakozzátok-é egymást, hogy azt mondám: Egy kevés idő, és nem láttok engem; és
20 ismét egy kevés idő, és megláttok majd engem? Bizony, bizony mondom néktek, hogy sírtok és jajgattok
21 ti, a világ pedig örül: ti szomorkodtok, hanem a ti szomorúságtok örömre fordul. Az asszony mikor szűl, szomorúságban van, mert eljött az ő órája: de mikor megszűli az ő gyermekét, nem emlékezik többé a
22 kínra az öröm miatt, hogy ember született e világra. Ti is azért most ugyan szomorúságban vagytok, de ismét meglátlak majd titeket, és örülni fog a ti szívetek, és senki el nem veszi tőletek a ti örömeteket.
23 És azon a napon nem kérdeztek majd engem semmiről. Bizony, bizony mondom néktek, hogy a mit csak
24 kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja néktek. Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától
25 az én nevemben: kérjetek és megkapjátok, hogy a ti örömetek teljes legyen. Ezeket példázatokban mondottam néktek; de eljő az idő, mikor nem példázatokban beszélek majd néktek, hanem nyiltan beszélek
26 néktek az Atyáról. Azon a napon az én nevemben kértek majd: és nem mondom néktek, hogy én kérni
27 fogom az Atyát ti érettetek; Mert maga az Atya szeret titeket, mivelhogy ti szerettek engem, és elhittétek, hogy én az Istentől jöttem ki. Kijöttem az Atyától, és jöttem e világba: ismét elhagyom e világot,
29 és elmegyek az Atyához. Mondának néki az ő tanítványai: Ímé, most nyíltan beszélsz, és semmi pél-
30 dázatot nem mondasz. Most tudjuk, hogy te mindent tudsz, és nincs szükséged arra, hogy valaki téged
31, 32 megkérdezzen: erről hiszszük, hogy az Istentől jöttél ki. Felele nékik Jézus: Most hiszitek? Ímé eljő az óra, és immár eljött, hogy szétoszoljatok kiki az övéihez, és engem egyedül hagyjatok; de nem vagyok
33 egyedül, mert az Atya velem van. Azért beszéltem ezeket néktek, hogy békességetek legyen én bennem. E világon nyomorúságtok lészen; de bízzatok: én meggyőztem a világot.

17 Ezeket beszélte Jézus; és felemelé szemeit az égre, és monda: Atyám, eljött az óra; dicsőítsd meg a te
2 Fiadat, hogy a te Fiad is dicsőítsen téged: A miként te hatalmat adtál néki minden testen, hogy örök
3 életet adjon mindennek, a mit néki adtál. Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül
4 igaz Istent, és a kit elküldtél, a Jézus Krisztust. Én dicsőítettelek téged e földön: elvégeztem a munkát,
5 a melyet reám bíztál, hogy végezzem azt. És most te dicsőíts meg engem, Atyám, te magadnál azzal a
6 dicsőséggel, a melylyel bírtam te nálad a világ létele előtt. Megjelentettem a te nevedet az embereknek, a kiket e világból nékem adtál: tiéid valának, és nékem adtak azokat; és a te beszédedet megtartották.
7, 8 Most tudták meg, hogy mindaz te tőled van, a mit nékem adtál: Mert ama beszédeket, a melyeket nékem adtál, ő nékik adtam; és ők befogadták, és igazán megismerték, hogy én tőled jöttem ki, és elhitték, hogy
9 te küldtél engem. Én ezekért könyörgök: nem a világért könyörgök, hanem azokért, a kiket nékem adtál,

mert a tiéid. És az enyémek mind a tiéid, és a tiéid az enyémek; és megdicsőíttetem ő bennök. 10, 11
És nem vagyok többé e világon, de ők a világon vannak, én pedig te hozzád megyek. Szent Atyám, tartsd meg őket a te nevedben, a kiket nékem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi! Mikor velök valék a világon, 12
én megtartám őket a te nevedben; a kiket nékem adtál, megőrizém, és senki el nem veszett közűlök, csak a veszedelemnek fia, hogy az írás beteljesüljön. Most pedig te hozzád megyek; és ezeket beszélem 13
a világon, hogy ők az én örömemet teljesen bírják ő magokban. Én a te ígédet nékik adtam; és a világ 14
gyűlölte őket, mivelhogy nem e világból valók, a mint hogy én sem e világból vagyok. Nem azt kérem, 15
hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól. Nem e világból valók, a mint hogy 16
én sem e világból vagyok. Szenteld meg őket a te igazságoddal: A te ígéd igazság. A miképen te küldtél 17, 18
engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra; És én ő érettök oda szentelem magamat, hogy ők is 19
megszenteltekké legyenek az igazságban. De nemcsak ő érettök könyörgök, hanem azokért is, a kik az ő 20
beszédökre hisznek majd én bennem; Hogy mindnyájan egyek legyenek; a mint te én bennem, Atyám, és 21
én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk: hogy elhigyje a világ, hogy te küldtél engem. És én 22
azt a dicsőséget, a melyet nékem adtál, ő nékik adtam, hogy egyek legyenek, a miképen mi egy vagyunk:
Én ő bennök, és te én bennem; hogy tökéletesen egygyé legyenek, és hogy megismerje a világ, hogy te 23
küldtél engem, és szeretted őket, a miként engem szerettél. Atyám, a kiket nékem adtál, akarom, hogy 24
a hol én vagyok, azok is én velem legyenek; hogy megláthassák az én dicsőségemet, a melyet nékem
adtál: mert szerettél engem e világ alapjának felvettetése előtt. Igazságos Atyám! És e világ nem ismert 25
téged, de én ismertelek téged; és ezek megismerik, hogy te küldtél engem; És megismertettem ő velök a 26
te nevedet, és megismertetem; hogy az a szeretet legyen ő bennök, a melylyel engem szerettél, és én is ő
bennök legyek.

Mikor ezeket mondta vala Jézus, kiméne az ő tanítványaival együtt túl a Kedron patakán, a hol egy **18**
kert vala, a melybe bemenének ő és az ő tanítványai. Ismeré pedig az a helyet Júdás is, a ki őt elárulja 2
vala; mivelhogy gyakorta ott gyűlt egybe Jézus az ő tanítványaival. Júdás azért magához vevén a ka- 3
tonai csapatot, és a papi fejedelmektől és farizeusoktól szolgákat, oda méne fáklyákkal, lámpásokkal és
fegyverekkel. Jézus azért tudván mindazt, a mi reá következendő vala, előre méne, és monda azoknak: 4
Kit kerestek? Felelének néki: A názáreti Jézust. Monda nékik Jézus: Én vagyok. Ott állt pedig ő velök 5
Júdás is, a ki elárulta őt. Mikor azért azt mondá nékik, hogy: Én vagyok; hátra vonulának és földre esé- 6
nek. Ismét megkérdezé azért őket: Kit kerestek? És azok mondának: A názáreti Jézust. Felele Jézus: 7, 8
Mondtam néktek, hogy én vagyok az. Azért, ha engem kerestek, ezeket bocsássátok el; Hogy betelje- 9
süljön a beszéd, a melyet mondott: Azok közűl, a kiket nékem adtál, senkit sem vesztettem el. Simon 10
Péter pedig, a kinek szablyája vala, kirántá azt, és megüté a főpap szolgáját, és levágá annak jobb fülét.
A szolga neve pedig Málkus vala. Monda azért Jézus Péternek: Tedd hüvelyébe a te szablyádat; avagy 11
nem kell-é kiinnom a pohárt, a melyet az Atya adott nékem? A csapat azért és az ezredes és a zsidók 12
szolgái megfogák Jézust, és megkötözék őt, És vivék őt először Annáshoz; mert ipa vala ez Kajafásnak, 13
a ki abban az esztendőben főpap vala. Kajafás pedig az vala, a ki tanácsolta vala a zsidóknak, hogy jobb, 14
hogy egy ember veszszen el a népért. Simon Péter pedig, és egy másik tanítvány követi vala Jézust. 15
Ez a tanítvány pedig ismerős vala a főpappal és beméne Jézussal együtt a főpap udvarába, Péter pedig 16
kívűl áll vala az ajtónál. Kiméne azért ama másik tanítvány, a ki a főpappal ismerős vala, és szóla az
ajtóőrzőnek, és bevivé Pétert. Szóla azért Péterhez az ajtóőrző leány: Nemde, te is ez ember tanítványai 17
közűl való vagy? Monda ő: Nem vagyok. A szolgák pedig és a poroszlók ott állnak vala, szítván a tü- 18
zet, mivelhogy hűvös vala, és melegszenek vala. Ott áll vala pedig Péter is ő velök együtt, és melegszik
vala. A főpap azért kérdezé Jézust az ő tanítványai felől, és az ő tudománya felől. Felele néki Jézus: Én 19, 20
nyilván szólottam a világnak; én mindenkor tanítottam a zsinagógában és a templomban, a hol a zsidók
mindenünnen összegyülekeznek; és titkon semmit sem szólottam. Mit kérdesz engem? Kérdezd azokat, 21
a kik hallották, mit szóltam nékik: ímé ők tudják, a miket nékik szólottam. Mikor pedig ő ezeket mondja 22
vala, egy a poroszlók közűl, a ki ott áll vala, arczul üté Jézust, mondván: Így felelsz-é a főpapnak? Fe- 23
lele néki Jézus: Ha gonoszul szóltam, tégy bizonyságot a gonoszságról; ha pedig jól, miért versz engem?
Elküldé őt Annás megkötözve Kajafáshoz, a főpaphoz. Simon Péter pedig ott áll vala és melegszik vala. 24, 25
Mondának azért néki: Nemde, te is ennek a tanítványai közűl való vagy? Megtagadá ő, és monda: Nem
vagyok. Monda egy a főpap szolgái közűl, rokona annak, a kinek a fülét Péter levágta: Nem láttalak-e 26
én téged ő vele együtt a kertben? Ismét megtagadá azért Péter; és a kakas azonnal megszólala. Vivék 27, 28
azért Jézust Kajafástól a törvényházba. Vala pedig reggel. És ők nem menének be a törvényházba, hogy
meg ne fertőztessenek, hanem hogy megehessék a husvétibárányt. Kiméne azért Pilátus ő hozzájok, 29
és monda: Micsoda vádat hoztok fel ez ember ellen? Felelének és mondának néki: Ha gonosztevő nem 30

31 volna ez, nem adtuk volna őt a te kezedbe. Monda azért nékik Pilátus: Vigyétek el őt ti, és ítéljétek
meg őt a ti törvényeitek szerint. Mondának azért néki a zsidók: Nékünk senkit sem szabad megölnünk;
32 Hogy beteljesedjék a Jézus szava, a melyet monda, a mikor jelenti vala, hogy milyen halállal kell majd
33 meghalnia. Ismét beméne azért Pilátus a törvényházba, és szólítja vala Jézust, és monda néki: Te vagy
34 a Zsidók királya? Felele néki Jézus: Magadtól mondod-é te ezt, vagy mások beszélték néked én felőlem?
35 Felele Pilátus: Avagy zsidó vagyok-e én? A te néped és a papifejedelmek adtak téged az én kezembe: mit
36 cselekedtél? Felele Jézus: Az én országom nem e világból való. Ha e világból való volna az én országo m
az én szolgáim vitézkednének, hogy át ne adassam a zsidóknak. Ámde az én országom nem innen való.
37 Monda azért néki Pilátus: Király vagy-é hát te csakugyan? Felele Jézus: Te mondod, hogy én király va-
gyok. Én azért születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonyságot tegyek az igazságról. Mindaz, a ki
38 az igazságból való, hallgat az én szómra. Monda néki Pilátus: Micsoda az igazság? És a mint ezt mondá,
39 újra kiméne a zsidókhoz, és monda nékik: Én nem találok benne semmi bűnt. Szokás pedig az nálatok,
hogy elbocsássak néktek egyet a husvétünnepen: akarjátok-é azért, hogy elbocsássam néktek a zsidók
40 királyát? Kiáltának azért viszont mindnyájan, mondván: Nem ezt, hanem Barabbást. Ez a Barabbás
pedig tolvaj vala.

19, 2 Akkor azért előfogá Pilátus Jézust, és megostoroztatá. És a vitézek tövisből koronát fonván, a fejére
3 tevék, és bíbor köntöst adának reá, És mondának: Üdvöz légy zsidók királya! És arczul csapdossák vala
4 őt. Majd ismét kiméne Pilátus, és monda nékik: Ímé kihozom őt néktek, hogy értsétek meg, hogy nem
5 találok benne semmi bűnt. Kiméne azért Jézus a tövis koronát és a bíbor köntöst viselve. És monda
6 nékik Pilátus: Ímhol az ember! Mikor azért látják vala őt a papifejedelmek és a szolgák, kiáltozának,
mondván: Feszítsd meg, feszítsd meg! Monda nékik Pilátus: Vigyétek el őt ti és feszítsétek meg, mert én
7 nem találok bűnt ő benne. Felelének néki a zsidók: Nékünk törvényünk van, és a mi törvényünk szerint
8 meg kell halnia, mivelhogy Isten fiává tette magát. Mikor pedig ezt a beszédet hallotta Pilátus, még
9 inkább megrémül vala; És ismét beméne a törvényházba, és szóla Jézusnak: Honnét való vagy te? De
10 Jézus nem felelt néki. Monda azért néki Pilátus: Nékem nem szólsz-é? Nem tudod-é, hogy hatalmam
11 van arra, hogy megfeszítselek, és hatalmam van arra, hogy szabadon bocsássalak? Felele Jézus: Semmi
hatalmad sem volna rajtam, ha felülről nem adatott volna néked: nagyobb bűne van azért annak, a
12 ki a te kezedbe adott engem. Ettől fogva igyekszik vala Pilátus őt szabadon bocsátani; de a zsidók
kiáltozának, mondván: Ha ezt szabadon bocsátod, nem vagy a császár barátja: valaki magát királylyá
13 teszi, ellene mond a császárnak! Pilátus azért, a mikor hallja vala e beszédet, kihozá Jézust, és űle
14 a törvénytevő székbe azon a helyen, a melyet Kőpadolatnak hívtak, zsidóul pedig Gabbathának. Vala
15 pedig a húsvét péntekje; és mintegy hat óra. És monda a zsidóknak: Ímhol a ti királyotok! Azok pedig
kiáltoznak vala: Vidd el, vidd el, feszítsd meg őt! Monda nékik Pilátus: A ti királyotokat feszítsem meg?
16 Felelének a papifejedelmek: Nem királyunk van, hanem császárunk! Akkor azért nékik adá őt, hogy
17 megfeszíttessék. Átvevék azért Jézust és elvivék. És emelvén az ő keresztfáját, méne az úgynevezett
18 Koponya helyére, a melyet héberül Golgothának hívnak: A hol megfeszíték őt, és ő vele más kettőt,
19 egyfelől és másfelől, középen pedig Jézust. Pilátus pedig czímet is íra, és feltevé a keresztfára. Ez vala
20 pedig az írás: A NÁZÁRETI JÉZUS, A ZsidÓk KIRÁLYA. Sokan olvasák azért e czímet a zsidók közűl;
mivelhogy közel vala a városhoz az a hely, a hol Jézus megfeszíttetett vala: és héberül, görögül és latinul
21 vala az írva. Mondának azért Pilátusnak a zsidók papifejedelmei: Ne írd: A zsidók királya; hanem a
22, 23 hogy ő mondotta: A zsidók királya vagyok. Felele Pilátus: A mit megírtam, megírtam. A vitézek azért,
mikor megfeszítették Jézust, vevék az ő ruháit, és négy részre oszták, egy részt mindenik vitéznek, és
24 a köntösét. A köntös pedig varrástalan vala, felülről mindvégig szövött. Mondának azért egymásnak:
Ezt ne hasogassuk el, hanem vessünk sorsot reá, kié legyen. Hogy beteljesedjék az írás, a mely ezt
25 mondja: Megosztoztak ruháimon, és a köntösömre sorsot vetettek. A vitézek tehát ezeket művelék. A
Jézus keresztje alatt pedig ott állottak vala az ő anyja, és az ő anyjának nőtestvére; Mária, a Kleopás
26 felesége, és Mária Magdaléna. Jézus azért, mikor látja vala, hogy ott áll az ő anyja és az a tanítvány, a
27 kit szeret vala, monda az ő anyjának: Asszony, ímhol a te fiad! Azután monda a tanítványnak: Ímhol
28 a te anyád! És ettől az órától magához fogadá azt az a tanítvány. Ezután tudván Jézus, hogy immár
29 minden elvégeztetett, hogy beteljesedjék az írás, monda: Szomjúhozom. Vala pedig ott egy eczettel teli
30 edény. Azok azért szivacsot töltvén meg eczettel, és izsópra tévén azt, oda vivék az ő szájához. Mikor
31 azért elvette Jézus az eczetet, monda: Elvégeztetett! És lehajtván fejét, kibocsátá lelkét. A zsidók pedig,
hogy a testek szombaton át a keresztfán ne maradjanak, miután péntek vala, (mert annak a szombatnak
32 napja nagy nap vala), kérék Pilátust, hogy törjék meg azoknak lábszárait, és vegyék le őket. Eljövének
azért a vitézek, és megtörék az elsőnek lábszárait és a másikét is, a ki ő vele együtt feszíttetett meg;

Mikor pedig Jézushoz érének és látják vala, hogy ő már halott, nem törék meg az ő lábszárait; Hanem 33, 34
egy a vitézek közűl dárdával döfé meg az ő oldalát, és azonnal vér és víz jöve ki abból. És a ki látta, 35
bizonyságot tett, és igaz az ő tanúbizonysága; és az tudja, hogy ő igazat mond, hogy ti is higyjetek. Mert 36
azért lettek ezek, hogy beteljesedjék az írás: Az ő csontja meg ne törettessék. Másutt ismét így szól az 37
írás: Néznek majd arra, a kit általszegeztek. Ezek után pedig kéré Pilátust az arimathiai József (a ki 38
a Jézus tanítványa vala, de csak titokban, a zsidóktól való félelem miatt), hogy levehesse a Jézus testét.
És megengedé Pilátus. Elméne azért és levevé a Jézus testét. Eljöve pedig Nikodémus is (a ki éjszaka 39
ment vala először Jézushoz), hozván mirhából és áloéból való kenetet, mintegy száz fontot. Vevék azért a 40
Jézus testét, és begöngyölgeték azt lepedőkbe illatos szerekkel együtt, a mint a zsidóknál szokás temetni.
Azon a helyen pedig, a hol megfeszítették, vala egy kert, és a kertben egy új sír, a melybe még senki 41
sem helyheztetett vala. A zsidók péntekje miatt azért, mivelhogy az a sír közel vala, abba helyhezteték 42
Jézust.

A hétnek első napján pedig jó reggel, a mikor még sötétes vala, oda méne Mária Magdaléna a sírhoz, és **20**
látá, hogy elvétetett a kő a sírról. Futa azért és méne Simon Péterhez és ama másik tanítványhoz, a kit 2
Jézus szeret vala, és monda nékik: Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hová tették őt. Kiméne azért 3
Péter és a másik tanítvány, és menének a sírhoz. Együtt futnak vala pedig mindketten; de ama másik 4
tanítvány hamar megelőzé Pétert, és előbb juta a sírhoz; És lehajolván, látá, hogy ott vannak a lepedők; 5
mindazáltal nem megy vala be. Megjöve azután Simon Péter is nyomban utána, és beméne a sírba; és 6
látá, hogy a lepedők ott vannak. És a keszkenő, a mely az ő fején volt, nem együtt van a lepedőkkel, 7
hanem külön összegöngyölítve egy helyen. Akkor aztán beméne a másik tanítvány is, a ki először jutott 8
a sírhoz, és lát és hisz vala. Mert nem tudják vala még az írást, hogy fel kell támadnia a halálból. 9
Visszamenének azért a tanítványok az övéikhez. Mária pedig künn áll vala a sírnál sírva. A míg azonban 10, 11
siránkozék, behajol vala a sírba; És láta két angyalt fehér ruhában ülni, egyiket fejtől, másikat lábtól, a 12
hol a Jézus teste feküdt vala. És mondának azok néki: Asszony, mit sírsz? Monda nékik: Mert elvitték 13
az én Uramat, és nem tudom, hová tették őt. És mikor ezeket mondotta, hátra fordula, és látá Jézust 14
ott állani, és nem tudja vala, hogy Jézus az. Monda néki Jézus: Asszony, mit sírsz? kit keressz? Az 15
pedig azt gondolván, hogy a kertész az, monda néki: Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nékem, hová
tetted őt, és én elviszem őt. Monda néki Jézus: Mária! Az megfordulván, monda néki: Rabbóni! a mi 16
azt teszi: Mester! Monda néki Jézus: Ne illess engem; mert nem mentem még fel az én Atyámhoz: 17
hanem menj az én atyámfiaihoz és mondd nékik: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, és az
én Istenemhez és a ti Istenetekhez. Elméne Mária Magdaléna, hirdetvén a tanítványoknak, hogy látta 18
az Urat, és hogy ezeket mondotta néki. Mikor azért estve vala, azon a napon, a hétnek első napján, 19
és mikor az ajtók zárva valának, a hol egybegyűltek vala a tanítványok, a zsidóktól való félelem miatt,
eljöve Jézus és megálla a középen, és monda nékik: Békesség néktek! És ezt mondván, megmutatá 20
nékik a kezeit és az oldalát. Örvendezének azért a tanítványok, hogy látják vala az Urat. Ismét monda 21
azért nékik Jézus: Békesség néktek! A miként engem küldött vala az Atya, én is akképen küldelek
titeket. És mikor ezt mondta, rájuk lehelle, és monda nékik: Vegyetek Szent Lelket: A kiknek bűneit 22, 23
megbocsátjátok, megbocsáttatnak azoknak; a kikéit megtartjátok, megtartatnak. Tamás pedig, egy a 24
tizenkettő közűl, a kit Kettősnek hívtak, nem vala ő velök, a mikor eljött vala Jézus. Mondának azért 25
néki a többi tanítványok: Láttuk az Urat. Ő pedig monda nékik: Ha nem látom az ő kezein a szegek
helyeit, és be nem bocsátom ujjaimat a szegek helyébe, és az én kezemet be nem bocsátom az ő oldalába,
semmiképen el nem hiszem. És nyolcz nap mulva ismét benn valának az ő tanítványai, Tamás is ő velök. 26
Noha az ajtó zárva vala, beméne Jézus, és megálla a középen és monda: Békesség néktek! Azután monda 27
Tamásnak: Hozd ide a te ujjadat, és nézd meg az én kezeimet; és hozd ide a te kezedet, és bocsássad az
én oldalamba: és ne légy hitetlen, hanem hívő. És felele Tamás és monda néki: Én Uram és én Istenem! 28
Monda néki Jézus: Mivelhogy láttál engem, Tamás, hittél: boldogok, a kik nem látnak és hisznek. Sok 29, 30
más jelt is mívelt ugyan Jézus az ő tanítványai előtt, a melyek nincsenek megírva ebben a könyvben;
Ezek pedig azért irattak meg, hogy higyjétek, hogy Jézus a Krisztus, az Istennek fia, és hogy ezt hívén, 31
életetek legyen az ő nevében.

Ezek után ismét megjelentette magát Jézus a tanítványoknak a Tibériás tengerénél; megjelentette **21**
pedig ekképen; Együtt valának Simon Péter, és Tamás a kit Kettősnek hivtak, és Nátánáel, a galileai 2
Kánából való, és a Zebedeus fiai, és más kettő is az ő tanítványai közűl. Monda nékik Simon Péter: 3
Elmegyek halászni. Mondának néki: Elmegyünk mi is te veled. Elmenének és azonnal a hajóba szállá-
nak; és azon az éjszakán nem fogtak semmit. Mikor pedig immár reggeledék, megálla Jézus a parton; 4
a tanítványok azonban nem ismerék meg, hogy Jézus van ott. Monda azért nékik Jézus: Fiaim! Van-é 5

6 valami ennivalótok? Felelének néki: Nincsen! Ő pedig monda nékik: Vessétek a hálót a hajónak jobb
oldala felől, és találtok. Oda veték azért, és kivonni már nem bírták azt a halaknak sokasága miatt.
7 Szóla azért az a tanítvány, a kit Jézus szeret vala, Péternek: Az Úr van ott! Simon Péter azért, a mikor
hallja vala, hogy ott van az Úr, magára vevé az ingét (mert mezítelen vala), és beveté magát a tengerbe.
8 A többi tanítványok pedig a hajón menének (mert nem messze valának a parttól, hanem mintegy kétszáz
9 singnyire), és vonszszák vala a hálót a halakkal. Mikor azért a partra szállának, látják, hogy parázs
10 van ott, és azon felűl hal és kenyér. Monda nékik Jézus: Hozzatok a halakból, a melyeket most fogtatok.
11 Felszálla Simon Péter, és kivoná a hálót a partra, a mely telve volt nagy halakkal, százötvenhárommal;
12 és noha ennyi vala, nem szakadozik vala a háló. Monda nékik Jézus: Jertek, ebédeljetek. A tanítványok
13 közűl pedig senki sem meri vala tőle megkérdezni: Ki vagy te? mivelhogy tudják vala, hogy az Úr ő. Oda
14 méne azért Jézus, és vevé a kenyeret és adá nékik, és hasonlóképen a halat is. Ezzel már harmadszor
15 jelent meg Jézus az ő tanítványainak, minekutána feltámadt a halálból. Mikor aztán megebédelének,
monda Jézus Simon Péternek: Simon, Jónának fia: jobban szeretsz-é engem ezeknél? Monda néki: Igen,
16 Uram; te tudod, hogy szeretlek téged! Monda néki: Legeltesd az én bárányaimat! Monda néki ismét má-
sodszor is: Simon, Jónának fia, szeretsz-é engem? Monda néki: Igen, Uram; te tudod, hogy én szeretlek
17 téged. Monda néki: Őrizd az én juhaimat! Monda néki harmadszor is: Simon, Jónának fia, szeretsz-é
engem? Megszomorodék Péter, hogy harmadszor is mondotta vala néki: Szeretsz-é engem? És monda
néki: Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy én szeretlek téged. Monda néki Jézus: Legeltesd az én
18 juhaimat! Bizony, bizony mondom néked, a mikor ifjabb valál, felövezéd magadat, és oda mégy vala, a
hova akarád; mikor pedig megöregszel, kinyújtod a te kezedet és más övez fel téged, és oda visz, a hová
19 nem akarod. Ezt pedig azért mondá, hogy jelentse, milyen halállal dicsőíti majd meg az Istent. És ezt
20 mondván, szóla néki: Kövess engem! Péter pedig megfordulván, látja, hogy követi az a tanítvány, a kit
szeret vala Jézus, a ki nyugodott is ama vacsora közben az ő kebelén és mondá: Uram! ki az, a ki elárul
21, 22 téged? Ezt látván Péter, monda Jézusnak: Uram, ez pedig mint lészen? Monda néki Jézus: Ha akarom,
23 hogy ő megmaradjon, a míg eljövök, mi közöd hozzá? Te kövess engem! Kiméne azért e beszéd az atya-
fiak közé, hogy az a tanítvány nem hal meg: pedig Jézus nem mondta néki, hogy nem hal meg; hanem:
24 Ha akarom, hogy ez megmaradjon, a míg eljövök, mi közöd hozzá? Ez az a tanítvány, a ki bizonyságot
25 tesz ezekről, és a ki megírta ezeket; és tudjuk, hogy az ő bizonyságtétele igaz. De van sok egyéb is, a
miket Jézus cselekedett vala, a melyek, ha egyenként megiratnának, azt vélem, hogy maga a világ sem
foghatná be a könyveket, a melyeket írnának. Ámen.

APOSTOLOK

Első könyvemet írtam, Theofilus, mindazokról, a miket kezdett Jézus cselekedni és tanítani, Mind **1**, 2
a napig, melyen fölviteték, minekutána parancsolatokat adott a Szent Lélek által az apostoloknak, kiket választott vala magának. Kiknek az ő szenvedése után sok jel által meg is mutatta, 3
hogy ő él, negyven napon át megjelenvén nékik, és szólván az Isten országára tartozó dolgokról.
És velök összejövén, meghagyá nékik, hogy el ne menjenek Jeruzsálemből, hanem várják be az Atyá- 4
nak ígéretét, melyet úgymond, hallottak tőlem: Hogy János ugyan vízzel keresztelt, ti azonban Szent 5
Lélekkel fogtok megkereszteltetni nem sok nap mulva. Mikor azért azok egybegyűltek, megkérdék őt, 6
mondván: Uram, avagy nem ez időben állítod-é helyre az országot Izráelnek? Monda pedig nékik: Nem 7
a ti dolgotok tudni az időket vagy alkalmakat, melyeket az Atya a maga hatalmába helyheztetett. Ha- 8
nem vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben,
mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind végső határáig. És mikor ezeket mondotta, 9
az ő láttokra felemelteték, és felhő fogá el őt szemeik elől. És a mint szemeiket az égre függesztették, 10
mikor ő elméne, ímé két férfiú állott meg mellettük fehér ruhában. Kik szóltak is: Galileabeli férfiak, 11
mit állotok nézve a mennybe? Ez a Jézus, a ki felviteték tőletek a mennybe, akképen jő el, a miképen
láttátok őt felmenni a mennybe. Akkor megtérének Jeruzsálembe a hegyről, mely hívatik Olajfák he- 12
gyének, mely Jeruzsálem mellett van, egy szombatnapi járóföldre. És mikor bementek, felmenének a 13
felsőházba, a hol szállva valának: Péter és Jakab, János és András, Filep és Tamás, Bertalan és Máté,
Jakab, az Alfeus fia, és Simon, a zelóta, és Júdás, a Jakab fia. Ezek mindnyájan egy szívvel-lélekkel 14
foglalatosak valának az imádkozásban és a könyörgésben, az asszonyokkal és Máriával, Jézusnak any-
jával, és az ő atyjafiaival együtt. És azokban a napokban felkelvén Péter a tanítványok között, monda 15
(vala pedig ott együtt mintegy százhúsz főnyi sokaság): Atyámfiai, férfiak, szükség volt betelni annak 16
az írásnak, melyet megjövendölt a Szent Lélek Dávid szája által Júdás felől, ki vezetőjük lőn azoknak, a
kik megfogták Jézust. Mert mi közénk számláltatott, és elnyerte ennek a szolgálatnak az osztályrészét. 17
(Ez hát mezőt szerze hamisságának béréből; és alá zuhanván, elhasadt középen, és minden belső része 18
kiomlott. És ez tudtokra lőn mindazoknak, kik Jeruzsálemben lakoznak; úgy hogy az a mező tulajdon 19
nyelvökön Akeldamának, azaz Vérmezőnek neveztetett el.), Mert meg van írva a Zsoltárok könyvében: 20
Legyen az ő lakóhelye puszta, és ne legyen lakó abban. És: Az ő püspökségét más vegye el. Szükség 21
azért, hogy azok közűl a férfiak közűl, a kik velünk együtt jártak minden időben, míg az Úr Jézus kö-
zöttünk járt-kelt, A János keresztségétől kezdve mind a napig, melyen fölviteték tőlünk, azok közűl egy 22
az ő feltámadásának bizonysága legyen mivelünk egyetemben. Állatának azért elő kettőt, Józsefet, ki 23
hivatik Barsabásnak, kinek mellékneve Justus vala, és Mátyást. És imádkozván, mondának: Te, Uram, 24
ki mindeneknek szívét ismered, mutasd meg e kettő közűl egyiket, a kit kiválasztottál, Hogy elnyerje az 25
osztályrészét e szolgálatnak és apostolságnak, melytől eltévelyedék Júdás, hogy az ő saját helyére jusson.
Sorsot vetének azért reájok, és esék a sors Mátyásra, és a tizenegy apostol közé számláltaték. 26

És mikor a pünkösd napja eljött, mindnyájan egyakarattal együtt valának. És lőn nagy hirtelenség- **2**, 2
gel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése, és eltelé az egész házat, a hol űlnek vala. És meg- 3
jelentek előttük kettős tüzes nyelvek és űle mindenikre azok közűl. És megtelének mindnyájan Szent 4
Lélekkel, és kezdének szólni más nyelveken, a mint a Lélek adta nékik szólniok. Lakoznak vala pedig 5
Jeruzsálemben zsidók, istenfélő férfiak, minden nép közűl, melyek az ég alatt vannak. Minekutána pe- 6
dig ez a zúgás lőn, egybegyűle a sokaság és megzavarodék, mivelhogy mindegyik a maga nyelvén hallá
őket szólni. Álmélkodnak pedig mindnyájan és csodálkoznak vala, mondván egymásnak: Nemde nem 7
Galileusok-é ezek mindnyájan, a kik szólnak? Mimódon halljuk hát őket, kiki közűlünk a saját nyelvén, 8
a melyben születtünk? Párthusok és médek és elámiták, és kik lakozunk Mesopotámiában, Júdeában és 9
Kappadóciában, Pontusban és Ázsiában, Frigiában és Pamfiliában, Égyiptomban és Libiának tartomá- 10
nyiban, mely Cziréne mellett van, és a római jövevények, mind zsidók, mind prozelitusok, Krétaiak és 11
arabok, halljuk a mint szólják a mi nyelvünkön az Istennek nagyságos dolgait. Álmélkodnak vala pedig 12
mindnyájan és zavarban valának, egymásnak ezt mondván: Vajjon mi akar ez lenni? Mások pedig csúfo- 13
lódva mondának: Édes bortól részegedtek meg. Péter azonban előállván a tizenegygyel, felemelé szavát, 14
és szóla nékik: Zsidó férfiak és mindnyájan, kik lakoztok Jeruzsálemben, legyen ez néktek tudtotokra,
és vegyétek füleitekbe az én beszédimet! Mert nem részegek ezek, a mint ti állítjátok; hiszen a napnak 15
harmadik órája van; Hanem ez az, a mi megmondatott Jóel prófétától: És lészen az utolsó napokban, 16, 17
ezt mondja az Isten, kitöltök az én Lelkemből minden testre: és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok,

18 és a ti ifjaitok látásokat látnak, és a ti véneitek álmokat álmodnak. És épen az én szolgáimra és az én
19 szolgálóleányaimra is kitöltök azokban a napokban az én Lelkemből, és prófétálnak. És tészek csudákat
20 az égben odafenn, és jeleket a földön idelenn, vért, tüzet és füstnek gőzölgését. A nap sötétséggé válto-
21 zik, és a hold vérré, minekelőtte eljő az Úrnak ama nagy és fényes napja. És lészen, hogy mindaz, a ki
22 az Úrnak nevét segítségül hívja, megtartatik. Izráelita férfiak, halljátok meg e beszédeket: A názáreti
Jézust, azt a férfiút, a ki Istentől bizonyságot nyert előttetek erők, csudatételek és jelek által, melyeket ő
23 általa cselekedett Isten ti köztetek, a mint magatok is tudjátok, Azt, a ki Istennek elvégezett tanácsából
24 és rendeléséből adatott halálra, megragadván, gonosz kezeitekkel keresztfára feszítve megölétek: Kit
az Isten feltámasztott, a halál fájdalmait megoldván; mivelhogy lehetetlen volt néki attól fogvatartatnia.
25 Mert Dávid ezt mondja ő róla: Magam előtt láttam az Urat mindenkor, mert ő nékem jobb kezem felől
26 van, hogy meg ne tántorodjam. Annakokáért örvendezett az én szívem, és vígadott az én nyelvem; an-
27 nakfelette az én testem is reménységben nyugszik. Mert nem hagyod az én lelkemet a sírban, és nem
28 engeded, hogy a te szented rothadást lásson. Megjelentetted nékem az életnek útait; betöltesz engem
29 örömmel a te orczád előtt. Atyámfiai férfiak, szabad nyilvánszólanom ti előttetek Dávid pátriárkáról,
30 hogy ő megholt és eltemettetett, és az ő sírja mind e mai napig minálunk van. Próféta lévén azért, és
tudván, hogy az Isten néki esküvéssel megesküdött, hogy majd az ő ágyékának gyümölcséből támasztja
31 a Krisztust test szerint, hogy helyheztesse az ő királyi székibe, Előre látván ezt, szólott a Krisztus fel-
32 támadásáról, hogy az ő lelke nem hagyatott a sírban, sem az ő teste rothadást nem látott. Ezt a Jézust
33 feltámasztotta az Isten, minek mi mindnyájan tanúbizonyságai vagyunk. Annakokáért az Istennek
jobbja által felmagasztaltatván, és a megígért Szent Lelket megnyervén az Atyától, kitöltötte ezt, a mit
34 ti most láttok és hallotok. Mert nem Dávid ment fel a mennyországba; hiszen ő maga mondja: Monda
35 az Úr az én Uramnak: Ülj az én jobbkezem felől, Míglen vetem a te ellenségeidet lábaid alá zsámolyúl.
36 Bizonnyal tudja meg azért Izráelnek egész háza, hogy Úrrá és Krisztussá tette őt az Isten, azt a Jézust,
37 a kit ti megfeszítettetek. Ezeket pedig mikor hallották, szívökben megkeseredének, és mondának Péter-
38 nek és a többi apostoloknak: Mit cselekedjünk, atyámfiai, férfiak? Péter pedig monda nékik: Térjetek
meg és keresztelkedjetek meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatjára; és
39 veszitek a Szent Lélek ajándékát. Mert néktek lett az ígéret és a ti gyermekeiteknek, és mindazoknak,
40 kik messze vannak, valakiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk. Sok egyéb beszéddel is buzgón
41 kéri és inti vala őket, mondván: Szakaszszátok el magatokat e gonosz nemzetségtől! A kik azért örömest
vevék az ő beszédét, megkeresztelkedének; és hozzájuk csatlakozék azon a napon mintegy háromezer lé-
42 lek. És foglalatosok valának az apostolok tudományában és a közösségben, a kenyérnek megtörésében
43 és a könyörgésekben. Támada pedig minden lélekben félelem, és az apostolok sok csudát és jelt tesz-
44, 45 nek vala. Mindnyájan pedig, a kik hivének, együtt valának, és mindenük köz vala; És jószágukat és
46 marháikat eladogaták, és szétosztogaták azokat mindenkinek, a mint kinek-kinek szüksége vala. És
minden nap egyakarattal kitartva a templomban, és megtörve házanként a kenyeret, részesednek vala
47 eledelben örömmel és tiszta szívvel, Dícsérve az Istent, és az egész nép előtt kedvességet találva. Az Úr
pedig minden napon szaporítja vala a gyülekezetet az idvezülőkkel.

3, 2 Péter és János pedig együtt mennek vala fel a templomba az imádkozásnak órájára, kilenczre. És
hoznak vala egy embert, ki az ő anyjának méhétől fogva sánta vala, kit minden nap le szoktak tenni a
templom kapujánál, melyet Ékesnek neveznek, hogy kérjen alamizsnát azoktól, a kik bemennek a temp-
3 lomba. Ez mikor látta, hogy Péter és János a templomba akarnak bemenni, kére ő tőlük alamizsnát.
4, 5 Péter pedig mikor szemeit reá vetette Jánossal egyben, monda: Nézz mi reánk! Az annakokáért figyel-
6 mez vala reájok, remélvén, hogy valamit kap tőlük. Péter pedig monda: Ezüstöm és aranyam nincsen
7 nékem; hanem a mim van, azt adom néked: a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel és járj! És őt
8 jobbkezénél fogva felemelé: és azonnal megerősödének az ő lábai és bokái. És felszökvén, megálla és jár
9 vala, és beméne ő velök a templomba, járkálva és szökdelve és dícsérve az Istent. És látá őt az egész
10 nép, hogy jár és dícséri az Istent: És megismerék őt, hogy ő volt az, a ki alamizsnáért űlt a templom-
nak Ékes- kapujában; és megtelének csodálkozással és azon való álmélkodással, a mi történt vala ő vele.
11 Mikor pedig ragaszkodék Péterhez és Jánoshoz az a sánta, a ki meggyógyult, az egész nép álmélkodva
12 összefuta ő hozzájok a tornáczba, mely Salamonénak neveztetik. Mikor pedig ezt látta Péter, monda a
népnek: Izráel férfiai, mit csodálkoztok ezen, vagy mit néztek mi reánk, mintha tulajdon erőnkkel vagy
13 jámborságunkkal míveltük volna azt, hogy az járjon? Az Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak Istene, a
mi atyáinknak Istene megdicsőítette az ő Fiát, Jézust, kit ti elárultátok, és megtagadátok Pilátus előtt,
14 noha ő úgy ítélt, hogy elbocsátja. Ti pedig azt a szentet és igazat megtagadátok és kívánátok, hogy a
15 gyilkos ember bocsáttassék el néktek, Az életnek fejedelmét pedig megölétek; kit az Isten feltámasztott

a halálból, minek mi vagyunk bizonyságai. És az ő nevében való hit által erősítette meg az ő neve ezt, a 16
kit láttok és ismertek; és a hit, mely ő általa van, adta néki ezt az épséget mindnyájan a ti szemetek lát-
tára. De most, atyámfiai, tudom, hogy tudatlanságból cselekedtetek, miképen a ti fejedelmeitek is. Az 17, 18
Isten pedig, a mikről eleve megmondotta minden ő prófétájának szája által, hogy a Krisztus elszenvedi,
ekképen töltötte be. Bánjátok meg azért és térjetek meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy így 19
eljőjjenek a felüdülés idei az Úrnak színétől, És elküldje a Jézus Krisztust, a ki néktek előre hirdettetett, 20
Kit az égnek kell magába fogadnia mind az időkig, míglen újjá teremtetnek mindenek, a mikről szólott az 21
Isten minden ő szent prófétájának szája által eleitől fogva. Mert Mózes ezt mondotta az atyáknak: Pró- 22
fétát támaszt néktek az Úr, a ti Istentek a ti atyátokfiai közűl, mint engem; azt hallgassátok mindenben,
a mit csak szóland néktek. Lészen pedig, hogy minden lélek, valamely nem hallgatánd arra a prófétára, 23
ki fog írtatni a nép közűl. De a próféták is mindnyájan Sámueltől és a következőktől fogva, a kik csak 24
szóltak, e napokról jövendöltek. Ti vagytok a prófétáknak és a szövetségnek fiai, melyet Isten szerzett 25
a mi atyáinkkal, mondván Ábrahámnak: És a te magodban megáldatnak a földnek nemzetségei mind-
nyájan. Az Isten az ő fiát, Jézust első sorban néktek támasztván, elküldé őt, hogy megáldjon titeket, 26
mindegyőtöket megtérítvén bűneitekből.

Míg ők azonban a néphez szólottak, oda léptek hozzájuk a papok és a templom felügyelője és a sadduceusok, **4**
Neheztelve a miatt, hogy ők a népet tanítják, és hirdetik a Jézusban a halálból való feltámadást; 2
És rájuk veték kezüket, és veték őket őrizet alá másnapig, mert már este vala. Sokan pedig azok közűl, 3, 4
kik hallgatták az ígét, hivének; és lőn a férfiak száma mintegy ötezer. Lőn pedig, hogy másnapra egy- 5
begyűlének azoknak fejei, vénei és írástudói Jeruzsálembe, És Annás, a főpap, és Kajafás és János és 6
Sándor, és a kik csak főpapi nemzetségbeliek valának. És mikor őket a középre állaták, tudakozzák vala: 7
Micsoda hatalommal, vagy micsoda név által cselekedtétek ti ezt? Akkor Péter, Szent Lélekkel megtelve, 8
monda nékik: Népnek fejedelmei és Izráelnek vénei! Ha e mai napon mi egy nyavalyás emberrel való 9
jótétemény felől hallgattatunk ki, mi által gyógyult meg ez: Legyen tudtotokra mindnyájotoknak és az 10
Izráel egész népének, hogy a názáretbeli Jézus Krisztusnak neve által, a kit ti megfeszítettetek, kit Isten
feltámasztott halottaiból, az által áll ez ti előttetek épségben. Ez ama kő, melyet ti építők megvetette- 11
tek, mely lett a szegeletnek fejévé. És nincsen senkiben másban idvesség: mert nem is adatott emberek 12
között az ég alatt más név, mely által kellene nékünk megtartatnunk. Mikor pedig látták Péternek és 13
Jánosnak a szólásban való bátorságukat, és megértették, hogy írástudatlan és közönséges emberek, cso-
dálkoznak vala; meg is ismerék őket, hogy a Jézussal voltak vala. Mikor azonban látták, hogy a mely 14
ember meggyógyult vala, ő velök együtt ott áll, semmit nem bírtak ellenök szólni. Mikor pedig őket a 15
gyűlésből kiküldötték, tanácskoztak maguk közt, mondván: Mit cselekedjünk ez emberekkel? Mert hogy 16
nyilvánvaló csoda lőn általok, mindazoknak, kik Jeruzsálemben laknak, tudtokra van, és el nem tagad-
hatjuk. De hogy tovább ne terjedjen a nép között, fenyegetéssel fenyegessük meg őket, hogy többé egy 17
embernek se szóljanak ebben a névben. Azért beszólítván őket, megparancsolák nékik, hogy teljességgel 18
ne szóljanak és ne tanítsanak a Jézus nevében. Péter és János pedig felelvén, mondának nékik: Vajjon 19
igaz dolog-é Isten előtt, rátok hallgatnunk inkább, hogynem Istenre, ítéljétek meg! Mert nem tehetjük, 20
hogy a miket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk. Amazok pedig nem találván semmi módot, ho- 21
gyan büntessék meg őket, még megfenyegetvén, elbocsáták őket a nép miatt, mert mindnyájan dicsőítik
vala az Istent azért, a mi történt. Mert több vala negyven esztendősnél az az ember, kin a gyógyításnak 22
ez a csodája lett vala. Mikor pedig elbocsáttattak, menének az övéikhez, és elbeszélék, a miket a főpapok 23
és a vének mondottak nékik. Ezek pedig mikor hallották, egy szívvel-lélekkel felemelék szavokat az Is- 24
tenhez, és mondának: Urunk, te vagy az Isten, ki teremtetted a mennyet és a földet, a tengert és minden
azokban levő dolgot, Ki Dávidnak, a te szolgádnak szája által ezt mondottad: Miért zúgolódtak a pogá- 25
nyok, és gondoltak a népek hiábavalókat? Felállottak a földnek királyai, és a fejedelmek egybegyűltek az 26
Úr ellen és az ő Krisztusa ellen. Mert bizony egybegyűltek a te szent Fiad, a Jézus ellen, a kit felkentél, 27
Heródes és Ponczius Pilátus a pogányokkal és Izráel népével, Hogy véghezvigyék, a mikről a te kezed 28
és a te tanácsod eleve elvégezte volt, hogy megtörténjenek. Most azért, Urunk, tekints az ő fenyegetése- 29
ikre: és adjad a te szolgáidnak, hogy teljes bátorsággal szólják a te beszédedet, A te kezedet kinyújtván 30
gyógyításra; és hogy jelek és csodák történjenek a te szent Fiadnak, a Jézusnak neve által. És minek- 31
utána könyörögtek, megmozdula a hely, a hol egybegyűltek; és betelének mindnyájan Szent Lélekkel, és
az Isten beszédét bátorsággal szólják vala. A hívők sokaságának pedig szíve-lelke egy vala; és senki 32
semmi marháját nem mondá magáénak, hanem nékik mindenök köz vala. És az apostolok nagy erővel 33
tesznek vala bizonyságot az Úr Jézus feltámadásáról; és nagy kegyelem vala mindnyájukon. Mert szű- 34
kölködő sem vala ő közöttük senki: mert valakik földek vagy házak birtokosai voltak, eladván, elhozák az

35 eladottak árát, És letevék az apostolok lábainál: aztán elosztatott az egyesek közt, a mint kinek-kinek
36 szüksége vala. József is, ki az apostoloktól Barnabásnak neveztetett el (a mi megmagyarázva annyi,
37 mint Vígasztalás fia), Lévita, származása szerint ciprusi, Mivelhogy néki mezeje vala, eladván, a pénzt
elhozá, és az apostolok lábainál letevé.

5, 2 Egy ember azonban, névszerint Anániás, Safirával, az ő feleségével, eladá birtokát, És félre tőn az
3 árából, feleségének is tudtával, és valami részét elvivén, az apostoloknak lábai elé letevé. Monda pedig
Péter: Anániás, miért foglalta el a Sátán a te szívedet, hogy megcsald a Szent Lelket, és a mezőnek ára-
4 ból félre tégy? Nemde megmaradva néked maradt volna meg, és eladva a te hatalmadban volt? Miért
5 hogy ezt a dolgot cselekedted szívedben? Nem embereknek hazudtál, hanem Istennek. Hallván pedig
Anániás e szavakat, lerogyott és meghala: és mindenekben nagy félelem támada, kik ezeket hallják vala.
6, 7 Az ifjak pedig felkelvén, begöngyölék őt, és kivivén eltemeték. Történt aztán mintegy három órai szünet
8 mulva, hogy az ő felesége, nem tudva, mi történt, beméne. Monda pedig néki Péter: Mondd meg nékem,
9 vajjon ennyiért adtátok-é el a földet? Ő pedig monda: Igen, ennyiért. Péter pedig monda néki: Miért
hogy megegyeztetek, hogy az Úrnak lelkét megkísértsétek? Ímé a küszöbön vannak azoknak lábaik, a kik
10 eltemették férjedet, és kivisznek téged. És azonnal összerogyott lábainál, és meghala; bemenvén pedig
11 az ifjak, halva találák őt, és kivivén, eltemeték férje mellé. És támada nagy félelem az egész gyüleke-
12 zetben és mindazokban, kik ezeket hallják vala. Az apostolok kezei által pedig sok jel és csoda lőn a nép
13 között; és egyakarattal mindnyájan a Salamon tornáczában valának. Egyebek közűl pedig senki sem
14 mert közéjük elegyedni: hanem a nép magasztalá őket; Hívők pedig mindinkább csatlakoztak az Úrhoz,
15 úgy férfiaknak, mint asszonyoknak sokasága. Úgyannyira, hogy az utczákra hozák ki a betegeket, és
letevék ágyakon és nyoszolyákon, hogy az arra menő Péternek csak árnyéka is érje valamelyiket közűlök,
16 És a szomszéd városok sokasága is Jeruzsálembe gyűlt, hozva betegeket és tisztátalan lelkektől gyötret-
17 teket: kik mind meggyógyulának. De felkelvén a főpap és mind a kik vele valának, azaz a sadduczeusok
18 felekezete, betelének irígységgel, És ráveték kezöket az apostolokra, és a közönséges tömlöczbe tevék
19, 20 őket. Hanem az Úrnak angyala éjszaka megnyitá a tömlöcz ajtaját, és kihozván őket, monda: Men-
21 jetek el, és felállván, hirdessétek a templomban a népnek ez életnek minden beszédit! Azok pedig ezt
hallván, bemenének jó reggel a templomba, és tanítának. A főpap pedig elmenvén, és a vele levők, egy-
behívák a gyűlést, és az Izráel fiainak egész tanácsát, és küldének a tömlöczbe, hogy azokat előhozzák.
22 Mikor azonban a poroszlók oda mentek, nem találák őket a tömlöczben; visszatérvén tehát, megjelen-
23 téki, Mondván: A tömlöczöt ugyan nagy erősen bezárva találtuk, és az őröket kívűl az ajtó előtt állva;
24 mikor azonban kinyitottuk, ottbenn senkit sem találánk. A mint pedig hallották e szavakat a pap és a
25 templom felügyelője és a főpapok, zavarban voltak azok miatt, mi lehet ez? Eljövén pedig valaki, hírül
adá nékik, mondván: Ímé, ama férfiak, kiket a tömlöczbe vetettetek, a templomban állanak és tanítják a
26 népet. Akkor elmenvén a felügyelő a poroszlókkal, előhozá őket erőszak nélkül; féltek ugyanis a néptől,
27, 28 hogy megkövezi őket. Előhozván pedig őket, állaták a tanács elé; és megkérdé őket a főpap, Mondván:
Nem megparancsoltuk-é néktek parancsolattal, hogy ne tanítsatok ebben a névben? És ímé betöltöttétek
29 Jeruzsálemet tudományotokkal, és mi reánk akarjátok hárítani annak az embernek vérét. Felelvén
30 pedig Péter és az apostolok, mondának: Istennek kell inkább engedni, hogynem az embereknek. A mi
31 atyáinknak Istene feltámasztotta Jézust, kit ti fára függesztve megölétek. Ezt az Isten fejedelemmé
32 és megtartóvá emelte jobbjával, hogy adjon az Izráelnek bűnbánatot és bűnöknek bocsánatát. És mi
vagyunk néki bizonyságai ezen beszédek felől, és a Szent Lélek is, kit Isten adott azoknak, a kik néki
33 engednek. Azok pedig ezeket hallván, fogukat csikorgaták, és arról tanácskozának, hogy megölik őket.
34 Felkelvén azonban a tanácsban egy farizeus, névszerint Gamáliel, az egész nép előtt tisztelt törvénytudó,
35 parancsolá, hogy egy kis időre vezessék ki az apostolokat. És monda azoknak: Izráel férfiai, vigyázzatok
36 magatokra ez emberekkel szemben, mit akartok cselekedni! Mert ez időnek előtte felkelt Theudás, azt
mondván, hogy ő valaki, kihez mintegy négyszáz embernyi tömeg csatlakozott; ő megöletett, és mind-
37 nyájan, a kik csak követték őt, eloszlottak és semmivé lettek. Ezután felkelt ama Galileus Júdás az
összeírás idején, és sok népet maga után csábított: ez is elveszett; és mindazok, a kik őt követték, szét-
38 szórattak. Mostanra nézve is mondom néktek, álljatok el ez emberektől, és hagyjatok békét nékik: mert
39 ha emberektől van e tanács, vagy e dolog, semmivé lesz; Ha pedig Istentől van, ti fel nem bonthatjátok
40 azt; nehogy esetleg Isten ellen harczolóknak is találtassatok. Engedének azért néki: és miután előszó-
lították az apostolokat, megveretvén, megparancsolák, hogy a Jézus nevében ne szóljanak, és elbocsáták
41 őket. Ők annakokáért örömmel menének el a tanács elől, hogy méltókká tétettek arra, hogy az ő nevéért
42 gyalázattal illettessenek. És mindennap a templomban és házanként nem szűnnek vala meg tanítani és
hirdetni Jézust, a Krisztust.

6 Azokban a napokban pedig, mikor a tanítványok szaporodának, támada a görög zsidók közt panaszolkodás a héberek ellen, hogy az ő közülök való özvegyasszonyok mellőztetnek a mindennapi szolgálatban. 2 Annakokáért a tizenkettő egybegyűjtvén a tanítványok sokaságát, mondának: Nem helyes, hogy mi az Isten ígéjét elhagyjuk és asztalok körűl szolgáljunk. 3 Válaszszatok azért, atyámfiai, ti közűletek hét férfiút, kiknek jó bizonyságuk van, kik Szent Lélekkel és bölcseséggel teljesek, kiket erre a foglalatosságra beállítsunk. 4, 5 Mi pedig foglalatosok maradunk a könyörgésben és az ígehirdetés szolgálatában. És tetszék e beszéd az egész sokaságnak: és kiválaszták Istvánt, ki hittel és Szent Lélekkel teljes férfiú vala, Filepet, Prokhórust, Nikánórt, Timónt, Párménást és Nikolaust, ki Antiokhiából való prozelitus vala; 6 Kiket állatának az apostolok elébe; és miután imádkoztak, kezeiket reájok veték. 7 És az Isten ígéje növekedék; és sokasodék nagyon a tanítványok száma Jeruzsálemben; és a papok közűl is nagy sokan követék a hitet. 8, 9 István pedig teljes lévén hittel és erővel, nagy csodákat és jeleket cselekszik vala a nép között. Előállának azonban némelyek ahhoz a zsinagógához tartozók közűl, mely a szabadosokénak, Czirénebeliekének, Alexandriabeliekének és a Czilicziából és Ázsiából valókénak neveztetett, kik Istvánnal vetekednek vala. 10, 11 De nem állhattak ellene a bölcseségnek és a Léleknek, mely által szól vala. Akkor felbujtottak valami embereket, kik mondának: Hallottuk őt káromló beszédeket szólni Mózes ellen és az Isten ellen. 12 És felzendíték a népet, a véneket és az írástudókat; és reá rohanván, magukkal ragadák őt, és vivék a tanács elé; 13 És állatának hamis tanúkat, kik mondának: Ez az ember nem szűnik meg káromló beszédeket szólni e szent hely ellen és a törvény ellen: 14 Mert hallottuk, a mint azt mondá, hogy az a názáreti Jézus ezt a helyet elrontja, és megváltoztatja a czerimóniákat, melyeket adott nékünk Mózes. 15 És szemeiket reá vetvén a tanácsban űlők mindnyájan, olyannak láták az ő orczáját, mint egy angyalnak orczáját.

7 Monda pedig a főpap: Vajjon így vannak-é hát ezek? 2 Ő pedig monda: Férfiak, atyámfiai és atyák, halljátok meg! A dicsőségnek Istene megjelenék a mi atyánknak, Ábrahámnak, mikor Mezopotámiában vala, minekelőtte Háránban lakott, 3 És monda néki: Eredj ki a te földedből és a te nemzetséged közűl, és jer arra a földre, a melyet mutatok néked. 4 Akkor kimenvén a Káldeusok földéből, lakozék Háránban: és onnét, minekutána megholt az ő atyja, kihozta őt e földre, a melyen ti most laktok: 5 És nem adott néki abban örökséget csak egy lábnyomnyit is: és azt ígérte, hogy néki adja azt birtokul és az ő magvának ő utána, holott nem vala néki gyermeke. 6 Szólt pedig az Isten akképen, hogy az ő magva zsellér lészen idegen földön, és szolgálat alá vetik azt, és nyomorgatják, négyszáz esztendeig. 7 De azt a népet, melynek szolgálnak, én megítélem, monda az Isten: és ezek után kijőnek, és szolgálnak nékem e helyen. 8 És adta néki a körűlmetélés szövetségét: és így nemzé Izsákot, és körűlmetélé őt nyolczadnapon; és Izsák Jákóbot, és Jákób a tizenkét pátriárkhát. 9 A pátriárkhák pedig irígységből eladák Józsefet Égyiptomba; de Isten vele vala, 10 És megszabadítá őt minden nyomorúságából, és ada néki kedvességet és bölcseséget a Faraó előtt, Égyiptom királya előtt, ki őt Égyiptom fölé és az ő egész háza fölé kormányzóul állatá. 11 Következék pedig éhség Égyiptom és Kanaán egész földére, és nagy nyomorúság; és nem találnak vala eledelt a mi atyáink. 12 Mikor pedig meghallotta Jákób, hogy Égyiptomban van gabona, elküldé először a mi atyáinkat. 13 És második alkalommal fölismerék Józsefet testvérei, és a Faraó megtudá a József nemzetségét. 14 És József elküldvén, magához hívatá az ő atyját, Jákóbot, és egész hetvenöt lélekből álló nemzetségét. 15, 16 Leméne azért Jákób Égyiptomba, és meghala ő és a mi atyáink; És elvitetének Sikembe, és helyheztetének a sírba, melyet Ábrahám vett vala ezüstpénzen, Emmórnak, a Sikem atyjának fiaitól. 17 Mikor pedig elközelgetett az ígéretnek ideje, melyet Isten esküvel ígért Ábrahámnak, megnevekedék a nép és megsokasodék Égyiptomban, 18 Mindaddig, mígnem más király támada, ki nem ismeri vala Józsefet. 19 Ez a mi nemzetségünkkel álnokul bánva nyomorgatta a mi atyáinkat, hogy magzataikat kitétesse, hogy életben ne maradjanak. 20 Akkor születék Mózes, és ékes vala az Isten előtt. Ez három hónapig atyja házában tartaték. 21, 22 Mikor pedig kitétetett, a Faraó leánya felvevé, és felnevelé őt a saját fia gyanánt. És Mózes taníttaték az Égyiptombeliek minden bölcseségére; és hatalmas vala beszédben és cselekedetben. 23, 24 Mikor pedig negyvenéves kora betölt, eszébe jutott, hogy meglátogassa atyjafiait, az Izráel fiait. És mikor látta, hogy egyik bántalommal illettetik, megoltalmazá, és az égyiptomi embert megölvén, bosszút álla azért, a ki bosszúsággal illettetett. 25 És azt gondolá, hogy az ő atyjafiai megértik, hogy az Isten az ő keze által ád nékik szabadulást; de azok nem értették meg. 26 Másnap meg olyankor jelent meg köztük, mikor összevesztek, és inté őket békességre, mondván: Férfiak, testvérek vagytok ti; miért illetitek egymást bosszúsággal? 27 De az, a ki felebarátját bántalmazta, elutasítá őt magától, mondván: Kicsoda tett téged fejedelemmé és bíróvá mi rajtunk? 28 Csak nem akarsz engem is megölni, miképen megöléd tegnap az égyiptomit? 29 E beszédre aztán Mózes elfuta és lőn jövevény a Madián földén, a hol két fia születék. 30 És negyven esztendő elteltével megjelenék néki a Sínai hegy pusztájában az Úrnak angyala csipkebo-

31 kornak tüzes lángjában. Mózes pedig mikor meglátta, elcsodálkozék a látáson: Mikor pedig oda méne,
32 hogy megszemlélje, lőn az Úrnak szava ő hozzá: Én vagyok a te atyáidnak Istene, Ábrahámnak Istene,
33 és Izsáknak Istene, és Jákóbnak Istene. Mózes pedig megréműlvén, nem meré megnézni. Az Úr pedig
34 monda néki: Oldozd le sarudat lábaidról; mert a hely, a melyen állasz, szent föld. Látván láttam az
én népemnek nyomorúságát, mely Égyiptomban van, és az ő fohászkodásukat meghallgattam, és azért
35 szállottam le, hogy őket megszabadítsam; most azért jőjj, elküldelek téged Égyiptomba. Ezt a Mózest, a
kit megtagadának, mondván: Ki tett téged fejedelemmé és bíróvá? ezt az Isten fejedelmül és szabadítóul
36 küldé angyal keze által, a ki megjelent néki a csipkebokorban. Ez hozta ki őket, csodákat és jeleket
37 tévén Égyiptomnak földében és a Verestengeren és a pusztában negyven esztendeig. Ez ama Mózes, ki
az Izráel fiainak ezt mondotta: Prófétát támaszt néktek az Úr, a ti Istentek, a ti atyátokfiai közül, mint
38 engem: azt hallgassátok. Ez az, a ki ott volt a gyülekezetben a pusztában a Sinai hegyen vele beszélő
39 angyallal és a mi atyáinkkal: ki élő ígéket vőn, hogy nékünk adja: A kinek nem akartak engedni a mi
40 atyáink, hanem eltaszíták maguktól, és szívökben Égyiptom felé fordulának, Ezt mondván Áronnak:
Csinálj nékünk isteneket, kik előttünk járjanak: mert ez a Mózes, ki minket Égyiptom földéből kihozott,
41 nem tudjuk, mi történt ő vele. És borjúképet csinálának azokban a napokban, és áldozatot vivének a
42 bálványnak, és gyönyörködének az ő kezeik csinálmányaiban. Az Isten pedig elfordula, és adá őket,
hogy szolgáljanak az ég seregének; a mint meg van írva a próféták könyvében: Vajjon áldozati barmokat
43 és áldozatokat hoztatok-é nékem negyven esztendeig a pusztában, Izráelnek háza? Sőt inkább hordoz-
tátok a Molok sátorát, és a ti istenteknek, Remfánnak csillagát, a képeket, melyeket csináltatok, hogy
44 azokat imádjátok: elviszlek azért titeket Babilonon túl. A bizonyságnak sátora a mi atyáinknál volt
a pusztában, a mint parancsolta az, a ki mondotta Mózesnek, hogy azt arra a mintára csinálja, melyet
45 látott vala. Melyet a mi atyáink átvévén, be is hoztak Jósuéval, mikor birodalmukba vették a pogá-
46 nyokat, kiket kiűzött az Isten a mi atyáink színe elől, mind a Dávidnak napjaiig; Ki kegyelmet talált
47 az Isten előtt, és könyörgött, hogy hajlékot találhasson a Jákób Istenének. Salamon építe pedig néki
48, 49 házat. De ama Magasságos nem kézzel csinált templomokban lakik, mint a próféta mondja: A menny
nékem ülőszékem, a föld pedig az én lábaimnak zsámolya: micsoda házat építhettek nékem? azt mondja
50, 51 az Úr: vagy melyik az én nyugodalmamnak helye? Nem az én kezem csinálta-é mindezeket? Kemény
nyakú és körűlmetéletlen szívű és fülű emberek, ti mindenkor a Szent Léleknek ellene igyekeztek, mint
52 atyáitok, ti azonképen. A próféták közül kit nem üldöztek a ti atyáitok? és megölték azokat, a kik eleve
53 hirdették amaz Igaznak eljövetelét; kinek ti most árulóivá és gyilkosaivá lettetek; Kik a törvényt angya-
54 lok rendelésére vettétek, és nem tartottátok meg. Mikor pedig ezeket hallották, szívükben dühösködnek
55 és fogaikat csikorgatják vala ő ellene. Mivel pedig teljes vala Szent Lélekkel, a mennybe függesztvén
56 szemeit, látá Istennek dicsőségét, és Jézust állani az Istennek jobbja felől, És monda: Ímé látom az ege-
57 ket megnyilni, és az embernek Fiát az Isten jobbja felől állani. Felkiáltván pedig nagy fenszóval, füleiket
58 bédugák, és egyakarattal reá rohanának; És kiűzvén a városon kivűl, megkövezék: a tanúbizonyságok
59 pedig felsőruháikat egy Saulus nevezetű ifjú lábaihoz rakták le. Megkövezék azért Istvánt, ki imádkozik
60 és ezt mondja vala: Uram Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet! Térdre esvén pedig, nagy fennszóval
kiálta: Uram, ne tulajdonítsd nékik e bűnt! És ezt mondván, elaluvék.

8 Saulus pedig szintén javallta az ő megöletését. És támada azon a napon nagy üldözés a jeruzsálemi
2 gyülekezet ellen; és mindnyájan eloszlának Júdeának és Samariának tájaira, az apostolokat kivéve. Ist-
3 vánt pedig eltakaríták kegyes férfiak, és nagy sírást tőnek ő rajta. Saulus pedig pusztítá az anyaszent-
4 egyházat, házról-házra járva, és férfiakat és asszonyokat elővonszolva, tömlőczbe veti vala. Amazok
5 annakokáért eloszolván, széjjeljártak, hirdetve az ígét. És Filep lemenvén Samária városába, prédikálja
6 vala nékik a Krisztust. A sokaság pedig egy szívvel-lélekkel figyelmeze azokra, a miket Filep mondott,
7 hallván és látván a jeleket, melyeket cselekedék. Mert sokakból, kikben tisztátalan lelkek voltak, nagy
8 hangon kiáltva kimenének; sok gutaütött és sánta pedig meggyógyula. És lőn nagy öröm abban a vá-
9 rosban. Egy Simon nevű ember pedig már előbb gyakorolta abban a városban az ördögi tudományt és
10 elámította Samária népét, magát valami nagynak állítván: Kire mindnyájan figyeltek, kicsinytől na-
11 gyig, mondván: Ez az Istennek ama nagy ereje! Azért figyeltek pedig rá, mert sok időn át az ördögi
12 mesterségekkel elámította őket. De miután hittek Filepnek, a ki az Isten országára és a Jézus Krisztus
13 nevére tartozó örvendetes dolgokat hirdeti vala, megkeresztelkedének mind férfiak, mind asszonyok. És
Simon maga is hűn, és megkeresztelkedvén, Fileppel tarta; és látván, hogy jelek és nagy erők lesznek,
14 álmélkodik vala. Mikor pedig meghallották a jeruzsálemi apostolok, hogy Samária bevette az Isten ígé-
15 jét, elküldék azokhoz Pétert és Jánost; Kik mikor lementek, könyörögtek érettük, hogy vegyenek Szent
16 Lelket: Mert még senkire azok közül nem szállott rá, csak meg voltak keresztelve az Úr Jézus nevére.

Akkor kezeiket reájuk veték, és vőnek Szent Lelket. Mikor pedig látta Simon, hogy az apostolok kézrátétele által adatik a Szent Lélek, megkínálá őket pénzzel, Mondván: Adjátok nékem is ezt a hatalmat, 17, 18 19
hogy valakire vetem kezeimet, Szent Lelket vegyen. De Péter monda néki: A te pénzed veled együtt veszszen el, mivel azt gondoltad, hogy az Istennek ajándéka pénzen megvehető. Nincsen néked részed, sem 20 21
örökséged e dologban; mert a te szíved nem igaz az Isten előtt. Térj meg azért ezen gonoszságodból, és 22
kérjed az Istent, ha talán megbocsáttatik néked szívednek gondolatja. Mert látom, hogy te keserűséges 23
méregben és álnokságnak kötelékében leledzel. Felelvén pedig Simon, monda: Könyörögjetek ti énéret- 24
tem az Úrnak, hogy semmi azokból, a miket mondtatok, reám ne jőjjön. Azok annakokáért, minekutána 25
bizonyságot tettek, és hirdették az Úrnak ígéjét, megtérének Jeruzsálembe, és a Samaritánusoknak sok
falujában prédikálák az evangyéliomot. Az Úrnak angyala pedig szóla Filepnek, mondván: Kelj fel és 26
menj el dél felé, arra az útra, mely Jeruzsálemből Gázába megy alá. Járatlan ez. És felkelvén, elméne. 27
És ímé egy szerecsen férfiú, Kandakénak, a szerecsenek királyasszonyának hatalmas komornyikja, ki az
ő egész kincstárának felügyelője vala, ki feljött imádkozni Jeruzsálembe; És visszatérőben volt és az ő 28
szekerén ül vala, és olvasá Ésaiás prófétát. Monda pedig a Lélek Filepnek: Járulj oda és csatlakozzál 29
ehhez a szekérhez! Filep azért oda futamodván, hallá, a mint az Ésaiás prófétát olvassa vala. És monda: 30
Vajjon érted-é, a mit olvasol? Ő pedig monda: Mimódon érthetném, ha csak valaki meg nem magyarázza 31
nékem? És kéré Filepet, hogy felhágván, üljön mellé. Az írásnak helye pedig, melyet olvasott, ez vala: 32
Mint juh viteték mészárszékre, és mint a bárány az ő nyírője előtt néma, azonképen nem nyitotta fel az
ő száját. Az ő megaláztatásában az ő ítélete elvétetett, az ő nemzetségét pedig kicsoda sorolja el? mert 33
elvétetik a földről az ő élete. Felelvén pedig a komornyik Filepnek, monda: Kérlek téged, kiről mondja 34
ezt a próféta? Magáról-é, vagy más valakiről? Filep pedig száját megnyitván, és elkezdvén ezen az írá- 35
son, hirdeté néki a Jézust. Mikor pedig menének az úton, jutának egy vízhez; és monda a komornyik: 36
Ímhol a víz; mi gátol, hogy megkeresztelkedjem? Filep pedig monda: Ha teljes szívből hiszel, meglehet. 37
Az pedig felelvén, monda: Hiszem, hogy a Jézus Krisztus az Isten Fia. És megállítá a szekeret; és leszál- 38
lának mindketten a vízbe, Filep és a komornyik; és megkeresztelé őt. Mikor pedig a vízből feljöttek, az 39
Úrnak Lelke elragadá Filepet; és többé nem látta őt a komornyik, mert tovább méne az ő útján örömmel.
Filep pedig találtaték Azótusban; és széjjeljárva hirdeté az evangyéliomot minden városnak, miglen Cé- 40
záreába juta. Damaskusban megkeresztelkedik, és prédikálja a Krisztust, majd a zsidók miatt menekül
Jeruzsálembe. Péter meggyógyítja a gutaütött Éneást, és Tábithát feltámasztja.

Saulus pedig még fenyegetéstől és öldökléstől lihegve az Úrnak tanítványai ellen, elmenvén a főpap- **9**
hoz, Kére ő tőle levelet Damaskusba a zsinagógákhoz, hogy ha talál némelyeket, kik ez útnak követői, 2
akár férfiakat, akár asszonyokat, fogva vigye Jeruzsálembe. És a mint méne, lőn, hogy közelgete Damas- 3
kushoz, és nagy hirtelenséggel fény sugárzá őt körűl a mennyből: És ő leesvén a földre, halla szózatot, 4
mely ezt mondja vala néki: Saul, Saul, mit kergetsz engem? És monda: Kicsoda vagy, Uram? Az Úr 5
pedig monda: Én vagyok Jézus, a kit te kergetsz: nehéz néked az ösztön ellen rúgódoznod. Remegve 6
és ámulva monda: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? Az Úr pedig monda néki: Kelj fel és menj be
a városba, és majd megmondják néked, mit kell cselekedned. A vele utazó férfiak pedig némán álltak, 7
hallva ugyan a szót, de senkit sem látva. Felkele azonban Saulus a földről; de mikor felnyitá szemeit, 8
senkit sem láta, azért kézenfogva vezeték be őt Damaskusba. És három napig nem látott, és nem evett 9
és nem ivott. Vala pedig egy tanítvány Damaskusban, névszerint Ananiás, és monda annak az Úr látás- 10
ban: Ananiás! Az pedig monda: Ímhol vagyok, Uram! Az Úr pedig monda néki: Kelj fel és menj el az 11
úgynevezett Egyenes utczába, és keress föl a Júdás házában egy Saulus nevű tárzusi embert, mert ímé
imádkozik. És látá Saulus látásban, hogy egy Ananiás nevű férfiú beméne hozzá és kezét reá veté, hogy 12
lásson. Felele pedig Ananiás: Uram, sok embertől hallottam e férfiú felől, mily sok bosszúsággal illeté 13
a te szenteidet Jeruzsálemben: És itt is hatalma van a főpapoktól, hogy mindazokat megkötözze, kik a 14
te nevedet segítségül hívják. Monda pedig néki az Úr: Eredj el, mert ő nékem választott edényem, hogy 15
hordozza az én nevemet a pogányok és királyok, és Izráel fiai előtt. Mert én megmutatom néki, mennyit 16
kell néki az én nevemért szenvedni. Elméne azért Ananiás és beméne a házba, és kezeit reá vetvén, 17
monda: Saul atyámfia, az Úr küldött engem, Jézus, a ki megjelent néked az úton, melyen jöttél, hogy
szemeid megnyiljanak és beteljesedjél Szent Lélekkel. És azonnal mintegy pikkelyek estek le szemeiről, 18
és mindjárt visszanyeré látását; és felkelvén, megkeresztelkedék; És miután evett, megerősödék. Vala 19
pedig Saulus a damaskusi tanítványokkal néhány napig. És azonnal prédikálá a zsinagógákban a Krisz- 20
tust, hogy ő az Isten Fia. Álmélkodnak vala pedig mindnyájan, a kik hallák, és mondának: Nem ez-é az, 21

a ki pusztította Jeruzsálemben azokat, a kik ezt a nevet hívják segítségül, és ide is azért jött, hogy őket
22 fogva vigye a főpapokhoz? Saulus pedig annál inkább erőt vőn, és zavarba hozta a Damaskusban lakó
23 zsidókat, bebizonyítván, hogy ez a Krisztus. Több nap elteltével azonban a zsidók tanácsot tartának,
24 hogy őt megöljék: De tudtára esék Saulusnak az ő leselkedésök. És őrizék a kapukat mind nappal, mind
25 éjjel, hogy őt megöljék; A tanítványok azért vevén őt éjjel, a kőfalon bocsáták alá, leeresztve egy ko-
26 sárban. Mikor pedig Saulus Jeruzsálembe ment, a tanítványokhoz próbált csatlakozni; de mindnyájan
27 féltek tőle, nem hivén, hogy ő tanítvány. Barnabás azonban maga mellé vevén őt, vivé az apostolokhoz,
és elbeszélé nékik, mint látta az úton az Urat, és hogy beszélt vele, és mint tanított Damaskusban nagy
28, 29 bátorsággal a Jézus nevében. És ki- és bejáratos vala köztük Jeruzsálemben: És nagy bátorsággal
tanítván az Úr Jézusnak nevében, beszél, sőt vetekedik vala a görög zsidókkal; azok pedig igyekeznek
30, 31 vala őt megölni. Megtudván azonban az atyafiak, levivék őt Czézáreába, és elküldék őt Tárzusba. A
gyülekezeteknek tehát egész Júdeában, Galileában és Samariában békességök vala; épülvén és járván
32 az Úrnak félelmében és a Szent Léleknek vígasztalásában, sokasodnak vala. Lőn pedig, hogy Péter,
33 mikor mindnyájukat bejárá, leméne a Liddában lakozó szentekhez is. Találá pedig ott egy Éneás nevű
34 embert, ki nyolcz esztendő óta ágyban fekszik vala, ki gutaütött vala. És monda néki Péter: Éneás,
35 gyógyítson meg téged a Jézus Krisztus: kelj föl, vesd meg magad az ágyadat! És azonnal felkele. És
36 láták őt mindnyájan, kik laknak vala Liddában és Sáronban, kik megtérének az Úrhoz. Joppéban pedig
vala egy nőtanítvány, névszerint Tábitha, mely megmagyarázva Dorkásnak, azaz zergének mondatik: ez
37 gazdag vala jó cselekedetekben és alamizsnákban, melyeket osztogatott. Lőn pedig azokban a napokban,
38 hogy megbetegedvén, meghala: és miután megmosták őt, kiteríték a felházban. Mivelhogy pedig Lidda
Joppéhoz közel vala, a taníványok meghallván, hogy Péter ott van, küldének két férfiút ő hozzá, kérve,
39 hogy késedelem nélkűl menjen át hozzájuk. Felkelvén azért Péter, elméne azokkal. Mihelyt oda ére,
felvezeték őt a felházba: és elébe állának néki az özvegyasszonyok mindnyájan sírva és mutogatva a ru-
40 hákat és öltözeteket, melyeket Dorkás csinált, míg velük együtt volt. Péter pedig mindenkit kiküldvén,
térdre esve imádkozék; és a holt testhez fordulván, monda: Tábitha, kelj fel! Az pedig felnyitá szemeit; és
41 meglátván Pétert, felüle. És az kezét nyújtva néki, felemelé őt; és beszólítván a szenteket és az özvegy-
42 asszonyokat, eleikbe állatá őt elevenen. És tudtára lőn az egész Joppénak; és sokan hivének az Úrban.
43 És lőn, hogy ő több napig marada Joppéban egy Simon nevű tímárnál.

10, 2 Vala pedig Czézáreában egy Kornélius nevű férfiú, százados az úgynevezett itáliai seregből, Jámbor
és istenfélő egész házanépével egybe, ki sok alamizsnát osztogat vala a népnek, és szüntelen könyörög
3 vala Istennek. Ez látá látásban világosan, a napnak mintegy kilenczedik órája körűl, hogy az Istennek
4 angyala beméne ő hozzá, és monda néki: Kornélius! Ő pedig szemeit reá függesztve és megrémülve
monda: Mi az, Uram? Az pedig monda néki: A te könyörgéseid és alamizsnáid felmentek Isten elébe
5 emlékezetnek okáért. Most azért küldj Joppéba embereket, és hivasd magadhoz Simont, ki neveztetik
6 Péternek; Ő egy Simon nevű tímárnál van szálláson, kinek háza a tenger mellett van. Ő megmondja
7 néked, mit kell cselekedned. A mint pedig elment az angyal, a ki Kornéliussal beszélt, szólíta kettőt az
8 ő szolgái közűl, és egy kegyes vitézt azok közűl, kik rendelkezésére állnak vala. És elmondván nékik
9 mindent, elküldé őket Joppéba. Másnap pedig, míg azok menének és közelgetének a városhoz, felméne
10 Péter a háznak felső részére imádkozni hat óra tájban. Megéhezék azonban, és akara enni: míg azonban
11 azok ételt készítének, szálla ő reá elragadtatás; És látá, hogy az ég megnyilt és leszálla ő hozzá valami
12 edény, mint egy nagy lepedő, négy sarkánál fogva felkötve, és leeresztve a földre: Melyben valának min-
13 denféle földi négylábú állatok, vadak, csúszó-mászó állatok és égi madarak. És szózat lőn ő hozzá: Kelj
14 fel Péter, öljed és egyél! Péter pedig monda: Semmiképen sem, Uram; mert sohasem ettem semmi kö-
15 zönségest, vagy tisztátalant. És ismét szózat lőn ő hozzá, másodszor is: A miket az Isten megtisztított, te
16, 17 ne mondd tisztátalanoknak. Ez pedig három ízben történt; és ismét felviteték az edény az égbe. A mint
pedig Péter magában tűnődék, mi lehet az a látás, a melyet látott, ímé a férfiak, kiket Kornélius küldött,
18 megtudakozván a Simon házát, odaérkezének a kapuhoz, És bekiáltván megtudakozák, vajjon Simon, ki
19 neveztetik Péternek, ott van-é szálláson? És a míg Péter a látás felől gondolkodék, monda néki a Lélek:
20 Ímé három férfiú keres téged: Nosza kelj fel, eredj alá, és minden kételkedés nélkűl menj el ő velök: mert
21 én küldöttem őket. Alámenvén azért Péter a férfiakhoz, kiket Kornélius küldött ő hozzá, monda: Ímé, én
22 vagyok, a kit kerestek: mi dolog az, a miért jöttetek? Ők pedig mondának: Kornélius százados, igaz és
istenfélő férfiú, ki mellett a zsidók egész népe jó bizonyságot tesz, szent angyal által megintetett, hogy hí-
23 vasson téged házához, és halljon tőled valami dolgokról. Behíván azért őket, szállására fogadá. Másnap
24 pedig elméne Péter ő velök, és a Joppébeli atyafiak közűl is némelyek együtt menének ő vele. És másnap

eljutának Czézáreába. Kornélius pedig várja vala őket, egybegyűjtvén rokonait és jó barátait. És lőn, 25
hogy a mint Péter beméne, Kornélius elébe menvén, lábaihoz borulva imádá őt. Péter azonban felemelé 26
őt, mondván: Kelj fel; én magam is ember vagyok. És beszélgetve vele, belépett, és találá sokakat egybe- 27
gyűlve: És monda nékik: Ti tudjátok, hogy tilalmas zsidó embernek másnemzetbelivel barátkozni, vagy 28
hozzámenni; de nékem az Isten megmutatá, hogy senkit se mondjak közönséges, vagy tisztátalan ember-
nek: Annakokáért ellenmondás nélkül el is jöttem, miután meghívattam. Azt kérdem azért, mi okból 29
hívattatok engem? És Kornélius monda: Negyednaptól fogva mind ez óráig bőjtöltem, és kilencz órakor 30
imádkozám az én házamban; és ímé egy férfiú álla meg előttem fényes ruhában, És monda: Kornélius, 31
meghallgattatott a te imádságod, és a te alamizsnáid emlékezetbe jutottak Isten előtt. Küldj el azért 32
Joppéba, és hívasd magadhoz Simont, ki Péternek neveztetik; ez Simon tímár házában van szálláson a
tenger mellett: ő, minekutána eljő, szól néked. Azonnal azért küldöttem hozzád; és te jól tetted, hogy 33
eljöttél. Most azért mi mindnyájan az Isten előtt állunk, hogy meghallgassuk mindazokat, a miket Isten
néked parancsolt. Péter pedig megnyitván száját, monda: Bizonynyal látom, hogy nem személyválogató 34
az Isten; Hanem minden nemzetben kedves ő előtte, a ki őt féli és igazságot cselekszik. Azt az ígét, 35, 36
melyet elküldе az Izráel fiainak, hirdetvén békességet a Jézus Krisztus által (ő mindeneknek Ura) Ti 37
ismeritek, azt a dolgot, mely lőn az egész Júdeában, Galileától kezdve, az után a keresztség után, melyet
János predikált, A názáreti Jézust, mint kené fel őt az Isten Szent Lélekkel és hatalommal, ki széjjeljárt 38
jót tévén és meggyógyítván mindeneket, kik az ördög hatalma alatt voltak; mert az Isten vala ő vele. És 39
mi vagyunk bizonyságai mindazoknak, a miket mind a zsidóknak tartományában, mind Jeruzsálemben
cselekedett; a kit megölének, fára feszítvén. Ezt az Isten feltámasztá harmadnapon, és megadá, hogy 40
ő megjelenjék nyilván, Nem ez egész népnek, hanem az Istentől eleve választott bizonyságoknak, né- 41
künk, kik együtt ettünk és együtt ittunk ő vele, minekutána feltámadott halottaiból. És megparancsolta 42
nékünk, hogy hirdessük a népnek, és tegyünk bizonyságot, hogy ő az Istentől rendelt bírája élőknek és
holtaknak. Erről a próféták mind bizonyságot tesznek, hogy bűneinek bocsánatját veszi az ő neve által 43
mindenki, a ki hiszen ő benne. Mikor még szólá Péter ez ígéket, leszálla a Szent Lélek mindazokra, a kik 44
hallgatják vala e beszédet. És elálmélkodának a zsidóságból való hívek, mindazok, a kik Péterrel együtt 45
mentek, hogy a pogányokra is kitöltetett a Szent Lélek ajándéka. Mert hallják vala, hogy ők nyelveken 46
szólnak és magasztalják az Istent. Akkor felele Péter: Vajjon eltilthatja-é valaki a vizet, hogy ezek meg 47
ne keresztelkedjenek, kik vették a Szent Lelket miképen mi is? És parancsolá, hogy keresztelkedjenek 48
meg az Úrnak nevében. Akkor kérék őt, hogy maradjon náluk néhány napig.

Meghallák azonban az apostolok és a Júdeában levő atyafiak, hogy a pogányok is bevették az Istennek **11**
beszédét. Mikor azért felment Péter Jeruzsálembe, vetekedének ő vele a zsidóságból valók, Mondván: 2, 3
Körűlmetéletlen emberekhez mentél be, és együtt ettél velük. Elkezdvén pedig Péter, megmagyarázta 4
nékik rendre, mondván: Én Joppé városában imádkozám; és láték elragadtatásban egy látást, valami 5
alászálló edényt, mint egy nagy lepedőt, négy sarkánál fogva leeresztve az égből; és egészen hozzám
szálla: Melyre szememet rávetve megnézém, és látám a földi négylábú állatokat, a vadakat és a csu- 6
szómászókat és az égi madarakat. Hallék pedig szót is, mely ezt mondja vala nékem: Kelj fel Péter, 7
öljed és egyél! Mondék azonban: Semmiképen sem, Uram; mert soha semmi közönséges, vagy tisztá- 8
talan nem ment be az én számba. Felele pedig nékem a szózat másodszor az égből: A miket az Isten 9
megtisztított, te ne mondd tisztátalanoknak. Ez pedig három ízben történt; és ismét felvonaték az egész 10
az égbe. És ímé, azonnal három férfiú érkezék a házhoz, melyben valék, kik Czézáreából küldettek én 11
hozzám. Mondá pedig nékem a Lélek, hogy menjek el velök minden kételkedés nélkül. Eljöve pedig 12
velem ez a hat atyafi is; és bemenénk annak az embernek a házába: És elbeszélé nékünk, mimódon 13
látta, a mint az angyal megálla az ő házában és ezt mondá néki: Küldj embereket Joppéba, és hívasd
magadhoz Simont, ki Péternek neveztetik; Ő szólni fog hozzád olyan ígéket, melyek által megtartatol 14
te és a te egész házadnépe. Mikor pedig én elkezdtem szólni, leszálla a Szent Lélek ő reájok, miképen 15
mi reánk is kezdetben. Megemlékezém pedig az Úrnak ama mondásáról, a mint mondá: János ugyan 16
vízzel keresztelt, ti azonban Szent Lélekkel fogtok megkereszteltetni. Ha tehát az Isten hasonló ajándé- 17
kát adta nékik, mint nékünk is, kik hittünk az Úr Jézus Krisztusban, kicsoda voltam én, hogy az Istent
eltilthattam volna? Ezeknek hallatára aztán megnyugovának, és dicsőíték az Istent, mondván: Eszerint 18
hát a pogányoknak is adott az Isten megtérést az életre! Azok tehát, a kik eloszlottak az üldözés miatt, 19
mely Istvánért támadott, eljutának Fenicziáig, Cziprusig és Antiókhiáig, senkinek nem prédikálván az
ígét, hanem csak a zsidóknak. Voltak azonban közöttük némely cziprusi és czirénei férfiak, kik mikor 20
Antiókhiába bementek, szólának a görögöknek, hirdetve az Úr Jézust. És az Úrnak keze vala velök; és 21

22 nagy sokaság tére meg az Úrhoz, hívővé lévén. Elhatott pedig a hír ő felőlük a jeruzsálemi gyülekezet
23 fülébe; és kiküldék Barnabást, hogy menjen el egész Antiókhiáig. Ki mikor oda jutott és látta az Isten
24 kegyelmét, örvendeze; és inté mindnyájukat, hogy állhatatos szívvel maradjanak meg az Úrban. Mert
25 jámbor és Szent Lélekkel és hittel teljes férfiú vala ő. És nagy sokaság csatlakozék az Úrhoz. Elméne
26 pedig Barnabás Tárzusba, hogy felkeresse Saulust; és rátalálván, elvivé őt Antiókhiába. És lőn, hogy ők egy egész esztendeig forgolódtak a gyülekezetben, és tanítottak nagy sokaságot; és a tanítványokat elő-
27 ször Antiókhiában nevezték keresztyéneknek. Ez időtájban pedig menének Jeruzsálemből Antiókhiába
28 próféták. Felkelvén pedig egy azok közűl, névszerint Agabus, megjelenté a Lélek által, hogy az egész
29 föld kerekségén nagy éhség lesz; a mely meg is lőn Klaudius császár idejében. A tanítványok pedig elhatározták, hogy a szerint, a mint kinek-kinek közöttük módjában áll, küldenek valamit segítségül a
30 Júdeában lakozó atyafiaknak: A mit meg is cselekedének, elküldvén a vénekhez Barnabás és Saulus keze által.

12 Abban az időben pedig Heródes király elkezde kegyetlenkedni némelyekkel, a gyülekezetből valók kö-
2, 3 zűl. Megöleté pedig Jakabot, Jánosnak testvérét, fegyverrel. És látván, hogy ez tetszik a zsidóknak,
4 föltette magában, hogy elfogatja Pétert is. (Valának pedig a kovásztalan kenyerek napjai.) Kit el is fogatván, tömlöczbe veté, átadván négy négyes katonai szakasznak, hogy őrizzék őt; husvét után akarván
5 őt a nép elé vezettetni. Péter azért őrizteték a fogságban; a gyülekezet pedig szüntelen könyörög vala az
6 Istennek ő érette. Mikor pedig Heródes őt elő akará vezettetni, azon az éjszakán aluszik vala Péter két
7 vitéz között, megkötöze két lánczczal; és őrök őrizék az ajtó előtt a tömlöczöt. És ímé az Úrnak angyala eljöve, és világosság fénylék a tömlöczben: és meglökvén Péter oldalát, felkölté őt, mondván: Kelj föl ha-
8 mar! És leesének a lánczok kezeiről. És monda néki az angyal: Övezd fel magadat, és kösd fel saruidat.
9 És úgy cselekedék. És monda néki: Vedd rád felsőruhádat és kövess engem! És kimenvén, követé őt; és
10 nem tudta, hogy valóság az, a mi történik az angyal által, hanem azt hitte, hogy látást lát. Mikor pedig általmentek az első őrsön és a másodikon, jutának a vaskapuhoz, mely a városba visz; mely magától
11 megnyílék előttük: és kimenvén, egy útczán előremenének; és azonnal eltávozék az angyal ő tőle. És Péter magához térve monda: Most tudom igazán, hogy az Úr elbocsátotta az ő angyalát, és megszabadí-
12 tott engem Heródes kezéből és a zsidók népének egész várakozásától. És miután ezt megértette, elméne Máriának, a János anyjának házához, ki Márknak neveztetik; hol sokan valának egybegyűlve és könyö-
13 rögnek vala. És mikor Péter zörgetett a tornácz ajtaján, egy Rhodé nevű szolgálóleány méne oda, hogy
14 hallgatózzék: És megismervén a Péter szavát, örömében nem nyitá meg a kaput, hanem befutván, hírül
15 adá, hogy Péter áll a kapu előtt. Azok pedig mondának néki: Elment az eszed. Ő azonban erősíté, hogy
16 úgy van. Azok pedig mondának: Az ő angyala az. Péter pedig szüntelen zörget vala: mikor azért felnyi-
17 tottak, megláták őt és elálmélkodának. Miután pedig kezével hallgatást intett nékik, elbeszélé nékik, mimódon hozta ki őt az Úr a tömlöczből. És monda: Adjátok tudtára ezeket Jakabnak és az atyafiaknak.
18 És kimenvén elméne más helyre. Mikor pedig megvirradt, nem csekély háborúság támada a vitézek
19 között, mi történt hát Péterrel. Heródes pedig mikor előkérte őt és nem találta, kivallatván az őröket, parancsolá, hogy kivégeztessenek. És lemenvén Júdeából Czézáreába, ott időzött. Heródes pedig ellen-
20 séges indulattal vala a tirusiak és sidoniak iránt; de azok egyakarattal eljövének ő hozzá, és Blástust, a király kamarását megnyervén, békességet kérének, mivelhogy az ő tartományuk a királyéból élelmez-
21 tetik vala. Egy kitűzött napon pedig Heródes királyi ruhájába felöltözve és székibe ülve nyilvánosan
22, 23 szóla hozzájuk. A nép pedig felkiálta: Isten szava ez és nem emberé. És azonnal megveré ő t az Úrnak
24 angyala, azért, hogy nem az Istennek adá a dicsőséget; és a férgektől megemésztetvén, meghala. Az
25 Istennek ígéje pedig növekedik és terjed vala. Barnabás és Saulus pedig visszatérének Jeruzsálemből, betöltvén szolgálatukat, maguk mellé véve Jánost is, kinek mellékneve Márk vala.

13 Valának pedig Antiókhiában az ott levő gyülekezetben némely próféták és tanítók: Barnabás és Si-
2 meon, ki hívattatik vala Nigernek, és a Czirénei Luczius és Manaen, ki Heródessel, a negyedes fejedelemmel együtt neveltetett vala, és Saulus. Mikor azért azok szolgálának az Úrnak és bőjtölének, monda a Szent Lélek: Válaszszátok el nékem Barnabást és Saulust a munkára, a melyre én őket elhívtam.
3, 4 Akkor, miután bőjtöltek és imádkoztak, és kezeiket reájok vetették, elbocsáták őket. Ők annakokáért,
5 miután kibocsáttattak a Szent Lélektől, lemenének Szeleucziába; és onnét elevezének Cziprusba. És mikor Salamisba jutottak, hirdeték az Isten beszédét a zsidóknak zsinagógáiban: és János is velök vala,
6 mint segítőtárs. És eljárván a szigetet mind Páfusig, találkozának egy ördöngős hamisprófeta zsidóra,
7 kinek neve vala Barjézus; Ki Sergius Paulus tiszttartóval, ez okos emberrel vala. Ez magához hivatván
8 Barnabást és Saulust, kíváná hallani az Isten beszédét. Elimás, az ördöngős azonban (mert így magya-
9 ráztatik az ő neve) ellenkezik vala velök, igyekezvén a tiszttartót elfordítani a hittől. De Saulus, ki Pál

is, megtelvén Szent Lélekkel, szemeit reá vetve Monda: Óh minden álnoksággal és minden gonoszság- 10
gal teljes ördögfi, minden igazságnak ellensége, nem szűnöl-é meg az Úrnak igaz útait elfordítani? Most 11
azért ímé az Úrnak keze van ellened, és vak leszel és nem látod a napot egy ideig. És azonnal homály
és sötétség szálla reá; és kerengve keres vala vezetőket. Akkor a tiszttartó, mikor látta a történt dolgot, 12
hűn, elálmélkodván az Úrnak tudományán. Elhajózván pedig Páfusból Pál és kísérői, Pergába, Pám- 13
filiának városába menének. János azonban elválván tőlük, megtére Jeruzsálembe. Ők pedig Pergából 14
tovább menve, eljutának Antiókhiába, Pisidiának városába, és bemenvén szombatnapon a zsinagógába,
leülének. És a törvénynek és a prófétáknak felolvasása után küldének a zsinagógának előljárói ő hozzá- 15
jok, mondván: Atyánkfiai, férfiak, ha van valami intőbeszédetek a néphez, szóljatok. Pál azért felkelvén 16
és kezével intvén, monda: Izráelnek férfiai, és ti, kik félitek az Istent, halljátok meg. Ennek a népnek, 17
Izráelnek Istene kiválasztotta a mi atyáinkat, és e népet fölemelte, mikor Égyiptomnak földében jövevé-
nyek valának, és onnét kihozá őket hatalmas karja által. És közel negyven esztendőnek idejéig tűrte az ő 18
erkölcsöket a pusztában. És minekutána eltörölt hét népet a Kanaán földén, azoknak földöket sorsvetés 19
által elosztá nékik. És azután mintegy négyszázötven esztendeig adott birákat mind Sámuel prófétáig; 20
Annakutána pedig királyt kérének maguknak, és adá nékik az Isten Sault, a Kis fiát, a Benjamin nem- 21
zetségéből való férfiút negyven esztendeig. És mikor őt elveté, támasztá nékik Dávidot királyul; kiről 22
bizonyságot is tőn és monda: Találtam szívem szerint való férfiút, Dávidot, a Jesse fiát, ki minden aka-
ratomat véghez viszi. Ennek magvából támasztott Isten, ígérete szerint, Izráelnek szabadítót, Jézust; 23
Minekutána előbb János az ő eljövetele előtt a megtérésnek keresztségét prédikálta Izráel egész népének. 24
És mikor be akará végezni János az ő tisztét, monda: Kinek gondoltok engem? Nem én vagyok az, hanem 25
ímé én utánam jő, kinek nem vagyok méltó megoldani lábainak saruját. Atyámfiai, férfiak, Ábrahám 26
nemzetének fiai, és kik ti köztetek félik az Istent, ez idvességnek beszéde néktek küldetett. Mert a 27
kik lakoznak Jeruzsálemben és azoknak fejei, mivelhogy őt fel nem ismerék, a prófétáknak szavait is,
melyeket minden szombaton felolvasnak, ítéletükkel betöltötték. És bár semmi halálra való okot nem 28
találtak, kérék Pilátustól, hogy ölettessék meg. És mikor mindazokat elvégezték, a mik ő felőle meg- 29
irattak, a fáról levéve sírba helyhezteték. De az Isten feltámasztá őt halottaiból: És ő megjelent több 30, 31
napon át azoknak, kik együtt jöttek fel ő vele Galileából Jeruzsálembe, kik néki bizonyságai a nép előtt.
És mi hirdetjük néktek az atyáknak tett ígéretet, hogy azt az Isten betöltötte nékünk, az ő fiaiknak, fel- 32
támasztván Jézust: Mint a második zsoltárban is meg van írva: Én Fiam vagy te; ma nemzettelek én 33
téged. Hogy pedig feltámasztotta őt halottaiból, úgy hogy nem is fog többé az enyészetbe visszatérni, azt 34
így mondotta: Néktek adom a Dávid biztos szent javait. Azért mondja másutt is: Nem engeded, hogy 35
a te Szented rothadást lásson. Mert Dávid, minekutána a saját idejében szolgált az Isten akaratának, 36
elaludt, és helyhezteték az ő atyáihoz, és rothadást látott. De a kit Isten feltámasztott, az nem látott 37
rothadást. Azért legyen néktek tudtotokra, atyámfiai, férfiak, hogy ez által hirdettetik néktek a bűnök- 38
nek bocsánata: És mindenekből, a mikből a Mózes törvénye által meg nem igazíttathattatok, ez által 39
mindenki, a ki hisz, megigazúl. Meglássátok azért, hogy rajtatok ne essék, a mit a próféták megmondot- 40
tak: Lássátok meg, ti megvetők, és csodálkozzatok és semmisüljetek meg; mert én oly dolgot cselekszem 41
a ti időtökben, oly dolgot, melyet nem hinnétek, ha valaki elmondaná néktek. Mikor pedig kimentek a 42
zsidók zsinagógájából, kérék a pogányok, hogy a következő szombaton prédikálják nékik ezek beszédeket.
Mikor pedig eloszlott a gyülekezet, sokan a zsidók közűl és az istenfélő prozelitusok közűl követék Pált és 43
Barnabást; a kik szólván hozzájuk, biztaták őket, hogy maradjanak meg az Isten kegyelmében. A követ- 44
kező szombaton aztán majdnem az egész város egybegyűle az Isten ígéjének hallgatására. Mikor pedig 45
látták a zsidók a sokaságot, betelének írigységgel, és ellene mondának azoknak, miket Pál mond vala,
ellenkezve és káromlást szólva. Akkor Pál és Barnabás nagy bátorsággal szólva mondának: Szükséges 46
volt, hogy először néktek hirdettessék az Isten ígéje; de mivelhogy ti megvetitek azt, és nem tartjátok
méltóknak magatokat az örök életre, ímé a pogányokhoz fordulunk. Mert így parancsolta nékünk az 47
Úr: Rendeltelek téged világosságul a pogányoknak, hogy légy üdvösségükre a földnek széléig. A pogá- 48
nyok pedig ezeket hallván, örvendezének, és magasztalják vala az Úrnak ígéjét; és a kik csak örök életre
választattak vala, hivének. Terjede pedig az Úrnak ígéje az egész tartományban. A zsidók azonban 49, 50
felindíták az istenfélő és tisztességbeli asszonyokat és a városnak eleit, és üldözést támasztának Pál és
Barnabás ellen, és kiűzék őket határukból. Azok pedig lábuknak porát lerázván ellenük, elmenének 51
Ikóniumba. A tanítványok pedig betelnek vala örömmel és Szent Lélekkel. 52

Lőn pedig Ikóniumban, hogy ők együtt menének be a zsidók zsinagógájába, és prédikálának, úgy- **14**
annyira, hogy mind zsidóknak, mind görögöknek nagy sokasága lőn hívővé. A kik azonban a zsidók 2

közűl nem hivének, felindíták és megharagíták a pogányoknak lelkét az atyafiak ellen. Azért sok időt töltöttek ott, bátran prédikálva az Úrban, ki bizonyságot tesz vala az ő kegyelmének beszéde mellett, és adja vala, hogy jelek és csodák történjenek az ő kezeik által. De a városnak sokasága meghasonlék; és némelyek a zsidók mellett, mások pedig az apostolok mellett valának. És mikor a pogányok és zsidók az ő főembereikkel egybe támadást indítának, hogy bosszúsággal illessék és megkövezzék őket, Ők megtudták, és elfutának Likaóniának városaiba, Listrába és Derbébe, és a körűlvaló tartományba, És ott prédikálják vala az evangyéliomot. És Listrában ül vala egy lábaival tehetetlen ember, ki az ő anyjának méhétől fogva sánta volt, és soha nem járt. Ez hallá Pált beszélni: a ki szemeit reá függesztvén, és látván, hogy van hite, hogy meggyógyúl, Monda nagy fenszóval: Állj fel lábaidra egyenesen! És felszökött és járt. A sokaság pedig mikor látta, a mit Pál cselekedett, felkiálta, likaóniai nyelven mondván: Az istenek jöttek le mihozzánk emberi ábrázatban! És hívják vala Barnabást Jupiternek, Pált pedig Merkúriusnak, minthogy ő volt a szóvivő. Jupiter papja pedig, a kinek temploma az ő városuk előtt vala, felkoszorúzott bikákat hajtva a kapuhoz, a sokasággal együtt áldozni akar vala. Mikor azonban ezt meghallották az apostolok, Barnabás és Pál, köntösüket megszaggatván, a sokaság közé futamodának, kiáltván És ezt mondván: Férfiak, miért mívelitek ezeket? Mi is hozzátok hasonló természetű emberek vagyunk, és azt az örvendetes izenetet hirdetjük néktek, hogy e hiábavalóktól az élő Istenhez térjetek, ki teremtette a mennyet, a földet, a tengert és minden azokban valókat: Ki az elmúlt időkben hagyta a pogányokat mind a maguk útján haladni: Jóllehet nem hagyta magát tanúbizonyság nélkűl, mert jóltevőnk volt, adván mennyből esőket és termő időket nékünk, és betöltvén eledellel és örömmel a mi szívünket. És ezeket mondván, nagynehezen lecsendesíték a sokaságot, hogy nékik ne áldozzék. Jövének azonban Antiókhiából és Ikoniumból zsidók, és a sokaságot eláltatván, megkövezék Pált, és kivonszolák a városból, azt gondolván, hogy meghalt. De mikor körűlvették őt a tanítványok, felkelvén, beméne a városba; és másnap Barnabással elméne Derbébe. És miután hirdeték az evangyéliomot annak a városnak, és sokakat tanítványokká tettek, megtérének Listrába, Ikoniumba és Antiókhiába, Erősítve a tanítványok lelkét, intvén, hogy maradjanak meg a hitben, és hogy sok háborúságon által kell nékünk az Isten országába bemennünk. Miután pedig választottak nékik gyülekezetenként véneket, imádkozván bőjtölésekkel egybe, ajánlák őket az Úrnak, kiben hittek vala. És Pisidán általmenvén, menének Pámfiliába. És miután Pergában hirdették az ígét, lemenének Attáliába; És onnét elhajózának Antiókhiába, a honnét az Isten kegyelmére bízták volt őket arra a munkára, melyet elvégeztek. Mikor pedig megérkeztek és a gyülekezetet egybehívták, elbeszélék, mily nagy dolgokat cselekedett az Isten ő velök, és hogy a pogányoknak kaput nyitott a hitre. Ott aztán nem kevés időt töltöttek a tanítványokkal.

15 Némelyek pedig, kik Júdeából jöttek alá, így tanítják vala az atyafiakat: Ha körűl nem metélkedtek Mózes rendtartása szerint, nem idvezülhettek. Mikor azért Pálnak és Barnabásnak nagy háborúsága és vetekedése lőn azok ellen, azt végezék, hogy Pál és Barnabás és némely mások ő közűlök menjenek fel az apostolokhoz és a vénekhez Jeruzsálembe e kérdés ügyében. Ők tehát kikísértetvén a gyülekezettől, általmentek Fenicián és Samárián, elbeszélve a pogányok megtérését; és nagy örömet szerzének az összes atyafiaknak. Mikor pedig megérkeztek Jeruzsálembe, a gyülekezet és az apostolok és a vének fogadák őket, és ők elbeszélék, mily nagy dolgokat cselekedék az Isten ő velök. Előállának azonban némely hivők a farizeusok szerzetéből valók közűl, mondván, hogy körűl kell metélni őket, és megparancsolni, hogy a Mózes törvényét megtartsák. Egybegyűlének azért az apostolok és a vének, hogy e dolog felől végezzenek. És mikor nagy vetekedés támadt, felkelvén Péter, monda nékik: Atyámfiai, férfiak, ti tudjátok, hogy az Isten régebbi idő óta kiválasztott engem mi közűlünk, hogy a pogányok az én számból hallják az evangyéliomnak beszédét, és higyjenek. És a szíveket ismerő Isten bizonyságot tett mellettük, mert adta nékik a Szent Lelket, miként nékünk is; És semmi különbséget sem tett mi köztünk és azok között, a hit által tisztítván meg azoknak szívét. Most azért mit kísértitek az Istent, hogy a tanítványok nyakába oly igát tegyetek, melyet sem a mi atyáink, sem mi el nem hordozhattunk? Sőt inkább az Úr Jézus Krisztus kegyelme által hisszük, hogy megtartatunk, miképen azok is. Elhallgatott azért az egész sokaság; és hallgatják vala Barnabást és Pált, a mint elbeszélék, mennyi jelt és csudát tett az Isten ő általok a pogányok között. Miután pedig ők elhallgattak, felele Jakab, mondván: Atyámfiai, férfiak, hallgassatok meg engem! Simeon elbeszélé, mimódon gondoskodott először az Isten, hogy a pogányok közűl vegyen népet az ő nevének, És ezzel egyeznek a próféták mondásai, mint meg van írva: Ezek után megtérek és felépítem a Dávidnak leomlott sátorát; és annak omladékait helyreállítom, és ismét felállatom azt: Hogy megkeresse az embereknek többi része az Urat, és a pogányok mindnyájan, a kik az én nevemről neveztetnek. Ezt mondja az Úr, ki mindezeket megcselekszi. Tudja az Isten

öröktől fogva minden ő cselekedeteit. Azokáért én azt mondom, hogy nem kell háborgatni azokat, kik 19
a pogányok közűl térnek meg az Istenhez; Hanem írjuk meg nékik, hogy tartózkodjanak a bálványok 20
fertelmességeitől, a paráznaságtól, a fúlvaholt állattól és a vértől. Mert Mózesnek régi nemzedékek 21
óta városonként megvannak a hirdetői, mivelhogy a zsinagógákban minden szombaton olvassák. Akkor 22
tetszék az apostoloknak és a véneknek az egész gyülekezettel egybe, hogy férfiakat válaszszanak ki magok közűl és elküldjék Antiókhiába Pállal és Barnabással, Júdást, kinek mellékneve Barsabás, és Silást, kik az atyafiak között főemberek valának, Megírván azok keze által ezeket: Az apostolok, a vének és az 23
atyafiak az Antiókhiában, Síriában és Czilicziában lévő, a pogányok közűl való atyafiaknak üdvözletüket! Mivelhogy meghallottuk, hogy némelyek mi közűlünk kimenvén, megháborítottak titeket beszédeikkel, 24
feldúlva a ti lelketeket, azt mondván, hogy körűlmetélkedjetek és a törvényt megtartsátok; kiknek mi parancsot nem adtunk: Tetszék nékünk, miután egyértelemre jutottunk, hogy férfiakat válaszszunk ki 25
és elküldjük ti hozzátok a mi szeretteinkkel, Barnabással és Pállal, Oly emberekkel, kik életüket tették 26
koczkára a mi Urunk Jézus Krisztus nevéért. Küldöttük azért Júdást és Silást, kik élőszóval szintén 27
tudtotokra adják ugyanezeket. Mert tetszék a Szent Léleknek és nékünk, hogy semmi több teher ne 28
vettessék ti reátok ezeken a szükséges dolgokon kívül, Hogy tartózkodjatok a bálványoknak áldozott 29
dolgoktól, a vértől, a fúlvaholt állattól és a paráznaságtól; melyektől ha megóvjátok magatokat, jól lesz dolgotok. Legyetek egészségben! Azok annakokáért elbocsáttatván, elmenének Antiókhiába; és egybe- 30
gyűjtvén a sokaságot, átadák a levelet. És mikor elolvasták, örvendezének az intésen. Júdás és Silás 31, 32
pedig maguk is próféták lévén, sok beszéddel inték az atyafiakat, és megerősíték. Miután pedig bizo- 33
nyos időt eltöltöttek, elbocsáták őket az atyafiak békességgel az apostolokhoz. De Silásnak tetszék ott 34
maradni. Pál és Barnabás is Antiókhiában időzének, tanítva és prédikálva másokkal is többekkel az 35
Úrnak ígéjét. Egynéhány nap mulva pedig monda Pál Barnabásnak: Visszatérve most, látogassuk meg 36
a mi atyánkfiait minden városban, melyben hirdettük az Úrnak ígéjét, hogyan vannak. És Barnabás 37
azt tanácsolá, hogy vegyék maguk mellé Jánost, ki Márknak hívatik. Pál azonban azt tartá méltónak, 38
hogy a ki elszakadt tőlük Pamfiliától fogva, és nem ment velök a munkára, ne vegyék maguk mellé azt. Meghasonlás támada azért, úgyhogy elszakadának egymástól, és Barnabás maga mellé vevé Márkot, el- 39
hajózék Cziprusba; Pál pedig Silást választván maga mellé, elméne, az Isten kegyelmére bízatván az 40
atyafiaktól. És eljárá Siriát és Czilicziát, erősítve a gyülekezeteket. 41

Juta pedig Derbébe és Listrába: És ímé vala ott egy Timotheus nevű tanítvány, egy hívő zsidó asszony- **16**
nak, de görög atyának fia; Kiről jó bizonyságot tesznek vala a Listrában és Ikoniumban levő atyafiak. 2
Ezt Pál magával akará vinni; és vévén, körűlmetélé őt a zsidókért, kik azokon a helyeken valának: mert 3
ismerték mindnyájan az ő atyját, hogy görög volt. És a mint általmentek a városokon, meghagyák né- 4
kik, hogy tartsák meg a rendeléseket, melyeket végeztek a Jeruzsálemben levő apostolok és vének. A 5
gyülekezetek azért erősödének a hitben, és gyarapodának számban naponként. Eljárván pedig Frigiát 6
és Galácia tartományát, mivelhogy eltiltatának a Szent Lélektől, hogy az ígét Ázsiában hirdessék, Misia 7
felé menvén, igyekeznek vala Bithiniába jutni; de nem ereszté őket a Lélek. Áthaladván azért Misián, 8
lemenének Tróásba. És azon az éjszakán látás jelenék meg Pálnak: egy macedón férfiú állt előtte, kér- 9
vén őt és ezt mondva: Jer által Macedoniába, és légy segítségül nékünk! Mihelyt pedig a látást látta, 10
azonnal igyekezénk elmenni Macedoniába, megértvén, hogy oda hívott minket az Úr, hogy azoknak prédikáljuk az evangyéliomot. Elhajózván azért Tróásból, egyenesen Sámothrákéba mentünk, és másnap 11
Neápolisba; Onnét pedig Filippibe, mely Macedónia azon részének első gyarmatvárosa. És ebben a vá- 12
rosban töltöttünk néhány napot. És szombatnapon kimenénk a városon kívül egy folyóvíz mellé, hol az 13
imádkozás szokott lenni; és leülvén, beszélgeténk az egybegyűlt asszonyokkal. És egy Lidia nevű, Thia- 14
tira városbeli bíborárús asszony, ki féli vala az Istent, hallgata reánk. Ennek az Úr megnyitá szívét, hogy figyelmezzen azokra, a miket Pál mond vala. Mikor pedig megkeresztelkedék mind háznépével egybe, 15
kére minket, mondván: Ha az Úr hívének ítéltetek engem, jertek az én házamhoz, és maradjatok ott. És unszola minket. Lőn pedig, hogy mikor mentünk a könyörgésre, egy szolgálóleányka jöve előnkbe, kiben 16
jövendőmondásnak lelke vala, ki az ő urainak nagy hasznot hajta jövendőmondásával. Ez követvén Pált 17
és minket, kiált vala, mondván: Ezek az emberek a magasságos Istennek szolgái, kik néktek az idvességnek útját hirdetik. Ezt pedig több napon át mívelte. Pál azonban megbosszankodván, és hátrafordulván, 18
mondá a léleknek: Parancsolom néked a Jézus Krisztus nevében, hogy menj ki belőle. És kiméne abban az órában. Látván pedig annak az urai, hogy keresetüknek a reménysége elveszett, megfogva Pált és 19
Silást, vonák a piaczra a hatóságok elé. És odavezetvén őket a bírákhoz, mondának: Ezek az emberek 20
zsidó létükre megháborítják a mi városunkat. És olyan szertartásokat hirdetnek, melyeket nem szabad 21

22 nékünk bevennünk, sem cselekednünk, mivelhogy rómaiak vagyunk. És velök egyben feltámada a so-
23 kaság ő ellenök. A bírák pedig letépetvén ruháikat, megvesszőzteték őket. És miután sok ütést mértek
24 rájok, tömlöczbe veték őket, megparancsolva a tömlöcztartónak, hogy gondosan őrizze őket. Ki ilyen
25 parancsolatot vévén, veté őket a belső tömlöczbe, és lábaikat kalodába szorítá. Éjféltájban pedig Pál és
26 Silás imádkozván, énekkel dicsőíték az Istent. A foglyok pedig hallgatják vala őket. És hirtelen nagy
földindulás lőn úgyannyira, hogy megrendülének a tömlöcz fundamentomai; és azonnal megnyílának az
27 ajtók mind, és mindnyájoknak a bilincsei feloldódának. Fölserkenvén pedig a tömlöcztartó, és látván,
hogy nyitva vannak a tömlöcznek ajtai, kivonva fegyverét, meg akará magát ölni, azt gondolván, hogy
28 elszöktek a foglyok. Pál azonban nagy fenszóval kiálta, mondván: Semmi kárt ne tégy magadban; mert
29, 30 mindnyájan itt vagyunk! Az pedig világot kérve beugrott, és remegve borult Pál és Silás elé, És kihoz-
31 ván őket, monda: Uraim, mit kell nékem cselekednem, hogy idvezüljek? Azok pedig mondának: Higyj
32 az Úr Jézus Krisztusban, és idvezülsz mind te, mind a te házadnépe! És hirdeték néki az Úrnak ígéjét,
33 és mindazoknak, kik az ő házánál valának. És az magához vévén őket az éjszakának azon órájában,
34 megmosá az ütésektől; és megkeresztelkedék azonnal ő és az övéi mindnyájan. És bevivén őket házába,
35 asztalt teríte nékik, és egész háznépével egyben örvendeze, hogy hitt az Istennek. Mikor pedig megvir-
36 radt, a bírák elküldék a poroszlókat, mondván: Bocsásd el azokat az embereket. A tömlöcztartó pedig
tudtára adá e szavakat Pálnak: A bírák ide küldöttek, hogy bocsássalak el titeket; most azért kimenvén,
37 menjetek el békességgel! Pál pedig monda nékik: Megvesszőztek minket nyilvánosan, ítélet nélkül, ho-
lott római emberek vagyunk, és tömlöczbe vetettek; és most alattomban akarnak bennünket kiküldeni?
38 Nem úgy; hanem jőjjenek ők maguk és vezessenek ki minket. A poroszlók pedig megmondák a bíráknak
39 e beszédeket; és azok megfélemlének, mikor meghallották, hogy rómaiak, És odamenvén, megkérlelék
40 őket: és kivezetvén, kérék, hogy menjenek ki a városból. Kijövén pedig a tömlöczből, bemenének Lidiá-
hoz; és mikor látták az atyafiakat, vígasztalák őket, és eltávozának.

17 Miután pedig általmentek Ámfipolison és Apollónián, Thessalonikába érkeztek, a hol volt a zsidóknak
2 zsinagógájok. Pál pedig, a mint szokása vala, beméne hozzájok, és három szombaton át vetekedék velök
3 az írásokból, Megmagyarázva és kimutatva, hogy a Krisztusnak szükség volt szenvedni és feltámadni
4 a halálból; és hogy ez a Jézus a Krisztus, a kit én hirdetek néktek. És némelyek azok közűl hivének
és csatlakozának Pálhoz és Siláshoz; úgyszintén az istenfélő görögök közűl nagy sokaság, és az előkelő
5 asszonyok közűl nem kevesen. De a zsidók, kik nem hisznek vala, írigységtől felindíttatván, és magok
mellé vévén a piaczi népségből némely gonosz férfiakat, és csődületet támasztván, felháborították a várost;
6 és a Jáson házát megostromolván, igyekeztek őket kihozni a nép közé. Mikor pedig őket nem találák,
Jásont és némely atyafiakat vonszolák a város előljárói elé, kiáltozva, hogy ezek az országháborítók itt
7 is megjelentek; Kiket Jáson házába fogadott: pedig ezek mindnyájan a császár parancsolatai ellen cse-
8 lekesznek, mivelhogy mást tartanak királynak, Jézust. Fel is indíták a sokaságot és a város előljáróit,
9, 10 kik hallják vala ezeket. De mikor kezességet nyertek Jáson és a többiek részéről, elbocsáták őket. Az
atyafiak pedig azonnal, azon éjszakán elküldék Pált Silással egyetemben Béreába; kik mikor odamentek,
11 elmenének a zsidóknak zsinagógájába. Ezek pedig nemesb lelkűek valának a Thessalonikabelieknél,
úgymint kik bevevék az ígét teljes készséggel, naponként tudakozva az írásokat, ha úgy vannak-é ezek.
12, 13 Sokan hivének azért ő közűlök; sőt az előkelő görög asszonyok és férfiak közűl is nem kevesen. Mikor
azonban tudtokra esett a Thessalonikából való zsidóknak, hogy Béreában is prédikálta Pál az Istennek
14 ígéjét, elmenének, és a sokaságot ott is felháborították. De akkor mindjárt kibocsáták az atyafiak Pált,
15 hogy utazzék a tenger felé; Silás és Timótheus azonban ott maradának. A kik pedig elkísérték Pált, el-
vivék őt egész Athénig; és parancsát vévén Siláshoz és Timótheushoz, hogy minél hamarább menjenek ő
16 hozzá, elmenének. Athénben pedig, mikor azokat várá Pál, lelke háborog vala ő benne, látván, hogy a vá-
17 ros bálványokkal van tele. Vetekedik vala azért a zsinagógában a zsidókkal és az istenfélő emberekkel,
18 és a piaczon mindennap azokkal, a kiket előtalált. Némelyek pedig az epikureus és stoikus filozofusok
közűl összeakadtak ő vele. És némelyek mondának: Mit akarhat ez a csacsogó mondani? Mások meg:
19 Idegen istenségek hirdetőjének látszik. Mivelhogy a Jézust és a feltámadást hirdeti, vala nékik. És
megragadván őt, az Areopágusra vivék, ezt mondván: Vajjon megérthetjük-é, mi az az új tudomány, me-
20 lyet te hirdetsz? Mert valami idegen dolgokat beszélsz a mi füleinknek: meg akarjuk azért érteni, mik
21 lehetnek ezek. Az athéniek pedig mindnyájan és az ott lakó jövevények semmi másban nem valának fog-
22 lalatosak, mint valami újságnak beszélésében és hallgatásában. Előállván pedig Pál az Areopágusnak
23 közepette, monda: Athéni férfiak, minden tekintetben nagyon istenfélőknek látlak titeket. Mert mikor
bejárám és szemlélém a ti szentélyeiteket, találkozám egy oltárra is, melyre ez vala ráírva: Ismeretlen
24 Istennek. A kit azért ti nem ismerve tiszteltek, azt hirdetem én néktek. Az Isten, a ki teremtette a

világot és mindazt, a mi abban van, mivelhogy ő mennynek és földnek ura, kézzel csinált templomokban nem lakik, Sem embereknek kezeitől nem tiszteltetik, mintha valami nélkűl szűkölködnék, holott 25
ő ád mindeneknek életet, leheletet és mindent; És az egész emberi nemzeséget egy vérből teremtette, 26
hogy lakozzanak a földnek egész színén, meghatározván eleve rendelt idejöket és lakásuknak határait;
Hogy keressék az Urat, ha talán kitapogathatnák őt és megtalálhatnák, jóllehet bizony nincs messze 27
egyikőnktől sem: Mert ő benne élünk, mozgunk és vagyunk; miképen a ti költőitek közűl is mondották 28
némelyek: Mert az ő nemzetsége is vagyunk. Mivelhogy azért az Istennek nemzetsége vagyunk, nem 29
kell azt gondolnunk, hogy aranyhoz, vagy ezüsthöz, vagy kőhöz, emberi mesterség és kitalálás faragványához hasonlatos az istenség. E tudatlanságnak idejét azért elnézvén az Isten, mostan parancsolja az 30
embereknek, mindenkinek mindenütt, hogy megtérjenek: Mivelhogy rendelt egy napot, melyen megítéli 31
majd a föld kerekségét igazságban egy férfiú által, kit arra rendelt; bizonyságot tévén mindenkinek, az által, hogy feltámasztá őt halottaiból. Mikor pedig a halottak feltámadásáról hallottak, némelyek gú- 32
nyolódtak; mások pedig mondának: Majd még meghallgatunk téged e felől. És ilyen módon Pál kiméne 33
azok közűl. Némely férfiak azonban csatlakozván ő hozzá, hivének; ezek között az areopágita Dienes is, 34
és egy Damaris nevű asszony, és mások ő velök.

Ezekután Pál Athénből eltávozván, méne Korinthusba. És mikor egy Akvila nevű, pontusi szárma- **18**, 2
zású zsidóra talált, ki nem régen jött Itáliából, és feleségére, Prisczillára; (mivelhogy Klaudius megparancsolta vala, hogy a zsidók mind távozzanak Rómából:) hozzájuk csatlakozék. És mivelhogy azonféle 3
míves vala, náluk marada és dolgozik vala. Mesterségökre nézve ugyanis sátorcsinálók valának. Veteke- 4
dének pedig minden szombaton a zsinagógában, és igyekezék mind zsidókat, mind görögöket meggyőzni.
Mikor pedig megérkeztek Maczedóniából Silás és Timotheus, szorongatá a lélek Pált, és bizonyságot tőn a 5
zsidóknak, hogy Jézus a Krisztus. Mikor pedig azok elleneszegülének és káromlásokat szólának, ruháit 6
megrázva monda nékik: Véretek a fejetekre; én tiszta vagyok: mostantól fogva a pogányokhoz megyek.
És általmenvén onnét, méne egy Justus nevű, istenfélő ember házához, kinek háza szomszédos vala a 7
zsinagógával. Krispus pedig, a zsinagógának feje hűn az Úrban egész házanépével egybe; a Korinthus- 8
beliek közűl is sokan hallván, hisznek vala, és megkeresztelkednek vala. Monda pedig az Úr látás által 9
éjszaka Pálnak: Ne félj, hanem szólj és ne hallgass: Mert én veled vagyok és senki sem támad reád, 10
hogy néked ártson; mert nékem sok népem van ebben a városban. És ott lakozék egy esztendeig és hat 11
hónapig, tanítva köztük az Isten ígéjét. Mikor pedig Gallió volt Akhája tiszttartója, reátámadának a 12
zsidók egyakarattal Pálra, és vivék őt a törvényszék elébe, Mondván: Ez a törvény ellen való istenitiszteletre csábítja az embereket. Mikor pedig Pál meg akará nyitni száját, monda Gallió a zsidóknak: 13 14
Ha valóban valami bosszútételről, vagy gonosz cselekedetről volna szó, zsidók, igazság szerint meghallgatnálak benneteket: De ha tanításról, nevekről és a ti törvénytekről van kérdés, ti magatok lássátok; 15
mert én ezekben bíró nem akarok lenni. És elűzé őket a törvényszék elől. A görögök pedig mindnyájan 16, 17
Sosthenest, a zsinagógának fejét megragadván, verik vala a törvényszék előtt; de Gallió velök semmit sem gondola. Pál pedig, miután még több napig ott marada, az atyafiaktól elbúcsúzván, Siriába hajózék, 18
és vele együtt Prisczilla és Akvila, minekutána fejét megnyírta Kenkreában; mert fogadása vala. Juta 19
pedig Efézusba, és azokat ott hagyá; ő maga pedig bemenvén a zsinagógába, vetekedék a zsidókkal. Mi- 20
kor pedig azok kérék, hogy több ideig maradjon nálok, nem álla reá; Hanem búcsút vőn tőlük, mondván: 21
Mindenesetre Jeruzsálemben kell nékem a következő ünnepet töltenem; de ismét megjövök hozzátok, ha Isten akarja. És elhajózék Efézusból. És miután Czézáreába érkezék, felmenvén Jeruzsálembe és 22
köszöntvén a gyülekezetet, leméne Antiókhiába. És miután ott bizonyos időt eltöltött, elméne, eljárván 23
renddel Galácia tartományát és Frigiát, erősítve a tanítványokat mind. Érkezék pedig Efézusba egy 24
Apollós nevű zsidó, alekszándriai származású, ékesenszóló férfiú, ki az írásokban tudós vala. Ez meg 25
volt tanítva az Úrnak útára; és lélekben buzgó lévén, szólja és tanítja vala nagy szorgalmatosan az Úrra tartozó dolgokat, jóllehet csak a János keresztségét tudja vala. És ez kezde nagy bátorsággal szólni a 26
zsinagógában. Mikor pedig meghallgatta őt Akvila és Prisczilla, magok mellé vevék őt, és nyilvábban kifejtették előtte az Istennek útát. Mikor pedig Akhájába akara átmenni, buzdítván őt az atyafiak, írának 27
a tanítványoknak, hogy fogadják be őt. Ki mikor odajutott, sokat használa azoknak, kik hittek vala a kegyelem által: Mert hatalmasan meggyőzi vala a zsidókat nyilvánosan, bebizonyítva az írásokból, hogy 28
Jézus a Krisztus.

Lőn pedig azonközben, míg Apollós Korinthusban volt, hogy Pál, eljárván a felsőbb tartományokat, **19**
Efézusba érkezék: és mikor némely tanítványokra talált, Monda nékik: Vajjon vettetek-é Szent Lelket, minekutána hivőkké lettetek? Azok pedig mondának néki: Sőt inkább azt sem hallottuk, hogy ha 2
vagyon-é Szent Lélek. És monda nékik: Mire keresztelkedtetek meg tehát? Azok pedig mondának: A 3

4 János keresztségére. Monda pedig Pál: János megtérésnek keresztségével keresztelt, azt mondván a
5 népnek, hogy a ki ő utána jövendő, abban higyjenek, tudniillik a Krisztus Jézusban. Mikor pedig ezt
6 hallák, megkeresztelkedének az Úr Jézusnak nevére. És mikor Pál reájok vetette kezét, szálla a Szent
7 Lélek ő reájok; és szólnak vala nyelveken, és prófétálnak vala. Valának pedig a férfiak összesen mintegy
8 tizenketten. Bemenvén pedig a zsinagógába, bátorsággal szóla vala, három hónapon át vetekedvén és
9 igyekezvén meggyőzni az Isten országára tartozó dolgokról. Mikor pedig némelyek megkeményíték ma-
gokat és nem hivének, gonoszúl szólván az Úrnak útáról a sokaság előtt, azoktól eltávozván, elszakasztá
10 a tanítványokat, mindennap egy bizonyos Tirannus oskolájában prédikálván. Ez pedig lőn két eszten-
deig; úgyannyira, hogy mindazok, kik lakoznak vala Ázsiában, mind zsidók, mind görögök, hallgaták
11, 12 az Úr Jézusnak ígéjét. És nem közönséges csodákat cselekszik vala az Isten Pál keze által: Annyira,
hogy a betegekhez is elvivék az ő testéről a keszkenőket, vagy kötényeket, és eltávozának azoktól a be-
13 tegségek, és a gonosz lelkek kimenének belőlük. Elkezdték pedig némelyek a lézengő zsidó ördögűzők
közűl az Úr Jézus nevét hívni azokra, a kikben gonosz lelkek valának, mondván: Kényszerítünk titeket
14 a Jézusra, kit Pál prédikál. Valának pedig némelyek Skévának, egy zsidó főpapnak fiai heten, a kik ezt
15 mívelik vala. Felelvén pedig a gonosz lélek, monda: A Jézust ismerem, Pálról is tudok; de ti kicsodák
16 vagytok? És reájok ugorván az az ember, a kiben a gonosz lélek vala, és legyőzvén őket, hatalmat vőn
17 rajtuk annyira, hogy mezítelenen és megsebesülve szaladának ki abból a házból. Ez pedig tudtokra lőn
mindeneknek, mind zsidóknak, mind görögöknek, kik Efézusban laknak vala, és félelem szálla mindnyá-
18 jokra, és magasztaltatik vala az Úr Jézusnak neve. És sokan a hívők közűl eljőnek vala, megvallván
19 és megjelentvén cselekedeteiket. Sokan pedig azok közűl, kik ördögi mesterségeket gyakoroltak, köny-
veiket összehordva mindeneknek láttára megégetik vala. És összeszámlálák azoknak árát, és találák
20, 21 ötvenezer ezüstpénznek. Ekképen az Úrnak ígéje erősen nevekedik és hatalmat vesz vala. Midőn pedig
ezek elteltek, elvégezé Pál magában, hogy Maczedóniát és Akháját eljárván, Jeruzsálembe megy, mond-
22 ván: Ott létem után Rómát is meg kell nékem látnom. Elküldvén pedig Maczedóniába kettőt azok közűl,
23 kik néki szolgálnak vala, Timotheust és Erástust, ő maga egy ideig Ázsiában marada. Támada azonban
24 azon időtájban nem csekély háborúság az Úrnak útáért. Mert egy Demeter nevű ötvös, ezüstből Diána
25 templomokat csinálván, a mesteremberekнek nem csekély nyereséget ád vala; Kiket egybegyűjtvén az
ilyenfélékkel foglalkozó mívesekkel egybe, monda: Férfiak, tudjátok, hogy ebből a mesterségből van a mi
26 jóllétünk. Látjátok pedig és halljátok, hogy ez a Pál nemcsak Efézusnak, hanem közel az egész Ázsiának
sok népét eláltatván, elfordította, mivelhogy azt mondja, hogy nem istenek azok, melyek kézzel csinál-
27 tatnak. Nemcsak az a veszély fenyeget pedig bennünket, hogy ez a mesterség tönkre jut, hanem hogy a
nagy istenasszonynak, Diánának temploma is semmibe vétetik, és el is vész az ő nagysága, kit az egész
28 Ázsia és a világ tisztel. Mikor pedig ezeket hallották és haraggal megtelének, kiáltnak vala, mondván:
29 Nagy az efézusi Diána! És betelék az egész város háborúsággal; és egyakarattal a színházba rohanának,
30 megfogván Gájust és Aristárkhust, kik Maczedóniából valók és Pálnak útitársai valának. Pál pedig mi-
31 kor a nép közé akara menni, nem ereszték őt a tanítványok. És az ázsiai főpapok közűl is némelyek,
32 kik barátai valának néki, küldvén ő hozzá, kérék, hogy ne menjen a színházba. Már most ki egyet, ki
33 mást kiáltoz vala, mert a népgyűlés összezavarodott volt, és a többség nem tudta, miért gyűltek össze. A
sokaság közűl pedig előállaták Alekszándert, minthogy előre tuszkolták őt a zsidók. Alekszánder pedig
34 kezével intvén, védekezni akara a nép előtt. Megismervén azonban, hogy zsidó, egy kiáltás tört ki mind-
35 nyájokból, mintegy két óra hosszáig kiáltozván: Nagy az efézusi Diána! Miután pedig a városi jegyző
lecsendesítette a sokaságot, monda: Efézusbeli férfiak, ugyan kicsoda az az ember, a ki ne tudná, hogy
36 Efézus városa a nagy Diána istenasszonynak és a Jupitertől esett képnek templomőrzője? Mivelhogy
azért ezeknek senki ellene nem szólhat, szükség, hogy megcsendesedjetek, és semmi vakmerő dolgot ne
37 cselekedjetek. Mert ide hoztátok ez embereket, kik sem nem szentségrontók, sem a ti istenasszonyotok
38 ellen káromlást nem szóltak. Ha tehát Demeternek és a hozzátartozó mesteremberekнek valaki ellen
39 panaszuk van, törvényszékek vannak, és tiszttartók vannak: pereljenek egymással. Ha pedig egyéb dol-
40 gok felől van valami panasztok, a törvényes népgyűlésen majd elintéztetik. Mert félő, hogy lázadással
vádoltatunk a mai napért, mivelhogy semmi ok sincs, a melylyel számot tudnánk adni ezért a csődületért.
41 És ezeket mondván, feloszlatá a gyűlést.

20 Minekutána pedig megszünt a háborúság, magához híván Pál a tanítványokat és tőlük búcsút vévén,
2 elindula, hogy Maczedóniába menjen. Miután pedig azokat a tartományokat eljárta, és intette őket bő
3 beszéddel, Görögországba méne. És ott töltött három hónapot. És mivelhogy a zsidók lest hánytak néki,
4 a mint Siriába készült hajózni, úgy végezé, hogy Maczedónián át tér vissza. Kíséré pedig őt Ázsiáig a
béreai Sopater, a Thessalonikabeleik közűl pedig Aristárkhus és Sekundus, és a derbei Gájus és Timo-

theus; Ázsiabeliek pedig Tikhikus és Trofimus. Ezek előremenvén, megvárának minket Troásban. Mi 5, 6
pedig a kovásztalan kenyerek napjai után kievezénk Filippiből, és menénk ő hozzájok Troásba öt nap
alatt; hol hét napot tölténk. A hétnek első napján pedig a tanítványok egybegyűlvén a kenyér megsze- 7
gésére, Pál prédikál vala nékik, mivelhogy másnap el akara menni; és a tanítást megnyújtá éjfélig. Vala 8
pedig elegendő szövétnek abban a felházban, a hol egybe valának gyülekezve. Egy Eutikhos nevű ifjú 9
pedig ül vala az ablakban, mély álomba merülve: és mivelhogy Pál sok ideig prédikála, elnyomván az
álom által, aláesék a harmadik rend házból, és halva véteték föl. Pál pedig alámenvén, reá borula, és 10
magához ölelve monda: Ne háborogjatok, mert a lelke benne van. Aztán fölméne, és megszegé a kenye- 11
ret és evék, és sokáig, mind virradatig beszélgetvén, úgy indula el. Felhozák pedig az ifjat elevenen, és 12
felette igen megvigasztalódának. Mi pedig előremenvén a hajóra, Assusba evezénk, ott akarván fölvenni 13
Pált; mert így rendelkezett, ő maga gyalog akarván jőni. Mikor pedig Assusban összetalálkozott velünk, 14
velvévén őt, menénk Mitilénébe. És onnét elevezvén, másnap eljutánk Khius ellenébe; a következőn 15
pedig áthajózánk Sámusba; és Trogilliumban megszállván, másnap mentünk Miletusba. Mert elvégezé 16
Pál, hogy Efézus mellett elhajózik, hogy ne kelljen néki időt múlatni Ázsiában; mert siet vala, hogy, ha
lehetne néki, pünkösd napjára Jeruzsálemben legyen. Milétusból azonban küldvén Efézusba, magához 17
hívatá a gyülekezet véneit. Mikor pedig hozzá mentek, monda nékik: Ti tudjátok, hogy az első naptól 18
fogva, melyen Ázsiába jöttem, mint viseltem magamat ti köztetek az egész idő alatt, Szolgálván az Úr- 19
nak teljes alázatossággal és sok könnyhullatás és kisértetek közt, melyek én rajtam a zsidóknak utánam
való leselkedése miatt estek; Hogy semmitől sem vonogattam magamat, a mi hasznos, hogy hirdessem 20
néktek, és tanítsalak titeket nyilvánosan és házanként, Bizonyságot tévén mind zsidóknak, mind görö- 21
göknek az Istenhez való megtérés, és a mi Urunk Jézus Krisztusban való hit felől. És most ímé én a 22
lélektől kényszerítve megyek Jeruzsálembe, nem tudván, mik következnek ott én reám, Kivéve, hogy a 23
Szent Lélek városonként bizonyságot tesz, mondván, hogy én reám fogság és nyomorúság következik. De 24
semmivel sem gondolok, még az én életem sem drága nékem, csakhogy elvégezhessem az én futásomat
örömmel, és azt a szolgálatot, melyet vettem az Úr Jézustól, hogy bizonyságot tegyek az Isten kegyelmé-
nek evangyéliomáról. És most íme én tudom, hogy nem látjátok többé az én orczámat ti mindnyájan, kik 25
között általmentem, prédikálván az Istennek országát. Azért bizonyságot teszek előttetek a mai napon, 26
hogy én mindeneknek vérétől tiszta vagyok. Mert nem vonogattam magamat, hogy hirdessem néktek az 27
Istennek teljes akaratát. Viseljetek gondot azért magatokra és az egész nyájra, melyben a Szent Lélek 28
titeket vigyázókká tett, az Isten anyaszentegyházának legeltetésére, melyet tulajdon vérével szerzett.
Mert én tudom azt, hogy az én eltávozásom után jőnek ti közétek gonosz farkasok, kik nem kedveznek a 29
nyájnak. Sőt ti magatok közűl is támadnak férfiak, kik fonák dolgokat beszélnek, hogy a tanítványokat 30
magok után vonják. Azért vigyázzatok, megemlékezvén arról, hogy én három esztendeig éjjel és nappal 31
meg nem szüntem könnyhullatással inteni mindenkit. És most, atyámfiai, ajánlak titeket az Istennek 32
és az ő kegyelmessége ígéjének, a ki felépíthet és adhat néktek örökséget minden megszenteltek közt.
Senkinek ezüstjét, vagy aranyát, vagy ruháját nem kívántam: Sőt magatok tudjátok, hogy a magam 33, 34
szükségeiről és a velem valókról ezek a kezek gondoskodtak. Mindenestől megmutattam néktek, hogy 35
ily módon munkálkodva kell az erőtlenekről gondot viselni, és megemlékezni az Úr Jézus szavairól, mert
ő mondá: Jobb adni, mint venni. És mikor ezeket mondotta, térdre esve imádkozék mindazokkal egybe. 36
Mindnyájan pedig nagy sírásra fakadtak; és Pálnak nyakába borulva csókolgaták őt. Keseregve kivált- 37, 38
képen azon a szaván, a melyet mondott, hogy többé az ő orczáját nem fogják látni. Aztán elkísérék őt a
hajóra.

A mint pedig, ő tőlük elszakadván, elindultunk, egyenesen haladva Kóusba érkezénk, másnap pedig **21**
Rhodusba, és onnét Patarába. És mikor találtunk egy hajót, mely Fenicziába méne által, abba beül- 2
vén, elhajózánk. És miután megláttuk Cziprust és elhagytuk azt balkézre, evezénk Siriába, és Tirusba 3
köténk ki: mert a hajó ott rakja vala ki a terhét. És ott maradánk hét napig, miután feltaláltuk a 4
tanítványokat, kik Pálnak mondják vala a Lélek által, hogy ne menjen fel Jeruzsálembe. Mikor pe- 5
dig eltöltöttük azokat a napokat, kimenvén, elutazánk; kikísérvén bennünket mindnyájan feleségestől,
gyermekestől egészen a városon kívűlre. És a tenger partján térdre esve imádkozánk. És egymástól 6
elbúcsúzván, beülénk a hajóba, azok pedig megtérének az övéikhez. Mi pedig a hajózást bevégezvén, 7
Tirusból eljutánk Ptolemaisba; és köszöntvén az atyafiakat, nálok maradánk egy napig. Másnap pedig 8
elmenvén Pál és mi, kik ő vele valánk, érkezénk Czezáreába; és bemenvén a Filep evangyélista házába,
ki ama hét közűl való vala, ő nála maradánk. Ennek pedig vala négy szűz leánya, a kik prófétálnak 9
vala. Mialatt pedig mi több napig ott maradánk, alájöve egy Júdeából való próféta, névszerint Agabus. 10
És mikor hozzánk jött, vevé Pálnak az övét, és megkötözvén a maga kezeit és lábait, monda: Ezt mondja 11

a Szent Lélek: A férfiút, a kié ez az öv, ekképen kötözik meg a zsidók Jeruzsálemben, és adják a pogányok kezébe. Mikor pedig ezeket hallottuk, kérők mind mi, mind az oda valók, hogy ne menjen fel Jeruzsálembe. De Pál felele: Mit míveltek sírván és az én szívemet kesergetvén? mert én nemcsak megkötöztetni, hanem meghalni is kész vagyok Jeruzsálemben az Úr Jézusnak nevéért. Mikor azért nem engedett, megnyugodtunk, mondván: Legyen meg az Úrnak akaratja. E napok után pedig felkészülődvén, felmenénk Jeruzsálembe. Jövének pedig mi velünk együtt a tanítványok közűl is Czézáreából, kik elvezetének bizonyos cziprusi Mnásonhoz, egy régi tanítványhoz, hogy ott legyen szállásunk. Mikor azért Jeruzsálembe jutottunk, örömmel fogadának minket az atyafiak. Másnap pedig beméne Pál velünk együtt Jakabhoz; és a vének mindnyájan ott valának. És köszöntvén őket, elbeszélé egyenként, a miket az Isten a pogányok között az ő szolgálata által cselekedett. Azok pedig ezt hallván, dicsőíték az Urat; és mondának néki: Látod, atyámfia, mely sok ezeren vannak zsidók, kik hívőkké lettek; és mindnyájan buzognak a törvény mellett: Felőled pedig azt hallották, hogy te mindazokat a zsidókat, kik a pogányok között vannak, Mózestől való elszakadásra tanítod, azt mondván, hogy ne metéljék körűl fiaikat, se a zsidó szokások szerint ne járjanak. Micsoda annakokáért? Mindenesetre össze kell gyülekezni a sokaságnak; mert meghallják, hogy ide jöttél. Ezt míveld azért, a mit néked mondunk: Van mi köztünk négy férfiú, kik fogadalmat vettek magokra; Ezeket magad mellé vévén, tisztulj meg velök, és költs rájok, hogy megnyíressék fejöket: és megtudják mindenek, hogy semmi sincs azokban, a miket te felőled hallottak; hanem te magad is úgy jársz, hogy a törvényt megtartod. A pogányokból lett hívők felől pedig mi írtunk, azt végezvén, hogy ők semmi ilyenfélét ne tartsanak meg, hanem csak oltalmazzák meg magokat mind a bálványoknak áldozott hústól, mind a vértől, mind a fúlvaholt állattól, mind a paráznaságtól. Akkor Pál maga mellé véve azokat a férfiakat, másnap ő velök megtisztulván, beméne a templomba, bejelentvén a tisztulás napjainak eltelését, a míg mindegyikökért elvégeztetik az áldozat. Mikor pedig a hét nap immár eltelőben volt, az Ázsiából való zsidók, meglátván őt a templomban, felindíták az egész sokaságot, és reá veték kezöket, Kiáltván: Izráelita férfiak, legyetek segítségül: ez az az ember, ki e nép ellen, a törvény ellen és e hely ellen tanít mindenkit mindenütt; ezen felül még görögöket is hozott be a templomba, és megfertéztette ezt a szent helyet. Mert látták vala annakelőtte az efézusi Trofimust ő vele a városban, kiről azt vélék, hogy Pál bevitte a templomba. Megmozdula azért az egész város, és a nép összecsődüle: és Pált megragadván, vonszolják vala ki őt a templomból: és mindjárt bezáratának az ajtók. Mikor pedig meg akarák őt ölni, feljuta a hír a sereg ezredeséhez, hogy az egész Jeruzsálem felzendült. Ki azonnal vitézeket és századosokat vévén maga mellé, lefutott hozzájok. Azok pedig mikor meglátták az ezredest és a vitézeket, megszűnének Pált verni. Akkor odaérvén az ezredes, elfogatá őt, és parancsolá, hogy kötözzék meg két lánczczal; és tudakozá, hogy kicsoda és mit cselekedett. De ki egyet, ki mást kiált vala a sokaság között; és mikor nem értheté meg a bizonyos valóságot a zajongás miatt, parancsolá, hogy vigyék el őt a várba. Mikor pedig a lépcsőkhöz jutott, lőn, hogy úgy vivék őt a vitézek a néptömeg erőszaktétele miatt; Mert követi vala a népnek sokasága, kiáltozva: Öld meg őt! És mikor immár a várba akarák bevinni Pált, monda az ezredesnek: Vajjon szabad-é nékem valamit szólanom te hozzád? Az pedig monda: Tudsz görögül? Hát nem te vagy az az egyiptomi, ki e napoknak előtte fellázította és kivitte a pusztába azt a négyezer orgyilkos férfiút? Monda pedig Pál: Én ugyan tárzusi zsidó ember vagyok, Cziliczia nem ismeretlen városának polgára; de kérlek téged, engedd meg nékem, hogy szóljak a néphez. Mikor aztán az megengedte, Pál a lépcsőkön állva intett kezével a népnek: és mikor nagy csendesség lőn, megszólala zsidó nyelven, mondván:

22 Atyámfiai, férfiak és atyák, hallgassátok meg az én beszédemet, a melylyel most magamat előttetek mentem. Mikor pedig hallották, hogy zsidó nyelven szól hozzájok, még inkább nyugalmat tanusítottak. És monda: Én zsidó ember vagyok, születtem a czilicziai Tárzusban, fölneveltettem pedig ebben a városban a Gamáliel lábainál, taníttattam az atyák törvényének pontossága szerint, buzgó lévén az Istenhez, miként ti mindnyájan vagyok ma: És ezt a tudományt üldöztem mind halálig, megkötözvén és tömlöczbe vetvén mind férfiakat, mind asszonyokat. Miképen a főpap is bizonyságom nékem, és a véneknek egész tanácsa; kiktől leveleket is vévén az atyafiakhoz, Damaskusba menék, hogy az odavalókat is fogva hozzam Jeruzsálembe, hogy bűnhődjenek. Lőn pedig, hogy a mint menék és közelgeték Damaskushoz, déltájban nagy hirtelenséggel az égből nagy világosság sugárzott körűl engem. És leesém a földre, és hallék szót, mely monda nékem: Saul, Saul, mit kergetsz engem? Én pedig felelék: Kicsoda vagy, Uram? És monda nékem: Én vagyok a názáreti Jézus, a kit te kergetsz. A kik pedig velem valának, a világosságot ugyan látták, és megrémültek; de annak szavát, a ki velem szól vala, nem hallották. Én pedig mondék: Mit cselekedjem, Uram? Az Úr pedig monda nékem: Kelj fel és menj el Damaskusba; és ott megmondják néked mindazokat, a mik elrendelvék néked, hogy véghez vigyed. Mikor pedig nem lá-

ték annak a világosságnak dicsősége miatt, a velem valóktól kézenfogva vezettetve menék Damaskusba.
Egy bizonyos Ananiás pedig, ki a törvény szerint istenfélő férfiú, kiről az ott lakó zsidók mind jó bizony- 12
ságot tesznek, Hozzám jöve és mellém állva monda nékem: Saul atyámfia, nyerd vissza szemed világát. 13
És én azon szempillantásban reá tekintettem. Ő pedig monda: A mi atyáinknak Istene választott téged, 14
hogy megismerd az ő akaratát, és meglásd amaz Igazat, és szót hallj az ő szájából. Mert leszel néki 15
tanúbizonysága minden embernél azok felől, a miket láttál és hallottál. Most annakokáért mit késedel- 16
mezel? Kelj fel és keresztelkedjél meg és mosd le a te bűneidet, segítségül híván az Úrnak nevét. Lőn 17
pedig, hogy mikor Jeruzsálembe megtértem és imádkozám a templomban, elragadtatám lelkemben, És 18
látám őt, ki ezt mondá nékem: Siess és menj ki hamar Jeruzsálemből: mert nem veszik be a te tanú-
bizonyságtételedet én felőlem. És én mondék: Uram, ők magok tudják, hogy én tömlöczbe vetettem és 19
vertem zsinagógánként azokat, a kik hisznek vala te benned: És mikor ama te mártírodnak, Istvánnak 20
vére kiontaték, én is ott állék és helyeslém az ő megöletését, és őrizém azoknak köntösét, a kik őt megöl-
ték. És monda nékem: Eredj el, mert én téged messze küldelek a pogányok közé. Hallgatják vala pedig 21, 22
őt e szóig; de most felemelék szavokat, mondván: Töröld el a földszínéről az ilyent, mert nem illik néki
élni. Mikor pedig azok kiabáltak, és köntösüket elhányák, és port szórának a levegőbe, Parancsolá az 23, 24
ezredes, hogy vigyék őt a várba, mondván, hogy korbácsütésekkel vallassák ki őt, hogy megtudhassa, mi
okért kiabáltak úgy reá. A mint azonban lekötötték őt a szíjakkal, monda Pál az ott álló századosnak: 25
Vajjon szabad-é néktek római embert, kit el nem ítéltek, megostorozni? Miután pedig ezt meghallá a 26
százados, elmenvén, megjelenté az ezredesnek, mondván: Meglásd, mit akarsz cselekedni; mert ez az
ember római. Hozzámenvén azért az ezredes, monda néki: Mondd meg nékem, te római vagy-é? Ő pedig 27
monda: Az. És felele az ezredes: Én nagy öszszegért vettem meg ezt a polgárjogot. Pál pedig monda: 28
Én pedig benne is születtem. Mindjárt eltávozának azért ő tőle, a kik őt vallatni akarák. Sőt az ezredes 29
is megijede, mikor őt megértette, hogy római, és hogy őt megkötöztette. Másnap pedig meg akarván 30
tudni a bizonyos valóságot, miben vádoltatik a zsidóktól, feloldatá őt bilincseiből, és megparancsolá, hogy
a főpapok az ő egész tanácsokkal egyben hozzá menjenek: és levezetvén Pált, eleikbe állatá. melynek
farizeus és sadduczeus tagjai összevesznek. Pál az Úrtól bátoríttatik. Összeesküvés Pál ellen, melynek
következtében Lisiás őt Czézáreába küldi Félix helytartóhoz.

Mikor pedig a tanácsra vetette szemét Pál, monda: Atyámfiai, férfiak, én teljes jó lelkiismerettel szol- **23**
gáltam az Istennek mind e mai napig. Ananiás főpap pedig megparancsolá azoknak, kik ő mellette 2
állanak vala, hogy üssék őt szájon. Akkor Pál monda néki: Megver az Isten téged, te kimeszelt fal! 3
És te leülsz engem a törvény szerint megítélni, és törvényellenesen cselekedve parancsolod, hogy engem
verjenek? Az ott állók pedig mondának: Az Istennek főpapját szidalmazod-é? Pál pedig monda: Nem 4, 5
tudtam, atyámfiai, hogy főpap. Mert meg van írva: A te néped fejedelmét ne átkozd! Mikor pedig Pál 6
eszébe vette, hogy az egyik részök a sadduceusok, a másik pedig a farizeusok közül való, felkiálta a ta-
nács előtt: Atyámfiai, férfiak, én farizeus vagyok, farizeus fia: a halottak reménysége és feltámadása
miatt vádoltatom én. A mint pedig ő ezt mondta, meghasonlás támada a farizeusok és a sadduceusok 7
között, és a sokaság megoszlott. Mert a sadduceusok azt mondják, hogy nincs feltámadás, sem angyal, 8
sem lélek; a farizeusok pedig mind a kettőt vallják. Támada azért nagy kiáltozás: és felkelvén az írás- 9
tudók a farizeusok pártjából, tusakodnak vala, mondván: Semmi rosszat sem találunk ez emberben; ha
pedig lélek szólott néki, vagy angyal, ne tusakodjunk Isten ellen. Mikor pedig nagy hasonlás támadt, 10
félvén az ezredes, hogy Pál szétszaggattatik azoktól, parancsolá, hogy a sereg alájővén, ragadja ki őt köz-
ülök, és vigye el a várba. A következő éjszakán pedig melléállván néki az Úr, monda: Bízzál Pál! Mert 11
miképen bizonyságot tettél az én felőlem való dolgokról Jeruzsálemben, azonképen kell néked Rómában
is bizonyságot tenned. Midőn pedig nappal lőn, a zsidók közül némelyek összeszövetkezvén, átok alatt 12
kötelezék el magokat, mondván, hogy sem nem esznek, sem nem isznak addig, míg meg nem ölik Pált.
Többen valának pedig negyvennél, kik ezt az összeesküvést szőtték. Ezek elmenvén a főpapokhoz és a 13, 14
vénekhez, mondának: Átok alatt megesküdtünk, hogy semmit nem ízlelünk addig, míg meg nem öljük
Pált. Most azért ti jelentsétek be az ezredesnek a tanáccsal egybe, hogy holnap hozza le őt ti hozzátok, 15
mintha az ő dolgának tüzetesebben végére akarnátok járni. Mi pedig, minekelőtte ő ide érne, készek va-
gyunk őt megölni. Meghallván azonban a Pál nőtestvérének fia e cselvetést, megjelenvén és bemenvén 16
a várba, tudtára adá Pálnak. Pál pedig egyet a századosok közül magához hívatván, monda: Ezt az 17
ifjat vezesd az ezredeshez; mert valamit akar néki jelenteni. Az annakokáért maga mellé vévén őt, vivé 18
az ezredeshez, és monda: A fogoly Pál magához hivatván engem, kére, hogy ez ifjat hozzád vezessem,
mert valamit akar néked mondani. Az ezredes pedig őt kézen fogván, és félrevonulván külön, tudakolá: 19
Micsoda az, a mit nékem jelenteni akarsz? Az pedig monda: A zsidók elvégezték, hogy megkérnek té- 20

ged, hogy Pált holnap vidd le a tanács elé, mintha valamit tüzetesebben meg akarnának tudakozni ő
21 felőle. Te azért ne engedj nékik: mert közűlök negyvennél több férfiú leselkedik ő utána, kik átok alatt
kötelezték el magukat, hogy sem nem esznek, sem nem isznak addig, míg meg nem ölik őt. És immár
22 készen vannak, várakozva a te izenetedre. Az ezredes tehát elbocsátá az ifjat, meghagyván néki, hogy
23 el ne mondd senkinek, hogy ezeket megjelentetted nékem. És magához hívatván kettőt a századosok
közűl, monda: Készítsetek föl kétszáz vitézt, hogy induljanak Czézáreába, és hetven lovast, és kétszáz
24 parittyást, az éjszakának harmadik órájától fogva. És hogy barmokat is adjanak melléjük, hogy Pált
25, 26 felültetve békességgel vigyék Félix tiszttartóhoz. Levelet is írt, melynek tartalma ez vala: Klaudius
27 Lisiás a nemes Félix tiszttartónak üdvöt! Ezt a férfiút, kit a zsidók megfogtak és meg akartak ölni,
28 oda menvén a sereggel, kiszabadítám, megértvén, hogy római. Meg akarván pedig tudni az okát, miért
29 vádolják őt, levivém őt az ő tanácsuk elébe. És úgy találtam, hogy ő az ő törvényüknek kérdései felől
30 vádoltatik, de semmi halálra vagy fogságra méltó vétke nincs. Minthogy pedig nékem megjelentették,
hogy a zsidók e férfiú után ólálkodni akarnak, azonnal hozzád küldém, meghagyva vádolóinak is, hogy
31 a mi dolguk van ő ellene, te előtted mondják meg. Légy jó egészségben! A vitézek tehát, a mint nékik
32 megparancsolták, Pált felvévén, elvivék azon éjszakán Antipatrisba. Másnap pedig hagyván a lovago-
33 kat tovább menni ő vele, visszatérének a várba. Azok pedig eljutván Czézáreába, és átadván a levelet
34 a tiszttartónak, Pált is elébe állaták. Mikor pedig elolvasta a tiszttartó, és megkérdezte, melyik tarto-
35 mányból való, és megértette, hogy Czilicziából, Monda: Majd kihallgatlak, mikor vádlóid is eljőnek. És
parancsolá, hogy a Héródes palotájában őrizzék őt.

24 Öt nap mulva aztán aláméne Ananiás főpap a vénekkel és egy Tertullus nevű prókátorral, kik pa-
2 naszt tettek a tiszttartónál Pál ellen. Mikor pedig ő előszólíttatott, Tertullus vádolni kezdé, mondván:
3 Nagyságos Félix, teljes háládatossággal ismerjük el, hogy te általad nagy békességet nyerünk, és a te gon-
4 doskodásod folytán igen jó intézkedések történnek e népre nézve, minden tekintetben és mindenütt. De
hogy téged sok ideig ne tartóztassalak, kérlek, hallgass meg minket röviden a te kegyelmességed szerint.
5 Mi ugyanis úgy találtuk, hogy ez veszedelmes ember, és hasonlást támaszt a föld kerekségén levő vala-
6 mennyi zsidó közt, és a nazarénusok felekezetének feje, Ki a templomot is meg akarta fertőztetni. Meg
7 is fogtuk őt, és a mi törvényünk szerint akartuk megítélni. De Lisiás, az ezredes, nagy karhatalommal
8 oda jövén, kivevé őt kezünkből. És azt parancsolá, hogy az ő vádolói hozzád jőjjenek. Tőle te magad, ha
9 kihallgatod, értesülhetsz mindezekről, melyekkel mi őt vádoljuk. Helybenhagyák pedig a zsidók is, mon-
10 dogatván, hogy úgy vannak ezek. Felele pedig Pál, miután intett néki a tiszttartó a szólásra: Mivelhogy
tudom, hogy te sok esztendő óta vagy e népnek bírája, bátorságosabban védekezem a magam ügyében.
11, 12 Mert megtudhatod, hogy nincsen tizenkét napjánál több, mióta feljöttem imádkozni Jeruzsálembe. És a
templomban sem találtak engem, hogy valakivel vetekedtem volna, vagy hogy a népet egybezendítettem
13 volna, sem a zsinagógákban, sem a városban. Rám sem bizonyíthatják azokat, a mikkel most engem
14 vádolnak. Erről pedig vallást teszek néked, hogy én a szerint az út szerint, melyet felekezetnek mon-
danak, úgy szolgálok az én atyáim Istenének, mint a ki hiszek mindazokban, a mik a törvényben és a
15 prófétákban meg vannak írva, Reménységem lévén az Istenben, hogy, a mit ezek maguk is várnak, lesz
16 feltámadásuk a halottaknak, mind igazaknak, mind hamisaknak. Ebben gyakorlom pedig magamat,
17 hogy botránkozás nélkűl való lelkiismeretem legyen az Isten és emberek előtt mindenkor. Sok esztendő
18 mulva pedig eljövék, hogy az én népemnek alamizsnát hozzak és áldozatokat. Ezek közben találának
engem megtisztulva a templomban, nem sokasággal, sem pedig háborúságtámasztásban, némely Ázsiá-
19 ból való zsidók, Kiknek ide kellett volna te előtted jőni és vádolni, ha valami panaszuk volna ellenem.
20 Avagy ezek magok mondják meg, vajjon találtak-é bennem valami hamis cselekedetet, mikor én a tanács
21 előtt álltam; Hacsak ez egy szó tekintetében nem, melyet közöttük állva kiáltottam, hogy: A halottak
22 feltámadása felől vádoltatom én tőletek e mai napon. Mikor pedig ezeket hallotta Félix, elhalasztá dol-
gukat, mivelhogy tüzetesebb tudomása volt e szerzett dolgai felől, és monda: Mikor Lisias ezredes alájő,
23 dönteni fogok ügyetekben. És megparancsolá a századosnak, hogy Pált őrizzék, de enyhébb fogságban
24 legyen, és senkit ne tiltsanak el az övéi közűl attól, hogy szolgáljon néki, vagy hozzá menjen. Egyné-
hány nap mulva pedig Félix megjelenvén feleségével Drusillával egybe, ki zsidó asszony vala, maga elé
25 hívatá Pált, és hallgatá őt a Krisztusban való hit felől. Mikor pedig ő igazságról, önmegtartóztatásról és
az eljövendő ítéletről szólt, megrémülve monda Félix: Mostan eredj el; de mikor alkalmatosságom lesz,
26 magamhoz hivatlak téged. Egyszersmind pedig azt is reményli vala, hogy Pál pénzt ad néki, hogy őt
27 szabadon bocsássa: ezért gyakrabban is magához hivatván őt, beszélget vala véle. Mikor pedig két esz-
tendő elmúlt, Félix utóda Porcius Festus lőn; és a zsidóknak kedveskedni akarván Félix, Pált fogságban
hagyá.

25 Festus tehát, miután bement a tartományba, három nap mulva felméne Jeruzsálembe Czézáreából.

Panaszt tőnek pedig néki a főpap és a zsidók főemberei Pál ellen, és kérék őt, Kérvén magok számára 2, 3
jóindulatát ő ellene, hogy hozassa át őt Jeruzsálembe, lest vetvén, hogy megölhessék őt az úton. Fe- 4
stus azonban azt felelé, hogy Pált Czézáreában őrzik, ő maga pedig csakhamar ki fog menni: A kik 5
azért köztetek, úgymond, főemberek, velem alájővén, ha valami gonoszság van abban a férfiúban, emel-
jenek vádat ellene. Miután pedig tíz napnál tovább időzött közöttük, lemenvén Czézáreába, másnap 6
ítélőszékibe üle, és Pált előhozatá. Mikor pedig az megjelent, körűlállák a zsidók, kik alámentek vala 7
Jeruzsálemből, sok és súlyos vádat hozván fel Pál ellen, melyeket nem bírtak bebizonyítani; Mivelhogy 8
ő a maga mentségére ezt feleli vala: Sem a zsidók törvénye ellen, sem a templom ellen, sem a császár
ellen semmit sem vétettem. Festus pedig a zsidóknak kedveskedni akarván, felelvén Pálnak, monda: 9
Akarsz-é Jeruzsálembe felmenni, és ott ítéltetni meg ezekről én előttem? Pál azonban monda: A csá- 10
szár ítélőszéke előtt állok, itt kell nékem megítéltetnem. A zsidóknak semmit sem vétettem, miként te
is jól tudod. Mert ha vétkes vagyok és valami halálra méltót cselekedtem, nem vonakodom a haláltól; 11
ha azonban semmi sincs azokban, a mikkel ezek vádolnak engem, senki sem ajándékozhat oda engem
azoknak. A császárra appellálok! Akkor Festus tanácsával értekezvén, felele: A császárra appelláltál, 12
a császár elé fogsz menni! Néhány nap elmúltával pedig Agrippa király és Bernicé érkezék Czézáreába, 13
hogy köszöntsék Festust. Mikor pedig több napig időztek ott, Festus elébe adá a királynak a Pál dolgát, 14
mondván: Van itt egy férfiú, kit Félix hagyott fogva, Ki felől, mikor Jeruzsálembe mentem, jelentést 15
tőnek a főpapok és a zsidóknak vénei, kérve ő ellene ítéletet. Kiknek azt felelém, hogy nem szokásuk 16
a rómaiaknak, hogy valamely ember halálra adjanak, mielőtt a vádlott szembe nem állíttatik vádlóival,
és alkalmat nem nyer a vád felől való mentségére. Mikor azért ők ide gyűltek, minden haladék nélkűl 17
másnap az ítélőszékbe ülvén, előhozatám azt a férfiút. Ki ellen, mikor vádlói előálltak, semmi bűnt 18
nem hoztak fel azok közűl, a miket én sejtettem: Hanem valami vitás kérdéseik valának ő vele az ő 19
tulajdon babonaságuk felől, és bizonyos megholt Jézus felől, kiről Pál azt állítja vala, hogy él. Én pedig 20
bizonytalanságban lévén az e felől való vitára nézve, kérdém, vajjon akar-é Jeruzsálembe menni, és ott
ítéltetni meg ezek felől. Pál azonban apellálván, hogy ő Augustus döntésére tartassék fenn, parancsolám 21
hogy tartassék fogva, míg őt a császárhoz nem küldhetem. Agrippa pedig monda Festusnak: Szeretném 22
magam is azt az embert hallani. Ő pedig monda: Holnap meg fogod őt hallani. Másnap tehát eljővén 23
Agrippa és Bernicé nagy pompával, és bemenvén a kihallgatási terembe az ezredesekkel és a város főfő-
polgáraival együtt, Festus parancsolatjára előhozák Pált. És monda Festus: Agrippa király, és ti férfiak 24
mindnyájan, kik velünk egybe itt vagytok! Látjátok őt, ki felől a zsidóknak egész sokasága megkeresett
engem mind Jeruzsálemben, mind itt, azt kiáltva, hogy nem kell néki tovább élnie. Én pedig, ámbár 25
megértém, hogy semmi halálra méltó dolgot sem cselekedett, de mivel épen ő maga appellált Augustusra,
elvégeztem, hogy elküldöm őt. Ki felől nem tudok valami bizonyost írni az én uramnak. Ezért hoztam 26
őt előtökbe, és kiváltképen te elődbe, Agrippa király, hogy a kihallgatás megtörténtével tudjak mit írni.
Mert esztelen dolognak látszik nékem, hogy a ki foglyot küld, az ellene való vádakat is meg ne jelentse. 27

Agrippa pedig monda Pálnak: Megengedtetik néked, hogy szólj a magad mentségére. Akkor Pál ki- **26**
nyújtván kezét, védőbeszédet tartott: Agrippa király! Boldognak tartom magamat, hogy mindazok felől, 2
a mikkel a zsidóktól vádoltatom, te előtted fogok védekezni e mai napon; Mivel te nagyon jól ismered 3
a zsidók minden szokását és vitás kérdését. Azért kérlek, hallgass meg engem türelmesen! Az én ifjú- 4
ságomtól fogva való életemet tehát, mely kezdetétől az én népem közt Jeruzsálemben folyt le, tudják a
zsidók mindnyájan. Kik tudják rólam eleitől fogva (ha bizonyságot akarnak tenni), hogy én a mi vallá- 5
sunknak legszigorúbb felekezete szerint éltem, mint farizeus. Most is az Istentől a mi atyáinknak tett 6
ígéret reménységéért állok itt ítélet alatt: Melyre a mi tizenkét nemzetségünk, éjjel és nappal buzgón 7
szolgálva reményli, hogy eljut; mely reménységért vádoltatom, Agrippa király, a zsidóktól. Micsoda? 8
Hihetetlen dolognak tetszik néktek, hogy Isten halottakat támaszt fel? Én bizonyára elvégeztem vala 9
magamban, hogy ama názáreti Jézus neve ellen sok ellenséges dolgot kell cselekednem. Mit meg is cse- 10
lekedtem Jeruzsálemben: és a szentek közűl én sokat börtönbe vettettem, a főpapoktól való felhatalmazást
megnyervén. Sőt mikor megölettetének, szavazatommal hozzájárultam. És minden zsinagógában gya- 11
korta büntetvén őket, káromlásra kényszerítettem; és feletteb dühösködvén ellenök, kergettem mind az
idegen városokig is. E dologban épen útban lévén Damaskus felé a főpapoktól vett felhatalmazással és 12
engedelemmel, Délben látám az úton, király, hogy mennyből a napnak fényességét meghaladó világosság 13
sugárzott körűl engem és azokat, kik velem együtt haladnak vala. Mikor pedig mi mindnyájan leestünk 14
a földre, hallék szózatot, mely én hozzám szól és ezt mondja vala zsidó nyelven: Saul, Saul, mit kergetsz
engem? Nehéz néked az ösztön ellen rúgódoznod. Én pedig mondék: Kicsoda vagy, Uram? És az monda: 15
Én vagyok Jézus, a kit te kergetsz. De kelj fel, és állj lábaidra: mert azért jelentem meg néked, hogy 16
téged szolgává és bizonysággá rendeljelek úgy azokban, a miket láttál, mint azokban, a mikre nézve meg

17, 18 fogok néked jelenni; Megszabadítván téged e néptől és a pogányoktól, kik közé most küldelek, Hogy
megnyissad szemeiket, hogy setétségből világosságra és a Sátánnak hatalmából az Istenhez térjenek,
hogy bűneiknek bocsánatát és a megszenteltettek között osztályrészt nyerjenek az én bennem való hit
19, 20 által. Azért, Agrippa király, nem levék engedetlen a mennyei látás iránt! Hanem először a Damaskus-
belieknek és Jeruzsálembelieknek, majd Júdeának egész tartományában és a pogányoknak hirdettem,
hogy bánják meg bűneiket és térjenek meg az Istenhez, a megtéréshez méltó cselekedeteket cseleked-
21, 22 vén. Ezekért akartak engem megölni a zsidók, megfogván a templomban. De Istentől segítséget vévén,
mind e mai napig állok, bizonyságot tévén mind kicsinynek, mind nagynak, semmit sem mondván azokon
23 kívül, a mikről mind a próféták megmondották, mind Mózes, hogy be fognak teljesedni: Hogy a Krisz-
tusnak szenvedni kell, hogy mint a halottak feltámadásából első, világosságot fog hirdetni e népnek és a
24 pogányoknak. Mikor pedig ő ezeket mondá a maga mentségére, Festus nagy fenszóval monda: Bolond
25 vagy te, Pál! A sok tudomány téged őrültségbe visz. Ő pedig monda: Nem vagyok bolond, nemes Festus,
26 hanem igaz és józan beszédeket szólok. Mert tud ezekről a király, kihez bátorságosan is szólok: mert
épen nem gondolom, hogy ezek közül ő előtte bármi is ismeretlen volna; mert nem valami zugolyában
27, 28 lett dolog ez. Hiszel-é, Agrippa király, a prófétáknak? Tudom, hogy hiszel. Agrippa pedig monda Pál-
29 nak: Majdnem ráveszel engem, hogy keresztyénné legyek. Pál pedig monda: Kívánnám Istentől, hogy
necsak majdnem, hanem nagyon is, ne csak te, hanem mindazok is, kik ma engem hallgatnak, lennétek
30 olyanok, a minő én is vagyok, e bilincsektől megválva. És mikor ő ezeket mondá, felkele a király és a
31 tiszttartó és Bernice és a kik velük együtt ültek; És visszavonultokban beszélgetnek vala egymással,
32 mondván: Semmi halálra, vagy fogságra méltó dolgot nem cselekszik ez az ember. Agrippa pedig monda
Festusnak: Ezt az embert szabadon lehetett volna bocsátani, ha a császárra nem appellált volna.

27 Midőn pedig elvégeztetett, hogy mi Itáliába hajózzunk, átadák mind Pált, mind némely egyéb foglyo-
2 kat egy Július nevű századosnak a Császári seregből. Beülvén azért egy Adramittiumból való hajóba,
az Ázsia mentében fekvő helyeket akarván behajózni, elindulánk, velünk lévén a maczedóniai Aristárk-
3 hus, ki Thessalonikából való. És másnap megérkezénk Sidonba. És Július emberséggel bánva Pállal,
4 megengedé, hogy barátaihoz elmenve gondoskodásukban részesüljön. És onnan elindulván, Ciprus alatt
5 evezénk el, mivelhogy a szelek ellenkezők valának. És a Cziliczia és Pámfilia mellett levő tengeren át-
6 evezvén, eljutánk a licziai Mirába. És mivel ott a százados egy Itáliába menő alexandriai hajót talált,
7 abba szállított be minket. Több napon át azonban lassan hajózván és nehezen érkezvén Knidushoz,
8 mivel nem enged vala bennünket odajutni a szél, elhajózánk Kréta alatt, Salmóné mellett, És nagy
ügygyel-bajjal elhajózván mellette, jutánk egy helyre, melyet Szépkikötőknek neveznek, melyhez közel
9 vala Lásea városa. Mivel pedig sok idő mult el, és a hajózás már veszedelmes vala, mivelhogy a bőjt
10 is elmult immár, inti vala Pál őket, Ezt mondván nékik: Férfiak, látom, hogy nemcsak a teréhnek és a
11 hajónak, hanem a mi életünknek is bántódásával és nagy kárával fog történni e hajózás. De a százados
inkább hisz vala a kormányosmesternek és a hajótulajdonosnak, hogynem annak, a mit Pál mond vala.
12 Mivel pedig az a kikötő telelésre nem volt alkalmas, a többség azt határozá, hogy hajózzanak el onnan
is, ha valami módon eljutva Fénixbe, Kréta kikötőjébe, mely délnyugot és északnyugot felé néz, kitelel-
13 hetnének. Mivel pedig déli szél kezdett lassan fúni, azt gondolván, hogy feltett szándékuknak uraivá
14 lettek, elindulván, közelebb hajóztak el Kréta mellett. Nemsokára azonban viharos szélvész csapott le
15 oda, mely Északkeleti szélnek neveztetik. Mikor pedig a hajó elragadtatott, és nem bírt a széllel szembe
16 menni, nekieresztvén azt, vitetünk vala tova. Mikor pedig egy kis sziget alá futottunk, mely Klaudának
17 hívattatik, csak alig bírtuk hatalmunkba keríteni a csolnakot. Melyet miután felvontak, védőeszközöket
alkalmaznak vala, alól megövedzvén a hajót; és mivel félnek vala, hogy zátonyra bukkannak, lebocsát-
18 ván a vitorlát, úgy vitetnek vala. Mikor pedig a szélvésztől nagyon hányattatánk, másnap a hajóterhet
19, 20 kihányák; És harmadnap tulajdon kezeinkkel hányók ki a hajó felszerelését. Mikor pedig több napon
át sem nap, sem csillagok nem látszottak, és nem kis vihar szorongatott, továbbra minden reménységünk
21 elvétetett életben maradásunk felől. Mikor pedig hosszas volt már az étlenség, akkor Pál felállván ő
közöttük, monda: Jóllehet szükséges lett volna, óh férfiak, hogy engedelmeskedve nékem, ne indultunk
22 volna el Krétából, és elkerültük volna ezt a bajt és kárt: Mindazáltal mostanra nézve is intelek benne-
23 teket, hogy jó reménységben legyetek; mert egy lélek sem vész el közűletek, hanem csak a hajó. Mert
24 ez éjjel mellém álla egy angyala az Istennek, a kié vagyok, a kinek szolgálok is, Ezt mondván: Ne félj
Pál! A császár elé kell néked állanod. És ímé az Isten ajándékba adta néked mindazokat, kik te veled
25 hajóznak. Annakokáért jó reménységben legyetek, férfiak! Mert hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, a
26, 27 mint nékem megmondatott. Egy szigetre kell pedig nékünk kivetődnünk. Mikor pedig a tizennegyedik
éjszaka eljött, a mint ide s tova hányatánk az Ádrián, éjféltájban észrevevék a hajósok, hogy valami szá-

razföld közelget hozzájok. És lebocsátván a vízmérő ónt, húsz ölnyinek találák, majd egy kevéssé tovább 28
menvén és ismét lebocsátván a vízmérő ónt, találák tizenöt ölnyinek. És mivel féltek, hogy szirtes he- 29
lyekre vetődhetnek, a hajónak hátulsó részéből négy vasmacskát vetvén ki, kívánják vala, hogy nappal
legyen. A hajósok pedig mikor el akarának menekülni a hajóból, és a csolnakot lebocsáták a tengerre, 30
annak színe alatt, mintha a hajó orrából vasmacskákat akarnának vetni, Monda Pál a századosnak és a 31
vitézeknek: Ha ezek a hajóban nem maradnak, ti meg nem szabadulhattok. Akkor a vitézek elvágák a 32
csolnak köteleit, és ki hagyák esni azt. Addig pedig, míg nappal lenne, inti vala Pál mindnyájokat, hogy 33
egyenek, mondván: Ma tizennegyedik napja, mióta folyton étlen várakoztok, semmit sem véve magatok-
hoz. Azért intelek benneteket, hogy egyetek, mert ez a ti javatokra szolgál. Mert közűletek senkinek 34
sem esik le egy hajszál a fejéről. Mikor pedig ezeket mondá, és kenyeret vőn kezébe, hálákat ada Is- 35
tennek mindnyájok előtt, és megtörvén, kezde enni. Felbátorodván pedig mindnyájan, szintén vevének 36
magukhoz táplálékot. Valánk pedig a hajóban lélekszám szerint összesen kétszázhetvenhatan. Miután 37, 38
pedig megelégedtek eledellel, a hajót könnyebbítik vala, a gabonát kihányván a tengerbe. Mikor pedig 39
megvirradt, a szárazföldet nem ismerik vala fel; hanem egy tengeröblöt sajdítanak vala, melynek síma
partja van, melyre végezék, hogy kihajtják a hajót, ha bírják. A vasmacskákat azért köröskörűl elvagdal- 40
ván, a tengerben hagyák, egyszersmind eloldván a kormányrudak köteleit, és felvonván a nagy vitorlát
a szélfúvásnak, igyekeznek vala a part felé haladni. De mikor egy zátonyos helyre találtak, ráhajtot- 41
ták a hajót. És az első része ugyan megakadván, mozdíthatatlanul marad vala, a hátulsó része azonban
szakadoz vala a haboknak ereje miatt. A vitézeknek pedig az lőn tanácsa, hogy a foglyokat vágják le, 42
hogy senki el ne szaladhasson, minekutána kiúszott. De a százados meg akarván tartani Pált, eltiltá 43
őket e szándéktól, és megparancsolá, hogy a kik úszni tudnak, először azok szökdössenek a tengerbe és
meneküljenek ki a szárazföldre. A többiek pedig ki deszkákon, ki a hajó egyéb darabjain. És így lőn, 44
hogy mindnyájan szerencsésen kimenekültek a szárazföldre.

És miután szerencsésen megmenekültek, akkor megtudák, hogy Melitának neveztetik az a sziget. A **28**, 2
barbárok pedig nem közönséges emberséget cselekesznek vala mi velünk; mert tüzet gerjesztvén, befoga-
dának mindnyájónkat a rajtunk való záporért és a hidegért. Mikor pedig Pál nagy sok venyigét szedett 3
és a tűzre tette, egy vipera a melegből kimászva, az ő kezére ragada. Mikor pedig látták a barbárok 4
az ő kezéről függeni a mérges kígyót, mondják vala egymásnak: Nyilván gyilkos ez az ember, kit nem
hagya élni a bosszúállás, noha a tengerből megszabadult. De néki, miutána a kígyót lerázta a tűzbe, 5
semmi baja sem lőn. Azok pedig azt várják vala, hogy ő meg fog dagadni, vagy nagyhirtelenséggel halva 6
rogyik le. Mikor azonban sok ideig várták, és látták, hogy semmi baja nem lesz, megváltoztatva értel-
möket, istennek mondják vala őt. Annak a helynek környékén valának pedig a sziget főemberének, 7
névszerint Publiusnak mezei jószágai, ki befogadván minket, három napig nagy emberségesen vendégül
látott. Lőn pedig, hogy a Publius atyja hideglelésben és vérhasban betegen feküvék. Kihez Pál beméne, 8
és minekutána könyörgött, kezeit reá vetve meggyógyítá őt. Minekutána azért ez megtörtént, egyebek 9
is, kik betegek valának a szigeten, ő hozzá jövének és meggyógyulának. Kik nékünk nagy tisztességet 10
is tőnek, és mikor elindulának, a szükséges dolgokkal ellátának. Három hónap mulva tudniillik egy 11
Alexándriába való hajón elindulánk, mely a szigeten telelt, melynek czímere Kásztor és Pollux vala. És 12
Szirakúzába eljutván, ott maradánk három napig. Onnét körűlkerülvén, eljutánk Régiumba, és egy nap 13
mulva déli szél támadván, másnap megérkezénk Puteóliba. Hol mikor atyafiakat találtunk, kérének 14
minket, hogy nálok maradjunk hét napig, és úgy menénk Rómába. Onnét is az atyafiak, mikor a mi 15
dolgainkat meghallották, nékünk előnkbe jövének Appii Forumig és Tres Tabernaeig. És mikor Pál meg-
látta őket, hálákat adván az Istennek, bátorságot vőn. Mikor pedig Rómába jutottunk, a százados átadá 16
a foglyokat a testőrsereg fővezérének. Pálnak azonban megengedteték, hogy külön lakjék az őt őriző vi-
tézzel. Lőn pedig, hogy három nap mulva magához hívatá Pál a zsidók között való főembereket. Mikor 17
pedig egybegyűltek, monda nékik: Atyámfiai, férfiak, én jóllehet semmit sem vétkeztem a nép ellen, vagy
az ősi szokások ellen, mindazáltal foglyul adattam át Jeruzsálemből a rómaiak kezébe. Kik miután ki- 18
hallgattak, el akarának engem bocsátani, mivelhogy én bennem semmi halálra méltó vétek nincsen. De 19
mivel a zsidók ellene mondtak, kényszeríttettem a császárra appellálni, nem mintha az én népem ellen
volna valami vádam. Ennekokáért hívattalak tehát titeket, hogy lássalak benneteket és szóljak veletek; 20
mert az Izráelnek reménységéért vétettem körűl e lánczczal. Azok pedig mondának néki: Mi te felőled 21
sem levelet nem vettünk Júdeából, sem pedig az atyafiak közűl ide jőve valaki, nem jelentett, vagy szó-
lott te felőled valami rosszat. Akarnók azért tőled hallani, micsoda értelemben vagy. Mert e felekezet 22
felől tudva van előttünk, hogy mindenütt ellene mondanak. Kitűzvén tehát néki egy napot, eljövének 23
hozzá a szállására többen; kiknek nagy bizonyságtétellel szól vala az Istennek országa felől, igyekezvén
elhitetni ő velök a Jézus felől való dolgokat, úgy a Mózes törvényéből, mint a prófétákból, reggeltől fogva

24, 25 mind estvéig. És némelyek hivének az ő beszédének, mások nem hivének. Mivel pedig nem egyezének
meg egymással, eloszlának, miután Pál ez egy szót mondá: Jól szólott a Szent Lélek Ésaiás próféta által
26 a mi atyáinknak, mondván: Eredj el e néphez és mondd: Hallván halljatok, és ne értsetek; és nézvén
27 nézzetek, és ne lássatok! Mert megkövéredett e népnek szíve, és füleikkel nehezen hallanak, és szemeiket behunyják; hogy szemeikkel ne lássanak, füleikkel ne halljanak, szívükkel ne értsenek és meg ne
28 térjenek, és meg ne gyógyítsam őket. Legyen azért néktek tudtotokra, hogy a pogány népeknek küldetett az Istennek ez idvezítése, és ők meg is hallgatják. És mikor ezeket mondotta, elmenének a zsidók,
30 magok között sokat vetekedve. Marada pedig Pál két egész esztendeig az ő tulajdon bérelt szállásán, és
31 mindazokat befogadja vala, kik ő hozzá menének. Prédikálván az Istennek országát és tanítván az Úr Jézus Krisztus felől való dolgokat teljes bátorsággal, minden tiltás nélkül.

RÓMAIAKHOZ

Pál, Jézus Krisztusnak szolgája, elhívott apostol, elválasztva Isten evangyéliomának hirdetésére, **1**
Melyet eleve megígért az ő prófétái által a szentírásokban, Az ő Fia felől, a ki Dávid magvából 2, 3
lett test szerint, A ki megbizonyíttatott hatalmasan Isten Fiának a szentség Lelke szerint, a 4
halálból való feltámadás által, a mi Urunk Jézus Krisztus felől, A ki által vettük a kegyelmet 5
és az apostolságot a hitben való engedelmességnek okáért, minden pogányok között, az ő nevéért; Kik 6
között vagytok ti is, Jézus Krisztusnak hivatalosai: Mindeneknek, a kik Rómában vagytok, Isten szerel- 7
meseinek, hivatalos szenteknek: Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus
Krisztustól. Először hálát adok az én Istenemnek a Jézus Krisztus által mindnyájatokért, hogy a ti hi- 8
teteknek az egész világon híre van; Mert bizonyságom nékem az Isten, kinek lelkem szerint szolgálok az 9
ő Fiának evangyéliomában, hogy szüntelen emlékezem felőletek, Imádkozásaimban mindenkor könyö- 10
rögvén, vajha egyszer már jó szerencsés út adódnék nékem Istennek akaratából hogy hozzátok mehes-
sek; Mert kivánlak titeket látni, hogy valami lelki ajándékot közölhessek veletek a ti megerősítésetekre, 11
Azaz, hogy együtt felbuzduljunk ti nálatok egymás hite által, a tiétek meg az enyém által. Nem aka- 12, 13
rom pedig, hogy ne tudjátok atyámfiai, hogy én gyakran elvégeztem magamban, hogy elmegyek hozzátok
(de mindez ideig megakadályoztattam), hogy köztetek is nyerjek valami lelki gyümölcsöt, mint a többi
pogányok közt is. Mind a görögöknek, mind a barbároknak, mind a bölcseknek, mind a tudatlanoknak 14
köteles vagyok. Azért a mi rajtam áll, kész vagyok néktek is, a kik Rómában vagytok, az evangyéliomot 15
hirdetni. Mert nem szégyenlem a Krisztus evangyéliomát; mert Istennek hatalma az minden hívőnek 16
idvességére, zsidónak először meg görögnek. Mert az Istennek igazsága jelentetik ki abban hitből hitbe, 17
miképen meg van írva: Az igaz ember pedig hitből él. Mert nyilván van az Istennek haragja mennyből, 18
az embereknek minden hitetlensége és hamissága ellen, kik az igazságot hamissággal feltartóztatják.
Mert a mi az Isten felől tudható, nyilván van ő bennök; mert az Isten megjelentette nékik: Mert a mi 19, 20
Istenben láthatatlan, tudniillik az ő örökké való hatalma és istensége, a világ teremtésétől fogva az ő
alkotásaiból megértetvén megláttatik; úgy, hogy ők menthetetlenek. Mert bár az Istent megismerték, 21
mindazáltal nem mint Istent dicsőítették őt, sem néki hálákat nem adtak; hanem az ő okoskodásaikban
hiábavalókká lettek, és az ő balgatag szívök megsötétedett. Magokat bölcseknek vallván, balgatagokká 22
lettek; És az örökkévaló Istennek dicsőségét felcserélték a mulandó embereknek és madaraknak és 23
négylábú állatoknak és csúszó-mászó állatoknak képmásával. Annakokáért adta is őket az Isten szívök 24
kivánságaiban tisztátalanságra, hogy egymást testét megszeplősítsék; Mint a kik az Isten igazságát 25
hazugsággá változtatták, és a teremtett dolgokat tisztelték és szolgálták a teremtő helyett, a ki mind
örökké áldott. Ámen. Annakokáért adta őket az Isten tisztátlan indulatokra; mert az ő asszonynépeik is 26
elváltoztatták a természet folyását természetellenesre: Hasonlóképen a férfiak is elhagyván az asszony- 27
néppel való természetes élés t egymásra gerjedtek bujaságukban, férfiak férfiakkal fertelmeskedvén, és
az ő tévelygésöknek méltó jutalmát elvevén önmagokban. És a miképen nem méltatták az Istent arra, 28
hogy ismeretökben megtartsák, azonképen oda adta őket az Isten méltatlan gondolkozásra, hogy illetlen
dolgokat cselekedjenek; A kik teljesek minden hamissággal, paráznasággal, gonoszsággal, kapzsisággal, 29
rosszassággal; rakvák, írigységgel, gyilkossággal, versengéssel, álnoksággal, rossz erkölcscsel; Súsárlók, 30
rágalmazók, istengyűlölők, dölyfösek, kevélyek, dicsekedők, rosszban mesterkedők, szüleiknek engedet-
lenek, Balgatagok, összeférhetetlenek, szeretet nélkűl valók, engesztelhetetlenek, irgalmatlanok. Kik 31, 32
jóllehet az Isten végzését ismerik, hogy a kik ilyeneket cselekesznek, méltók a halálra, mégis nemcsak
cselekszik azokat, hanem az akképen cselekvőkkel egyet is értenek.

Annakokáért menthetetlen vagy óh ember, bárki légy, a ki ítélsz: mert a miben mást megítélsz, ön- **2**
magadat kárhoztatod; mivel ugyanazokat míveled te, a ki ítélsz. Tudjuk pedig, hogy az Istennek ítélete 2
igazság szerint van azokon, a kik ilyeneket cselekesznek. Vagy azt gondolod, óh ember, a ki megítéled 3
azokat, a kik ilyeneket cselekesznek, és te is azokat cselekszed, hogy te elkerülöd az Istennek ítéletét?
Avagy megveted az ő jóságának, elnézésének és hosszútűrésének gazdagságát, nem tudván, hogy az Is- 4
tennek jósága téged megtérésre indít? De te a te keménységed és meg nem tért szíved szerint gyűjtesz 5
magadnak haragot a haragnak és az Isten igaz ítélete kijelentésének napjára, A ki megfizet minden- 6
kinek az ő cselekedetei szerint: Azoknak, a kik a jó cselekedetben való állhatatossággal dicsőséget, 7
tisztességet és halhatatlanságot keresnek, örök élettel; Azoknak pedig, a kik versengők és a kik nem en- 8
gednek az igazságnak, hanem engednek a hamisságnak, búsulással és haraggal. Nyomorúság és inség 9
minden gonoszt cselekedő ember lelkének, zsidónak először meg görögnek; Dicsőség pedig, tisztesség és 10
békesség minden jót cselekedőnek, zsidónak először meg görögnek: Mert nincsen Isten előtt személy- 11
válogatás. Mert a kik törvény nélkűl vétkeztek, törvény nélkűl vesznek is el: és a kik a törvény alatt 12

vétkeztek, törvény által ítéltetnek meg. (Mert nem azok igazak Isten előtt, a kik a törvényt hallgatják, hanem azok fognak megigazulni, a kik a törvényt betöltik. Mert mikor a pogányok, a kiknek törvényök nincsen, természettől a törvény dolgait cselekszik, akkor ők, törvényök nem lévén, önmagoknak törvényök: Mint a kik megmutatják, hogy a törvény cselekedete be van írva az ő szívökbe, egyetemben bizonyságot tévén arról az ő lelkiismeretök és gondolataik, a melyek egymást kölcsönösen vádolják vagy mentegetik,) Azon a napon, a melyen az Isten megítéli az emberek titkait az én evangyéliomom szerint a Jézus Krisztus által. Ímé te zsidónak neveztetel, és a törvényre támaszkodol, és Istennel dicsekedel, És ismered az ő akaratát, és választást tudsz tenni azok között, a melyek különböznek attól, mivelhogy a törvényből megtaníttattál; És azt hiszed magadról, hogy te a vakoknak vezetője, sötétségben levőknek világossága, A balgatagok tanítója a kiskorúak mestere vagy, bírván a törvényben az ismeret és igazság formáját. A ki azért mást tanítasz, magadat nem tanítod-é? a ki azt hirdeted, hogy ne lopj, lopsz-é? A ki azt mondod, ne paráználkodjál, paráználkodol-é? a ki útálod a bálványokat, szentségtörő vagy-é? Ki a törvényben dicsekszel, a törvénynek megrontása által az Istent gyalázod-é? Mert az Istennek neve miattatok káromoltatik a pogányok között, a mint meg van írva. Mert használ ugyan a körűlmetélkedés, ha a törvényt megtartod; de ha a törvényt áthágod, a te körűlmetélkedésed körűlmetéletlenséggé lett. Ha tehát a körűlmetéletlen pogány megtartja a törvénynek parancsolatait, az ő körűlmetéletlensége nem körűlmetélkedésül tulajdoníttatik-é néki? És a természettől fogva körűlmetéletlen ember, ha a törvényt megtartja, megítél téged, a ki a betű és a körűlmetélkedés mellett is a törvénynek megrontója vagy. Mert nem az a zsidó, a ki külsőképen az; sem nem az a körűlmetélés, a mi a testen külsőképen van: Hanem az a zsidó, a ki belsőképen az; és a szívének lélekben, nem betű szerint való körűlmetélése az igazi körűlmetélkedés; a melynek dícsérete nem emberektől, hanem Istentől van.

3 Mi tekintetben különb hát a zsidó? vagy micsoda haszna van a körűlmetélkedésnek? Minden tekintetben sok. Mindenek előtt, hogy az Isten reájok bízta az ő beszédeit. De hát hogyha némelyek nem hittek? Vajjon azoknak hitetlensége nem teszi-é hiábavalóvá az Istennek hűségét? Távol legyen. Sőt inkább az Isten legyen igaz, minden ember pedig hazug, a mint meg van írva: Hogy igaznak ítéltessél a te beszédeidben, és győzedelmes légy, mikor vádolnak téged. Ha pedig a mi igazságtalanságunk az Istennek igazságát mutatja meg, mit mondjunk? Vajjon igazságtalan-é az Isten, hogy minket büntet? Emberi módon szólok. Távol legyen! Mert akkor mi módon ítéli meg az Isten a világot? Mert ha az Istennek igazsága az én hazugságom által öregbült az ő dicsőségére, miért kárhoztattatom még én is, mint bűnös? Sőt inkább ne cselekedjük-é a rosszat, hogy abból jó származzék? a mint minket rágalmaznak, és a mint némelyek mondogatják, hogy mi így beszélünk, a kiknek kárhoztatása igazságos. Micsoda tehát? Különbek vagyunk-é? semmiképen nem. Mert az elébb megmutattuk nyilván, hogy zsidók és görögök mindnyájan bűn alatt vannak; A mint meg van írva, hogy nincsen csak egy igaz is; Nincs, a ki megértse, nincs, a ki keresse az Istent. Mindnyájan elhajlottak, egyetemben haszontalanokká lettek; nincs, a ki jót cselekedjék, nincsen csak egy is. Nyitott sír az ő torkuk; nyelvökkel álnokságot szólnak; áspis kígyó mérge van ajkaik alatt. Szájok telve átkozódással és keserűséggel. Lábaik gyorsak a vérontásra. Útjaikon romlás és nyomorúság van. És a, békességnek útját nem ismerik. Nincs isteni félelem az ő szemök előtt. Tudjuk pedig, hogy a mit a törvény mond, azoknak mondja, a kik a törvény alatt vannak; hogy minden száj bedugassék, és az egész világ Isten ítélete alá essék. Annakokáért a törvénynek cselekedeteiből egy test sem igazul meg ő előtte: mert a bűn ismerete a törvény által vagyon. Most pedig törvény nélkűl jelent meg az Istennek igazsága, a melyről tanúbizonyságot tesznek a törvény és a próféták; Istennek igazsága pedig a Jézus Krisztusban való hit által mindazokhoz és mindazoknak, a kik hisznek. Mert nincs különbség, Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkűl, Megigazulván ingyen az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által, Kit az Isten eleve rendelt engesztelő áldozatúl, hit által, az ő vérében, hogy megmutassa az ő igazságát az előbb elkövetet bűnöknek elnézése miatt, Az Isten hosszútűrésénél fogva, az ő igazságának megbizonyítására, a mostani időben, hogy igaz legyen Ő és megigazítsa azt, a ki a Jézus hitéből való. Hol van tehát a dicsekedés? Kirekesztetett. Mely törvény által? A cselekedeteké által? Nem; hanem a hit törvénye által. Azt tartjuk tehát, hogy az ember hit által igazul meg, a törvény cselekedetei nélkűl. Avagy Isten csak a zsidóké-e? Avagy nem a pogányoké is? Bizony a pogányoké is. Mivelhogy egy az Isten, a ki megigazítja a zsidót hitből és a pogányt hit által. A törvényt tehát hiábavalóvá tesszük-é a hit által? Távol legyen! Sőt inkább a törvényt megerősítjük.

4 Mit mondunk tehát, hogy Ábrahám a mi atyánk nyert volna test szerint? Mert ha Ábrahám cselekedetekből igazult meg, van mivel dicsekedjék, de nem az Isten előtt. Mert mit mond az írás: Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdoníttaték az ő néki igazságúl. Annak pedig, a ki munkálkodik, a jutalom nem tulajdoníttatik kegyelemből, hanem tartozás szerint: Ellenben annak, a ki nem munkálkodik,

hanem hisz abban, a ki az istentelent megigazítja, az ő hite tulajdoníttatik igazságúl. A mint Dávid is 6
boldognak mondja azt az embert, a kinek az Isten igazságot tulajdonít cselekedetek nélkűl. Boldogok, 7
a kiknek megbocsáttattak az ő hamisságaik, és a kiknek elfedeztettek az ő bűneik. Boldog ember az, a 8
kinek az Úr bűnt nem tulajdonít. Ez a boldogság tehát a zsidónak, vagy a pogánynak is tulajdoníttatik- 9
é? Mert az mondjuk, hogy Ábrahámnak a hit tulajdoníttaték igazságúl. Miképen tulajdoníttaték tehát? 10
Körűlmetélt vagy körűlmetéletlen állapotában? Nem körűlmetélt, hanem körűlmetéletlen állapotában.
És a körűlmetélkedés jegyét körűlmetéletlenségében tanusított hite igazságának pecsétjéül nyerte: hogy 11
atyja legyen mindazoknak, a kik körűlmetéletlen létökre hisznek, hogy azoknak is tulajdoníttassék az
igazság; És hogy atyja legyen a körűlmetélteknek is, azoknak, a kik nemcsak körűlmetélkednek, hanem 12
követik is a mi atyánknak Ábrahámnak körűlmetéletlenségében tanusított hitének nyomdokait. Mert 13
nem a törvény által adatott az ígéret Ábrahámnak, vagy az ő magvának, hogy e világnak örököse lesz,
hanem a hitnek igazsága által. Mert ha azok az örökösök, kik a törvényből valók, hiábavalóvá lett a 14
hit, és haszontalanná az ígéret: Mert a törvény haragot nemz; a hol pedig nincsen törvény, ott törvény 15
ellen való cselekedet sincsen. Azért hitből, hogy kegyelemből legyen; hogy erős legyen az ígéret az egész 16
magnak; nemcsak a törvényből valónak, hanem az Ábrahám hitéből valónak is, a ki mindnyájunknak
atyánk (A mint meg van írva, hogy sok nép atyjává tettelek téged) az előtt, az Isten előtt, a kiben hitt, a 17
ki a holtakat megeleveníti, és azokat, a melyek nincsenek, előszólítja mint meglevőket. A ki reménység 18
ellenére reménykedve hitte, hogy sok népnek atyjává lesz, a szerint, a mint megmondatott: Így lészen
a te magod. És hitében erős lévén, nem gondolt az ő már elhalt testére, mintegy százesztendős lévén, 19
sem Sárának elhalt méhére; Az Istennek ígéretében sem kételkedett hitetlenséggel, hanem erős volt a 20
hitben, dicsőséget adván az Istennek, És teljesen elhitte, hogy a mit ő ígért, meg is cselekedheti. Azért 21, 22
is tulajdoníttaték néki igazságul. De nemcsak ő érette iratott meg, hogy tulajdoníttaték néki igazságul, 23
Hanem mi érettünk is, a kiknek majd tulajdoníttatik, azoknak tudniillik, a kik hisznek Abban, a ki fel- 24
támasztotta a mi Urunkat a Jézust a halálból, Ki a mi bűneinkért halálra adatott, és feltámasztatott a 25
mi megigazulásunkért.

Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által, A ki által **5**, 2
van a menetelünk is hitben ahhoz a kegyelemhez, a melyben állunk; és dicsekedünk az Isten dicsőségének
reménységében. Nemcsak pedig, hanem dicsekedünk a háborúságokban is, tudván, hogy a háborúság 3
békességes tűrést nemz, A békességes tűrés pedig próbatételt, a próbatétel pedig reménységet, A re- 4, 5
ménység pedig nem szégyenít meg; mert az Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szent Lélek
által, a ki adatott nékünk. Mert Krisztus, mikor még erőtelenek valánk, a maga idejében meghalt a go- 6
noszokért. Bizonyára igazért is alig hal meg valaki; ám a jóért talán csak meg merne halni valaki. Az 7, 8
Isten pedig a mi hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus
érettünk meghalt. Minekutána azért most megigazultunk az ő vére által, sokkal inkább megtartatunk a 9
harag ellen ő általa. Mert ha, mikor ellenségei voltunk, megbékéltünk Istennel az ő Fiának halála által, 10
sokkal inkább megtartatunk az ő élete által, minekutána megbékéltünk vele. Nemcsak pedig, hanem 11
dicsekedünk is az Istenben a mi Urunk Jézus Krisztus által, a ki által most a megbékélést nyertük. An- 12
nakokáért, miképen egy ember által jött be a világra a bűnt, és a bűn által a halál, és akképen a halál
minden emberre elhatott, mivelhogy mindenek vétkeztek: Mert a törvényig vala a bűn a világon; a bűn 13
azonban nem számíttatik be, ha nincsen törvény. Úgyde a halál uralkodott Ádámtól Mózesig azokon is, 14
a kik nem az Ádám esetének hasonlatossága szerint vétkeztek, a ki ama következendőnek kiábrázolása
vala. De a kegyelmi ajándék nem úgy van, mint a bűneset; mert ha amaz egynek esete miatt sokan 15
haltak meg, az Isten kegyelme és a kegyelemből való ajándék, mely az egy ember Jézus Krisztusé, sokkal
inkább elhatott sokakra. És az ajándék sem úgy van, mint egy vétkező által; mert az ítélet egyből lett 16
kárhozottá, az ajándék pedig sok bűnből van igazulásra. Mert ha az egynek bűnesete miatt uralkodott 17
a halál az egy által: sokkal inkább az életben uralkodnak az egy Jézus Krisztus által azok, kik a ke-
gyelemnek és az igazság ajándékának bővölködésében részesültek. Bizonyára azért, miképen egynek 18
bűnesete által minden emberre elhatott a kárhozat: azonképen egynek igazsága által minden emberre
elhatott az életnek megigazulása. Mert miképen egy embernek engedetlensége által sokan bűnösökké 19
lettek: azonképen egynek engedelmessége által sokan igazakká lesznek. A törvény pedig bejött, hogy 20
a bűn megnövekedjék; de a hol megnövekedik a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővölködik: Hogy 21
miképen uralkodott a bűn a halálra, azonképen a kegyelem is uralkodjék igazság által az örök életre a
mi Urunk Jézus Krisztus által.

Mit mondunk tehát? Megmaradjunk-é a bűnben, hogy a kegyelem annál nagyobb legyen? Távol **6**, 2
legyen: a kik meghaltunk a bűnnek, mimódon élnénk még abban? Avagy nem tudjátok-é, hogy a kik 3

4 megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg? Eltemettettünk azért ő
vele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának
5 dicsősége által, azonképen mi is új életben járjunk. Mert ha az ő halálának hasonlatossága szerint vele
6 egygyé lettünk, bizonyára feltámadásáé szerint is azok leszünk. Tudván azt, hogy a mi ó emberünk ő
7 vele megfeszíttetett, hogy megerőtelenüljön a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek: Mert
8 a ki meghalt, felszabadult a bűn alól. Hogyha pedig meghaltunk Krisztussal, hiszszük, hogy élünk is ő
9 vele. Tudván, hogy Krisztus, a ki feltámadott a halálból, többé meg nem hal; a halál többé rajta nem
10, 11 uralkodik. Mert hogy meghalt, a bűnnek halt meg egyszer; hogy pedig él, az Istennek él. Ezenképen
12 gondoljátok ti is, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a mi Urunk Jézus Krisztusban. Ne
13 uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedjetek néki az ő kívánságaiban: Se ne szánjátok oda a ti tagjaitokat hamisságnak fegyvereiül a bűnnek; hanem szánjátok oda magatokat az Istennek,
14 mint a kik a halálból életre keltetek, és a ti tagjaitokat igazságnak fegyvereiül az Istennek. Mert a
15 bűn ti rajtatok nem uralkodik; mert nem vagytok törvény alatt, hanem kegyelem alatt. Mit is tehát?
16 Vétkezzünk-é mivelhogy nem vagyunk törvény alatt, hanem kegyelem alatt? Távol legyen. Avagy nem tudjátok, hogy a kinek oda szánjátok magatokat szolgákúl az engedelmességre, annak vagytok szolgái,
17 a kinek engedelmeskedtek; vagy a bűnnek halálra, vagy az engedelmességnek igazságra? De hála az Istennek, hogy jóllehet a bűn szolgái voltatok, de szívetek szerint engedelmeskedtek a tudomány azon
18, 19 alakjának, a melyre adattatok. Felszabadulván pedig a bűn alól, az igazságnak szolgáivá lettetek. Emberi módon szólok a ti testeteknek erőtlensége miatt. Mert a miképen oda szántátok a ti tagjaitokat a tisztátalanságnak és a hamisságnak szolgáiúl a hamisságra: azonképen szánjátok oda most a ti tagja-
20 itokat szolgá iúl az igazságnak a megszenteltetésre. Mert mikor a bűn szolgái valátok, az igazságtól
21 szabadok valátok. Micsoda gyümölcsét vettétek azért akkor azoknak, a miket most szégyenletek? mert
22 azoknak a vége halál. Most pedig, minekutána felszabadultatok a bűn alól, szolgáivá lettetek pedig az
23 Istennek: megvan a gyümölcsötök a megszenteltetésre, a vége pedig örök élet. Mert a bűn zsoldja halál; az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban.

7 Avagy nem tudjátok-é atyámfiai, mert törvényismerőkhöz szólok, hogy a törvény uralkodik az embe-
2 ren, a míg él? Mert a férjes asszony, míg él a férj, ehhez van kötve törvény szerint; de ha meghal a férj,
3 felszabadul az asszony a férj törvénye alól. Azért tehát az ő férjének életében paráznának mondatik, ha más férfihoz megy; ha azonban meghal a férje, szabaddá lesz a törvénytől, úgy hogy nem lesz parázna, ha
4 más férfihoz megy. Azért atyámfiai, ti is meghaltatok a törvénynek a Krisztus teste által, hogy legyetek
5 máséi, azéi, a ki a halálból feltámasztatott, hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek. Mert mikor a testben voltunk, a bűnök indulatai a törvény által dolgoztak a mi tagjainkban, hogy gyümölcsözzenek a halálnak;
6 Most pedig megszabadultunk a törvénytől, minekutána meghaltunk arra nézve, a mely által lekötve tartattunk; hogy szolgáljunk a léleknek újságában és nem a betű óságában. Mit mondunk tehát? A törvény
7 bűn-é? Távol legyen: sőt inkább a bűnt nem ismertem, hanemcsak a törvény által; mert a kívánságról sem tudtam volna, ha a törvény nem mondaná: Ne kívánjad. De a bűn alkalmat vévén, a parancsolat ál-
9 tal nemzett bennem minden kívánságot; mert törvény nélkűl holt a bűn. Én pedig éltem régen a törvény
10 nélkűl: de ama parancsolatnak eljövetelével felelevenedék a bűn, Én pedig meghalék; és úgy találtaték,
11 hogy az a parancsolat, mely életre való, nékem halálomra van. Mert a bűn alkalmat vévén, ama parancsolat által megcsalt engem, és megölt általa. Azért ám a törvény szent, és a parancsolat szent és igaz
13 és jó. Tehát a jó nékem halálom lett-é? Távol legyen: sőt inkább a bűn az, hogy megtessék a bűn, mely a
14 jó által nékem halált szerez, hogy felette igen bűnös legyen a bűn a parancsolat által. Mert tudjuk, hogy
15 a törvény lelki; de én testi vagyok, a bűn alá rekesztve. Mert a mit cselekszem, nem ismerem: mert nem
16 azt mívelem, a mit akarok, hanem a mit gyűlölök, azt cselekszem. Ha pedig azt cselekszem, a mit nem
17 akarok, megegyezem a törvénynyel, hogy jó. Most azért már nem én cselekszem azt, hanem a bennem
18 lakozó bűn. Mert tudom, hogy nem lakik én bennem, azaz a testemben jó; mert az akarás megvan ben-
19 nem, de a jó véghezvitelét nem találom. Mert nem a jót cselekeszem, melyet akarok; hanem a gonoszt
20 cselekeszem, melyet nem akarok. Ha pedig én azt cselekeszem, a mit nem akarok, nem én mívelem
21 már azt, hanem a bennem lakozó bűn. Megtalálom azért magamban, ki a jót akarom cselekedni, ezt a
22 törvényt, hogy a bűn megvan bennem. Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint;
23 De látok egy másik törvényt az én tagjaimban, mely ellenkezik az elmém törvényével, és engem rabúl ád
24 a bűn törvényének, mely van az én tagjaimban. Óh én nyomorúlt ember! Kicsoda szabadít meg engem e
25 halálnak testéből? Hálát adok Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által. Azért jóllehet én az elmémmel az Isten törvényének, de testemmel a bűn törvényének szolgálok.

8 Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, a kik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test
2 szerint járnak, hanem Lélek szerint. Mert a Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye megszaba-

dított engem a bűn és a halál törvényétől. Mert a mi a törvénynek lehetetlen vala, mivelhogy erőtelen 3
vala a test miatt, az Isten az ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a bűnért, kárhoztatá
a bűnt a testben, Hogy a törvénynek igazsága beteljesüljön bennünk, kik nem test szerint járunk, ha- 4
nem Lélek szerint. Mert a test szerint valók a test dolgaira gondolnak; a Lélek szerint valók pedig a 5
Lélek dolgaira. Mert a testnek gondolata halál; a Lélek gondolata pedig élet és békesség. Mert a test 6, 7
gondolata ellenségeskedés Isten el len; minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem
is teheti. A kik pedig testben vannak, nem lehetnek kedvesek Isten előtt. De ti nem vagytok testben, 8, 9
hanem lélekben, ha ugyan az Isten Lelke lakik bennetek. A kiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem
az övé. Hogyha pedig Krisztus ti bennetek van, jóllehet a test holt a bűn miatt, a lélek ellenben élet 10
az igazságért. De ha Annak a Lelke lakik bennetek, a ki feltámasztotta Jézust a halálból, ugyanaz, 11
a ki feltámasztotta Krisztus Jézust a halálból, megeleveníti a ti halandó testeiteket is az ő ti bennetek
lakozó Lelke által. Annakokáért atyámfiai, nem vagyunk adósok a testnek, hogy test szerint éljünk: 12
Mert, ha test szerint éltek, meghaltok; de ha a test cselekedeteit a lélekkel megöldökölitek, éltek. Mert 13, 14
a kiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai. Mert nem kaptatok szolgaság lelkét ismét a félelemre, 15
hanem a fiúságnak Lelkét kaptátok, a ki által kiáltjuk: Abbá, Atyám! Ez a Lélek bizonyságot tesz a mi 16
lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, örökösök is; örökösei Istennek, 17
örököstársai pedig Krisztusnak; ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg.
Mert azt tartom, hogy a miket most szenvedünk, nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, mely nékünk 18
megjelentetik. Mert a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését. Mert a teremtett 19, 20
világ hiábavalóság alá vettetett, nem önként, hanem azért, a ki az alá vetette, Azzal a reménységgel, 21
hogy maga a teremtett világ is megszabadul a rothadandóság rabságától az Isten fiai dicsőségének sza-
badságára. Mert tudjuk, hogy az egész teremtett világ egyetemben fohászkodik és nyög mind idáig. 22
Nemcsak ez pedig, hanem magok a Lélek zsengéjének birtokosai, mi magunk is fohászkodunk magunk- 23
ban, várván a fiúságot, a mi testünknek megváltását. Mert reménységben tartatunk meg; a reménység 24
pedig, ha láttatik, nem reménység; mert a mit lát valaki, miért reményli is azt? Ha pedig, a mit nem 25
látunk, azt reméljük, békességestűréssel várjuk. Hasonlatosképen pedig a Lélek is segítségére van a 26
mi erőtelenségünknek. Mert azt, a mit kérnünk kell, a mint kellene, nem tudjuk; de maga a Lélek ese-
dezik mi érettünk kimondhatatlan fohászkodásokkal. A ki pedig a szíveket vizsgálja, tudja, mi a Lélek 27
gondolata, mert Isten szerint esedezik a szentekért. Tudjuk pedig, hogy azoknak, a kik Istent szeretik, 28
minden javokra van, mint a kik az ő végzése szerint hivatalosak. Mert a kiket eleveismert, eleve el 29
is rendelte, hogy azok az ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek, hogy ő legyen elsőszülött sok atyafi
között. A kiket pedig eleve elrendelt, azokat el is hívta, és a kiket elhívott, azokat meg is igazította; a 30
kiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette. Mit mondunk azért ezekre? Ha az Isten velünk, ki- 31
csoda ellenünk? A ki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon 32
ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk? Kicsoda vádolja az Isten választottait? Isten az, a ki 33
megigazít; Kicsoda az, a ki kárhoztat? Krisztus az, a ki meghalt, sőt a ki fel is támadott, a ki az Isten 34
jobbján van, a ki esedezik is érettünk: Kicsoda szakaszt el minket a Krisztus szerelmétől? nyomorúság 35
vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhség, vagy meztelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver-é? A 36
mint megvan írva, hogy: Te éretted gyilkoltatunk minden napon; olybá tekintenek mint vágó juhokat.
De mindezekben felettébb diadalmaskodunk Az által, a ki minket szeretett. Mert meg vagyok győződve, 37, 38
hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem
következendők, Sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket 39
az Istennek szerelmétől, mely vagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban.

Igazságot szólok Krisztusban, nem hazudok, lelkiismeretem velem együtt tesz bizonyságot a Szent Lé- **9**
lek által, Hogy nagy az én szomorúságom és szüntelen való az én szívemnek fájdalma; Mert kívánnám, 2, 3
hogy én magam átok legyek, elszakasztva a Krisztustól az én atyámfiaiért, a kik rokonaim test szerint;
A kik izráeliták, a kiké a fiúság és a dicsőség és a szövetségek, meg a törvényadás és az isteni tisztelet és 4
az ígéretek; A kiké az atyák, és a kik közűl való test szerint a Krisztus, a ki mindeneknek felette örökké 5
áldandó Isten. Ámen. Nem lehet pedig, hogy meghiúsult legyen az Isten beszéde. Mert nem mindnyájan 6
izráeliták azok, kik Izráeltől valók; Sem nem mindnyájan fiak, kik az Ábrahám magvából valók; hanem: 7
Izsákban neveztetik néked a te magod. Azaz nem a testnek fiai az Isten fiai; hanem az ígéret fiait tekinti 8
magúl. Mert ígéretnek beszéde ez: Ez idő tájban eljövök, és Sárának fia lesz. Nemcsak pedig, hanem 9, 10
Rebeka is, ki egytől fogant méhében, Izsáktól a mi atyánktól: Mert mikor még meg sem születtek, sem 11
semmi jót vagy gonoszt nem cselekedtek, hogy az Istennek kiválasztás szerint való végzése megmaradjon,
nem cselekedetekből, hanem az elhívótól, Megmondatott néki, hogy: A nagyobbik szolgál a kisebbiknek. 12
Miképen meg van írva: Jákóbot szerettem, Ézsaut pedig gyűlöltem. Mit mondunk tehát: Vajjon nem 13, 14

15 igazságtalanság-é ez az Istentől? Távol legyen! Mert Mózesnek ezt mondja: Könyörűlök azon, a kin
16 könyörűlök, és kegyelmezek annak, a kinek kegyelmezek. Annakokáért tehát nem azé, a ki akarja, sem
17 nem azé, a ki fut, hanem a könyörűlő Istené. Mert azt mondja az írás a Faraónak, hogy: Azért tá-
masztottalak téged, hogy megmutassam benned az én hatalmamat, és hogy hirdessék az én nevemet az
18, 19 egész földön. Annakokáért a kin akar könyörűl, a kit pedig akar, megkeményít. Mondod azért nékem:
20 Miért fedd hát engem? Hiszen az ő akaratának kicsoda áll ellene? Sőt inkább kicsoda vagy te óh em-
ber, hogy versengsz az Istennel? Avagy mondja-é a készítmény a készítőnek: Miért csináltál engem így?
21 Avagy nincsen-é a fazekasnak hatalma az agyagon, hogy ugyanazon gyuradékból némely edényt tisztes-
22 ségre, némelyt pedig becstelenségre csináljon? Ha pedig az Isten az ő haragját megmutatni és hatalmát
megismertetni kívánván, nagy békességestűréssel elszenvedte a harag edényeit, melyek veszedelemre
23 készíttettek, És hogy megismertesse az ő dicsőségének gazdagságát az irgalom edényein, melyeket eleve
24 elkészített a dicsőségre, mit szólhatsz ellene? A kikül el is hívott minket nemcsak a zsidók, hanem a
25 pogányok közűl is, A mint Hoseásnál is mondja: Hívom a nem én népemet én népemnek; és a nem
26 szerettet szeretettnek. És lészen, hogy azon a helyen, a hol ez mondatott nékik: Ti nem vagytok az én
27 népem, ott az élő Isten fiainak fognak hívatni. Ésaiás pedig ezt kiáltja Izráel felől: Ha Izráel fiainak
28 száma annyi volna is, mint a tenger fövénye, a maradék tartatik meg. Mert a dolgot bevégezi és rövidre
29 metszi igazságban; mivel rövidesen végez az Úr a földön. És a mint Ésaiás előre megmondotta: Ha a
seregeknek Ura nem hagyott volna nékünk magot, olyanokká lettünk volna, mint Sodoma, és Gomorához
30 volnánk hasonlók. Mit mondunk hát? Azt, hogy a pogányok, a kik az igazságot nem követték, az igaz-
31 ságot elnyerték, még pedig a hitből való igazságot; Izráel ellenben, mely az igazság törvényét követte,
32 nem jutott el az igazság törvényére. Miért? Azért, mert nem hitből keresték, hanem mintha a törvény
33 cselekedeteiből volna. Mert beleütköztek a beleütközés kövébe, A mint meg van írva: Ímé beleütközés
követ és megbotránkozás szikláját teszem Sionba; és a ki hisz benne, nem szégyenül meg.

10, 2 Atyámfiai, szívem szerint kívánom és Istentől könyörgöm az Izráel idvességét. Mert bizonyságot
3 teszek felőlök, hogy Isten iránt való buzgóság van bennök, de nem megismerés szerint. Mert az Isten
igazságát nem ismervén, és az ő tulajdon igazságukat igyekezvén érvényesíteni, az Isten igazságának
4, 5 nem engedelmeskedtek. Mert a törvény vége Krisztus minden hívőnek igazságára. Mert Mózes a
6 törvényből való igazságról azt írja, hogy a ki azokat cselekeszi, él azok által. A hitből való igazság pedig
7 így szól: Ne mondd a te szívedben: Kicsoda megy föl a mennybe? (azaz, hogy Krisztus aláhozza;) Avagy:
8 Kicsoda száll le a mélységbe? (azaz, hogy Krisztust a halálból felhozza.) De mit mond? Közel hozzád a
9 beszéd, a szádban és a szívedben van: azaz a hit beszéde, a melyet mi hirdetünk. Mert ha a te száddal
vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta őt a halálból, megtartatol.
10, 11 Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az idvességre. Mert azt mondja az írás:
12 Valaki hisz ő benne, meg nem szégyenül. Mert nincs különbség zsidó meg görög között; mert ugyanaz az
13 Ura mindeneknek, a ki kegyelemben gazdag mindenekhez, a kik őt segítségül hívják. Mert minden, a ki
14 segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik. Mimódon hívják azért segítségül azt, a kiben nem hisznek?
Mimódon hisznek pedig abban, a ki felől nem hallottak? Mimódon hallanának pedig prédikáló nélkűl?
15 Mimódon prédikálnak pedig, ha el nem küldetnek? A miképen meg van írva: Mily szépek a békesség
16 hirdetőknek lábai, a kik jókat hirdetnek! De nem mindenek engedelmeskedtek az evangyéliomnak.
17 Mert Ésaiás azt mondja: Uram! Kicsoda hitt a mi beszédünknek? Azért a hit hallásból van, a hallás
18 pedig Isten ígéje által. De mondom: Avagy nem hallották-é? Sőt inkább az egész földre elhatott az ő
19 hangjok, és a lakóföld véghatáráig az ő beszédök. De mondom: Avagy nem ismerte-é Izráel? Először
Mózes mondja: Én titeket felingerellek egy nem néppel, értelmetlen néppel haragítalak meg titeket.
20 Ésaiás pedig bátorságosan ezt mondja: Megtaláltak azok, a kik engem nem keresnek; nyilvánvaló lettem
21 azoknak, a kik felőlem nem kérdezősködtek. Az Izráelről pedig ezt mondja: Egész napon kiterjesztettem
kezeimet az engedetlenkedő és ellenmondó néphez.

11 Mondom tehát: Avagy elvetette-é Isten az ő népét? Távol legyen; mert én is izráelita vagyok, az
2 Ábrahám magvából, Benjámin nemzetségéből való. Nem vetette el Isten az ő népét, melyet eleve is-
mert. Avagy nem tudjátok-é, mit mond az írás Illyésről? a mint könyörög Istenhez Izráel ellen, mondván:
3 Uram, a te prófétáidat megölték, és a te oltáraidat lerombolták; és csak én egyedül maradtam, és engem
4 is halálra keresnek. De mit mond néki az isteni felelet? Meghagytam magamnak hétezer embert, a
5 kik nem hajtottak térdet a Baálnak. Ekképen azért most is van maradék a kegyelemből való válasz-
6 tás szerint. Hogyha pedig kegyelemből, akkor nem cselekedetekből: különben a kegyelem nem volna
több kegyelem. Hogyha pedig cselekedetekből, akkor nem kegyelemből, különben a cselekedet nem
7 volna több cselekedet. Micsoda tehát? A mit Izráel keres, azt nem nyerte meg; a választottak ellenben

megnyerték, a többiek pedig megkeményíttettek: A mint meg van írva: Az Isten kábultság lelkét adta 8
nékik; szemeket, hogy ne lássanak, füleket, hogy ne halljanak, mind e mai napig. Dávid is ezt mondja: 9
Legyen az ő asztaluk tőrré, hálóvá, botránkozássá és megtorlássá. Sötétüljenek meg az ő szemeik, hogy 10
ne lássanak, és az ő hátokat mindenkorra görbítsd meg. Annakokáért mondom: Avagy azért botlottak-é 11
meg, hogy elessenek? Távol legyen; hanem az ő esetök folytán lett az idvesség a pogányoké, hogy ők
felingereltessenek. Ha pedig az ő esetök világnak gazdagsága, és az ő veszteségök pogányok gazdag- 12
sága, mennyivel inkább az ő teljességök? Mert néktek mondom a pogányoknak, a mennyiben hát én 13
pogányok apostola vagyok, a szolgálatomat dicsőítem, Ha ugyan felingerelhetném az én atyámfiait, és 14
megtarthatnék közülök némelyeket. Mert ha az ő elvettetésök a világnak megbékélése, micsoda lesz a 15
felvételök hanemha élet a halálból? Ha pedig a zsenge szent, akkor a tészta is; és ha a gyökér szent, az 16
ágak is azok. Ha pedig némely ágak kitörettek, te pedig vadolajfa létedre beoltattál azok közé, és részese 17
lettél az olajfa gyökerének és zsírjának; Ne kevélykedjél az ágak ellenében: ha pedig kevélykedel, nem 18
te hordozod a gyökeret, hanem a gyökér téged. Azt mondod azért: Kitörettek az ágak, hogy én oltassam 19
be. Úgy van; hitetlenség miatt törettek ki, te pedig hit által állasz; fel ne fuvalkodjál, hanem félj; Mert 20, 21
ha az Isten a természet szerint való ágaknak nem kedvezett, majd néked sem kedvez. Tekintsd meg 22
azért az Istennek kegyességét és keménységét: azok iránt a kik elestek, keménységét; irántad pedig a kegyességét, ha megmaradsz a kegyességben; különben te is kivágatol. Sőt azok is, ha meg nem maradnak 23
a hitetlenségben, beoltatnak; mert az Isten ismét beolthatja őket. Mert ha te a természet szerint való 24
vadolajfából kivágattál, és természet ellenére beoltattál a szelíd olajfába: mennyivel inkább beoltatnak
ezek a természet szerint valók az ő saját olajfájokba. Mert nem akarom, hogy ne tudjátok atyámfiai 25
ezt a titkot, hogy magatokat el ne higyjétek, hogy a megkeményedés Izráelre nézve csak részben történt,
a meddig a pogányok teljessége bemegyen. És így az egész Izráel megtartatik, a mint meg van írva: 26
Eljő Sionból a Szabadító, és elfordítja Jákóbtól a gonoszságokat: És ez nékik az én szövetségem, midőn 27
eltörlöm az ő bűneiket. Az evangyéliomra nézve ugyan ellenségek ti érettetek; de a választásra nézve 28
szerelmetesek az atyákért. Mert megbánhatatlanok az Istennek ajándékai és az ő elhívása. Mert miké- 29, 30
pen ti egykor engedetlenkedtetek az Istennek, most pedig irgalmasságot nyertetek az ő engedetlenségök
miatt: Azonképen ők is most engedetlenkedtek, hogy a ti irgalmasságba jutásotok folytán ők is irgalmas- 31
ságot nyerjenek; Mert az Isten mindeneket engedetlenség alá rekesztett, hogy mindeneken könyörüljön. 32
Óh Isten gazdagságának, bölcseségének és tudományának mélysége! Mely igen kikutathatatlanok az ő 33
ítéletei, és kinyomozhatatlanok az ő útai! Mert kicsoda ismerte meg az Úr értelmét, vagy kicsoda volt 34
néki tanácsosa? Avagy kicsoda adott előbb néki, hogy annak visszafizesse azt? Mert ő tőle, ő általa és ő 35, 36
reá nézve vannak mindenek. Övé a dicsőség mindörökké. Ámen.

Kérlek azért titeket atyámfiai az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, **12**
szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket. És ne szabjátok magatokat e világ- 2
hoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó,
kedves és tökéletes akarata. Mert a nékem adott kegyelem által mondom mindenkinek közöttetek, hogy 3
feljebb ne bölcselkedjék, mint a hogy kell bölcselkedni; hanem józanon bölcselkedjék, a mint az Isten
adta kinek-kinek a hit mértékét. Mert miképen egy testben sok tagunk van, minden tagnak pedig nem 4
ugyanazon cselekedete van: Azonképen sokan egy test vagyunk a Krisztusban, egyenként pedig egy- 5
másnak tagjai vagyunk. Minthogy azért külön-külön ajándékaink vannak a nékünk adott kegyelem 6
szerint, akár írásmagyarázás, a hitnek szabálya szerint teljesítsük; Akár szolgálat, a szolgálatban akár 7
tanító, a tanításban; Akár intő, az intésben; az adakozó szelídségben; az előljáró szorgalmatossággal; a 8
könyörülő vídámsággal mívelje. A szeretet képmutatás nélkűl való legyen. Iszonyodjatok a gonosztól, 9
ragaszkodjatok a jóhoz. Atyafiúi szeretettel egymás iránt gyöngédek; a tiszteletadásban egymást meg- 10
előzők legyetek. Az igyekezetben ne legyetek restek; lélekben buzgók legyetek; az Úrnak szolgáljatok. 11
A reménységben örvendezők; a háborús ágban tűrők; a könyörgésben állhatatosak; A szentek szüksé- 12, 13
geire adakozók legyetek; a vendégszeretetet gyakoroljátok. Áldjátok azokat, a kik titeket kergetnek; 14
áldjátok és ne átkozzátok. Örüljetek az örülőkkel, és sírjatok a sírókkal. Egymás iránt ugyanazon in- 15, 16
dulattal legyetek; ne kevélykedjetek, hanem az alázatosakhoz szabjátok magatokat. Ne legyetek bölcsek
timagatokban. Senkinek gonoszért gonoszszal ne fizessetek. A tisztességre gondotok legyen minden em- 17
ber előtt. Ha lehetséges, a mennyire rajtatok áll, minden emberrel békességesen éljetek. Magatokért 18, 19
bosszút ne álljatok szerelmeseim, hanem adjatok helyet ama haragnak; mert meg van írva: Enyém a
bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr. Azért, ha éhezik a te ellenséged, adj ennie; ha szomjuho- 20
zik, adj innia; mert ha ezt míveled, eleven szenet gyűjtesz az ő fejére. Ne győzettessél meg a gonosztól, 21
hanem a gonoszt jóval győzd meg.

13 Minden lélek engedelmeskedjék a felső hatalmasságoknak; mert nincsen hatalmasság, hanem csak
2 Istentől: és a mely hatalmasságok vannak, az Istentől rendeltettek. Azért, a ki ellene támad a ha-
talmasságnak, az Isten rendelésének támad ellene; a kik pedig ellene támadnak, önmagoknak ítéletet
3 szereznek. Mert a fejedelmek nem a jó, hanem a rossz cselekedetnek rettegésére vannak. Akarod-é
4 pedig, hogy ne félj a hatalmasságtól? Cselekedjed a jót, és dícséreted lesz attól. Mert Isten szolgája
ő a te javadra. Ha pedig a gonoszt cselekszed, félj: mert nem ok nélkűl viseli a fegyvert: mert Isten
5 szolgája, bosszúálló a haragra annak, a ki gonoszt cselekszik. Annakokáért szükség engedelmeskedni,
6 nem csak a haragért, hanem a lelkiismeretért is. Mert azért fizettek adót is; mivelhogy Istennek szol-
7 gái, kik ugyanabban foglalatoskodnak. Adjátok meg azért mindenkinek, a mivel tartoztok: a kinek az
adóval, az adót; a kinek a vámmal, a vámot; a kinek a félelemmel, a félelmet; a kinek a tisztességgel, a
8 tisztességet. Senkinek semmivel ne tartozzatok, hanem csak azzal, hogy egymást szeressétek; mert a ki
9 szereti a felebarátját, a törvényt betöltötte. Mert ez: Ne paráználkodjál, ne ölj, ne orozz, hamis tanubi-
zonyságot ne szólj, ne kívánjad, és ha valamely más parancsolat van, ebben az ígében foglaltatik egybe:
10 Szeressed felebarátodat mint temagadat. A szeretet nem illeti gonoszszal a felebarátot. Annakokáért a
11 törvénynek betöltése a szeretet. Ezt pedig cselekedjétek, tudván az időt, hogy ideje már, hogy az álomból
12 felserkenjünk; mert most közelebb van hozzánk az idvesség, mint a mikor hívőkké lettünk. Az éjszaka
elmúlt, a nap pedig elközelgett; vessük el azért a sötétségnek cselekedeteit, és öltözzük fel a világosság
13 fegyvereit. Mint nappal, ékesen járjunk, nem dobzódásokban és részegségekben, nem bujálkodásokban
14 és feslettségekben, nem versengésben és írigységben: Hanem öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust, és a
testet ne tápláljátok a kívánságokra.

14, 2 A hitben erőtelent fogadjátok be, nem ítélgetvén vélekedéseit. Némely ember azt hiszi, hogy mindent
3 megehetik; a hitben erőtelen pedig zöldséget eszik. A ki eszik, ne vesse meg azt, a ki nem eszik; és a ki
4 nem eszik, ne kárhoztassa azt, a ki eszik. Mert az Isten befogadta őt. Te kicsoda vagy, hogy kárhoztatod
a más szolgáját? Az ő tulajdon urának áll vagy esik. De meg fog állani, mert az Úr által képes, hogy
5 megálljon. Emez az egyik napot különbnek tartja a másiknál: amaz pedig minden napot egyformának
6 tart. Kiki a maga értelme felől legyen meggyőződve. A ki ügyel a napra, az Úrért ügyel: és a ki nem
ügyel a napra, az Úrért nem ügyel. A ki eszik, az Úrért eszik, mert hálákat ád az Istennek: és a ki
7 nem eszik, az Úrért nem eszik, és hálákat ád az Istennek. Mert közűlünk senki sem él önmagának,
8 és senki sem hal önmagának: Mert ha élünk, az Úrnak élünk; ha meghalunk, az Úrnak halunk meg.
9 Azért akár éljünk, akár haljunk, az Úréi vagyunk. Mert azért halt meg és támadott fel és elevenedett
10 meg Krisztus, hogy mind holtakon mind élőkön uralkodjék. Te pedig miért kárhoztatod a te atyádfiát?
avagy te is miért veted meg a te atyádfiát? Hiszen mindnyájan oda állunk majd a Krisztus ítélőszéke elé.
11 Mert meg van írva: Élek én, mond az Úr, mert nékem hajol meg minden térd, és minden nyelv Istent
12, 13 magasztalja. Azért hát mindenikünk maga ad számot magáról az Istennek. Annakokáért egymást
többé ne kárhoztassuk: hanem inkább azt tartsátok, hogy a ti atyátokfiának ne szerezzetek megütközést
14 vagy megbotránkozást. Tudom és meg vagyok győződve az Úr Jézusban, hogy semmi sem tisztátalan
15 önmagában: hanem bármi annak tisztátalan, a ki tisztátalannak tartja. De ha a te atyádfia az ételért
megszomorodik, akkor te nem szeretet szerint cselekeszel. Ne veszítsd el azt a te ételeddel, a kiért
16, 17 Krisztus meghalt. Ne káromoltassék azért a ti javatok. Mert az Isten országa nem evés, nem ivás,
18 hanem igazság, békesség és Szent Lélek által való öröm. Mert a ki ezekben szolgál a Krisztusnak,
19 kedves Istennek, és az emberek előtt megpróbált. Azért tehát törekedjünk azokra, a mik a békességre
20 és az egymás épülésére valók. Ne rontsd le az ételért az Isten munkáját. Minden tiszta ugyan, de rossz
21 annak az embernek, a ki botránkozással eszi. Jó nem enni húst és nem inni bort, sem semmit nem tenni,
22 a miben a te atyádfia megütközik vagy megbotránkozik, vagy erőtelen. Te néked hited van: tartsd meg
23 magadban Isten előtt. Boldog, a ki nem kárhoztatja magát abban, a mit helyesel. A ki pedig kételkedik,
ha eszik, kárhoztatva van, mert nem hitből eszik. A mi pedig hitből nincs, bűn az.

15 Tartozunk pedig mi az erősek, hogy az erőtlenek erőtelenségeit hordozzuk, és ne magunknak ked-
2, 3 veskedjünk. Mindenikünk tudniillik az ő felebarátjának kedveskedjék annak javára, épülésére. Mert
Krisztus sem önmagának kedveskedett, hanem a mint meg van írva: A te gyalázóidnak gyalázásai hullot-
4 tak reám. Mert a melyek régen megirattak, a mi tanulságunkra irattak meg: hogy békességestűrés által
5 és az írásoknak vígasztalása által reménységünk legyen. A békességestűrésnek és vígasztalásnak Istene
6 pedig adja néktek, hogy ugyanazon indulat legyen bennetek egymás iránt Krisztus Jézus szerint: Hogy
7 egy szívvel egy szájjal dicsőítsétek az Istent és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyját. Azért fogadjátok
8 be egymást, miképen Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére. Mondom pedig, hogy Jézus
9 Krisztus szolgája lett a körűlmetélkedésnek az Isten igazságáért, hogy megerősítse az atyák ígéreteit; A
pogányok pedig irgalmasságáért dicsőítik Istent, a mint meg van írva: Annakokáért vallást teszek rólad

a pogányok között, és dícséretet éneklek a te nevednek. És ismét azt mondja: Örüljetek pogányok az 10
ő népével együtt. És ismét: Dícsérjétek az urat minden pogányok, és magasztaljátok őt minden népek. 11
És viszont Ésaiás így szól: Lészen a Jessének gyökere, és a ki felkel, hogy uralkodjék a pogányokon; ő 12
benne reménykednek a pogányok. A reménységnek Istene pedig töltsön be titeket minden örömmel és 13
békességgel a hivésben, hogy bővölködjetek a reménységben a Szent Lélek ereje által. Meg vagyok pe- 14
dig győződve atyámfiai én magam is ti felőletek, hogy teljesek vagytok minden jósággal, betöltve minden
ismerettel, képesek lévén egymást is inteni. Bátorságosabban írtam pedig néktek atyámfiai, részben, 15
mintegy emlékeztetvén titeket az Istentől nékem adott kegyelem által, Hogy legyek a Jézus Krisztus 16
szolgája a pogányok között, munkálkodván az Isten evangyéliomában, hogy legyen a pogányoknak áldozata kedves és a Szent Lélek által megszentelt. Van azért mivel dicsekedjem a Jézus Krisztusban, 17
az Istenre tartozó dolgokban. Mert nem merek szólni semmiről, a mit nem Krisztus cselekedett volna 18
általam a pogányoknak engedelmességére, szóval és tettel, Jelek és csodák ereje által, az Isten Lelké- 19
nek ereje által; úgyannyira, hogy én Jeruzsálemtől és környékétől fogva Illyriáig betöltöttem a Krisztus evangyéliomát. Ekképen pedig tisztességbeli dolog, hogy ne ott hirdessem az evangyéliomot, a hol neve- 20
zteteti Krisztus, hogy ne más alapra építsek: Hanem a mint meg van írva: A kiknek nem hirdettetett ő 21
felőle, azok meglátják; és a kik nem hallották, megértik. Annakokáért meg is akadályoztattam gyakran 22
a hozzátok való menetelben. Most pedig, mivelhogy nincs már helyem e tartományokban, vágyódván 23
pedig sok esztendő óta, hogy elmenjek hozzátok: Ha Hispánába megyek, elmegyek ti hozzátok. Mert 24
remélem, hogy átutazóban meglátlak titeket, és ti elkísértek oda, ha előbb részben beteljesedem veletek.
Most pedig megyek Jeruzsálembe, szolgálván a szenteknek. Mert tetszett Macedoniának és Akhájának, 25, 26
hogy a Jeruzsálembeli szentek szegényei részére némileg adakozzanak. Mert tetszett nékik, és tartoz- 27
nak is vele. Mert ha a pogányok azoknak a lelki javaiban részesültek, tartoznak nékik viszont szolgálni
a testiekben. Ezt azért ha majd elvégezem, és nékik e gyümölcsöt átadom, elmegyek közöttetek által 28
Hispániába. Tudom pedig, hogy mikor hozzátok megyek, a Krisztus evangyélioma áldásának teljes- 29
ségével megyek. Kérlek pedig titeket atyámfiai a mi Urunk Jézus Krisztusra és a Lélek szerelmére, 30
tusakodjatok velem együtt az imádkozásokban, én érettem Isten előtt, Hogy szabaduljak meg azoktól, a 31
kik engedetlenek Júdeában, és hogy az én Jeruzsálemben való szolgálatom legyen kedves a szentek előtt;
Hogy örömmel menjek hozzátok az Isten akaratából, és veletek együtt megújuljak. A békességnek Istene 32, 33
pedig legyen mindnyájan ti veletek! Ámen.

Ajánlom pedig néktek Fébét, a mi nénénket, ki a Kenkhréabeli gyülekezetnek szolgálója: Hogy fo- **16**, 2
gadjátok őt az Úrban szentekhez illendően, és legyetek mellette, ha valami dologban rátok szorúl. Mert
ő is sokaknak pártfogója volt, nékem magamnak is. Köszöntsétek Priscillát és Akvilát, kik nékem mun- 3
katársaim Krisztus Jézusban, A kik az én életemért a saját nyakukat tették le; a kiknek nemcsak én 4
mondok köszönetet, hanem a pogányok minden gyülekezete is. És köszöntsétek azt a gyülekezetet, mely 5
az ő házokban van. Köszöntsétek az én szerelmetes Epenétusomat, a ki Akhája zsengéje a Krisztusban.
Köszöntsétek Máriát, ki sokat munkálkodott körülöttünk. Köszöntsétek Andronikust és Juniát az én 6, 7
rokonaimat és az én fogolytársaimat, a kik híresek az apostolok között, a kik nálamnál is előbb voltak
a Krisztusban. Köszöntsétek Ampliást, ki nékem szerelmesem az Úrban. Köszöntsétek Orbánt, a mi 8, 9
munkatársunkat a Krisztusban, és Stakhist az én szerelmesemet. Köszöntsétek Apellest, ki a Krisztus- 10
ban megpróbáltatott. Köszöntsétek az Aristóbulus háznépéből valókat. Köszöntsétek Heródiont az én 11
rokonomat. Köszöntsétek a Nárcissus háznépéből azokat, a kik az Úrban vannak. Köszöntsétek Trifé- 12
nát és Trifósát, kik munkálódnak az Úrban. Köszöntsétek a szerelmetes Persist, ki sokat munkálódott az
Úrban. Köszöntsétek Rufust, ki kiválasztott az Úrban, és az ő anyját, a ki az enyém is. Köszöntsétek 13, 14
Ásinkritust, Flégont, Hermást, Pátrobást, Merkuriust, és az atyafiakat, kik velök vannak. Köszöntsétek 15
Filólogust és Juliát, Néreust és az ő nénjét, és Olimpást, és minden szenteket, kik velök vannak. Kö- 16
szöntsétek egymást szent csókolással. Köszöntenek titeket a Krisztus gyülekezetei. Kérlek pedig titeket 17
atyámfiai, vigyázzatok azokra, a kik szakadásokat és botránkozásokat okoznak a tudomány körül, melyet tanultatok; és azoktól hajoljatok el. Mert az ilyenek a mi Urunk Jézus Krisztusnak nem szolgálnak, 18
hanem az ő hasuknak; és nyájas beszéddel, meg hízelkedéssel megcsalják az ártatlanoknak szívét. Mert 19
a ti engedelmességetek mindenekhez eljutott. Örülök azért rajtatok; de akarom, hogy bölcsek legyetek a
jóban, ártatlanok pedig a rosszban. A békességnek Istene megrontja a sátánt a ti lábaitok alatt hamar. 20
A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme veletek. Ámen. Köszöntenek titeket Timótheus, az én munka- 21
társam, és Luczius, Jáson, és Sosipáter az én rokonaim. Köszöntelek titeket az Úrban én Tertius, ki 22
e levelet írtam. Köszönt titeket Gájus, a ki nékem és az egész gyülekezetnek gazdája. Köszönt titeket 23
Erástus a városnak kincstartója, és Kvártus atyafi. A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme mindnyájan 24

25 ti veletek. Ámen. Annak pedig, a ki titeket megerősíthet az én evangyéliomom és a Jézus Krisztus
26 hirdetése szerint, ama titoknak kijelentése folytán, mely örök időtől fogva el volt hallgatva, Most pedig
megjelentetett a prófétai írások által, az örök Isten parancsolata szerint, a hitben való engedelmesség
27 végett minden pogányoknak tudomására adatván, Az egyedül bölcs Istennek a Jézus Krisztus által di-
csőség mindörökké. Ámen.

I KORINTHUSI

Pál, Jézus Krisztusnak Isten akaratából elhívott apostola, és Sosthenes, az atyafi, **1**, 2
Az Isten gyülekezetének, a mely Korinthusban van, a Krisztus Jézusban megszentelteknek, elhívott szenteknek, mindazokkal egybe, a kik a mi Urunk Jézus Krisztus nevét segítségül hívják bármely helyen, a magokén és a miénken: Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az 3
Úr Jézus Krisztustól. Hálát adok az én Istenemnek mindenkor ti felőletek az Isten ama kegyelméért, 4
mely néktek a Krisztus Jézusban adatott, Mivelhogy mindenben meggazdagodtatok ő benne, minden 5
beszédben és minden ismeretben, A mint megerősíttetett ti bennetek a Krisztus felől való bizonyságté- 6
tel. Úgy, hogy semmi kegyelmi ajándék nélkűl nem szűkölködtök, várván a mi Urunk Jézus Krisztusnak 7
megjelenését, A ki meg is erősít titeket mindvégig feddhetetlenségben, a mi Urunk Jézus Krisztusnak 8
napján. Hű az Isten, ki elhívott titeket az ő Fiával, a mi Urunk Jézus Krisztussal való közösségre, Kér- 9, 10
lek azonban titeket Atyámfiai a mi Urunk Jézus Krisztus nevére, hogy mindnyájan egyképen szóljatok
és ne legyenek köztetek szakadások, de legyetek teljesen egyek ugyanazon értelemben és ugyanazon vé-
leményben. Mert megtudtam felőletek atyámfiai a Kloé embereitől, hogy versengések vannak köztetek. 11
Azt értem pedig, hogy mindenitek ezt mondja: Én Pálé vagyok, én meg Apollósé, én meg Kéfásé, én meg 12
Krisztusé. Vajjon részekre osztatott-é a Krisztus? Vajjon Pál feszíttetett-é meg érettetek, vagy a Pál ne- 13
vére kereszteltettetek-é meg? Hálákat adok az Istennek, hogy senkit sem kereszteltem meg közűletek, 14
kivéve Krispust és Gájust, Hogy valaki azt ne mondja, hogy a magam nevére kereszteltem. Megke- 15, 16
reszteltem azonban Stefana házanépét is, ezenkivűl nem tudom, hogy valakit mást kereszteltem volna.
Mert nem azért küldött engem a Krisztus, hogy keresztteljek, hanem hogy az evangyéliomot hirdessem; de 17
nem szólásban való bölcseséggel, hogy a Krisztus keresztje hiábavaló ne legyen. Mert a keresztről való 18
beszéd bolondság ugyan azoknak, a kik elvesznek; de nekünk, kik megtartatunk, Istennek ereje. Mert 19
meg van írva: Elvesztem a bölcseknek bölcseségét és az értelmeseknek értelmét elvetem. Hol a bölcs? 20
hol az írástudó? hol e világnak vitázója? Nemde nem bolondsággá tette-é Isten e világnak bölcseségét?
Mert minekutána az Isten bölcseségében nem ismerte meg a világ a bölcseség által az Istent, tetszék 21
az Istennek, hogy az ígehirdetés bolondsága által tartsa meg a hívőket. Mert egyfelől a zsidók jelt kí- 22
vánnak, másfelől a görögök bölcseséget keresnek. Mi pedig Krisztust prédikáljuk, mint megfeszítettet, 23
a zsidóknak ugyan botránkozást, a görögöknek pedig bolondságot; Ámde magoknak a hivatalosoknak, 24
úgy zsidóknak, mint görögöknek Krisztust, Istennek hatalmát és Istennek bölcseségét. Mert az Isten 25
bolondsága bölcsebb az embereknél, és az Isten erőtelensége erősebb az embereknél. Mert tekintsétek 26
csak a ti hivatástokat, atyámfiai, hogy nem sokan hivattak bölcsek test szerint, nem sokan hatalmasak,
nem sokan nemesek; Hanem a világ bolondjait választotta ki magának az Isten, hogy megszégyenítse 27
a bölcseket; és a világ erőtleneit választotta ki magának az Isten, hogy megszégyenítse az erőseket; És 28
a világ nemteleneit és megvetettjeit választotta ki magának az Isten, és a semmiket, hogy a valamiket
megsemmisítse: Hogy ne dicsekedjék ő előtte egy test sem. Tőle vagytok pedig ti a Krisztus Jézusban, 29, 30
ki bölcseségül lőn nékünk az Istentől, és igazságúl, szentségül és váltságúl: Hogy, a mint meg van írva: 31
A ki dicsekedik, az Úrban dicsekedjék.

Én is, mikor hozzátok mentem, atyámfiai, nem mentem, hogy nagy ékesszólással, avagy bölcseséggel **2**
hirdessem néktek az Isten bizonyságtételét. Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak ti köztetek, 2
mint a Jézus Krisztusról, még pedig mint megfeszítettről. És én erőtlenség, félelem és nagy rettegés 3
közt jelentem meg ti köztetek. És az én beszédem és az én predikálásom nem emberi bölcseségnek 4
hitető beszédiben állott, hanem léleknek és erőnek megmutatásában: Hogy a ti hitetek ne emberek 5
bölcseségén, hanem Istennek erején nyugodjék. Bölcseséget pedig a tökéletesek között szólunk; ámde 6
nem e világnak, sem e világ veszendő fejedelmeinek bölcseségét; Hanem Istennek titkon való bölcseségét 7
szóljuk, azt az elrejtettet, melyet öröktől fogva elrendelt az Isten a mi dicsőségünkre; Melyet e világ 8
fejedelmei közűl senki sem ismert, mert ha megismerték volna, nem feszítették volna meg a dicsőség
urát: Hanem, a mint meg van írva: A miket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg 9
se gondolt, a miket Isten készített az őt szeretőknek. Nekünk azonban az Isten kijelentette az ő Lelke 10
által: mert a Lélek mindeneket vizsgál, még az Istennek mélységeit is. Mert kicsoda tudja az emberek 11
közűl az ember dolgait, hanemha az embernek lelke, a mely ő benne van? Azonképen az Isten dolgait
sem ismeri senki, hanemha az Istennek lelke. Mi pedig nem e világnak lelkét vettük, hanem az Istenből 12
való lelket; hogy megismerjük azokat, a miket Isten ajándékozott nékünk. Ezeket prédikáljuk is, nem 13
oly beszédekkel, melyekre emberi bölcseség tanít, hanem a melyekre a Szent Lélek tanít; lelkiekhez
lelkieket szabván. Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten lelkének dolgait: mert bolondságok 14

15 néki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképen ítéltetnek meg. A lelki ember azonban mindent megítél, de
16 ő senkitől sem ítéltetik meg. Mert ki érte fel az Úrnak értelmét, hogy megoktathatná őt? Bennünk pedig
Krisztus értelme van.

3 Én sem szólhattam néktek, atyámfiai, mint lelkieknek, hanem mint testieknek, mint a Krisztusban
2 kisdedeknek. Téjnek italával tápláltalak titeket és nem kemény eledellel, mert még nem bírtátok volna
3 meg, sőt még most sem bírjátok meg: Mert még testiek vagytok; mert a mikor írigykedés, versengés
4 és visszavonás van köztetek, vajjon nem testiek vagytok-é és nem ember szerint jártok-é? Mert mikor
5 egyik ezt mondja: Én Pálé vagyok; a másik meg: Én Apollósé; nem testiek vagytok-é? Hát kicsoda Pál
6 és kicsoda Apollós? Csak szolgák, kik által hívőkké lettetek, és pedig a mint kinek-kinek az Úr adta. Én
7 plántáltam, Apollós öntözött; de az Isten adja vala a növekedést. Azért sem a ki plántál, nem valami,
8 sem a ki öntöz; hanem a növekedést adó Isten. A plántáló pedig és az öntöző egyek; de mindenik a maga
9 jutalmát veszi a maga munkája szerint. Mert Isten munkatársai vagyunk: Isten szántóföldje, Isten
10 épülete vagytok. Az Istennek nékem adott kegyelme szerint, mint bölcs építőmester, fundamentomot
11 vetettem, de más épít reá. Kiki azonban meglássa mimódon épít reá. Mert más fundamentomot senki
12 nem vethet azon kivűl, a mely vettetett, mely a Jézus Krisztus. Ha pedig valaki aranyat, ezüstöt,
13 drágaköveket, fát, szénát, pozdorját épít rá erre a fundamentomra; Kinek-kinek munkája nyilván lészen:
mert ama nap megmutatja, mivelhogy tűzben jelenik meg; és hogy kinek-kinek munkája minémű legyen,
14, 15 azt a tűz próbálja meg. Ha valakinek a munkája, a melyet ráépített, megmarad, jutalmát veszi. Ha
valakinek a munkája megég, kárt vall. Ő maga azonban megmenekül, de úgy, mintha tűzön keresztül.
16, 17 Nem tudjátok-é, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten lelke lakozik bennetek? Ha valaki az Isten
18 templomát megrontja, megrontja azt az Isten. Mert az Istennek temploma szent, ezek vagytok ti. Senki
se csalja meg magát. Ha valaki azt hiszi, hogy bölcs ti köztetek e világon, bolond legyen, hogy bölcscsé
19 lehessen. Mert e világ bölcsesége bolondság az Isten előtt. Mert meg van írva: Megfogja a bölcseket
20, 21 az ő csalárdságukban. És ismét: Ismeri az Úr a bölcsek gondolatait, hogy hiábavalók. Azért senki se
22 dicsekedjék emberekkel. Mert minden a tiétek. Akár Pál, akár Apollós, akár Kéfás, akár világ, akár
23 élet, akár halál, akár jelenvalók, akár következendők, minden a tiétek; Ti pedig Krisztusé, Krisztus
pedig Istené.

4, 2 Úgy tekintsen minket az ember, mint Krisztus szolgáit és Isten titkainak sáfárait. A mi pedig egyéb-
3 iránt a sáfárokban megkívántatik, az, hogy mindenik hívnek találtassék. Rám nézve pedig igen csekély
dolog, hogy ti tőletek ítéltessem meg, vagy emberi ítéletnaptól; sőt magam sem ítélem meg magamat.
4 Mert semmit sem tudok magamra, de nem ebben vagyok megigazulva; a ki ugyanis engem megítél, az
5 Úr az. Azért idő előtt semmit se ítéljetek, míg el nem jő az Úr, a ki egyrészt világra hozza a sötétségnek
titkait, másrészt megjelenti a szíveknek tanácsait; és akkor mindenkinek az Istentől lészen a dícsérete.
6 Ezeket pedig, Atyámfiai, példában szabtam magamra és Apollósra ti érettetek; hogy rajtunk tanuljátok
meg, hogy annakfelette a mi írva van, nem kell bölcselkedni; hogy senki se fuvalkodjék fel az egyikért a
7 másik ellen. Mert kicsoda különböztet meg téged? Mid van ugyanis, a mit nem kaptál volna? Ha pedig
8 úgy kaptad, mit dicsekedel, mintha nem kaptad volna? Immár beteltetek, immár meggazdagodtatok,
nálunk nélkűl uralkodásra jutottatok; vajha csakugyan uralkodásra jutottatok volna, hogy mi is veletek
9 egybe uralkodhatnánk. Mert úgy vélem, hogy az Isten minket, az apostolokat, utolsókúl állított, mint-
10 egy halálra szántakúl: mert látványossága lettünk a világnak, úgy angyaloknak, mint embereknek. Mi
bolondok a Krisztusért, ti pedig bölcsek a Krisztusban; mi erőtlenek, ti pedig erősek; ti dicsőségesek, mi
11 pedig gyalázatosak. Mindezideig éhezünk is, szomjúhozunk is, mezítelenkedünk is, bántalmaztatunk
12 is, bujdosunk is, Fáradozunk is, tulajdon kezünkkel munkálkodván; ha szidalommal illettetünk, jót kí-
13 vánunk; ha háborúságot szenvedünk, békességgel tűrjük; Ha gyaláztatunk, könyörgünk: szinte a világ
14 szemetjévé lettünk, mindeneknek söpredékévé egész mostanig. Nem azért írom ezeket, hogy megszégye-
15 nítselek titeket, hanem mint szerelmes gyermekeimet intelek. Mert ha tízezer tanítómesteretek lenne is
16 a Krisztusban, de nem sok atyátok; mert tőlem vagytok a Krisztus Jézusban az evangyéliom által. Kér-
17 lek azért titeket, legyetek az én követőim. Azért küldtem hozzátok Timótheust, ki nékem szeretett és
hű fiam az Úrban, a ki eszetekbe juttatja néktek az én útaimat a Krisztusban, a mint mindenütt, minden
18, 19 gyülekezetben, tanítok. De mintha el se mennék ti hozzátok, úgy felfuvalkodtak némelyek. Pedig elme-
gyek hamarosan hozzátok, ha az Úr akarándja; és megismerem a felfuvalkodottaknak nem a beszédjét,
20, 21 hanem az erejét. Mert nem beszédben áll az Istennek országa, hanem erőben. Mit akartok? Vesszővel
menjek-é hozzátok, avagy szeretettel és szelídségnek lelkével?

5 Általában hallatszik köztetek paráznaság, még olyan paráznaság is, a milyen a pogányok között sem
2 említtetik, hogy valaki atyjának feleségét elvegye. És ti fel vagytok fuvalkodva, és nem keseredtetek

meg inkább, hogy kivettetnék közűletek, a ki ezt a dolgot cselekedte. Mert én távol lévén ugyan testben, 3
de jelen lévén lélekben, már elvégeztem, mintha jelen volnék, hogy azt, a ki ekként ezt cselekedte, Ti 4
és az én lelkem a mi Urunk Jézus Krisztusnak nevében egybegyűlvén, a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmával, Átadjuk az ilyent a sátánnak a testnek veszedelmére, hogy a lélek megtartassék az Úr Jézusnak 5
ama napján. Nem jó a ti dicsekedéstek. Avagy nem tudjátok-é, hogy egy kicsiny kovász az egész tésztát 6
megposhasztja. Tisztítsátok el azért a régi kovászt, hogy legyetek új tésztává, a minthogy kovász nélkűl 7
valók vagytok; mert hiszen a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, megáldoztatott érettünk. Azért ne régi 8
kovászszal ünnepeljünk, sem rosszaságnak és gonoszságnak kovászával, hanem tisztaságnak és igazságnak kovásztalanságában. Azt írtam néktek ama levelemben, hogy paráznákkal ne társalkodjatok. De 9, 10
nem általában e világ paráznáival, vagy csalóival, vagy ragadozóival, vagy bálványimádóival; mert hiszen így ki kellene e világból mennetek. Most azért azt írom néktek, hogy ne társalkodjatok azzal, ha valaki 11
atyafi létére parázna, vagy csaló, vagy bálványimádó, vagy szidalmazó, vagy részeges, vagy ragadozó. Az ilyennel még együtt se egyetek. Mert mi közöm ahhoz, hogy a kivűlvalókról is ítéletet tegyek? avagy ti 12
nem a belüllévők fölött tesztek-é ítéletet? A kivűlvalókat pedig majd az Isten ítéli meg. Vessétek ki azért 13
a gonoszt magatok közűl.

Merészel valaki ti közűletek, ha peres dolga van a másikkal, az igaztalanok előtt törvénykezni, és nem **6**
a szentek előtt? Nem tudjátok-é, hogy a szentek a világot ítélik meg? És ha ti ítélitek meg a világot, 2
méltatlanok vagytok-é a legkisebb dolgokban való ítéletekre? Nem tudjátok-é, hogy angyalokat fogunk 3
ítélni, nemhogy életszükségre való dolgokat? Azért ha életszükségre való dolgok felől van törvénykezéstek, a kik a gyülekezetben legalábbvalók, azokat ültessétek le. Megszégyenítéstekre mondom. Hát 4, 5
nincs ti köztetek egy bölcs ember sem, a ki ítéletet tehetne az ő atyjafiai között? Hanem atyafi atyafival 6
törvénykezik, még pedig hitetlenek előtt? Egyáltalán már az is gyarlóság ti bennetek, hogy törvénykeztek egymással. Miért nem szenveditek inkább a bántalmazást? Miért nem tűritek inkább a kárt? Sőt 7, 8
ti okoztok bántalmazást és kárt, még pedig atyátokfiainak. Avagy nem tudjátok-é, hogy igazságtalanok 9
nem örökölhetik Istennek országát? Ne tévelyegjetek; se paráznák, se bálványimádók, se házasságtörők, se pulyák, se férfiszeplősítők, Se lopók, se telhetetlenek, se részegesek, se szidalmazók, se ragadozók 10
nem örökölhetik Isten országát. Ilyenek voltatok pedig némelyek, de megmosattattatok, de megszenteltettetek, de megigazíttattatok az Úr Jézusnak nevében és a mi Istenünk lelke által. Minden szabad 11, 12
nékem, de nem minden használ; minden szabad nékem, de én nem adatom valakinek hatalma alá. Az 13
eledelek a hasnak és a has az eledeleknek rendeltetett. Az Isten pedig mind ezt, mind amazokat eltörli. A test azonban nem a paráznaságnak rendeltetett; hanem az Úrnak, és az Úr a testnek. Az Isten pedig 14
az Urat is feltámasztotta, minket is feltámaszt az ő hatalma által. Nem tudjátok-é, hogy a ti testetek 15
a Krisztusnak tagjai? Elszakítva hát a Krisztus tagjait, paráznának tagjaivá tegyem? Távol legyen. Avagy nem tudjátok-é, hogy a ki paráznával egyesül, egy test vele? Mert ketten lesznek, úgymond, egy 16
testté. A ki pedig az Úrral egyesül, egy lélek ő vele. Kerüljétek a paráznaságot. Minden bűn, melyet 17, 18
az ember cselekszik, a testen kivűl van, de a ki paráználkodik, a maga teste ellen vétkezik. Avagy nem 19
tudjátok-é, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma, a melyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek azért az Istent a ti testetekben és 20
lelketekben, a melyek az Istenéi.

A mik felől pedig írtatok nékem, jó a férfiúnak asszonyt nem illetni. De a paráznaság miatt minden **7**, 2
férfiúnak tulajdon felesége legyen, és minden asszonynak tulajdon férje. A feleségének adja meg a férj 3
a köteles jóakaratot; hasonlóképen a feleség is a férjének. A feleség nem ura a maga testének, hanem 4
a férje; hasonlóképen a férj sem ura a maga testének, hanem a felesége. Ne foszszátok meg egymást, 5
hanemha egyenlő akaratból bizonyos ideig, hogy ráérjetek a bőjtölésre és az imádkozásra, azután ismét együvé térjetek, hogy a Sátán meg ne kísértsen titeket, mivelhogy magatokat meg nem tartóztathatjátok. Ezt pedig kedvezésképen mondom, nem parancsolat szerint. Mert szeretném, ha minden ember 6, 7
úgy volna, mint én magam is; de kinek-kinek tulajdon kegyelmi ajándéka vagyon Istentől, egynek így, másnak pedig úgy. Mondom pedig a nem házasoknak és az özvegyasszonyoknak, hogy jó nékik, ha úgy 8
maradhatnak, mint én is. De ha magukat meg nem tartóztathatják, házasságban éljenek: mert jobb 9
házasságban élni, mint égni. Azoknak pedig, a kik házasságban vannak, hagyom nem én, hanem az Úr, 10
hogy az asszony férjétől el ne váljék. Hogyha pedig elválik is, maradjon házasság nélkűl, vagy béküljön 11
meg férjével; és a férj se bocsássa el a feleségét. Egyebeknek pedig én mondom, nem az Úr: Ha valamely 12
atyafinak hitetlen felesége van, és ez vele akar lakni, el ne bocsássa azt. És a mely asszonynak hitetlen 13
férje van, és ez vele akar lakni, el ne bocsássa azt. Mert meg van szentelve a hitetlen férj az ő feleségében, és meg van szentelve a hitetlen asszony az ő férjében, mert különben a ti gyermekeitek tisztátalanok 14
volnának, most pedig szentek. Ha pedig a hitetlen elválik, ám váljék el; nem vettetett szolgaság alá a ke- 15

16 resztyén férfiú, vagy asszony az ilyen dolgokban. De békességre hívott minket az Isten. Mert mit tudod,
te asszony, ha megmentheted-e a férjedet; vagy mit tudod, te férfiú, ha megmentheted-e a feleségedet?
17 Csak a mint kinek-kinek adta az Isten, a mint kit-kit elhívott az Úr, úgy járjon. És minden gyülekezetben
18 ekképen rendelkezem. Körűlmetélten hivatott el valaki? ne fedezze el azt; körűlmetéletlenül hivatott el
19 valaki? ne metélkedjék körűl. A körűlmetélkedés semmi, a körűlmetéletlenség is semmi; hanem Isten
20, 21 parancsolatainak megtartása. Kiki a mely hivatásban hívatott el, abban maradjon. Szolgai állapotban
22 hivattattál el? Ne gondolj vele, sőt ha szabad lehetsz is, inkább élj azzal. Mert az Úrban elhívott szolga
23 az Úrnak szabadosa; hasonlóképen a ki szabadságban hívatott el, Krisztusnak szolgája. Áron vétettetek
24 meg, ne legyetek embereknek szolgái. Kiki a miben elhívatott, atyámfiai, abban maradjon meg az Isten
25 előtt. A hajadonok felől nincs ugyan parancsolatom az Úrtól, de tanácsot adok úgy, mint a ki irgalmas-
26 ságot nyertem az Úrtól, hogy hitelreméltó legyek. Úgy ítélem azért, hogy jó ez a jelenvaló szükség miatt,
27 hogy tudniillik jó az embernek úgy maradni. Feleséghez köttettél? Ne keress elválást. Megszabadultál
28 feleségedtől? Ne keress feleséget. De ha veszel is feleséget, nem vétkezel; és ha férjhez megy is a haja-
29 don, nem vétkezik; de az ilyeneknek háborúságuk lesz a testben. Én pedig kedveznék néktek. Ezt pedig
azért mondom, atyámfiai, mert az idő rövidre van szabva ezentúl, azért a kiknek van is feleségök, úgy
30 legyenek, mintha nem volna. És a kik sírnak, mintha nem sírnának; és a kik vígadnak, mintha nem
31 vígadnának; a kik vesznek, mintha semmijök sem volna. És a kik élnek e világgal, mintha nem élnének:
32 mert elmúlik e világnak ábrázatja. Azt akarnám pedig, hogy ti gond nélkűl legyetek. A ki házasság nél-
33 kűl van, arra visel gondot, a mi az Úré, mimódon kedveskedhessék az Úrnak; A ki pedig feleséget vett,
34 a világiakra visel gondot, mimódon kedveskedhessék a feleségének. Különbözik egymástól az asszony
és a hajadon. A ki nem ment férjhez, az Úr dolgaira visel gondot, hogy szent legyen mind testében, mind
35 lelkében; a ki pedig férjhez ment, a világiakra visel gondot, mimódon kedveskedhessék a férjének. Ezt
pedig a ti hasznotokra mondom; nem hogy tőrt vessek néktek, hanem hogy illendőképen és állhatatosan
36 ragaszkodjatok az Úrhoz háboríthatlanul. De ha valaki szégyennek tartja az ő hajadon leányára, ha
virágzó idejét múlja, és úgy kell történnie, a mit akar, azt cselekedje, nem vétkezik; menjenek férjhez.
37 A ki pedig szilárdan áll a szívében és a szükség nem kényszeríti, hatalma pedig van a tulajdon akarata
38 fölött, és azt végezte el szívében, hogy megtartja hajadon leányát, jól cselekszi. Azért, a ki férjhez adja,
39 az is jól cselekszi, de a ki nem adja férjhez, még jobban cselekszi. Az asszonyt törvény köti, míg férje
40 él, de ha férje meghal, szabadon férjhez mehet, a kihez akar, csakhogy az Úrban. De boldogabb, ha úgy
marad, az én véleményem szerint; pedig hiszem, hogy bennem is Istennek lelke van.

8 A bálványáldozatok felől pedig tudjuk, hogy mindnyájunknak van ismeretünk. Az ismeret felfuvalko-
2 dottá tesz, a szeretet pedig épít. Ha pedig valaki azt hiszi, hogy tud valamit, még semmit sem ismer úgy,
3, 4 a mint ismernie kell. Hanem ha valaki az Istent szereti, az ismertetik ő tőle. Tehát a bálványáldozati
hús evése felől tudjuk, hogy egy bálvány sincs a világon, és hogy Isten sincs senki más, hanem csak egy.
5 Mert ha vannak is úgynevezett istenek akár az égben, akár a földön, a minthogy van sok isten és sok úr;
6 Mindazáltal nekünk egy Istenünk van, az Atya, a kitől van a mindenség, mi is ő benne; és egy Urunk, a
7 Jézus Krisztus, a ki által van a mindenség, mi is ő általa. De nem mindenkiben van meg ez az ismeret;
sőt némelyek a bálvány felől való lelkiismeretök szerint mind mai napig mint bálványáldozatot eszik, és
8 az ő lelkiismeretök, mivelhogy erőtelen, megfertőztetik. Pedig az eledel nem tesz minket kedvesekké
Isten előtt: mert ha eszünk is, nem leszünk gazdagabbak; ha nem eszünk is, nem leszünk szegényebbek.
9 De meglássátok, hogy ez a ti szabadságtok valamiképen botránkozásukra ne legyen az erőteleneknek.
10 Mert ha valaki meglát téged, a kinek ismereted van, hogy a bálványtemplomnál vendégeskedel, annak
11 lelkiismerete, mivelhogy erőtelen, nem arra indíttatik-é, hogy megegye a bálványáldozatot? És a te is-
12 mereted miatt elkárhozik a te erőtelen atyádfia, a kiért Krisztus meghalt. Így aztán, mikor az atyafiak
13 ellen vétkeztek és az ő erőtelen lelkiismeretüket megsértitek, a Krisztus ellen vétkeztek. Annakokáért,
ha eledel botránkoztatja meg az én atyámfiát, inkább soha sem eszem húst, hogy az én atyámfiát meg ne
botránkoztassam.

9 Nem vagyok-é apostol? Nem vagyok-é szabad? Nem láttam-é Jézus Krisztust, a mi Urunkat? Nem az
2 én munkám vagytok-é ti az Úrban? Ha egyebeknek nem vagyok apostoluk, de bizony néktek az vagyok,
3 mert az én apostolságomnak pecsétje az Úrban ti vagytok. Ez az én védelmem azok ellenében, a kik vá-
4, 5 dolnak engem. Nincsen-é arra jogunk, hogy együnk és igyunk? Nincsen-é arra jogunk, hogy keresztyén
6 feleségünket magunkkal hordozzunk, mint a többi apostolok is és az Úrnak atyjafiai és Kéfás? Avagy
7 csak nekem és Barnabásnak nincs-é jogunk, hogy ne dolgozzunk? Kicsoda katonáskodik valaha a maga
zsoldján? Kicsoda plántál szőlőt, és nem eszik annak gyümölcséből? Vagy kicsoda legeltet nyájat, és nem
8 eszik a nyájnak tejéből? Vajjon emberi módon beszélem-é ezeket? vagy nem ezeket mondja-é a törvény

is? Mert a Mózes törvényében meg van írva: Ne kösd fel a nyomtató ökörnek száját. Avagy az ökrökre 9
van-é az Istennek gondja? Avagy ne m érettünk mondja-é általában? Mert mi érettünk íratott meg, hogy 10
a ki szánt, reménység alatt kell szántania, és a ki csépel, az ő reménységében részesnek lennie reménység
alatt. Ha mi néktek a lelkieket vetettük, nagy dolog-é, ha mi a testi javaitokat aratjuk? Ha egyebek 11, 12
részesülnek a ti javaitokban, mért nem inkább mi? De mi nem éltünk e szabadsággal; hanem mindent
eltűrünk, hogy valami akadályt ne gördítsünk a Krisztus evangyélioma elé. Nem tudjátok-é, hogy a kik 13
a szent dolgokban munkálkodnak, a szent helyből élnek, és a kik az oltár körűl forgolódnak, az oltárral
együtt veszik el részüket? Ekképen rendelte az Úr is, hogy a kik az evangyéliomot hirdetik, az evangyé- 14
liomból éljenek. De én ezek közűl egygyel sem éltem. Nem azért írtam azonban ezeket, hogy velem 15
is így történjék, mert jobb nékem meghalnom, hogysem valaki hiábavalóvá tegye az én dicsekedésemet.
Mert ha az evangyéliomot hirdetem, nem dicsekedhetem, mert szükség kényszerít engem. Jaj ugyanis 16
nékem, ha az evangyéliomot nem hirdetem. Mert ha akaratom szerint mívelem ezt, jutalmam van; ha 17
pedig akaratom nélkűl, sáfársággal bízattam meg. Micsoda tehát az én jutalmam? Hogy prédikálá- 18
sommal ingyenvalóvá tegyem a Krisztus evangyéliomát, hogy ne használjam ki ama szabadságomat az
evangyéliom hirdetésénél. Mert én, noha mindenkivel szemben szabad vagyok, magamat mindenkinek 19
szolgájává tettem, hogy a többséget megnyerjem. És a zsidóknak zsidóvá lettem, hogy zsidókat nyerjek 20
meg; a törvény alatt valóknak törvény alatt valóvá, hogy a törvény alatt valókat megnyerjem; A törvény 21
nélkűl valóknak törvénynélkülivé, noha nem vagyok Isten törvénye nélkűl, hanem Krisztus törvényében
való, hogy törvény nélkűl valókat nyerjek meg. Az erőtleneknek erőtelenné lettem, hogy az erőteleneket 22
megnyerjem. Mindeneknek mindenné lettem, hogy minden módon megtartsak némelyeket. Ezt pedig az 23
evangyéliomért mívelem, hogy részestárs legyek abban. Nem tudjátok-é, hogy a kik versenypályán fut- 24
nak, mindnyájan futnak ugyan, de egy veszi el a jutalmat? Úgy fussatok, hogy elvegyétek. Mindaz pedig 25
a ki pályafutásban tusakodik, mindenben magatűrtető; azok ugyan, hogy romlandó koszorút nyerjenek,
mi pedig romolhatatlant. Én azért úgy futok, mint nem bizonytalanra; úgy viaskodom, mint a ki nem 26
levegőt vagdos: Hanem megsanyargatom testemet és szolgává teszem; hogy míg másoknak prédikálok, 27
magam valami módon méltatlanná ne legyek.

Nem akarom pedig, hogy ne tudjátok, Atyámfiai, hogy a mi atyáink mindnyájan a felhő alatt voltak, **10**
és mindnyájan a tengeren mentek által; És mindnyájan Mózesre keresztelkedtek meg a felhőben és a 2
tengerben; És mindnyájan egy lelki eledelt ettek; És mindnyájan egy lelki italt ittak, mert ittak a lelki 3, 4
kőszikából, a mely követi vala őket: e kőszikla pedig a Krisztus volt. De azoknak többségét nem ked- 5
velé az Isten, mert elhullának a pusztában. Ezek pedig példáink lőnek, hogy mi ne kívánjunk gonosz 6
dolgokat, a miképen azok kívántak. Se bálványimádók ne legyetek, mint azok közűl némelyek, a mint 7
meg van írva: Leüle a nép enni és inni, és felkelének játszani. Se pedig ne paráználkodjunk mint azok 8
közűl paráználkodtak némelyek, és elestek egy napon huszonháromezeren. Se a Krisztust ne kísértsük, 9
a mint közűlök kísértették némelyek, és elveszének a kígyók miatt. Se pedig ne zúgolódjatok, miképen ő 10
közűlök zúgolódának némelyek, és elveszének a pusztító által. Mindezek pedig példaképen estek rajtok; 11
megírattak pedig a mi tanulságunkra, a kikhez az időknek vége elérkezett. Azért a ki azt hiszi, hogy 12
áll, meglássa, hogy el ne essék. Nem egyéb, hanem csak emberi kísértés esett rajtatok: de hű az Isten, 13
a ki nem hágy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimene-
kedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek. Azért, szerelmeseim, kerüljétek a bálványimádást. 14
Mint okosokhoz szólok, ítéljétek meg ti, a mit mondok. A hálaadásnak pohara, a melyet megáldunk, 15, 16
nem a Krisztus vérével való közösségünk-é? A kenyér, a melyet megszegünk, nem a Krisztus testével
való közösségünk-é? Mert egy a kenyér, egy test vagyunk sokan; mert mindnyájan az egy kenyérből 17
részesedünk. Tekintsétek meg a test szerint való Izráelt! A kik az áldozatokat eszik, avagy nincsenek-é 18
közösségben az oltárral? Mit mondok tehát? Hogy a bálvány valami, vagy hogy a bálványáldozat va- 19
lami? Sőt, hogy a mit a pogányok áldoznak, ördögöknek áldozzák és nem Istennek; nem akarom pedig, 20
hogy ti az ördögökkel legyetek közösségben. Nem ihatjátok az Úr poharát és az ördögök poharát; nem 21
lehettek az Úr asztalának és az ördögök asztalának részesei. Vagy haragra ingereljük az Urat? avagy 22
erősebbek vagyunk-é nálánál? Minden sz abad nékem, de nem minden használ; minden szabad nékem, 23
de nem minden épít. Senki ne keresse, a mi az övé, hanem kiki azt, a mi a másé. Mindent, a mit a mé- 24, 25
szárszékben árulnak, megegyetek, semmit sem tudakozódván a lelkiismeret miatt. Mert az Úré a föld és 26
annak teljessége. Ha pedig valaki meghív titeket a hitetlenek közűl és el akartok menni mindent, a mit 27
elétek hoznak, megegyétek, semmit sem tudakozódván a lelkiismeret miatt. De ha valaki ezt mondja 28
néktek: Ez bálványáldozati hús, ne egyétek meg a miatt, a ki megjelentette, és a lelkiismeretért; mert az
Úré a föld és annak teljessége. De nem a tulajdon lelkiismeretet értem, hanem a másikét. Mert miért 29
kárhoztassa az én szabadságomat a más lelkiismerete? Ha pedig én hálaadással veszek részt, miért 30

31 káromoltatom azért, a miért én hálákat adok? Azért akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek,
32 mindent az Isten dicsőségére míveljetek. Meg ne botránkoztassátok se a zsidókat, se a görögöket, se
33 az Isten gyülekezetét. Miképen én is mindenkinek mindenben kedvében járok, nem keresvén a magam
hasznát, hanem a sokaságét, hogy megtartassanak.

11, 2 Legyetek az én követőim, mint én is a Krisztusé. Dícsérlek pedig titeket atyámfiai, hogy én rólam
3 mindenben megemlékezzetek, és a miképen meghagytam néktek, rendeléseimet megtartjátok. Akarom
pedig, hogy tudjátok, hogy minden férfiúnak feje a Krisztus; az asszonynak feje pedig a férfiú; a Krisz-
4 tusnak feje pedig az Isten. Minden férfiú, a ki befedett fővel imádkozik avagy prófétál, megcsúfolja az ő
5 fejét. Minden asszony pedig, a ki befedetlen fővel imádkozik avagy prófétál, megcsúfolja az ő fejét, mert
6 egy és ugyanaz, mintha megnyiretett volna. Mert ha az asszony nem fedi be fejét, nyiretkezzék is meg,
hogy ha pedig éktelen dolog asszonynak megnyiretkezni, vagy megberetváltatni, fedezze be az ő fejét.
7 Mert a férfiúnak nem kell befednie az ő fejét, mivel ő az Istennek képe és dicsősége; de az asszony a férfiú
8, 9 dicsősége. Mert nem a férfiú van az asszonyból, hanem az asszony a férfiúból. Mert nem is a férfiú
10 teremtetett az asszonyért, hanem az asszony a férfiúért. Ezért kell az asszonynak hatalmi jelt viselni
11 a fején az angyalok miatt. Mindazáltal sem férfiú nincs asszony nélkűl, sem asszony férfiú nélkűl az
12 Úrban. Mert a miképen az asszony a férfiúból van, azonképen a férfiú is az asszony által, az egész pedig
13 az Istentől. Magatokban ítéljétek meg: illendő dolog-é az asszonynak fedetlen fővel imádni az Istent?
14 Avagy maga a természet is nem arra tanít-é titeket, hogy ha a férfiú nagy hajat visel, csúfsága az neki?
15, 16 Az asszonynak pedig, ha nagy haja van, ékesség az néki; mert a haj fátyol gyanánt adatott néki. Ha pe-
17 dig valakinek tetszik versengeni, nekünk olyan szokásunk nincsen, sem az Isten gyülekezeteinek. Ezt
18 pedig tudtotokra adván, nem dícsérlek, hogy nem haszonnal, hanem kárral gyűltök egybe. Mert először
is, mikor egybegyűltök a gyülekezetben, hallom, hogy szakadások vannak köztetek; és valami részben
19 hiszem is. Mert szükség, hogy szakadások is legyenek köztetek, hogy a kipróbáltak nyilvánvalókká le-
20, 21 gyenek ti köztetek. Mikor tehát egybegyűltök egyazon helyre, nincs úrvacsorájával való élés: Mert kiki
22 az ő saját vacsoráját veszi elő az evésnél; és némely éhezik, némely pedig dőzsöl. Hát nincsenek-é há-
zaitok az evésre és ivásra? Avagy az Isten gyülelekezetét vetitek-é meg, és azokat szégyenítitek-é meg,
23 a kiknek nincsen? Mit mondjak néktek? Dícsérjelek-é titeket ebben? Nem dícsérlek. Mert én az Úrtól
vettem, a mit néktek előtökbe is adtam: hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, melyen elárultaték, vette
24 a kenyeret, És hálákat adván, megtörte és ezt mondotta: Vegyétek, egyétek! Ez az én testem, mely ti
25 érettetek megtöretik; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. Hasonlatosképen a pohárt is vette, mine-
kutána vacsorált volna, ezt mondván: E pohár amaz új testamentom az én vérem által; ezt cselekedjétek,
26 valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre. Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret és isszátok e
27 pohárt, az Úrnak halálát hirdessétek, a míg eljövend. Azért a ki méltatlanúl eszi e kenyeret, vagy issza
28 az Úrnak poharát, vétkezik az Úr teste és vére ellen. Próbálja meg azért az ember magát, és úgy egyék
29 abból a kenyérből, és úgy igyék abból a pohárból, Mert a ki méltatlanúl eszik és iszik, ítéletet eszik és
30 iszik magának, mivelhogy nem becsüli meg az Úrnak testét. Ezért van ti köztetek sok erőtlen és beteg,
31, 32 és alusznak sokan. Mert ha mi ítélnők magunkat, nem ítéltetnénk el. De mikor ítéltetünk, az Úrtól
33 taníttatunk, hogy a világgal együtt el ne kárhoztassunk. Azért atyámfiai, mikor egybegyűltök az evésre,
34 egymást megvárjátok. Ha pedig valaki éhezik, otthon egyék, hogy ítéletre ne gyűljetek egybe. A többire
nézve, majd ha hozzátok megyek, rendelkezem.

12, 2 A lelki ajándékokra nézve pedig nem akarom, atyámfiai, hogy tudatlanok legyetek. Tudjátok, hogy
3 pogányok voltatok, vitetvén, a mint vitettetek, a néma bálványokhoz. Azért tudtotokra adom néktek,
hogy senki, a ki Istennek Lelke által szól, nem mondja Jézust átkozottnak; és senki sem mondhatja Úrnak
4 Jézust, hanem csak a Szent Lélek által. A kegyelmi ajándékokban pedig különbség van, de ugyanaz a
5, 6 Lélek. A szolgálatokban is különbség van, de ugyanaz az Úr. És különbség van a cselekedetekben
7 is, de ugyanaz az Isten, a ki cselekszi mindezt mindenkiben. Mindenkinek azonban haszonra adatik
8 a Léleknek kijelentése. Némelyiknek ugyanis bölcseségnek beszéde adatik a Lélek által; másiknak
9 pedig tudománynak beszéde ugyanazon Lélek szerint; Egynek hit ugyanazon, Lélek által; másnak pedig
10 gyógyítás ajándékai azon egy Lélek által; Némelyiknek csodatévő erőknek munkái; némelyiknek meg
prófétálás; némelyiknek pedig lelkeknek megítélése; másiknak nyelvek nemei; másnak pedig nyelvek
11 magyarázása: De mindezek et egy és ugyanaz a Lélek cselekszi, osztogatván mindenkinek külön, a mint
12 akarja. Mert a miképen a test egy és sok tagja van, az egy testnek tagjai pedig, noha sokan vannak, mind
13 egy test; azonképen a Krisztus is. Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk
meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok; és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk
14, 15 meg. Mert a test sem egy tag, hanem sok. Ha ezt mondaná a láb: mivelhogy nem kéz vagyok, nem

vagyok a testből való; avagy nem a testből való-é azért? És ha a fül ezt mondaná: mivelhogy nem 16
vagyok szem, nem vagyok a testből való; avagy nem a testből való-é azért? Ha az egész test szem, hol a 17
hallás? ha az egész hallás, hol a szaglás? Most pedig az Isten elhelyezte a tagokat a testben egyenként 18
mindeniket, a mint akarta. Ha pedig az egész egy tag volna, hol volna a test? Így azonban sok tag van 19, 20
ugyan, de egy test. Nem mondhatja pedig a szem a kéznek: Nincs rád szükségem; vagy viszont a fej a 21
lábaknak: Nem kelletek nékem. Sőt sokkal inkább, a melyek a test legerőtelenebb tagjainak látszanak, 22
azok igen szükségesek: És a melyeket a test tisztességtelenebb tagjainak tartunk, azoknak nagyobb 23
tisztességet tulajdonítunk; és a melyek éktelenek bennünk, azok nagyobb ékességben részesülnek; A 24
melyek pedig ékesek bennünk, azoknak nincs erre szükségök. De az Isten szerkeszté egybe a testet,
az alábbvalónak nagyobb tisztességet adván, Hogy ne legyen hasonlás a testben, hanem ugyanarról 25
gondoskodjanak egymásért a tagok. És akár szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind; 26
akár tisztességgel illettetik egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind. Ti pedig a Krisztus teste vagytok, 27
és tagjai rész szerint. És pedig némelyeket rendelt az Isten az anyaszentegyházban először apostolokúl, 28
másodszor prófétákúl, harmadszor tanítókúl; azután csodatévő erőket, aztán gyógyításnak ajándékait,
gyámolokat, kormányokat, nyelvek nemeit. Avagy mindnyájan apostolok-é? Vagy mindnyájan próféták- 29
é? Avagy mindnyájan tanítók-é? Vagy mindnyájan csodatévő erők-é? Avagy mindnyájoknak van-é 30
gyógyításra való ajándéka? Vagy mindnyájan szólnak-é nyelveken? Vagy mindnyájan m agyaráznak-
é? Igyekezzetek pedig a hasznosabb ajándékokra. És ezenfelül még egy kiváltképen való útat mutatok 31
néktek.

Ha embereknek vagy angyaloknak nyelvén szólok is, szeretet pedig nincsen én bennem, olyanná let- **13**
tem, mint a zengő ércz vagy pengő czimbalom. És ha jövendőt tudok is mondani, és minden titkot és min- 2
den tudományt ismerek is; és ha egész hitem van is, úgyannyira, hogy hegyeket mozdíthatok ki helyökről,
szeretet pedig nincsen én bennem, semmi vagyok. És ha vagyonomat mind felétetem is, és ha testemet 3
tűzre adom is, szeretet pedig nincsen én bennem, semmi hasznom abból. A szeretet hosszútűrő, kegyes; 4
a szeretet nem irígykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel, Nem cselekszik éktelenül, nem 5
keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rójja fel a gonoszt, Nem örül a hamisságnak, de együtt 6
örül az igazsággal; Mindent elfedez, mindent hiszen, mindent remél, mindent eltűr. A szeretet soha el 7, 8
nem fogy: de legyenek bár jövendőmondások, eltöröltetnek; vagy akár nyelvek, megszünnek; vagy akár
ismeret, eltöröltetik. Mert rész szerint van bennünk az ismeret, rész szerint a prófétálás: De mikor 9, 10
eljő a teljesség, a részszerint való eltöröltetik. Mikor gyermek valék, úgy szóltam, mint gyermek, úgy 11
gondolkodtam, mint gyermek, úgy értettem, mint gyermek: minekutána pedig férfiúvá lettem, elhagytam
a gyermekhez illő dolgokat. Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről-színre; most 12
rész szerint van bennem az ismeret, akkor pedig úgy ismerek majd, a mint én is megismertettem. Most 13
azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három; ezek között pedig legnagyobb a szeretet.

Kövessétek a szeretetet, kívánjátok a lelki ajándékokat, leginkább pedig, hogy prófétáljatok. Mert a **14**, 2
ki nyelveken szól, nem embereknek szól, hanem az Istennek; mert senki sem érti, hanem lélekben beszél
titkos dolgokat. A ki pedig prófétál, embereknek beszél épülésre, intésre és vígasztalásra. A ki nyelve- 3, 4
ken szól, magát építi; de a ki prófétál, a gyülekezetet építi. Szeretném ugyan, ha mindnyájan szólnátok 5
nyelveken, de inkább, hogy prófétálnátok; mert nagyobb a próféta, mint a nyelveken szóló, kivévén, ha
megmagyarázza, hogy a gyülekezet épüljön. Ha már most, atyámfiai, hozzátok megyek, és nyelveken 6
szólok, mit használok néktek, ha vagy kijelentésben, vagy ismeretben, vagy prófétálásban, vagy taní-
tásban nem szólok hozzátok? Hiszen ha az élettelen hangszerek, akár fuvola, akár czitera, nem adnak 7
megkülönböztető hangokat, mimódon ismerjük meg, a mit fuvoláznak vagy cziteráznak? Mert ha a 8
trombita bizonytalan zengést tészen, kicsoda készül a harczra? Azonképen ti is, ha érthető nyelven nem 9
beszéltek, mimódon értik meg, a mit szóltok? Csak a levegőbe fogtok beszélni. Példa mutatja, oly sokféle 10
szólás van a világon, és azok közűl egy sem érthetetlen. Hogyha azért nem tudom a szónak értelmét, 11
a beszélőnek idegen leszek, és a beszélő is idegen előttem. Azonképen ti is, minthogy lelki ajándékokat 12
kívántok, a gyülekezet építésére igyekezzetek, hogy gyarapodjatok. Azért a ki nyelveken szól, imádkoz- 13
zék, hogy megmagyarázza. Mert ha nyelvvel könyörgök, a lelkem könyörög, de értelmem gyümölcstelen. 14
Hogy van hát? Imádkozom a lélekkel, de imádkozom az értelmemmel is; énekelek a lélekkel, de énekelek 15
az értelemmel is. Mert ha lélekkel mondasz áldást, az ott lévő avatatlan miképen fog a te hálaadásodra 16
Ámént mondani, mikor nem tudja, mit beszélsz? Mert jóllehet, te szépen mondasz áldást, de más nem 17
épül abból. Hálát adok az én Istenemnek, hogy mindnyájatoknál inkább tudok nyelveken szólni; De 18, 19
a gyülekezetben inkább akarok öt szót szólani értelemmel, hogy egyebeket is tanítsak, hogy nem mint
tízezer szót nyelveken. Atyámfiai, ne legyetek gyermekek értelemben; hanem a gonoszságban legyetek 20
gyermekek, értelemben pedig érettek legyetek. A törvényben meg van írva: Idegen nyelveken és idegen 21

22 ajkakkal szólok e népnek, és így sem hallgatnak rám, azt mondja az Úr. A nyelvek tehát jelül van-
nak, nem hívőknek, hanem a hitetleneknek; a prófétálás pedig nem a hitetleneknek, hanem a hívőknek.
23 Azért ha az egész gyülekezet egybegyűl és mindnyájan nyelveken szólnak, bemenvén az idegenek vagy
24 hitetlenek, nem azt mondják-é, hogy őrjöngtök? De ha mindnyájan prófétálnak és bemegy egy hitetlen,
25 vagy avatatlan, az mindenektől megfeddetik, mindenektől megítéltetik, És ilyen módon az ő szívének
titkai nyilvánvalókká lesznek; és így arczra borulva imádja az Istent, hirdetvén, hogy bizonnyal az Isten
26 lakik ti bennetek. Hogy van hát Atyámfiai? Mikor egybegyűltök, mindeniteknek van zsoltára, tanítása,
27 nyelve, kijelentése, magyarázata. Mindenek épülésre legyenek. Ha valaki nyelveken szól, kettő vagy
28 legfeljebb három legyen, még pedig egymás után; és egy magyarázza meg: Ha pedig nincsen magyarázó,
29 hallgasson a gyülekezetben; hanem magának szóljon és az Istennek. A próféták pedig ketten vagy hár-
30 man beszéljenek; és a többiek ítéljék meg. De ha egy másik ott ülő vesz kijelentést, az első hallgasson.
31 Mert egyenként mindnyájan prófétálhattok, hogy mindenki tanuljon, és mindenki vígasztalást vegyen;
32, 33 És a prófétalelkek engednek a prófétáknak; Mert az Isten nem a visszavonásnak, hanem a békességnek
34 Istene; miként a szentek minden gyülekezetében. A ti asszonyaitok hallgassanak a gyülekezetekben,
mert nincsen megengedve nékik, hogy szóljanak; hanem engedelmesek legyenek, a mint a törvény is
35 mondja. Hogyha pedig tanulni akarnak valamit, kérdezzék meg otthon az ő férjüket; mert éktelen dolog
36 asszonynak szólni a gyülekezetben. Avagy ti tőletek származott-é az Isten beszéde, avagy csak hozzátok
37 jutott el? Ha valaki azt hiszi, hogy ő próféta, vagy lelki ajándék részese, vegye eszébe, hogy a miket
38, 39 néktek írok, az Úr rendeletei azok. A ki pedig tudatlan, legyen tudatlan. Azért atyámfiai törekedjetek
40 prófétálásra, és a nyelveken szólást se tiltsátok. Mindenek ékesen és jó renddel legyenek.

15 Eszetekbe juttatom továbbá, atyámfiai, az evangyéliomot, melyet hirdettem néktek, melyet be is vet-
2 tetek, melyben állotok is, A mely által üdvözültök is, ha megtartjátok, a minémű beszéddel hirdettem
3 néktek, hacsak nem hiába lettetek hívőkké. Mert azt adtam előtökbe főképen, a mit én is úgy vettem,
4 hogy a Krisztus meghalt a mi bűneinkért az írások szerint; És hogy eltemettetett; és hogy feltámadott a
5, 6 harmadik napon az írások szerint; És hogy megjenelt Kéfásnak; azután a tizenkettőnek; Azután meg-
jelent több mint ötszáz atyafinak egysze rre, kik közűl a legtöbben mind máig élnek, némelyek azonban
7, 8 el is aludtak; Azután megjelent Jakabnak; azután mind az apostoloknak; Legutolszor pedig mindenek
9 között, mint egy idétlennek, nékem is megjelent. Mert én vagyok a legkisebb az apostolok között, ki nem
10 vagyok méltó, hogy apostolnak neveztessem, mert háborgattam az Istennek anyaszentegyházát. De Is-
ten kegyelme által vagyok, a mi vagyok; és az ő hozzám való kegyelme nem lőn hiábavaló; sőt többet
11 munkálkodtam, mint azok mindnyájan: de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme. Akár én
12 azért, akár azok, így prédikálunk, és így lettetek ti hívőkké. Ha azért Krisztusról hirdettetik, hogy a
halottak közűl feltámadott, mimódon mondják némelyek ti köztetek, hogy nincsen halottak feltámadása?
13, 14 Mert ha nincsen halottak feltámadása, akkor Krisztus sem támadott fel. Ha pedig Krisztus fel nem
15 támadott, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk, de hiábavaló a ti hitetek is. Sőt az Isten hamis bizony-
ságtevőinek is találtatunk, mivelhogy az Isten felől bizonyságot tettünk, hogy feltámasztotta a Krisztust;
16 a kit nem támasztott fel, ha csakugyan nem támadnak fel a halottak. Mert ha a halottak fel nem tá-
17 madnak, a Krisztus sem támadott fel. Ha pedig a Krisztus fel nem támadott, hiábavaló a ti hitetek; még
18, 19 bűneitekben vagytok. A kik a Krisztusban elaludtak, azok is elvesztek tehát. Ha csak ebben az életben
20 reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Ámde Krisztus feltámadott
21 a halottak közűl, zsengéjök lőn azoknak, kik elaludtak. Miután ugyanis ember által van a halál, szintén
22 ember által van a halottak feltámadása is. Mert a miképen Ádámban mindnyájan meghalnak, azon-
23 képen a Krisztusban is mindnyájan megelevenítttetnek. Mindenki pedig a maga rendje szerint. Első
24 zsenge a Krisztus; azután a kik a Krisztuséi, az ő eljövetelekor. Aztán a vég, mikor átadja az országot
25 az Istennek és Atyának; a mikor eltöröl minden birodalmat és minden hatalmat és erőt. Mert addig
26 kell néki uralkodnia, mígnem ellenségeit mind lábai alá veti. Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál.
27 Mert mindent az ő lábai alá vetett. Mikor pedig azt mondja, hogy minden alája van vetve, nyilvánvaló,
28 hogy azon kívűl, a ki neki mindent alávetett. Mikor pedig minden alája vettetett, akkor maga a Fiú
29 is alávettetik annak, a ki neki mindent alávetett, hogy az Isten legyen minden mindenben. Különben
mit cselekesznek azok, a kik a halottakért keresztelkednek meg, ha halottak teljességgel nem támad-
30 nak fel? Miért is keresztelkednek meg a halottakért? Mi is miért veszélyeztetjük magunkat minden
31 pillanatban? Naponként halál révén állok. A veletek való dicsekedésre mondom, mely van nékem a
32 Krisztus Jézusban, a mi Urunkban. Ha csak emberi módon viaskodtam Efézusban a fenevadakkal, mi
33 a hasznom abból, ha a halottak fel nem támadnak? Együnk és igyunk, holnap úgyis meghalunk! Ne
34 tévelyegjetek. Jó erkölcsöt megrontanak gonosz társaságok. Serkenjetek fel igazán és ne vétkezzetek;
35 mert némelyek nem ismerik Istent; megszégyenítéstekre mondom. De mondhatná valaki: Mi módon

támadnak fel a ha lottak? és minémű testtel jönnek ki? Balgatag! a mit te vetsz, nem elevenedik meg, 36
hanemha megronthadánd. És abban, a mit elvetsz, nem azt a testet veted el, a mely majd kikél, hanem 37
puszta magot, talán búzáét, vagy más egyébét. Az Isten pedig testet ád annak, a mint akarta, és pedig 38
mindenféle magnak az ő saját testét. Nem minden test azon egy test, hanem más az embereknek teste, 39
más a barmoknak teste, más a halaké, más a madaraké. És vannak mennyei testek és földi testek; de 40
más a mennyeiek dicsősége, más a földieké. Más a napnak dicsősége és más a holdnak dicsősége és 41
más a csillagok dicsősége; mert a csillag a csillagtól különbözik dicsőségre nézve. Épenígy a halottak 42
feltámadása is. Elvettetik romlandóságban, feltámasztatik romolhatatlansában; Elvettetik gyalázatos- 43
ságban, feltámasztatik dicsőségben; elvettetik erőtelenségben, feltámasztatik erőben. Elvettetik érzéki 44
test, feltámasztatik lelki test. Van érzéki test, és van lelki test is. Így is van megírva: Lőn az első ember, 45
Ádám, élő lélekké; az utolsó Ádám megelevenítő szellemmé. De nem a lelki az első, hanem az érzéki, 46
azután a lelki. Az első ember földből való, földi; a második ember, az Úr, mennyből való. A milyen ama 47, 48
földi, olyanok a földiek is; és a milyen ama mennyei, olyanok a mennyeiek is. És a miképen hordtuk a 49
földinek ábrázatját, hordani fogjuk a mennyeinek ábrázatját is. Azt pedig állítom atyámfiai, hogy test 50
és vér nem örökölheti Isten országát, sem a romlandóság nem örökli a romolhatatlanságot. Ímé titkot 51
mondok néktek. Mindnyájan ugyan nem aluszunk el, de mindnyájan elváltozunk, Nagy hirtelen, egy 52
szempillantásban, az utolsó trombitaszóra; mert trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romol-
hatatlanságban, és mi elváltozunk. Mert szükség, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot öltsön 53
magára, és e halandó test halhatatlanságot öltsön magára. Mikor pedig ez a romlandó test romolha- 54
tatlanságba öltözik, és a halandó halhatatlanságba öltözik, akkor beteljesül amaz ige, mely meg vagyon
írva: Elnyeletett a halál diadalra. Halál! hol a te fulánkod? Pokol! hol a te diadalmad? A halál fu- 55, 56
lánkja pedig a bűn; a bűn ereje pedig a törvény. De hála az Istennek, a ki a diadalmat adja nekünk a mi 57
Urunk Jézus Krisztus által. Azért szerelmes Atyámfiai erősen álljatok, mozdíthatatlanúl, buzgolkodván 58
az Úrnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban.

A mi a szentek számára való alamizsnát illeti, a miképen Galáczia gyülekezeteinek rendeltem, ti is **16**
azonképen cselekedjetek. A hétnek első napján mindenitek tegye félre magánál, a mit sikerült össze- 2
gyűjtenie, hogy ne akkor történjék a gyűjtés, a mikor odamegyek. Mikor pedig megérkezem, a kiket 3
javaltok leveleitek által, azokat küldöm el, hogy elvigyék Jeruzsálembe a ti ajándékotokat. Ha pedig 4
méltó lesz, hogy én is elmenjek, velem együtt jönnek. Elmegyek pedig ti hozzátok, mikor Macedónián 5
általmenéndek; mert Macedónián általmegyek, Nálatok azonban talán megmaradok, vagy ott is telelek, 6
hogy ti kísérjetek el, a hová menéndek. Mert nem akarlak titeket épen csak átmenet közben látni, de 7
reménylem, hogy valami ideig nálatok maradok, ha az Úr engedi. Efézusban pedig pünkösdig maradok. 8
Mert nagy kapu nyílott meg előttem és hasznos, az ellenség is sok. Hogyha pedig megérkezik Timo- 9, 10
theus, meglássátok, hogy bátorságos maradása legyen nálatok; mert az Úrnak dolgát cselekszi, mint én
is. Senki azért őt meg ne vesse: hanem bocsássátok el őt békességgel, hogy hozzám jöhessen; mert vá- 11
rom őt az atyafiakkal együtt. A mi pedig Apollós atyafit illeti, igen kértem őt, hogy menjen el hozzátok 12
az atyafiakkal együtt: de semmiképen sem volt kedve, hogy most elmenjen; de majd elmegy, mihelyt jó
alkalmatossága lészen. Vígyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek! Minden 13, 14
dolgotok szeretetben menjen végbe! Intelek pedig titeket, atyámfiai, hiszen tudjátok, hogy Stefanásnak 15
háznépe Akhája zsengéje, és ők a szenteknek való szolgálatra adták magukat, Hogy ti is engedelmes- 16
kedjetek az ilyeneknek, és mindenkinek, a ki velök szolgál és fárad. Örvendezek pedig a Stefanás, 17
Fortunátus és Akhaikus eljövetelének; mert a bennetek való fogyatkozást ezek betöltötték. Mert meg- 18
nyugtatták az én lelkemet és a tiéteket is. Megbecsüljétek azért az ilyeneket. Köszöntenek titeket Ázsia 19
gyülekezetei; köszöntenek titeket az Úrb an felette igen Akvila és Prisczilla, a házuknál levő gyülekezettel egybe. Köszöntenek titeket az atyafiak mindnyájan. Köszöntsétek egymást szent csókkal. A 20, 21
köszöntés a saját kezemmel, a Pálével. Ha valaki nem szereti az Úr Jézus Krisztust, legyen átkozott! 22
Maran atha. Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme veletek! Az én szeretetem mindnyájatokkal a Jézus 23, 24
Krisztusban! Ámen.

II KORINTHUSI

1 Pál, Jézus Krisztus apostola az Isten akaratjából, és Timotheus atyafi, az Isten gyülekezetének, a
2 mely Korinthusban van, mindama szentekkel egybe, a kik egész Akhájában vannak: Kegyelem
3 néktek és békesség Istentől a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól. Áldott az Isten és a mi
4 Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, az irgalmasságnak atyja és minden vígasztalásnak Istene; A
ki megvígasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvígasztalhassunk bármely nyomo-
5 rúságba esteket azzal a vígasztalással, a mellyel Isten vígasztal minket. Mert a mint bőséggel kijutott
6 nékünk a Krisztus szenvedéseiből, úgy bőséges a mi vígasztalásunk is Krisztus által. De akár nyo-
morgattatunk, a ti vígasztalástokért és üdvességtekért van az, mely hathatós ugyanazon szenvedések
elviselésére, a melyeket mi is szenvedünk; akár megvígasztaltatunk, a ti vígasztalástokért és üdvös-
7 ségtekért van az. És a mi reménységünk erős felőletek, Tudván, hogy a miképen társaink vagytok a
8 szenvedésben, azonképen a vígasztalásban is. Mert nem akarjuk, hogy ne tudjatok atyámfiai a mi nyo-
morúságunk felől, a mely Ázsiában esett rajtunk, hogy felette igen, erőnk felett megterheltettünk, úgy
9 hogy életünk felől is kétségben valánk: Sőt magunk is halálra szántuk magunkat, hogy ne bizakodnánk
10 mi magunkban, hanem Istenben, a ki feltámasztja a holtakat: A ki ilyen nagy halálból megszabadított
11 és szabadít minket: a kiben reménykedünk, hogy ezután is meg fog szabadítani; Velünk együtt munkál-
kodván ti is az érettünk való könyörgésben, hogy a sokak által nékünk adatott kegyelmi ajándék sokak
12 által hálláltassék meg mi érettünk. Mert a mi dicsekedésünk ez, lelkiismeretünk bizonysága, hogy isteni
őszinteséggel és tisztasággal, nem testi bölcseséggel, hanem Isten kegyelmével forgolódtunk a világon,
13 kiváltképen pedig ti köztetek. Mert nem egyebet írunk néktek, hanem a mit olvastok, vagy el is is-
14 mertek, sőt reménylem, hogy el is fogtok ismerni mindvégig; A minthogy némi részben el is ismertétek
15 rólunk, hogy dicsekvéstek vagyunk, a miképen ti is nékünk az Úr Jézus napján. És ezzel a bizodalommal
16 akartam előbb hozzátok menni, hogy másodizben nyerjetek kegyelmet; És köztetek általmenni Macedó-
17 niába, és Macedóniából ismét hozzátok térni vissza, és tőletek elkísértetni Júdeába. Hát ezt akarva,
vajjon könnyelműen cselekedtem-é? vagy a mit akarok, test szerint akarom-é, hogy nálam az igen igen,
18, 19 és a nem nem legyen? De hű az Isten, hogy a mi beszédünk hozzátok nem volt igen és nem. Mert az
Isten Fia Jézus Krisztus, a kit köztetek mi hirdettünk, én és Silvánus és Timotheus, nem volt igen és
20 nem, hanem az igen lett ő benne. Mert Istennek valamennyi igérete ő benne lett igenné és ő benne lett
21 Ámenné az Isten dicsőségére mi általunk. A ki pedig minket ti veletek egybe Krisztusban megerősít
22 és megken minket, az Isten az; A ki el is pecsételt minket, és a léleknek zálogát adta a mi szíveinkbe.
23 Én pedig az Istent hívom bizonyságul az én lelkemre, hogy titeket kímélve nem mentem el eddig Korin-
24 thusba. Nem hogy uralkodnánk a ti hiteteken, hanem munkatársai vagyunk a ti örömeteknek; mert
hitben állotok.

2, 2 Azt tettem pedig fel magamban, hogy nem megyek közétek ismét szomorúsággal. Mert ha én meg-
3 szomorítlak titeket, ugyan ki az, a ki megvidámít engem, hanemha a kit én megszomorítok? És azért
írtam néktek éppen azt, hogy mikor oda megyek, meg ne szomoríttassam azok miatt, a kiknek örülnöm
4 kellene; meg lévén győződve mindenitek felől, hogy az én örömöm mindnyájatoké. Mert sok szoron-
gattatás és szívbeli háborgás között írtam néktek sok könyhullatással, nem, hogy megszomoríttassatok,
5 hanem hogy megismerjétek azt a szeretetet, a mellyel kiváltképen irántatok viseltetem. Ha pedig valaki
megszomorított, nem engem szomorított meg, hanem részben, hogy azt ne terheljem, titeket mindnyája-
6, 7 tokat. Elég az ilyennek a többség részéről való ilyen megbüntetése: Annyira, hogy éppen ellenkezőleg ti
inkább bocsássatok meg néki és vígasztaljátok, hogy valamiképen a felettébb való bánat meg ne emésszе
8, 9 az ilyet. Azért kérlek titeket, hogy tanusítsatok iránta szeretetet. Mert azért írtam is, hogy bizonyo-
10 san megtudjam felőletek, ha mindenben engedelmesek vagytok-é? A kinek pedig megbocsáttok valamit,
én is: mert ha én is megbocsátottam valamit, ha valakinek megbocsátottam, ti érettetek cselekedtem
11, 12 Krisztus színe előtt; hogy meg ne csaljon minket a Sátán: Mert jól ismerjük az ő szándékait. Mikor
pedig Troásba mentem a Krisztus evangyélioma ügyében és kapu nyittatott nékem az Úrban, nem volt
13 lelkemnek nyugodalma, mivelhogy nem találtam Titust, az én atyámfiát; Hanem elbúcsúzván tőlük,
14 elmentem Macedoniába. Hála pedig az Istennek, a ki mindenkor diadalra vezet minket a Krisztusban,
15 és az ő ismeretének illatját minden helyen megjelenti mi általunk. Mert Krisztus jó illatja vagyunk Is-
16 tennek, mind az üdvözülők, mind az elkárhozók között; Ezeknek halál illatja halálra; amazoknak pedig
17 élet illatja életre. És ezekre kicsoda alkalmatos? Mert mi nem olyanok vagyunk, mint sokan, a kik
meghamisítják az Isten ígéjét; hanem tisztán, sőt szinte Istenből szólunk az Isten előtt a Krisztusban.

3 Elkezdjük-é ismét ajánlgatni magunkat? Vagy talán szükségünk van, mint némelyeknek, ajánló le-

velekre hozzátok, avagy tőletek? A mi levelünk ti vagytok, beírva a mi szívünkbe, a melyet ismer és 2
olvas minden ember; A kik felől nyilvánvaló, hogy Krisztusnak a mi szolgálatunk által szerzett levele 3
vagytok, nem tentával, hanem az élő Isten Lelkével írva; nem kőtáblákra, hanem a szívnek hústábláira.
Ilyen bizodalmunk pedig Isten iránt a Krisztus által van. Nem mintha magunktól volnánk alkalma- 4, 5
tosak valamit gondolni, úgy mint magunkból; ellenkezőleg a mi alkalmatos voltunk az Istentől van: A 6
ki alkalmatosokká tett minket arra, hogy új szövetség szolgái legyünk, nem betűé, hanem léleké; mert
a betű megöl, a lélek pedig megelevenít. Ha pedig a halálnak betűkkel kövekbe vésett szolgálata di- 7
csőséges vala, úgyhogy Izráel fiai nem is nézhettek Mózes orczájára arczának elmúló dicsősége miatt:
Hogyne volna még inkább dicsőséges a léleknek szolgálata? Mert ha a kárhoztatás szolgálata dicső- 8, 9
séges, mennyivel inkább dicsőséges az igazság szolgálata? Sőt a dicsőített nem is dicsőséges ebben a 10
részben az őt meghaladó dicsőség miatt. Mert ha a dicsőséges az elmulandó, sokkal inkább dicsőséges a 11
mi megmarad. Azért ilyen reménységben nagy nyiltsággal szólunk; És nem, miként Mózes, a ki leplet 12, 13
borított az orczájára, hogy ne lássák Izráel fiai az elmulandónak végét. De megtompultak az ő elméik. 14
Mert ugyanaz a lepel mind e mai napig ott van az ó szövetség olvasásánál felfedetlenül, mivelhogy a
Krisztusban tűnik el; Sőt mind máig, a mikor csak olvassák Mózest, lepel borul az ő szívökre. Mikor 15, 16
pedig megtér az Úrhoz, lehull a lepel. Az Úr pedig a Lélek; és a hol az Úrnak Lelke, ott a szabadság. Mi 17, 18
pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arczczal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk,
dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől.

Annakokáért, mivelhogy ilyen szolgálatban vagyunk, a mint a kegyelmet nyertük, nem csüggedünk el; **4**
Hanem lemondtunk a szégyen takargatásáról, mint a kik nem járunk ravaszságban, és nem is hamisítjuk 2
meg az Isten ígéjét, de a nyilvánvaló igazsággal kelletjük magunkat minden ember lelkiismeretének az Is-
ten előtt. Ha mégis leplezett a mi evangyéliomunk, azoknak leplezett, a kik elvesznek: A kikben e világ 3, 4
istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges evangyéliomának világossá-
gát, a ki az Isten képe. Mert nem magunkat prédikáljuk, hanem az Úr Jézus Krisztust; magunkat pedig, 5
mint a ti szolgáitokat, a Jézusért. Mert az Isten, a ki szólt: setétségből világosság ragyogjon, ő gyújtott 6
világosságot a mi szívünkben az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arczán való világoltatása
végett. Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy amaz erőnek nagy volta Istené legyen, és nem 7
magunktól való. Mindenütt nyomorgattatunk, de meg nem szoríttatunk; kétségeskedünk, de nem esünk 8
kétségbe; Üldöztetünk, de el nem hagyatunk; tiportatunk, de el nem veszünk; Mindenkor testünkben 9, 10
hordozzuk az Úr Jézus halálát, hogy a Jézusnak élete is látható legyen a mi testünkben. Mert mi, a 11
kik élünk, mindenkor halálra adatunk a Jézusért, hogy a Jézus élete is látható legyen a mi halandó tes-
tünkben. Azért a halál mi bennünk munkálkodik, az élet pedig ti bennetek. Mivelhogy pedig a hitnek 12, 13
mi bennünk is ugyanaz a lelke van meg, a mint írva van: Hittem és azért szóltam; hiszünk mi is, és
azért szólunk; Tudván, hogy a ki feltámasztotta az Úr Jézust, Jézus által minket is feltámaszt, és ve- 14
letek együtt előállít. Mert minden ti érettetek van, hogy a kegyelem sokasodva sokak által a hálaadást 15
bőségessé tegye az Isten dicsőségére. Azért nem csüggedünk; sőt ha a mi külső emberünk megromol 16
is, a belső mindazáltal napról-napra újul. Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy 17
örök dicsőséget szerez nékünk; Mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a 18
láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.

Mert tudjuk, hogy ha e mi földi sátorházunk elbomol, épületünk van Istentől, nem kézzel csinált, **5**
örökké való házunk a mennyben. Azért is sóhajtozunk ebben, óhajtván felöltözni erre a mi mennyei haj- 2
lékunkat; Ha ugyan felöltözötten is mezíteleneknek nem találtatunk! Mert a kik e sátorban vagyunk 3, 4
is, sóhajtozunk megterheltetvén; mivelhogy nem kívánunk levetkőztetni, hanem felöltöztetni, hogy a mi
halandó, elnyelje azt az élet. A ki pedig minket erre elkészített, az Isten az, a ki a Lélek zálogát is 5
adta minékünk. Azért mivelhogy mindenkor bízunk, és tudjuk, hogy e testben lakván, távol vagyunk 6
az Úrtól (Mert hitben járunk, nem látásban); Bizodalmunk pedig van, azért inkább szeretnénk kiköl- 7, 8
tözni e testből, és elköltözni az Úrhoz. Azért igyekezünk is, hogy akár itt lakunk, akár elköltözünk, 9
néki kedvesek legyünk. Mert nékünk mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt, 10
hogy kiki megjutalmaztassék a szerint, a miket e testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt. Ismervén 11
tehát az Úrnak félelmét, embereket térítünk, Isten előtt pedig nyilván vagyunk; reménylem azonban,
hogy a ti lelkiesméretetek előtt is nyilván vagyunk. Mert nem ajánljuk ismét magunkat néktek, hanem 12
alkalmat adunk ti néktek a velünk való dicsekedésre, hogy legyen mit felelnetek a színből és nem szívből
dicsekedőknek. Ha azért bolondok vagyunk, Istenért; ha eszesek vagyunk, érettetek van az. Mert a 13, 14
Krisztusnak szerelme szorongat minket, Úgy vélekedvén, hogy ha egy meghalt mindenkiért, tehát mind- 15
azok meghaltak; és azért halt meg mindenkiért, hogy a kik élnek, ezután ne magoknak éljenek, hanem

16 annak, a ki érettök meghalt és feltámasztatott. Azért mi ezentúl senkit sem ismerünk test szerint; sőt
17 ha ismertük is Krisztust test szerint, de már többé nem ismerjük. Azért ha valaki Krisztusban van, új
18 teremtés az; a régiek elmúltak, ímé újjá lett minden. Mindez pedig Istentől van, a ki minket magával
19 megbékéltetett a Jézus Krisztus által, és a ki nékünk adta a békéltetés szolgálatát; Minthogy az Isten
volt az, a ki Krisztusban megbékéltette magával a világot, nem tulajdonítván nékik az ő bűneiket, és re-
20 ánk bízta a békéltetésnek ígéjét. Krisztusért járván tehát követségben, mintha Isten kérne mi általunk:
21 Krisztusért kérünk, béküljetek meg az Istennel. Mert azt, a ki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk,
hogy mi Isten igazsága legyünk ő benne.

6, 2 Mint együttmunkálkodók intünk is, hogy hiába ne vettétek légyen az Isten kegyelmét. Mert ő
mondja: Kellemetes időben meghallgattalak, és az üdvösség napján megsegítettelek. Ímé itt a kelleme-
3 tes idő, ímé itt az üdvösség napja. Senkit semmiben meg ne botránkoztassunk, hogy a szolgálatunk ne
4 szidalmaztassék: Hanem ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgái; sok tűrésben, nyomorúság-
5 ban, szükségben, szorongattatásban, Vereségben, tömlöczben, háborúságban, küzködésben, virrasztás-
6 ban, böjtölésben, Tisztaságban, tudományban, hosszútűrésben, szívességben, Szent Lélekben, tettetés
7 nélkűl való szeretetben, Igazmondásban, Isten erejében; az igazságnak jobb és bal felől való fegyverei-
8, 9 vel; Dicsőség és gyalázat által, rossz és jó hír által; mint hitetők, és igazak; Mint ismeretlenek, és mégis
10 ismeretesek; mint megholtak, és ím élők; mint ostorozottak, és meg nem ölöttek; Mint bánkódók, noha
mindig örvendezők; mint szegények, de sokakat gazdagítók; mint semmi nélkül valók, és mindennel bí-
11, 12 rók. A mi szánk megnyílt ti néktek, korinthusiak, a mi szívünk kitárult. Nem mi bennünk vagytok
13 szorosságban, hanem szorosságban vagytok a ti szívetekben. Viszonzásul (mint gyermekeimnek szólok)
14 tárjátok ki ti is szíveteket. Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában; mert mi szövetsége van igazság-
15 nak és hamisságnak? vagy mi közössége a világosságnak a, sötétséggel? És mi egyezsége Krisztusnak
16 Béliállal? vagy mi köze hívőnek hitetlenhez? Vagy mi egyezése Isten templomának bálványokkal? Mert
ti az élő Istennek temploma vagytok, a mint az Isten mondotta: Lakozom bennök és közöttük járok; és
17 leszek nékik Istenök, és ők én népem lesznek. Annakokáért menjetek ki közűlök, és szakadjatok el, azt
18 mondja az Úr, és tisztátalant ne illessetek; és én magamhoz fogadlak titeket, És leszek néktek Atyátok,
és ti lesztek fiaimmá és leányaimmá, azt mondja a mindenható Úr.

7 Mivelhogy azért ilyen ígéreteink vannak, szeretteim, tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki
2 tisztátalanságtól, Isten félelmében vivén véghez a mi megszentelésünket. Fogadjatok be minket; senkit
3 meg nem bántottunk, senkit meg nem rontottunk, senkit meg nem csaltunk. Nem vádképen mondom;
4 hisz előbb mondottam, hogy szívünkben vagytok, hogy együtt haljunk, együtt éljünk. Nagy az én bizo-
dalmam hozzátok, nagy az én dicsekvésem felőletek; telve vagyok vígasztalódással, felettébb való az én
5 örömem minden mi nyomorúságunk mellett. Mert mikor Macedóniába jöttünk, sem volt semmi nyu-
6 godalma a mi testünknek, sőt mindenképen nyomorogtunk; kívül harcz, belől félelem. De az Isten, a
7 megalázottak vígasztalója, minket is megvígasztalt Titus megjöttével. Sőt nem megjöttével csupán, ha-
nem azzal a vígasztalással is, a mellyel ti vígasztaltátok meg, hírül hozván nékünk a ti kivánkozástokat,
8 a ti kesergésteket, a ti hozzám való ragaszkodástokat; úgyhogy én még jobban örvendeztem. Hát ha
megszomorítottalak is titeket azzal a levéllel, nem bánom, noha bántam; mert látom, hogy az a levél,
9 ha ideig-óráig is, megszomorított titeket. Most örülök, nem azért, hogy megszomorodtatok, hanem hogy
megtérésre szomorodtatok meg. Mert Isten szerint szomorodtatok meg, hogy miattunk semmiben kárt
10 ne valljatok. Mert az Isten szerint való szomorúság üdvösségre való megbánhatatlan megtérést szerez;
11 a világ szerint való szomorúság pedig halált szerez. Mert ímé ez a ti Isten szerint való megszomoro-
dástok milyen n agy buzgóságot keltett ti bennetek, sőt védekezést, sőt bosszankodást, sőt félelmet, sőt
kívánkozást, sőt buzgóságot, sőt bosszúállást. Mindenképen bebizonyítottátok, hogy tiszták vagytok e do-
12 logban. Ha tehát írtam is néktek, nem a sértő miatt, sem a sértett miatt; hanem hogy nyílvánvaló legyen
13 nálatok a mi iránttatok való buzgóságunk Isten előtt. Annakokáért megvigasztalódtunk a ti vigasztalás-
14 tokon; de sokkal inkább örültünk a Titus örömén, hogy az ő lelkét ti mindnyájan megnyugtattátok: Mert
ha dicsekedtem valamit néki felőletek, nem maradtam szégyenben; de a mint ti néktek mindent igazán
15 szólottam, azonképen a mi Titus előtt való dicsekvésünk is igazsággá lett. És ő még jobb szívvel van irán-
tatok, visszaemlékezvén mindnyájatoknak engedelmességére, hogy félelemmel és rettegéssel fogadtátok
16 őt. Örülök, hogy mindenképen bízhatom bennetek.

8 Tudtotokra adjuk pedig, atyámfiai, Istennek azt a kegyelmét, a melyet Macedónia gyülekezeteivel
2 közlött, Hogy a nyomorúság sok próbái közt is bőséges az ő örömük és igen nagy szegénységük jószívűség-
3 ük gazdagságává növekedett. Mert, bizonyság vagyok rá, erejök szerint, sőt erejük felett is adakoznak,
4 Sok könyörgéssel kérvén minket, hogy a szentek iránt való szolgálat jótéteményébe és közösségébe fo-
5 gadjuk be őket. És nem a miképen reméltük, hanem önmagukat adták először az Úrnak, és nékünk is

az Isten akaratjából. Hogy kérnünk kellett Titust, hogy a miképen elkezdette, azonképen végezze is be 6
nálatok ezt a jótéteményt is. Azért, miképen mindenben bővölködtök, hitben, beszédben, ismeretben és 7
minden buzgóságban és hozzánk való szeretetben, úgy e jótéteményben is bővölködjetek. Nem parancs- 8
képen mondom, hanem hogy a mások buzgósága által a ti szeretetetek valódiságát is kipróbáljam. Mert 9
ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztusnak jótéteményét, hogy gazdag lévén, szegénnyé lett érettetek, hogy
ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok. Tanácsot is adok e dologban; mert hasznos az néktek, a 10
kik nemcsak a cselekvést, hanem az akarást is elkezdtétek tavaly óta. Most hát a cselekvést is vigyétek 11
végbe; hogy a miképen az akarás készsége, azonképen a végrehajtás is ahhoz képest legyen, a mitek van.
Mert ha a készség megvan, a szerint kedves az, a mije kinek-kinek van, és nem a szerint, a mije nincs. 12
Mert nem úgy, hogy másoknak könnyebbségük, néktek pedig nyomorúságtok legyen, hanem egyenlőség 13
szerint; e mostani időben a ti bőségtek pótolja amazoknak fogyatkozását; Hogy amazoknak bősége is 14
pótolhassa a ti fogyatkozástokat, hogy így egyenlőség legyen; A mint megvan írva: A ki sokat szedett, 15
nem volt többje; és a ki keveset, nem volt kevesebbje. Hála pedig az Istennek, ki ugyanazt a buzgóságot 16
oltotta értetek a Titus szívébe. Mivelhogy intésünket ugyan elfogadta, de nagy buzgóságában önként 17
ment hozzátok. Elküldöttük pedig vele együtt amaz atyafit is, a ki az összes gyülekezetekben dícséretes 18
az evangyéliomért; Nemcsak pedig, hanem a gyülekezetek útitársunknak is megválaszták ebben a jó 19
ügyben, a melyet mi szolgálunk magának az Úrnak dicsőségére és a ti készségetekre; Óvakodván, hogy 20
senki se ócsárolhasson minket a mi szolgálatunk által való bőséges jótétemény miatt; Mert gondunk van 21
a tisztességre nemcsak az Úr előtt, hanem az emberek előtt is. Sőt elküldöttük velök a mi atyánkfiát 22
is, a kinek buzgó voltát sok dologban sokszor kipróbáltuk, most pedig még sokkal buzgóbb, irántatok
való nagy bizodalmánál fogva. Akár Titusról van szó, ő az én társam és ti köztetek segítségem; akár 23
a mi atyánkfiai felől, ők a gyülekezetek követei, Krisztus dicsősége: Adjátok azért szereteteteknek és 24
felőletek való dicsekedésünknek bizonyságát irántuk a gyülekezet előtt is.

A szentek iránt való szolgálatról felesleges is néktek írnom. Hiszen ismerem a ti készségteket, a **9**, 2
melylyel dicsekszem felőletek a macedónoknak, hogy Achája kész a múlt esztendő óta; és a ti buzgóságtok
sokakat magával ragadt. Mindamellett elküldöttem az atyafiakat, hogy a mi felőletek való dicsekedé- 3
sünk ebben a részben hiábavaló ne legyen; hogy, a mint mondám, készen legyetek. Hogy aztán, ha a 4
macedónok velem együtt odajutnak és titeket készületlenül találnak, valamiképen szégyent ne valljunk
mi, hogy ne mondjam ti, ebben a dologban. Szükségesnek véltem azért utasítani az atyafiakat, hogy 5
előre menjenek el hozzátok, és készítsék el előre a ti előre megígért adományotokat, hogy az úgy legyen
készen, mint adomány, és nem mint ragadomány. Azt mondom pedig: A ki szűken vet, szűken is arat; és 6
a ki bőven vet, bőven is arat. Kiki a mint eltökélte szívében, nem szomorúságból, vagy kénytelenségből; 7
mert a jókedvű adakozót szereti az Isten. Az Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok áraszsza minden 8
kegyelmét; hogy mindenben, mindenkor teljes elégségtek lévén, minden jótéteményre bőségben legyetek,
A mint megvan írva: Szórt, adott a szegényeknek; az ő igazsága örökké megmarad. A ki pedig magot 9, 10
ád a magvetőnek és kenyeret eleségül, ád és megsokasítja a ti vetésteket és megnöveli a ti igazságtok-
nak gyümölcsét, Hogy mindenben meggazdagodjatok a teljes jószívűségre, a mely általunk hálaadást 11
szerez az Istennek. Mert e tisztnek szolgálata nemcsak a szenteknek szükségét elégíti ki, hanem sok 12
hálaadással bőséges az Isten előtt; A mennyiben e szolgálatnak próbája által dicsőítik az Istent a ti 13
Krisztus evangyéliomát valló engedelmességtekért, és a ti hozzájuk és mindenekhez való adakozó jószí-
vűségtekért, Mikor érettetek könyörögve ők is vágyakoznak utánatok az Istennek rajtatok való bőséges 14
kegyelme miatt. Az Istennek pedig legyen hála az ő kimondhatatlan ajándékáért. 15

Magam pedig, én Pál, kérlek titeket a Krisztus szelídségére és engedelmességére, a ki szemtől szem- **10**
ben ugyan alázatos vagyok közöttetek, de távol bátor vagyok irántatok: Kérlek pedig, hogy a mikor jelen 2
leszek, ne kelljen bátornak lennem ama bizodalomnál fogva, a melylyel úgy gondolom bátor lehetek né-
melyekkel szemben, a kik úgy gondolkodnak felőlünk, mintha mi test szerint élnénk. Mert noha testben 3
élünk, de nem test szerint vitézkedünk. Mert a mi vitézkedésünk fegyverei nem testiek, hanem erősek az 4
Istennek, erősségek lerontására; Lerontván okoskodásokat és minden magaslatot, a mely Isten ismerete 5
ellen emeltetett, és foglyul ejtvén minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak; És készen 6
állván megbüntetni minden engedetlenséget, mihelyst teljessé lesz a ti engedelmességtek. A szem előtt 7
valókra néztek? Ha valaki azt hiszi magáról, hogy ő a Krisztusé, viszont azt is gondolja meg önmagában,
hogy a mint ő maga a Krisztusé, azonképen mi is a Krisztuséi vagyunk. Mert ha még egy kissé felettébb 8
dicsekedem is a mi hatalmunkkal, a melyet az Úr a ti építéstekre és nem megrontásotokra adott, én nem
vallok szégyent; Hogy ne láttassam, mintha csak ijesztgetnélek a leveleim által. Mert, úgy mondják, 9, 10
a levelei ugyan súlyosak és kemények; de a maga jelenvolta erőtelen, és beszéde silány. Gondolja meg 11
azt, a ki ilyen, hogy a milyenek vagyunk távol, a levelek által való beszédben, éppen olyanok leszünk, ha

12 megjelenünk, cselekedetben is. Mert nem merjük magunkat azokhoz számítani, vagy hasonlítani, a kik
magukat ajánlják; de azok magukat magukhoz mérvén és magukhoz hasonlítván magukat, nem okosan
13 cselekesznek. De mi nem dicsekszünk mértéktelenül, hanem ama mérőzsinór mértéke szerint, a me-
14 lyet Isten adott nékünk mértékül, hogy hozzátok is elérjünk. Mert nem feszítjük túl magunkat, mintha
15 nem értünk volna el hozzátok; hiszen hozzátok is eljutottunk a Krisztus evangyéliomával, A kik nem di-
csekeszünk mértéktelenül mások munkájával, de reméljük, hogy hitetek megnőttével nagyokká leszünk
16 köztetek a mi mérőzsinórunk szerint bőségesen, Hogy rajtatok túl is hirdessük az evangyéliomot, nem
17, 18 dicsekedvén más mértéke szerint a készszel. A ki pedig dicsekszik, az Úrban dicsekedjék. Mert nem az
a kipróbált, a ki magát ajánlja, hanem a kit az Úr ajánl.

11, 2 Vajha elszenvednétek tőlem egy kevés balgatagságot! Sőt szenvedjetek el engem is. Mert isteni buz-
gósággal buzgok értetek; hisz eljegyeztelek titeket egy férfiúnak, hogy mint szeplőtlen szűzet állítsalak
3 a Krisztus elé. Félek azonban, hogy a miként a kígyó a maga álnokságával megcsalta Évát, akként a ti
4 gondolataitok is megrontatnak és eltávolodnak a Krisztus iránt való egyenességtől. Mert hogyha az, a ki
jő, más Jézust prédikál, a kit nem prédikáltunk, vagy más lelket vesztek, a mit nem vettetek, vagy más
5 evangyéliomot, a mit be nem fogadtatok, szépen eltűrnétek. Mert én azt gondolom, hogy semmiben sem
6 vagyok alábbvaló a fő-fő apostoloknál. Ha pedig avatatlan vagyok is a beszédben, de nem az ismeretben;
7 sőt mindenben, mindenképen nyilvánvalókká lettünk előttetek. Avagy vétkeztem-é, mikor magamat
8 megaláztam, hogy ti felmagasztaltassatok, hogy ingyen hirdettem néktek az Isten evangyéliomát? Más
gyülekezeteket fosztottam meg, zsoldot vévén, hogy néktek szolgáljak; és mikor nálatok voltam és szűköl-
9 ködtem, nem voltam terhére senkinek. Mert az én szükségemet kipótolták a Macedoniából jött atyafiak;
10 és rajta voltam és rajta is leszek, hogy semmiben se legyek terhetekre. Krisztus igazsága bennem, hogy
11 én ettől a dicsekvéstől nem esem el Achája vidékén. Miért? Hogy nem szeretlek titeket? Tudja az Isten.
12 De a mit cselekszem, cselekedni is fogom, hogy elvágjam az alkalmat, az alkalomkeresők elől; hogy a mi-
13 vel dicsekesznek, olyanoknak találtassanak abban, mint mi is. Mert az ilyenek hamis apostolok, álnok
14 munkások, a kik a Krisztus apostolaivá változtatják át magukat. Nem is csoda; hisz maga a Sátán is át-
15 változtatja magát világosság angyalává. Nem nagy dolog azért, ha az ő szolgái is átváltoztatják magokat
16 az igazság szolgáivá; a kiknek végök az ő cselekedeteik szerint lészen. Ismét mondom: ne tartson engem
17 senki esztelennek; de ha mégis, fogadjatok be mint esztelent is, hogy egy kicsit én is dicsekedhessem. A
mit mondok, nem az Úr szerint mondom, hanem mintegy esztelenül a dicsekvésnek ezzel a merészségé-
18, 19 vel. Mivelhogy sokan dicsekesznek test szerint, dicsekeszem én is. Hisz okosok lévén, örömest eltűritek
20 az eszteleneket. Mert eltűritek, ha valaki leigáz titeket, ha valaki felfal, ha valaki megfog, ha valaki
21 felfuvalkodik, ha valaki arczul ver titeket. Szégyenkezve mondom, mivelhogy mi erőtelenek voltunk;
22 de a miben merész valaki, esztelenül szólok, merész vagyok én is. Héberek ők? Én is. Izráeliták-é?
23 Én is. Ábrahám magva-é? Én is. Krisztus szolgái-é? (balgatagul szólok) én méginkább; több fáradság,
24 több vereség, több börtön, gyakorta való halálos veszedelem által. A zsidóktól ötször kaptam negy-
25 venet egy híján. Háromszor megostoroztak, egyszer megköveztek, háromszor hajótörést szenvedtem,
26 éjt-napot a mélységben töltöttem; Gyakorta való utazásban, veszedelemben folyó vizeken, veszedelem-
ben rablók közt, veszedelemben népem között, veszedelemben pogányok között, veszedelemben városban,
27 veszedelemben pusztában, veszedelemben tengeren, veszedelemben hamis atyafiak közt; Fáradságban
és nyomorúságban, gyakorta való virrasztásban, éhségben és szomjúságban, gyakorta való bőjtölésben,
28 hidegben és mezítelenségben. Mindezeken kivűl van az én naponkénti zaklattatásom, az összes gyüle-
29, 30 kezetek gondja. Ki beteg, hogy én is beteg ne volnék? Ki botránkozik meg, hogy én is ne égnék? Ha
31 dicsekednem kell, az én gyengeségemmel dicsekszem. Az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja,
32 a ki mindörökké áldott, tudja, hogy nem hazudom. Damaskusban Aretás király helytartója őrzette a
33 damaskusiak városát, akarván engem megfogni; És az ablakon át, kosárban bocsátottak le a kőfalon, és
megmenekültem kezei közűl.

12, 2 A dicsekvés azonban nem használ nékem; rátérek azért a látomásokra és az Úrnak kijelentéseire. Is-
merek egy embert a Krisztusban, a ki tizennégy évvel ezelőtt (ha testben-é, nem tudom; ha testen kívűl-é,
3 nem tudom; az Isten tudja) elragadtatott a harmadik égig. És tudom, hogy az az ember, (ha testben-é,
4 ha testen kivűl-é, nem tudom: az Isten tudja), Elragadtatott a paradicsomba, és hallott kimondhatatlan
5 beszédeket, a melyeket nem szabad embernek kibeszélnie. Az ilyennel dicsekeszem; magammal pedig
6 nem dicsekeszem, ha csak az én gyengeségeimmel nem. Mert ha dicsekedni akarok, nem leszek eszte-
len; mert igazságot mondok; de megtürtőztetem magamat, hogy valaki többnek ne tartson, mint a minek
7 lát, vagy a mit hall tőlem. És hogy a kijelentések nagysága miatt el ne bizakodjam, tövis adatott nékem
8 a testembe, a Sátán angyala, hogy gyötörjön engem, hogy felettébb el ne bizakodjam. Ezért háromszor
9 könyörögtem az Úrnak, hogy távozzék el ez tőlem; És ezt mondá nékem: Elég néked az én kegyelmem;

mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el. Nagy örömest dicsekeszem azért az én erőtelenségeimmel,
hogy a Krisztus ereje lakozzék én bennem. Annakokáért gyönyörködöm az erőtlenségekben, bántalma- 10
zásokban, nyomorúságokban, üldözésekben és szorongattatásokban Krisztusért; mert a mikor erőtelen
vagyok, akkor vagyok erős. Dicsekedvén, balgataggá lettem; ti kényszerítettetek reá. Mert néktek kel- 11
lett volna engem ajánlanotok; mert semmiben sem vagyok alábbvaló a fő-fő apostoloknál, noha semmi
vagyok. Apostolságomnak jelei megbizonyosodtak közöttetek sok tűrésben, jelekben, csodákban és erők- 12
ben is. Mert micsoda az, a miben megkárosodtatok a többi gyülekezetek mellett, hanem ha az, hogy én 13
magam nem voltam néktek terhetekre? Bocsássátok meg nékem ezt az igazságtalanságot! Ímé harmad- 14
ízben is kész vagyok hozzátok menni, és nem leszek terhetekre; mert nem azt keresem, a mi a tiétek,
hanem titeket magatokat. Mert nem a gyermekek tartoznak kincseket gyűjteni a szülőknek, hanem a
szülők a gyermekeknek. Én pedig nagy örömest áldozok és esem áldozatul a ti lelketekért; még ha ti, 15
a kiket én igen szeretek, kevésbbé szerettek is engem. De ám legyen, hogy én nem voltam terhetekre; 16
hanem álnok lévén ravaszsággal fogtalak meg titeket. Avagy a kiket hozzátok küldtem, azok közűl va- 17
lamelyik által kifosztottalak-é titeket? Megkértem Titust, és vele együtt elküldtem amaz atyafit; csak 18
nem fosztott ki titeket Titus? Nem egyazon Lélek szerint jártunk-é? Nem azokon a nyomokon-é? Azt hi- 19
szitek megint, hogy előttetek mentegetjük magunkat. Az Isten előtt Krisztusban szólunk; mindezt pedig,
szeretteim, a ti épüléstekért. Mert félek azon, hogy ha odamegyek, nem talállak majd olyanoknak, a mi- 20
lyeneknek szeretnélek, és engem is olyannak találtok, a milyennek nem szeretnétek; hogy valamiképen
versengések, irígységek, indulatoskodások, viszszavonások, rágalmazások, fondorkodások, felfuvalkodá-
sok, pártoskodások lesznek köztetek; Hogy mikor újra odamegyek, megaláz engem az én Istenem ti köz- 21
tetek, és sokakat megsiratok azok közűl, a kik ezelőtt vétkeztek és meg nem tértek a tisztátalanságból,
paráznaságból és bujaságból, a mit elkövettek.

Ezúttal harmadszor megyek hozzátok. Két vagy három tanú vallomása alapján megáll minden do- **13**
log. Előre megmondtam és előre mondom, mint másodszori ottlétemkor, és most is távollétemben írom 2
azoknak, a kik ezelőtt vétkeztek, és a többieknek mind, hogy ha ismét odamegyek, nem leszek kíméletes;
Mert hát az általam szóló Krisztusnak bizonyságát keresitek, a ki irányotokban nem erőtelen, hanem 3
erős ti bennetek. Mert noha megfeszíttetett erőtelenségből, mindazáltal él Istennek hatalmából. És 4
noha mi erőtelenek vagyunk benne, de vele együtt élünk majd Isten erejéből ti nálatok. Kísértsétek meg 5
magatokat, ha a hitben vagytok-é? magatokat próbáljátok meg. Avagy nem ismeritek-é magatokat, hogy
a Jézus Krisztus bennetek van? Kivévén, ha méltatlanok vagytok. De reménylem, hogy megismeritek, 6
hogy mi nem vagyunk méltatlanok. Az Istent pedig kérem, hogy semmi gonoszt ne cselekedjetek; nem 7
hogy mi méltóknak láttassunk, hanem hogy ti a jót cselekedjétek, mi pedig mintegy méltatlanok legyünk.
Mert semmit sem cselekedhetünk az igazság ellen, hanem csak az igazságért. Mert örvendünk, ha mi 8, 9
erőtelenek vagyunk, ti meg erősek vagytok; ezt pedig kérjük is; a ti tökéletesedésetekért. Azért írom eze- 10
ket távollétemben, hogy jelenlétemben ne kelljen keményen viselkednem ama hatalom szerint, a melyet
az Úr adott nékem építésre és nem rontásra. Végezetre, atyámfiai, legyetek jó egészségben, épüljetek, 11
vígasztalódjatok, egy értelemben legyetek, békességben éljetek; és a szeretetnek és békességnek Istene lé-
szen veletek. Köszöntsétek egymást szent csókkal. Köszöntenek titeket a szentek mindnyájan. Az Úr 12, 13, 14
Jézus Krisztusnak kegyelme, és az Istennek szeretete, és a Szent Léleknek közössége mindnyájatokkal.
Ámen.

GALÁTÁKHOZ

1 Pál, apostol (nem emberektől, sem nem ember által, hanem Jézus Krisztus által és az Atya Isten
2 által, a ki feltámasztotta őt a halálból;) És a velem levő összes atyafiak, Galátzia gyülekeze-
3, 4 teinek. Kegyelem néktek és békesség az Atya Istentől, és a mi Urunk Jézus Krisztustól, A
ki adta önmagát a mi bűneinkért, hogy kiszabadítson minket e jelenvaló gonosz világból, az Is-
5, 6 tennek és a mi Atyánknak akarata szerint, A kinek dicsőség örökkön örökké! Ámen. Csodálkozom,
7 hogy Attól, a ki titeket Krisztus kegyelme által elhívott, ily hamar más evangyéliomra hajlotok: Holott
8 nincs más; de némelyek zavarnak titeket, és el akarják ferdíteni a Krisztus evangyéliomát. De ha szinte
mi, avagy mennyből való angyal hirdetne is néktek valamit azon kívűl, a mit néktek hirdettünk, legyen
9 átok. A mint előbb mondottuk, most is ismét mondom: Ha valaki néktek hirdet valamit azon kivűl, a
10 mit elfogadtatok, átok legyen. Mert most embereknek engedek-é, avagy az Istennek? Vagy embereknek
igyekezem-é tetszeni? Bizonyára, ha még embereknek igyekezném tetszeni, Krisztus szolgája nem vol-
11 nék. Tudtotokra adom pedig atyámfiai, hogy az az evangyéliom, melyet én hirdettem, nem ember szerint
12 való; Mert én sem embertől vettem azt, sem nem tanítottak arra, hanem a Jézus Krisztus kijelentése
13 által. Mert hallottátok, mint forgolódtam én egykor a zsidóságban, hogy én felette igen háborgattam
14 az isten anyaszentegyházát, és pusztítottam azt. És felűlmultam a zsidóságban nemzetembeli sok kor-
15 társamat, szerfelett rajongván atyai hagyományaimért. De mikor az Istennek tetszett, ki elválasztott
16 engem az én anyám méhétől fogva és elhívott az ő kegyelme által, Hogy kijelentse az ő Fiát én bennem,
17 hogy hirdessem őt a pogányok között: azonnal nem tanácskoztam testtel és vérrel, Sem nem mentem
Jeruzsálembe az előttem való apostolokhoz, hanem elmentem Arábiába, és ismét visszatértem Damas-
18 kusba. Azután három esztendő mulva fölmentem Jeruzsálembe, hogy Pétert meglátogassam, és nála
19 maradtam tizenöt napig. Az apostolok közűl pedig mást nem láttam, hanem csak Jakabot, az Úr atyja-
20, 21 fiát. A miket pedig néktek írok, ímé Isten előtt mondom, hogy nem hazudom. Azután mentem Siriának
22 és Ciliciának tartományaiba. Ismeretlen valék pedig személyesen a Júdeában levő keresztyén gyülekeze-
23 zetek előtt; Hanem csak hallották, hogy A ki minket üldözött egykor, most hirdeti azt a hitet, melyet
24 egykor pusztított. És dicsőíték bennem az Istent.

2 Azután tizennégy esztendő múlva ismét fölmentem Jeruzsálembe Barnabással együtt, elvivén Titust
2 is. Fölmentem pedig kijelentés következtében és eléjök adtam az evangyéliomot, melyet hirdetek a pogá-
nyok között, de külön a tekintélyeseknek, hogy valami módon hiába ne fussak, avagy ne futottam légyen.
3, 4 De még a velem levő Titus sem kényszeríttetett a körűlmetélkedésre, noha görög vala; Tudniillik a be-
lopózkodott hamis atyafiakért, a kik alattomban közénk jöttek, hogy kikémleljék a mi szabadságunkat,
5 melylyel bírunk a Krisztus Jézusban, hogy minket szolgákká tegyenek. Kiknek egy pillanatra sem ad-
6 tuk meg magunkat, hogy az evangyéliom igazsága megmaradjon számotokra A tekintélyesektől pedig,
(bárminők valának régen, azzal nem törődöm, Isten nem nézi az embernek személyét) mert velem a
7 tekintélyesek semmit sem közöltek; Sőt ellenkezőleg, mikor látták, hogy én reám van bizva a körűlmeté-
8 letlenség evangyélioma, mint Péterre a körűlmetélésé; (Mert a ki erős volt Péterben a körűlmetélkedés
9 apostolságára, bennem is erős volt a pogányok között.) És elismervén a nékem adatott kegyelmet, Jakab
és Kéfás, meg János, kik oszlopokul tekintetnek, bajtársi jobbjukat nyujtják nékem és Barnabásnak, hogy
10 mi a pogányok között, ők pedig a körűlmetélés között prédikáljunk: Csakhogy a szegényekről megem-
11 lékezzünk; a mit is én igyekeztem megcselekedni. Mikor pedig Péter Antiókhiába jött, szemtől szembe
12 ellene állottam, mivel panasz volt rá. Mert mielőtt némelyek oda jöttek Jakabtól, a pogányokkal együtt-
tevett; mikor pedig oda jöttek, félrevonult és elkülönítette magát, félvén a körűlmetélkedésből valóktól.
13 És vele képmutatóskodtak a többi zsidók is, úgy hogy Barnabás szintén elcsábíttatott az ő tettetésök ál-
14 tal. De mikor láttam, hogy nem egyenesen járnak az evangyéliom igazságához képest, mondék Péternek
mindnyájok előtt; Ha te zsidó létedre pogány módra élesz és nem zsidó módra; miként kényszeríted a po-
15 gányokat, hogy zsidó módra éljenek? Mi, természet szerint zsidók és nem pogányok közűl való bűnösök,
16 Tudván azt, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből, hanem a Jézus Krisztusban való hit
által, mi is Krisztus Jézusban hittünk, hogy megigazuljunk a Krizstusban való hitből és nem a törvény
17 cselekedeteiből; mivel a törvény cselekedeteiből nem igazul meg egy test sem. Ha pedig Krisztusban ke-
resvén a megigazulást, mimagunk is bűnösöknek találtatunk, avagy Krisztus bűnnek szolgája-é? Távol
18, 19 legyen. Mert, ha a miket elrontottam, azokat ismét fölépítem, önmagamat teszem bűnössé. Mert én a
20 törvény által meghaltam a törvénynek, hogy Istennek éljek. Krisztussal együtt megfeszíttettem. Élek
pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus a mely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában
21 való hitben élem, a ki szeretett engem és önmagát adta érettem. Nem törlöm el az Isten kegyelmét; mert

ha törvény által van az igazság, tehát Krisztus ok nélkűl halt meg.

3 Óh balgatag Galátziabeliek, kicsoda ígézett meg titeket, hogy ne engedelmeskedjetek az igazságnak, kiknek szemei előtt a Jézus Krisztus úgy iratott le, mintha ti köztetek feszíttetett volna meg? 2 Csak azt akarom megtudni tőletek: a törvény cselekedeteiből kaptátok-é a Lelket, avagy a hit hallásából? 3, 4 Ennyire esztelenek vagytok? A mit Lélekben kezdtetek el, most testben fejeznétek be? Annyit szenvedtetek hiába? ha ugyan hiába. 5 Annakokáért, a ki a Lelket szolgáltatja néktek, és hatalmas dolgokat művel bennetek, a törvény cselekedeteiből, vagy a hit hallásából cselekszi-é? 6 Miképen Ábrahám hitt az Istennek, és tulajdoníttatott néki igazságul. 7 Értsétek meg tehát, hogy a kik hitből vannak, azok az Ábrahám fiai. 8 Előre látván pedig az Írás, hogy Isten hitből fogja megigazítani a pogányokat, eleve hirdette Ábrahámnak, hogy: Te benned fognak megáldatni minden népek. 9 Ekként a hitből valók áldatnak meg a hívő Ábrahámmal. 10 Mert a kik a törvény cselekedeteiből vannak, átok alatt vannak; minthogy meg van írva: Átkozott minden, a ki meg nem marad mindazokban, a mik megirattak a törvény könyvében, hogy azokat cselekedje. 11 Hogy pedig a törvény által senki sem igazul meg Isten előtt, nyilánvaló, mert az igaz ember hitből él. 12 A törvény pedig nincs hitből, hanem a mely ember cselekszi azokat, élni fog azok által. 13 Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká levén érettünk; mert meg van írva: Átkozott minden, a ki fán függ; 14 Hogy az Ábrahám áldása Krisztus Jézusban legyen a pogányokon, hogy a Lélek ígéretét elnyerjük hit által. 15 Atyámfiai! ember szerint szólok. Lám az embernek megerősített testámentomát senki erőtelenné nem teszi, sem ahhoz hozzá nem ád. 16 Az ígéretek pedig Ábrahámnak adattak és az ő magvának. Nem mondja: És a magvaknak, mint sokról; hanem mint egyről: És a te magodnak, a ki a Krisztus. 17 Ezt mondom pedig, hogy a kötést, melyet Isten először megerősített a Krisztusra nézve, a négyszázharmincz esztendő multán keletkezett törvény nem teszi erőtelenné, hogy megsemmisítse az ígéretet. 18 Mert ha törvényből van az örökség, akkor többé nem ígéretből; Ábrahámnak pedig ígéret által ajándékozta azt az Isten. 19 Micsoda tehát a törvény? A bűnök okáért adatott, a míg eljő a Mag, a kinek tétetett az ígéret; rendeltetvén angyalok által, közbenjáró kezében. 20 A közbenjáró pedig nem egyé, Isten ellenben egy. 21 A törvény tehát az Isten ígéretei ellen van-é? Távol legyen! Mert ha olyan törvény adatott volna, a mely képes megeleveníteni, valóban a törvényből volna az igazság. 22 De az Írás mindent bűn alá rekesztett, hogy az ígéret Jézus Krisztusban való hitből adassék a hívőknek. 23 Minekelőtte pedig eljött a hit, törvény alatt őriztettünk, egybezárva az eljövendő hit kinyilatkoztatásáig. 24 Ekként a törvény Krisztusra vezérlő mesterünkké lett, hogy hitből igazuljunk meg. 25 De minekutána eljött a hit, nem vagyunk többé a vezérlő mester alatt. 26 Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által. 27, 28 Mert a kik Krisztusba keresztelkedtetek meg, Krisztus öltöztétek fel. Nincs zsidó, sem görög; nincs szolga, sem szabad; nincs férfi, sem nő: mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban. 29 Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok, és ígéret szerint örökösök.

4 Mondom pedig, hogy a meddig az örökös kiskorú, semmiben sem különbözik a szolgától, jóllehet ura mindennek. 2, 3 Hanem gyámok és gondviselők alatt van az atyjától rendelt ideig. Azonképen mi is, mikor kiskorúak valánk, a világ elemei alá voltunk vettetve szolgaként: 4 Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az ő Fiát, a ki asszonytól lett, a ki törvény alatt lett, 5 Hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy elnyerjük a fiúságot. 6 Minthogy pedig fiak vagytok, kibocsátotta az Isten az ő Fiának lelkét a ti szíveitekbe, ki ezt kiáltja: Abba, Atya! 7 Azért nem vagy többé szolga, hanem fiú; ha pedig fiú, Istennek örököse is Krisztus által. 8 Ámde akkor, mikor még nem ismertétek az Istent, azoknak szolgáltatok, a mik természet szerint nem istenek; 9 Most azonban, hogy megismertétek az Istent, sőt hogy megismert titeket az Isten, miként tértek vissza ismét az erőtelen és gyarló elemekhez, a melyeknek megint újból szolgálni akartok? 10, 11 Megtartjátok a napokat és hónapokat és időket, meg az esztendőket. Féltelek titeket, hogy hiába fáradoztam körűltetek. 12 Legyetek olyanok, mint én; mert én is olyanná lettem, mint ti: atyámfiai, kérlek titeket, semmivel sem bántottatok meg engem. 13 Tudjátok pedig, hogy testem erőtelensége miatt hirdettem néktek az evangyéliomot először. 14 És megkísértetvén testemben nem vetettetek meg, sem nem útáltatok meg engem, hanem úgy fogadtatok, mint Istennek angyalát, mint Krisztus Jézust. 15 Hová lőn tehát a ti boldogságotok? Mert bizonyságot teszek néktek, hogy ti, ha lehetséges volt volna, szemeiteket kivájván, nékem adtátok volna. 16, 17 Tehát ellenségetek lettem-é, megmondván néktek az igazat? Nem szépen buzgólkodnak érettetek, sőt minket ki akarnak rekeszteni, hogy mellettök buzgólkodjatok. 18 Szép dolog pedig fáradozni a jóban mindenkor, és nem csupán akkor, ha köztetek vagyok. 19 Gyermekeim! kiket ismét fájdalommal szűlök, míglen kiábrázolódik bennetek Krisztus. 20 Szeretnék pedig most köztetek jelen lenni és változtatni hangomon; mert bizonytalanságban vagyok felőletek. 21 Mondjátok meg nékem, kik a törvény alatt akartok lenni: nem halljátok-é a törvényt? 22 Mert meg van írva, hogy Ábrahámnak két fia volt; egyik szolgálótól, és a másik a szabadostól. 23 De a szolgálótól való test szerint született; a szabados-

24 tól való pedig az ígéret által. Ezek mást példáznak: mert azok az asszonyok a két szövetség; az egyik a
25 Sinai hegyről való, szolgaságra szülő, ez Hágár; Mert Hágár a Sinai hegy Arábiában, hasonlatos pedig
26 a mostani Jeruzsálemhez, nevezetesen fiaival együtt szolgál. De a magasságos Jeruzsálem szabad, ez
27 mindnyájunknak anyja. Mert meg van írva: Ujjongj te meddő, ki nem szűlsz; vígadozzál és kiálts, ki
28 nem vajudol; mert sokkal több az elhagyottnak magzatja, mint a kinek férje vagyon. Mi pedig, atyámfiai,
29 Izsák szerint, ígéretnek gyermekei vagyunk. De valamint akkor a test szerint született üldözte a lélek
30 szerint valót, úgy most is. De mit mond az Írás? Űzd ki a szolgálót és az ő fiát; mert a szolgáló fia nem
31 örököl a szabad nő fiával. Annakokáért, atyámfiai, nem vagyunk a szolgáló fiai, hanem a szabadoséi.

5 Annakokáért a szabadságban, melyre minket Krisztus megszabadított, álljatok meg, és ne kötelez-
2 zétek meg ismét magatokat szolgaságnak igájával. Íme, én Pál mondom néktek, hogy ha körűlmetél-
3 kedtek, Krisztus néktek semmit sem használ. Bizonyságot teszek pedig ismét minden embernek, a ki
4 körűlmetélkedik, hogy köteles az egész törvényt megtartani. Elszakadtatok Krisztustól, a kik a törvény
5 által akartok megigazulni, a kegyelemből kiestetek. Mert mi a Lélek által, hitből várjuk az igazság
6 reménységét. Mert Krisztus Jézusban sem a körűlmetélkedés nem ér semmit, sem a körűlmetélke-
7 detlenség, hanem a szeretet által munkálkodó hit. Jól futottatok; kicsoda gátolt meg titeket, hogy ne
8, 9 engedelmeskedjetek az igazságnak? Ez a hitetés nem attól van, a ki titeket hív. Kis kovász az egész
10 tésztát megkeleszti. Bizodalmam van az Úrban ti hozzátok, hogy más értelemben nem lesztek; de a ki
11 titeket megzavar, elveszi az ítéletet, bárki legyen. Én pedig atyámfiai, ha még a körűlmetélést hirdetem,
12 miért üldöztetem mégis? Akkor eltöröltetett a kereszt botránya. Bárcsak ki is metszetnék magukat,
13 a kik titeket bujtogatnak. Mert ti szabadságra hivattatok atyámfiai; csakhogy a szabadság ürügy ne
14 legyen a testnek, sőt szeretettel szolgáljatok egymásnak. Mert az egész törvény ez egy ígében teljesedik
15 be: Szeresd felebarátodat, mint magadat. Ha pedig egymást marjátok és faljátok, vígyázzatok, hogy
16 egymást fel ne emészszétek. Mondom pedig, Lélek szerint járjatok, és a testnek kívánságát véghez ne
17 vigyétek. Mert a test a lélek ellen törekedik, a lélek pedig a test ellen; ezek pedig egymással ellenkez-
18 nek, hogy ne azokat cselekedjétek, a miket akartok. Ha azonban a Lélektől vezéreltettek, nem vagytok
19 a törvény alatt. A testnek cselekedetei pedig nyilvánvalók, melyek ezek: házasságtörés, paráznaság,
20 tisztátalanság, bujálkodás, Bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések, versengések, gyűlölködések,
21 harag, patvarkodások, visszavonások, pártütések, Irígységek, gyilkosságok, részegségek, dobzódások és
ezekhez hasonlók: melyekről előre mondom néktek, a miképen már ezelőtt is mondottam, hogy a kik
22 ilyeneket cselekesznek, Isten országának örökösei nem lesznek. De a Léleknek gyümölcse: szeretet,
23 öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. Az ilyenek ellen nincs tör-
24, 25 vény. A kik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt. Ha lélek
26 szerint élünk, lélek szerint is járjunk. Ne legyünk hiú dicsőség kívánók, egymást ingerlők, egymásra
irígykedők.

6 Atyámfiai, még ha előfogja is az embert valami bűn, ti lelkiek, igazítsátok útba az olyant szelídségnek
2 lelkével, ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is. Egymás terhét hordozzátok, és úgy
3 töltsétek be a Krisztus törvényét. Mert ha valaki azt véli, hogy ő valami, holott semmi, önmagát csalja
4 meg. Minden ember pedig az ő maga cselekedetét vizsgálja meg, és akkor csakis önmagára nézve lesz
5, 6 dicsekedése és nem másra nézve. Mert kiki a maga terhét hordozza. A ki pedig az ígére taníttatik,
7 közölje minden javát tanítójával. Ne tévelyegjetek, Isten nem csúfoltatik meg; mert a mit vet az ember,
8 az aratandja is. Mert a ki vet az ő testének, a testből arat veszedelmet; a ki pedig vet a léleknek, a
9 lélekből arat örök életet. A jótéteményben pedig meg ne restüljünk; mert a maga idejében aratunk,
10 ha el nem lankadunk. Annakokáért míg időnk van, cselekedjünk jót mindenekkel, kiváltképen pedig
11, 12 a mi hitünknek cselédeivel. Látjátok, mekkora betűkkel írok néktek a saját kezemmel! A kik testre
szépek szeretnének lenni, azok kényszerítenek titeket a körűlmetélkedésre; csak azért, hogy a Krisztus
13 keresztjéért ne üldöztessenek. Mert magok a körűlmetélkedettek sem tartják meg a törvényt; hanem
14 azért akarják, hogy ti körűlmetélkedjetek, hogy a ti testetekkel dicsekedjenek. Nékem pedig ne legyen
másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében, a ki által nékem megfeszíttetett a
15 világ, és én is a világnak. Mert Krisztus Jézusban sem a körűlmetélkedés, sem a körűlmetéletlenség nem
16 használ semmit, hanem az új teremtés. És a kik e szabály szerint élnek, békesség és irgalmasság azokon,
17 és az Istennek Izráelén. Ennekutána senki nékem bántásomra ne legyen; mert én az Úr Jézusnak
18 bélyegeit hordozom az én testemben. A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen a ti lelketekkel
atyámfiai! Ámen.

EFÉZUSIAKHOZ

Pál, Jézus Krisztus apostola Isten akaratjából, az Efézusban lévő és Krisztus Jézusban hívő szen- **1**
teknek. Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól. 2
Áldott legyen az Isten, és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, a ki megáldott minket min- 3
den lelki áldással a mennyekben a Krisztusban, A szerint, a mint magának kiválasztott minket 4
Ő benne világ teremtetése előtt, hogy legyünk mi szentek és feddhetetlenek Ő előtte szeretet által, Eleve 5
elhatározván, hogy minket a maga fiaivá fogad Jézus Krisztus által az Ő akaratjának jó kedve szerint,
Kegyelme dicsőségének magasztalására, a melylyel megajándékozott minket ama Szerelmesben, A ki- 6, 7
ben van a mi váltságunk az Ő vére által, a bűnöknek bocsánata az Ő kegyelmének gazdagsága szerint,
Melyet nagy bőséggel közlött velünk minden bölcsességgel és értelemmel, Megismertetvén velünk az Ő 8, 9
akaratjának titkát az Ő jó kedve szerint, melyet eleve elrendelt magában, Az idők teljességének rend- 10
jére nézve, hogy ismét egybeszerkeszt magának mindeneket a Krisztusban, mind a melyek a mennyekben
vannak, mind a melyek e földön vannak; Ő benne, a kiben vettük is az örökséget, eleve elrendeltetvén 11
annak eleveelvégzése szerint, a ki mindent az ő akaratjának tanácsából cselekszik, Hogy legyünk mi 12
magasztalására az Ő dicsőségének, a kik előre reménykedtünk a Krisztusban: A kiben ti is, minekutána 13
hallottátok az igazságnak beszédét, idvességetek evangyéliomát, a melyben hittetek is, megpecsételtettetek az ígéretnek ama Szent Lelkével, A ki záloga a mi örökségünknek Isten tulajdon-népének megváltatására, az Ő dicsőségének magasztalására. Annakokáért én is, hallván a ti hiteteket az Úr Jézusban, és 14, 15
minden szentekhez való szerelmeteket, Nem szűnöm meg hálát adni tiérettetek, emlékezvén reátok az 16
én könyörgéseimben; Hogy a mi Urunk Jézus Krisztusnak Istene, a dicsőségnek Atyja adjon néktek böl- 17
cseségnek és kijelentésnek Lelkét az Ő megismerésében; És világosítsa meg értelmetek szemeit, hogy 18
tudhassátok, hogy mi az Ő elhívásának a reménysége, mi az Ő öröksége dicsőségének a gazdagsága a
szentek között, És mi az Ő hatalmának felséges nagysága irántunk, a kik hiszünk, az Ő hatalma ere- 19
jének ama munkája szerint, A melyet megmutatott a Krisztusban, mikor feltámasztotta Őt a halálból, 20
és ültette Őt a maga jobbjára a mennyekben, Felül minden fejedelemségen és hatalmasságon és erőn és 21
uraságon és minden néven, mely neveztetik nemcsak e világon, hanem a következendőben is: És min- 22
deneket vetett az Ő lábai alá, és Őt tette mindeneknek fölötte az anyaszentegyháznak fejévé, Mely az Ő 23
teste, teljessége Ő néki, a ki mindeneket betölt mindenekkel.

Titeket is megelevenített, a kik holtak valátok a ti vétkeitek és bűneitek miatt, Melyekben jártatok **2**, 2
egykor e világ folyása szerint, a levegőbeli hatalmasság fejedelme szerint, ama lélek szerint, mely most
az engedetlenség fiaiban munkálkodik; A kik között forgolódtunk egykor mi is mindnyájan a mi testünk 3
kívánságaiban, cselekedvén a testnek és a gondolatoknak akaratját, és természet szerint haragnak fiai
valánk, mint egyebek is: De az Isten gazdag lévén irgalmasságban, az Ő nagy szerelméből, melylyel 4
minket szeretett, Minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal, 5
(kegyelemből tartattatok meg!) És együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézus- 6
ban: Hogy megmutassa a következendő időkben az Ő kegyelmének felséges gazdagságát hozzánk való 7
jóságából a Krisztus Jézusban. Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van: Isten 8
ajándéka ez; Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék. Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén 9, 10
Általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, a melyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk.
Annakokáért emlékezzetek meg arról, hogy egykor ti a testben pogányok, kiket körűlmetéletlenségnek 11
nevez vala amaz úgynevezett s a testen kézzel megcsinált körűlmetélkedés, Hogy ti, mondom, abban az 12
időben Krisztus nélkűl valók voltatok, Izráel társaságától idegenek, és az ígéret szövetségeitől távolvalók, reménységetek nem vala, és Isten nélkűl valók voltatok e világon; Most pedig a Krisztus Jézusban 13
ti, kik egykor távol valátok, közelvalókká lettetek a Krisztus vére által. Mert Ő a mi békességünk, ki 14
egygyé tette mind a két nemzetséget, és lerontotta a közbevetett választófalat, Az ellenségeskedést az 15
Ő testében, a parancsolatoknak tételekben való törvényét eltörölvén; hogy ama kettőt egy új emberré teremtse Ő magában, békességet szerezvén; És hogy megbékéltesse az Istennel mind a kettőt egy testben 16
a keresztfa által, megölvén ezen az ellenségeskedést. És eljövén, békességet hirdetett néktek, a távol 17
valóknak és a közel valóknak. Mert Ő általa van menetelünk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyá- 18
hoz. Azért immár nem vagytok jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az 19
Istennek, Kik fölépíttettetek az apostoloknak és prófétáknak alapkövén, lévén a szegletkő maga Jézus 20

21, 22 Krisztus, A kiben az egész épület szép renddel rakattatván, nevekedik szent templommá az Úrban; A
kiben ti is együtt építtettek Isten hajlékává a Lélek által.

3, 2 Ezért vagyok én, Pál, a Krisztusnak foglya ti érettetek a pogányokért; Ha ugyan hallottátok Isten
3 kegyelmének rendelkezését, melyet nékem adott a ti érdeketekben; Hogy tudniillik kijelentés útján
4 ismertette meg velem a titkot, a szerint, a mint az elébb megírám röviden, Melynek olvasásából meg-
5 érthetitek, hogy micsoda az én értelmem a Krisztus titka felől; A mely egyéb időkben meg nem ismer-
tettetett az emberek fiaival úgy, a hogy most kijelentetett az Ő szent apostolainak és prófétáinak a Lélek
6 által: Hogy tudniillik a pogányok örökös társak és egyugyanazon test tagjai és részesei az ő ígéreté-
7 nek a Krisztus Jézusban az evangyéliom által, A melynek szolgájává lettem az Isten ama kegyelmének
8 ajándékából, mely adatott nékem az Ő hatalmának munkája szerint. Nékem, minden szentek között a
legeslegkisebbnek adatott ez a kegyelem, hogy a pogányoknak hirdessem a Krisztus végéremehetetlen
9 gazdagságát; És hogy megvilágosítsam mindeneknek, hogy miképen rendelkezett Isten ama titok felől,
a mely elrejtetett vala örök időktől fogva az Istenben, a ki mindeneket teremtett a Jézus Krisztus által;
10 Azért, hogy megismertettessék most a mennybeli fejedelemségekkel és hatalmasságokkal az egyház által
11 az Istennek sokféle bölcsesége, Amaz örök eleve-elvégezés szerint, a melyet megcselekedett a Krisztus
12 Jézusban, a mi Urunkban: A kiben van a mi bátorságunk és bizodalommal való menetelünk Istenhez
13 az Ő benne való hit által. Azért kérlek, hogy ne csüggedjetek el az én ti érettetek való nyomorúságaim
14 miatt, a melyek néktek dicsőségtekre vannak. Ezokáért meghajtom térdeimet a mi Urunk Jézus Kriszt-
15, 16 tusnak Atyja előtt, A kiről neveztetik minden nemzetség mennyen és földön, Hogy adja meg néktek az
17 Ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjetek az Ő Lelke által a belső emberben; Hogy
18 lakozzék a Krisztus a hit által a ti szívetekben; A szeretetben meggyökerezvén és alapot vevén, hogy
megérthessétek minden szentekkel egybe, mi a szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága az
19 Isten jóvoltának, És megismerjétek a Krisztusnak minden ismeretet felül haladó szeretetét, hogy ekké-
20 pen beteljesedjetek az Istennek egész teljességéig. Annak pedig, a ki véghetetlen bőséggel mindeneket
megcselekedhetik, feljebb hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk, a mi bennünk munkálkodó erő szerint,
21 Annak légyen dicsőség az egyházban a Krisztus Jézusban nemzetségről nemzetségre örökkön örökké.
Ámen!

4 Kérlek azért titeket én, ki fogoly vagyok az Úrban, hogy járjatok úgy, mint illik elhívatástokhoz, mely-
2 lyel elhívattatok, Teljes alázatossággal és szelídséggel, hosszútűréssel, elszenvedvén egymást szeretet-
3, 4 ben, Igyekezvén megtartani a Lélek egységét a békességnek kötelében. Egy a test és egy a Lélek, miké-
5, 6 pen elhívatástoknak egy reménységében hívattatok el is; Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség; Egy az
Isten és mindeneknek Atyja, a ki mindeneknek felette van és mindenek által és mindnyájatokban mun-
7 kálkodik. Mindenikünknek pedig adatott a kegyelem a Krisztustól osztott ajándéknak mértéke szerint.
8 Ezokáért mondja az Írás: Fölmenvén a magasságba foglyokat vitt fogva, és adott ajándékokat az embe-
9 reknek. (Az pedig, hogy fölment, mit jelentene mást, mint hogy előbb le is szállott a föld alsóbb részeire?
10, 11 A ki leszállott vala, ugyanaz, a ki fel is ment, feljebb minden egeknél, hogy mindeneket betöltsön.) És
Ő adott némelyeket apostolokúl, némelyeket prófétákúl, némelyeket evangyélistákul, némelyeket pedig
12 pásztorokúl és tanítókúl: A szentek tökéletesbbítése czéljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének
13 építésére: Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére,
14 érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére: Hogy többé ne legyünk gyerme-
kek, kiket ide s tova hány a hab és hajt a tanításnak akármi szele, az embereknek álnoksága által, a
15 tévelygés ravaszságához való csalárdság által; Hanem az igazságot követvén szeretetben, mindenestől
16 fogva nevekedjünk Abban, a ki a fej, a Krisztusban; A kiből az egész test, szép renddel egyberakatván és
egybeszerkesztetvén az Ő segedelmének minden kapcsaival, minden egyes tagnak mértéke szerint való
17 munkássággal teljesíti a testnek nevekedését a maga fölépítésére szeretetben. Ezt mondom annako-
káért és bizonyságot teszek az Úrban, hogy ti többé ne járjatok úgy, mint egyéb pogányok is járnak az
18 ő elméjöknek hiábavalóságában, Kik értelmökben meghomályosodtak, elidegenültek az isteni élettől a
19 tudatlanság miatt, mely az ő szívök keménysége miatt van bennök; Kik erkölcsi érzés nélkül, önma-
20 gukat a bujálkodásra adták, minden tisztátalanságnak nagy nyereséggel való cselekedésére. Ti pedig
21 nem így tanultátok a Krisztust; Ha ugyan Őt megértettétek és Ő benne megtaníttattatok, úgy a mint
22 az igazság a Jézusban: Hogy levetkezzétek ama régi élet szerint való ó embert, mely meg van romolva a
23, 24 csalárdság kívánsága miatt; Megújuljatok pedig a ti elméteknek lelke szerint, És felöltözzétek amaz új
25 embert, mely Isten szerint teremtetett igazságban és valóságos szentségben. Azért levetvén a hazugsá-
26 got, szóljatok igazságot, kiki az ő felebarátjával; mert egymásnak tagjai vagyunk. Ám haragudjatok, de

ne vétkezzetek: a nap le ne menjen a ti haragotokon; Se pedig az ördögnek ne adjatok helyet. A ki oroz 27, 28
vala, többé ne orozzon; hanem inkább munkálkodjék, cselekedvén az ő kezeivel azt, a mi jó, hogy legyen
mit adnia a szűkölködőnek. Semmi rothadt beszéd a ti szátokból ki ne származzék, hanem csak a mely 29
hasznos a szükséges építésre, hogy áldásos legyen a hallgatóknak. És meg ne szomorítsátok az Istennek 30
ama Szent Lelkét, a ki által megpecsételtettetek a teljes váltságnak napjára. Minden mérgesség és föl- 31
gerjedés és harag és lárma és káromkodás kivettessék közűletek minden gonoszsággal együtt; Legyetek 32
pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasok, megengedvén egymásnak, miképen az Isten is a Krisztusban
megengedett néktek.

Legyetek annakokáért követői az Istennek, mint szeretett gyermekek: És járjatok szeretetben, mi- **5**, 2
képen a Krisztus is szeretett minket, és adta Önmagát miérettünk ajándékúl és áldozatúl az Istennek,
kedves jó illatúl. Paráznaság pedig és akármely tisztátalanság vagy fösvénység ne is neveztessék ti 3
közöttetek, a mint szentekhez illik; Sem undokság, vagy bolond beszéd, vagy trágárság, melyek nem 4
illenek: hanem inkább háláadás. Mert azt jól tudjátok, hogy egy paráznának is, vagy tisztátalannak, 5
vagy fösvénynek, ki bálványimádó, nincs öröksége a Krisztusnak és Istennek országában. Senki titeket 6
meg ne csaljon üres beszédekkel; mert ezekért jő az Isten haragja a hitetlenség fiaira. Annakokáért ne 7
legyetek részesei ezeknek; Mert valátok régen sötétség, most pedig világosság az Úrban: mint világos- 8
ságnak fiai úgy járjatok. (Mert a világosságnak gyümölcse minden jóságban és igazságban és valóságban 9
van), Meggondolván, mi legyen kedves az Úrnak. És ne legyen közösségtek a sötétségnek gyümölcste- 10, 11
len cselekedeteivel, hanem inkább meg is feddjétek azokat; Mert a melyeket azok titokban cselekesznek, 12
éktelen dolog csak mondani is. Mindezek pedig megfeddetvén, a világosság által napvilágra jőnek; mert 13
minden, a mi napvilágra jő, világosság. Annakokáért mondja: Serkenj föl, a ki aluszol és támadj fel 14
a halálból, és felragyog tenéked a Krisztus. Meglássátok annakokáért, hogy mimódon okkal járjatok, 15
nem mint bolondok, hanem mint bölcsek: Áron is megvegyétek az alkalmatosságot, mert a napok go- 16
noszok. Annakokáért ne legyetek esztelenek, hanem megértsétek, mi legyen az Úrnak akaratja. És 17, 18
meg ne részegedjetek bortól, miben kicsapongás van; hanem teljesedjetek be Szent Lélekkel, Beszélget- 19
vén egymás között zsoltárokban és dícséretekben és lelki énekekben, énekelvén és dícséretet mondván
szívetekben az Úrnak, Hálákat adván mindenkor mindenekért a mi Urunk Jézus Krisztusnak nevében 20
az Istennek és Atyának. Engedelmesek legyetek egymásnak Isten félelmében. Ti asszonyok a ti saját 21, 22
férjeteknek engedelmesek legyetek, mint az Úrnak. Mert a férj feje a feleségének, mint a Krisztus is 23
feje az egyháznak, és ugyanő megtartója a testnek. De miképen az egyház engedelmes a Krisztusnak, 24
azonképen az asszonyok is engedelmesek legyenek férjöknek mindenben. Ti férfiak, szeressétek a ti fe- 25
leségeteket, miképen a Krisztus is szerette az egyházat, és Önmagát adta azért; Hogy azt megszentelje, 26
megtisztítván a víznek feredőjével az íge által, Hogy majd Önmaga elébe állítsa dicsőségben az egyhá- 27
zat, úgy hogy azon ne legyen szeplő, vagy sömörgözés, vagy valami afféle; hanem hogy legyen szent és
feddhetetlen. Ugy kell a férfiaknak szeretni az ő feleségöket, mint az ő tulajdon testöket. A ki szereti 28
az ő feleségét, önmagát szereti. Mert soha senki az ő tulajdon testét nem gyűlölte; hanem táplálgatja 29
és ápolgatja azt, miképen az Úr is az egyházat; Mert az Ő testének tagjai vagyunk, az Ő testéből és az 30
Ő csontjaiból valók. Annakokáért elhagyja ember atyját és anyját, és ragaszkodik az ő feleségéhez; és 31
lesznek ketten egy testté. Felette nagy titok ez: de én a Krisztusról és az egyházról szólok. Hanem 32, 33
azért ti is egyen-egyen, ki-ki az ő feleségét úgy szeresse, mint önmagát; az asszony pedig meglássa, hogy
félje a férjét.

Ti gyermekek szót fogadjatok a ti szüleiteknek az Úrban; mert ez az igaz. Tiszteljed a te atyádat és a **6**, 2
te anyádat (a mi az első parancsolat ígérettel), Hogy jól legyen néked dolgod és hosszú életű légy e földön. 3
Ti is atyák ne ingereljétek gyermekeiteket, hanem neveljétek azokat az Úr tanítása és intése szerint. Ti 4, 5
szolgák, engedelmesek legyetek a ti test szerint való uraitoknak félelemmel és rettegéssel, szíveteknek
egyenességében, mint a Krisztusnak; Nem a szemnek szolgálván, mint a kik embereknek akarnak tet- 6
szeni, hanem mint Krisztus szolgái, cselekedvén az Istennek akaratját lélekből, Jó akarattal, mint a kik 7
az Úrnak szolgálnak, és nem embereknek; Tudván, hogy kiki a mi jót cselekszik, azt veendi az Úrtól, 8
akár szolga legyen, akár szabados. Ti is urak, ugyanazt cselekedjétek ő velök, elhagyván a fenyegetést; 9
tudván, hogy a ti Uratok is mennyben van, és személyválogatás nincsen Ő nála. Végezetre, atyámfiai, 10
legyetek erősek az Úrban, és az ő hatalmas erejében. Öltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy 11
megállhassatok az ördögnek minden ravaszságával szemben. Mert nem vér és test ellen van nékünk 12
tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói el-
len, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak. Annakokáért vegyétek föl az Istennek 13
minden fegyverét, hogy ellentállhassatok ama gonosz napon, és mindeneket elvégezvén megállhassatok.

14, 15 Álljatok hát elő, körül övezvén derekatokat igazlelkűséggel, és felöltözvén az igazságnak mellvasába, És
16 felsarúzván lábaitokat a békesség evangyéliomának készségével; Mindezekhez fölvevén a hitnek pai-
17 zsát, a melylyel ama gonosznak minden tüzes nyilát megolthatjátok; Az idvesség sisakját is fölvegyétek,
18 és a Léleknek kardját, a mely az Isten beszéde; Minden imádsággal és könyörgéssel imádkozván minden
időben a Lélek által, és ugyanezen dologban vígyázván minden állhatatossággal és könyörgéssel minden
19 szentekért, Én érettem is, hogy adassék nékem szó számnak megnyitásakor, hogy bátorsággal ösmertes-
20 sem meg az evangyéliom titkát, A melyért követséget viselek lánczok között; hogy bátran szóljak arról, a
21 miképen kell szólanom. Hogy pedig ti is megtudjátok dolgaimat, hogy mit cselekeszem, mindent megis-
22 mertet veletek Tikhikus, a szeretett atyafi és hív szolga az Úrban; Kit éppen azért küldöttem hozzátok,
23 hogy megismerjétek a mi dolgainkat, és megvígasztalja a ti szíveteket. Békesség az atyafiaknak és sze-
24 retet hittel egybe az Atya Istentől és az Úr Jézus Krisztustól! A kegyelem legyen mindazokkal, a kik
szeretik a mi Urunk Jézus Krisztust romlatlanságban. Ámen.

FILIPPIEKHEZ

Pál és Timótheus, Jézus Krisztus szolgái, minden szenteknek a Krisztus Jézusban, a kik Filippiben vannak, a püspökökkel és diakonusokkal egyetemben: **1** 1
Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól. 2
Hálát adok az én Istenemnek, minden ti rólatok való emlékezésemben, 3
Mindenkor minden én könyörgésemben mindenitekért nagy örömmel könyörögvén, 4
Mivelhogy résztvettetek az evangyéliom ügyében az első naptól fogva mind ez ideig; 5, 6
Meglévén győződve arról, hogy a ki elkezdette bennetek a jó dolgot, elvégezi a Krisztus Jézusnak napjáig: 7
A mint hogy méltó, hogy én ilyen értelemben legyek mindenitek felől, azért, mert én szívemben hordalak titeket, mint a kik mind az én fogságomban, mind az evangyéliomnak oltalmazásában és megbizonyításában mindnyájan részestársaim vagytok a nékem adott kegyelemben.
Mert bizonyságom az Isten, mely 8
igen vágyakozom mindnyájatok után a Krisztus Jézus szerelmében.
És azért imádkozom, hogy a ti szeretetetek még jobban-jobban bővölködjék ismeretben és minden értelmességben; 9, 10
Hogy megítélhessétek, hogy mi a rossz és mi a jó; hogy legyetek tiszták és botlás nélkül valók a Krisztusnak napjára; 10, 11
Teljesek lévén az igazságnak gyümölcsével, melyet Jézus Krisztus teremt az Isten dicsőségére és magasztalására.
Tudtotokra akarom pedig adni, atyámfiai, hogy az én dolgaim inkább előmenetelére lőnek az evangyéliomnak; 12
Annyira, hogy a Krisztusban híressé lett az én fogságom a testőrség egész házában és minden mások előtt; 13
És többen az Úrban való atyafiak közül bízván az én fogságomban, nagyobb bátorsággal merik szólani az ígét. 14
Némelyek ugyan irígységből és versengésből is, de mások jóakaratból is hirdetik a Krisztust. 15
Némelyek versengésből prédikálják a Krisztust, nem tiszta lélekkel, azt hivén, hogy fogságom nyomorúságait így megnevelik; 16
De mások szeretetből, tudván, hogy én az évangyéliomnak oltalmazására rendeltettem. 17
Mert mit mondjak? csakhogy minden módon, akár színből, akár szívből, a Krisztus prédikáltatik: és én ennek örűlök, sőt örűlni is fogok. 18
Mert tudom, hogy ez nékem idvességemre lesz a ti könyörgéstek által és a Jézus Krisztus Lelkének segedelme által, 19
Amaz én esengő várásom és reménységem szerint, hogy semmiben meg nem szégyenülök, hanem mint mindenkor, úgy most is, nagy bátorsággal fog magasztaltatni Krisztus az én testemben, akár életem, akár halálom által. 20
Mert nékem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség. 21
De ha e testben való életem munkámat gyümölcsözteti: hogy melyiket válaszszam, meg sem mondhatom. 22
Mert szorongattatom e kettő között, kívánván elköltözni és a Krisztussal lenni; mert ez sokkal inkább jobb: 23
De e testben megmaradnom szükségesebb ti érettetek. 24
És ebben bízva, tudom, hogy megmaradok és együttmaradok mindnyájatokkal a ti hitben való gyarapodástokra és örömötökre; 25
Hogy bőven dicsekedhessetek velem Krisztus Jézusban az én ti nálatok való újabb megjelenésem által. 26
Csakhogy a Krisztus evangyéliomához méltóan vi seljétek magatokat, hogy akár oda menvén és látván titeket, akár távol lévén, azt halljam dolgaitok felől, hogy megállotok egy lélekben, egy érzéssel viaskodván az evangyéliom hitéért; 27
És meg nem félemlvén semmiben az ellenségek előtt: a mi azoknak a veszedelem jele, néktek pedig az üdvösségé, és ez az Istentől van; 28
Mert néktek adatott a kegyelem a Krisztusért, nemcsak hogy higyjetek Ő benne, hanem hogy szenvedjetek is Ő érette: 29
Ugyanolyan tusakodástok lévén, a milyent láttatok én nálam, és most hallotok én felőlem. 30

Ha annakokáért helye van a Krisztusban az intésnek, ha helye van a szeretet vígasztalásának, ha **2**
helye van a Lélekben való közösségnek, ha helye van a szívnek és a könyörületességnek, 1
Teljesítsétek be az én örömömet, hogy egyenlő indulattal legyetek, ugyanazon szeretettel viseltetvén, egy érzésben, egy ugyanazon indulattal lévén; 2
Semmit nem cselekedvén versengésből, sem hiábavaló dicsőségből, hanem alázatosan egymást különbeknek tartván ti magatoknál. 3
Ne nézze kiki a maga hasznát, hanem mindenki a másokét is. 4
Annakokáért az az indúlat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is, 5
A ki, mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő, 6, 7
Hanem önmagát megüresíté, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlóvá lévén; 7
És mikor olyan állapotban találtatott mint ember, 8
megalázta magát, engedelmes lévén halálig, még pedig a keresztfának haláláig.
Annakokáért az Isten is felmagasztalá őt, és ajándékoza néki oly nevet, a mely minden név fölött való; 9
Hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és föld alatt valóké. 10
És minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére. 11
Annakokáért, szerelmeseim, a miképen 12
mindenkor engedelmeskedtetek, nem úgy, mint az én jelenlétemben csak, hanem most sokkal inkább az én távollétemben, félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti idvességteket;
Mert az Isten az, a ki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből. 13
Mindeneket zúgolódások és versengések nélkül cselekedjetek; 14
Hogy legyetek feddhetetlenek és tiszták, Istennek szeplőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette, kik között fényletek, mint csillagok e világon, 15
Életnek beszédét tartván elébök; hogy dicsekedhessem majd a Krisztus napján, hogy nem futottam hiába, sem 16

17 nem fáradtam hiába. De ha kiontatom is italáldozatként a ti hitetek áldozatánál és papiszolgálatánál,
18 mégis örülök, és együtt örülök mindnyájatokkal; Azonképen ti is örüljetek, és örüljetek együtt velem.
19 Reménylem pedig az Úr Jézusban, hogy Timótheust rövid nap elküldöm tihozzátok, hogy én is megvidúl-
20 jak, megértvén a ti dolgaitokat. Mert nincsen velem senki hozzá hasonló indulatú, a ki igazán szívén
21, 22 viselné dolgaitokat. Mert mindenki a maga hasznát keresi, nem a Krisztus Jézusét. Az ő kipróbált
voltát pedig ismeritek, hogy miképen atyjával a gyermek, együtt szolgált velem az evangyéliom ügyében.
23, 24 Őt azért reménylem, hogy elküldöm, mihelyt meglátom az én dolgaimat, tüstént; Bízom pedig az Úrban,
25 hogy magam is csakhamar el fogok menni. De szükségesnek tartám, hogy Epafróditust, az én atyámfiát
és munkatársamat és bajtársamat, néktek pedig követeteket és szükségemben áldozatot hozó szolgáto-
26 kat hazaküldjem hozzátok; Mivelhogy vágyva vágyott mindnyájatok után, és gyötrődött a miatt, hogy
27 meghallottátok, hogy ő beteg volt. Mert bizony beteg volt, halálhoz közel; de az Isten könyörült rajta,
28 nem csak ő rajta pedig, hanem én rajtam is, hogy szomorúság ne jőjön szomorúságomra. Annakokáért
hamarabb küldtem őt haza, hogy meglátván őt, ismét örüljetek, és nékem is kisebb legyen a szomorú-
29, 30 ságom. Fogadjátok azért őt az Úrban teljes örömmel; és az ilyeneket megbecsüljétek: Mert a Krisztus
dolgáért jutott majdnem halálra, koczkára tévén életét, hogy kárpótoljon engem azért, hogy nékem tett
szolgálatotoknál ti nem voltatok jelen.

3 Továbbá atyámfiai, örüljetek az Úrban. Ugyanazokat írni néktek én nem restellem, tinéktek pedig
2 bátorságos. Őrizkedjetek az ebektől, őrizkedjetek a gonosz munkásoktól, őrizkedjetek a megmetélkedés-
3 től: Mert mi vagyunk a körűlmetélkedés, a kik lélekben szolgálunk az Istennek, és a Krisztus Jézusban
4 dicsekedünk, és nem a testben bizakodunk: Jóllehet énnékem van bizakodásom test szerint is. Ha bárki
5 más mer testben bizakodni, én sokkal inkább; Körűlmetéltettem nyolczadnapon, Izráel nemzetségéből,
6 Benjámin törzséből való vagyok, zsidókból való zsidó, törvény tekintetében farizeus, Buzgóság tekinte-
7 tében az egyházat üldöző, a törvénybeli igazság tekintetében feddhetetlen voltam. De a melyek nékem
8 egykor nyereségek valának, azokat a Krisztusért kárnak ítéltem. Sőt annakfelette most is kárnak ítélek
mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt: a kiért mindent kárba veszni hagy-
9 tam és szemétnek ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem, És találtassam Ő benne, mint a kinek nincsen
saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom
10 a hit alapján: Hogy megismerjem Őt, és az Ő feltámadásának erejét, és az Ő szenvedéseiben való ré-
11 szesülésemet, hasonlóvá lévén az ő halálához; Ha valami módon eljuthatnék a halottak feltámadására.
12 Nem mondom, hogy már elértem, vagy hogy már tökéletes volnék; hanem igyekezem, hogy el is érjem, a
13 miért meg is ragadott engem a Krisztus Jézus. Atyámfiai, én enmagamról nem gondolom, hogy már el-
14 értem volna: De egyet cselekszem, azokat, a melyek hátam megett vannak, elfelejtvén, azoknak pedig, a
melyek előttem vannak, nékik dőlvén, czélegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét fe-
15 lülről való elhívása jutalmára. Valakik annakokáért tökéletesek vagyunk, ilyen értelemben legyünk: és
16 ha valamiben másképen értetek, az Isten azt is ki fogja jelenteni néktek: Csakhogy a mire eljutottunk,
17 ugyanabban egy szabály szerint járjunk, ugyanazon értelemben legyünk. Legyetek én követőim, atyám-
18 fiai, és figyeljetek azokra, a kik úgy járnak, a miképen mi néktek példátok vagyunk. Mert sokan járnak
másképen, kik felől sokszor mondtam néktek, most pedig sírva is mondom, hogy a Krisztus keresztjének
19 ellenségei; Kiknek végök veszedelem, kiknek Istenök az ő hasok, és a kiknek dicsőségök az ő gyalázatuk-
20 ban van, kik mindig a földiekkel törődnek. Mert a mi országunk mennyekben van, honnét a megtartó
21 Úr Jézus Krisztust is várjuk; Ki elváltoztatja a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonló legyen az Ő
dicsőséges testéhez, amaz Ő hatalmas munkája szerint, mely által maga alá is vethet mindeneket.

4 Annakokáért szerelmes atyámfiai, a kik után úgy vágyakozom, ti én örömöm és én koronám, ekképen
2 álljatok meg az Úrban, én szerelmeseim! Evódiát intem, Sintikhét is intem, hogy egyenlő indulattal
3 legyenek az Úrban. Igen, kérlek téged is, igaz szolgatársam, légy segítségül ezeknek, mint a kik az
evangyéliom dolgában együtt viaskodtak velem, Kelemennel is, és ama többi munkatársaimmal, kiknek
4, 5 neveik fölírvák az életnek könyvében. Örüljetek az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljetek! A ti
6 szelídlelkűségetek ismert legyen minden ember előtt. Az Úr közel! Semmi felől ne aggódjatok, hanem
imádságotokban és könyörgésetekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az
7 Isten előtt. És az Istennek békessége, mely minden értelmet felűl halad, meg fogja őrizni szíveiteket és
8 gondolataitokat a Krisztus Jézusban. Továbbá, Atyámfiai, a mik csak igazak, a mik csak tisztességesek,
a mik csak igazságosak, a mik csak tiszták, a mik csak kedvesek, a mik csak jó hírűek; ha van valami
9 erény és ha van valami dícséret, ezekről gondolkodjatok. A miket tanultatok is, el is fogadtatok, hallot-
10 tatok is, láttatok is én tőlem, azokat cselekedjétek: és a békességnek Istene veletek lesz. Felette igen
örültem pedig az Úrban, hogy immár valahára megújultatok az én felőlem való gondviseléstekben; mely

dologban gondoskodtatok is, de nem volt alkalmatok. Nem hogy az én szűkölködésemre nézve szólnék; 11
mert én megtanultam, hogy azokban, a melyekben vagyok, megelégedett legyek. Tudok megaláztatni 12
is, tudok bővölködni is, mindenben és mindenekben ismerős vagyok a jóllakással is, az éhezéssel is, a
bővölködéssel is, a szűkölködéssel is. Mindenre van erőm a Krisztusban, a ki engem megerősít. Mind- 13, 14
azáltal jól tettétek, hogy nyomorúságomban részesekké lettetek. Tudjátok pedig ti is, Filippibeliek, hogy 15
az evangyéliom hirdetésének kezdetén, mikor Macedóniából kimentem, egyetlen egyház sem volt részes
velem a kölcsönös adásban és vevésben, csak ti egyedül: Mert már Thessalónikában is, egyszer is, más- 16
szor is, küldtetek nékem szükségemre. Nem, mintha kívánnám az ajándékot; hanem kívánom azt a 17
gyümölcsöt, mely sokasodik a ti hasznotokra. Megkaptam pedig mindent, és bővölködöm; beteltem, vé- 18
vén Epafróditustól, a mit küldöttetek, mint kedves jó illatot, kellemes, tetsző áldozatot az Istennek. Az 19
én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségeteket az Ő gazdagsága szerint dicsőségesen a Krisztus
Jézusban. Az Istennek pedig és a mi Atyánknak dicsőség mind örökkön örökké. Ámen. Köszöntsetek 20, 21
minden szentet a Krisztus Jézusban. Köszöntenek titeket az atyafiak, a kik velem vannak. Köszönte- 22
nek titeket minden szentek, mindeneknek felette pedig a császár udvarából valók. A mi Urunk Jézus 23
Krisztusnak kegyelme legyen mindnyájatokkal! Ámen.

KOLOSSÉIAKHOZ

1, 2 Pál, Jézus Krisztusnak apostola Isten akaratjából, és Timótheus atyafi, A Kolosséban levő szen-
teknek és hívő atyafiaknak a Krisztusban: kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól,
3 és az Úr Jézus Krisztustól. Hálát adunk az Istennek és a mi Urunk Jézus Krisztus Atyjának,
4 mindenkor ti értetek könyörögvén, Mivelhogy hallottuk a ti hiteteket a Krisztus Jézusban, és a
5 szeretetet, a melylyel minden szentekhez vagytok, A mennyekben néktek eltett reménységért, a melyet
6 már előbb hallottatok az igazság beszédében, mely az evangyéliom: Mely eljutott hozzátok, miképen az
egész világra is, és gyümölcsöt terem, úgy mint nálatok is a naptól fogva, melyen hallottátok és megismer-
7 tétek az Isten kegyelmét igazán; Úgy a hogy tanultátok is Epafrástól, a mi szerelmes szolgatársunktól,
8 a ki hív szolgája ti érettetek a Krisztusnak, A ki meg is jelentette nékünk a ti Lélekben való szeretete-
9 ket. Azért mi is, a mely naptól fogva ezeket hallottuk, nem szűnünk meg érettetek imádkozni, és kérni,
10 hogy betöltessetek az Isten akaratának megismerésével minden lelki bölcseségben és értelemben, Hogy
járjatok méltóan az Úrhoz, teljes tetszésére, minden jó cselekedettel gyümölcsöt teremvén és nevekedvén
11 az Isten megismerésében; Minden erővel megerősíttetvén az Ő dicsőségének hatalma szerint minden
12 kitartásra és hosszútűrésre örömmel; Hálákat adván az Atyának, ki alkalmasakká tett minket a szen-
13 tek örökségében való részvételre a világosságban; A ki megszabadított minket a sötétség hatalmából,
14 és általvitt az Ő szerelmes Fiának országába; Kiben van a mi váltságunk az Ő vére által, bűneinknek
15, 16 bocsánata; A ki képe a láthatatlan Istennek, minden teremtménynek előtte született; Mert Ő benne
teremtetett minden, a mi van a mennyekben és a földön, a láthatók és láthatatlanok, akár királyi székek,
akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; mindenek Ő általa és Ő reá nézve teremttet-
17, 18 tek; És Ő előbb volt mindennél, és minden Ő benne áll fenn. És Ő a feje a testnek, az egyháznak: a ki a
19 kezdet, elsőszülött a halottak közűl; hogy mindenekben Ő legyen az első; Mert tetszett az Atyának, hogy
20 Ő benne lakozzék az egész teljesség; És hogy Ő általa békéltessen meg mindent Magával, békességet
szerezvén az Ő keresztjének vére által; Ő általa mindent, a mi csak van, akár a földön, akár a mennyek-
21 ben. Titeket is, kik hajdan elidegenűltek és ellenségek valátok gonosz cselekedetekben gyönyörködő
22 értelmetek miatt, most mégis megbékéltetett Az Ő emberi testében a halál által, hogy mint szenteket,
23 tisztákat és feddhetetleneket állasson titeket Ő maga elé: Ha ugyan megmaradtok a hitben alaposan
és erősen, és el nem távoztok az evangéliom reménységétől, a melyet hallottatok, a mely hirdettetett
24 minden teremtménynek az ég alatt; a melynek lettem én Pál szolgájává. Most örülök a ti érettetek való
szenvedéseimnek, és a magam részéről betöltöm a mi hija van a Krisztus szenvedéseinek az én testem-
25 ben az Ő testéért, a mi az egyház; A melynek lettem én szolgájává az Isten sáfársága szerint, a melyet
26 nékem adott ti rátok nézve, hogy betöltsem az Isten ígéjét, Tudniillik ama titkot, mely el vala rejtve
27 ősidők óta és nemzetségek óta, most pedig megjelentetett az Ő szenteinek, A kikkel az Isten meg akarta
ismertetni azt, hogy milyen nagy a pogányok között eme titok dicsőségének gazdagsága, az tudniillik,
28 hogy a Krisztus ti köztetek van, a dicsőségnek ama reménysége: A kit mi prédikálunk, intvén minden
embert, és tanítván minden embert minden bölcseséggel, hogy minden embert tökéletesnek állassunk elő
29 a Krisztus Jézusban; A mire igyekezem is, tusakodván az Ő ereje szerint, mely én bennem hatalmasan
munkálkodik.

2 Mert akarom, hogy tudtotokra legyen, hogy milyen nagy tusakodásom van ti érettetek, és azokért,
2 kik Laodiczeában vannak, és mindazokért, a kik nem láttak engem személy szerint e testben; Hogy
vígasztalást vegyen az ő szívök, egybeköttetvén a szeretetben, és hogy eljussanak az értelem meggyőző-
3 désének teljes gazdagságára, az Isten és az Atya és a Krisztus ama titkának megismerésére, A melyben
4 van a bölcsességnek és ismeretnek minden kincse elrejtve. Ezt pedig azért mondom, hogy valaki titeket
5 rá ne szedjen hitető beszéddel. Mert jóllehet testben távol vagyok tőletek, mindazáltal lélekben vele-
6 tek vagyok, örülvén és látván ti köztetek a jó rendet és Krisztusba vetett hiteteknek erősségét. Azért,
7 a miképen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat, akképen járjatok Ő benne, Meggyökerezvén és tovább
épülvén Ő benne, és megerősödvén a hitben, a miképen arra tanítattatok, bővölködvén abban hálaadás-
8 sal. Meglássátok, hogy senki ne legyen, a ki bennetek zsákmányt vet a bölcselkedés és üres csalás által,
9 mely emberek rendelése szerint, a világ elemi tanításai szerint, és nem Krisztus szerint való: Mert Ő
10 benne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg, És ti Ő benne vagytok bételjesedve, a ki feje min-
11 den fejedelemségnek és hatalmasságnak; A kiben körűl is metéltettetek kéz nélkűl való körűlmetéléssel,
12 levetkezvén az érzéki bűnök testét a Krisztus körűlmetélésében; Eltemettetvén Ő vele együtt a keresztségben, a kiben egyetemben fel is támasztattatok az Isten erejébe vetett hit által, a ki feltámasztá Őt a

halálból. És titeket, kik holtak valátok a bűnökben és a ti testeteknek körűlmetéletlenségében, megelevenített együtt Ő vele, megbocsátván minden bűnötöket, Az által, hogy eltörölte a parancsolatokban ellenünk szóló kézírást, a mely ellenünkre volt nékünk, és azt eltette az útból, odaszegezvén azt a keresztfára; Lefegyverezvén a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, őket bátran mutogatta, diadalt vévén rajtok abban. Senki azért titeket meg ne ítéljen evésért, vagy ivásért, avagy ünnep, vagy újhold, vagy szombat dolgában: Melyek csak árnyékai a következendő dolgoknak, de a valóság a Krisztusé. Senki tőletek a pálmát el ne vegye, kedvét találván alázatoskodásban és az angyalok tisztelésében, a melyeket nem látott, olyakat tudakozván, ok nélkűl felfuvalkodván az ő testének értelmével, És nem ragaszkodván a Főhöz, a Kiből az egész test, a kapcsok és kötelek által segedelmet vévén és egybeszerkesztetvén, nevekedik az Isten szerint való nevekedéssel. Ha meghalván a Krisztussal, megszabadúltatok e világ elemi tanításaitól, miért terheltetitek magatokat, mintha e világban élők volnátok, efféle rendelésekkel: Ne fogd meg, meg se kóstold, még csak ne is illesd. (A mik mind a velök való élés által elfogyasztásra vannak rendelve), az emberek parancsolatai és tanításai szerint? A melyek bölcsességnek látszanak ugyan a magaválasztotta istenitiszteletben és alázatoskodásban és a test gyötrésében; de nincs bennök semmi becsülni való, mivelhogy a test hízlalására valók.

Annakokáért ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek, a hol a Krisztus van, az Istennek jobbján ülvén; Az odafelvalókkal törődjetek, nem a földiekkel. Mert meghaltatok, és a ti éltetek el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben. Mikor a Krisztus, a mi életünk, megjelen, akkor majd ti is, Ő vele együtt, megjelentek dicsőségben. Öldököljétek meg azért a ti földi tagjaitokat, paráznaságot, tisztátalanságot, bujaságot, gonosz kívánságot és a fösvénységet, a mi bálványimádás; Melyek miatt jő az Isten haragja az engedetlenség fiaira; Melyekben ti is jártatok régenten, mikor éltetek azokban. Most pedig vessétek el magatoktól ti is mindazokat; haragot, fölgerjedést, gonoszságot és szátokból a káromkodást és gyalázatos beszédet. Ne hazudjatok egymás ellen, mivelhogy levetkeztétek amaz ó embert, az ő cselekedeteivel együtt, És felöltöztétek amaz új embert, melynek újulása van Annak ábrázatja szerint való ismeretre, a ki teremtette azt: A hol nincs többé görög és zsidó: körűlmetélkedés és körűlmetélkedetlenség, idegen, scithiai, szolga, szabad-hanem minden és mindenekben Krisztus. Öltözzétek föl azért mint az Istennek választottai, szentek és szeretettek, könyörületes szívet, jóságosságot, alázatosságot, szelídséget, hosszútűrést; Elszenvedvén egymást és megbocsátván kölcsönösen egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasza volna; miképen a Krisztus is megbocsátott néktek, akképen ti is; Mindezeknek fölébe pedig öltözzétek föl a szeretetet, mint a mely a tökéletességnek kötele. És az Istennek békessége uralkodjék a ti szívetekben, a melyre el is hívattatok egy testben; és háládatosak legyetek. A Krisztusnak beszéde lakozzék ti bennetek gazdagon, minden bölcsességben, tanítván és intvén egymást zsoltárokkal, dícséretekkel, lelki énekekkel, hálával zengedezvén a ti szívetekben az Úrnak. És mindent, a mit csak cselekesztek szóval vagy tettel, mindent az Úr Jézusnak nevében cselekedjetek, hálát adván az Istennek és Atyának Ő általa. Ti asszonyok, engedelmeskedjetek a ti férjeteknek, a miképen illik az Úrban. Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeteket, és ne legyetek iránтok keserű kedvűek. Ti gyermekek, szót fogadjatok a ti szüleiteknek mindenben; mert ez kedves az Úrnak. Ti atyák, ne bosszantsátok a ti gyermekeiteket, hogy kétségbe ne essenek. Ti szolgák, szót fogadjatok mindenben a ti test szerint való uraitoknak, nem a szemnek szolgálván, mint a kik embereknek akarnak tetszeni, hanem szíveteknek egyenességében, félvén az Istent. És valamit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak és nem embereknek; Tudván, hogy ti az Úrtól veszitek az örökségnek jutalmát: mert az Úr Krisztusnak szolgáltok. A ki pedig igazságtalanságot cselekszik, jutalmát veszi igazságtalanságának; és nincsen személyválogatás.

Ti urak, a mi igazságos és méltányos, a ti szolgáitoknak megadjátok, tudván, hogy néktek is van Uratok mennyekben. Az imádságban állhatatosak legyetek, vígyázván abban háláadással; Imádkozván egyszersmind mi érettünk is, hogy az Isten nyissa meg előttünk az íge ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát, a melyért fogoly is vagyok; Hogy nyilvánvalóvá tegyem azt úgy, a mint nékem szólnom kell. Bölcsen viseljétek magatokat a kivűl valók irányában, a jó alkalmatosságot áron is megváltván. A ti beszédetek mindenkor kellemetes legyen, sóval fűszerezett; hogy tudjátok, hogy mimódon kell néktek kinek-kinek megfelelnetek. Minden én dolgaimat megismerteti veletek Tikhikus, a szeretett atyafi és hív szolga és szolgatárs az Úrban; A kit épen a végett küldtem hozzátok, hogy megismerje a ti dolgaitokat és megvígasztalja a ti szíveteket, Onézimussal együtt, a hű és szeretett atyafival, ki ti közűletek való; minden itt való dolgot megismertetnek ők veletek. Köszönt titeket Aristárkhus, az én fogolytársam, és Márk, a Barnabás unokatestvére, (ki felől parancsolatokat vettetek: ha hozzátok megy, fogadjátok őt szívesen), És Jézus, kit Justusnak is hívnak, kik a zsidók közűl valók: csak ezek azok a munkatársaim

3 2, 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14, 15 16 17 18 19 20 21, 22 23

4 2, 3 4 5, 6 7 8 9 10 11

12 az Isten országában, a kik nékem vígasztalásomra voltak. Köszönt titeket Epafrás, ki ti közületek való,
Krisztusnak szolgája, mindenkor tusakodván ti érettetek imádságaiban, hogy megállhassatok tökéletes-
13 sen és teljes meggyőződéssel az Istennek minden akaratjában. Mert bizonyságot teszek ő felőle, hogy
14 sokat fárad érettetek és azokért, kik Laodiczeában és Jerápolisban vannak. Köszönt titeket Lukács,
15 ama szeretett orvos, és Démás. Köszöntsétek az atyafiakat, kik Laodiczeában vannak, és Nimfást és a
16 gyülekezetet, mely az ő házánál van. És mikor felolvastatik nálatok e levél, cselekedjétek meg, hogy a la-
17 odiczeaiak gyülekezetében is felolvastassék, hogy a Laodiczeából átveendő levelet ti is felolvassátok. És
mondjátok meg Arkhippusnak: Vígyázz a szolgálatra, melyre vállalkoztál az Úrban, hogy azt betöltsed!
18 A köszöntés a saját kezemmel, a Páléval, van írva. Emlékezzetek meg az én bilincseimről! A kegyelem
veletek. Ámen.

I THESSALONIKA

Pál, Silvánus és Timótheus a Thessalonikabeliek gyülekezetének, a mely van az Atya Istenben **1**
és az Úr Jézus Krisztusban: kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr
Jézus Krisztustól. Hálát adunk az Istennek mindenkor mindnyájatokért, emlékezvén rólatok 2
a mi imádságainkban; Szüntelenül emlegetve a ti hitetek munkáját, és a ti szeretetetek fára- 3
dozását, és a mi Urunk Jézus Krisztus felől való reménységeteknek állhatatosságát, az Isten előtt, a mi
Atyánk előtt: Tudván, Istentől szeretett atyámfiai, hogy ti ki vagytok választva; Hogy a mi evangyélio- 4, 5
munk ti nálatok nem áll csak szóban, hanem isteni erőkben is, Szent Lélekben is, sok bizodalomban is; a
miképen tudjátok, hogy milyenek voltunk közöttetek ti érettetek. És ti a mi követőinkké lettetek és az 6
Úréi, befogadván az ígét sokféle szorongattatás között, Szent Lélek örömével; Úgy hogy példaképekké 7
lettetek Maczedoniában és Akhájában minden hívőre nézve. Mert nemcsak Maczedoniában és Akhájá- 8
ban zendült ki tőletek az Úr beszéde, hanem minden helyen is híre terjedt a ti Istenben vetett hiteteknek,
annyira, hogy szükségtelen arról valamit szólnunk. Mert azok magok hirdetik felőlünk, milyen volt a mi 9
hozzátok való menetelünk, és miként tértetek meg az Istenhez a bálványoktól, hogy az élő és igaz Isten-
nek szolgáljatok, És várjátok az ő Fiát az égből, a kit feltámasztott a halálból, a Jézust, a ki megszabadít 10
minket amaz eljövendő haragtól.

Mert magatok tudjátok, atyámfiai, hogy a mi ti hozzátok való menetelünk nem volt hiábavaló; Sőt **2**, 2
inkább, noha elébb már háborúságot és boszúságot szenvedtünk volt Filippiben, a mint tudjátok, volt
bátorságunk a mi Istenünkben, hogy közöttetek is hirdessük az Isten evangyéliomát sok tusakodással.
Mert a mi buzdításunk nem hitetésből van, sem nem tisztátalanságból, sem nem álnokságból: Hanem 3, 4
a miképen az Isten méltatott minket arra, hogy reánk bízza az evangyéliomot, akképen szólunk; nem
úgy, hogy embereknek tessünk, hanem az Istennek, a ki megvizsgálja a mi szívünket. Mert sem hízel- 5
kedő beszéddel, a mint tudjátok, sem a telhetetlenség színében nem léptünk fel soha, Isten a bizonyság;
Sem emberektől való dicsőítést nem kerestünk, sem tőletek, sem másoktól, holott terhetekre lehettünk 6
volna, mint Krisztus apostolai. De szívélyesek valánk ti közöttetek, a miként a dajka dajkálgatja az ő 7
gyermekeit. Így felbuzdulva irántatok, készek valánk közleni veletek nemcsak az Isten evangyéliomát, 8
hanem a mi magunk lelkét is, mivelhogy szeretteinkké lettetek nékünk. Emlékezhettek ugyanis atyám- 9
fiai a mi fáradozásunkra és bajlakodásunkra: mert éjjel-nappal munkálkodva hirdettük néktek az Isten
evangyéliumát, csakhogy senkit meg ne terheljünk közűletek. Ti vagytok bizonyságok és az Isten mi- 10
lyen szentül, igazán és feddhetetlenül éltünk előttetek, a kik hisztek. Valamint tudjátok, hogy miként 11
atya az ő gyermekeit, úgy intettünk és buzdítgattunk egyenként mindnyájatokat, És kérve kértünk, 12
hogy Istenhez méltóan viseljétek magatokat, a ki az ő országába és dicsőségébe hív titeket. Ugyanazért 13
mi is hálát adunk az Istennek szüntelenűl, hogy ti befogadván az Istennek általunk hirdetett beszédét,
nem úgy fogadtátok, mint emberek beszédét, hanem mint Isten beszédét (a minthogy valósággal az is),
a mely munkálkodik is ti bennetek, a kik hisztek. Mert ti, atyámfiai, követői lettetek az Isten gyüle- 14
kezeteinek, a melyek Júdeában vannak a Krisztus Jézusban, mivelhogy ugyanúgy szenvedtetek ti is a
saját honfitársaitoktól, miként azok is a zsidóktól, A kik megölték az Úr Jézust is és a saját prófétáikat, 15
és minket is üldöznek, és az Istennek nem tetszenek, és minden embernek ellenségei; A kik megtiltják 16
nékünk, hogy a pogányoknak ne prédikáljunk hogy üdvözüljenek; hogy mindenkor betöltsék bűneiket;
de végre utólérte őket az Isten haragja. Mi pedig, atyámfiai, a mint elszakasztatánk tőletek egy kevés 17
ideig, arczra, nem szívre nézve, annál buzgóságosabban, nagy kívánsággal igyekeztünk, hogy szemtől-
szembe láthassunk titeket. Azért menni is akartunk hozzátok, kiváltképen én Pál, egyszer is, kétszer 18
is, de megakadályozott minket a sátán. Mert kicsoda a mi reménységünk, örömünk és dicsekedésünk 19
koronája? Avagy nem azok lesztek-é ti is a mi Urunk Jézus Krisztus előtt az ő eljövetelekor? Bizony ti 20
vagytok a mi dicsőségünk és örömünk.

Annakokáért, mivelhogy tovább már el nem tűrhetők, jónak ítélénk, hogy magunk maradjunk Athé- **3**
nében, És elküldöttük Timótheust, a mi atyánkfiát és Istennek szolgáját és munkatársunkat a Krisztus 2
evangyéliomának hirdetésében, hogy erősítsen titeket és intsen titeket a ti hitetek felől; Hogy senki 3
meg ne tántorodjék ama szorongattatások között; mert ti magatok tudjátok, hogy mi arra rendeltettünk.
Mert mikor közöttetek valánk is, előre megmondtuk néktek, hogy szorongattatásnak leszünk kitéve; a 4
mint meg is történt, és tudjátok. Annakokáért én is, mivelhogy tovább már nem tűrhetém, elküldék, 5
hogy megismerjem a ti hiteteket, ha nem kísértett-é meg valami módon titeket a kísértő, és nem lett-
é hiábavalóvá a mi fáradságunk? Most pedig, a mikor megérkezett hozzánk Timótheus ti tőletek, és 6
örömhírt hozott nékünk a ti hitetek és szeretetetek felől, és arról, hogy jó emlékezéssel vagytok irántunk,

7 mindenkor kívánván látni minket, miképen mi is titeket; Ezáltal megvígasztalódtunk reátok nézve,
8 atyámfiai, minden mi szorongattatásunk és szükségünk mellett is, a ti hitetek által: Mert szinte meg-
9 elevenedünk, ha ti erősek vagytok az Úrban. Mert milyen hálával is fizethetünk az Istennek ti érettetek,
10 mindazért az örömért, a melylyel örvendezünk miattatok a mi Istenünk előtt?! Mikor éjjel-nappal nagy
11 buzgón esedezünk, hogy megláthassuk a ti orczátokat, és kipótolhassuk a ti hitetek hiányait. Maga pedig az Isten és a mi Atyánk, és a mi Urunk a Jézus Krisztus egyengesse meg a mi útunkat ti hozzátok!
12 Titeket pedig gyarapítson az Úr és tegyen bőségesekké az egymás iránt és mindenki iránt való szere-
13 tetben, a milyenek vagyunk mi is ti irántatok; Hogy erősekké tegye a ti szíveteket, feddhetetlenekké a szentségben, a mi Istenünk és Atyánk előtt, a mikor eljő a mi Urunk Jézus Krisztus minden ő szenteivel egyetemben.

4 Továbbá pedig kérünk titeket, atyámfiai, és intünk az Úr Jézusban, hogy a szerint, a mint tőlünk
2 tanultátok, mimódon kell forgolódnotok és Istennek tetszenetek: mindinkább gyarapodjatok. Mert tud-
3 játok, milyen parancsolatokat adtunk néktek az Úr Jézus által. Mert ez az Isten akaratja, a ti szentté
4 lételetek, hogy magatokat a paráznaságtól megtartóztassátok; Hogy mindenitek szentségben és tiszte-
5 ségben tudja bírni a maga edényét, Nem kívánság gerjedelmével, mint a pogányok, a kik nem ismerik
6 az Istent. Hogy senki túl ne lépjen és meg ne károsítsa valamely dologban az ő atyjafiát: mert bosszút
7 áll az Úr mindezekért, a mint elébb is mondottuk néktek és bizonyságot tettünk. Mert nem tisztáta-
8 lanságra, hanem szentségre hívott el minket az Isten. A ki azért megveti ezeket, nem embert vet meg,
9 hanem az Istent, a ki Szent Lelkét is közlé velünk. Az atyafiúi szeretetről pedig nem is szükség írnom
10 néktek, mert titeket Isten maga tanított meg arra, hogy egymást szeressétek; Sőt gyakoroljátok is azt mindamaz atyafiak iránt, a kik egész Maczedóniában vannak. Kérünk azonban titeket atyámfiai, hogy
11 mindinkább gyarapodjatok; És becsületbeli dolognak tartsátok, hogy csendes életet folytassatok, saját
12 dolgaitoknak utána lássatok, és tulajdon kezeitekkel munkálkodjatok, a miként rendeltük néktek; Hogy
13 a kívűlvalók iránt tisztességesen viselkedjetek, és semmi szükséget ne érezzetek. Nem akarom továbbá, atyámfiai, hogy tudatlanságban legyetek azok felől, a kik elaludtak, hogy ne bánkódjatok, mint a több-
14 biek, a kiknek nincsen reménységök. Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadott, azonképen
15 az Isten is előhozza azokat, a kik elaludtak, a Jézus által ő vele együtt. Mert ezt mondjuk néktek az Úr szavával, hogy mi, a kik élünk, a kik megmaradunk az Úr eljöveteléig, épen nem előzzük meg azokat, a
16 kik elaluldtak. Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből és
17 feltámadnak először a kik meghaltak volt a Krisztusban; Azután mi, a kik élünk, a kik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe; és ekképen mindenkor az Úrral leszünk.
18 Annakokáért vígasztaljátok egymást e beszédekkel.

5, 2 Az időkről és időszakokról pedig, atyámfiai, nem szükség, hogy írjak néktek; Mert igen jól tudjátok
3 ti magatok, hogy az Úrnak napja úgy jő el, mint a tolvaj éjjel. Mert a mikor ezt mondják: Békeség és biztonság, akkor hirtelen veszedelem jő rájok, mint a szülési fájdalom a terhes asszonyra; és semmiképen
4 meg nem menekednek. De ti, atyámfiai, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvajmódra lephetne
5 meg titeket. Ti mindnyájan világosság fiai vagytok és nappal fiai; nem vagyunk az éjszakáé, sem a sö-
6, 7 tétségé! Ne is aludjunk azért, mint egyebek, hanem legyünk éberek és józanok. Mert a kik alusznak,
8 éjjel alusznak; és a kik részegek, éjjel részegednek meg. Mi azonban, a kik nappaliak vagyunk, legyünk éberek, felöltözvén a hitnek és szeretetnek mellvasába, és sisak gyanánt az üdvösségnek reménységébe.
9 Mert nem haragra rendelt minket az Isten, hanem arra, hogy üdvösséget szerezzünk a mi Urunk Jé-
10 zus Krisztus által, A ki meghalt érettünk, hogy akár ébren vagyunk, akár aluszunk, együtt éljünk ő
11, 12 vele. Vígasztaljátok azért egymást, és építse egyik a másikat, a miképen cselekeszitek is. Kérünk továbbá titeket atyámfiai, hogy becsüljétek azokat, a kik fáradoznak közöttetek, és előljáróitok az Úrban,
13 és intenek titeket; És az ő munkájokért viseltessetek irántok megkülömböztetett szeretettel. Egymással
14 békességben éljetek. Kérünk továbbá titeket, atyámfiai, intsétek a rendetleneket, bátorítsátok a félel-
15 mes szívűeket, gyámolítsátok az erőteleneket, türelmesek legyetek mindenki iránt. Vígyázzatok, hogy senki senkinek rosszért rosszal ne fizessen; hanem mindenkor jóra törekedjetek úgy egymás iránt, mint
16, 17, 18 mindenki iránt. Mindenkor örüljetek. Szüntelen imádkozzatok. Mindenben hálákat adjatok; mert
19, 20 ez az Isten akarata a Krisztus Jézus által ti hozzátok. A Lelket meg ne oltsátok. A prófétálást meg
21, 22 ne vessétek. Mindent megpróbáljatok; a mi jó, azt megtartsátok! Mindentől, a mi gonosznak látszik,
23 őrizkedjetek! Maga pedig a békességnek Istene szenteljen meg titeket mindenestől; és a ti egész valótok,
24 mind lelketek, mind testetek feddhetetlenül őriztessék meg a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére. Hű
25, 26 az, a ki elhivott titeket, és ő meg is cselekszi azt. Atyámfiai, imádkozzatok érettünk. Köszöntsétek az
27 összes atyafiakat szent csókolással. Kényszerítlek titeket az Úrra, hogy olvastassék fel e levél minden

szent atyafi előtt. A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme veletek! Ámen. 28

II THESSALONIKA

1 Pál és Silvánus és Timótheus a Thessalonikabeli gyülekezetnek, Istenben, a mi Atyánkban, és
2 az Úr Jézus Krisztusban. Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr
3 Jézus Krisztustól. Mindenkor háláadással tartozunk az Istennek, atyámfiai, ti érettetek, a mi-
képen méltó is, mivelhogy felettébb megnövekedék a ti hitetek, és mindnyájatokban bővölködik
4 az egymáshoz való szeretet; Annyira, hogy mi magunk dicsekszünk veletek az Isten gyülekezeteiben,
a ti kitartástok és hitetek felől, minden ti üldöztetéstek és szorongattatástok között, a melyeket szen-
5 vedtek: Bizonyságául az Isten igazságos ítéletének; hogy méltóknak ítéltessetek az Isten országára, a
6 melyért szenvedtek is. Mert igazságos dolog az az Isten előtt, hogy szorongattatással fizessen azoknak,
7 a kik titeket szorongatnak; Néktek pedig, a kik szorongattattok, nyugodalommal mivelünk együtt, a
8 mikor megjelenik az Úr Jézus az égből az ő hatalmának angyalaival. Tűznek lángjában, ki bosszút
áll azokon, a kik nem ismerik az Isten, és a kik nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus Krisztus
9 evangyéliomának. A kik meg fognak lakolni örök veszedelemmel az Úr ábrázatától, és az ő hatalmának
10 dicsőségétől, A mikor eljő majd, hogy megdicsőíttessék az ő szenteiben, és csodáltassék mindazokban, a
11 kik hisznek (mivelhogy a mi tanúbizonyságunknak hitele volt ti nálatok) ama napon. Mivégből imád-
kozunk is mindenkor ti érettetek, hogy a mi Istenünk méltóknak tartson titeket az elhívásra, és töltsön
12 be titeket a jóban való teljes gyönyörűséggel, és a hitnek hathatós munkálásával. Hogy dicsőíttessék
meg a mi Urunk Jézus Krisztusnak neve ti bennetek, és ti is ő benne, a mi Istenünknek és az Úr Jézus
Krisztusnak kegyelméből.

2 Kérünk pedig titeket, atyámfiai, a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére és a mi ő hozzá leendő egybe-
2 gyűlésünkre nézve, Hogy ne tántoríttassatok el egyhamar a ti értelmetektől, se ne háboríttassatok meg,
se lélek által, se beszéd által, se nékünk tulajdonított levél által, mintha itt volna már a Krisztusnak ama
3 napja. Ne csaljon meg titeket senki semmiképen. Mert nem jön az el addig, mígnem bekövetkezik elébb
4 a szakadás, és megjelenik a bűn embere, a veszedelemnek fia, A ki ellene veti és fölébe emeli magát
mindannak, a mi Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be mint Isten
5 az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát. Nem emlékeztek-é, hogy megmondtam néktek
6 ezeket, a mikor még ti nálatok valék? És most tudjátok, mi tartja vissza, a miért csak a maga idejében
7 fog az megjelenni. Működik ugyan már a törvényszegés titkos bűne: csakhogy annak, a ki azt még most
8 visszatartja, félre kell az útból tolatnia. És akkor fog megjelenni a törvénytaposó, a kit megemészt az
9 Úr az ő szájának lehelletével, és megsemmisít az ő megjelenésének feltűnésével; A kinek eljövetele a sá-
10 tán ereje által van, a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival, És a gonoszságnak minden
csalárdságával azok között, a kik elvesznek; mivelhogy nem fogadták be az igazságnak szeretetét az ő
11, 12 idvességökre. És azért bocsátja reájok Isten a tévelygés erejét, hogy higyjenek a hazugságnak; Hogy
kárhoztattassanak mindazok, a kik nem hittek az igazságnak, hanem gyönyörködtek az igazságtalanság-
13 ban. Mi pedig mindenkor háláadással tartozunk az Istennek ti érettetek atyámfiai, a kiket szeret az Úr,
hogy kezdettől fogva kiválasztott titeket Isten az üdvösségre, a Lélek szentelésében és az igazság hitében;
14 A mire elhívott titeket a mi evangyéliomunk által, a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőségének elvételére.
15 Miért is atyámfiai legyetek állhatatosak és tartsátok meg a tudományt, a melyre akár beszédünk, akár
16 levelünk által taníttattatok. maga pedig a mi Urunk Jézus Krisztus, és az Isten a mi Atyánk, a ki sze-
17 retett minket és kegyelméből örök vígasztalással és jó reménységgel ajándékozott meg, Vígasztalja meg
a ti szíveteket, és erősítsen meg titeket minden tudományban és jó cselekedetben.

3 Végezetre imádkozzatok értünk atyámfiai, hogy az Úrnak beszéde terjedjen és dicsőíttessék, a miként
2 ti köztetek is. És hogy meneküljünk meg az alkalmatlan és gonosz emberektől. Mert nem mindenkié a
3, 4 hit! De hű az Úr, a ki megerősít titeket és megőriz a gonosztól. Bízunk is az Úrban reátok nézve, hogy
5 megteszitek és meg is fogjátok tenni azokat, a miket parancsolunk. Az Úr pedig igazgassa a ti szíve-
6 teket az Isten iránt való szeretetre, és Krisztus iránt való állhatatosságra. A mi Urunk Jézus Krisztus
nevében pedig, rendeljük néktek, atyámfiai, hogy vonjátok el magatokat minden atyafitól, a ki rendet-
7 lenül él, és nem ama utasítás szerint, a melyet mi tőlünk kapott. Magatok is tudjátok, mimódon kell
8 minket követni; mert nem viseltük magunkat közöttetek rendetlenül, Sem ingyen kenyeret nem ettünk
senkinél, hanem munkával és fáradsággal, éjjel- nappal dolgozva, hogy közűletek senkinek se legyünk
9 terhére. Nem azért, mintha nem volna rá jogunk, hanem hogy magunkat például adjuk néktek, hogy
10 minket kövessetek. Mert a mikor nálatok voltunk is, azt rendeltük néktek, hogy ha valaki nem akar
11 dolgozni, ne is egyék. Mert halljuk, hogy némelyek rendetlenül élnek közűletek, a kik semmit nem
12 dolgoznak, hanem nyughatatlankodnak. Az ilyeneknek azonban rendeljük és kérjük őket a mi Urunk

Jézus Krisztusra, hogy csendesen munkálkodva, a magok kenyerét egyék. Ti pedig, atyámfiai, meg ne 13
restüljetek a jó cselekvésben. Ha pedig valaki nem engedelmeskedik a mi levél által való beszédünknek, 14
azt jegyezzétek meg; és ne társalkodjatok vele, hogy megszégyenüljön. De ne tartsátok ellenségnek, ha- 15
nem intsétek, mint atyafit. Maga pedig a békességnek Ura adjon néktek mindenkor minden tekintetben 16
békességet. Az Úr legyen mindnyájatokkal! A köszöntést én Pál írom a saját kezemmel, a mi ismertető 17
jegye minden levelemnek. Így írok. A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme mindnyájatokkal! Ámen. 18

I TIMÓTHEUSHOZ

1 Pál, Jézus Krisztus apostola a mi megtartó Istenünknek, és Jézus Krisztusnak a mi reménységünknek rendelése szerint, Timótheusnak, az én igaz fiamnak a hitben: Kegyelem, irgalmasság
2 és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és Krisztus Jézustól, a mi Urunktól. A miképen Maczedóniába menetelemkor kértelek téged, hogy maradj Efézusban, hogy megmondjad némelyeknek,
4 ne tanítsanak más tudományt, Se mesékkel és vége-hossza nélkül való nemzetségi táblázatokkal ne
5 foglalkozzanak, a melyek inkább versengéseket támasztanak, mint Istenben való épülést a hit által. A
6 parancsolatnak vége pedig a tiszta szívől, jó lelkiismeretből és igaz hitből való szeretet: Melyektől néme-
7 lyek eltévelyedvén, hiábavaló beszédre hajlottak: Kik törvénytanítók akarván lenni, nem értik, sem a
8 miket beszélnek, sem a miket erősítgetnek. Tudjuk pedig, hogy a törvény jó, ha valaki törvényszerűen él
9 vele, Tudván azt, hogy a törvény nem az igazért van, hanem a törvénytaposókért és engedetlenekért, az istentelenekért és bűnösökért, a latrokért és fertelmesekért, az atya- és anyagyilkosokért, emberölőkért,
10 Paráznákért, férfifertőztetőkért, emberrablókért, hazugokért, hamisan esküvőkért, és a mi egyéb csak az
11 egészséges tudománynyal ellenkezik. A boldog Isten dicsőségének evangyélioma szerint, mely reám bí-
12 zatott. És hálát adok annak, a ki engem megerősített, a Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, hogy engem
13 hívnek ítélt, rendelvén a szolgálatra, Ki előbb istenkáromló, üldöző és erőszakoskodó valék: de könyörült
14 rajtam, mert tudatlanul cselekedtem hitetlenségben; Szerfelett megsokasodott pedig a mi Urunknak kegyelme a Krisztus Jézusban való hittel és szeretettel. Igaz beszéd ez és teljes elfogadásra méltó, hogy
16 Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket, a kik közűl első vagyok én. De azért könyörült rajtam, hogy Jézus Krisztus bennem mutassa meg legelőbb a teljes hosszútűrését, példa gya-
17 nánt azoknak, a kik hiendenek ő benne az örök életre. Az örökkévaló királynak pedig, a halhatatlan,
18 láthatatlan, egyedül bölcs Istennek tisztesség és dicsőség örökkön örökké! Ámen. Ezt a parancsolatot adom néked, fiam Timótheus, a rólad való korábbi jövendölések szerint, hogy vitézkedjél azokban ama jó
19 vitézséggel, Megtartván a hitet és jó lelkiismeretet, melyet némelyek elvetvén, a hit dolgában hajótörést
20 szenvedtek; Kik közűl való Himenéus és Alexander, kiket átadtam a sátánnak, hogy megtanulják, hogy ne káromkodjanak.

2 Intelek azért mindenekelőtt, hogy tartassanak könyörgések, imádságok, esedezések, hálaadások min-
2 den emberekért, Királyokért és minden méltóságban levőkért, hogy csendes és nyugodalmas életet él-
3 jünk, teljes istenfélelemmel és tisztességgel. Mert ez jó és kedves dolog a mi megtartó Istenünk előtt,
4, 5 A ki azt akarja, hogy minden ember idvezüljön és az igazság ismeretére eljusson. Mert egy az Isten,
6 egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, A ki adta önmagát váltságúl
7 mindenekért, mint tanúbizonyság a maga idejében, A mi végett rendeltettem én hirdetővé és apostollá,
8 (igazságot szólok a Krisztusban, nem hazudok), pogányok tanítójává hitben és igazságban. Akarom azért, hogy imádkozzanak a férfiak minden helyen, tiszta kezeket emelvén föl harag és versengés nélkűl.
9 Hasonlatosképen az asszonyok tisztességes öltözetben, szemérmetességgel és mértékletességgel ékesítsék magokat; nem hajfonatokkal és aranynyal vagy gyöngyökkel, vagy drága öltözékkel, Hanem, a mint
11 illik az istenfélelmet valló asszonyokhoz, jó cselekedetekkel. Az asszony csendességben tanuljon teljes
12 engedelmességgel. A tanítást pedig nem engedem meg az asszonynak, sem hogy a férfin uralkodjék,
13, 14 hanem legyen csendességben. Mert Ádám teremtetett elsőnek, azután Éva. És Ádám nem csalattatott
15 meg, hanem az asszony megcsalattatván, bűnbe esett: Mindazáltal megtartatik a gyermekszüléskor, ha megmaradnak a hitben és szeretetben és a szent életben mértékletességgel.

3, 2 Igaz ez a beszéd: Ha valaki püspökséget kíván, jó dolgot kíván. Szükséges annakokáért, hogy a
püspök feddhetetlen legyen, egy feleségű férfiú, józan, mértékletes, illedelmes, vendégszerető, a taní-
3 tásra alkalmatos; Nem borozó, nem verekedő, nem rút nyereségre vágyó; hanem szelíd, versengéstől
4 ment, nem pénz-sovárgó; Ki a maga házát jól igazgatja, gyermekeit engedelmességben tartja, minden
5 tisztességgel; (Mert ha valaki az ő tulajdon házát nem tudja igazgatni, mimódon visel gondot az Isten
6, 7 egyházára?) Ne legyen új ember, nehogy felfuvalkodván, az ördög kárhozatába essék. Szükséges pedig,
8 hogy jó bizonysága is legyen a kivűlvalóktól; hogy gyalázatba és az ördög tőribe ne essék. Hasonlóképen a diakonusok tisztességesek legyenek, nem kétnyelvűek, nem sok borivásba merültek, nem rút nyere-
9, 10 ségre vágyók; Kiknél megvan a hit titka tiszta lelkiismerettel. És ezek is először megpróbáltassanak,
11 azután szolgáljanak, ha feddhetetlenek. Feleségeik hasonlóképen tisztességesek, nem patvarkodók, jó-
12 zanok, mindenben hívek legyenek. A diakonusok egy feleségű férfiak legyenek, a kik gyermekeiket és
13 tulajdon házaikat jól igazgatják. Mert a kik jól szolgálnak, szép tisztességet szereznek magoknak, és
14 sok bizodalmat a Jézus Krisztusban való hitben. Ezeket írom néked, remélvén, hogy nem sokára hozzád

megyek; De ha késném, hogy tudd meg, mimódon kell forgolódni az Isten házában, mely az élő Istennek 15
egyháza, az igazságnak oszlopa és erőssége. És minden versengés nélkül nagy a kegyességnek eme titka: 16
Isten megjelent testben, megigazíttatott lélekben, megláttatott az angyaloktól, hirdettetett a pogányok
közt, hittek benne a világon, felvitetett dicsőségbe.

A Lélek pedig nyilván mondja, hogy az utolsó időben némelyek elszakadnak a hittől, hitető lelkekre **4**
és gonosz lelkek tanításaira figyelmezvén. Hazug beszédűeknek képmutatása által, kik megvannak bé- 2
lyegezve a saját lelkiismeretökben, A kik tiltják a házasságot, sürgetik az eledelektől való tartózkodást, 3
melyeket Isten teremtett hálaadással való élvezésre a hívőknek és azoknak, a kik megismerték az igaz-
ságot. Mert Istennek minden teremtett állata jó, és semmi sem megvetendő, ha háláadással élnek azzal; 4
Mert megszenteltetik Istennek ígéje és könyörgés által. Ezeket ha eleikbe adod az atyafiaknak, Kriszt- 5, 6
tus Jézusnak jó szolgája leszel, táplálkozván a hitnek és jó tudománynak beszédeivel, a melyet követtél:
A szentségtelen és vénasszonyos meséket pedig eltávoztasd. Hanem gyakorold magadat a kegyességre: 7
Mert a test gyakorlásának kevés haszna van; de a kegyesség mindenre hasznos, meglévén benne a jelen- 8
való és a jövő életnek ígérete. Igaz ez a beszéd, és méltó, hogy mindenképen elfogadjuk. Mert azért 9, 10
fáradunk és szenvedünk szidalmakat, mivelhogy reménységünket vetettük az élő Istenben, a ki minden
embernek megtartója, kiváltképen a hívőknek. Ezeket hirdessed és tanítsad. Senki a te ifjúságodat 11, 12
meg ne vesse; hanem légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben,
a hitben, a tisztaságban. A míg oda megyek, legyen gondod a felolvasásra, az intésre és a tanításra. 13
Meg ne vesd a kegyelemnek benned való ajándékát, a mely adatott néked prófétálás által, a presbiterium 14
kezeinek reád tevésével. Ezekről gondoskodjál, ezeken légy, hogy előhaladásod nyilvánvaló legyen min- 15
denek előtt. Gondot viselj magadról és a tudományról; maradj meg azokban; mert ezt cselekedvén, mind 16
magadat megtartod, mind a te hallgatóidat.

Az idősb embert ne dorgáld meg, hanem intsed mint atyádat; az ifjabbakat mint atyádfiait; Az idősb **5**, 2
asszonyokat mint anyákat; az ifjabbakat mint nőtestvéreidet, teljes tisztasággal. Az özvegyasszonyokat, 3
a kik valóban özvegyek, tiszteld. Ha pedig valamely özvegyasszonynak gyermekei vagy unokái vannak, 4
tanulják meg, hogy első sorban a maguk háza iránt legyenek istenfélők, és adják meg szüleiknek a vi-
szont tartozást; mert ez szép és kedves dolog Isten előtt. A valóban özvegy és magára hagyatott asszony 5
pedig reménységét az Istenben veti, és foglalatos a könyörgésekben és imádságokban éjjel és nappal.
A bujálkodó pedig élvén megholt. És ezeket hirdesd, hogy feddhetetlenek legyenek. Ha pedig valaki 6, 7, 8
az övéiről és főképen az ő házanépéről gondot nem visel, a hitet megtagadta, és rosszabb a hitetlennél.
Özvegyasszonyúl hatvan éven alúl levő meg ne választassék; egy férj felesége lett légyen, A kinek jó 9, 10
cselekedetekről bizonysága van; ha gyermeket nevelt, ha vendéglátó volt, ha a szentek lábait mosta, ha
a nyomorúltakon segített, ha minden jó cselekedetben foglalatos vala. A fiatalabb özvegyasszonyokat 11
pedig mellőzd; mert ha gerjedeznek Krisztus ellenére, férjhez akarnak menni: Ezeknek ítélete megvan, 12
mivelhogy az első hitet megvetették. Egyszersmind pedig dologkerülők lévén, megtanulják a házról- 13
házra való járogatást; sőt nemcsak dologkerülők, hanem fecsegők is és más dolgába avatkozók, olyanokat
szólván, a miket nem kellene. Akarom tehát, hogy a fiatalabbak férjhez menjenek, gyermekeket szül- 14
jenek, háztartást vigyenek, és semminemű alkalmat se adjanak az ellenségnek a szidalmazásra. Mert 15
némelyek már elhajlottak a sátánhoz. Ha valamely hívő férfinak vagy nőnek vannak özvegyei, segítse 16
azokat, és ne terheltessék meg a gyülekezet; hogy azokat segíthesse, a kik valóban özvegyek. A jól forgo- 17
lódó presbiterek kettős tisztességre méltattassanak, főképen a kik a beszédben és tanításban fáradoznak.
Mert azt mondja az Írás: A nyomtató ökörnek ne kösd be a száját; és: Méltó a munkás a maga jutalmára. 18
Presbiter ellen vádat ne fogadj el, hanem csak két vagy három tanúbizonyságra. A vétkeseket mindenek 19, 20
előtt fedd meg, hogy a többiek is megfélemljenek. Kérve kérlek az Istenre és Krisztus Jézusra és a ki- 21
választott angyalokra, hogy ezeket tartsd meg előítélet nélkül, semmit sem cselekedvén részrehajlásból.
A kézrátevést el ne hirtelenkedd, se ne légy részes a más bűneiben; tenmagadat tisztán tartsd. Ne légy 22, 23
tovább vízivó, hanem élj egy kevés borral, gyomrodra és gyakori gyengélkedésedre való tekintetből. Né- 24
mely embereknek a bűnei nyilvánvalók, előttök mennek az ítéletre; némelyeket pedig hátul követnek is.
Hasonlóképen a jó cselekedetek is nyilvánvalók; és a melyek másképen vannak, azok sem titkolhatók el. 25

A kik iga alatt vannak mint szolgák, az ő uraikat minden tisztességre méltóknak tekintsék, hogy Is- **6**
ten neve és a tudomány ne káromoltassék. A kiknek pedig hívő uraik vannak, azokat meg ne vessék, 2
mivelhogy atyafiak; hanem annál inkább szolgáljanak, mivelhogy hívők és szeretettek, kik a jótevés-
ben buzgólkodnak. Ezekre taníts és ints. Ha valaki másképen tanít, és nem követi a mi Urunk Jézus 3
Krisztus egészséges beszédeit és a kegyesség szerint való tudományt, Az felfuvalkodott, a ki semmit 4
sem ért, hanem vitatkozásokban és szóharczokban szenved, a melyekből származik irígység, viszálkodás,
káromlások, rosszakaratú gyanusítások, Megbomlott elméjű és az igazságtól megfosztott embereknek 5

hiábavaló torzsalkodásai a kik az istenfélelmet nyerekedésnek tekintik. Azoktól, a kik ilyenek, eltávoz-
6, 7 zál. De valóban nagy nyereség az Istenfélelem, megelégedéssel: Mert semmit sem hoztunk a világra,
8, 9 világos, hogy ki sem vihetünk semmit; De ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele. A kik
pedig meg akarnak gazdagodni, kísértetbe meg tőrbe és sok esztelen és káros kívánságba esnek, melyek
10 az embereket veszedelembe és romlásba merítik. Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme: mely
11 után sóvárogván némelyek eltévelyedtek a hittől, és magokat általszegezték sok fájdalommal. De te, óh
Istennek embere, ezeket kerüld; hanem kövessed az igazságot, az istenfélelmet, a hitet, a szeretetet, a
12 békességes tűrést, a szelídséget. Harczold meg a hitnek szép harczát, nyerd el az örök életet, a melyre
13 hívattattál, és szép vallástétellel vallást tettél sok bizonyság előtt. Meghagyom néked Isten előtt, a ki
megelevenít mindeneket, és Krisztus Jézus előtt, a ki bizonyságot tett Pontzius Pilátus alatt ama szép
14 vallástétellel, Hogy tartsd meg a parancsolatot mocsoktalanul, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Kriszt-
15 tus megjelenéséig, A mit a maga idejében megmutat ama boldog és egyedül hatalmas, a királyoknak
16 királya és az uraknak Ura, Kié egyedül a halhatatlanság, a ki hozzáférhetetlen világosságban lakozik; a
kit az emberek közűl senki nem látott, sem nem láthat: a kinek tisztesség és örökké való hatalom. Ámen.
17 Azoknak, a kik gazdagok e világon, mondd meg, hogy ne fuvalkodjanak fel, se ne reménykedjenek a
bizonytalan gazdagságban, hanem az élő Istenben, a ki bőségesen megad nékünk mindent a mi táp-
18 láltatásunkra; Hogy jót tegyenek, legyenek gazdagok a jó cselekedetekben, legyenek szíves adakozók,
19, 20 közlők, Kincset gyűjtvén magoknak jó alapúl a jövőre, hogy elnyerjék az örök életet. Óh Timótheus,
őrizd meg a mi rád van bízva, elfordulván a szentségtelen üres beszédektől és a hamis nevű ismeretnek
21 ellenvetéseitől; A melylyel némelyek kevélykedvén, a hit mellől eltévelyedtek. Kegyelem veled! Ámen.

II TIMÓTHEUSHOZ

1 Pál, Jézus Krisztusnak apostola, Isten akaratából, a Krisztus Jézusban való életnek ígérete sze-
2 rint, Timótheusnak, az én szeretett fiamnak: kegyelem, irgalmasság, békesség az Atya Istentől
3 és Krisztus Jézustól, a mi Urunktól. Hálát adok az Istennek, a kinek szolgálok őseimtől fogva
4 tiszta lelkiismerettel, hogy szüntelen gondolok reád könyörgéseimben éjjel és nappal, Kívánván
5 téged látni, megemlékezvén a te könnyhullatásaidról, hogy örömmel teljesedjem be; Eszembe jutván a
benned levő, képmutatás nélkül való hit, a mely lakozott először a te nagyanyádban Loisban és anyádban Eunikában; meg vagyok azonban győződve, hogy benned is. Minekokáért emlékeztetlek téged, hogy
6 gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát, a mely benned van az én kezeimnek rád tétele által. Mert nem
7 félelemnek lelkét adott nékünk az Isten; hanem erőnek és szeretetnek és józanságnak lelkét. Ne szégyeneld hát a mi Urunk bizonyságtételét, se engem az ő foglyát; hanem együtt szenvedj az evangyéliomért
8 Istennek hatalma szerint, A ki megtartott minket és hívott szent hívással, nem a mi cselekedeteink sze-
9 rint, hanem az ő saját végezése és kegyelme szerint, mely adatott nékünk Krisztus Jézusban örök időknek előtte, Megjelentetett pedig most a mi Megtartónknak Jézus Krisztusnak megjelenése által, a ki eltö-
10 rölte a halált, világosságra hozta pedig az életet és halhatatlanságot az evangyéliom által, A melyre
11 nézve tétettem én hirdetővé és apostollá és pogányok tanítójává. A miért szenvedem ezeket is: de nem
12 szégyenlem; mert tudom, kinek hittem, és bizonyos vagyok benne, hogy ő az én nála letett kincsemet meg tudja őrizni ama napra. Az egészséges beszédeknek példáját megtartsd, a miket én tőlem hallottál, a
13 Krisztus Jézusban való hitben és szeretetben. A rád bízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó
14 Szent Lélek által. Azt tudod, hogy elfordultak tőlem az Ázsiabeliek mind, kik közűl való Figellus és
15 Hermogénes. Az Úr legyen irgalmas az Onesiforus házanépének: mert gyakorta megvidámított engem,
16 és az én bilincsemet nem szégyenlette; Sőt mikor Rómában volt, buzgón keresett engem, meg is talált.
17 Az Úr engedje meg néki, hogy találjon irgalmasságot az Úrnál ama napon. És hogy mily nagy szolgálatot
18 tett Efézusban, te jobban tudod.

2, 2 Te annakokáért, én fiam, erősödjél meg a Krisztus Jézusban való kegyelemben; És a miket tőlem
hallottál sok bizonyság által, azokat bízzad hív emberekre, a kik másoknak a tanítására is alkalmasak
3, 4 lesznek. Te azért a munkának terhét hordozzad, mint a Jézus Krisztus jó vitéze. Egy harczos sem
5 elegyedik bele az élet dolgaiba; hogy tessék annak, a ki őt harczossá avatta. Ha pedig küzd is valaki,
6 nem koronáztatik meg, ha nem szabályszerűen küzd. A ki munkálkodik, a földmívelőnek kell a gyümölcsökben először részesülnie. Értsd meg a mit mondok; adjon azért az Úr néked belátást mindenekben.
7 Emlékezzél meg, hogy Jézus Krisztus feltámadott a halálból, ki a Dávid magvából való az én evangyélio-
8 mom szerint: A melyért, mint egy gonosztevő, szenvedek mind a fogságig; de az Istennek beszéde nincs
9 bilincsbe verve. Annakokáért mindent elszenvedek a választottakért, hogy ők is elnyerjék a Krisztus
10 Jézusban való idvességet örök dicsőséggel egyben. Igaz beszéd ez. Mert ha vele együtt meghaltunk,
11 vele együtt fogunk élni is. Ha tűrünk, vele együtt fogunk uralkodni is: ha megtagadjuk, ő is megtagad
12 minket; Ha hitetlenkedünk, ő hű marad: ő magát meg nem tagadhatja. Ezekre emlékeztesd, kérvén
13, 14 kérve őket az Úr színe előtt, hogy ne vitatkozzanak haszontalanul, a hallgatóknak romlására. Igye-
15 kezzél, hogy Isten előtt becsületesen megállj, mint oly munkás, a ki szégyent nem vall, a ki helyesen hasogatja az igazságnak beszédét. A szentségtelen üres lármákat pedig kerüld, mert mind nagyobb is-
16 tentelenségre növekednek. És az ő beszédök mint a rákfekély terjed; közűlök való Himenéus és Filétus,
17 A kik az igazság mellől eltévelyedtek, azt mondván, hogy a feltámadás már megtörtént, és feldúlják né-
18 melyeknek a hitét. Mindazáltal megáll az Istennek erős fundamentoma, melynek pecsété ez: Ismeri az
19 Úr az övéit; és Álljon el a hamisságtól minden, a ki Krisztus nevét vallja. Nagy házban pedig nemcsak
20 arany- és ezüstedények vannak, hanem fából és cserépből valók is; és azok közűl némelyek tisztességre, némelyek pedig gyalázatra valók. Ha tehát valaki magát ezektől tisztán tartja, tisztességre való edény
21 lesz, megszentelt, és hasznos a gazdának, minden jó cselekedetre alkalmas. Az ifjúkori kívánságokat
22 pedig kerüld; hanem kövessed az igazságot, a hitet, a szeretetet, a békességet azokkal egyetembe, a kik segítségűl hívják az Urat tiszta szívből. A botor és gyermekes vitatkozásokat pedig kerüld, tudván, hogy
23 azok háborúságokat szülnek. Az Úr szolgájának pedig nem kell torzsalkodni, hanem legyen mindenki-
24 hez nyájas, tanításra alkalmas, türelmes. A ki szelíden fenyíti az ellenszegülőket; ha talán adna nékik
25 az Isten megtérést az igazság megismerésére, És felocsudnának az ördög tőréből, foglyokká tétetvén az
26 Úr szolgája által az Isten akaratára.

3, 2 Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állanak be. Mert lesznek az emberek magu-

kat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kévelyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok,
3 tisztátalanok, Szeretet nélkűl valók, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértéktelenek, kegyetlenek, a jó-
4 nak nem kedvelői, Árúlók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői,
5, 6 Kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét. És ezeket kerüld. Mert ezek
közűl valók azok, a kik betolakodnak a házakba, és foglyúl ejtik a bűnökkel megterhelt és sokféle kí-
7 vánságoktól űzött asszonykákat, Kik mindenkor tanulnak, de az igazság megismerésére soha el nem
8 juthatnak. Miképen pedig Jánnes és Jámbres ellene állottak Mózesnek, akképen ezek is ellene állanak
9 az igazságnak; megromlott elméjű, a hitre nézve nem becsületes emberek. De többre nem mennek: mert
10 esztelenségök nyilvánvaló lesz mindenek előtt, a miképen amazoké is az lett. Te pedig követted az én
11 tanításomat, életmódomat, szándékomat hitemet, hosszútűrésemet, szeretetemet, türelmemet, Üldözte-
tésemet, szenvedéseimet, a melyek rajtam estek Antiókhiában, Ikóniumban, Listrában: minémű üldöz-
12 tetéseket szenvedtem! de mindezekből megszabadított engem az Úr. De mindazok is, a kik kegyesen
13 akarnak élni Krisztus Jézusban, üldöztetni fognak. A gonosz emberek pedig és az ámítók nevekednek
14 a rosszaságban, eltévelyítvén és eltévelyedvén. De te maradj meg azokban, a miket tanultál és a mik
15 reád bízattak, tudván kitől tanultad, És hogy gyermekségedtől fogva tudod a szent írásokat, melyek
16 téged bölcscsé tehetnek az idvességre a Krisztus Jézusban való hit által. A teljes írás Istentől ihletett és
17 hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, Hogy tökéletes legyen az
Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.

4 Kérlek azért az Isten és Krisztus Jézus színe előtt, a ki ítélni fog élőket és holtakat az ő eljövetelekor
2 és az ő országában, Hirdesd az ígét, állj elő vele alkalmatos, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts
3 teljes béketűréssel és tanítással. Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, ha-
4 nem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek magoknak tanítókat, mert viszket a fülök; És az igazságtól
5 elfordítják az ő fülöket, de a mesékhez oda fordulnak. De te józan légy mindenekben, szenvedj, az
6 evangyélista munkáját cselekedd, szolgálatodat teljesen betöltsd. Mert én immár megáldoztatom, és az
7 én elköltözésem ideje beállott. Ama nemes harczot megharczoltam, futásomat elvégeztem, a hitet meg-
8 tartottam: Végezetre eltétetett nékem az igazság koronája, melyet megád nékem az Úr ama napon, az
9 igaz Bíró; nemcsak nékem pedig, hanem mindazoknak is, a kik vágyva várják az ő megjelenését. Igye-
10 kezzél hozzám jőni hamar. Mert Démás engem elhagyott, e jelen való világhoz ragaszkodván, és elment
11 Thessalónikába; Kresczens Galátziába, Titus Dalmátziába. Egyedül Lukács van velem. Márkust ma-
12 gadhoz vévén, hozd magaddal; mert nekem alkalmas a szolgálatra. Tikhikust pedig Efézusba küldöttem.
13 A felsőruhámat, melyet Troásban Kárpusnál hagytam, jöttödben hozd el, a könyveket is, kiváltképen a
14 hártyákat. Az érczmíves Sándor sok bajt szerzett nékem; fizessen meg az Úr néki cselekedetei szerint.
15, 16 Tőle te is őrízkedjél, mert szerfelett ellenállott a mi beszédeinknek. Első védekezésem alkalmával senki
17 sem volt mellettem, sőt mindnyájan elhagytak; ne számíttassék be nékik. De az Úr mellettem állott,
és megerősített engem; hogy teljesen bevégezzem az igehirdetést, és hallják meg azt az összes pogányok:
18 és megszabadultam az oroszlán szájából. És megszabadít engem az Úr minden gonosz cselekedettől, és
19 megtart az ő mennyei országára; a kinek dicsőség örökkön örökké! Ámen. Köszöntsed Priszkát és Ak-
20 vilát, és az Onesifórus háznépét. Erástus Korinthusban maradt; Trófimust pedig Milétumban hagytam
21 betegen. Igyekezzél tél előtt eljőni. Köszönt téged Eubulus és Pudens és Linus és Klaudia, és mind az
22 atyafiak. Az Úr Jézus Krisztus a te lelkeddel. Kegyelem veletek! Ámen.

TITUSHOZ

Pál, Istennek szolgája, Jézus Krisztusnak pedig apostola, az Isten választottainak hite és a kegyesség szerint való igazságnak megismerése szerint, **1**
Az örök élet reménységére, melyet megígért az igazmondó Isten örök időknek előtte, 2
Megjelentette pedig a maga idejében az ő beszédét a prédikálás által, a mely reám bízatott a mi megtartó Istenünknek parancsolata szerint; 3
Titusnak, a közös hit szerint való igaz fiamnak: Kegyelem, irgalmasság és békesség az Atya Istentől és az Úr Jézus Krisztustól, a mi Megtartónktól. 4
A végett hagytalak téged Krétában, hogy a hátramaradt dolgokat hozd rendbe, és rendelj városonként presbitereket, a miképen én néked meghagytam; 5
Ha van feddhetetlen, egy feleségű férfiú, a kinek hívő, nem kicsapongással vádolt avagy engedetlen gyermekei vannak. 6
Mert szükséges, hogy a püspök feddhetetlen legyen, mint Isten sáfára; nem akaratos, nem haragos, nem részeges, nem verekedő, nem rút nyerészkedő; 7
Hanem vendégszerető, jónak kedvelője, mértékletes, igaz, tiszta, maga tűrtető; 8
A ki a tudomány szerint való igaz beszédhez tartja magát, hogy inthessen az egészséges tudománynyal és meggyőzhesse az ellenkezőket. 9
Mert van sok engedetlen, hiába való beszédű és csaló, kiváltképen a körűlmetélkedésből valók, 10
A kiknek be kell dugni a szájokat; a kik egész házakat feldúlnak, tanítván rút nyereség okáért, a miket nem kellene. 11
Azt mondta valaki közűlök, az ő saját prófétájok: A krétaiak mindig hazugok, gonosz vadak, rest hasak. 12
E bizonyság igaz: annakokáért fedd őket kímélés nélkűl, hogy a hitben épek legyenek, 13
Nem ügyelvén zsidó mesékre, és az igazságot megvető emberek parancsolataira. 14
Minden tiszta a tisztáknak: de a megfertőztetetteknek és hitetleneknek semmi sem tiszta; hanem megfertőztetett azoknak mind elméjök, mind lelkiismeretök. 15
Vallják, hogy Istent ismerik, de cselekedeteikkel tagadják, mivelhogy útálatosak és hitetlenek és minden jó cselekedetre méltatlanok. 16

Te pedig azokat szóljad, a mik az egészséges tudományhoz illenek. **2**, 2
Hogy a vén emberek józanok legyenek, tisztességesek, mértékletesek; a hitben, szeretetben, tűrésben épek. 3
Hasonlóképen a vén asszonyok szentekhez illő magaviseletűek legyenek, nem patvarkodók, sem sok borivás rabjai, jóra oktatók; 4, 5
Hogy megokosítsák az ifjú asszonyokat, hogy férjöket és magzataikat szeressék, 4, 5
Legyenek mértékletesek, tiszták, háziasak, jók, férjöknek engedelmesek, hogy az Isten beszéde ne káromoltassék. 6
Az ifjakat hasonlóképen intsed, hogy legyenek mértékletesek: 7
Mindenben tenmagadat adván példaképül a jó cselekedetekben; a tudományban romlatlanságot, méltóságot mutatván, 8
Egészséges, feddhetetlen beszédet; hogy az ellenfél megszégyenüljön, semmi gonoszt sem tudván rólatok mondani. 9
A szolgákat intsed, hogy az ő uraiknak engedelmeskedjenek, mindenben kedvöket keressék, ne ellenkezzenek, 10
Ne tolvajkodjanak, hanem teljes jó hűséget tanusítsanak; hogy a mi megtartó Istenünknek tudományát ékesítsék mindenben. 10
Mert megjelent az Isten idvezítő kegyelme minden embernek, 11, 12
A mely arra tanít minket, hogy megtagadván a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon; 12
Várván ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését; 13
A ki önmagát adta mi érettünk, hogy megváltson minket minden hamisságtól, és tisztítson önmagának kiváltképen való népet, jó cselekedetekre igyekezőt. 14
Ezeket szóljad, és ints és feddj teljes méltósággal; senki téged meg ne vessen. 15

Emlékeztessed őket, hogy a fejedelemségeknek és hatalmasságoknak engedelmeskedjenek, hódoljanak, minden jó cselekedetre készek legyenek, **3**
Senkit ne szidalmazzanak, ne veszekedjenek, gyöngédek legyenek, teljes szelídséget tanusítván minden ember iránt. 2
Mert régenten mi is esztelenek, engedetlenek, tévelygők, különböző kívánságoknak és gyönyöröknek szolgái, gonoszságban és irígységben élők, gyűlölségesek, egymást gyűlölők valánk. 3
De mikor a mi megtartó Istenünknek jóvolta és az emberekhez való szeretete megjelent, 4
Nem az igazságnak cselekedeteiből, a melyeket mi cselekedtünk, hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket az újjászületésnek fürdője és a Szent Lélek megújítása által, 5
Melyet kitöltött reánk bőséggel a mi megtartó Jézus Krisztusunk által; 6
Hogy az ő kegyelméből megigazulván, örökösök legyünk az örök élet reménysége szerint. 7
Igaz ez a beszéd, és akarom, hogy ezeket erősítsed, hogy igyekezzenek jó cselekedetekkel előljárni azok, a kik Istenben hívőkké lettek. Ezek jók és hasznosak az embereknek; 8
A balgatag vitatkozásokat azonban és a nemzetségekről való tudakozásokat, és a civakodást és a törvény felől való harczokat kerüld; mert haszontalanok és hiábavalók. 9
Az eretnek embert egy vagy két intés után kerüld; 10
Tudván, hogy az ilyen romlott, és vétkezik, önmaga is kárhoztatván magát. 11
Mikor Ártemást vagy Tikhikust hozzád küldöm, siess hozzám jőni Nikápolyba; mert elhatároztam, hogy ott töltöm a telet. 12
A törvénytudó Zénást és Apollóst gondosan indítsd útnak, hogy semmiben se legyen fogyatkozásuk. 13
Tanulják meg pedig a mieink is, hogy jó cselekedetekkel járjanak elől a szükséges hasznokra, hogy ne legyenek gyümölcstelenek. 14
Köszöntenek téged a velem levők mindnyájan. Köszöntsd azokat, a kik szeretnek minket hitben. Kegyelem mindnyájatokkal! Ámen. 15

FILEMONHOZ

1 Pál, Krisztus Jézusnak foglya, és Timótheus, az atyafi, Filemonnak, a mi szeretett munkatársunknak, És Appiának, a szeretettnek, és Arkhippusnak, a mi bajtársunknak, és a te házadnál való gyülekezetnek: Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól. Hálát adok az én Istenemnek mindenkor, emlegetvén téged az én imádságaimban, Mert hallom a te szeretetedet és ama te hitedet, mely van benned az Úr Jézushoz, és minden szentek irányában. Hogy a te hitedben való közösség hathatós legyen, a Krisztus ügyében, minden bennetek levő jónak megismerése által. Mert sok örömünk és vígasztalásunk van a te szeretetedben, hogy a szenteknek szíveik megvídámodtak te általad, atyámfia. Annakokáért jóllehet nagy bátorságom van a Krisztusban, megparancsolni néked azt, a mi illendő, A szeretetért inkább kérlek, ilyen lévén, mint Pál, a megvénhedett, most pedig foglya is a Jézus Krisztusnak; Kérlek téged az én fiamért, a kit fogságomban szűltem, Onésimusért, A ki egykor tenéked haszontalan volt, most pedig mind néked, mind nékem
12, 13 nagyon hasznos, Kit visszaküldöttem; te pedig őt, azaz az én szívemet, fogadd magadhoz! Őt én magamnál akartam tartani, hogy te helyetted szolgáljon nékem az evangyéliomért szenvedett fogságomban;
14 De a te megkérdezésed nélkűl semmit sem akartam cselekedni, hogy jótéteményed ne kényszerítésből,
15 hanem szabad akaratból való legyen. Mert talán azért vált meg tőled ideig-óráig, hogy őt, mint örökkévalót kapd vissza;
16 Nem úgy immár mint szolgát, hanem szolgánál nagyobbat, mint szeretett atyafit,
17 kiváltképen nékem, mennyivel inkább pedig néked, mind testben, mind az Úrban. Azért, ha engem részestársadnak tartasz, úgy fogadd őt magadhoz, mint engemet. Ha pedig valamit vétett ellened, avagy
19 adós, ezt nekem róvd fel. Én Pál írtam az én kezemmel, én megfizetem: hogy azt ne mondjam néked,
20 hogy te magaddal is adós vagy ezen felűl nékem. Bizonyára, atyámfia, jótéteményt várnék tőled az
21 Úrban: vídámítsd meg az én szívemet az Úrban! Bízván a te engedelmességedben, így írtam néked,
22 tudván, hogy annál, a mit mondok, többet is fogsz cselekedni. Egyúttal pedig készíts nékem szállást;
23 mert reménylem, hogy a ti imádságaitokért néktek ajándékoztatom. Köszönt téged Epafrás, az én fogolytársam a Krisztus Jézusban, Továbbá Márk, Aristárkhus, Démás és Lukács, az én munkatársaim.
25 A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen a ti lelketekkel!

ZSIDÓKHOZ

1 Vinekutána az Isten sok rendben és sokféleképen szólott hajdan az atyáknak a próféták által, ez utolsó időkben szólott nékünk Fia által, A kit tett mindennek örökösévé, a ki által a világot is teremtette, A ki az ő dicsőségének visszatükröződése, és az ő valóságának képmása, a ki hatalma szavával fenntartja a mindenséget, a ki minket bűneinktől megtisztítván, üle a Felségnek jobbjára a magasságban, Annyival kiválóbb lévén az angyaloknál, a mennyivel különb nevet örökölt azoknál. Mert kinek mondotta valaha az angyalok közül: Én Fiam vagy te, én ma szültelek téged? és ismét: Én leszek néki Atyja és ő lesz nékem Fiam? Viszont mikor behozza az ő elsőszülöttét a világba, így szól: És imádják őt az Istennek minden angyalai. És bár az angyalokról így szól: Ki az ő angyalait szelekké teszi és az ő szolgáit tűz lángjává, Ámde a Fiúról így: A te királyi széked óh Isten, örökkön örökké. Igazságnak pálczája a te országodnak pálczája. Szeretted az igazságot és gyűlölted a hamisságot; annakokáért felkent téged az Isten, a te Istened, örömnek olajával a te társaid felett. És: Te Uram kezdetben alapítottad a földet és a te kezeidnek művei az egek. Azok elvesznek, de te megmaradsz, és mindazok, mint a ruha megavulnak, És palástként összehajtod azokat és elváltoznak, te pedig ugyanaz vagy és a te esztendeid el nem fogynak. Melyik angyalnak mondotta pedig valaha: Ülj az én jobbkezem felől, míglen ellenségeidet lábaidnak zsámolyává teszem? Avagy nem szolgáló lelkek-é mindazok, elküldve szolgálatra azokért, a kik örökölni fogják az idvességet?

2 Annakokáért annál is inkább szükséges nékünk a hallottakra figyelmeznünk, hogy valaha el ne sodortassunk. Mert ha az angyaloktól hirdetett beszéd erős volt és minden bűn és engedetlenség elvette igazságos büntetését: Mimódon menekedünk meg mi, hogyha nem törődünk ily nagy idvességgel? a melyet, miután kezdetben hirdetett az Úr, azok, a kik hallották, biztosítottak számunkra, Velök együtt bizonyságot tevén arról az Isten, jelekkel meg csodákkal és sokféle erőkkel s a Szent Léleknek közléseivel az ő akarata szerint. Mert nem angyaloknak vetette alá a jövendő világot, a melyről szólunk. Sőt bizonyságot tett valahol valaki, mondván: Micsoda az ember, hogy megemlékezel ő róla, avagy az embernek fia, hogy gondod van reá? Kisebbé tetted őt rövid időre az angyaloknál, dicsőséggel és tisztességgel megkoronáztad őt és úrrá tetted kezeid munkáin, Mindent lábai alá vetettél. Mert azzal, hogy néki mindent alávetett, semmit sem hagyott alávetetlenül; de most még nem látjuk, hogy néki minden alávettetett. Azt azonban látjuk, hogy Jézus, a ki egy kevés időre kisebbé tétetett az angyaloknál, a halál elszenvedéséért dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg, hogy az Isten kegyelméből mindenkiért megízlelje a halált. Mert illendő vala, hogy a kiért minden és a ki által minden, sok fiakat vezérelvén dicsőségre, az ő idvességök fejedelmét szenvedések által tegye tökéletessé. Mert a megszentelő és a megszenteltek egytől valók mindnyájan, a mely oknál fogva nem szégyenli őket atyjafiainak hívni, Mondván: Hirdetem a te nevedet az én atyámfiainak, az anyaszentegyháznak közepette dícséretet mondok néked. És ismét: Én ő benne bízom; és ismét: Ímhol vagyok én és a gyermekek, a kiket az Isten nékem adott. Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlatosképen részese lett azoknak, hogy a halál által megsemmisítse azt, a kinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt, És megszabadítsa azokat, a kik a haláltól való félelem miatt teljes életökben rabok valának. Mert nyilván nem angyalokat karolt fel, hanem az Ábrahám magvát karolta fel. Annakokáért mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könyörülő legyen és hív főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért. Mert a mennyiben szenvedett, ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, a kik megkísértetnek.

3 Annakokáért szent atyafiak, mennyei elhívásnak részesei, figyelmezzetek a mi vallásunknak apostolára és főpapjára, Krisztus Jézusra, A ki hű ahhoz, a ki őt rendelte, valamint Mózes is az ő egész házában. Mert ez nagyobb dicsőségre méltattatott, mint Mózes, a mennyiben a ház építőjének nagyobb a tisztessége, mint a háznak. Mert minden háznak van építője, a ki pedig mindent elkészített, az Isten az. Mózes is hű volt ugyan az ő egész házában, mint szolga, a hirdetendőknek bizonyságára, Krisztus ellenben, mint Fiú a maga háza felett, a kinek háza mi vagyunk, ha a bizodalmat és a reménységnek dicsekedését mind végig erősen megtartjuk. Annakokáért a mint a Szent Lélek mondja: Ma, ha az ő szavát halljátok, Meg ne keményítsétek a ti szíveiteket, mint az elkeseredéskor, a kísértés ama napján a pusztában, A hol a ti atyáitok próbára tevéssel megkísértének engem és látták az én cselekedeteimet negyven esztendeig. Azért megharagudtam arra a nemzetségre és mondám: mindig tévelyegnek szívökben; ők pedig nem ösmerték meg az én útaimat, Úgy hogy megesküdtem haragomban, hogy nem fognak bemenni az én nyugodalmamba. Vigyázzatok atyámfiai, hogy valaha ne legyen bármelyikőtöknek hitet-

13 len gonosz szíve, hogy az élő Istentől elszakadjon; Hanem intsétek egymást minden napon, míg tart a
14 ma, hogy egyikőtök se keményíttessék meg a bűnnek csalárdsága által: Mert részeseivé lettünk Krisz-
15 tusnak, ha ugyan az elkezdett bizodalmat mindvégig erősen megtartjuk E mondás szerint: Ma, ha az
16 ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveiteket, mint az elkeseredéskor. Mert kik keseredtek
17 el, mikor ezt hallák? Nemde mindazok, a kik kijövének Égyiptomból Mózes által? Kikre haragudott
vala pedig meg negyven esztendeig? avagy nem azokra-é, a kik vétkeztek, a kiknek testei elhullottak a
18 pusztában? Kiknek esküdött pedig meg, hogy nem mennek be az ő nyugodalmába, hanemha az engedet-
19 leneknek? Látjuk is, hogy nem mehettek be hitetlenség miatt.

4 Óvakodjunk tehát, hogy mivel megvan az ő nyugodalmába való bemenetel ígérete, valaki közűletek
2 fogyatkozásban levőnek ne láttassék. Mert nékünk is hirdettetett az evangyéliom, miképen azoknak; de
3 nem használt nékik a hallott beszéd, mivel nem párosították hittel azok, a kik hallották. Mert mi, hívők,
bemegyünk a nyugodalomba, miképen megmondotta: A mint megesküdtem az én haragomban, nem fog-
4 nak bemenni az én nyugodalmamba; jóllehet munkáit a világ megalapításától kezdve bevégezte. Mert
valahol a hetedik napról ekképen szólott: És megnyugovék Isten a hetedik napon minden ő cselekedetei-
5, 6 től. És ugyanabban ismét: Nem mennek be a z én nyugodalmamba. Mivelhogy annakokáért áll az, hogy
némelyek bemennek abba, és a kiknek először hirdettetett az evangyéliom, nem mentek be engedetlenség
7 miatt: Ismét határoz egy napot: Ma, szólván Dávid által annyi idő multán, a mint előbb mondva volt,
8 Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveiteket. Mert ha őket Jósué nyugodalomba
9 helyezte volna, nem szólana azok után más napról. Annakokáért megvan a szombatja az Isten népének.
10 Mert a ki bement az ő nyugodalmába, az maga is megnyugodott cselekedeteitől, a miképen Isten is a
11 magáéitól. Igyekezzünk tehát bemenni abba a nyugodalomba, hogy valaki a hitetlenségnek ugyanazon
12 példájába ne essék. Mert az Istennek beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat
a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek
13 indulatait. És nincsen oly teremtmény, a mely nyilvánvaló nem volna előtte, sőt mindenek meztelenek
14 és leplezetlenek annak szemei előtt, a kiről mi beszélünk. Lévén annakokáért nagy főpapunk, a ki át-
15 hatolt az egeken, Jézus, az Istennek Fia, ragaszkodjunk vallásunkhoz. Mert nem oly főpapunk van, a
ki nem tudna megindúlni gyarlóságainkon, hanem a ki megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonóan,
16 kivéve a bűnt. Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk
és kegyelmet találjunk, alkamas időben való segítségűl.

5 Mert minden főpap emberek közűl választatván, emberekért rendeltetik az Isten előtt való dolgokban,
2 hogy ajándékokat és áldozatokat vigyen a bűnökért, A ki képes együttérezni a tudatlanokkal és tévely-
3 gőkkel, mivelhogy maga is körűl van véve gyarlósággal. És ezért köteles, miképen a népért, azonképen
4 önmagáért is áldozni a bűnökért. És senki sem veszi magának e tisztességet, hanem a kit Isten hív el,
5 miként Áront is. Hasonlóképen Krisztus sem maga dicsőítette meg magát azzal, hogy főpap lett, hanem
6 az, a ki így szólott hozzá: Én Fiam vagy te, ma szűltelek téged. Miképen másutt is mondja: Te örökké
7 való pap vagy, Melkisédek rendje szerint. Ki az ő testének napjaiban könyörgésekkel és esedezésekkel,
erős kiáltás és könyhullatás közben járult ahhoz, a ki képes megszabadítani őt a halálból, és meghall-
8 gattatott az ő istenfélelméért, Ámbár Fiú, megtanulta azokból, a miket szenvedett, az engedelmességet;
9 És tökéletességre jutván, örök idvesség szerzője lett mindazokra nézve, a kik neki engedelmeskednek,
10, 11 Neveztetvén az Istentől Melkisédek rendje szerint való főpapnak. A kiről nekünk sok és nehezen meg-
12 magyarázható mondani valónk van, mivel restek lettetek a hallásra. Mert noha ez idő szerint tanítóknak
kellene lennetek, ismét arra van szükségetek, hogy az Isten beszédeinek kezdő elemeire tanítson valaki
13 titeket; és olyanok lettetek, a kiknek tejre van szükségetek és nem kemény eledelre. Mert mindaz, a ki
14 tejjel él, járatlan az igazságnak beszédiben, mivelhogy kiskorú: Az érettkorúaknak pedig kemény eledel
való, mint a kiknek mivoltuknál fogva gyakorlottak az érzékeik a jó és rossz között való különbségtételre.

6 Annakokáért elhagyván a Krisztusról való kezdetleges beszédet, törekedjünk tökéletességre, nem ra-
2 kosgatván le újra alapját a holt cselekedetekből való megtérésnek és az Istenben való hitnek, A mosa-
3 kodásoknak, tanításnak, kezek rátevésének, holtak feltámadásának és az örök ítéletnek. És ezt meg-
4 cselekeszszük, ha az Isten megengedi. Mert lehetetlen dolog, hogy a kik egyszer megvilágosíttattak,
5 megízlelvén a mennyei ajándékot, és részeseivé lettek a Szent Léleknek, És megízlelték az Istennek jó
6 beszédét és a jövendő világnak erőit, És elestek, ismét megújuljanak a megtérésre, mint a kik önma-
7 goknak feszítik meg az Istennek ama Fiát, és meggyalázzák őt. Mert a föld, a mely beiszsza a gyakorta
8 reá hulló esőt és hasznos füvet terem azoknak, a kikért műveltetik, áldást nyer Istentől; A mely pe-
9 dig töviseket és bojtorjánokat terem, megvetett és közel van az átokhoz, annak vége megégetés. De ti
felőletek szerelmeseim, ezeknél jobb és idvességesebb dolgokról vagyunk meggyőződve, ha így szólunk

is. Mert nem igazságtalan az Isten, hogy elfelejtkezzék a ti cselekedeteitekről és a szeretetről, melyet 10
tanusítottatok az ő neve iránt, mint a kik szolgáltatok és szolgáltok a szenteknek. Kívánjuk pedig, hogy 11
közűletek kiki ugyanazon buzgóságot tanusítsa a reménységnek bizonyossága iránt mindvégiglen, Hogy 12
ne legyetek restek, hanem követői azoknak, a kik hit és békességestűrés által öröklik az ígéreteket. Mert 13
az Isten, mikor ígéretet tett Ábrahámnak, mivelhogy nem esküdhetett nagyobbra, önmagára esküdött,
Mondván: Bizony megáldván megáldalak téged, és megsokasítván megsokasítalak téged. És ekképen, 14, 15
békességestűrő lévén, megnyerte az ígéretet. Mert az emberek nagyobbra esküsznek, és nálok minden 16
versengésnek vége megerősítésül az eskü; Miért is az Isten, kiválóbban megakarván mutatni az ígéret 17
örököseinek az ő végzése változhatatlan voltát, esküvéssel lépett közbe, Hogy két változhatatlan tény 18
által, melyekre nézve lehetetlen, hogy az Isten hazudjon, erős vígasztalásunk legyen minékünk, mint a
kik oda menekültünk, hogy megragadjuk az előttünk levő reménységet, Mely lelkünknek mintegy bátor- 19
ságos és erős horgonya és beljebb hatol a kárpitnál, A hová útnyitóul bement érettünk Jézus, a ki örökké 20
való főpap lett Melkisédek rendje szerint.

Mert ez a Melkisédek Sálem királya, a felséges Isten papja, a ki a királyok leveréséből visszatérő **7**
Ábrahámmal találkozván, őt megáldotta, A kinek tizedet is adott Ábrahám mindenből; a ki elsőben is 2
magyarázat szerint igazság királya, azután pedig Sálem királya is, azaz békesség királya, Apa nélkűl, 3
anya nélkűl, nemzetség nélkűl való; sem napjainak kezdete, sem életének vége nincs, de hasonlóvá tétet-
vén az Isten Fiához, pap marad örökké. Nézzétek meg pedig, mily nagy ez, a kinek a zsákmányból tizedet 4
is adott Ábrahám, a pátriárka; És bár azoknak, kik a Lévi fiai közűl nyerik el a papságot, parancsolatjok 5
van, hogy törvény szerint tizedet szedjenek a néptől, azaz az ő atyafiaiktól, jóllehet ők is az Ábrahám
ágyékából származtak; De az, a kinek nemzetsége nem azok közűl való, tizedet vett Ábrahámtól, és 6
az ígéretek birtokosát megáldotta, Pedig minden ellenmondás nélkűl való, hogy a nagyobb áldja meg a 7
kisebbet. És itt halandó emberek szednek tizedet, ott ellenben az, a ki bizonyság szerint él: És hogy 8, 9
úgy szóljak, Ábrahámnál fogva tized vétetett Lévitől is, a tizedszedőtől, Mert ő még az atyja ágyékában 10
vala, a mikor annak elébe ment Melkisédek. Ha tehát a lévitai papság által volna a tökéletesség(mert 11
a nép ez alatt nyerte a törvényt): mi szükség tovább mondogatni, hogy más pap támadjon a Melkisédek
rendje szerint és ne az Áron rendje szerint? Mert a papság megváltozásával szükségképen megválto- 12
zik a törvény is. Mert a kiről ezek mondatnak, az más nemzetségből származott, a melyből senki sem 13
szolgált az oltár körűl; Mert nyilvánvaló, hogy a mi Urunk Júdából támadott, a mely nemzetségre nézve 14
semmit sem szólott Mózes a papságról. És még inkább nyilvánvaló az, ha a Melkisédek hasonlatossága 15
szerint áll elő más pap, A ki nem testi parancsolatnak törvénye szerint, hanem enyészhetetlen életnek 16
ereje szerint lett. Mert ez a bizonyságtétel: Te pap vagy örökké, Melkisédek rendje szerint. Mert az 17, 18
előbbi parancsolat eltöröltetik, mivelhogy erőtelen és haszontalan, Minthogy a törvény semmiben sem 19
szerzett tökéletességet; de beáll a jobb reménység, a mely által közeledünk az Istenhez. És a mennyiben 20
nem esküvés nélkűl való, mert amazok esküvés nélkűl lettek papokká, De ez esküvéssel, az által, a ki 21
azt mondá néki: Megesküdött az Úr, és nem bánja meg, te pap vagy örökké, Melkisédek rendje szerint:
Annyiban jobb szövetségnek lett kezesévé Jézus. És amazok jóllehet többen lettek papokká, mert a 22, 23
halál miatt meg nem maradhattak: De ennek, minthogy örökké megmarad, változhatatlan a papsága. 24
Ennekokáért ő mindenképen idvezítheti is azokat, a kik ő általa járulnak Istenhez, mert mindenha él, 25
hogy esedezzék érettök. Mert ilyen főpap illet vala minket, szent, ártatlan, szeplőtelen, a bűnösöktől 26
elválasztott, és a ki az egeknél magasságosabb lőn, A kinek nincs szüksége, mint a főpapoknak, hogy 27
napról-napra előbb a saját bűneiért vigyen áldozatot, azután a népéiért, mert ezt egyszer megcselekedte,
maga-magát megáldozván. Mert a törvény gyarló embereket rendel főpapokká, de a törvény után való 28
esküvés beszéde örök tökéletes Fiút.

Fődolog pedig azokra nézve, a miket mondunk, az, hogy olyan főpapunk van, a ki a mennyei Felség **8**
királyi székének jobbjára üle, Mint a szent helynek és amaz igazi sátornak szolgája, a melyet az Úr és 2
nem ember épített. Mert minden főpap ajándékok meg áldozatok vitelére rendeltetik, a miért szüksé- 3
ges, hogy legyen valamije ennek is, a mit áldozatul vigyen. Ha tehát a földön volna, még csak pap sem 4
volna, lévén olyan papok, a kik a törvény szerint áldoznak ajándékokkal, A kik a mennyei dolgok ábrá- 5
zolatának és árnyékának szolgálnak, a mint Isten mondotta Mózesnek, mikor be akarta végezni a sátort:
Meglásd, úgymond, hogy mindeneket azon minta szerint készíts, a mely a hegyen mutattatott néked.
Most azonban annyival kiválóbb szolgálatot nyert, a mennyivel jobb szövetségnek közbenjárója, a mely 6
jobb ígéretek alapján köttetett. Mert ha az az első kifogástalan volt volna, nem kerestetett volna hely 7
a másodiknak. Mert dorgálván őket, így szól: Ímé napok jőnek, ezt mondja az Úr, és az Izráel házával 8
és Júdának házával új szövetséget kötök. Nem azon szövetség szerint, a melyet kötöttem az ő atyáikkal 9

ama napon, mikor kézen fogtam őket, hogy kivezessem Égyiptomból, mert ők nem maradtak meg abban
10 az én szövetségemben, azért én sem gondoltam velök, mondja az Úr. Mert ez az a szövetség, melyet
kötök az Izráel házával, ama napok multán, mond az Úr: Adom az én törvényemet az ő elméjökbe, és az
11 ő szívökbe írom azokat, és leszek nékik Istenök és ők lesznek nekem népem. És nem tanítja kiki az ő
felebarátját és kiki az ő atyafiát, mondván: Ismerd meg az Urat; mert mindnyájan megismernek engem
12 a kicsinytől nagyig. Mert megkegyelmezek álnokságaiknak, és az ő bűneikről és gonoszságaikról meg
13 nem emlékezem. Mikor újról beszél, óvá tette az elsőt; a mi pedig megavul és megvénhedik, közel van
az enyészethez.

9 Annakokáért voltak ugyan az első szövetségnek is istentiszteleti rendtartásai, mint szintén világi
2 szenthelye. Mert sátor építtetett, az első, a melyben vala a gyertyatartó, meg az asztal és a kenyerek
3 felrakása; ezt nevezték szenthelynek. A második kárpiton túl pedig az a sátor, melyet neveztek szentek
4 szentének, Melyben vala az arany füstölő oltár és a szövetség ládája beborítva minden felől aranynyal,
5 ebben a mannás aranykorsó és Áron kihajtott vesszeje meg a szövetség táblái, Fölötte pedig a dicső-
6 ség kérubjai, beárnyékolva a fedelet, a mikről most nem szükséges külön szólani. Ezek pedig ekképen
7 levén elrendezve, az első sátorba ugyan mindenkor bejárnak a papok az istentisztelet elvégezésére, A
másodikba azonban egy-egy évben egyszer csak maga a főpap, vérrel, melyet magáért és a nép bűneiért
8 áldoz. Azt jelentvén ki ezzel a Szent Lélek, hogy még nem nyilt meg a szentély útja, fennállván még
9 az első sátor. A mi példázat a jelenkori időre, mikor áldoznak oly ajándékokkal és áldozatokkal, melyek
10 nem képesek lelkiismeret szerint tökéletessé tenni a szolgálattevőt, Csakis ételekkel meg italokkal és
11 különböző mosakodásokkal-melyek testi rendszebályok-a megjobbúlás idejéig kötelezők. Krisztus pedig
megjelenvén, mint a jövendő javaknak főpapja, a nagyobb és tökéletesebb, nem kézzel csinált, azaz nem e
12 világból való sátoron keresztül, És nem bakok és tulkok vére által, hanem az ő tulajdon vére által ment
13 be egyszer mindenkorra a szentélybe, örök váltságot szerezve. Mert ha a bakoknak és bikáknak a vére,
14 meg a tehén hamva, a tisztátalanokra hintetvén, megszentel a testnek tisztaságára: Mennyivel inkább
Krisztusnak a vére, a ki örökké való Lélek által önmagát áldozta fel ártatlanul Istennek: megtisztítja
15 a ti lelkiismereteteket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljatok az élő Istennek. És ezért új szövetség-
nek a közbenjárója ő, hogy meghalván az első szövetségbeli bűnök váltságáért, a hivatottak elnyerjék az
16 örökkévaló örökségnek ígéretét. Mert a hol végrendelet van, szükséges, hogy a végrendelkező halála
17 bekövetkezzék, Mivel a végrendelet holtak után jogerős, különben pedig, ha él a végrendelkező, épen
18, 19 nem érvényes. Innét van, hogy az első sem szenteltetett meg vér nélkűl. Mert mikor Mózes a törvény
szerint minden parancsolatot elmondott az egész népnek, vevén a borjúknak és a bakoknak vérét, vízzel
20 és vörös gyapjúval meg izsóppal együtt, magát a könyvet is és az egész népet meghintette, Mondván:
21 Ez azon szövetség vére, a melyet Isten számotokra rendelt. Majd a sátort is és az istentiszteletre való
22 összes edényeket hasonlóképen meghintette vérrel. És csaknem minden vérrel tisztíttatik meg a törvény
23 szerint, és vérontás nélkűl nincsen bűnbocsánat. Annakokáért szükséges, hogy a mennyei dolgoknak ábrázolatai effélékkel tisztíttassanak meg, magok a mennyei dolgok azonban ezeknél különb áldozatokkal.
24 Mert nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a
25 mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk. Nem is, hogy sokszor adja magát áldozatúl,
26 mint a hogy a főpap évenként bemegy a szentélybe idegen vérrel; Mert különben sokszor kellett volna szenvednie a világ teremtetése óta; így pedig csak egyszer jelent meg az időknek végén, hogy áldozatával
27 eltörölje a bűnt. És miképen elvégezett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet:
28 Azonképen Krisztus is egyszer megáldoztatván sokak bűneinek eltörlése végett, másodszor bűn nélkűl jelen meg azoknak, a kik őt várják idvességökre.

10 Minthogy a törvényben a jövendő jóknak árnyéka, nem maga a dolgok képe van meg, ennélfogva azokkal az áldozatokkal, a melyeket esztendőnként szünetlenül visznek, sohasem képes tökéletességre
2 juttatni az odajárulókat; Különben megszűnt volna az áldozás, mivelhogy az egyszer megtisztult ál-
3 dozók többé semminemű bűntudattal nem bírtak volna. De azok esztendőnként bűnre emlékeztetnek.
4, 5 Mert lehetetlen, hogy a bikák és bakok vére eltörölje a bűnöket. Azért a világba bejövetelekor így szól:
6 Áldozatot és ajándékot nem akartál, de testet alkottál nékem, Égő és bűnért való áldozatokat nem ked-
7 veltél. Akkor mondám: Ímé itt vagyok, (a könyv fejezetében írva vagyon rólam), hogy cselekedjem óh
8 Isten a te akaratodat. Fentebb mondván, hogy áldozatot és ajándékot és égő, meg bűnért való áldozato-
9 kat nem akartál, sem nem kedveltél a melyeket a törvény szerint visznek, Ekkor ezt mondotta: Ímé itt
10 vagyok, hogy cselekedjem a te akaratodat. Eltörli az elsőt, hogy meghagyja a másodikat, A mely akarat-
11 tal szenteltettünk meg egyszermindenkorra, a Jézus Krisztus testének megáldozása által. És minden
pap naponként szolgálatban áll és gyakorta viszi ugyanazokat az áldozatokat, a melyek sohasem képe-
12 sek eltörölni a bűnöket. Ő azonban, egy áldozattal áldozván a bűnökért, mindörökre űle az Istennek

jobbjára, Várván immár, míg lábainak zsámolyául vettetnek az ő ellenségei. Mert egyetlen áldozatával 13, 14
örökre tökéletesekké tette a megszentelteket. Bizonyságot tesz pedig erről mi nékünk a Szent Lélek is, 15
mert minekutána előre mondotta: Ez az a szövetség, melyet kötök velök ama napok után, mondja az 16
Úr: Adom az én törvényemet az ő szíveikbe, és az ő elméjökbe írom be azokat, Azután így szól: És az ő 17
bűneikről, és álnokságaikról többé meg nem emlékezem. A hol pedig bűnök bocsánata vagyon, ott nincs 18
többé bűnért való áldozat. Mivelhogy azért atyámfiai bizodalmunk van a szentélybe való bemenetelre a 19
Jézus vére által, Azon az úton, a melyet ő szentelt nekünk új és élő út gyanánt, a kárpit, azaz az ő teste 20
által, És lévén nagy papunk az Isten háza felett: Járuljunk hozzá igaz szívvel, hitnek teljességével, 21, 22
mint a kiknek szívök tiszta a gonosz lelkiismerettől, És testök meg van mosva tiszta vízzel; tartsuk meg 23
a reménységnek vallását tántoríthatalanúl, mert hű az, a ki ígéretet tett, És ügyeljünk egymásra, a sze- 24
retetre és jó cselekedetekre való felbuzdulás végett, El nem hagyván a magunk gyülekezetét, a miképen 25
szokásuk némelyeknek, hanem intvén egymást annyival inkább, mivel látjátok, hogy ama nap közelget.
Mert ha szándékosan vétkezünk, az igazság megismerésére való eljutás után, akkor többé nincs bűnökért 26
való áldozat, Hanem az ítéletnek valami rettenetes várása és a tűznek lángja, a mely megemészti az el- 27
lenszegülőket. A ki megveti a Mózes törvényét, két vagy három tanubizonyságra irgalom nélkűl meghal; 28
Gondoljátok meg, mennyivel súlyosabb büntetésre méltónak ítéltetik az, a ki az Isten Fiát megtapodja, 29
és a szövetségnek vérét, melylyel megszenteltetett, tisztátalannak tartja, és a kegyelemnek Lelkét bán-
talmazza? Mert ismerjük azt, a ki így szólt: Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr. 30
És ismét: Az Úr megítéli az ő népét. Rettenetes dolog az élő Istennek kezébe esni. Emlékezzetek 31, 32
pedig vissza a régebbi napokra, a melyekben, minekutána megvilágosíttattatok, sok szenvedésteljes küz-
delmet állottatok ki, Midőn egyfelől gyalázásokkal és nyomorgattatásokkal nyilvánosság elé hurczoltak 33
titeket, másfelől társai lettetek azoknak, a kik így jártak. Mert a foglyokkal is együtt szenvedtetek, és 34
vagyonotok elrablását örömmel fogadtátok, tudván, hogy néktek jobb és maradandó vagyonotok van a
mennyekben. Ne dobjátok el hát bizalmatokat, melynek nagy jutalma van. Mert békességes tűrésre 35, 36
van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedvén, elnyerjétek az ígéretet. Mert még vajmi kevés idő, 37
és a ki eljövendő, eljő és nem késik. Az igaz pedig hitből él. És a ki meghátrál, abban nem gyönyör- 38
ködik a lelkem. De mi nem vagyunk meghátrálás emberei, hogy elveszszünk, hanem hitéi, hogy életet 39
nyerjünk.

A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés. Mert ezzel **11**, 2
szereztek jó bizonyságot a régebbiek. Hit által értjük meg, hogy a világ Isten beszéde által teremtetett, 3
hogy a mi látható, a láthatatlanból állott elő. Hit által vitt Ábel becsesebb áldozatot Istennek, mint 4
Kain, a mi által bizonyságot nyert a felől, hogy igaz, bizonyságot tevén az ő ajándékairól Isten, és az
által még holta után is beszél. Hit által vitetett fel Énokh, hogy ne lásson halált, és nem találták meg, 5
mert az Isten felvitte őt. Mert felvitetése előtt bizonyságot nyert a felől, hogy kedves volt Istennek. Hit 6
nélkűl pedig lehetetlen Istennek tetszeni; mert a ki Isten elé járul, hinnie kell, hogy ő létezik és megju-
talmazza azokat, a kik őt keresik. Hit által tisztelte Istent Noé, mikor megintetvén a még nem látott 7
dolgok felől, házanépe megtartására bárkát készített, a mely által kárhoztatá e világot és a hitből való
igazságnak örökösévé lett. Hit által engedelmeskedett Ábrahám, mikor elhívatott, hogy menjen ki arra 8
a helyre, a melyet örökölendő vala, és kiméne, nem tudván, hová megy. Hit által lakott az ígéret földén, 9
mint idegenben, sátorokban lakván Izsákkal és Jákóbbal, ugyanazon ígéretnek örökös társaival. Mert 10
várja vala az alapokkal bíró várost, melynek építője és alkotója az Isten. Hit által nyert erőt Sára is 11
az ő méhében való foganásra, és életkora ellenére szűlt, minthogy hűnek tartotta azt, a ki az ígéretet
tette. Azért is egytől, még pedig mintegy kihalttól annyian származtak, mint az égnek csillagai soka- 12
ságra nézve, és mint a tenger partja mellett a fövény, mely megszámlálhatatlan. Hitben haltak meg 13
mindezek, nem nyerve meg az ígéreteket, hanem csak távolról látva és üdvözölve azokat, és vallást tevén
arról, hogy idegenek és vándorok a földön. Mert a kik így szólnak, nyilván jelentik, hogy hazát keresnek. 14
És hogyha eszökbe jutott volna az, a melyből kijöttek, volt volna idejök a visszatérésre. Így azonban jobb 15, 16
után vágyódnak, tudniillik mennyei után; azért nem szégyenli őket az Isten, hogy Istenöknek neveztessék, mert készített nékik várost. Hit által áldozta meg Ábrahám Izsákot, próbára tétetvén, és az 17
egyszülöttet vitte áldozatúl, ő ki az ígéreteket nyerte, A kinek meg volt mondva: Izsákban neveztetik 18
néked mag; Úgy gondolkozván, hogy az Isten a halálból is képes feltámasztani, miért is őt példaképen 19
viszszanyerte. Hit által áldá meg a jövendőkre nézve Izsák Jákóbot és Ézsaut. Hit által áldá meg a 20, 21
haldokló Jákób a József fiainak mindenikét, és botja végére hajolva imádkozott. Hit által emlékezett 22
meg élete végén József az Izráel fiainak kimeneteléről, és az ő tetemeiről rendelkezett. Hit által rej- 23
tegették Mózest az ő szülei születése után három hónapig, mivel látták, hogy kellemes a gyermek, és

nem féltek a király parancsától. Hit által tiltakozott Mózes, midőn felnövekedett, hogy Faraó leánya fiának mondják, Inkább választván az Isten népével való együttnyomorgást, mint a bűnnek ideig-óráig való gyönyörűségét; Égyiptom kincseinél nagyobb gazdagságnak tartván Krisztus gyalázatát, mert a megjutalmazásra tekintett. Hit által hagyta oda Égyiptomot, nem félvén a király haragjától; mert erős szívű volt, mintha látta volna a láthatatlan. Hit által rendelte a páskát és a vérnek kiontását, hogy az öldöklő ne illesse az ő elsőszülötteiket. Hit által keltek át a veres tengeren, mint valami szárazföldön, a mit megpróbálván az égyiptomiak, elnyelettek. Hit által omlottak le Jérikónak kőfalai, midőn hét napig köröskörűl járták. Hit által nem veszett el Ráháb a parázna nő az engedetlenekkel együtt, befogadván a kémeket békességgel. És mit mondja még? Hiszen kifogynék az időből, ha szólnék Gedeonról, Bárákról, Sámsonról, Jeftéről, Dávidról, Sámuelről és a prófétákról; A kik hit által országokat győztek le, igazságot cselekedtek, az ígéreteket elnyerték, az oroszlánok száját betömték, Megoltották a tűznek erejét, megmenekedtek a kard élitől, felerősödtek a betegségből, erősek lettek a háborúban, megszalasztották az idegenek táborait. Aszszonyok feltámadás útján visszanyerték halottjaikat; mások kínpadra vonattak, viszszautasítván a szabadulást, hogy becsesebb feltámadásban részesüljenek. Mások pedig megcsúfoltatások és megostoroztatások próbáját állották ki, sőt még bilincseket és börtönt is; Megköveztettek, kínpróbát szenvedtek, szétfűrészeltettek, kardra hányattak, juhoknak és kecskéknek bőrében bujdostak, nélkülözve, nyomorgattatva, gyötörtetve, A kikre nem volt méltó e világ, bujdosva pusztákon és hegyeken, meg barlangokban és a földnek hasadékaiban. És mindezek, noha hit által jó bizonyságot nyertek, nem kapták meg az ígéretet. Mivel Isten mi felőlünk valami jobbról gondoskodott, hogy nálunk nélkűl tökéletességre ne jussanak.

12 Annakokáért mi is, kiket a bizonyságoknak ily nagy fellege vesz körűl, félretéve minden akadályt és a megkörnyékező bűnt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdő tért. Nézvén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére Jézusra, a ki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbjára ült. Gondoljátok meg azért, hogy ő ily ellene való támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy el ne csüggedjetek, lelkeitekben elalélván. Mert még végig nem állottatok ellent, tusakodván a bűn ellen. És elfeledkeztetek-é az intésről, a mely néktek mint fiaknak szól: Fiam, ne vesd meg az Úrnak fenyítését, se meg ne lankadj, ha ő dorgál téged; Mert a kit szeret az Úr, megdorgálja, megostoroz pedig mindent, a kit fiává fogad. Ha a fenyítést elszenveditek, akkor veletek úgy bánik az Isten, mint fiaival; mert melyik fiú az, a kit meg nem fenyít az apa? Ha pedig fenyítés nélkűl valók vagytok, melyben mindenek részesültek, korcsok vagytok és nem fiak. Aztán, a mi testi apáink fenyítettek minket és becsültük őket; avagy nem sokkal inkább engedelmeskedünk-é a lelkek Atyjának és élünk! Mert ám azok kevés ideig, tetszésök szerint fenyítettek; ő pedig javunkra, hogy szentségében részesüljünk. Bármely fenyítés ugyan jelenleg nem látszik örvendetesnek, hanem keservesnek, ámde utóbb az igazságnak békességes gyümölcsével fizet azoknak, a kik általa gyakoroltatnak. Annakokáért a lecsüggesztett kezeket és az ellankadt térdeket egyenesítsétek föl, És lábaitokkal egyenesen járjatok, hogy a sánta el ne hajoljon, sőt inkább meggyógyuljon. Kövessétek mindenki irányában a békességet és a szentséget, a mely nélkűl senki sem látja meg az Urat: Vigyázván arra, hogy az Isten kegyelmétől senki el ne szakadjon; nehogy a keserűségnek bármely gyökere, fölnevekedvén, megzavarjon, és ez által sokan megfertőztettessenek. Ne legyen senki parázna vagy istentelen, mint Ézsau, a ki egy ételért eladta első szülöttségi jogát. Mert tudjátok, hogy azután is, mikor akarta örökölni az áldást, megvettetett; mert nem találta meg a megbánás helyét, noha könyhullatással kereste azt az áldást. Mert nem járultatok megtapintható hegyhez, és lángoló tűzhöz, és sűrű homályhoz, és sötétséghez, és szélvészhez, És trombita harsogásához, és a mondásoknak szavához, melyet a kik hallottak, kérték, hogy ne intéztessék hozzájok szó; Mert nem bírták ki, a mi parancsolva volt: Még ha oktalan állat ér is a hegyhez, megköveztessék, vagy nyillal lövettessék le; És oly rettenetes volt a látomány, hogy Mózes is mondá: Megijedtem és remegek: Hanem járultatok Sion hegyéhez, és az élő Istennek városához, a mennyei Jeruzsálemhez, és az angyalok ezreihez, Az elsőszülöttek seregéhez és egyházához, a kik be vannak írva a mennyekben, és mindenek bírájához Istenhez, és a tökéletes igazak lelkeihez, És az újszövetség közbenjárójához Jézushoz, és a meghintésnek véréhez, mely jobbat beszél, mint az Ábel vére. Vígyázzatok, meg ne vessétek azt, a ki szól; mert ha azok meg nem menekültek, a kik a földön szólót megvetették, sokkal kevésbbé mi, ha elfordulunk attól, a ki a mennyekből vagyon, Kinek szava akkor, megrendítette a földet, most pedig ígéretet tesz, mondván: Még egyszer megrázom nemcsak a földet, hanem az eget is. Az a még egyszer pedig jelenti az állhatatlan dolgoknak mint teremtményeknek megváltozását, hogy a rendíthetetlen dolgok maradjanak meg. Annakokáért mozdíthatatlan országot nyervén, legyünk háládatosak, melynél fogva szolgáljunk az Istennek tetsző módon kegyességgel és félelemmel. Mert a mi Istenünk megemésztő tűz.

Az atyafiúi szeretet maradjon meg. A vendégszeretetről el ne felejtkezzetek, mert ez által némelyek, **13**, 2
tudtokon kivűl, angyalokat vendégeltek meg. Emlékezzetek meg a foglyokról, mint fogolytársak, a gyöt- 3
rődőkről, mint a kik magatok is testben vagytok. Tisztességes minden tekintetben a házasság és a szep- 4
lőtelen házaságy; a paráznákat pedig és a házasságrontókat megítéli az Isten. Fösvénység nélkűl való 5
legyen a magatok viselete; elégedjetek meg azzal, a mitek van; mert Ő mondotta: Nem hagylak el, sem el
nem távozom tőled; Úgy hogy bízvást mondjuk: Az Úr az én segítségem, nem félek; ember mit árthat én 6
nékem? Emlékezzetek meg a ti előljáróitokról, a kik szólották néktek az Isten beszédét, és figyelmezvén 7
az ő életök végére, kövessétek hitöket. Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz. Különböző és 8, 9
idegen tudományok által ne hagyjátok magatokat félrevezettetni; mert jó dolog, hogy kegyelemmel erő-
síttessék meg a szív, nem ennivalókkal, a melyeknek semmi hasznát sem veszik azok, a kik azok körűl
járnak. Van oltárunk, a melyről nincs joguk enni azoknak, a kik a sátornak szolgálnak. Mert a mely 10, 11
állatok vérét a főpap beviszi a szentélybe a bűnért, azoknak testét megégetik a táboron kívűl. Annako- 12
káért Jézus is, hogy megszentelje az ő tulajdon vére által a népet, a kapun kívűl szenvedett. Menjünk ki 13
tehát ő hozzá a táboron kívűl, az ő gyalázatát hordozván. Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem 14
a jövendőt keressük. Annakokáért ő általa vigyünk dícséretnek áldozatát mindenkor Isten elé, azaz az ő 15
nevéről vallást tevő ajkaknak gyümölcsét. A jótékonyságról pedig és az adakozásról el ne felejtkezzetek, 16
mert ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten. Engedelmeskedjetek előljáróitoknak és fogadjatok szót, 17
mert ők vigyáznak lelkeitekre, mint számadók; hogy ezt örömmel míveljék és nem bánkódva, mert ez
néktek nem használ. Imádkozzatok érettünk. Mert úgy vagyunk meggyőződve, hogy jó lelkiismeretünk 18
van, igyekezvén mindenben tisztességesen forgolódni. Kiváltképen pedig arra kérlek, hogy ezt cse- 19
lekedjétek, hogy mihamarább visszaadassam néktek. A békesség Istene pedig, a ki kihozta a halálból a 20
juhoknak nagy pásztorát, örök szövetség vére által, a mi Urunkat Jézust, Tegyen készségesekké titeket 21
minden jóra, hogy cselekedjétek az ő akaratát, azt munkálván ti bennetek, a mi kedves ő előtte a Jézus
Krisztus által, a kinek dicsőség örökkön örökké. Ámen. Kérlek pedig titeket atyámfiai, szívleljétek meg 22
ez intő beszédet, hiszen röviden is írtam néktek. Legyen tudtotokra, hogy a mi atyánkfia Timótheus 23
kiszabadult, a kivel, ha csakhamar eljő, meglátogatlak titeket. Köszöntsétek minden előljárótokat és a 24
szenteket mind. Köszöntenek titeket az Olaszországból valók. Kegyelem mindnyájatokkal! Ámen! 25

JAKAB

1 Jakab, Istennek és az Úr Jézus Krisztusnak szolgája, az elszórtan levő tizenkét nemzetségnek;
2, 3 üdvözletemet. Teljes örömnek tartsátok, atyámfiai, mikor különféle kísértésekbe estek, Tud-
4 ván, hogy a ti hiteteknek megpróbáltatása kitartást szerez. A kitartásban pedig tökéletes csele-
5 kedet legyen, hogy tökéletesek és épek legyetek minden fogyatkozás nélkűl. Ha pedig valakinek
közűletek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, a ki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkűl adja;
6 és megadatik néki. De kérje hittel, semmit sem kételkedvén: mert a ki kételkedik, hasonlatos a tenger
7 habjához, a melyet a szél hajt és ide s tova hány. Mert ne vélje az ilyen ember, hogy kaphat valamit az
8, 9 Úrtól; A kétszínű, a minden útjában állhatatlan ember. Dicsekedjék pedig az alacsony sorsú atyafi az
10, 11 ő nagyságával; A gazdag pedig az ő alacsonyságával: mert elmúlik, mint a fűnek virága. Mert felkél a
nap az ő hévségével, és megszárítja a füvet; és annak virága elhull, és ábrázatának kedvessége elvész: így
12 hervad el a gazdag is az ő útaiban. Boldog ember az, a ki a kísértésben kitart; mert minekutána meg-
13 próbáltatott, elveszi az életnek koronáját, a mit az Úr ígért az őt szeretőknek. Senki se mondja, mikor
kísértetik: Az Istentől kísértetem: mert az Isten gonoszsággal nem kísérthető, ő maga pedig senkit sem
14, 15 kísért. Hanem mindenki kísértetik, a mikor vonja és édesgeti a tulajdon kívánsága. Azután a kívánság
16 megfoganván, bűnt szűl; a bűn pedig teljességre jutván, halált nemz. Ne tévelyegjetek szeretett atyám-
17 fiai! Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felűlről való, és a világosságok Atyjától száll alá,
18 a kinél nincs változás, vagy változásnak árnyéka. Az ő akarata szült minket az igazságnak ígéje által,
19 hogy az ő teremtményeinek valami zsengéje legyünk. Azért, szeretett atyámfiai, legyen minden ember
20 gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra. Mert ember haragja Isten igazságát nem
21 munkálja. Elvetvén azért minden undokságot és a gonoszságnak sokaságát, szelídséggel fogadjátok a
22 beoltott ígét, a mely megtartja a ti lelkeiteket. Az ígének pedig megtartói legyetek és ne csak hallgatói,
23 megcsalván magatokat. Mert ha valaki hallgatója az ígének és nem megtartója, az ilyen hasonlatos ah-
24 hoz az emberhez, a ki tükörben nézi az ő természet szerinti ábrázatát: Mert megnézte magát és elment,
25 és azonnal elfelejtette, milyen volt. De a ki belenéz a szabadság tökéletes törvényébe és megmarad a
mellett, az nem feledékeny hallgató, sőt cselekedet követője lévén, az boldog lesz az ő cselekedetében.
26 Ha valaki istentisztelőnek látszik köztetek, de nem zabolázza meg nyelvét, sőt megcsalja a maga szívét,
27 annak az istentisztelete hiábavaló. Tiszta és szeplő nélkűl való istentisztelet az Isten és az Atya előtt
ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban, és szeplő nélkűl megtartani magát e
világtól.

2 Atyámfiai, ne legyen személyválogatás a ti hitetekben, a mely van a dicsőség Urában, a mi Jézus
2 Krisztusunkban. Mert ha a ti gyülekezetetekbe bemegy egy aranygyűrűs férfiú fényes ruhában, bemegy
3 pedig egy szegény is szennyes ruhában; És rátekinttek arra, a kin a fényes ruha van, és azt mondjátok
néki: Te ülj ide szépen; és a szegénynek ezt mondjátok: Te állj ott, vagy ülj ide az én zsámolyom mellé:
4, 5 Nem mondtatok-é ellent magatoknak, és nem lettetek-é gonosz gondolkozású birákká? Halljátok meg
szeretett atyámfiai: avagy nem az Isten választotta-é ki e világ szegényeit, hogy gazdagok legyenek hit-
6 ben, és örökösei az országnak, a melyet azoknak ígért, a kik őt szeretik? Ti pedig meggyaláztátok a
szegényt. Avagy nem a gazdagok hatalmaskodnak-é rajtatok, és nem ők hurczolnak-é titeket a törvény
7, 8 elé? Nem ők káromolják-é azt a szép nevet, a melyről neveztettek? Ha ellenben megtartjátok a királyi
9 törvényt az Írás szerint: Szeressed felebarátodat, mint tenmagadat, jól cselekesztek. De ha személyvá-
10 logatók vagytok, vétkeztek, elmaraszttaltatva a törvény által, mint annak megrontói. Mert ha valaki az
11 egész törvényt megtartja is, de vét egy ellen, az egésznek megrontásában bűnös. Mert a ki ezt mondotta:
12 Ne paráználkodjál, ezt is mondotta: Ne ölj. És ha nem paráználkodol, de ölsz, törvényszegővé lettél. Úgy
13 szóljatok és úgy cselekedjetek, mint a kiket a szabadság törvénye fog megítélni. Mert az ítélet irgalmat-
14 lan az iránt, a ki nem cselekszik irgalmasságot; és dicsekedik az irgalmasság az ítélet ellen. Mi a haszna,
atyámfiai, ha valaki azt mondja, hogy hite van, cselekedetei pedig nincsenek? Avagy megtarthatja-é őt
15 a hit? Ha pedig az atyafiak, férfiak vagy nők, mezítelenek, és szűkölködnek mindennapi eledel nélkűl,
16 És azt mondja nékik valaki ti közűletek: Menjetek el békességgel, melegedjetek meg és lakjatok jól; de
17 nem adjátok meg nékik, a mikre szüksége van a testnek; mi annak a haszna? Azonképen a hit is, ha
18 cselekedetei nincsenek, megholt ő magában. De mondhatja valaki: Néked hited van, nékem pedig csele-
kedeteim vannak. Mutasd meg nékem a te hitedet a te cselekedeteidből, és én meg fogom néked mutatni
19 az én cselekedeteimből az én hitemet. Te hiszed, hogy az Isten egy. Jól teszed. Az ördögök is hiszik, és
20, 21 rettegnek. Akarod-é pedig tudni, te hiábavaló ember, hogy a hit cselekedetek nélkűl megholt? Avagy
Ábrahám, a mi atyánk, nem cselekedetekből igazíttatott-é meg, felvivén Izsákot, az ő fiát az oltárra?

Látod, hogy a hit együtt munkálkodott az ő cselekedeteivel, és a cselekedetekből lett teljessé a hit; 22, 23
És beteljesedett az Írás, a mely ezt mondja: Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdoníttatott néki igazságúl, és Isten barátjának neveztetett. Látjátok tehát, hogy cselekedetekből igazul meg az ember, és nem 24
csupán hitből. Hasonlatosképen pedig a tisztátalan Ráháb is, avagy nem cselekedetekből igazíttatott-é 25
meg, a mikor a követeket házába fogadta, és más úton bocsátotta ki? Mert a miképen holt a test lélek 26
nélkül, akképen holt a hit is cselekedetek nélkül.

Atyámfiai, ne legyetek sokan tanítók, tudván azt, hogy súlyosabb ítéletünk lészen. Mert mindnyá- **3**, 2
jan sokképen vétkezünk. Ha valaki beszédben nem vétkezik, az tökéletes ember, képes az egész testét megzabolázni. Ímé a lovaknak szájába zabolát vetünk, hogy engedelmeskedjenek nékünk, és az ő egész 3
testöket igazgatjuk. Ímé a hajók is, noha mily nagyok, és erős szelektől hajtatnak, mindazáltal igen kis 4
kormánytól oda fordíttatnak, a hová a kormányos szándéka akarja. Ezenképen a nyelv is kicsiny tag és 5
nagy dolgokkal hányja magát. Ímé csekély tűz mily nagy erdőt felgyújt! A nyelv is tűz, a gonoszságnak 6
összessége. Úgy van a nyelv a mi tagjaink között, hogy megszeplősíti az egész testet, és lángba borítja életünk folyását, maga is lángba boríttatván a gyehennától. Mert minden természet, vadállatoké, ma- 7
daraké, csúszómászóké és vízieké megszelidíthető és meg is szelidíttetett az emberi természet által: De 8
a nyelvet az emberek közűl senki sem szelidítheti meg; fékezhetetlen gonosz az, halálos méreggel teljes.
Ezzel áldjuk az Istent és Atyát, és ezzel átkozzuk az embereket, a kik az Isten hasonlatosságára teremt- 9
tettek: Ugyanabból a szájból jő ki áldás és átok. Atyámfiai, nem kellene ezeknek így lenni! Vajjon a 10, 11
forrás ugyan abból a nyílásból csörgedeztet-é édest és keserűt? Avagy atyámfiai, teremhet-é a fügefa 12
olajmagvakat, vagy a szőlőtő fügét? Azonképen egy forrás sem adhat sós és édes vizet. Kicsoda köztetek 13
bölcs és okos? Mutassa meg az ő jó életéből az ő cselekedeteit bölcsességnek szelídségével. Ha pedig 14
keserű irígység és czivódás van a ti szívetekben, ne dicsekedjetek és ne hazudjatok az igazság ellen. Ez 15
nem az a bölcsesség, a mely felülről jő, hanem földi, testi és ördögi. Mert a hol irígység és czivakodás 16
van, ott háborúság és minden gonosz cselekedet is van. A felülről való bölcseség pedig először is tiszta, 17
azután békeszerető, méltányos, engedelmes, irgalmassággal és jó gyümölcsökkel teljes, nem kételkedő és nem képmutató. Az igazság gyümölcse pedig békességben vettetik azoknak, a kik békességen munkál- 18
kodnak.

Honnét vannak a háborúk és harczok közöttetek? Nem onnan-é a ti gerjedelmeitekből, a melyek **4**
a ti tagjaitokban vitézkednek? Kívántok valamit, és nincs néktek: gyilkoltok és irígykedtek, és nem 2
nyerhetitek meg harczoltok és háborúskodtok; és nincsen semmitek, mert nem kéritek. Kéritek, de nem 3
kapjátok, mert nem jól kéritek, hogy gerjedelmeitekre költsétek azt. Parázna férfiak és asszonyok, nem 4
tudjátok-é, hogy a világ barátsága ellenségeskedés az Istennel? A ki azért e világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz. Vagy azt gondoljátok, hogy az Írás hiába mondja: Irígységre kívánkozik a 5
lélek, a mely bennünk lakozik? De majd nagyobb kegyelmet ád; ezért mondja: Az Isten a kevélyeknek 6
ellenök áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ád. Engedelmeskedjetek azért az Istennek; álljatok ellene 7
az ördögnek, és elfut tőletek. Közeledjetek az Istenhez, és közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg 8
kezeiteket ti bűnösök, és szenteljétek meg szíveiteket ti kétszívűek. Nyomorkodjatok és gyászoljatok 9
és sírjatok; a ti nevetéstek gyászra forduljon, és örömötök szomorúságra. Alázzátok meg magatokat az 10
Úr előtt, és felmagasztal titeket. Ne szóljátok meg egymást atyámfiai. A ki megszólja atyjafiát, és a ki 11
kárhoztatja atyjafiát, az a törvény ellen szól, és a törvényt kárhoztatja. Ha pedig a törvényt kárhoztatod, nem megtartója, hanem bírája vagy a törvénynek. Egy a törvényhozó, a ki hatalmas megtartani és 12
elveszíteni: kicsoda vagy te, hogy kárhoztatod a másikat? Nosza immár ti, a kik azt mondjátok: Ma 13
vagy holnap elmegyünk ama városba, és ott töltünk egy esztendőt, és kalmárkodunk, és nyerünk; A kik 14
nem tudjátok mit hoz a holnap: mert micsoda a ti életetek? Bizony pára az, a mely rövid ideig látszik, azután pedig eltűnik. Holott ezt kellene mondanotok: Ha az Úr akarja és élünk, ím ezt, vagy amazt 15
fogjuk cselekedni. Ti ellenben elbizakodottságtokban dicsekedtek: Minden ilyen dicsekedés gonosz. A 16, 17
ki azért tudna jót cselekedni, és nem cselekeszik, bűne az annak.

Nosza immár ti gazdagok, sírjatok, jajgatván a ti nyomorúságaitok miatt, a melyek elkövetkeznek **5**
reátok. Gazdagságotok megrothadt, és a ruháitokat moly ette meg; Aranyotokat és ezüstötöket rozsda 2, 3
fogta meg, és azok rozsdája bizonyság ellenetek, és megemészti a ti testeteket, mint a tűz. Kincset gyűjtöttetek az utolsó napokban! Ímé a ti mezőiteket learató munkások bére, a mit ti elfogtatok, kiált. És 4
az aratók kiáltásai eljutottak a Seregek Urának füleihez. Dőzsöltetek e földön és dobzódtatok; szíveteket legeltettétek, mint áldozás napján. Elkárhoztattátok, megöltétek az igazat; nem áll ellent néktek. 5, 6
Legyetek azért, atyámfiai, béketűrők az Úrnak eljöveteléig. Ímé a szántóvető várja a földnek drága gyü- 7
mölcsét, béketűréssel várja, míg reggeli és estveli esőt kap. Legyetek ti is béketűrők, és erősítsétek meg 8
szíveteket, mert az Úrnak eljövetele közel van. Ne sóhajtozzatok egymás ellen, atyámfiai, hogy el ne 9

10 ítéltessetek: ímé a Bíró az ajtó előtt áll. Például vegyétek, atyámfiai, a szenvedésben és béketűrésben a
11 prófétákat, a kik az Úr nevében szólottak. Ímé, boldogoknak mondjuk a tűrni tudókat. Jóbnak tűrését
12 hallottátok, és az Úrtól való végét láttátok, hogy igen irgalmas az Úr és könyörületes. Mindeneknek
előtte pedig ne esküdjetek, atyámfiai, se az égre, se a földre, se semmi más esküvéssel. Hanem legyen a ti
13 igenetek igen, és a nem nem; hogy kárhoztatás alá ne essetek. Szenved-é valaki köztetek? Imádkozzék.
14 Öröme van-é valakinek? Dícséretet énekeljen. Beteg-é valaki köztetek? Hívja magához a gyülekezet
15 véneit, és imádkozzanak felette, megkenvén őt olajjal az Úrnak nevében És a hitből való imádság meg-
16 tartja a beteget, és az Úr felsegíti őt. És ha bűnt követett is el, megbocsáttatik néki. Valljátok meg
bűneiteket egymásnak és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok: mert igen hasznos az igaz-
17 nak buzgóságos könyörgése. Illyés ember volt, hozzánk hasonló természetű; és imádsággal kéré, hogy
18 ne legyen eső, és nem volt eső a földön három esztendeig és hat hónapig: És ismét imádkozott, és az
19 ég esőt adott, és a föld megtermé az ő gyümölcsét. Atyámfiai, hogyha valaki ti köztetek eltévelyedik
20 az igazságtól, és megtéríti őt valaki, Tudja meg, hogy a ki bűnöst térít meg az ő tévelygő útjáról, lelket
ment meg a haláltól és sok bűnt elfedez.

I PÉTER

Péter, Jézus Krisztusnak apostola, a Pontusban, Galatziában, Kappadóciában, Ázsiában és Bithi- **1**
niában elszéledt jövevényeknek, A kik ki vannak választva az Atya Isten eleve rendelése sze- 2
rint, a Lélek megszentelésében, engedelmességre és Jézus Krisztus vérével való meghintésre:
kegyelem és békesség adassék néktek bőségesen. Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztus- 3
nak Atyja, a ki az ő nagy irgalmassága szerint újonnan szűlt minket élő reménységre Jézus Krisztusnak
a halálból való feltámadása által, Romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, a mely a 4
mennyekben van fenntartva számunkra, A kiket Isten hatalma őriz hit által az idvességre, a mely ké- 5
szen van, hogy az utolsó időben nyilvánvalóvá legyen, A melyben örvendeztek, noha most kissé, ha meg 6
kell lenni, szomorkodtok különféle kísértések között, Hogy a ti kipróbált hitetek, a mi sokkal becsesebb 7
a veszendő, de tűz által kipróbált aranynál, dícséretre, tisztességre és dicsőségre méltónak találtassék a
Jézus Krisztus megjelenésekor; A kit, noha nem láttatok, szerettek; a kiben, noha most nem látjátok, de 8
hisztek benne, kibeszélhetetlen és dicsőült örömmel örvendeztek: Elérvén hitetek czélját, a lélek idves- 9
ségét. A mely idvesség felől tudakozódtak és nyomozódtak a próféták, a kik az iránt atok való kegyelem 10
felől jövendöltek: Nyomozódván, hogy mely vagy milyen időre jelenté azt ki a Krisztusnak ő bennök 11
levő Lelke, a ki eleve bizonyságot tett a Krisztus szenvedéseiről és az azok után való dicsőségről. A kik- 12
nek megjelentetett, hogy nem magoknak, hanem nékünk szolgáltak azokkal, a melyeket most hirdetnek
néktek azok, a kik prédikálták néktek az evangyéliomot az egekből küldött Szent Lélek által; a mikbe
angyalok vágyakoznak betekinteni. Annakokáért felövezvén elmétek derekait, mint józanok, tökéletes- 13
sen reménykedjetek abban a kegyelemben, a melyet a Jézus Krisztus hoz néktek, mikor megjelen. Mint 14
engedelmes gyermekek ne szabjátok magatokat a ti előbbi kívánságaitokhoz, a melyek tudatlanságotok
alatt voltak bennetek; Hanem a miképen szent az, a ki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes éle- 15
tetekben; Mert meg van írva: Szentek legyetek, mert én szent vagyok. És ha Atyának hívjátok őt, a ki 16, 17
személyválogatás nélkűl ítél, kinek- kinek cselekedete szerint, félelemmel töltsétek a ti jövevénységtek
idejét: Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örö- 18
költ hiábavaló életetekből; Hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányén, a Krisztusén: A 19, 20
ki eleve el volt ugyan rendelve, a világ megalapítása előtt, megjelent pedig az idők végén ti érettetek, A 21
kik ő általa hisztek Istenben, a ki feltámasztotta őt a halálból és dicsőséget adott néki; hogy a ti hitetek
reménység is legyen Istenben. Lelketeket az igazság iránt való engedelmességben képmutatás nélkűl 22
való atyafiúi szeretetre tisztítván meg a Lélek által, egymást tiszta szívből buzgón szeressétek; Mint a 23
kik újonnan születtetek nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Istennek ígéje által, a mely él és
megmarad örökké. Mert minden test olyan, mint a fű, és az embernek minden dicsősége olyan, mint a 24
fű virága. Megszárad a fű, és virága elhull: De az Úr beszéde megmarad örökké. Ez pedig az a beszéd, 25
a mely néktek hirdettetett.

Levetvén azért minden gonoszságot, minden álnokságot, képmutatást, irígykedést, és minden rágal- **2**
mazást, Mint most született csecsemők, a tiszta, hamisítatlan tej után vágyakozzatok, hogy azon növe- 2
kedjetek; Mivelhogy ízleltétek, hogy jóságos az Úr. A kihez járulván, mint élő, az emberektől ugyan 3, 4
megvetett, de Istennél választott, becses kőhöz, Ti magatok is mint élő kövek épüljetek fel lelki házzá, 5
szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozzatok, a melyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által.
Azért van meg az Írásban: Ímé szegeletkövet teszek Sionban, a mely kiválasztott, becses; és a ki hisz 6
abban, meg nem szégyenül. Tisztesség azért néktek, a kik hisztek; az engedetleneknek pedig: A kő, a 7
melyet az építők megvetettek, az lett a szegeletnek fejévé, és megütközésnek kövévé s botránkozásnak
sziklájává; A kik engedetlenek lévén, megütköznek az ígében, a mire rendeltettek is. Ti pedig válasz- 8, 9
tott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek Annak
hatalmas dolgait, a ki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket; A kik hajdan nem nép 10
voltatok, most pedig Isten népe vagytok; a kik nem kegyelmezettek voltatok, most pedig kegyelmezettek
vagytok. Szeretteim, kérlek titeket, mint jövevényeket és idegeneket, tartóztassátok meg magatokat a 11
testi kívánságoktól, a melyek a lélek ellen vitézkednek; Magatokat a pogányok közt jól viselvén, hogy a 12
miben rágalmaznak titeket mint gonosztévőket, a jó cselekedetekből ha látják azokat, dicsőítsék Istent a
meglátogatás napján. Engedelmeskedjetek azért minden emberi rendelésnek az Úrért: akár királynak, 13
mint felebbvalónak; Akár helytartóknak, mint a kiket ő küld a gonosztévők megbüntetésére, a jól cselek- 14
vőknek pedig dícsérésére. Mert úgy van az Isten akaratja, hogy jót cselekedvén, elnémítsátok a balgatag 15
emberek tudatlanságát; Mint szabadok, és nem mint a kiknél a szabadság a gonoszság palástja, hanem 16
mint az Istennek szolgái. Mindenkit tiszteljetek, az atyafiúságot szeressétek; az Istent féljétek; a ki- 17

18 rályt tiszteljétek. A cselédek teljes félelemmel engedelmeskedjenek az uraknak; nem csak a jóknak és
19 kíméleteseknek, de a szívteleneknek is. Mert az kedves dolog, ha valaki Istenről való meggyőződéséért
20 tűr keserűségeket, méltatlanul szenvedvén. Mert micsoda dicsőség az, ha vétkezve és arczul veretve
21 tűrtök? de ha jót cselekedve és mégis szenvedve tűrtök, ez kedves dolog Istennél. Mert arra hívattatok
22 el; hiszen Krisztus is szenvedett érettetek, néktek példát hagyván, hogy az ő nyomdokait kövessétek: A
23 ki bűnt nem cselekedett, sem a szájában álnokság nem találtatott: A ki szidalmaztatván, viszont nem
24 szidalmazott, szenvedvén nem fenyegetőzött; hanem hagyta az igazságosan ítélőre: A ki a mi bűneinket
maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk: a kinek sebeivel gyó-
25 gyultatok meg. Mert olyanok valátok, mint tévelygő juhok; de most megtértetek lelketek pásztorához és
felvigyázójához.

3 Hasonlóképen az asszonyok engedelmeskedjenek az ő férjöknek, hogy ha némelyek nem engedelmes-
2 kednének is az ígének, feleségük magaviselete által íge nélkűl is megnyeressenek; Szemlélvén a ti fé-
3 lelemben való feddhetetlen életeteket. A kiknek ékessége ne legyen külső, hajuknak fonogatásából és
4 aranynak felrakásából vagy öltözékek felvevéséből való; Hanem a szívnek elrejtett embere, a szelíd és
5 csendes lélek romolhatatlanságával, a mi igen becses az Isten előtt. Mert így ékesítették magokat hajdan
6 ama szent asszonyok is, a kik Istenben reménykedtek, engedelmeskedvén az ő férjöknek. Miként Sára
engedelmeskedett Ábrahámnak, urának nevezvén őt; a kinek gyermekei lettetek, ha jót cselekesztek, és
7 semmi félelemtől nem rettegtek. A férfiak hasonlóképen, együtt lakjanak értelmes módon feleségükkel,
az asszonyi nemnek, mint gyöngébb edénynek, tisztességet tévén, mint a kik örökös társaik az élet ke-
8 gyelmében; hogy a ti imádságaitok meg ne hiusuljanak. Végezetre mindnyájan legyenek egyértelműek,
9 rokonérzelműek, atyafiszeretők, irgalmasak, kegyesek: Nem fizetvén gonoszszal a gonoszért, avagy szi-
dalommal a szidalomért; sőt ellenkezőleg áldást mondván, tudva, hogy arra hivattatok el, hogy áldást
10 örököljetek. Mert a ki akarja az életet szeretni, jó napokat látni, tiltsa meg nyelvét a gonosztól, és aj-
11 kait, hogy ne szóljanak álnokságot: Forduljon el a gonosztól, és cselekedjék jót; keresse a békességet, és
12 kövesse azt. Mert az Úr szemei az igazakon vannak, és az ő fülei azoknak könyörgésein; az Úr orczája
13, 14 pedig a gonoszt cselekvőkön. És kicsoda az, a ki bántalmaz titeket, ha a jónak követői lesztek? De
ha szenvedtek is az igazságért, boldogok vagytok, azoktól való félelemből pedig ne féljetek, se zavarba
15 ne essetek; Az Úr Istent pedig szenteljétek meg a ti szívetekben. Mindig készek legyetek megfelelni
16 mindenkinek, a ki számot kér tőletek a bennetek levő reménységről, szelídséggel és félelemmel: Jó lel-
kiismeretetek lévén hogy a miben rágalmaznak titeket, mint gonosztevőket, megszégyenűljenek a kik
17 gyalázzák a ti Krisztusban való jó élteteket. Mert jobb ha jót cselekedve szenvedtek, ha így akarja az
18 Isten akarata, hogynem gonoszt cselekedve. Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, mint igaz a
nem igazakért, hogy minket Istenhez vezéreljen; megölettetvén ugyan test szerint, de megeleveníttetvén
19, 20 lélek szerint; A melyben elmenvén, a tömlöczben lévő lelkeknek is prédikált, A melyek engedetlenek
voltak egykor, mikor egyszer várt az Isten béketűrése a Noé napjaiban, a bárka készítésekor, a melyben
21 kevés, azaz nyolcz lélek tartatott meg víz által: A mi minket is megtart most képmás gyanánt, mint
keresztség, a mi nem a test szenyjének lemosása, hanem jó lelkiismeret keresése Isten iránt, a Jézus
22 Krisztus feltámadása által; A ki Istennek jobbján van, felmenvén a mennybe; a kinek alávettettek az
angyalok, hatalmasságok és erők.

4 Minthogy azért Krisztus testileg szenvedett, fegyverkezzetek fel ti is azzal a gondolattal, hogy a ki tes-
2 tileg szenved, megszűnik a bűntől; Hogy többé ne embereknek kívánságai, hanem Isten akarata szerint
3 éljétek a testben hátralevő időt. Mert elég nékünk, hogy életünk elfolyt idejében a pogányok akaratát
cselekedtük, járván feslettségekben, kívánságokban, részegségekben, dobzódásokban, ivásokban és un-
4 dok bálványimádásokban. A mi miatt csudálkoznak, hogy nem futtok velök együtt a kicsapongásnak
5 ugyanabba az áradatába, szitkozódván. A kik számot adnak majd annak, a ki készen van megítélni
6 élőket és holtakat. Mert azért hirdettetett az evangyéliom a holtaknak is, hogy megítéltessenek embe-
7 rek szerint testben, de éljenek Isten szerint lélekben. A vége pedig mindennek közel van. Annakokáért
8 legyetek mértékletesek és józanok, hogy imádkozhassatok. Mindenek előtt pedig legyetek hajlandók az
9 egymás iránti szeretetre; mert a szeretet sok vétkez elfedez. Legyetek egymáshoz vendégszeretők, zú-
10 golódás nélkűl. Kiki a mint kegyelmi ajándékot kapott, úgy sáfárkodjatok azzal egymásnak, mint Isten
11 sokféle kegyelmének jó sáfárai; Ha valaki szól, mintegy Isten ígéit szólja; ha valaki szolgál, mintegy
azzal az erővel szolgáljon, a melyet Isten ád: hogy mindenben Isten dicsőíttessék a Jézus Krisztus által, a
12 kinek dicsőség és hatalom örökkön- örökké. Ámen. Szeretteim, ne rémüljetek meg attól a tűztől, a mely
13 próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történnék veletek; Sőt, a mennyiben
részetek van a Krisztus szenvedéseiben, örüljetek, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is vígadozva
14 örvendezhessetek. Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket; mert megnyugszik rajtatok

a dicsőségnek és az Istennek Lelke, a mit amazok káromolnak ugyan, de ti dicsőítitek azt. Mert senki 15
se szenvedjen közűletek mint gyilkos, vagy tolvaj, vagy gonosztévő, vagy mint más dolgába avatkozó:
Ha pedig mint keresztyén szenved, ne szégyelje, sőt dicsőítse azért az Istent. Mert itt az ideje, hogy 16, 17
elkezdődjék az ítélet az Istennek házán: ha pedig először mi rajtunk kezdődik, mi lesz azoknak a végök,
a kik nem engedelmeskednek az Isten evangyéliomának? És ha az igaz is alig tartatik meg, hová lesz az 18
istentelen és bűnös? Annakokáért a kik az Isten akaratából szenvednek is, ajánlják néki lelköket mint 19
hű teremtőnek, jót cselekedvén.

A köztetek lévő presbitereket kérem én, a presbitertárs, és a Krisztus szenvedésének tanuja, és a **5**
megjelenendő dicsőségnek részese: Legeltessétek az Istennek köztetek lévő nyáját, gondot viselvén arra 2
nem kényszerítésből, hanem örömest; sem nem rút nyerészkedésből, hanem jóindulattal; Sem nem úgy, 3
hogy uralkodjatok a gyülekezteken, hanem mint példányképei a nyájnak. És mikor megjelenik a főpász- 4
tor, elnyeritek a dicsőségnek hervadatlan koronáját. Hasonlatosképen ti ifjabbak engedelmeskedjetek a 5
véneknek: mindnyájan pedig, egymásnak engedelmeskedvén, az alázatosságot öltsétek fel; mert az Isten
a kevélyeknek ellene áll, az alázatosaknak pedig kegyelmet ád. Alázzátok meg tehát magatokat Isten- 6
nek hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején. Minden gondotokat ő reá vessétek, 7
mert néki gondja van reátok. Józanok legyetek, vigyázzatok; mert a ti ellenségetek, az ördög, mint ordító 8
oroszlán szerte jár, keresvén, kit elnyeljen: A kinek álljatok ellen, erősek lévén a hitben, tudva, hogy a 9
világban lévő atyafiságotokon ugyanazok a szenvedések telnek be. A minden kegyelemnek Istene pedig, 10
a ki az ő örök dicsőségére hívott el minket a Krisztus Jézusban, titeket, a kik rövid ideig szenvedtetek,
ő maga tegyen tökéletesekké, erősekké, szilárdakká és állhatatosakká. Övé a dicsőség és a hatalom 11
örökkön-örökké. Ámen. Silvánus által, a ki, a mint gondolom, hű atyátokfia, röviden írtam, intve és 12
bizonyságot téve, hogy az az Istennek igaz kegyelme, a melyben állotok. Köszönt titeket a veletek együtt 13
választott babiloni gyülekezet és Márk, az én fiam. Köszöntsétek egymást szeretet csókjával. Békesség 14
mindnyájatoknak, a kik Krisztusban vagytok.

II PÉTER

1 Simon Péter, Jézus Krisztus szolgája és apostola, azoknak, a kik velünk egyenlő drága hitet nyertek a mi Istenünknek és megtartónknak Jézus Krisztusnak igazságában: Kegyelem és békesség adassék néktek bőségesen az Istennek és Jézusnak a mi Urunknak megismerésében. Mivelhogy az ő isteni ereje mindennel m egajándékozott minket, a mi az életre és kegyességre való, Annak megismerése által, a ki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott; A melyek által igen nagy és becses ígéretekkel ajándékozott meg bennünket; hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek, kikerülvén a romlottságot, a mely a kívánságban van e világon. Ugyanerre pedig teljes igyekezetet is fordítván, a ti hitetek mellé ragasszatok jó cselekedetet, a jó cselekedet mellé tudományt, A tudomány mellé pedig mértékletességet, a mértékletesség mellé pedig tűrést, a tűrés mellé pedig kegyességet, A kegyesség mellé pedig atyafiakhoz való hajlandóságot, az atyafiakhoz való hajlandóság mellé pedig szeretetet. Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem tesznek titeket hivalkodókká, sem gyümölcstelenekké a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésére nézve. Mert a kiben ezek nincsenek meg, az vak, rövidlátó, elfelejtkezvén a régi bűneiből való megtisztulásáról. Annakokáért, atyámfiai, igyekezzetek inkább a ti elhívatástokat és kiválasztatásotokat erőssé tenni; mert ha ezeket cselekszitek, nem ütköztök meg soha. Mert ekképen gazdagon adatik majd néktek a mi Urunknak és megtartónknak, a Jézus Krisztusnak örök országába való bemenetel. Annakokáért nem mulasztom el, hogy mindenkor emlékeztesselek titeket ezekre, noha tudjátok ezeket, és erősek vagytok a jelenvaló igazságban. Méltónak vélem pedig, a míg ebben a sátorban vagyok, hogy emlékeztetés által ébresztgesselek titeket; Mint a ki tudom, hogy hamar leteszem sátoromat, a miképen a mi Urunk Jézus Krisztus is megjelentette nékem. De igyekezni fogok azon, hogy ti az én halálom után is mindenkor megemlékezhessetek ezekről. Mert nem mesterkélt meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és eljövetelét; hanem mint a kik szemlélői voltunk az ő nagyságának. Mert a miko r az Atya Istentől azt a tisztességet és dicsőséget nyerte, hogy hozzá a felséges dicsőség ilyen szózata jutott: Ez az én szeretett Fiam, a kiben én gyönyörködöm: Ezt az égből jövő szózatot mi hallottuk, együtt lévén vele a szent hegyen. És igen biztos nálunk a prófétai beszéd is, a melyre jól teszitek, ha figyelmeztek, mint sötét helyen világító szövétnekre, míg nappal virrad, és hajnalcsillag kél fel szívetekben; Tudván először azt, hogy az írásban egy prófétai szó sem támad saját magyarázatból. Mert sohasem ember akaratából származott a prófétai szó; hanem a Szent Lélektől indíttatva szólottak az Istennek szent emberei.

2 Valának pedig hamis próféták is a nép között, a miképen ti köztetek is lesznek hamis tanítók, a kik veszedelmes eretnekségeket fognak becsempészni, és az Urat, a ki megváltotta őket, megtagadván, önmagokra hirtelen való veszedelmet hoznak. És sokan fogják követni azoknak romlottságát; a kik miatt az igazság útja káromoltatni fog. És a telhetetlenség miatt költött beszédekkel vásárt űznek belőletek; kiknek kárhoztatásuk régtől fogva nem s zünetel, és romlásuk nem szunnyad. Mert ha nem kedvezett az Isten a bűnbe esett angyaloknak, hanem mélységbe taszítván, a sötétség lánczaira adta oda őket, hogy fenntartassanak az ítéletre; És ha a régi világnak sem kedvezett, de Nóét az igazság hirdetőjét, nyolczad magával megőrizte, özönvízzel borítván el az istentelenek világát; És ha Sodoma és Gomora városait elhamvasztotta, végromlásra kárhoztatta, például tévén azokra nézve, a kik istentelenkedni fognak; És ha megszabadította az igaz Lótot, a ki az istenteleneknek fajtalanságban való forgolódása miatt elfáradt; (Mert amaz igaz, azok között lakván, a gonosz cselekedeteket látva és hallva, napról-napra gyötri vala az ő igaz lelkét): Meg tudja szabadítani az Úr a kegyeseket a kísértésekből, a gonoszokat pedig az ítélet napjára büntetésre fenntartani. Főképen pedig azokat, a kik a testet követvén, tisztátalan kívánságban járnak, és a hatalmasságot megvetik. Vakmerők, magoknak kedveskedők, a kik a méltóságokat káromolni nem rettegnek: Holott az angyalok, a kik erőre és hatalomra nézve nagyobbak, nem szólnak azok ellen az Úr előtt káromló ítéletet. De ezek, mint oktalan természeti állatok, a melyek megfogatásra és elpusztításra valók, azokat, a miket nem ismernek, káromolván, azoknak pusztulásával fognak el is pusztulni, Megkapván gonoszságuk díját, mint a kik gyönyörűségnek tartják a naponkénti dobzódást; undokságok és fertelmek, a kik kéjelegnek az ő csalárdságukban, mikor együtt lakmároznak veletek; A kiknek szemei paráznasággal telvék, bűnnel telhetetlenek; elhitetik az állhatatlan lelkeket, szívök gyakorlott a telhetetlenségben, átok gyermekei; A kik elhagyván az egyenes útat, eltévelyedtek, követvén Bálámnak, Bosor fiának útját, a ki a gonoszság díját kedvelte; De megfeddetett az ő törvénytelenségéért: egy igavonó néma állat emberi szóval szólván, megakadályozta a próféta esztelenségét. Ezek víztelen kútfők, széltől hányatott fellegek, a kiknek a sötétség homálya van fentartva örökre. Mert hiábavalóság kevély szavait szólván, testi kívánsággal, bujálkodással elhitetik azokat, a kik valóban elszakadtak

a tévelységben élőktől, Szabadságot ígérvén azoknak, holott ők magok a romlottság szolgái; mert a kit 19
valaki legyőzött, az annak szolgájává lett. Mert ha az Úrnak, a megtartó Jézus Krisztusnak megisme- 20
rése által a világ fertelmeit elkerülték, de ezekbe ismét belekeveredve legyőzetnek, az ő utolsó állapotjuk
gonoszabbá lett az elsőnél. Mert jobb volna rájok nézve, ha meg sem ismerték volna az igazság út- 21
ját, mint hogy megismervén, elpártoljanak a nekik adott szent parancsolattól. De betelt rajtok az igaz 22
példabeszéd szava: Az eb visszatért a saját okádására, és a megmosódott disznó a sárnak fertőjébe.

Ez immár második levélírásom néktek, szeretteim, a melylyel a ti tiszta gondolkozástokat emléke- **3**
ztetés által serkentgetem; Hogy megemlékezzetek a szent prófétáktól ezelőtt mondott beszédekről, és az 2
Úrnak és Megtartónak általunk, az apostolok által közölt parancsolatjáról: Tudván először azt, hogy 3
az utolsó időben csúfolkodók támadnak, a kik saját kívánságaik szerint járnak, És ezt mondják: Hol 4
van az ő eljövetelének ígérete? Mert a mióta az atyák elhunytak, minden azonképen marad a teremtés
kezdetétől fogva. Mert kész-akarva nem tudják azt, hogy egek régtől fogva voltak, és föld, mely vízből 5
és víz által állott elő az Isten szavára; A melyek által az akkori világ vízzel elboríttatván, elveszett. A 6, 7
mostani egek pedig és a föld, ugyanazon szó által megkíméltettek, tűznek tartatván fenn, az ítéletnek
és az istentelen emberek romlásának napjára. Ez az egy azonban ne legyen elrejtve előttetek, szeret- 8
teim, hogy egy nap az Úrnál olyan, mint ezer esztendő, és ezer esztendő mint egy nap. Nem késik el az 9
ígérettel az Úr, mint némelyek késedelemnek tartják; hanem hosszan tűr érettünk, nem akarván, hogy
némelyek elvesszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson. Az Úr napja pedig úgy jő majd el, mint 10
éjjeli tolvaj, a mikor az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak, és a föld és a rajta
lévő dolgok is megégnek. Mivelhogy azért mindezek felbomlanak, milyeneknek kell lennetek néktek 11
szent életben és kegyességben, A kik várjátok és sóvárogjátok az Isten napjának eljövetelét, a melyért 12
az egek tűzbe borúlva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak! De új eget és újföldet várunk az 13
ő ígérete szerint, a melyekben igazság lakozik. Annakokáért, szeretteim, ezeket várván, igyekezzetek, 14
hogy szeplő nélkül és hiba nélkül valóknak találjon titeket békességben. És a mi Urunknak hosszútű- 15
rését idvességnek tartsátok; a miképen a mi szeretett atyánkfia Pál is írt néktek a néki adott bölcsesség
szerint; Szinte minden levelében is, a mikor ezekről beszél azokban; a melyekben vannak némely nehe- 16
zen érthető dolgok, a miket a tudatlanok és állhatatlanok elcsűrnek-csavarnak, mint egyéb írásokat is, a
magok vesztére. Ti azért szeretteim előre tudván ezt, őrizkedjetek, hogy az istentelenek tévelygéseitől 17
elragadtatva, a saját erősségetekből ki ne essetek; Hanem növekedjetek a kegyelemben és a mi Urunk- 18
nak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében. Néki legyen dicsőség, mind most, mind örökkön
örökké. Ámen.

I JÁNOS

1 Ami kezdettől fogva vala, a mit hallottunk, a mit szemeinkkel láttunk, a mit szemléltünk, és
2 kezeinkkel illettünk, az életnek ígéjéről. (És az élet megjelent és láttuk és tanubizonyságot
teszünk róla és hirdetjük néktek az örök életet, a mely az Atyánál vala és megjelent nékünk;)
3 A mit hallottunk és láttunk, hirdetjük néktek, hogy néktek is közösségtek legyen velünk, és
4 pedig a mi közösségünk az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal. És ezeket azért írjuk néktek,
5 hogy örömetek teljes legyen. És ez az az üzenet, a melyet tőle hallottunk és hirdetünk néktek, hogy az
6 Isten világosság és nincsen ő benne semmi sötétség. Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és
7 sötétségben járunk; hazudunk és nem az igazságot cselekeszszük. Ha pedig a világosságban járunk, a
mint ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére
8 megtisztít minket minden bűntől. Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mi bennünk, magunkat csaljuk
9 meg és igazság nincsen mi bennünk. Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket
10 és megtisztítson minket minden hamisságtól. Ha azt mondjuk, hogy nem vétkeztünk, hazuggá tesszük
őt, és az ő ígéje nincsen mi bennünk.

2 Én fiacskáim, ezeket azért írom néktek, hogy ne vétkezzetek. És ha valaki vétkezik, van Szószólónk
2 az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus. És ő engesztelő áldozat a mi vétkeinkért; de nemcsak a mienkért,
3 hanem az egész világért is. És arról tudjuk meg, hogy megismertük őt, ha az ő parancsolatait megtart-
4 juk. A ki ezt mondja: Ismerem őt, és az ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban
5 az igazság. A ki pedig megtartja az ő beszédét, abban valósággal teljessé lett az Isten szeretete. Erről
6 tudjuk meg, hogy ő benne vagyunk: A ki azt mondja, hogy ő benne marad, annak úgy kell járnia, a mint
7 ő járt. Atyámfiai, nem új parancsolatot írok néktek, hanem régi parancsolatot, a mely előttetek volt kez-
8 dettől fogva; a régi parancsolat az íge, a melyet hallottatok kezdettől fogva. Viszont új parancsolatot írok
néktek, a mi igaz ő benne és ti bennetek; mert a sötétség szűnni kezd, és az igaz világosság már fénylik.
9, 10 A ki azt mondja, hogy a világosságban van, és gyűlöli az ő atyjafiát, az még mindig a sötétségben van. A
11 ki szereti az ő atyjafiát, a világosságban marad, és nincs benne botránkozásra való. A ki pedig gyűlöli az
ő atyjafiát, a sötétségben van, és a sötétségben jár, és nem tudja hová megy, mert a sötétség megvakította
12, 13 az ő szemeit. Írok néktek gyermekek, mert a ti bűneitek megbocsáttattak az ő nevéért. Írok néktek
atyák, mert megismertétek azt, a ki kezdettől fogva van. Írok néktek ifjak, mert meggyőztétek a gonoszt.
14 Írok néktek fiacskák, mert megismertétek az Atyát. Írtam néktek atyák, mert megismertétek azt, a ki
kezdettől fogva van. Írtam néktek ifjak, mert erősek vagytok, és az Isten ígéje megmarad bennetek, és
15 meggyőztétek a gonoszt. Ne szeressétek a világot, se azokat, a mik a világban vannak. Ha valaki a
16 világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete. Mert mindaz a mi a világban van, a test kívánsága,
17 és a szemek kívánsága, és az élet kérkedése nem az Atyától van, hanem a világból. És a világ elmúlik,
18 és annak kívánsága is; de a ki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké. Fiacskáim, itt az utolsó
óra; és a mint hallottátok, hogy az antikrisztus eljő, így most sok antikrisztus támadt; a honnan tudjuk,
19 hogy itt az utolsó óra. Közűlünk váltak ki, de nem voltak közűlünk valók; mert ha közűlünk valók lettek
volna, velünk maradtak volna; de hogy nyilvánvalóvá legyen felőlük, hogy nem mindnyájan közűlünk
20, 21 valók. És néktek kenetetek van a Szenttől, és mindent tudtok. Nem azért írtam néktek, mivel nem
ismeritek az igazságot, hanem mivel ismeritek azt, és mivel semmi sincsen az igazságból, a mi hazugság.
22 Ki a hazug, ha nem az, a ki tagadja hogy a Jézus a Krisztus? Ez az antikrisztus, a ki tagadja az Atyát
23 és a Fiút. Senkiben nincs meg az Atya, a ki tagadja a Fiút. A ki vallást tesz a Fiúról, abban az Atya
24 is megvan. A mit azért ti kezdettől hallottatok, az maradjon meg bennetek. Ha bennetek marad az, a
25 mit kezdettől fogva hallottatok, ti is az Atyában és a Fiúban maradtok. És az az ígéret, a melyet ő ígért
26, 27 nékünk: az örök élet. Ezeket írtam néktek azok felől, a kik elhitetnek titeket. És az a kenet, a melyet ti
kaptatok tőle, bennetek marad, és így nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket; hanem a mint
az a kenet megtanít titeket mindenre, úgy igaz is az és nem hazugság, és a miként megtanított titeket,
28 úgy maradjatok ő benne. És most, fiacskáim, maradjatok ő benne; hogy mikor megjelenik, bizodalmunk
29 legyen, és meg ne szégyenűljünk előtte az ő eljövetelekor. Ha tudjátok, hogy ő igaz, tudjátok, hogy a ki
az igazságot cselekszi, az mind tőle született.

3 Lássátok milyen nagy szeretetet adott nékünk az atya, hogy Isten fiainak neveztetünk! A világ azért
2 nem ismer minket, mert nem ismerte meg Őt. Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem
lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Ő
3 hozzá; mert meg fogjuk őt látni, a mint van. És a kiben megvan ez a reménység Ő iránta, az mind

megtisztítja ő magát, a miképen Ő is tiszta. Valaki bűnt a cselekszi, az a törvénytelenséget is cselekszi; 4
a bűn pedig a törvénytelenség. És tudjátok, hogy ő azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye; és ő 5
benne nincsen bűn. A ki ő benne marad, egy sem esik bűnbe; a ki bűnbe esik, egy sem látta őt, sem meg 6
nem ismerte őt. Fiacskáim! senki el ne hitessen benneteket: a ki az igazságot cselekszi, igaz az, a miként 7
Ő is igaz: A ki a bűnt cselekszi az ördögből van; mert az ördög kezdettől fogva bűnben leledzik. Azért 8
jelent meg az Istennek Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa. Senki sem cselekszik bűnt, a ki az Istentől 9
született, mert benne marad annak magva; és nem cselekedhetik bűnt, mivelhogy Istentől született.
Erről ismerhetők meg az Isten gyermekei és az ördög gyermekei: a ki igazságot nem cselekszik, az egy 10
sem az Istentől való, és az sem, a ki nem szereti az atyjafiát. Mert ez az üzenet, a melyet kezdettől 11
fogva hallottatok, hogy szeressük egymást: Nem úgy, mint Kain, a ki a gonosztól vala, és meggyilkolá 12
az ő testvérét. És miért gyilkolta meg azt? Mivel az ő cselekedetei gonoszok valának, a testvéreié pedig
igazak. Ne csodálkozzatok atyámfiai, ha gyűlöl titeket a világ! Mi tudjuk, hogy általmentünk a halálból 13, 14
az életbe, mert szeretjük a mi atyánkfiait. A ki nem szereti az ő atyjafiát, a halálban marad. A ki 15
gyűlöli az ő atyjafiát, mind embergyilkos az: és tudjátok, hogy egy embergyilkosnak sincs örök élete, a
mi megmaradhatna ő benne. Arról ismertük meg a szeretetet, hogy Ő az ő életét adta érettünk: mi is 16
kötelesek vagyunk odaadni életünket a mi atyánkfiaiért. A kinek pedig van miből élnie e világon, és 17
elnézi, hogy az ő atyjafia szükségben van, és elzárja attól az ő szívét, miképen marad meg abban az Isten
szeretete? Fiacskáim, ne szóval szeressünk, se nyelvvel; hanem cselekedettel és valósággal. És erről 18, 19
ismerjük meg, hogy mi az igazságból vagyunk, és így teszszük bátorságosakká ő előtte a mi szíveinket,
Hogy ha vádol minket a szív, mivelhogy nagyobb az Isten a mi szívünknél, és mindent tud. Szeretteim, 20, 21
ha szívünk nem vádol minket, bizodalmunk van az Istenhez; És akármit kérjünk, megnyerjük tőle, 22
mert megtartjuk az ő parancsolatait, és azokat cselekeszszük, a mik kedvesek előtte. Ez pedig az ő 23
parancsolata, hogy higyjünk az ő fiának, a Jézus Krisztusnak nevében, és szeressük egymást, a mint
megparancsolta nékünk. És a ki az ő parancsolatait megtartja, az Ő benne marad és Ő is abban; és 24
abból ismerjük meg, hogy bennünk marad, abból a Lélekből, a melyet nékünk adott.

Szeretteim, ne higyjetek minden léleknek, hanem próbáljátok meg a lelkeket, ha Istentől vannak-é; **4**
mert sok hamis próféta jött ki a világba. Erről ismerjétek meg az Isten Lelkét: valamely lélek Jézust 2
testben megjelent Krisztusnak vallja, az Istentől van; És valamely lélek nem vallja Jézust testben meg- 3
jelent Krisztusnak, nincsen az Istentől: és az az antikrisztus lelke, a melyről hallottátok, hogy eljő; és
most e világban van már. Ti az Istentől vagytok, fiacskáim, és legyőztétek azokat; mert nagyobb az, a 4
ki bennetek van, mint az, a ki e világban van. Azok a világból valók; azért a világ szerint beszélnek, 5
és a világ hallgat rájok. Mi az Istentől vagyunk: a ki ismeri az Istent, hallgat reánk, a ki nincsen az 6
Istentől, nem hallgat reánk. Erről ismerjük meg az igazságnak lelkét és a tévelygésnek lelkét. Szeret- 7
teim, szeressük egymást: mert a szeretet az Istentől van; és mindaz, a ki szeret, az Istentől született,
és ismeri az Istent. A ki nem szeret, nem ismerte meg az Istent; mert az Isten szeretet. Az által lett 8, 9
nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy
éljünk általa. Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy ő szeretett minket, 10
és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért. Szeretteim, ha így szeretett minket az Isten, 11
nekünk is szeretnünk kell egymást. Az Istent soha senki nem látta: Ha szeretjük egymást, az Isten 12
bennünk marad, és az ő szeretete teljessé lett bennünk: Erről ismerjük meg, hogy benne maradunk és ő 13
mibennünk; mert a maga Lelkéből adott minékünk. És mi láttuk és bizonyságot teszünk, hogy az Atya 14
elküldte a Fiút a világ üdvözítőjéül. A ki vallja, hogy Jézus az Istennek Fia, az Isten megmarad abban, 15
és ő is az Istenben. És mi megismertük és elhittük az Istennek irántunk való szeretetét. Az Isten szere- 16
tet; és a ki a szeretetben marad, az Istenben marad, és az Isten is ő benne. Azzal lesz teljessé a szeretet 17
közöttünk, hogy bizodalmunk van az ítélet napjához, mert a mint ő van, úgy vagyunk mi is e világban.
A szeretetben nincsen félelem; sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet, mert a félelem gyötrelemmel jár; a 18
ki pedig fél, nem lett teljessé a szeretetben. Mi szeressük őt; mert ő előbb szeretett minket! Ha azt 19, 20
mondja valaki, hogy: Szeretem az Istent, és gyűlöli a maga atyjafiát, hazug az: mert a ki nem szereti a
maga atyjafiát, a kit lát, hogyan szeretheti az Istent, a kit nem lát? Az a parancsolatunk is van ő tőle, 21
hogy a ki szereti az Istent, szeresse a maga atyjafiát is.

Mindaz, a ki hiszi, hogy Jézus a Krisztus, Istentől született; és mindaz, a ki szereti a szülőt, azt **5**
is szereti, a ki attól született. Abból ismerjük meg, hogy szeretjük az Isten gyermekeit, hogy ha az 2
Istent szeretjük, és az ő parancsolatait megtartjuk. Mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az ő 3
parancsolatait; az ő parancsolatai pedig nem nehezek. Mert mindaz, a mi az Istentől született, legyőzi 4
a világot; és az a győzedelem, a mely legyőzte a világot, a mi hitünk. Ki az, a ki legyőzi a világot, 5
ha nem az, a ki hiszi, hogy Jézus az Isten fia? Ez az, a ki víz és vér által jő vala, Jézus a Krisztus; 6

nemcsak a vízzel, hanem a vízzel és a vérrel. És a Lélek az, a mely bizonyságot tesz, mert a Lélek
7 az igazság. Mert hárman vannak, a kik bizonyságot tesznek a mennyben, az Atya, az Ige és a Szent
8 Lélek: és ez a három egy. És hárman vannak, a kik bizonyságot tesznek a földön, a Lélek, a víz és a
9 vér: és ez a három is egy. Ha elfogadjuk az emberek bizonyságtételét, az Isten bizonyságtétele nagyobb:
10 mert az Isten bizonyságtétele az, a melylyel bizonyságot tett az ő Fiáról. A ki hisz az Isten Fiában,
bizonyságtétele van önmagában. A ki nem hisz az Istennek, hazuggá tette őt; mert nem hitt abban a
11 bizonyságtételben, a melylyel bizonyságot tett Isten az ő Fiáról. És ez az a bizonyságtétel, hogy örök
12 életet adott nékünk az Isten és ez az élet az ő Fiában van. A kié a Fiú, azé az élet a kiben nincs meg az
13 Isten Fia, az élet sincs meg abban. Ezeket írtam néktek, a kik hisztek az Isten Fiának nevében, hogy
14 tudjátok meg, hogy örök életetek van, és hogy higyjetek az Isten Fiának nevében. És ez az a bizodalom,
15 amelylyel ő hozzá vagyunk, hogy ha kérünk valamit az ő akarata szerint, meghallgat minket: És ha
tudjuk, hogy meghallgat bennünket, akármit kérünk, tudjuk, hogy megvannak a kéréseink, a melyeket
16 kértünk ő tőle. Ha valaki látja, hogy az ő atyjafia vétkezik, de nem halálos bűnt, könyörögjön, és az
Isten életet ad annak, a ki nem halálos bűnnel vétkezik. Van halálos bűn; nem az ilyenért mondom, hogy
17, 18 könyörögjön. Minden igazságtalanság bűn; de van nem halálos bűn is. Tudjuk, hogy valaki Istentől
19 született, nem vétkezik; hanem a ki Istentől született, megőrzi magát, és a gonosz nem illeti őt. Tudjuk,
20 hogy Istentől vagyunk, és az egész világ a gonoszságban vesztegel. De tudjuk, azt is, hogy az Isten Fia
eljött, és értelmet adott nékünk arra, hogy megismerjük az igazat, és hogy mi az igazban, az ő Fiában, a
21 Jézus Krisztusban vagyunk. Ez az igaz Isten és az örök élet. Fiacskáim, oltalmazzátok meg magatokat
a bálványoktól. Ámen!

II JÁNOS

A presbiter a kiválasztott asszonynak és az ő gyermekeinek, a kiket én igazán szeretek, és nem **1**
csak én, hanem mindenki, a ki megismerte az igazságot, Az igazságért, a mely megmarad ben- 2
nünk, és velünk lesz mindörökké: Kegyelem, irgalom, békesség legyen veletek az Atya Istentől, 3
és az Úr Jézus Krisztustól az Atyának Fiától igazsággal és szeretettel. Felettébb örűltem, hogy 4
olyanokat találtam gyermekeid között, a kik igazságban járnak, a mint parancsolatot vettünk az Atyától.
És most kérlek téged, Asszonyom, nem mintha új parancsolatot írnék néked, hanem, a melyet kezdettől 5
fogva vettünk, hogy szeressük egymást! És ez a szeretet, hogy járjunk az ő parancsolatai szerint. Ez 6
a parancsolat, a mint kezdettől fogva hallottátok, hogy abban járjatok. Mert sok hitető jött e világra, 7
a kik nem vallják a Jézust testben megjelent Krisztusnak. Ez a hitető és az antikrisztus. Vigyázzatok 8
magatokra, hogy el ne veszítsük, a mit munkáltunk, hanem teljes jutalmat nyerjünk. A ki félrelép és 9
nem marad meg a Krisztus tudománya mellett, annak egynek sincs Istene. A ki megmarad a Krisztus
tudománya mellett, mind az Atya, mind a Fiú az övé. Ha valaki elmegy hozzátok és nem ezt a tu- 10
dományt viszi, ne fogadjátok azt be házatokba, és azt ne köszöntsétek; Mert a ki köszönti azt, részes 11
annak gonosz cselekedeteiben. Sok írni valóm volna néktek, de nem akartam papirossal és tintával, ha- 12
nem reménylem, hogy elmegyek hozzátok, és szemtől szembe beszélhetünk, hogy örömünk teljes legyen.
Köszöntenek téged a te kiválasztott nőtestvéreidnek gyermekei. Ámen. 13

III JÁNOS

1, 2 A presbiter a szeretett Gájusnak, a kit én igazán szeretek. Szeretett barátom, kívánom, hogy
3 mindenben jól legyen dolgot, és légy egészséges, a mint jó dolga van a lelkednek. Mert feletté örültem, a mikor atyafiak jöttek és bizonyságot tettek a te igazságodról, úgy, a mint te az
4 igazságban jársz. Nincs annál nagyobb örömem, mintha hallom, hogy az én gyermekeim az
5 igazságban járnak. Szeretett barátom, híven cselekszel mindenben, a mit az atyafiakért, és pedig az
6 idegenekért teszel, A kik bizonyságot tettek a te szeretetedről a gyülekezet előtt; a kiket jól teszed, ha
7 Istenhez méltóan bocsátasz útjokra. Mert az ő nevéért mentek ki, semmit sem fogadván el a pogá-
8 nyoktól: Nékünk azért be kell fogadnunk az ilyeneket, hogy munkatársaikká lehessünk az igazságban.
9, 10 Írtam a gyülekezetnek; de Diotrefesz, a ki elsőséget kíván közöttük, nem fogad el minket. Ezért, ha odamegyek, felemlítem az ő dolgait, a melyeket cselekszik, gonosz szavakkal csácsogván ellenünk; sőt nem
11 elégedvén meg ezzel, maga sem fogadja be az atyafiakat, és a kik ezt akarnák, azokat is akadályozza, és
12 az egyházból kiveti. Szeretett barátom, ne a rosszat kövesd, hanem a jót. A ki jót cselekszik, az Isten-
13 től van; a ki pedig rosszat cselekszik, nem látta az Istent. Demeter mellett mindenki bizonyságot tett,
14 maga az igazság is de mi is bizonyságot teszünk, és tudjátok, hogy a mi bizonyságtételünk igaz. Sok írni valóm volna de nem akarok tintával és tollal írni néked: Hanem reménylem, hogy csakhamar meglátlak téged és szemtől szembe beszélhetünk. Békesség néked! Köszöntenek téged a te barátaid. Köszöntsd a barátainkat név szerint.

JÚDÁS

Júdás, Jézus Krisztusnak szolgája, Jakabnak pedig atyafia, az elhívottaknak, a kik az Atya Is- **1**
tentől megszenteltettek és Jézus Krisztustól megtartattak: Irgalmasság, békesség és szeretet 2
adassék néktek bőségesen. Szeretteim, mivelhogy minden igyekezettel azon vagyok, hogy írjak 3
néktek a közös üdvösség felől: kénytelen voltam, hogy intőleg írjak néktek, hogy tusakodjatok
a hitért, a mely egyszer a szenteknek adatott. Mert belopózkodtak valami emberek, a kik régen előre 4
beírattak ezen ítéletre, istentelenek, kik a mi Istenünknek kegyelmét bujálkodásra fordítják, és az egye-
düli Urat, az Istent, és a mi Urunkat, a Jézus Krisztust megtagadják. Emlékeztetni akarlak továbbá 5
titeket, mint a kik egyszer már tudjátok, hogy az Úr, a mikor a népet Egyiptom földéből kiszabadította,
viszontag azokat, a kik nem hittek, elvesztette. És az angyalokat is, a kik nem tartották meg fejedelem- 6
ségöket, hanem elhagyták az ő lakóhelyöket, a nagy nap ítéletére örök bilincseken, sötétségben tartotta.
Miképen Sodoma és Gomora és a körültök lévő városok is, a melyek azokhoz hasonlóan paráználkodtak, 7
és más test után jártak, például vannal előttünk, örök tűznek büntetését szenvedvén. Hasonlóképen 8
mégis ezek is álomba merülvén, a testet megfertőztetik, a hatalmasságot megvetik, és a méltóságokat
káromolják. Pedig Mihály arkangyal, mikor az ördöggel vitatkozván Mózes teste felett vetélkedett, nem 9
mert arra káromló ítéletet mondani, hanem azt mondá: Dorgáljon meg téged az Úr! Ezek pedig azokat 10
káromolják, a miket nem tudnak; a miket pedig természet szerint tudnak, mint az oktalan állatok, azok
által megromolnak. Jaj nékik! mert a Kain útján indultak el, és a Bálám tévelygéseivel bérért szakad- 11
tak ki, és a Kóré ellenkezésével vesztek el. Ezek szennyfoltok a ti szeretetvendégségeiteken, tartózkodás 12
nélkűl veletek lakmároznak, magokat hízlalják; víztelen, szelektől hányt-vetett fellegek; elhervadt, gyü-
mölcstelen, kétszer meghalt és tőből kiszaggatott fák; Tengereknek megvadult habjai, a magok rútságát 13
tajtékozók; tévelygő csillagok, a kiknek a sötétség homálya van fenntartva örökre. Ezekről is prófétált 14
pedig Énok, a ki Ádámtól fogva a hetedik volt, mondván: Ímé, eljött az Úr az ő sok ezer szentjével, Hogy 15
ítéletet tartson mindenek felett, és feddőzzék mindazok ellen, a kik közöttök istentelenek, istentelen-
ségöknek minden cselekedetéért, a melyekkel istentelenkedtek, és minden kemény beszédért, a melyet
az istentelen bűnösök szóltak ő ellene. Ezek zúgolódók, panaszolkodók, a magok kívánságai szerint já- 16
rók; szájok kevélységet szól, haszonlesésből személyimádók. Ti azonban, szeretteim, emlékezzetek meg 17
azokról a beszédekről, a melyeket a mi Urunk Jézus Krisztus apostolai mondottak. Mert azt mondták 18
néktek, hogy az utolsó időben lesznek csúfolódók, a kik az ő istentelen kívánságaik szerint járnak. Ezek 19
azok, a kik különszakadnak, érzékiek, kikben nincsen Szent Lélek. Ti pedig szeretteim, épülvén a ti 20
szentséges hitetekben, imádkozván Szent Lélek által, Tartsátok meg magatokat Istennek szeretetében, 21
várván a mi Urunk Jézus Krisztusnak irgalmasságát az örök életre. És könyörüljetek némelyeken, meg- 22
különböztetvén őket. Másokat pedig rettentéssel mentsetek meg, kiragadva őket a tűzből, és útálva még 23
a ruhát is, a melyet a test beszennyezett. Annak pedig, a ki titeket a bűntől megőrízhet, és az ő dicsősége 24
elé állíthat feddhetetlenségben nagy örömmel, Az egyedűl bölcs Istennek, a mi megtartónknak, dicsőség, 25
nagyság, erő és hatalom most és mind örökké. Ámen.

JELENÉSEK

1 Jézus Krisztus kijelentése, a melyet adott néki az Isten, hogy megmutassa az ő szolgáinak, a mik-
nek meg kell lenniök hamar: Ő pedig elküldvén azt az ő angyala által, megjelenté az ő szolgájá-
2 nak Jánosnak, A ki bizonyságot tett az Isten beszédéről és Jézus Krisztus bizonyságtételéről,
3 mindenről, a mit látott. Boldog, a ki olvassa, és a kik hallgatják e prófétálásnak beszédeit, és
4 megtartják azokat, a melyek megírattak abban; mert az idő közel van. János a hét gyülekezetnek, a
mely Ázsiában van: Kegyelem néktek és békesség attól a ki van, a ki vala és a ki eljövendő; és a hét lélek-
5 től, a mely az ő királyiszéke előtt van; És a Jézus Krisztustól, a ki a hű tanúbizonyság, a halottak közül
az elsőszülött, és a föld királyainak fejedelme. Annak, a ki minket szeretett, és megmosott bennünket a
6 mi bűneinkből az ő vére által, És tett minket királyokká és papokká az ő Istenének és Atyjának: annak
7 dicsőség és hatalom mind örökkön örökké! Ámen. Ímé eljő a felhőkkel; és minden szem meglátja őt, még
8 a kik őt által szegezték is; és siratja őt e földnek minden nemzetsége. Úgy van, Ámen. Én vagyok az
Alfa és az Omega, kezdet és vég, ezt mondja az Úr, a ki van és a ki vala és a ki eljövendő, a Mindenható.
9 Én János, a ki néktek atyátokfia is vagyok, társatok is a Jézus Krisztus szenvedésében és királyságában
és tűrésében, a szigeten valék, a mely Páthmósnak neveztetik, az Isten beszédéért és a Jézus Krisztus
10 bizonyságtételéért. Lélekben valék ott az Úrnak napján, és hallék hátam megett nagy szót, mint egy
11 trombitáét, A mely ezt mondja vala: Én vagyok az Alfa és az Omega, az Első és Utolsó; és: A mit látsz,
írd meg könyvben, és küldd el a hét gyülekezetnek, a mely Ázsiában van, Efézusban, Smirnában, Per-
12 gámumban, Thiatirában, Sárdisban, Filadelfiában és Laodiczeában. Megfordulék azért, hogy lássam a
13 szót, a mely velem beszéle; megfordulván pedig, láték hét arany gyertyatartót; És a hét gyertyatartó
14 között hasonlót az ember Fiához, bokáig érő ruhába öltözve, és mellénél aranyövvel körűlövezve. Az ő
15 feje pedig és a haja fehér vala, mint a fehér gyapjú, mint a hó; és a szemei olyanok, mint a tűzláng; És a
lábai hasonlók valának az izzó fényű érczhez, mintha kemenczében tüzesedtek volna meg; a szava pedig
16 olyan, mint a sok vizek zúgása. Vala pedig a jobb kezében hét csillag; és a szájából kétélű éles kard jő
17 vala ki; és az ő orczája, mint a nap a mikor fénylik az ő erejében. Mikor pedig láttam őt, leesém az ő
lábaihoz, mint egy holt. És reám veté az ő jobbkezét, mondván nékem: Ne félj; én vagyok az első és az
18 Utolsó, És az Élő; pedig halott valék, és ímé élek örökkön örökké Ámen, és nálam vannak a pokolnak és
19, 20 a halálnak kulcsai. Írd meg, a miket láttál és a mik vannak és a mik ezek után lesznek: A hét csillag
titkát, a melyet láttál az én jobb kezemben, és a hét arany gyertyatartót. A hét csillag a hét gyülekezet
angyala; és a mely hét gyertyatartót láttál, az hét gyülekezet.

2 Az Efézusbeli gyülekezet angyalának írd meg: Ezeket mondja az, a ki az ő jobbkezében tartja a hét
2 csillagot, a ki jár a hét arany gyertyatartó között; Tudom a te dolgaidat, és a te fáradságodat és tűré-
sedet, és hogy a gonoszokat nem szenvedheted, és megkísértetted azokat, a kik apostoloknak mondják
3 magokat, holott nem azok, és hazugoknak találtad őket; És terhet viseltél, és béketűrő vagy, és az én
4 nevemért fáradoztál és nem fáradtál el. De az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad.
5 Emlékezzél meg azért honnét estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem,
6 hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz. De az megvan
7 benned, hogy a Nikolaiták cselekedeteit gyűlölöd, a melyeket én is gyűlölök. A kinek van füle hallja, mit
mond a Lélek a gyülekezeteknek. A győzedelmesnek enni adok az élet fájáról, a mely az Isten paradicso-
8 mának közepette van. A Smirnabeli gyülekezet angyalának pedig írd meg: Ezt mondja az Első és Utolsó,
9 a ki halott vala és él: Tudom a te dolgaidat és nyomorúságodat és szegénységedet (de gazdag vagy), és
azoknak káromkodását, a kik azt mondják, hogy ők zsidók, és nem azok, hanem a Sátán zsinagógája.
10 Semmit ne félj azoktól, a miket szenvedned kell: ímé a Sátán egynéhányat ti közűletek a tömlöczbe fog
vetni, hogy megpróbáltassatok; és lesz tíz napig való nyomorúságtok. Légy hív mind halálig, és néked
11 adom az életnek koronáját. A kinek van füle hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. A ki győz,
12 annak nem árt a második halál. A Pergámumbeli gyülekezet angyalának írd meg: Ezt mondja az, a
13 kinél a kétélű éles kard van: Tudom a te dolgaidat, és hogy hol lakol, a hol a Sátán királyiszéke van;
és az én nevemet megtartod, és az én hitemet nem tagadtad meg Antipásnak, az én hű bizonyságomnak
14 napjaiban sem, a ki megöleték nálatok, a hol a Sátán lakik. De van valami kevés panaszom ellened,
mert vannak ott nálad, a kik a Bálám tanítását tartják, a ki Bálákot tanította, hogy vessen botránykö-
15 vet az Izráel fiai elé, hogy egyenek a bálványáldozatokból, és paráználkodjanak. Így vannak nálad is,
16 a kik a Nikolaiták tanítását tartják, a mit gyűlölök. Térj meg; ha pedig nem, ellened megyek hamar,
17 és vívok azok ellen számnak kardjával. A kinek van füle hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek.

A győzedelmesnek enni adok az elrejtett mannából, és adok annak fehér kövecskét, és a kövecskén új írott nevet, a melyet senki nem tud, csak az, a ki kapja. A Thiatirabeli gyülekezet angyalának pedig 18
írd meg: Ezt mondja az Isten Fia, a kinek szemei olyanok, mint a tűzláng, és a kinek lábai hasonlók az izzó fényű érczhez: Tudom a te dolgaidat, és szeretetedet, szolgálatodat, és hitedet és tűrésedet, és hogy 19
a te utolsó cselekedeteid többek az elsőknél. De van valami kevés panaszom ellened, mert megengeded 20
amaz asszonynak, Jézabelnek, a ki magát prófétának mondja, hogy tanítson és elhitesse az én szolgáimat, hogy paráználkodjanak és a bálványáldozatokból egyenek. Adtam néki időt is, hogy megtérjen az ő 21
paráználkodásából; és nem tért meg. Ímé én ágyba vetem őt, és azokat, a kik vele paráználkodnak, nagy 22
nyomorúságba, ha meg nem térnek az ő cselekedeteikből. És az ő fiait megölöm halállal; és megtudják, 23
a gyülekezetek mind, hogy én vagyok a vesék és szívek vizsgálója; és mindeniteknek megfizetek a ti cselekedeteitek szerint. Néktek pedig azt mondom és mind a többi Thiatirabelieknek is, a kiknél nincsen 24
e tudomány, és a kik nem ismerik a Sátán mélységeit, a mint ők nevezik: nem vetek reátok más terhet. Hanem a mi nálatok van, azt tartsátok meg addig, míg eljövök. És a ki győz, és a ki mindvégig megőrzi 25, 26
az én cselekedeteimet, annak hatalmat adok a pogányokon; És uralkodik rajtuk vasvesszővel, mint a 27
fazekas edényei széttöretnek; a miképen én is vettem az én Atyámtól: És adom annak a hajnalcsillagot. 28
A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. 29

A Sárdisbeli gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja az, a kinél van az isteni hét lélek és a **3**
hét csillag: Tudom a te dolgaidat, hogy az a neved, hogy élsz, és halott vagy. Vigyázz, és erősítsd meg 2
a többieket, a kik haló félben vannak; mert nem találtam a te cselekedeteidet Isten előtt teljeseknek. Megemlékezzél azért, hogyan vetted és hallottad; és tartsd meg, és térj meg. Hogyha tehát nem vigyázol, 3
elmegyek hozzád, mint a tolvaj, és nem tudod, mely órában megyek hozzád. De van Sárdisban egy 4
kevés neved, azoké a kik nem fertőztették meg a ruháikat: és fehérben fognak velem járni; mert méltók arra. A ki győz, az fehér ruhákba öltözik; és nem törlöm ki annak nevét az élet könyvéből, és vallást 5
teszek annak nevéről az én Atyám előtt és az ő angyalai előtt. A kinek van füle, hallja, mit mond 6
a Lélek a gyülekezeteknek. A Filadelfiabeli gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja a Szent, 7
az Igaz, a kinél a Dávid kulcsa van, a ki megnyitja és senki be nem zárja, és bezárja és senki meg nem nyitja: Tudom a te dolgaidat (ímé adtam elődbe egy nyitott ajtót, a melyet senki be nem zárhat), 8
hogy kevés erőd van, és megtartottad az én beszédemet, és nem tagadtad meg az én nevemet. Ímé 9
én adok a Sátán zsinagógájából, azok közűl, a kik zsidóknak mondják magukat és nem azok, hanem hazudnak; ímé azt mívelem, hogy azok eljőjenek és leborúljanak a te lábaid előtt, és megtudják, hogy én szerettelek téged. Mivel megtartottad az én béketűrésre intő beszédemet, én is megtartalak téged a 10
megpróbáltatás idején, a mely az egész világra eljő, hogy megpróbálja e föld lakosait. Ímé eljövök hamar: 11
tartsd meg a mi nálad van, hogy senki el ne vegye a te koronádat. A ki győz, oszloppá teszem azt az 12
én Istenemnek templomában, és többé onnét ki nem jő; és felírom ő reá az én Istenemnek nevét, és az én Istenem városának nevét, az új Jeruzsálemét, a mely az égből száll alá az én Istenemtől, és az én új nevemet. A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. A Laodiczeabeli gyülekezet 13, 14
angyalának is írd meg: Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz bizonyság, az Isten teremtésének kezdete: Tudom a te dolgaidat, hogy te sem hideg nem vagy, sem hév; vajha hideg volnál, vagy hév. Így mivel 15, 16
lágymeleg vagy, sem hideg, sem hév, kivetlek téged az én számból. Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, és 17
meggazdagodtam és semmire nincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorúlt és a nyavalyás és szegény és vak és mezítelen: Azt tanácslom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, 18
hogy gazdaggá légy; és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne láttassék ki a te mezítelenségednek rútsága; és szemgyógyító írral kend meg a te szemeidet, hogy láss. A kiket én szeretek, megfeddem és 19
megfenyítem: légy buzgóságos azért, és térj meg. Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja 20
az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő én velem. A ki győz, 21
megadom annak, hogy az én királyiszékembe űljön velem, a mint én is győztem és ültem az én Atyámmal az ő királyiszékében. A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. 22

Ezek után látám, és ímé egy megnyílt ajtó vala a mennyben, és az első szó, a melyet mint egy velem **4**
beszélő trombitának szavát hallék, ezt mondja vala: Jőjj fel ide, és megmutatom néked, a miknek meg kell lenni ezután. És azonnal elragadtatám lélekben: és ímé egy királyiszék vala letéve a mennyben, 2
és üle valaki a királyiszékben; És a ki üle, tekintetére nézve hasonló vala a jáspis és sárdius kőhöz; és 3
a királyiszék körűl szivárvány vala, látszatra smaragdhoz hasonló. És a királyiszék körűl huszonnégy 4
királyiszék vala; és a királyiszékekben látám ülni a huszonnégy Vénet fehér ruhákba öltözve: és a fejökön arany koronák valának. A királyiszékből pedig villámlások és mennydörgések, és szózatok jőnek vala 5
ki. És hét tűzlámpás ég vala a királyiszék előtt, a mely az Istennek hét lelke; És a királyiszék előtt 6

üvegtenger vala, hasonló a kristályhoz; és a királyiszék közepette és a királyiszék körűl négy lelkes
7 állat, szemekkel teljesek elől és hátúl. És az első lelkes állat hasonló vala az oroszlánhoz, és a második
lelkes állat hasonló a borjúhoz, és a harmadik lelkes állatnak olyan arcza vala, mint egy embernek, és a
8 negyedik lelkes állat hasonló vala a repülő sashoz. És a négy lelkes állat, a melyek közűl mindeniknek
hat-hat szárnya vala, köröskörűl és belül teljes vala szemekkel; és meg nem szűnik vala nappal és éjjel
9 ezt mondani: Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten, a ki vala és a ki van és a ki eljövendő. És
mikor a lelkes állatok dicsőséget, tisztességet és hálát adnak annak, a ki a királyiszékben ül, annak, a ki
10 örökkön örökké él, Leesik a huszonnégy Vén az előtt, a ki a királyiszékben ül, és imádja azt, a ki örökkön
11 örökké él, és az ő koronáit a királyiszék elé teszi, mondván: Méltó vagy Uram, hogy végy dicsőséget és
tisztességet és erőt; mert te teremtettél mindent, és a te akaratodért vannak és teremttettek.

5 És láték annak jobbkezében, a ki a királyiszékben üle, egy könyvet, a mely be volt írva belől és hátúl,
2 és le volt pecsételve hét pecséttel. És láték egy erős angyalt, a ki nagy szóval kiálta: Ki volna méltó arra,
3 hogy felnyissa a könyvet, és felbontsa annak pecséteit? És senki, sem mennyen, sem földön, sem föld
4 alatt, nem tudta a könyvet felnyitni, sem ránézni. Én azért igen sírok vala, hogy senki nem találtaték
5 méltónak a könyv felnyitására és elolvasására, a ránézésre sem: És egy a Vének közűl monda nékem:
Ne sírj: ímé győzött a Júda nemzetségéből való oroszlán, Dávid gyökere, hogy felnyissa a könyvet és
6 felbontsa annak hét pecsétét. És láték a királyiszék és a négy lelkes állat között és a Vének között egy
Bárányt állani, mint egy megölöttet, hét szarva és hét szeme vala, a mi az Istennek hét Lelke, a mely
7, 8 elküldetett az egész földre. És eljöve és elvevé a könyvet a királyiszékben ülőnek jobbkezéből. És mikor
elvevé a könyvet, a négy lelkes állat és a huszonnégy Vén leborúla a Bárány előtt, mindeniknél hárfák
9 és aranypoharak lévén, jóillatokkal tele, a mik a szentek imádságai. És éneklének új éneket, mondván:
Méltó vagy, hogy elvedd a könyvet és megnyisd annak pecséteit: mert megölettél, és megváltottál minket
10 Istennek a te véred által, minden ágazatból és nyelvből és népből és nemzetből, És tettél minket a mi
11 Istenünknek királyokká és papokká; és uralkodunk a földön. És látám, és hallám a királyiszék, a lelkes
állatok, és a Vének körűl sok angyalnak szavát; és az ő számuk tízezerszer tízezer és ezerszer ezer vala;
12 Nagy szóval ezt mondván: Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcseséget és
13 hatalmasságot és tisztességet és dicsőséget és áldást. Sőt hallám, hogy minden teremtett állat, a mely
van a mennyben és a földön, és a föld alatt és a tengerben, és minden, a mi ezekben van, ezt mondja vala:
14 A királyiszékben ülőnek és a Báránynak áldás és tisztesség és dicsőség és hatalom örökkön örökké. És
a négy lelkes állat ezt mondá:Ámen. És a huszonnégy Vén leborúlt és imádá az örökkön örökké élőt.

6 És látám, mikor a Bárány a pecsétekből egyet felnyitott, és hallám, hogy a négy lelkes állat közűl
2 egy monda, mintegy mennydörgésnek szavával: Jőjj és lásd. És látám, és imé egy fehér ló, és a rajta
3 ülőnél íjj vala; és adaték néki korona; és kijöve győzve, és hogy győzzön. És mikor a második pecsétet
4 felnyitotta, hallám, hogy a második lelkes állat ezt mondá: Jőjj és lásd. És előjöve egy másik, veres ló, és
a ki azon üle, megadaték annak, hogy a békességet elvegye a földről, és hogy az emberek egymást öljék;
5 és adaték annak egy nagy kard. És mikor felnyitotta a harmadik pecsétet, hallám, hogy a harmadik
lelkes állat mondá: Jőjj és lásd. Látám azért, és ímé egy fekete ló; és annak, a ki azon üle, egy mérleg
6 vala kezében. És hallék a négy lelkes állat közt szózatot, a mely ezt mondja vala: A búzának mérczéje
7 egy dénár, és az árpának három mérczéje egy dénár; de a bort és az olajt ne bántsd. És mikor felnyitotta
8 a negyedik pecsétet, hallám a negyedik lelkes állat szavát, a mely ezt mondja vala: Jőjj és lásd. És
látám, és ímé egy sárgaszínű ló; és a ki rajta üle, annak a neve halál, és a pokol követi vala azt; és adaték
azoknak hatalom a földnek negyedrészén, hogy öljenek fegyverrel és éhséggel és halállal és a földnek
9 fenevadai által. És mikor felnyitotta az ötödik pecsétet, látám az oltár alatt azoknak lelkeit, a kik
10 megölettek az Istennek beszédéért és a bizonyságtételért, a melyet kaptak. És kiáltának nagy szóval,
mondván: Uram, te szent és igaz, meddig nem ítélsz még, és nem állasz bosszút a mi vérünkért azokon,
11 a kik a földön laknak? Akkor adatának azoknak egyenként fehér ruhák; és mondaték nékik, hogy még
egy kevés ideig nyugodjanak, a míg beteljesedik mind az ő szolgatársaiknak, mind az ő atyjokfiainak
12 száma, a kiknek meg kell öletniök, a mint ők is megölettek. Azután látám, mikor a hatodik pecsétet
felnyitotta; és ímé nagy földindulás lőn, és a nap feketévé lőn mint a szőrzsák, és a hold egészen olyan
13 lőn, mint a vér; És az ég csillagai a földre hullának, miképen a figefa hullatja éretlen gyümölcseit,
14 mikor nagy szél rázza. És az ég eltakarodék, mint mikor a papirtekercset összegöngyölítik; és minden
15 hegy és sziget helyéből elmozdíttaték. És a földnek királyai és a fejedelmek és a gazdagok és a vezérek
és a hatalmasak, és minden szolga és minden szabad, elrejték magokat a barlangokba és a hegyeknek
16 kőszikláiba; És mondának a hegyeknek és a kőszikláknak: Essetek mi reánk és rejtsetek el minket
17 annak színe elől, a ki a királyiszékben ül, és a Bárány haragjától: Mert eljött az ő haragjának ama nagy

napja; és ki állhat meg?

Ezek után láték négy angyalt állani a földnek négy szegletén, a földnek négy szélét tartva, hogy szél **7**
ne fújjon a földre, se a tengerre, se semmi élőfára. És láték más angyalt feljőni napkelet felől, a ki- 2
nek kezében vala az élő Istennek pecsété; és nagy szóval kiálta a négy angyalnak, a kinek adatott, hogy
ártson a földnek és a tengernek, Ezt mondván: Ne ártsatok se a földnek, se a tengernek, se a fáknak 3
addig, míg meg nem pecsételjük a mi Istenünk szolgáit az ő homlokukon. És hallám a megpecsételtek 4
számát: Száznegyvennégyezer, az Izráel fiainak minden nemzetségéből elpecsételve. A Júda nemzetsé- 5
géből tizenkétezer elpecsételt vala; a Ruben nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt; a Gád nemzetségéből
tizenkétezer elpecsételt: Az Áser nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt;a Nafthali nemzetségéből tizen- 6
kétezer elpecsételt; a Manasses nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt; A Simeon nemzetségéből tizen- 7
kétezer elpecsételt; a Lévi nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt; az Izsakhár nemzetségéből tizenkét-
ezer elpecsételt; A Zebulon nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt; a József nemzetségéből tizenkétezer 8
elpecsételt; a Benjámin nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt. Azután látám, és ímé egy nagy sokaság, 9
a melyet senki meg nem számlálhatott, minden nemzetből és ágazatból, és népből és nyelvből; és a ki-
rályiszék előtt és a Bárány előtt állnak vala, fehér ruhákba öltözve, és az ő kezeikben pálmaágak; És 10
kiáltanak nagy szóval, mondván: Az idvesség a mi Istenünké, a ki a királyiszékben ül, és a Bárányé! Az 11
angyalok pedig mindnyájan a királyiszék a Vének és a négy lelkes állat körűl állnak vala, és a királyiszék
előtt arczczal leborúlának, és imádák az Istent, Ezt mondván: Ámen: áldás és dicsőség és bölcseség és 12
háláadás és tisztesség és hatalom és erő a mi Istenünknek mind örökkön örökké, Ámen. Akkor felele 13
egy a Vének közűl, és monda nékem: Ezek, a kik a fehér ruhákba vannak öltözve, kik és honnét jöttek?
És mondék néki: Uram, te tudod. És monda nékem: Ezek azok, a kik jöttek a nagy nyomorúságból, 14
és megmosták az ő ruháikat, és megfehérítették ruháikat a Bárány vérében. Ezért vannak az Isten 15
királyiszéke előtt; és szolgálnak néki éjjel és nappal az ő templomában; és a ki a királyiszékben ül, ki-
terjeszti sátorát felettök. Nem éheznek többé, sem nem szomjúhoznak többé; sem a nap nem tűz rájok, 16
sem semmi hőség: Mert a Bárány, a ki a királyiszéknek közepette van, legelteti őket, és a vizeknek élő 17
forrásaira viszi őket; és eltöröl Isten az ő szemeikről minden könyet.

És mikor felnyitotta a hetedik pecsétet, lőn nagy csendesség a mennyben, mintegy fél óráig. És **8**, 2
látám azt a hét angyalt, a ki az Isten előtt álla; és adaték nékik hét trombita. És jöve egy másik 3
angyal, és megálla az oltárnál, arany tömjénezőt tartva; és adaték annak sok tömjén, hogy tegye minden
szenteknek könyörgéseihez az arany oltárra, a mely a királyiszék előtt vala. És felméne a tömjén füstje 4
a szentek könyörgéseivel az angyal kezéből az Isten elébe. Azután vevé az angyal a tömjénezőt; és 5
megtölté azt az oltárnak tüzével, és leveté a földre; és lőnek mennydörgések és szózatok és villámlások
és földindulás. És a hét angyal, a kinél a hét trombita vala, készüle a trombitáláshoz. Az első angyal 6, 7
azért trombitála, és lőn jégeső és tűz, vérrel elegy, és vetteték a földre; és a földnek harmadrésze megége,
és az élőfáknak harmadrésze megége, és minden zöldelő fű megége. A második angyal is trombitált, és 8
mint egy tűzzel égő nagy hegy vetteték a tengerbe; és a tengernek harmadrésze vérré lőn; És meghala 9
a tengerben lévő teremtett állatoknak harmadrésze, a melyekben élet vala; és a hajóknak harmadrésze
elvesze. A harmadik angyal is trombitált, és leesék az égről egy nagy csillag, égve, mint egy fáklya, és 10
esék a folyóvizeknek harmadrészére, és a vizek forrásaira; A csillagnak neve pedig üröm: változék azért 11
a folyóvizek harmadrésze ürömmé; és sok ember meghala a vizektől, mivel keserűkké lőnek. A negyedik 12
angyal is trombitált, és megvereték a napnak harmadrésze, és a holdnak harmadrésze és a csillagoknak
harmadrésze; hogy meghomályosodjék azoknak harmadrésze, és a nap az ő harmadrészében ne fényljék,
és az éjszaka hasonlóképen. És láték és hallék az égnek közepette egy angyalt repülni, a ki ezt mondja 13
vala nagy szóval: Jaj, jaj, jaj a föld lakosainak a három angyal trombitájának többi szavai miatt, a kik
még trombitálni fognak.

Az ötödik angyal is trombitált, és látám, hogy egy csillag esett le az égről a földre, és adaték annak **9**
a mélység kútjának kulcsa. Megnyitá azért a mélységnek kútját: és füst jöve fel a kútból, mint egy 2
nagy kemenczének füstje; és meghomályosodék a nap és a levegőég a kút füstje miatt. A füstből pedig 3
sáskák jövének ki a földre; és adaték azoknak hatalom, mint hatalmuk van a föld skorpióinak. És 4
megmondaték nékik, hogy a földnek füvét ne bántsák, se semmi zöldelőt, se semmi élőfát, hanem csak
azokat az embereket, a kiknek homlokukon nincsen az Istennek pecsété. És adaték azoknak, hogy meg 5
ne öljék őket, hanem hogy kínoztassanak öt hónapig; és azoknak kínzása olyan, mint a skorpió kínzása,
mikor megmarja az embert. Annakokáért azokban a napokban keresik az emberek a halált, de nem 6
találják meg azt; és kívánnának meghalni, de a halál elmegy előlük. A sáskáknak formája pedig hasonló 7
vala a viadalhoz felkészített lovakhoz; és a fejökön mintegy aranyhoz hasonló koronák valának, és az
orczáik olyanok valának, mint az emberek orczái. És olyan hajuk vala, mint az asszonyok haja; és fogaik 8

9 olyanok valának, mint az oroszlánoknak. És olyan mellvértjeik valának, mint a vas mellvértek; és az
10 ő szárnyaik zúgása olyan vala, mint a viadalra száguldó sok lovas szekerek zúgása. És skorpiókhoz
hasonló farkuk vala és fúlánkjuk; és a farkukban vala a hatalmuk, hogy ártsanak az embereknek öt
11 hónapig. Királyukúl pedig a mélység angyala vala felettök; annak a neve zsidóul Abaddon, görögül
12, 13 pedig Apollion, azaz Vesztő a neve. Az első jaj elmúlék; ímé ezután még két jaj következik. A hatodik
angyal is trombitált, és hallék egy szózatot az arany oltárnak négy szarvától, a mely az Isten előtt van,
14 Mondván a hatodik angyalnak, a kinél a trombita vala: Oldd el azt a négy angyalt, a ki a nagy folyóvíznél,
15 az Eufrátesnél van megkötve. Eloldaték azért a négy angyal, a ki el vala készítve az órára és napra és
16 hónapra és esztendőre, hogy megölje az emberek harmadrészét. És a lovas seregek száma két tízezerszer
17 tízezer vala; hallottam a számukat. És így látám a lovakat látásban, és a rajtuk ülőket, a kiknek tűzből
és jáczintból és kénkőből való mellvértjeik valának; és a lovak feje olyan vala, mint az oroszlánok feje;
18 és szájukból tűz és füst és kénkő jő vala ki. E háromtól öleték meg az emberek harmadrésze, a tűztől
19 és a füsttől és a kénkőtől, a mely azoknak szájából jő vala ki. Mert az ő hatalmuk az ő szájukban
van, és az ő farkukban; mert az ő farkaik a kígyókhoz hasonlók, a melyeknek fejeik vannak; és azokkal
20 ártanak. A többi emberek pedig, a kik meg nem ölettek e csapásokkal, nem tértek meg az ő kezeik
csinálmányaitól, hogy ne imádnák a gonosz lelkeket, és az arany és ezüst és ércz és kő és fa bálványokat,
21 a melyek nem láthatnak, sem hallhatnak, sem járhatnak; És nem tértek meg az ő gyilkosságaikból, sem
az ő ördöngösségeikből, sem paráználkodásaikból, sem lopásaikból.

10 És láték egy másik, erős angyalt az égből leszállani, a ki felhőbe vala öltözve; és a fején szivárvány
2 vala, és az orczája olyan vala, mint a nap, és a lába, mint a tűzoszlopok; És a kezében egy nyitott
3 könyvecske vala: és tevé a jobb lábát a tengerre, a bal lábát pedig a földre; És kiálta nagy szóval, mint
4 mikor az oroszlán ordít; és mikor kiálta, megszólaltatá a hét mennydörgés az ő szavát. És mikor a hét
mennydörgés megszólaltatta az ő szavát, le akarám írni; és az égből szózatot hallék, a mely ezt mondá
5 nékem: Pecsételd be, a miket a hét mennydörgés szóla, és azokat meg ne írd. És az angyal, a kit láték
6 állani a tengeren és a földön, felemelé kezét az égre, És megesküvék arra, a ki örökkön örökké él, a ki
teremtette az eget és a benne valókat, és a földet és a benne valókat, és a tengert és a benne valókat,
7 hogy idő többé nem lészen. Hanem a hetedik angyal szavának napjaiban, mikor trombitálni kezd, akkor
8 elvégeztetik az Istennek titka, a mint megmondotta az ő szolgáinak a prófétáknak. És a szózat, a melyet
hallottam az égből, ismét szóla nékem, és monda: Menj el, és vedd el azt a nyitott könyvecskét, mely a
9 tengeren és a földön álló angyal kezében van. Elmenék azért az angyalhoz, mondván néki: Add nékem a
könyvecskét. És monda nékem? Vedd el és edd meg; és megkeseríti a te gyomrodat, de a te szádban édes
10 lesz, mint a méz. Elvevém azért a könyvecskét az angyal kezéből, és megevém azt; és az én számban
11 olyan édes vala mint a méz; és mikor megettem azt, megkeseredék az én gyomrom. És monda nékem:
Ismét prófétálnod kell néked sok népek és nemzetek, és nyelvek és királyok felől.

11 És adának nékem vesszőhöz hasonló nádszálat, és angyal áll vala mellém és monda: Kelj fel, és mérd
2 meg az Isten templomát és az oltárt, és azokat, a kik abban imádkoznak. De a tornáczot, a mely a
templomon kivűl van, kihagyd, és azt meg ne mérd; mert a pogányoknak adatott, és a szent várost ta-
3 podják negyvenkét hónapig. És adom az én két tanúbizonyságomnak, hogy prófétáljanak, gyászruhákba
4 öltözve, ezer kétszáz hatvan napig. Ezek az a két olajfa, és a két gyertyatartó, a melyek a földnek Is-
5 tene előtt állanak És ha valaki akar nékik ártani, tűz származik az ő szájokból, a mely megöli az ő
6 ellenségeiket; és ha valaki akar nékik ártani, úgy kell annak megöletni. Ezeknek van hatalmuk arra,
hogy bezárják az eget, hogy az ő prófétálásuknak idejében eső ne legyen; és hatalmuk van a vizeken,
7 hogy azokat vérré változtassák, és megverjék a földet akármi csapással, valamennyiszer akarják. És
mikor elvégezik az ő bizonyságtételöket, a mélységből feljövő fenevad hadakozik ellenök, és legyőzi őket,
8 és megöli őket. És az ő holttesteik feküsznek ama nagy városnak útczáin, a mely lélek szerint Sodomá-
9 nak és Égyiptomnak hívatik, a hol a mi Urunk is megfeszíttetett. És a népek és ágazatok, és nyelvek
és nemzetek közűl valók látják azoknak holttestét három és fél nap, és azoknak holttestét nem engedik
10 sírba tenni. És a földnek lakosai örűlnek és örvendeznek rajtok, és ajándékokat küldenek egymásnak;
11 mivelhogy e két próféta gyötörte a földnek lakosait. De három és fél nap mulva életnek lelke adaték
12 Istentől ő beléjök, és lábaikra állának; és nagy félelem esék azokra, a kik őket nézik vala. És hallának
nagy szózatot az égből, a mely ezt mondja vala nékik: Jőjetek fel ide. És felmenének az égbe felhőben; és
13 láták őket az ő ellenségeik. És lőn abban az órában nagy földindulás, és a városnak tizedrésze elesék; és
megöleték a földindulásban tízezer ember neve; és a többiek megrémülének, és a menny Istenének adá-
14, 15 nak dicsőséget. A második jaj elmúlt; ímé a harmadik jaj hamar eljő. A hetedik angyal is trombitála,
és nagy szózatok lőnek a mennyben, a melyek ezt mondják vala: E világnak országai a mi Urunkéi és

az ő Krisztusáéi lettek, a ki örökkön örökké uralkodik. És a huszonnégy Vén, a ki az Isten előtt ül az ő 16
királyiszékeiben, esék az ő orczájára, és imádá az Istent, Ezt mondván: Hálát adunk néked Uram, min- 17
denható Isten, a ki vagy és a ki valál és a ki eljövendő vagy; mert a te nagy hatalmadat kezedhez vetted,
és a te országlásodat elkezdetted. És megharagudtak a pogányok, és eljött a te haragod, és a halottak 18
ideje, hogy megítéltessenek, és jutalmat adj a te szolgáidnak, a prófétáknak és a szenteknek, és a kik a
te nevedet félik, kicsinyeknek és nagyoknak; és elpusztítsd azokat, a kik a földet pusztítják. És megnyi- 19
latkozék az Isten temploma a mennyben, és megláttaték az ő szövetségének ládája az ő templomában; és
lőnek villámlások és szózatok és mennydörgések, és földindulás és nagy jégeső.

12 És láttaték nagy jel az égben: egy asszony, a ki a napba vala felöltözve, és lábai alatt vala a hold, és
az ő fejében tizenkét csillagból korona; A ki terhes vala, és akarván szűlni, kiált vala, és kínlódik vala 2
a szűlésben. Láttaték más jel is az égben, és ímé vala egy nagy veres sárkány, a kinek hét feje vala és 3
tíz szarva, és az ő fejeiben hét korona; És a farka utána vonszá az ég csillagainak harmadrészét, és a 4
földre veté azokat; és álla az a sárkány a szűlő asszony elé, hogy mikor szűl, annak fiát megegye. És 5
szűle fiú-magzatot, a ki vasvesszővel legeltet minden nemzetet; és ragadtaték annak fia Istenhez és az ő
királyiszékéhez. Az asszony pedig elfuta a pusztába, hol Istentől készített helye van, hogy ott táplálják 6
őt ezer kétszáz hatvan napig. És lőn az égben viaskodás: Mihály és az ő angyalai viaskodnak vala a 7
sárkánynyal; és a sárkány is viaskodik vala és az ő angyalai; De nem vehetének diadalmat, és az ő 8
helyök sem találtaték többé a mennyben. És vetteték a nagy sárkány, ama régi kígyó, a ki neveztetik 9
ördögnek és a Sátánnak, ki mind az egész föld kerekségét elhiteti, vetteték a földre, és az ő angyalai
is ő vele levettetének. És hallék nagy szózatot az égben, a mely ezt mondja vala. Most lett meg az 10
idvesség és az erő, és a mi Istenünknek országa, és az ő Krisztusának hatalma; mert a mi atyánkfiainak
vádolója levettetett, ki vádolja vala őket éjjel és nappal a mi Istenünk előtt. És ők legyőzték azt a 11
Bárány véréért, és az ő bizonyságtételöknek beszédéért; és az ő életöket nem kímélték mind halálig.
Annakokáért örűljetek egek és a kik lakoztok azokban. Jaj a föld és a tenger lakosainak; mert leszállott 12
az ördög ti hozzátok, nagy haraggal teljes, úgymint a ki tudja, hogy kevés ideje van. Mikor azért látta 13
a sárkány, hogy ő levettetett a földre, kergetni kezdé az asszonyt, a ki a fiút szűlte. De adaték az 14
asszonynak két nagy sasszárny, hogy a kígyó elől elrepűljön a pusztába az ő helyére, hogy tápláltassék
ott ideig, időkig, és az időnek feléig. És bocsáta a kígyó az ő szájából az asszony után vizet, mintegy 15
folyóvizet, hogy azt a folyóvízzel elragadtassa. De segítségűl lőn a föld az asszonynak, és megnyitá 16
a föld az ő száját, és elnyelé a folyóvizet, a melyet a sárkány az ő szájából bocsátott. Megharaguvék 17
azért a sárkány az asszonyra, és elméne, hogy hadakozzék egyebekkel az ő magvából valókkal, az Isten
parancsolatainak megőrzőivel, és a kiknél vala a Jézus Krisztus bizonyságtétele:

13 És álla a tengernek fövenyére. És láték egy fenevadat feljőni a tengerből, a melynek hét feje és tíz
szarva vala, és az ő szarvain tíz korona, és az ő fejein a káromlásnak neve. És a fenevad, a melyet láték, 2
hasonló vala a párduczhoz, és az ő lábai, mint a medvéé, és az ő szája, mint az oroszlán szája; és a sárkány
adá az ő erejét annak, és az ő királyiszékét, és nagy hatalmat. És látám, hogy egy az ő feje közűl mintegy 3
halálos sebbel megsebesíttetett; de az ő halálos sebe meggyógyíttaték; és csodálván, az egész föld követé
a fenevadat. És imádák a sárkányt, a ki a hatalmat adta a fenevadnak; és imádák a fenevadat, ezt 4
mondván: Kicsoda hasonló e fenevadhoz? kicsoda viaskodhatik ő vele? És adaték néki nagy dolgoknak 5
és káromlásoknak szóló szája; és adaték néki hatalom, hogy cselekedjék negyvenkét hónapig. Megnyitá 6
azért az ő száját Isten ellen való káromlásra, hogy szidalmazza az ő nevét és az ő sátorát, és azokat a kik a
mennyben laknak. Az is adaték néki, hogy a szentek ellen hadakozzék, és őket legyőzze; és adaték néki 7
hatalom minden nemzetségen, nyelven és népen. Annakokáért imádják őt a földnek minden lakosai, a 8
kiknek neve nincs beírva az életnek könyvébe, a mely a Bárányé, a ki megöletett, e világ alapítása óta.
Ha van füle valakinek, hallja! Ha valaki fogságba visz mást, ő is fogságba megy; ha valaki fegyverrel 9, 10
öl, fegyverrel kell annak megöletni. Itt van a szentek békességestűrése és hite. Azután láték más 11
fenevadat feljőni a földből, a kinek két szarva vala, a Bárányéhoz hasonló, de úgy szól vala, mint a
sárkány; És az előbbi fenevadnak minden hatalmasságát cselekszi ő előtte; és azt is cselekszi, hogy a föld 12
és annak lakosai imádják az első fenevadat, a melynek halálos sebe meggyógyult vala; És nagy jeleket 13
tesz, annyira, hogy tüzet is hoz alá az égből a földre, az emberek láttára. És elhiteti a földnek lakosait 14
a jelekkel, a melyek adatának néki, hogy cselekedje a fenevad előtt; azt mondván a föld lakosainak, hogy
csinálják meg a fenevadnak képét, a ki fegyverrel megsebesíttetett vala, de megelevenedett. És adaték 15
néki, hogy a fenevad képébe lelket adjon, hogy a fenevad képe szóljon is, és azt mívelje, hogy mindazok,
a kik nem imádják a fenevad képét, megölessenek. Azt is teszi mindenkivel, kicsinyekkel és nagyokkal, 16
gazdagokkal és szegényekkel, szabadokkal és szolgákkal, hogy az ő jobb kezökre vagy a homlokukra

17 bélyeget tegyenek; És hogy senki se vehessen, se el ne adhasson semmit, hanem csak a kin a fenevad
18 bélyege van, vagy neve, vagy nevének száma. Itt van a bölcseség. A kinek értelme van, számlálja meg a
fenevad számát; mert emberi szám: és annak száma hatszázhatvanhat.

14 És látám, és ímé egy Bárány áll vala a Sion hegyén, és ő vele száz negyvennégy ezeren, a kiknek
2 homlokán írva vala az ő Atyjának neve. És hallék szózatot az égből, mint sok vizeknek zúgását és mint
3 nagy mennydörgésnek szavát; és hallám hárfásoknak szavát, a kik az ő hárfájokkal hárfáznak vala; És
énekelnek vala mintegy új éneket a királyiszék előtt, és a négy lelkes állat előtt és a vének előtt; és senki
meg nem tanulhatja vala azt az éneket, csak a száz negyvennégy ezer, a kik áron vétettek meg a földről.
4 Ezek azok, a kik asszonyokkal nem fertőztették meg magokat; mert szűzek. Ezek azok, a kik követik a
Bárányt, valahová megy. Ezek áron vétettek meg az emberek közűl Istennek és a Báránynak zsengéiűl.
5, 6 És az ő szájokban nem találtatott álnokság; mert az Istennek királyiszéke előtt feddhetetlenek. És
láték más angyalt az ég közepén repülni, a kinél vala az örökkévaló evangyéliom, hogy a föld lakosainak
7 hirdesse az evangyéliomot, és minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek, Ezt mondván
nagy szóval: Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget; mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok
8 azt, a ki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait. És más angyal követé
azt, mondván: Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város! mert az ő paráznaságának haragborából adott
9 inni minden pogány népnek. És harmadik angyal is követé azokat, mondván nagy szóval: Ha valaki
10 imádja a fenevadat és annak képét, és bélyegét felveszi vagy homlokára vagy kezére, Az is iszik az
Isten haragjának borából, a mely elegyítetlenül töltetett az ő haragjának poharába; és kínoztatik tűzzel
11 és kénkővel a szent angyalok előtt és a Bárány előtt; És az ő kínlódásuknak füstje felmegy örökkön
örökké; és nem lesz nyugalmuk éjjel és nappal, a kik imádják a fenevadat és annak képét, és ha valaki
12 az ő nevének bélyegét felveszi. Itt van a szenteknek békességestűrése, itt a kik megtartják az Isten
13 parancsolatait és a Jézus hitét! És hallék az égből szózatot, a mely ezt mondja vala nékem: Írd meg:
Boldogok a halottak, a kik az Úrban halnak meg mostantól fogva. Bizony, azt mondja a Lélek, mert
14 megnyugosznak az ő fáradságuktól, és az ő cselekedeteik követik őket. És látám, és ímé vala egy fehér
felhő; és a felhőn üle valaki, hasonló az embernek Fiához, a fején arany korona, és a kezében éles sarló.
15 És más angyal jöve ki a templomból, nagy szóval kiáltván annak, a ki a felhőn ül vala: Indítsd a sarlódat
16 és arass; mert a földnek aratni valója megszáradt. Bocsátá azért, a ki a felhőn ül vala az ő sarlóját a
17 földre; és learattaték a föld. És más angyal jöve ki a mennyben való templomból, és annál is éles sarló
18 vala. Más angyal is jöve ki az oltártól, a kinek hatalma vala a tűzön, és kiálta nagy szóval annak, a kinél
vala az éles sarló, ezt mondván: Bocsásd a te éles sarlódat, és szedd meg a föld szőleinek gerézdeit; mert
19 megértek annak szőlei. Bocsátá azért az angyal az ő éles sarlóját a földre, és a földnek szőleit megszedé,
20 és veté az Isten haragjának nagy borsajtójába. És megtaposták a borsajtót a városon kívűl, és vér jöve
ki a borsajtóból a lovak zablájáig, ezer hatszáz futamatnyira.

15 És láték mennyben más nagy és csodálatos jelt: hét angyal, a kinél vala a hét utolsó csapás; mert az
2 által teljesedett be az Istennek haragja. És láték úgymint üvegtengert tűzzel elegyítve; és azokat, a kik
diadalmasok a fenevadon és az ő képén, és bélyegén és az ő nevének számán, látám állani az üvegtenger
3 mellett, a kiknek kezében valának az Istennek hárfái. És énekelik vala Mózesnek az Isten szolgájának
énekét, és a Báránynak énekét, ezt mondván: Nagyok és csodálatosak a te dolgaid, mindenható Úr Isten;
4 igazságosak és igazak a te útaid, óh szentek Királya! Ki ne félne téged, Uram! és ki ne dicsőítené a te
nevedet? mert csak egyedűl vagy szent. Mert eljőnek mind a pogányok és lehajolnak előtted; mert a te
5 ítéleteid nyilvánvalókká lettek. És ezeknek utána látám, és ímé megnyittaték a mennyben a bizonyság-
6 tétel sátorának temploma, És kijöve a templomból a hét angyal, a kinél a hét csapás vala, tiszta és fehér
7 gyolcsba öltözve, és mellöknél arany övekkel körűlövezve. És egy a négy lelkes állat közűl ada a hét
8 angyalnak hét aranypoharat, a mely az örökkön örökké élő Istennek haragjával teljes vala. És megtelék
a templom füsttel az Isten dicsőségének és erejének miatta, és senki a templomba be nem mehet vala,
mígnem a hét angyal hét csapása bevégeztetik.

16 És hallék nagy szózatot a templomból, a mely mondja vala a hét angyalnak: Menjetek el és töltsétek
2 ki a földre az Isten haragjának hét poharát. Elméne azért az első, és kitölté az ő poharát a földre; és
támada gonosz és ártalmas fekély azokon az embereken, a kiken vala a fenevad bélyege, és a kik imádják
3 vala annak képét. A másik angyal is kitölté az ő poharát a tengerbe; és olyanná lőn, mint a halott vére;
4 és minden élő állat meghala a tengerben. A harmadik angyal is kitölté az ő poharát a folyóvizekbe és a
5 vizek forrásaiba; és lőn vér. És hallám, hogy a vizek angyala ezt mondja vala: Igaz vagy Uram, a ki vagy
6 és a ki valál, te Szent, hogy ezeket ítélted; Mivelhogy szentek és próféták vérét ontották, vért adál nékik
7 inni; mert méltók arra. És hallám, hogy más az oltárról ezt mondja vala: Jól van Uram, mindenható

Isten, igazak és igazságosak a te ítéleteid. A negyedik angyal is kitölté az ő poharát a napra; és adaték 8
annak, hogy az embereket tikkaszsza tűzzel. És tikkadának az emberek nagy hévséggel; és az Istennek 9
nevét káromlák, a kinek hatalma vala e csapásokon; és nem térének meg, hogy neki dicsőséget adjanak.
Az ötödik angyal is kitölté az ő poharát a fenevad királyiszékére; és lőn az ő országa setét; és rágják 10
vala az ő nyelvöket a kín miatt, És káromlák a menny Istenét az ő kínjaik és fekélyeik miatt; és meg 11
nem térének az ő cselekedeteikből. A hatodik angyal is kitölté az ő poharát a folyóvízre, az Eufrátesre; 12
és kiszárada annak vize, hogy a napkelet felől jövő királyoknak út készíttessék. És láték a sárkány 13
szájából és a fenevad szájából és a hamis próféta szájából három tisztátalan lelket kijőni, a békákhoz
hasonlókat; Mert ördögi lelkek azok, a kik jeleket tesznek; a kik elmennek a földnek és az egész világnak 14
királyaihoz, hogy egybe gyűjtsék azokat a mindenható Isten ama nagy napjának viadalára. Ímé eljövök, 15
mint a tolvaj. Boldog, a ki vigyáz és őrzi az ő ruháit, hogy mezítelenen ne járjon, és meg ne lássák az
ő rútságát.) Egybegyűjték azért őket a helyre, a melyet zsidóúl Armageddonnak neveznek. A hetedik 16, 17
angyal is kitölté az ő poharát a levegőégre; és nagy szózat jöve ki a mennyei templomból a királyiszéktől,
a mely ezt mondja vala: Meglett! És lőnek zendülések és mennydörgések és villámlások; és lőn nagy 18
földindulás, a milyen nem volt, mióta az emberek a földön vannak, ilyen földindulás, ilyen nagy. És a 19
nagy város három részre szakada, és a pogányok városai elesének; és a nagy Babilon megemlítteték az
Isten előtt, hogy adjon annak inni az ő búsult haragja borának poharából. És minden sziget elmúlék, és 20
hegyek nem találtatának többé. És nagy jégeső, mint egy-egy tálentom, szálla az égből az emberekre; és 21
káromlák az Istent az emberek a jégeső csapásáért; mert annak csapása felette nagy.

És jöve egy a hét angyal közűl, a kinél a hét pohár vala, és szóla velem, mondván nékem: Jövel, és **17**
megmutatom néked a nagy paráznának kárhoztatását, a ki a sok vizen ül; A kivel paráználkodtak a 2
föld királyai, és az ő paráznaságának borával megrészegedtek a föld lakosai. És lélekben elvitt engem 3
egy pusztába és láték egy asszonyt ülni egy veres fenevadon, a mely teljes vala káromlásnak neveivel, a
melynek hét feje és tíz szarva vala. Öltözött vala pedig az asszony bíborba és skárlátba, és megékesít- 4
tetett vala aranynyal, és drágakővel és gyöngyökkel, kezében egy aranypohár vala, tele útálatosságokkal
és az ő paráznaságának tisztátalanságával, És az ő homlokára egy név vala írva: Titok; a nagy Babi- 5
lon, a paráznáknak és a föld útálatosságainak anyja. És látám, hogy az asszony részeg vala a szentek 6
vérétől és a Jézus bizonyságtevőinek vérétől; és nagy csodálkozással csodálkozám, mikor látám őt. És 7
monda nékem az angyal: Miért csodálkozol? Én megmondom néked ez asszonynak titkát és a fenevadét,
a mely őt hordozza, a melynek hét feje és tíz szarva van. A fenevad, a melyet láttál, volt és nincs; és a 8
mélységből jő fel, és megy a veszedelemre. És a föld lakosai csodálkoznak (a kiknek neve nincs beírva az
életnek könyvébe e világ alapítása óta) látván a fenevadat, a mely vala és nincs, noha van. Itt az elme, a 9
melyben van bölcseség. A hét fő a hét hegy, a melyen az asszony ül; Király is hét van; az öte elesett, és az 10
egyik van, a másik még el nem jött; és mikor eljő, kevés ideig kell annak megmaradni. A fenevad pedig, a 11
mely vala és nincs, az maga a nyolczadik, és a hét közűl való; és a veszedelemre megy. A tíz szarv pedig, 12
a melyet láttál, tíz király, olyanok, a kik még birodalmat nem kaptak; de hatalmat kapnak mint királyok
egy óráig a fenevaddal. Ezeknek egy a szándékuk; erejöket és hatalmokat is fenevadnak adják. Ezek 13, 14
a Bárány ellen viaskodnak, és a Bárány meggyőzi őket, mert uraknak Ura és királyoknak Királya; és az
ő vele való hivatalosok és választottak és hívek is. És monda nékem: A vizek, a melyeket láttál, a hol a 15
parázna ül, népek azok és sokaságok és nemzetek és nyelvek. És a tíz szarv, a melyet láttál a fenevadon, 16
ezek meggyűlölik a paráznát, és kifosztják és mezítelenné teszik, és eszik annak húsát, és megégetik őt
tűzzel. Mert az Isten adta azoknak szívébe, hogy az ő szándékát cselekedjék, és egy szándékon legyenek, 17
és adják az ő birodalmukat a fenevadnak, míglen betelnek az Isten beszédei. És az asszony, a melyet 18
láttál, ama nagy város, a melynek királysága van a földnek királyain.

És ezek után láték más angyalt leszállani a mennyből, a kinek nagy hatalma vala; és a föld fénylett **18**
annak dicsőségétől. És kiálta teljes erejéből, nagy szóval mondván: Leomlott, leomlott a nagy Babilon, 2
és lett ördögöknek lakhelyévé, minden tisztátalan léleknek tömlöczévé, és minden tisztátalan és gyű-
lölséges madárnak tömlöczévé. Mert az ő paráznasága haragjának borából ivott valamennyi nép, és a 3
földnek királyai ő vele paráználkodtak, és a földnek kalmárai az ő dobzódásának erejéből meggazdagod-
tak. És hallék más szózatot a mennyből, a mely ezt mondja vala: Fussatok ki belőle én népem, hogy ne 4
legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból: Mert az ő bűnei az égig hatottak, és 5
megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól. Fizessetek úgy néki, a mint ő fizetett néktek, és kétszerrel 6
kettőztessétek meg néki az ő cselekedetei szerint; a mely pohárból itatott, ugyanabból két annyit töltse-
tek néki. A mennyire dicsőítette magát és dobzódott, annyi kínnal és gyászszal fizessetek néki; mert 7

ezt mondja az ő szívében: Úgy ülök, mint királynéasszony, és nem vagyok özvegy, és semmi gyászt nem
8 látok. Ennekokáért egy nap jőnek ő reá az ő csapásai: a halál, a gyász és az éhség; és tűzzel égettetik
9 meg; mert erős az Úr, az Isten, a ki megbünteti őt. És siratják őt, és jajgatnak ő rajta a föld királyai, a
10 kik vele paráználkodtak és dobzódtak, mikor az ő égésének füstjét látják, Nagy távol állva az ő kínjától való félelem miatt, mondván: Jaj! jaj! te nagy város, Babilon, te hatalmas város, hogy egy órában jött el
11, 12 ítéleted! A föld kalmárai is siratják és jajgatják őt, mert az ő árúikat immár senki nem veszi; Arany és ezüst, és drágakő, és gyöngy, és gyolcs és bíbor, és selyem és skárlátczikkeket; és minden thinfát és
13 minden elefántcsontedényt, és drágafából és rézből és vasból és márványkőből csinált minden edényt; És fahajat és illatszereket, és kenetet és tömjént, és bort és olajat, és zsemlyelisztet és gabonát, és barmokat
14 és juhokat, és lovakat és kocsikat, és rabokat és emberek lelkeit. És a gyümölcs, a mit a te lelked kívánt, eltávozott tőled, és minden a mi ínyes és pompás, eltávozott tőled, és többé azokat meg nem találod.
15 Ezeknek városai, a kik meggazdagodtak ő tőle, távol állanak az ő kínjától való félelem miatt, sírván és
16 jajgatván, És ezt mondván: Jaj! jaj! a nagy város, a mely öltözött gyolcsba és bíborba és skárlátba, és megékesíttetett aranynyal, drágakövekkel és gyöngyökkel; hogy elpusztúlt egy órában annyi gazdagság!
17 És minden hajósmester és a hajókon levők mind, a sokaság és az evezők, és valakik a tengeren keresked-
18 nek, távol állának. És kiáltának, látván az ő égésének füstjét, és ezt mondják vala: Mi hasonló e nagy
19 városhoz? És port hányván az ő fejökre, kiáltának sírván és jajgatván, és ezt mondván: Jaj! jaj! az a nagy város, a melyben meggazdagodott mindenki, a kinek hajói voltak a tengeren, annak drágaságaiból,
20 hogy elpusztúlt egy órában! Örűlj ő rajta menny, és ti szent apostolok és próféták; mert az Isten büntette
21 meg őt érettetek való büntetéssel. És egy erős angyal egy nagy malomkőhöz hasonló követ felvőn és a tengerbe veté, ezt mondván: Ilyen módon nagy sebességgel vettetik el Babilon, ama nagy város, és többé
22 meg nem találtatik. És hárfásoknak és muzsikásoknak, és síposoknak és trombitásoknak szava te benned többé nem hallatik; és semmi mesterségnek mestere nem találtatik többé te benned; és malomnak
23 zúgása sem hallatik többé te benned; És szövétneknek világossága többé te benned nem fénylik; és vőlegényne k és menyasszonynak szava sem hallatik többé te benned; mert a te kalmáraid valának a földnek
24 fejedelmei; mert a te bűvöléseidtől eltévelyedtek mind a népek. És abban a prófétáknak és szenteknek vére találtatott, és mindeneknek, a kik megölettek a földön.

19 És ezek után hallám mintegy nagy sokaságnak nagy szavát az égben, a mely ezt mondja vala: Aleluja!
2 az idvesség és a dicsőség, és a tisztesség és a hatalom az Úré, a mi Istenünké! Mert igazak és igazságosak az ő ítéletei, és azt a nagy paráznát, a mely a földet megrontotta az ő paráznaságával, elítélte, és
3 megbosszúlta az ő szolgáinak vérét annak kezén. És másodszor is mondának: Aleluja! és: Annak füstje
4 felmegy örökkön örökké. És leborula a huszonnégy Vén és a négy lelkes állat, és imádá az Istent, a ki a
5 királyiszékben ül vala, mondván: Ámen! Aleluja! És a királyiszéktől szózat jöve ki, a mely ezt mondja
6 vala: Dícsérjétek a mi Istenünket mindnyájan ő szolgái, a kik félitek őt, kicsinyek és nagyok! És hallám mintegy nagy sokaság szavát, és mintegy sok vizek zúgását, és mintegy erős mennydörgésnek szavát,
7 mondván: Aleluja! mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a mindenható. Örűljünk és örvendezzünk, és
8 adjunk dicsőséget néki, mert eljött a Bárány menyegzője, és az ő felesége elkészítette magát. És adatott annak, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba; mert a fehér gyolcs a szenteknek igazságos
9 cselekedetei. És monda nékem: Írd meg: Boldogok azok, a kik a Bárány menyegzőjének vacsorájára
10 hivatalosak. És monda nékem: Ezek az Istennek igaz beszédei. És leborulék annak lábai előtt, hogy imádjam őt, de monda nékem: Meglásd, ne tedd; szolgatársad vagyok néked és a te atyádfiainak, a kiknél a Jézus bizonyságtétele van; Istent imádd, mert a Jézus bizonyságtétele a prófétaság lelke. És látám,
11 hogy az ég megnyílt, és ímé vala egy fehér ló, és a ki azon ül vala, hivatik vala Hívnek és Igaznak, és
12 igazságosan ítél és hadakozik. És az ő szemei olyanok, mint a tűzláng; és az ő fején sok korona; az ő
13 neve fel vala írva, a mit senki nem tud, csak ő maga. És vérrel hintett ruhába vala öltöztetve, és a neve
14 Isten ígéjének neveztetik. És mennyei seregek követik vala őt fehér lovakon, fehér és tiszta gyolcsba
15 öltözve. És az ő szájából éles kard jő vala ki, hogy azzal verje a pogányokat; és ő fogja azokat legeltetni vasvesszővel; és ő nyomja a mindenható Isten haragja hevének borsajtóját. És az ő ruháján és tomporán
16 oda vala írva az ő neve: királyoknak Királya, és uraknak Ura. És láték egy angyalt állani a napban, és kiálta nagy szóval, mondván minden madaraknak, a melyek repdesnek vala az égnek közepette: Jőjjetek
17 el, és gyűljetek egybe a nagy Istennek vacsorájára; Hogy egyétek a királyok húsát, és vezérek húsát és hatalmasok húsát, és lovaknak és rajtok űlőknek húsát, és mindenkinek húsát, szabadokét és szolgákét,
18 és kicsinyekét és nagyokét. És látám, hogy a fenevad és a föld királyai és az ő seregeik egybegyűltek,
19 hogy hadakozzanak az ellen, a ki a lovon ül vala és az ő serege ellen. És megfogaték a fenevad, és ő vele
20

együtt a hamis próféta, a ki a csodákat tette ő előtte, a melyekkel elhitette azokat, a kik a fenevad bélyegét felvették, és a kik imádták annak képét: ők ketten elevenen a kénkővel égő tüzes tóba vettetének: A 21
többiek pedig megöletének a lovon ülőnek kardjával, a mely az ő szájából jő vala ki; és a madarak mind megelégedének azoknak húsával.

20 És láték egy angyalt leszállani a mennyből, a kinél vala a mélységnek kulcsa, és egy nagy láncz a
kezében. És megfogá a sárkányt, azt a régi kígyót, a ki az ördög és Sátán, és megkötözé azt ezer esz- 2
tendőre, És veté őt a mélységbe, és bezárá azt és bepecsételé ő felette, hogy többé el ne hitesse a népeket, 3
míg betelik az ezer esztendő; azután el kell néki oldoztatni egy kevés időre. És láték királyiszékeket, 4
és leülének azokra, és adaték nékik ítélettétel; és látám azoknak lelkeit, a kiknek fejöket vették a Jézus bizonyságtételéért és az Isten beszédéért, és a kik nem imádták a fenevadat, sem annak képét, és nem vették annak bélyegét homlokukra és kezeikre; és éltek és uralkodtak a Krisztussal ezer esztendeig. A 5
többi halottak pedig meg nem elevenedének, mígnem betelik az ezer esztendő. Ez az első feltámadás.
Boldog és szent, a kinek része van az első feltámadásban: ezeken nincs hatalma a második halálnak; ha- 6
nem lesznek az Istennek és a Krisztusnak papjai, és uralkodnak ő vele ezer esztendeig. És mikor eltelik 7
az ezer esztendő, a Sátán eloldatik az ő fogságából, És kimegy, hogy elhitesse a föld négy szegletén lévő 8
népeket, a Gógot és a Mágógot, hogy egybegyűjtse őket háborúra, a kiknek száma, mint a tenger fövenye. És feljövének a föld szélességére, és körűlvevék a szentek táborát és a szeretett várost; és Istentől a 9
mennyből tűz szálla alá, és megemészté azokat. És az ördög, a ki elhitette őket, vetteték a tűz és kénkő 10
tavába, a hol van a fenevad és a hamis próféta; és kinoztatnak éjjel és nappal örökkön örökké. És láték 11
egy nagy fehér királyiszéket, és a rajta űlőt, a kinek tekintete elől eltűnék a föld és az ég, és helyök nem találtaték. És látám a halottakat, nagyokat és kicsinyeket, állani az Isten előtt; és könyvek nyittatának 12
meg, majd egy más könyv nyittaték meg, a mely az életnek könyve; és megítéltetének a halottak azokból, a mik a könyvekbe voltak írva, az ő cselekedeteik szerint. És a tenger kiadá a halottakat, a kik ő benne 13
voltak; és a halál és a pokol is kiadá a halottakat, a kik ő nálok voltak; és megítéltetének mindnyájan az ő cselekedeteik szerint. A pokol pedig és a halál vettetének a tűznek tavába. Ez a második halál, a 14
tűznek tava. És ha valaki nem találtatott beírva az élet könyvében, a tűznek tavába vetteték. 15

21 Ezután láték új eget és új földet; mert az első ég és az első föld elmúlt vala; és a tenger többé nem
vala. És én János látám a szent várost, az új Jeruzsálemet, a mely az Istentől szálla alá a mennyből, 2
elkészítve, mint egy férje számára felékesített menyasszony. És hallék nagy szózatot, a mely ezt mondja 3
vala az égből: Ímé az Isten sátora az emberekkel van, és velök lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velök, az ő Istenök. És az Isten eltöröl minden könyet az ő szemeikről; és a halál 4
nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak. És monda 5
az, a ki a királyiszéken ül vala: Ímé mindent újjá teszek. És monda nékem: Írd meg, mert e beszédek hívek és igazak. És monda nékem: Meglett. Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég. Én a 6
szomjazónak adok az élet vizének forrásából ingyen. A ki győz, örökségűl nyer mindent; és annak Istene 7
leszek, és az fiam lesz nékem. A gyáváknak pedig és hitetleneknek, és útálatosoknak és gyilkosoknak, 8
és paráznáknak és bűbájosoknak, és bálványimádóknak és minden hazugoknak, azoknak része a tűzzel és kénkővel égő tóban lesz, a mi a második halál. És jöve hozzám egy a hét angyal közűl, a kinél a hét 9
utolsó csapással telt hét pohár vala, és szóla nékem, mondván: Jer, megmutatom néked a menyasszonyt, a Bárány feleségét. És elvive engem lélekben egy nagy és magas hegyre és megmutatá nékem azt a nagy 10
várost, a szent Jeruzsálemet, a mely Istentől szállott alá a mennyből, Benne vala az Isten dicsősége; 11
és annak világossága hasonló vala a legdrágább kőhöz, úgymint kristálytiszta jáspis kőhöz; És nagy 12
és magas kőfala vala, tizenkét kapuja, és a kapukon tizenkét angyal, és felírott nevek, a melyek az Izráel fiai tizenkét törzsének nevei: Napkeletről három kapu; északról három kapu; délről három kapu; 13
napnyugotról három kapu. És a város kőfalának tizenkét alapja vala, és azokon a Bárány tizenkét 14
apostolának nevei. A ki pedig én velem beszéle, annál vala egy arany vessző, hogy megmérje a várost, 15
és annak kapuit és kőfalát. És a város négyszögben fekszik, és a hossza annyi, mint a szélessége. És 16
megméré a várost a vesszővel tizenkétezer futamatnyira: annak hosszúsága és szélessége és magassága egyenlő. És megméré annak kőfalát száznegyvennégy singre, ember mértékével, azaz angyaléval. És 17, 18
kőfalának rakása jáspisból vala; a város pedig tiszta arany, tiszta üveghez hasonló. És a város kőfalának 19
alapjai ékesítve valának mindenféle drágakövekkel. Az első alap jáspis; a második zafir; a harmadik kálczédon; a negyedik smaragd; Az ötödik sárdonix; a hatodik sárdius; a hetedik krizolitus; a nyol czadik 20
berillus; a kilenczedik topáz; a tizedik krisopráz; a tizenegyedik jáczint; a tizenkettedik amethist. A 21
tizenkét kapu pedig tizenkét gyöngy; minden egyes kapu egy-egy gyöngyből vala; és a város útczája tiszta

22 arany, olyan mint az átlátszó üveg. És templomot nem láttam abban: mert az Úr, a mindenható Isten
23 annak temploma, és a Bárány. És a városnak nincs szüksége a napra, sem a holdra, hogy világítsanak
24 benne; mert az Isten dicsősége megvilágosította azt, és annak szövétneke a Bárány. És a pogányok, a
kik megtartatnak, annak világosságában járnak; és a föld királyai az ő dicsőségöket és tisztességöket
25, 26 abba viszik. És annak kapui be nem záratnak nappal (éjszaka ugyanis ott nem lesz); És a pogányok
27 dicsőségét és tisztességét abba viszik. És nem megy abba be semmi tisztátalan, sem a ki útálatosságot
és hazugságot cselekszik, hanem csak a kik beírattak az élet könyvébe, a mely a Bárányé.

22 És megmutatá nékem az élet vizének tiszta folyóját, a mely ragyogó vala, mint a kristály, az Istennek
2 és a Báránynak királyiszékéből jövén ki Az ő útczájának közepén. És a folyóvízen innen és túl életnek
fája vala, mely tizenkét gyümölcsöt terem vala, minden hónapban meghozván gyümölcsét; és levelei a
3 pogányok gyógyítására valók. És semmi elátkozott nem lesz többé; és az Istennek és a Báránynak ki-
4 rályiszéke benne lesz; és ő szolgái szolgálnak néki; És látják az ő orczáját; és az ő neve homlok ukon lesz.
5 És ott éjszaka nem lesz; és nem lesz szükségök szövétnekre és napvilágra; mert az Úr Isten világosítja
6 meg őket, és országolnak örökkön örökké. És monda nékem: E beszédek hívek és igazak: és az Úr, a
szent próféták Istene bocsátotta el az ő angyalát, hogy megmutassa az ő szolgáinak azokat, a miknek
7, 8 meg kell lenni hamar. Ímé eljövök hamar. Boldog, a ki megtartja e könyv prófétálásának beszédeit. És
én János vagyok az, a ki ezeket hallottam és láttam: és mikor hallottam és láttam, leborulék az angyal
9 lábai előtt, hogy őt imádjam, a ki nékem ezeket megmutatta vala. Az pedig monda nékem: Meglásd, ne
tedd; mert szolgatársad vagyok néked, és a te atyádfiainak a prófétáknak, és azoknak a kik megtartják
10 e könyvnek beszédeit. Az Istent imádd. Azután monda nékem: Be ne pecsételd e könyv prófétálásának
11 beszédeit, mert az idő közel van. A ki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és a ki fertelmes, le-
12 gyen fertelmes ezután is; és a ki igaz, legyen igaz ezután is; és a ki szent, szenteltessék meg ezután is. És
ímé hamar eljövök; és az én jutalmam velem van, hogy megfizessek mindenkinek, a mint az ő cselekedete
13, 14 lesz. Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég, az első és utolsó. Boldogok, a kik megtartják az
15 ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához, és bemehessenek a kapukon a városba. De kinn
maradnak az ebek és a bűbájosok, és a paráznák és a gyilkosok, és a bálványimádók és mind a ki szereti
16 és szólja a hazugságot. Én Jézus küldöttem az én angyalomat, hogy ezekről bizonyságot tegyen néktek a
17 gyülekezetekben. Én vagyok Dávidnak ama gyökere és ága: ama fényes és hajnali csillag. És a Lélek és
a menyasszony ezt mondják: Jövel! És a ki hallja, ezt mondja: Jövel! És a ki szomjúhozik, jőjön el; és a ki
18 akarja, vegye az élet vízét ingyen. Bizonyságot teszek pedig mindenkinek, a ki e könyv prófétálásának
19 beszédeit hallja: Hogy ha valaki ezekhez hozzá tesz, e könyvben megírt csapásokat veti Isten arra; És
ha valaki elvesz e prófétálás könyvének beszédeiből, az Isten annak részét eltörli az élet könyvéből, és
20 a szent városból, és azokból, a mik e könyvben megírattak. Ezt mondja, a ki ezekről bizonyságot tesz:
21 Bizony hamar eljövök. Ámen, bizony jövel Uram Jézus! A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen
mindnyájan ti veletek, Ámen.